Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

» Ἦξει δὲ, ἐὰν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τε καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χεὶ πάση προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. « Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
219 Ὁδὸς Ἑρμοῦ 291

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
27 Ὁδὸς Γιοργαντζιλὰρ 27

1874

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀθήνησι, Τύποις Ἀνδρέου Κορομηλᾶ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀντὶ παντὸς ἄλλου προλόγου τῆς παρούσης ἐκδόσεως ἔκρινα καλὸν ’να προτάξω, ὅσα, πρὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν, εἶχα δημοσιεύσῃ ἐν εἴδει προλεγομένων, τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐκδόσεως, μετὰ μικρῶν τινων προσθηκῶν καὶ σημειώσεων, ὅσας ἴσως ἀπαιτεῖ ἡ ἔκτοτε πρόοδος τῆς γλώσσης καὶ ἡ παράθεσις μεταξὺ τῆς νῦν καὶ τῆς τότε καταστάσεως αὐτῆς.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τῆς Α΄. ἐκδόσεως τοῦ 1835

Ὅταν ἐπεχείρησα κατὰ πρῶτον τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος, οὔτε καιρὸν, οὔτε σκοπὸν εἶχα ’να ’τὸ φέρω εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασε κατάστασιν μετὰ ταῦτα. Διὰ ’να εὐκολύνω τὴν σύνθεσιν εἰς τοὺς Ἑλληνίζοντας ἀρχαρίους, ἐδοκίμασα ’να συντέμω καὶ ὁπωσοῦν ’να τακτοποιήσω τὸν Βλάχον, ἀφαιρῶν τὰς ἀσυνήθειες τῆς πατρίδος ’του λέξεις καὶ προσθέτων ἄλλας συνήθεις, αἱ ὁποῖαι ’τοῦ ἔλειπον. Τὸ ἔργον, ἐπιδεκτικὸν αἰωνίας προσεπαυξήσεως, ἐγίνετο βαθμηδὸν περιεκτικώτερον, ὥστε κατήντησεν ἤδη ’να περιέχῃ δέκα περί που λέξεων χιλιάδας.

Αὐτὰ προοιμίασα δι’ ἐκείνους, ὅσοι, βλέποντες τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πονήματός μου, ἀπαιτήσωσι Λεξικὸν ἐντελὲς τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης, ἐν ᾧ κυρίως ’δὲν εἶνε παρὰ βοήθημα πρόχειρον διὰ τοὺς πρωτομαθεῖς σπου-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δαστὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ κειμηλίου, τὸ ὁποῖον οὔτε πολυετὴς δουλεία, οὔτε μεταναστεύσεις, οὔτε ἡ μετὰ τῶν βαρβάρων χρόνιος ἐπιμιξία κατίσχυσε 'να 'μᾶς ἀφαιρέσῃ ἐξ ὁλοκλήρου, ἂν καὶ ἠμαύρωσε κατὰ μέρος τὴν ἀρχαίαν 'του καλλονὴν καὶ λαμπρότητα. Εὐτυχῆς, ἄν, παρεκτὸς τούτου, οἱ κόποι μου χρησιμεύσουν καὶ ὡς ἐνδόσιμον εἰς ἐκείνους, ὅσοι μέλλουν 'να πραγματοποιήσουν τὸ παρὰ πολλῶν καὶ πολλάκις προβληθὲν τοῦτο σχέδιον!

'Αλλ' ὀνομάσας τὸν Βλάχον, φαντάζομαί τινας, μυκτηρίζοντας ὡς ἕωλον καὶ εὐρωτιῶσαν τὴν ἐπιχείρησίν μου, 'να φωνάζουν δεινοπαθοῦντες: » Πάλιν Βλάχοι καὶ Θέματα καὶ Λεξιθήρια!

Πρὶν μεταβῶ λοιπὸν εἰς τὰς περὶ τῶν δύο τῆς Ἑλληνίδος ἰδιωμάτων γενικωτέρας παρατηρήσεις, ὅσας προαπαιτεῖ κατ' ἀνάγκην ἡ πραγματεία ἡ ἀνὰ χεῖρας, βιάζομαι 'να ἐκθέσω διὰ βραχέων τοὺς λόγους, ὅσοι μὲ πείθουν 'να φρονῶ ἀναπόφευκτον εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν κατὰ κανόνας σπουδὴν τῆς προγονικῆς 'των ἀρχαίας γλώσσης, καὶ τὴν βαθμηδὸν ἀναζωοποίησίν 'της, ὄχι θαυματουργίαν, καθὼς ἐδογμάτιζεν ὁ μακάριος Κοραῆς, ἀλλὰ δυνατὴν καὶ κατορθωτέαν.

Καὶ πρῶτον ὁμολογῶ ὅτι ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ σήμερον Ἕλλην, ὅστις, σπουδάζων καὶ ὄχι παίζων, φρονεῖ περὶ τούτου τὸ ἐναντίον. Σήμερον, λέγω, ὅτε, χάρις εἰς αὐτὴν τὴν θείαν τῷ ὄντι γλῶσσαν καὶ τὴν οὐράνιόν 'μας θρησκείαν, ἀπολαμβάνομεν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ θρόνου, τελεσφόρους τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας· καὶ, παρασιωπῶν ὅτι εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν εὑρίσκεται γραμμένον τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ κρηπὶς τῆς θρησκείας 'μας, ὅτι αὐτὴν μεταχειριζόμεθα καθημερινῶς εἰς τὴν προσευχήν 'μας, ὅτι εἰς αὐτὴν ἔγραψαν καὶ ἐλάλησαν τόσοι ἔξοχοι νόες, ἀρκοῦμαι μόνον 'να ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀμφιβολίας μου, ὅτι ἀπ' αὐτὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐλπίζομεν (καὶ περὶ τούτου κἀνεὶς, νομίζω, 'δὲν ἀντιτείνει) 'να ρυθμίσωμεν καὶ πλουτίσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ὁποίαν λαλοῦμεν, καὶ τοῦτο πάλιν ἀδύνατον 'να κατορθωθῇ ἂν 'δὲν γνωρίζωμεν ἐντελέστατα τὰς πρωτογόνους πηγάς 'της. Ἂν 'δὲν προσλάβῃ τις ἕξιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, καθὼς 'τὸ εἶπον καὶ πρὸ ἐμοῦ τόσοι ἄλλοι (*), ἂς μὴν ἐλπίσῃ ποτὲ 'να γράψῃ ὀρθῶς εἰς τὴν νεωτέραν, καὶ μάρτυς τούτου αὐτὸς πάλιν ὁ Κοραῆς, τοῦ ὁποίου καθὼς θαυμάζομεν καὶ μιμούμεθα τὸ ἀμίμητον ὕφος τῶν προλόγων καὶ διαλόγων, ἐπίσης ἀναγινώσκοντες καὶ τὰς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα σημειώσεις, γοητευόμεθα.

Διὰ 'να λάβῃ τις ὅμως τοιαύτην ἕξιν, ἀνάγκη πᾶσα, ἀφ' οὗ κατώρθωσεν ἅπαξ 'να ἐννοῇ τὸν Ἕλληνα συγγραφέα, 'να φιλοτιμηθῇ κατά τι καὶ εἰς τὴν μίμησίν 'του, ἀγωνιζόμενος » τὸν καλὸν τοῦτον καὶ ἀξιονικότατον εὐκλείας ἀγῶ- » να, καθὼς λέγει ὁ Λογγῖνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν » προγενεστέρων οὐκ ἄδοξον «. Διότι, καθὼς παρετήρησεν ἄριστα ὁ σοφὸς Οἰκονόμος (**), » εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κατ' » ἐξοχὴν, 'δὲν ἀρκεῖ τὸ *λάλει*, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ τὸ » *γράψον ἵνα δείξῃς σοφὸς ὤν*, « καὶ ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ πονήματός μου.

Ἀλλὰ ποτὲ, λέγεις, 'δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοῦ Πλατωνικοῦ καὶ Δημοσθενικοῦ χαρακτῆρος. Σύμφημι, διὰ χάριν σου· 'δὲν συμπεραίνω ὅμως ἐκ τούτου ὅτι 'δὲν πρέπει 'να μὴ σκοπεύωμεν, οὔτε πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Στράβωνος καὶ Πλουτάρχου, ἢ τοῦ Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου· καὶ, τέλος πάντων, ποῖός 'με βεβαιώνει, ὅτι, μετὰ πεντήκοντα, ἑκατὸν, ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη, 'δὲν θὰ κατορθωθῇ καὶ αὐτὸ τὸ σήμερον ἀκατόρθωτον νομιζόμενον ἔργον; Ὅταν πρὸ εἰκοσιδύο αἰώνων ὁ δαιμόνιος Πλάτων ἐπροφή-

(*) Ἴδ. Γραμματ. Οἰκονόμου σελ. νδ' τῶν προλεγομένων.

(**) Περὶ τῆς γνησίας προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σελ. 659.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τευε τῆς Σικελίας τὴν ἐκβαρβάρωσιν, ἴσως οὔτε 'τοῦ 'περνοῦσεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι καὶ αὐτοί 'του οἱ συμπολῖται θὰ χρειασθοῦν ποτε λεξικὸν διὰ 'να ἐννοήσουν τοὺς διαλόγους 'του. Εἶνε λοιπὸν ἔξω πάσης ἐλπίδος καὶ πιθανότητος τὸ 'να καταντήσουν, μετὰ τρεῖς, τέσσαρας, πέντε, τίς οἶδε πόσους, αἰῶνας, ὅλα τὰ λεξικά 'μας, ἂν ὄχι παντάπασι περιττὰ, τοὐλάχιστον ὅμως ὄχι καὶ ἄφευκτα; Διατί λοιπὸν τόση μικροψυχία; Διατί 'να προφητεύω, ἀπελπιζόμενος ἀπὸ σήμερον, τὴν αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ, καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης, 'να συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ αὐτὸ τῆς καταδίκης ψήφισμα καὶ τοὺς ἀπογόνους μου; Ἂν οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔγγονοί μου 'δὲν εὐτυχήσουν 'να ἴδωσι τελειωμένον εἰς τὰς ἡμέρας 'των τὸ γιγάντειον τοῦτο ἔργον, ἴσως, καὶ χωρὶς ἴσως, θέλουν εἶναι εὐτυχέστεροι κατὰ τοῦτο οἱ δισέγγονοι καὶ τρισέγγονοί μου. Ποῖος ἤλπιζε, 'δὲν λέγω πρὸ ἑκατὸν, οὔτε πρὸ πεντήκοντα καὶ τριάκοντα, ἀλλὰ πρὸ δεκατεσσάρων χρόνων, ὅτι θὰ καταντήσουν κοιναὶ τόσαι λέξεις, αἱ πλειότεραι ἀπηρχαιωμέναι; Τί πρᾶγμα ἀδυνατεῖ εἰς τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐπίμονον θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου; » Αἰδὼς, αἰδὼς, 'Αργεῖοι!« Ἂς ἐντραπῶμεν τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι σπουδάζουν μὲ τόσην ζέσιν τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων 'μας, καὶ ἀπὸ αὐτὴν, ὡς ἀπὸ πηγὴν ἀνεξάντλητον, μετοχετεύουσι καθημερινῶς εἰς τὰς ἰδικάς 'των ὅσας στεροῦνται τεχνικὰς λέξεις!

'Αλλ' ἠμποροῦμεν, λέγεις, 'να μεταφέρωμεν τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς εἰς τὸ ἰδίωμά 'μας καὶ 'να καταστήσωμεν ἑπομένως κοινὴν εἰς τὸ ἔθνος τὴν ἀνάγνωσίν 'των. Πιθανόν· ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ὠφέλεια μένει ἄρα γε ἡ αὐτή; Καὶ πολλῶν ἴσως ἄλλων γλωσσῶν, τῆς Ἑλληνικῆς ὅμως ἰδιαιτέρως, τὸ κυριώτερον προτέρημα εἶνε ἡ ἁρμονία, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον 'μᾶς ἐνθουσιάζει, 'μᾶς ἀναπτερώνει πρὸς τὴν ἀληθινὴν δόξαν, καὶ 'μᾶς ἐμπνέει τόσον μῖσος ἐναντίον τῆς ἀδικίας, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τοὺς λόγους π. χ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦ Δημοσθένους, 'δὲν εἶνε τόσον αἱ ἰδέαι καὶ τὰ νοήματα, τὰ ὁποῖα, καίτοι λαμπρὰ (ποῖος τολμᾷ 'να 'τὸ ἀρνηθῇ;), 'τὰ ἀπαντῶμεν ὅμως καὶ εἰς πολλοὺς τῶν νεωτέρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τῶν λέξεων καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου. » *Τοῦτο τὸ* » *ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον πα-* » *ρελθεῖν ἐποίησεν ὥσπερ νέφος*: « Τοῦτο, λέγει ὁ Λογγῖνος, τὸ χωρίον τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται... 'Επεί τοι γε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάθες ὅπη δὴ ἐθέλεις: » *Τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος ἐποίη-* » *σε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν*. Ἦ καὶ, νὴ Δία, μίαν » ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον: » *'Εποίησε παρελθεῖν ὡς* » *νέφος* «, καὶ εἴσει πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει συμβάλλε- » ται. Αὐτὸ γὰρ τὸ *Ὥσπερ νέφος*,... ἐξαιρεθείσης τῆς μιᾶς » συλλαβῆς, εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ. 'Ως ἔμπαλιν, » ἐὰν ἐπεκτείνῃς » *Παρελθεῖν ἐποίησεν ὡσπερεὶ νέφος* «, » τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι προσπίπτει, ὅτι τῷ » μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται » τὸ ὕψος τοῦ ἀποτόμου (*). « Ὅταν λοιπὸν μία καὶ μόνη συλλαβή, εἴτε ἀφαιρουμένη, εἴτε προστιθεμένη, παραλύῃ τὸν λόγον, καὶ σβύνῃ τὸ πῦρ καὶ τὴν ζωηρότητά 'του, πῶς εἶνέ ποτε δυνατὸν, ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ὁ Λυσίας, φερ' εἰπεῖν, ἢ ὁ Θουκυδίδης, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην τῶν λέξεων, τῶν συλλαβῶν, τῶν τόνων αὐτῶν, τοιάνδε ἢ τοιάνδε πλοκὴν καὶ θέσιν, μεταφερομένη εἰς τὸ σημερινὸν ἰδίωμα, καὶ μεταβάλλουσα ἑπομένως καὶ ὕφος καὶ τονισμὸν, καὶ ποτὲ μὲν γινομένη συντομωτέρα, ἄλλοτε δὲ, καὶ τοῦτο συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σχοινοτενεστέρα, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν μονοσυλλάβων ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τόσων ἄλλων μορίων, 'να φυλάξῃ πλέον τὴν ἰδίαν χάριν καὶ δύναμιν; 'Αφ' οὗ λοιπὸν στεροῦμαι διὰ τῆς μεταφράσεως

(*) Τὰ αὐτὰ σχεδὸν λέγει καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος ἐν τῷ Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὰ κυριώτερα θέλγητρα καὶ τὰς καλλονὰς τῶν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, διατί, παρὰ νὰ χρονοτριβῶ ἀναγινώσκων ἀνεπιτυχεῖς αὐτῶν μεταφράσεις, 'να μὴ καταβάλω ὀλίγον κόπον καὶ 'να 'τὰ ἀναγνώσω εἰς τὸ πρωτότυπον;

Ὄχι! Εἰς τὰ λαμπρὰ τῆς φιλοσοφίας ἀνάκτορα 'δὲν ἐμβαίνουν ρακενδυτοῦντες οἱ θιασῶταί 'της, ἀλλ' εὐπάρυφοι καὶ λαμπρῶς ἐσταλμένοι τὸν μεγαλοπρεπῆ πέπλον τῆς γλώσσης τῶν Μουσῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί ὅσοι ἐφαντάσθησαν 'νὰ ἐκθέσουν ἰδέας ἐπιστημονικὰς εἰς μπακαλικὸν ὕφος, 'δὲν κατώρθωσαν ἄλλο παρὰ 'να δώσουν ὕλην εἰς πλατὺν γέλωτα· διότι 'δὲν ἠξεύρουν, ἢ προσποιοῦνται πῶς 'δὲν ἠξεύρουν, ὅτι, κατὰ τὸν κριτικώτατον Διονύσιον (*), » ἐν τῷ καλῷ μάλι- » στα τὸ γνώριμόν ἐστιν, ἐν δὲ τῷ ἀγοραίῳ τῆς λέξεως » οὐδὲ τὸ σαφὲς, μή τι γε τὸ γνώριμον φαίνεται. Τὸ γὰρ » ἀγοραῖον οὔτε τὴν δήλωσιν ἀκριβῆ, οὔτε τὴν φαντασίαν » ἐναργῆ παρέχεται. «

Εἶπα διόρθωσιν γλώσσης, καὶ αὐτὴν ἐσυμβούλευσαν καὶ συμβουλεύουν ὅλοι, ὅσοι ἐπραγματεύθησαν περὶ γλώσσης. Ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμεν πρῶτον τί ἐστι διόρθωσις γλώσσης, καὶ δεύτερον πῶς εἶνε δυνατὸν 'να κατορθωθῇ.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι περὶ τούτου δύο ἰδέαι κατεῖχον καὶ κατέχουσιν ἴσως ἔτι διεστηκότα τὸν φιλολογικὸν 'μας Κόσμον: ἡ μὲν τῶν πρεσβευόντων ἄκρατον τὸν χυδαϊσμόν· ἡ δὲ τῶν δογματιζόντων ἀκραιφνῆ τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν.

Ἂν γράφῃς διὰ 'να σὲ καταλαμβάνουν, λέγουν οἱ πρῶτοι, πρέπει 'να γράφῃς καθὼς ὁμιλεῖς, ἢ μὴ γράφῃς ὁλότελα.

Διὰ 'να γράψῃς ὀρθῶς, ἀντικρούουν οἱ δεύτεροι, ἔχεις ἀνάγκην κανόνων. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν λαλεῖς, 'δὲν κανονίζεται, διότι κάθε τόπος ἔχει καὶ τὸ ἰδιωμά 'του. Γράφε λοιπὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς, καὶ

(*) Περὶ τέχνης Ῥητορικῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄν σε ἐννοοῦν σήμερον ἑκατὸν, θά σε ἐννοήσουν μετὰ καιρὸν μυριακισμύριοι.

Ἐκ τῆς τοιαύτης διαφωνίας ἐξερράγη ὁ διαρκὴς ἐκεῖνος τῶν φιλολογικῶν αἱρέσεων πόλεμος, καὶ ἐρρέθησαν καὶ ἐγράφησαν ἑκατέρωθεν τόσα· διατί; διότι καὶ τὰ δύο μέρη, ἀφ' οὗ παρεξέκλιναν ἅπαξ τῆς φερούσης πρὸς τὸν σκοπὸν, ἔλαβον τὰς ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένας.

Ἀλλ' ἂς ἐπεξέλθωμεν ἐν συνόψει τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ λεχθέντα, καὶ, ἀφ' οὗ θεωρήσωμεν τὰς αἰτίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα, ἂς συμβιβάσωμεν ἑκατέρων τὰς δοξασίας, λαμβάνοντες στάθμην καὶ κανόνα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ πράγματα.

Οἱ θιασῶται τοῦ πρώτου κόμματος, ἐπιπόλαιοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ, δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον, πολυαριθμότεροι τῶν ἄλλων, διατεινόμενοι 'ν' ἀπαδείξουν ἄλλην γλῶσσαν τὴν παλαιὰν, καὶ ἄλλην, ὅλως διόλου ἑτεροίαν, τὴν νεωτέραν, συμπεραίνουσιν ἑπομένως ὅτι 'δὲν εἶν' ἀνάγκη 'να καταγινώμεθα εἰς ἐκείνην, ἀλλὰ 'να προσπαθήσωμεν μόνον 'να κανονίσωμεν αὐτὴν τὴν σημερινὴν, γράφοντες καθὼς ὁμιλοῦμεν καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως καὶ γραμματικαὶ Αἰολοδωρικαὶ, καὶ κατάργησις τῆς ὀρθογραφίας, καὶ τὰ ἑπόμενα· διατί; διά 'να μᾶς ἐννοῇ λέγουν, ὁ λαός.

Οἱ ἄλλοι, ἐγκρατεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, καὶ ἑπομένως ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, ἐνθουσιασμένοι διὰ τὸ πλεονέκτημά 'των, φρονοῦντες καὶ ὀνομάζοντες βάρβαρον καὶ ἀλλόθριον πᾶν, ὅ,τι 'δὲν περιέχεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων, θέλουν 'να κατορθώσουν τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης παληκαρήσια, καὶ 'να πηδήσουν διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς σημερινῆς εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχήν.

Ἂς ἴδωμεν τῶρα μέχρι τίνος ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ δεύτεροι καὶ οἱ πρῶτοι.

Ὁ λαὸς, ἀποκρίνομαι εἰς τοὺς πρώτους, 'δὲν ἐννοεῖ ὄχι τὰς λέξεις καὶ φράσεις σου, διότι, ὅταν προσέξῃ, καταλαμ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

βάνει, καθὼς βλέπεις, τὰς λέξεις καὶ φράσεις τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ 'δὲν ἐννοεῖ τὰς ἰδέας σου, ἐκτὸς ἂν γράφῃς πῶς παστώνουνται τὰ γαράτα, ἢ πῶς φυτεύουνται ἡ πατάταις· τότε, ναί, τότε σε συμβουλεύω κ' ἐγὼ 'να μεταχειρισθῇς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, τὴν γλῶσσαν τοῦ χωρικοῦ, λησμονῶν τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης. Ἀλλ' ὅταν ἐκθέτῃς ἰδέας ἀφῃρημένας, ἐπιστημονικὰς, μεταφυσικὰς, πῶς ἠμπορεῖς 'να 'τὰς ἐκφράσῃς εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, εἰς γλῶσσαν ἀκανόνιστον, ἀδιόριστον, πεφυρμένην μὲ τόσα ξενικὰ καὶ τοπικὰ ἰδιώματα;

Οἱ λόγοι εἶνε περιττοί. Ὁ λαὸς, ὁ πρῶτος καὶ καθαυτὸ νομοθέτης ἑκάστης γλώσσης, πάντοτε καὶ παντοῦ εἶχε καὶ ἔχει γλῶσσαν ἰδίαν, πολλὰ διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐγκρίτων, τῶν πλουσίων, τῶν ἐν τοῖς πράγμασι· τὸν λαὸν ὀλίγον 'τὸν μέλει διὰ τὴν γραμματικὴν, ἀδιαφορεῖ διὰ τοὺς κανόνας, καὶ κυττάζει μόνον τὴν εὐκολίαν. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, τὴν καθέδραν τῆς εὐγλωττίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολισμοῦ, καὶ ἐκεῖ ὁ λαὸς εἶχε γλῶσσαν ἰδίαν, πάντῃ διαφορετικὴν τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους:

» . . . . . οὐ λαλῶν

λέγει ὁ κωμικὸς Ἄμφις, περιγελῶν ἕνα σύγχρονόν 'του 'ψαρᾶν Ἀθηναῖον,

» ὅλα ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν, 'τάρων
» βολῶν γένοιτ' ἂν, ἡ δὲ κέστρ' ὀκτὼ 'βολῶν (*).

(*) Καὶ τῶν Ἀθην. πάλιν αὐτῶν ἡ γλῶσσα διέφερε, λέγει ὁ Ξενοφῶν (ἐν Ἀθην. πολιτείᾳ) τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς παντοδαπῆς διὰ θαλάσσης ἐπιμιξίας 'των καὶ τῆς θαλασσοκρατίας. » Φωνὴν γὰρ τὴν πᾶ-» σαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο, τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δ' ἐκ τῆς. Καὶ οἱ » μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται· » Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων.«

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Αλλ' ἆρά γε διότι ὁ λαὸς ὁμιλεῖ ἄλλως ἐδῶ καὶ ἄλλως ἀλλοῦ, ἄλλως σήμερον καὶ ἄλλως αὔριον, ὅπως 'τοῦ φανῇ εὐκολώτερον, πρέπει 'να μὴ ὑπάρχῃ γραμματική; !πρέπει κάθε δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας 'να μεταβάλλωνται τὰ λεξικὰ καὶ οἱ κανόνες τῆς γλώσσης; 'δὲν 'τὸ στοχάζομαι: ἀλλὰ τί μᾶλλον; 'να ληφθῇ ἅπαξ εἷς ἀμετάβλητος ὅρος, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς σπάρταν τὰν λίθον φέροντες, 'να ἐκθέτωμεν τὰς ἰδέας 'μας. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κανὼν, αὐτὸς ὁ ὅρος ὑπάρχει εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀθανάτων προγόνων 'μας· αὐτὰ ἂς λάβωμεν ὡς βάσιν, καὶ πρὸς αὐτὰ βαθμηδὸν ἂς κανονίσωμεν τὴν γλῶσσάν 'μας: τοῦτο φρονῶ διόρθωσιν γλώσσης.

Ὄχι ὅμως ἀμέσως, ὄχι διὰ μιᾶς, καθὼς γνωμοδοτοῦν, ἀπὸ ζῆλον ἐπαινούμενον βέβαια, οἱ τοῦ δευτέρου κόμματος ὀπαδοί· ἐπειδὴ ἰδοὺ τί συμβαίνει.

Ὅταν ὁ ἀμαθὴς σε ἀκούῃ δημηγοροῦντα μὲ ταὶς φαρδειαὶς καὶ μακρυαὶς σου Ἑλληνικάραις, ἀηδιάζει καὶ χασμουρηέται, μὲ δίκαιόν του! » Τὸ γὰρ ἀκριβὲς καὶ περιττὸν καὶ » ξένον, λέγει ὁ Διονύσιος (*), καὶ πᾶν ὅ,τι μὴ σύνηθες » αὐτοῖς ἀκούειν τε καὶ λέγειν, ὀχληρῶς διατίθησιν αὐτοὺς, » καὶ ὥσπερ τι τῶν πάνυ ἀνιαρῶν ἐδεσμάτων ἢ ποτῶν ἀπο» στρέφει τοὺς στομάχους, οὕτως ἐκεῖνα ὀχληρῶς διατίθη» σι τὰς ἀκοάς«. 'Αλλ' ὅταν, συγκαταβαίνων εἰς τὴν ἀσθένειάν 'του, μεταποιῇς τὰς ἐκφράσεις σου εἰς τὸ ἰδικόν 'του ὕφος, θέλγεται, καὶ προσηλώνων τὴν προσοχήν 'του, γίνεται κατ' ὀλίγον εὐμαθέστερος ἑαυτοῦ.

'Εδῶ τῶρα θὰ φανῇ καὶ ἡ τέχνη σου, ἂν μεταξὺ τῶν πολλῶν ἁπλῶν καὶ συνηθισμένων παρενείρῃς, ὅταν ἦνε ἀνάγκη, καὶ κἀμμίαν ἀσυνήθιστον, ὄχι μόνον λέξιν, ἀλλὰ καὶ φράσιν ὁλόκληρον, καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ 'τὴν συνηθίσῃ καὶ θὰ 'τὴν ἐπαναλάβῃ καὶ ὁ ἀκροατής σου, καθὼς συνηθίζει καὶ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν τροπα-

(*) Περὶ τῆς λεκτ. Δημοσθ. δεινότητος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρίων τὰς φράσεις. Τῆς τοιαύτης ὅμως μηχανουργίας (ἂς μοι συγχωρηθῇ 'να 'τὴν ὀνομάσω οὕτω) ποῦ καὶ πότε εἶνε καιρὸς, 'τὸ προσδιορίζει ὁ Διονύσιος (*) : » Ἐπίστασθαι δεῖ, » λέγων, καὶ τὸν καιρὸν τῆς χρήσεως (τῶν σπανίων ὀνομά- » των) καὶ τὴν διοίκησιν . . . Ἔστι δὲ ὁ μὲν καιρὸς ἐκεῖνος, » ὅταν ἐναργεστέρῳ τινὶ ὀνόματι χρῆσθαι δέῃ, ὡς ὁ ῥήτωρ, » πρὸς τὴν ἐνάργειαν, ἡ δὲ διοίκησις ἐκείνη, τὸ προεξηγή- » σασθαι, καὶ τοῖς προταχθεῖσιν ἢ ἐπιφερομένοις, οὗσι γνω- » ρίμοις, ἀφανίσαι τὴν καινότητα τοῦ ὀνόματος. «

Τῆς παραγγελίας αὐτῆς παράδειγμα ζωντανὸν 'μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος Οἰκονόμος (ἂς μὴ πειραχθῇ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ σεβασμίου ἀνδρὸς), κατορθώσας μόνος, ἢ μετ' ὀλίγων μόνος, 'να ἑνώσῃ τὴν σαφήνειαν μὲ τὴν καλλιέπειαν, τὰς δύο ἐξοχωτέρας τοῦ λόγου ἀρετὰς, καὶ, παρεισάγων πολλαχοῦ λέξεις γλωσσηματικὰς, 'να 'τὰς καθιστᾷ σαφεῖς καὶ εὐλήπτους μὲ τὴν τεχνικὴν τῆς περιόδου ὑφὴν καὶ τὴν γειτνίασιν ἄλλων λέξεων ἁπλουστέρων. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Εἴδομεν λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας γλώσσας, ὑπῆρχον ἀείποτε, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν δύο διάφορα ἰδιώματα, τὸ γραφόμενον καὶ τὸ λαλούμενον. Ἂς ἴδωμεν ὅμως κἂν μεταξὺ τῶν δύο τούτων τῆς Ἑλληνίδος ἰδιωμάτων, εἶνε καὶ σήμερον τοσαύτη διαφορὰ, ὁποία ἦτον πρὸ δισχιλίων χρόνων, ἢ ὁποία εἶνε ἀκόμη μεταξὺ τῆς Λατινικῆς, φέρ' εἰπεῖν, καὶ Ἰταλικῆς. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο, παρεκτὸς πολλῶν ἄλλων, Στράττις, ὁ κωμικὸς ποιητὴς, περιγελῶν τοὺς Θηβαίους, διότι ὠνόμαζαν, λέγει,

» .... τὸν ἰατρὸν σακτὰν,
» Φλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
» Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
» Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δ' ἐκριδέμεν,
» Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεακάττυτον«,

(*) Περὶ τέχνης ῥητορικῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀρκεῖ μόνος 'να 'μᾶς δώσῃ 'να συμπεράνωμεν ὅτι ὀλιγωτέρας διαφορὰς ἔχει ἡ ἐδική 'μας γλῶσσα πρὸς τὴν ἀρχαίαν παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὴν 'Αθῖδα.

Καὶ τῷ ὄντι, ἂν ἐξαιρέσῃς εἴκοσιν ἢ τριάκοντα μόρια τὸ πολὺ, καὶ ἄλλας τόσας λέξεις διεφθαρμένας ὁλότελα, ἂν εἰσαγάγῃς τὸν Μέλλοντα καὶ τὸ 'Απαρέμφατον καὶ τοὺς δύο Παρῳχημένους, ἰδοὺ ἀμέσως ἡ ἀρχαία 'Ελληνικὴ, τοὐλάχιστον καθὼς 'τὴν ἐλαλοῦσεν ὁ ὄχλος, 'δὲν λέγω εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Λαερτίου καὶ 'Αθηναίου, ἀλλ' εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶνε πολὺ, εἶνε τὸ πᾶν.

'Επομένως ὄχι μόνον φρονῶ ἀδύνατον τὸ 'να γράφωμεν καθὼς ὁμιλοῦμεν, ἀλλὰ γνωμοδοτῶ μάλιστα καὶ τὸ ἐναντίον, 'να μὴν ὁμιλῶμεν οὔτε 'να ἀναγινώσκωμεν καθὼς γράφομεν, καὶ μάλιστα παρόντων ἀκροατῶν ἀμαθῶν. 'Επειδὴ τί πειράζει, ἂν, γράφοντες μὲν, γράφωμεν, καθ' ὑπόθεσιν, *διὰ, ἡμεῖς, υἱὸς, κἂν* κτλ., ἀναγινώσκοντες δὲ, προφέρωμεν *γιὰ, ἐμεῖς, γυιὸς, κιὰν*, κτλ; 'Ενίοτε μάλιστα 'δὲν χρειάζεται 'να ἀλλάξωμεν διόλου τὴν προφορὰν, ἀλλὰ μόνον τὴν γραφὴν 'να καταστήσωμεν ἀκριβῆ καὶ κανονικήν. Τί μ' ἐμποδίζει 'να γράψω ἀντὶ *για.λί, γεράκι, φκιασίδι· για.λί, ιεράκι, φυκιασίδι;* ἀντὶ *ἡ ῥάχη σου, ἡ ῥάχις σου;* ἀντὶ *ὅποιος κἂν ἔλθῃ, ὅποιός κεν ἔ λθοι, ἀφ'* οὗ 'δὲν ἀλλάζει διόλου ἡ προφορά; πρὸς τοῦτο συμβάλλει παραπολὺ καὶ ἡ ἀκριβὴς ὀρθογραφία τῶν λέξεων, καὶ μάλιστα τὸ σημεῖον τῆς ἀποστρόφου, ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς συγκοπὰς καὶ ἀποκοπὰς: *τ' ὀμμάτι', καὶ τ' ὀδόντι', καὶ τὸ φαγεῖ', καὶ τ' ὀψάρι*, κτλ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεγείρεται ἡ περιέργεια τοῦ ἀναγινώσκοντος, καὶ, ζητῶν τὴν αἰτίαν τῆς καινοφανοῦς ταύτης γραφῆς, εὑρίσκει τὴν ἀρχὴν καὶ παραγωγὴν τῆς λέξεως καὶ μανθάνει τὸν καθαυτὸ σχηματισμὸν καὶ τὸν ἀληθινὸν αὐτῆς τύπον, καὶ συνηθίζουν ἀνεπαισθήτως πρῶτον τὰ 'μάτια, καὶ μὲ τὸν καιρὸν καὶ τὰ ὦτά 'μας,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴν ἀκριβῆ προφορὰν καὶ ὀρθογραφίαν τῆς γλώσσης. Αὐτὸς ὁ τρόπος καὶ ὁ προειρημένος θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὸ 'να ἑνώσῃ τὰς δύο διαλέκτους καὶ 'ν' ἀφαιρέσῃ τὸ μεταξὺ θυγατρὸς καὶ μητρὸς πολυχρόνιον τοῦτο μεσότοιχον. Καὶ ἰδοὺ τί φρονῶ διόρθωσιν γλώσσης τῷ ὄντι: *τὸ 'να πλησιάσωμεν βαθμηδὸν τὴν νέαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν*, τῆς ὁποίας 'δὲν ἀπέχει, καθὼς εἴδομεν, πολύ.

'Αλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν 'να κατορθωθῇ ἡ διόρθωσις αὕτη; τοῦτο ἦτον τὸ δεύτερον μέρος τῆς θέσεώς μου, καὶ εἰς αὐτὸ μεταβαίνω εἰσάγων γνώμας ὄχι πρωτοφανεῖς, ἀλλὰ παρὰ πολλῶν καὶ πολλάκις προειρημένας,

» Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι, νοῆσαί τε κρῖναί τε. «

Πρῶτον λοιπὸν ἂς παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ παρακμὴ καὶ διαφθορὰ τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης ἔγινε βαθμηδὸν καὶ μὲ τὴν πολυκαιρίαν, καὶ τοῦτο πρέπει 'να 'μᾶς ἐνθαρρύνῃ καὶ 'να 'μᾶς παρηγορήσῃ πολύ. 'Επειδὴ, ἂν ἡ πτῶσις 'της ἔγινε κατ' ὀλίγον, διατί 'να μὴν ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ἡ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἐπάνοδός 'της θέλει κατορθωθῆ παρομοίως μὲ τὸν καιρόν; Ἂν πρέπῃ μάλιστα 'να εἰκάσωμεν ἀπὸ τῶν παρελθόντων τὰ μέλλοντα, καὶ τὴν ἐποχὴν 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καθ' ἣν ὁ ὄχλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ 'Αντιοχείας, κἂν 'δὲν ἐλάλει, κατελάμβανεν ὅμως βέβαια τὰς μελισταγεῖς 'του δημηγορίας, παραβάλωμεν πρὸς τὴν ἐποχὴν 'Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, καθ' ἣν ὁ αὐτὸς οὗτος ὄχλος ἐτραγῳδοῦσεν εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ Αὐτοκράτορος τὸ παρατράγῳδον ἐκεῖνο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον 'μᾶς διέσωσεν ἡ θυγάτηρ 'του Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, καὶ τῆς ἐποχῆς πάλιν ἐκείνης τὸ ὕφος, χαρακτηριζόμενον ἀκριβέστερον εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου τοὺς κατὰ μοναχῶν στίχους, παραλληλίσωμεν πρὸς τὸ ὕφος τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδιδομένης πρὸ τεσσαράκοντα χρόνων ἐφημερίδος, καὶ ἐκεῖνο πρὸς τὸ σημερινὸν, καὶ παρατηρήσωμεν ὁποίαν ἐξαισίαν μεταβολὴν εἰς τὸ κρεῖττ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τον ἔλαβεν ἡ γλῶσσά 'μας εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο διάστημα, καὶ ὁποίαν ἔπεται κατ' ἀναλογίαν 'να λάβῃ εἰς τὸ ἑξῆς, διοργανιζομένης ἤδη καὶ τῆς διδασκαλίας 'μας, εἶνε δίκαιον 'να συλλάβωμεν πολὺ μεγαλητέρας ἐλπίδας.

Διατί λοιπὸν 'να βάλλωμεν πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον τῆς γλώσσης; Διατί, παρὰ 'να προσπαθῶμεν, ἀντικόπτοντες τὴν ὁρμήν 'της, 'να 'τὴν περιορίσωμεν, 'να μὴ ἀκολουθῶμεν μᾶλλον τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἅπαξ τάσιν, καὶ, παραδίδοντες εἰς τοὺς μεθ' ἡμᾶς τελειότερον ὅ,τι παρελάβομεν ἐκ τῶν πρὸ ἡμῶν, 'να μὴ παραλείπωμεν εἰς τὸν χρόνον 'να τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον 'του;

'Δὲν ἀποδέχομαι λοιπὸν οὔτε μέχρις ἁπλῆς ὑποθέσεως τὴν ἀπειρόκαλον γνώμην ἐκείνων, ὅσοι φρονοῦν ὅτι πρέπει 'να μείνωμεν ὅπου εἴμεθα, 'να σεβασθῶμεν τὴν προφορὰν τῶν χυδαίων, 'ν' ἀδιαφορῶμεν εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, 'να γράφωμεν πάντοτε ἀναυξήτους τοὺς περασμένους τῶν ῥημάτων χρόνους, ἀκόμη' καὶ ὅταν ἡ προφορὰ διαμένῃ καὶ μὲ τὴν αὔξησιν ἡ αὐτή, καὶ 'να καθιερώσωμεν διὰ λεξικῶν καὶ γραμματικῆς τὰς διαφθορὰς τῆς γλώσσης.

'Επίσης ἀποδοκιμάζω καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ἄλλων, ὅσοι νομίζουν ὅτι, συχνοκοπανίζοντας ἓξ ἑπτὰ λέξεις στομφώδεις καὶ ἀπηρχαιωμένας, ὁ κόσμος θὰ 'τοὺς θαυμάσῃ, καὶ 'δὲν καταδέχονται 'να γράψουν ποτέ *'Δὲν 'ξεύρω* καὶ *'Δὲν 'μπορῶ*, ἀλλὰ πάντοτε *'Αγνοῶ* καὶ *Οὐ δύναμαι ἢ 'Αδυνατῶ*. 'Η τοιαύτη κενοσπουδία ἐπέφερεν εἰς τῆς γλώσσης τὴν μόρφωσιν τὸ μεγαλήτερον παρεμπόδισμα. Διότι κινεῖ ἀντὶ μιμήσεως γέλωτα, καὶ γέλωτα δικαιότατον. Καὶ ἂν ἐζημιοῦντο μόνον οἱ λογιώτατοι, ὀλίγον ἔπρεπε 'να 'μᾶς μέλῃ·

» Πᾶσιν δὲ τόδε πῆμα κυλίνδεται, «

διότι ἡ γλῶσσά 'μας, στρεβλουμένη ἀνηλεῶς εἰς τὰς χεῖρας 'των, ὀπισθοδρομεῖ καὶ παραμορφώνεται, ἀντὶ 'να διορ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θωθῇ καὶ 'να προχωρήσῃ, καὶ οὔτ' ἐκεῖν' ὅ,που εἶνε μένει, οὔτε τὴν παλαιὰν ὁμοιάζει, ἀλλὰ,

» Χωρὶς δή τινα τῶν δ' ἴσχουσα μοῖραν,«

ἀποτελεῖ ἄλλο τρίτον εἶδος, τὸ καταλλήλως ὀνομασθὲν Μακαρονικὸν,

»Σύμμικτον εἶδος, κἀποφώλιον τέρας. «

Τοιούτους τινὰς εἶχε βέβαια πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὁ χαριτωμένος Λουκιανὸς, ὅταν ἔγραφε τὸν 'Ρητοροδιδάσκαλόν'του. » Πεντεκαίδεκα (παραγγέλλει ἀστείως τὸν μαθητήν 'του), ἢ » οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν 'Αττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, » καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς » γλώσσης ἔχε. Τὸ Ἄττα, καὶ Κᾶτα, καὶ Μῶν, καὶ 'Α» μηγέπη, καὶ Λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λό» γῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, κἂν μηδαμοῦ » αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. 'Επὶ τού» τοις δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν » πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προ» χειριζόμενος εἰς τοὺς προσομιλοῦντας. Οὕτω γάρ σε ὁ » λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, » καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτούς«. 'Δὲν τοὺς πελεκᾷ συγκαταβατικώτερον καὶ ὁ Διονύσιος: » Οἱ δὲ τὸ παράσημον » (λέγει) τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἴπου τι ἀνακεχωρη» κὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες, καὶ παντα» χοῦ φθειρόμενοι. . . . γελοῖον πεπονθότες, εἴγε μὴ λογί» ζονται, ὅτι τὰ βιβλία διὰ τῶν γνωριμωτάτων ἀγωνίζε» ται, τὰ δ' ἀνακεχωρηκότα ταῦτα σπάνιά ἐστιν. . . . 'Α» γνοοῦσι δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σπανίων ὀνομάτων, καθ' » ἃς αἰτίας ἐστὶ τοῖς βιβλίοις . . ., ὀψιμαθία καὶ ἀπειροκα» λία τοῖς αἰσχίστοις τῶν παθῶν περιπεπτωτότες. «

Καθ' ὃν ἄρα λόγον φρονῶ γελοῖον 'να γράφωμεν ἀντὶ Λοιπὸν Τοιαροῦν, καὶ 'Επειδὰν ἀντὶ Ὅταν, καὶ Ποῖ ἀντὶ Ποῖ, καὶ Ἵνα ᾧ, καὶ Ἀμέλει, καὶ ὅσων ἄλλων σώζον-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ται εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας εὐχρηστότερα καὶ γνωστότερα τὰ ἀνάλογα, οὐχ ἧττον εὐγενῆ καὶ ἁρμονικὰ καὶ ἀρχαῖα, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον 'δὲν θέλω γράψει οὔτε *Τοῦτα* ἀντὶ *Ταῦτα*, καθὼς 'τὸ ἐπετηδεύθη, ἀπὸ μεγαλοφροσύνην βέβαια, ὁ δαιμόνιος Κοραῆς, οὔτε *Μεταφερμένος* καὶ *'Εκδομένος* καὶ *Διορισμένος*, ἐν ᾧ θὰ λέγω βέβαια καθὼς καὶ θὰ γράφω πάντοτε *Διηρημένος* καὶ *'Αφωσιωμένος*, καὶ ποτὲ ἴσως *Προκεκομμένος* καὶ *Πεπαρμένος*.

Τὴν χρῆσιν ἄρα τῶν λέξεων θὰ 'τὴν κανονίσῃ ἡ κρίσις, χωρὶς τῆς ὁποίας ἠξεύρομεν ὅτι οὐδὲν ἡ Πουλυμαθία, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσι πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν οἱ νέοι 'μας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ὀρθὴν ἐκπαίδευσιν ἐπερείδεται ἡ 'Ελλὰς,

» 'Ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι «·

καὶ ἑπομένως 'να ὁμιλοῦν καὶ 'να γράφουν, στοχαζόμενοι πάντοτε πρὸς ποῖον καὶ περὶ τίνος. Κανὼν ἀλάνθαστος: Παρευρίσκεσαι εἰς ὁμήγυριν πεπαιδευμένων καὶ εἶνε καιρὸς ἐπιδείξεως; μὴ φοβηθῇς ὡς ἄκαιρον τὴν ἐπίδειξιν, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, κατὰ τὸν 'Αλικαρνασσέα, » Τὸ περὶ » τὰς λέξεις φιλότιμον ταῖς νεαραῖς πέφυκε συναν θεῖν οὐχ » ἧττον ἡλικίαις «. Γράφεις πρὸς ὁμοιόν σου πεπαιδευμένον, ἢ περὶ ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν 'δὲν εἶν' ἀνάγκη 'να ἐννοήσουν οἱ πολλοί; 'Ελλήνιζε ὅσον θέλεις, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν. 'Ομιλεῖς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἢ γράφεις πρὸς ἀγραμμάτους καὶ περὶ ὕλης εὐτελοῦς; μὴ 'τὸ νομίσῃς διόλου αἰσχρόν, λησμονῶν' τὰ πολλά σου γράμματα, 'να μεταχειρισθῇς καὶ αὐτὰς τὰς χυδαιοτέρας λέξεις.

'Αναπτύξαντες ἤδη ἀποχρώντως τὸν τρόπον, ἂν θελήσωμεν 'να ἐξετάσωμεν καὶ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τῆς παρακμῆς τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης, αἰτιωτάτην ὅλων εὑρίσκομεν τὴν δουλείαν. 'Ο βαρὺς αὐτὸς ζυγὸς, ὅστις κατέθλιβε τὸν αὐχένα 'μας τόσους χρόνους, ἄφησε δυσεξάλειπτα τὰ στίγ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ματά 'του καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας. Ἀφ' οὗ ἐχάσαμεν ἅπαξ τὸ φρόνημα τῆς ἐλευθερίας, συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμίαν 'μας, ἐβιάσθημεν 'να σμικρύνωμεν καὶ 'να ἐξευτελίσωμεν ἕως καὶ τὰς ἐκφράσεις 'μας. Ἐκ τούτου πρῶτον ὁ μεταπλασμὸς εἰς οὐδέτερον ὅλων σχεδὸν τῶν οὐσιαστικῶν ὀνομάτων, καὶ αὐτῶν πάλιν τῶν οὐδετέρων ὁ ὑποκορισμός. Δοῦλοι δυστυχεῖς, ἔχοντες ὑπὲρ κεφαλῆς, καθὼς λέγει ὁ Πλούταρχος, τοὺς Ῥωμαϊκοὺς Καλτίους, *'δὲν εἴχομεν πλέον χεῖρας, ἀλλὰ χέρια, οὔτε κεφαλὴν ἀλλὰ κεφάλιον· δὲν ἐζητούσαμεν ψωμὸν, ἀλλὰ ψωμίον, οὔτε ἔλαιον ἀλλ' ἐλάδιον,*

» Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν. «

Καὶ τί παράξενον ἂν διέστρεψε τὴν γλῶσσαν, ἀφ' οὗ συνέκαμψε καὶ αὐτό 'μας τὸ σῶμα! Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ὅτι ὅλοι σχεδὸν, ὅσοι, διὰ τὴν γεωγραφικὴν ἢ πολιτικήν 'μας θέσιν, ἐβιαζόμεθα 'να βλέπωμεν συχνότερα τοὺς ἀγρίους δεσπότας 'μας, ὅλοι περιπατοῦμεν κυρτοὶ, καὶ τῷρα ἀκόμην, ὅτε 'δὲν ἔχομεν πλέον ἐπικρεμαμένην τὴν σπάθην εἰς τὸν λαιμόν 'μας καὶ τὸ ῥόπαλον ἐπισειόμενον εἰς τὴν κεφαλήν 'μας· διότι, κατὰ τὸν Θέογνιν,

» Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
» Ἀλλ' αἰὴ σκολιὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.

Διὰ 'να ἐκμειλίξωμεν τοὺς ἀπηνεῖς 'μας δημίους, ἐσχηματίζομεν ἑαυτοὺς καὶ ἐξωτερικῶς ἐπὶ τὸ δουλοπρεπέστερον. Εὐτυχεῖς, ἂν, καὶ μὲ τὴν ὑπόκλισιν τῆς κεφαλῆς, καὶ μὲ τὸ σταύρωμα τῶν χερῶν, καὶ μὲ τὴν χαμηλήν 'μας φωνὴν, κατωρθώναμεν 'ν' ἀφοπλίσωμεν τὴν χεῖρα τοῦ Ἐφέντη καὶ τοῦ Ἀγᾶ!

Τῆς τοιαύτης σκληρᾶς δουλείας ἡ ἀχώριστος σύντροφος, ἡ ἀμάθεια, συνετέλεσε τὸ πᾶν πρὸς διαφθορὰν τῆς γλώσσης. Σκανδαλιζόμενος ὁ χυδαῖος ἀπὸ μερικὰς ἀκατανοήτους εἰς αὐτὸν λέξεις ἀρχαίας, φιλοτιμούμενος, τὸ χειρότερον, 'να

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'τὰς ἐφαρμόσῃ εἰς ἄλλας συστοίχους, ὅσας ἐγνώριζε, κατέφερε τὰς περισσοτέρας 'να μὴ γνωρίζωνται. Ἡ τελευταία, π. χ., συλλαβὴ τοῦ *Ἐπάνωθεν*, τὴν ὁποίαν 'δὲν μετεχειρίζετο μόνην, ὑπέθεσεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν 'να σημαίνῃ ἄλλο παρὰ τὸν θεόν, ὅστις κατοικεῖ, κατὰ τὴν ἰδέαν 'του, τὰ ἐπάνω. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ *Ἐπάνωθεν* μεταμορφωμένον εἰς 'Επανωθεὸν ('Απανουθειὸ') (1), καὶ μετὰ καιρὸν συμπαρασύρον κατὰ μίμησιν εἰς τὴν αὐτὴν καταδίκην καὶ τὸ *Ὑπὸκάτωθεν* ('Απουκατουθειό'): Ἄπορον πῶς 'δὲν συγκατέσπασε καὶ τὸ *Πόθεν*! Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ νῆσος *Ψυττάλεια* κατωρθώθη *Λειψοκουτάλα* (2), καὶ ἄλλαι ἄλλως, ὅπως ἦτον τῆς τύχης 'των.

Εἰς τὴν πτώχευσιν τῆς γλώσσης συνέτρεξαν πολλά: Ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶνε καὶ ἡ θρησκεία. Καθότι ὄχι ὀλίγα ὀνόματα, κοινὰ πρὸ τούτου καὶ ἰδιωτικά, παριστάνοντα τὴν ἰδέαν τοιοῦδε ἢ τοιοῦδε ἀντικειμένου, 'τὰ καθωσίωσεν εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, καὶ οὕτω 'τὰ κατέστησεν ἀπρόσιτα τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς κοινὰς καὶ ἐξ ἔθους: Τὴν ἐκκλησίαν, π. χ., καὶ τὴν Κολυμβήθραν, καὶ τὴν Λειτουργίαν, καὶ τὸ Ὕψωμα, καὶ τὸν Νάρθηκα, καὶ τὸ Βῆμα, καὶ τὴν Δαβίδα, καὶ ἄλλα πολλά. Τὸν μὴ ὑποκείμενον, λ, χ., εἰς τοὺς δημοτικοὺς ἐράνους, κατὰ τὸ 30 ἄρθρον τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, οἱ ἀρχαῖοι 'τὸν ἤθελον ὀνομάσει 'Αλειτούργητον· ἀλλὰ σήμερον ποῖος στέργει 'να λέγεται 'Αλείτουργητος, καθ' ἣν ὁ λαὸς ἔχει τῆς λέξεως ἰδέαν; 'Αλλ' ὡς πρὸς τὴν ὑπερμεγέθη εὐεργεσίαν, τῆς ὁποίας εὐγνώμονες ὀφειλέται πρέπει 'να εἴμεθα αἰωνίως εἰς τὴν ἀμώμητόν 'μας θρησκείαν, διότι 'μᾶς διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἀποβαρβάρωσιν, ἡ ζημία εἶν'

(1) » Καὶ ἐπάνω Θεὸν στοὺς ἑκατὸν ἦσαν καὶ πέντε φράροια», Στεφ. Σαχλ. παρὰ Δουκαγγ. (Γλωσσαρ. ἐν λ. Φρέριος).

(2) Καὶ ὁ Φενεὸς Φονιᾶς καὶ ἡ Τερέβινθος 'Αντιρρόθιος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐλαχίστη καὶ ὄχι δυσεπανόρθωτος, ἂν εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον ἐκ τῶν λέξεων τούτων ἀποδώσωμεν πάλιν καὶ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν.

Τὸ φιλοσύντομον τῶν ἀπαιδεύτων συνετέλεσεν ὡσαύτως παραπολὺ πρὸς διαφθορὰν τῆς γλώσσης. Ὁ κοινὸς λαός, ὁ ἄνθρωπος δηλ. ἐν γένει, θηρεύει πάντοτε, καθὼς εἶπα, καὶ εἰς ὅλα τὴν εὐκολίαν, τὴν ὁποίαν εὑρίσκει βέβαια εἰς τὴν συντομίαν. Ἐκ τούτου οἱ πολυειδεῖς τῶν λέξεων ψαλιδισμοί, αἱ κράσεις, αἱ συναιρέσεις, αἱ ἐκθλίψεις, αἱ συγκοπαί, αἱ ἀποκοπαί, οἱ μεταπλασμοί, οἱ ἀναγραματισμοί, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πάθη τῶν λέξεων· ἐκ τούτου κατήντησε τὸ *Ὑπάγεις -Πᾷς*, καὶ τὸ *Λέγεις Λὲς*, καὶ ὁ *Ζωγράφος Ζουγράφος*, καὶ *Ἀγραστῆρι τὸ Ἐργαστῆρι*. Ἀλλ' οἱ αὐστηροὶ Λογιώτατοί μας τὸ μὲν *Θέλω Ἴνα* ὅτι κατήντησε *Θέ'να* καὶ τέλος πάντων *Θὰ*, δὲν τολμοῦν νὰ τὸ φαντασθοῦν· ὅτι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Λάκωνες αὐτοῦ τοῦ ἰδίου *Θέλω* ἐψαλίδιζαν ὁλόκληρον τὸ κεφάλι, καὶ τὸ ἐπρόφεραν *Λῶ*, οὔτε τὸ ἐνθυμοῦνται.

Τὰ πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλα σύμφωνα καὶ φωνήεντα, καὶ μάλιστα τὰ ὁμοφυῆ, ὅταν συγκρούωνται καὶ συμπίπτουν, σκανδαλίζουν ὡσαύτως τὸν λαόν. Διὰ τοῦτο ἢ τὰ ἀποβάλλει παντάπασιν, ἢ ἀντιτάττει ἄλλα, ἢ τὰ μετατοπίζει, ἢ, τὸ χειρότερον, καταφεύγει εἰς τὰ ξένα, ὅταν τὰ στοχασθῇ εὐκολώτερα, καὶ κατὰ τοῦτο ὑπερέχει, κακῇ μας τύχῃ, τῶν ἄλλων γλωσσῶν ἡ Ἰταλική. Ποτὲ ἴσως δὲν θὰ καταντήσῃ κοινὴ ἡ λέξις *Τρίκροτον*, ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἀντ' αὐτοῦ προτιμᾷ τὸ *Τρυπόντε*, διότι ἔχει ἕνα Ρ ὀλιγώτερον· καὶ ἡ καθ' ἑαυτὴν ἐμφαντικὴ λέξις *Ἀτμόπλοιον* θὰ γράφεται ἴσως πάντοτε, πλὴν ποτὲ ἢ πολλὰ ἀργὰ θὰ τὴν συνηθίσῃ ὁ ὄχλος, διότι βλέπει εὐκολώτερον τὸ συντομώτερον καὶ εὐπρόφορον *Βαπόρι*.

Ἡ παρατήρησις αὕτη πρέπει ν' προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ διορθωτοῦ τῆς γλώσσης, καὶ μάλιστα τοῦ ὀνομα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοθέτου, « Ὅς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώ-» ποις γίνεται, καὶ . . . οὐ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπι-» τυχόντων «, καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. Εἰς τὴν ὀνοματοθε-σίαν πρέπει 'να παρατηρῆται ὄχι μόνον ἡ φύσις τοῦ πράγ-ματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁρμονία, καὶ ἡ εὐφωνία, καὶ ἡ συντο-μία καὶ τῆς ἀρχικῆς λέξεως αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων, ὅσαι μέλλουν ἀπ' αὐτῆς 'να βλαστήσουν. Ἡ πολυμάθεια μόνη 'δὲν χρησιμεύει οὔτ' ἐδῶ, ἀλλὰ προσαπαιτεῖται κρίσις πολλὴ καὶ φιλοκαλία. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάγκην αἰσθανόμεθα καθ' ἡμέραν, 'δὲν εἶν' ἔργον ἑνὸς καὶ δύο οὔτε χρόνων οὔτε ἀνθρώπων, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ πολυκαιρίαν καὶ πολυχειρίαν. Εἶνε ἔργον, μὲ ἄλλας λέξεις, τῆς μελλού-σης 'Ακαδημίας 'μας. Περὶ τ ύτου ἰδοὺ ὁποῖον σχέδιον ἐν συνόψει εἶχον καθυποβάλει πρὸ ἑπτὰ χρόνων εἰς τὴν τότε Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος.

'Να προτεθῇ εἰς μετάφρασιν τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς 'Α-καδημίας· ἐφημερὶς φιλολογικὴ 'να δημοσιεύῃ ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ μηνὸς τὰς διαφόρους Γαλλικὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ζη-τεῖται ἡ ἀντιστοιχοῦσα Ἑλληνικὴ, καὶ τὰς Ἑλληνικὰς αὐτὰς, ὅσαι θὰ καταχωρισθοῦν εἰς τὸ Λεξικὸν, καὶ 'να ζητῇ περὶ αὐτῶν τὴν γνώμην τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος πε-παιδευμένων· 'να παρακινηθοῦν δὲ ὅλοι αὐτοὶ 'να κοινο-ποιοῦν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου τὰς κρίσεις καὶ τὰς παρατηρήσεις 'των, ἢ ἐπιδοκιμάζοντες τὰς ἤδη διορισθείσας, ἢ προβάλ-λοντες ἄλλας προσφυεστέρας· ὅσαι δὲ λάβουν τὰς πλειο-τέρας ψήφους καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ διωρισμένων τῆς 'Ακαδη-μίας μελῶν τὴν ἐπιψήφισιν, ἐκεῖναι μόναι 'να καταχωρί-ζωνται εἰς τὸ Λεξικὸν, καὶ, πολιτογραφούμεναι τοιουτοτρό-πως, 'να χρησιμεύουν ὡς τύπος εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κυβερ-νήσεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν τρόπον τινὰ τὴν καθιέ-ρωσίν 'των. 'Εκ τῶν μελῶν τῆς 'Ακαδημίας ὁ μὲν 'να ἀνα-λάβῃ τὰς λέξεις τῆς 'Ιατρικῆς, ὁ δὲ τῆς Φυσικῆς, ἄλλος τῶν Στρατιωτικῶν, ἄλλος τῆς Ναυτικῆς καὶ καθεξῆς ἕκαστος μιᾶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τινος τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ἀναλόγως τῆς ἰδίας 'του ἕξεως καὶ πείρας, καὶ τοῦ μέρους ἀκόμην, ὅπου μέλει 'να διατρίψῃ. Εἰς τὴν λεκτικὴν δὲ ταύτην πολιτογράφησιν 'να φυλαχθοῦν οἱ αὐτοὶ ὅροι καὶ τύποι, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦνται καὶ εἰς τὴν πολιτικήν. Κἀμμία δηλ. λέξις, ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα νοθείας καὶ ξενισμοῦ, 'να μὴ λαμβάνῃ χώραν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν τοῦτο κατάστιχον, ἀλλ' ἀδυσωπήτως 'να ἐκφυλλοφορῆται. Πρὸς τοῦτο ὅμως χρειάζεται τόση ἕξις εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ὥστε, καθὼς οἱ δεινοὶ τραπεζῖται ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἢ τὴν ἀφήν, ἢ καὶ μόνον ἀπὸ τὸν ἦχον, διακρίνουν τὰ κίβδηλα καὶ παρακεκομμένα νομίσματα, παρομοίως καὶ οἱ ὀνοματοθετοῦντες τὰς μὲν ξενικὰς λέξεις διαγινώσκοντες ν' ἀποσκορακίζουν ἀμέσως, τὰς δὲ γνησίας καὶ καλλιφώνους 'να παραδέχωνται μόνας. » Ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα » ἐξετάζοντας (λέγει ὁ Λουκιανός), τὰ μὲν παρακεκομμένα » εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ νόμιμα καὶ ἀκί- » βδηλα. «

Αἱ δημώδεις παροιμίαι 'δὲν πρέπει 'να διαφύγουν τὴν περιέργειαν τοῦ διορθωτοῦ τῆς γλώσσης. Εἰς αὐτὰς ἐμφαίνονται πολλάκις ἀπαραχάρακτα τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας 'μας διαλέκτου, καθὼς εἰς τὰ παλαιὰ ἀνάγλυφα καὶ νομίσματα ὁ πῖνος τῆς ἀρχαιότητος. Ὅταν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πορθητῶν 'μας βαρβάρων ὁ κρωγμὸς τῆς ἀμούσου αὐτῶν γλωσσαλγίας, ἐνωμένος μὲ τῶν ὅπλων τὸν πάταγον, ἐξεπτόησε τὰς φιλησύχους Μούσας, πολλαὶ τῶν λέξεων περιβροντηθεῖσαι κατέφυγον ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὰς καλύβας τῶν χωρικῶν 'μας. Εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος μάλιστα τῆς Ἑλλάδας, εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους, ὅπου καὶ ἡ δουλεία ὀψιαιτέρα, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἀπόστασις πλειοτέρα, διετηρήθησαν ἀκραιφνέστερα καὶ τὰ ἤθη καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀρχαίων. Πλῆθος λέξεων αὐτόχρημα Ἀττικῶν διασώζονται εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν χωρικῶν 'μας. Εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀκούει τις ἄχρι τοῦδε τὸν Παρακείμενον, καὶ τὰ εἰς ί α

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὀνόματα, καθὼς ἀλλοῦ τὰ εἰς ά ω ρήματα, ἀσυναίρετα. Ἡ εἰς Ω κατάληξις, τῶν γυναικείων μάλιστα κυρίων ὀνομάτων, Χαριτὼ, Κρυσάλλω, Γογγύλω, Μήλω, Δέσπω, Χάϊδω κτλ., καθὼς Σαπφὼ, Ἐρατὼ, Λητὼ, Κλωθὼ, κτλ. τῶν ἀρχαίων, εἶνε ἄλλη ἀπόδειξις ἀναντίῤῥητος, ὅτι τὸ εὐγενὲς τῶν Ἑλλήνων ἔθνος, κἂν ἀπέβαλε τὴν ἀλουργῆ χλαμύδα τῆς ἀρχαίας λαμπρότητός 'του, διασώζει ὅμως ἀκόμη 'πολλὰ γνωρίσματα τῆς εὐγενείας 'του εὔσημα, εἰς τὸ πεῖσμα ἐκείνων, ὅσοι διατείνονται 'ν' ἀποδείξουν ὅτι ἐνοθεύθη κ' ἐξεφύλισεν ὁλοκλήρως.

Εἰς τὰς παροιμιώδεις καὶ φιλοφρονητικὰς μάλιστα φράσεις ἐφυλάχθησαν, ὡς ἐντὸς χαρακώματος, πολλαὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἄλλην κοινὴν ὁμιλίαν 'δὲν σώζονται. Τὸ ἐπίῤῥημα, λ. χ., Καλῶς, ἐν ᾧ παντοῦ ἀλλοῦ μετέλαβε τὸν τύπον τῆς εἰς α καταλήξεως, καθὼς ὅλα τὰ ὅμοιά 'του, εἰς τὰς φράσεις » *Καλῶς ὁρίσετε* καὶ *Καλῶς 'ρα σ' εὗρω* « διετηρήθη ἀκέραιον. Ἡ φυσικωτάτη, καθὸ πεποιημένη, λέξις *Τύμπανον*, περιτυμπανισθεῖσα ἀπὸ τὸ δύσηχον *Νταβοῦλι*, ἀναφαίνεται μὲ τὴν κυρίαν τοῦ υ προφορὰν εἰς τὴν παροιμίαν: » *Ὁ κύσμος 'τἄχει τούμπανο, κ' ἐμεῖς χρυφὴ καμάρι* «. Ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου, ἂν παρατηρήσῃ τις τῶν ξένων λέξεων τὸν κατακλυσμὸν, καὶ μάλιστα τῶν Ἰταλικῶν καὶ τῶν Τουρκικῶν, ἐξ ὧν ἐκεῖναι μὲν διὰ τῆς Βενετίας ἐμόλυναν ἰδιαιτέρως τὰς νήσους καὶ τῆς Πελοποννήσου τὸ δυτικὸν μάλιστα μέρος, αὗται δὲ τοὺς Ἀσιανοὺς καὶ Θρᾳκας, καὶ πρὸ πάντων ἡμᾶς τοὺς Κωνσταντινοπολίτας, ἀπορεῖ πῶς διεσώθησαν καὶ αὐταὶ αἱ ὀλίγαι.

Αἱ λέξεις, καθὼς καὶ αὐτὰ τὰ ἔθνη, παθαίνουν μὲ τὴν πολυκαιρίαν τοιαύτας μεταβολὰς, ὥστε καταντοῦν ἀγνώριστοι ἢ δυσκολογνώριστοι. Ποῖος ἠμποροῦσέ ποτὲ 'να μαντεύσῃ, ὅτι ἀπὸ τὴν λέξιν, π. χ., *Βαπτίζω*, σημαίνουσαν κυρίως τὸ *Βουτῶ*, ἤθελε σχηματισθῆν' ἐπίθετον μὲ θρησκευτικὴν καὶ ὅλως διόλου μεταφυσικὴν σημασίαν, ὁ *Βαπτιστής*; ἢ καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦτο πάλιν ὅτι ἤθελε καταντήσει μὲ τὸν καιρὸν κύριον ὄνομα 'Ιταλικὸν ὁ *Μπατίστας*; καὶ ἀπ' αὐτοῦ τέλος πάντων ὀνομασθῆν' τὸ λεπτότατον λινὸν ὕφασμα, ἡ *Μπατίστα* (1); Διὰ τοῦτο ὀρθότατα συμπεραίνει ὁ Πλάτων (*), ὅτι, » διὰ τὸ παντα χῆ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν θαυμαστὸν » ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ πρὸς τὴν νυνὶ, βαρβαρικῆς μη» δὲν διαφέροι «. Χρειάζεται λοιπὸν ἄκρα προσοχὴ, μήπως ξερρίζώσωμεν ὡς ξένας τὰς μητρικάς 'μας λέξεις, ἢ παρεισάξωμεν ως ἰδίας τὰς βαρβάρους καὶ ἀλλοφύλους (2).

'Αλλ' ἐδῶ προσαπαιτεῖται καὶ τὸ ἄκρως ἀφιλοπρόσωπον. 'Επειδὴ πολλοὶ τῶν λογίων 'μας (καίμοι μηδεὶς ἀχθεσθῇ), φιλοτιμούμενοι ἀκαίρως 'ν' ἀποδείξουν 'Ελληνικὰς τὰς Βλαχικὰς ἴσως τῆς πατρίδος 'των λέξεις, παραγεμίζουν τὰς σελίδας τῶν Λεξικῶν, ἐτυμολογοῦντες χωρὶς ἀνάγκης τὸν *Μπαστιρμᾶν* ἀπὸ τὸ *Παστὸν Ῥωμαϊκὸν*, καθὼς ὁ Παππαδόπουλος, καὶ τὸ *Σιτὸν* ἀπὸ τὸ Λακωνικὸν *Σεῖον*, καὶ τὸ *'Ορμάνι* ἀπὸ τὸ *'Ορομάνιον*, καθὼς ὁ Γαζῆς, (αἰωνία ἡ μνήμη τῶν μακαρίων ἀνδρῶν!) καὶ τόσα ἄλλα ἔκφυλα καὶ ἀλλόκοτα, μιμούμενοι ἐν οὐ δέοντι κατὰ τοῦτο τοὺς παλαιοὺς, τῶν ὁποίων ἡ ἁρμονικὴ γλῶσσα, μὴ παραδεχομένη κἀνένα λαρυγγισμὸν, κἀμμίαν κακόηχον σύγκρουσιν ἐπαλλήλων στοιχείων, 'τοὺς ἐβίαζε 'να μεταμορφώνουν εἰς τὸ ἰδίωμά 'των 'ως καὶ αὐτὰ τῶν ἄλλων γλωσσῶν τὰ πρωτότυπα ὀνό-

---

(1) » Καὶ ἄλλα δὲ μέρια, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Α. 25] τῆς ἀρχαίας » ἐνήλλακται χρήσεως. Παντουργὸς γὰρ πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς παρὰ » Σοφοκλεῖ [Αἴαντ. 447], νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις· καὶ ἡ Συμφορὰ δὲ, » μέση οὖσα λέξις καὶ τιθεμένη ποτὲ καὶ ἐπὶ συμφέροντος, νῦν κακὸν μό» νον δηλοῖ! ὁ Τύραννος, τό βασιλικόν ποτε ὄνομα, βλασφημεῖται νῦν κτλ.«

(*) Κρατύλ. ἢ περὶ ὀρθότ. 'Ονομάτων.

(2) » Αἱ λέξεις, ὅταν δὲν ἦνε προφανῶς ξέναι, εἶπεν ὁ Κοραῆς, πρέπει νὰ φυλάττωνται, ὅσον βάρβαρος καὶ ἂν ἦναι ὁ σχηματισμὸς καὶ ἄδηλος ἡ παραγωγή των. Ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξηγήσῃ, δυνατὸν εἶναι νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον ἡ τύχη«.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ματα, τοὺς μὲν Ἄραβας, προφερομένους Ἀραβιστὶ *Ἐρεμπὶ*, ὀνομάσαντες *Ἐρεμβοὺς*, » τὴν ἐτυμολογίαν (λέγει ὁ Στρά- » βων) βιαζόμενοι ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, ὅπερ ἐστὶν » εἰς τὴν γῆν, οὓς μεταβαλόντες οἱ ὕστερον ἐπὶ τὸ σαφέ- » στερον, Τρωγλοδύτας ἐκάλεσαν«. Τὸ δὲ Ἀραβικὸν Ντοὺρ (προφερόμενον καὶ Δαοὺρ, ὅθεν καὶ τὸ Θαβὼρ), τὸ σημαῖνον ἁπλῶς *Ὄρος*, μεταμορφώσαντες εἰς Ταῦρον, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος δῆθεν, καὶ ἄλλα ἄλλως.

Ἀφίνω τὸν Σουΐδαν, ἐτυμολογοῦντα τὴν *Κανδῆλα* ἀπὸ τὸ *κάειν δῆλα* καὶ τὸ *Μανδύλιν* παρὰ τὸ *μάττειν τὴν ὕλην*!!!, καὶ παρατηρῶ ὅτι ἡ παράκαιρος αὕτη φιλοπατρία, τῆς ὁποίας ἐφάνη ἥττων καὶ αὐτὸς ὁ Κοραῆς, ἐπιφέρει ὄχι μόνον τῆς γλώσσης τὸν μολυσμόν:

» Αἴ γὰρ δὴ.,, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη!
» Ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο,

τὴν διαίρεσιν τῶν πεπαιδευμένων μας. Ἢ πόθεν ἄλλοθεν ἐπήγασεν ὁ φιλολογικὸς ἐκεῖνος πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἐσκανδάλισε τόσον τὸν σοφὸν τῆς Εὐρώπης κόσμον κατὰ τὴν πρὸ τοῦ ἀγῶνός μας εἰκοσαετίαν; Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τῶν διαφόρων δοξασιῶν ἀνέλαμψεν ὁ σπινθὴρ τῆς ἀληθείας, καὶ ἀνεκαλύφθη τέλος ἡ εὐθεῖα ὁδὸς ἡ πρὸς τὴν παιδείαν. Ἀλλ' εἶν' οὐχ' ἧττον ὁμολογούμενον, ὅτι, ἂν οἱ διαπληκτιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ὄνου σκιᾶς (διότι τί ἄλλο εἶνε ἡ ἐτυμολογία τοῦ Γαδάρου;) συνηγωνίζοντο πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς σκοπὸν, συμβιβάζοντες τὰ φρονήματά των, ἠθέλομεν εἶσθαι τῶρα πολὺ πλέον προχωρημένοι.

Ἂς λησμονήσῃ λοιπὸν ὁ ὀνοματοθέτης καὶ ὁ λεξικογράφος πρὸς καιρὸν τὴν πατρίδα του, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἡ λέξις λείπῃ καὶ πούποτ' ἀλλοῦ δὲν εὑρίσκεται καλλητέρα, καὶ, θεωρῶν τὴν ὅλην Ἑλλάδα ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, καὶ τοὺς Ἕλληνας ὅλους, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, ὁμογενεῖς καὶ συμπατριώτας του, ἂς συλλέγῃ πανταχόθεν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ χρήσιμον χωρὶς ἄλλην προτίμησιν παρὰ μόνην, ὡς εἴρηται, τὴν πλειοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν τῆς λέξεως ἁρμονίαν καὶ τὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον Ἑλληνισμόν 'της.

Ἡ μεταῤῥύθμισις τῆς γλώσσης ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ὁ κανονισμὸς 'της εἶν' ἔργον τῶν δοκίμων συγγραφέων καὶ μάλιστα τῶν ποιητῶν, καὶ ἑπομένως ὁποία τύχῃ 'να ἦν' ἡ αἰσθητικὴ αὐτῶν κρίσις, τοιοῦτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σχηματίζεται καὶ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν συντάττουν, ἁρμονικὸν ἐὰν ἀκριβὴς, ἐκμελὲς ἐὰν διεφθαρμένη ( ) Ἡμεῖς ἀκόμη' συγγραφεῖς ἐπισήμους δὲν ἀπεκτήσαμεν (ἐξαιρῶ τὸν ἀείμνηστον Κοραῆν καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἄλλους, τοὺς ὁποίους ὅμως, μὲ ὅλην 'των τὴν ὑπεροχὴν, ἀμφιβάλλω πάλιν ἂν πρέπῃ 'να ὀνομάσωμεν συγγραφεῖς)· διότι οἱ λόγιοί 'μας, ἀντὶ 'να συγγράφουν, καταγίνονται εἰς τὰς μεταφράσεις, καὶ 'τὸ κάμνουν ἴσως καλά· ποιητὰς ὅμως καὶ στιχουργοὺς ἔχομεν καὶ καλοὺς καὶ πολλοὺς, περισσοτέρους ἴσως, ἀφ' ὅσους ἐχρειαζόμεθα· ἔστω! Οἱ ποιηταὶ λοιπὸν καὶ στιχουργοί 'μας, αὐτοὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἂς φιλοτιμηθοῦν 'να καλλωπίσουν, ὅσον ἐνδέχεται, τὴν γλῶσσάν 'των, καὶ 'να 'τῆς καθαρίσωσι τὰς κηλίδας, παρεισάγοντες, ὅταν στοχασθοῦν ἁρμόδιον τὸν καιρὸν, καὶ λέξεις καὶ φράσεις ἀρχαίας καὶ ἀττικὰς, καὶ ἂς μὴν ἀμφιβάλλουν ὅτι, πρὸς χάριν τοῦ στίχου, καὶ μάλιστα ὅταν ἦνε ἁρμονικὸς καὶ ἐκφράζῃ ἐν ταὐτῷ καὶ κάμμίαν θελκτικὴν ἰδέαν ἢ γνώμην θεμελιωμένην εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀναγνώστης ἢ ὁ ἀκροατὴς συμπαραδέχεται μετ' αὐτῆς καὶ τὴν καινοφανῆ ὡς πρὸς αὐτὸν λέξιν ἢ φράσιν. Τοιοῦτοι στίχοι ἐντυπώνονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν μνήμην καὶ τῶν ἀμαθεστάτων.

» Καὶ γὰρ λελυμένην λέξιν ἀναλαβεῖν ταχὺ

---

(1) « C' est aux bons et utiles esscruits, ἔλεγεν ὁ Montaigne, de clouer le langage à eux.»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Οὐκ' ἔστι· τῷ μέτρῳ δὲ περιειλημμένην,
» Ἔστι κατασχεῖν εὐκόπως καὶ πειστικῶς ( ).

Ἐπίσης ἂς προσέχουν καὶ οἱ μεταφρασταί 'μας, οἱ ὁποῖοι, καθὼς προεῖπον, ἐπέχουν τόπον συγγραφέων ἐν τῷ παρόντι, μήπως, εἰσφοροῦντες καθημερινῶς ἰδιωτισμοὺς εἰς τὴν γλῶσσαν 'μας ξένους, 'τὴν καταντήσουν τέλος πάντων ὅ,τι δήποτε ἄλλο μᾶλλον παρὰ Ἑλληνικὴν, καὶ, ἀντὶ 'να 'τὴν οἰκειώσουν μὲ τὴν μητέρα 'της, 'τὴν ἀλλοτριώσουν τῷ ὄντι (2).

---

(1) Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀνάγκη 'να ᾖνε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ Μηδὲν ἄγαν, καθόσον μάλιστα ἡ φαντασία τῶν νέων Ποιητῶν, ὅταν 'δὲν χαλιναγωγῆται ὑπὸ τοῦ λόγου, ἐκπίπτει εἰς ἄγρια καὶ ἔκφυλα ὅρια. Ἡ ἄσωτος πρὸ πάντων χρῆσις τῶν συνθέτων ἐπιθέτων, εἰς τὴν ὁποίαν μερικοὶ καὶ αὐτῶν τῶν δοκιμωτέρων 'δὲν ἠθέλησαν ἢ 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να κρατηθοῦν, εἶνε σκόπελος, περὶ τὸν ὁποῖον ἐναυάγησαν καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων τινὲς, ἄλλως ἄριστοι. Ὁ οἶστρος οὗτος μέχρι τίνος δύναται νὰ ἐκτοπίσῃ τὸν πήχυσον τοῦ ποιητοῦ, ἀρκεῖ μόνον τὸ ἑξῆς παράδειγμα: » Ἀβροθερμέγκαυστον ὀργὴν καὶ ῥιζοτηξικάρδιον καὶ νευροσύμφορον κτλ.« Ποῖος νομίζετε ὅτι εἶνε ὁ κομποῤῥήμονων τὰ τοιαῦτα; Ποιητὴς ἴσως κἀνεὶς τῶν συγχρόνων τοῦ Τζέτζου: 'αλήμων ὦ! εἶνε ἱεροκήρυξ ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος (Ψευδοχρυσ. Ὁμιλ. 83 : τόμ. Β. σελ. 498).

(2) Τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης ἀνέλαβον, κατὰ τὸ μᾶλλον ᾖ ἧττον, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ὅσοι κρατοῦσι κάλαμον ἀνὰ χεῖρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀνωτάτου φιλολογικοῦ δικαστηρίου μήπω καταρτισθέντος, πᾶς τις ἀνακομβόνεται, καὶ κόπτει καὶ ῥάπτει, καὶ γνωμοδοτεῖ, περὶ ὧν οὔτ' ἐσυλλογίσθη ἴσως, κινδυνεύει ἀνεπαισθήτως 'νὰ εἰσαχθῇ γλωσσηματικόν τι ὕφος, τὸ ὁποῖον, μετὰ μερικὰ ἔτη, θὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν γραμματικὴν, διότι ἕκαστος θὰ γράφῃ ὅπως 'τοῦ ἔλθῃ εὐκολώτερα, ἢ ὅπως λαλοῦσιν εἰς τὴν ἰδίαν 'του πατρίδα, καὶ τότε δὴ θὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ τῆς ἐν Χαλάνῃ πυργοποιΐας:

» Οἱ μὲν ἠτοῦντο σκάφας, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο ἅμας!

Βασίζομαι γράφει οὗτος, ὑπολήπτομαι ὁ ἄλλος, ὑποκρισία (hypocrisie) ὁ τρίτος, ἐν ᾧ 'δὲν λέγει οὔτε 'Αποκρισία οὔτε 'Επικρισία· 'Αβάσιμος κοπανίζει ὁ παραπέρα, ἐν ᾧ 'δὲν λέγει οὔτε 'Αγρήσιμος, οὔτε 'Αμόνιμος, ἂν καὶ λέγει 'Αδόκιμος· 'Ανακριβὴς (inexact) ὁ παρέκει. Ἔνθεν μὲν ἀντηχεῖ τὸ Δημοψήφισμα (plebiscite), κατὰ τὸν τύπον τοῦ Δημογραμματεύς· Ἀλλοθεν δὲ ἡ Ζητωκραυγή. »Καὶ παρεμβάλλοντες πολλὰ » ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιήσουσι μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Αλλ' ἐπειδὴ περὶ μεταφράσεων ὁ λόγος, ἂς ἐξετάσωμεν ἐν παρόδῳ διατὶ ἡ μετάφρασις εἶνε, καθὼς 'τὸ εἶπαν πολλοὶ καὶ ὅσοι μεταφράζουν 'τὸ αἰσθάνονται κάθε ὥραν, δυσκολωτέρα παρὰ τὴν σύνθεσιν; διατὶ ἐπομένως τόσον ὀλίγαι αἱ ἐπιτυχεῖς μεταφράσεις; Διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ πλειότεροι τῶν μεταφραστῶν 'μας, θαμβωμένοι ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου τὰς καλλονὰς, προκατειλημμένοι περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ συγγραφέως 'των, ποτισμένοι μὲ τὴν ἀνάγνωσίν 'του, 'τὸν μεταφράζουν ὡς Εὐαγγέλιον, μὴ τολμῶντες πολλάκις 'να μεταβάλουν οὔτε μίαν 'του λέξιν. "Οσον διὰ τὰ ποιήματα, 'δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι πρέπει, ἢ 'να μεταφράζωνται καθὼς εἶνε, ἢ 'να μὴ μεταφράζωνται παντελῶς. Διότι καὶ μία μόνη παρεκτροπὴ ἀφαιρεῖ πολλάκις μέγα μέρος τῆς

» συνιέναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα (*). 'Αλλ' ἀφ' ἑτέρου, ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα σήμερον κεῖται ἀκόμην ἐν μεταιχμίῳ, καὶ ἕκαστος γράφει κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀνοίγω κατὰ τύχην τὴν πρώτην εὑρεθεῖσαν πρὸ τῶν χειρῶν μου ἐφημερίδα καὶ ἀναγινώσκω τὴν ἑπομένην περικοπήν. » 'Ο δὲ νόμος καθίστα-
» ται ἄθυρμα παιδικὸν ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, θεατρικὴ σκηνογραφία, ἣν κατ'
» ἀρέσκειαν κινεῖ καὶ περιάγει ὁ μεμυημένος προσήλυτος εἰς τὰ ἀπόῤῥητα
» τοῦ ὀργιάζοντος φατριασμοῦ, ὅστις ἔχει ἀναπεπταμένον τὸν βωμὸν εἰς
» πᾶσαν ἐψιμυθιωμένην ἀκολασίαν, ὅπως πλήττῃ τοὺς ἀντιπάλους 'του
» καὶ ἀπαλλάττῃ τοὺς ῥέκτας τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν
» κοινὴν ὁμοσπονδίαν. Δικαιοῦται δέ τις νὰ ἐπερωτήσῃ: 'Εν τίνι κατακόμ-
» βῃ εἶνε κεκρυμμένοι καθεύδοντες οἱ στρατιωτικοὶ περίπολοι, ὅτε αἱ νυ-
» κτοπλανεῖς ὀρδαὶ θραύουσιν ἄψυχα μνημεῖα καὶ ἀνορύττουσι τοίχους,
» κλέπτοντες τοὺς πολίτας; Τοῦτό ἐστι τὸ αἴνιγμα! Βεβαίως τὰ διαπρατ-
» τόμενα ἀπέναντι ἀρχῶν, ἀδυνατουσῶν νὰ περιφρουρήσωσι τὸν πολίτην
» καὶ τὸ ἄσυλον αὐτοῦ, διαπομπεύουσι τὸν νόμον, εἰς ὃν ἔγκειται ἡ ἀσφά-
» λεια τῆς κοινωνίας, καὶ καθιστῶσιν ἐλεεινοτέραν τὴν ἐνυπάρχουσαν ἀν-
» τίθεσιν δύο δυνάμεων, ἐξ ὧν ἡ μὲν διαβουκολίζεται (sic) αὐτὸν ᾧ φενακί-
» ζει κακουργοῦσα, ἡ δὲ ἑτέρα παριστᾷ κουστωδίαν καθεύδουσαν ἐν ἀσια-
» τικῇ ἠρεμίᾳ ἀνθρώπων, ἀρχαϊκῶν ἴσως κατὰ τὴν δίαιταν καὶ ἀνακαλούν-
» των εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τοὺς στρατιώτας τοῦ 'Αγησιλάου παρὰ τῷ
» πυρὶ καθημένους καὶ κόπτοντας κύαμον «. Καὶ ἐνθουσιάζομαι καὶ λέγω ὅτι ἡ γλῶσσα ἀληθῶς ἀνέζησε καὶ ὑψώθη.

(*) Πλάτ. ἐν Κρατ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χάριτός 'των. Πιθανὸν ἐνίοτε ὁ μεταφραστὴς, μεταποιῶν τὰς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου, ἂν ἔχῃ μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος πνεῦμα ποιητικὸν καὶ ζωηρὰν φαντασίαν, 'να 'τὸ καταστήσῃ λαμπρότερον, ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης 'του 'δὲν ἀναγινώσκει πλέον τὸν Βολταῖρον, φέρ' εἰπεῖν, ἢ τὸν Σχίλλερον, καθὼς ἦτον ὁ σκοπός 'του, ἀλλὰ τὸν Ἕλληνα ποιητὴν, καὶ τότε πρὸς τί τέλος ὁ κόπος τῆς μεταφράσεως; Ἀλλ' εἰς τὸ πεζὸν ἐπειδὴ ὁ λόγος 'δὲν εἶνε περὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ περὶ ὠφελείας, καὶ ἑπομένως ἡ τοιαύτη ἀκρίβεια καταντᾷ περιττὴ, ἰδοὺ ποίαν γνώμην ἔχω: Ἀφ' οὗ ἀναγνώσῃ προσεκτικὰ δὶς καὶ τρὶς ὁ μεταφραστὴς τὸ πρωτότυπόν 'του ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἂς 'τὸ βάλῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην 'του, καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὥστε 'να χωνεύσῃ καλὰ ὅσα ἐδιάβασεν, ἂς πιάνῃ τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, καὶ, λαμβάνων θέσιν ὄχι πλέον μεταφραστοῦ, ἀλλὰ συγγραφέως, ἂς ἐκθέτῃ κατὰ τὸ ὕφος 'του, κατὰ τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ ἀνάγκας τοῦ ἔθνους διὰ τὸ ὁποῖον συγγράφει, τὰς ἰδέας τοῦ Γαλλου, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Ἄγγλου ἢ Γερμανοῦ συγγραφέως. Τοιουτοτρόπως καὶ τὸ κονδύλι 'του τρέχει καλλήτερα, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὴν τροχοπέδην τῆς δουλικῆς μεταφράσεως, καὶ τὸ πνεῦμά 'του ἀναπτύσσεται, ὥστε 'να δυνηθῇ ποτε 'να γεννήσῃ καὶ οἰκεῖα γεννήματα, καὶ ἡ γλῶσσα 'δὲν νοθεύεται μὲ τοὺς ξενικοὺς ἰδιωτισμούς. Τὸ παράδειγμα 'μᾶς 'τὸ ἔδωσαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Εὐρωπαῖοι, μεταφράζοντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (καὶ βλέπομεν πόσον ἐπιτυχῶς) τὰ συγγράμματα τῶν προγόνων 'μας. Καὶ ταῦτα μὲν παρεκβατικώτερον περὶ μεταφράσεως. Ἐπανάγωμεν δὲ τὸν λόγον εἰς τὰ περὶ ὀνοματοθεσίας.

Πολλοὶ ἐσυμβούλευσαν τὴν ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος συλλογὴν τῶν σωζομένων λέξεων καὶ φράσεων, καὶ μερικοὶ 'τὸ ἐπεχειρίσθησαν: Ἐγὼ λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ 'δὲν βλέπω καὶ ἄφευκτον τὴν ἀνάγκην τοῦ 'να σπερμολογήσωμεν τοιουτοτρόπως τὰς λέξεις, ὡς 'να ἐχάθη παντάπασιν ἡ Ἑλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ληνικὴ γλῶσσα, καὶ πρέπει 'να 'τὴν δημιουργήσωμεν ἐκ νέου, ἐν ᾧ εἰς τὰ Λεξικά 'μας ἐμπεριέχονται ὅλαι σχεδὸν αἱ ζητούμεναι λέξεις, καὶ ἠμποροῦμεν πολὺ προχειρότερον 'να 'τὰς ἀντλήσωμεν ἐκεῖθεν. Ἐκτὸς δὲ τούτου, πολλὰ πράγματα εἶχον διπλᾶς, τριπλᾶς, πολλαπλᾶς ὀνομασίας εἰς τοὺς ἀρχαίους: *Τρυβλίον*, *Λοπάς*, *Παροψὶς* δὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σκεῦος, ἢ καὶ διάφορα, τοῦ αὐτοῦ ὅμως εἴδους: *Χιτὼν*, *Ἱμάτιον*, *Διπλοΐς*, *Ἐξωμὶς*, *Ἐπωμὶς*, *Ἐπιβλὴς*, *Ἐφεστρὶς*, *Ἐφαπτὶς*, *Ἐπενδύτης*, *Χλαμὺς*, *Χλαῖνα*, *Τρίβων*, κτλ., ὅλαι λέξεις ἀναγόμεναι εἰς ἐνδύματα: Ἔπειτα πόσα εἴδη φαγητῶν; πόσα εἴδη ὑποδημάτων; καὶ τόσων ἄλλων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἢ ἀγνοοῦμεν τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως, ἢ 'δὲν 'τὰ μεταχειριζόμεθα πλέον, καὶ ἐπομένως αἱ ὀνομασίαι 'των κεῖτονται ἀχρηστοι εἰς τὰ λεξικὰ καὶ καταργοῦν τὸν τόπον; ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου τόσα καινοφανῆ ἀντικείμενα μένουν εἰσέτι, διὰ τὴν ἔλλειψιν λέξεων, ἀκατονόμαστα εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας. Παρὰ 'να τρέχω λοιπὸν σκαλίζων πῶς λέγεται τὸ δεῖνα σκεῦος, ἢ ἐργαλεῖον, ἢ φαγητὸν εἰς τοῦτον ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, 'παίρνω ἀπ' αὐτὰς τὰς ἑτοίμους λέξεις καὶ 'τὰς προσδιορίζω μίαν φορὰν διὰ πάντα εἰς ὅ,τι πρᾶγμα ἀναλογοῦν, ἀδιαφορῶν ἂν ἦτον ἢ ὄχι ἀπαραλλάκτως τὸ ἴδιον, φθάνει πῶς ἦτον τοῦ αὐτοῦ εἴδους·

» . . . . . Κάκκαβον λέγω,
» σὺ δ' ἴσως ἂν εἴπῃς Λοπάδ'. ἐμοὶ δὲ τοὔνομ'
» οἴει διαφέρειν, εἴτε Κάκκαβόν τινες
» καίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε Σίττυβον;
» πλὴν ὅτι λέγεις ἀγγεῖον οἶδα (*).

Τοιαῦται ὀνοματοθεσίαι καὶ ἔγιναν καὶ γίνονται καθημερινῶς, καὶ, ὅταν ἐπιτύχουν, ὅλοι 'τὰς παραδέχονται ὁμοφώνως. *Τὸ δίκροτον*, π. χ., λέξις προσφυεστάτη, ἥτις προσ-

(*) Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διωρίσθη μὲ τόσην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Φεργάδαν, εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ *Διήρης*, καὶ ἐσήμαινε πλοῖον μὲ δύο σειρὰς κουπιῶν. Ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν βάσιν ὁρμώμενος, προσδιορίζω, μηδὲν διστάζων, καὶ τὸν *Ἐπενδύτην* εἰς τὸ *Μπιντσι*, καὶ τὴν *Ἐφεστρίδα* εἰς τὸ *Μαντέλλον*, καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀχρήστους παλαιὰς λέξεις, ὅσον κεν ἦν' ἀσυνήθιστοι, φθάνει 'να ἔχουν ὅσα πρεῖπον χαρακτηριστικὰ, 'τὰ σμεταφέρω εἰς τὰ ἀνάλογα πράγματα τοῦ καιροῦ μου.

Μερικοὶ ὅμως τόσον τρομάζουν τὴν τοιαύτην καινοτομίαν, ὥστε νομίζουν πῶς θὰ κριθοῦν ἱεροσυλίας παρὰ τῷ Μίνωϊ. Ἡ δεισιδαίμων αὕτη σμικρολογία 'δὲν εἶνε νέα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Γαληνὸς ἀναφέρει (*) ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας 'του » τὸ λάχανον τὴν Κράμβην οἱ τὴν ἐπίτριπτοι, λέγει, ψευδοπαιδείαν » ἀσκοῦντες ὀνομάζειν ἠξίουν Ῥάφανον, ὥσπερ τοῖς πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν Ἀθηναίοις διαλεγομένων ἡμῶν, ἀλλ' οὐχὶ » τοῖς νῦν Ἕλλησιν, οἷς ἅπασιν ἔθος ἐστὶν ἐπ' ἄλλου φυ» τοῦ τὸ τῆς κράμβης ὄνομα φέρειν. «

'Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι καὶ ἡ συλλογὴ καὶ ἔρευνα τῶν σημερινῶν λέξεών 'μας θὰ χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα τὴν φιλολογίαν· διότι ὄχι μόνον τὴν γλῶσσάν 'μας θὰ πλουτίσῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑρμηνείαν πολλῶν λέξεων παλαιῶν καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν ἄλλων, τῶν ὁποίων ἐχάσαμεν τὸ προτότυπον, θὰ 'μᾶς ὁδηγήσῃ, καθὼς 'μᾶς ἔδωκε τὸ παράδειγμα ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς· τὸ πρᾶγμα ὅμως χρήζει καὶ χρόνου καὶ δαπάνης μείζονος ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην.

Εἰς τοῦ ὀνοματοθέτου τὰ καθήκοντα ὑπάγεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ ἐξελληνισμὸς πολλῶν ὀνομάτων ἑτερογλώσσων, μερικὰ τῶν ὁποίων τόσον εὔκολα μεταπλάττονται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, ὥστε δίδουν πολλὴν πιθανολογίαν ὅτι καὶ κατάγονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν. Καὶ διατί ὄχι; Τὴν *Ἄγκυραν*

(*) Περὶ δυνάμ. τροφ. Βιβλ. Β' 44.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὀνομάζουν οἱ Πέρσαι *Λεγκὲρ*, καὶ βέβαια 'τὴν ἐδανείσθησαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καθὼς καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐκείνους τὸν *Μαρδύαν* καὶ τὸν *Παράδεισον*. » Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν (λέγει ὁ » Πλούταρχος (*) τῶν ὀνομάτων τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν » ἀνάπλασιν. Καὶ γὰρ ἄλλα μυρία τοῖς μεθισταμένοις ἐκ τῆς » Ἑλλάδος συνεκπεσόντα, μέχρι νῦν παραμένει καὶ ξενι- » τεύει παρ' ἑτέροις «. Τὸ *Μπαροῦτι*, π. χ., ὅποιος 'τὸ μετ- έπλασεν εἰς *Πυρῖτιν*, εἶχε τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἀπαιτούμενον πνεῦμα εἰς ὀνοματοθέτην. Ὁσάκις λοιπὸν βλέπομεν εὐκο- λίαν εἰς τὸ 'να ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν πατρίδα 'των τὰ ξε- νητεμμένα ταῦτα ὀνόματα, ἢ 'να πολιτογραφήσωμεν εὐπρε- πῶς τὰ ἀλλόφυλα, ὄχι μόνον 'δὲν πρέπει 'να 'τὴν παρα- τρέχωμεν, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὴν προκρίνωμεν παρὰ τὴν ἐξ ὑ- παρχῆς δημιουργίαν λέξεως νέας.

Ἐπὶ τούτοις πολλὰς λέξεις πεποιημένας, καί τοι μετα- γενεστέρας, τὴν *Βόμβαν*, π. χ., καὶ τὸ *Φυσέκιον*, τὰ ὁποῖα οὔτε αὐτὸς ὁ Πλάτων βέβαια ἤθελεν ὀνομάσει ἀλλέως, φρονῶ ὅτι 'δὲν πρέπει διόλου 'να 'τὰς πειράξωμεν. Περὶ τού- τοῦ εἶμαι τόσον προκατειλημμένος, ὥστε τὴν λέξιν, φέρ' εἰ- πεῖν, *Πάπια*, διότι ἐμφαίνει τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, 'τὴν προτιμῶ παρὰ τὸ ἀσήμαντον *Νῆσσα*, καθὼς καὶ τῆς *Ἀκτῆς* τὴν *Κουφοξυλιάν*.

Εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης ὑπάγεται καὶ ἡ περὶ τῶν ξένων κυρίων ὀνομάτων θεωρία. Αὐτὰ οἱ μὲν 'τὰ μεταφρά- ζουν καθὼς μετέφρασεν ἕνας ξένος Ἑλληνιστὴς τὸ Boileau Despréaux' *Ὑδροπότου Λειμωνείου*· οἱ δὲ φιλοτιμοῦνται 'να 'τα ἐξελληνίσουν, κἂν ἔρχωνται κἂν 'δὲν ἔρχωνται εἰς τὸν ἐξελληνισμόν, κατὰ μίμησιν καὶ τοῦτο δυστυχῆ τῶν ἀρχαίων, οἱ ὁποῖοι, φρονοῦντες καὶ λέγοντες »Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος«, ἴσως εἶνε συγχωρητέοι, διότι, παραμορφώσαντες τὰ ξένα ὀνό- ματα, ὄχι μόνον τῶν ἀνθρώπων, »Τὸν Δαριήτην, καθὼς λέγει ὁ

(*) Ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Στράβων, Δαρεῖον καλοῦντες, τὴν δὲ Φάρζυριν Παρύσατιν«, ἀλλὰ καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, ἐσκότισαν τοιουτοτρόπως καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐθνῶν (1)· καὶ ἄλλοι τέλος 'τὰ γράφουν καθὼς προφέρονται, χωρὶς 'να 'τὰ παρασχηματίσουν. Μὲ τῶν τελευταίων τούτων τὴν γνώμην ἤθελα συγκατεθῆν', ἂν 'δὲν ἔβλεπα τὴν ἀκαταμάχητον ευσκολίαν εἰς τὴν γραφὴν μερικῶν ξενικῶν ὀνομάτων, διὰ τὴν πτωχείαν τοῦ ἀλφαβήτου 'μας, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας, καθὼς 'τὸ παρετήρησεν ὁ Βολταῖρος (*) καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ 'Ιώσηπος, ἐβιάζοντο καὶ αὐτοὶ οἱ προπάτορές 'μας 'να δίδουν τύπον 'Ελληνικὸν, ὅταν 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να δώσουν καὶ σημασίαν, εἰς τὰ ξενικὰ κύρια ὀνόματα. 'Ο Κορνήλιος, π. χ., καὶ ὁ Αὐγῆρος καὶ ὁ Κλαβέριος ἐξελληνίζονται καὶ τῶρα ἐπιτυχῶς, καθὼς παλαιότερα ὁ Κικέρων καὶ ὁ Λέντουλλος καὶ ὁ Φάβιος, καὶ ὁ ποταμὸς Rio-de-la-Plata μεταφράζεται κάλλιστα *'Αργυροδίνης*, καὶ τὸ Buenos-Ayres *Καλαυρία* ἢ *Εὐήγεμον*, καθὼς καὶ παρὰ τῶν πάλαι ἡ τῆς Συρίας πόλις *Μπαλμπὲκ* μετεφράσθη αὐτολεξεὶ *'Ηλιούπολις*: 'Αλλὰ πῶς 'να μεταφράσω τὸ Montecuculi; ἢ πῶς 'να γράψω τὸ Chateaubriand ἢ τὸ Choiseul (ἐξελληνισθὲν ἀπὸ τὸν Κ. Κούμαν εἰς τὸ Σχοισεύλιος!!!); Καὶ ἐδῶ λοιπὸν θὰ 'μᾶς ὁδηγήσῃ τῆς φιλοκαλίας ἡ στάθμη καὶ ὁ καιρὸς, τῶν διδασκάλων ὁ ἄριστος, ὥστε, μεταφράζοντες τὰ μεταφραστέα καὶ ἐξελληνίζοντες τὰ ἐπιδεκτικὰ ἐξελληνισμοῦ, τὰ ἐπίλοιπα 'να 'τὰ γράφωμεν καθὼς 'τὰ προφέρομεν.

"Αλλη θεωρία ἡ περὶ τῶν ἀνωμάλων καὶ ἰδιοκλίτων λέ-

(1) Ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ ἀττικὸς εἶναι, ᾠ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ε'ς τὸ 'Ελληνικὸν, ὡς Κρόνιον μὲν τὸν Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα, « Λουκιαν. π. τ. πῶς δεῖ 'Ιστορ. συγγρ.

(*) Essai sur les moeurs et l' ésprit des nations.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξεων. Ἔχει καὶ ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ τὰς ἀνωμαλίας 'της, καθὼς καὶ ἡ ἀρχαία τὰς ἐδικάς 'της, καὶ καθὼς ἔχουν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι γλῶσσαι (*). Μερικὰς τῶν παλαιῶν ἡ νέα 'δὲν 'τὰς ἐφύλαξε, καὶ ἴσως 'δὲν ἦσαν καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς γενικῶς παραδεδεγμέναι. Αὐτὰς κρίνω περιττὸν 'να 'τὰς ἀντικαταστήσωμεν, ἐν ὅσῳ 'δὲν γράφομεν ἀκραιφνῆ τὴν ἀρχαίαν. Τί σημαίνουν, π. χ., ὅλα τὰ λεγόμενα Ἑτερόκλιτα, τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ σχεδὸν ἡ σημερινή 'μας γλῶσσα τὰς ἀλλοκότους μεταπηδήσεις; Διατί 'να μὴ λέγω καὶ τῶρα καὶ πάντοτε *Μεγάλο' καράβι*, καθὼς λέγω καὶ *πόλιν μεγάλην*, ἀλλὰ *Μέγα καράβι*; Πῶς εἶνε δυνατὸν 'να ἐννοήσῃ ὁ χωρικὸς ὅτι *Αἶξ* καὶ *Ῥαξ* εἶνε *Γίδα* καὶ *Ῥῶγα*, ἐν ᾧ ἀμφιβάλλω ἂν ἐννοήσῃ ποτὲ ὅτι ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ *Ἐρὸς* εἶνε *Ἐῖς* (μ' ὅλον ὅτι 'τὴν προφέρει εἰς τὸ *Κἀνεὶς*) καὶ τοῦ *Πειραιῶς Πειραιεύς*;

Ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς μερικῶν λέξεων τὸν μεταπλασμόν. Ὅτι τὸ *Μεσημέριον*, καὶ τοι καταδικασμένον ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, εἶνε καὶ εὐφωνότερον καὶ ἐμφαντικώτερον παρὰ τὸ στρυφνὸν *Μεσημβρία*, παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους. Ὄχι πῶς ἡ γλῶσσά 'μας ἀποφεύγει τὰς συγκοπὰς, ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα καὶ 'τὰς καταχρᾶται, καθὼς εἴδομεν. Παρομοίας, ὄχι μόνον συγκοπῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπενθέσεως στοιχείων παράδειγμα ἔχομεν τὸ βαρβαροειδέστατον κλητικὸν μόριον *Μπρέ*. Αὐτὸ ὅτι εἶνε τὸ ἐμποδισθὲν ἀπὸ τὸν Χριστὸν *Μωρὲ*, ἀνάλογον μὲ τὸ ἀρχαιότερον *Μέλεε*, 'δὲν μένει ἀμφιβολία. Ἀφ' οὗ, διὰ τὴν ταχύτητα τῆς δημώδους προφορᾶς, ἔχασε τὸ Ω, 'δὲν ἠδύνατο 'να συμβιβάσῃ τὸ Μ μὲ τὸ Ρ, ὅθεν κοινῶς μὲν ἐδέχθη τὸ Π καὶ ἔγινε Μπρὲ, καθὼς *Γαμπρέ*· εἰς τὴν Ἤπειρον δὲ καὶ ὅλην τὴν Δυτ. Ἑλλάδα τὸ Β, συμφωνότερα μὲ τὸ παλαιὸν ἔθος· ἔχασεν ὅμως ἐκεῖ τὸ Μ καὶ ἔμεινε *Βρὲ*, καθὼς ἀλλοῦ ἀπέβαλε

(*) Ἴδε καὶ τὴν Β'. σημείωσιν ἐν λέξει Ἀχρεῖος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ Ε, καὶ προφέρεται *Μῶρ'*, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀπαράλλακτον τῷ *Μῶρε* τοῦ Εὐριπίδου, εἶνε καὶ τὸ καλλήτερον.

Ἐπίσης κρίνω εὔλογον, καὶ ὁ μακαρίτης Ζαλίκογλους 'τὸ ἐγνωμοδότησε πρὸ ἐμοῦ, 'να φυλάξωμεν καὶ τὴν εἰς α κατάληξιν τοῦ Ἐνεργητικοῦ Παρατατικοῦ καὶ τοῦ Β' 'μας Ἀορίστου, διότι 'μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὴν σύμπτωσιν τοῦ Ἐνικοῦ Α' προσώπου μὲ τὸ πληθυντικὸν Γ' αὐτῶν τῶν χρόνων: *Εἶχον* καὶ *Εἶχον*, *Ἤλθον* καὶ *Ἤλθον* (1).

Ὅσον διὰ τὸ Β' πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ εἰς *σαι*, *Δέχεσαι*, *Φαίνεσαι*, κτλ., τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ

---

(1) Καθὼς καὶ οἱ ἐν Κιλικίᾳ Ἑλληνίζοντες 'τοὺς ἐπρόφερον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσταθίου ('Οδυσ Ξ), ἔλαβα λέγοντες καὶ ἔφαγα, καὶ τρίτα δὲ τούτων πληθυντικὰ εἰς αι λήγοντα λέγουσι, καθὼς μετεχειρίσθη τὸ Εἶπα καὶ Εἶπαν καὶ ὁ Πολύβιος. Εἶπέ τις ἐξ ἡμῶν ἐσχάτως ὅτι πρέπει, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, 'να εἰσαγάγωμεν τὰς μετοχὰς καὶ τὰ ἀπαρέμφατα καὶ τὰς κτητικὰς ἀρχαίας ἀντωνυμίας: καὶ, ὅσον μὲν περὶ τοῦ 'ν' ἀντικαταστήσωμεν βαθμηδὸν τὰ ἀρχαῖα, ἀπεδείχθη ἀποχρώντως ἐκ τῶν προειρημένων ὅτι εἶμαι ὅσον ἐνδέχεται σύμφωνος· ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν βίαν, οὐδέποτε. Παραδείγματος χάριν: αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι 'Μᾶς, Σᾶς, 'Τοὺς κλπ. εἶν' ἀδύνατον 'ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ τῶν ἀρχαίων Ἡμέτερος, Ὑμέτερος καὶ πολὺ ὀλιγώτερον μὲ τὸ Ἑός καὶ τὸ Σφέτερος. Ἡμεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μεταφράζομεν: 'Ιδοὺ λοιπὸν μία περικοπὴ μεταφράσεως τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Dumas ὁ Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου: »Ὄχι, ὄχι! κἀνεὶς δὲν μὲ εἶπε τίποτε· πρώτην φορὰν ἤκουσα τὸνομά σας ἀπὸ τὸν φίλον μου Οὐίλμυρον τὸν φιλάνθρωπον· ἀπ' ἐκεῖνον ἔμαθα ὅτι σᾶς εὗρεν εἰς δεινὴν θέσιν.. καὶ ὅτι αἱ δυστυχίαι σας τὸν ἐκίνησαν εἰς συμπάθειαν· ἐκεῖνος μὲ εἶπεν ὅτι θέλει 'να σᾶς δώσῃ πάλιν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐστέρησαν, ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα σας... καὶ μὲ ἔδωκέ τινας ὁδηγίας περὶ τῆς καταστάσεώς σας... 'Αλλ' αὐτὸ ἂς σταθῇ κατὰ μέρος· θέλω μόνον νὰ σᾶς κάμω μίαν ἄλλην ἐρώτησιν, καὶ νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ: ἐπειδὴ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ σᾶς ἐπιστατῶ ὀλίγον, ἐπεθυμοῦσα νὰ ἠξεύρω, ἂν αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας ἐδοκιμάσατε βέβαια ἐξ ἀνάγκης (καὶ μὴ στοχασθῆτε ὅτι ἐξ αἰτίας τούτου σᾶς ὑπολήπτομαι ὀλιγώτερον), ἂν λέγω, σᾶς κατέστησαν ὀπωσιῦν ξένον καὶ ἄπειρον τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὀνόματός σας πρέπει νὰ ζήσετε κτλ. (Ὁ Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου μετάφρασις Ι. Πατρόκλου, Τόμ. Γ'. σελ. 287).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παρ' ἡμῖν τὸν, διὰ πολλὰς τοιαύτας συμπτώσεις προκριτώτερον, Δωρικόν 'του τύπον οὔτε ἀναφέρω· τόσον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ 'τὸ φυλάξωμεν ἀμετάβλητον, ἂν καὶ οἱ ἀδυσώπητοι λογιώτατοί 'μας σφίγγονται 'ν' ἀντιτάξουν τὸ 'Αττικὸν *Δέχῃ, Φαίνῃ*, κτλ., καθὼς ἐπιμένουν 'να ἐξορίσουν καὶ ἀπὸ τὰ πληθυντικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὴν κατάληξιν τὴν εἰς *ουν*, ἐν ᾧ ἡ εἰς *ουσι* καὶ *ωσι* (τὴν ὁποίαν οὔτ' αὐτοὶ μεταχειρίζονται ποτε εἰς τὴν ὁμιλίαν) προσβάλλει συχνάκις τόσον ἀηδὴς εἰς τὴν ἀκοήν. Ἄξιον ἀπορίας τῇ ἀληθείᾳ! Ὁ παλαιὸς Ἀθηναῖος εἶχε τὴν ἄδειαν 'να λέγῃ τὸ *Τύπτεαι Τύπτῃ*, καὶ ὁ σημερινὸς 'δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα 'να γράφῃ, καθὼς καὶ λέγει, τὸ *Γράφουσιν Γράφουν* καὶ τὸ *Γραφθῶσιν Γραφθοῦν*!

Ὄχι λοιπὸν πεισμονὴ συστηματικὴ πουθενὰ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶνε κτῆμα κοινόν· ὄχι πνεῦμα φατρίας! ὄχι διότι 'τὸ εἶπεν ὁ Κοραῆς, ἢ ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα, ἔστω καὶ ὑπερέχων ὅλων τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διότι εἶνε καλόν, διότι 'τὸ ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος, διότι 'τὸ ἀπεδέχθη τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ ἔθνους· ἰδοὺ ποία πρέπει 'να ἦνε ἡ ἁπλανὴς τῶν λογίων πυξίς: Σήμερον γράφω ἁπλούστερον, αὔριον τεχνικώτερον, συμπροοδεύων μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ὄχι στεκόμενος ἀκίνητος ὡς ἀνδρείκελον, ἐν ᾧ τὰ πάντα κινοῦνται περὶ ἐμὲ, ὄχι (τὸ τρὶς χειρότερον) ὀπισθοποδίζων.

Ἐξήλωσαν, λ. χ., τὴν Δοτικὴν ἕως καὶ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν, καὶ (τίς ἤθελε 'τὸ πιστεύσει!) ἕως καὶ ἀπ' αὐτὰς τῶν τόπων τὰς σημειώσεις; Διατί;

» Οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος.

Ἂν ἦνε διὰ 'να γένουν εὐληπτότερρι εἰς τὸν ὄχλον, βάλλω στοίχημα ὅτι καὶ ὁ χυδαιότερος τῶν ἀγοραίων τὸ μὲν, *Τῷ κυρίῳ (Δεῖνι)*, 'τὸ ἐννοεῖ ἐπίσης καθὼς καὶ τὸ, *Πρὸς τὸν Κύριον (Δεῖνα)*, τὸ δὲ Ἐν Ἀθήναις ἀσυγκρίτως καλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λήτερα παρὰ τὸ ἀκατανόητον *Ἀθῆναι*, καὶ ἑπομένως φρονῶ ἀσυγχώρητον ἔγκλημα τό 'να ἀφανίζωμεν μὲ Βανδαλικὴν ἀπειροκαλίαν καὶ αὐτὰ τῆς προγονικῆς 'μας γλώσσης τὰ μόλις διασωθέντα ναυάγια, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὰ περιέπωμεν πολὺ προσεκτικώτερον, τῇ ἀληθείᾳ, παρὰ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς στήλας.

Δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον θεωρῶ περιττὴν καὶ τὴν γραμματικὴν τῆς σημερινῆς 'μας γλώσσης. Ἐν ᾧ ἡ γλῶσσά 'μας εἶνε μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παλαιὰν ('δὲν βαρύνομαι 'να 'τὸ ἐπαναλαμβάνω), διατί δύο γραμματικαί; Ποῖον (ὕστερα-ὕστερα) τῶν πολυμόρφων τοπικῶν 'μας ἰδιωμάτων θὰ λάβῃ βάσιν ἡ τοιαύτη γραμματική; Ἐδῶ λέγουν, π. χ., τὸ *Ἦσαν Ἦτανε*, καὶ ἀλλοῦ *Ἦντουσανε*· ἐδῶ τὸ *Ἐπίομεν Ἤπιαμε*, καὶ ἀλλοῦ *Πιήκαμεν*· ἐδῶ τὸ *Σβέσον Σβύσε*, καὶ ἀλλοῦ *Ζύβα*· ἐδῶ τὸ *Στῆθι Στέκα*, καὶ ἀλλοῦ *Στάκου*, καὶ ὁ λοιπὸς συρφετός: Ἑπομένως ἢ θὰ 'τὰ περιλάβῃ ὅλα αὐτὰ ἡ γραμματική, καὶ τότε ποίου *Ἄτλαντος* ῥάχη 'να 'τὴν σηκώσῃ; ἢ θὰ ἐκλέξῃ ἓν μεταξὺ τῶν πολλῶν, καὶ τότε μένει ἡ ἀνυπέρβλητος δυσκολία τῆς ἐκλογῆς, διότι ὅλα ἔχουν ὡς ἔγγιστα τὰ αὐτὰ δικαιώματα. Μία λοιπὸν ἡ γραμματική 'μας, διῃρημένη εἰς δύο μέρη· τὸ μὲν ἁπλούστατον, συντομώτατον καὶ ἐφηρμοσμένον εἰς παραδείγματα τοῦ σημερινοῦ ἰδιώματος πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν 'μας σχολείων· τὸ δὲ περιεκτικώτερον, τελειώτερον καὶ ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ἀρχαίαν διὰ τὰ Λύκεια καὶ Γυμνάσια.

» Ἀλλ' ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
» Ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.

Ἐν τοσούτῳ, περὶ γλώσσης πραγματευόμενον, θὰ μὲ 'ρωτήσουν ἀναμφιβόλως πολλοί: Ποῖον ἀπὸ αὐτὰ τὰ πολυποίκιλα τῆς γλώσσης 'μας ἰδιώματα ἔλαβα βάσιν τοῦ λεξικοῦ μου; Κἀγὼ, ἀποκρίνομαι, κυρίως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν. Ἐπειδὴ, σκοπὸν καθ' αὐτὸ μὴ προθέμενος, ὡς προεῖπα, τὴν σύν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταξιν Λεξικοῦ Φιλολογικοῦ, 'δὲν ἐθεώρησα οὔτε πῶς ὁμιλοῦν ἐδῶ, οὔτε πῶς ὁμιλοῦν ἀλλοῦ, ἀλλὰ πῶς ὁμιλοῦν παντοῦ, πῶς ὁμιλοῦν εἰς τὰ περισσότερα μέρη ὀρθότερον καὶ Ἑλληνικώτερον.

Ἐπομένως, καθ' ὃν λόγον ἐπροτίμησα τὸ *Φωράζω*, π. χ., παρὰ τὸ *Σκούζω*, καὶ τὸ *Κτυπῶ* παρὰ τὸ *Βαρῶ*, καὶ τὸ *Ῥίχνω* παρὰ τὸ *Πετῶ*, καὶ τὸ *Προσμένω* παρὰ τὸ *Ἀπαντέχω*, καὶ τὸ *Βλέπω* παρὰ τὸ *Τηράω*, καὶ τὸ Κάτω παρὰ τὸ *Χάμω*, ἐπίσης ἀποσκορακίσας ὄχι μόνον τὸν Νισεστὲν καὶ τὸ *Παντζάρι* καὶ τὸ *Σεμιζότι* καὶ τὸ *Σαλγκάμι*, ἀντικατέστησα τὸ *Καταστατὸν* καὶ τὸ *Κοκκινογοῦλι* καὶ τὴν *Ἀνδράκλαν* καὶ τὸ *Γογγύλι*, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ *Σαρώνω* ἀντὶ τοῦ *Σκουπίζω* καὶ τὸ *Κλείω* ἀντὶ τοῦ *Σφαλνῶ*, καὶ τὸ *Δίχτυ* ἀντὶ *Πλεμμάτι*, κτλ. πάντοτε δηλαδὴ ἐκλέγων τὸ εὐχρηστότερον καὶ ἐν ταὐτῷ γνησιώτερον.

Αὐταὶ εἶνε, ὡς ἐν συνόψει, αἱ περὶ γλώσσης ἰδέαι μου, καὶ αὐτὰ κρίνω εὔλογα πρὸς διόρθωσίν 'της, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ οὔτε ἀλάνθαστα νομίζω, ἀλλ' οὔτε πάλιν καὶ ἀδιόρθωτα, καθυποβάλλω τεθαρρηκότως εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἄλλων, βεβαιῶν ἕκαστον ὅτι θέλω ἀποδεχθῆν' εὐγνωμόνως πᾶν ὅ,τι συντελεστικώτερον ἀντιτάξῃ πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ πρῶτος, ἂν ἠμπορέσω, θὰ 'τὸ βάλω καὶ εἰς πρᾶξιν.

Καὶ τῶρα πλέον νομίζω πῶς 'δέν με ἔμεινεν ἄλλο, παρὰ 'να διευκρινήσω ἐν συντομίᾳ καὶ τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ πονήματός μου, καὶ 'να χειραγωγήσω εἰς τὴν ἀνάγνωσίν 'του τοὺς ἀρχαρίους σπουδαστὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, διὰ τοὺς ὁποίους κυρίως καὶ 'τὸ ἐπεχειρίσθην, καὶ τῶν ὁποίων τὴν εὐκολίαν εἶχα πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅθεν καὶ 'τὸ ἐκανόνισα κατὰ τὰς δυνάμεις 'των.

Πρῶτον λοιπὸν ἐφιλοτιμήθην 'να μὴ κατατάξω κἀμμίαν, οὔτε ἀσυνήθιστον οὔτε ἀνύπαρκτον λέξιν. Ἂς μὴ ζητήσῃ λοιπὸν κἀνεὶς εἰς τὸ Λεξικόν μου οὔτε τὸ *Ἀβαναριὰ*, οὔτε τὸ *Ἀγαλίχευτος*, οὔτε τὸ *Ἀγνάγερτος*, οὔτε τὸ *Γλακῶ*,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

οὔτε τὸ *Αλλουσιοιάζω*, καθὼς οὔτε τὸ *Ἀρρητοποιΐα*, οὔτε τὸ *Ἀθήρατος*, οὔτε τὸ *Ληστοσύνη*, καὶ ὅσα ἄλλα εὑρίσκονται φύρδην ἐπισεσωρευμένα εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τῆς γλώσσης 'μας Λεξικά.

Δεύτερον. Ἐπίσης ἐξώρισα καὶ τὰς ξενικὰς καὶ ἑτερογλώσσους λέξεις, ὅσαι μολύνουν ἀκόμη 'τὴν γλῶσσάν 'μας, κατατάξας αὐτὰς πρὸς ὥραν, ὡς ἐν παραρτήματος εἴδει, εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, καὶ ἢ 'τὰς ἑρμήνευσα μὲ ἄλλας λέξεις ἀρχαίας, ἢ παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην λέξιν γνησίαν, σωζομένην εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν κατεχώρισα εἰς τὸν τόπον 'της. Ἀλλ' ἐπειδὴ μερικαὶ τῶν ἐπεισάκτων εἶνε τόσον κοιναὶ καὶ τόσον βαθειὰ ριζωμέναι εἰς τὴν γλῶσσάν' μας, ὥστε ἐσχηματίσθησαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι, καὶ ἁπλαῖ καὶ σύνθετοι, καὶ ἐπομένως 'δὲν ἦτον δυνατὸν 'να ξερρίζωθοῦν μόναι, ἀλλὰ συνανεσπῶντο καὶ αἱ παραφυάδες 'των, αὐτὰς, ἐνθυμηθεὶς τὴν παραβολὴν τῶν Εὐαγγελικῶν ζιζανίων, ἀφῆκα πρὸς τὸ παρὸν, ἕως ὅτου συνηθίσωμεν τὰς ἀρχαίας.

Τρίτον. Εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν λέξεων, καθὼς καὶ τῶν Γαλλικῶν, ἐφύλαξα, καθ' ὅσον ἐνεδέχετο, τὴν ἑπομένην βαθμολογίαν: Πρώτας ἔταξα τὰς κυριολεκτουμένας καὶ συνηθεστέρας, ἐφεξῆς τὰς μεταφορικὰς, καὶ καταχρηστικωτέρας, καὶ τέλος τὰς σπανίας καὶ ποιητικάς. Ὁ ἀναγνώστης λοιπὸν ἂς ἐπιβάλλῃ 'τὰς ὄψεις 'του κατὰ πρῶτον εἰς τὴν προεδρεύουσαν τῶν ἄλλων Ἑλληνικήν τε καὶ Γαλλικὴν λέξιν, κ' ἐκείνην ἂς μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τότε μόνον καταφεύγων εἰς τὴν δευτέραν ἢ εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς, ὅταν ἡ πρὸ αὐτῆς 'δὲν 'τοῦ χρησιμεύῃ.

Τέταρτον. Εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθογραφίας ἐφιλοτιμήθην ὅσον τὸ δυνατόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μερικῶν λέξεων ἡ γραφὴ, καθότι καὶ ἡ παραγωγὴ, διφορεῖται ἢ ἀμφιβάλλεται, ὁ ἀναγνώστης (ἐννοῶ πάντοτε τὸν ἀρχάριον) ὅταν 'δὲν εὑρίσκῃ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴν λέξιν γραμμένην καθὼς 'τὴν θέλει, ἂς μὴν ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἂς 'τὴν ζητῇ καὶ μὲ ἄλλο φωνῆεν. π. χ., 'δὲν ηὗρε *Ρίζι* καθὼς ἴσως θὰ 'τὸ γυρεύῃ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ σύστοιχον *Ρίζα*, ἂς σκαλίσῃ *Ρύζι*, ὅπου θέλει 'τὸ εὕρει ὀρθογραμμένον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Πέμπτον. Τὸ 'Ιταλικὸν στοιχεῖον Z, τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ πέντ' ἓξ ἀκόμη, 'λείπει τοῦ ἀλφαβήτου 'μας, καὶ ἴσως βιασθῶμεν ποτὲ 'να 'τὰ εἰσαγάγωμεν, προφέρεται, εἰς μὲν τὸ *Τζάμι* (τὸ ὑαλὶ τῶν παραθυριῶν) δασύτερον, ὅμοια τοῦ 'Ιταλικοῦ g, εἰς δὲ τὸ *Τσάμι* (τὸ δένδρον ὁ Πεῦκος) ψιλότερον, ὅμοια μὲ τὸ c. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῆς συγχύσεως, προσδιώρισα, παρατηρήσας τὸν φυσικὸν φθόγγον, τὸ μὲν ζ μετὰ τοῦ τ διὰ τὴν πρώτην προφοράν, τὸ δὲ σ μετὰ τοῦ τ διὰ τὴν δευτέραν.

Ἕκτον. Ὅσαι λέξεις (καὶ αὐτήν μου τὴν δυσκολίαν ἴσως θὰ νομίσουν μερικοὶ ἀσυγχώρητον): ἔστω! ὅσαι λέξεις λοιπὸν 'δὲν ἠχοῦσαν καλὰ εἰς τὸ αὐτί μου, ἢ ἠμποροῦσαν 'να χρησιμεύσουν ὡς ἀντικείμενον καλαμπουρισμοῦ, τὸ *Δυσκατούλωτος*, λ. χ., καὶ τὸ *Δυσοδία* καὶ τὸ *Περίδρομος* καὶ τὸ *Πυοποιέω*, καὶ πολλὰς ἄλλας, 'τὰς ἀπέκλεισα ὅπου 'μπόρεσα, χωρὶς 'να σεβασθῶ διόλου τὴν ἀρχαιότητά 'των. 'Επίσης ἐδυσκολεύθην 'να κατατάξω καὶ μερικὰς ἐξ ἐκείνων, ὅσαι συμπίπτουν μὲ ἄλλας διαφορετικῆς ὀρθογραφίας καὶ σημασίας, καθὼς, φέρ' εἰπεῖν, τὴν *Ἐκπύησιν*, τὸν *Ἔμπηρον*, τὸ *Νίμμα*, τὴν *Ἐπανάστασιν* (πρήξιμον τοῦ δέρματος), τὸ *Περιπέζιον*, καὶ ἄλλας τοιαύτας.

Ἕβδομον. Πολλῶν, διὰ 'να μὴν εἰπῶ τῶν περισσοτέρων, ὀνομάτων τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, 'δὲν τολμῶ 'να ἐγγυηθῶ τὴν ἀκρίβειαν. Καὶ πῶς ἠμποροῦσά ποτε 'να αὐθαδιάσω τόσον, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ Πλίνιος, ὁ Σκαλίγερος, ὁ Βυφφὼν, ὁ Βιλλουαζὼν καὶ τόσοι ἄλλοι ἔξοχοι νόες ἐξομολογοῦνται εἰλικρινῶς ὅτι 'δὲν κατώρθωσαν 'να προσδιορίσουν ἐπ' ἀκριβὲς τὰ διάφορα παλαιὰ ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα τῶν ζώων

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ τῶν φυτῶν εἴδη καὶ γένη; Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ὀνοματολογίας διὰ 'να ἐξακριβωθῇ, χρειάζονται τόσα μέσα, ὥστε ἀμφιβάλλω τῇ ἀληθείᾳ ἂν ὅλοι οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες 'τὸ κατορθώσουν. Ἀπὸ τὰς πολλὰς αἰτίας, ὅσαι συνέτρεξαν εἰς τὴν δυσκολίαν αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, μία, καὶ ἴσως ὄχι ἡ μικροτέρα, εἶνε καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ ἀπροσεξία τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιγραφέων· ἐκ τούτου πολλῶν εἰδῶν κατήντησε 'να ἔχῃ διάφορα ὀνόματα ἕκαστον, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον (*), καὶ ὠνομάζοντο τῷ ὄντι μὲ ἄλλο ὄνομα εἰς τοῦτον καὶ μὲ ἄλλο εἰς ἄλλον τόπον, (δυσκολία, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ καὶ σήμερον ὁ Λεξικογράφος καὶ ὀνοματολόγος, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἀναφέρω τὸ πτηνὸν Πυροῦλαν (Χειμωνιάτην), τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Σαλέριον, ἔχει 24 ὀνόματα εἰς διάφορα τῆς Γαλλίας μέρη), καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἄλλα διάφορα εἴδη 'να χαρακτηρίζωνται μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν. Ἐκτὸς τούτου, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Σκαλίγερος, οἱ παλαιοὶ φυτολόγοι καὶ ζωολόγοι, χωρὶς 'να ἐξαιρεθῇ μήτε αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, περιέγραψαν πολλὰ ἐπιπολαίως ὅσα μέρη τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐπραγματεύθησαν, διότι, γράφοντες διὰ τοὺς συγχρόνους 'των, οἵτινες ἐγνώριζον ἐξ ὀνόματος τὰ εἴδη καὶ γένη τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶν' ἀδύνατον 'να διακριθοῦν, 'δὲν εἶχον ἀνάγκην καὶ 'να 'τὰ περιγράψουν μὲ λεπτομέρειαν. Τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι εἰς μερικὰ 'δὲν συμφωνοῦν καὶ αὐτοί, ὄχι μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' οὔτε πρὸς ἑαυτούς. Παρ. χάρ., ὁ Θεόφραστος, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἄνθους Ναρκίσσου, εἰς μὲν τὸ Ζ' κεφάλαιον τοῦ ΣΤ' περὶ φυτῶν βιβλίου 'του λέγει: » Ὁ δὲ νάρκισσος, ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν » γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσιν·« Εἰς δὲ τὸ Η' » Μετὰ » δὲ ταῦτα ὁ νάρκισος καὶ τὸ λείριον»· ἀντίφασις, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε καὶ ὁ Ἀθήναιος (**): » Τὸν δὲ νάρκισσον ἐν τῷ

(*) Δ'. περὶ φυτῶν Κεφ. 11.

(**) Βιβλ. ΙΕ'.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» ἔκτῳ περὶ φυτῶν ἱστορίας ὁ Θεόφραστος καλεῖσθαί φησι »καὶ λείριον, εἶθ' ὑποβὰς ὡς διαλλάσσοντα τίθησι νάρκισσον »καὶ λείριον«. Πάλιν ὁ αὐτὸς εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον 'του κατατάττει μετὰ τῶν ἀνόσμων ἀνθέων καὶ τὸ λεγόμενον Διὸς ἄνθος: » Καὶ τούτων τὸ μὲν εὔοσμον ὥσπερ ἴον· τὸ δὲ ἄνο» σμον, ὥσπερ Διὸς ἄνθος· » ἐν ᾧ ὁ Νίκανδρος εἰς τὰ Γεωργικά 'του 'τὸ ἐκθειάζει ὡς εὔοσμον:

» Κάλλεα, βούφθαλμόν τε καὶ εὐῶδες Διὸς ἄνθος. «

μὲ τοῦ ὁποίου τὴν μαρτυρίαν συγκατετέθησαν καὶ οἱ νεώτεροι τῶν βοτανιστῶν, εἰκάσαντες Διὸς ἄνθος τὸ Γαρόφαλλον.

Ὅτι τῶν ἀρχαίων αἱ μαρτυρίαι 'δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλεῖς, 'τὸ συμπεραίνομεν καὶ ἀφ' ὅσα λέγει ὁ Γαληνὸς περὶ τοῦ Διοσκουρίδου (*): » Ὁ 'Αναζαρβεὺς Διοσκουρίδης, πολ» λὰ μὲν καλῶς εἴρηκε τῶν περὶ τῆς ἰατρικῆς ὕλης ἱστο» ρουμένων, ἀγνοῶν δὲ τὰ σημαινόμενα τῶν Ἑλλήνι» κῶν ὀνομάτων, ὅταν λέγῃ. . . ., εἰ μὲν (τὸ καὶ τὸ) βού» λεται δηλῶσαι, ἐκδεξόμεθα τὸν λόγον ὡς ἀληθῆ· εἰ » δὲ μὴ. . . ., οὐκ ἀληθῆ φήσομεν εἶναι τὸν λόγον«. Ἂν 'δὲν ἦνε καὶ τοῦτο ἀντίφασις μὲ ὅσα λέγει περὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως εἰς ἄλλο μέρος (**) αὐτὸς ὁ ἴδιος Γαληνός: »Ὁ » δὲ 'Αναζαρβεὺς Διοσκουρίδης. . . δοκεῖ μοι τελεώτατα » πάντων τὴν περὶ τῆς ὕλης τῶν φαρμάκων πραγματείαν » ποιήσασθαι. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ὑπὲρ αὐ» τῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἁπάντων οὕτως οὐδενί.«

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ὄχι μόνον 'δὲν πρέπει 'να 'μᾶς ἀπελπίσουν, ἀλλὰ καὶ 'να 'μᾶς ἐρεθίσουν μάλιστα περισσότερον, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, πολὺ παρὰ τοὺς ξένους εὐκολώτερον ἠμπουροῦμεν 'να ἐπιτύχωμεν εἰς τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες.» Εἴτε τελειότερα (λέγει καὶ ὁ σοφὸς Οἰκονόμος ***)

(*) Περὶ συμπτωμ. Κεφ. ΙΑ'.

(**) Περὶ κράσ. τῶν ἁπλ. φαρμ. βιβλ. ς'.

(*) Περὶ γνησ. Προφ. τῆς Ἑλλην. γλώσ. σελ. 774—775.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ ἰδίως τῆς λαλουμένης ἡμῶν
» γλώσσης λεξικά, εἴτε συγγραφέων ἀκριβεστέρας ἐκδόσεις
» καὶ ποιητῶν, εἴτ' εὐλόγους τινὰς ἐπιστασίας καὶ παρατη-
» ρήσεις καὶ εἰς αὐτὴν ἡμῶν ἐν μέρει τὴν προφοράν, 'δὲν
» πρέπει 'να προσμένῃ ἡ φιλολογία 'μας εἰμὴ ἀπὸ τοὺς ἤδη
» σὺν Θεῷ ἀνισταμένους Ἕλληνας «. Ποῖος ἀμφιβάλλει ὅτι,
ἂν ὄχι ὅλα, τὰ περισσότερα ὅμως ὀνόματα τῶν ζώων καὶ
τῶν φυτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ὀψαρίων (καὶ τοῦτο 'τὸ παρ-
ετήρησα) , σώζονται εἰς τὴν πατρίδα 'μας, καὶ 'δὲν ἀπαι-
τεῖται εἰμὴ ἡ ἐνδελεχὴς τῶν λογίων 'μας ἔρευνα, ὑποστη-
ριζομένη ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως [1]), 'να 'τὰ ἀνι-

---

(1) Ἡ Κυβέρνησις, πρέπει 'να 'τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀείποτε προνοοῦσα περὶ τοῦ πατροπαραδότου τούτου κειμηλίου τῆς πατρίου φωνῆς, καὶ ἐπιτροπὰς πολλάκις ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς βασιλείας συνέστησε, δι' ὅλους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τοὺς κλάδους, καὶ ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις ἀπέφυγε καὶ ἀποφεύγει, ὅσον ἐνδέχεται, τὰς ἀλλοθρόους καὶ ξενικὰς λέξεις, ἀντεισάγουσα εἴτε τὰς γνησίας, ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι σωζομένων, εἴτε καὶ νέας ἄλλας, δημιουργουμένας ἑκάστοτε, ἐξ ἀναλογίας, ὑπὸ τῶν λογίων. Ὥστε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἠμπορεῖ τις 'να εἴπῃ, ὅτι ὁ πρῶτος καὶ κυριώτατος τῆς σήμερον ἐν χρήσει Ἑλληνικῆς γλώσσης δημιουργὸς καὶ διορθωτὴς εἶνε αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις. Ὁ κυριώτατος δὲ κλάδος, ὁ τοιουτοτρόπως βελτιωθείς, εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς νομοθεσίας· ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς ἄνδρα, πράξει καὶ θεωρίᾳ πεφωτισμένον, τὸν μακαρίτην Κωνστ. Σχινᾶν (*), εὑρόντα καὶ συνεργοὺς ἑαυτοῦ ἀξίους. Ἀλλὰ τὸ συστηματικώτερον καὶ πληρέστερον ἐκ τῶν ἔργων τούτων εἶνε, πανθομολογουμένως, τὸ περὶ τὰ ναυτικά, τὸ ὁποῖον ἦν ἀληθῶς καὶ τὸ δυσχερέστερον, διότι ὅλος σχεδὸν ὁ λεξίλογος αὐτῶν εἶνε ξένος καὶ βαρβαρόφωνος: καὶ ἐπὶ τούτῳ συνέστη τῷ 1838 Ἐπιτροπὴ πρὸς σύνταξιν Ναυτικοῦ Ὀνοματολογίου, ὅπερ καὶ τύποις ἐξεδόθη τῷ αὐτῷ ἔτει. » Παρηγγέλλοντο δὲ πᾶσαι αἱ ναυτι-
» καὶ ἀρχαὶ νὰ μεταχειρίζωνται τοῦ λοιποῦ ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις
» τοὺς ἐν τῷ ὀνοματολογίῳ τούτῳ, ἐγκριθέντι καὶ διὰ βασιλικοῦ Διατάγ-
» ματος, κατακεχωρισμένους Ἑλληνικοὺς ὅρους ἀντὶ τῶν κοινοβαρβαρι-
» κῶν καὶ τῶν ἄλλων ἄχρι τοῦδε ἐσφαλμένως εἰσαχθέντων Ἑλληνικῶν.« Ἀγνοῶ ἂν οἱ ναυτικοί 'μας, τοὐλάχιστον οἱ λογιώτεροι ἐξ αὐτῶν, οὐ

(*) Ἴδε σελ. στ'. τῶν Προλεγομένων τῆς Α' ἐκδόσεως τοῦ Ἑλληνικο-γαλλικοῦ Λεξικοῦ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χνεύση; Ὅτι ὁ Ἕλλην, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἕξιν τῆς πατρῴας 'του γλώσσης, ἠμπορεῖ, ἂς ἔχει καὶ ὀλιγωτέρας ἐπιστημονικὰς γνώσεις, 'να κατορθώσῃ πρὸς τοῦτο πολὺ περισσότερον τοῦ πλέον πεπαιδευμένου ἀλλοεθνοῦς, οὔτ' αὐτοὶ οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης 'δὲν ὑποθέτω 'να ἀμφιβάλλουν. Τὸν δοῦλον τοῦ Χρεμύλου εἰς τοῦ Ἀριστοφάνους τὸν Πλοῦτον ὅλοι τῆς Εὐρώπης οἱ κριτικοὶ καὶ μεταφρασταὶ 'τὸν ἐστεφάνωναν τόσους χρόνους μὲ ψωμιῶν ἁρμαθιὰν, » *Κριβαγωτῶν ὁρμαθῷ*«. Ἔπρεπεν ὁ κριτικώτατος Κοραῆς 'να γνωρίζῃ τὰ φουρνιστὰ τῆς πατρίδος 'του σῦκα, διὰ 'να 'τοῦ κάμῃ τὸν στέφανον φυσικώτερον. Ὅλοι σχεδὸν οἱ σοφοὶ τοῦ Θεοφράστου Σχολιασταὶ ('δὲν εἶδα τὸν Σνεϋδέρον), σκανδαλισθέντες μὲ τὸ » Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ *λαμβάνειν* «, καὶ παρακάτω: » Καὶ μετ' ἀρκτοῦρον *λαμβάνει* «, 'τὸ διορθώνουν *Βλαστάνει* (germinent, μ' ὅλον ὅτι ὁ Θεόδωρος Γαζῆς 'τὸ μετέφρασεν incipiant): διατί; διότι 'δὲν ἠξεύρουν

μόνον ἐξέμαθον καὶ μεταχειρίζονται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης εὐκολίας τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην ὀνοματολογίαν, ἀλλὰ » κατέστησαν αὐτὴν δημώδη » καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τελευταίας τάξεις τῶν ναυτῶν, « καθ' ἣν ἐξέφρασε πεποίθησιν ὁ προκαλέσας τὸ διάταγμα ὑπουργός· ἀλλ' ὅταν ἔλθω εἰς τὰ πράγματα καὶ ἴδω ὅτι πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν γνησίων Ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἐχρειάσθησαν τεσσαράκοντα ὅλα ἔτη διὰ τὴν νομοθεσίαν 'μας μόνον, 'δὲν τολμῶ 'να διϊσχυρισθῶ ὅτι, καὶ μετὰ ἕνα ὅλον αἰῶνα, οἱ ναυτικοί 'μας 'δὲν θὰ μεταχειρίζωνται δύο γλώσσας, μίαν δι' ἑαυτοὺς, καὶ μίαν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ τοῦτο 'δὲν εἶνε ὑπόθεσις ἁπλῆ, εἶνε πρᾶγμα, εἶνε ἀνάγκη, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι.

Πλειστηριάζεται, π. χ., ἐν Κωνσταντινουπόλει πλοῖον Ἑλληνικὸν καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰσηγητὴς, ἄνθρωπος γνωρίζων ἴσως ὅλους τοῦ ναυτικοῦ 'Ονοματολογίου τοὺς Ἑλληνικοὺς ὅρους, 'δὲν ἠμπορεῖ παρὰ τοιοῦτόν τι 'να δημοσιεύσῃ ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ 'να τοιχοκολλήσῃ ἐν ταῖς ὁδοῖς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ πρόγραμμα: » Ἐκτίθεται εἰς πλειστηρια- » σμὸν ἡ Βομβάρδα (δεῖνα), ἔχουσα δύο ἱστοὺς, ἓν μπομπρέσον μὲ τὸ » μπαστοῦνί 'των, ἕνα τρίγκον, ἓν μπαροκέττον, ἕνα μπαμπαφίγκον, » τρεῖς φλόκους, μίαν μπούμαν, μίαν στραγέραν, ἓν φλίτζι, . .ἓν βίν- » τζι, ἓν καρατέλο, ἓν μενοῦτον, δύω μάντους μὲ τοὺς μακαράδες των, » ἓν πινέλον ᾗ ἕνα μουσαμᾶν. «

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμην οἱ Ἕλληνες *Πιάνει καὶ Ἔπιασε* τὸ δένδρον λέγομεν. Τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδίδου τὸ *Κατεχάλασαν*, ἑρμηνεύοντος εἰς τὸ ἐν χρήσει ἰδίωμα τοῦ καιροῦ 'του τὸ *Κατεστρέφοντο* τοῦ Ἱστορικοῦ, ὁ Στέφανος 'τὸ διορθώνει *Κατεναυμάχησαν* (*). Πόσα τῆς ἀρχαιότητος ἔθιμα, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καταντοῦν ἀκατανόητοι τόσαι λέξεις καὶ φράσεις, θὰ σαφηνισθοῦν κατ' αὐτὸν τρόπον, παραβαλλόμενα μὲ τὰ σημερινά! Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοῦτο θὰ 'τὸ κατορθώσῃ μόνος ὁ χρόνος, περιωρίσθην πρὸς τὸ παρὸν εἰς ἐκεῖνα τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν τὰ ὀνόματα, ὅσα ἔχουν συμφωνοτέρας τὰς ψήφους τῶν δοκιμωτέρων λεξικογράφων καὶ φιλολόγων, τολμήσας 'να προσθέσω εἰς μερικὰ καὶ τὰς ἰδιαιτέρας μου εἰκασίας, τὰς ὁποίας ἐσημείωσα μὲ τὸν ἀστερίσκον * (1).

Ὄγδοον. Τὸ σημεῖον τοῦ ἀστερίσκου χαρακτηρίζει προσέτι καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὅσας ἢ μετέφερον ἀπὸ ἄλλα ἄγνωστα καὶ ἄχρηστα εἰς ἡμᾶς πράγματα τῶν ἀρχαίων αἰώνων, ἢ ἐδημιούργησα κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ἀρχαιοτέρων καὶ ἐπικυρωμένων ἀπὸ τὴν κοινὴν χρῆσιν λέξεων. Ἴσως, καὶ χωρὶς ἴσως, ἀπέτυχα εἰς τὰς πλειοτέρας, ἀλλ' εἴθε ἄλλοι, ὠφελούμενοι ἀπὸ τὴν ἐδικήν μου ἀποτυχίαν, 'να ἐπιτύχουν καλλήτερον!

» Τοῦτ' εὔχομαι, τοῦτό μοι
» Ἐλπὶς εἶδεται γλυκεῖα.«

(*) Ἰδ. καὶ τὴν λέξιν Φρουκάλι.

(1) Ἐδῶ νομίζω, ὅτι πρέπει 'να εἴπω καὶ δύω λέξεις πρὸς τοὺς ξένους Ἑλληνιστάς, ὅσοι παραμελοῦν τὴν σπουδὴν τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης: Πόσον συντείνει δὲ αὕτη πρὸς κατανόησιν πολλῶν χωρίων τῶν ἀρχαίων, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς πόσα λάθη παρασύρει ἡ ἄγνοιά 'της ἀρκεῖ μόνον 'να ἴδῃ τις ὅτι ὁ Δουκάγγιος (καὶ Δουκάγγιον λέγων, ἑνοῦ πᾶν ὅ,τι ἄριστον κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν) ἐξήγει τὸ » Πρὸς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου sub ortum solis καὶ τὸ Βατόπουλον bateau, καὶ τὸ Δουλεύειν τὴν ἑορτὴν, Festum observare κτλ., ὁ δὲ Δινδόρφιος καθ' ἡμᾶς testiculi τὰ σηκώτια.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔννατον. Τὰς φιλολογικὰς ἐρεύνας καὶ τὰς ἐτυμολογικὰς παρατηρήσεις τῶν λέξεων 'δὲν 'τὰς ἐνόμισα χρέος μου, διότι, καθὼς τοσάκις προεῖπα, τῶν κόπων μου σκοπὸν ἐθέμην κυρίως τοὺς ἀρχαρίους, ὅσοι γυμνάζονται εἰς τὴν σύνθεσιν. 'Αλλ' οὐχ ἧττον ὁσάκις ἠμπόρεσα 'να σημειώσω ἐν συντομίᾳ τὴν πιθανωτέραν τῆς λέξεως παραγωγὴν, 'δὲν τὸ παρημέλησα. Τὰς πλειοτέρας τῶν σημειώσεων τούτων, 'τὸ κηρύττω καυχώμενος καὶ εὐγνωμονῶν, ἐρανίσθην ἀπὸ τοὺς δοκιμωτέρους τῶν φιλολόγων 'μας, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀθάνατον Κοραῆν. Πολλὰς ὅμως ἐξήντλησα καὶ διὰ τῶν μερικῶν μου κόπων ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, καὶ αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησίς μου, καθόσον ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν εἰλικρίνειαν, μὲ εἶνε, ἐλπίζω, συγχωρητέα.

Δέκατον. Ἓν ἀπὸ τὰ οὐσιώδέστερα προτερήματα Λεξικοῦ φρονῶν καὶ τὴν συντομίαν, ἐφρόντισα, ὅσον τὸ δυνατὸν, 'να ἑνώσω τὸ εὐσύνοπτον μετὰ τοῦ σαφοῦς, καὶ τολμῶ 'να ἐλπίσω ὅτι τὸ πόνημά μου εἰς ὀλιγώτερον ὄγκον περιέχει περισσότερα πράγματα παρὰ μερικὰ ἄλλα διπλασίου καὶ τριπλασίου μεγέθους.

Ἑνδέκατον. Τὸ Γαλλικὸν προσετέθη ἐν εἴδει ἐπεισοδίου καὶ κατὰ δεύτερον λόγον. Ἐπομένως πολλαὶ λέξεις καὶ φράσεις, καὶ μάλιστα παροιμίαι, τῆς περισπουδάστου γλώσσης αὐτῆς 'λείπουν ἀπὸ τὸ λεξικόν μου, εἴτε διότι 'δὲν 'τὰς γνωρίζει τὸ Ἔθνος τοῦτο ὁλότελα, εἴτε διότι 'δὲν περιείχοντο εἰς τὰ Γαλλικὰ λεξικὰ, ὅσα εἶχα ὑπ' ὄψιν, εἴτε διότι ἐγὼ 'δὲν κατώρθωσα 'να 'τὰς εὕρω. Εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι ὅ,τι καὶ ὁ Δουκάγγιος, ἐρωτηθεὶς διατί πολλὰς λέξεις ἀφῆκεν ἀνεξηγήτους εἰς τὸ Λατινικόν 'του γλωσσάριον: » 'Δὲν 'τὰς ἐξήγησα, διότι 'δὲν 'τὰς ἤξευρα, καὶ διὰ » 'να παρακινηθῇ ἄλλος 'να 'τὰς ζητήσῃ «. Περὶ τὴν σύνταξιν ἐντελοῦς Γαλλικο-Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ καταγίνονται πρὸ καιροῦ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων εὐτύχησα 'να γνω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρίσω καὶ μερικοὺς, καὶ ἐλπίζω 'ν' ἀπολαύσωμεν ἐν καιρῷ τελεσφόρους τοὺς καρποὺς τῆς φιλοπονίας 'των.

Δωδέκατον. Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσα καὶ ἕνα πρόχειρον πίνακα τῶν νεωτέρων καὶ παλαιῶν Γεωγραφικῶν ὀνομάτων, συνερανισμένον ἀπὸ τὰ συγγράμματα διαφόρων περιηγητῶν καὶ γεωγράφων Ἑλλήνων καὶ Εὐρωπαίων, ὄχι τόσον διὰ τὴν Γεωγραφίαν, ἡ ὁποία 'δὲν εἶνε ἔργον μου, ὅθεν οὔτ' ἐπρόσθεσα τίποτε ἐδικόν μου, οὔτε τὴν εὐθύνην ἑπομένως τῆς ἀκριβείας ἀναλαμβάνω, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐξοστρακισμὸν τῶν βαρβαροφώνων καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Κυβέρνησίς 'μας, Ἑλληνικὰ καὶ φρονοῦσα καὶ πράττουσα, 'δὲν ἐνόμισεν ἀνάξιον τῶν φροντίδων 'της, ὅθεν καὶ 'τὸ ἐπραγματοποίησε κατὰ μέγα μέρος. Ἡ Ἑλλὰς τὴν πολιτικὴν ὕπαρξίν 'της, ἂς 'τὸ ὁμολογήσωμεν, 'δὲν 'τὴν χρεωστεῖ τόσον οὔτε εἰς τὴν θέσιν οὔτε εἰς τὴν φύσιν τοῦ τόπου 'της, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπρὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὸ ἔδαφός 'της, εἰς τὰ ἔνδοξα ὀνόματα τῶν πόλεών 'της καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἡρώων 'της, εἰς τὰ ἀθάνατα τέλος πάντων συγγράμματα τῶν τέκνων 'της. Εἶνε λοιπὸν ἀνεκτὸν, ἀφ' οὗ ἀπέσεισε τὰς ἁλύσους 'της διὰ τῶν λαμπρῶν 'της ἀγώνων καὶ συνεργίᾳ τῆς φιλανθρώπου Εὐρώπης, ἡ ὁποία 'δὲν 'τὴν γνωρίζει παρὰ μόνον ἐξ ἀκοῆς καὶ ἐξ ἀναγνώσεως, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ ὀνόματα, εἶνε, λέγω, ὑποφερτὸν 'ν' ἀκούωνται ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ λέξεις *Ναχιγὲς*, *Ἰμλάκικα*, *Τζαφὲρ-ἀγὰ*, *Δερβὶσ-τσελεπὴ*, *Ζερμπίτσα*, *Ἰμὰμ-τσαούση*, καὶ τόσα ἄλλα βάρβαρα καὶ κακόφωνα, τὰ ὁποῖα οὔτε προφέρονται οὔτε γράφονται μὲ τὰ εἰκοσιτέσσαρά 'μας στοιχεῖα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχαῖα σώζονται σχεδὸν ὅλα εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς; Εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦτον πρέπει 'να συμπεριληφθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγιωνύμων πόλεων καὶ χωρίων 'μας, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων κατήντησεν ἡ Λευκὰς Ἁγία Μαύρα, ὡς ἂν εἴπῃ 'τις, ἡ ἡμέρα νύκτα,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ, περιοριζόμενα καθὼς εἶνε δίκαιον, μόνον εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας, 'να δώσουν τόπον εἰς τὰ ἀρχαῖα. 'Δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως κ' ἐδῶ ὀλιγωτέρα φιλοκαλία καὶ προσοχὴ, καθόσον μερικὰ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, εἴτε διὰ τὸ πολυσύμφωνον καὶ ἐπομένως δυσπρόφορον, τόσον αὐτῶν, ὅσων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐθνικῶν, εἴτε διὰ τὴν μετάπτωσιν τῶν λέξεων εἰς ἄλλας σημασίας ἀζήλους, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον 'να ἀντεισαχθῶσι, καὶ παράδειγμα φέρω τὴν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας ἡ ὀνομαστικὴ, διὰ τὴν παράδοξον τῷ ὄντι κατάληξίν 'της, 'δὲν ἠξεύρω πότε καὶ πῶς θὰ 'μπορέσῃ 'να εἰσαχθῇ εἰς τὸ στόμα τοῦ ὄχλου. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ τύχῃ πολλὰ σπανίως, κρίνω εὔλογον, ἢ 'να λησμονῶνται διόλου τὰ παλαιὰ, ὅταν μάλιστα τὰ νεώτερα τύχουν καὶ εὐφωνότερα, ἢ 'να μεταποιῶνται ἐπὶ τὸ ὁμαλώτερον, ἂν 'δὲν ἔφθασαν ἤδη 'να ἔχουν καὶ ἔκπαλαι δύο τύπους καθὼς ἡ Τζιὰ, τῆς ὁποίας ἐξενίκησεν ὡς ὁμαλώτερος ὁ εἰς α (Κέα Κέας) παρὰ τὸν εἰς ως (Κέως–Κέω). Πολλὰ μάλιστα ὀνόματα πόλεων νεωτέρων, ὡς αὐτόχρημα Ἑλληνικὰ, ἢ συνδεδεμένα μὲ ἀναμνήσεις ἐνδόξους τῆς νεωτέρας 'μας ἱστορίας, 'δὲν πρέπει διόλου 'να μετακινηθοῦν. 'Αλλὰ καὶ τοῦτο μέχρι τινός· διότι τὸ ὄνομα τῶν Πετσῶν, π. χ., καί τοι διὰ βασιλικοῦ διατάγματος καθιερωμένον, 'δὲν ἠμπορεῖ ποτε 'να θεωρηθῇ ἀλλειῶς, παρὰ Pescia, καὶ ἐπομένως οὔτε μὲ τοῦ Ὁμήρου, οὔτε μὲ τοῦ Πινδάρου τὴν λύραν 'να συμφωνήσῃ.

Τοιαύτη εἶνε, ὡς τύπῳ διαλαβεῖν, ἡ διάθεσις καὶ οἰκονομία τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος, τῆς ὁποίας τὴν προδιοίκησιν, σχοινοτενεστέραν ἴσως τοῦ δέοντος, διεκπεραιώσας ἤδη, ἐξαιτοῦμαι ὄχι τὴν συγγνώμην (διότι κἀνεὶς, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ 'του εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀφ' οὗ πονοκεφαλήσῃ τὸν κόσμον χωρὶς νόημα, 'δὲν εἶνε, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἄξιος συγγνώμης), ἀλλὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν λογίων συμπολιτῶν μου, προαναγγέλλων ὅτι τὰς μὲν ὑπ'εὐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νοίας ὑπαγορευομένας θέλω καταστήσει ἐνεργοὺς, ἀναπληρῶν εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, ἣν Θεὸς διδῷ, τὰς ἐλλείψεις τῆς πρώτης· τὰς δ' ὑπὸ φιλαπεχθήμονος διαθέσεως θέλω τρέψει πρὸς σκοπὸν εὐγενέστερον, προσπαθῶν 'να συλλέξω καὶ *ἐξ ἀκανθῶν σταφυλὴν*, καὶ 'να ὠφεληθῶ καὶ ἀπ' αὐτὰς, εἰ δυνατὸν, τὰς ἐρεσχελίας, πεπεισμένος ὅτι ὁ χρόνος εἶν' ὄχι μόνον » τῶν δικαίων ἀνδρῶν σωτὴρ ἄριστος «, καθὼς λέγει ὁ Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγραμμάτων κριτὴς ἀδέκαστος, παραπέμπων εἰς τῶν βιβλιοπωλῶν τὰ κατώγεια, » αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἔργοισι βριθόμενα «, ὅσα τούτων 'δὲν κρίνῃ ἄξια τῆς ἀθανασίας.

'Εν 'Αθήναις, τῇ **29** 'Ιανουαρίου τοῦ **1835**.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ἀγγ—εῖον.
ἀλλ—οῦ (ἢ ἀλλέως).
ἀμ—ετάβατον (ῥῆμα).
ἀμφ—ίβολον.
ἀναλ—ογεῖ.
ἀντ—ωνυμία.
ἀποθ—ετικὸν (ῥῆμα).
ἀπρ—όσωπον (ῥῆμα).
ἄχρ—ηστος (λέξις).
αὐτοπ—αθητικὸν (ῥῆμα).
γένν—ημα.
γραφ—ικὸν (τῆς Παλαιᾶς δηλ. ἢ τῆς Νέας Γραφῆς).
γεωργ—ικὴ (λέξις).
δ—ένδρον.
διαφ—έρει.
ἐπ—ίῤῥημα.
ἐργ—αλεῖον.
ἐρωτ—ηματικόν.
ἔντ—ομον.
ἐλλειπτ—ικῶς.
ζ—ῶον.
θ—ηλυκὸν (εἰς τὰς Γαλλικὰς λέξεις).
ἰατρ—ικόν.
ἴδ—ε.
ἰδ—ιαιτέρως.
κ—αρπός.
κοιν—ῶς.
κρ—άσει
κυρ—ιολεκτικῶς.
λέξ—ις.
μέσ—ον (ῥῆμα).
μετ—αβατικὸν (ῥῆμα).
μεταγ—ενεστέρα (λέξις).
μέταλ—λον.
μεταφορ—ικῶς.
μονολ—εκτικῶς (μὲ μίαν λέξιν).
μόρ—ιον (λόγου).
μυρ—ωδικὸν (ἄρωμα).
ναυτ—ικὴ (λέξις)
νεολ—ογικῶς.
οἰκ—ιακὴ (λέξις).
οἰκοδ—ομικὴ (λέξις).
ὀρθ—ότερον.
ὀρ—υκτόν.
οὐδ—έτερον (ῥῆμα).
παθ—ητικὸν (ῥῆμα).
πάθ—ος (ἀῤῥώστια).
παρ—οιμία.
παράβ—αλε
πληθ—υντικόν.
ποιητ—ικόν.
πρόθ—εσις
προφ—έρεται.
π—τηνόν.
πωρ—ικόν·
ῥ—ῆμα.
σημ—αίνει.
συγκ—οπῇ.
σύνδ—εσμος.
συνεκδ—οχικῶς.
συνηθ—ίζεται.
συντ—άσσεται.
τροπ—ικῶς (μεταφορικῶς, ἀλληγορικῶς).
ὑπερβ—ολικὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὑποκορ—ιστικὸν (ὄνομα).
φρ—άσις.
φ—υτόν.
χρ—ῶμα.
χυδ—αϊκῶς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Α

Α, α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε· Βαλανίδι-βελανίδι, κραββάτι-κρεββάτι, τέσσαρα-τέσσερα, πτάρνυμαι-φτερνίζομαι, ϰῆ. (καθὼς ϰαὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Βάραθρον-Βέρεθρον, Ἄρσην-Ἔρσην, Τέσσαρα-τέσσερα, ϰῆ.). ||. εἰς Η· Αἶρα-ἦρα, ἄκρα-ἄκρη ϰῆ. ||. εἰς Ο· Μαλάγη-μολόχα. §. πλεονάζει. Βδέλλα-ἀβδέλλα, κράνιον-ἀκράνι, μασχάλη-ἀμασχάλη, πήγανος-ἀπήγανος, ϰῆ. (καθὼς ϰαὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Στάχυς ϰ' Ἄσταχυς, Σταφὶς ϰαὶ Ἀσταφὶς, Σκολόπαξ ϰ' Ἀσκολόπαξ). §. Ἀφαιρεῖται· Ἀστακὸς-στακὸς, Ἀσφαλίζω-σφαλνῶ, Ἀσπάραγος-σπαράγγι. §. (Ἐκθλίβεται) ὁρίσατε, ὁρίστε, καθήσατε, καθῆστε, ϰῆ.

Ἄ, Ἄ, ἢ Ἄ! μόρ. (σημαίνει εὐχαρίστησιν ἢ θαυμασμόν): ἄ, τί εὔμορφον! Ἄ, τοῦ κάλλους! ah, qu'il est beau! §. (ἀπορίαν ϰαὶ ἀγανάκτησιν): ἄ, τὸν ἀγρεῖον! »Ὦ, τοῦ βδελυροῦ! fi le vilain homme! §. (φόβον ϰ' ἀποτροπήν): ἄ, ἄ, μή με φέρῃς ϰοντὰ τὸ φῶς! »Ἄ, ἄ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. »Ἄ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα (Ἀριστοφ. Πλ.). »Ἄ, ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν μεθῇς βέλος (Σοφ. Φιλοϰτ.), »Ἄ, ἄ, ϰύριέ μου ϰύριε! ὅτι εἶδον ἄγγελον ϰυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, « Γρφ. ἴδε ϰαὶ Ἀχ. §. (ἐγϰαρδίωσιν ϰαὶ παραϰίνησιν, ὅτε ϰαὶ προφέρεται δασύτερον): ἄ, 'να σε ἰδῶ! ἄ, εἰά σου! ϰῆ. ἴδ. Βλέπω ϰαὶ Ειά. §. χαρὰν ϰαὶ εὐχαριστησιν (μὲ πλειοτέραν δασύτητα ϰαὶ ἐπίτασιν τῆς φωνῆς): ἄ! ἔτσι δά! »Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γηπόνος· ἄ, (Ἀγαθ. Σχολ. Ἐπιγρ.).

Ἀβάρετος, (ὅποιος δὲν βαρειέται), η, ον. »Ἄοκνος, ῥέκτης, δραστήριος. actif, diligent. §. (ὅποιος δὲν δίδει βάρος) »Ἀνεπαχθής. qui n'est pas incommode (importun).

Ἀβάτευτος, η, ον (ζῶον ὅ,που δὲν ἐβατεύθη). »(ἔλαφος) Ἄβατος (Λουϰ. Φιλοψ.), ἀνόχευτος. biche non encore saillie, qui ne s'accouple pas.

Ἄβαφος, η, ον. »Ἄβαπτος, ἄβαφος. qui n'a pas été teint (colorié).

Ἀβδέλλα, ἔντ. »Βδέλλα. sangsue, θ. ||. βάλλω ἀβδέλλαις. »Βδέλλας προσβάλλομαι (προσίθημι ἢ προσίθεμαι), βδελλίζω (Γαλ.) appliquer (se faire appliquer) des sangsues.

Ἄβλαβος (-πτος, -φτος), η, ον, ἴδε Ἀπείρακτος.

Ἀβούλαρος (εἶδος ἀγριάδας), φ. ἴδε Βούλαρος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀβούλωτος, η, ον. » Ἀσφράγιστος, ἀκατασήμαντος, ἀσήμαντος. qui n'a pas été cacheté.

Ἀβούτηκτος, η, ον. » Ἀβάπτιστος. qui n'a pas été plongé.

Ἀβραμηλιὰ, δ. » Βράβυλος καὶ βράβηλος (ἡ). prunellier.

Ἀβράμηλον, ’πωρ. » Βράβυλον καὶ βράβηλον (κυρίως ὀνομάζετο τὸ ἀφέλιαστον Ζερδαλί. » "Εστι δὲ τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Β'.], μικρότερον μὲν τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον θριμύτερον. » Βράβυλα τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 146.). prunelle. θ. ἴδε ᾧ Κορόμηλον.

Ἄβραστος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἄβρεκτος, η, ον, » Ἄβροχος, ἄβρεκτος. qui n'a pas été mouillé (arrosé).

Ἀβρὶ, φ. θαλ. ἴδε Φῦκι.

Ἀβύζακτος, η, ον, » Ἀθήλαστος, (Π.) ἄθηλος. non allaité.

Ἀγάλια, ἐπ. (ἐκτοῦ) » Ἀκαλὰ, ἀκαλῶς (ἡ ἐκ τοῦ) » Ἀγανῶς, ἴδε Ἀργὰ καὶ Σιγανά.

Ἀγανακτησμένος, η, ον, ἴδε Καταθυμωμένος.

Ἀγανακτῶ, ῥ. ἀμ. » Χαλεπαίνω, βαρυμηνιάω, δυσανασχετέω, ἀγανακτέω, δυσφορέω, περιπαθέω, δεινὸν ποιοῦμαι. s'indigner, être indigné.

Ἄγανον (τὸ γένει' τοῦ ἀσταχύου). » Ἀνθέριξ (ὁ), ἀθήρ. barbe (d'épis), θ.

Ἀγανὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πανὶ, ὕφασμα, τὸ ἐναντίον τοῦ Κρουστὸν, ἀπὸ τοῦ) » ’Εανὸς (χιτών).

Ἀγάνωτος, η, ον, » Ἀγάνωτος. non étamé.

Ἀγάπη. » Φίλτρον, ἀγάπη, στοργὴ, εὔνοια. affection, tendresse, θ. faveur, θ. bones grâces. ||. ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, τῆς προκοπῆς, τοῦ πολέμου, ᾠδ. » Τὸ φιλόπατρι, τὸ φιλομαθὲς, τὸ φιλοπόλεμον, ᾠδ. ||. (ἡ μεταξὺ γονέων ᾧ τέκνων) » Στοργὴ, φιλοστοργία. tendresse, amour paternel (maternel, filial). ||. (ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς ᾧ γυναικὸς), ἴδε Ἔρωτας. ||. (ἡ μεταξὺ ἐθνῶν, βασιλείων, ᾠδ.), ἴδε Εἰρήνη.

Ἀγαπημένος, η, ον, » Ἀγαπητὸς, προσφιλὴς, ἀγαπώμενος, περιλημένος, φίλος, σπουδαζόμενος. favori, -ite. ||. πολὺ ἀγαπημένος. » Περιπόθητος, περισπούδαστος, ἐπέραστος, φίλτατος. bien aimé.

Ἀγαπητικὴ (-κιά). » ’Ερωμένη, ἀγαπωμένη. maîtresse, amante.

Ἀγαπητικὸς. » ’Ερῶν, ἐραστής. §. ἐρώμενος, ἀγαπώμενος. amant, soupirant.

Ἀγαπίζω, ῥ. μετ. ᾧ ἀμ. ἴδ. Συμβιβάζω καὶ Φιλιόνω.

Ἀγαπῶ, ῥ. μετ. » Φιλέω, ἀγαπάω, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, στέργω (κυρ. διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα), ἀσπάζομαι. aimer, cherir, affectionner. ||. τὸν ἀγάπησε φοβερά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλουτ.). ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ παιδιά 'του. » Φιλόπαις, φιλότεκνος. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ γέλοια, τὴν δουλειὰν, τὰ παιγνίδια, τὰ σεριάνια, τοὺς χωρατάδες, ᾠδ. » Φιλόγελως, φιλεργὸς, φιλοπαίγμων, φιλοθεάμων, φιλοσκώμμων, ᾠδ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ ’ν' ἀκούῃ. » Φιλακροάμων, φιλήκοος (καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων σχηματίζονται παρομοίως). §. (ἐρωτικῶς). » ’Εράω, ἔραμαι (ποιητ.), ἀγαπάω (» ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Λουκ. » Θημὰρ, τὴν ἀδελφὴν Ἀβεσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ ἀγαπῶ, « Γραφ.). aimer. ἴδε καὶ ’Ερωτεύομαι. §. (εὐχαριστοῦμαι, νοστιμεύομαι). » Χαίρω, πρὸς θυμοῦ μοί (ἡδομένῳ μοί) ἐστι. se plaire, aimer. ||. ἂν ἀγαπᾷς, (φρσ.). » Εἴ σοι πρὸς θυμοῦ. s'il vous plait. ||. τὰ ’ψάρια ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερά. » Τοῖς ποτίμοις ἥδονται (χαίρουσι) τῶν ὑδάτων. ils se plaisent. ||. ὁ ἔλατος καὶ ὁ πεῦκος ἀγαποῦν τοὺς ψυγροὺς καὶ χιονισμένους τόπους. » ’Ελάτη καὶ πεύκη τοὺς ψυγροὺς τόπους φιλεῖ ᾧ χιονώδεις (Θεόφρ. Α'.). §. (συνειθι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ζω). Φιλέω. aimer à, ἴδε καὶ Θέλω καὶ Συνειθίζω.

Ἀγγαρειά. »Ἀγγαρεία (νεολ.) corvée. §. vexation.

Ἀγγαρεύω, ῥ. μετ. »Ἀγγαρεύω (»Κελεύω δὲ μηδὲ ἀγγαρεύεσθαι τὰ Ἰουδαίων ὑποζύγια, «Ἰώσ.). forcer à des corvées.

Ἀγγεῖον. »Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἄγγος (τό). vase, pot, ustensile (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ), vaisseau.

Ἀγγειό, ἴδε Καθίκι.

Ἀγγέλικα, φ. »Συριακὴ ῥίζα. angélique, herbe-Gerard, θ.

Ἄγγιχτος, η, ον, ἴδε Ἀκέρηος ϗ Ἀνέγγικτος.

Ἀγγουράκι, κ. »Ἀγγούριον, σικύδιον. cornichon.

Ἀγγουραρμιὰ (Τουρσὴ ἀγγούρια). »Σίκυοι ὀξεῖ (ἅλμῃ) ἐσκευασμένοι (τεταριχευμένοι), σίκυοι ἐν ὀξάλμῃ. des cornichons (confits au vinaigre).

Ἀγγοῦρι (ἐκ τοῦ Ἀωρον ἐσθίεσθαι), κ. »Σίκυς - υος (ὁ), σίκυος καὶ συκυὸς (ὁ ὠμὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ πέπονος, ἴδε Πεπόνι), ἄγγουρον (»Τὸ σπέρμα τῶν λεγομένων πρὶν σικύων, κατὰ κοινὴν δὲ τετραγγούρων, διουρητικόν ἐστι, πλὴν οὐχ ὡς τῶν πεπόνων, Συμ. Σήθ.) concombre.

Ἀγγουριὰ, φ. »Σικύα. la plante qui produit les concombres.

Ἀγγουρόσπορος. »Σίκυον. graine de concombre.

Ἄγδαρτος, η, ον. »Ἄδαρτος, ἄδορος, ἀνέκδαρτος. non écorché.

Ἀγελάδα (ἐκ τοῦ) »Ἀγελάς, ἄδος (ἡ ἄλλ.) Ἀγελαία ϗ Φορβὰς (»Φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα ϗ νομάδα καὶ εὔτροφον βοῦν. Σχόλ. Ἀπολλων.), ζ. »Βοῦς - οὸς (ἡ), δάμαλις -ἔως (ἡ νέα). vache, θ. genisse, θ.

Ἀγελαδάρης, ἴδε Βοσκός.

Ἀγελαδινὸς, ὴ, όν. »Βόεις. de vache ou de genisse.

Ἀγέλαστος, η, ον. »Ἀγέλαστος, ἐς Τροφωνίου μεμαντευμένος (παροιμ.). sericux, grave, qui ne rit pas.

Ἀγένωτος, η, ον, ἴδε Ἄγουρος.

Ἁγιάζω (ῥαντίζω μὲ ἁγιασμόν), ῥ. μετ. »Περιῤῥαίνω)ῥαντίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω. jetter de l'eau benite, asperger. ‖. Καὶ ἀφ' οὗ ἁγιασθῇ. »Καὶ περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ (Θεοφρ.). §. (γίνομαι ἅγιος), ῥ. εὐδ. »Εἰς τὸν γορὸν τῶν ἁγίων ἐγκαταλέγομαι. devenir saint, mourir en odeur de sainteté.

Ἁγίασμα. »Πηγὴ ἱερὰ, ἁγίασμα, ἁγιαστήριον. fontaine sainte.

Ἁγίασμα (τὸ ῥάντισμα μὲ τὴν ἁγιαστοῦραν). »Ῥαντισμὸς, περιῤῥάντισις. aspersion.

Ἁγιασματάρι (τὸ ἀγγεῖον, ὅπου γίνεται καὶ φυλάττεται ὁ ἁγιασμός). »Περιῤῥαντήριον. benitier. §. (τὸ βιβλίον, ὅ,που περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ), ἴδε Εὐχολόγι.

Ἁγιασμὸς (ἡ τελετή). »Ἁγιασμός. aspergés. §. (τὸ νερὸν τοῦ ἁγιασμοῦ). »Ἁγιασμὸς, ὕδωρ ἡγιασμένον. eau benite, θ.

Ἁγιαστήρα(-ούρα). »Ῥάντιστρον, θαλλός, περιῤῥαντήριον, ῥαντήρ. aspergés, aspersoir, goupillon.

Ἁγιάτρευτος, η, ον. »Ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀνιάτρευτος, ἀθεράπευτος. incurable, irrémédiable.

Ἁγιβασιλειάτικα (τὰ διδόμενα τὴν πρωτοχρονιὰν φιλοδωρήματα). (Σημ. Ἡ συνήθεια τοῦ 'να φιλοδωρῶνται οἱ πολῖται ἀμοιβαίως ἦτον ἔκπαλαι κοινή. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χόων, ἤτις ἦτο μέρος τῶν Ληναίων ἢ Διονυσίων, καὶ ἑωρτάζετο τὴν 12 τοῦ ἀνθεστηριῶνος [μεταξὺ Φεβρουαρίου ϗ Μαρτίου]. Κατ' αὐτὴν συνείθιζαν οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνον 'να στέλλουν δῶρα μεταξύ 'των, ἀλλὰ 'να φιλοδωροῦν καὶ τοὺς διδασκάλους 'των. Ἰδού πως διηγεῖται τὴν συνήθειαν ὁ Ἀθήναιος. »Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν χόων »ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶ»ρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφι»σταῖς [βιβλ. Ἰ.],« ἴδε καὶ Λουκιανὸν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Οἱ Ῥωμαῖοι [καθὼς καὶ ἡμεῖς τὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σήμερον] ἔκαμναν τὸ ἴδιον τὴν ἀρχιχρονιάν: Ἰδοὺ πῶς τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός. » Νέου μὲν γὰρ ἔτους » τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἄρξασθαι ἡ- » μέρας... Σέβουσι δὲ τὴν ἑορτὴν » Ῥωμαῖοι, Κρόνια προσαγορεύον- » τες,.. τήντε τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱε- » ρομηνίαν ἄγουσι, καὶ δεξιοῦνται » ἀλλήλους ἐν ταύτῃ μάλιστα, καὶ » προσαγορεύουσι,νομισμάτων τε ἀν- » τιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ » θαλάττης καλῶν. « Ἐπὶ τῶν Γραι- κορωμαίων ὠνομάζοντο) » Εὐαρχι- σμοί. (ἠμποροῦν 'να ὀνομασθοῦν καὶ) » Εἰσιτήρια. étrennes, θ. πλ.

Ἀγιβασιλόπηττα (ἡ). » Ναστὸν, ναστὸς (ἄρτος, ὁ μὴ ὠγκωμένος ἀλλὰ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος. Ἀθην). gateau des Rois.

Ἄγιδε, ἐπ. (ἴσ. παρεφθάρη ἀπὸ τὸ) » Ἄγε δὴ, ἢ τὸ Ἄγετε (Λατιν. agite. » Ἀλλ' ἄγετε λαμβανετε ὅπλα. Verum agite arma capite. Ξενοφ. Κύρου π. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς Λακων. καὶ » Ἄδδεε, ἐπείγου), ἴδε Ἔλα.

Ἁγιογδύτης. » Ἱερόσυλος. sacrilège, qui dépouille les temples, scelérat.

Ἁγιοκέρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κερὶ κτλ.

Ἁγιόκλημα, φ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἁγιόκλημα (μετάφρασ. τοῦ Λατιν. caprifolium, ἴσως τὸ) » Περικλύμε- νον (τοῦ Διοσκορ.). chevre-feuille, θ.

Ἅγιος, α, ον, » Ἅγιος, ἱερός. saint.

Ἁγιωσύνη. » Ἁγιότης, ἁγιωσύνη. sainteté, θ.

Ἀγκαθάκι. » Ἀκάνθιον, ἀκανθίς. épinette, θ.

Ἀγκάθι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκάνθιον (τὸ κέντρον μερικῶν φυτῶν). » Ἄκανθα, κέντρον. épine, θ. piquant. §. (συνεκδ. τὸ τῆς μελίσσης). » Κέντρον. aiguillon. §. (ὡς ὄνομα γένους τῶν ἀγκαθωτῶν φυτῶν, περιλαμβάνει ἄπειρα εἴδη, ἰδίως δὲ ἠμπορεῖ 'να προσδιορισθῇ Α') εἰς τὸ) » Ἠρύγγιον. érynge, chardon roland (ou) cent têtes· (καὶ Β'. εἰς τὸν Ἀρκουδόβα- τον, ἴδε τὴν λέξιν). §. (γενικῶς κάθε τι ὅ,που κεντρόνει), ἴδε Ἀγκίδι.

Ἀγκαθόκτενον (ἴδε Κτενάγκαθον), ἐργ. » Κνάφος, κροκυδιανὸν, δίψα- κος (ἐξηγούμενον ἔν τινι ἰατρ. Γλωσ- σαρ. » Ἀκανθόκτενον, ᾧπερ ξαίνουν τὰ καμαλαύκια). chardon à bonnetier.

Ἀγκαθολάπαθον, φ. » Ἀκανθολά- παθον. bardane, θ.

Ἀγκαθωτὸς, ἡ, ὁν. » Ἀκανθώδης, ἀκανθωτός. épineux.

Ἀγκαλὰ, μόρ. ἴδε Ὅλος (εἰς τὸ ||. μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκαλιά. » Ἀγκάλαι, ὠλέναι, κόλπος. bras, πλ. giron. ||. (ἐλ- λειπτ. ἀντὶ ἐπίρ.) 'τὸν 'πῆρ ἀγκα- λιά. » Ἀγκὰς ἔλεν. §. (συνεκδ. ὅσον χωρεῖ ἡ ἀγκαλιά). » Ἀγκαλίς. brassée, θ.

Ἀγκαλιάζω, ῥ. μετ. » Περιβάλ- λω, περιλαμβάνω, ἐναγκαλίζομαι, ἐνστερνίζομαι, ἐγκολπίζομαι (-όο- μαι), περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι. embrasser. ||. Ἕνα δένδρον τόσο' χονδρὸν, ὥστε τρεῖς ἄνδρες δὲν 'μπο- ροῦν 'να 'το ἀγκαλιάσουν. » Δένδρον τηλικοῦτον τὸ πάχος, ὃ τρεῖς ἄν- δρες οὐ δύνανται περιλαμβάνειν (Θε- οφρ. Φυτ. Δ'). ||. 'τον ἀγκάλιασε σφικτά. » Περιχυθεὶς (» Περιπλα- κεὶς) αὐτῷ.

Ἀγκάλιασμα. » Περιβολὴ, περι- πλοκή. embrassement, embras- sade, θ. accolade, θ.

Ἀγκίδι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκὶς-ίδος (ἡ), σκιν(σχιν)δαλμὸς καὶ σκιν(σχιν)δά- λαμος. écharde, θ. picot.

Ἀγκινάρα, φ. » Κι(»Κυ)νάρα, κά- κτος (ἰδιαιτ. τὸ κοτσάνι ἢ βλαστά- ρι της). artichaut.

Ἀγκίστρι (ἐκ τοῦ) » Ἀγκίστριον (ὑ- ποκορ. τοῦ) » Ἄγκιστρον. hameçon. ||. πιασμένος εἰς τὸ ἀγκίστρι. » Ἠγ- κιστρωμένος. pris à l'hameçon.

Ἀγκομαχητόν. » Ἄσθμα, τὸ ἀσθ- μαίνειν (πνευστιᾶν). l'action d'halleter, perte d'haleine.

Ἀγκομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσθμαίνω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πνευστιάω, φυσιάω. halleter, être tout essoufflé.

Ἄγκουρα (τὸ μεγάλον σίδηρον τοῦ καραβιοῦ), ἴδ. Σίδηρον.

Ἀγκύλωμα. » Νυγμὸς, νύξις, νυγμὴ, νύγμα. piqûre, θ.

Ἀγκυλόνω, ῥ. μετ. » Νύσσω(-ττω). piquer.

Ἀγκωνάρι(ἡ ἔξωθεν κώχη τοῦ 'σπιτιοῦ). »Ἀγκὼν(»'Επ'ἀγκῶνος τείχεος. 'Ομ. Ἰλ. Π.). encoignure, θ. §. (ἡ πέτρα τῆς κώχης τοῦ θεμελίου). » Γωνιαῖος (» Ἀκρογωνιαῖος) λίθος. pierre angulaire (d'encoignure), θ.

Ἄγκῶνας. » Ἀγκών. coude. ||. ἡ ἄκρη τοῦ ἄγκωνα. » 'Ωλέκρανον. cubitus. ||. κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. »Παρ(»Δι)αγκωνίζομαι, ὠλεκρανίζω, κυβιτίζω, coudoyer, frapper (heurter, pousser) du coude.

Ἀγκωνὴ, ἴδε Ἀγκωνάρι καὶ Κώχη.

Ἄγλυκος, η, ον. » Ἀγλευκὴς(Ξενοφ.), ἀγλυκὴς (Θφρ.), ἄγλευκος.

Ἀγναντεύω ('ς τὸ παραθύρι κάθεται, τὰ πέλαγ' ἀγναντεύει· » Ἀναίβηκα 'ς τὸν 'Ολυμπο, κὴ-ἀγνάντεψα τριγύρω.«), ῥ. μτβτ. » Περισκοπέω, -ομαι. voir (regarder) tout à l'entour.

Ἀγνάντια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » 'Εναντία, ἴδε Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον, (ἐκ τοῦ) » 'Εναντίος, ἴδε Ἀντικρυνός.

Ἀγνώριστος, η, ον, » Ἀγνὼς-ῶτος, ἀγνοούμενος, ἄγνωστος. inconnu, incognito (Ἰταλ.).

Ἀγορὰ (ἡ τιμὴ, τὸ κόστος τῶν πραγματειῶν). » Ἀγορά. le prix. ||. πόσο' ἔχει ἀγορὰ' (πόσο δηλ. κοστίζει εἰς τὸν πραγματευτὴν κυρ.); »Πόσου ἠγόρασται; combien coûte-t-il?

Ἀγοράζω, ῥ. μετ. » 'Ωνέομαι, πρίαμαι, ἀγοράζω. acheter.

Ἀγόρασμα. » 'Ωνὴ, ἀγορασμός. achat.

Ἀγοραστής. » 'Ωνητὴς, ἀγοράζων, ἀγοραστής. acheteur.

Ἀγοραστὸς, ὴ, όν. » Ὠνιος, ἀγοραστὸς, ὠνητός. acheté, à prix d'argent.

Ἀγόρι (τὸ ἀρσενικὸν παιδὶ, ἀπὸ τοῦ) » Ἄγορος (ὁ ἔφηβος παρὰ Θραξὶ καὶ Ἀττικοῖς. » Τοὺς ἐφήβους Ἀχαιοὶ Κούρους καλοῦσι, Θρᾷκες δὲ Ἀγούρους, ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.« Ἀλεξίων Γραμμ. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς ἐπενθέσ. τοῦ δίγαμμα ἀπὸ τοῦ Ἄωρος, ὅθεν καὶ ἀκριβέστερον διὰ τοῦ Ω. »Εἰ δέ τις ἄγωρος μνηστευθῇ κοράσιν,« Νομοκάν. παρὰ Δουκαγγ.). » Παῖς(ὁ), ἄρρην-ενος, κόρος (ποιητ.). garçon.

Ἀγουρίδα ('Εκ τοῦ Ἄωρος, ἴδε ἀνωτέρω. » Τὴν ἀγούρων αἱμφδίαν. Νικήτ., τὸ ὁποῖον ὁ ἕτερος τῶν κωδήκων ἔχει 'Ομφάκων, οὐχὶ κακῶς, ὡς ὁ ἐκδότης τοῦ Διοτείου Θησαυροῦ [ἐν Φ. Ἀγουρος] ἐνόμισεν, ἀλλ' ὀρθότατα). »'Ομφαξ(βότρυς). verjus (κυρ. τὸ ζουμὶ 'της). ||. ἀγάλι' -άγαλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, (παροιμ.). » Χρόνῳ (καὶ πόνῳ) τὰ καλά. avec le temps et la paille les nèfles mûrissent.

Ἀγουρόλαδον. » 'Ομφάκινον (» 'Ωμοτριβὲς) ἔλαιον. huile verte, θ.

Ἄγουρος, η, ον, (ἐκ τοῦ) » Ἄωρος, ὄμφαξ, ὀμφακώδης(-ίας), ἄπεπτος, ὠμός. vert.

Ἀγραβάνι ὁ Ἀγραβανὴ (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται κουτσουπιά), δ. » Κερατωνία ἡ ἀγρία, κερκὶς (ἡ ἐλλοβόσπερμος). arbre de judée (ou de juda), arbre d'amour, gainier.

Ἀγράμματος, η, ον, »Ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, παιδείας ἄμοιρος, γραμμάτων ἄπειρος, ἄμουσος, ἀμαθής. ignorant, ignare, qui ne sait ni a ni b, illettré.

Ἄγραφος (-φτος), η, ον. » Ἄγραφος, ἄγραπτος. qui n'est ecrit.

Ἄγρια, ἐπ. » Ἀγρίως, δεινὸν, ἄγριον. avec ferocité. ||. τί με κυττάζεις ἄγρια-ἄγρια; ἴδ. Ἀγριοκυττάζω.

Ἀγριάγκαθον, φ. » Ἀτρακτυλὶς. chardon benit. §. » Ἄκαρνα καὶ ἄκορνα. sang d'homme.

Ἀγριαγκινάρα (τὸ καλλιεργημέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νον γαϊδουράγκαθον), φ. » Σκόλυμος (ὁ κηπευόμενος ἢ κηπαῖος). artichaut sauvage, chardonnette ou cardonette, cardon, carde.

Ἀγριάδα, φ. » Ἀγρία (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκρ. ΙΓ', 42, τὸ Ἀγριὰς ἦτον ἐπίθετον μαλάχης, κράμβης, ἀμπέλου κτλ.) » Ἀγρωστις. chiendent, gramen, arrête-boeuf, ἴδε καὶ Κολλητσίδα. §. (ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγρίου). » Ἀγριότης, τὸ ἄγριον (ἀρίθασσον, θηριῶδες, ἀνήμερον κτλ.). férocité.

Ἀγριάνθρωπος (ὁ μὴ πεπολισμένος). » Ἄγριος. sauvage. §. (μεταφορ. ὁ) » Μισάνθρωπος., Τιμώνειόν τινα βίον προηρημένος, μονώτης, μονοδίαιτος. loup-garou, sauvage. §. ζ. (εἶδος μαϊμοῦς). » Σάτυρος, κυνοκέφαλος. orang-outang, bomme de bois.

Ἀγριαπιδιὰ (ἡ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκορτζιά), δ. ἴδε Ἀγλαδιά.

Ἀγριάπιδον (τὸ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκόρτζον), κ. ἴδε Ἀγλάδι.

Ἀγριαφάνα, φ. » Λυκοφάνης. chardon étoilé.

Ἀγριεύω, ῥ. μετ. » Ἀγριόω, ἐξαγριόω, ἐκτραχύνω, ἀποθηριόω. effaroucher, effarer, exaspérer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀγριαίνω (-ομαι), ἀγριόομαι (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ), ἀπαγριόομαι (Θφρ.), ἐκτραχύνομαι, ἀποθηριόομαι. devenir sauvage (farouche), s' exaspérer. ‖. ἀγριεύομαι, ῥ. μέσ. » Ἀγριόομαι, ἐξαγριόομαι. s' effaroucher, ἴδ. καὶ Φοβοῦμαι.

Ἀγρίμι, ἴδε Θηρίον. §. (ζῶον διὰ κυνήγημα). » Ἄγριον, θηρίον, ἀγριμαῖον (Ἀθήν. Δειπν.). bête fauve, θ. venaison, gibier, ἴδε καὶ Κυνῆγι.

Ἀγριμονιὰ, φ. » Εὐπατόριον, βουβώνιον, ἀστὴρ ἀττικὸς, βούφθαλμον. aigremoine, θ. espargoutte, θ. eupatoire, θ.

Ἀγριοβραμηλιὰ, δ. ἴδε Προυνιά.

Ἀγριοβαλανιδιὰ (τὸ Τουρ. Καραγάτσι), δ. » Ἀγριοβάλανος (Γραφ. Ἱσ. ΜΔ'.), ἴδε Φτελιά.

Ἀγριοβούβαλον, ζ. » Βόνασος. ure.

Ἀγριοβασιλικὸς, φ. » Κλινοπόδιον. basilic sauvage, clinopodium, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι.

Ἀγριοβρώμη, φ. » Αἰγίλωψ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), σιτόσπελος, σιφώνιον. baveron, brome. §. coquiole, θ.

Ἀγριογάϊδαρος, ζ. » Ὄναγρος, onagre, âne sauvage.

Ἀγριογαρόφαλλον, ἄνθ. (μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι εἶνε τὸ) » Διὸς ἄνθος (τοῦ Θεοφράστου).

Ἀγριόγα(κα)ττος(-ττα), ζ. » Αἴλουρος. chat (chatte) sauvage.

Ἀγριόγιδα, ζ. ἴδε Ἀγριοκάτσικον.

Ἀγριογούρουνον, ζ. » Σύαγρος, σῦς (ὗς) ἄγριος, μονιὸς (κυρ. τὸ μονοδιαίτον καὶ ἑπομένως ἀγριώτερον). sanglier, laie (τὸ θηλυκὸν), marcassin (τὸ μικρόν).

Ἀγριοδαμασκηνιὰ, δ. » Ἀγριοκοκυμηλέα. prunier sauvage. §. ῥάμνος (ἡ λευκή). nerprun ou noir-prun, bourg-épine, θ.

Ἀγριοδαμάσκηνον, κ. » Ἀγριοκόκυμηλον. prune sauvage, θ.

Ἀγριοδάφνη, δ. ἢ φ. » Δάφνη ἡ ἀγρία, χαμαιδάφνη, πέπλιον, δαφνοειδές. laurier-thym, lauréole mâle, θ. ἴδε καὶ Ῥοδοδάφνη.

Ἀγριοδυόσμος, φ. » Καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, σισύμβριον. calament, menthe sauvage, θ.

Ἀγριελιὰ (προφ. κοιν. Ἀγριλιὰ), δ. » Ἀγριέλαιος (ἡ), ἀγριελαία, κότινος. olivier sauvage ou franc, oléastre.

Ἀγριοθρύμπη, φ. Κόνυζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), κνύζα. sariette sauvage, θ. herbe aux punaises, θ.

Ἀγριοκάρδαμον, φ. » Ἰβηρὶς, λεπίδιον, ἀγριοκάρδαμον, κυνοκάρδαμον, καρδαμὶς, σαυρίδιον καὶ σαύριον, ἐρύσιμον (Ἡσύχ.). cresson sauvage, corne de cerf d'eau.

Ἀγριοκάτσικον, ζ. » Αἴγαγρος (ὁ καὶ ἡ). chamois (διαφ. τοῦ) bouquetin, ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀγριοκερασιὰ, δ. » Ἀγριοκέρασος. mahaleb.

Ἀγριοκέρασον, κ. » Κεράσιον τὸ ἄγριον. merise, θ. ἴδε καὶ Μαυροκέρασον.

Ἀγριοκέχρι, φ. » Ἔλυμος ἢ μελίνη (ἡ ἀγρία). panicum sauvage.

Ἀγριόκλημα, φ. » Ἀγριάμπελος (ἡ), ἄμπελος ἡ ἀγρία. vigne sauvage, θ. lambruche, lambrusque, θ.

Ἀγριοκουκκουναρηὰ, δ. ἴδε Πεῦκος.

Ἀγριοκουμαρηὰ, δ. » Ἀνδράχνη. arbousier sauvage.

Ἀγριοκρομμύδα, φ. ἴδε Σκυλοκρομμύδα.

Ἀγριοκρόμμυδον, φ. ἴδε Βορβός.

Ἀγρυοκυττάζω, ῥ. μετ. » Βλοσυρὸν (» Ἄγριον, » Δεινὸν, » Δριμὺ, » Τιτανῶδες, » Ταυρηδὸν, κτλ.) ἐνοράω, ὑποβλέπω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). jetter des regards terribles (farouches), faire les gros yeux à quelqun, ἴδ. καὶ Στραβοκυττάζω. ||. τί με ἀγριοκυττάζεις; » Τί μοι δεινὸν ἐνορᾷς; que (pourquoi) me fais-tu les gros yeux?

Ἀγριολάπατον, φ. » Ἱππολάπαθον. patience sauvage, rhubarbe des moines.

Ἀγριομάλαθρον, φ. (εἶνε διαφόρων εἰδῶν). » Ἱππομάραθρον· δαῦκος ὁ ἄγριος· πύρεθρον. fenouil sauvage.

Ἀγριομελιζάνα (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Ι. 37. τὴν γράφει Ἀγριομελιντζάναν), φ. (ἴσως ὁ) » Μανικὸς στρύχνος (τοῦ Θεοφράστου), στρύχνη. *δελφίνιον, morelle, θ. §. ἁλικάκαβος, φυσαλίς. solanum, coqueret, douce-amère, θ.

Ἀγριομέλισσα, ἔντ. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Κηφήν. bourdon. §. βομβύλη, βομβυλιὸς, βομβύλιον, βόμβυξ καὶ βόμβιξ. mouche bruante, θ. §. Τενθρηδὼν, πεμφρηδὼν, ἀνθρήνη (κυρ. ἡ Κοπρομέλισσα), μέλισσα ἀγρία. frélon.

Ἀγριομερσινιὰ, δ. » Ὀξυ(» Κεντρο)μυρσίνη, μυῤῥινάκανθος, μυρταλίς. myrte sauvage. bruse.

Ἀγριομηληὰ, δ. ἴδε Κορομηληά.

Ἀγριόμηλον, κ. ἴδε Κορόμηλον.

Ἀγριομολόχα, φ. » Ἀγριομαλάχη, ἰβίσκος. bi(gui)mauve, θ. mauve sauvage, θ. §. γεράνιον. bec de grue, pied de pigeon, ἴδ. καὶ Ἰνδρισάχι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀγριομουσμουληὰ, δ. » Κράταιγος ἢ Κραταιγών. néflier franc, (παρβλ. Σουρβηά).

Ἀγριομπάρμπαρον, φ. » Κενταύριον (τὸ μέγα), κενταυρὶς (-εία) πόα (βοτάνη). centaurée, θ. ἴδε καὶ Θερμασοβότανον.

Ἀγριοπαππαροῦνα, φ. » Μήκων (ἡ ὀρεία ἢ ἀγρία), περσεφόνιον (τὸ βασιλικὸν), ῥοιὰς (κυρ. ἡ κόκκινη), ἀνεμώνη (ἡ ἄσπρη). coquelicot, ponceau, ἴδ. καὶ Παππαροῦνα.

Ἀγριόπαππια, π. » Νήσσα(-ττα) ἡ ἀγρία. canard sauvage. (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Κερκιθαλίς. cercelle ou sarcelle, θ. hallebrand ou allebrande (ἰδιαιτέρως τὸ μικρόν)· (καὶ ἡ) Φασκὰς ἢ βασκὰς ἢ βοσκάς. macreuse ou morillon (καὶ ἄλλα πάμπολλα).

Ἀγριοπερίστερον, π. » Οἰνάς. πελειὰς καὶ πέλεια. pigeon sauvage. biset.

Ἀγριοπετεινὸς (τὸ θηλ. Ἀγριόκοτα), π. ἴδε Ξυλοπετεινός.

Ἀγριοπήγανον, φ. » Πήγανον τὸ ἄγριον, ἀγριοπήγανον, μῶλυ (Διοσκ. Γ'.). rue sauvage ou des murailles, θ. sauve-vie, θ. harmale, θ. (» Καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ [τὸ ἄγριον πήγανον] ἅρμαλαν, Διοσκορ. καὶ Γαλην.)

Ἀγριοῤῥάπανον, φ. ἴδε Ῥεπανίδα.

Ἀγριόῤῥοβον, φ. » Ὄροβος ὁ ἄγριος, ἀγριόροβος. pois des grues.

Ἀγριοῤῥῳδιὰ, δ. » Ῥοιὰ ἡ ἀγρία. balaustier. ||. τὸ ἄνθος 'της. » Βαλαύστιον. balauste. θ.

Ἄγριος, α, ον. » Ἄγριος. ἀτίθασσος, ἀνήμερος. sauvage, féroce, farouche. §. Βλοσυρὸς, δεινὸς, ἀγριωπός. menaçant, effrayant.

Ἀγριοσέλινον, φ. » Ἀγριοσέλινον, ὀρειοσέλινον, ἱπποσέλινον, (συγχέε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ται μὲ τὸ) σμύρνιον. hache des montagnes. livèche. sermentaire, ἴδ. καὶ Νεροσέλινον.

Ἀγριοσταπίδα. φ. » Ἀγριοσταφίς, σταφὶς (ἀσταφὶς) ἡ ἀγρία. staphisaigre, θ. herbe aux poux, θ.

Ἀγριοστροβιλὴ (ἡ), = Ἀγριοκουκουναρὴ.

Ἀγριοσυκὴ, δ. » Ἐρινεὸς καὶ ἐρινός. ἀγριοσυκῆ (Ὡραπολλ. Β', 77). figuier sauvage.

Ἀγριοσυκιάζω, » Ἐρινεάζω.

Ἀγριόσυκον (Ὄλυνθοι ἄγριοι, τὰ ἀγριόσυκα. Ἰατρ. Γλωσσάρ. Bern et Tittm.), κ. ἴδε Ἐρινός.

Ἀγριοτριανταφυλλὴ, δ. » Κυνόσβατος (ὁ καὶ ἡ). églantier. ‖. ὁ καρπὸς τῆς, ἴδε Ὀρνιθόκωλος. ‖. τὸ ἄνθος τῆς, ἴδε -

Ἀγριοτριαντάφυλλον. » Κυνόῤῥοδον καὶ κυνόροδον. églantine, θ.

Ἀγριοφλησκοῦνι, φ. » Γλήχων ἡ ἀγρία, δίκταμον (-μνον), δίκταμνος (ἡ). fraximelle, θ. dictam.

Ἀγριοφράγουλα, φ. » Πεντάφυλλον, ἑπτάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille, θ. tormentille, θ.

Ἀγριόψωρα (ἡ ἄλλ. Γαϊδουρόψωρα καὶ Καμηλόψωρα), πάθ. » Ἀγριοψωρία. rogne, θ. grosse gale, θ. ‖. ἔχω ἀγριόψωραν. » Ψωραγριάω (Γρφ.). avoir la rogne.

Ἀγωγὴ, ἴδε Ἀναφορά.

Ἀγῶγι (ὁ μισθὸς τοῦ ἀγωγιάτου). » Ἀγώγιον. voiture, θ.

Ἀγωγιάτης. » Ἀγωγεύς. conducteur de chevaux, voiturier, voiturin, roulier.

Ἀγωγιάτικος, η, ον. » Ἀγωγαῖος. qui appartient à un roulier. ‖. ἄλογον ἀγωγιάτικον. » Φορτηγὸς ἵππος. cheval de somme (de charge).

Ἄδεια. » Ἄδεια, ἄφεσις. congé, permission. ‖. δίδω ἄδειαν. » Ἐφ(» Ἀφ)ίημι, ἐπιτρέπω, συγγωρέω, ἄδειαν παρέχω (δίδωμι). permettre, accorder. ‖. ἡ πόλις δίδει ἄδειαν εἰς ὅποιον θέλει νὰ δουλεύῃ τὰ μεταλλεῖα. » Ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις (Ξεν.). ‖. ἂν μὲ δίδῃς ἄδειαν 'να σὲ 'το 'πῶ. » Εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε (Συνεσ.). ‖. εἶνε ἄδεια. » Ἔξεστι, ἐπιτέτραπται, ἐφεῖται, ἀνεῖται (Πλούτ.). il est permis.

Ἀδειάζω (τὸ ἄλλως Φκαιρώνω), ῥ. μετ. » Κενόω, ἐκκενόω, ἐξαντλέω, διαφορέω. vider, épuiser, desemplir. 2) (ἔχω καιρὸν ἢ εὐκαιρῶ κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Εὐζάθιος Ἰλ. Τ.), ῥ. ἀμ. » Σχολάζω, σχολὴν ἄγω, εὐκαιρῶ (» Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, « Εὐαγγ.). avoir de (être de) loisir. ‖. 'δὲν ἀδειάζω. » Οὐ σχολή μοι, ἀσχόλως ἔχω (Δημ.), ἀσχολίαν ἔχω (ἄγω). je n'ai pas de temps (de loisir), je ne suis pas de loisir. ‖. 'τοὺς κάμνει νὰ μὴν ἀδειάζουν διὰ καμμίαν ἄλλην δουλειάν. » Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζει.

Ἄδειασμα. » Κένωσις, διαφόρησις. l'action de vider etc., évacuation (κυρ. διὰ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος).

Ἄδειος (μὴ γεμάτος, εὔκαιρος), η, ον. » Κενὸς, διά(ὑπό)κενος. vide. §. (χωρὶς δουλειάν). » Σχολάζων. desoccupé. desœuvré. vaquant.

Ἀδεκάτιστος, η, ον. » Ἀδεκάτευτος. qui n'a pas été décimé.

Ἀδελφάτον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐπὶ ἑταιρίας μοναχῶν ὁ Φώτ. εἰς τὸν Νομοκάν.). » Φρα(» Φα)τρία, ἀδελφότης. confrérie, congrégation.

Ἀδελφικὰ, ἐπ. » Ἀδελφῶν τρόπον, ἀδελφικῶς, οἰκειότατα. fraternellement, en frère.

Ἀδελφοποιτὸς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Ἀδελφοποίητος (Ἀλβανιστὶ λέγεται Βλάμης. Βουλγαριστὶ Μπράτιμος. 'Ἡ συνήθεια ἦτον κοινὴ παρὰ τοῖς Θραξὶν ἀκόμη καὶ ἐπὶ Ξενοφῶντος. Καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Σκύθης, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ Ξενοφ. ἂν ἦνε παρ' αὐτῷ δεκτοὶ οἱ βουλόμενοι τυχὸν, 'να μεταναστεύσωσιν ἐκ τῶν 'Ελλήνων. » 'Ο δ' εἶπε, Καὶ ἀδελφούς γε ποιήσομαι, « Ξεν. Κ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀνάβ. Ζ'. 2) (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) Φράτωρ. (καὶ μὲ τὸ) Ξένος. frère adoptif. confrère.

Ἀδελφὸς, ἡ, »Ἀδελφὸς, αὐτάδελφος, ὁμαίμων. frère, soeur, θ.

Ἀδελφοσύνη. »Ἀδελφότης. fraternité, θ.

Ἀδέξια, ἐπ. ἴδε Ἀνεπιτήδεια.

Ἀδέξιος, α, ον, ἴδε Ἀνεπιτήδειος καὶ Ἄχρειος.

Ἄδετος, η, ον. »Ἄδετος, ἄνετος. délié, ἴδε καὶ Λυτός.

Ἀδιάκοπα, ἐπ. »Ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, συνεχῶς, μηδὲν (οὐδὲν) διαλείπων (-ουσα, -οντες, κτλ.). sans cesse, sans rélâche, continuellement (διαφ. τοῦ) continûment, sans débrider (μτφορ.).

Ἀδιάκοπος, η, ον. »Ἀδιάλειπτος, ἐνδελεχὴς, διηνεκὴς, συνεχής. continuel (διαφ. τοῦ) continu.

Ἀδιακρισία. »Ἀπόνοια, ἀλογιστία. indiscrétion.

Ἀδιάκριτος, η, ον, »Ἀπονενοημένος, ἀλόγιστος, ἀδιάκριτος. indiscret.

Ἀδιάντροπα, ἐπ. »Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, ἀπηρυθριασμένως, ἀσελγῶς, φορτικῶς, ἀσέμνως. indécemment, impudemment, effrontément.

Ἀδιαντροπιά. »Ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀσέλγεια, ἀπόνοια, ἰταμότης, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἀναιδὲς, ἰταμὸν, ἀπηρυθριακὸς κλπ.) τῶν τρόπων (τοῦ ἤθους). impudence, indécence, impudicité, effronterie.

Ἀδιάντροπος, η, ον. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀδιάτροπος ἢ Ἀδιάτρεπτος (»Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ, εὑροῦσα ἄνεσιν, ἑαυτῇ χρήσηται,« Γραφ. Σειρὰχ, ΚΣ'.). »Ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀσελγὴς, ἄσεμνος, ἰταμὸς, ἀπονενοημένος, φορτικός. impudent, effronté, déhonté, indecent, impudique, dévergondé, ἴδ. καὶ Ξετσιπωμένος.

Ἀδιαφόρετα, ἐπ. »Ἀλυσιτελῶς, ἀνωφελῶς, ἀκερδῶς, ἀσυμφόρως. inutilement, infructueusement, ἴδε καὶ Κακὸς (εἰς τὸ ||. Τοῦ κακοῦ).

Ἀδιαφόρετος, η, ον, »Ἀλυσιτελὴς, ἀνωφελὴς, ἀνόνητος, ἀσυντελὴς, ἀνωφέλητος (Ξεν.), ἀκερδὴς, ἀσύμφορος. inutile, infructueux.

Ἀδιαφορία. »Ἀκηδία, ἀναλγησία. indolence, θ. indifférence.

Ἀδιάφορος, η, ον. »Ὀλίγωρος, ὀλιγώρως ἔχων, ἀνεπιστρεφὴς τοῦ καθήκοντος, ἀκηδὴς, ἀμελὴς, ἄφροντις. indolent, indifférent.

Ἀδιαφορῶ (»Τῶν δὲ ναυκλήρων ἀδιαφορούντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχθὲν ναῦλον ἐξ ἀργῆς,« Πολύβ. ΑΑ', κβ', 10), ῥ. ἀμ. »Οὐδέν μοι διαφέρει, ὀλιγωρέω, ὀλιγώρως ἔχω, οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, κατολιγωρέω, ἀφροντιστέω, ἀμελέω, χαίρειν (μακρὰν χαίρειν) φημὶ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ (παρ.). il m'est indifférent, peu m'importe, je ne m'en soucie guère, je ne m'embarrasse pas.

Ἄδικα, ἐπ. »Ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ δίκην. injustement, iniquement, à tort.

Ἀδικία. »Ἀδικία, ἀδικοπραγία, ἀδίκημα, τὸ ἀδικεῖν. injustice, iniquitié, tort.

Ἄδικος, η, ον. »Ἄδικος. injuste, inique. ||. ἔχω ἄδικον. Ἀδικέω, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. j'ai tort.

Ἀδικῶ, ῥ. μετ. »Ἀδικέω, ἀδικοπραγέω. commettre une injustice, faire tort à. ||. παραπονούμενοι ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του ὅτι τάχα 'να 'τοὺς ἀδίκησεν. »Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.).

Ἀδιόρθωτος, η, ον. »Ἀμήχεστος, ἀδι(ἀνεπαν)όρθωτος, ἀμήχανος. irréparable, irrémédiable, incorrigible.

Ἀδοκίμαστος, η, ον. »Ἀπείρατος (-στος), ἀδοκίμαστος, ἄγευστος. qui n'a pasété essayé (tenté).

Ἄδολος (κυρ. μόνον ἐπὶ οἴνου), η, ον. »Ἄκρατος, ἀκραιφνὴς, εἰλικρινὴς, ἀμιγὴς, ἀκαπήλευτος, ἀνόθευτος. pur.

Ἀδούλευτος (ἀναφέρει τὴν λέξιν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ἀνήλιος), η (κυρ. γῆ.), ον. »Ἀργὸς, ἀνήροτος, ἀγεώργητος. inculte. §. (κάθε ἄλλο πρᾶγμα). »Ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος (κυρ. διὰ τὰ δέρματα), ἀλάξευτος (διὰ ταῖς πέτραις). brut, qui n'a pas été préparé (travaillé).

Ἀδρασκελιὰ, ΐδε Διασκελιά.

Ἀδρασκελῶ, ῥ. μ. καὶ ἀμ., ΐδε Διασκελῶ.

Ἀδρακτά(χτά)κι. »Ἀτράκτιον. petit fuseau.

Ἀδράκτι(-χτι), ἐργ. (ἀντὶ) »Ἀτράκτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ). fuseau. §. (ἡ ἀκτῖνα τοῦ τροχοῦ). »Κνήμη. rayon, rais, θ. goujon (Γαζ.). §. (τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ). »Ἠλακάτη, καρχήσιον. hune, θ. ΐδε καὶ Γάμπια (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀδραμίδα, ΐδε Ἀνδραμίδα.

Ἀδράχνω, ῥ. μετ. »Δράττομαι, λαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι. saisir, empoigner.

Ἄδρυς, εια, υ, (ἀπὸ τοῦ) »Ἄδρος, ΐδε Τρυχύς.

Ἀδυναμία. »Ἀῤῥωστία, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀδράνεια, γαυνότης, γαύνωσις. faiblesse, langueur, débilité.

Ἀδύνατα, ἐπ. »Ἀσθενῶς, ἀτόνως, ἀδρανῶς, ἀῤῥώστως, ἀβληγρῶς, χαύνως, ἐκλελυμένως. faiblement, avec langueur.

Ἀδυνατίζω, ῥ. μετ. Ἀσθενέω (Ξεν.), ἐξασθενίζω, ἀσθενῆ (ἄτονον) ποιέω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, γαυνόω, ἐκνευρίζω. affaiblir, attenuer, débiliter, causer de langueur. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀτονέω, ἐκλύομαι, γαυνόομαι, ἐν(ἐπι)δίδωμι, ἀσθενῶς (ἀῤῥώστως, ἀτόνως, ἀδρανῶς) ἔχω, ἀμβλύνομαι. s'affaiblir, tomber en langueur.

Ἀδυνάτισμα. »Χαύνωσις, ἔκλυσις. affaiblissement, épuisement, attenuation.

Ἄδύνατος, η, ον. »Ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, ἀῤῥωστῶν, ἀῤῥώστως ἔχων, ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀβληγρὸς, ἀδρανὴς, χαῦνος, ἔκλυτος, ἐκλελυμένος, ἄναλκις (ποιητ.). §. ἀμαυρὸς, ἀμυδρός. faible, défait, abattu, débile. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀδύνατον, ἐπίῤ. »Ἀμήχανον, οὐχ οἷόντε, ἀνένδεκτον, ἀδύνατον. impossible, impraticable, infaisable. ||. ἀδύνατον 'νὰ 'τὸ νοιώσῃ κἀνείς. »Ἀμήχανον νοῆσαι,« Πλάτ. ||. ἀδύνατον 'να σ' ἀφήσω. »Οὐκ ἔστιν ὅπως (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως) ἀπολειφθήσομαί (ἀφέξομαί) σου. ||. ἀδύνατον 'να μή σε σκοτώσω. »Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ μή σε διαχρήσομαι. ||. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἁλῶναι. ||. τίποτε 'δὲν εἶν' ἀδύνατον εἰς τὸν θεόν. »Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα (Εὐαγγ.).

Ἀδυνατῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ΐδε Ἀδυνατίζω.

Ἀεράκι. »Αὔρα. zéphyr, souffle (haleine) de vent, brise, θ.

Ἀέρας. »Ἀὴρ, πνεῦμα. air. §. ΐδε Ἄνεμος. ||. ἀέρας λεπτὸς καὶ δροσερὸς, ΐδε Ἀεράκι. ||. εἰς τὸν ἀέρα. »Ἐναέριος, μετάρσιος, μετέωρος. élevé en l'air, aérien. ||. στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα (μεταβ.). »Ψύχω, ἀνα(διαψύχω. ||. (ἀμ. αὐτοπ.) »Ψύχομαι, ἀναψύχομαι, ἀνα(διαψύχω ἐμαυτόν. sécher ou faire sécher à l'ombre. ||. ὁμιλῶ (λέγω) λόγια εἰς τὸν ἀέρα. »Ἀνεμώλια βάζω (ποιητ.). parler en l'air.

Ἀερίζω, ῥ. μετ. »Ψύχω, ἀνεμίζω(-όω), ἐξ(δι)ανεμόω. éventer, aérer, donner de l'air. §. (ἀφίνω εἰς τὸν ἀέρα. κυρ. πρᾶγμα μολυσμένον). »Διαερόω (Πλούτ. Συμπ. Πρβλ.), διανεμόω. exposer à l'air, mettre à l'évent.

Ἀερικὸς, ἡ, όν. (κυρ. 'σπίτι) »Εὔπνους, περιπνεόμενος, εὐάερος. (ᾧ κατά τινα τῶν διθυραμβοποιῶν) »Ἀεροβάτης· μέγας οἶκος. bien aéré. §. ἀερικὸν (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ τὸ ἄλλ. 'Εξωτικὸν, δαιμόνιον, ᾗ. 'Ο Ἀρμενόπουλος λέγει ὅτι ὁ Παφλαγὼν Μιχαὴλ ὠνόμασε καὶ ἓν εἶδος δοσί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ματος ὑπὲρ ἀερικοῦ. »Πορριμώτατος »ὧν πρὸς ἣν ἄν τις εἴπῃ κακίαν, »πᾶσαν ἔφυγεν ὁδὸν ἀδικίας, προσ»θεὶς ἐπέκεινα τῶν τελεσμάτων δι»δόναι ἕκαστον τῶν χωρίων ὑπὲρ »ἀερικοῦ, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ »ἰσχὺν αὐτοῦ.«), ἴδε Νεράϊδα καὶ Στοιχειό.

Ἀετονύχι (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. παρμὰκ-οὐζουμού, ἢ μᾶλλον ἡ Γραδῖνα), πωρ. »Δακτυλῖτις (»Δακτυλὶς) σταφυλὴ (Πλίν.). espèce de raisin.

Ἀετόπουλον, π. »Ἀετιδεύς. aiglon.

Ἀετόπετρα (ἡ), (εἶδος λίθου), »Ἀετίτης. aëtite, pierre d'aigle.

Ἀετός, π. »Ἀετός. aigle.

Ἀζή(ζού)λευτος, η, ον. »Ἄζηλος, ἀζηλοτύπητος, ἀζήλωτος, ἀνεπίφθονος, qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.

Ἀζευγάρωτος, η, ον. »Ἀσυνδύαστος.

Ἀζύμωτος, η, ον. »Ἀκατάμακτος, ἀζύμωτος. non pétri.

Ἀζύγιαστος, η, ον. »Ἀστάθμητος. qui n'a pas été pésé.

Ἀζωγράφιστος, η, ον. »Ἀγραπτος, ἀζωγράφητος. qui n'est pas peint.

Ἄζωστος, η, ον. »Ἄζωστος (-τος). qui n'a pas de ceinture.

Ἀηδόνι, π. »Ἀηδὼν (ἡ). rossignol.

Ἀθάνατος, η, ον. »Ἀθάνατος, ἀτελεύτητος, ἀνώλεθρος, ἀΐδιος. immortel.

Ἄθαφτος, η, ον. »Ἄταφος, ταφῆς ἄμοιρος. ἄθαπτος (Διόδ.). privé de sepulture.

Ἀθεόφοβος, η, ον. »Ἀλιτήριος, τὸν θεὸν μὴ φοβούμενος. qui ne craint pas Dieu, scélérat.

Ἀθέρας (ἐκ τοῦ) »Αἰθὴρ, (τὸ λεπτότατον, καὶ μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πραγμάτων, ἢ ἐκ τοῦ) »Οὔθαρ (»Οὖθαρ ἀρούρης, Ἰλ. Ί.). »Ἄνθος (τὸ), ἄωτον, τὸ ἐπίλεκτον, ὅ,τι περ ὄφελος, ὅ,τι περ τὸ κεφάλαιον. l'élite, la fleur, ce qu'il y a de meilleur (d'excellent). ‖. ἀθέρας τοῦ ἀλευριοῦ, ἴδε Πασπάλη. ‖. ἀθέρας τοῦ μαγαιριοῦ, κτλ. »Ἀκμὴ, στόμωμα, ἀθήρ.fil.

Ἀθερίνα, ψ. »Ἀθερίνη(-να), (»Ἐκ τοῦ ἀθερίζειν ᾗ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως ᾗ αὕτη διὰ τὸ εὐτελές· διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [Βιβλ. Π'.] εὕρηται λεγομένη«, Εὐσταθ, Ἰλ. Α. 261), θρίσσα (ἡ ἐλάσσων), σαπερδίς. atherine. epi. hepsel, joel.

Ἀθίβολος (ἀντὶ Ἀμφίβολος, ὡς ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος, ὅθεν καὶ ὁ Ὀππιανὸς [Ἁλιευτ. Δ. 148—149] τὸν ὀνομάζει περιφραστικῶς): »Λίνοιο ἀμφιβολὴν« (εἶδ. δικτύου), ἴδε Πεζόβολος.

Ἀθότυρον (ἀντὶ Ἀνθότυρον). »Ἀνθίνας, κατὰ τὸν Ἡσυχ., ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός«, ἴδε Χλωροτύρι.

Ἀθῶος, α, ον. »Ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος. innocent §. ἴδε Ἁπλός.

Ἀθωόνω, ῥ. μετ. »Ἀφίημι, (ἀπαλλάσσω-ττω, ἀπολύω) τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος), ἀθωόω (μεταγ.). absoudre, disculper.

Αἲ! μόρ. (πολυσήμ.). »Αἲ! ἔα! εἶα! he! ‖. αἲ! καὶ 'να ἔδιδεν ὁ θεός! »Αἲ γὰρ δὴ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν! ἴδε καὶ Ἄμποτε. ‖. αἲ, κακόμοιρε! »Αἲ, τάλαν (Ἀριστοφ. Πλ.)! ἴδε καὶ Α, καὶ Ε.

Αἴγα(-γγα), ἄνθ. (ἡ κίτρινη δενδρόϊα), ἴδε Δενδρόϊα.

Αἷμα. »Αἷμα. sang. §. (συνεκδ. ἡ) Φλεβοτομία, αἵμαξις (Ἀρετ.). saignée, θ. ‖. 'παίρνω αἷμα, ἴδε 'Παίρνω. ‖. 'τὸν ἤλθεν αἷμα. »'Ημορράγησεν, αἱμορραγία αὐτῷ ἐπεγένετο. ‖. ὅ,τι σταματᾷ τὸ αἷμα (ἰατρ.). »Ἰσχαιμον (φάρμακον). qui arrête le sang.

Αἱματοστάτης (προφ. κοιν. 'ματοστάτης), πέτρ. πολύτ. »Αἱματίτης καὶ Αἱματῖτις (λίθος). (εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμένον Αἱμοσάτης, ἀντὶ) »Αἱμοστάτης (, λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στιλβοῦν· (καὶ ἄλλος προστίθ.) χρήσιμος δέ ἐστιν ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμορραγίαις γυναικείαις.« hematite, θ. jaspe sanguin

Αἱματώδης, ισσα, ικον. »Αἱματώδης. πολύαιμος, πολυαίματος, πολυαίμων, ἔναιμος, αἱματικός. sanguin.

Αἱματωμένος, η, ον. »'Ημαγμένος, αἱμοσταγής, αἱμόφυρτος, ἔναιμος, δίαιμος. ensanglanté, saignant, sanglant, saigneux.

Αἱματόνω (προφ. κοιν. 'Ματόνω), ῥ. μ. »Αἱμάσσω, αἱματόω (-ίζω), αἵματι χραίνω (μολύνω). ensanglanter. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. » Αἱμορραγέω, αἱμορρόεω. saigner. ||. 'μάτωσ' ἡ μύτη 'του. »'Ημορράγησεν, ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν, αἱμόῤῥοια αὐτῷ κατὰ τὰς ῥίνας ἐπεγένετο. le nez lui saigna.

Αἱμοπότης. » Αἱμοβόρος, αἱμοχαρὴς, αἱματοχαρής. sanguinaire, altéré de sang.

Αἱρετοκρισία. »'Επιτροπὴ (Θκδ. Ε', 31), δίαιτα. arbitrage, jugement par compromis. ||. ἀπέφυγαν ('δὲν ὑπήκουσαν εἰς) τὴν αἱρετοκρισίαν. »Ἀνῆκαν τὴν ἐπιτροπὴν, »Οὐκ ἐνέμειναν τῇ ἐπιτροπῇ (Θκδ.). ils déclinèrent l'arbitrage.

Αἱρετοκριτής. »Διαιτητής. arbitre. ||. ;'δὲν θέλεις 'νὰ διορίσῃς αἱρετοκριτὴν τοῦ (δεῖνα); » Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις (Κλεινίᾳ); « Ξενοφ. ||. διωρίσθησαν αἱρετοκριταὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. » Τῆς δίκης τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης,« (Θκδ.).

Αἱσχροκέρδεια. » Αἰσχρὸν κέρδος, αἱσχροκέρδεια, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν χρηματισμός. escroquerie.

Αἱσχροκερδής. » Αἰσχροκερδὴς, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κερδαίνων. escroc.

Αἰτία. » Αἰτία. cause, θ. sujet, motif, raison, θ. ||. διότι κ' ἐκεῖνος 'δὲν αὔξησε τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρίας 'του, ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἐδικῆς 'μας ἀμελείας, ἴδε Ἀπό. ||. ἡ διαφορὰ τῆς μυρωδιᾶς καὶ τῆς θωριᾶς τῶν τριανταφύλλων εἶν' ἐξ αἰτίας τῶν τόπων. « 'Η εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ, « (Θεόφρ.). ||. 'δὲν ἐφαίνετο ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. » Οὐ κατάδηλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.).« ||. εὑρίσκω αἰτίαν, ἴδε Εὑρίσκω καὶ Προφασίζομαι. ||. χωρὶς κἀμμίαν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως.

Αἰώνια, ἐπ. » Αἰωνίως, εἰς αἰῶνας, ἀϊδίως, δι' αἰῶνος, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.). éternellement, perpétuellement.

Αἰώνιος, α, ον. » Αἰώνιος, ἀΐδιος, τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενος. éternel, perpétuel.

Ἀκαθαίριστος (ἀντὶ)»Ἀκαθάριςος, ἴδε Καθαρίζω.

Ἄκακος, η, ον. ἴδε Ἁπλός.

Ἀκάλεστος, η, ον. » Ἄκλητος, ἀπαράκλητος, αὐτόκλητος. qui n'a pas été invité. ||. καὶ καλνῶ τὸν Χ. διότι κηἂν 'δὲν 'τὸν καλέσω, θὰ ἔλθῃ ἀκάλεστος. »Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἥξει (Ἀπολλόδ. Καρύς. παρ' Ἀθην.).«

Ἀκαματεύω, ῥ. οὐδ. » 'Οκνέω, ἀμελέω, ῥᾳθυμέω, mener une vie fainéante, (οἰκ.) s'accagnarder.

Ἀκαμάτης (ὁ Τουρκ. Τεμπέλης), ισσα, ικον. » 'Οκνηρὸς, ῥᾴθυμος, ὀκνὸς (Ἀριστοτ.). paresseux, oisif, fainéant, négligeant, cagnard.

Ἀκαματωσύνη (Τουρκ. Τεμπελιὰ), ἴδε Ἀμέλεια.

Ἄκαπνον (μέλι κυρ.). » Ἀκάπνιστον (Στράβ. θ'.), ἄπυρον (Λουκ.). miel de goutte ou vierge.

Ἄκαρπος, η ον. » Ἄγονος, ἄκαρπος, ἄφορος. stérile, ingrate (γῆ κυρ.), infertile, infructueux, infécond.

Ἀκατάδεκτος, η, ον. »'Υπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος. dédaigneux, altier.

Ἀκαταδεξία. » 'Υπεροψία, ἀγερωχία, τὸ ὑπεροπτικὸν (ἀγέρωχον) τῶν τρόπων. dédain. ||. μὲ ἀκαταδεξίαν, (ἐπίῤ.). »'Υπεροπτικῶς, ἀγερώχως. dédaigneusement.

Ἀκαταίβατα. ἐπίῤ. »Μηδὲν ὑφιέντι τῆς τιμῆς, μηδὲν ὑποτιμῶντι. sans

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

rabattre (pas un sou, pas un liard) du prix.

Ἀκατακάθιστος (μὴ κατακαθισμένος, κατασταλαγμένος), η, ον, Ἀκατάστατος.

Ἀκατάπαυστα, ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀκατάπαυστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάκοπος.

Ἀκαταστασία. » Τὸ εὐμετάβολον (παλίμβουλον, ἀστάθμητον, ἀβέβαιον, ἄστατον) τοῦ ἤθους, εὐχέρεια, περπέρεια καὶ περιπερία, παλιμβουλία. inconstance, ἴδε καὶ Ἀταξία.

Ἀκατάστατος, η, ον. » Ἄστατος, ἀστάθμητος, ἀσταθής, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερής, εὐμετάβλητος, παλίμβου(βο)λος, ἀλλοπρόσαλλος, πέρπερος, ἀκατάστατος (»'Εν τοῖσι κατεστεῶσι καιροῖσι εὐσταθέες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι, ἐν δὲ τοῖσι ἀκαταστάτοισι, ἀκατάστατοι ᾖ δύσκριτοι, « Ἱππκρ.). » Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος (Ἀριστοφ.).« inconstant, incertain, volage, variable, ἴδε καὶ Παρβλ., Ἄτακτος καὶ 'Ελαφρόμυαλος.

Ἀκατηγόρητος, η, ον. » Ἀμεμπτος, ἀμώμητος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ἀνέγκλητος, ἀδιάβλητος, ἀνεμέσητος. irréprochable, irréprehensible.

Ἀκατοίκητος, η, ον. » Ἀοίκητος. inhabité, inhabitable, ἴδε καὶ Ἔρημος.

Ἀκέραιος (ὁ ἀλλ. 'Ολάκερος), α, ον. » Ἀκέραιος, ὅλος, ὁλόκληρος, ὁλομερής. entier, qui est en son entier, tout entier, complet, total. ‖. ἓν ἀρνὶ ἀκέραιον. » Παρατίθημι ὁλοσγερῆ ἄρν' εἰς μέσον (Δίφιλ. παρ' Ἀθην.)«, ἴδε καὶ Ἀπείρακτος καὶ Σωστός.

Ἀκίνητος, η, ον. » Ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος, ἀκράδαντος, ἀδιάσειστος, ἀστεμφής. immobile, immuable. ‖. στέκω ἀκίνητος. » Ἀκινητέω, ἀκινητίζω (Ἀριστοτ.), ἀτρεμέω,-ίζω. rester immobile (sans mouvement).

Ἀκκούμπισμα. »"Ερεισις, στήριξις, στηριγμὸς, τὸ ἐρείδεσθαι (ἐπιστηρίζεσθαι). l'action d'appuyer (ou) de s'appuyer.

Ἀκκουμπιστῆρι. » "Ερεισμα, στήριγμα. appui, accoudoir, accottoir, ἴδε καὶ Στύλωμα.

Ἀκκουμπῶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. accumbo. » Ἀκούμπω, παρὰ τοῖς 'Ρωμαίοις τὸ Ἀναπίπτω, ὅθεν καὶ τὰ Ἀκούβιτα, « Γλωσσάρ.), ῥ. μετ. »'Ερείδω (» 'Ερείδω δὲ, τὸ ἀκουμβίζω«, Σουίδ.), προσερείδω. appuyer, adosser, ἴδε καὶ Στυλόνω. §. ῥ. ἀμτβ. » 'Ερείδομαι, ἐπικέκλιμαι. appuyer, s'appuyer. ‖. ἀκκουμπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα.-» Διαγκωνίζομαι. s'accouder.

Ἀκλάδευτος, η, ον. »Ἀκλάδευτος. (vigne) qui n'a pas été taillée.

Ἄκληρος, η, ον, ἴδε Ἄτεκνος.

Ἀκλουθον (ἀντὶ Ἀκόλουθον). »Δευτέριον (ἀπ' ἐδῶ ἔπλασαν αἱ γυναῖκες τὸ Λευτέρι), δεύτερον, ἀμνίον καὶ ἄμνιον, χόριον, ὕστερον. arrière faix, délivre, sécondine, θ. chorion.

Ἄκλωστος, η, ον. » Ἄκλωστος. qui n'a pas été tordu (en filant).

Ἀκοή. »Ἀκοή. ouie, θ. ‖. ἔχω ἐξ ἀκοῆς. » "Ηκουσταί μοι, πυνθάνομαι ἀκοῇ. j'ai ouï dire, je sais par ouï-dire.

Ἀκολουθία (ἐκκλησ.). »Τελετὴ, ἱεροτελεστία, ἱεροπραξία, ἁγιστεία, λατρεία. service, office, cérémonie, θ. bréviaire

Ἀκολουθῶ, ῥ. ἀμ. » "Επομαι, ἀκολουθέω, παρακολουθέω, στοιχέω, ἑπηδέω, ἕχομαι. suivre. ‖. οἱ πεζοὶ 'που 'τοὺς ἀκολουθοῦσαν. » Τὸ ἐγόμενον πεζὸν αὐτῶν (Ξεν. 'Ελ. Ε'.).« ‖. ἀκολουθῶ τὴν ὁμιλίαν μου (τὸν δρόμον μου κλπ.). » "Εγομαι τοῦ λόγου (τῆς ὁδοῦ κλπ.). continuer, poursuivre. §. ἀπρ. » Συμβαίνει, γίγνεται, ἐγγίνεται, ἀκολουθεῖ (» Ἀφ' οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν, « Στραβ. Γ'.). arriver, ensuivre, ἴδε καὶ Τυγαίνω. ‖. γίνα μὴ 'μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλην φορὰν τὸ ἴδιο'. » Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοιοῦτον ἐγγίνηται (Πλατ. Πολ.).« ||. ἀκολούθησε φορτοῦνα. » Χειμῶνος δ'ἐπιγενομένου. une tempête étant survenue. ||. κύριε, τί ἀκολούθησε, 'ποῦ θὰ φανῇς μόνον εἰς ἡμᾶς, καὶ ὄχι εἰς ὅλον τὸν κόσμον; » Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ (Εὐαγγ.);«

Ἀκόμη' (προφ. κοιν. Ἀκόμα), ἐπ. (χρον.). » Ἔτι. §. εἰσέτι, πω, ἀκμὴν (» Καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Ξενοφ. » Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσυνετοί ἐστε; οὔπω νοεῖτε, ὅτι κ.τ.λ.« Εὐαγγ. Οὕτως ἐπροφέρετο ἀκόμη, καὶ εἰς τὸν καιρὸν, φαίνεται, τοῦ Πτωχοπροδρόμου: » Ἐκεῖνος ἔχ' εἰς τὴν Μονὴν κἀν δεκαπέντε χρόνους, » Καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσες ἑξάμηνον ἀφ' οὗ-θες,« Α', 65, 66). encore. ||. 'δὲν ἦλθεν ἀκόμη. » Οὔ πω ἐλήλυθε. ||. 'νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμη. » Μήπω ἥκειν. ||. 'δεν εἴχαμεν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια. » Οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, καὶ νόσῳ καταλαμβανόμεθα. a peine arrivés à Trœzène, non fumes assailis par une maladie. §. (μόρ. προσθ.)» Προσέτι, πρὸς δ' ἔτι, προς (ἐν συνθέσει). de plus, encore, aussi, outre, en outre. ||. διότι λέγει ὅτι 'τὸν χρειάζονται (ἢ ὅτι χρειάζεται) ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα. » Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. ||. ἂν ὅμως θέλετε 'να μ' ἐρωτήσετε καὶ (δι') ἄλλο τι ἀκόμη. » Εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι (Κέβ.)«. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς δίδουν χρήματα, 'νὰ τοὺς γνωρίζουν καὶ χάριν ἀκόμα. » Χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι (Πλούτ.)«. ||. ἄρά γε εἶνε ἀρκετὸς πλέον 'να ἐπιστατῇ ὡς ἐπίτροπος, ἢ πρέπει 'να μάθῃ ἀκόμη ἄλλο τίποτε ἄλλο; » Ἦ ἱκανὸς ἤδη ἔσται ὁ τοιοῦτος ἐπιτροπεύειν, ἤτι καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσαι;« Ξενοφ. §. (ἐξαιρ.). » Ἄλλως. d'ailleurs, ἴδε καὶ 'Εξω.

Ἀκόνι (τὸ). » Ἀκόνη (ἡ), θηγάνη, θήγανον, Ναξία λίθος. pierre à aiguiser, queue.

Ἀκονίζω, ῥ. μετ. » Ἀκονάω, θήγω, στομόω (κυρ. διὰ τοῦ χάλυβος). aiguiser, passer, affiler. §. (μεταφ.) ἀκονίζω τὰ 'δόντιά μου, ἴδε Ἀνοίγω (τὴν ὄρεξιν).

Ἀκόνισμα. » Θήξις, ἀκόνησις, ἀκόνημα. aiguisement

Ἀκονισμένος, η, ον. » Τεθηγμένος, ἠκονημένος, ἐστομωμένος, εὐθηκτος. aiguisé, ἴδε καὶ Κοπτερός.

Ἀκονῶ, Μ. ήσω, = Ἀκονίζω.

Ἀκοπάνιστος, η, ον. » Ἄπτιστος, ἄκοπος. qui n'a pas été pilé.

Ἄκοπος, η, ον. Ἄτμητος. qui n'a pas été coupé.

Ἀκοσκίνιστος, η, ον. » Μὴ διασεσημένος, ἀκοσκίνιστος. qui n'a pas été sassé (tamisé, criblé).

Ἀκουμπῶ (,καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀκκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

Ἀκούραστος (ἐκ τοῦ Ἀκόρεστος), η, ον. » Ἀκάματος, ἄοκνος. infatigable.

Ἀκούρδιστος, η, ον. » Ἀνειμένος, κεχαλασμένος, μὴ ἐντεταμένος. qui n'a pas été bandé (monté).

Ἀκούρευτος («Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες«, Στέφ. Βυζ.), η, ον. » Ἄκαρτος. qui n'a pas été tondu.

Ἀκουρος (» Πῶγω τὰ πρόβατ' ἄκουρα ᾗ τὸ τυρὶ 'στὴν κάδη,« Ἄσμα δημοτ.), ἴδε Ἀκούρευτος.

Ἀκούρσευτος, η, ον. » Ἀσύλητος, ἀπόρθητος, ἄσυλος. qui n'a pas été pillé.

Ἀκουσμένος, η, ον, ἴδε 'Εξακουσμένος.

Ἀκουστὰ, ἐπ. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον ἐς τὴν φράσιν: » Ἔχω ['Τὸ ἔχω] ἀκουστὰ), ἴδε Ἀκοή.

Ἀκούω, ῥ. μετ. » Ἀκούω (μὲ γενικὴν ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἔμψυχον, μὲ αἰτιατ. ὅταν δι' ἄψυχον), ἀκροάομαι, διακοΐω, ἐνωτίζομαι, ἐνηχέομαι, ἀκουτίζομαι (Γραφ.). écouter, entendre, ouïr. ||. 'τὸ ἀκουσα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μὲ τ' αὐτιάμου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά. »Αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν εἶνε κανεὶς ὅπου 'να μὴν ἄκουσεν. »Οὐδείς ἐστιν ἀνήκοος. ||. ἀπὸ ποιὸν 'τὸ ἄκουσες αὐτό; Τόδε τίνων διακήκοας (Πλάτ.); ||. ἀκόμη 'δὲν ἄκουσα τὸν κακόν σου τὸν λόγον· (ἀκόμα κακὸν λόγον ἀπὸ τὸ ζόμα σου 'δὲν ἄκουσα), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ:) »Ἀλλ' οὔπω σεν ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον ('Ομ. Ἰλιάδ. Ω. 767.). ||. πλησιάσας ἔφιππος εἰς διάστημα ὅσον ('ὡς οὗ) 'ν ἀκούηται ἡ φωνή. »Προσιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοήν,« (Διόδ.). ||. ἀκούονταν φωναίς. »Κραυγὴ προσέπιπτε. des cris se faisaient entendre. ||. τὴν νύκτα ἀκούεις καλλήτερα παρὰ τὴν ἡμέραν. »Εὐηκοωτέρα τῆς ἡμέρας ἡ νύξ, «Ἀριστοτ. ||. ἀκοῦς ἐκεῖ; (φρσ). §. (μτφορ.). »Ἀκούω (»Αὐτοῦ ἀκούσεσθε,« Γρφ. »Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ἡμῶν ἀκούειν,« Δημοσθ.), ὑπακούω, ἀκουτίζω (Ἀριστοτ.), ἴδε καὶ Ὑποτάσσω. ||. ν' ἀκούῃς τὸν μεγαλήτερόν σου. »Πρεσβυτέρῳ πειστέον (ὑπακουστέον). ||. ἔχει καὶ παιδιὰ 'που 'τὸν ἀκούουν. »Καὶ παῖδας ἔχει κατηκόους αὐτῷ.« §. ἴδε Μαθαίνω. §. πῶς ἀκούεσαι; ἴδε 'Ονομάζω.

Ἀκρανήτικος, η, ον. »Κρανέϊνος ἢ Κρανάϊνος, κράνειος. fait de bois de cornouiller.

Ἀκρανιὰ, δ. »Κρανεία (-ία). cornouiller, cormier.

Ἀκράνι, κ. »Πίτταξυς-υος(ἡ), κράνιον (Θεοφρ.) καὶ κράνειον, κράνον. cornouille, θ. cornole, θ.

Ἀκράτητος, η, ον. »Ἀκάθεκτος, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος. qu'on ne peut arrêter (retenir).

Ἄκρη. »Ἄκρον, ἄκρα, πέρας, ἔσχατα (τὰ), ἐσχατιά. bout, extrémité. ||. μὲ τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου. »Ἀκροθιγῶς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ. ||. εἰς ταῖς ἄκραις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. »Εἰς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας (Θκδ.)«. ||. ἐβούτησαν ταῖς ἄκραις τῶν σπαθιῶν 'τους. »Καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες. ||. ἔκτισαν ἕνα κάστρον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρημνοῦ. »Φρούριον ᾠκοδόμησαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. »Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||. ἡ ἄκρη τῆς ἀντένας. »Ἀκροκέραιον· ἡ—τοῦ δακτύλου. »Ἀκροδακτύλιον· ἡ—τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ἀκρομφάλιον καὶ Ἀκρόμφαλον· ἡ—τῆς φυσούνας. »Ἀκροφύσιον (καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις σχηματίζονται παρομοίως, ἴδε καὶ Κορυφή). ||. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην. »Ἀκροσχιδής. ||. ἡ ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ συκωτιοῦ. »Λοβός. lobe. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κόμβου 'δὲν ἐφαίνουνταν. »Καὶ τὰς ἀρχὰς τυφλὰς εἶχεν ὁ σύνδεσμος (Πλούτ. Ἀλέξ.). ||. ἄκρη λίμνης (ποταμοῦ, κτλ.), ἴδε "Οχθος. ||. ἀρμενίζω ἄκρη-ἄκρη. » Παραπλέω. cotoyer.

Ἀκριβά, ἐπ. »Πολλοῦ. (»Ἠδύνατο τοῦτο τὸ μῦρον πραθῆναι πολλοῦ,« Εὐαγγ.) cher, chérement.

Ἀκριβαίνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἐπι-»Ἀνα-)τιμάω, ἐπιτείνω (συνίστημι) τὰς τιμὰς (»Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. Δημοσθ.), τιμοῦλκέω. enchérir, renchérir, hausser le prix. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀνα(»Συν-,»Ἐπι-)τιμάομαι, ἐπιτείνομαι (συνίσταμαι) τῇ τιμῇ, ἄξιος γίνομαι. enchérir, renchérir, hausser, monter. ||. ἀκρίβαινε (ἀκρίβαιναν) τὸ σιτάρι. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον.

Ἀκρίβεια. »Ἀνα(» 'Επι) τίμησις. cherté, renchérissement. §. Φειδωλία, μικρο(σμικρο)λογία, ἀνελευθερία, ἀκρίβεια (Πλούτ. Περικλ.). lésine, θ. parcimonie.

Ἀκριβοθώρητος, η, ον. »Ἀπρόϊτος, δυσπρόσοδος, δυσέντευκτος, δυσπρόσιτος. invisible.

Ἀκριβὸς, ἡ, ὸν (πρᾶγμα). »Τίμιος, ἄξιος, πολυτελὴς, ἐπιτετιμημένος, ὑπερτίμιος. cher, couteux, ἴδε καὶ Πολύτιμος. §. (ἄνθρωπος) »Φειδωλὸς, μικρο(σμικρο)λόγος, ἀνελεύθερος. chiche, parcimonieux, ἴδε καὶ 'Εξηνταβελόνης καὶ Φιλάργυρος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ακρίδα, ἔντ. »'Ακρις (ἡ). sauterelle, θ. (ἓν ἄλλο μιτρότερον εἶδος) criquet, ἴδε καὶ Βροῦκος.

'Ακρινός, ἡ, όν. »"Εσχατος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐν τῷ ἄκρῳ, ἀκραῖος. qui est à l'extrémité.

'Ακρογιαλειὰ, ἡ 'Ακροθαλασσιὰ (ἡ), αἰγιαλὸς, ἀκτὴ, ῥηγμίν. rivage, côte, θ. bord.

'Ακροπρεπίδια (τὰ προσραπτόμενα διὰ στολισμὸν εἰς τὰ φορέματα, ἡ Γκαρνιτοῦρα, ὁ Φελμπαλᾶς, κλ.). »Περίαπτον, ἄρτημα, στολίς, λῆρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). garniture, θ. pretentaille, θ. falbalas, bonnes grâces (κυρ. τοῦ κρεββατιοῦ).

'Ακρυῦμι (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες πάθος τι τῶν νηπίων [ἴσως ἐκ τοῦ Acrumen, λέξιν τοῦ παρακμάσαντος Λατινισμοῦ, συνώνυμον τοῦ Acredo, Acrimonia], διότι πιάνονται ἡ πλάταις 'των, δηλ. τὰ ἀκρώμιά 'των). »'Ακρώμια (, αἱ κατακλεῖδες«, λέγει ὁ 'Ησύχιος).

'Ακτένιστος, η, ον. »'Ακτένιστος, ἀθεράπευτος (ἀτημέλητος, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς) τὴν κόμην. qui n'a pas été peigné.

'Ακτῖνα. »'Ακτὶς καὶ ἀκτίν. rayon.

'Αλαδανιὰ, φ. ἴδε Λαδανιά.

'Αλάδανος, ἰατρ. ἴδε Λάδανος.

'Αλάθευτος, η, ον, ἴδε 'Αλάνθαστος.

'Αλαλος (μόνον εἰς τὴν φρ. 'Αλαλος καὶ ἄφωνος), η, ον ('Ο Δουκάγγ. ἐσημείωσεν ἔκ τινος Ἰατροσοφίου): »'Αλαλον εἰς μαστραπᾶν, (ὅπου λέγεται οὕτω τὸ ἄλλως Αμίλητον νερὸν, τὸ ὁποῖον ἀρύονται διὰ νυκτὸς καὶ μεταφέρουσι, μηδὲν λαλοῦντες, μεταχειρίζονται δὲ πρὸς κληδονισμοὺς καὶ ἄλλας μαντείας). »Ἄφωνος, ἄλαλος. privé de la voix.

'Αλάνθαστος, η, ον. »'Αναμάρτητος, ἄπταιστος, ἄπτωτος, ἀσφαλὴς, ἀδιάπταιστος. qui ne commet pas des fautes, qui ne se trompe jamais, infaillible, immanquable.

'Αλας (τὸ). »"Αλς-άλὸς (ὁ), (συνηθέστερον, εἰς τὸ πληθυντικὸν, οἱ) ἅλες. sel. ||. ἅλας Βλάχικον (διότι εἰς τὴν ΚΠ. φέρεται συνήθως ἀπὸ τῆς Βλαγομολδαβίας). »"Αλας τὸ ὀρυκτὸν (ἐλέγετο καὶ Γάγγρινον καὶ Καππαδοκικὸν καὶ Οὐγγαρικόν). sel gemme. ||. ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, (φρ. παροιμ.) »Ἁλῶν ᾖ τραπέζης κεκοινωνηκότες. ||. ἐφάγαμεν τόσα γρόνια ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ. »Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκότες μέδιμνον (Πλούτ.)«.

'Αλατερὸν, ἀγγ. »'Αλοδόχον (ἀγγεῖον), ἁλοδοχεῖον, ὀξύβαφος. salière, θ. saloir.

'Αλάτι (ἐκ τοῦ) »'Αλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Αλας-ατος.

'Αλατίζω, ῥ. μετ. »'Αλίζω, ἁλσὶ πάσσω, ἁλσὶν ἀρτύω. saler. §. saupoudrer.

'Αλάτισμα. »'Αλισμός. §. ταριχεία (κυρ. τὸ πάστωμα). salage, salaison.

'Αλατισμένος, η, ον, καὶ 'Αλατιστὸς, ἡ, ὸν, »'Αλίπαστος, ἡλισμένος, ἁλιστὸς (Στρβ. Δ'. δ'.). salé.

'Αλέθω, ῥ. μετ. »'Αλήθω, ἀλέω, ἀλευροποιέω. moudre.

'Αλειμμα (τὸ πρᾶγμα). »Στέαρ-ατος (τὸ), (»Πιμελὴ δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάντῃ, καὶ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἄπηκτον,« Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 13). suif, axonge (κυρ. τοῦ χοίρου). §. (ἡ πρᾶξις). «'Αλειμμα, ἄλειψις, χρίσις. l'action d'oindre. ||. ἄλειμμα τοίχου (Τουρκ. σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

'Αλειμματένιος, ο, ον. »Στεάτινος. fait de suif.

'Αλειμματοκέρι (κερὶ ἀπὸ ἄλειμμα). »Λαμπὰς (στεατίνη, στέατος πεποιημένη). chandelle de suif, θ.

'Αλείφω, ῥ. μετ. »Χρίω, ἀναχρίω, ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)αλείφω. oindre, enduire. ||. ἀλείφομαι μὲ μυρωδιαίς. »Μύροις ἀλείφομαι (καὶ μονολεκτ.)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μυραλοιφέω,-ομαι, μυρίζομαι, μύροις χρίομαι. ||. ἀλείφω τοῖχον(Τερκ. σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω.

Ἀλεπού, ἴδε Ἀλωπού.

Ἄλεσμα. »Ἄλετος (ὁ). moulage, mouture, θ.

Ἀλεσικόν. »Ἄλεσρον (πλθ.). mouture, θ.

Ἀλέτρι, ἐργ. »Ἀροτρον. charrue, θ. §. εἷς τῶν ἀσεριομῶν, ἴδε Πούλεια.

Ἀλετροπόδι (τὸ χέρι ἢ ποδάρι τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἀροτρόπους(Γραφ.Κριτ., Μ'ὅλον ὅτι τὸ ἐξηγοῦν "Ιννις, 'δὲν ἠξεύρω διατί), ἴδε καὶ Χειρίδα. §. »Ἀλετροπόδιον (ὄνομα ἰδιωτικὸν τοῦ ἀσεριομοῦ 'Ωρίωνος,«Ἀνώνυμ.Σχολ. Ἀράτ.), Πρβλ. Πούλεια.

Ἀλευθέρωτος (κυρ. σκλάβος), η, ον. »'Ο τὴν ἐλευθερίαν ἐσαεὶ ἀφῃρημένος, ὁ τῇ δουλείᾳ συναποθανούμενος, ὃν οὐκ ἄν τις λύσαιτο, ἀείδουλος. esclave à perpetuité.

Ἀλεύκαστος, η, ον. » Ἀγναμπτος καὶ Ἀκναμπτος(-απτος,-αφος). qui n'a pas eté passé par les mains du foulon.

Ἀλευρᾶς. »Ἀλφιταμοιβὸς (Ἀριστοφ.), ἀλφιτοπώλης (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει), ἀλφιτεύς. farinier.

Ἀλεῦρι. »Ἄλευρον (κυρ. τοῦ σιταριοῦ), ἄλφιτον (κυρ. εἰς τὸ πλθ. τοῦ κριθαριοῦ). farine, θ.

Ἀλευριά (τὸ Τουρκ. Κουρκοῦτι). »Ἀθάρα καὶ »Ἀθήρη (,ἡ ἐψημένη σεμίδαλις, »Εὐσταθ.'Οδυσ. Λ. 127.), πόλτος, πολφὸς καὶ βόλφος, ἄλευρον ἐφθὸν(Ἱπποκρ.), φύστη, φυστὴ μάζα. bouillie, θ.

Ἀλευρικὸν (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἴδε Σῆτα.

Ἀλευροπάζαρον (τὸ). »Ἀλφιτοπωλητήριον, ἀλφιτοπωλεῖον. marché à la farine.

Ἀλευρόνω, ῥ. μετ. »Διαλφιτέω, ἀλεύρῳ (ἀλφίτοις) πάσσω (διαπάσσω). enfariner, saupoudrer avec de la farine.

Ἀλήθεια (ἡ). » Ἀλήθεια, τὸ ἀληθεύειν. vérité, vrai. ||. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν. »Ἀληθεύω. parler vrai. ||. ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτον ὅ,τι... »Τὸ δ' ἀληθὲς εἶχεν ὡς... §. ἀλήθεια, ἐπίρ. »Ἀληθῶς, ἀψευδῶς. en verité, vraiment, véritablement, en effet, effectivement, réellement. ||. ἀλήθεια! κἄτι καλὲ 'που 'τὸ θυμήθηκα(φρσ.). »Ἀμέλει! ἴδε καὶ Καλά. ||. ὦ! ἀλήθεια! 'δὲν βλέπεις (φρσ. εἰρων); »Πάνυ γε (»Πάνυ γὰρ), οὐχ ὁρᾷς; ah! vraiment oui! voyez vous? ||. (εἰρων. καὶ ἐρωτηματ.) »Ἀλήθεια;! καλὰ ἀλήθεια!; (μὲ τὰ ὅλα σου; τῷ ὄντι;) »Ἀληθες (Α'. » Τί δ'ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Β'. Ἀληθες; ὅσα πέρ ἔστ'ἐν ἀνθρώποις σοφά, »Ἀρχφ. Νεφ.).«

Ἀληθεύω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον). »'Επαληθεύω, ἀληθεύομαι (Συνέσ.). s'accomplir, s'effectuer. ||. ἀλήθευσε τ' ὄνειρόν 'του. »'Επαληθεῦσαί οἱ τὸν ὄνειρον,« ἴδε καὶ 'Εθγαίνω. ||. ἀλήθευσεν ἡ προφητεία. »Πεπλήρωται,ἐπληρώθη.

Ἀληθινὸς (λόγος), ἡ, όν. »Ἀληθὴς, ἀψευδὴς, ἔτυμος (ποιητ.). veritable, vrai. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα). »Ἀληθινός. veridique.

Ἀλήμων ὦ, ἐπ. (οὕτως ἔκρινα ὀρθότερον 'νὰ 'τὸ γράψω, ὡς παρεφθαρμένον ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ) »Ἰαλέμων ὦ (Γαλεομυομαχ.), οἴμοι! φεῦ! αἴ! ὤ! ὤ μοι! ἰού! οὐαὶ(Γραφ.)! ἀβάλε! hélas. ||. ἀλήμων ὦ εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπωρον! »Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ! ὤ, τάλας!

Ἀλησμόνητος, η, ον. »Ἀνεπίληπτος, λήθης κρείττων, ἀλάθητος, ἄληστος (Ποιητ.). qu'on ne saurait oublier.

Ἁλική. »Ἁλοπήγιον(πλθ.). saline, θ. ἴδε καὶ Ἁλυκή.

Ἁλιφασκιά, φ. »Σφάκος, ἐλελίσφακος (κυρ. ἡ ἀγρία). sauge, θ.

Ἀλλαγὴ (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ). »Τροπὴ (»Τροπαὶ) τοῦ μηνὸς, σύνοδος σελήνης. la conjonction de la lune. ||. εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φεγγαριοῦ. »Τρεπομένου τοῦ μηνὸς, συνιούσης πρὸς τὸν ἥλιον τῆς σελήνης.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄλλαγμα. »Τροπή, μεταβολή, ἀλλοίωσις, μεταποίησις, μεταρρύθμισις, μετακόσμησις, ἀμοιβή, ἀντικαταλλαγή. **changement, variation.** ||. ἄλλαγμα πραγματειῶν. »Συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, μεταβολὴ χρημάτων (Ἀριστοτ.). **échange, contr'-échange, troc.**

Ἀλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μετακοσμέω, μεθίστημι, ἀλλοιόω, ἀλάσσω(-ττω), ἀμείβω. **changer, déguiser, varier.** ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ 'δόντιά 'του· τὰ ἀλλάζουν δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, τὸ ἄλογον παρ. χάρ. »Ἄνθρωπος μὲν οὖν βάλλει τοὺς ὀδόντας· βάλλει δὲ καὶ ἄλλα τῶν ζώων, οἷον ἵππος κτλ. **l'homme perd ses premières dents: d'autres animaux aussi, tels que le cheval etc.** ||. ἀλλάζω δρόμον, ἴδε Δρόμος. ||. ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). »Μεταγινω(γνώ)σκω, γνωσιμαχέω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω (Ξεν. Κυρουπ.), μεταδοξάζω, μεταδοκεῖμοι, ἄλλως δοκεῖμοι, μεταπείθομαι, μετατίθεμαι. **changer de resolution (de dessein, d'avis),** ἴδε καὶ Μετανοιόνω. ||. ἐπειδὴ ὅμως ἄλλαξε γνώμην. «Μεταδόξαν δ' αὐτῷ. ||. κάμνω ἄλλον ν' ἀλλάξῃ γνώμην. » Μεταπείθω, ἀναγιγνώσκω ('Ηροδ. Πολυμ.). **dissuader, détourner, distraire, faire changer d'avis à quelqu' un,** ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀλλάζω τὸ φόρεμά μου, ἴδε Μεταλλάζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τρέπομαι, μεταβάλλομαι, μεταποιέμαι, μεθίσταμαι, ἀλλοιόομαι. **se déguiser, varier.** ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψι' του, ἴδε Ὄψις. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα. »Μεταπεσόντων αὖθις δὲ τῶν πραγμάτων. ||. ἀφ' οὗ ἄλλαξεν ἡ τύχη. »Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. **la fortune prenant une autre face.** ||. αὐτὸ ἀλλάζει. »Ἄλλος ἂν εἴη λόγος οὗτος. **c'este une autre chose (affaire),** ἴδε καὶ Διαφέρω. ||. σήκω ν' ἀλλάξῃς (ἐνν. τὰ φορέματά σου), ἴδε Μεταλλάζω.

Ἀλλαμπὴ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) Ἀναλαμπὴ (τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀναλάμπον φῶς τοῦ λύχνου, ὅταν κοντεύῃ νὰ σβύσῃ). »Ἀΐθυγμα. **flamboyement.**

Ἀλλαξιὰ, ἴδε Ἄλλαγμα. ||. κάμνω ἀλλαξιάν. »Ἀνταλλάσσο(ττο)μαι, ἀντικαταλάσσο(ττο)μαι, διαμείβομαι, μεταβάλλομαι (Ξεν. Ἀπομν. Γ'.). **échanger, troquer.** ||. μιὰ ἀλλαξιὰ ῥοῦχα. »'Εξαλλάσσουσα (»Ἀλλασσομένη) στολὴ (Γρφ.). ||. (τὸ) »Εἵματα τ' ἐξημοιβά« (τοῦ 'Ομήρου, ἡμπορεῖ 'νὰ μεταφρασθῇ): »Πολλαῖς ἀλλαξιαῖς ῥοῦχα. **une rechange de vêtements,** ἴδε καὶ Φορεσιά.

Ἀλλαξοκαιριὰ (ἡ). «'Η τοῦ ἀέρος μεταβολή, τροπὴ τοῦ περιέχοντος. **le changement (la variation) du temps.**

Ἀλλαξομισειδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀλλοιόομαι τῷ εἴδει (τῷ προσώπῳ), ἀλλοιοτροπέω (Ἱπποκρ.). **changer de visage,** ἴδε καὶ Ὄψις.

Ἀλλοιθωρίζω, ῥ. οὐδ. » Διέστροφα (»Διέστραμμαι, » Παραβάλλω) τὸ ὀφθαλμὼ (τοὺς ὀφθαλμούς), στραβίζω, λοξοβλεπτέω (Θωμ. Μαγ.). **loucher, bigler,** ἴδε καὶ 'Μμάτι. ||. μὲ τυφλὸν ἂν συγκαθήσῃς, τὸ πουρνὸ θ' ἀλλοιθωρίσῃς, (παροιμ.). »Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

Ἀλλοίθωρος, η, ον. »Παραβλὼψ, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, στραβός. **louche, bigle.** ||. τὰ 'μμάτια 'της εἶν' ἀλλοίθωρα. » Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διάστροφοί εἰσιν αὐτῆς, καὶ εἰς ἀλλήλους ἐρῶσι (Λουκ. 'Εταιρ. Διαλ.)«.

Ἀλλοίμονον, ἐπ. ἴδε Ἀλήμων ὦ.

Ἀλλοιῶς,) ἐπ. »Ἄλλως, ἀλλοίως,

Ἀλλοιώτικα,) ἄλλη, ἑτέρως, ὡς ἑτέρως. **autrement, d'une autre manière, différemment, diversement,** ἴδε καὶ Εἰδεμή.

Ἀλλοιώτικος, η, ον. » Ἀλλοῖος, ἕτερος, ἑτεροῖος, διάφορος, ἀνόμοιος, ἀλλοιότερος (Θουκυδ. Πλατ. καὶ Θεοφρ.). **tout autre, différent, di-**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

vers. ||. 'να ἰδῶ, ἂν θὰ μὲ φανῇ ἀλλοιώτικος, ἢ ὁ ἴδιος. » 'Επισκέψασθαι, εἴτιμοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτὸς,« Πλατ.

Ἀλλόκοτος, η, ον. »Ἄτοπος, ἔκφυλος, ἀλλόκοτος, περιττὸς, ὑπερφυὴς, ἐξαίσιος, ἀλλοδαπός. monstrueux, bizarre, absurde, ἴδε καὶ Παράξενος.

Ἄλλος, η, ο. » Ἄλλος, ἕτερος. autre. ||. ἄλλον εἰπὲ ταῦτα, (φρασ.). »Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. à d'autres. ||. ἄλλην φορὰν, ἴδε Φορά. ||. χωρὶς (δίχως) ἄλλο, ἴδε Βεβαιότατα. ||. τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἴδε 'Ημέρα. ||. καὶ ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἄλλας ἀφάνιζε, καὶ εἰς ἄλλας ἔφερεν ὀπίσω τοὺς ἐξωρισμένους. »Καὶ πόλεις 'Ελληνίδας, τὰς μὲν (ἃς μὲν) ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατάγων,« Δημοσθ. ||. ἄλλα ἔχει 's τὰ χείλη κἠ ἄλλα 's τὴν καρδιάν. »Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. »'Η μὲν γλῶττ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.« ||. ἄλλα 'ν τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ κἠ ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας, (παροιμ.), ἴδε Λαγός. ||. ἄλλος ἕνας (ἄλλη μία κτλ.). »'Εν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι ἑκατὸν νήσοισι καλουμένῃσι ἄλλη μία ('Ηρὸδ. Α'.).« ||. ἄλλο τόσον. » Δὶς τοσοῦτον, ἄλλο τόσον (»Τά δε μὲν Λυσάνδρῳ τὰ εἰς δόξαν ὑπάρχοντα ἦν· ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη,« Παυσαν. Θ'. 31:» 'Εκ μὲν Πελοποννήσου πεντακισχιλίους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλως τοσούτους προσθείς. «Διοδ. Σικελ. 1Α'. 49. »Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους, «Αἰσχ. Παραπρ. ||. δάνεισέ 'μας ἄλλα ἑκατόν. »Ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον, « Ξεν. ||. ἀφ' οὗ πουλήσουν ἐκεῖν' ἅπα εἶχαν φορτωμένα,'ν' ἀγοράσουν ἄλλο πρᾶγμα καὶ 'νὰ φορτώσουν πάλιν (τὸ καράβι τους). »'Επειδὰν ἀπόδωνται ἃ ἦγον, ἀντ-αγοράζειν πάλιν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζεσθαι (Δημοσθ. Λακρ.) «. ||. εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Ἀλλοῦ. ||. ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος τοῦ τείχους. » 'Εκ τοῦ ἐπὶ θάτερα τοῦ τείχους προσῄει (Θκδ.).« ||. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ Καλλ. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Ξάνθ. »'Εκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος (Πλάτ.).« ||. ἃς 'πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. »Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα (Συν.).

Ἀλλοῦ, (Ἀλλοῦ τὄνειρον, καὶ ἀλλοῦ τὸ θαῦμα. » Ἀλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸν, κἠ-ἀλλοῦ βροντάει ὁ μύλος· »Ἀλλοῦ τὰ κακκαρίσματα, κἠ ἀλλοῦ γεννοῦν ἡ κότταις, Παροιμ.), ἐπ. τοπ. (ἐν στάσει). » Ἀλλαγοῦ, ἀλλαχόθι, ἄλλοθι, ἀλλαχῇ, ἄλλῃ, ἄλλου (ἐνν. τόπου), ἑτέρωθι. §. (ἐν κινήσει) » Ἀλλαγόσε, ἄλλοσε, ἑτέρωσε. autre part, ailleurs. ||ἀπ' ἀλλοῦ. » Ἀλλαχόθεν, ἄλλοθεν, ἑτέρωθεν. ||. ἀπὸ πουθενὰ ἀλλοῦ. »Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν (Δμ.). « ||. πούποτε (πουθενὰ) ἀλλοῦ »Ἄλλοσε οὐδαμόσε.« ||. ἀλλοῦ ἄσπραις κἠ-ἀλλοῦ 'μαύραις. » Πῇ μὲν λευκαί, πῇ δὲ μέλαιναι. ||. κἄπου ἀλλοῦ, ἴδε Κάπου.

"Αλμη (ἡ Ἰταλ. Σαλαμοῦρα. προφ. κοιν. "Αρμη). » "Αλμη, ἁλμαία, ἁλμυρὶς, γάρος. saumure. θ. ||. βάλλω εἰς τὴν ἅλμην. » Ἁλμεύω, ταριχεύω.

Ἁλμύρα. » "Αλμη, ἁλμυρὶς, ἁλμυρότης, ἁλμυρία. salure, θ.

Ἁλμυρήθρα, φ. (ἀπὸ τὴν στάκτην 'που γίνεται τὸ κάλι). » *Ἀνδράχνη ἡ θαλασσία, (ἴσ. καὶ ἡ) ἀνθύλλις ἡ ἀνθύλλιον (τοῦ Διοσκορ.). pourpier (roquette) de mer, cakile ἡ caquille, caquillier (maritime), salicot, soude, θ. Kali, bacile.

Ἁλμυρίζω, ῥ. ἀμ. » Ἁλμυρίζω (τῇ γεύσει). avoir un goût saumâtre.

Ἁλμυρὸς (προφ. κοιν. Ἁρμυρὸς), ή, όν. » Ἁλμυρὸς, ἁλικός. salé, salin.

Ἁλμυριῦδι, φ. ἴδε Ἁλμυρήθρα.

Ἁλμυρούτσικος, η, ον. » 'Υφάλμυρος, ἁλμυρίζων. qui a un goût saumâtre.

Ἀλογάριαστος (ὁ ὑπερβαίνων πάντα λογαριασμὸν, ἀμέτρητος), η, ον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Ἀτέκμαρτος, ἀστάθμητος, οὐ ζαθμητὸς, λογισμοῦ κρείττων, λογισμῷ μὴ ὑποπίπτων, ἀλόγιστος. incalculable, ἴδε καὶ Ἀμέτρητος. 2) (ὁ μὴ ἐμβαίνων εἰς τὸν λογαριασμὸν) ἀλόγιστος, ἄλογος (» Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, « Γρφ.).

Ἀλογόμυιγα, ἔντ. » Μύωψ. mouche-araignée, mouche Brétonne, mouche de chien (ou) à chien.

Ἀλογόμυλος, ἴδε Μύλος.

Ἄλογον, ζ. » Ἵππος. cheval, coursier. ‖. ἄλογον βαρυκέφαλον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ἀλογοουρά. » Ἱππουρις. queue de cheval, θ.

Ἀλογόπετρα (τὸ Τουρκ. Γκιὸζ-Τασί). » Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς λίθος, *βασκάνιον, *ἀβάσκαντος. turquoise, ἴδε Περουζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀλογοφόρτι, ἴδε Φόρτωμα,

Ἀλοιφή. » Χρίσμα, ἄλειμμα (» Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Σελγία ἴρις, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἄλειμμα, « Στραβ. ΙΒ'. ζ'. 3.), ἀλοιφὴ, ὑπάλειπτον (ἔγγριστον) φάρμακον, κηρωτὴ (τὸ τσηρῶττο). onguent.

Ἀλοῦπι (τὸ δέρμα τῆς ἀλωποῦς, καὶ ἰδίως τῆς 'μαύρης, πολυτιμότερον τῶν γουναρικῶν ὅλων). » Ἀλωπεκῆ. pean de renard.

Ἄλουστος, η, ον. » Αὐχμῶν, ἄλουτος, αὐχμηρός. qui ne s' est pas baigné.

Ἀλύγιστος, η, ον. » Ἄκαμπτος. inflexible.

Ἄλυκη, = Ἁλικὴ, (ἐκ τοῦ) » Ἅλυκις (κυρ. εἰς τὸ πλθ.).

Ἀλύπητα, ἐπ. » Ἀνηλεῶς, ἀσυμπαθῶς, ἀφειδῶς, ἀπηνῶς, ἀπανθρώπως, ἀσπλάγχνως, ὠμῶς. impitoyablement, ἴδε Σκληρά.

Ἀλύπητος, η, ον. » Ἀνηλεὴς, ἀσυμπαθὴς, ἀπηνὴς, ἀμείλικτος, ἄσπλαγχνος, ὠμός. impitoyable, ἴδε καὶ Σκληρός. ‖. καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἕνα ξύλο' ἀλύπητο'. » Καὶ δαρεὶς τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Ἅλυσίδα. » Ἅλυσις-εως (ἡ), σειρά. chaine, θ. ‖. εἶνε διὰ ταῖς ἁλυσίδαις (φρσ.), ἴδε Σκάρφη. ‖. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ὡρολογιοῦ Ζ.). » Ὅρμος, ὁρμίσκος, κλοιὸς, σισάριον. chainette (d'or etc.), θ.

Ἁλυσιδίτσα (ἡ). » Ἁλύσιον, ἁλυσίδιον. chainette, θ.

Ἁλυσιδωμένος, καὶ

Ἁλυσοδεμένος (ὡς ἐκ τοῦ Ἁλυσοδένω), η, ον. » Ἁλυσίδετος. enchainé.

Ἀλυφαντής, ἴδε Ἀνυφαντής.

Ἄλυωτος, η, ον. » Ἄλυτος, ἀδιάλυτος, ἄτηκτος. insoluble, indissoluble.

Ἀλφάδι, ἐργ. (τεκτον.), ἴδε Γωνιά.

Ἀλωνάρης (ὁ μῆνας ὅ, που ἁλωνίζουν). » Ἁλοητός. le temps du battage.

Ἁλωνάρικος, η, ον. » Ἁλωαῖος, ἁλώνειος. qui appartient au battage.

Ἁλῶνι (ὁ τόπος). » Ἅλως-ω (ἡ), ἁλωή. aire. §. (τὸ ἐργαλ.). » Τυκάνη (ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δουκάνι), τρίβολα ἢ τρίβολοι. traineau (dont on se sert pour separer la paille du blé). §. (φαινόμενόν τι φωτοειδὲς περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης). Ἅλως-ω καὶ ἁλωὴ-ῆς (ἡ).

Ἁλωνίζω, ῥ. μετ. » Ἁλοάω.

Ἁλωνιάτικον, ἴδε Ἁλωνιστικόν.

Ἁλώνισμα. » Ἁλόησις, ἁλοητός. battage.

Ἁλωνιστής. » Ἁλο(λω)εύς. batteur de blé.

Ἁλωνιστικόν. » Ἁλώνιστρον (πλ.). les frais du battage.

Ἁλωποῦ (προφ. κοιν. Ἁλεποῦ), οῦς (ἡ), (κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ι. Βόσσ. ἐκ τοῦ » Ἁλωπὼ, ῶς, Δωρ. ἡ) » Ἁλώπης, -ώπεκος, (Π.) κερδὼ, οῦς. renard. ‖. ὅσα 'δὲ' φτάν' ἡ ἁλεποῦ, 'τ' ἀφίνει κρεμαστάρια, « (Παροιμ.) » Ὁμφαακες εἰσί. comme le renard des mûres.

Ἀμάδα (εἴδ. παιγν. Ὁ ἐτυμολ. εἰς τὴν λέξιν Ἀμάδιος, ἔχει. » Ἀμάδα, τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν, καὶ κόπτειν τὴν θάλασσαν «. ἴσως ἔχουν κἄποιαν σχέσιν αἱ λέξεις. Ἀλλ' εἶναι φαίνεται Χαμάδα, ὡς ῥιπτομένη

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

προσγείως [χαμηλὰ], ἀπεναντίας τῷ δισκευομένῳ λιθαρίῳ). »Χερμὰς, δίσκος βακχεῖος. palet (le petit). ||. παίζω ταὶς ἀμάδαις. »Χερμάζω. jouer au petit palet, (ἴδε Ἀτ. Κορ Τόμ. Α'.).

Ἀμάθητος [» Ξένος ἐγώ κὴ ἀμάθητος, 'δὲν ἤξερα τὸ' ὁρόμο', » Ἄσμα δημοτ.], ή, ον. ἴδε Ἀσυνήθιστος.

Ἀμανίτης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ. 'Ο Νίκανδρος 'τὴν ἐκφέρει ὡς ἐπίθετον τοῦ Μύκης: » Καί τε μύκητας, ἀμανίτας τότ' ἀφεύσας.« 'Ο δὲ Φρύνιχος λέγει: » Μύκης, μύκητος, οὐκ ἀμανίτης), φ. ἴδε 'Μανιτάρι.

Ἀμαξάκι. »'Οχημάτιον, ἁμάξιον, διφρίσκος, ἁμαξίς. cabriolet, phaéton.

Ἀμαξάρης, Ἀμαξᾶς, } (ἐκεῖνος ὅ, που 'τὸ ὁδηγεῖ). »'Ηνίοχος, διφρηλάτης, ἁμαξεύς. cocher, charretier, voiturier, roulier. §. (ἐκεῖνος ὅ, που τὸ 'φθειάνει). »Ἁμαξοπηγός. charron.

Ἁμάξι (κυρ. τὸ βῳδάμαξον· διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν ὅμως τὰς ξένας λέξεις, καλὸν νομίζω 'να προσδιορίσωμεν αὐτὴν μὲν τὴν λέξιν γενικῶς διὰ κάθε) »"Οχημα· (εἰς δὲ τὰ διάφορα εἴδη 'ν' ἀποδώσωμεν ἀναλόγως μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολούθους, » Δίφρος, ἅρμα, ἁπήνη (ἐσύρετο ἀπὸ μουλάρια), ἁρμάμαξα, τέθριππον (κυρ. ἡ καρέττα). voiture, θ. char, chariot, charrette, θ. ||. ἁμάξι τοῦ Δαοῖδ (ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἕνας τῶν ἀστερισμῶν). »Ἄρκτος (ἡ μείζων), ἑλίκη, ἅμαξα. ourse (la grande), chariot (le grand), ἴδε καὶ Τραμουντάνα.

Ἀμάραντος, φ. »Ἀείζωον. joubarbe, θ. §. (εἶδ. ἄνθ. κιτρίνου μὲ βαμβακώδη κλωνάρια· 'δὲν μαραίνεται ποτε). »Ἀμάραντος (ὁ καὶ ἡ), ἀγήρατον, ἐλειόγρυσον καὶ ἑλίχρυσον. immortelle, θ.

Ἁμαρτία. »Ἁμάρτημα, παράπτωμα, πλημμέλημα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ποιητ.), ἀδίκημα, ἀδικία, ἀνόμημα, ἀνομία. péché. ||. τὸν ηὗρ' ἡ ἁμαρτία, » Τίσιες μετῆλθον αὐτόν,« ('Ηρ. Γ'. 126, 128.), ἴδε καὶ Εὑρίσκω.

Ἁμαρτωλός, ή. »Ἁμαρτωλὸς (ὁ καὶ ἡ). pêcheur,-eresse.

Ἀμάσητος, η, ον. »Ἀμάση(σση)τος. qui n'a pas été maché.

Ἀμασχάλη. »Μασχάλη. aisselle, θ. ||. ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην. »'Υπὸ μάλης. sous main.

Ἀμάτωτος (ἀντὶ Ἀναιμάτωτος), η, ον. »Ἀναίμακτος. non ensanglanté.

Ἄμβωνας. »Βῆμα, ἄμβων. chaire, θ. jubé.

Ἀμέλεια. »'Ραθυμία, ἀμέλεια, ἀκηρία, ῥαστώνη, ἀκηδία, νωχέλεια, τὸ ῥάθυμον ϗ. paresse, θ. fainéantise, θ. négligence, indolence. ||. πρέπει 'να 'πάρωμεν ὀπίσω ὅσα ἐχάσαμεν διὰ τὴν ἀμέλειάν μας. »Ἀνακτήσατθαι (»Ἀναλαβεῖν) γρὴ τὰ κατεῤῥαθυμημένα.

Ἀμελὴς, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ἀμελῶ, ῥ. ἀμ. »'Ραθυμέω, ῥαστωνεύομαι, κατολιγωρέω, ἀναπίπτω, ὑπτιάζω. négliger.

Ἀμέσως, ἐπ. »Παραχρῆμα, εὐθέως, εὐθὺς, αὐτίκα, παραυτίκα, παραυτὰ, ἀμελλητὶ, ἀνυπερθέτως, αὐθωρεὶ(-ρόν). sur le champ, à l'instant, tout de suite, tout à l'heure, soudain, à l'heure qu'il est, incontinent, immédiatement, incessamment. ||. τῶρα ἀμέσως (καταγρ. ἀντὶ, Μετ' ὀλίγον), ἴδε Τῶρα. ||. διηγήσου μέ 'το λοιπὸν ἀμέσως. »"Ωστε οὐκ ἂν φθάνοις διηγούμενος,« ἴδε καὶ 'Ογλιγωρότερος.

Ἀμέτρητος, η, ον. »Ἀναρίθμητος, οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, ἀριθμοῦ κρείττων (πέραν), (ὁ, ἡ, τὸ, οἱ, ϗ.) ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἀριθμὸν ὑπερπαίων, ἀνεξεύρητος ἀριθμῷ (Θκδ.), ἀτέκμαρτος ἀριθμῷ (Παυσ.), ἀνήνυτος ἀριθμῷ (Πλϐ.), ἄμαχος (»Ἰχθύων ἀπηνέγκατο πλῆθος ἄμαχον,« Αἰλ.), μυρίος (α, ον). innombrable, ἴδε καὶ Ἄπειρος.

Ἀμεταχείριστος, η, ον, ἴδε Ἄπιαστος καὶ Ἀφόρειος.

Ἀμίλητος, η, ον. »Ἀνέντευκτος,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος, αὐθέκαστος. qu'on ne peut pas entretenir. ‖. ἀμίλητον νερὸν, ἴδε Ἅλαλος.

Ἀμμὴ καὶ Ἀμμὲ ('Επὶ τῶν τελευταίων Βυζαντινῶν χρόνων ἐγράφετο καὶ ἐπροφέρετο πάντως: Εἰ μή: »Εἰπεῖν σοι θελω γρηστὰς ἀγγελίας, εἰμὴ δεῖ ἀποδοῦναί σε ἡμῖν τὰ δῶρον χάριτος,« Φραντζ. Βιβλ. Γ'.), μόρ. (ἐναντ. καὶ μεταβ.). »Δὲ, ἀλλὰ μὴν, γὰρ, οὐκοῦν. mais. ‖. τὸ ἐνθυμᾶσαι; ἀμμὴ 'δὲν 'τὸ ἐνθυμοῦμαι; » Μέμνησαι; Οὐ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι (Ξενοφ.);« ‖. ἀμὴ τοῦτο δὰ εἶν' ὅ,που φέρνει θυμόν. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.).« ‖. ἂς εἶναι· ἀμμὴ τὸν καιρὸν διατί. . .; »Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί. . .;

Ἄμμος (ὁ). »Ἄμμος, ψάμμος καὶ (ποιητ.) ψάμαθος (ἡ). sable, arène, θ.

Ἀμμουδιά. » Αἰγιαλὸς ὕφαμμος, ψάμαθος. grève, θ.

Ἀμμουδερόν. »Ἀμμοδόχη, ἀμμοδόγον ἀγγεῖον. poudrier, sablier.

Ἀμοίραστος, η, ον. » Ἀνέμητος (Αἰσχ. κατὰ Τίμ.), ἀδιανέμητος. non partagé.

Ἄμοιρος (καὶ χυδ. Ἄμουρος), η, ον, »Ἄμορος καὶ (Ποιητ.) Ἄμμορος (»Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον,« Ἰλ. Ω.), ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Ἀμόνι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀκμόνιον (Αἰσ. Μυθ. 284. ἔκθ. Κορ.), (ὑποκορ. τοῦ). » Ἀκμων-ονος (ὁ). enclume, θ.

Ἀμόνοιαστος, η, ον. » Ἀκοινώνητος. incompatible.

Ἀμουνούχιστος, η, ον. » Ἔνορχις (-γος), ἐνόρχης, κήλων. entier.

Ἀμουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

Ἀμούργα (τὸ καταπάτι τοῦ 'λαδιοῦ). » Ἀμόργη καὶ Ἀμοργή. marc d'huile.

Ἄμουρος, η, ον, ἴδε Ἄμοιρος.

Ἀμούστακος, ον. » Ἀγένειος, μή πω γενειῶν. imberbe.

Ἀμπανόζι, δ. »Ἔβενος (ἡ), ébène, θ.

Ἀμπελάκι. » Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀγαρν.). petite vigne.

Ἀμπελήσιος, α, ον. » Ἀμπέλινος. de vigne, de vignoble.

Ἀμπέλι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν., ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμπελος (ἡ), ἀμπελῶν, οἰνόπεδον. vigne, θ. vignoble. §. (μετνμ. τὰ σπυριὰ, 'που 'βγαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν). » Ἀχὼρ-ωρος (ὁ), (Σημ. ἂν τοῦ Σουΐδα τὸ » Ἀχὼν, ἄμπελος« ἦνε διορθωτέον Ἀχὼρ, δῆλον ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον γνωστὴ καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), ἴδε Πυεφύτης.

Ἀμπελουργός. »Ἀμπελουργὸς, ἀμπέλων μελεδωνός. vigneron.

Ἀμπελοφάσουλον, φ. » Σμίλαξ ἡ κηπαία, δόλιχος. haricot.

Ἀμπελόφυλλον. » Ὄναρον, φυλλάμπελον. feuille de vigne, θ.

Ἀμποδένω (ἐκ τοῦ Ἀποδέω ἡ, πιθανώτερον, ἀντὶ 'Επφδέω, δι' ἐπφδῶν καὶ γοητειῶν βλάπτω), ῥ. μτθτ. ἴδε Δένω.

Ἄμποτε (ὅμοιον τῷ ἀρχ. Εἴποτε), ἐπ. (εὐκτ.) » Εἴθε. ὤ(ὄ)φελλον (λονλες-λε, κτλπ.), γένοιτο, εἰ γὰρ γένοιτο, ὡς ὄφελον! plût à Dieu! Dieu le veuille! ἴδε ᾗ Ἂς ᾗ 'Νά.

Ἀμπώθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Ἀπωθέω, ἴδε Κουντῶ καὶ Ξεσκουντῶ.

Ἄμυαλος, η, ον, ἴδε Ξεμυαλισμένος.

Ἀμυγδαλτὰ, δ. » Ἀμυγδαλῆ. amandier.

Ἀμυγδαλόλαδον. » Ἀμυγδάλινον (» Τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυγδάλων) ἔλαιον. huile d'amandes, θ.

Ἀμύγδαλον, 'πωρ. » Ἀμυγδαλῆ, ἀμυγδαλὶς, ἀμύγδαλον. amande, θ.

Ἀμφιβάλλω, ῥ. ἀμ. » Ἀμφιγνοέω, ἐνδοι(δυ)άζω, ἀμφιδοξέω, ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διγογνώμων, διγονοέω, ἀμφιβάλλω (μεταγ.), διστάζω (μεταγ.), διγογνωμ(έω)ονέω. hésiter, douter, mettre en doute, halancer, flotter dans le doute.

Ἀμφιβολία. » Ἐνδοιασμός, ἀμφισβήτησις, δισταγμὸς, ἀμφισβήτημα, τὸ ἀμφισβητούμενον. doute, hési-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

tation. ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Βεβαιότατα.

Ἀμφίβολος, η, ον. » Ἐνδοιαζόμενος, ἀμφίδοξος, ἀμφιγνοούμενος, ἀμφιδοξούμενος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίῤῥοπος, ἀμφιδήριτος. douteux, équivoque, incertain, ambigu. ||. πλὴν αὐτὰ μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ (ἀμφισβητεῖται). §. (ὅποιος ἀμφιβάλλει). » Ἀμφίδοξος, διχογνώμων, ἀμφιῤῥεπὴς, ταλαντευόμενος (μετέωρος) τὴν γνώμην. indécis, irrésolu, indéterminé.

Ἂν (σύνδ. διστ.). » Εἰ, ἐὰν, ἄν (» Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει, « Ἐπιγρ.), ἢν. si. ||. ἂν γειτονεύσῃς μὲ κουτσόν, θὰ μάθῃς ’να κουτσαίνῃς. » Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ. ||. ἂν ’πάρῃ κανεὶς τὸν πρῶτον τοῦ χοροῦ, ἐχάθη ὅλος ὁ ἐπίλοιπος χορός. » Τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, εἴχεται ὁ λοιπὸς χορὸς, « Δημσθ. §. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Καί). Πλὴν ὅ,τι κεν ἧσιν, εἶνε υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἀλλ’ ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι. quoiqu’il en soit, ἴδε καὶ Καί.

Ἀνάβαθος, η, ον. » Ἀβαθής. qui n’est pas profond, ἴδε καὶ Ῥηγός.

Ἀναβάλλω, ῥ. μβτ. » Ὑπερτίθεμαι, ἀμφιβάλλομαι. remettre à un autre temps.

Ἀναβολή. » Ὑπέρθεσις. retard.

Ἀναβροχιά. » Ἀνυδρία, αὐχμὸς, ἀνομβρία, ἀβροχία (Ἰώσηπ.). secheresse. ||. ’ς τὴν ἀναβροχιὰ καλὸν καὶ τὸ χαλάζι, (παρ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Ἂν μὴ παρῇ χρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον· (καὶ μὲ τὸ) » Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ’ ἄρτον.

Ἀναβρυστικὸν (νερὸν κυρ.). » Πηγαῖον νᾶμα (ὕδωρ), ὕδωρ ζῶν (Γραφ.). eau vive (ou) de fontaine.

Ἀναβρύω, ῥ. ἀμ. » Πηγάζω, ἀναδίδωμι (-ομαι), ἀναφέρομαι, βρύω, ἀναβρύω, ἀναβάλλω, βλύζω, ἀναβλύζω, ἀναβράσσω (-ομαι). jaillir, sourdre. ||. ὀπίσω δὲ ἀπὸ τὸν ναὸν ἀναβρύει ἕνα κρύον καὶ καθαρὸν νερόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεὼ πηγὴ ῥήγνυται διαυγοῦς καὶ ψυχροῦ νάματος.

Ἀναγέλασμα, ἴδε Περιγέλασμα. ||. τοῦ κόσμου τ’ ἀναγέλασμα. » Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.), γέλως, κατάγελως. la risée du monde.

Ἀναγελαστούρης, α, ικον, ἴδε Περιγελαστούρης.

Ἀναγελῶ, ῥ. μετ. ἴδε Περιγελῶ.

Ἀναγκάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βιάζω.

Ἀναγκαῖον (» Ἀφεδρῶνες, ἀναγκαῖα « Ἡσύχ.), ἴδε Χρεία.

Ἀναγκαῖος, α, ον. ἴδε Χρειαζούμενος.

Ἀνάγκη. » Ἀνάγκη, χρεία, ἐπάναγκες (τὸ). nécessité, bésoin. ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειάζομαι. ||. εἶνε ἀνάγκη. » Ἀναγκαίως ἔχει, ἀνάγκη, ἐπείγει τὸ πρᾶγμα. ||. ἂν ’δὲν ἦν’ ἀνάγκη. » Εἰ μηδὲν κατεπείγῃ! ||. ἐξ ἀνάγκης, ἐπ. » Ἀναγκαίως, κατ’ ἀνάγκην, ἀνάγκη, ἐκ τοῦ ἀναγκαίου (Σδ.). §. (συμφορὰ δυστυχία, περίστασις δεινή). » Ἀνάγκη (Ξενοφ.). malheur. ||. φίλε μου ’ς τὴν ἀνάγκην μου, κ’ ἐχθρέ μου ’ς τὴν χαράν μου (παροιμ.). » Ὅταν δ’ ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

Ἀναγούλα (ἡ), = Ἀνακάτωμα (τοῦ στομάχου).

Ἀναγουλιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνακατώνομαι.

Ἀναγούλιασμα, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀναγριόνω, ῥ. μετ. » Ἐρεθίζω, παροξύνω, ἀγγρίζω. irriter, aigrir, ἴδε καὶ Θυμόνω.

Ἀναγρίωμα. » Ἐρεθισμὸς, παροξυσμὸς, ἀγγρισμός. irritation.

Ἀναδεύω (» Καὶ σειοῦνται κἠ ἀναδεύοντι τὰ φύλλα ’του ’ς τ’ ἀγέρι, « Ἄσμα δημοτ.), ῥ. ἀμτβ. ἴδε Ἀνακατόνω.

Ἀνάθεμα (τὸ). » Ἀνάθεμα (Γραφ.). anathème. ||. ’ς τ’ ἀνάθεμα (’να ’πάῃ)! » Ἐς κόρακας, ἐς ὄλεθρον, ἐς φθόρον, ἐῤῥέτω, ἔῤῥειν. ||. ἂς ’πάῃ ’ς τ’ ἀνάθεμα καὶ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ καλόν ’του, καθὼς μ’ ἔκαμεν, ἴδε Καλός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀναθεματίζω, ῥ. μετ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἀναθεματίζω (Γραφ.). anathématiser, frapper d'anathème, lancer (prononcer, fulminer) l'anathème contre.

Ἀναθεμάτισμα. » Ἀναθεματισμὸς (Γραφ.). l'action d'anathématiser (etc), excommunication.

Ἀναθεματισμένος, η, ον. » Κατάρατος, θεοῖς ἐχθρὸς, κάκιστ' ἀπολούμενος, ἀλιτήριος, θεοστυγὴς, ποινήλατος. exécrable, excommunié. ||. ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀναθεματισμένους ἀνθρώπους. » Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), (συνήθως μετὰ τοῦ Γέννημα, ἴδε Θρέμμα). » Ἀνάθρεμμα. (» Ἄγριε παῖ, κακὰς ἀνάθρεμμα λεκίνας« Θεοκρ. Εἰδ. ΚΓ'.), τρόφιμος. nourisson.

Ἀναθρέφω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀνατρέφω.

Ἀναθροφὴ, ἴδε Ἀνατροφή.

Ἀναιβάζω, Μ. (θὰ) ἀναιβάσω (ἀόρ. Ἀνέβασα, ἡ μτχ. πθ. Ἀνεβασμένος), ῥ. μετ. » Ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι, ἀναιβιβάζω (κυρ. εἰς τὸ ἄλογον. ✠. καθὼς καὶ τὸ) ἀναβάλλω (Ξεν.). faire monter. ||. ἀναιβάζω τὴν τιμὴν, ἴδε Ἀκριβαίνω. ||. ἀναίβασε τοὺς μισθοὺς (τῶν στρατιωτῶν) καὶ 'τοὺς ἔκαμεν ἡμιολίους. » Ἀναιβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους (Διοδ. Σικελ. 1, 25, ΣΤ'.).«

Ἀναιβαίνω, Μ. (θὰ) ἀναίβω (ἀόρ. Ἀναίβηκα, καὶ εἰς τὴν προστακτ. Ἀναίβα), ῥ. ἀμ. » Ἀνέρχομαι, ἄνειμι, ἀναβαίνω. monter. §. ἀναίβηκε τὸ ζυμάρι. » Ἐζυμώθη. lever, fermenter. §. ἀναίβηκε τὸ ψωμὶ, τ' ὀρύζι ✠. (ἀκριβαινε δηλ. ἡ τιμή 'του), ἴδε Ἀκριβαίνω. §. ὁ λογαριασμὸς ἀναιβαίνει εἰς τρεῖς χιλιάδες. » Ἐς τρισχιλίους συγκεφαλαιοῦται. il monte à 3000.

Ἀναίβασμα (ὁ Ἡσυχ. 'τὸ γράφει Ἀνάβασμα). » Ἄνοδος, ἀνάβασις, ἀναβιβασμὸς (μεταγ.). montage, montée. §. τὸ ἀναίβασμα τοῦ ζυμαριοῦ. » Ζύμωσις. fermentation, θ.

Ἀναιβατὸν (ψωμὶ κυρ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Λειπανάβατον). » Ἔνζυμος (« Ζυμίτης, » Ζυμωτὸς) ἄρτος. qui est fait avec du levain. §. (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Μονοπρόσωπον). » Ἀμφιβρακές. contrepointé.

Ἀνάκατα, ἐπ. » Ἀναμίξ, ἀναμίγδην, φύρδην, μίγδην, ἄμμιγα (ποιητ.). pêle-mêle.

Ἀνακατόνω, ῥ. μετ. » (Ἀνα, Συμ)μιγνύω καὶ μίγνυμι, μίσγω, κεραννύω καὶ κεράννυμι, κιρνάω καὶ κίρνημι. §. Κυκάω, φύρω, ἀναδεύω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Λακωνίαν), δεύω. mêler, mélanger, entremêler, brouiller. §. » Ταράσσω (-ττω), συνταράσσω(-ττω), ἀνακινέω, ἀνασκαλεύω. remuer, bouleverser. §. » Συγχέω. confondre. ||. 'τὸ ἀνακατόνεις μὲ τὴν χουλιάραν. » Ἀρυτῆρι ταράσσειν. ||. εἰς ὅλ' ἀνακατόνεται, ἴδε Χώνομαι ||. διότι εἶναι ἀνακατωμένον μὲ ἀσῆμι » Ἀργυρομιγὴς γάρ ἐσι,« (Στρβ.) §. ἀνακατόνομαι ('να ξεράσω). » Ναυτι(σι)άω, ἐμεσείω, ἐμετιάω. le cœur me soulève, ἴδε καὶ §. Σκαλίζω, καὶ §. Συγχύζω.

Ἀνακάτωμα. » Μίξις (διὰ τὰ ξηρὰ), κρᾶσις (διὰ τὰ ὑγρὰ), ἀνά(σύμ)μιξις, φυρμός. mixtion, mélange. 2) Ἀνακίνησις. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου. » Ναυτία, βδελυγμία, βδελυγμὸς, ἄσηη. soulevement du cœur, nausée. ||. μήπως ἔχεις ἀνακάτωσιν; » Μῶν βδέλυγμα σ' ἔχει; (πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω),« (Κρατῖν. παρὰ) Πλδ. §. (μεταφ. εἰς τὸ πληθ.) Ἀνακατώματα, ἴδε Σκάνδαλον.

Ἀνακατωμένος, η, ον. » Συμμιγὴς, σύμμικτος, ἀνάμικτος, ἐπίμικτος. mêlé, mélangé.

Ἀνακάτωσις, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀνακατωτὸς, ὴ, όν. » Ἀνάμικτος, mélangé, ἴδε Ἀνακατωμένος.

Ἀνακατωτούρης, α (ἢ-ισσα), ικον. » Ψίθυρος, ταραξίας. intriguant, remuant, brouillon, boute-feu, tra-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

cassier machinateur, agitateur, ἴδε καὶ Χουλιάρα.

'Αγακούρκουδα (ἴσως ἀπὸ τοῦ »Κλωκυδὰ, τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶ«, κατὰ τὸν 'Ησύχιον), ἐπ. »*'Ανακαθηδὸν, ἐν ἀνακαθημένου σχήματι,*ἐνοκλαδόν. accroupi. ||. κάθουμαι ἀνακούρκουδα. »'Ανακάθημαι, ἀνακαθίζω (Ξεν. Κυνηγ.), ἐνοκλάζω (κυρ. ἐπὶ σκύλου, Φιλοστρ.). accroupir, s'accroupir.

'Ανακουφωτὸς, ἡ, ὁν. »'Ανάκοιλος, ἀνεστηκὼς, ἀνέχων. en rélief, en bosse.

'Αναλαμβάνω, Μ. (θὰ) ἀναλάβω (ἀόρ. 'Ανέλαβα), ῥ. ἀμετ. »'Ραΐζω, ῥάων γίνομαι, ἀνασφάλλω, ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω (ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν (τὸ σῶμα). relever de maladie, se relever, se remettre, être en convalescence, recouvrer sa santé.

'Ανάλατος, η, ον. »'Αναλτος, ἄναλος, ἀνάλιστος, μωρός. qui n'est pas salé. §. ἀνάλατος ἄνθρωπος(μεταφ. ὁ ἀηδής), ἴδε 'Ανοστος.

'Αναλόγι (τὸ τραπέζι ὅπου ἀκουμβοῦν τὰ βιβλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν). »'Αναλογεῖον ἢ 'Αναλόγιον (μεταγ.), ὀκρίβας. lectrum (, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Ἰσίδωρος εἰς τὸ Γλωσσάριόν τε. analogium super quo legitur: ὅθεν τὸ Γαλλ.) lutrin, pupitre.

'Αναμαλλιάρης, α, ικον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

'Αναμασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρυκάομαι(-άω-άζω),ἀναμηρυκάομαι, ruminer.

'Αναμερίζω (»Λόγγοι χαμλῶστε τὰ κλαριὰ, βουνὰ-ἀναμερίζῆτε,'νὰ 'πάγ' ἡ φωνὴ 'ς τὴ' μάννα μου, 'ς τὴ' δόλεια μου γυναῖκα,« *'Ασμα δημοτ.), ἴδε Παραμερίζω.

'Ανάμεσα, ἐπ. » Μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξὺ, διὰ μέσου, ἀναμέσον(Γραφ.), διὰ (μὲ γεν. καὶ ἐν σύνθ.). à travers, au travers, ἴδε καὶ-

'Αναμεταξὺ, ἐπ. »Μεταξὺ, ἐν. parmi (ἐπὶ πολλῶν), entre (ἐπὶ δύο). ||. ἀναμεταξύ 'των ('τους), (φρσ.). »'Αλλήλων (-οις,-ους), κατ' ἀλλήλους, κατὰ σφᾶς αὐτούς. entr'eux. ||. ὡμιλοῦσαν οἱ δύο ἀναμεταξύ 'τους. »Διελεγέσθην ἀλλήλοιν. ||. 'τὰ μοιράσθηκαν μὲ λαχνὸν ἀναμεταξύ 'τες. »Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς (Δημοσθ.). ||. τρώγονται ἀναμεταξύ 'τους, ἴδε "Ενας. ||. ἀναμεταξύ μας (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να φυλαχθῇ μυστικὸν τὸ λεγόμενον). » 'Ως ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. entre nous (soit dit), de vous à mois. ||. εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ. »'Εν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, τούτων δὲ πραττομένων. en attendant, sur (dans) ces entrefaites.

'Αναμμα. »'Αφὴ (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἄναψις, ἔξαψις. l'action d'allumer, allumage.

'Αναμμένος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ 'Ανάπτω. ||. κάρβουνα ἀναμμένα. »'Ανθρακες διαφανεῖς.«

'Ανάξιος, α, ον. »'Ανάξιος. indigne. §. 'Ανίκανος, ἀδόκιμος, ἀφυής. incapable, malhabile, ἴδε ἢ 'Ανεπιτήδειος.

'Αναξιότης. »'Αφυΐα, τὸ ἀνίκανον (ἀδόκιμον κτλ.). incapacité, ἴδε καὶ 'Ανεπιτηδειότης.

'Αναπαύομαι, Μ. (θὰ)ἀναπαυθῶ (ἀόρ. 'Αναπαύθηκα, πθ. πρκ. 'Αναπαυμένος), ῥ. μεσ. ἴδε Ξεκουράζομαι. §. ῥ. πθ. ἀπρ. (ὁ δεῖνα) ἀναπαύθηκεν. »'Ανεπαύσατο (Πλούτ., 'Ηρωδ.). il est décédé. ||. ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι'τον! ὁ Θεὸς 'να 'τὸν ἀναπαύσῃ! (φρσ.). »Ἴλεων αὐτῷ τὸ θεῖον! Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν! que Dieu veuille avoir son âme! Dieu ait son âme! ἴδε 'Αποθνήσκω.

'Ανάπαυσις (προφ. κοιν. 'Ανάπαψι). »'Αναπαυλα, ἀναψυχὴ, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ῥαστώνη. repos. §. commodité, aise, θ.

'Αναπαυτικὰ, ἐπ. » Πρὸς ἀνάπαυλαν, ἐν ἀνέσει, εὐθέτως. commodement, à l'aise, aisément, facilement.

'Αναπαυτικὸς, ἡ, ὁν. »Εὔθετος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) πρὸς ἀνάπαυλαν. aisé, commode.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀναπνοή. »Πνεῦμα, ἀναπνοή. respiration, haleine, θ. ‖. ’να βαζάξῃ τὴν ἀναπνοήν ’του πολλὴν ὥραν, ἴδε Βαστῶ.

Ἀνάποδα (ὁ ’Ησύχιος ’τὸ γράφει Ἀνὰ πόδα), ἐπ. »Ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν, ἐξ ὑπτίας (Πλάτ.), ἀναστροφάδην. à l’envers, à rebours, à contre-sens, en sens inverse, sens devant derrière. §. (μεταφ.) ἴδε Ἐναντίος.

Ἀναποδιά, ἴδε Παραξενιά.

Ἀναποδογυρίζω, ῥ. μετ. »Ἀνατρέπω, ἀνασκενάζω. renverser, verser (κυρ. διὰ τὸ ἁμάξι).

Ἀναποδογύρισμα. »Ἀνατροπὴ, ἀνασκευή. renversement.

Ἀνάποδος, η, ον. »Ἀνεστραμμένος, παλίντροπος. §. σκαιὸς, ἐπαρίστερος. gauche, ἴδε καὶ §. Διεστραμμένος καὶ Παράξενος. §. ἡ ἀνάποδη (μερὴ δηλ. πανιοῦ, κτλ.). »Τὸ ἔμπαλιν. l’envers, le côté de l’envers.

Ἀνάπτω (προφ. κοιν. Ἀνάφτω), Μ. (θὰ) ἀνάψω (ἀόρ. Ἄναψα, πθ. πρκ. Ἀναμμένος), ῥ. μτβ. »Ἅπτω, ἀνάπτω. allumer. ‖. κρατοῦντες λαμπάδας ἀναμμένας. »Ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (Παυσ. Ἀττ.). §. ἀνακαίω, ἐξάπτω, ἀναφλέγω. enflammer. §. ἀνάπτω φοῦρνον (λιτρὸν κτλ.) »Γπεκκαίω, ἀνακαίω, ὑφάπτω, ἐγκαίω (»Λουτρὰ τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενα«, Λκ. περὶ ἀληθ. ἱστορ. Α’. 11). chauffer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἅπτομαι, ἀν(ἐξ)άπτομαι. s’allumer. §. πυρόομαι (μεταφ.) s’enflammer

Ἀνάρμα, ἐπ. ἴδε Ἀρμά.

Ἀνάρμος, α, ον, ἴδε Ἀρός.

Ἀναρίθμητος, η, ον, ἴδε Ἀμέτρητος καὶ Ἄπειρος.

Ἀνασαίνω (ἀπὸ τοῦ Ἀνασθμαίνω, κατὰ τὸν Κορ.), Μ. (θὰ Ἀνασάνω, ἀόρ. Ἀνάσανα), ῥ. ἀμ. »Ἀναπνέω, πνέω. respirer, prendre haleine. §. ἴδε Ξεκουράζομαι καὶ Συνέρχομαι.

Ἀνάσα καὶ Ἀνασασμός } »Ἀνάπνευσις, ἴδε Ἀναπνοή.

Ἀνασηκόνω, ῥ. μετ. »’Επαίρω, ὑπεγείρω. §. ἀναστέλλω. soulever, rebrousser. ‖. ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου (πρὸς ἀναισχυντίαν). »Ἀνασύρομαι, ἀνακολπόω. trousser, retrousser. ‖. ἀνασηκόνω φόρτωμα. »Ἀνακουφίζω, ἀναβαστάζω, ἀνέχω. soulever. ‖. ἀνασηκόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακαθίζω (-ομαι), ἀνακάθημαι, ἐπαναίρομαι (»Ἀλλ’ ἐπαναίρου, κἄτα καθίζου,« Ἀριστοφ.), ἐπαίρω ἐμαυτὸν (αὐτ.). se mettre sur son séant.

Ἀνάσήκωμα. »Ἀνακάθησις, τὸ ἀνακαθίζεσθαι. l’action de se mettre sur son séant. §. »Ἀναστολή. retroussement, relevememt.

Ἀνασηκωτὸς, ἡ, όν. »Ἀνεσταλμένος, ἀνέγων. soulevé, retroussé, ἴδε καὶ Ἀνακουφωτός.

Ἀνάσκελα (’Ο ’Ετυμολ. ’τὸ γράφει Ἀνὰ σκέλα), ἐπ. »Ὕπτιος (α, ον), ἀναβάδην. sur le dos, à la renverse, à l’envers. ‖. ’ξαπλώθηκε τ’ἀνάσκελα. »Ὕπτιος ἐξετάθη.

Ἀνασκούμπωμα. »Ἀνακόλπισις (-ισμὸς), ἀνακόμβωσις. retroussement des manches.

Ἀνασκουμπόνω, ῥ. μετ. »Ἀνακολπόω (-άζω, -ίζω), ἀνακομβόω. retrousser les manches à quelqu’ un ‖. ἀνασκουμπόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακολπόομαι (-άζομαι -ίζομαι), ἀνακομβόομαι (Γεωπον. Ἰ. καὶ Εὐσταθ. ’Οδυσ. Ξ, 72. »Ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, ὡς εἴ τις εἴπῃ, ἀνεκομβοῦτο διὰ ἔργον«). retrousser ses manches. §. (συνκδγ. ’Ετοιμάζομαι νὰ κάμω τι). »Ἀποδύομαι. se disposer, entreprendre, ἴδε καὶ ’Ετοιμάζομαι.

Ἀνασόνι (τὸ), φ. (ἀρωμ.), ἴδε Γλυκάνισον.

Ἀναστεναγμός. »Στεναγμός. soupir, gémissement.

Ἀναστενάζω, Μ. άξω, ῥ. ἀμ. »Στένω, στενάζω, ἀναστενάζω (Αἰσχ. Κτησφ.). soupirer, gémir, pousser des gémissement (des soupirs).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀναστήνω (-αίνω), ῥ. μετ. »Ἀνίστημι, ἀνιστάω. ressusciter.

Ἀνασύρνω (τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.), Μ. (θὰ) ἀνασύρω, ῥ. μετ. »Ἀνιμάω (-ομαι), ἀντλέω. puiser, tirer de l'eau.

Ἀνασυρτῆρι (τὸ ἄλλ. Γκερδέλι ἢ Σοῦκλος καὶ Τουρκ. Μπακράτσι.), ἀγγ. »Ἀντλητήρ (-ήριον), ἄντλημα, ἰμονιὰ (κυρ. τὸ δερμάτινον. »Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, πρὸς τὸ μὴ κατακλᾶσθαι τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων ἐποίουν«, Ἐτυμόλ. Τοιαῦτα εἶνε καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνασυρτήρια), ἅμη, γαυλός, ἴβανος ἢ ἰβάνη. seau, godet, écope, θ.

Ἀνατολή (τὸ ἔβγαλμα τοῦ ἡλίου). »Ἀνατολή. le lever du soleil. §. (συνεκδ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). »Ἠὼς-οῦς (ἡ), ἑως-ω (ἡ), ἀνατολαί, τὰ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. orient, levant, est. ||. εἴτε εἰς τὴν ἀνατολὴν, εἴτε εἰς τὴν δύσιν· »Ἥν τε πρὸς ἕω, ἣν τε πρὸς ἑσπέραν,« Ξεν.

Ἀνατολικὰ, ἐπ. »Πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς ἕω, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. vers l'orient.

Ἀνατολικὸς, ἡ, ὁν. »Ἑῷος, ὁ ἐξ ἀνατολῶν, ὁ πρὸς ἀνατολάς. oriental.

Ἀνατρέφω, ῥ. μετ. » Ἀνα (» Ἐκ)-τρέφω, τρέφω, παιδεύω. élever.

Ἀνατροφή. »Τροφὴ, ἀνατροφὴ, ἀγωγὴ, παίδευσις, παιδαγωγία. éducation. ||. οἱ εὐγενεῖς ἐὰν λάβωσι καλὴν ἀντροφήν.. »Τοὺς εὖ φῦντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσι,« (Πλάτ.).

Ἀνάτριχα, ἐπ. (σύνηθ. μόνον εἰς τὸ ξούρισμα). «"Εμπαλιν. à contre poils, à rebrousse.

Ἀνατριγιάζω, Μ. (θὰ) άσω, ῥ. ἀμ. (κυρ. σηκόνονται αἱ τρίχες μὲ ὑπὸ φόβου ἢ θυμοῦ). «Φρίσσω(-ττω) (»Ἵνα μή τοι τρίχες ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα,« Ἡσ. »Κάπρος, ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρὴν,« αὐτ.). frissonner, frémir, (ἐπὶ τριχῶν) se herisser. ||. (συνήθ.) ἔχω ῥῖγος, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἀνατριχίλα (εἰς τὴν Πελοπόννητον λέγεται Κρυάδα, εἰς τὸ πληθυντικὸν, καὶ Σύγκρυα). »Φριξ-ικὸς (ἡ), φρίκη, φρικασμὸς (-ιασμὸς); φρικίασις, ῥῖγος (τὸ). frisson, θ. frissonnement, frémissement. ||. ἔχω ἀνατριχίλαις. » Φρικιάω, ῥιγόω. avoir la frisson.

Ἄναυλα, ἐπ. »Ἀναυλεί. sans frêt, sans payer de naulis.

Ἀναφέρω (ἰδεάζω, προβάλλω), Μ. (θὰ) ἀναφέρω (ἀόρ. Ἀνάφερα), ῥ. μετ. »Ἀνάγω, ἀνατίθεμαι, ἀναφέρω. référer. ||. 'τὸ ἀνέφεραν εἰς τὴν Βουλήν. »Ἀνήνεγκαν εἰς τὴν Σύγκλητον. »Εἰς τὴν Βουλὴν περὶ αὐτοῦ ἀπέδοσαν (Ἰσοκρ.). §. (φέρω μαρτυρίαν). »Παρατίθεμαι, μέμνημαι, ἀναφέρω (Πλάτ. Τίμ. περὶ Φύσ. ἢ Πλούτ. Θησ.) citer. rapporter, faire mention, alléguer.

Ἀναφορὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγωγή). »Ἱκετηρία, ἀναφορὰ (»Ἀναφορὰ στελλέσθω περὶ τούτου πρεσβεύουσα, στρατιώτας καὶ χρόνον αἰτοῦσα,« Συνεσ. Κυρην. κατασκ.). γραμματεῖον (ἴδε Δίδω). §. γραφὴ (ἡ πρὸς τὸ κριτήριον, ἴδε 'Εγκαλῶ), λίβελλος, δέησις (μεταγ. »Δοὺς τὰς δεήσεις τῷ βασιλεῖ,« Κωδιν.). pétition, requête, θ. placet, supplique, θ. ||. δίδω ἀναφοράν. » Ἱκετηρίαν τίθημι (προτίθημι). présenter une pétition.

Ἀναφόρι, ναυτ. »Ἀνάῤῥους, ἀνάῤῥοια. contre-courant.

Ἀναφυλλητόν. » 'Ολολυγὴ, ὀλολυγμός. sanglot. ||. ἔχω ἀναφυλλητόν. »'Ολολύζω, ὀλολυγῇ συνέχομαι, ἀναφέρω (Γαλην.), λύζω, ἀναλύζω, λυγγαίνω (-άζω), (καὶ Ποιητ.). ἀμβλήδην γοάω ("Ομ.). sanglotter.

Ἀναγοράζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναμασσῶ.

Ἀναγωρῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀναγωρέω, ἄπειμι, εἶγομαι ἀπιών. partir. ||. ἂν 'δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Κόρινθον. » Εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. ||. 'να ἀναχωρήσουν τ' ὀγλιγωρότερον. »Ἀπιέναι τὴν ταχίστην.

Ἀνδραδέλφη (προφ. κοιν. Ἀντραδέρφη). »Γάλως-ω καὶ -ωτος (ἡ), γαλωΐς, δάειρα (ἀμφ.). belle-soeur.

Ἀνδράδελφος. »Δαήρ-έρος (ὁ) (»Τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ Δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ Δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ Γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται..., ὃ καὶ σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τὴν ἀνδραδέλφην δηλοῦν, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῇ Ἑλένῃ γάλως Λαοδίκη νύμφην καλεῖ τὴν Ἑλένην,« Εὐσθ. Ἰλ. Γ'. 112). beau-frère.

Ἀνδράκλα (ἡ ἄλλ. Γλιστρίδα καὶ Τουρκ. Σεμιζότι). φ. » Ἀνδράχνη. pourpier.

Ἀνδραμίδα (προφ. κοιν. Ἀντραμίδα. Εἶδος μαλλίνου παρδαλοῦ ὑφάσματος, [Τουρκ.] Κελίμι, ἴσως ἡ) »Ἄβρανὶς (τοῦ Ἡσυχ.), (ἢ μᾶλλον ἡ) »Ἐνδρομὶς (τοῦ Ὀρειβασίου. »Ἔστω ἐνδρομὶς, ἐκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη, καὶ τὰς ἀρχὰς κατερράφθω ἐπιμήκεσι ξύλοις τετραγώνοις,« Κεφ. λζ'.), (ἢ ἴσως παρωνυμεῖται ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀδραμύττιον, καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.) bergame (ἀπὸ τὴν Πέργαμον), θ. ψιλοτάπις (ἡ), ἴδε καὶ παραβ. Ταπὶ χ Χράμι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἄνδρας (ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος). »Ἀνήρ. homme. ‖. γίνομαι ἄνδρας (μεγαλόνω δηλ.). »Ἀνδρόομαι. devenir homme, grandir. ‖. δὲν ὠφελεῖ 'να λάβῃ μόνον κάνεις ἀνατροφὴν καλὴν εἰς τὴν νεότητά 'του, ἀλλὰ πρέπει 'να τὴν μεταχειρίζεται χ ὅταν γένῃ ἄνδρας. »Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως, νέους ὄντας, τροφῆς χ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« §. (ὁ ὑπανδρεμμένος ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). » Ἀνὴρ, σύζυγος, γαμέτης, σύνευνος, συνοικῶν, σύνοικος, σύμβιος, ὁμόζυγος, ὁμ(συν)ευνέτης. époux, mari.

Ἀνδρεία. » Ῥώμη, ἀνδρεία (-ία), ἀλκή. bravoure, θ. valeur, θ. courage, vaillance.

Ἀνδρειεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀνδρίζομαι. devenir fort.

Ἀνδρεῖος, α, ον. » Ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος, ἄλκιμος. prave, vaillant, courageux, valeureux.

Ἀνδρειωμένος(»Τἀνδρειωμένα τἄρματα 'δὲν πρέπει 'να πουληῶνται,« Ἄσμ. δημ.), η, ον, ἴδε Ἀνδρεῖος. ‖. 'αλὴ 'ς τὸν ἀνδρειωμένον 'που 'τὸν πιάσουν δυὸ σπασμένοι, (Παροιμ.). »Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.

Ἀνδρίκια, ἐπ. »Ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς, ἀνδριστὶ (Θκρ. καὶ Ἀρχφ.). virilement.

Ἀνδρίκιος, α, ον. » Ἀνδρῷος, ἀνδρικὸς, ἀνδρώδης, ἀῤῥενωπὸς, ἀνδρεῖος (»Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα Ξεν.). mâle, viril.

Ἀνδρογυναῖκα. »Ἀνδρώδης, ἀνδρικὴ τὸ λῆμα, ἀῤῥενωπὸς, ἀμαζὼν, ἀντιάνειρα (ποιητ.) femme hommasse, gendarme, θ.

Ἀνδρόγυνον. »Ἀνδρόγυνον(μεταγ.). menage.

Ἀνδρομοῖρι (τὸ μερίδιον, ὅ,τι κληρονομεῖ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός 'της). » Κλῆρος. augment de dot, douaire.

Ἄνδυτος (προφ. κοιν. Ἀντυτος), η, ον, (κατὰ συγκ. ἀντὶ) »Ἀνένδυτος. imhabille.

Ἀνεβαίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναιβαίνω, χ.

Ἀνέγγικτος, η, ον. »Ἄθικτος, ἄψαυστος, ἀνέπαφος. intacte.

Ἀνελεήμονα, ἐπίρ. ἴδε Ἀλύπητα.

Ἀνέλπιστα, ἐπ. » Ἀπροσδοκήτως, ἀδοκήτως, ἐξ (ἀπὸ τοῦ) ἀδοκήτου, παρὰ προσδοκίαν (δόξαν, γνώμην, Θουκ.), ἐλπίδος πέρα. inopinément.

Ἀνέλπιστος, η, ον. » Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ χ.) παρὰ δόξαν (προσδοκίαν), ὁ παρ' ἐλπίδα (λόγον, γνώμην) συμβαίνων. inattendu, imprévu, inespéré, inopiné.

Ἀνελῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπθ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀναλύω, ἴδε Λυόνω.

Ἀνέμη, ἐργ. »Ῥόμβος, στροφεῖον, *ζροφὰς, ἐξελίκτρα, ἐξέλικτρον, *περίακτον. tournette, θ. dévidoir.

Ἀνεμίζω (φυσῶ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι), ῥ. μετ. » Ῥιπίζω. éventer, agiter l'air.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀνεμιστῆρι (τὸ καταχρ. Μυιαστῆρι), ἐργ. »'Ριπίδιον, ῥιπὶς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 888), ψῦγμα. éventail, éventoir (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ).

Ἀνεμοβλογιὰ, πάθ. (οἱ παλαιοὶ, φαίνεται, 'δὲν 'τὴν ἐγνώριζαν, καθὼς οὔτε τὴν καθαυτὸ εὐλογιάν). petite verote volante.

Ἀνεμογάμης (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. foutivento), πτν. (εἶδος Ἱερακιοῦ). »Κέρχνη, κεγχρίς. bateleur, crecerelle (quercerelle, cercrelle), θ. émouchet (ὁ θηλυκὸς), ἴδε καὶ παράβ. Κιρκινέζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀνεμοδείχτης, ναυτ. » Ἀνεμοδείκτης. banderole, θ. penon.

Ἀνεμοζάλη (ἡ Μπόρα ἢ Φορτούνα). »Θύελλα, ζάλη, λαίλαψ, καταιγίς. orage, bourasque, θ. coup de vent, tourmente. θ. ||. ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται (Παροιμία, ἀναλόγ. μὲ τῶν ἀρχ. τό): 'Εγχέλεις θηρώμενος (,ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων,« Σουίδ., ἀπαράλλακτον μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) il fait bon pêcher en eau trouble.

Ἀνεμόκουνια, ἴδε Κούνια.

Ἀνεμομάζωμα (σύνηθες μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμίαν:) Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, (ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ): »Ἀλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. ce qui vient de la flûte, s' en retourne au tambour. Biens mal acquis s' en vont de même, ἴδε καὶ Χαροκόπος.

Ἀνεμόμυλος (οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, τὴν χρῆσίν 'τε). »*Ἀνεμομύλη. moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα, πάθ. »'Ερυσίπελας (τὸ). érysipèle, feu saint Antoine.

Ἄνεμος. »Ἄνεμος, πνεῦμα. vent. ||. 'τὸν 'πῆρ' ('να 'τὸν 'πάρ') ὁ ἄνεμος, (φρσ., τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶνε παλαιοτάτη 'Ο 'Ησαΐας [οζ', 13] λέγει) »Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς. (Καὶ ὁ "Ομηρος πολλαχοῦ:) »Θύελλαι ἀνηρείψαντο. »Ἀναρπάξασα θύελλα. ||. ἂς 'πάγῃ 'ς τὸν ἄνεμον (φρσ.). »Τὸ δ' ἄνεμοι φορέοιεν, « "Ομηρος. §. (πλθ.) ἄνεμοι (τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. φλάτα), »Φύσα (-σσα), ἐμφύσησις, ἐμπνευμάτωσις. vents, ventosités, flatuosités.

Ἀνεμοσκεπή. » *Ἀλεξήνεμον. paravent, abat-vent.

Ἀνεμοστρόφιλον. »Στρόβιλος, λαίλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, καταιγὶς, ἄελλα, τυφών. ouragan, tourbillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη ᾗ Σίφωνας.

Ἀνεμόχορτον, φ. »'Ελξίνη, περδίκιον, ἡράκλεια (Γαλην.), κλυβάδιον, κλυβατίς. pariétaire, θ. perce-muraille, casse-pierre, paritoire, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι καὶ Σιδερίτης.

Ἀνεξήγητος, η, ον. » Ἀνερμήνευτος. inexplicable.

Ἀνέξοδα, ἐπ. » Ἀδαπάνως. sans bourse délier, ἴδε καὶ Χάρισμα.

Ἀνέξοδος, η, ον. »Ἀδάπανος. qui ne coûte rien.

Ἀπάντεχος, η, ον, ἴδε Ἀνέλπιστος.

Ἀνεπιτήδεια, ἐπ. »Ἀφυῶς, σκαιῶς. maladroitement, gauchement.

Ἀνεπιτήδειος, α, ον. »Ἄφυὴς, ἐπαρίστερος, σκαιὸς (μεταφ.), ἀδέξιος. maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδειότης. » Ἀφυΐα, σκαιότης. maladresse, mal-habileté.

Ἀνευγάριστος, η, ον. »Δυσάρεσκος, difficile.

Ἀνεψιὸς, ά. » Ἀδελφιδοῦς-δῆ. ἀνεψιός. neveu, nièce. ||. μικρὸς ἀνεψιὸς (ὁ υἱὸς τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς). »Ἀνεψιαδοῦς-δῆ (»"Εχει γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνης καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοὺς,« Δημοσθ. Στεφ. ψευδομαρτ.). petit neveu, arrière-neveu.

Ἄνηθος, φ. »Ἄνηθον (τὸ). anet.

Ἀνήλικος, η, ον. » Ἀφῆλιξ (Ἀρριαν. 'Ο Φρύνιχος ὅμως τὸ ἀποδοκιμάζει). mineur.

Ἀνημπορεύω, ῥ. οὐδ. »'Υπονοσέω. être indisposé.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀνήμπορος (ὀλίγον ἀῤῥωστος, ὁ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. »Μαλακῶς (»Ἀῤῥώστως) ἔχων, νοσηλευόμενος, μαλακιζόμενος. indisposé, incommodé. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. »Ἀῤῥωστέω (Δημ. Παραπρ.), ἀῤῥώστως ἔχω (Αἰσχ. Παραπρ.), ὑπονοσέω.

Ἀνηπρόκοπος, η, ον, (χυδ. ἀντὶ) »Ἀπρόκοπος, ἴδε Ἀγράμματος.

Ἀνήσυχος (ὅ,που 'δὲν ἀφίνει ἄλλον 'να ἡσυχάζῃ), η, ον. »Θορυβοποιός. inquiet, remuant, turbulent. §. (ὅ,που ἔχασε τὴν ἡσυχίαν 'του), ἴδε Συγχυσμένος.

Ἀνηφορικὸς, ὴ, ά. »Ἀνάντης, πρόσαντης, ἀνωφερὴς, σιμὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδετέρως). montant.

Ἀνήφορος. »Τὸ ἄναντες (πρόσαντες, ἀνωφερὲς), ἀνωφέρεια. montée, θ.

Ἀνθίζω, ῥ. ἀμ. »Ἀνθέω. fleurir, être en fleur, ἴδε καὶ Ἀουλουδίζω.

Ἄνθισμα. »Ἄνθη, ἄνθησις. fleuraison, θ. fleur, θ.

Ἀνθισμένος, η, ον. »Ἀνθηρὸς, ἀνθῶν, εὐανθὴς, διηνθισμένος, ἀνθεμόεις (Ποιητ.). fleuri, en fleur.

Ἄνθος (τὸ), (ἡ λέξις διετηρήθη μόνον εἰς τὰ ἄνθη τῶν καρπίμων δένδρων). »Ἄνθος (τὸ). fleur, θ. ||. ἄνθος τῆς ῥωδιᾶς. »Κύτινος. §. (μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Ἀνθρακιὰ (ἡ ἄλλ. Καρβουνιὰ ἢ Χόβολη). »Ἀνθρακιά. braise, θ. brasier.

Ἀνθρωπιὰ (ἡ), (τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ.) »Κοσμιότης, χρηστότης ἠθῶν, κομψότης, εὐτραπελία, κτλ. ||. πρᾶγμα κτλ. τῆς ἀνθρωπιᾶς (φρσ.), δηλ. ὅ,που 'ν' ἀξίζῃ, καθὼς πρέπει). »Σπουδαῖον (»Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον ἦν πρίασθαι,« Δημοσθ.). comme il faut, qui vaut la peine.

Ἀνθρωπινὰ, ἐπ. »Ἀνθρωπίνως. humainement, en homme.

Ἀνθρωπινὸς, ὴ, όν. »Ἀνθρώπινος, ἀνθρώπειος. humain.

Ἄνθρωπος. »Ἄνθρωπος (ὁ καὶ ἡ). homme. §. (ἰδιαιτέρως ὁ φρόνιμος, ἐνάρετος, ἀνδρεῖος, καλὸς ἐν γένει). »Ἀνὴρ, ἄνθρωπος (»Μέγιστον ἔστ' ἄνθρωπος, ἢν ἄνθρωπος ᾖ«). homme, brave-homme, comme il faut. ||. 'δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἔγινες ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας μου; »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμὲ (Ἀριστοφ.); ||. καὶ σὺ ἐμβαίνεις εἰς ἀνθρώπου ἀράβα; ἴδε Ἀράβα. §. (ὁ δοῦλος, ὑπηρέτης). »Παῖς. gens, θ. πλ. ||. φώναξαίμου τὸν ἄνθρωπόν μου. »Κάλεί μοι τὸν παῖδα, ἴδε καὶ Δοῦλος. §. (εἰς τὸ πλῆθ. σημαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς στρατιώτας:) εἶχε τοὺς 'μισοὺς ἀνθρώπους 'του μαζῆ. »Τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ. il n'avait que la moitié de son monde. ||. καὶ ἔφυγε (ὁ λογαγὸς Νίκαρχος) τὴν νύκτα μὲ καμμιὰν εἰκοσαριὰν ἀνθρώπους. » Καὶ ὤχετο ἀπιὼν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'). «

Ἀνθῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνθίζω §. (μεταφ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν). »Ἀκμάζω, ἀνθέω, ἔῤῥωμαι. fleurir. ||. ὅταν 'πάγῃ καλὰ ἡ γεωργικὴ, τότε ἀνθοῦν καὶ ἡ ἄλλαις τέχναις. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται καὶ ἄλλαι τέχναι (Ξεν. Οἰκον.).«

Ἀνίδεος, η, ον. »Ἄπειρος, ἀπείρως ἔχων, ἀμαθὴς, ἀγνώμων, ἀδίδακτος. inexpérimenté.

Ἀνίκητος, η, ον. »Ἀήττητος, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταμάχητος. invincible.

Ἀνίσως, σύνδ. ἴδε Ἀν.

Ἄνιφτος, η, ον.« Ἄνιπτος. qui n'est pas lavé.

Ἀνοησία. »Ἀφροσύνη, ἄνοια. imprudence, bêtise, θ.

Ἀνόητα, ἐπ. »Ἀνοήτως, ἀφρόνως, οὐδενὶ ξύνεσι. imprudemment, bêtement.

Ἀνόητος, η, ον. »Ἄφρων, ἄνους, ἀσύνετος. imprudent, bête, θ.

Ἄνοιγμα. »Ἄνοιξις (μεταφ.) ouverture, θ. ||. ἄνοιγμα τοῦ βαρελιοῦ (ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου). »Πιθοίγια (τὰ), πιθοιγία

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἡ). ||. ἄνοιγμα πηγαδιοῦ. »Φρεωρυχία. ||. ἄνοιγμα τῆς πόρτας (κυρ. τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἐγκαινιάζεται). »Θυρανοίξια (τὰ), (μεταγ.). l'ouverture de la porte sainte.

Ἀνοιγοκλείω, Ἀνοιγοσφαλῶ.

Ἀνοιγοσφάλισμα (κυρ. τῶν 'μματιῶν). » Σκαρδαμυγμός. clignotement, clignement, cillement, papillotage. ("Οταν ἦνε ὑπερβολικόν, συχνὸν καὶ ἀκούσιον, καταντᾷ πάθος καὶ ὀνομάζεται) »Ἰλλωπία, ἴππος (Ἱππακρ.) ||. εἰς ἕν ἀνοιγοσφάλισμα 'μματιοῦ (φρσ.). »'Εν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. en un clin d'œil.

Ἀνοιγοσφαλῶ (τὰ 'μμάτια κυρ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Σκαρδαμύσσω (-ττω), βλεφαρίζω, δενδίλλω (ποιητ.), ἰλλωπέω (-ίζω) (ὅταν γίνεται ἀκουσίως διὰ τὴν ἀδναμίαν τῶν 'μματιῶν). clignoter, cligner (les yeux), ciller, papilloter. ||. ὡς ὅτου 'ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ 'μμάτια σου), (φρσ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ:) »'Ως εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

Ἀνοίγω, ῥ. μετ. » Ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω, ἀναπετάννυω (-υμι). ouvrir. ||. ἐκτύπησα τὴν θύραν καὶ (ἦλθε καὶ) μὲ ἄνοιξεν ἡ ὑπηρέτρια. »Κρούσαντι δέ μοι ὑπήκουσεν ἡ παιδίσκη.« ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκά 'πε 'μᾶς ἄνοιξε (ἐνν. τὴν θύραν). »'Εκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν«, Δμσθ. ||. ἀνοίγω τὸ στόμα (τὰ χείλη, ᾄδ.). » Διαίρω τὸ στόμα (κτλ.). ||. ἀνοίγω 'στρείδια ('μύδια ᾄδ.). »Διαιρέω (»'Ως εἰ καὶ κόγχην διεῖλες«), διανοίγω, διαπτύσσω, διάγω (*"Ην δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν,« Ἀρετ.). ||. ἀνοίγει τὰ 'μμάτιά του (ὁ τυφλός). »Ἀναβλέπει. recouvrer la vue. ||. ἀνοίγω σῶμα νεκρόν. » Ἀνατέμνω, ἀνοίγω (»Ἀνοιγομένοις δὲ τοῖς κτήνεσι,« Σδ.). ouvrir. ||. ἀνοίγω βιβλίον (γράμμα ᾄδ.). »Ἀναπτύσσω, ἀνελίσσω (-ττω), (ὁ Πλούταρχος τὸ ἐξέφρασε μεταφορικώτερον:) »'Επιςόλια διορύττουσιν ἀλλότρια (κοιν. ἀνοίγουν ξένα γράμματα).« ||. ἀνοίγω φύλλον ('να κάμω ζυμαρικόν). »Λάγανα ἑλκύω (Ἀθήν.). ||. ἀνοίγω τὰ πανιὰ (ναυτ.). »Πετάνυμι τὸ ἱςίον. »Πτερόω τὴν ναῦν (μεταφ.). déployer les voiles, déferler. ||. ἀνοίγω δρόμον. »'Οδὸν τέμνω (ἐλαύνω), ὁδοποιέω. frayer le chemin. ||. ἀνοίγω δρόμον διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν. »Παραδιάζομαι τὴν ὁδόν. » 'Οδοποιέομαι ἐμαυτῷ διὰ τῶν πολεμίων. se faire jour à travers les ennemis. ||. ἀνοίγω χανδάκι, ἴδε Τραβῶ. ||. ἀνοίγω πηγάδι. »Φρεωρυχέω, φρεατωρυγέω, φρεωρυκτέω. ||. ἄνοιξε 'τὰ χανδάκια, 'που ἔτρεχαν εἰς τὸ ποτάμι. » Τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν ἀνεστόμωσε. ||. ἀνοίγω ὁμιλίαν, (μεταφ.), ἴδε 'Ομιλία. ||. ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν. » Ἐκ(»Προ)καλοῦμαι (»Ἀναστομόω, »Ἐπιθήγω) [»Οἱ ἄλες ποτικωτέρους καὶ βρωτικωτέρους ποιεῦσιν, ἐπιθήγοντες τὴν ὄρεξιν.« Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ 'Οσ.], »Ἀναπείθω (Ξενοκρ. Β'.)] τὴν ὄρεξιν, ouvrir (reveiller, exciter, aiguiser, provoquer) l'appétit. ||. οἱ παλαιοὶ ἔτρωγαν καὶ ἀκρίδας ἵν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν. » Οἱ πάλαι δὲ καὶ τὰς ἀκρίδας πρὸς ἀναστόμωσιν προσεφέροντο. ||. 'τοὺς ἄνοιξα (ἄνοιξα δηλ. πρὸς χάριν 'των βαρέλι μὲ) ἕνα μοσχάτον κρασί. »Ἀνοιξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς εὐώδη (Θεοχρ. Εἰδ. ΙΔ'.). §. ῥ. ἀμ. » Ἀνοίγνυμαι, ἀνοίγομαι, ἀναπετάννυμαι, διοίγομαι, διίσταμαι κτλ. s'ouvrir. ||. τὰ δένδρα (ἄνθη) ἀνοίγουν τὴν ἄνοιξιν. » Ἀνοίγονται, ἀνατέλλει. s'épanouir, épanouir, éclore. ||. μερικὰ ἄνθη τὴν νύκτα κλείουν καὶ τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν. »"Ενια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Β'.).« ||. ἄνοιξε τὸ σπυοὶ (ἡ πληγὴ κτλ.), ἴδε Σπάνω. ||. ἡ πληγή του εἶχε κλείσει καὶ ὕστερον πάλιν κακοφόρμισε καὶ ἄνοιξεν. » Οὐλωθὲν δὲ τὸ ἕλκος εἶτ' αὖθις φλεγμήναν, ἀνερράγη (Παῦλ. Αἰγ.).« ||. ἀνοίγει ἡ καρδιά 'μου (μεταφ.). » Διαχέεταί (»Ἀνίεταί) μοι ἡ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καρδία, εὐφραίνομαι. mon cœur se dilate, s'épanouir la rate (οἰκ.). ||. ἄνοιξεν ὁ καιρὸς (ἐξαστέρευσε δηλ.). »Αἰθριάζεται(-άεται,-όοται). devenir serein, s'eclaircir, se hausser. ||. κοντὰ 'ς τὸ γεφύρι ἀνοίγει ὁ δρόμος, ἴδε Πλαταίνω. ||. καθὼς ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον (τόπον). »Ὡς οὖν αὐτῷ τὸ πλῆθος διέστη (Πλούτ.). la foule s'ouvrit devant lui. §. ἀνοίγω (τὸ Ἰταλ. ἀλαργάρω), ναυτ. »Ἀφίημι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνοίγω (Ξενοφ.), ἀνάγομαι, ὁρμάομαι. prendre le large (la haute mer), se metre au large, alarguer, dériver.

Ἀνοίκιαστος, η, ον. »Ἀμίσθωτος, μὴ ἐκμεμισθωμένος. qui n'est pas loué (arrêté).

Ἀνοικτὰ, ἐπ. »Ἀνεπεπταμένως, ἀνειμένως, ἀνεῳγότως. à porte ouverte. ||. τὸ καράβι στέκεται (εἶνε ἀραγμένον) ἀνοικτὰ ('ς τ' ἀνοικτὰ), (ναυτ.). »Σαλεύειν (»Ὁρμεῖν) ἐπὶ μετεώρου, μετέωρον σαλεύειν (ὁρμεῖν), ἀποσαλεύειν (Θουκ. Α'.). mouiller loin du rivage (au large), ἴδε καὶ Πέλαγος.

Ἀνοικτόκαρδος (ἄνθρωπος), η, ον, ἴδε Πρόσχαρος. §. (καταχρ. τόπος). »Ἀναπεπταμένος, ἀνειμένος. gai.

Ἀνοικτομμάτης (μεταφ.), ισσα, ικον, ἴδε Ἔξυπνος.

Ἀνοικτὸς (πρφ. κοιν. Ἀνοιχτὸς), ὴ, όν. »Ἀνεῳγμένος, ἀναπεπταμένος, ἀνεῳγώς. ouvert. §. (ἐπὶ χρωμάτων ἀπ' ἐναντίας τῷ Βαθύς). »Ἀνθινὸς, λαμπρός. clair, voyant, tranchant.

Ἀνοικτοσύνη (ἀνοικτὸς καιρός), ἴδε Ξαστεριά.

Ἄνοιξις (ὄχι διότι τότε ἀνοίγει πρὸς πλοῦν ἡ θάλασσα, maria aperiri, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος πρὸς Εὐστόχ., ἀλλὰ διότι τότε ἀνοίγουν τὰ ἄνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ Ποιητικώτατα ὁ Οὐϊργίλλιος [Γεωργ. Α'.]. λέγει: »Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus· Ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀπρίλιος). »Ἔαρ-αρος (τὸ), ὥρα ἔτους. printemps, la belle saison. ||. τὴν ἄνοιξιν (ἐλλειπτ.), ἐπίρ. »Ἦρος, ἔαρος, ἔτους ὥρᾳ. au printemps. ||. τῆς ἀνοίξεως (λουλοῦδι κτλ.). »Ἐαρινὸς, ἠρινός. printanier, vernal.

Ἀνόρεξα (χωρὶς ὄρεξιν, καὶ μεταφ. χωρὶς προθυμίαν), ἐπ. »Ἀνορέκτως, ἀπροθύμως. avec dégoût, à contre-cœur.

Ἀνορεξιά. »Ἀηδία, ἀνορεξία, ἀσιτία (Ἱπποκρ.), ἄση. dégoût, manque (faute) d'appétit. ||. ἔχω πάσχω) ἀνορεξίαν. »Ἀνορεκτέω (Γαλην.).

Ἄνοστα, ἐπ. »Ἀηδῶς, δυσχερῶς. désagréablement, maussadement.

Ἀνασταίνω, ῥ. μετ. »Ἀηδῆ καθίστημι (ποιέω). rendre fade (insipide). §. ῥ. ἀμ. »Ἀηδὴς καθίσταμαι. devenir fade (insipide).

Ἀνοστιά. »Ἀηδία. fadeur, θ. §. (μεταφ. λόγος ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). »Ψυχρολογία, λόγος ἄχαρις ϗ ψυχρὸς (καὶ καθὼς ἔλεγε Τίμων ὁ Φλιάσιος), ἀνάλιστος πλατυῤῥημοσύνη. maussaderie, fadaise, θ. platitude, θ. ἴδε καὶ Μωρολογιὰ ϗ Χωρατᾶς.

Ἄνοστος, η, ον. »Ἀηδὴς, ἄστομος, ἄχυλος, ἄνοστος (Θεόφ.), μωρὸς (»Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραὶ, «Διοσκορ.). fade, insipide, maussade, qui ne flatte pas le palais. §. (μεταφ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καὶ Ἀνάλατον λέγομεν). »Ἀηδὴς, ἄχαρις, ψυχρὸς, δυσχερὴς, δυςράπελος, ἄναλτος, ἅλμης ἄμοιρος (μεταφ.). fade. §. (πρᾶγμα δυσάρεστον). »Ἀτερπὲς, δυσχερές. désagréable, déplaisant.

Ἀνότιστος (ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ἔχων ὑγρασίαν), η, ον. »Ἀνότιςος (Διοσκορ. Α'.).

Ἀνούσιος, α, ον, ἴδε Ἀνάλατος, Ἄνοστος, καὶ Οὐσία.

Ἀντάμα, ἐπ. ἴδε Μαζῆ.

Ἀνταμείβω, ῥ. μετ. »Ἀμείβομαι, χάριν ἀποδίδωμι, τὸ ἱκανὸν ποιέω, βραβεύω(-ομαι). recompenser.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀνταμοιβή. »Ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ, ἆθλον, ἔπαθλον, βραβεῖον, τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις. récompense, θ.

Ἀνταμόνω, ῥ. μετ. »'Εντυγχάνω, συγγίνομαι. s'aboucher avec, avoir une entrevue (un tête-à-tête). ||. ἀνταμόνομαι ῥ. ἀλληλοπ. »Συμμίγνυμι(-υμαι), συγγίνομαι, συμβάλλω. s'aboucher, joindre.

Ἀντάμωσις. »'Εντευξις, συνέντευξις, συνουσία, σύνοδος. entrevue, θ. conférence, tête-à-tête. ||. καλὴν ἀντάμωσιν, (ἡ) καλαὶς ἀντάμωσαις, (φρσ. φιλοφρον.). »Εὖ δ' ἡμῖν γένοιτο ἐντυχεῖν αὖθις ἀλλήλοις. à revoir, à vous revoir!

Ἀνταπόκρισις. »Ἀλληλογραφία (μεταγ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). correspondance.

Ἀντάρα (ἡ), ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Ἀνταρεύομαι, ῥ. αὐτπθ. »Τυρβάζομαι.

Ἀντέννα, ναυτ. »Κεραία, κέρας (τὸ), ἐπίκριον. vergue, θ. antenne, θ.

Ἄντερον. »Σπλάγχνον, ἔγκατον, ἔντερον, χολὰς (ἡ), ἐντόσθιον. intestin, boyau, entrailles, θ. πλ.

Ἀντηλιὰ (ἡ) (Ἰων. ἢ Αἰολ.) ἀντὶ Ἀνθηλιά, (τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου). »'Ηλίου ἀνταύγεια.

Ἀντὶ (τὸ), ἐργ. ὑφαντ. (τὸ ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ ὑφασμένον πανί). »Κανὼν (κυρ. τὸ ἐμπροσθινόν). ensuble καὶ ensouple, ensoubleau καὶ ensoupleau, poitriniére, θ. »Ἀντίον (κυρ. τὸ ἀντικρυνόν). dechargeoir.

Ἀντὶ (ὁ λαὸς 'τὴν προσφέρει, Ἀντὶς), πρόθ. »Ἀντὶ (μὲ γεν.). au lieu de, pour, ἴδε καὶ Τόπος.

Ἀντιδοῶ (ἴδε Σκούζω), = Ἀντιλαλῶ.

Ἀντιγράφω, ῥ. μετ. «Μεταγράφω, ἐγγράφω-ομαι (»Καὶ κοινῇ ἐγγραψαμένους τὰς συνθήκας, τὰ ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. »Δημοσθ. 'Ολυμπιοδ.). copier, transcrire.

Ἀντικάμαρα. »Προθάλαμος, ἀντίθυρον. antichambre, θ.

Ἀντικλεῖδι. » Ἀνοίκλειθρον, ἀντικλεὶς (ἡ), (»Οὐ τὴν κλεῖν ἔχοντες τῆς εἰσόδου, ψευδῆ δέ τινα, καὶ, ὥς φησιν ἡ συνήθεια, ἀντικλεῖδα,« Κλμ.), παρακλείδιον (Πλάτ. Κωμ. παρὰ Πλδ.) fausse (contre)clef, θ.

Ἀντίκρυ, ἐπ. »Ἀντικρὺ, ἔναντι, ἀπέναντι, ἐναντίον, κατὰ (μὲ αἰτιατ.), πέραν, ἀντιπέρας. vis-à-vis de, en face, à l'opposite. ||. (ἡ Ζάκυνθος κεῖται) ἀντικρὺ τῆς 'Ηλιδος. »Ἀντιπέρας 'Ηλιδος (Θκδ.). ||. (ἡ Κεφαλληνία εἶν' ἀντίκρυ 's τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἀγίαν-Μαύραν. »Κεῖται δὲ κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα. ||. ἀντίκρυ λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀραδιάσθηκαν οἱ Φοίνικες, ἀντίκρυ δὲ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Ἴωνες. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες (Θουκ.),« ἴδε καὶ 'Εμπρός. ||. εἶνε ἀντίκρυ 's τὴν Μπαρμπαριάν. » Πρὸς τὴν Λιβύαν ἀναίρει.

Ἀντικρύζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπαντῶ καὶ Συναπαντῶ.

Ἀντικρυνὸς, ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατέναντι (ἀπέναντι), ἐναντίος, ἀντιπρόσωπος, ἀντικείμενος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἀντιπέρας. qui est en face.

Ἀντίκρυσμα, ἴδε Συναπάντησις.

Ἀντιλαλιὰ (ἡ). »'Ηχὼ-οῦς (ἡ), ἀντίφθεγμα. écho.

Ἀντιλαλῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀντηχέω, τὴν ἠχὴν ἀναπαδίδωμι. résonner, retentir.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίῤ. » Τετάρτην (μετὰ) ταύτην ἡμέραν, τῇ δευτέρᾳ τῆς μετὰ τὴν αὔριον.

Ἀντιπρόπερσι, ἐπ. (χρον.). »Τέταρτον ἔτος, τέταρτον ἔτος τουτί. l'autre avant dernière année.

Ἀντίπροχθες, ἐπ. (χρον.). »Τετάρτην ταύτην ἡμέραν, πρότριτα. l'autre avant-hier.

Ἀντιστέκομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἐνίσταμαι, ἀνταίρω(-ομαι), ἀντιπίπτω (-πείνω, -κρούω, -λέγω, -βαίνω, -πνέω, -τάττομαι), ἀντερείδω, ἀντέχω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὑπεναντίως ἔχω, ἐναντιόομαι. résister, s'opposer à, tenir (faire) tête à, contredire, contrarier, contrecarrer, ἴδε καὶ Ἐναντιόνομαι.

Ἀντιφάρμακον. »Ἀλεξιτήριον, ἀντίδοτον, ἀλεξιφάρμακον. contre-poison, antidote, aléxitère, aléxipharmaque.

Ἀντράκλα, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Ἀνύπανδρος, η, ον. »Ἄγαμος, μονώτην βίον προηρημένος. célibataire. ||. ἄφηκαν ἀδελφαὶς ἀνύπανδραις. » Ἀδελφὰς ἀνεκδότους κατέλιπον (Λυσ.). «

Ἀνυπομονησία. »Μικροψυχία. impatience.

Ἀνυπόμονος, η, ον. »Μικρόψυχος, ἀκαρτέρητος. impatient.

Ἀνυπόφερτος, η, ον. »Οὐκ ἀνεκτὸς (Θκδ.), ἀφόρητος, ἀνύποιστος, ἀκαρτέρητος, ἄστεκτος. insupportable, insoutenable, intolérable.

Ἀνυφαντὴς, άντρα. » Ὑφάντης. tisserand. 2) (μεταφ.), ἔντ. »Ἀράχνης (ὁ), ἀράχνη (ἡ), φάλαγξ (Ξενοφ. Ἀπομν.), φαλάγγιον (κυρ. τὸ φαρμακερὸν, ἢ νομιζόμενον τοιοῦτο· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ῥὼξ -ωγὸς (ὁ καὶ ἡ). araignée, θ.

Ἀνυφάντρα (ἡ), (Ἀνυφάντρια ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον [Ὀδυσ. Ξ. 383] ἡ ῥάπτρια, ἡ ἀκέστρια, ἴδε Ὀῤῥουτζῆς [εἰς τὸ παράρτημα]). »Ὑφάντρια. femme qui trame.

Ἀνῶγι. » Ἀνώγαιον (-εον), ὑπερῷον. appartement situé au plus haut étage d'une maison, galetas.

Ἀνω-κάτω (προφ. κοιν.-Ἀνου-κάτου), ἐπίῤῥ. » Ἄνω καὶ κάτω (ἴδε Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. Α', 34). sens dessus dessous, tout dérangé ||. καθὼς 'τὸ εἶδε, γένηκ' εὐθὺς ἄνω-κάτω (δηλ. κατασυγχύσθηκε). »Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω«.

Ἀνωφέλευτα, ἐπ., ἴδε Ἀδιαφόρετα καὶ Κακὸς (εἰς τὸ » ||. τοῦ κακοῦ).

Ἀνωφέλευτος, η, ον, ἴδε Ἀδιαφόρετος.

Ἀνῶφλι (τὸ). »Ὑπέρθυρον, ὑπερθύριον. linteau.

Ἀξανεμιὰ, ἴδε Ἀνεμοσκεπή.

Ἀξεδιάλυτος, η, ον. »Ἄλυτος.

Ἀξέζωστος, η, ον, ἴδε Ξέζωστος.

Ἀξεκαθάριςος (κυρ. λογαριασμὸς), η, ον. »Ἀλογοθέτητος. qui n'a pas été apuré.

Ἀξεκόλλητος, η, ον. »Ἀναπόσπαστος. qu'on ne peut arracher, inséparable.

Ἀξεμπέρδευτος, η, ον. » Ἀδιάλυτος, ἄκριτος, ἄλυτος, ἀδιάκριτος. qu'on ne peut démêler (débrouiller).

Ἀξέννοιαστος, η, ον. » Ἄφροντις, ἀμέριμνος. insouciant, sans souci, ἴδε καὶ Ἀδιάφορος. ||. εἶμαι (κάθουμαι) ἀξέννοιαστος. » Ἀφροντιστέω, ἀμεριμνέω. ||. κοιμοῦνται ἀξένοιαστοι. » 'Επ' ἄμφω καθεύδουσι, »Βασίλ., (ὅμοιον τῷ Γαλλ.) ils dorment sur les deux oreilles.

Ἀξερρίζωτος (ὁ, ἡ). » Ἀνεκρίζωτος. qu'on ne peut déraciner.

Ἀξεσκέπαστος, η, ον, ἴδε Ξέσκεπος.

Ἀξέστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀξέσχιστος, η, ον. »Ἀδιάῤῥηκτος. ἀδιάσχιστος. qui n'est pas déchiré.

Ἀξετύλικτος, η, ον. »Ἀνεξέλικτος, qu'on n'a pas dévidé,

Ἀξεφλούδιςος, η, ον. »Ἄφλοιςος, ἀλόπιστος (Θφρ.), ἀπερίλεπτος, τὸν φλοιὸν ἀπεριαίρετος. qui n'a pas été pélé (écossé, écorcé).

Ἀξέχαςος, η, ον, ἴδε Ἀλησμόνητος.

Ἀξιαγάπητος, η, ον. »Ἀξιέραςος, ἐπέραστος, ἐράσμιος, ἀγαπητὸς, ποθητὸς, ποθεινός. aimable, charmant.

Ἀξιέπαινος, η, ον. »Ἀξάγαστος, ἐπαινετός. louable.

Ἀξίζω (εἶμαι ἄξιος), ῥ. οὐδ. »Δίκαιος (» Ἄξιος) εἰμί. mériter §. (ἐπὶ νομισμάτων). » Δύναμαι, ἄγω. valoir. §. (ἐπὶ πραγματειῶν). »Τιμάομαι. valoir, coûter. ||. τὸ Κυζικηνὸν φλουρὶ ἄξιζεν ἐκεῖ (εἰς τὸν Βόσπορον) εἰκοσιοκτὼ δραχμαίς. » Ὁ δὲ Κυζικηνὸς στατὴρ ἐδύνατο ἐκεῖ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς (Δημ.) « ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τιατῶν μονέδα ἐξύγιζε μίαν μνᾶν Ἀττικὴν, καὶ ἄξιζε τέσσαρα λιανά. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα, ὁλκῇ μὲν μνᾶ ἐστιν Ἀθηναία, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τέσσαρες. « ||. καὶ τὸ χαντζάρι τοῦ Μαρδονίου, τὸ ὁποῖον ἄξιζε τριακοσίους Δαρεικούς. »Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους Δαρεικούς.

Ἀξινάρι (καὶ κατ' ἀποκοπ. 'Ξινάρι, ὁ Τουρκ. καζμᾶς ἢ τὸ μπαλταδάκι), ἐργ. »Ἀξινίδιον, ἀξινάριον, πελεκύδυνν. petite hache, θ.

Ἀξίνη (τὸ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Τσεκοῦρι, καὶ Τουρκ. Μπαλτᾶς ἢ Καζμᾶς), ἐργ. »Πέλεκυς, ἀξίνη. hache, θ. cognée, θ.

Ἀξινορύγι (ἢ ἄλλ. Τσάπα ἢ Τσαπὶ, καὶ Τουρκ. καζμᾶς), ἐργ. (ὁ Κορ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον, 'δὲν συνέπεσε 'να τὴν ἀκούσω εἰς τὴν 'Ελλάδα). »Σκαπάνη, σκαφεῖον(-ίον), μάκελλα, ἄμη, σμινύη, μακέλη. pioche, θ. houe, θ. hoyau, drague, θ. meigle, θ. louchet.

Ἀξιοκατηγόρητος, η, ον. »'Επιλήψιμος, ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. blâmable.

Ἀξιόλογα, ἐπ. »Λόγου ἀξίως, ἀξιολόγως, ὑπέρευγε. très bien, parfaitement, à merveille.

Ἀξιόλογος, η, ον. »Λόγου (πολλοῦ) ἄξιος, σπουδαῖος, ἀξιόλογος, ἐλλόγιμος. important, intéressant, considérable, de conséquence.

Ἀξιολύπητος, η, ον. »Οἰκτρὸς, δύστηνος, ἐλεεινός. misérable, pitoyable, déplorable.

Ἀξιόνω, Μ. (θὰ) Ἀξιώσω (ἀ πθ. Ἀξιωθῶ, ἀόρ. πθ. Ἀξιώθηκα), ῥ. μετ. »Ἀξιόω. rendre (juger) digne. ||. θεέμου, ἀξίωσαί με 'να φανῶ ἄξιος ἄνδρας τῆς Πανθείας. »Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. ἀξιόνομαι, ῥ. μέσ. καὶ παθ. »Ἀξιόομαι, τυγχάνω. obtenir, être jugé digne.

Ἄξιος, α, ον. »Ἄξιος, ἐπάξιος, ἀξιόχρεως -ω. digne. §. ἐπιτήδειος, δεινὸς, οἷος, ἱκανὸς, δυνατὸς, δεξιός. habite, propre, capable, bon. ||. εἶνε ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν. »Πρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος. il est propre à tout. ||. εἶνε ἄξιος νὰ κάθεται καὶ 'να λαλῇ 'ως τὸ βράδυ. »Οἷός ἐστιν ἄχρι δείλης ὀψίας καθήμενος διαλέγεσθαι (λόγους συνείρειν). ||. (ἐνίοτε λείπει): 'δὲν εἶνε διὰ τίποτε. »Πρὸς μηδὲν πεφυκώς. il n'est bon à rien.

Ἀξιότης. »Ἱκανότης, ἀρετὴ, δεινότης. habileté, capacité.

Ἄξίωμα. »Ἀρχὴ, ἀξίωμα, τέλος. charge θ. place, θ. emploi, poste, θ. dignité, θ. ||. ἐμβῆκα (διωρίσθηκα) εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. »Εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέστην (Ξενοφ.).«

Ἀξιωματικός. »Ἄρχων, ὁ ἐν τέλει (ἀρχῇ, ἀξιώματι). officier, dignitaire, employé.

Ἀξόδιαστος, η, ον. »Ἀδαπάνητος, ἀνεξάντλητος. inépuisable.

Ἀξούριστος, η, ον. »Κούριῶν. qui a besoin d'être rasé.

Ἀξύπνητος, η, ον, (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν): κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητον (ὕπνον δηλ.). »Πύματον (»Νήγρετον, »Χάλκεον) ὕπνον ἰαύει (ποιητ.) «. » 'Υπὸ μανδραγόρα καθεύδει (παροιμ.).«

Ἀξυπόλυτος, η, ον, ἴδε 'Ξυπόλυτος.

Ἀξύστριστος, η, ον. »Ἄψηκτος, ἀστλέγγιστος.

Ἄξυφος (ὀρθ. Ἄξιφος, ὁ τουρκ. σουλιμᾶς ἀπὸ τοῦ Λατιν. sublimatum). »Ψίμυθος (ὁ), μολύβδου τίτανος. arsenic (blanc) de ceruse; sublimé.

Ἀόμματος, η, ον, ἴδε Τυφλός.

Ἀπάκια (τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν σαρκώδη μέρη. »Τούτους τοὺς ῥαχίτας μύας ὀνομάζει ἡ κοινὴ συνήθεια Ἀπάκια,« Θεόφιλος ὁ Ἰατροσοφιστὴς, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τὰ ἀπάκια τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἰδίως τῆς Μουρούνας, ἦσαν πολυζήτητα: ὁ Πτωχοπρόδρομος τὰ ὕμνησεν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε πολ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λὰ περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεκες, Ἀλωπέκια ἐτυμολογία, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν λέξιν, εἶνε βεβιασμένη). »Ψόαι καὶ Ψύαι, ἀλώπεκες, νεφρομήτραι; râble.

Ἀπακκουμπῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐπακκουμπῶ.

Ἀπαλαίνω (μέλλ. θὰ Ἀπαλύνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. ἴδε Μαλακόνω.

Ἀπαλάμη (κατ' ἐπέκτασιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Παλάμη.

Ἀπαλάμιστος, η, ον (καράβι κυρ.). »Ἀνηλιφὴς (ναῦς). (vaisseau) qui n'a pas été espalmé.

Ἁπαλὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Μαλακός. ||. (οὐσ.) Ἁπαλὸν (τῶν παιδιῶν), τὸ »Βρέγμα.

Ἀπανεμιὰ (τόπος προφυλαγμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὅπου 'δὲν πιάνει ὁ ἄνεμος). »Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο (Ὁμ. Ὀδ. Μ. 336), ἐπισκεπὴς (Ἀρχ. Ζ. Ἰς. Θ'.).

Ἀπαντέχω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Ἀπεκδέχομαι, ἴδε Προσμένω.

Ἀπαντοχή. »Ἀπεκδοχή.

Ἀπαντῶ, ῥ. μετ. »Συν(»Ἀπ-Ὑπ)αντάω, ἐν(συν)τυγχάνω. rencontrer. ||. ἀπάντησαν μίαν κακοτοπιάν. »Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς.

Ἀπαράλλακτα, ἐπ. »Ἀντικρυς, ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς, ἐπὶ (πρὸς) τὸ ἀκριβέστατον, ἀπαραλλάκτως. sans aucune différence, ἴδε καὶ Λέγω.

Ἀπαράλλακτος, η, ον. »Ἀπαράλλακτος, ἀτεχνῶς (ἀκριβῶς) ὅμοιος (ὁ αὐτὸς), ἀναλλοίωτος. très semblable, qui ressemble parfaitement à, qui n'a pas subi aucun changement.

Ἀπαρηγόρητα, ἐπ. »Ἀπαραμυθήτως. inconsolablement.

Ἀπαρηγόρητος, η, ον. »Ἀπαραμύθητος. inconsolable.

Ἀπαρνοῦμαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀρνοῦμαι.

Ἄπαρτος (κυρ. πόλις, κάστρον, ἅλ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ νὰ 'παρθῇ), η, ον. »Ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, ἀχείρωτος, ἄληπτος. imprénable, inexpugnable.

Ἀπάστρευτος, η, ον. »Ὁ μὴ καθαρθείς, ὁ μήπω ἀγνισθείς, ἀκάθαρτος (Ξεν. Ἱππ. έ. 10). qui n'a pas été épuré (purifié).

Ἄπαστρος, η, ον. »Ἀκάθαρτος, ἄναγνος. impur, immonde, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπατεὼν, ῶνος (ὁ). »Ἀπατεὼν, imposteur.

Ἀπάτη, »Ἀπάτη, imposture, θ.

Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ῶς. »Ἀπατηλὸς, (Π.) ἀπατήλιος.

Ἀπάτητος, η, ον. »Ἀτριβὴς (κυρ. δρόμος), ἄβατος. §. (ἀπὸ κλέπτας ἢ ἐχθροὺς) ἀλήστευτος, ἀσύλητος, ἀπόρθητος.

Ἄπατος. η, ον, (μόνον εἰς τὴν φράσιν) ἄπατα νερά. »Ἄβυσσος (»Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Α.), ἀχανής. qui n'a pas de fond, abyme.

Ἀπατῶ, Μ. ήσω. »Ἀπατῶ. tromper. ||. (μσ. αὐτπθ.) σφάλλομαι, γνώμης ἁμαρτάνω. se tromper.

Ἄπαχος, η, ον. »Λιπόσαρκος, ἀλιπὴς, ἀπίμελος. décharné. ἴδε καὶ Λιγνός.

Ἀπεικάζω, ῥ. μετ. (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ, Παρομοιάζω. Ὁ Σοφοκλῆς 'τὸ μετεγειρίσθη καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπεραίνω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀπείρακτος, η, ον (ὅ,που 'δὲν πειράζει, 'δὲν βλάπτει) »Ἀβλαβὴς, ἀσινὴς, ἀνενόχλητος, ἀζήμιος. innocent, inoffensif. §. (ὅ, που 'δὲν ἐπειράχθη). »Ἀβλαβὴς, ἀπαθὴς, ἀσινὴς, ἀκέραιος, ἀκραιφνὴς, ἀπήμων (-αντος), ἀλύμαντος, ἀκήρατος, σῶς καὶ σῶος, ἀζήμιος. sain et sauf, ἴδε καὶ Ἀκέρηος, καὶ Ἀνέγγικτος. ||. ἡ βούλλαις ἦταν ἀπείραχταις. »Τῶν σφραγίδων (»Τῶν σημάντρων) σῴων μενουσῶν (σώων μενόντων).«

Ἄπειρος (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), η, ον. »Μυρίοι, μυρίοι ὅσοι, ἀμύθητος (ἀήχαγος) τὸ πλῆθος, ἀνεξεύρητος, ἄπλετος, ἀτέκμαρτος, ἀχανὴς, ἀμύθητον (ἀμήχανόν) τι χρῆμα, μυρίοι ἐπὶ μυρίοις. un grand nombre, un

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

nombre infini, une infinité de, une quantité prodigieuse (immense), ἴδε ᾧ Ἀμέτρητος. ‖. μ' ὅλον δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἄλλα ἄπειρα νὰ εἴπω περὶ αὐτοῦ, τὰ ἀφίνω. »Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω,« Δημοσθ. ‖. Ὕστερα δὲ ἀφ' οὗ πέρασεν ἄπειρος καιρός, ἴδε Παραπολύς.

Ἀπελέκητος, ἡ, ον. »Ἀπελέκητος, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελπίζω, ῥ. μετ. »Ἀπελπίζω. décespérer, mettre au désespoir. ‖. μὲ ἀπέλπισες. »Ἐκκέκρουκάς με τῆς ἐλπίδος,« Πλάτ. ‖. ἀπελπίζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀπογινώ(γνώ)σκω, ἀπελπίζω, ἀπεγνωκότως (ἀνελπίζως) ἔχω. §. ἀπονεόμαι. désespérer, se désespérer.

Ἀπελπισία. »Ἀπόγνωσις, ἀπόνοια. désespoir.

Ἀπελπισμένα, ἐπ. »Ἀπεγνωκότως, ἀπονενοημένως, πρὸς ἀπόνοιαν, ἀνελπίστως. en désespéré, à la désespérade.

Ἀπελπισμένος, η, ον. »Ἀπεγνωσμένος, ἀπεγνωκὼς, ἀπονενοημένος. désespéré, déterminé.

Ἀπέραστος, η, ον. »Ἀδιάβατος. qu'on ne peut traverser.

Ἀπεριγέλαστος καὶ

Ἀπερίπαικτος, η, ον. »Ἀκωμώδητος. qui n'a pas été raillé.

Ἀπεριπάτητος, η, ον. » Ἀδιόδευτος, ἄβατος. impraticable.

Ἀπετονιὰ (ἡ), ἴδε Πετονιά.

Ἀπήγανος, φ. ἴδε Πήγανος.

Ἀπιαστος (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη ἢ 'δὲν πιάνεται), η, ον. »Ἀληπτος. qui n'a pas été ou qui ne peut être pris, insaisissable. ‖. Ἄπιαστος κλέφτης, καθάριος 'νοικοκύρης,« Παροιμ. §. (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη, 'δὲν ἐγγίχθη ἀκόμη'), ἴδε Ἀνέγγικτος ᾧ Ἀφόρετος.

Ἀπίδι, 'πωρ. »Ἄπιον, ἄπιος (ὁ). poire, θ.

Ἀπιδιὰ, δ. »Ἄπιος (ἡ). poirier.

Ἀπίσσωτος, η, ον (καράβι κυρ.). »Ἀπίττωτος, ἀκώνιστος, μὴ πεπισσωμένος. qui n'a pas été poissé (enduit de poix).

Ἀπίστευτος, ἡ, ον. »Ἄπιστος, ἀπίθανος, πίστεως κρείττων. incroyable. ‖. ἀπίστευτα εἶν' αὐτὰ 'ποῦ μὲ λέγεις. »Ἄπιστα λεγεις,« Ξνφ.

Ἀπιστία (ἡ πρὸς τὸν θεόν). »Ἀσέβεια. incrédulité. § (ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). »Δόλος. perfidie, infidélité, deloyanté.

Ἄπιστος (ὁ πρὸς τὸν θεὸν), η, ον. »Ἀσεβὴς, ἄπιστος (μεταγ.). incrédule, infidèle. §. (ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). »Δόλιος, δολερός. perfide, déloyal.

Ἁπλὰ (χωρὶς πονηρίαν), ἐπ. »Ἀφελῶς, ἁπλῶς, ἀκάκως. naïvement, ingénument, bonnement, simplement. §. (εἰς τρόπον, ὅ,που 'να καταλαμβάνεται εὔκολα). »Εὐλήπτως, σαφῶς. d'une manière facile à comprendre (intelligible).

Ἁπλάδα (εἶδος πινακιοῦ ἢ ταψιοῦ, ἢ ἄλλ. Ἁπαλαρέα τῶν Βυζαντ.), ἀγγ. »Λοπὰς, ἐψάνη. tourtière, θ. plat.

Ἄπλεκτος, η, ον. »Ἄπλεκτος, ἄπλοκος. qui n'est pas tressé.

Ἁπλέρωτος, η, ον, ἴδε Ἀπλήρωτος.

Ἁπλῆ (ἡ), ναυτ. »Ὑπέρα, κεραιοῦγος (κερουλκὸς) κάλως, κεροίαξ. drisse, θ. corde par la quelle on dirige l'antenne.

Ἀπλήγωτος, η, ον. »Ἄτρωτος, ἀτρώς-ωτος. invulnérable, qui n'a pas été blessé.

Ἀπλήρωτος, η, ον (ὅ,που 'δὲν ἐπῆρεν ἀκόμη τὴν πληρωμήν του). »Ἀπόμισθος. qui n'a pas reçu son salaire. §. (ὅ,που 'δὲν ἐδόθη, 'δὲν ἐπληρώθη). »Ἀνέκτιτος. qui n'a pas été payé (acquitté).

Ἀπλησίαστος, η, ον. »Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος. inaccessible, inabordable.

Ἁπλόνω, Μ. (θὰ) ἁπλώσω (ἀόρ. Ἅπλωσα, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἁπλωμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐφαπλόω, τείνω, ὀρέγω καὶ ὀρεγνύω(-υμι) (κυρ. τὰς χεῖρας). étendre, tendre. ‖. ἁπλόνω τὸ χέρι (ἵνα ζητήσω ἢ 'πάρω τι). »Προίσγω (»Ὑπέχω) τὴν χεῖρα. §. ῥ. ἀμ. »Ἁ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλόομαι κτλ. s'étendre. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) ἁπλόνει. »Ἔρπει, ἐπινέμεται.

Ἁπλὸς, ῆ, όν. »Ἁπλοῦς, ἀφελὴς, ἁπλοϊκὸς, ἄπλαστος, ἀπόνηρος, ἀπερίεργος, ἀκέραιος, ἄκακος, ἄδολος, εὐθύς. §. λιτὸς, ἀπέριττος. §. ἀρχαῖος. simple, innocent, débonnaire, bonhomme. §. ingénu, candide, naïf, sans malice.

Ἁπλότης (ἡ). »Ἀφέλεια, εὐθύτης, ἁπλότης, ἀκεραιότης, ἀκακία, τὸ ἁπλοῦν (ἄπλαστον, ἀπόνηρον, κτλ.). §. λιτότης. simplicité, naïveté, ingénuité, innocence.

Ἁπλογέρισμα. »Προσφορὰ, δεξίωσις. l'action d'offrir(de présenter).

Ἁπλογερνῶ, ῥ. μετ. »Προσφέρω. offrir, présenter.

Ἁπλόχωρος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος.

Ἁπλυσιά. »Ἁπλυσία.

Ἄπλυτος, η, ον. »Ἄπλυτος. qui n'a pas été lavé, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἄπλωμα. »Τάσις, ἐφάπλωσις. tension.

Ἁπλώστρα, ἐργ. ὑφ. (μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τὸ ἀντί). » Ἀντερείδων.

Ἁπλωτὸς, ὴ, όν. »Ἀναπεπταμένος, ὕπτιος, ὁμαλός. (ἐπὶ σκευῶν) ἐκπέταλος. ouvert.

Ἀπὸ (προφ. κοιν. καὶ Ἀπαὶ, καὶ Ἀπού), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Ἐκ, (τὴν) πρὸς, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἀπὸ, (τὴν) ὑπὸ κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.) de, par, depuis, (καὶ σημαίνει ἐν μὲν συντάξει, 1) Τόπον ἢ Ὡς ἐκ τόπου, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὸ μόρ. Θεν.) ||. ἀπ' ἐδῶ (ἐκεῖ, κοντὰ, μακρυὰ, μέσα, ἔξω, καταγῆς, αὐτοῦ, κτλ.). » Ἐντεῦθεν (»Ἐνθένδε), ἐκεῖθεν, ἐγγύθεν (ἐκ τοῦ προσεχοῦς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς), πόῤῥωθεν, ἔνδοθεν, ἔξωθεν, χαμόθεν, αὐτόθεν, κτλ. ||. ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (ἀπὸ τ' ὀσπίτι, κτλ.) »Ἀθήνηθεν, οἴκοθεν, κτλ. ||. ἀπὸ τὴν ῥίζαν. Ῥιζόθεν. ||. (ἔρχομαι) ἀπὸ τὸ βουλευτήριον. »Ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. ||. πολεμοῦσαν ἀπὸ τὰ καράβια. »Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. ||. εἶχεν ἓν καλὸν ὑποστατικὸν δέκα στάδια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. »Ἦν ἀγρὸς αὐτῷ καλὸς ἀπὸ σταδίων δέκα τῆς πόλεως. ||. (περνῶ) ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. » Διὰ Θεσσαλίας. ||. ἐμίσευσαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον εἰς τὸν τόπον 'τους. »Δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. ||. ἐβγῆκεν ἀπὸ ἄλλην θύραν καὶ ἔφυγεν. »Ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών (Πλούτ. Πομπ.). ||. 'να ἔμβῃς ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ 'να ἐβγῇς ἀπ' ἐκείνην. » Εἰσελθόντα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν ἐκπεσεῖν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « ||. ἀπὸ στερηᾶς, ἐπ. ἴδε Ξηρά. ||. 'περνοῦσε τὴν σαγίτταν (μέσ') ἀπὸ τὸ δακτυλίδι, ἴδε Μέσα. ||. ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, (ἀπὸ πόρταν εἰς πόρταν, κτλ.). » Τόπον ἐκ τόπου (» Θύραν ἐκ θύρας) ἀμείβων. ||. 'τὸν ἐρώτησεν ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε. »Ἤρετο ποδαπὸς εἴη. ||. πιάνοντάς 'τον ἀπὸ τὸ χέρι. » Λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς (ἐλειπτ.). §. (2. Χρόνον). ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα, ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός. » Τὸ ἀπὸ τοῦδε (τούτου), τοὐντεῦθεν, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ νῦν (Ἐπιγρ. 1Α', 166, δ'.). à l'avenir, dorénavant, désormais. ||. ἀπὸ τότε. »Ἀπ' (»Ἐξ) ἐκείνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ||. ἀπὸ τὴν ἡμέραν (δηλ. τὴν προτεραίαν). »Ἐξ ἡμέρας (»Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ στρατήγημα ἐξ ἡμέρας ἐπ' αὐτὴν εὐτρεπὲς, « Αἰσχ. ἐπιϛ.). ||. ὡς ἂν 'να ἦνε (ἐνν. σηκωμένος) ἀπὸ τὸν ὕπνον. »Ὡς περ ἐξ ὕπνου ὄντα, « Ἀρϛτ. (Ζ, δ', 10). ||. ἀπὸ τῆς ἐξ 'ως τῆς ἐννηὰ (ὥρας). »Ἀφ' ὥρας ἕκτης ἕως ἐννάτης. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ 'ως τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό. ||. ἀπ' ὀλίγ' ὀλίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ). peu à peu. ||. ἀπὸ δεκαπέντε 'σε δεκαπέντε ('μέραις), ἴδε Κάθε. §. (3. Αἰτίαν). ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν 'του. »Δακρύσας ὑφ' ἡδονῆς (πρὸς τὴν χαράν.). ||. 'πεθαίν' ἀ π' τὸ φόβο 'του. » Θνήσκει τῷ δέει. ||. ὄχι τόσον ἀπὸ ἐδικήν 'του ἀνδρίαν,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὅσον ἀπὸ ἐδικήν 'μας ἀμέλειαν (ἐδυνάμωσεν ὁ Φίλιππος). »Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν (Δημ.). ||. ἀπ' αὐτὸ 'μπορεῖς 'να γνωρίσῃς ποίους ἐγὼ φρονῶ σοφούς. »Τούτῳ γνοίης ἄν, οὓς ἐγὼ ἡγοῦμαι σοφούς. c'est par là que vous reconnaîtrez etc. ||. τὰ νέα ᾗ τὰ γεροντικὰ σκυλιὰ γνωρίζονται ἀπὸ τὰ 'δόντια. »Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, «Ἀρστ. ||. ἀπ' αὐτὸ θὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι εἶσθε 'δικοί μου μαθηταί. »'Εν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε. ||. κτισμένον ἀπὸ μυλόπετραν. » Μυλίτου λίθου πεποιημένον. §. (4. Πρόσωπον). λέγεται ἀπὸ ὅλους. »'Ομολογεῖται πρὸς ἁπάντων. ||. 'νὰ 'τὰ 'πάρῃ 'σ τὴν Μαύρην Θάλασσαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου. »'Εν τῷ Πόντῳ παρὰ τοῦ πατρὸς τοὐμοῦ κομίσασθαι (Ἰσοχρ. Τραπεζ.). §. (Ὅ. Τάξιν, Μερισμὸν, ἢ Προσδιορισμόν). ἀπὸ δύο-δύο. » Κατὰ δύο, σύνδυο. ||. ἀπὸ ἕνας ἕνας. »Καθ' ἕνα, κατ' ἄνδρα. ||. ἀπὸ δέκα δέκα. » Κατὰ δεκάδας κτλ. ||. ἀπὸ ὀλίγοι-ὀλίγοι. »Κατ' ὀλίγους. ||. καὶ 'πῆραν κἠ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα φλουρί. » "Ελαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. ||. πουλεῖ τοὺς σπίνους ἀπὸ ἑπτὰ 'ς τὸν ὀβολόν. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. 'Ορν.). ||. εἶχε δὲ καὶ δανεισμέναις ἀπὸ διακόσιαις καὶ τριακόσιαις δραγμαῖς ἕνα τάλαντον σχεδόν. »Κατὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον (Δημοσθ. Ἀφ.). §. (6. Σύγκρισιν ἢ ἐξαίρεσιν). εἶνε καλλήτερ' ἀπὸ πρῶτα. »Βέλτιον ἢ πρὶν διάγει. ||. 'τὸ 'ξεύρει καλλήτερ' ἀπ' ἐμένα. »Βέλτιον ἐμοῦ γινώσκει. ||. μεγαλήτερος ἀπὸ ἄνθρωπον. » Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. ||. μεγαλήτερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἑνὸς ἁπλοῦ πολίτου. .» Μεῖζον ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην. au dessus de la fortune d'un particulier. ||. μ' ὅλον ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἑβδομῆντα χρόνων. » "Ετη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. quoiqu'agé de plus de soixante-dix ans. ||. ὁ ἕνας (κἀνείς, ὁποιος, ποῖος) ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δύο. §. (ἐν δὲ συνθέσει συμπλήρωσιν καὶ τελειοποίησιν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους): 'να προσμείνῃ 'ως οὗ ν' ἀποξυρισθῇ. » Ἀναμεῖναι μέχρις ἂν ἀποξύρηται (Πλούτ.).

Ἀποβάλλομαι, ῥ. αὐτοπ. »'Εκτιτρώσκω, ἐξαμβλίσκω(-βλόω), ἀμβλίσκω(-όω), διαφθείρομαι, διαφθείρω τὸ ἔμβρυον, ἀποφθείρω (Ἱπποκρ. 'Ο ἴδιος μετεχειρίσθη εἰς τὰς Κωακ. Προγν. καὶ τὸ) ἀποβάλλω, ἐκβάλλω (Ἀριστ.) avorter, faire une fausse couche.

Ἀπόβαλσις. »'Εξάμβλωσις, ἔκτρωσις, ἄμβλωσις, δια(ἀπο)φθορὰ (Ἱπποκρ.). fausse couche, θ. avortement.

Ἀποβλέπω, ῥ. ἀμ. »Ἀφοράω, ἀποβλέπω, τείνω. concerner, regarder, avoir égard (en vue, des vues, rapport), tendre. ||. αὐτὸ τὸ κακὸν ποῦ ἀποβλέπει; »Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; à quoi cela tend-il?

Ἀποβραδὶς, ἐπ., ἴδε Ἀποσπερίς.

Ἀπόγεμα. »'Η μετ' ἄριστον ὥρα. après dinée, θ.

Ἀπογεμίζω, ῥ. μετ. »Ἀπο(»'Εκ-»Ἀνα)πληρόω, ἐκπίμπλημι(-άω). remplir, compléter.

Ἀπογέμισμα. »Ἀπο(»Ἀνα)πλήρωσις. remplissement.

Ἀποδεικτικόν. »Γραμματεῖον. récépissé, attestat.

Ἀπόδειξις. »Τεκμήριον, γνώρισμα, δεῖγμα, μαρτύριον. preuve, θ. démonstration, temoignage. §. »'Ελεγχος. conviction.

Ἀποδειπνῶ (τελειόνω τὸ δεῖπνόν μου, ἀποτρώγω τὸ βραδινόν μου φαγεῖ'). »Ἀπὸ δείπνου γίγνομαι ('Ηροδ. Β', 78.), ἀποδειπνέω. achever (finir) de souper.

Ἀποδείχνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »'Ελέγχω. §. διδάσκω. §. ἐπιδείκνυμαι, δεικνύω(-υμι), ἀνα(δια,ἀπο)φαίνω. démontrer, faire paraître,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

temoigner. ‖. μὴν ἀποδείξεις τίποτε. » Μηδὲν διαφήνῃς. » Μηδεμίαν πάρεχε δόκησιν. ne faites semblant de rien. ‖. ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ κάμνει. » 'Αν ἀναφανῇ ὁρῶν (Πλάτ. Νομ.). ‖. ὅτι δὲ εἶσθε ἀξιώτεροί 'των, θὰ προσπαθήσω 'να 'τὸ ἀποδείξω. » 'Ως δὲ ἀξιώτεροί ἐστε, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, « Ξεν. ‖. ἐγὼ 'να σᾶς 'τὸ εἰπῶ καὶ 'να σᾶς 'τὸ ἀποδείξω καὶ τοῦτο. » 'Εγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω (Δημοσθ.).

Ἀποδέλοιπος, η, ον, ἴδε 'Επίλοιπος.

Ἀποδένω (προφ. κοιν. 'Αμποδένω καὶ 'Μποδένω), ῥ. μ. (κυρ. ἐπὶ νεογάμων διὰ μαγείας), ἴδε Δένω καὶ Λύνω.

Ἀποδιαβάζω, ῥ. μετ. ᾰ ἀμ. » Συμπληρόω τὴν ἀνάγνωσιν. finir (achever) sa lecture.

Ἀποδιαλοῦδι, ἴδε Ἀπορρίξιμηδόν.

Ἀποθαμμένος (προφ. κοιν. Πεθαμμένος), η, ον. » Τεθνηκὼς (-εὼς), νεκρὸς, τετελευτηκὼς, τελευτήσας, ἀποιχόμενος, ἀπογενόμενος, μετηλλαχὼς (» 'Ο θάνατος, οὔτε περὶ τοὺς ζῶντάς ἐστιν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας, « Αἰσχ. Σωκρ.). mort, décédé, trépassé. ‖. διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. » Περὶ τῶν ἀποιχομένων, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. pour les trépassés.

Ἀποθνήσκω, Μ. (θὰ) Ἀποθάνω (ἀόρ. Ἀπέθανε, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀποθαμμένος κτλ.), ῥ. οὐδ. » Θνήσκω, τελευτάω, ἀποθνήσκω, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτάω) τὸν βίον, μεταλλάσω (-ττω), τὸ χρεὼν ἀποτιννύω (-υμι), ἀπογίνομαι (Πλάτ. καὶ Θουκ.), ἀπολύομαι (ἀπαλλάττομαι, μεθίσταμαι, ἀποδημέω) τῶν τῇδε. mourir, décéder. ‖. πλὴν μήπως φρονεῖς ὅτι ἔχει κἀμμιὰν διαφορὰν τὸ 'να μὴ γεννηθῇ κἀνεὶς ἀπὸ τὸ 'να γεννηθῇ καὶ 'ν' ἀποθάνῃ; » Ἀλλ' οἶει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι (Πλάτ. Τίμ.); ‖. ἀπέθανε πρὸ τοῦ 'να τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἴδε Προτοῦ. ‖. πέθαν' (ἔσκασ') ἀπ' τὰ γέλια, (φρσ. ὑπερβ.). » Γέλῳ ἔκθανον (Ὅμ.). » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν (Πλάτ.). il pensa mourir de rire, pâmer (se pâmer, crever) de rire. ‖. 'πεθαίνει τῆς πείνας. » Λιμῷ ἀπόλλυται, λιμαγονεῖται, λιμοκτονεῖται. il meurt de faim. ‖. μήτε ῥώτησεν ἂν ζῶ ἢ 'πέθανα, ἴδε Ζῶ.

Ἀποκαινουργῆς, ἐπ. » 'Εκκενῆς, ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς. de neuf, de nouveau, ἴδε καὶ Σκαρί.

Ἀποκάμνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. » Ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπολέγομαι, (ἀπερέω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) ἀπείρηκα, ἐκ(ἀπο)κάμνω (» "Ωστε Μαρκέλλῳ ἀποκαμεῖν μαχόμενον, « Πλουτ.), παρατείνομαι, παρίεμαι, ἐκλύομαι (» Ἀπολῦσαι αὐτοὺς νήστεις οὐ θέλω, μή ποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ, « Εὐαγγ.). être excédé (exténué, accablé, harassé) de fatigue, se rendre, épuiser ses forces, succomber à la fatigue, les forces me manquent.

Ἀποκάμωμα (-μός). » "Εκλυσις, πάρεσις, ἀπαγόρευσις. abattement, épuisement, accablement, lassitude, θ. exténuation.

Ἀποκαμωμένος, η, ον. » Ἀπειρηκὼς, παρειμένος, ἐκλελυμένος. epuisé de fatigue, etc.

Ἀποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. ἴδε 'Υποκάτω.

Ἀποκληρόνω, ῥ. μετ. » Ἀποκηρύσσω (-ττω), ἀποκληρόω. déshériter.

Ἀπόκληρος, η, ον. » Ἀποκήρυκτος, ἀποκεκηρυγμένος, τοῦ κλήρου ἐκπεπτωκὼς, ἀπόκληρος. déshérité.

Ἀποκεφαλίζω, ῥ. μετ. » Ἀποτέμνω (-κόπτω) τὴν κεφαλὴν, δειρο(ἀποδειρω)τομέω, καρατομέω, ἀποκεφαλίζω. trancher (couper) la tête à, décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα. » Ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, καρατομία. décapitation.

Ἀποκεφαλισμένος, η, ον. » Λαιμότμητος. décapité.

Ἀποκοιμηοῦμαι (ἀντ!) » Ἀποκοιμάομαι, (μέλλ. Θὰ Ἀποκοιμηθῶ κτλ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μσ. ἀποθετ. »'Αφυπνόω (Εὐαγγ.), ἴδε καὶ 'Παίρνω (εἰς τὸ ||. μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος).

'Αποκοιμίζω, ῥ. μετ. »Κατα(»'Απο)κοιμίζω. endormir.

'Αποκοίμισμα. »Κατακοίμησις. l'action d'endormir.

'Απόκομμα. »'Απογαλακτισμός. sevrage.

'Αποκομμένος, η, ον, ἴδε Ξεκομμένος.

'Αποκοπή, (κυρ. τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων). »'Ορισμὸς, διορισμός. taux, tarif.

'Αποκόπτω (παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα), ῥ. μετ. »'Απογαλακτίζω, ἀπότιτθον ποιέω (Φίλ. περὶ Μωϋσ.). sevrer. ||. ἀποκόπτω τὴν τιμὴν (πράγματος πωλουμένου), ἴδε Ξεκόπτω.

'Αποκοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

'Αποκοτῶ (καὶ τὰ ἀπ'αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Τολμῶ, κτλ.

'Αποκουφαίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκουφαίνω.

'Αποκρεύω, ῥ. ἀμ. »'Αποκρεόω. faire jours gras.

'Αποκρηὰ (ᾱ). »'Απόκρεως-ω (ᾱ). carnaval. ||. ἡ ἀποκρηαὶς (τὰ καρναβάλια, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων) »Τὰ Κρόνια, (καὶ κατά τι μὲ τὰ (Διονύσια (ᾱ μὲ τὰ) Φαγησιπόσια (τῶν 'Αθηναίων). jours gras.

'Αποκρίνομαι, Μ. (θὰ) ἀποκριθῶ(ἀόρ. 'Αποκρίθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. »'Αμείβομαι, (»Προσαγορεύει με ἡ γυνὴ, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως,« Λκ.), ἀποκρίνομαι, ἀπαντάω, ὑποτυγγάνω. répondre, répliquer, répartir. ||, ἔβγα 'δῷ 'στὴ' μέση' κὴ-ἀποκρίσου με. »'Απόκριναι δεῦρό μοι παρελθὼν,« (Δημ.).

'Απόκρισις. »'Απόκρισις, ἀπάντησις. réponse, θ. réplique, θ. repartie, θ.

'Αποκρισάριος (ὁ Τουρκ. ἐλτσῆς), »Πρέσβυς, πρεσβευτὴς, πρεσβεύων, διεπιστολεὺς, διάκτωρ. ambassadeur, envoyé.

'Απόκρυφος (»'τῶχουν οἱ πρῶτοι -ἀπόκρυφο', καὶ- οἱ ταπεινοὶ 'ς τὸ' φόρο'»), η, ον. »'Απόῤῥητος.

'Απόκτησις. »Κτῆσις. acquisition.

'Αποκτῶ, ῥ. μετ. »Κτάομαι. acquérir. ||. ἀπόκτησε μιὰν συνήθειαν. »"Εθος αὐτῷ τοιόνδε τι προσετρίβη (προσεγένετο). il contracta une habitude, ||. τί ἀπόκτησες ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; ἴδε Κερδίζω.

'Απολαμβάνω (προφ. κοιν. 'Απολαβαίνω), Μ. (θά) ἀπολαύσω (ἀόρ. 'Απόλαυσα κτλ.) ῥ. μετ. »'Απολαύω, obtenir. §. καρποῦμαι. jouir. §. ἴδε 'Επιτυχαίνω.

'Απολείπω, ῥ. ἀμ. »'Απολείπομαι, διαλείπω. discontinuer.

'Απολνῶ (ἀφήνω τινὰ 'να ὑπάγῃ, 'τὸν δίδω ὁρόμον), Μ. (θὰ) ἀπολύσω, ῥ. μετ. »'Απολύω, μεθ(ἀφ)ίημι, ἀπαλλάσσω(ττω). lâcher, congédier. ||. ἀπολνῶ τὸ νερὸ' 'ς τὸν κάμπο'. »'Αφεικέναι τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πεδίον ||. ἀπολνῶ τὰ σκυλιὰ (καὶ μεταφ. τοὺς συκοφάντας, τοὺς ψευδομάρτυρας κτλ.) ἐναντίον ἢ κατεπάνω τινός. »'Επαφίημι τὰς κύνας(τοὺς συκοφάντας κτλ.) τινί. déchaîner (lâcher, découpler) les chiens (les mauvais gens) contre ou sur quelqu'un, ἴδε καὶ 'Αφίνω. § ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. (κυρ. διὰ ταὶς ἀκολουθίαις τῆς ἐκκλησίας). »'Απολύεται, ἀπολέλυται (μεταγ.).

'Απολογοῦμαι (»Κἀμμιὰ 'δὲν ἀποκρίνεται, κἀμμιὰ 'δὲν πολογητάται,« "Ασμα δημοτ.), ἴδε 'Αποκρίνομαι.

'Απολυτὸς, ἡ, όν. »'Ανετος, ἀνειμένος, ἄφετος. relâché.

'Απομακρύνω, ῥ. μετ. »'Απαλλάσσω(-ττω), ἀφίστημι, ἀπωτέρω τίθημι(-εμαι), νοσφίζω, μακρύνω. éloigner, écarter. ||. ἀπομακρύνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. »'Αφίσταμαι, ἀπέχω, μακρύνω ἐμαυτὸν (Γραφ.). s'éloigner.

'Απομεινάρι, ἴδε Περίσσεμμα.

'Απομένω (»Κύπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα, λέγει ὁ 'Ησύχιος) καὶ 'Απομνίσκω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Απομεσήμερα, ἐπ. »Μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ μεσημβρίας, ἐκ μεσημβρίας (Αἰσχ. Σωκρ.), ἔξω μέσου ἡμέρας (Ξεν. Κυρουπ. Εἰς τὰ Κυνηγ. τὸ ἔχει : "Εξω μεσημβρίας). après midi.

'Απονιά. »'Απονία (»Καὶ τοι κακὸν μὲν ἀναισθησία σώματι φάρμακον ἀπονίας. « Πλούτ. περὶ Εὐθυμ.). ἴδε Σκληρότης.

'Απονος, η, ον, ἴδε 'Αλύπητος καὶ Σκληρός.

'Αποξενόνω, ῥ. μετ. »'Αλλοτριόω, ἀπαλλοτριόω. aliéner.

'Αποξυλωμένος, η, ον (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν ἐν εἴδει κατάρας, ἐνωμένην πάντοτε μὲ τὸ Ξερός. 'Ο Φώτιος ἔχει. » Λορδός, ἀπεξυλωμένος,« τὸ ὁποῖον οἱ λεξικογράφοι ἐπεχείρισαν 'να διορθώσουν διὰ τοῦ »'Απολελοξωμένος «, ἐν ᾧ 'δὲν σημαίνει, μὲ φαίνεται, παρὰ τὸν παθόντα λόρδωσιν, ἤγουν ξυλιάσαντα καὶ κοκαλιάσαντα, καθὼς λέγομεν), ἴδε Κοκκαλιάζω.

'Αποξυλωμὸς, ἴδε Κοκκάλιασμα.

'Αποπάνω (προφ. κοιν. 'Απουπάνω), ἐπ. (τοπ.). »'Υπεράνωθεν (ἐπὶ ἠρεμίας. »'Υπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο,«). au dessus. » 'Ανωθεν (ἐπὶ κινήσεως). »'Επάνωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ 'Απανουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). d'en haut, de dessus. ‖ τὸ Ναύπλιον ἔχει τὸ Παλαμῆδι ἀποπάνω. »'Υποπέπτωκε. il est dominé, ἴδε καὶ "Εχω. ‖. ἀφ' οὗ ἤπιε νερὸν ἀπὸ 'πάνω , ἴδε 'Επάνω.

'Απόπλυμα, ἴδε Ξέπλυμα.

'Αποπολλῆς, ἐπ. »'Εκ(»Πρὸ)πολλοῦ, ἐκ πολλῆς (»Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐζητημένη,« 'Αντιφάν. παρ' 'Αθην. Γ'), πολὺν ἤδη χρόνον, πολλοῦ χρόνου, πάλαι, πρόπαλαι, δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι(Ἀριστοφ.). depuis long temps, dès long temps.

'Απορία. »Θαῦμα, θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις, ἀπορία. étonnement, surprise, m. ‖. εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν. » 'Εν θαύματί εἰμι (γίγνομαι). être dans l'étonnement. §. (συνεκδ. λόγος, ὅ,που κινεῖ ἀπορίαν). »Ζήτημα, ζήτησις, ἐρώτημα, ἐρώτησις ἄπορος, ἀπορούμενον, ἀπόρημα, πρόβλημα. question difficile à resoudre, problème, point de controverse.

'Απορρίξημῃὸν (κυρ. τὸ ἀπόῤῥιγμα ἢ ἀπόβαλμα, τὸ σκοτωμένον ἔμβρυον). »"Εκτρωμα, ἄμβλωθρίδιον, ἔκβολον. avorton, enfant né avant terme. §. (μεταφ. κάθε πρᾶγμα διὰ ῥίξιμον, τὸ ἀποδιαλοῦδι, τὸ σκουπίδι). » 'Απορρίψιμον, περικάθαρμα, περίψημα, σκύβαλον, περίττωμα, ἐκβόλιμον, ἀπόῤῥιμα, ἀπόβλημα, ἐκβολιμαῖον. rebut.

'Απορριγμένος, η, ον.»'Απερριμμένος, ἀπόβλητος, ἀδόκιμος, ἐκβόλιμος, ἐκθύσιμος (μεταφ.). réjetté, dédaigné.

'Απορρίχνω , Μ. (θὰ) ἀποῤῥίξω (πθ. πρ. τῆς μτχ. 'Απορριγμένος κτλ.), ῥ. μετ. » 'Απορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι, ἀπωθέομαι, ἀποδιοπομπέομαι. réjetter, dédaigner. §. (ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζώου ἐγγαστρωμένου), ἴδε 'Αποβάλλομαι.

'Απορῶ, ῥ. οὐδ. » Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβέομαι, ἐν θαύματι τίθεμαι ἢ εἰμὶ, ἄγει καὶ θαύματι πέπληγα, ἀμηχανέω. s' étonner, s'émerveiller, être saisi (frappé) d'étonnement, ἴδε καὶ Χάνω. ‖. ἀπορῦσαν καὶ τὰ ἔγασαν. » 'Εν θαύματι ἦσαν καὶ ἐκπλήξει,« (Θκδ.). ‖. ἀπορῶ μὲ μερικούς. »Θαυμάζω δέ τινων (τινας). ‖. κάμνω ἄλλον 'ν' ἀπορῇ. » 'Εκπλήσσω(-ττω). étonner, surprendre.

'Αποσβολόνω (ἀντὶ 'Απασβολόω, μουντζουρώνω μὲ ἀσβόλην, καπνιὰν, καταισχύνω, καὶ ἑπομ. βιάζω νὰ σιωπήσῃ), ῥ. μετ., ἴδε 'Αποστομόνω.

'Αποσπερῆς(-ρὶς), ἐπ. »'Αφ' ἑσπέρας. dès le soir.

'Αποσπόρι(τὸ), κυρ. τὸ ἀπομεινάρι τοῦ σπόρου καὶ μτφορ. τὸ τελευταῖον παιδί. » Σπόρου λείψανον. ce qui reste de la semail.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Αποσταίνω (ἄλλοι τὸ γράφουν ὀρθότερον 'Αποσθένω), Μ. (θὰ) ἀποστάσω (ἀόρ. 'Απόστασα, πθ πρκ. τῆς μτχ. 'Αποσταμένος κτλ.), ῥ. ἀμ., ἴδε 'Αποκάμνω καὶ Κουράζομαι.

'Αποστασία »'Απόστασις, ἀνταρσία. insurrection, révolte, θ. rébellion, revolution, ἴδε καὶ 'Επανάστασις.

'Αποστάτης. »'Αφεστηκὼς, ἀφεστὼς, ἀντάρτης. rebelle, révolté, insurgé.

'Αποστατῶ, ῥ. ἀμ. »'Αφίσταμαι. se révolter, ἴδε καὶ 'Επαναστατῶ. ‖. εὐθὺς δὲ θ' ἀποστατήσῃ καὶ ὁ 'Αριδαῖος. »Εὐθὺς δ' 'Αριδαῖος ἀφεστήξει (Ξενοφ.).«

'Απόστεμα, πάθ. »'Απόστημα, ἐμπύημα, abcès, aposthème. ‖. κάμνει (γίνεται) ἀπόστεμα. »'Εμπυέει. ‖. ὅταν γένῃ ἀπόστεμα εἰς τὸ πλευρόν. » "Οταν δὲ πλευρὸν ἐμπυήσῃ. ‖. ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει (πάσχει ἀπὸ) ἀπόστεμα. »'Εμπυος.

'Αποστηθίζω, ῥ. μετ. »'Εκμανθάνω, ἐκμελετάω, ἀναλαμβάνω (Πλούτ.), ἀναλέγομαι. apprendre qar cœur, recorder (sa leçon).

'Αποστομόνω, ῥ. μετ. »'Επιστομίζω, φιμόω. confondre, fermer la bouche, déconcerter, démonter.

'Αποστραγγίδι (τὸ ἄλλ. Τσήπουρον). »'Εκπίεσμα, ἀπόθλιμμα, στέμφυλον (Οἱ 'Αθηναῖοι ὠνόμαζαν κυρ. τὰ τῶν ἐληῶν· τὰ δὲ τῶν σταφυλιῶν τἀλεγαν) βρύτεα. marc.

'Αποτάζω, ῥ. μετ., ἴδε 'Αποκτῶ.

'Αποτελειόνω, ῥ. μετ. »'Εκπεραίνω, διαπράττομαι, ἀποπερατόω, ἀποτελειόω. achever, accomplir. §. (μεταφ. ἀντὶ Σκοτόνω) »Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι (Εὐριπ. Ἱππολ. 607), ἐξανύω ('Ομ. Ἰλ. Λ. 365). assommer, achever.

'Απότιστος, η, ον. »'Ανύδρευτος (Θφρ.), ἀκατάρδευτος, ἀνάρδευτος, ἀπότιστος. qui n'est pas arrosé.

'Αποτρελλαίνω, Μ. (θὰ) ἀποτρελλάνω, ῥ. μετ. »Παντάπασιν ἐκμαίνω. rendre tout à fait fou.

'Αποτρυγῆδι (τὸ ἄλλ. Τσαμπουρεῖδι). »'Επιφυλλὶς (ἡ). grappillon, allebote, θ.

'Αποτρώγω (παύω τοῦ νὰ τρωγω, ἀόρ. 'Απόφαγα), ἴδε καὶ 'Αποδειπνῶ.

'Αποτυφλόνω, ῥ. μετ. »'Εκ(»'Απο)τυφλόω. rendre aveugle, faire perdre tout à fait la vue à quelqu'un.

'Αποτυχαίνω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. 'Αποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (»'Ως τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν, « Θκδ.), διαμαρτάνω, ἀστοχέω, σφάλλομαι, πταίω, δυστυχέω, διαψεύδομαι, διαπίπτω (»Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν,« Πλάτ.). manquer son but (son coup), échouer, être frustré, avorter, ne pas reussir. ‖. ὅσοι 'δὲν 'ξεύρουν, καὶ ἀτοί 'τους ἀποτυχαίνουν, καὶ ἄλλους κάμνουν' ν' ἀποτύχουν. »Τοὺς μὴ εἰδότας αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).«

'Αποφάγι. » Δείπνου (»Τραπέζης) λείψανον, ἀποτράγημα (Ἀθήν. ΙΔ', 658), ἴδε καὶ Περίσσεμμα.

'Αποφαίνομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Δόκησιν παρέχω. faire semblant, ἴδε καὶ 'Αποδείχνω.

'Αποφασίζω, Μ. (θὰ) ἀποφασίσω (ἀόρ. 'Αποφάσισα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. 'Αποφασισμένος κτλ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γινώ(γνώ)σκω, διαγινώ(γνώ)σκω, προαιρέομαι, δοκεῖ μοι. resoudre, se resoudre, se déterminer, se décider, prendre le parti ‖. ἀν ἀποφάσισες 'να κλαίῃς αἰώνια. »Εἰ κλάειν ἐσαεὶ διέγνωκας. ‖. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν 'Αθηναίων ἀπεφάσισαν. »"Εδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν 'Αθηναίων. ‖. ἀφ' οὗ λοιπὸν 'τὸ ἀπεφάσισα. »Δόξαν οὖν μοι. ‖. καὶ ἐπειδὴ 'τὸ ἀπεφάσισαν. »Καὶ δόξαν αὐτοῖς. ‖. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἀπεφάσισαν αὐτὰ καὶ 'τὰ ἐτελείωσαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀνεχώρησαν. »Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε (Ξεν. 'Ελλ.).«

'Απόφασις. »Τὸ δόξαν (δεδογμένον,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐγνωσμένον). resolution, décision, détermination. ‖. ἀπόφασις κριτηρίου (βασιλέως, διοικητοῦ κτλ.). »Δόγμα, ψήφισμα. arrêt, décret.

Ἀποφασισμένος, η, ον, ἴδε Ἀποφασίζω καὶ §. Ἀπελπισμένος.

Ἀποφασιστικὰ, ἐπ. »Ἀποφαντικῶς, (μὲ μετοχὴν) ἐγνωκὼς (διεγνωκὼς)-υῖα,-ὸς,-ότες, κτλ. décisivement, résolument, déterminément.

Ἀποφεύγω (ἴδε τὸ ἀπλεῦν) ῥ. ἀμ. »Ἐκκλίνω, ἀνα(δια)δύομαι, ἐξίσταμαι, φεύγω, ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, διακρούομαι. éviter, parer (le coup), ἴδε καὶ Γλυτόνω. ‖. ἀποφεύγω τὸν πόλεμον. » Φυγομαχέω.

Ἀποφόρι. »Ἄχρηστον ἱμάτιον. habit (vêtement) usé (qui n'est plus portable).

Ἀποχαιρετισμός. »Ἀσπασμὸς, ἡ ἐν τῷ ἀπιέναι προσαγόρευσις, ἀπόταξις. l'action de faire ses adieux.

Ἀποχαιρετῶ, ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι (»Προσαγορεύω) ἐν τῷ ἀπιέναι, ἀποτάσσο(ττο)μαι (Εὐαγγ. Ὁ Φρύνιχος ’δὲν ’τὸ ἐγκρίνει). faire ses adieux ,dire adieu, prendre congé de.

Ἄπρακτος(-χτος) (ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, ὁ ἀπολίτευτος καὶ χωριάτης), η, ον. »Ἀπειρόκαλος, ἀνάγωγος, ἀπαίδευτος, σόλοικος, σκαιὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων» (ε’ς δὲ τὸν Διόδ. [Ις'. 4] εὑρηται καὶ τὸ) ἄπρακτος. grossier, inpoli, incivil. §. (ὁ ἀμάθητος καὶ ἀσυνήθιστος »Κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. Ἀντιγ. ὅπερ ὅμως διορθ. Ἄπρατος, ἀλλ’ οὐχ ἧττον ζητητέον), ἴδε Ἀνίδεος.

Ἄπρεπος, η, ον. »Ἀπρεπὴς, ἀπεικὼς, ἀπρόσφορος, ἀνεπιτήδειος· ἀσχήμων, οὐκ εὐπρεπὴς, ἀσύφηλος. messéant, mal-séant, ἴδε καὶ Ἀταίρειαστος. ‖. διότι ἀφ’ οὗ ἦλθα πλέον ἐδῶ, εἶνε ἄπρεπον πρᾶγμα ’να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρακαλεῖς. » ’Εμὲ γάρ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἄσχημον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ’ ἅπερ σὺ παρακαλεῖς (Πλάτ. ’Επιστ.).« ‖. ὅτι ὡμιλοῦσε διὰ ἐμένα ἄπρεπα λέγια. »Ὅτι διαλέγοιτο περὶ ἡμῶν λόγους ἀνεπιτηδείους (Συνέσ.).«

Ἀπροσεξία. »’Ολιγωρία, ῥεμβασμὸς, ἀπροσεξία (Γρηγ.). inattention, inadvertance, mégard. ‖. ἐξ ἀπροσεξίας. » Τῷ μὴ προσέχειν. par mégard, par inadvertance.

Ἀπρόσεκτος, η, ον. »Ἀπερίσκεπτος, ῥεμβόμενος, ῥεμβώδης. rêveur, distrait, inattentif.

Ἀπροσκάλεστος, η, ον, ἴδε Ἀκάλεστος.

Ἄρά γε; ἐπ. »Ἆρα; μῶν; ἦ; ἦ γάρ; ἄρά γε; ποτε; est ce que? ‖. διατί ἄρά γε; » Τί δήποτε;

Ἄραγμα. »Προστόρμισις, ἐγκαθόρμισις, κατάπλους, καταγωγή. abord. ‖. τόπος διὰ ἄραγμα, ἴδε Ἀραξοβόλι.

Ἀράδα (Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται ’Ράδα). »Στοῖχος καὶ Στίχος (»Γράφουσι δὲ τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ’ ἄνωθεν κάτω καταγράφοντες εἰς ὀρθὸν, « Διόδ. Σικελ. Β'. 57.), γραμμή. rang. §. ligne, fil, rangée, θ. ‖. τραβᾷς μίαν ἀράδα. » Γραμμὴν ἄγειν. tirer une ligne. ‖. ἀράδ’-ἀράδα, ἐπ. » Στοιχηδὸν, ἐπὶ στίχου. à la ligne, en ligne. §. (ἡ δίπλα, τὸ Τουρκ. Κάτι). »Δόμος (» Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου,« Φίλ. Μαθηματ.), πλὰξ-ακὸς (ἡ). couche. θ. §. (ἡ τῶν ὑφασμάτων). »’Ράβδος (ὅθεν »’Ραβδωτὸς χιτὼν,« ὁ ἀραδωτός). raie, θ. §. μεταφ. ἡ τάξις, ὁ βαθμὸς), ἴδε Τάξις. ‖. μὲ τὴν ἀράδα (πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος, καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος καὶ καθεξῆς), ἐπ. »’Εναλλὰξ, ἐκ περιτροπῆς, ἀμοιβαδὸν, κατ’ ἐναλλαγὴν, ἐν μέρει, ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἐκ διαδοχῆς. alternativement, tour à tour, à tour de rôle. ‖. ἐμβαίνω ’ς τὴν ἀράδα. » Τάσσο(ττο)μαι, τάσσω(-ττω) ἐμαυτὸν, ἐγ(συγ)κατατάσ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σο(ττο)μαι. ||. ᾧ σὺ μβαίνεις 'ς ἀνθρώπου ἀράδα; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡρόδ. Γ'.);

Ἀραδιὰ, ἴδε Ἀράδα.

Ἀραδιάζω, ῥ. μετ. »Τάσσω(-ττω), διατάσσω(-ττω). disposer, arranger, ranger, aligner. ||. ἐσὺ 'ως τόσον ἀράδιαζε τὰ σκαμνιά. » Σὺ μέν τοι διατίθει τὰ βάθρα. en attendant disposez les gradins. ||. ἀραδιάζω τὸ στράτευμα διὰ πόλεμον. »Τάσσω(-ττω), παρατάσσω (-ττω). ranger (disposer) en ordre de bataille. §. (μεταφ.) » Καταλέγω, συνείρω, ἐπαριθμέω. débiter de suite, compter, énumerer.

Ἀράδιασμα. » Τάξις, διάθεσις, ἡ κατὰ στοῖχον θέσις. arrangement, disposition.

Ἀραδικῶς (μὲ τὴν ἀράδα, χωρὶς διακοπὴν), ἐπίρ., ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀραδωτὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ὕφασμα). » Ῥαβδωτός. rayé.

Ἀράζω, Μ. (θλ) ἀράξω (ἀόρ. Ἄραξα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀραγμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Ὁρμίζω, προσορμίζω. encrer. §. ῥ. μέσ. » Καταίρω, κατάγομαι, ὁρμίζομαι, προσ(ἐγκαθ)ορμίζομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω. ||. ἄραξαν εἰς τὸ παραιγιάλιον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. »Εἶχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. ἐς τὸν αἰγιαλὸν (Θκδ.). ||. ἀπὸ δὲ τὸ παραιγιάλιον τοῦτο, ὅπου ἄραξαν τὰ καράβια. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον (αὐτ.). jetter l'ancre, aborder, prendre terre. ||. εἶμαι ἀραγμένος. » Ὁρμέω. mouiller, être mouillé.

Ἀράθυμος (» ὁ μὴ ῥαθύμως ὀργὴν φέρων, « καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. » Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Νομ. Θ'. ἢ μᾶλλον, ὁ ῥάθυμος κατ' ἐπέκτασιν, » Ὁ μετὰ εὐχερείας ἐμπίπτων τῇ ἀθυμίᾳ, καὶ ἀγανακτῶν ἐκ τῆς τοῦ κόσμου περιστάσεως, « καθὼς λέγει ὁ Ἐτυμολόγος· ἢ κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ »Βαρύθυμος), η, ον, ἴδε Θυμώδης.

Ἀραθυμῶ (ἐκ τοῦ » Βαρυθυμῶ, ἴδε τὸ προηγ.), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγανακτῶ καὶ Θυμόνω.

Ἀρακᾶς (ἀπὸ τῆς αἰτ. πλθ. Ἄρακας, τῆς ὀπ. τὴνέν. Ἄρακα, ἀπὸ τοῦ) »Ἄραξ, ακος (ἔγει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. Α., ἡ ἄλλ. Μισιριώτικη φακῆ), γένν. ἡ.ὅσπρ. »Ἄρακος (ὁ), ἄρακον (τὸ), ἀράκιον, ὄγρος (ἰδιαιτ. ὁ κίτρινος). cicerole, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Ἀραξοβόλι (λιμὴν μικρὸς, ἢ ἀκρογιαλιὰ, διὰ προσωρινὸν ἄραγμα), ναυτ. » Ἀγκυροβόλιον, καταγωγὴ (κάταρσις) ἀναγκαία, ἐπίνειον, ὁρμητήριον, σάλος. ancrage, mouillage, plage, θ. crique, θ. lanque, θ.

Ἀράπης, ισσα, άκι. »Αἰθίοψ. maure καὶ more, negre-esse. ||. τὸν ἀράπην ἂν λευκαίνῃς, τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζῃς (παροιμ. διὰ τοὺς ματαιοπονοῦντας). » Αἰθίοπα σμήχειν. à laver la tête d'un more, on y perd sa lessive. (Μὲ αὐτὴν ἀναλογοῦν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παροιμίαι τῶν ἀρχαίων, παρ. χαρ.) » Τράγον ἀμέλγειν, ὄνον κείρειν, ἀνδριάντα γαργαλίζειν, πλίνθον πλύνειν, γύργαθον φυσᾶν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κοσκίνῳ ὕδωρ ἀντλεῖν, κτλ.

Ἀραποσίτι, γεν. »*Πυρὸς ὁ Αἰγύπτιος, *τραγόπυρος. blé de Turquie (ou d'Inde), maïs (Ἀμερικ.).

Ἀραποσυκηᾶ, δ. ἴδε Φραγκοσυκηά.

Ἀραπόσυκον, κ. ἴδε Φραγκόσυκον.

Ἀραχνιὰ (προφ. κοιν. Ῥαχνιά). »Ἀράχνη, ἀράχνιον. toile d'araignée.

Ἀργὰ (μὲ ἀργοπορίαν). » Σχολαίως, βραδέως, σχολῇ. lentement. §. (μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν), ἐπ. ἴδε Ξώρας.

Ἀργάζω (ἐκ τοῦ) » Ὀργάζω (κυρ. δουλεύω καὶ προετοιμάζω τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, Ἡρόδ. Δ'. 64), (ἢ ἐκ τοῦ) » Ἐργάζομαι καὶ Κατεργάζομαι (» Κατεργάζονται δὲ [τὸ σίλφιον] ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τόν δε τὸν τρόπον. "Οταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείσ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σι χρόνον συχνόν· ὅθεν καὶ τὸ γρῶμα λαμβάνει, καὶ ἐργασθὲν, ἄσηπτον ἤδη διαμένει. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν . . . ἐργασίαν οὕτως ἔχει. « Θεοφρ. Φυτ. ς'. 3.), Μ. (θὰ) ἀργάσω (πθ. πρκ. τῆς μτγ. Ἀργασμένος, κτλ.), ῥ. μετ. »Βυρσο(»Σκυτο)δεψέω, βύρσας δέπτω. apprêter les peaux, tanner, corroyer.

Ἀργαλειὸς, ἐργ, ἴδε 'Εργαλειός.

Ἄργασις (κυρ. τὸ δούλεμμα τῶν δερμάτων καὶ ἡ ὕλη, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται). »Δέψις, βυρσοδεψία, ἐργασία (ἴδε ἀνωτέρω). l' apprêt des cuirs.

Ἄργαστος (ἀντὶ Ἀάργαστος ἢ Ἀέργαστος), η, ον (κυρ. δέρμα). »Ἀδύρσευτος, ἀδέψητος, ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος. (cuir) non corroyé (tanné).

Ἀργάτης, ἴδε 'Εργάτης.

Ἄργητα, ἴδε Ἀργοπορία.

Ἀργοκινησία. »Βραδυπορία, σχολαιότης. lenteur, θ.

Ἀργοκίνητος, η, ον. »Βραδὺς, βραδυκίνητος, βραδυπορῶν, σχολαῖος, δυσκίνητος, νωθρὸς, νωχελὴς, δύσεργος. lent.

Ἀργοπατῶ, ῥ. ἀμ. » Βραδυπορέω. marcher lentement, mesurer ses pas.

Ἀργοπορία. »Βραδυτὴς-υτῆτος καὶ Βραδύτης-ύτητος (ἡ), μέλλησις, διατριβὴ, τριβὴ, χρόνος. lenteur, θ. longueur, θ. §. ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. retardement, délai. ‖. χωρὶς ἀργοπορίαν, ἐπίρ., ἴδε Ἀμέσως.

Ἀργοπορῶ, ῥ. μετ. » Χρόνον ἐμποιέω. différer, retarder. §. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω(-ομαι). remettre. ‖. 'τὸ ἀργοποροῦσε. » Χρόνον (»Ἀναβολὴν) ἐνεποίει τῷ πράγματι. §. ῥ. ἀμ. » Βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, διατρίβω, διαμέλλω, χρονοτριβέω, ἐνδιατρίβω, ὑστερέω, ἀναδύομαι, διατριβὴν ποιέομαι. tarder.

Ἀργὸς (ἱερεὺς κυρ.). » 'Ο τοῦ ἱεροπραγεῖν πεπαυμένος(παυθείς). suspens, interdit. ‖. 'τὸν ἔκαμεν ἀργόν. » Πάσης αὐτὸν ἔπαυσεν ἱεροπραξίας. il le suspendit de ses fonctions. §. (οὐσ. ἡ ἀρσενικὴ μέλισσα), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Ἀργῶ, ῥ. οὐδ. »Βραδύνω. demeurer, ἴδε Ἀργοπορῶ. ‖. » 'Ο θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ 'δὲν λησμονεῖ,« (Παροιμ.). »'Ο Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. »Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκτε καὶ ὀψὲ τελεῖ,« Ὅμηρ.

Ἀρέζω(-σω), ῥ. ἀμ. (φαίνομαι ἀρεστός). » Ἀρέσκω, εὐδοκιμέω, εὐαρεστέω. plaire. ‖. δὲν ἀρέζω. »Ἀπαρέσκω, ἀπάδω, δυσαρεστέω. déplaire. ‖. ὅταν ἀρέσῃς εἰς τοὺς ἁπλοὺς, θὰ 'πῇ ὅτι 'δὲν ἀρέσεις εἰς τοὺς προκομμένους. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐχθὺς ἀπαρέσκειν.« §. (εὐαρεστοῦμαι εἰς ἕν τι). » Ἀρέσκω(-ομαι), χαίρω, ἄγαμαι. se plaire, agréer. ‖. 'δὲν μὲ ἀρέσει. »Οὐκ ἀρέσκομαι, ἀπαρέσκει μοι(με), οὐ μοι ἀρέσκει, ἀπαρέσκομαι, δυσαρεστέω(-ομαι), δυσχεραίνω, δυσκολαίνω. cela ne me plait (agrée) pas, il me désagrée, je m'y déplais. ‖. τοῦτο 'δὲν μ' ἀρέσει. » Τουτί μ'.. οὐκ ἀρέσκει,« Ἀριστοφ. (Πλ. 349). ‖. ὅποια 'τὸν ἀρέσει. »Ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι (Πλάτ.) ‖. ἓν ὅμως ἀπ' ὅσα εἶπες 'δὲν μ' ἀρέσει. »Ἓν μέν τοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ‖. ἀφ' οὗ ἦλθα ἐδῶ, 'δέν με ἄρεσε καθόλου ἡ ζωὴ αὐτή. »Ἐλθόντα δέ με ταύτῃ ὁ βίος οὗτος οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε (Πλάτ.).«

Ἀρετή. » Ἀρετὴ, τὸ καλὸν, τὸ δίκαιον. vertu, θ.

Ἀρηὰ, ἐπ. (κυρ. ἐπὶ τόπου). » Ἀραιῶς, διαλείπων(-ουσα,-ον,-οντες, κτλ.), διὰ πολλοῦ. à clair voie. ‖. ταῖς ἐλαῖαις 'να 'ταῖς φυτεύῃς ἀρηά. »Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ φυτεύειν (Θεόφρ.). à des grandes distances. §. (καταχρ. δὲ καὶ μεταφορικώτερον ἐπὶ χρόνου): ἀρηὰ καὶ ποῦ, (φρσ.). » Σπανίως, ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ, διὰ πολλοῦ χρόνου, ἀραιῶς (Δ. Χρ.). rarement.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄρημμα. » Ἀραίωσις. rarefaction.

Ἀρηυόω. ῥ. μετ. » Ἀραιόω, μανόω, ἀραιὸν (μανὸν) ποιέω. éclaircir, rarefier.

Ἀριὰ (ἡ) καὶ Ἀριὸς (ὁ), δ. (ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πριναριοῦ, μὲ φύλλα χωρὶς ἀγκάθια), » Ἀρία.

Ἀρίδα, ἐργ. ἴδε Τρυπάνι. §. (τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ποδαριοῦ, καὶ συνεκδχ. ὅλον τὸ ποδάρι), ἴδε Ποδάρι.

Ἀριστερὰ (ἡ ὀρθότ.) Ἀριστερᾷ (ἴδε Δεξιὰ), ἐπ. »Ἐπὶ λαιᾶ, ἐξ ἀριστερῶν (-ερᾶς), ἐν ἀριστερᾷ, λαιᾶς χειρὸς (Αἰσχύλ.). du côté gauche. ||. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστάς, καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τοξότας (Ξεν. Κυρουπ.).«

Ἀριστερὸς, ἡ, ὁν. » Λαιὸς, εὐώνυμος, ἀριστερός. gauche. ||. τὸ ἀριστερὸν χέρι. » Ἡ λαιὰ (εὐώνυμος, ἀριστερὰ) (ἐλλειπτ. τοῦ Χείρ.).

Ἀρκετὰ, ἐπ. » Ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἀποχρώντως, ἐπιεικῶς, ἅλις, ἐφ' ἱκανὸν, εὖ μάλα, αὐτάρκτως. assez, suffisamment. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Εὐ, καθὼς)· ἀρκετὰ μεγάλος (γιερὸς, πλατὺς, κτλ.). » Εὐμεγέθης (» Εὐπαγὴς, » Εὐπλατὴς, κτλ.), (τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταληξεως εἰς ούτσικος ἐκφράζει ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια. » Μεγαλούτσικος, Γιερούτσικος κτλ.), ἴδε καὶ Μικρούτσικος.

Ἀρκετὸς, ἡ, ὁν. » Ἱκανὸς, » ποχρῶν, αὐτάρκης, ἀρκῶν, ἀρκετὸς (μεταγ.). suffisant. ||. ἀρκετὸν εἶν' εἰς τὸν μαθητὴν 'να γένῃ ὡσὰν τὸν διδάσκαλόν 'του. » Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ, ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ,« Εὐαγγγ. §. (ἄνθρωπος), ἴδε Ἄξιος. ||. εἶμ' (ἡ 'δὲν εἶμ') ἀρκετός. » Ἀρκέω, ἱκανόω, ἐξαρκέω, αὐτάρκης εἰμί. être propre (suffisant), ἴδε καὶ Φθάνω.

Ἀρκοῦδα, ζ., » Ἄρκτος (ἡ). ours.

Ἀρκουδάκι, ζ. » Ἀρκτύλος. ourson.

Ἀρκουδίζω (προπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, κυρ. διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν 'βγαίνουν 'ς τὸ ποδάρι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Βουσειλίζω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ » Εἰλίποδας βοῦς τῶν ποιητῶν), ῥ. ἀμ. » Τετραποδητὶ (-στὶ) βαίνω, τετραποδίζω, ἕρπω τετραποδίζων (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α'.). marcher à quatre pattes.

Ἀρκουδόθατον. φ. » Ἄκανθος (-θα), ἐρπάκανθα. acanthe, épine, θ.

Ἀρκουδόπουλον, ἴδε Ἀρκουδάκι.

Ἄρμα (τὸ). (» Ἡ τοῦ ἅρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται· Ῥωμαϊκὸν δὲ τοῦτο, Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 484). » Ὅπλον. arme. θ.

Ἁρμάδα. » Στόλος, ἀπόστολος. flotte, θ. escadre, θ.

Ἁρμαθιά. » Ὁρμαθὸς (ὁ). trousseau.

Ἁρμαθιάζω, Μ. (θὰ) Ἁρμαθιάσω, ῥ. μετ. » Ὁρμαθίζω, συνείρω (» Συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ,« Ἀριστοφ. Ὄρν.), εἰς ὁρμαθὸν συνείρω (συμπλέκω). enfiler, tresser.

Ἁρμάρι (τὸ Τουρ. δουλάπι. ὁ Κορ. Ἀτ. Τόμ. Α'., λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ » Ἁρμαλιά, ἡ τροφή. Ὁ ἐτυμολόγος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος γνωμοδοτεῖ ὅτι πρέπει 'να λέγεται Ἑρμάριον, καθότι 'τὸ παράγει ἀπὸ τοὺς Ἑρμᾶς, δηλ. τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι ὡμοίαζαν δουλάπια). » Σκευοθήκη, φωριαμός. armoire, θ. ||. τὸ ἁρμάρι τοῦ τραπεζαρειοῦ. » Κυλικεῖον, ἀγγο(ἐγγυ)θήκη. buffet.

Ἁρματόνω, ῥ. μετ. » Ὁπλίζω, ἐξ(καθ)οπλίζω, armer. ||. ἁρματόνω τὸ καράβι ('τὸ ἑτοιμάζω δηλ. καὶ τὸ ἐφοδιάζω μὲ ὅσα εἶνε διὰ τὸ ταξεῖδι ἀναγκαῖα). » Ἐξαρτύω, κατασκευάζω, ἐπισκευάζω, νεωστολέω. équiper (aggréer, appareiller) un vaisseau. ||. ἁρματόνομαι, ῥ. μέσ. » Τὰ ὅπλα τίθεμαι (ἀναλαμβάνω, περιτίθεμαι), ὁπλίζομαι, κτλ. s'armer.

Ἁρματωλὸς » Ὁπλίτης ὁπλοφόρος. gendarme.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἁρμάτωμα. »Ὅπλισις, ὁπλισμός, ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός. armement, équipement.

Ἁρματωμένος, η, ον. »Ἔνοπλος, ὁπλίτης (ὁ), ὁπλῖτις (ἡ), ὁ (ἡ, τὸ, αἱ, τὰ, κτλ.) ἐν ὅπλοις, ὁπλοφορῶν. armé. ||. περπατῶ ἁρματωμένος. »Ὁπλοφορέω, ἐν ὅπλοις ἀναστρέφομαι. ||. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (τὸν καιρὸν ἐκεῖνον) περπατοῦσαν ἁρματωμένοι. »Ἡ Ἑλλὰς ἅπασα ἐσιδηροφόρει,« (Θουκ. Α΄.).

Ἁρματωσιά. »Ὅπλισις, σκευή, πανοπλία, παντευχία. armure, θ. ||. ὅλην τὴν ἁρματωσιὰν τοῦ καραβιοῦ. »Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν,« Τζέτζ. le gréement complet du vaisseau.

Ἅρμεγμα. »Ἄμελξις. l'action de traire (tirer).

Ἁρμέγω, ῥ. μετ. »Ἀμέλγω, βδάλλω. traire, tirer. ||. γυναῖκες γερόντισσαις πλέον, ταῖς ἦλθε γάλα, ἐπειδὴ ἁρμέγοντο. »Βδαλλομέναις ἦδη πρεσβυτέραις προῆλθε γάλα (Ἀριστοτ. Ζ. Γ΄. 16.). « ||. (καὶ μτφορ.) ἁρμέγεις τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν κάτι τι. »Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους (Ἀρχῳ. Ἱππ. 426). «

Ἁρμενίζω (πρύμα), ῥ. ἀμ. »Πλέω, οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω, θαλασσοπλοέω, πλησίστιος φέρομαι, ναυστολέομαι. cingler, voguer, naviguer; courir vent arrière, border.

Ἅρμενον (κυρ. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου μὲ τὰ πανιὰ καὶ σχοινιά του.). »Ἅρμενον (»Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, ᾧ ἐπίκριον ἅρμενον αὐτῷ,« Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Ε. 254. »Σκοπητέον δὲ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μήποτε ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἁρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἅρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν»), ἱστίον (»Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα,« Θεόκρ. Εἰδ. ΚΒ΄.). voilure, θ. agrés. §. (συνεκδ. δὲ καὶ τὸ πλοῖον αὐτὸ) »Σκάφος. voile. ||. φάνηκαν τριάντα ἅρμενα (πλοῖα δηλ. κατὰ συνεκδοχήν). »Τριάκοντα σκάφη. trente voiles.

Ἅρμη, ἴδε Ἄλμη.

Ἁρμιὰ, (ὀρθ.) Ἁρμὴ (ἐκ τοῦ) »Ἁλμαία, ἁλμὰς (κυρ. ἐλαία ἡ γογγύλη). (ἡ Τουρκ. τουρσή). »Ἁρμὰς, ταριχευτὸν, ἁλμευτὸν, τάριχος (ὃξει ἡ ἅλμῃ ἐσκευασμένον), ὀξωτὸν (Εὐστάθ.), τύβαρις (ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς ἰδιαιτέρως τὰ Ἰχειδάτα σέλινα), ἀβυρτάκη (κυρ. ἡ κάππαρι, ἴδε Σαλάτα εἰς τὸ Παράρτημα), (ἐν γέν.) τὰ ἁλμᾶτα. confit au vinaigre ou dans la saumure. ||. κάμνω ἁρμῆν. »Ἁλμεύω, ταριχεύω. confire au vinaigre, conserver dans la saumure.

Ἁρμόλυνθος (τὸ ἄγουρον ἢ ἡμισογενωμένον σῦκον). »Φήληξ, ὄλυνθος, κόκκυξ-υγος. figue qui n'est pas mûre ou qui ne le devient jamais.

Ἁρνάκι. »Ἀρνίον. agnelet.

Ἀρνί. »Ἀμνὸς, ἀρνὸς (καὶ ἄρς, ἄκλιτον, ὅθεν τὸ πληθ. οἱ) ἄρνες. agneau.

Ἀρνιακὸ (τὸ δέρμα τοῦ ἀρνιοῦ), ἴδε Προβιὰ καὶ Ψοφάκι,

Ἀρνήσιος, α, ον. »Ἀρνειος. d'agneau.

Ἀρνοπέτα (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. πουράντζα), φ., »Βούγλωσσον. bourrache, θ. buglosse.

Ἀρνοῦμαι (προφ. κοιν. Ἀρνηοῦμαι), Μ. (θὰ) ἀρνηθῶ (ἀόρ. Ἀρνήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ἐξαρνος εἰμὶ (γίγνομαι), ἀπόφημι, ἀρνέομαι, ἀπαρνέομαι, ἀναίνομαι, ἀπαναίνομαι, ἀναινεύω, (ἀπέπω, ἄγρ. ὅθεν τὸ) ἀπειπεῖν καὶ ἀπείπασθαι (»Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη»). nier, dénier, rénier, désavouer. ||. ἐὲν 'τὸ ἀρνοῦμαι. »Φημὶ, σύμφημι, ὁμολογέω. être (tomber, demeurer) d'accord, convenir. ||. ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς ἀρνοῦμαι τὴν φιλίαν σου. »Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας (Αἴσ. Μυθ.). ||. ἀρνεῖσαι (ἀφήνεις) τὸν διάβολον; »Ἀποτάσσῃ τῷ Σατανᾷ; renoncer à.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἁρπαγή, »Ἁρπαγή. rapine θ. concussion, vexation.

"Αρπαγμα. »Ἁρπαγὴ, ἁρπαγμὸς (μεταγ.). ravissement, rapt καὶ enlevement (κυρ. γυναικὸς κτλ.).

"Αρπαγος, η, ον. »"Αρπαξ, ἁρπακτὴς(-ῆρ), ἁρπάκτωρ. rapace, pillard; ravissseur, concussionnaire (κυρ. δημοσίων χρημάτων).

Ἁρπάζω, Μ. (θὲ) ἁρπάξω, ῥ. μετ. »Ἁρπάζω. ravir, gripper, enlever (κυρ. γυναῖκα κτλ.), usurper (κυρ. βασίλειον, θρόνον κτλ.). ||. 'τὸν ἅρπαξ' ἀπ' τὰ ποδάρια. »Συναράμενος τῶν σκελῶν.

Ἁρπακτικὰ(-χτικὰ), ἐπ. »Ἁρπάγδην, ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς. avidement, avec rapacité.

Ἁρπάχτρα (»ἀμορφόν τι καὶ σαρκοειδὲς κύημα,« Πλούτ.). »Μύλη, ἐπικύημα. mole, θ. faux-germe, superfétation (ἰατρ.).

Ἁρπεδόνια (τὰ περισσεύματα τοῦ στημονιοῦ, ἀπὸ τοῦ) »Ἁρπεδόνη ᾗ Ἁρπεδὼν (τὸ νῆμα, ἡ κλωστή. »Ἀραγναίης εἴκελον ἁρπεδόσι,« Σουίδ.). ἴδε Πρόκροσσαι.

Ἁρπέτα, φ. ἴδε Ἁρνοπέτα.

Ἁρπῶ (ἐκ τοῦ) »Ἁρπάω-Ἁρπάζω.

Ἁῤῥαβῶνα (ἡ) καὶ) .» Ἁῤῥαβὼν Ἁῤῥαβῶνας (ὁ)) (ὁ), ἐγγύη, ἐγγύησις, μνηστεία, μνήστευμα, τὰ προτέλεια. fiançailles, θ, πλ. accordailles, θ. πλ. § (τὸ προκαταβαλλόμενον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς συμφωνίας, Τουρ. πέϊ). « Ἁῤῥαβὼν, προτίμιον, μνῆστρον, προκαταβολή. arrhes, πλ. denier à Dieu.

Ἁῤῥαβωνιάζω, ῥ. μετ. »Κατεγγυάω, προμνηστεύω, παρεγγυάω, ἐγγυάω(-σμαι), ἁρμόζω(-ομαι). fiancer, accorder. ||. σᾶς ἁῤῥαβώνιασα μὲ ἕνα ἄνδρα. »'Ηρμοσάμην ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ (Γραφ.). « ||. ἁῤῥαβωνιάζομαι, ῥ. μέσ. »Ἁρμόζομαι (»Ἁρμοσάμενος Τέλυος θυγατέρα,« 'Ηρόδ.), προμνηστεύομαι, κατεγγυάομαι, ἁῤῥαβωνίζομαι. se fiancer.

Ἁῤῥαβωνιαστικὴ. »Μνηστὴ, μεμνηστευμένη, κατηγγυημένη, ἐγγυητή. accordée, fiancée.

Ἁῤῥαβωνιαστικὸς. »Μνηστὴρ,μνήστωρ, μεμνηστευμένος, κατηγγυημένος. fiancé, accordé, futur.

Ἁῤῥαφτος,η,ον. »Ἁῤῥαφος(-πτος), ἀῤῥαφής. qui n'a pas été cousu.

Ἀῤῥωστιά. »Νόσος (ἡ), ἀσθένεια, νόσημα. maladie, θ. §. λοιμὸς, ἐπιδημικὸν νόσημα, φθόρος. épidémie θ. contagion, maladie contagieuse, claveau καὶ θ. clavelée (ἰδιαιτ. τῶν προβάτων, ἡ 'Ελληνν.) φλυκτὶς, ἴδε καὶ Συρμὸς καὶ Ψώφος. ||. ἔπεσ' ἀῤῥώστια, ἴδε Πέφτω.

Ἀῤῥωστιάρης (χυδ.), α, ικον, ἴδε Φιλάσθενος.

Ἀῤῥωστος, η, ον. »Νοσῶν-οῦσα, ἀσθενῶν-οῦσα, κάμνων-ουσα, ἀσθενὴς (ὁ καὶ ἡ), ἄῤῥωστος (κυρ. ὁ ἀνήμπορος, ὁ φιλάσθενος). malade, infirme. ||. εἶμαι ἄῤῥωστος. »Κάμνω, νοσῶ, »ἀῤῥώστως ἔχω (Αἰσχ.).«

Ἀῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. »Νοσέω, ἀσθενέω, κάμνω, πονήρως ἔχω τοῦ σώματος, ἀῤῥωστέω (κυρ. εἶμαι ὄχι ἐντελῶς ἄῤῥωστος, ἀλλ' ἀνήμπορος. ὁ Δίων Κάσσ. ὅμως ἔχει: »Μέχρις οὗ, νόσου λοιμώδους γενομένης, καὶ αὐτὸς ἠῤῥώστησε«). souffrir, être (tomber) malade. ||. ἑπτὰ 'μέραις ἀφ' οὗ ἀῤῥώστησεν, ἀπέθανε. »Καὶ ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε.

Ἀρσενικόθηλυκος, η, ον. »Ἀνδρόγυνος, ἑρμαφρόδιτος, γύνανδρος, ἀῤῥενόθηλυς. hermaphrodite, ambigü.

Ἀρσενικὸς, ἡ, ὁν. » Ἀῤῥην ᾗ Ἀρσην-ενος, mâle, masculin (Γραμματ.).

Ἀρτιχιονάρι, π. ἴδε Λιβαδοπέρδικα.

Ἄρτυμὴ (τὸ μὴ νηστήσιμον φαγεῖ'). »Κρεωφαγία. gras. ||. τρώγω ἀρτυμήν. »Κρεωφαγέω. faire (manger) gras.

Ἀρτύνω (κυρ. δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα), Μ. (θὲ) ἀρτύσω, ῥ. μετ. »Κρέα παρατίθημι. servir (donner à manger) de gras. ||. ἀρτύνομαι, ῥ. μέσ. »Λύω (»Καταλύω) τὴν νη-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στείαν, κρεωφαγέω. rompre le carême. §. (καλλήτερον ὅμως 'να ταχθῇ ἡ λέξις εἰς τὸ Καρύκευμα τῶν φαγητῶν, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀρχαίαν 'της σημασίαν). »Καρυκεύω, σκευάζω, ἀρτύω. assaisonner.

Ἀρὺς, εἰᾶ, ύ. »Ἀραιὸς, μανός. clair, rare.

Ἀργάριος, α, ον. » Πρωτόπειρος, ἀρτιμαθής. commençant, apprentif, novice.

Ἀργή. »Ἀρχὴ, ἔναρξις. commencement. ‖. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »Ἀπ' (»Ἐξ) ἀρχῆς, τὸ ἐξ ἀρχῆς (Δημοσθ.), ἄνωθεν. dès le commencement. ‖. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. »Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Γραφ.). dès l'origine du monde. ‖. εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »'Εν ἀρχῇ, κατ' ἀρχὰς, τὸ κατ' ἀρχὰς, τὰς ἀρχὰς (Πολύβ.). au commencement; d'abord. ‖. περὶ τὴν ἀρχὴν (τὰς ἀρχὰς) τοῦ Ἰουνίου. »Περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον Ἀριστ.« vers le commencement de Juin.

Ἀργήτερα, ἐπ., ἴδε Προτήτερα.

Ἀργίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀργίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄργις (ὁ), δίδυμος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). testicule.

Ἀρχίζω (ῥ. μετ. ᾰ ἀμ. »Ἄρχομαι.

Ἀρχινῶ (ἄρχω, ἀρχὴν ποιέομαι, ἅπτομαι, ἔγομαι. commencer, entamer, se prendre (se mettre) à. ‖. ὅταν ἀργίσουν 'να ὡριμάζουν τὰ σῦκα. »Ὅταν τὰ σῦκα ἄρξηται πεπαίνεσθαι, »Ἀριστ. lorsque les figues commencent à murir. ‖. ὅταν ἀργίσουν 'να τελειόνουν ('να ὀλιγοστεύουν) τὰ βαλανίδια. »Ὅταν ὑπολείπωσιν αἱ βάλανοι,« Ἀριστ. ‖. ἀρχινῶ δουλειάν. » Ἔργου ἔχομαι, ἐπ' ἔργον τρέπομαι. se mettre à travailler. ‖. ἄρχισεν ὁ πόλεμος. »'Εν χερσὶν ἡ μάχη ἐγένετο. le combat s'engagea. ‖. εὐθὺς ἀποῦ (καθὼς, ὅτι) ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. » Εὐθὺς καθισταμένου τοῦ πολέμου. ‖. διατὶ ἄρχισεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία.« Οὗ ἕνεκα ὅδε ὁ λόγος ὡρμήθη.

Ἀρχιμηνιὰ, ἴδε Πρωτομηνιά.

Ἀρχιγρονιά. »Ἡ τοῦ ἔτους ἔναρξις (εἴσοδος). le commencement de l'année, le jour (le premier jour) de l'an.

Ἀρχονταίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Πλουταίνω.

Ἄρχοντας (ὁ ἔγων ἀξίωμα). »Ἄρχων magistat, ἴδε καὶ Ἀξιωματικός. §. (συνεκδοχ. ὁ Πλούσιος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀρχοντιὰ, ἴδε Ἀξίωμα.

Ἀρχοντικὸν ('σπίτι κυρ.). »Ἀρχεῖον, ἢ τοῦ ἄρχοντος οἰκία (ἑστία). botel, palais.

Ἀρχοντολόγι. » Αἱ ἀρχαί, τὰ τέλη, οἱ ἐν τέλει, τὸ ἀρχοντικὸν (»Καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ ὅσον ἐπίλεκτον,» Ἄνν. Κομν.). les personnes de qualité (de distinction etc.).

Ἀρχοντόπουλον, οῦλα, ἴδε Εὐγενής. ‖. ἢ δεῖρ' 'το τ' ἀρχοντόπουλον, ἢ μὴν 'τὸ δοκιμάζῃς (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Κρέα γελώντης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν (Σουΐδ.).«

Ἄρωρα (χυδ. ἀντὶ »Ἄωρα (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: »ἄρωρα πάρωρα), ἐπ. Ἀωρί. à contre temps. ‖. τὴν νύκτα ἄρωρα-πάρωρα. »Ἀωρὶ τῆς νυκτὸς (τῶν νυκτῶν).

Ἄς (ἄλλοι τὸ γράφουσιν Ἄς), μόρ. (ἀναλογοῦν μὲ τὴν λεγομένην Αὐθυπότακτον ἔγκλισιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς Προστακτικῆς). (Σημ. 'Εὰν ἐσχηματίσθη, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ) »Ἄφες (»Ἄφες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται, »Εὐαγγ. »Ἄφες ἀνθήσῃ πρῶτον, »'Επικτ. πρέπει τὰ ἐπιφερόμενα τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα, τῶν μὲν Β'. Ἀορίστων 'να γράφωνται μὲ ει: ἄς ἔλθει, ἄς κάμει, ἄς εἶναι κτλ. τῶν δὲ Α'. μὲ η: ἄς καθίσῃ, ἄς ἀνθήσῃ κτλ.). ἄς λογαριάσωμεν, περαματάρῃ, πόσα μὲ χρεωστεῖς ἕως τῶρα. » Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, πόσα μοι ὀφείλεις ἤδη(Λκ).« ‖. ἄς γένει τὸ θέλημά σου. » Γενηθήτω τὸ θέλημά σου.« ‖. ἄς εἶναι. »Εἶεν, ἔστω. §. ἐπίρ. εὐκτ., ἴδε Ἀμποτέ. ‖. ἄς ἤρχουμουν! » 'Ως ὄφελον ἀφικέσθαι. que n'etais-je

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

venu. ‖. ἄς 'τὸν ἔβλεπα καὶ ἄς 'πέθαινα! »Τεθναίην εὐθὺς αὐτὸν θεασάμενος! »Ἰδόντα με ᾧ λίποι αἰών! « Ὅμηρ.

Ἀσαβάνωτος, η, ον. »Ἀκήδευτος. qui n'a pas été enséveli.

Ἀσαβούρωτος, η, ον (καράβι). »Ἀνερμάτιστος. (navire) qui n'a pas de lest.

Ἀσαράντιστος, η (κυρ. λεγῶνα), ον. »Ἧς οὔπω αἱ τοῦ καθαρισμοῦ (τῆς καθάρσεως, τῶν λοχίων) ἡμέραι πεπλήρωνται. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα μεμολυσμένον). »Ὁ μήπω συμπληρώσας τὸν τοῦ καθαρισμοῦ χρόνον. qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἀσάραντος, π. ἴδε Φλῶρι.

Ἀσάρωτος, η, ον. »Ἀκόρητος, ἀφιλοκάλητος (Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 635).

Ἀσβεστάδικον (ἐργαστῆρι κυρ.). »Ἀσβεσουργεῖον. chaufour, ἴδε καὶ Καμίνι.

Ἀσβεζᾶς. »Ἀσβετουργὸς, ἀσβέστου καμινευτὴς(-τήρ). chaufournier.

Ἀσβέστης. » Τίτανος, ἄσβεστος (κυρ. ὁ μὴ σβυσμένος μὲ τὸ νερὸν), κονία (κυρ. ὁ σβυσμένος καὶ λυωμένος). chaux, θ.

Ἀσβεστόνω, ῥ. μετ. »Κονιάω, ἀλείφω, ἐξαλείφω (»Ἔτυχε πρὸς σφᾶς σὺκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος,« Θεκ. Γ'.), τιτανόω. crépir, enduire.

Ἀσβεστόπετρα. ὀρ. » Τιτανόλιθος (ἡ). pierre à chaux.

Ἀσβέστωμα. »Ἀλοιφὴ, κονίασις. l'action de crépir, crépissure, θ.

Ἀσβός, ζ. »Μέλης (ὁ), μελὶς (ἡ), τρόχος (Ἀριστ. Γεν. 2. Γ'. 6). blaireau, taisson.

Ἀσβὸς (εἶδ. σκωληκιοῦ ἀμπελόφθόρου), ἔντ. »Ἀλωπεκὶς, ἴξ, ἄψοος. ver coquin, lisette, θ. coupe-bourgeon, bèche, θ.

Ἀσήκωτος, η, ον. »Ἀβάστακτος. qu'on ne peut lever (élever).

Ἀσημάδευτος, η, ον. »Ἀσήμαντος, ἀκατασήμαντος, ἀσημείωτος. qui n'est pas marqué, qui ne porte point de marque (de signe).

Ἀσήμαντος, η, ον. » Ἄσημος, ἀφανὴς, ἄδοξος, ἀνώνυμος ᾧ νωνυμος, ἀκλεὴς, ταπεινὰ πράττων. insignifiant ; obscur.

Ἀσημένιος, α, ον, »Ἀργύρεος καὶ (κρσ.) ἀργυροῦς. d'argent. §. argenté.

Ἀσῆμι (ἀπὸ τοῦ) »Ἄσημον (ἀργύριον, κυρ. τὸ ἀβούλωτον, τὸ ἄκοπον. »Τῆς δὲ ἀργυρᾶς γώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀσήμε, ὑπέρκειται... ἡ γρυσῆ γώρα, καὶ αὐτὴ πλεῖστα μέταλλα ἔγουσα γρυσίου,« Πτολεμ. Γεωγρ. Ζ'). »Ἄργυρος, ἀργύριον. argent. ‖. ἀσῆμι τῆς βούλλας. »Ἐπίσημον, δόκιμον. qui est au titre.

Ἀσημικόν. »Ἀργύρωμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). argenterie, θ. vaisselle (service) d'argent, θ.

Ἀσημόνερον (γημ. κατασκ.). »Βασιλικὸν ὕδωρ. eau forte, θ.

Ἀσημόνω, ῥ. μετ. »Ἀργυρόω, καταργυρόω. argenter.

Ἀσημόπετρα (τὸ Τουρκ. μεχέγκτασι). »Λυδία (» Βάσανος » Δοκιμῖτις) λίθος. pierre de touche.

Ἀσημόχωμα. »Ἀργυρῖτις (γῆ), ἀργύρου ψήγματα. sable d'argent.

Ἄσιακτος (-γτος), η, ον. » Ἀνώμαλος. inégal, qui n'a pas été applani, ἴδε καὶ Ἀσυγύριστος.

Ἀσκάλιστος, η, ον. »Ἀσκάλευτος, ἄσκαλτος, ἄσκαλος. qui n'est pas bêché ou sarclé.

Ἀσκέπαστος, η, ον. » Ἀσκεπής. qui n'est pas couvert, découvert.

Ἀσκαφτος, η, ον. »Ἄσκαφος (-πτος). qui n'a pas été bêché (foui).

Ἀσκητηρειό. »Ἀσκητήριον, ἡσυγαστήριον. hermitage.

Ἀσκητεύω, ῥ. οὐδ. »Τὸν ἀσκητικὸν μέτειμι βίον, ἀσκητικῶς βιῶω (διάγω), ἐνασκέομαι. méner la vie anachorétique.

Ἀσκητής. »Ἀναγωρητὴς, ἐνασκούμενος. anachorète, hermite.

Ἀσκί (τὸ Τουρκ. τουλοῦμι). »Ἀσκὸς, θύλαξ καὶ θύλακος. outre. θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀσκόλυμπρος, φ. ἴδε Σκόλυμπρος καὶ Κεφαλάγκαθον.

Ἀσκομαντοῦρα (ἡ χυδ. Γκαΐδα ἢ Κάϊδα), ὄργ. μουσ. »Ἀσκὸς (»Αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας, « Δίων Κάσ.), ἄσκαρος, ἀσκαύλιον. musette, θ. cornemuse θ.

Ἀσκομαχητὸν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Ἀσκόνταφτος, η, ον. »Ἀνόλισθος, ἀπτὸς-ῶτος. qui ne bronche pas.

Ἀσκούπιστος, η, ον, ἴδε Ἀσάρωτος.

Ἄσμα (τὸ), πάθ. (χυδ. ἀντὶ) »Ἄσθμα, δύσπνοια, ὀρθόπνοια. asthme, courte-haleine, θ.

Ἀσπάλαχτη (εἶδος ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου μὲ κίτρινα ἄνθη). »Ἀσπάλαθος (ἡ). aspalathe.

Ἄσπαρτος, η, ον. »Ἄσπαρτος, ἄσπορος. qui n'est pas semé.

Ἀσπαστος, η, ον. »Ἀῤῥηκτος, ἀῤῥαγής. qu'on ne peut pas rompre (casser).

Ἀσπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα), ἴδε Σπίθα.

Ἀσπράδα, ἴδε Ἀσπρίλα.

Ἀσπράδι (τοῦ αὐγοῦ). »Λευκὸν (ὠοῦ), λεύκωμα, ὀρνίθων γάλα (κατὰ τὸν Ἀθήναιον). blanc d'œuf ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ. » Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν (ἰατρ.). l'albuginée. § (τὸ φυκιασίδι). »Ψιμμύθιον ἢ Ψιμύθιον καὶ Ψιμίθιον. blanc, ceruse, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Ἀσπρειδερὸς, ἡ, όν. »Ὑπόλευκος. blanchâtre.

Ἀσπρίζω, ῥ. μετ. »Λευκαίνω (-όω). blanchir. ||. ἀσπρίζω τοῖχον μὲ ἀσβέστην, (Τουρκ. μπαδαναλαδίζω ἢ σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λευκαίνομαι (-όμαι). blanchir. ||. ἀσπρίζω (ἀσπρίζουν δηλ. ἡ τρίχες μου). »Πολιόμαι. blanchir.

Ἀσπρίλα. »Λευκότης, τὸ λευκόν. blancheur, θ.

Ἄσπρισμα. »Λεύκανσις. blanchiment, planchissage (κυρ. πανιοῦ καὶ πανικῶν). ||. ἄσπρισμα τοίχου μὲ ἀσβέστην (Τουρκ. μπαδαναλάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀσπρογένης. »Πολιὸς, λευκόθριξ -ότριχος. chenu.

Ἀσπροκίτρινος, η, ον. »Ὠχρόλευκος. blafard.

Ἀσπρόκλημα (τὸ ἄλλ. Χούμελι), φ. ἴδε Βρουνιά.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον. »Εὔχρους, ῥοδόχρους. qui a un teint de roses (vermeil).

Ἀσπρόκωλος, π. (κατὰ λέξιν εἶνε ὁ »πύγαργος, εἶδος ἀετοῦ· συνήθως ὅμως ὀνομάζεται ὁ) »Μελαγκόρυφος (ἡ ἡ) » Οἰνάνθη. motteux, cul -blanc, (κατὰ τὸν Δουκάγγ.) pivoine, ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ἀσπρολούλουδον (τὸ ἄγριον χαμόμηλον ἢ τὸ κοπρολούλουδον. Εἶνε διαφόρων εἰδῶν), ἄνθ. »Ἀστερὶς, ἀστερία (πόα), ἀνθεμὶς, ἄνθεμον, ἀνθέμιον, λευκάνθεμον, μελάνθεμον, ἠράνθεμον (κυρ. τὸ πορφυρανθὲς), κηράνθεμον, χρυσακόμη, καλλία, ἀργεμώνη. marguerite, θ. camomille (sauvage), paquerette, θ.

Ἄσπρος (ἐκ τοῦ asper, asperum, κυριολεκτουμένου ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ ξηρᾶς, ἐπομένως ἀδένδρου καὶ διὰ τοῦτο λευκιζούσης, γῆς· καθὼς καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἀργὸς ἢ Ἄργος, κάμπος ἄσπαρτος, ἄρουρα, ἐπομένως λευκὸς), η, ον. » Λευκός. blanc-che, §. ἄσπρον (τὸ ἐλάχιστον νόμισμα τῆς Τουρκίας, τὴν σήμερον κατήντησεν ἰδανικὸν), ἴδε Διανόν. §. ἄσπρα (εἰς τὸ πληθ. τὰ) »Χρήματα, ἀργύρια, ἀργύριον, κέρμα (κυρ. ἡ ψιλὴ μονέδα). l'argent.

Ἀσπροσάνιδον (τὸ σανίδι ὅπου μετροῦν τὰ ἄσπρα). »Ἀβάκιον. comptoir.

Ἀσπροσίτι, γένν. » Ζέα καὶ Ζειὰ (ἀπ' αὐτὴν γίνεται ὁ καλὸς φάρος. Εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ) ὀλύρα (»Αἱ δὲ Ὀλύραι σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου,« Εὐσταθ. Ἰλ, Ε. 196). épeautre, θ. seigle blanc. locar, ἴδε ἢ Σήκαλη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ασπρουλιάρικος, η, ον) ἴδε 'Ασπρει-
'Ασπρυδερός, ἡ, ὸν)δερός.
'Ασπροφορεμένος, η, ον)» Λευχεί-
'Ασπροφόρος, α)μων, λευχειμονῶν. habillé en blanc.

'Ασπροφορῶ, ῥ. ἀμ. » Λευχειμονέω. s'habiller en blanc, porter des habits blancs.

'Ασπρόχωμα. » Ἄργιλλος (-λος), λευκάργιλλος (-λος). argile.

'Αστόλιστος, η, ον. »'Ακαλλώπιστος, ἀκόσμητος, ἀδιακόσμητος. qui n'est pas paré (orné).

'Αστοχασιά. » Ἀλογιστία, ἀβουλία, ἀκρισία, τὸ ἀπροβούλευτον (ἄγνωμον, ἀλόγιστον, ἀπερίσκεπτον). inconsidération, inconséquence, indiscrétion. §. ἴδε 'Απροσεξία.

'Αστόχαστα, ἐπ. »Ἀλογίστως, ἀνεπιλογίστως, ἀγνωμόνως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως, ἀκρίτως, ἀγνωμόνως. inconsidérément

'Αστόχαστος, η, ον. »Ἀλόγιστος, ἀσύνετος, ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ἄβουλος, ἀστάθμητος, ἀγνώμων, ἀγνωμόνως ἔχων. irréflechi, inconsidéré, indiscret, mal-avisé, étourdi, ἴδε καὶ Ἀδιάκριτος καὶ Ἀνόητος. ||. 'καὶ εἶσθε τόσον ἀστόχαστοι, ὥστε...; » Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὥστε...; (Δημοσθ. 'Ολ. Β').

'Αστοχιὰ, ἴδε Ἀνοησία καὶ Ἀστοχασιά.

'Αστοχῶ, ῥ. μετ. χ ἀμ. ἴδε Ἁμαρτάνω.

'Αγραγαλιὰ (ἡ ἄγρια γλυκόῤῥιζα), ῥ. »Ἀστράγαλος. astragale, fausse réglisse, θ. §. (ναυτ.) vaigre de fond.

'Αστράγγιστος (-χτος), η, ον. » Ἀδιήθητος. qui n'a pas été exprimé (pressuré, passé par le couloir ou par la chausse).

'Αστρακιὰ (ἀντὶ 'Οστρακιὰ, ὡς ἐστρωμένη μὲ ὄστρακα κεράμεα, ὀνομάζεται εἰς τὴν Χίον τὸ) »Δῶμα, ἴδε τὴν λέξιν.

'Αστραπή. »Ἀστραπή. éclair.

'Αστράπτω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. »Ἀστράπτω. éclairer.

'Αστρίτης (εἶδος 'φειδιοῦ. Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀστρογαλὴν), ζ. »'Εχις-ιος καὶ -εως (ὁ). vipère (ἴδε καὶ παράδ. 'Οχεντρα. (Ἴσως ὁ) 'Οστρακίτης (»Τὸ προπετὲς τοῦ ὀστρακίτου,« 'Επιφ. Παν. 299, Β).

'Αστρον. »Ἀστὴρ, ἄστρον. étoile, θ. astre. ||. ἄστρον ὅ, που (φαίνεται ὅτι) σβύνει καὶ πέφτει. »Διάττων (ἀστὴρ). étoile qui file (tombe). §. (κατ' ἐξοχὴν ὁ Αὐγερινὸς), ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος ἄνθους), ἴδε 'Ασπρολούλουδον.

'Αστροπελέκι (ὀρθότερον ἔπρεπε' να λέγεται Ἀστραποπελέκι). »Κεραυνὸς, σκηπτὸς, πρηστήρ. foudre ἀρσ. καὶ θ. ||. ἐκεῖνος ὅ, που κτυπήθηκε (κάηκεν) ἀπὸ τὸ—. »'Εμβρόντητος, ἔμπληκτος, κεραυνόβλητος, κεκεραυνωμένος. foudroyé; frappé par la foudre.

'Αστροφεγγιά. » 'Η τῶν ἀστέρων φαῦσις, τῶν ἄστρων τὸ φῶς (Θεοφρ.), ἀστερόφωτον (Λεοντ. Τακτ. ΙΖ', 22). la lumière des étoiles.

'Αστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

'Ασυγύριστος, η, ον. »Ἀτημέλητος, ἀδιακόσμητος, ἀκατασκεύαστος, ἀσυσκεύαστος (Ξνφ.), ἀκόσμητος, ἀκόμιστος. dérangé, en désordre, en négligé.

'Ασυγχώρητος (προφ. κοιν. Ἀσυχώρετος), η, ον. »Ἀσύγγνωστος, ἀσυγχώρητος. impardonnable, inexcusable, irrémissible.

'Ασυδοσία. »Ἀτέλεια. immunité.

'Ασύδοτος, η, ον. »Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀφορολόγητος. qui jouit des immunités.

'Ασυλλόγιστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάφορος καὶ Ἀστόχαστος.

'Ασυμβίβαστος, η, ον. »Ἀσύμβατος, ἀσυμβάτως ἔχων. incompatible, ἴδε καὶ Ἀφιλίωτος.

'Ασυνήθιστος (ἐνεργ. ὁ ἀμάθητος), η, ον. »Ἀήθης, ἀήθως ἔχων, ἀσυνήθης, ἄπειρος, ἀβαὴς, ἀπαίδευτος. inaccoutumé. §. (παθ. ὁ μὴ κατὰ συνήθειαν). »"Εξαλλος, ἔκφυλος, ἄτοπος, ἔκτοπος, ξένος, ξενίζων, ἀλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λόκοτος, παρηλλαγμένος. extraordinaire.

'Ασύστατος, η, ον. »'Αστατος, κοῦφος, εὐρίπιστος, ἀνερμάτιστος, εὐχερής. évaporé. ἴδε καὶ 'Ακατάστατος καὶ 'Αστόχαστος καὶ 'Ελαφρόμυαλος.

'Ασφαχτος, η, ον. »'Ασφακτος. qui n'est pas égorgé.

'Ασφιχτος, η, ον. »'Ασφιγκτος. qui n'est pas serré.

'Ασφούγγιστος, η, ον. »'Ασμηκτος.

'Ασχημα, ἐπιρ. »Αἰσχρῶς, ἀσχημόνως, οὐκ εὐπρεπῶς. d'une manière inconvenante. ||. κάμνω—. »'Ασχημονέω. se comporter d'une manière inconvenable. ||. διότι εἶνε ἄσχημα καθὼς κάθησαι. »'Ασχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος (Πλ. ἀποφθ.).

'Ασχημαίνω (γίνομαι ἄσχημος), Μ. (θἀ) 'Ασχημαίνω (ἀόρ. 'Ασχήμαινα), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τὸ κάλλος ἀποβάλλω, αἰσχρὸς γίνομαι. enlaidir.

'Ασχημιά. » Αἶσχος (τὸ) (»'Ως δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ἐγέλασαν πάντες», Ξενοφ. 'Ανάβ. Β'), αἰσγρότης, δυσμορφία, ἀμορφία, τὸ δυσειδὲς (εἰδεχθὲς) τῆς ὄψεως. laideur, θ. difformité.

'Ασχημίζω, ῥ. μετ. » Αἰσγύνω, διαφθείρω (λυμαίνομαι) τὸ κάλλος. enlaidir. §. ῥ. αὐτοπ., ἴδε 'Ασχημαίνω.

'Ασχημοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.

'Ασχημομούρης, α, ικον. χυδ. ἀντι-

'Ασχημοπρόσωπος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

'Ασχημος (προφ. κοινῶς, καθὼς ὅλα τὰ ἀπ' αὐτεῦ, 'Ασκημος), η, ον. »Αἰσχρὸς, δυσειδὴς, δύσμορφος, ἄμορφος, ἀκαλλὴς, εἰδεχθὴς, ἀπρόσωπος. laid, difforme. §. ἴδε 'Απρεπος καὶ 'Αταίριαστος.

'Ασχημότατος, η, ον. »Αἴσχιστος, ὑπερβάλλων αἴσγει, αἰσχρότατος. extrêmement laid.

'Ασχημότερος, η, ον. »Αἰσχίων ὄ (σπντρ.) Αἰσχρότερος.

'Ασχιστος, η, ον. »'Αῤῥαγὴς, ἄῤῥηκτος, ἀδιάῤῥηκτος, ἄσχιστος. indéchirable, qu on ne peut pas déchirer (fendre), qui n'est pas fendu (déchiré).

'Αταίριαστος, η, ον. »'Ανάρμοστος, ἀπροσφυὴς, ἀκατάλληλος, ἀπάδων, ἀπεοικὼς καὶ ἀπεικὼς, ἀνοίκειος, ἀπροσδιόνυσος, ἀνεπιτήδειος, ἀσύμφυλος, ἀπεμφαίνων, ἀεικὴς, ἀσύμφωνος, ἀσγήμων, ἀπρόσφορος, ἀπὸ τρόπου. disconvenant, discordant.

'Ατακτα, ἐπ. »'Ασελγῶς, ἀκόσμως, ἀτάκτως, ἀσχημόνως, ἀκαταστάτως. §. ὕβρει. insolemment, désordonnément.

'Ατακτος, η, ον. » 'Ασεμνος, ἄκοσμος, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς, ἀνάγωγος, ἀσγήμων, ἀκατάστατος. dérangé, désordonné, déréglé (dans ses moeurs, dans sa conduite).

'Ατακτῶ, ῥ. ἀμ. » 'Ασελγαίνω, ἐξυβρίζω, ἀσχημονέω, ἀκοσμέω, παροινέω (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι), καταστρηνιάω. sortir des bornes de la modestie (de la bienséance).

'Αταξία (κίνημα ἄτακτον). » 'Ασέλγεια, ἀτόπημα, ὕβρις, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία. incongruité. §. incartade, θ. §. » Τὸ ἀσελγὲς (ἀνάγωγον) τῶν τρόπων. désordre, déréglement.

'Ατεκνος, η, ον. » 'Απαις-αιδος (ὁ καὶ ἡ), ἄγονος, ἄτεκνος. sans postérité, sans enfans.

'Ατελείωτος (ὅ,που 'δὲν ἔγει τελειωμὸν, ὄ μεταφ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ 'να κατορθωθῇ), η, ον. » 'Ανήνυτος, ἄληκτος, ἀπέραντος, ἄπειρος, ἀτελεύτητος, ἀτέλεστος, διηνεκής. infini, interminable. (ἐπὶ ῥημάτων) ἀνεξάντλητος. intarissable, inépuisable. §. (ὅ,που 'δὲν ἐτελείωσεν). » 'Ατελὴς, ἀσυντελὴς, ἀτελείωτος, ἄπρακτος. inparfait, incomplet.

'Ατιμάζω, ῥ. μετ. » 'Υβρίζω, προ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πηλακίζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, ἀτιμάζω(-άω,-έω). déshonnorer, insulter, outrager, maltraiter, couvrir d'ignominie, ἴδε καὶ 'Εντροπιάζω.

Ἀτίμητος, η, ον. »Ἀτίμητος (»Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ τὸν Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐστάθ. Ὅμ. 781), ὑπέρτιμος. inappréciable, inestimable.

Ἀτιμία. »Ὕβρις, προπηλακισμός, ἀτιμία, ἀδοξία, ὕβρισμα, ὄνειδος, αἶσχος (τὸ), αἰσχύνη. déshonneur, affront, insulte, θ. outrage, honte, θ humiliation, ignominie, injure, infamie, ἴδε ᾧ 'Εντρόπιασμα.

Ἄτιμος (ἄνθρωπος), η, ον. »Ἄτιμος, ἄδοξος, ἀκλεής. malhonnête, infâme. §. (πρᾶγμα). » Αἰσχρόν, ἄσχημον. déshonnête, honteux, ignominieux.

Ἀτιμώρητος, η, ον. » Ἀκόλαστος, ἀτιμώρητος. inpuni. ||. τὰ τοιαῦτα σφάλματα δὲν πρέπει 'ν ἀφίνωνται ἀτιμώρητα. » Τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα (Ξενοφ.). «

Ἀτονία, ἴδε Ἀδυναμία.

Ἀτονίζω, ῥ. μετ. »Χαυνόω, διαθρύπτω, ἐκλύω, ἐκνευρόω(-ίζω), ἐκθηλύνω. énerver, épuiser, efféminer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Εκλύομαι κτλ, ἀτονέω. être épuisé etc.

Ἀτονισμένος, η, ον. »'Εκλελυμένος, ἄτονος, ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμένος. énervé, ἴδε καὶ Ἀποκαμωμένος.

Ἄτος, η, ον, (ἀντων. ἑνωμένη πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους Μοῦ, σου, 'του, 'της:) καὶ πληθ. Ἀτοί('μας, σας, 'τους, κτλ.), (κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ) » Αὐτὸς (ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος), αὐτοὶ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἐκεῖνοι κτλ.). moi(toi, lui, etc.)-même, ἴδε Ἴδιος καὶ Μονάγος καὶ Γ. ||. ὥστε νὰ τὰ κάμνῃς ὅλα ἀτός σου; » Ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς (Δημοσθ. περὶ Στεφ.); ||. 'να βουτήξῃ τὸ καυκὶ καὶ 'να περιχυθῇ ἀτός 'του. » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι (Θεοφρ.). ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζεν ἀτός 'του. »Καὶ τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε.«

Ἀτόφυος (ἴσως ἐκ τοῦ Αὐτοφυὴς), α, ον. » Συμφυὴς, συνεχὴς, ὁλοφυής. ||. μιὰ κολώνα ἀτόφυα. »Μονόλιθος στήλη. toute d'une pièce, ἴδε καὶ Ἀκέρῃος.

Ἀτριφτος, η, ον. » Ἀτριβὴς, ἄτριπτος.

Ἀτρύγητος, η, ον. » Ἀτρύγητος. qui n'a pas été vandangé.

Ἀτσάκκιστος, η, ον. » Ἄθραυστος, ἄῤῥηκτος. qui n'est pas (ou qui ne peut pas être) cassé (rompu), qu'on ne peut pas rompre.

Ἄτσαλος (» Τὰ ῥοῦχά 'του ἔν' ἄτσαλα, καὶ γέμουσι τὴν ψεῖραν,« Στέφ. Σαχλίκ. Παραιν.), η, ον, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Αἴσυλος ἡ »Ἀζαλέος, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, αἰσχρός, ('Εχει καὶ ὁ 'Ησύχ. »Ἄσκαλα, ἀκάθαρτα,« καὶ »Ἀττάλη, φόρτις). sale, indécent etc. ('Υπάρχει καὶ ῥῆμα σύνθετον Ἀτσαλοτρώγω, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Δουκάγγ., ἐξηγῶν αὐτὸ πάντῃ ἀκαταλλήλως).

Ἀτσίδι (ἐκ τοῦ) » Ἰκτὶς, ἰκτῖδος,« ζ. ἴδε Κουνάδι.

Ἀτυχία. »Ἀποτυχία, ἀπότευξις, δυστυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα. malheur, ἴδε καὶ Κακομοιριά.

Ἄτυχος, η, ον. »Δυστυχής. malheureux, infortuné, ἴδε καὶ Κακόμοιρος. ||. εἶμαι ἄτυχος. » Δυστυγέω. jouer de malheur, ἴδε καὶ Τύχη.

Αὐγερινὸς (τὸ λαμπρότερον τῶν ἄστρων. "Οταν φαίνεται τὸ πρωὶ λέγεται) »'Εωσφόρος, ἑῷος, φωσφόρος. étoile du matin· (Καὶ ὅταν 'βγαίνῃ ἀποσπερὶς), »"Εσπερος. étoile du soir. ('Εν γένει δὲ), » Ἀφροδίτη. étoile du berger ou de Venus.

Αὐγὴ (» 'Ομιλήσας δὲ ἄγρις αὐγῆς,« Πρξ. Ἀποστ.). »'Εως-ω (ἡ), ἠὼ-οῦς (ἡ). aurore, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Αὐγό. »Ὠόν. œuf. ||. αὐγὰ 'ς τὸ σαχάνι. des œufs pochés. §. τὰ αὐγὰ τῶν καβούρων κτλ. »Ἐριθάκη.

Αὐγολέμονον. »Ὠοῦ ὑπότριμμα (σύγκρουμα), καρύκη, κατάχυσμα, καταχυσμάτιον. sauce, θ.

Αὐγομάνα. »Ὠοθήκη. ovaire.

Αὐγοτάραχο (»Καὶ πωρινὰ αὐγοτάριχα διὰ τὴν ἀνορεξίαν,« Πτωχοπρόδρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ., διότι τὰ τοῦ φθινοπώρου εἶνε τὰ καλλήτερα). »Ὠοτάριχον. boutargue, θ.

Αὐγότσεφλον (τὸ). »Ὠοῦ ἔλυτρον (κέλυφος). coque, θ. coquille, θ.

Αὐγωμένος, η, ον. »Ὠοφόρος, (ἐπὶ θαλασσ.) ἐριθακώδης. oeuvé. ||. παγουρομάνναις αὐγωμέναις. »Γραῖαι ἐριθακώδεες,« Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

Αὐθάδεια. »Προπέτεια, θράσος, ὕβρις, ἰταμότης, αὐθάδεια καὶ αὐθαδία, θρασυστομία, τὸ αὔθαδες (ἰταμὸν κτλ.). audace, θ. arrogance, insolence, impertinence. ||. μὲ αὐθάδειαν, ἐπίρ. »Προπετῶς, αὐθαδῶς, θρασέως. audacieusement, insolemment, arrogamment, inpertinemmeut.

Αὐθάδης, ισσα, ικον. »Προπετὴς, θρασὺς, ὑβριστὴς, ἰταμὸς, τολμητίας, θρασύστομος, θρασύγλωττος, ἀθρόστομος, φορτικός. insolent, arrogant, impertinent, audacieux, effronté.

Αὐθαδιάζω, ῥ. οὐδ. »Προπετεύομαι, θρασύνομαι, θρασυστομέω, ἀποθρασύνομαι, ἀπαυθαδέω, ἀπαυθαδιάζομαι. parler insolemment (arrogamment etc).

Αὐθεντεία (τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ διάστημα τῆς διοικήσεως τοῦ αὐθέντη). »Ἡγεμονεία(-ία), ἀρχὴ, δεσποτεία. principauté, seigneurie.

Αὐθεντεύω (ἀπὸ τοῦ) »Αὐθεντέω (»Οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς,« Α. Τιμοθ.), ῥ. ἀμ. »Ἡγεμονεύω, ἄρχω, ἡγέομαι. être (devenir) prince.

Αὐθέντης (προφ. κοιν. Ἀφέντης). »Κύριος, δεσπότης, αὐθέντης (Εὐριπ. Ἰκ. 444). seigneur, maître. §. »Ἡγεμών. prince.

Αὐθεντικὸς, ἡ, όν. »Ἡγεμονικὸς, δεσποτικὸς, δεσπόσυνος. qui appartient au prince, seigneurial.

Αὐλάκι (τὸ κανάλι). »Αὔλαξ-ακος (ἡ), ὀχετὸς, διώρυξ-υγος ᾖ (Ἀττικ.) -υχος, διορυγὴ, διόρυγμα, ἀμάρα, ὑδροῤῥόη. canal, tranchée, rigole, θ. biez (κυρ. τοῦ νερομύλου). ||. ἀνοίγω αὐλάκι. »Αὔλακα τέμνω (ἄγω) ᾖ (μονολεκτ.) αὐλακοτομέω.

Αὐλακιά. »Αὔλαξ-ακος καὶ Ἄλοξ -οκος (ἡ). sillon. ||. ἀνοίγω (κόπτω) αὐλακιαίς, ἴδε Αὐλακόνω.

Αὐλακόνω (γεωργ.), ῥ. μετ. »Αὐλακίζω(-όω), αὐλακοτομέω, ἀλοκίζω. silloner.

Αὐλάκωμα (γεωργ.). »Αὐλακισμός. sillonage, sillonement.

Αὐλή. »Αὐλὴ (κυρ. ἡ περιοχὴ τοῦ 'σπιτιοῦ), κλείσιον (Πλούτ. Ποπλικ.). αἴθουσα. cour, θ. carré. §. (τὸ βασιλικὸν παλάτι), ἴδε Παλάτι.

Αὐλίζομαι, ῥ. μσ. ||. ἀπὸ ποῦ αὐλίζεσθε; (ἤ) ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται τὸ σπίτι σας; »Πόθεν εἰσιτητὰ εἰς τὴν οἰκίαν; de quel côté la maison se sert elle (perce-t-elle)? ||. ε' ὀσπίτι αὐλίζεται ἀπὸ δυὸ δρόμους. »Ἀμφίθυρος ἡ οἰκία. la maison perce dans deux rues.

Αὐλόγυρος (ὁ τοῖχος, τὸ περίφραγμα ἐν γένει, τῆς ἔξω αὐλῆς τοῦ 'σπιτιοῦ). »Περίβολος, περίφραγμα, θριγκὸς, ἕρκος (τὸ). enclos, enceinte, θ. clôture, θ.

Αὐλόπορτα. »Αὔλειος (»Αὐλεία) θύρα (κυρ. ἡ Ἐξώπορτα, ἡ φέρουσα δηλ. ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ), μέταυλος (Ἀττικ. ἀντὶ) μέσαυλος (ἡ φέρουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τ' ὀσπίτι). porte d'entrée, θ.

Αὐξάνω, Μ. (θὰ) αὐξήσω (ἀόρ. Αὔξησα κτλ.), ῥ. μετ. »Αὔξω, ἐπιτείνω, αἴρω ἐπὶ μέγα. accroître, augmenter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Αὔξομαι, ἐπιτείνω(-ομαι), αὐξάνω(-ομαι), ἐπιδίδωμι, αἴρομαι μέγας (ἐπὶ μέγα). augmenter, croître, accroître, s'accroître, s'augmenter. ||.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ ἡ ψύχρα αὔξησεν, ἐπειδὴ ἐσηκώθη ('πῆρεν) ἄνεμος. »Καὶ τὸ ψύχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου. ||. ὁ ἄνεμος ἐμετρίαζε (κατάπεφτεν) ὅσο' αὔξαινεν ἡ ζέστη. »Καὶ τὸ πνεῦμα ῥᾷον ἐγίνετο, τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης.« ||. μὲ αὐτὰ ϗ μὲ αὐτὰ αὔξησεν ὁ Φίλιππος. »Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος.«

Αὔξησις. »Αὔξη, αὔξησις, ἐπίδοσις. accroissement, augmentation.

Ἀϋπνία. »Ἀγρυπνία, ἀϋπνία. insomnie.

Αὐρινὸς, ἡ, όν. »'Ο ('Η, Τὸ, Οἱ, Τὰ κτλ.) αὔριον. de demain. ||. ἡ αὐρινὴ 'μέρα θὰ 'τὸ δείξει. »'Η αὔριον δείξει.

Αὔριον, ἐπίῤ. (χρον.). »Αὔριον. demain. ||. οἱ νόμοι 'να ἔχωσι κῦρος ἀπὸ αὔριον. »Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. ||. 'τὸν ἐπροσκαλοῦσε 'να δειπνήσῃ πάλιν αὔριον μαζῇ του. »Εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν. ||. δι' αὔριον (ἂς μείνουν) τὰ οὐσιώδη. »Εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα (παροιμ. Πλούτ. Πελοπ.).«

Αὐτάκι. »'Ωτάριον.

Αὐτὶ (ἀπὸ τοῦ) »'Ωτίον (ὑποκρ. τοῦ) »Οὖς-ὠτὸς καὶ (ποιητ.) »Οὖας -ατος (καὶ Αἰολ.) »Αὖς-αὐτὸς-αὐτὶ κτλ. (τὸ). (πλθ.) ἀκοαί. oreille, θ. ||. στουπόνω τ' αὐτιά μου, μήπως ϗ τὰ 'ξανακούσω. »Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπου ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα,« Λκ. ||. τ' ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου, (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιὰ, (φρσ.) ἴδε Ἴδιος. ||. βούζουν τ' αὐτιά μου, ἴδε Βούζω. ||. βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω τὶ λέγουν), ἴδε Βάλλω. ||. (ὁ χοῖρος, ὅταν 'δὲν 'μπορῇ), ῥίχνει τ' αὐτιά 'του κάτω. »Καταβάλλει τὰ ὦτα (Πολυδ.). ||. ἔῤῥιξε τ' αὐτιά 'του (μεταφ. δι' ὅσους ταπεινόνονται καὶ ἑπομένως ἀφήνουν τὸ προτητερινόν 'τους ὕφος), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) »Οὔατα κάββαλεν ('Οδυσ. Ρ., τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ 'Πσυχ.), »Κυλλαίνων ὦτα.« (ἐξέφρασεν). »Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ, δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. il a l'oreille basse, il baisse l'oreille. ||. 'δὲν ἀδειάζω, 'ποῦ λέγει, μήτε 'να ξύσω τ' αὐτί μου. »Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, σχολὴν ἄγων. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιὰ, (φρσ.) »Ἀπέκναισέ μου τὰς ἀκοάς. »Διατεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα (Πολυδ.). »Διατεθρύλλημαι (»Κατατέτριμμαι) ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου (Ξενοφ.). étourdir (rompre) les oreilles, ἴδε καὶ Πονοκεφαλῶ.

Αὐτόπονος, παθ. »'Ωταλγία. otalgie, θ.

Αὐτὸς, ἡ, ὸ, (ἀντων. Δεικτ.) »(ἀρσ.) Οὗτος (»Οὐτοσὶ)-τούτου (τουτουί). celui-ci (celui-là). (θηλ.) αὕτη-ταύτης (ταυτησί). celle, celle-ci (celle-là). (οὐδ.) τοῦτο-τούτου (τουτουί). ce (πρὸ συμφώνου), cet (πρὸ φωνήεντος), ce-ci (ce-là). »Ὅδε, ἥδε, τόδε κτλ. αὐτός. (εἰς τὴν Γρφ. εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μὲ τὴν σημερινὴν ἐκδοχῆς ϗ τὸ) »Αὐτὸς (»Αὐτός ἐστιν 'Ηλίας, ὁ μέλλων ἔρχεσθαι,« Εὐαγγ.), ἴδε καὶ 'Ο. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης, πέντε κτλ.). »Τρίτος (»Τέταρτος, »Πέμπτος κτλ.) αὐτός. lui troisième (quatrième, cinquième, etc.). ||. ('καταίβηκαν εἰς τὸν Πειραιᾶ) καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ γυναῖκες 'τους καὶ τὰ παιδιά 'τους. »Αὐτοί τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες. ||. δι' αὐτὸ καὶ (κατὰ συνίζησιν) γι' αὐτὸ, ἴδε Διὰ καὶ Τοῦτο. ||. τὸ πλέον παράξενον ὅμως εἶν' αὐτὸ, 'που θὰ 'πῶ. »'Εκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, ὅτι... ||. αὐτὸ, (ἢ) τὸ αὐτὸ, (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα). »Τὸ δεῖνα (Ἀριστοφ. πολλαχοῦ). chose, (ἄλλοι λέγουν· »τέτοιο. [ἢ] »τὸ τέτοιο). ||. καὶ πότε αὐτό; ἐν ᾧ... ἴδε 'Εν ᾧ. ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, (φρσ.). »Τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις. ||. εἰς αὐτὴν τὴν (γεροντικὴν δηλ., περασμένην) ἡλικίαν! »'Εν τούτῳ τῆς ἡλικίας (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)! « ||. αὐτὴν τὴν ὥραν (φρσ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀντὶ Ἀμέσως, τῶρα, ὅμοιον μὲ τὸ) »Ἀρχίλογον, ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν (Πλούτ. Λακων. Ἐπιτηδ.) «. (Τούτου σύνθεσις εἶνε τὸ ἐπίρρημα) »Αὐθωρεὶ (-ρὶ). (οἱ χυδ. τὸ λέγουν: τούτην τὴν ὥραν, τὸ ὁποῖον συνηγεῖ πως μὲ τὸ Γαλλ.) tout à l'heure.

Αὐτοῦ, ἐπ. (τοπ.) »Αὐτόθι, αὐτοῦ (ὁ Πλάτων τὸ μετεγειρίσθη ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ, τῇδε. » Τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν,« καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁμοίως· ὁ δὲ Πλούταρχος εἶπεν : » Ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν «). là-ici, là-même. ||. ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Ἀπό.

Ἄὐψος, ον (κυρ. κρασὶ, τὸ χωρὶς γύψου). »Ἄγυψος.

Ἀφάνα (ἀπὸ τοῦ Ἄπτειν, διότι μὲ αὐτὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καίουν τοὺς φούρνους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ Σουίδ. τὴν λέξιν, ἐξηγῶν δι' αὐτοῦ τὸ Σκινδαψὸς, φ. (ἀγκαθ.),(ἴσως ὁ) »Ἐχινόπους. chardon étoilé.

Ἀφανίζω, ῥ. μετ. »Διαφθείρω, καταστρέφω(-ομαι), ἀναιρέω, ἀπολλύω(-υμι), καταλύω, ἀφανίζω, διεργάζομαι, ἐξολοθρεύω. détruire, anéantir, ruiner, perdre, ravager, exterminer, ἴδε καὶ Χαλνῶ ᾗ Χάνω.

Ἀφανισμός. » Ὄλεθρος, φθορὰ, διαφθορὰ, ἐξ(ἀπ)ώλεια, πανωλεθρία, φθόρος, ἐξολόθρευσις. destruction, anéantissement, ruine, θ. ravage, dépérissement, παρβλ. Χάλασμα.

Ἄφαντος, η, ον. » Ἀφανὴς, ἄφαντος (Εὐαγγ., Πίνδ. Ι. Ὀλυμπ., Διοδ. Σικελ.), φροῦδος. invisible. ||. γίνομαι ἄφαντος. » Ἀφανίζομαι (»Φαίνεται δὲ ἡ τρυγὼν τοῦ θέρους· τοῦ δὲ χειμῶνος ἀφανίζεται. φωλεῖ γὰρ,« Ἀρχ.), ἀφανίζω ἐμαυτὸν (»Ὁ θεὸς δ' εὐθέως ἠφάνισ' αὐτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεὼν,« Ἀρχφν.), ἀφανὴς (ἄφαντος, ἐξ ὀφθαλμῶν) γίνομαι. disparaître, s'évanouir. ||. κάμνω ἄφαντον. »Ἀφανίζω. faire disparaître.

Ἀφεντειὰ, ἴδε Αὐθεντεία. §. (ὁ κοινὸς λαὸς τὸ μεταχειρίζεται ὡς ἴδιος τίτλου, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, καὶ τὸ ἐνόνει μὲ τὰς ἀντων. σου, 'του, 'της, σᾶς, 'τους. Ὅμοιόν τι παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους τῆς Λακεδαίμονος Εἵλωτας: Ὅταν οἱ Θηβαῖοι, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λακωνικὴν, 'τοὺς παρεκίνουν 'να ὁπλοφορήσωσιν ἀπεκρίνοντο, λέγει ὁ Πλούταρχος. » Οὐκ ἀρέσκειν ταῦτα τᾶς δεσποσύνας. « ὡς ἂν εἰ ἔλεγον, ἂν 'δὲν λανθάνωμαι: » Δὲν ἀρέσουν αὐτὰ τῆς ἀφεντειᾶς 'των, « ἐννοοῦντες τοὺς κυρίους 'των).

Ἀφθαστος, η, ον (κυρ. ἰατρικὸν δοκιμασμένον καὶ ἀλάνθαναστον· οὕτως ὀνομάζει ὁ Μυρεψὸς βότανόν τι ἀντιφάρμακον). » Ἀνύσιμος, ἐνεργὸς, δραστικὸς, δραστήριος. fort, efficace, infaillible.

Ἀφηγκριεῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐπακροάομαι (κατὰ τὸ Ἐφέτος), παραβάλλω τὸ οὖς, ὠτακουστέω. prêter l'oreille

Ἀφιερόνω, ῥ. μετ. »Ἀνατίθημι(-εμαι), ἀφιερόω, καθιερόω, ἀνίημι. consacrer, dédier, dévouer.

Ἀφιέρωμα. » Ἀνάθημα(-θεμα), ἀφιέρωμα. offrande, θ.

Ἀφιερωμένος, η, ον. » Ἀνατεθειμένος, ἀνακείμενος, ἄνετος, ἀνειμένος. consacré, dédié.

Ἀφιλίωτος, η, ον. » Ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος. irréconciliable.

Ἀφίνω, Μ. (θὰ) ἀφήσω (ἀόρ. Ἄφησα καὶ Ἄφηκα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Ἀφημένος κτλ.) ῥ. μετ. » Ἐάω, ἀφίημι, λείπω, λιμπάνω, ἐκ(ἀποκατα-ἐγκατα-παρα)λείπω, προ(ἀναμεθ-παρ)ίημι(-εμαι), ἀποτίθημι(-εμαι). laisser, quitter, renoncer à, abandonner, délaisser. ||. ἄφηκε (ἄφησε) τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ γέρια 'του. » Μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν (Συνεσ.). « ||. 'να μὴν ἀφίνουν κἀνένα 'να ἐμβῇ (περάσῃ) μέσα εἰς τὸ κάστρον. » Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἄκραν. ||. 'τὸν ἄφινε 'να ἐμβαίνῃ εἰς τὸν παπποῦ 'του. » Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. ||. ἀφίνω τὸ νερὸν εἰς τὸν κάμπον, ἴδε Ἀπολνῶ. ||. ἀφίνω 'πίσω. » Ἀπολείπω(-λιμπάνω).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. ἀφίνοντας τὸ βουνὸν πρὸς τὰ δεξιά. »Ἐκ δεξιᾶς τὸ Πάγγεον οὖρος ἀπέργων (Ἡρόδ. Η'.). laissant la montagne à main droite, ἴδε καὶ Παίρνω. ||. ὁ πατέρας 'του πέθανε καὶ 'τὸν ἄφησε πολλὰ μικρόν. »Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ τοῦ πατρὸς αὐτῷ τελευτήσαντος. ||. ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ λόγια. »Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. ||. ἄφησα τὸ καράβι κ' ἔφυγα (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν). »Ἀι(»Αει)πόνεως ἐγενόμην, déserter le vaisseau. ||. 'τὸν ἄφηκε 'ς τὸν τόπον. »Αὐτόθεν (»Μιᾷ πληγῇ) αὐτὸν κατέβαλεν, il l'étendit roide mort. ||. ἀφίνω γένεια (μαλλιὰ, μουστάκια). »Πώγωνα (»Κόμην, »Γένειον) τρέφω. »Τὸν ἀρχαῖον τρόπον κομῶντες, καὶ τὰ γένεια ἀφεικότες,« Δίων Χρυσος. Λς. se laisser croître la barbe (les cheveux etc). ||. 'τὸ ἄφησε δι' ἄλλον καιρόν. »Εἰς ἄλλον καιρὸν ἀνεβάλετο (ἀνέθετο, ὑπερέθετο). ||. ἄφησε 'να περάσουν δυὸ 'μέρες. »Δύο διαλιπὼν ἡμέρας. ||. Ἀφίνω μεταξὺ τόπον (ἄδειον). » Διαλείπω (»Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι, καὶ ἐῶσι ἀνεψῦχθαι,« Ἱππκρ. περὶ ἀγμ.). ||. 'τὸ ἀφίνω ἐπάνω σου, (φρσ.) »Ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβάλλομαι (ποιοῦμαι, ἀνατίθημι-εμαι, ἐπιτρέπω). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Δίδω ἄδειαν). »Συγχωρέω. permettre, accorder, ἴδε καὶ Ἄδεια. ||. μὲ πολλήν 'του δυσαρέσκειαν καὶ γωρὶς 'να 'τὸ θέλῃ διόλου, 'το 'ς ἄφησε 'ν' ἀραδιασθοῦν ἔτσι. »Μάλιστ' ἄκων συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, §. ἀφίνομαι (τραβῶ γέρι, τραβηοῦμαι, παραιτοῦμαι), ῥ. μεσ. »Ἐξ(»Ἀφ)ίσταμαι, ἀφίεμαι, ἀναδύομαι. désister, se désister, ἴδε καὶ Τραβηοῦμαι.

Ἀφιόνι, ἰατρ. »Μηκώνειον, ὄπιον, opium.

Ἄφκιαστος, η, ον, ἴδε Ἄφτειαστος.

Ἄφοβα, ἐπ. »Ἀφόβως, ἀδεῶς, ἀνεκπλήκτως, ἀκαταπλήκτως, ἀταράχως. intrépidement, imperturbablement, sans peur.

Ἀφοβιά. »Ἀφοβία, τὸ ἄφοβον (ἀνέκπληκτον, ἀπτόητον, ἀκατάπληκτον). intrépidité, imperturbabilité.

Ἄφοβος, η, ον. »Ἀδεής, ἄφοβος, ἀπτόητος, ἀνέκπληκτος, ἀκατάπληκτος, ἀτάραχος. intrépide, imperturbable.

Ἀφόρειος, α, ον, ἴδε Ἀφόρετος.

Ἀφορεσμένος, η, ον. »Τῆς ἐκκλησιας ἀποκήρυκτος (Συνέσ.), ἐναγὴς, ἐξάγιστος, κατάρατος, ἐπάρατος, ἀφωρισμένος (μεταγ.), ἀποσυνάγωγος (παρ' Ἑβραίοις). excommunié, ἴδε καὶ Καταραμένος.

Ἀφορεσμός. »Ἀφορισμὸς (πόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ λέξις ὅταν ὁ Ἱπποκράτης ἔγραφε τοὺς ἀφορισμούς 'του, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν σήμερον!), ἀποκήρυξις (Συνέσ.), ἀρὰ καὶ (πληθ.) ἀραί. excommunication.

Ἄφορετος, η, ον. »Ἀφόρητος (μεταγ. »Ἀφόρητοι βλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. 137), ἄβλητος (Ἡσύχ.), ἄγναμπτος, ἀτριβής. (habit) tout neuf, qui n'a pas été porté (usé).

Ἀφορμὴ, ἴδε Αἰτία.

Ἀφορνῶ, Μ. (θὰ) ἀφορέσω (ἀόρ. Ἀφώρεσα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Ἀφωρεσμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐΐργω ἱερῶν, ἀποκηρύσσω(-ττω) (Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστορ.), ἀφορίζω (Ἐκκλ.), ἀρὰς τίθεμαι. excommunier.

Ἀφ' οὗ, ἡ Ἀφοῦ, ἐπίῤ. (χρον.) καὶ σύνδ. (αἰτιολ. καὶ συμπερ.). »Ἐπειδὴ, ἐπεὶ, ἐπειδὰν καὶ ἐπὰν (πρὸς ὑποτακτικὴν), μετὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον), ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτε, ὅπου, ὅτε, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὡς. depuis que, après, après que, quand, puisque. ||. (διὰ μετοχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφ' οὗ τὰ εἶπεν αὐτά. »Ταῦτα εἰπὼν· »Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰρηκότος. ||. ἀφ' οὗ πέρασε τὸ Σάββατον. »Δια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γενομένου τοῦ Σαββάτου. ||. ἀφ' οὗ λούσθηκε, καὶ φόρεσεν ἕνα μεγαλοπρεπὲς φόρεμα. »Λουσάμενος δὲ καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπράν. ||. καὶ ἀφ' οὗ γυρίσῃς μέσα αὐτὴν τὴν ἄκρην, εἶν' ἓν ἀψήλωμα μεγαλούτσικο'. » Καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, κρηπὶς ἐστιν εὐμεγέθης. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ὅταν ὅμως προηγῆται ἀφηγηματικὸν ῥῆμα): ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ Ἀγάθωνος, ἠῦραν τὴν θύραν ἀνοικτήν. »'Επειδὴ οὖν γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. ||. ἀφ' οὗ δὲ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ ναί.... » 'Επειδὴ ᾠῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς. ||. 'δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ἀφ' οὗ ἔπαυσεν. »Οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. ||. διότι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερης μῆνας, ἀφ' οὗ ἐξώφλησε μὲ αὐτοὺς, ἀπέθανε. »Τέτταρσι γὰρ ἢ τρισὶ μησὶν ὕστερον ἢ διελύσατο πρὸς τούτους, ἐτελεύτησε (Δημοσθ. πρὸς Ναυσιμ. καὶ Ξενοπ.).« ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶν' ἔτσι. »"Οτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει. »'Οπότε γοῦν οὕτως ἔχει. ||. ἀφ' οὗ πλέον 'δὲν 'μπορῶ οὔτε σᾶς 'νὰ καταπείσω. »"Οπου(» "Οτε)γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν,« Πλάτ. ||. ἀφ' οὗ εἶδαν κοντὰ τὴν ἁρμάδαν. »'Επεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασεν. » 'Ως οὖν ἀφίκετο. ||. ἀφ' οὗ ἔλθοι. » 'Επειδὰν ἀφίκηται. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἀγαπᾷς καλλήτερα 'να σιωπᾷς. » Ἀλλ' εἰ σιωπᾷν ἥδιόν σοι. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἠῦραν εὔλογον 'να παιδεύουν καὶ διὰ μόνους λόγους, 'δὲν ἤθελαν ἄρά γε παιδεύσῃ πολὺ σκληρότερα τὸν πραγματικὸν τῆς πόλεως προδότην; »"Οπου τοίνυν καὶ τῶν λόγων τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἧπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν, οὐμεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν«; ἴδε καὶ Μένω. ||.ἀφ'οὗ'κτίσθηκαν οἱ ἄνθρωποι. »Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι (Δημοσθ.)«. ||. εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἴδε Εὐθύς. ||. εὐθὺς ἀφ' οὗ περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν, ἴδε Καθώς.

Ἀφράτος, η, ον. » Ἀφρώδης (Εὐριπ. 'Ορ.). soufflé.

Ἀφραχτος, η, ον, ἴδε Ξέφρακτος.

Ἀφρίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀφρίζω(-έω, -ιάω). écumer, mousser (κυρ. διὰ τὸ κρασί).

Ἄφρός. »Ἄφρός. écume, θ. mousse (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων).

Ἀφρόψαρα (τὰ), ἴδε Γόνος.

Ἄφτειαστος, η, ον. »Ἀκατασκεύαστος, ἀτελής. imparfait.

"Αφτρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ ἄφτραις, σύγκαμμα τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μάλιστα παιδιῶν), πάθ. »"Αφθα. aphtes. ||.'Ἐγάζω (ἔχω) ἄφτραις. »Ἀφθάω.

Ἀφύλακτος, η, ον. »Ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος. qui n'est pas gardé.

Ἀφύσικος (ὁ Διογ. Λαέρτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀφυὴς), η, ον. »'Ο (» 'Η, » Τὸ, » Τἀ, κτλ.) παρὰ φύσιν, ὑπερφυὴς, ἔκφυλος, ἀνακεχωρηκὼς τῆς φύσεως (Χρυσός.). contre nature.

Ἀχ! ἐπ. (τὸ ὀπ. φαίνεται εἰς τὸ ἀρχ. Ἄχος, ἄχθος, ἄχθομαι κτλ. σημαίνει πόνον, λύπην, εὐχαρίστησιν κτλ.) »Παπαί! φεῦ! ὤμοι καὶ οἴμοι! ἰού! αἴ-αἴ! ἀ καὶ ἄ! ἄ-ἄ (» "Α, ἄ, ὀδύνη με τείρει,« Εὐρ. 'Ρησ.)! Φεῦ (»Φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοσῷδ' ἐν χρόνῳ,«! Σοφ.). ah! ἴδε Ὤ, καὶ "Ωχ!

Ἀχάλαστος, η, ον. »Ἀνώλεθρος, ἄφθαρτος, ἀκήρατος, ἀδιάφθορος, ἀκαθαίρετος. indestructible, impérissable, incorruptible.

Ἀχαμνὰ, ἐπ. »Πονήρως, κακῶς. mal, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχαμναίνω(-ίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀδυνατίζω καὶ Αιγνεύω.

Ἀχάμνισμα, ἴδε Ἀδυνάτισμα καὶ Αιγνάδα.

Ἀχαμνὸς, ἡ, ὀν (ἐκ τοῦ) »Χαῦνος, ἴδε Ἀδύνατος καὶ Αιγνός. §. ἀχαμνὰ (διὰ τὸ εὐφημότερον, τὰ) » Αἰδοῖα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), οἱ ὄρχεις, οἱ δίδυμοι. les testicules, les parties naturelles (honteuses).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀχαριστία. »Ἀγνωμοσύνη. ingratitude, θ.

Ἀχάριστος, η, ον. »Ἀγνώμων, ἀχάριστος, δυσχάριστος. ingrat. ||. φαίνομαι (εἶμαι) ἀχάριστος. »Ἀγνωμονέω. manquer de gratitude, méconnaître un bienfait (un service).

Ἀχελοῦδα, ψ. ἴδε 'Ορφός.

Ἀχελώνα, ζ. ἴδε Χελώνα.

Ἀχελῶνι, πάθ. ἴδε Χελῶνι.

Ἄχερον, ἴδε Ἄχυρον.

Ἀχερῶνα(-νας), ἴδε Ἀχυρῶνα.

Ἀχηβάδα, ἴδε Χηβάδα.

Ἀχινοπόδι, φ. »'Εχινόπους-ου καὶ -οδος (ὁ). chardon à cent têtes.

Ἀχινός(-νιός), θαλ. »'Εχῖνος. oursin (Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ὠνόμασαν προσφυέστατα· Δενίζ-κεστανὲ, Κάστανα θαλάσσια. Τὴν αὐτὴν μετωνυμίαν ἔχουν καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας).

Ἀχλάδι (τὸ Ἀγριάπιδον· εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅμως ὀνομάζουν τὰ ἥμερα), κ. » "Οχνη καὶ » "Ογχνη, ἀχράς (»"Ογχνη κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς... καταχρώμεθα δὲ ὅμως τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων,« Εὐσταθ. 'Οδυσ.), ἄχερδος (ὁ καὶ ἡ). poirier sauvage ou franc.

Ἀχνίζω (βάλλω εἰς τὸν ἀχνὸν), ῥ. μετ. »Πυριάω (κυρ. ἀῤῥώστον ἵνα ἰδρώσῃ). §. » Καταντλέω. exposer (cuir) à la vapeur. §. fomenter. §. (ἐβγάζω ἀχνόν). ῥ. ἀμ. » Ἀτμίζω, ἀτμιάω. fumer, exhaler.

Ἄχνισμα. » Ἀτμισμὸς, ἄτμισις. Πυρίασις. §. » Κατάντλησις. l'action de faire cuir (d'exposes) à la vapeur. §. fomentation.

Ἀχνιστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. θαλασσινόν). »Ἀτμιστός. cuit à la vapeur.

Ἀχνός. »Ἀτμὸς, ἀτμὶς, ἄχνη, ἀπόπνοια. vapeur, θ. fumée, θ.

Ἀχόρταγος, η, ον. » Ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, ἀχόρταστος. insatiable. avide.

Ἀχὸς (»Τί 'νἄν ἀχὸς 'που γένεται καὶ ταραχὴ μεγάλη;«). »Ἦχος.

Ἀχοῦρι (ἐκ τοῦ) Ἀχούριδος ('Επγρφ. 'Ηρακλ. Α', 139, ὅπερ διακρίνεται σαφέστερον ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ Τουρκ. Ἀχὺρ), ἱππῶν, ἱπποστάσιον. écurie, θ.

Ἀχρεία, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ὕβρει. vilainement, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχρειέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ Ἀχρειέσερος, η, ον, συγκρ. (ἀμλ. ἴδε τὸ Θετ). τοῦ Ἀχρεῖος. » Αἴσχιστος, μιαρώτατος, παμμίαρος. très-manvais sujet.

Ἀχρειεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀχρειόομαι (»Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν,« Γραφ.), ὑβρίζω, ἐξυβρίζω, ἀσελγαίνω. agir (se comporter) avec impertinence (insolence). ||. καὶ τοὺς πολλὰ πονηροὺς, ὅταν πολὺ-πολὺ ἀχρειεύσωσι. »Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ὅταν πλεονάζωσι (Δημ.).«

Ἀχρειόγλωσσος), η, ον, ἴδε Ἀ-
Ἀχρειολόγος)χρειόστομος.

Ἀχρειολογῶ, ῥ. ἀμ. » Αἰσχρολολέω, αἰσχρομυθέω, αἰσχροῤῥημονέω, αἰσχροεπέω. tenir des propos indécents etc., avoir la bouche vilaine (μεταφ.).

Ἀχρεῖος, α, ον (Σημ. Α'. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄχρηστος· ἀπὸ τὸ »Ἀχρεῖον ἰδὼν« ὅμως τοῦ 'Ομήρου φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ τὸν Ἀναιδῆ, καθὼς τὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λέγω δὲ »ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,« καθότι ὀνομάζομεν ὄχι μόνον ἀχρεῖον ἄνθρωπον (τὸν κακὸν καὶ διεφθαρμένον), ἀλλὰ καὶ ἀχρεῖον ἀέρα (τὸν νοσώδη), καὶ ἀχρεῖον κρέας (τὸ ἄπαγον), καὶ ἀχρείαν καταῤῥοὴν (τὴν βραδεῖαν), ἢ ἀχρεῖον δρόμον (τὸν δύσβατον), καὶ ἀχρεῖον ἄλογον (τὸ νωθρὸν ἢ δυσάγωγον), καὶ ἐν γένει ὅ,τι 'δὲν εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδός 'του. 'Επομένως εἶν' ἀδύνατον 'να προσδιορισθῇ ἐπ' ἀκριβὲς ἡ κυριολεξία τῆς λέξεως, ἡ διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς τὸν ἀναγνώστην. 'Ως ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ὀνομάζεται ὁ διεστραμμένος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος). » Πονηρὸς, μια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρὸς, βδελυρὸς, φαῦλος. §. ἀσελγὴς, φαυλόβιος, ἀκόλαστος, ἄσεμνος. §. αἰσχροποιὸς, αἰσχρουργὸς, ἀῤῥητοποιός. §. (λόγος) σαπρὸς, Εὐαγγ. vilain, adject, vil, fripon, belitre, vaurien, maraud, coquin, polisson, gueux; débauché, perdu, etc, ἴδε καὶ Ἄνοστος, καὶ §. Κακὸς, καὶ §. Πρόστυχος, καὶ §. Τιποτένιος. (Σημ. Β'. Ὁ παρατράγῳδος σχηματισμὸς τοῦ παραθετικοῦ αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έστερος καὶ -έστατος, μ' ὅλον ὅτι φαίνεται χαλκευμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Προκομμενέστατος καὶ ἄλλα πολλά· παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐῤῥωμενέστατος καὶ Ἀφθονέστατος καὶ Ὀψοφαγίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ. ἠμποροῦμεν καὶ 'να δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παράβασιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων 'δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα).

Ἀχρειόστομος, η, ον. »Αἰσχρολόγος, αἰσχροῤῥήμων, αἰσχροεπὴς, φορτικὸς, φαυλοῤῥήμων, κακόστομος. mal-embouché, ordurier, qui tient des propos indecents, qui dit des horeurs (turpitudes, impuretés, saletés, obscénités, polissonneries).

Ἀχρειότης (»Ἡ ἀχρειότης μήτηρ ἐστι τοῦ λιμοῦ, αὐτ. »Ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη,« Γρφ. Τωβ. Δ'. 13). »Ἀσέλγεια, ὕβρις, βδελυρία, μιαρία, ἀκαθαρσία, ἀσχημοσύνη. §. αἰσχρουργία, αἰσχροπραγία, αἰσχροποιΐα, ἀῤῥητοποιΐα, ἀῤῥητουργία. §. αἰσχρολογία, αἰσχροῤῥημοσύνη. turpitude, θ. ordure, θ. infamie, indécence, saleté, obscénité, impureté, polissonnerie, vilenie, sottise, bêtise. ||. κάμνω ἀχρειότηταις. » Αἰσχρουργέω, ἀσελγαίνω, ἴδε καὶ Ἀτακτῶ. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησαν. »Εἰς τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαρίας ἀφίκοντο (Δημοσθ.)«. ||. αὐτὸ εἶν' ἡ μεγαλήτερη ἀχρειότης τοῦ κόσμου. »Τοῦτο οὐκ ἔγον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας (Δημ.)«. || ποιὸς ἀπὸ σᾶς 'δὲν γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἀχρειότητα τοῦ Τιμάρχου; » Τίνι δὲ ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία (Αἰσχ.)«;

Ἀχρήζω (εἰς τὸν Συρόπουλον εὑρίσκεται γωρὶς τοῦ α: »Ὁ βίος μου χρήζει τὸ ἥμισυ τῆς Βενετίας«), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀξίζω.

Ἀχρησίμευτος, η, ον. »Ἄχρηστος, ἀχρεῖος, ἀνεπιτήδειος, ἀσυντελής. qui ne sert (n'est bon) à rien, qui n'est d'aucun usage.

Ἀχταπόδι, θαλασσ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Ἀχυβάδα, ἴδε (ὀρθότ.) Χηβάδα.

Ἀχυλιὰ (ἡ ζεστὴ στάκτη), ἴδε Χόβολη.

Ἀχυρένιος, α, ον. »Ἀχύρινος. de paille.

Ἄχυρον (προφ. κοιν. Ἄγερον καὶ [εἰς τὴν Ἀττικὴν] »Ἄχουρον) »Ἄχυρον. paille θ. chaume, θ.

Ἀχυρόστρωμα. »Στιβὰς-άδος (ἡ), χαμεύνη, χαμεύνιον. paillasse, θ.

Ἀχυρῶνα (ἡ) } . »Ἀχυρών, ἀχυρ-
Ἀχυρῶνας (ὁ) } μιὰ, ἀχυροβολῶν, ἀχυροθήκη. pailler, grange, θ.

Ἀχῶ (»Ἀχοῦνε κάμποι καὶ βουνὰ, καὶ τὰ πουλιὰ σκορποῦνε,« Ἄσμα δημοτ.), ῥ ἀμτβ. (ἐκ τοῦ) »Ἠχέω, ἴδε Βούζω.

Ἀχωνευσία. »Ἀπεψία. indigestion.

Ἀχώνευτος, η, ον. »Ἄπεπτος, ἀδιαφόρητος. indigeste.

Ἀχῶνι (τὸ). »Χώνη, χωνευτήριον. gouffre, ἴδε καὶ Καταβόθρα.

Ἀχώριστος, η, ον. »Ἀναφαίρετος, ἀναπόσπαστος. inséparable.

Ἀψὰ, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἄψα, ἴδε Ὀγλίγωρα.

Ἀψηλὰ (κτλ.), ἐπῤῥ. ἴδε Ὑψηλά.

Ἀψηλόνω, ῥ. μετ. »Ὑψόω, ἐξαίρω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἴρω. haussser, élever, rehausser. §. ῥ. ἀμ, αὐτοπ. »Ὑ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ψόομαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, ἀναφέρομαι, κτλ. s'élever.

Ἄψητος, η, ον. incuit. ἴδε καὶ Ὠμός.

Ἀψηφησία. » Ὑπεροψία, κατα-(περι)φρόνησις, θράσος (τὸ), ὕβρις. affronterie, arrogance.

Ἀψήφιστος. η, ον. » Ὑπερόπτης, θρασὺς, ὑβριστής. arrogant, affronteur.

Ἀψηφῶ, ῥ. μετ. ἴδε ψηφῶ.

Ἀψιθιὰ, φ. » Ἀψίν(ψύν)θιον, ἄψιν. (ψυν)θος (ἡ). absinthe, aluine

Ἀψὺς (ὁ δυνατὸς, τσουχτερὸς), εια, ύ. » Δριμὺς, αὐστηρὸς, δηκτικὸς, δάκνων, δακνώδης, στρυφνός. âpre, piquant, mordant, mordiquant, cuisant, âcre, acerbe. §, (μεταφ. ἀψὺς ἄνθρωπος, ὁ) » Ὀξύθυμος (» Τὸ δὲ Ἀπτοεπὲς, δασυνόμενον, δηλοῖ τὴν καθαπτομένην ἐν ἔπεσι καὶ ὑβριστικὴν, ὅθεν ἡ συρφετώδης ἴσως ὑπολείξασα γλῶσσα φησὶν Ἀψοὺς τοὺς ἐν λόγῳ θρασεῖς,« Εὐσαθ. Ἰλ. Θ. 209), ἴδε Θυμώδης.

Β

Β, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐπέχει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ F. » Ἄλσος-βάλτος, ὕδρα-βύδρα, παλαιὸς-παλαβὸς, παλαίω-παλαίβω, κτλ. §. τρέπεται εἰς Γ. » Βλέπω-γλέπω, βοῦπά-γοῦπα, κτλ. ||. εἰς Π. »Κόμβος-κόμπος, ἐμβαίνω-ἐμπαίνω, κτλ. ||. Εἰς Φ. » Βλήχων-φληχοῦνι.

Βάβω (ἡ ἄλλ. Γιαγιὰ καὶ Κυροῦλα), ἴδε Γιαγιὰ (εἰς τὸ Παράρτημα) καὶ Βάγια.

Βαγένι (ὁ Ν. Μυρεψὸς, Γι, 58, »τὸ ἔχει Βαγοίνιον· » Ξύλου μελίκας, ἐξ οὗ ποιοῦσι τὰ στεφάνια τῶν βαγοινίων,» τὸ ὁποῖον »δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγ.), ἴδε Βουτσὶ καὶ Βαρέλλι.

Βάγια (ὀρθ.) Βάϊα ἢ Βάια (καθὼς »τὸ ἔχει ὁ »Ετυμολ.» Ῥωμαῖοι βαΐαν καλοῦσι τὴν τροφὸν,« Στρβ), (ἡ ἄλλ. Παραμάνα, ἡ Βυζάστρα. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν συγγένειαν μὲ τὸ) » Βαιβὼ (ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχε, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ παραμάννα τῆς Δήμητρος), ἴδε Βυζάστρα.

Βάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαθαίνω, ῥ. μετ., » Βαθύνω. approfondir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαθύνομαι. s'approfondir. §. (μεταφ.) » Ἐμβατεύω, διϊκνέομαι, εἰς βάθος διήκω, ἐμβαθύνω. pénétrer, approfondir. ||. »δὲν ἐβάθυνε 'ς τὸ νόημα. » Οὐκ ἐφίκετο (» Οὐκ ἐδράξατο) τῆς ἐννοίας. ||. ὅσοι βαθύνουν περισσότερον εἰς τὸ νόημα τῶν νόμων. » Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον (Φιλ. Α'., Πλούτ. Γ'.)«.

Βαθειὰ, ἐπ. »Βαθέως, εἰς (ἐς, κατὰ) βάθος, διὰ βάθους, ἐν τῷ βάθει. profondement §. à fond. ||. ἐρρίζωσε πολλὰ βαθειά. » Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους (Συνεσ.). ||. γώνω(-ομαι) βαθειὰ, ἴδε Χώνω. ||. τί βαθειὰ κοιμούσουν (μεταφ.)! » Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι!

Βάθος (τὸ). » Βάθος (τὸ), βαθύτης. profondeur, θ.

Βαθουλόνω, ῥ. μετ. » Κοιλαίνω. creuser, caver.

Βαθουλὸς, ἡ, όν. » Κοῖλος, ἔγκοιλος. creux, concave. ||. 'μμάτια βαθουλὰ, « ἴδε Βουλῶ.

Βαθούλωμα. »Κοιλότης, κοίλωμα, κοιλάς. cavité, creux.

Βαθουλωτὸς, ἡ, όν. » Ὑπόκοιλος. un peu creux, ἴδε καὶ Βαθουλός.

Βαθρακάκι (ὁ μικρὸς βαθρακὸς), ζ. » Βατράγιον, βατραγίσκος, βατραγίδιον. petite grenouille, θ. §. (πάθος τοῦ στόματος). » Βάτραχος, βάτραχος ὑπογλώττιος (Ἀριστοτ.), ὑπογλωττὶς (Ἱπποκρ.). tumeur qui vient sous la langue (des enfans).

Βαθρακοβότανον, = Βαθρακόχορτον.

Βαθρακόπετρα, πέτρ. πολύτ. (εἶνε 'δόντι 'ψαριοῦ ἀπολιθωμένου). » Βατραχίτης (λίθος). crapaudine, θ.

Βαθρακὸς (ὁ μεταπλασμὸς τῶν στοιχείων εἶνε καθ' αὐτὸ Ἰωνικός. » Ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τροπαὶ γίνονται Ἰωνικῶς, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ ὁ βάθρακος, ὁ παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡροδότῳ [Α', 131.],« Εὐστ. 1570 18), ζ. »Βάτραχος. grenouille, θ. §. = Βαθρακόψαρον, (»'Εκεῖνοι τρώγουν βαθρακοὺς, ἡμεῖς δὲ ταγιοζοῦμιν,« Πτωχοπρόδρ.).

Βαθρακόχορτον, φ. »'Βατράχιον. 'grenouillette, θ. bacinet. renoncule (εἶνε ἄπειρα εἴδη), θ.

Βαθρακόψαρον, ψ. »Βάτραχος (ὁ θαλάσσιος), λοφίας. baudroie, grenouille pecheuse, θ. diable de mer.

Βαθὺς, εἰὰ, ύ. »Βαθύς. profond, creux. §. (μεταφ. ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μὲ νοῦν διαπεραστικόν). »Βαθὺς, βαθύνους, βαθύφρων, βαθυγνώμων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (Αἰσχ.). qui a des vues profondes (de la perspicacité, un esprit pénétrant). §. (συνεκδ. ἐπὶ χρωμάτων, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνοικτός. »"Οσῳ γὰρ εὑρίσκεται ὁ λίθος βαθὺς τῇ χροιᾷ, τοσούτῳ ἀναγκαιότερός ἐστι τῶν ἄλλων, » 'Επιφάν. περὶ λίθ.). »Βαθύγρους, κατακορής. foncé, obscur. ||. κόκκινον βαθύ. »Φοινικοῦν κατακορές.

Βάϊα (ἡ ἄλλ. Βυζάστρα). »Βάϊα, ἡ τροφὸς (λέγει ὁ Σουΐδας).

Βάϊον (κυρ. τὸ κλαδὶ τῆς χουρμαδιᾶς, μυρσινιᾶς, δάφνης, ἐλιᾶς κτλ., τὸ ὁποῖον μοιράζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Βαϊοφόρος ἡ τῶν Βαΐων ἐπωνομάσθη· κοινῶς δὲ εἰς τὴν 'Ελλάδα ἡ δάφνη). » Θαλλὸς (κυρ. τὸ κλωνάρι τῆς ἐλιᾶς), βάϊς (ἡ), βαΐον (»Ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκοί τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαΐων ἐκτίλλομεν αὐτούς,« Γεωπον. Γ'). branche de palmier, rameau.

Βαλανίδα, ἴδε Γαργαλήθρα.

Βαλανίδι, καρπ. »Βάλανος (δρυὸς, ἡ δρυΐνη, καὶ μονολεκτικῶς) δρυοβάλανος (διότι ἐπίσης βαλάνους ὠνόμαζαν καὶ τὰ κάστανα καὶ τ' ἀμύγδαλα καὶ τοὺς φοίνικας καὶ ἄλλα ἀκρόδρυα τοῦ αὐτοῦ εἴδους), φηγὸς (κυρ. τὸ στρογγυλὸν καὶ φαγώσιμον), ἄκυλος (ἡ) (κυρ. τοῦ πριναριοῦ). gland, faîne, θ. §. (συνεκδ. ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ, χρήσιμος εἰς τὴν βυρσοδεψίαν). »Κύτταρος καὶ κύταρος, ὀμφακὶς (Παῦλ. Αἰγιν.), ἐγκῖνος (κυρ. τὸ ἀγκαθωτὸν, ἴδε τὸν Θεόφρ. περὶ Φυτ. Γ'. 10). la tasse du gland, l'avelanède, θ.

Βαλανιδηὰ, δ. »Δρῦς-υὸς (ἡ). chêne. ||. ἡ ἥμερη—. »Φηγός. hêtre, fouteau, fau, fayard. ||. ἡ ἄγρια—, ἴδε Ἀγριοβαλανιδηά.

Βάλλω (προφ. κοιν. Βάζω καὶ Βάνω), Μ. (θὰ) βάλω (ἀόρ. "Εβαλα καὶ πθ. ἡ μσ. 'Εβάλθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Βαλμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Τίθημι, βάλλω (μεταγ.), βάλλομαι (ποιητ.). mettre; placer, poser. ||. βάλλω μέσα »'Εντίθημι, ἐμβάλλω. ||. βάλλω εἰς τὸν τόπον 'του τὸ βγαλμένον κόκκαλον (χέρι, ποδάρι κτλ.). »'Εμβάλλω (»"Ην δὲ μὴ ἐμβλῇθῇ [τὸ ὀστοῦν], μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδεὶς πειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν,« Ἱπποκρ. περὶ ἄρθρ.). ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Ἀραδιάζω καὶ Συγυρίζω. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα. »Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). ranger en ordre de bataille. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις μου. » Διοικέω. dieuθετέω. régler, mettre un ordre dans. ||. βάλλω εἰς ὅρκον, ἴδε 'Ορκίζω. || βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. βάλλω 'ς τὴν μέσην (τὸ ἄλλ. Ζώνω, κυρ. θηρίον, ἐχθρὸν κτλ.). »Ἀμφίβολον ποιέω, περικαταλαμβάνω. cerner, envelopper, mettre entre deux feux, ἴδε καὶ Μέση. ||. βάλλω φωτιάν. »Πῦρ βάλλω (» 'Εν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ,« "Ομ. Ἰλ. Ω. 787), πῦρ ἐνίημι (» 'Εκέλευσε τοὺς παῖδας κρύφα τῇ σκηνῇ τοῦ Εὐμένους πῦρ ἐνεῖναι,« Πλούτ.). mettre du feu. ||. βάλλω σκάνδαλα (μεταξὺ δύο ἀνθρώπων) ἢ βάλλω 'ς τὰ λόγια. » Διαβάλλω (» Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύβουλον,« Πλάτ. Συμ. » Οὐ παύσεται Ἀλέξανδρος δια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

βάλλων με πρὸς τὴν Ἥρην; Πλούτ.), συγκρούω (ὅθεν τὸ κοιν. Τσυγκρίζω, ἴδε τὴν λέξιν), συμβάλλω, ὑποικουρέω. mettre mal ensemble deux personnes, les commettre. ||. βάλθηκε (βάλθηκε [ἔπεσε κατακέφαλα) 'να 'τὸ κατορθώσῃ (ἄλλ. ἔβαλε τὰ δυνατά 'του). » Σφοδρὰ γενομένη πρὸς τῷ πράγματι (Πλουτ. Ἀρτοξ.). » Σφόδρα σπουδάσας τῷ πράγματι· » Πᾶσαν συνεισενεγκὼν σπουδὴν πρὸς τὸ διαπράξασθαι· » Πάντα κάλων ἐφῆκε (κεκίνηκε). faire tous ses efforts. ||. βάλλω αὐτὶ (ἴν' ἀκούσω τί λέγουν). (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Εὐριπίδης: » 'Εν πύλαισιν ἀκοὴν βάλλε, ἴδε καὶ Ἀφηγκρηοῦμαι. ||. 'να βάλῃ ἀνθρώπους 'να 'τὸν σκοτώσουν. » 'Υφιέναι τοὺς ἀποκτενοῦντας. apposter des assassins. ||. βάλλω τὸ φόρεμά 'μου (κτλ.). » Περιβάλλομαι θοιμάτιον. mettre son habit, ἴδε καὶ 'Ενδύνω καὶ Φορῶ. ||. βάλλω τὰ 'ποδήματά μου, ταὶς κάλτσαις μου κτλ.). » 'Υποδέομαι. se chausser. ||. βάλλω μὲ τρόπον (κρυφὰ δηλ. καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν). » Παρεισάγω, παρεισφέρω, παρενείρω. insinuer. ||. βάλλω τραπέζι. » Τράπεζαν ἵστημι (εἰσφέρω). mettre le couvert. ||. 'τοὺς ἔβαλε τραπέζι. » Τράπεζαν παρέθετο. il leur donna à manger. ||. βάλλω τὸ φαγεῖν εἰς τὸ τραπέζι. » Παρατίθημι (-εμαι). servir. ||. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορο'. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις (Εὐαγγ.)· » 'Ενεργὸν ποιεῖν τὸ ἀργύριον. » Δανεισμῷ ξυμβάλλω τὰ χρήματα (Πλάτ. Νομ.). placer son argent, mettre de l'argent à la banque, faire profiter (valoir) son argent. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου, (φρσ.), ἴδε Κεφάλι. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκί (ς τὸν τορβᾶν, Τουρκ.), ῥιψοκινδυνεύω δηλ. (φρσ.). » Παραβάλλομαι. » Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς (Ὀδυσ. Β. 232). ||. βάλε 'το καλὰ 'ς τὸν νοῦν σου. » Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλεο σῇσιν· » 'Ες θυμὸν βαλέσθαι· » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος (Πλούτ.). ||. 'δὲν ἤξευρε ('δὲν εἶχε) ποῦ 'να 'τὸν βάλῃ, (φρσ.). » Οὐ γνόει κοῦ δᾶ θεύῃ σφώϊον ἔνιν· » Οὐκ εἶχον ὅπῃ ποτε αὐτὸν κατάθωνται (Αἰλιαν.). ||. βάλλω θεμέλιον. » Κρηπῖδα βάλλομαι· » Καταβάλλομαι βάσιν· » 'Υποβάλλομαι· » 'Υποτίθεται τὴν ἀρχήν, ἴδε καὶ Θεμελιόνω καὶ Σκαρόνω. ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, (ἢ ἁπλῶς) 'να 'τὸν βάλῃ 'ς τὴν τέχνην. » 'Εκδιδόναι τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην (Πλάτ.). ||. 'τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δάσκαλον. » Παρέβαλεν αὐτὸν παιδαγωγῷ. » Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα, ἴδε Σίδερον. ||. θὰ μᾶς 'βάλῃς εἰς πειρασμόν (Τερκ. εἰς μπελᾶν). » 'Ες κακὸν ἄμμε βάλῃσθα ('Οδ. Μ.). « ||. βάλλω τὴν βυζλλάν μου, ἴδε Πατῶ. ||. βάλλω ἀβδέλλαις, γλυστῆρι, γνῶσιν, λαχνόν, εἰς τὸ χέρι, κτλ, ἴδε τὰς λέξεις.

Βάλσιμον. » Θέσις. l'action de mettre (poser).

Βάλτος (ἀπὸ τοῦ Ἅλσος, Δωρ. Ἅλτος, καὶ μὲ τὸ δίγαμμα, Βάλτος, ὅθεν τὸ Λατ. Paluda. Εἰς τὰ Τακτ. γράφεται θηλυκῶς Βάλτη). »'Ελος (τὸ), τέλμα, τῖφος (τὸ). marais, mare, θ. marécage, fondrière, θ.

Βαλτώδης. » 'Ελώδης, ἕλειος, τελματώδης, τιφώδης. marécageux.

Βαμβακερνὸς (-ερὸς), ἡ, όν. » Βαμβάκινος, ξύλινος. de coton.

Βαμβάκι (προφ. Μπαμπάκι), φ. ("Αν καὶ οἱ λέξεις) » Βάμβαξ, πάμβαξ, παμβακὶς (σώζονται εἰς τὰ λεξικά, 'δὲν εἶν' ὅμως ἀνάρμοστος λέξις καὶ τὸ) ξυλέριον (καθὼς ἀκόμη' καὶ τὸ) γναφάλιον (, καίτοι διαφορετικοῦ φυτοῦ προϊόν). coton. || βαμβάκι Ἰνδικον (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι κυρ. τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. ('Ο Παυσανίας λέγει ὅτι ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν "Ηλιδα, καὶ ἦτον ὄχι τόσον ξανθὴ καθὼς τῆς Ἰουδαίας, ᾗ ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὕφαιναν ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναῖκες λεπτότατα κεφαλο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δέματα, τὰ ὁποῖα ἴσως ὡμοίαζαν μὲ τὰ 'δικάμας Τουλπάνια ἢ Τεστεμέλια), ἴδε καὶ Σάλι (εἰς τὸ Παράρτημα), καὶ Πολυδ. βιβλ. ϛ'. κεφ. 17. ||. ὡσὰν βαμβάκι. » Βαμβακοειδὴς (Διοσκορ.),γναφαλώδης. cotonneux.

Βαμβακιὰ, φ. »Ξύλον, βαμβακὶς καὶ παμβακὶς, ἐριόξυλον (Θεόφρ.), πάμβαξ καὶ βάμβαξ (ἡ), θάμνος ὁ γναφαλοφόρος. cotonnier.

Βαμβακόπετρα, ὀρ. »Ἀμίαντος (λίθος). amiante.

Βάνω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαπτίζω (προφ. κοιν. Βαφτίζω), ῥ. μετ. » Βαπτίζω (ἱερουργῶ τὸ μυστήριον). baptiser, administer (conférer) le baptême. §. (γίνομαι νουνός). »Ἀναδέχομαι. υἱοθετέω(εἰσποιέομαι) διὰ τοῦ βαπτίσματος. tenir sur les fonds.

Βαπτίσια (τὰ), (ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Δεκάτη. ||. ἔχω βαπτίσια. » Θύω (»Ἐστιῶ, »Ποιῶ) τὴνδεκάτην(Δμσθ., Ἀρςφ.)« ||. μὲ κάλεσαν μιᾶ φορᾶ εἰς βαπτίσια παιδιοῦ. »Εἰς δεκάτην ποτὲ παιδαρίῳ κληθεὶς (Ἀρςφ."Ορν.).«

Βάπτισμα. »Βάπτισις, βάπτισμα. baptême.

Βαπτιστικὸς, ἡ(-ιὰ), όν. 'Ο διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποηθεὶς (υἱοθετηθείς). filleul,-eule.

Βαραίνω, ῥ. μετ. » Βαρύνω(-έω), ἐπιβρίθω. appésantir §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαρέομαι(-ύνομαι), βρίθω,βρίζω (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), ἄχθομαι. s'appésantir. ||. ἡ ζυγαριὰ βαραίνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἴδε Γέρνω. ||. τὸν κρόκον 'τὸν δολώνουν μὲ μουρτεσέγκι κοπανισμένον, γίνα βαραίνῃ 'ς τὸ ζύγι. »Δολοῦται δὲ μίξει λιθαργύρου κεκομμένου, πρὸς τὸ βαρυσταθμῆσαι (Διοσκορ.). ||. τὰ κλήματα βαραίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. »Αἱ ἄμπελοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται. ||. ὅσο' γερνᾷ κἀνείς, βαραίνει. » Πᾶς τις γηράσκων ἑαυτοῦ βαρύτερος γίγνεται. on devient lourd à mesure qu'on vieillit. ||. ὁ ἀῤῥώστος ἐβάραινεν »Βαρέως ἔσχε (Πλούτ. Ἀλεξ. Ος'). »Ἐπισφαλῶς ἔχει. le malade a baissé (empiré), il est fort bas.

Βαρβατιάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. διὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὑγείας ἐξάπτωνται, Τουρκ. ἀζδίζουν).« Στρηνιάω, ὀργάω. être en rut (en chaleur). §. (μεταφ.) »Ἐκμαίνομαι, οἰστράω, οἰστρηλατέομαι, ἐξοιστράομαι, λυσσάω(-ττάω). être en fureur, être emporté par une fureur.

Βαρβάτιασμα. »Ὀργασμὸς, ςρῆνος (τὸ). orgasme, rut.

Βαρβάτος (»Ὄπισθεν δὲ αὐτῶν Πρωτοσπαθάριοι εὐνοῦχοι . . . ἀπὸ δὲ αὐτῶν Πρωτοσπαθάριοι βαρβάτοι,« Πορφυρογέν. Α', Ί.), ον, ἴδε Ἀμουνούχιστος.

Βαρειὰ (ἡ), ἐργ. (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, Β', 45). »Ῥαιστὴρ-ῆρος (ὁ). masse, θ.

Βαρειὰ, ἐπ. » Βαρέως. pésamment. ||. εἶνε ἀῤῥωςος βαρειά. »Ἐπισφαλῶς νοσῶν. il est grièvement (dangerensement) malade. ||. ὁ ἀῤῥώστος εἶνε βαρειὰ, ἴδε Βαραίνω. §. (μεταφ.) » Σεμνῶς, ἐμβριθῶς. gravement, posément.

Βαρειακούω, ῥ. ἀμετβ. » Βαρέως ἀκούω (Γρφ.), βαρυτέρως (ἀμβλυτέρως, παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, δυσηκοέω. avoir l'oreille dure.

Βαρειαναστενάζω, ῥ. ἀμ. »Βαρυστενάχω (Ἰλ. Α'.), » Βυσσόθεν ἐστονάχιζεν,« αὐτ. pousser de profonds soupirs.

Βαρειοῦμαι (ἀντὶ Βαροῦμαι. »Οἱοί εἰσιν, οὗτοι, οὓς βαρύνονται,« Μαρκ. Ἀντων. Η'), Μ. (θὰ) βαρεθῶ (ἀόρ. 'Εβαρέθηκα), ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Βαρύνομαι (»Τὸ πῦρ ἔστιν ὅτε καὶ βαρυνόμεθα καὶ ἀποσπώμεθα,« Πλούτ.), δυσχεραίνω, προσοχθίζω. se lasser. ||. βαρέθηκα 'να 'τὸν ἀκούω. »Ἐπιτέτριμμαι (»Παρατέταμαι, »Προσώχθισα) ἀκούων. » Ἀπέκναισέ με τῇ ἀδολεσχίᾳ. »Περιτεθρύλλημαι(»Διατεθρύλλημαι, » Κατατέτριμμαι) τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. §. » 'Οκνέω, ἀναδύομαι, ὄκνος μ' ἔχει. a-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

voir de la nonchalance, tarder par paresse.

Βαρέλα, ἀγγ. ἴδε Βουτσί. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά· χωρεῖ 48 ὠκάδ. Τουρκ.). »Χοεὺς (ἐχωροῦσεν ἓξ ξέστας, ἴδε τὴν λέξιν). muid.

Βαρελάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Βουτσάδικον.

Βαρελάκι, ἀγγ. »Βικίον (ἦτον ὅλως διαφορετικὸν), πιθάριον καὶ πιθάκνιον (κυρ. τὸ πιθαράκι). barillet.

Βαρελᾶς, ἴδε Βουτσᾶς.

Βαρέλι (λέγεται καὶ Βαγένι), ἀγγ. »Βίκος (ἦτον πάντη διαφορετικὸν), πίθος καὶ πιθάκνη (κυρ. τὸ πιθάρι). baril

Βαρετὸς, ἡ, όν. »Βαρὺς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, δυσχερὴς, ὀχληρός. importum, gênant.

Βάρος (τὸ). »Βάρος, βαρύτης, ὄγκος, ἄχθος (τὸ), βρῖθος (τὸ), φόρτωμα. poids, pésanteur, θ. faix, charge, θ. ||. αὐτὸ εἶν' εἰς βάρος σου. ἴδε Λογαριασμός. ||. δίδω βάρος (πείραξιν). »Ἐπαχθής εἰμι. être à charge. §. βάρος (σύμπτωμα τοῦ ἀῤῥώστου). »Βαρύτης. appésantissement. ||. βάρος τοῦ κεφαλιοῦ. » Καρηβαρία. pésanteur de tête. ||. ἔχω ('νοιώθω) ἕνα βάρος εἰς τὸ στομάχι (εἰς τὸ κεφάλι) μου. »Βαρύνομαι τὴν γαστέρα (τὴν κεφαλήν). »Καρηβαρέω, καρηβαριάω.

Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρὺς καὶ Δυσκολοχώνευτος.

Βαρούμενη (γυναῖκα), ἴδε Ἐγγαστρωμένη.

Βαρυακούω, ἴδε Βαρειακούω.

Βαρύδι (τὸ βάρος τοῦ κανταριοῦ, τῆς ζυγαριᾶς κτλ. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων. »Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους, διὰ τί τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσι κτλ. « Δουκάγγ.). »Σταθμὸς, *ἄρτημα, σήκωμα, σφαίρωμα (Ἀριστοτ.). péson, ἴδε καὶ Κρεμαστάρι.

Βαρυκέφαλος (προφ. κοιν. Βαροκέφαλος). »Νωθρὸς, νωθὴς, ἀμβλὺς, νωχελὴς, ἀφυὴς, βαρυκέφαλος. lourd. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον. »Σκληροτράχηλος (δυσήνιος, δυσάγωγος, δυσπειθὴς, σκληραύχην, σκληρόστομος, ἄστομος, βαρὺς τὴν κεφαλὴν) ἵππος, (Πλδ.). (cheval) qui a la bouche (la tête) dure, têtu, hargneux, indocile, difficile à conduire. §. (εἶδος πουλιοῦ), π. » Μυίαγρος. gobe-mouche, bouvier.

Βαρὺς, εια, ύ. »Βαρύς. lourd, pésant. ||. τὸ κεφάλι μου εἶνε βαρὺ, ἴδε Βάρος. §. ἀέρας (τόπος) βαρύς. » Τὸ δυσκραὲς (» Τὸ μὴ εὖ κεκραμένον πρὸς τὰς ὥρας) τοῦ περιέχοντος. l'intemperie des saisons, pays malsain. ||. λέγονν ὅτι ὁ τόπος εἶνε βαρύς. » Λέγεται βαρὺ (νοσῶδες, νοσοποιὸν) τὸ χωρίον εἶναι (Ξενοφ.).

§. βαρὺ 'νοῖκι 'τοῦ 'παίρνει (τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἡ μητέρα 'του διὰ τοὺς δέκα μῆνας. »Βαρὺ δὴ τὸ ἐνοίκιον τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι τὴν μητέρα (Ἀρρίαν.). §. βαρὺ κρασί. »Βαρὺς ὁ οἶνος, ἴδε καὶ Κεφάλι. ||. ὁ κέφαλος εἶνε βαρὺ 'ψάρι. »Οἱ δὲ κέφαλοι βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσὶν (Ἀριστοτ.). » Βαρεῖς δὲ καὶ κέφαλοι καὶ κεστρεῖς. cru. §. βαρειὰ μυρωδιά. »'Οσμὴ σκληρὰ, βαρεῖα ('Ηροδ. Β'. 94 καὶ Θεοφρ. περὶ 'Οσμῶν). odeur forte. ||. ἔχει μιὰ' βαρειὰ' μυρωδιά'. »Βαρύοσμόν ἐστι »Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ (Διοσκορ.). qui a une odeur forte. §. βαρειὰ ἀῤῥώστια. »Χαλεπὴ νόσος. ||. βαρειὰ 'ν' ἡ καλογερική, (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Βαρὺ τὸ σκαφίον. §. βαρὺς ἄνθρωπος (ὁ Ἀργοκίνητος), ἴδε τὴν λέξιν. §. βαρὺς ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ σοβαρὸς, φρόνιμος κτλ.). »Ἀνὴρ λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς (Στράβ. ΙΔ'), ἐμβριθὴς, αὐθέκαστος, καθεστηκὼς, βεβηκὼς, αὐστηρὸς, σεμνός. grave, posé, sérieux, rassis. §. τὸ βαρὺ (ἐλλειπτ. ὕφος). »Βαρύτης ἐπισκηνίου, σεμνοπροσωπία, τὸ σεμνοπροσωπεῖν. sérieux, gravité. ||. κάμνω (βαστῶ) τὸ βαρύ. »Σεμνοπροσωπέω. affecter (prendre, se donner) un air sérieux

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βαρυχειμωνιά. »Δριμὺς ὁ χειμὼν, τὸ δυσχείμερον (δύσχειμον) τῆς ὥρας. hiver rigoureux.

Βαρῶ (»Βαρεῖ δεξιὰ, βαρεῖ ζερβὰ, βαρεῖ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω, « Ἄλσμα δημοτ. ἐκ τοῦ) »Βαρέω (»'Εὰν τῷ δακτύλῳ κάτω βαρήσωμεν τὸ ὑσπλήγγιον,« Ἡρ. Αὐτομ.), Μ. (θὰ) βαρέσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Βαρεμένος κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Κτυπῶ. ||. βάρεσ' ὁ ἥλιος. »'Ηέλιος δ' ἑτέρωθε νέον προσέβαλεν ἀρούρας,« Ὅμ. Ξ. ἀμ. ἴδε Ζυγιάζω.

Βασανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τυραννῶ.

Βάσανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀλγηδών. souffrance, θ. peine, θ. ἴδε Ζ Τυραννία.

Βασίλειον. »Τυραννὶς, δυναστεία, ἀρχὴ, βασιλεία. royauté, autorité souveraine (suprême). Ξ. »'Η βασιλέως χώρα, βασιλεία (μεταγ.). royaume, états, πληθ.

Βασίλεμμα (κυρ. τοῦ ἡλίου), ἴδε Δύσις.

Βασιλεὺς (προφ. κοιν. Βασιλέας καὶ Βασιληός). »Βασιλεὺς (εἰς τοὺς ἀρχ. 'δὲν διέφερεν ἀπὸ τὸ) τύραννος, δυνάστης, βασιλεύων, κρατῶν, τὰ βασίλεια (τὰ τῆς βασιλείας) σκῆπτρα διέπων, μονάρχης, ἄναξ (εἰς τὴν Κύπρον ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τῶν βασιλέων | ἴδε Ἰσοκρ. Εὐαγ.) Ζ οἱ εὐγενεῖς, ἴδε Ἀθήν. Ζ. ς'.), (π.) μέδων, κρείων, μεδέων, κοίρανος. roi.

Βασιλεύω, ῥ. ἀμ. »Βασιλεύω, ἄρχω, τυραννέω (ἴδε Βασιλεὺς), δυναστεύω, ἀνάσσω. regner. Ξ. βασιλεύει ὁ ἥλιος (καταχρ. 'δὲ καὶ) τὸ φεγγάρι. »Δύει. se couche. ||. ἀφ' οὗ (πρὶν, κτλ.) βασιλεύσοι ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι κτλ.). » 'Ηλίου δύναντος. après (avant etc.) le soleil couché.

Βασιλικὰ, ἐπ. »Βασιλικῶς. royalement, en roi.

Βασιλικὸς (ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βασιλέα), ἡ, ὀν. »Βασίλειος, βασιλικός royal. ||. ἡ βασιλικὴ βοῦλλα. »Τὸ βασίλειον σφράγισμα (Ξενοφ.).«

Βασιλικὸς, φ. »'Ωκιμον, βασιλικὸν (μεταγ.). basilic.

Βασίλισσα. »Βασίλισσα, βασιλὶς, βασίλεια (ποιητ.), δέσποινα, ἄνασσα (ἴδε Βασιλεύς). reine, θ.

Βασιλοποῦλα. »Βασιλὶς, δέσποινα, ἄνασσα. princesse (royale, ou de sang).

Βασιλόπουλον. »Βασιλείδης. prince royal (ou de sang).

Βασκαίνω, Μ. (θὰ) βασκάνω, ῥ. μετ. ἴδε 'Μματιάζω. ||. 'να μὴ βασκαθῇς (φρ. εὐκτ., ἐνίοτε εἰρων., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Νεμέσεως μὴ βάλοι βέλος. » Ἀπέστω φθόνος. »Ἀβάσκαντε (Μάξιμ. Πλαν. ἐν βίῳ Αἰσ.).

Βασταγερὸς (-κτερὸς,-γτερὸς), ἡ, όν. »Διαρκὴς, μόνιμος. durable.

Βαστάζος (ὁ Τουρκ. χαμάλης). »Ἀχθοφόρος, νωτοφόρος, νωταγωγὸς, βάσταξ. porte-faix, porteur, crocheteur.

Βαστῶ, Μ. (θὰ) βαστάξω, ῥ. μετ. »Φέρω, κρατέω, βαστάζω (κυρ. ἐσήμαινε »κρίνω, δοκιμάζω τὸ βάρος τοῦ πράγματος μὲ τὸ γέρι μου. 'Ο Πίνδαρος ὅμως ἔχει | Πύθ. Δ'.] » Δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων· καὶ ὁ Θεόκρ. [Εἰδ. ΙΕ'] »"Ηδη βαστάζουσι Συρηκόσιοι μέσα δοῦρα «), ἔχω, συνέχω. tenir, porter. Ξ. entretenir, maintenir. ||. βαστῶ μὲ τὰ δύο χέρια (δηλ. 'γιερά). » Ἀπρὶξ ἔχομαι· » Ἀντέχομαι· » Ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαμβάνειν (Πλάτ. Θεαιτ.). sans lâcher prise, être attaché. ||. βαστῶ καλὰ (δηλ. σφικτὰ, δυνατὰ), ἴδε (παρακατιὼν) Βαστηοῦμαι. ||. τέτοιους ἀνθρώπους σὲ συμβουλεύω 'να τοὺς βαστᾷς καλὰ (μεταφ.). »Ἀντέχεσθαι δέ σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω (Πλάτ. 'Επιστ.). ||. βαστιοῦσαν τὰ στενά. » Τὰ στενὰ κατεῖχον. ||. βαστιοῦσε σηκωμένον τὸν κόφτην. »Κοπίδα διῃρμένος (Λκ. Τόξ.). ||. (Εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνίοτ' ἐλλείπει). » Ποιὰς εἶν' ἐκεῖνος, ὅ,που ἔρχεται βαστῶντας τὸ σουραῦλι; » "Ος τις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴν σύριγγα; ||. βαστῶ τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντὶ τοῦ 'Εμποδίζω). »Συνέχω (»'Επέχω, »'Επιλαμβάνω) τὸ πνεῦμα, ἀπνευστὶ ἔχω (»Ἀπνευστὶ ἔχων πολὺν χρόνον. Πλάτ. Συμπ.), ἀπνευστιάζω (Ἀριστοτ.). retenir son haleine. ||. ὅσοι βαστοῦν τὸ κάτουρό' 'τους. »Τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα (Ἀριστοφ.). §. πόσον τόπον βαστᾷ; ἴδε Πιάνω. §. (ἀντὶ τοῦ 'Υποφέρω), ῥ. ἀμ. » Ἀντέχω (» Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν,« Ἀλέξ. Ἀφρ. Α'. πρβλ.), καρτερέω. resister, se maintenir, tenir contre, tenir bon. ||. εἶνε μαθημένος 'να βαστᾷ 'ς τὴν ψύχραν. »Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ψῦχος. on lui à appris à endurer le froid, il est fait au froid, ἴδε καὶ 'Υποφέρω. §. ῥ. οὐδ. ἀπρ. « Διαρκέω, δια(συμ)μένω, παρατείνω(-ομαι), διαγίνομαι, σώζομαι, διασώζομαι. durer, subsister. ||. σαπίζει, καὶ 'δὲν βαστᾷ οὔτε μιὰν ἡμέραν. »Σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν (Πλούτ. Συμπ.). ||. καὶ τὸ κρασί, ὅπου κάμνουν ἀπ' αὐτό, 'δὲν βαστᾷ, εἰμὴ μόνον δύο-τρεῖς 'μέραις, καὶ ὕστερα 'ξοινίζει. » Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν (Θεοφρ. Φυτ. Α'.)« ||. τὰ καστόρεια (σκιάδια) βαστοῦν πλειότερον. le castor fait plus d'usage. ||. ἡ κόρδα 'δὲν ἐβάσταξεν, ἀλλ' ἔσπασε. » Τὸ δὲ Ἀνέγοιτο, λέγει ὁ Εὐστάθιος (Ἰλ. Ο. 470), ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔφη τῆς νευρᾶς, ἥτις, νεόστροφος οὖσα, ὑπομένοι ἂν καὶ οἷον βαστάζοι ᾗ μὴ διαῤῥηγνύοιτο τῇ τάσει.« ||. 'να βαστάξῃ τόσα χρόνια. »Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.). ||. βαστοῦν τὰ ποδάριά 'του (φρσ., ἔχει δηλ. 'γιερὰ ποδάρια, περιπατεῖ πολὺ χωρὶς 'ν' ἀποκάμῃ), ἴδε Ποδάρι. ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; ἴδε Καρδιά. §. εἰ δέ κε βαστάξῃ πολὺν καιρὸν τὸ ταξεῖδι. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο. ||. βαστᾷ μιὰ' ὥρα' δρόμον, βαστοῦσεν 'ως τὴν ἀκρογιαλειὰν, ἴδε Φθάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κατάγομαι, Εἶμαι ἀπόγονος). » 'Ελκω τὸ γένος. tirer son origine, descendre. ||. ἀπὸ τέτοιο γένος βαστᾶτε! »Τοιούτων ἐστὲ προγόνων! ||. βαστηοῦμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » 'Εχομαι, ἀντέχομαι. s'attacher. ||. βαστηοῦμαι καλά. »Ἀπρὶξ ἔχομαι, κρατερῶς ἔχομαι, ἴδε καὶ Πιάνομαι, §. (ἀντὶ τοῦ, 'Εμποδίζω τὸν ἑαυτόν μου). »Κατέχω ἐμαυτόν. se contenir, prendre sur lui. §. (μεταφ. 'Εχω ὑπωσοῦν κατάστασιν). » Αὐτάρκη τὴν οὐσίαν κέκτημαι· » Δύναμαι χρήμασιν (Ἀπὸ τοῦ 'Ησυχ. τὸ » Βάστακες, φαίνεται ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον ᾗ εἰς τοὺς παλαιοὺς γνωστή). avoir un état honnête (souffisant).

Βάτεμμα. »'Οχεία, ὄχευμα, βίβασις. accouplement, monte, θ.

Βατεύω, ῥ. μετ. » 'Επιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω(-έω), βαίνω, ἐπιθόρνυμαι. saillir, couvrir, lacer (κυρ. διὰ τὰ σκυλιὰ), cocher (διὰ τὰ πουλιὰ, καὶ ἰδιαιτ. διὰ τοὺς πετεινούς). ||. βατεύομαι, ῥ. παθ. καὶ ἀλληλοπ. »'Οχεύομαι, βαίνομαι, βατεύομαι, βιβάζομαι. s'accoupler. ||. βάλλω ζῶα 'να βατευθοῦν. »Βιβάζω, ὀχεύω. accoupler. ||. ὁ μὲν θηλυκὸς ἐλέφας ἀρχινᾷ 'να βατεύεται ἀπὸ δέκα χρόνων, ὁ δὲ ἀρσενικὸς 'να βατεύῃ ἀφ' οὗ γένῃ πέντε ἢ ἓξ. »'Η μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὧν (Ἀριστοτ.).

Βατόμουρον (τὸ ἄλλ. Βάτσινον ᾗ Ἀμουράκι ᾗ Βατσινόμουρον), κ. »Μόρον (βατῶδες, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ βάτου), βάτιον, βάτινον. mûre (sauvage ou de renard).

Βατόπουλον, ψ. » Βατίς. mirailet, raieton.

Βάτος (ὁ), 'ψ. » Βάτος (ὁ), βατία. raie, θ. ronce, ἴδε καὶ 'Ρίνα.

Βατσινηά, δ. »Βάτος (ἡ). ronce.

Βάτσινον (ὁ καρπὸς τῆς Βατσινηᾶς), ἴδε Βατόμουρον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βαφηὰς (ὁ Τουρκ. Μπογιατζῆς). » Βαφεὺς, βάπτης. teinturier.

Βάφω, ῥ. μετ. » Βάπτω, γρωννύω (-υμι), χρωματίζω (Θεοφρ.). teindre. ||. βάφω τὰ 'μμάτιά μου (καταχρ. ἀντὶ τὰ 'μματοτσούναρά μου). » 'Υπογράφομαι (»'Υπαλείφομαι) τὼφθαλμὼ (τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς). teindre ses paupières de noir. ||. βάφω τὰς τρίχας μου (τὰ γένειά μου κτλ.). » Μελαίνομαι (»Οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἔθουσ' ἔτυγες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται, » Ἀριστφ. 'Εκκλ. 736), βάπτομαι.

Βάψιμον. » Χρῶσις, βαφὴ, χρωματισμός. teint. ||. βάψιμον τῶν 'μματιῶν. » 'Υπογραφὴ (ὀφθαλμῶν, βλεφάρων).

'Βγάζω, ῥ. μετ. ἴδε 'Εβγάζω.

'Βγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε 'Εβγαίνω.

'Βγάλσιμον, ἴδε 'Εβγαλμα. ||. 'βγάλσιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ, κτλ.). »'Εκβολὴ (ἄρθρου), παράρθρημα, ὀλίσθημα, ἐξάρθρωσις(-ωμα), ἔκπτωμα, παράπτωμα. dislocution, luxation, déboîtement, écart, ἴδε καὶ Στραγγούλισμα. ||. βγάλσιμον τοῦ πάτου. »Δακτυλίου πρόπτωσις (Δσκρ. Α'. 89). chute (du rectum).

'Βγαλτὸν (σπυρὶ, πόνεμα). »Φῦμα. éruption cutanée, ἴδε ᾗ Πρήξιμον.

Βέβαια, ἐπ. »Πάντως, ὄντως, δὴ, δήπου, δήπουθεν, δῆτα, δηλαδὴ, δηλονότι, δῆλον δ' ὅτι, δηλονοτὶ, γε, ἦ, οὖν, μὲν οὖν, ἀμέλει, ἦπου, καὶ μάλα (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις), ἦ μὴν (εἶδος ὅρκου). certes, certainement, assurément, à coup sûr, positivement, sûrement. ||. διότι ἐνθυμεῖσθε βέβαια. » Μέμνησθε γὰρ δήπου. ||. ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ βέβαια. »Ἄνθρωπος τυγχάνεις ὢν καὶ αὐτὸς δήπουθεν. ||. διότι 'δὲν γίνεται βέβαια ἀπὸ κάθε σπόρον ὅ,τι τύχοι. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. ||. ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες, Σώκρατες; βέβαια ἀπὸ τὸ κυνῆγι. » Πόθεν, ὦ Σώτρατες, φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου. ||. ἐπειδὴ διὰ τὸν ἥλιον βέβαια μ' ἐρωτᾷς. »Τὸν ἥλιον γὰρ δῆλονότι ἐρωτᾷς. ||. ἂν ὅμως ὁ 'Ερωτας ἦνε, καθὼς καὶ βέβαια εἶνε, θεός. »Εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ἤ τι θεῖον ὁ 'Ερως (Πλάτ.). ||. ὑπεσχέθη (μεθ' ὅρκου) ὅτι βέβαια 'δὲν θὰ 'τοὺς λείψῃ ἡ τροφή. » 'Υπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἴδε καὶ Μάλιστα.

Βεβαιόνω, ῥ. μετ. » Βεβαιόω, ἐμπεδόω, κυρόω, πιστόομαι. assurer, confirmer, ἴδε καὶ 'Επικυρόνω. ||. βεβαιώσου (πληροφορήσου) ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. »Τοῖς τύποις τῶν ἥλων πιστώθητι (Γρηγ.). que les marques des clous vous fassent foi.

Βέβαιος, η, ον. » Ἔμπεδος, ὁμολογούμενος, βέβαιος. sûr, certain, positif, constant. ||. εἶμαι βέβαιος. »Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. 'να ἦσε βέβαιος. » Πέπεισο.

Βεβαιότατα, ἐπ. » Ἦ μὴν, ὁμολογουμένως, ἀναμφηρίστως, ἀνενδοιάστως, ἀδιστάκτως, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλέκτως, ἀναμφισβητήτως. infailliblement, à coup sûr, sans doute, immanquablement, indubitablement, sans faute, sans contredit.

Βεβαιότατος, η, ον. » Ἀναμφίλεκτος, ἀναμφήριστος, ἀναμφισβήτητος, ἀναμφίβολος, ἀνενδοίαστος, ἀδίστακτος. indubitable.

Βελάζω (φωνάζω ὡσὰν τὸ πρόβατον), ῥ. ἀμ. » Βληχάομαι. bêler.

Βέλασμα (ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου). » Βληχὴ, βληχηθμὸς, βλήχημα. bêlement.

Βελόνα, ἐργ. ἴδε Σακκορράφα.

Βελονάκι. » Βελονὶς, ῥάφιον. petite aiguille, θ.

Βελόνι, ἐργ. » Βελόνη, ῥαφίς. aiguille, θ. ||. μήτε βελόνι (φρσ. ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μενάνδρου τό:) » Μηδὲ βελόνης (ἐπιθυμήσῃς ποτ' ἀλλοτρίας) «.

Βελονιά. » 'Ραφὴ, βελόνης διεκβολή. point (d'aiguille).

Βελονιάζω, ῥ. ἀμ. » Διεκβάλλω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(» Διείρω) τὴν βελόνην (Γαλην.), λίνῳ διείρω. enfiler.

Βελόνιασμα. »Ἡ τῆς βελόνης (ῥαφίδος) διεκβολὴ (δίερσις). enfilage, l'action d'enfiler.

Βελονοθήκη. »Ῥαφιδοθήκη. aiguillier.

Βέργα. »Ῥάβδος (ἡ), μάστιξ (κυρ. λουρὶ, καμτσίκι Τουρκ.). verge, θ. baguette, θ. houssine, θ.

Βεργὶ (» Λύγος, τὸ Βεργίον.« Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Στεφάνι.

Βεργίτσα. »Ῥάβδιον, ῥαπίς. badine, θ.

Βερνίκι (ἀπὸ τοῦ) »Φερενίκειον ᾧ (Μακεδονικῶς) Βερενίκειον καὶ Βερονίκειον, (ὀνομασθὲν οὕτω χάριν τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐσκευάσθη κατὰ πρῶτον, ὡς λέγουν, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν του ὠνομάζετο κοινῶς »Βερονίκην τὸ Ἤλεκτρον. Κατ' ἄλλους, »τῶν αἰγείρων τὸ κομμῶδες). »Γάνωμα, βαφή. vernis.

Βερνικόνω, ῥ. μετ. »Φερενικείῳ (γανώματι) περιγρίω, ἐπαλείφω, γανόω, ἀλείφω, βάφω. vernisser, vernir.

Βερνίκωμα. »Γάνωσις, βαφή. vernissure, θ.

Βερυκουκκηὰ (ἡ ἄλλ. Ζερδαληὰ ἡ Καΐσηὰ), δ. »Μηλέα Ἀρμενιακὴ ἡ »Κοκκυμηλέα. abricotier.

Βερύκουκκον (ἐκ τοῦ Λατ. præcoquæ, braecocia, τὰ πρώϊμα 'πωρικά· τὸ ἄλλ. Ζερδαλὶ ἡ Καΐσι), 'πωρ. »Μῆλον Ἀρμενιακὸν, κοκκύμηλον τὸ Δαμασκηνὸν ἢ Περσικὸν, ἰδίως ὠνομάζετο τὸ γλυκοπύρηνον, τὸ Τουρκ. Καΐσι), βερύκοκκον (Γεωπον.), πρεκόκκιον (» Ὅσοι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν πρεκοκκίων προστηγορίαν Ἀρμενικὰ μῆλα, τινὲς δὲ Ἀρμένια,.. καλοῦσιν ἀμφότερα,« Γαλ. Β'. περὶ δυν. τρφ.). abricot.

Βήξιμον. » Βῆξις. l'action de tousser.

Βῆγας, πάθ. »Βὴξ-ηγχὸς (ὁ καὶ ἡ). toux, θ.

Βήγω, ῥ. ἀμ. »Βήσσω (-ττω). tousser.

Βία. » Σουδὴ, ἔπειξις. hâte, θ. précipitation, empressement. ‖. μὲ βίαν, ἴδε Βιαστικά. §. (ἡ δυναστεία, τὸ Τουρκ. ζόρι). » Βία. force, θ. ‖. μὲ τὴν βίαν, ἐπίρ. ἴδε Δυναστικῶς. ‖. τὴν ὁποίαν 'τοῦ 'πῆρα μὲ τὴν βίαν. » Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων (Ἰλ. Α). ‖. ἤθελε 'να 'τὴν φιλήσῃ μὲ βίαν (μὲ τὴν βίαν). »'Εβιάζετο φιλῆσαι. ‖. ἐμβαίνω μὲ βίαν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας). »Εἰσπίπτω, εἰσβιάζομαι, βιάζομαι τὴν εἴσοδον. entrer de vive force (précipitamment). ‖. ἐπέρασαν μὲ τὴν βίαν ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς φυλακάτορας. »Διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι.

Βιάζω, ῥ. μετ. » 'Επείγω, κατεπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπισπέρχω, ἐπιταγύνω, ταχύνω. hâter, précipiter, accélérer. §. » Ἀναγκάζω, κατ(ἐπ)αναγκάζω, βιάζομαι, προσβιάζομαι, δυναστεύω](Γραφ.). forcer, presser, contraindre, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. ‖. μᾶς βιάζει 'να ὁμιλήσωμεν. » Περιῆστὰς ἀνάγκην ἡμῖν (εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς) τοῦ λέγειν. nous mettant dans (nous réduisant à) la necessité de parler. ‖. βιάζομαι (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε κυρ. τὸ, Κάμνω τι διὰ τῆς βίας· ἀπὸ τοῦ Θουκ. ὅμως τὸ, »Βιάζομαι δρόμῳ«, καὶ τὸ Εὐαγγελικὸν » Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται [Λουκ. ΙΣ'.]«, συμπεραίνεται πῶς μετέπεσεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν σημερινὴν σημασίαν), ῥ. μεσ. »'Επείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, ταχύνω. s'empresser, se précipiter. ‖. βιάζομαι κάπου 'να πάγω. » Σπεύδω που (Πλούτ.).

Βιαστικὰ, ἐπ. »Κατὰ σπουδὴν, σπουδῇ, σπεύδων (-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), κατεσπευσμένως, βιαίως (»Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, Θκδ. Β', 33). précipitamment, diligemment, à la hâte, en grande (toute) diligence. ‖. πολλὰ βιαστικὰ, ἐπ. »Ὡς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εἶχε σπουδῆς· πολλῇ σπουδῇ, ἴδε καὶ Ὀγλίγωρα.

Βιαστικὸς, ἡ, όν. » Κατεσπευσμένος, σπεύδων. pressé, empressé, précipité. ||. εἶμαι βιαστικὸς, ἴδε Βιάζομαι.

Βιβλιαράκι. » Βιβλιάριον, βιβλιδάριον (Ἀριστοφ.), βιβλίδιον (ὁ Δημοσθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ ἁπλῶς χαρτιοῦ, ἴδε Χαρτάκι.). livret, petit volume.

Βιβλιοδέτης. » Βιβλιορράφος (μεταγ.), δελτορράφος. relieur.

Βιβλίον. » Βίβλος (ἡ), βιβλίον, δέλτος (ἡ) (ὁ Πλούτ. τὸ ἔχει καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο τὸ τριγωνοειδῶς ἢ εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον γράμμα ἢ χαρτί), τεῦχος (τὸ). livre.

Βιδέλον (ὀρθότ.) Βοιδέλλον, ἴδε Μοσχάρι.

Βιδιὰ, ναυτ. (ἀπὸ τοῦ) » Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. bonace, θ. calme.

Βίκος (εἶδος γεννήματος), φ. » Βίκος, βικίον (Γαλην.). vesce, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Βιὸ καὶ Βιὸς (τὸ), (τὰ κτήματα, ἡ κατάστασις, ἡ περιουσία. Ὁ Ὅμηρος 'τὸ μεταχειρίζεται συχνότατα, καὶ οἱ σύγχρονοί 'του ποιηταὶ ὁμοίως). ||. τρώγουν τὸ ξένο βιός. » Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν (Ὅμ., ἀλλοῦ 'τὸ εἶπε. » Κατακείρουσι). ||. μὴ βάλλης ὅλο σου τὸ βιὸ 'ς τὰ καράβια. » Μηδ' ἐνὶ ναυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι (Ἡσιόδ.)· Εὑρίσκονται ὅμως παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς συγγραφεῖς). ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἐμάζωξεν αὐτὸ τὸ βιός. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων (Δημοσθ. κατὰ Νεαίρ.). ||. ἀπέκτησε βιὸς μὲ ταῖς μεγαλήτεραις ἀδικίαις τοῦ κόσμου. » Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων (Ἡρωδ.). (καὶ τέλος πάντων τὸ γραφικόν. » Ὅς ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα«), ἴδε Κατάστασις. §. (χρήματα κρυμμένα, τὸ ἄλλ. Βλησίδι, ὀρθ. ἴσως Βρεσίδι): Ηὗρε βιὸ (βιὸς), ἴδε Θησαυρός.

Βιρβηλιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ.), ἴδε Τριβηλιά.

Βλαπτικὸς, ἡ, όν. » Ἐπιβλαβὴς, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος, ζημιώδης, λυμαντικὸς (Γεωπον.). nuisible, contraire, malfaisant, préjudiciable.

Βλάπτω (προφ. κοιν. Βλάφτω), ῥ. μετ. » Βλάπτω, λυμαίνομαι, πημαίνω, κακόω, κακουργέω, σίνομαι. nuire à, gâter, préjudicier. ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ βλάπτουν τὸ στῆθος, ἴδε Πειράζω. ||. ὅσους ἔβλαπτεν (ὁ τόπος ἐκεῖνος) ἂν περιτειχίζωνται. » Οἷς ἦν ἂν βλάβη τειχισθὲν (Θουκ.).

Βλασταράκι. » Βλαστάριον. tendron.

Βλαστάρι. » Βλαστὸς, βλάστη, βλάστημα, πτόρθος, ὀρόδαμνος, ὀροδαμνὶς, ῥάδαμνος, ἔρνος (τὸ). bourgeon, rejet, réjeton. ||. κάμνει καὶ ῥίζαις καὶ βλαστάρια μεγάλα. » Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας (Θεόφρ.). ||. τὸ βλαστάρι τοῦ λαχάνου (σπαραγγιοῦ Ν.). » Ὄρμενον, πτόρθος (» Μαλάχης πτόρθος, « Ἀριστοφ.), κῦμα καὶ κυματίς. tige (tuyau, tendron) de chou (etc).

Βλαχολόγημα, ἴδε Κορφολόγημα.

Βλαστολογῶ, ῥ. μετ. ἴδε Κορφολογῶ.

Βλαχὸς, ἴδε Βλαχάρι καὶ Φυντάνι.

Βλασφημία (προφ. κοιν. Βλαστήμια). » Δυσφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), βλασφημία. jurement, blasphème, serment,

Βλάσφημος, η, ον. » Βλάσφημος. blasphémateur.

Βλασφημῶ (προφ. κοιν. Βλαστημῶ), ῥ. μετ. » Δυσφημέω, βλασφημέω. jurer, pester, blasphémer.

Βλέπω (προφ. καὶ Γλέπω), Μ. (θὰ) ἰδῶ (ἀόρ. Εἶδα). ῥ. μετ. » Ὁράω, βλέπω, θεάομαι, ἀθρέω, θεωρέω, ἐμβλέπω καὶ (ποιητ.) σκέπτομαι (κυρ. κυττάζω μὲ προσοχὴν), λεύσω(-σσω) καὶ δέρκομαι (ποιητ.). voir, regarder, envisager. ||. βλέπω 'ς τὸν καθρέπτην, ἴδε Καθρέπτης. ||. 'δὲν βλέπω. » Τυφλώττω, ἀβλεπτέω, ἴδε καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τυφλός. ||. βλέπω 'ς τὰ 'μμάτια (ἢ μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια). » 'Εμβλέπω. regarder fixement, fixer. ||. βλέπω ὁλοτρόγυρα. » Περιβλέπομαι, σκέπτομαι', παπταίνω (ποιητ.). ||. τὸ εἶδα μὲ τὰ 'μμάτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια, (φρσ.), ἴδε Ἴδιος. ||. ζῶον μὲ ἓν μονὸν νύχι καὶ δύο κέρατα ἐγὼ 'δὲν εἶδα. » Μώνυχον δὲ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὤπται (τῶν ζώων),« Ἀρστ. ||. 'δὲν ἐβλέπαμεν πλέον τὴν στερηάν. »Γῆν ἀπεκρύψαμεν. ||. ἀφ' οὗ 'δὲν 'τοὺς ἐβλέπαμεν πλέον. » 'Επεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς. ||. ἀφ' οὗ εἴδαμε' ζερηά'. »Γῆν δὲ ἀναφήναντες. ||. ἐβλεπα ἕνα νοστιμώτατον ὄνειρον. »'Ονείρῳ συνῆν ἠδίστῳ. || παιδί! 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐσκέψη, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν βλέπω τὴν ὥραν 'να 'πάγω (ἢ) πότε 'να 'πάγω, (φρσ.) » 'Επείγομαι ἀφικέσθαι. il me tarde d'aller. §. θέλω 'να 'τὸν ἰδῶ (ἀντὶ 'να 'τὸν ἀνταμώσω, 'να 'τὸν συντύχω, ἀπαράλλακτον μὲ τοῦ Ξενοφ.) »'Ηοίκ' ἂν ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι, εἴτινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι, « (καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ.) » Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν.« §. (ἐπισκέπτομαι ὡς ἰατρός, ἀπαράλλακτον τῷ τοῦ 'Ομήρου:) » "Ορσ', Ἀσκληπιάδη, ὕφρα ἴδῃς Μενέλαον, ὃν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν,« Ἰλ. Α', 204, 205. ||. ἐπροσκάλεσαν τὸν ἰατρὸν 'να 'τὸν ἰδῇ. » Μετακληθεὶς ὁ ἰατρὸς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτὸν (Λουκιαν. Συμπ.),« ἴδε καὶ Κυττάζω, ||. καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω (φρσ. ἀντὶ Βεβαιότατα, Ἀναμφιβόλως. Ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Σοφοκλ. 'Ηλ. 873:) »Πάρες' 'Ορέστης ἡμῖν· ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.« §. εἴδαμεν λοιπὸν ὅτι ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ δίκαιος. « 'Ο μὲν οὖν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. ||. 'να 'διοῦμεν (ἢ) 'νὰ τὸ 'διοῦμεν (φρσ. ὅταν, ἀμφιβάλλοντες εἰς τὰ λεγόμενα, προσμένωμεν 'να μᾶς πληροφορήσῃ ἡ ἔκβασις τοῦ πράγματος). » Τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.). ||. 'να σὲ διῶ (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα καὶ 'να κινήσωμεν τὴν φιλοτιμίαν 'του). »Ἄλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. ||. 'δέν με εἶδέ ποτε κἀνείς, οὔτε 'να ὁρκισθῶ, οὔτε 'να ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἄλλων θεῶν (καταχρ. ἀντὶ τοῦ, 'Δέν με ἄκουσεν). »Οὔτε ὀμνύς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα (Ξενοφ.). §. (καταχρ.) τ' ὀσπίτι βλέπει 'ς τὸν δρόμον· τὰ παράθυρά 'του βλέπουν 'ς τὸ περιβόλι. » 'Επὶ (» Πρὸς) τὴν ὁδὸν ἀναπέπταμαι. » Τέτραπται πρὸς τὸν κῆπον. » Οἰκία πρὸς νότον (νεύουσα) βλέπουσα (Ξενοφ.). donner (regarder, voir) sur. ||. τοῦ θηλυκοῦ ἐλέφαντος τὰ 'δόντια βλέπουν (ἀντὶ γέρνουν) κάτω. » Τῆς δὲ θηλείας κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, » Ἀρστ. ||. ὅσῳ 'νὰ 'τὸ ἰδῇ μόνον ἡ φωτιά. » "Οσον προσομιλῆσαι τῷ πυρί. §. (μεταφ.) ποῦ βλέπουν οἱ σκοποί σου; ἴδε Ἀποβλέπω. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Προσέχω, Σκέπτομαι): 'νὰ διῶ (φρσ. διστακτ. ἀντὶ) 'νὰ σκεφθῶ, 'να δοκιμάσω πρῶτον (ἀναλ. μὲ τοῦ 'Ομ. τὸ) »Ἄγε πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι ('Οδ. Ζ. 126, Δ, 22, Κ. 44). ||. βλέπε καλὰ μή σε γελάσῃ, ἴδε Κυττάζω ᾗ Προσέχω.

Βλησειδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Β. 380), ἴδε Θησαυρός.

Βλησκοῦνι (προφέρεται εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὀρθότερον ἴσως, τὸ) Φλησκοῦνι, ἴδε τὴν λέξιν.

Βλίτον, φ. » Βλίτων, βλῆτον καὶ βλῆπτον. blette, θ.

Βογκητὸν (ἐκ τοῦ) » Γογγυσμός, μυγμός, στεναγμός. gémissement, son muet qu'on rend par le nez en fermant la bouche.

Βογκῶ, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Γογγύζω, μύζω, στένω. geindre, gémir.

Βόδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Βῶδι.

Βοή. » Βοὴ, θροῦς, ἦχος, κραυγὴ, ἠχὴ (ποιητ.). cri. §. bruit. §. clameur, θ. ||. ἔρχουνταν (ἀκούσυνταν) μιὰ βοὴ, ἴδε Ἀκούω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βοήθεια. »Βοήθεια, ἐπικουρία (κυρ. στρατιωτικὴ), ἀρωγή, ἀντίληψις (μεταγ.), τιμωρία. secours, aide, θ. assistance. ||. τρέχω πρὸς βοήθειαν. (αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ) » Βοηθέω καὶ » Βοηδρομέω. accourir (voler) au secours. ||. ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς Χαλκηδόνος. »Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. ||. 'να τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν Φωκέων. »Βοηθεῖν εἰς Φωκέας (Δημοσθ. 'Ο Ξενοφ. ἐπρόσθεσε καὶ τὸ, Δρόμῳ) : Δρόμῳ ἐβοήθουν. §. (ἰδιαιτέρως ἡ στρατιωτική). ||. φθάνει ἀπὸ μέρους τοῦ Διονυσίου καὶ δεύτερη βοήθεια. »Ἀφικνεῖται ᾗ ἡ παρὰ τοῦ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια (Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ). troupes auxiliaires.

Βοηθός. »Βοηθὸς, ἐπίκουρος (κυρ. ὁ μισθωτὸς ξένος στρατιώτης), ἀρωγός, συλλήπτωρ (Ξεν.), ἀντιλήπτωρ (μεταγ.), τιμωρὸς, συνεργὸς, συμπράκτωρ, ἐπίῤῥοθος (καὶ ἐπενθέσει) ἐπιτάῤῥοθος (ποιητ.). aide.

Βοηθῶ, ῥ. μετ. »Βοηθέω (κυρ. τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος, καὶ μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς καὶ τὸ) ἐπικουρέω, ἀρήγω, ἀμύνω, ἐπαμύνω, συναίρομαι[1], ἀντι-(συναντι)λαμβάνομαι, τιμωρέω, συνεφάπτομαι, συλλαμβάνω(-ομαι), συντελέω, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, ἐπαρκέω (κυρ. μὲ χρήματα). secourir, aider, assister, seconder, favoriser, contribuer à. ||. ἐβοήθησαν τοὺς Πέρσας 'να φύγουν. » Τὸν ὁρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες. ||. ἂν δὲν βοηθήσῃ κἀνέν' ἀπὸ τοὺς δύο. » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο. ||. καὶ σᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡ τύχη. »Καὶ τὰ τῆς τύχης ὑμῖν ὑπάρξειε.

Βόϊδι (προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς 'Ελλάδος μέρη τὸ βῶδι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου) »Βοΐδιον, ἴδε Βῶδι.

Βοΐζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βούζω.

Βοικένρι (ἡ σουβλερὴ βέργα μὲ τὴν ὁποίαν κεντοῦν τὰ βώδια 'να περιπατοῦν), ἐργ. (γεωργ.). » Βούκεντρον, βουπλῆκτρον, βουπλῆξ-ῆγος (ὁ), βουκέντης, βούτορον, ἄκαινα, ὕσπληξ (καταχρ.), μύωψ. aiguillon.

Βολὰ (Δωρικῶς ἀντὶ Βολὴ), ἴδε Φορά.

Βολάζω (ῥίπτω τὸν γρῖπον εἰς τὴν θάλασσαν 'να 'ψαρεύσω), ῥ. ἀμ. »Βάλλω(»Χαλάω) τὴν σαγήνην. jetter (descendre) le filet (la seine) dans la mer.

Βόλασμα (τὸ ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν.) »Βόλος. l'action de jetter le filet dans la mer.

Βολετὸν (ἀντὶ) »Βουλητὸν (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Βόλομαι ἀντὶ Βούλομαι), ἴδε Δυνατός.

Βολὴ (τὸ κάθε ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅσα 'ψάρια πιασθοῦν τὴν κάθε φοράν). »Βόλος (δικτύου). coup (jet) de fitet, pêche, θ. §. (εἰς τὸ πληθ. τὸ μεταχειριζόμεθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτην μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ Φοραίς:) ||. πόσαις (δυὸ, τρεῖς κτλ.) βολαίς; ἴδε Φορά.

Βόλι (»Βόλια κυβευτῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί,« Εὐστάθ. »Βολὶς (»Ἔπεμπε γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος,« Δούκ. Ἱστρ. Δ'.), βέλος, βολὴ (μεταγ.). balle, θ.

Βολικὰ, ἐπ. »Ἐν εὐθέτῳ, ἐν ἐφικτῷ, ἐξ ὑπερδεξίου. à la portée. ||. μ' ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) βολικά. » Εὐθέτως ἔγει μοι, εὐθετέομαι. il me va, il ne me va pas...

Βολίμι (ὀνομάζουν πολλοὶ τῶν 'Ελλήνων τὸ Μολύβι, ᾗ ἰδιαιτ. τὸ προστιθέμενον εἰς τὰ ὁρμίδια [ταῖς βόλταις] γίνα βαραίνουν καὶ βουλοῦν ὀγλιγωρότερα. 'Η ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ οἱ παλαιοὶ Συρακούσιοι ἔλεγαν) »Βόλιμος (ἀντὶ) Μόλιβος ('Ετυμολ.), ἴδε Μολυβήθρα.

Βορβὸς (τὸ ἄλλ. Ἀγριοκρόμμυδον), φ. » Βολβὸς (ἴδε Θυμάρι). ognon sauvage.

Βορηὰς, ἴδε Βορρέας.

Βορίζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Βορρίζει.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βορρηὰς » Βορρᾶς, βορέας. vent du nord, (Π.) aquilon. ||. γέρον βορρηὰν ἁρμένιζε, καὶ νότον παλληκάρι (παροιμ. ναυτ., ἐπιστηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην παρατήρησιν· καθότι ὁ Ἡσίοδος ἀκόμη' παρήγγελλε τὸν φίλον 'του 'να πλέῃ) » Ἀρχομένου νότου, καὶ λήγοντος βορέαο. ||. φύσηξαν δυνατοὶ βορρηάδες. » Σκληροὶ βορρᾶ ἐπιπνεύσαντες. §. (συνκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὸν βορρηάν). » Ἄρκτος, βορρᾶς καὶ βορέας. nord, septentrion, θ.

Βορρίζει, ῥ ἀπρ. » Βορρᾶς ἐπιπνέει. le vent tourne au Nord.

Βοσκή. » Νομὴ, βοσκή. pâturage.

Βόσκημα. » Νομὴ, βοσκὴ, βόσκησις, βουκόλησις. l'action de paître (ou de faire mener paître).

Βοσκοποῦλα. » Ποιμενὶς (μεταγ.). bergère, θ. (Π.) pastourelle, θ.

Βοσκὸς (ὁ Τυρκ. Τσομπάνης). » Ποιμὴν, νομεὺς, ποιμαίνων, βόσκων, νέμων. berger, pasteur. ||. βοσκὸς βωδιῶν (ἀγελάδων καὶ τῶν ὁμοίων). » Βουκόλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), βοηλάτης, βοτήρ. bouvier, vacher, pâtre. ||. βοσκὸς 'γιδιῶν. » Αἰπόλος, αἰγονόμος, αἰγελάτης. chevrier. ||. βοσκὸς ἀλόγων (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ἱπποφορβός. gardeur de chevaux. ||. βοσκὸς χοίρων. » Συφορβὸς, συβώτης, χοιροβοσκός. porcher.

Βόσκω, Μ. (θὰ) βοσκήσω, ῥ. μετ. » Ποιμαίνω, νέμω, βόσκω, βουκολέω (κυρ. βῴδια). mener (faire) paître. §. ῥ. ἀμ. καὶ μέσ. » Βόσκομαι, νέμομαι. paître, brouter.

Βοτάνι (κυρ. χορτάρι ἰαματικόν). » Βοτάνη, πόα, δύναμις (ἰατρική). simple, drogue, θ. ||. (ἑνωμένη ἡ λέξις μὲ ἄλλας, φανερόνει κῦρ. ἰδιότητα φυτοῦ ἰαματικὴν, καθὼς) θερμασοβότανον, σπληνοβότανον, ψωροβότανον, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. §. βοτάνια διὰ τὰ 'μμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ (Γαλην. καὶ Διοσκορ). ||. βοτάνι (ὀνομάζουν εὐσχημότερον καὶ τὴν κατασκευὴν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, οἱ Ἀσιανοὶ μάλιστα, εἰς τὸ λουτρὸν πρὸς ψίλωσιν τοῦ σώματος). » Ψίλωθρον, μαδός. dépilatoire.

Βότριδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βώτριδα.

Βοῦβα, πάθ. » Κώφωσις, κωφότης, ἀφωνία, ἐννεότης, ἡ τῆς γλώττης πήρωσις. le défaut du muet. ||. βοῦβα (εἶδος κατάρας ἢ ἐμβριμήσεως)! ἴδε Βουβαίνω.

Βουβαίνω, Μ. (θὰ) βουβάνω, ῥ. μετ. » Κωφόω (-άω), ἐννεὸν (κωφὸν) ποιέω. rendre muet. §. (μεταφ. κάμνω ἀναπολόγητον), ἴδε Ἀποστομόνω. ||. Βουβάσου! » Πεφίμωσο! » Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς ἔτι μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ. Νεφ.).«

Βουβαλάκι, ζ. » Βουβάλιον, βουβαλίς. buffletin.

Βουβάλι, ζ. » Βούβαλος (ὁ), βούβαλις (ἡ). buffle.

Βουβαλιὰ, Βουβαλοπέτσι, Βουβαλοτόμαρον } buffle, peau de buffle, buffletin (τοῦ μικροῦ). » Βύρσα, βυβαλῆ, βουβαλίς.

Βουβὸς (ἐκ τοῦ) » Βωβὸς (, ὁ πηρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ χωλὸς,« κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Μοσχοπ., καὶ τοῦτο κατ' ἀντίφρασιν ἐκ τοῦ) » Βουβὼς (ὁ λίαν βοῶν), ἡ, ὀν, ἴδε Μουγγός.

Βούζουνας (ἀντὶ Βύζωνας, διὰ τὸ σχῆμά 'του, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ) » Βουβὼν-ῶνος (ὁ), δοθιὴν-ῆνος (ὁ). clou, bouton, furoncle καὶ froncle, bourgeon.

Βούζω, ῥ. ἀμ. » Ἠχέω, βομβέω (κυρ. διὰ τὸν ἦχον τῆς μέλισσας, τοῦ κώνωπα κτλ.). sonner, bruire, bourdonner. ||. βούζουν τ' αὐτιά μου. » Βομβοῦσι δ' ἀκαίμοι (Σαπφ.). » Τὰ ὦτα τέτριγε,« (Ἱππκρ.)· » Ἐναυλον ἔχω τὴν ἀκοήν. les oreilles me cornent (tintent, bourdonnent). ||. (ἡ περὶ τοῦ βούσματος τῶν αὐτιῶν σωζομένη μεταξὺ τῶν ἁπλῶν ἄγρι τῆς σήμερον δεισιδαιμονία εἶνε ἀρχαιοτάτη: Ὁ Λουκιανὸς εἰς τοὺς Ἑταιρικ. Διαλόγους 'του εἰσάγει τὴν δούλην μιᾶς ἑταίρας λέγουσαν εἰς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἕνα τῶν φίλων τῆς κυρᾶς 'της). » Ἤπου ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν· ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων. « Τὰ αὐτιά σας πρέπει 'να βόϋζαν βέβαια· διότι ἡ κυρά μου σᾶς ἐνθυμεῖτο ἀδιακόπως μὲ δάκρυα). ||. τὰ λογιά 'του βοΰζουν ἀκόμη 's τ' αὐτιά μου. » Ἐναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ (Φίλ.) «.

Βούλαρος (εἶδος ἀγριάδας γονδρότερης, κατὰ τὸν Γαζῆν. Ὁ Νεόφυτος ὀνομάζει Βούλεριν τὸν φραγμίτην κάλαμον), φ. »Καλαμάγρωστις. espèce de gramen.

Βούλημα (καφαβιοῦ κτλ.). » Κατάδυσις, καταποντισμός l'action de se plonger (couler bas, aller au fond). submersion.

Βοῦλλα (Οἱ Ῥωμαῖοι, λέγει ὁ Πλούταρχος [Προβλ. Ῥωμ. καὶ Βίῳ Ῥωμ.], ὠνόμαζαν οὕτως ἓν εἶδος λαιμοδέτου μὲ φιόγκον εἰς τὴν μέσην, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν τὰ παιδία τῶν παρ' αὐτοῖς εὐγενῶν. Ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς ὠνομάζετο » Βόλλα). » Σφραγίς, σφραγιστήρ, σημαντήρ. §. Σήμαντρον, τύπος, γάραγμα, ἐκμαγεῖον, ἐπίσημον, σφράγισμα, ἀποσφράγισμα, (Ποιητ.) σῆμα. §. γάραγμα, γλυφή. cachet. §. sceau, scellé. §. marque, θ. ||. ἕνα γράμμα βουλλωμένον μὲ τὴν βασιλικὴν βοῦλλαν. »Ἐπιστολὴν τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔγουσαν (Ξενοφ. Ἑλλ.). ||. ἐπειδὴ ἡ βούλλαις ἦσαν 'γιεραῖς (ἀπείρακταις). » Τῶν σημάντρων ἐόντων σφῶν (Ἡρόδ.). ||. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δελφίνι. » Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι. §. (βούλλαις ὀνομάζομεν καὶ τὰ στρογγυλὰ σημάδια τοῦ δέρματος μερικῶν ζώων, καθὼς τοῦ Ῥήσσου, τῆς Παρδάλεως, κτλ.). » Στίγμα, κηλίς. tache, θ. ||. εἶνε ὅλο βούλλαις (ἢ) βούλλαις -βούλλαις. »Ἔστικται πᾶς· »Κατάστικτός ἐστιν· » Ἐστιγμένος (» Κηλιδωτὸς) ὅλος. il est tout marqueté (tacheté, moucheté).

Βουλλοχέρι (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἓν εἶδος πηλοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν) » Γῆν σημαντρίδα· (ἀναλόγως λοιπὸν ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ τὸ 'δικό 'μας βουλλοκέρι) » Κηρὸς σημαντὴρ ἢ σημαντήριος. (ὁ Ἀριστοφ., Λυσ. 1201, 'το ὀνομάζει) » Ῥύπον. cire d'Espagne, θ.

Βουλλόνω (» Ἀποστείλας [ὁ Κοπρώνυμος ἐβούλωσε τὸ Πατριαρχεῖον, Θεοφάν. Χρονογραφ.], Μ. (θὰ) βουλλώσω, β. μετ. » Σφραγίζω, σημαίνομαι, ἐν(κατα, ἀπο)σημαίνομαι, τὴν σφραγῖδα (τὰς σφραγίδας) ἐπιβάλλω (ἐπιτίθημι), τυπόω (Ἀππιαν.). cacheter, sceller. ||. ἀφ' οὗ ἔγραψαν καὶ βούλλωσαν τὸ γράμμα. » Γράψαντας καὶ κατασημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν (Ξενοφ.). ||. ν' ἀνοίξουν τῆς βούλλαις καὶ, ἀφ' οὗ 'πάρουν ὅσα γρειάζονται, 'να 'τὰ βουλλώσουν καὶ 'να 'τ' ἀφήσουν. » Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους, καταλιπεῖν (Ξενοφ.). §. βουλλόνω ζῶον (σκλάβον, κακοῦργον κτλ.). » Στίζω (κυρ. μὲ τὸ βελόνι), καυτηριάζω (μὲ σίδερον καμμένον). marquer, stigmatiser, flétrir. §. (ἐκ τοῦ) »Βυλλόω (, τὸ ὁπ. ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Βύω, ἴδε Στουππόνω καὶ Φράζω.

Βούλλωμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων (τῆς σφραγῖδος) ἐπιβολὴ (ἐπίθεσις). l'action de cacheter, l'apposition des scellés. §. » Στίξις (κυρ. τὸ τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων). l'action de marquer (stigmatiser).

Βουλλωμένος, η, ον. » Ἐσφραγισμένος, (κατα)σεσημασμένος, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα). §. » Στιγματίας (κυρ. κακοῦργος ἢ σκλάβος), κεκαυτηριασμένος (κυρ. ζῶον, σκλάβος κτλ.). ||. σκλάβοι βουλλωμένοι μὲ τὴν βοῦλλαν τῆς πολιτείας. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ (Ξενοφ.). §. σαλιάγκοι βουλλωμένοι (οἱ στουππωμένοι), ἴδε Σάλιαγκος.

Βουλῶ (ἐκ τοῦ Βολίζω καὶ -άω καὶ -έω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει » Βόλος, πηλός. « Ἐὰν ἐννοῇ τὸν βοῦρκον, ὅπου βουλοῦν πολλάκις ζῶα καὶ ἄν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θρωποι, ἔχομεν τῆς λέξεως τὴν ἀρχήν. » Ἀγράδας... βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὕδωρ, βολίζονται· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ, ἐπιπλέουσι,« Γεωπον. ΣΤ'.), ῥ. μετ. » Βυθίζω, καταδύω(-ύνω), καταποντίζω, ὑποβρύχιον ποιέω. couler bas (à fond), submerger, ensevelir (enfoncer) dans les flots. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Βυθίζομαι, καταδύομαι, δύω (»'Εδυσαν ὡσεὶ μόλιβδος ἐν ὕδατι,« Γρφ.), δύνω καὶ δῦμι, (κατάδυμι ἄχρ., ἔθεν) τὸ κατέδυ, ὑποβρύχιος γίγνομαι, βαπτίζομαι, καταφέρομαι, ὑφίσταμαι (»'Ο δὲ καρπὸς τῆς Τερμίνθου πλυνόμενος, ὁ μὲν λευκὸς καὶ ἄπεπτος ἐπιπλεῖ, ὁ δὲ μέλας ὑφίσταται,« Θεοφρ. φυτ. Γ'.). couler bas, aller à fond, s'ensevelir dans les flots, être submergé. ||. ἵνα μὴ βουλήσωμεν σύξυλοι. » Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. ||. διότι 'δὲν βουλεῦν οὔτ' ἐκεῖν' οἵ,που 'δὲν 'ξεύρουν κολύμβημα. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει. §. (διὰ 'σπίτια, λόφως, κτίρια ἐν γένει). »Καταπίπτω, συμπίπτω, καταῤῥέω, διαῤῥέω. ébouler, s'ébouler, crouler, écrouler, s'ecrouler, s'enfoncer, fondre. ||. ἐβούλησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τρεῖς πολιτείαις. »Κατεγώσθησαν, συνεγώσθησαν. furent engloutis, ont fondu. ||. (τ' ὀσπίτι 'του) κοντεύει 'νὰ βουλήσῃ. » Πτῶσιν ὠδίνει. sa maison menace ruine, tombe en ruine. ||. 'μμάτια βουλημένα. »'Ομματα κυλοιδιῶντα, 'Υποδεδυκότες ὀφθαλμοί,« Λκ., des yeux caves.

Βουνάκι, ἴδε λόφος.

Βούνευρον. » Μάστιξ (βοεία.).

Βουνήσιος, α, ον. » 'Ορεινός, ὀρεσίτροφος, ὄρειος. montagnard.

Βουνιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ βῳδιοῦ). » Βόλβιτον καὶ Βόλιτον, βουβωνία. bouse, bouze, bouge.

Βουνόν. » 'Ορος (τὸ). montagne, θ. mont (ὁσάκις ἐπισυνάπτεται καὶ τὰ κύριον ὄνομα τοῦ βουνοῦ). ||. ἡ κορυφὴ, ἡ ῥάχη, ἡ ῥίζα, ἡ ποδιὰ τοῦ βουνοῦ, ἴδε τὰς διαφόρους λέξεις.

Βοῦπα (προφ. κοιν. Γοῦπα, ἐκ τοῦ) » Βόωψ (ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ) » Βόαξ (» 'Ομοια δὲ τῇ μαινίδι βόαξ καὶ σμαρὶς,« Ἀθ.) καὶ (κρ.) Βῶξ ἡ Βὼξ -ωκὸς (ὁ) (Σχολ. 'Οππ. Ἁλ. Ε'. (ἄλλ.) λευκομανὶς (παρβλ. Στρογγύλα. bogue, pagel, (διδακτ.) boops.

Βουρβουλακιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βράζω.

Βουρκόνω (κυρ. διὰ 'τὰ 'μμάτια ὅταν γεμίζουν δάκρυα, ἐκ τοῦ Φουσκόνω: » Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ φιλιὰ φουσκόνει με νὰ κλάψω,« Στέφ. Σαχλίκ.), ῥ. ἀμ. » Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπίπλαμαι (ὑποπίμπλαμαι), κλαυσιάω. avoir les yeux gros de larmes.

Βοῦρκος (ἐκ τοῦ Βρύξ, ὄθ, 'Υπόβρυχα κτλ.. κυρ. ἡ νερουλὴ λάσπη τῶν ποταμ. λιμν. κτλ.). » Ἰλὺς-ύος (ἡ), βόρβορος, θολὸς (Ἀθήν.). bourbe, θ, limon, vase, θ.

Βουρλιὰ (τοῦφα πολλῶν βούρλων φυτρωμένων εἰς ἕν μέρος). » Σχοινία (ἡ). botte de jonc, θ.

Βοῦρλον (ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Β. 135, τὸ γράφει Βροῦλον, ἀναφέρων καὶ τὴν συνήθη εἰς τὸν καιρὸν 'του παροιμίαν τῶν Πελοποννησίων: »Μαΐου βροῦλον, ποντία κάνναβις «), φ. (εἶνε πολλῶν εἰδῶν). » Σχοῖνος (ὁ καὶ ἡ), (διαιρεῖται εἰς 'Οξύσχοινον, Μελαγκρανίδα καὶ 'Ολόσχοινον), θρύον. jonc, ἴδε καὶ 'Ράπη.

Βεῦρος, 'ψ. (τοῦ Νείλ. 'Ελατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων). » Βωρεὺς, βωρίδιον (τὸ μικρόν)· ὀξύῤῥυγχος καὶ ὀξύρυγχος. espèce de poisson.

Βουσειλίζω (τὸ ἄλλ. Ἀρκουδίζω, περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀρκουδίζω.

Βουταναρηὰ (τὸ Τουρκ. καραμπατάκι), πτν. » Αἴθυια, κολυμβίς. ἐνάλιος κορώνη (, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, διαφέρει τῆς αἰθυίας). plongeon, foulque, poule d'eau, morelle, θ. judelle, θ.

Βούτη καὶ Βουτίνα (ἀπὸ τοῦ) »Βυτίνη καὶ Πυτίνη (κυρ. ἡ πλεκτὴ λάγηνος, ἡ Δαμζάνα). ('Ο Εὐστάθ. Ἰλ. Σ. λέγει: ταριχευτικὸς βίκος...

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δν δηλαδὴ Βιτίναν οἱ κοινολεκτοῦντες φασίν. « Εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται καὶ Βούττις, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Γαυλός. Εἰς δὲ τὸ σύνταγμα τοῦ Πορφυρογ. γράφεται ἀπαράλλακτα » Βούτη μετὰ τῶν σταφυλῶν«, χρήσιμος ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους). tinette, θ.

Βούτηγμα) .»Βάπτισμα, βάπτι-
Βούτημα (σις, βαπτισμὸς, κατάδυσις. l'action de plonger (tremper).

Βουτηχτής. » Κολυμβητὴς(-ῆρ), κατακολυμβητὴς (Ἀρστ.) , δύτης. plongeur.

Βούτομον, φ. ἴδε 'Ραγάζι ϗ 'Ράπη.

Βουτσάδικον (ἐργαστῆρι). » *Βωτιοπηγεῖον, οἰσυουργεῖον, καδοποιεῖον. tonnelerie, θ.

Βουτσᾶς. » *Βωτιοπηγὸς, οἰσυεργὸς, καδοποιός. tonnelier.

Βουτσὶ (ἐκ τοῦ) » Βωτίον, πῖθος (καταχρ.). tonneau, tonne, θ. barrique, θ. fut, futaille, θ.

Βουτυράδικον (ἐργαστῆρι). » *Βουτυροκομεῖον , βουτυροπωλεῖον . la boutique du beurrier, laiterie, θ.

Βουτυρᾶς. »*Βουτυροπώλης, *βουτυροκόμος. beurrier.

Βούτυρον. » Βούτυρον , βούτυρος (ὁ), ('Ο Κτησίας 'τὸ ὀνομάζει) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἔλαιον. beurre.

Βουτῶ (ἐκ τοῦ) »Βυθάω = Βυθίζομαι (» 'Η δ' ὑπὲρ αἴης ῥίζα καὶ οὐ βυθόωσα,« Νίκ. Θηρ.),« ῥ. μετ. »Βαπτίζω, βάπτω, ἐμβάπτω, καθίημι (» Κάθες πράως ε'ς τὸν κηρὸν, ἀοσθιγῶς ἐμβάπτων,«Διοσκορ.),δείω. plonger, tremper. ||, βουτῶ 'ς τὸ ζουί. » Εἰς τὸν ζωμὸν ἐμβάπτομαι (Ἱππκρ.). tremper son pain dans la sauce, mitonner, saucer. §. ἀμ. αὐτπ. » Δύω , δύνω (καὶ δῦμι ἄχρ.), δῦναι (» Κολυμβηταὶ δυόμενοι,« Θκδ.), (κατάδυμι, ἄχρ., ὄθεν) κατέδυν, κατδύομαι. plonger, se plonger, s'enfoncer. ||. ὅταν βουτήση. »'Οταν αθῇ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθὺ,« Ἀρστ. ||βουτῶ κολυμβῶν. »Κατακολυμβάω (Κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς,« Ἀρστ.). ||. μέσ' 'ς τὸν ἴδρω βουτημένος, ἴδε Καταϊδρωμένος καὶ Στάζω. §. βουτημένος 'ς τὸ χρέος (μεταφ.), ἴδε Πνίγω.

Βραγιὰ (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πρασιὰ (τὸ λαχανόφυτον ἢ ἀνθόφυτον μέρος κήπου , ὁ Τουρκ. Ταχτᾶς) , πλινθίον , ἄνδηρον (» Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε, καὶ ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ. Θηρ.). planche, θ. carré, couche, θ.

Βράδυ (ἢ) Βράδι (τὸ) (προφ. καὶ Βραδύ). »'Εσπέρα, δείλη ὀψία (ἑσπέρα), ὀψία (χωρὶς τὸ, δείλη, μόνον εἰς τοὺς μεταγ.), ὀψὲ (Θουκ.). soir. ||. τὸ βράδυ. »'Εσπέρας, δείλης, ὀψίας (ἑσπέρας), ὀψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. sur le soir, dans la soirée. ||. 'νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ. » "Ηκειν ἑσπέρας. qu'il vienne au soir. ||. 'πηγαίνει πρωνὸ (καὶ) βράδυ. »Πρωΐ τε ἰὼν καὶ ὀψὲ,« Ξνφ. ||. δυὸ φοραὶς μόνον τὴν ἡμέραν, πουρνὸ καὶ βράδυ. »Δὶς τῆς ἡμέρας μόνον , πρωῒ καὶ δείλης. ||. ἔφθασε βράδυ 'ς τὴν πολιτείαν. »'Εσπέριος εἰς τὴν πόλιν ἀφίκετο. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ 'ως τὸ βράδυ , ἴδε Πουρνό.

Βραδυὰ (ἡ) Βραδειὰ (ἡ). » Δείλη, ὀψία, (»'Οψία, Βραδεῖα,« Αξ.), ἑσπέρα. soirée, après-soupée.

Βραδυάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ γ'. πρόσωπον μόνον:) βραδυάζει. »'Οψία γίνεται. le jour tombe. ||. ἀφ' οὗ ἐβράδυασεν. »'Οψίας δὲ γενομένης (Εὐαγγ.). le jour tombé. ||. 'ως οὗ ἐβράδυαζεν. » "Εως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας (Διογ. Λαέρτ. Β'.). ||. (μσ.) βραδυάζομαι. » 'Οψίζω, -ομαι (Ξνφ.). ||. ἐβραδυάσθημεν συνομιλοῦντες. »"Ηλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν,« Καλλίμ.

Βραδυνὸς, ἡ, όν. 'Εσπέριος, ἑσπερινὸς , ἕσπερος (ποιητ.). du soir, qui se fait le soir.

Βράζω , ῥ. μετ. » "Εψω , ἑψέω , ζέννυμι (» Διατί τὸ ὠδν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐχὶ δὲ καὶ ζεννύμενον ;« Ἀλ. Ἀφροδ.). faire bouillir, cuire. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ζέω, βράσσομαι. bouillir , bouillonner, ἴδε Βράσις

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ Χοχλακίζω. ||. βράζει τὸ αἷμά 'του (λέγομεν μεταφ. διὰ τοὺς νέους). »Σφριγᾷ, ὀργᾷ, ἀκμάζει, (»Αἰζηοί, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες,« λέγει ὁ Ἡσύχιος). il est plein de force et de santé. ||. τὸ κρασὶ βράζει 's τὸ βαρέλι. »Παρακινεῖται. le vin travaille (fermente). ||. βράζει τὸ στῆθός του (λέγομεν διὰ τοὺς πάσχοντας στηθοκατάῤῥουν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκρ. [Προγνωστ.] τὴν λέξιν) »Ζέει. §. (μεταφ.), βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου (ἀπ' τὸ κακό' 'μου κτλ.). » Σμύχομαι· »Κότῳ σπλάγγνα θερμαίνομαι. brûler, endêver. ||. ἔβραζεν ἀπὸ πολλῆς διὰ πόλεμον. »"Εκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν (ὀργῶν).

§. συνεκδ. ἀντὶ τοῦ, "Εχω πλῆθος. (Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη 'τὸ προφέρεν ὀρθότερον, Βρυάζω). »Βρύω, μυρμηκιάω (μεταφ.). grouiller, fourmiller, pulluler, abonder. ||. ἔβρασε σκουλήκια. »'Εξέζεσε σκώληκας,« Γρῳ.

Βρακὶ (ἀπὸ τοῦ) »'Ρακίον (ὑποκορ. τοῦ) 'Ράκος (, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφεραν μὲ τὸ F) Βράκος-ους (τὸ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσίν 'του, ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου τὸ »Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Ἰλ. Β']« ἠμπορεῖτις 'να ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὅπως κἠᾶν ἦνε, λέξιν ὅμως ἐπὶ τούτῳ 'δὲν εἶχαν, καθὼς 'τὸ παρετήρησεν ὁ Εὐστάθιος. »Οὐ γὰρ ἔ»κειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ »καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ 'Ρω»μαῖοι μὲν βράκαν φασὶν, ἕτεροι δὲ »ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι,« Ἰλ. Β. 'Ο Διόδ. Σικελ. ἀναφέρει τὴν λέξιν Βράκας ὡς Γαλατικήν: »Καὶ ἀναξυρίδας, ἃς ἐκεῖνοι [οἱ Γαλάται] βράκας προσαγορεύουσιν«. 'Ο δὲ Ξενοφ. [Ἀνάβ. Ζ', δ', 4] ἔχει: »Χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς.« Ἆρά γε καὶ τῆς Σαπφοῦς τὸ »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκεν ἐπὶ τῶν σφυρῶν« δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὸ, ἰδικόν μας. »'Δὲν 'ξαίρει [ἀκόμα] 'να δέσῃ τὸ βρακί της;). »Σκελέα, περισκελὶς καὶ περισκέλιον (κυρ. τὸ Πανταλόνι), ἀναξυρὶς (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαλβάρι, ἢ μᾶλλον τὸ Τσαγτσίρι ἢ Τσαξύρι). chausses, θ. πλ. haut-de-chausse, caleçon, culotte, θ.

Βρακοζώνα (Οἱ παλαιοὶ, μὴ μεταχειριζόμενοι βρακὰ, 'δὲν ἐχρειάζοντο ἑπομένως καὶ βρακοζώναις, καθὼς οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν σήμερον. Εἶχον ὅμως, ἐκεῖνοι μέν, τοὐλάχιστον εἰς ἄλλην σημασίαν, τὴν λέξιν) »Ζώνη (ὅθεν τὸ »Λύειν Ζώνην« ἐπὶ νεονύμφων· οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἔγουν τὸ Γαλ.) bretelle, θ. (καὶ τὸ) tirante, θ. ('Ο Προκόπιος εἰς τὴν μυστικήν 'του ἱστορ. ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν βρακοζώνην: » Καὶ περ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τἀνίμαντα ὁρῶν, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα«).

Βρακοπόδι. »'Ο τῆς ἀναξυρίδος (τοῦ βράκους)· ποδεών.

Βράσιμον. »"Εψησις. coction, θ. §. » Ζέσις, βρασμός. bouillonement.

Βράσις. »Ἀνάζεσις, ἀνάβρασις, βρασμός. bouillon, ébullition. ||. 'παίρνω βράσιν. »Ἀναζέω, ἀναβράσσω, βράσσομαι, ἀναβάλλω. ||. βάλε 'το 'να 'πάρῃ μιὰν βράσιν. »Ἀνάζεσον, ἀνάβρασον (Γαλην. Διοσκορ.). ||. ἀφ' οὗ 'πάρῃ δυὸ βράσαις, τράβα τὴ' φωτιά'. »"Οταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.

Βραστερὸς, ἡ, ὸν (κυρ. ὄσπριον), ἴδε Καλόβραστος.

Βραστὸς (ὁ βρασμένος), ἡ, ὸν. »'Εφθὸς, ἑψητὸς, ζεστὸς (Ἀπ. Ἰσπν. 83). bouilli. ||. τὰ ποδάρια 'τὰ κάμνω βραστὰ, ἴδε Κάμνω. §. (ὁ καυτὸς καὶ ζεματιστὸς), ἴδε Ζεματιστός.

Βραχιόλι. »Ψέλλιον, ἑλικτὴρ, στρεπτὸς καὶ στρεπτὸν, ἀμφιδεὺς, χλιδὼν (περὶ ταῖν χεροῖν), βραχιονιστὴρ, βραχιόνιον, περιβραχιόνιον, ἀμφίδεον, περικάρπιον. bracelet.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βραχνᾶς, πάθ. (Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς ἀναφέρει τὴν λέξιν, ὡς συνειθισμένην εἰς τὸν χυδαϊσμὸν τοῦ καιροῦ 'του. »Τὸ δὲ πάθος (τὸν 'Εφιάλτην) Βαρυχνᾶν (λέγει) ὁ πολὺς κατωνόμασε λόγος. »Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος: ὁ δὲ Σουΐδας ἔχει· »'Εφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς Βαβουτζικάριος«). » 'Εφιάλτης καὶ 'Επιάλτης, πνιγμὸς ἐνύπνιος (Διοσκορ.). cauchemar.

Βραχνιάζω, ῥ. ἀμ. »Βραγχιάω, βράγχει συνέγομαι (ἁλίσκομαι, περιπέπτωκα). s'enrouer.

Βράχνιασμα. »Βράγχος (ὁ καὶ τὸ), βράγχη (ἡ). enrouement.

Βραχνιασμένος, η, ον. »Βραγχώδης, βραγχιῶν. enroué. ||. εἶμαι βραχνιασμένος, ἴδε Βραχνιάζω. ||. φωνὴ βραχνιασμένη. »Φθέγμα σομφόν. ||. ὁμιλεῖ βραχνιασμένα. »Φθέγγεται σομφόν.

Βραχνός, ἡ, όν. »Βραγχὸς, σομφὸς, μογγός.

Βράχος (ἀντὶ) »'Ράχος = 'Ράκος (κυρ. κρημνὸς πετρώδης, Τουρκ. καγιὰς, ἐξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν). »Σκόπελος, πέτρα ἀπότομος (ἀποῤῥώξ, ἀπόκρημνος, λισσὰς, πρόβολος), σπιλὰς, ἀκτὴ (πέτρα, σκόπελος) προβλὴς (ποιητ.). écueil, rocher, brisant, ἴδε καὶ Ξέρα.

Βρεμένος, η, ον, ἴδε Βρέχω. ||. βρεμένος μούσκεμμα, ἴδε Μούσκεμμα.

Βρέξιμον. » Βρέξις (Ξενοφ.), δίεσις, τέγξις (Ἱπποκρ.). arrosement, mouillure, humectation.

'Βρετὸν, ἴδε Εὑρετόν.

Βρεχάμενα (τὰ), ναυτ. » Τὰ ὕφαλα (Λουκιαν. Ζ. Τραγ.), τὰ θαλαττεύοντα (Πλούτ.), τὰ καίρια τῆς νεὼς, τὸ στείρωμα. les flancs du navire jusqu'à fleur d'eau, ses œuvres mortes, les fonds. ||. τὸ καράβι τρύπησε 'ς τὰ βρεχάμενα. »'Υφαλον ἐδέξατο πληγήν. il a reçu un coup dans ses œuvres mortes. ||. τὸ καράβι τρύπησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα. »'Εξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν (Πολυβ. 1ΣΤ'). « dans l'accastillage.

Βρεχτοκούκκια. »Κύαμοι βεβρεγμένοι (διάβροχοι). (Εἰς τὰ Ἀσκητ. βιβλ. λέγονται ἁπλῶς) Βρεκτὰ (ἑλλ. τοῦ 'Οσπρια. »Καὶ ἐξενεγκὼν ἄρτον καὶ βρεκτὰ, ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἔτρωγεν, « Ἰωάν. Μοσχ. ἐν Λειμ.). fèves trempées.

Βρέχω, ῥ. μετ. »Δεύω, τέγγω, διαίνω, (βίημι, ἄγρ., ὅθεν ἡ μετοχὴ) διεὶς (»Διεὶς ὕδατι«), ὑγραίνω. mouiller, arroser, humecter. ||. ἡ κόρδα ὅταν βραχῇ. »Βραχεῖσα νευρὴ (Ἀνακρ.). §. βρέχει, ῥ. ἀπρ. ἀμ. »'Γει (ὁ θεὸς δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον καὶ προστίθεται ἐνίοτε), βρέχει (εἰς τὸ ἐνεργητ. 'τὸ μεταχειρίζονται μόνον οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὁ Θεόφραστος ἅπαξ εἰς τὸ Β'. Βιβλ. τῶν Φυτ. Αἰτ. οἱ δὲ παλαιοὶ πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ παθητ. 'Ο Πίνδαρος μόνον εἶπε· »Βρέχε θεῶν βασιλεύς. . . γρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν«). il pleut (τὸ ἀπαρέμφ. pleuvoir). ||. εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βρέχει πολλὰ ὀλίγον. »'Η γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. ||. τότε μόνον ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας (τῆς Αἰγύπτου). »Τότε μόνον ὕσθησαν αἱ Θῆβαι. ||. ἔβρεξε χαλάζι (ἀντὶ τούτου λέγομεν ὀρθότερον, 'Εβρηξε). »'Εβρεξε χάλαζαν (πῦρ, θεῖον, μάννα), (Γραφ.).

Βρίζα (ὀρθ.) Βρύζα, γένν. ἴδε Σήκαλη.

'Βρίζω, ῥ. μετ. ἴδε 'Υβρίζω.

'Βρισιά. » Λοιδορία, βλασφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), λοιδόρημα, ὕβρις. injure, θ. invective, θ. affront. ||. ἀφ' οὗ εἶπε πολλαὶς 'βρισιαὶς ἐναντίον τῆς 'Ρώμης καὶ τῆς Γερουσίας. » Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὴν 'Ρώμην καὶ Σύγκλητον ('Ηρωδ.) ||. τὴν λέξιν πτωχὸς 'τὴν στοχάζονται 'βρισιάν. »Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται (Πλούτ.).

'Βρίσιμον. » Τὸ βλασφημεῖν (λοιδορεῖσθαι, κακηγορεῖν, κακῶς λέγειν) τινὰ, κακηγορία. l'action d' injurier etc.

'Βρίσκω, ῥ. μετ. ἴδε Εὑρίσκω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βροντή. »Βροντή. tonnerre.

Βρόντημα). Κρότος, κτύπος, πά-
Βρόντος ταγος, ψόφος. bruit, fracas.

Βροντῶ, ῥ. μετ. »Ψοφέω, πατα-γέω, κτυπέω· θορυβέω. bruire, faire du bruit. §. ἀμ. ἀπρ. »Βροντάω. tonner. ‖. ἐβρόντησε δυνατά. »Μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς (Ὅμ.)

Βροῦβα, φ. (κατὰ τοὺς Γλωσσογρ. κάθε ἀγριολάχανον. Κοινῶς δὲ ἡ) »Λαψάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ Λαμψάνη. chou sauvage, herbe aux mamelles, θ.

Βρουκόλακκας, ἴδε Βρυκόλακκας.

Βροῦχος (ἐκ τοῦ Βρύκω, τὸ Δάκνω, τρώγω, φθείρω· εἶδος ἐντόμου πρασίνου ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκρίδων, ἡ μᾶλλον ἀκρίδα νεογέννητος ἢ ἡ κάμπια 'της). » Βροῦχος(-κος), ἀτέλαβος (αὐτὸς ὑποθέτω ὅτι εἶνε ὁ Κατάλαφας ἢ Κουτάλαφας τοῦ Σομαυέρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπόρησεν ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, Ἀτ. Τόμ. Δ'. ά), μάντις (ἡ ἀρουραία), μάσταξ. (Τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ προφ. Ναοὺμ ἐξηγεῖ καλὰ τὴν μεταξὺ Βρούχου, Ἀττελάβου καὶ Ἀκρίδος διαφοράν. »Βροῦχος ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη· »ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ σύμμικτός »σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγ-»μὸν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέ-»τειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω »τὸν τόπον αὐτῆς,« Κεφ. Γ'). espèce de chenille ou de sauterelle.

Βροῦλλον ἢ Βροῦλον, ἴδε Βοῦρλον.

Βρουνιὰ (προφ. κοιν. Ἀβρουνιά, ἐκ κατὰ παραφθορὰν Ὀβρυά.), φ. »Βρυωνία, βρυωνιὰς καὶ βρυωνὶς, ἄμπελος λευκὴ, (καὶ διὰ τὴν γρῆσίν 'της) ψίλωθρον. brioine, θ. couleuvrée, θ. vigne blanche, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ) §. houblon, ἴδε καὶ παρβλ. Κλεμαξίδα καὶ Σμιλάγκι.

Βροχερὸς, ἡ, όν. »Ὑετώδης, ὑέτιος, ὕπομβρος, ἔπομβρος. pluvieux.

Βροχὴ. »Ὑετὸς (κυρ. ἡ ῥαγδαία), ὄμβρος (κυρ. ἡ διαρκὴς· ὅθεν καὶ ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ἔχει: » Ὄμβροι καὶ ὑετοί«), ὕδωρ (,καθὼς καὶ ἡμεῖς λέ-γομεν· »Ἔκαμε πολὺ νερὸ'), βροχὴ (μεταγ.). pluie, θ. ‖. βροχὴ δυνατὴ καὶ ἐξαφνική. » Ὄμβρος (»Ὑετὸς) λαῦρος (ῥαγδαῖος). averse.

Βρόχινον (νερὸν κυρ.). » Ὑέτιον, ὄμβριον, οὐράνιον, τὸ ἐκ Διὸς ἢ (σπν.) τὸ κατὰ κεφαλῆς ὕδωρ. (eau) pluviale. ‖. (ἡ χουρμαδηὰ) θέλει καλλήτερα τρεχάμενον νερὸν παρὰ βρόχινον. » Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς (Θεοφρ. Φυτ. Β') «.

Βρύζα, γένν., ἴδε Σήκαλη.

Βρυκόλακκας καὶ Βουρκόλακκας. »Σκιὰ, εἴδωλα καμόντων (Ὁμηρ.). »Ψυχῆς σκιοειδὲς φάντασμα (Πλάτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.). vampire, revenant, larves, πλ.

Βρυκολακκιάζω, ῥ. ἀμ. (Σημ. Ἀπὸ ἄλλην ἀνάλογον δεισιδαιμονίαν οἱ παλαιοὶ ἐφρονοῦσαν ὅτι ὅσαι ψυχαὶ 'δὲν περάσουν τὴν λίμνην τοῦ Ἅδου Ἀχερουσίαν, καὶ τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν πνιγμένων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν ἀτάφων ἐν γένει, ἐπλανῶντο περὶ τὴν γῆν. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐπιγραφόμενον Φιλοψευδῆ διάλογον ἀναφέρεται παρομοία μὲ τὴν πρὸ χρόνων ἐπικρατοῦσαν περὶ βρυκολάκων ἰδέαν. Ὁ δὲ Πλάτων, εἰς τὸν ἐπιγραφόμενον διάλογον Φαίδωνα, εἰσάγει τὸν Σωκράτη λέγοντα: »Τὸ δὲ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατὸν τοῦτο ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ, βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη· περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν δαιμονοειδῆ φαντάσματα.« Ἀφ' οὗ ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν, χάρις εἰς τὴν φιλοσοφίαν, 'δὲν χρειαζόμεθα πλέον οὔτε τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν 'της σημασίαν· ἐπειδὴ ὅμως 'τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ μεταφορικώτερον, καὶ ἀστεϊζόμενοι λέγομεν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀϋπνίαν· » Βρυκολάκκιασες, καὶ 'δὲν κοιμᾶσαι; « τὴν ἐσημείωσα ἵνα χρησιμεύσῃ κἂν εἰς τοὺς χωμικούς 'μας).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βρύσινος ἡ Βρυσίσιος (κυρ. ἐπὶ ὕδατος). » Ναματιαῖος, πηγαῖος.

Βρύσις (ὁ Τουρκ. τσεσμές). »Κρήνη, κρουνός. fontaine, θ. §. (ἡ πηγὴ, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Βρυσοῦλα, ὑποκορ. τοῦ προηγ. »Κρηνίς.

Βρῶμα (ἐκ τοῦ »Βρῶμος (, λέξεως τοῦ παρακμάσαντος 'Ελληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν Κύριλλος ὁ Ἱεροσολ. τάττει μετὰ τοῦ) »Δυσωδία, δυσοσμία, ὀσμὴ, κακοσμία (Εἰς τὸν Ἰὼβ, ΣΤ', 7, εὕρηται καὶ ὁμικρογραφούμενον: » Βρόμον γὰρ ὁρῶ τὰ σῖτά μου ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος«). puanteur, θ. mauvaise (infecte) odeur, θ. ||. ἡ βρῶμα τῆς ἁμασχάλης, τῶν τράγων καὶ ἄλλων ζώων. » Γράσσος, κινάβρα. gousset, ἴδε καὶ Πρητσίλα. §. (ἡ ἀπαστριὰ, τὸ Τουρκ. μενταρλῆκι). »Ἀκαθαρσία, μιαρία, ῥυπαρία. saleté, ordure, malpropreté, saloperie, cochonerie. §. (συνεκδ. τὸ βρωμισμένον ἢ λερωμένον μέρος), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ (τῶν προβάτων κτλ.), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τῶν αὐτιῶν. »Κυψέλης, κυψέλη, κυψέλιον. cire, cérumen, suint des oreilles. §. (μεταφ. ἄνθρωπος σιχαμερὸς, τιποτένιος, ἐπικίνδυνος κτλ.). » Κάθαρμα, βδέλυγμα, κατάπτυστος, ἐξάγιστος, ἀποτρόπαιος, λοιμὸς, ἀλιτήριος, οἰωνιστέος. scelerat, franc coquin, abominable, méprisable, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Βρωμερὸς, ἡ, όν. » Δυσώδης, κάκοσμος, βρωμώδης καὶ βρομώδης. puant, infecte, fétide. §. (ὁ ἄπαστρος, Τουρκ. μουντάρης). » 'Ρυπαρός. salope.

Βρώμη (ἡ) (τὸ Τουρκ. Γιουλάβρωμι (τὸ))φι), γένν. »Σιφώνιον, αἰγίλωψ (ὁ ἥμερος), βρόμος (ἀντὶ βρῶμος (» Σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον Βρόμιον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 41), σιτόσπελος (Διοσκορ.). avoine, θ.

Βρωμίζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, δυσωδίας ἐμπίπλημι. infecter, empuantir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαφθείρομαι, δυσωδίας ἐμπίπλαμαι, μυδάω. se gâter. ||. βρώμισε τὸ νερόν. » Διέφθορε τὸ ὕδωρ καὶ δυσῶδες ἀποπνεῖ. §. ἴδε Λερόνω.

Βρώμιος (ὁ δυσώδης), α, ον, ἴδε Βρωμερὸς καὶ Βρωμισμένος. §. (συνεκδ. ἐκ τοῦ προηγουμένου ἢ καὶ ἐπακολουθοῦντος, ὁ ἀκάθαρτος), ἴδε Λερωμένος.

Βρώμισμα. »Διαφθορά. infection. §. ἴδε Λέρωμα.

Βρωμισμένος, η, ον. » 'Οδωδὼς, μυδῶν, μυδαλέος. pourri, fétide, infecte. §. ἴδε Λερωμένος.

Βρωμοῦσα καὶ Βρωμοβότανον καὶ Βρωμοχόρτι, φ. (διαφόρων εἰδῶν φυτὰ βρωμοῦν ἐκ φύσεως: ὅθεν τὸ ὄνομα) »'Οζαινα (ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν). » Γαλεόβδολον, γαλίοψις. ortie puante. » Ἀνάγυρις, ἀνάγυρος καὶ ὀνόγυρος. salope, anagiris, anagyre. » Στρύχνος (» τὸν λέγουσί τινες βρωμοβότανον, ὁποῦ ποιεῖ ὡσὰν σταφύλια μικρὰ μαυρούτζικα,« Ἰατροσοφ.). »Γάροσμον (διότι τῷ ὄντι βρωμᾷ σὰν 'ψάρι σάπιον). arroche puante ou vulvaire, ἴδε καὶ Λοπουντιά. §. (εἶδος μαμμουδιοῦ βρωμεροῦ, ὅ,που τρώγει τὰ βιβλία καὶ τὰ φορέματα, καὶ ἓν ἄλλο εἶδος, ὅ,που τρώγει ταὶς ῥίζαις). ἔντ. » Σίλφη καὶ Τίλφη (βδέουσα), μπονδύλη καὶ σφονδύλη. mite, θ. tigne, θ.

Βρωμῶ, ῥ. μετ. » 'Οζω, βρωμέω καὶ βρομέω (λέξις τοῦ παρακμάσαντος 'Ελληνισμοῦ διότι τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ » Βρωμᾶται [ὁ ἔλαφος] ὥσπερ οἱ τράγοι [Ζ. Ἱστορ. ς'.], « μερικοὶ τὸ ἐκλαμβάνουν διὰ τὴν φωνὴν μᾶλλον τοῦ ζώου), ὄζω, προσόζω (» Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου «). sentir, puer. ||. βρωμᾷ τὸ στόμα 'του. » 'Οζει κακὸν τοῦ στόματος. il a la bouche mauvaise, son haleine sent.

Βύδρα (ἴσ. εἶνε πὸ ἴδιον μὲ τὸ Πο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταμόσκυλον, ἴδε τὴν λέξιν),ζ. »Ἐνυδρίς, loutre, θ. bièvre.

Βύζαγμα (ὀρθ.) Βύζαμα. »Γαλουχία, θηλασμὸς, τιθηνεία, τιτθεία (Δημοσθ.), τὸ γαλουχεῖν (θηλάζειν, γαλακτοτροφεῖν,τιθηνεῖσθαι.).allaitement, l'action d'allaiter. §. ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, ῥ. μετ. ἴδε Βυζάνω.

Βυζανιάρικον (παιδί). »Θηλάζον, ὑπομάζιον, ὑπομάσθιον, ὑποτίτθιον (Ἀριστοτ.). γαλαθηνὸν (κυρ. ζῶον). enfant à la mamelle. ‖. ἀρνάκι (κτλ.) βυζανιάρικον. »Ἀμνὸς γαλαθηνός. de lait.

Βυζάνω (»Ἐὰν μοσχάριον βυζάξῃ ὄνον,« Νομοκάν.), Μ. (θὰ) βυζάξω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Μυζάω.(ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς μὲν) »Γαλουχέω, γαλακτοτροφέω, τιθηνέομαι, τιτθεύω (Δημοσθ.), θηλάζω. allaiter, donner le sein, donner à téter. §. (ὡς ἀπὸ τοῦ παιδίου δὲ) »Γαλακτοτροφέομαι, γαλουχέομαι, θηλάζω. téter. §. ἴδε Πιπιλίζω.

Βυζάστρα (ἡ ἄλλ. Παραμάνα). »Θηλάζουσα, θηλάστρια, τιθηνὸς, τήθη, τιθήνη, τίτθη (»Τήθη ἡ μάμμη, Τίτθη ἡ βυζάστρια,« Ἡρωδ.), τιτθίς. nourrice, θ. mère-nourrice, θ.

Βυζί. »Μαστὸς, τιτθὸς καὶ τιτθίον (ἰδίως τῆς γυναικὸς), téton· μαζὸς (καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς), mamelle, θ. οὖθαρ-ατος (κυρ. τῶν ζώων). tette (κυρ. ἡ ῥώγα), θ. pis (κυρ. τῆς ἀγελάδας), tétine (τῆς γουρούνας). ‖. παιδὶ εἰς τὸ βυζὶ (εἶνε ἀκόμη' 'ς τὸ βυζί), ἴδε Βυζανιάρικον. ‖. πιάνω τὰ βυζιά. »Τιτθολαβέω, βλιμάζω. palper les tétons. ‖. ἔχει μεγάλα βυζιά. »'Υπερμαζᾷ (Συνέσ., ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιφέρει:) καὶ ἀσυμμέτρως ἔχει τῶν στέρνων.« elle a trop de gorge. ‖. 'να 'πάγῃ νὰ δώσῃ τῷ παιδὶ βυζί, ἵνα μὴ κλαίῃ. »Ἀπιέναι καὶ δεῦναι τῷ παιδὶ τὸν τιτθὸν ἵνα παύσηται κλαῖον (Αυσ.).« §. (συνεκδ. τὰ τῶν Ζωχάδων). »Ἰξία, κιρσός. varice, varisque καὶ marisque, θ. tumeur hémorroïdale, θ. §. βυζὶ τῆς θάλασσας, (εἶδος ζώου παραδόξου). »Πλεύμων ἢ Πνεύμων (θαλάσσιος), (καὶ μονολεκτ.) ἁλιπλεύμων. ortie marine, θ.

Βῦθος (τὸ), (σύμπτωμα θέρμης τῶν ἀῤῥώστων). »Κάρος (ὁ), κάρωσις, κῶμα, τύφος (ὁ), καταφορὰ, λήθαργος, ληθαργία. assoupissement.

Βυσσινὺς, εια, ύ (χρῶμα, τὸ Τουρκ. φὲσ-ῥεγκὶ, ἢ γκιουβέζι). »Βύσσινος ('Ησύχ. καὶ Σουίδ.), βυσσινοβαφὴς, πορφυροῦς. cramoisi. rouge pourpré, ἴδε καὶ Μόρικος.

Βυσσινηὰ, δ. »'Οξυκέρασος (ὁ ἢ ἡ). cerisier aigre.

Βύσσινον, 'πωρ. »'Οξυκέρασον (τὸ). cerise aigre, θ.

Βῳδάμαξον. "Αμαξα, ζεῦγος (τὸ). charette, θ. chariot.

Βῷδι (ἀπὸ τοῦ) »Βῴδιον ('Ησύχ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) Βοΐδιον (καθὼς καὶ τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὰ περισσότερα τῆς 'Ελλάδος μέρη), ζ. »Βοῦς (ὁ), ταῦρος (τὸ ἀμουνούχιστον). bœuf, taureau, (οἰκ.) robin.

Βῳδινὸς, ἡ, ὸν καὶ-

Βῳδίσειος, α, ον (κυρ. κρέας, γάλα, κτλ.). »Βόειος. de bœuf.

Βῳδοκέφαλον. »Βούκρανον, βουκράνιον, βουκεφάλιον. tête de bœuf.

Βῳδόμυιγα, ἔντ. »Οἶστρος. mouche asile. (συγγένεται μὲ τὸ) μύωψ ('Αλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὴν 'Αλογόμυιαν). taon.

Βωλοκόπι, ἐργ. (γεωργ.). »Βωλοκόπος (σφύρα). herse, θ.

Βώτριδα (ἴσως κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Βρῶτις-ιδος, ὡς Τριχοβρὼς, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην [Ἀχαρν. 1111]. 'Ενδέχεται δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »Ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει,« 'να ἦτον Βρῶτις), ἴδε Σαράκι.

Βωτριδοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σαρακοφαγωμένος.

Βῶχα (ἡ ἀχρεία μυρωδιὰ κυρ. πράγματος κλεισμένου). »Ἀποφορὰ (Πολυδ.). exhalaison, θ. forte o-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

deur, odeur d'enfermé. ||. ἔχει μιὰ' βῶχα' 'σὰν μούχλας. » Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν (Διοσκορ.)«.

Γ

Γ, γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἀναλογεῖ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα: » 'Εορτὴ-Γεορτὴ, » Ἄωρος-ἄγουρος, λάρος-γλάρος, λείχω-γλείφω, μυῖα-μυῖγα, νεύω-γνέφω, νήθω-γνέθω, πταίω-φταίγω, ταῶνι-παγῶνι (ἴδε τὸν Ἀθήν. περὶ τῆς λέξεως Ταῶς) κτλ. §. 'Εκθλίβεται: »Βρεγμένος-βρεμένος, κέγχρος-κέχρι, πρᾶγμα-πρᾶμα, συγχωρῶ-συχωρῶ(-ρνῶ), κτλ. §. 'Επεντίθεται: » Ἀκίδα-ἀγκίδα, (καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀκὶς-ἄγκιστρον), ἀκανθα-ἀγκάθι, κινάρα-ἀγκινάρα, κτλ. §. Τρέπεται εἰς Β: »Γογγύζω-βογκάω, τραγῳδῶ-τραβουδῶ, πάγουρος-κάβουρας, γλήχων-βλησκοῦνι, κτλ. ||. Εἰς Κ. » Γάγγραινα-καγκραίνα, 'Ορτύγιον-ὀρτύκι κτλ. ||. Εἰς Λ: » Γομφάριον-λουφάρι, κτλ. ||. Εἰς Μ: »Γόγγρος-μουγγρί. ||. εἰς Χ: » Παιγνίδιον-παιχνίδι, κτλ.

Γαβάθα (ἐκ τοῦ Λατιν. ἡ ἄλλ. Ξυλοπινάκα καὶ Καυκί. 'Ο 'Ησύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς τοῦ τότε χυδαΐσμοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν παραγωγήν 'της ἐκ τοῦ Ἀβαξ, ἤ, πιθανώτερον, τοῦ Cavus, κοῖλος, ἀγγ. » Κώθων, κύαθος. écuelle, θ. gamelle (κυρ. τῶν καραβιῶν), θ. §. godet, gobelet.

Γαβαθίζω (συχνοπίνω, τσούζω, μεθοκοπῶ), ῥ. ἀμ. » Κωθωνίζω(-ομαι), κυαθίζω, οἰνοποτέω. chopiner, gobelotter, godailler. boire des grandes rasades.

Γαβάθισμα. » Κωθωνισμὸς, κώθων (Πλούτ. Ἀντ.), κυαθισμὸς, οἰνοποσία. l'action de gobelotter etc.

Γαβγύζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς πολλὰ τῆς 'Ελλάδος μέρη προφέρεται Βαβύζω ἐκ τοῦ) » Βαύζω (κυριολεκτουμένου εἰς τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν. » Κύνες γὰρ βαύζουσιν, ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' 'Ηράκλειτον,« Πλούτ. »Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἴσις,« Ἀνώνυμ.). ». 'Γλακτέω (, τὸ ὁποῖον οἱ Κρῆτες, κατὰ τὸν 'Ησύχ., ἐπρόφεραν, καὶ ἴσως ἀκέμη' προφέρουν) ἀλυκτέω (, ὅθεν τὸ Ἀλουκτῶ, Κρητισμὸς διαφορετικῆς σημασίας, ὄχι ὅμως πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου τὸ »Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει,« ἴδε Λαχταρῶ). aboyer. glapir (κυρ. διὰ τὰ σκυλάκια).

Γάβγυσμα. »'Γλακή. aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γάδαρος, ζ. ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Γαϊδουρόψαρον.

Γαειτάνι. » Σηρικὸν (πλέγμα), πλεκτάνη. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γαληνοῦ ὠνομάζετο) Γαϊτανὸν (ὀρθ.) Γαετανὸν (ἀπὸ Γαέτας, Caeta, πόλεως Ἰταλικῆς, ἓν εἶδος πλεκτοῦ, ἴσως διότι ἐκεῖ κατεσκευάζοντο τὰ λεπτότερα. Γαλην. Θεραπ. Μαθημ. ΙΓ'). cordon, cordonnet. §. (συνεκδ. τὸ δέσιμον τοῦ φορέματος). »Στολὶς (ἴδε τὸ παράδειγμα ἐν λέξει Σοῦφρα). lacet.

Γαζία, δ. (ἐκ τοῦ) » Κασσία (δένδρον τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ τοῦ) Ἀκακία (, τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Διοσκορίδης περιγράφει εἰς τὸ Α'. βιβλ., ὁ δὲ Θεόφραστος ὀνομάζει ἁπλῶς Ἀκανθαν. cassie, θ. acacia (des jardiniers), ambrette (ἰδιαιτ. τὸ ἄνθος 'της, ὀνομαζόμενον εἰς μερικὰ τῆς 'Ελλάδος μέρη Μοσχολούλουδον).

Γάϊδαρος (ἴδε Γαϊδουρόψαρον. μερικοὶ, καὶ πρῶτος ὁ 'Ετυμολόγος, τὸν ἔγραψαν Γάειδαρον καὶ τὸν ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τοῦ, ἀεὶ δέρεσθαι!!!), ζ. » "Ονος, κάνθων καὶ κανθήλιος (κυρ. ὁ μεγαλόσωμος). âne. baudet. ||. 'ς τὴ' φωνὴ' κὴ ὁ γάϊδαρος (παρ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀργ. τὸ) » Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης (, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει· » Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν, ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων«). quand

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

on parie du loup, on en voit la queue. ||. 'τὸν φτάιει ὁ γάϊδαρος, ᾧ δέρνει τὸ σαμάρι (παρ.), ἴδε Σαμάρι.

Γαϊδουράγκαθον, φ. (εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Σκόλυμος (σώζεται ἡ λέξις), ὄνωνις, ὀνόπορδον, ὀνάκανθα. chardon, chardon aux ânes, pédane. §. » 'Ηρύγγιον. panicaut, chardon roland ou à cent têtes, ἴδε καὶ Ἀγριαγκινάρα καὶ Ζοχὸς καὶ Κνῆκος καὶ Νεροχράτης καὶ (εἰς τὸ παράρτ.) Κουτλουτζὲς, (ὑπαγόμενα ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ γένος).

Γαϊδουράκι. » 'Ονάριον. ânon.

Γαϊδοῦρι, ἴδε Γάϊδαρος.

Γαϊδουριάρης, ἴδε Γαϊδουροβοσκός.

Γαϊδουρινὸς, ἡ, όν. »'Ονειος, d'âne.

Γαϊδουρόβηγας, πάθ. ἴδε Κακκίτης.

Γαϊδουροβοσκός. »'Ονηλάτης, ὀνοφορβὸς ('Ηρόδ.). ânier.

Γαϊδουροκαθισμένος, η, ον. »'Ονοβάτις (κυρ. γυνὴ, Πλούτ. πρόβλ. 'Ελλ. καὶ 'Ησύχ.). (femme) promenée sur un âne.

Γαϊδουροπόδι } , θαλ. »Ἀγριό-
Γαϊδουρόποδον } στρειον. 'σφόνδυλος. huitre sauvage ou rouge, spondyle

Γαϊδουρόσφακα, φ. » Φλομὶς (ἡ καλουμένη Λυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλὶς... ε'ς ἐλλύγνια χρησίμη,« Διοσκορ. Δ'). bouillon fructifère, ἴδε καὶ Φλόμος.

Γαϊδουρόψαρον (ὁ Ἰσπαν. μπακαλάος ἢ μπακαλᾶς, bacaliau ἢ cabeliau), 'ψ. » "Ονος (διαφ. τοῦ) 'Ονίσκος, γάδος (ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι, κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι μετωνυμίας ἐναλλαγὴν ἢ μετάληψιν, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις Γάδαρος), καλλαρίας καὶ γαλλαρίας. morue, θ. merlu, merluche, θ. merlan.

Γαϊδουρόψωρα, πάθ, ἴδε Ἀγριόψωρα.

'Γαίνω. ῥ. οὐσ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »'Γγιαίνω, ἴδε 'Γιαίνω.

Γάλα (τὸ). »Γάλα-ακτος (τὸ), γλάγος (ποιητ.). lait. ||. εἶνε 'ς τὸ γάλα (τὸ παιδὶ) ἀκόμη', ἴδε Εἶμαι καὶ Βυζί. ||. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. ἀρχαιοτάτη). »'Ορνίθων γάλα ('Ο Ἀθήναιος λέγει ὅτι ὠνόμαζαν οὕτω τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ). §. γάλα (ὀνομάζεται ἀκόμη', διὰ τὴν ὁμοιότητα, καθὼς ὠνομάζετο καὶ τὸ πάλαι, ὁ) »'Οπὸς (διαφόρων φυτῶν, καθὼς τῆς συκῆας, τοῦ ζοχοῦ κτλ.). lait.

Γαλάζιος (ὁ Τουρκ. Μαθὴς καὶ κυρ. ὁ Σούτ-μαθὴς), α, ον. » (κυρ. ὁ) Γαλακτόχροος (-ως) ἢ Γλαυκός. »Κυάνεος (-εως-οῦς) (κυρ. ὁ Τουρκ. Λατζιβερδὴς). » 'Γακίνθινος, ὑακινθινοβαφὴς, καλάϊνος καὶ καλλάϊνος. bleu, azuré, ἴδε καὶ Γηεράνειος.

Γαλανομμάτης, α, ικον } . »Γλαυ-
Γαλανὸς, ἡ, όν } κὸς (Ἀριστοτ.), γλαυκωπὸς, γλαυκώπης (ὁ), γλαυκῶπις (ἡ), γλαυκόμματος. qui a les yeux bleus.

Γαλατερὸς, ἡ, όν. » Γάλακτος πεποιημένος (ἐσκευασμένος.), γαλάκτινος. fait avec du lait. §. γυναῖκα γαλατερὴ (, ἡ ἔχουσα πολὺ γάλα). » Γαλακτοῦσα (Πλούτ., Συμπ. ϐ'). qui a beaucoup de lait, laiteuse.

Γαλατόπηττα (τὸ βαρϐ. Γαλατομπούρεκον). »Ἄμης-ητος (ὁ), ὑποτυρὶς. gâteau fait avec du lait.

Γαλατσίδα, φ. (ἐκ τοῦ) » Γαλακτὶς. (Τὸ ὄνομα, ἐκλαμϐανόμενον ὡς γενικὸν δι' ὅσα φυτὰ 'ϐγάζουν γάλα, περιέχει πολλὰ εἴδη· ἰδίως ὅμως εἶνε Α', ἡ) » Ἀναγαλλὶς. mouron; (Β', ὁ) » Τιθύμαλος καὶ τιθύμαλλος (, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. περιγράφει ἑπτὰ εἴδη), tithymale (, εἶδος τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ) euphorbe (ἴδε καὶ Φλόμος)· (καὶ Γ', τὸ) » Γάλιον, γάλινον, γαλέριον καὶ γαλάτιον (, μὲ τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ μὲ διάφορα ἄλλα φυτὰ, ἐν οἷς καὶ ὁ Κνῆκος, πήζουν τὸ γάλα). caille-lait, gallium.

Γαλειὰ (-ηὰ), 'ψ. »Γαλεὸς, γαλέη (-αία), γαλῆ (ἡ θαλασσία), αἴλουρος (ὁ θαλάσσιος), πετρόμυζον, lamproie, θ.

Γαλειουρίζω, (προφ. κοιν. Γκαλειουρίζω, εἶμαι κοντόφωτος, 'δὲν καλοϐλέπω, καὶ ἑπομένως 'μισοκλείω τὰ 'μμάτιά μου, ὅταν θέλω 'να ἰδῶ μοκρύτερα. Ἴσως ἐσχηματίσθη ἀπὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦ Γαλῆ καὶ ὁράω, καθότι καὶ τῆς γάτας τὰ 'μματόκορα μικραίνουν εἰς τὸ φῶς. Ἀναλόγους λέξεις εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι (τὸ) » Μυωπάζω καὶ Μυωπιάω, (τὸ) γλοιάζω, (τὸ) ἐπιλλίζω, (τὸ) κατιλλώπτω (» Εὖ κατιλλώψας, ἄθρει, « Αἰσχύλ.), (καὶ μάλιστα τὸ) κικυμώττω (, σημαῖνον κατὰ λέξιν: βλέπω 'σὰν τὴν κουκκουβάγιαν). avoir la vue basse (mauvaise), et par conséquence fermer les yeux à demi en regardant.

Γαλέρα) , (εἶδος καραβιοῦ). » Γα-
Γαλειῶνι) λέα, γαλαία καὶ γαλία (μεταγ.). λιβυρνίς, κέλης, μυοπάρων. galère, θ. galion.

Γαλήνη. » Γαλήνη. calme, ἴδε ᾠ Βιδιά.

Γαληνίζω, ῥ. ἀμ. » Γαληνιάω, γαληνίζομαι. devenir calme.

Γαλήνισμα. » Γαληνισμός, τὸ γαληνιᾶν. l'action de rendre (ou de devenir) calme.

Γαλιά, 'ψ. ἴδε Γαλειά.

Γαλιάγρα (ὁ Τουρ. μέγγενες), ἴδε Μάγγανος.

Γαλιόνι (εἶδος πλοίου. » Καὶ ἕτερα μεσοκάτεργα, ἃ ὀνομάζουσι γαλιώνια, « Συρόπ.), ἴδε Γαλέρα.

Γάμος (ἡ ἄλλ. Χαρά). » Γάμος (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.). noce, θ. ἴδε καὶ Χαρά. ‖. 'πάρ' τον 'ς τὸ' γάμο' σου, 'ναση 'πῆ: » καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ. διὰ τὰ παράκαιρα καὶ παράλογα. Ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς γαρακτῆράς 'του ἐξέφρασε τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος μὲ τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν:) » Καὶ εἰς γάμον κληθεὶς, τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν. « (Περισσοτέραν ὅμως ἀναλογίαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς παροιμίας 'μας ἔχει ἡ ἄλλη 'του φράσις) » Καὶ εἰπόντος τινός· Ὁ δεῖνα τέθνηκεν. εἰπεῖν· Ἀγαθῇ τύχῃ! ‖. ἀπ' τὸ' γάμον ἔρχομαι, μὰ τὴν πεῖνά 'μου (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) » Δελφοῖσι θύσας, αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. « (εἰς τὸ Γαλλ. ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἑπομένην φρσ. τοῦ Μολιέρου:) et s'il vient à rôter, il lui dit: Dieu vous side!

Γαμπριάτικος, η, ον. » Νυμφικὸς, γάμβρειος(-ιος). nuptial.

Γαμπρὸς (ὁ ἄνδρας τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικὰ καὶ γυναικαδέλφια 'τα). » Γαμβρὸς, κηδεστής. gendre. §. (ὁ νυμφευόμενος). » Νυμφίος. époux, marié.

Γανάδα (κυρ. ἡ πράσινη σκουριὰ τῶν ἀγανώτων χαλκωμάτων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Ἀγανάδα ὀρθότερον ἔπρεπε νὰ λέγεται), ἴδε Ἰάρι. §. (συνεκδχ. δὲ καὶ ἡ πικρὴ γλίντζα τοῦ στόματος) » Τὸ γλίσχρον (γλισχρῶδες) τοῦ στόματος, ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν γλῶτταν) γλισχρότης. (ὅτι ἡ λέξις) » Γάνος (ἐσήμαινε καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Γλίντζαν, φαίνεται ἀπὸ τοῦ Θεοφράστου τὸ » Φύεται δὲ [ἡ ὄνωνις] ἐν τῇ γλίσχρῳ καὶ γανώδει γῇ (περὶ Φυτ. βιβλ. ΣΤ', « τὸ ὁποῖον 'δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν σημερινὴν δευτέραν τῆς λέξεως σημασίαν). bouche pâteuse, θ.

Γανιάζω, ῥ. ἀμ. » Γλισχρόομαι (* » Γανόομαι) τὸ στόμα. avoir la bouche pâteuse. ‖. γάνιασε τὸ στόμα μου (ἡ γλῶσσά μου) 'να λαλῶ (φρσ. ἀνάλογος μὲ τὸ Γραφικόν). » Καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου. «

Γανόνω, ῥ. μετ. » Κασσιτερόω (» Λέδης κεκασσιτερωμένος, « Διοσκορ.), ἀλείφω, γανόω (» Τὸ δὲ Γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ Ὁμήρου καὶ ἡ γυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 362), βάφω, κασσιτέρῳ (διὰ κασσιτέρου) ἐπαλείφω. étamer.

Γάνωμα. » Γάνωσις, γάνος (τὸ), ἡ διὰ κασσιτέρου ἐπάλειψις, ἄλειμμα, * κασσιτέρωσις. étamage, étamure, θ.

Γαράτον. » Γάρος, σαπέρδης, σκόμβρος (κτλ.) ἐν γάρῳ, τάριχος (τὸ). du poisson salé.

Γαργάλεμμα. » Γαργαλισμὸς, κνῆ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σις (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμός. chatouillement.

Γαργαλεύω, ῥ. μετ. »Γαργαλίζω, κνίζω, ὑποκνίζω, κνήθω. chatouiller. ||. κουφὸν καμπάνα' κῇ-ἄν λαλῇς, νεκρὸν κῇ-ἄν γαργαλεύῃς κτλ. (παροιμ. διὰ τὰ ἀδύνατα. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν:) » Ἀνδριάντα γαργαλίζειν, ἴδε καὶ Ἀράπης.

Γαργαλήθρα (ἡ ἄλλ. Βαλανίδα). »Ἀδὴν -ένος (ὁ). glande, θ. glandule (ἡ μικρή). ||. (ἰδιαιτ. ἡ τοῦ λαιμοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν πρηισθοῦν). »Παρωτίδες, παρίσθμια, βουβῶνες, ἀντιάδες. oreillons καὶ orillons, parotides, amygdales.

Γαργάρα. »Γαργαρισμός, ἀναγαργαρισμός, ἀνακογχυλιασμὸς ἢ ἀνακογχυλισμός. gargarisme. || κόμνω γαργάραν. »Ἀνακογχυλιάζω ἢ Ἀνακογχυλίζω, γαργαρίζομαι, ἀνακλύζομαι τὴν φάρυγγα. se gargariser.

Γαρδέλι καὶ

Γαρδελίνι (τὸ), εἶδ. πτν., ἴδε Καρδερίνα.

Γάρος (κυρ. τὰ ἄντερα τῶν ψαριῶν ἁλατισμένα, καθὼς τὰ κάμνουν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλλια). »Γάρος (ὁ), γάρον (τὸ). garum. §. (ἡ Ἰταλ. σαλαμούρα) »Γάρος, *ἰχθιάλμη. saumure, θ. ἴδε καὶ *Ἅλμη.

Γαρύφαλλον), ἄνθ. (ἀπὸ τοῦ) »Καρύφαλλον (κυρ. τῆς καρυδηᾶς τὸ φύλλον καὶ τὸ μοσχοκάρφι, διὰ τὴν ὁμοιότητα, φαίνεται, τῆς εὐωδίας. Ἡ λέξις εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα). œillet. §. ἄρ. ἴδε Μοσχοκάρφι.

Γάτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Κάττα (κτλ.).

Γαυγίζω (κτλ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Γαβγίζω (κτλ.).

Γαυριάζω (ἐκ τοῦ) » Γαυριάω, ἡ (πιθανώτ.) τοῦ »Καπριάω = Καπράω, ῥ. ἀμτ. Ζ. Βαρβατιάζω.

Γγάστρι. »Κυοφορία. grossesse, θ. gestation.

Γγαστρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐγγαστρόνω.

Γγάστρωμα, ἴδε Ἐγγάστρωμα.

Γγαστρωμένος, η, ον, ἴδε Ἐγγαστρωμένος.

Γδάρσιμον. »Ἐκδορά, δάρσις (Γαλην.). l'action d'écorcher, excoriation.

Γδέρνω, Μ. (θά) Γδάρω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐκδέρω, δέρω. écorcher, dépouiller, excorier.

Γδύνω, Μ. (θά) Γδύσω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐκδύω, ἐκδυδίσκω, ἀποδύω, περιδύω (Ἀντιφ. ἀπολ.). déshabiller, dépouiller. ||. Γδύνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀποδύομαι, ἐκ(ἀπο)δύω ἐμαυτόν. se dévêtir. §. Τὸν ἔγδυσαν οἱ κλέφταις, ἴδε Ξεγυμνόνω.

Γδύσιμον (ἀπὸ τοῦ) «Ἔκδυσις, ἀπόδυσις. l'action de déshabiller etc. §. ἴδε Ξεγύμνωμα.

Γδυτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Γυμνός.

Γειὰ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Ὑγεία, ἴδε Γγειά. §. Γειά σου, ἐπιφ. (εὐκτ. καὶ παρακελ.). ||. Ἂ γειά σου! ἴδε Βλέπω καὶ Γγειά ἢ παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Γειὰ, ἐπιφ. παρακελ. (ἐκ τοῦ) »Εἶα. ||. Γειὰ 'να διοῦμεν, ἂν σὲ δείρῃ κἀνεὶς, τί κάμνεις; ἴδε Εἰά.

Γειτονας, ισσα. »Γείτων, πρόσοικος. voisin.

Γειτονειὰ (τὰ ὁσπίτια τῶν γειτόνων καὶ οἱ γείτονες αὐτοί). »Οἱ γείτονες. §. »Παροικία καὶ »Συνοικία (ὁ Τουρκ. μαχαλές), γειτονία (»Κατὰ φυλὰς καὶ γένη καὶ γειτονίας ποιούμενοι τὰς ἑστιάσεις,« Ἰώσηπ. Περὶ Ἄλωσ. Ζ', 3). voisinage. ||. ἀπὸ τὴν γειτονειάν. »Ἐκ γειτόνων. §. (ἡ γειτονικὴ θέσις). »Γειτνίασις, τὸ γειτνιᾶν, γειτόνημα. contiguité, proximité, voisinage.

Γειτόνεμμα, (φιλικὴ ἐπίσκεψις πρὸς γείτονας). »Τὸ παρὰ τοὺς γείτονας φοιτᾶν. l'action de voisiner.

Γειτονεύω ('πηγαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς γείτονάς μου), ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Φοιτάω ἐς γειτόνων (παρὰ τοὺς γείτονας). voisiner (οἰκ.). §. (εἶμαι γείτονας), ῥ. ἀμ. » Γειτνιάω (-άζω), γειτονέω(-εύω), παροικέω. être voisin (contigu), ἴδε καὶ Συνορεύω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γειτονικὸς, ἡ, όν. »Γειτνιῶν-ῶσα κτλ. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γειτόνων, προσεχής. voisin. ||. πολιτεία γειτονική. »Ἀστυγείτων. contigüe. ||. ἐπαρχία γειτονική. »Ἀγχιτέρμων, ὅμορος. limitrofe.

Γειώμορον (τὸ γέννημα, ὅ,που πληρόνουν οἱ ζευγηλάται εἰς τὸν οἰκοκύρην τοῦ τόπου, ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν βωδιῶν· λέξις ἀρχαιοτάτη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ λεξικά μας 'δὲν εὑρίσκεται μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν). »Γεωμόριον.

Γελαζούμενος, η, ον. »Φαιδρὸς, χαρω(ρο)πὸς, ἱλαρὸς, ἵλεως-ω, (λέγει καὶ ὁ Πίνδαρος;) »Καρδίᾳ (»Θυμῷ) γελανεῖ. riant, ἴδε καὶ Πρόσχαρος.

Γέλασμα. »Ἀπάτη, πλάνη, πλάνος, παραλογισμός. tromperie.

Γελέκι ἢ Γελλέκι (τὸ), (ἐκ τοῦ) »Ἀλληξ-ηκος καὶ Ἀλλιξ-ικος (ἡ), (καὶ κατὰ τὸν Σουίδ. ἰδιωτικῶς καὶ Γάλλιξ, ὅθεν ἴσ. τὸ Λατ. Alicula, τὸ ὁπ. ὁ Οὐλπ. συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Κατὰ τοὺς λεξικογρφ. »Χιτὼν χειριδωτὸς, ἐμπόρπημα, ἡ χλαμὺς, πορφύρα, παρὰ Θεσσαλ. »Ἀλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνετῇσι,« Καλλίμ. 'Ημεῖς ὀνομάζομεν τὸ) 'Σωκάρδι, ἴδε τὴν λέξιν.

Γέλοιον ἢ (κατὰ τὸν Κορ.) Γέλιον. »Γέλως-ωτος (ὁ). rire, ris. ||. ἐπάνω 'ς αὐτὸ ἔγειναν μεγάλα γέλοια. »Γέλως πολὺς ἐξεχύθη ἐπὶ τούτοις (Δουκ.). ||. 'πέθαν' ἀπ' τὰ γέλοια (φρσ. ὑπερβ.), ἴδε Ἀποθνήσκω. ||. ἐπειδὴ, καθὼς μεταγειριζόμεθα τὰς ὑποθέσεις μας, εἶνε γέλοια. »'Επεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι (Δημοσθ.). « ||. γέλια τραγανιστὰ, ἴδε Τραγανιστός. ||. κάλλιο' λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαρι μὲ γρήνα', (Παροιμ.) ἴδε Γρύνα.

Γελῶ, ῥ. ἀμ. »Γελάω. rire. ||. γελάει ὁ κόσμος μαζῆ'του. »Γέλωτα πᾶσιν ὀφλισκάνει (παρέχει). il prête à rire à ses dépens, il devint la risée du monde. ||. χωρὶς 'να γελάσῃ, ἐπίρ. »Ἀγελαστί. ||. κάμνω ἄλλους 'να γελάσουν. »Γέλωτα παρέχω (παρασκευάζω), (ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὸ Ὄρνυμι) »Γέλων ὤρσεν· »Ἀσβεστος δὲ ἄρ' ἐνῶρτο γέλως. faire (prêter) à rire, ἴδε καὶ Κάμνω. §. (συνεκδχ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ῥ. μετ. »Ἀπατάω (»Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,« Θεογν. Παραιν. 59), ἐξαπατάω, φενακίζω, παραλογίζομαι, δια(παρα)κρούομαι, βουκολέω, παράγω, δόλῳ ὑπέρχομαι, πλανάω, σοφίζομαι, ψεύδω (»Πιςεύω μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἐλπίδας,« Ξενοφ.), διαψεύδω, φρεναπατάω (μεταγ.), δολόω ('Ηρόδ. καὶ Ξενοφ.), ἐνεδρεύω (Γραφ.). tromper, en imposer, décevoir, abuser, allécher, amuser, amadouer, enjoler (κυρ. μὲ γλυκὰ λόγια). ||. γελῶ ζῶα (καὶ μεταφορ. ἀνθρώπους) μὲ δόλωμα. »Δελεάζω. leurrer, appâter. ||. 'τὸν ἐγελοῦσε μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριον. » 'Ημέραν ἐξ ἡμέρας παρῆγεν αὐτόν. ||. κύτταξε (πρόσεχε) μήσε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)· »Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. γελιοῦμαι, ῥ. παθ. ᾧ αὐτοπ. »Ἀπατάομαι, ἐξαπατάομαι κτλ., ἐξαπατάω (κτλ.) ἐμαυτὸν, δελεάζομαι, ψεύδομαι (»Οὐδὲν εἰδὼς τὴν τούτων πονηρίαν, ἀλλ' οἰόμενος εἶναι ἐπιεικεῖς ἀνθρώπους· πλεῖστον δ' ἄρ' ἦν ἐψευσμένος,« Δημοσθ. Λακρ.), διαψεύδομαι (Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ.), βουκολέομαι (»'Ελπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι,« Λουκιαν.), σφάλλομαι, ἐνεδρεύομαι. se tromper, se méprendre, se faire illusion, être decu. ||. ἄχ! γελάσθηκα ὁ ταλαίπωρος! »Οἴμοι! βεβωκόλημαι δείλαιος! ||. μερικὰ ζῶα γελιοῦνται μὲ τὸ πιστόν. » Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται (Ξενοφ.).«

Γεμάτος, η, ον. »Πλήρης-ους (ὁ καὶ ἡ), μεστὸς, γέμων. plein, rempli. ||. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) γεμάτος. »Γέμω, πλήθω, βρύω. être

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

rempli, ἴδε καὶ Βράζω. ||. τὸ ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα. »Ἔχει δὲ ὁ μὲν ἄρρην κάλαμος, ζερεὸς,« Θφρ., ἴδε καὶ Κούφιος. ||. ἀρμενίζω γεμάτα (δηλ. μὲ γεμάτα παννιά), φρσ. ναυτ. » Πλησίστιος φέρομαι· » Γέμοντι τῷ ἱστίῳ πλέοντες (Πολυδ.)· »Ὅλῳ τῷ ἱστίῳ δόντες ἐφερόμεθα. à pleines voiles. §. (συνεκδχ. ὁ παχουλός). » Εὐτραφὴς, εὐσαρκῶν, εὔσαρκος. reflet, qui a de l'embonpoint. ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκυλιοῦ) 'να ἦνε γεμάτα. »Καὶ τὰ σκέλη (κώλια) στιφρὰ τὰς κύνας ἔχειν (Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Ἀρριαν. 'τὰ ὠνόμασεν, Εὐπαγῆ).«

Γεματούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

Γεμίζω (προφ. κοιν. Γιομίζω ἢ Γιομώζω ἐκ τοῦ) »Γομόω, ῥ. μετ. »Πληρόω, ἐμπίπλημι, ἐμπίμπλημι ἢ ἐμπιπλάω, πιμπλάω, πίμπλημι, (πλήθω ἄχρ. ὅθεν τὸ) πλήσω, μεστόω, γεμίζω (»Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων,« Εὐαγγ.). remplir. ||. γεμίζω τὸ τουφέκι (κτλ. Πῶς ἐγέμιζεν ἄρά γε ὁ Ἀχιλλεὺς ἢ ὁ Βρασίδας τὸ ἰδικόν τους). » Πληρόω τὸ μολυβδοβόλον. charger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Πληρόομαι κτλ. se remplir. ||. γέμισ' ὁ κόσμος προδότας. » Προδοτῶν ἡ σύμπασα ἐμπέπλησται γῆ.

Γέμισις (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Χάσις). Αὔξησις, τὸ πλησιφαές. croissant. ||. εἰς τὴν γέμισιν τοῦ φεγγαριοῦ. » Πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πλήθουσαν).

Γέμισμα. » Πλήρωσις. l'action de remplir.

Γενάτος, η, ον. »Γενειῶν, γενειάτης (Ἀθήν.) καὶ γενειήτης (Λουκιαν.), πωγωνίας, πωγωνοφόρος, ὑπηνήτης. barbu.

Γενεά. » Γενεὰ, γένος (τὸ), γενέθλη (ποιητ.). race, θ. lignée, θ. descendence, engeance.

Γενεάδα (ἀπὸ τοῦ) »Γενειὰς (κυρ. τὸ πρῶτον χνοῦδι ὅ, που φυτρόνει εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων). » Πώγων βαθὺς (ποδήρης, ὑπερβ.), ὑπήνη βαθεῖα. barbe longue (bien garnie, bien fournie).

Γένεια (τὰ). » Πώγων, ὑπήνη, γένειον (κυρ. τὸ κατωσίγωνον), γένεια (τά). barbe, θ. ||. ἐβγάζω γένεια. » Γενειάω (-άσκω), τριχῶν ὑποπίμπλαμαι τὸν πώγωνα, ἴδε καὶ Ἰδρόω. ||. παιδὶ ἀκόμη, ὅτι ἔβγαιναν τὰ γένειά 'του. » Παῖς ἄρτι γενειάσκων (Ξενοφ.). ||. ἀφίνω γένεια, ἴδε Ἀφίνω. ||. ἔβρεχε τὰ γενειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. » Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.). ||. 'ὀδὲν ἔχει γένεια, ἴδε Ἀμούστακος.

Γέννα. »Τόκος, τοκετὸς, γέννησις. couche, θ. enfantement, couches, θ. πλ. ||. πόνοι τῆς γέννας. » Ὠδῖνες (αἱ ἐν τῷ τίκτειν). §. » Κύησις, φορά. portée, ventrée (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). ||. εἰς κάθε γένναν κάμνει (γεννᾷ) ἀπὸ πέντ' ἕξη. » Τίκτει δ' ἑκάστοτε κατὰ πέντε καὶ ἕξ.«

Γέννημα (τὸ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα). » Καρποὶ Δημητριακοὶ, γεννήματα (μεταγ. » Οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τὰ γεννήματά μου,« Εὐαγγ.). les fruits de Cérès, les céréales.

Γεννησιμηόν. »Τὸ ἐκ γενετῆς. original, ce qui date depuis la naissance. ||. τυφλὸς (κουφὸς, βουβὸς κτλ.) ἀπὸ γεννησιμηοῦ 'του. » 'Εκ γενετῆς. aveugle (sourd etc.) dès sa naissance, aveugle (sourd) né.

Γέννησις. » Γέννησις καὶ Γένεσις, τέκνωσις, τεκνοποιΐα, παιδοποιΐα. naissance, θ.

Γεννητούρια (τὰ). »Γενέθλια (τὰ), ἡ γενέθλιος ἡμέρα. l'anniversaire de la naissance. ||. εἶχε τραπέζι διὰ τὰ γεννητούρια τῆς θυγατέρας 'του. » Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶν (Λουκ.)· » Γενέθλια ἐτεθύκει· » 'Ετέλει γενέθλια· » Πότον ἐποίει τοῖς γενεθλίοις αὐτοῦ (Εὐαγγ.).

Γεννοβολῶ, ῥ. ἀμ. » Πολλα(»Πολυ)πλασιάζομαι (μεταγ.), αὐξάνομαι καὶ πληθύνομαι (Γραφ.). se multiplier.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γεννῶ, ῥ. μετ. »Γεννάω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρὸς, καθὼς καὶ τὸ) τεκνόω. engendrer. §. procréer. Τίκτω, τεκνόομαι (ἐπὶ γυναικός). §. φύω. enfanter, s'accoucher de, donner le jour à, mettre au monde, produire, mettre bas (ἐπὶ ζωων, διὰ τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔχουν πάλιν λέξιν ἰδιαιτέραν, παραγομένην ἀπό τοῦ ζώου τὸ ὄνομα, π. χ.) vêler (διὰ τὴν ἀγελάδα), chevroter (διὰ τὴν 'γίδαν), chatter (διὰ τὴν κάτταν), lapiner (διὰ τὸ κουνέλι), louveter (διὰ τὴν λύκαιναν), pondre (διὰ τὴν ὄρνιθα καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ), agneler (διὰ τὴν προβατίναν), cochoner (διὰ τὴν σκρόφαν), chienner (διὰ τὴν σκύλαν), pouliner (διὰ τὴν φοράδαν), κτλ. ||. προβατίνα (καὶ κάθε ἄλλο ζῶον)ὅ,πε γεννᾷ. » Τοκὰς, φοράς-άδος (κυρ. ἡ φοράδα, ὅθεν καὶ παρήγθη ἡ λέξις, κατὰ τὸν 'Ησύχ.). poulinière, θ. ||. ζῶον ὅ,που γεννᾷ αὐγά. » 'Ωοτόκον. ovipare (πρὸς διαφορὰν ἐκείνου, ὅ, που γεννᾷ ζωντανὸν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται διὰ τοῦτο) » Ζωοτόκον. vivipare. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα ἐπίθετα). ||. γεννῶ ἀρσενικά. »Ἀῤῥενοτοκέω. || — θηλυκά. » Θηλυτοκέω. ||.—δυμάρικα. » Διδυμοτοκέω, (καὶ διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον). ||. 'να εὕρουν ('να προσδιορίσουν δηλ. μὲ συμπερασμὸν) τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου γεννήθηκεν ὁ 'Ρωμύλος. »Ἀναγαγεῖν τὴν 'Ρωμύλε γένεσιν εἰς ἡμέραν ᾗ ὥραν (Πλούτ.). ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να γεννήσουν καλὰ παιδιὰ, ἴδε Κάμνω. ||. γεννηοῦμαι, ῥ. παθ. »Γεννάομαι, τίκτομαι, τεκνόομαι, γίγνομαι, φύομαι, (φῦμι, ἄγρ., ὅθεν τὸ) ἔφυν φῦναι καὶ φὺς, βλαστάνω (μεταφ.). naître, venir au monde. ||. εἶχε 'βγάλει δὲ ὁ Πιτθεὺς ἕνα λόγον, ὅτι 'να γεννήθηκε τάγα (ὁ Θησεὺς) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. » Ἦν δὲ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθεὶς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (Πλούτ.). ||. ὁ ὁποῖος 'δὲν ἐλούσθηκε ἀφ' οὗ γεννήθηκεν. » Ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ οὗπερ ἐγένετο (Ἀριστοφ.). ||. ἔξω μόνον ἀπ' ἐκείνους, 'που γεννήθηκαν ἀπὸ 'μᾶς. » Πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). ||. εἰς τὴν ἴδιαν χώραν μὲ ἡμᾶς ἐγεννηθήκετε ᾗ ἀναθραφήκετε. »'Εν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρῃ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, « Ξεν. ||. ὁ καθένας 'μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. » Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνον γέγονεν, ἴδε καὶ Ἀποθνήσκω.

Γένος (τὸ). » Γένος (τὸ), γενεὰ, γενέθλη (ποιητ.). origine, naissance, extraction. ||. ἀπὸ καλὸ' (μεγάλο') γένος, ἴδε Εὐγενής. ||. ἀπὸ παρακατιανὸ' γένος. »Ἀγενὴς, ἄσημος, οὐ λαμπρὸς τὰ πρὸς γένους. ||. ἀπὸ ἀχρεῖο' γένος. » Δυσγενὴς, κακῶς γεγονὼς, οὐκ εὖ πεφυκὼς τὰ πρὸς γένους, τῶν οὐκ εὖ γεγονότων. de basse condition. ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) ἀπὸ γένος, ἴδε ἀνωτέρω. ||. εἶν' ἀπὸ καλλήτερον γένος αὐτὸς παρὰ τοὺς ἄλλους. » Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἰσοκρ.). ||. ἔλεγε πῶς εἶν' ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λυκούργου. »Ἀπὸ Λυκούργου ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει.

Γενωμένος, η, ον, ἴδε Μεστὸς καὶ Ὥριμος.

Γερὰ, ἐπ. ἴδε 'Γιερά.

Γεράκι (καὶ 'τὰ ἀπ' αὐτοῦ), π. ἴδε Ἱεράκι κτλ.

Γεράματα (τὰ), (εἰς τὸ πλ. μόνον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑνικοῦ) » Γήραμα (τὸ γηρατεῖον). » Γῆρας-ως (τὸ). vieillesse, θ. ||. τώρα 'ς τὰ γεράματά μου. » 'Επὶ δυσμαῖς ἤδη τοῦ βίου· » 'Επιγήραος οὐδῷ (μεταφ.). au terme de ma carrière, au declin de mes jours. ||. αὐτὸς θά με κυττάξῃ 'ς τὰ γεράματά μου. » Οὗτος με γηροκομήσει (γηροτροφήσει). il aura soin de ma vieillesse. ||. καλὰ γεράματα (εἶδος εὐχῆς)! » 'Ες βαθὺ (λιπαρὸ, πῖον) γῆρας ἐλάσαις (ἥκοιο)! » Εἴη (» Γένοιτο) δέ σοι ἐν γήρᾳ(-ρει) πίονι τελευτῆσαι τὸν βίον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γεράνειος, α, ον (χρῶμα), ἴδε Γηρανέιος.

Γεράνι, (μηχανὴ μὲ τὴν ὁποίαν τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, σηκόνουν διάφορα βάρη, κτλ.). »Κηλώνιον(-ώνειον-όνιον) (»Ὥστ' ἀναπίπτων καὶ κατακύπτων... κηλώνιον τοῖς κηπουροῖς,« **Meineke reliq. Menand. et Philem.** ὁ Ἐτυμολ. λέγει: »Κηλόνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητὴρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Γεράνιον), κήλων. **grue**, θ.

Γερανὸς (ἡ Τουρκ. τούρνα), π. »Γέρανος (ὁ καὶ ἡ). **grue**, θ.

Γεργάθι (τὸ) } (ἀντὶ) Γυργάθιον (ὑ-
Γέργαθος (ὁ) } ποκορ. τοῦ) Γύργαθος (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴσως ᾗ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ πλεκτὸν, διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφορόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα), ἴδε Καλάθι.

Γέρνω (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), Μ. (θὰ) γύρω (ἀόρ. Ἔγυρα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Γυρμένος Ζῆλ.), ῥ. μετ. »Κλίνω. **pencher, courber, incliner, coucher.** §. ῥ. αὐτοπ. »Κλίνω(-ομαι), ἐγκλίνω(-ομαι), ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι. **pencher, s'incliner, déverser, se coucher.** ||. ἡ ζυγαριὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. » Ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα ῥέπει (βρίθει, βαρύνει), ἑτεροκλινής ἐστιν, ἑτεροκλινῶς ἔχει. ||. ἔγυρα 'να ἡσυχάσω ('να κοιμηθῶ) 'λιγάκι. » Πρὸς ὕπνον ἐτράπην. ||. ἔγυρεν ὁ ἥλιος (ἡ ἡμέρα). » Ἐκλινεν ὁ ἥλιος. ||. ἴδε καὶ Αυγίζω καὶ Σκύφτω.

Γερνῶ, Μ. (θὰ) γεράσω, ῥ. οὐδ. » Γηράσκω(-άω). **vieillir.** ||. ὅσο' γερνῶ, μαθαίνω. »Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ||. ἐγέρασα μέσα 'ς τὸ παλάτι » Ἐγκαταγηράσας τοῖς βασιλείοις. §. (μεταβατικὸν δὲν εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς παλαιούς· ἡμεῖς ὅμως τὸ ἐκλαμβάνομεν καὶ ὡς μεταβατικὸν εἰς τὴν φράσιν:) μ' ἐγέρασαν τὰ βάσανα (ἡ κακαὶς καρδιαὶς κτλ.), μ' ἔκαμαν δηλ. 'να γεράσω παράκαιρα. » Ἐς γῆράς με ἤγαγον (, καθὼς λέγει ὁ σχολ. τοῦ Αἰσχύλου, σχολιάζων τοῦ ποιητοῦ τὸ »Οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ,« Ἱκετ.). «

Γεροντάκι. » Γερόντιον. **vieillot.**

Γέροντας. » Γηραιὸς, πρεσβύτης, γηραλέος. **vieil, homme d'âge (d' un âge avancé).** §. (συνεκδχ. ὁ πρόκριτος, ὁ προϊστάμενος κοινότητος, δήμου κτλ. Εἰς τὴν Παλ. Γραφ. ὀνομάζεται) » Πρεσβύτερος (εἰς τὴν Σπάρτην ἐλέγετο) » Γέρων (καθὼς) καὶ τῷ ὄντι ἦτον· Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δίδεται ὡς εἶδος τίτλου εἰς τοὺς ἐγκρίτους ἀρχιερεῖς· Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐσχηματίσθη πολλὰ καλὴ λέξις τὸ) » Δημογέρων. **ancien, primat.**

Γεροντικὰ, ἐπ. »Γεροντικῶς, πρεσβυτικῶς. **en vieillard, à la manière des vieillards.**

Γεροντικὸς, ἡ, όν. » Πρεσβυτικὸς, γεροντικὸς, γερόντειος (Ἀριστοφ.), γεροντιαῖος (Πολυδ.). **de vieillard, qui appartient aux (qui concerne les) vieillards,** (διδακτ.) **senile.**

Γερόντισσα. »Πρεσβύτις, γηραιὰ, γηραλέα. **vieille,** θ. **femme d'âge.**

Γεροντοκόρητσον. »Ὑποπάρθενος, παρηβηκυῖα (ἐξωρος) παρθένος, (καὶ παροιμιωδῶς) γραῦς ἔριφος ἡ γραῦς Σέριφις. **vieille-fille.**

Γεροντοπαλλήκαρον (τὸ). »Μεραικιογέρων. **barbon (qui veut faire le galand et l'aimable).**

Γεροντοποιὸς, ὰ, όν. »Γηραλέος, γηραιὸς, γεραρός. **vieux, vieilli.**

Γεροντότερος, η, ον. »Γεραίτερος, πρεσβύτερος. **plus vieux (ancien, âgé).**

Γερὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτεῦ), ἡ, όν, ἴδε Γιερός.

Γέρος. »Γέρων, πρεσβύτης. **vieillard, vieu** (ἑπομένου συμφώνου), **vieil** ἑπομένου φωνήεντος).

Γεῦμα (προφ. κοιν. Γέμα καὶ Γηῶμα). » Ἄριστον (εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτ. καὶ Ἀθην., ὠνομάζετο τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν· τὸ δὲ μεσημεριανὸν ἐλέγετο) δεῖπνον. **dîner** ἢ **dîné.**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γευματίζω (προφ. κοιν. Γεματίζω καὶ Γηωματίζω), ῥ. ἀμ. »Ἀριστάω, ἄριστον ποιέομαι (καὶ μονολεκτ.) ἀριστοποιέομαι. dîner.

Γεύομαι (δοκιμάζω μὲ τὸ στόμα μου τὴν γεῦσίν τινος πράγματος), Μ. (θὰ) γευθῶ (ἀόρ. [Ἐ]γεύθηκα, -θῆ.), ῥ. ἀποθ. »Γεύομαι, ἀπογεύομαι, γεῦμα λαμβάνω. goûter, tâter. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ γεύθηκε ('τὸ 'βαλε 'ς τὸ στόμα 'του) 'δὲν ἤθελε 'να 'τὸ πιῇ. »Καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν (Εὐαγγ.). ||. δίδω εἰς ἄλλον 'να γευθῇ. »Γεύω. faire goûter. §. (ἀντὶ τοῦ Γρώγω, καὶ ἰδιαιτ. ἀντὶ τοῦ Γευματίζω) ἴδε τὰς λέξεις. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Δοκιμάζω), ἴδε τὴν λέξιν.

Γεῦσις (ἡ οὐσία, ἡ νοστιμάδα). »Χυμός, γεῦμα (Λουκιαν.), γεῦσις (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). goût, saveur, θ. §. (τὸ δοκίμασμα), ἴδε Δοκιμή.

Γεφυράκι (τὸ). »Γεφύριον. petit pont, (ὑποκορ. τοῦ-

Γεφύρι. »Γέφυρα (ἡ), ζεῦγμα (κυρ. τὸ διὰ πλοίων ἢ σχεδιῶν). pont. ||. φθειάνω (κτίζω) γεφύρι. »Γέφυραν ζεύγνυμι. jeter (construire) un pont. ||. χαλνῶ (κρημνίζω) τὸ γεφύρι. »Λύω τὴν γέφυραν (τὸ ζεῦγμα). rompre (détruire) le pont.

Γεφυρόνω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), γεφυρόω, γεφυροποιέω(-έομαι). jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.

Γεφύρωμα. »Γεφύρωσις, ζεῦξις. constuction d'un pont.

Γῆ (ὁ λαὸς 'τὴν προφ. Γῆς). »Γῆ (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) γέα, γαῖα, ἄρουρα καὶ χθὼν (ποιητ.). terre, θ. ||. ὅποιος θέλει 'να μείνῃ 'να 'του δώσω καὶ γῆν καὶ πολιτείαις. »Τῷ βουλομένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις (Ξεν. Κυρουπ.). ||. βάρος περιττὸν τῆς γῆς (παροιμ.). »'Ετώσιον ἄχθος ἀρούρης. ||. 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να τὸν καταπιῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν 'του. »Καταδύεσθαι (» Κατὰ γῆς καταδύεσθαι) ὑπὸ τῆς αἰσχύνης (Ξενοφ.). ||. φαίνεται ἀκόμη 'ς τὸν κόσμον, καὶ 'δὲν σχίζει τὴν γῆν 'να χαθῇ διὰ τὰ καμώματά 'του. »Παρακάθηται, καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις (Δημοσθ.). ||. 'να χωθῇ χίλιαις ὀργυιαὶς κάτ' ἀπὸ τὴν γῆν (ἀπὸ τὴν 'ντροπήν 'του δηλ.). »Μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι (Ξενοφ. Ἀναβ.). ||. ἐσχίσθηκ' ἡ γῆ καὶ 'τὸν κατάπιε, ἴδε Σχίζω. ||. τῆς γῆς (κτητ.). »Γήϊνος, ἐπίγειος, γεηρὸς, χερσαῖος, χθόνιος (ποιητ.). terrestre. §. (συνεκδ. τὸ χῶμα τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποιότητά 'του. "Οθεν:) καλὴ (καρποφόρος δηλ. καὶ παχειὰ) γῆ. »Χώρα ἀγαθὴ (γενναία), εὔγεως-αιος). ||. γῆ ἀγρεία (ἡ ἄκαρπος δηλ. καὶ ξηρά). »Λυπρὰ, λεπτὴ, λυπρόγεως(-αιος). terroir, sol. ||. ἐπειδὴ ἡ γῆ (τῆς Θεσσαλίας) εἶνε καλή. »Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς. §. (συνεκδ. ἡ καλλιεργουμένη, τὰ χωράφια. δηλ., ἀμπέλια, περιβόλια, κτλ. "Οθεν λέγομεν: »'Η κατάστασίς 'του εἶν' ὅλη εἰς γῆν. »"Εχει πεντακόσια στρέμματα γῆν. κτλ.). »Γῆ, χώρα, γήπεδον. terres, θ. πλ. bien, fond. §. (μεταφορ. τὸ ἀκέντητον ἢ ἀζωγράφιστον μέρος τοῦ ὑφάσματος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ κεντημένον ἢ ζωγραφισμένον. "Οθεν λέγομεν. 'Η γῆ 'του ἦτον γαλάζια καὶ τὰ κλαδιὰ [κεντίδια] πράσινα. 'Επὶ τῶν Βυζαντ. ἐλέγετο παρομοίως Κάμπος ἢ Πεδίον. »Τὸ δὲ τῆς σέλλας ἐπανωσκέπιον, λευκὸς κάμπος μετὰ κοκκίνων μικρῶν ἀετῶν,« Κωδιν.) »'Δάπεδον. fond, champ.

Γηεράνειος, α, ον (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Χαβαΐ. »Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους, καὶ τὰ βουνὰ γηεράνεια«). »'Ηρωειδὴς, οὐρανειδὴς, οὐρανοβαφὴς, ἀερόχρους. bleu-celeste, ἴδε καὶ Γαλάζιος.

Γηρατεῖον (πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ἴδε Γεράματα.

Γήτεμμα. »Γοητεία, ἐπῳδὴ, κήλησις (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). enchantement, conjuration, fascination, incantation.

Γητεύω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γοητεύω, ἐπάδω, κατεπάδω, θέλγω, κη-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λέω (κυρ. ζῶα). enchanter, charmer, conjurer, fasciner.

Γιὰ, πρόθ., ἴδε Διά.

'Γιαίνω, Μ. (θὰ) 'γιάνω, ῥ. οὐδ. (κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) » 'Γγιαίνω, ὑγιάζομαι. guérir. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'γιάνουν. » 'Γγιασθεῖσι δέ. s'étant guéris. §. ῥ. μετ. » 'Γγιάζω. guérir, ἴδε καὶ Ἰαίνω καὶ Ἰατρεύω.

'Γιαλὸς (ἐκ τοῦ) » Αἰγιαλὸς, ἴδε Ἀκρογιαλειά.

Γιασουμὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἄνθ. ἴδε Ἰασουμὶ κτλ.

Γιατὶ, ἐπ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διατί.

Γιατρὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰατρὸς κτλ.

'Γίδα) , (ἡ ἄλλ. Κατσίκα, κα-
'Γίδι) τσίκι. "Ενα αἴροντα τρία αἰγίδια, καὶ ἕνα αἴροντα τρία ἀγγεῖα ἄρτων,« Γραφ. Βασιλ. Α'. 10),ζ. (ἐκ τοῦ) »Αἰγίς-ίδος (κυρ. τὸ δέρμα 'της). »Αἴξ-αἰγὸς (ἡ), ἔριφος (ἡ). chèvre, θ. biche, θ.

'Γιδὴ (τὸ δέρμα, κυρ. ἀσκὶ, τοῦ 'γιδιοῦ). » Ἀσκὸς αἴγειος.

'Γιδήσειος, α, ον. » Αἴγειος. de chèvre.

'Γιδοτόμαρον. » Αἰγίς. peau de chèvre.

'Γιερὰ, ἐπ. » 'Ερρωμένως, εὐρώστως, νεανικῶς, καρτερῶς, γενναίως, στερρῶς, σφοδρῶς. vigoureusement, ἴδε καὶ Δυνατὰ καὶ Παλληκαρίσεια. ||. περιπατεῖ 'γιερά. » Σφοδρῶς πορεύεσθαι,« Ξεφ.

'Γιερὸς (ὄχι ἄρρωστος), ἡ, όν, (ἐκ τοῦ) » 'Γγιηρὸς (»Δένδρεα.. ὑγιηρὰ, ἄσηπτα,« Ἱππκρ.). » 'Γγιὴς, ὑγιαίνων, ἐρρωμένος, εὖ ἔγων (καὶ μονολεκτ.) εὐεκτῶν, σφοδρὸς (» 'Η γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει,» Ξεφ.). sain, bien constitué, qui jouit d'une bonne santé. ||. εἶμαι 'γιερὸς, ἴδε 'Γγιαίνω. §. (δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα). »Εὔρωστος,ῥωμαλέος,σφριγῶν, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ἀδρός. fort, robuste, vigoureux. §. (καλὰ, δυνατὰ) προσηρμοσμένος (θεμελιωμένος, κτλ.), βασταγερός. »Αραρὼς, στερεὸς, καρτερὸς, νεανικὰς, γενναῖος (» Τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ «). §. ἀῤῥήκτος, ἀῤῥαγὴς, εὔτονος. §. βεβηκὼς, ἑδραῖος, μόνιμος. fort, ferme. ||. καὶ θὰ κάμῃς ὤμους 'γιεροὺς (πλάταις 'γιεραῖς). » Καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς. ||. τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὅ,που βλέπει πρὸς τὸ' βοῤῥηὰ', εἶνε σφικτότερο' καὶ 'γιερώτερο'. » Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βοῤῥᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα (Θεοφρ.),« ἴδε καὶ Βασταγερὸς καὶ Δυνατός. §. (ἐπὶ σκευῶν πηλίνων κτλ.) »'Γγιὴς (» Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως,« Δ. Χρυσ.).

'Γιερούτσικος, ἡ, ον, ἴδε Ἀρχετά.

'Γιερωσύνη, ἴδε 'Γγεία.

Γίλιος, ἴδε Ἴλιος.

Γίνομαι (προφ. κοιν. Γένουμαι), Μ. (θὰ) γένω (ἀορ. "Εγινα καὶ Γένηκα, ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ. Γενωμένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Γίνομαι καὶ Γίγνομαι, καθίσταμαι, ἀποβαίνω. se faire, devenir. ||. γίνομαι καλὰ, ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω. ||. γίνομαι ἄνω-κάτω (κατασυγχύζομαι δηλ. καὶ θυμόνω), ἴδε Ἄνω-κάτω. ||. τί 'να (θὰ) γένω! » Τίς γένωμαι; ποῖ τράπωμαι; que deviendrai-je ? ||. ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. »Εἴ τι πλημμεληθῇ. si quelque faute soit commise. ||. διότι πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ ψυχή (καρδιά) μου; (ἡ ἁπλῶς) πῶς ἔγεινα; » Πῶς γὰρ οἴει διατεθεῖσθαί μοι τὴν ψυχήν; (τὸ ὁποῖον ὁ Δημοσθένης) » Πῶς ἔσχον τὴν γνώμην (λέγει); ||. ποῦ θὰ γένῃ ὁ γάμος (ἡ χαρά); ἴδε Χαρά. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Φυτρόνει, 'Ωριμάζει). ||. τὸ καλλήτερο' κρασὶ γίνεται 'ς τὴν Κύπρον' » 'δὲν ἔγειναν ἀκόμη τὰ ζαφύλια' » γένηκε τὸ φαγεῖ, ἴδε 'Εβγαίνω, Φυτρόνω καὶ 'Ωριμάζω. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται εἰς). ||. τὸ αἷμα γίνεται γάλα. » 'Εχαλακτοῦται. §. (τρτπρσ.) γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ἀκολουθεῖ, συμβαίνει, τυχαίνει).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. καθὼς καὶ ἔγεινεν. »Ὅ καὶ συνέβη· »Καὶ ἔσχεν οὕτως. ||. αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται, ὄχι. »Οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε· »Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. ||. τὸ καθὲν ἀπ' ὅσα ἔγειναν προτοῦ. »Ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων, ἴδε καὶ Ἀκολουθῶ. ||. πῶς γίνετ' αὐτό; »Πῶς; ἔσται τοῦτο; »Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; (καὶ ἐλλειπτ.) Πῶς δή; πῶς δὲ τοῦτο; πῶς γὰρ ἄν; comment cela se peut-il faire (pourroit-il se faire)? §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ταιριάζει). μὲ γίνεται (ἡ δέν με γίνεται) τὸ πόδημα (ἡ κάλτσα, τὸ πουκάμισον, τὸ χερόφτι, κτλ.). »Πρὸς ποδὸς (χειρὸς) μοί ἐστι. »Ἁρμόζει μοι (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 267, 270). « il va, il ne va pas, il chausse bien (mal). ||. 'να ἔχῃ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φόρεμα ὅ,που 'τὸν γίνεται. »Τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα (Ξεν. Κυρουπ.), ἴδε καὶ Χρηματίζω. §. Γίνεται (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Γίνονται (ἀντὶ τοῦ Συμποσοῦνται): ἑβδομῆντα καὶ ὀγδώντα γίνονται ἑκατὸν πενῆντα. »Γίγνεται . . . ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα (Ἀριστοφ. Σφ. 663.). «

Γκαβὸς, ἡ, ὀν, (ἀπὸ τοῦ) »Σκαμβὸς, ἴδε Ἀλλοίθωρος καὶ Στραβός.

Γκαρύζω (ἐπὶ ὄνου), ῥ. ἀμ. »(ἡ ἀπὸ τοῦ) Γαρύω (παραφθορὰ τῆς λέξεως φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἐκ τοῦ) »'Ογκάομαι, βρωμάομαι. braire.

Γκάρυσμα (ἡ φωνὴ τοῦ γαϊδάρου). »'Ογκηθμὸς, βρώμησις. braire, braiment.

Γκερδέλι (ἡ Γερδέλι), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀρδάλιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

'Γκοῦσα (ἴσως ἐκ τοῦ »Ἄγχουσα). »Γογγρώνη, βρογχοκήλη. goître.

Γκρεμίζω } (κ.ρ. ῥίπτω ἀπὸ τὸν
Γκρεμνίζω } κρημνὸν), ῥ. μετ. »Κρημνίζω, κατακρημνίζω. précipiter. §. (γενικώτερον ὅμως ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἁπλῶς κάτω). »Καθαιρέω, καταβάλλω, καταλύω, καταστρέφω. démolir, abattre, ruiner, ἴδε καὶ Ἀφανίζω καὶ Χαλνῶ. ||. ἐκρήμνισαν τὴν πόλιν ὁλὴν ἀπὸ θεμελιοῦ. »Καθελόντες τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων (Θκδ.).« ||. γκρεμίσου! ἐπ. (καταρ.). »'Επιτριβείης· ἐῤῥέ· ἐῤῥ' ἐς κόρακας· ἀποφθάρηθί μου! va-t-en au diable! ||. γκρεμίσου ἀπ' τὴ' μέση! »Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης (Εὐριπ.)! «

Γκρέμι(μνι)σμα (κυρ. ῥίξιμον ἀπὸ τὸν κρημνόν). »Κρημνισμὸς, κατακρημνισμὸς, κρήμνισις, κρήμνισμα (» Θάμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος,« Γργ.). l'action de précipiter. §. (γενικώτερον δὲ καὶ κάθε ῥίψιμον, πέσημον ἁπλῶς, πράγματος στημένου, καὶ ἰδιαιτ. κτιρίου). »Καθαίρεσις, κατάλυσις. démolition, ἴδε καὶ Χάλασμα. §. (πλθ.) τὰ γκρεμίσματα, ἴδε Χάλασμα.

Γκρεμνός. »Κρημνός. précipice.

Γκρεμνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γκρεμίζω καὶ Βουλῶ.

Γκροῦπος (ὁ), ἴδε Γροῦπος.

Γλάρος (ἀπαράλλακτα 'τὸ πρόφεραν καὶ οἱ Αἰολεῖς), π. »Λάρος. mouette, θ. goiland ἡ goeland.

Γλαστρίτσα (ἡ). »Γαστρίον (» 'Ο σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχόλ. Πλάτ.). petit vase à fleur, (ὑποκορ. τοῦ-

Γλάστρα (ἀπὸ τοῦ) »Γάστρα (λέξιν μεταγ. » Φυτεύειν εἰς γάστρας,« Αἰν. Πολιορκ. καὶ Κωδ. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπ. Παλαιότερα ὠνομάζετο ἡ κοιλιὰ [γαστὴρ] τῶν ἀγγείων [» Γάστραι, τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορέων, ὧν αὐτὸ τὸ γαστρῶδες μένει κτλ. « Βέκκερ, Ἀνεκδ. 'Ελλ.], καὶ τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα). »Ἀρδάνιον καὶ ἀρδάλιον (ὅθεν τὸ κοιν. Γερδέλι). vase à fleur.

Γλείφω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Λείχω, λειχάζω (ποιητ.). lécher. ||. 'να τρῷς καὶ 'να γλείφῃς τὰ δάκτυλά σε (φρσ.). »Καὶ τοὺς δακτύλους ἀπολείγειν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. à lèche doigt. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας ψωμοκόλακας), ἴδε Πιγάκι. ||. γλείφομαι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(γλείφωδηλ. τὰ χείλιά μου), ῥ. μέσ. »(αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) »Λιχμάζω (-ομαι) (κυριολεκτούμενον ἐπὶ θηρίων), περιλείχομαι (μτφορ. ἴδε Ξερογλείφομαι). se lécher.

Γλείψιμον. » Λειχασμὸς, λείχασις. l'action de lécher.

Γλῆνος (ἡ) Γλῖνος, ψ. » Βλῆνος (-ῖνος) καὶ Γλῆνος (καθὼς βλήχων ᾠ γλήχων), βλένος καὶ βλέννος. μυξῖνος, μύξων. ὄλισθος, σιαλὶς, ἄδωνις. (ἴσως εἶνε τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ) γλάνος (καὶ ἐπομένως), ὕαινα. baveuse (la petite). blenne (espèce de poisson). boujaron, ἴδε καὶ παράδ. Γουλιανός.

Γλιγοῦδι (τὸ Τουρ. μεζελίκι). »Νώγαλον, νωγάλευμα, νωγάλισμα, λίχνευμα, τράγημα, τρωγάλιον, ἐπίδαιτρον, παροψίς. friandise, θ. bon morceau, hors d'œuvre, met délicat, le dessert.

Γλίντζα (ἀπὸ τοῦ) » Γλίνα καὶ Γλίττον (»ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσι καὶ τοῖς λουτροῖς γινόμενος κολλώδης ῥύπος,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον). »Γλιὰ, γλοιὸς, βλένα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ), τὸ γλοιῶδες. mucosité, viscosité, mucilage, glu, conglutination.

Γλιντζιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισγραίνομαι (Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ.), γλοιόομαι, γλοιώδης γίγνομαι (Διοσκορ.). devenir gluant etc.

Γλιντζισμένος, η, ον. » Γλοι-(»Γλι)ώδης, γλίσχρος, γλισχρώδης, βλεννώδης, κολλώδης, ἰξώδης. gluant, visqueux, glutineux, glutinant, conglutiné.

'Γλιστερὸς, ἡ, όν. »'Ολισθηρός. glissant.

'Γλίστρα (τόπος 'γλιστερός). »'Ολισθος (» "Ωστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς πανταχοῦ, « Διβάν.). glissant, glissoire, θ.

'Γλίστρημα. »'Ολισθος, ὀλίσθημα. glissade, θ.

'Γλιστρίδα, ἴδε Γλυστρίδα.

'Γλιστρῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ 'Εκλιστρῶ, ἴδε Ξεγλιστρῶ) »'Ολισθέω(-αίνω). glisser. ‖. 'γλίστρησ' ἀπ' τὰ χέριά 'του. » Διολισθῆσαι (»Διαῤῥυῆναι) τῶν χειρῶν. §. (μεταφορ. Φεύγω μὲ τρόπον καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν, ἀπὸ μίαν συναναστροφήν· τὸ ἄλλ. Ξεγλιστρῶ). » Διολισθαίνω(-άω,-έω), ὑπεκχωρέω, ὑπεξέρχομαι, ἀνακλέπτομαι ('Ησ.), ἐκνεύω, διαδύνω καὶ διαδύομαι (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,« Ἀρσφ. Σφ. 212), (ὑπέκδυμι, ἄχρ., ὄθεν τὸ) ὑπεξέδυν κτλ., ὑπεκφεύγω. s'esquiver, se dérober, s'echapper.

Γλιτῆρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε 'Γλυτῆρι καὶ Τυλιγάδι.

Γλύκα (ὁ 'Ησύχ.' τὸ γράφει) »Γλύκα. » Γλυκασμός. douceur, θ. ἴδε ᾠ Γλυκάδα καὶ Νοστιμάδα. §. (τρπ. ὁ ἀηδὴς καὶ εὐήθης, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) Γλυκὺς (»'Ως γλυκὺς, εἶ, ὦ Σώκρατες, « Πλάτ.), γλύκων (» 'Επὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων,« Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 983), ἡδὺς (»'Ο δ' οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. Στρβ. Α'. γ'). niais, fat, insipide.

Γλυκὰ, ἐπ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.). » Γλυκέως, λιγυρῶς, λιγέως. avec douceur, doucement. ‖. τί γλυκὰ τραγουδεῖ! » 'Ως ἐμμελῶς (λιγυρῶς) ᾄδει! ‖. 'τὸν συντυχαίνει (βλέπει κτλ.) γλυκὰ-γλυκά. »'Ηδὺ καὶ μείλιχον (προσηνὲς, λιγυρὸν) προσβλέπει (ἐνορᾷ, προσφθέγγεται, προσλαλεῖ κτλ.).

Γλυκάδα. »Γλυκύτης, τὸ γλυκαῖνον. douceur, θ.

Γλυκάδι (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς 'Ελλάδος, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σχολ. τοῦ Νικάνδρου ὠνόμαζαν, τὸ 'Ξεῖδι), ἴδε τὴν λέξιν. §. γλυκάδια (εἰς τὸ πληθ., τὰ ποδάρια, ἡ φτεροῦγες, ὁ λαιμὸς κτλ. τῶν ὀρνίθων). »Ἀκροκώλια (ὀρνίθων). abattis.

Γλυκαίνω, Μ. (θὰ) γλυκάνω, ῥ. μετ. »Γλυκαίνω, ἡδύνω. adoucir, rendre doux, radoucir, dulcifier. §. (μεταφορ.). » Θέλγω, κηλέω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γλυκαίνω (Πολυδ.). flatter, adoucir. §. ῥ. αὐτοπ. (γίνομαι γλυκός). »Γλυκαίνομαι. devenir doux, se dulcifier, etc. §. ῥ. μέσ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Θέλγομαι, κηλέομαι, γλυκαίνομαι (Πολυδ.). être charmé (flatté).

Γλυκάνισον (τὸ)) ,φ. (ἀρωμ.). »Ἀ-Γλυκάνισος (ὁ)) νισον καὶ Ἄνησον. anis.

Γλυκίζω, ῥ. ἀμ. »Γλυκίζω(-άζω). avoir un goût doucereux.

Γλυκοκάλαμον (ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γλωσσογρφ. ὁ) »Λωτὸς, ἴδε Ζαχαροκάλαμον.

Γλυκοκολόκυθο (τὸ Τουρκ. μπαλκαμπάκι), φ. Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυνθα. potiron, citrouille, θ. giraumont.

Γλυκολέμωνον, κ. (οἱ Ἄραβες καὶ, παρ' αὐτῶν λαβόντες, οἱ Ἱσπανοὶ αὐτὸ μόνον ὀνομάζουν Λιμόνι). »*Μελίκιτρον, *γλυκύμηλον τὸ Μηδικόν. limon doux, lime douce.

Γλυκομίλητος (ὁ ἥμερος, εὔκολος καὶ περιποιητικὸς εἰς τὴν συναναστροφήν 'του), η, ον. »Εὐπροσήγορος, μειλίχιος κτλ. ἴδε Γλυκὸς καὶ Καταδεκτικός. §. (ὅποιος ἔχει νόστιμην καὶ γλυκειὰν ὁμιλίαν). »'Ηδυεπὴς, μελίγηρυς (μεταφ.). qui a un parler doux, qui parle agréablement.

Γλυκομιλῶ, ῥ. ἐνεργ. »Γλυκυμυθέω, γλωσσοχαριτέω (Γῥφ.).

Γλυκόξοινος, η, ον, »'Οξύγλυκυς. aigre-doux.

Γλυκόποτος, η, ον (κρασὶ κτλ.). »'Ηδύποτος. agréable à boire.

Γλυκόῤῥιζα, φ. »Γλυκύῤῥιζα, γλυκύῤῥιζον, γλυκήρατον, γλυκεῖα (ἐλλειπτ. ῥίζα), Σκυθικὴ ῥίζα. reglisse, θ. §. ἡ ἄγρια ἢ ψεύτικη—, ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκόῤῥοδον, φ. ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκὺς, εἰὰ, ύ. »Γλυκὺς (διαφέρει τοῦ) ἡδὺς (»'Ο ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι,« Θεοφρ. Φυτ. Β'. »Τὸ δὲ φύλλον καὶ ὁ φλοιὸς ἡδέα καὶ γλυκέα,« ὁ αὐτ. αὐτόθ. Γ'), γλυκερὸς, νήδυμος (ποιητ.). doux-douce. ||. πολλὰ γλυκός. »Γλυκύτατος, γλύκιστος, ἡδύστος. très doux. ||. πλέον γλυκὺς, ἴδε Γλυκότερος. §. γλυκὸ' (ἰδιαιτ. τὸ μετὰ μέλιτος ἢ ζαχάρεως βρασμένον ἄνθος, 'πωρ. κτλ., τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν, μὲ φαίνεται, παρεκτὸς τοῦ) »Γλύκασμα (,νὰ ὀνομάσωμεν καὶ) *Ζαχαρόπηκταν (, κατὰ μίμησιν τοῦ) μελίπηκτον. (Οἱ παλαιοὶ, τῶν Ἀλεξανδρινῶν μάλιστα χρόνων, ὠνόμαζαν, ἕκαστον εἶδος ἀπὸ τοῦ καρποῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκευάζετο) τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διὰ ῥόδων, τὸ διὰ κιτρίου κτλ. conserve (de roses, de citron etc), confiture, θ. ||. τρώγω ('παίρνω) γλυκό'. »Γλυκαίνομαι (-άζομαι), γλύκασμα προσφέρομαι. prendre des rafraichissements. §. (μεταφ.) γλυκὸς ἄνθρωπος (ὁ πρόσχαρος, νόστιμος, γλυκομίλητος, κτλ.). »Μειλίχιος, μείλιχος, ἵλαρὸς, γαλήνιος, γαληνὸς, προσηνὴς, χαρίεις, ἐπιεικὴς, λιγυρὸς (ἡ λέξις Λιγερὴ σώζεται ἀκόμην εἰς πολλὰ δημώδη τραγούδια), λιγὺς (ποιητ.). doux, gracieux, avenant, agréable. ||. γλυκεὶα φωνὴ (ἡ νόστιμη καὶ μελῳδικὴ). »'Εναρμόνιος, ἐμμελὴς, ἡδεῖα, λιγυρά. douce, harmonieuse. §. γλυκειὰ μυρωδιά: »Γλυκεῖα (»"Εστι γὰρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν ὀσμαῖς γλυκύτης,« Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). douce, suave. §. (οὐσ.) γλυκὺ (κατ' εὐφημ.), ἡ ἐπιληψία (καθὼς ἀπὸ τοὺς παλαιούς) ἡ χολή. ||. (εἰς τὸ πλθ.) »Γλυκέα (ἐλέγοντο ἰδιωτικῶς ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν τὰ ἐξώδη τῆς κεφαλῆς ἐξανθήματα) (Δουκάγγ.).

Γλυκότερος, η, ον. »Γλυκίων, γλυκύτερος· ἡδίων, ἡδύτερος. plus doux -douce.

Γλυκούτσικος, η, ον. »'Υπόγλυκυς, γλυκερὸς, γλυκάζων (-ίζων), ἔγγλυκυς. doucet.

Γλυκοφιλῶ, ῥ. μετ. »Καταφιλῶ, κατασπάζομαι. embrasser tendrement.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γλυκοχάραγμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Λυκόφως (, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του ἡ γυδαία [λέγει] λογιότης ὠνόμαζε Γλυκόφως, πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς τὸ Γλυκοχάραγμα ἔγεινε παρομοία τοῦ Γ προσθήκη), λυκαυγὲς, σκιόφως (τὸ), ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). crepuscule (du matin), l'entre chien et loup, la petite pointe, le petit point, ἴδε καὶ Χαράμματα.

Γλυκοχαράζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Χαράζω. || ὅ,τι γλυκοχάραζεν. »'Ημέρας ἄρτι διαγελώσης' (καὶ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον) » Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδ' ἔτι λίην ὀρφναίη πέλεται' λεπτὸν δ' ἐπιδέρομε νυκτὶ φέγγος (Ἀργον. Β'.)«. le jour commençait d'éclore, dès le petit point du jour.

Γλυκὺ (ἡ ἄλλ. 'Επιληψία), πάθ. ('Ο Πλίνιος λέγει ὅτι ὠνομάζετο, κατ' ἀντίφρασιν, ἡ χολή. 'Δὲν εἶνε ἄρα χωρὶς λόγον ἡ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν κατ' εὐφημισμὸν μεταφορά), ἴδε 'Επιληψία.

Γλυστηράκι. » Κλυσμάτιον. un petit lavement. §. »Κλυστήριον. une petite séringue.

Γλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον). » Κλυστὴρ, κλυστήριον. séringue, θ. §. (τὸ ἰατρικόν). » Κλύσμα, κλυστήρ. lavement. clystère. || βάλλω γλυστῆρι, μετ. » 'Υποκλύζω. séringuer. || βάλλω γλυστῆρι, μεσ. »'Υποκλύζομαι, κλυστῆρι γράομαι, κλυστῆρα προσίθεμαι (Ἀρτεμίδ. Ε', 79). prendre un lavement.

'Γλυστρίδα (τὸ Τουρκ. Σεμίζ-ὄτι, ἐκ τοῦ) » 'Εγκλυστρὶς (, ἡ ἄλλως Ἀντράκλα, παρὰ Βυζαντίοις, κατὰ τὸν Νεόφυτ.), ἴδε Ἀνδράκλα.

'Γλυστρῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Γλιστρῶ κτλ.

Γλυτῆρι (τὸ ἄλλ. Τυλιγάδι καὶ Τυλιχτάρι), ἐργ. (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) »'Εκλυτήριον' (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ἀπὸ τὸ) » 'Ελικτήριον, ἴδε Τυλιγάδι.

Γλυτηρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Τυλιγαδιάζω.

Γλυτήρισμα, ἴδε Τυλιγάδισμα.

Γλυτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Εὐλυτόω (»Εὐλύτωσον, ἀπάλλαξον,« 'Ησυχ. » Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ . . . ἀλλὰ εὐλύτωσόν με,« Μαλαλ.), ῥ. μετ. » 'Ρύομαι, σώζω, λυτρόομαι, διασώζω, ἀπαλλάσσω (-ττω), περιποιέω(-ομαι). sauver, délivrer. || μὲ παρακαλοῦσε 'να 'τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὸν Μενέξενον. »'Εδεῖτό μου ἀπαλλάξειν αὐτοῦ Μενέξενον. || ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον ὅ,πεβαστοῦσε, καὶ 'να γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. »'Εκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. §. τί πολυλογᾶς ἄνθρωπος! μόλις 'τὰ γλύτωσα, (ῥρ.) ἴδε Ξεκάμνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀπαλλάττομαι, ἐκ(δια, περι)φεύγω, σώζομαι, διασώζομαι, διαγίγνομαι, διαδύνω. échapper, se sauver, être délivré (sauvé). || ἐπιθυμῶ 'να γλυτώσω. »Ἀπαλλαξείω, ἀπαλλακτιάω (Ἀρτεμιδ.). || ἐπιθυμοῦσαν 'να γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν πόλεμον. » Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου (Θουκ.).« || μόλις ἐγλύτωσαν εἰς ταῖς 'Ολπαις. » Χαλεπῶς διεσώθησαν εἰς τὰς 'Ολπας. || 'να γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ 'τόσο' μεγάλη' φουρτοῦνα'. » Διαγενέσθαι ἐκ κλύδωνος τηλικούτου. || κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς 'δὲν ἤλπιζε 'να γλυτώσω. » Μηδένα τῶν ἰατρῶν προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με. || ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου καθὼς ἐκατάλαβεν ὅτι 'δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » 'Ο γὰρ πατὴρ ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξούμενος (Δημοσθ.)« || οἱ ἐπιτήδειοι ἰατροὶ ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῶν ἀῤῥώστων προγνωρίζουν ποῖοι θὰ γλυτώσουν καὶ ποῖοι 'δὲν θὰ γλυτώσουν. » Τῶν νοσούντων ταῖς ὀρέξεσιν οἱ χαρίεντες ἰατροὶ προίσασι τοὺς ἀσώτως ἠσωτηρίως ἔχοντας (Πλυτ.).« || 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε, (παροιμ.), ἴδε Φθηνά.

Γλύτωμα } . » Σωτηρία, ἀπαλ-
Γλυτωμός } λαγὴ, λύτρωσις, ἀ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πάλλαξις (Ἡροδ.). délivrance, salut. ‖. οὔτε εἶχε γλυτωμὸν. »Οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη (Ἡροδ.).«

Γλυφάδα. » Τὸ ὑφάλμυρον (ἁλμυρῶδες, ἁλμῶδες). goût saumatre.

Γλυφὸς (ἀπὸ τοῦ) »Βριγγὸς ἢ Βλιγγὸς (καὶ Ἰων.) Γλιγγὸς (Ἰωάν. Λαυρ. περὶ τροφ. καὶ Ξάνθων Σίφν. Ἰατρ.), ἡ, όν. »Γφάλμυρος, ἁλμυρίζων, ἁλμώδης, ἁλμυρώδης, ὑπόπλατυς (Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτ.). saumatre.

Γλύφτης, ἐργ. » Γλυπτὴρ, γλυφεῖον, γλύφανος, γλύφανον, γλυφὶς καὶ γλαφίς. ciseaux, burin.

Γλύφω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Γλείφω κτλ.

Γλῶσσα (τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος), »Γλῶσσα(-ττα). langue, θ. ‖. ἡ γλῶσσα κόκκαλα 'δὲν ἔχει, καὶ κόκκαλα τσακκίζει, (Παροιμ. ἀπαράλλακτος τῇ τοῦ Σαλομῶντος :) »Γλῶσσα μαλακὴ συντρίβει ὀστᾶ,« Παροιμ. ΚΕ', 15. §. (συνεκδ. ἡ) »Διάλεκτος (διαφ. τοῦ) γλῶσσα (-ττα), φωνή. langue, θ. ‖. ᾧ τί γλῶσσαν ὁμιλοῦν. »Καὶ φωνὴν ἤν τινα προΐενται. quel langage parlent-ils ? ‖. ἦτον δὲ μαθημένος 'να ὁμιλῇ πολλαὶς γλώσσαις, μαζῆ μὲ ὅμως πάντα σχεδὸν ὡμιλοῦσε Δωρικά. » Γλώσσαις πολλαῖς δ' ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖζον ἐδώριζε (Πλούτ.). §. ἡ — τῆς καμπάνας. » Ῥόπτρον, γλῶσσα(-ττα). battant. §. (εἶδος ψαριοῦ]. »Βούγλωσσον, κυνόγλωσσον. κίθαρος. πλευρονήκτης(μεταγ.). σανδάλιον. sole, θ. languette, θ.

Γλωσσᾶς, (ἐκ τοῦ) »Γλωσσὸς (,ὁ λάλος,« Ἀρκάδ.), οῦ, άδικον. »Γλωσσώδης, ἀθυρόστομος, γλώσσης ἀκρατὴς, γλώσσαλγος καὶ γλώσσαργος, λαβραγόρης (ποιητ.). qui a une langue effrénée, qui ne peut contenir sa langue, qui a la langue bien pendue.

Γλωσσίδι. » Γλωττίς. languette, θ. ‖. τὸ — τῆς φλογέρας. » Γλῶττα, γλωττὶς (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). bec de flûte. ‖. τὸ — τῆς ζυγαριᾶς. » Πλάστιγξ, φάλαγξ, κανών. aiguille, θ. languette, θ.

Γλωσσίτσα (ἡ). » Γλωττὶς, γλωττίδιον, γλωσσάριον. petite langue.

Γλωσσοδέτης, πάθ. » Γλωσσοπέδη (Χρυσσόστ. Ὁμιλ. 6'. πρὸς Ἀντιοχ.), γλωττοδέσμη (Θεόδ. Πρόδρ.), ἀγκυλόγλωσσον, ἀγκύλη. (» Ἡ δὲ γλῶττα ἢ λελυμένη ἢ καταδεδεμένη, ὥσπερ τοῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς,« Ἀριστοτ. Α', 9, Ζ'). ankyloglosse.

Γλωσσόῤῥαμμα (τὸ νεῦρον ὅ,που κρατεῖ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κάτω). »Γπογλωττίς. le filet (le frein) de la langue.

Γνέθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Νήθω, κλώθω, κρόκην κατάγω. filer.

Γνέμα (τὸ). »Νῆμα, κρόκη, μήρυγμα, μήρυμα μήρυσμα πήνισμα κάταγμα καὶ κλῶσμα (κυρ. τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι). fil.

Γνέσιμον. »Νῆσις, κλῶσις. filure, θ. filage.

Γνέφω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Νεύω, συννεύω, δια(ἐπι)νεύω. faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d' œil, ἴδε καὶ 'Μμάτι. ‖. 'τὸν γνέφω μὲ τὸ χέρι (καταχρ.). » Σημαίνω τῇ χειρί.

Γνέψιμον. »Νεῦμα, νεῦσις. signe (de tête ou d'œil).

Γνώμη (ὁ σκοπὸς, ἡ ἰδέα, τὸ φρόνημα). »Γνώμη, δόξα. avis, opinion, sentiment, gré. ‖. καὶ οὔτε εἶν' εὔκολον 'να συμπεράνῃ κἀνεὶς μὲ τί γνώμην πέρασεν εἰς τὴν Ἀσπενδον. » Οὐδὲ ῥάδιον εἰδέναι τίνι γνώμῃ παρῆλθεν εἰς Ἀσπενδον. ‖. ὅλοι μὲ μιὰ' γνώμη'. »'Εκ μιᾶς γνώμης, μιᾷ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν. unanimement.' ‖. εἶχαν ὁ καθένας διαφορετικὴν γνώμην. »Αἱ δὲ γνῶμαι ἐσχίζοντο (Ἡροδ.). ‖. ἐσυμφώνησαν καὶ τῶν δυὸ ἡ γνώμαις. » Ἀμφοτέρων ἐς ταὐτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον (Ἡροδ.). ‖. ἔχω γνώμην, ἂν 'τὸ εὑρίσκῃς καὶ σὺ εὔλογον, 'νὰ 'πάρω τὴν θυγατέρα σου (γυναῖκα δηλ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι. ||. ἔχω γνωμην. »Ἔχω γνώμης, γνώμην ποιοῦμαι, ἀξιόω. ||. αὐτὴ εἶν ἡ γνώμη μου. »Οὕτω γινώσκω, οὕτω γνώμης ἔχω (τὴν γνώμην ἔχω, διάκειμαι), ἐπὶ ταύτης γίγνομαι τῆς γνώμης. s'est mon avis. ||. τί γνώμην ἔχεις; »Πῶς ἔχεις δόξης (Πλάτ.); »Τίνα γνώμην ἔχεις (Ξενοφ.); »Ὅπως ἔχεις τὴν γνώμην (Θουκ.); »Ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχοι (Ἀριστοφ.); ||. ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, (ἡ) εἰμαι τῆς ἰδίας γνώμης. »Ὁμογνωμονέω· »Προσίθεμαι τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Ἡρόδ.)· »Ὁμολογέω· »Τῆς αὐτῆς ἔχομαι (εἰμὶ) γνώμης (Θουκ.). ||. κ' ἐγὼ μετ' αὐτὴν τὴν γνώμην εἶμαι. »Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι (Σοφοκλ. Φιλοκτ.). ||. λέγω τὴν γνώμην μου, ἴδε Λέγω. ||. ἂν πρέπῃ 'να 'πῶ κ' ἐγὼ τὴν γνώμην μου. »Εἰ κἀμὲ χρὴ τὸ παριστάμενον (τὸ φαινόμενον, τὸ δοκοῦν) εἰπεῖν. ||. καθένας κατὰ τὴν γνώμην 'του. »Ὡς ἕκαστος γνώμης εἶχε (Λουκιαν.)· »Ὡς ἕκαστος ὥρμητο (Θουκυδ.). ||. ἐγὼ ὅμως ἔχω ἄλλην γνώμην. »Ἀλλ' ἐμοὶ τὰ τῆς ψήφου ἑτέρως πίπτουσι,« Εὐς. (εἰς Δ.). ||. εἶμαι μὲ δυὸ γνώμαις. »Ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἴδε καὶ Ἀμφιβάλλω. ||. Ἀλλάζω γνώμην, ἴδε Ἀλλάζω καὶ Γυρίζω. §. (ἡ συγκατάθεσις), ἴδε Θέλημα. §. (ἡ διάθεσις, τὸ φυσικὸν ἰδίωμα, τὸ Τουρκ. ταμπιέτι), ἴδε Φυσικόν. §. (ἰδιαιτ. ἡ κακὴ καὶ ἀνάποδη), ἴδε Κακογνωμιά. §. (ἡ ἀπόφασις κριτοῦ, ἐπιτρόπου, ἀποκρισαρίου κτλ.). »Ψῆφος (ἡ). suffrage, voix, θ. vœu. ||. δίδω τὴν γνώμην μου. »Τὴν ψῆφον φέρω (καὶ μονολ.) ψηφηφορέω καὶ ψηφοφορέω, γνωμοδοτέω, γνώμην (ψῆφον) τίθεμαι (ἐπιφέρω, εἰσηγέομαι, εἰσφέρω, ποιοῦμαι, δίδωμι, ἀποφαίνομαι, ἀποδείκνυμι, λέγω, διαφέρω). donner sa voix (son vœu), voter.

Γνωρίζω, ῥ. μετ. »Γινώ(γνώ)σκω (»Καὶ ἐγὼ, γνοὺς τὴν φωνὴν αὐτοῦ,« Πλάτ. Πρωταγ.), διαγινώ(γνώ)σκω (»Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, »Ἀρστ.), ἀναγιγνώσκω (»Οὐμενοῦν με προσεδόκας, ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι, »Ἀριστφν.). §. Γνωρίζω (»Ἐγὼ γὰρ οὐδοπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους, « Δημοσθ. Λακρ.). connaître, reconnaître. ||. ἵνα γνωρίζῃς (διακρίνῃς) καλὰ (εὔκολα) ποιὸς εἶνε θεὸς καὶ ποιὸς εἶν' ἄνθρωπος. »Ὅφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα (Ὅμ.). ||. 'να βάλῃς σύνορα, 'που 'να γνωρίζωνται. »Ὅρους τιθέναι γνωρίμους. ||. τῶν καλῶν σκυλιῶν τὸ φυσικὸν εἶνε τοῦτο· εἰς ὅσους γνωρίζουν 'να ἦνε ἡμερώτατα, καὶ τὸ ἐναντίον εἰς ὅσους 'δὲν γνωρίζουν. »Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον (Ξενοφ.). ||. ἀνίσως κἀνεὶς καλοπιάσῃ τὰ σκυλιά σου, καὶ 'τὰ κάμῃ 'να γνωρίζουν αὐτὸν περισσότερον παρὰ ἐσένα. »Εἴ τις κύνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσειε (Ξενοφ.). ||. ὁ στραγηγὸς πρέπει 'να γνωρίζῃ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ἰσημερίας.» Τῷ στρατηγῷ τροπάς τε ἰστέον ἡλίου, ἔτι δὲ ἰσημερίας,« (Πλάτ.). ||. ἵνα 'μπορῇ 'να γνωρίζῃ ἀπὸ τί τόπον εἶνε τὸ καθ' ἕνα. »Ἵν' ἔχῃ γνωρίσματα ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστι. ||. γνωρίζει τὸ καλόν. »Γνωριστικὸς τοῦ καλοῦ (Πλούτ.) ||. εὔκολα ὅμως γνωρίζεται (τὸ δολωμένον λιβάνι). »Εὐχερὴς δέ ἐςιν ἡ διάγνωσις (Διοσκορ.). ||. 'ξούρισε τὰ γένειά 'του ἵνα μὴ γνωρίζεται. »Τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. ||. ὁ ὁποῖος καὶ τὸ γράψιμόν 'του ἤθελε γνωρίσει ἀπός 'του. »Ὅς τά τε γράμματα ἔμελλε γνώσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ (Δημοσθ. πρὸς Ἀφ. ψευδομ.). ||. καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. »Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα (Ἡρωδ.). ||. καθημερινὸν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παραξυμὸν ἀπ' αὐτὰ πρὸ πάντων 'μπορεῖς 'να 'τὸν γνωρίσῃς. » Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖς δ' ἂν μάλιστα γνωρίσαις (Γαλην.). ||. κάμνω ἄλλον 'να γνωρίσῃ ἢ 'να γνωρισθῇ. » Γνωρίζω. faire connaître. ||. σὲ εἶμαι ὑπόγρεως διότι μ' ἔκαμες 'να γνωρίσω τὸν Θεαίτητον, ἴδε Γνωριμιά. ||. διότι αἱ Ἀθῆναι μ' ἔκαμαν 'να γνωρίσω καλλήτερα τὸν ἄνθρωπον. » Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον (Γρηγ.). §. (ἀντὶ) 'Ηξεύρω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἀρν.). ||. 'δὲν γνωρίζω. » Ἀγνοέω (ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Οὐ γνωρίζω (» Καὶ τί αἰρήσομαι οὐ γνωρίζω,« Γρῳ.). §. γνωρίζει ἀπὸ διαμάντια (διακρίνει δηλ. τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ψεύτικα, τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ πρόστυχα). » Γνωμονικός ἐστιν ἀδαμάντων. il se connaît en pierreries, il s'y connaît. || ἐκεῖνος ὅ,τι γνωρίζει. » Γνώμων, γνωμονικὸς (Πλάτ.), γνωστὴρ, εἰδήμων. connaisseur, ἴδε καὶ Πραγμένος. ||. γνωρίζει πολλὰ καλὰ ἀπὸ τέτοια πράγματα. » Κράτιστος γνώμων ἐστὶ τῶν τοιούτων. ||. πρέπει 'να φέρῃς ἀνθρώπους 'ποῦ γνωρίζουν. » Τοὺς ἐπιγνώμονας τῶν τοιούτων μεταπεμπτέον σοι. §. γνώριζε τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. σὲ γχωρίζω χάριν. » Οἶδα (» Ἔχω, » Ὀφείλω) σοι χάριν (» Ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα,« Ἰλ. Ξ, 235). être redevable (obligé), savoir gré (bon gré), avoir des obligations.

Γνωριμιά (ἡ ἄλλ. Γνώρα). » Γνῶσις (»Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, » Αἰσχ. κατὰ Τιμάρχ.), γνωρισμὸς, γνώρισις, γνωριμότης (Στοβ.). connaissance, habitude, θ. ||. ἔγω γνωριμίαν μὲ τοὺς πλειοτέρους. » Γνωρίμως ἔχω τοῖς πλείστοις (Δημοσθ. 'Απατ.). ||. σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν διὰ τὴν γνωριμιὰν τοῦ Θεαιτήτου. »Πολλὴν οἶδά σοι χάριν τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως (Πλάτ.).«

Γνώριμος, η, ον. »Γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωρισμένος. connu, qui est de connaissance. ||. εἶμαι γνώριμος τοῦ δεῖνος (ἢ) μὲ τὸν δεῖνα, ἴδε Γνωριμία.

Γνῶσις (προφ. κοιν. Γνῶσι', καθὼς ὅλα τὰ εἰς εἰς ις θηλυκά). »Σύνεσις (ὁ Ἀριστοτ. λέγει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ) φρόνησις, φρένες (αἱ), νοῦς, εὐβουλία, τὸ φρονεῖν (βουλεύεσθαι κτλ.), γνώμη (Θουκ.). prudence, sagesse. ||. 'δὲν ἔχει γνῶσιν. »Γνώμης ἁμαρτάνει. ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ ἄλλον), μετ. »Σωφρονίζω, φρενόω, συνετίζω (Γραφ.), (κατὰ λέξιν τὸ) νουθετέω (, ἂν καὶ ἐκλαμβάνεται συνήθως ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω). mettre (rendre) à la raison, morigéner. ||. ἵνα 'τοὺς βάλῃ γνῶσιν. » Σωφρονιστέος ἕνεκα (Πλάτ. Νομ. ε'). ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου), μέσ. ἴδε Φρονιμεύω. ||. αὐτὸ εἶν' ἔργον ἀνθρώπων μὲ γνῶσιν, (ἢ) 'που ἔχουν γνῶσιν. »Τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ (Δημοσθ.).« ||. ἀλλ' αὐτοὺς μὲν ὁ θεὸς 'να 'τοὺς βάλῃ (δώσῃ) γνῶσιν. » Αὐτοῖς μὲν οὖν οἱ θεοὶ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείησαν,« Δμ.

Γνωστικὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, όν, ἴδε Φρόνιμος κτλ.

Γογγύλι (τὸ Τουρ. σαλγκάμι), φ. » Γογγύλη, γογγυλὶς (» Ἀλμάδες, αἳ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες, « Ἡσύχ.), βουνιὰς (κυρ. τὸ ἄγριον καὶ νοστιμώτερον, κατὰ τὸν Θεόφρ., ὑπὸ τοῦ ὁπ. ὀνομάζεται καὶ) ἀῤῥὴν γογγυλίς. navet.

Γομάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Γόμος (ἢ ἴσως ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Χαμμὰρ), ὁ ὄνος, ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Φόρτωμα (»Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους,« Σωσίβ. ἐν Δάφνιδι. [δηλ.] κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ Ἀθήν., τριῶν ὄνων φορτίον ἄρτων, τρεῖς ὄνες φορτωμένους ἄρτων· ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γραφ. » Γομόρ (!!!) ἄρτων,« Βασιλ. Α'. Ιϛ'. 20, τὸ ὁπ. εἰς τὸ Ἑβρ. εἶνε » Ὄνον ἄρτων).

Γόμος. »Ὀνθύλευμα, γέμισμα, γέμος (τὸ) (Αἰσχ. Ἀγαμ.). farce, θ.

Γονατίζω (ὁ Πολυδ. λέγει ὅτι με-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Κρατῖνος), ῥ. ἀμ. » Κλίνω (» Κάμπτω) γόνυ (καὶ μονολ.) γονυκλινέω, ἐς γόνυ ὀκλάζω, γονυπετέω, τὰ γόνατα τίθημι (Γραφ.). se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα. »Γονυκλισία (μεταγ.). genuflexion.

Γονατιστά, ἐπ. » Γονυκλιτῶς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυπετῶς. à genoux.

Γονατιστὸς, ἡ, ὀν. » Γονυπετὴς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυκλινής. agenouillé, tombé à genoux.

Γόνατον. »Γόνυ-ατος (τὸ). genou.

Γονειὸς ἡ Γονῆὸς (εἰς τὸ ἑνικ. κυρ. ὁ) »Πατὴρ, γονεύς, ἴδε καὶ Πατέρας. ||. (εἰς δὲ τὸ πληθ. καὶ οἱ δύο) »Γονεῖς, οἱ τεκόντες (γεννήσαντες, φύσαντες). parens.

Γόνος (ὁ σπόρος, τὰ χυμένα αὐγὰ τῶν ’ψαριῶν, καὶ αὐτὰ τὰ νεογέννητα ’ψαράκια, μάλιστα τὰ χαμψιὰ καὶ ἡ σαρδέλαις, γυδ. τσομούγια). »Γόνος, ἀφρὸς, ἀφύαι. alevin, blanchaille, θ. frai, frétin.

Γοργοκάμηλον (τὸ Τουρκ. χιτζίνι), ζ. » Δρομὰς καὶ Δρόμαξ (κάμηλος, ἡ μονόκυρτος), κάμηλος ἡ Λιβυκὴ ἢ Ἀραβικὴ, (μτγν.) δρομοκάμηλος (’Επιφάν). dromadaire, chameau coureur.

Γοργὸς, ἡ, ὀν, ἴδε ’Ογλίγωρος. ||. ἄλογον γοργὸν (τὸ Τουρ. τσαπκίνι). » Δρομικὸς (κέλης) ἵππος. cheval qui va l'amble, coursier. ||. τὸ γοργὸν καὶ γάριν ἔχει, (παροιμ.) » Ἀ χάρις ἀ βραδύπως, ἄχαρίς ἐστι χάρις. «

Γοργῶνα (ὀνομάζων εἰς μερικὰ μέρη, ὅ,τι λέγουν ἀλλοῦ Στρίγλαν, Δρακόντισσαν καὶ Λάμιαν), ἴδε τὰς λέξεις. §. (καὶ μεταφορ. τὴν ἄσχημην γυναῖκα καὶ τὴν Κακόγρηαν), ἴδε τὴν λέξιν.

Γούβα (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λάκκος, ἴδε), (Σημ. ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τοῦ Κώα. » Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς » γῆς καὶ πάντα σπήλαια ἔλεγον [οἱ » Κορίνθιοι], λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Κῶς· ἢ ἐκ τοῦ Κύβη, ἡ κεφαλὴ, καὶ Γύπη, ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, ἐν γέν. Κοιλότης).

Γουβίδι, ’ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Κωβίδιον (ὑποκορ. τοῦ) κωβιός. goujon (de mer). » Κωβιδάριον (κυρ. τὸ ποταμήσιον). loche, houlerot, boulereau καὶ bouillerot (κυρ. τὸ μαυροκούβιδον, goujon noir), paganel.

Γουβίτσα (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γούβα, ἴδε Λακκάκι.

Γουδὶ (εἰς πολλὰ τῆς ’Ελλάδος μέρη τὸ προφέρουν ’Γδὶ, ἀπὸ τὸ) » Ἰγδίον (ὑποκορ. τοῦ) ἴγδη, θυεῖα ἢ θυΐα, ὄλμος. mortier, pile, θ.

Γουδοχέρι) .» Ὕπερος, ὕπερον,
Γουδόχερον) ἀλετρίβανος, * ἰγδοκόπανον. pilon. ||. τὸ γουδὶ τὸ γδοχέρι, παροιμ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ὑπέρου περιστροφὴ, « Πλάτ. (Θεαίτ. 209).

Γοῦλα (ἡ), [Λατ.] » Λαιμὸς, Λάρυγγας (» Ὀϊὸς στόμα, γοῦλαν προβάτου, « ’Ερωτιαν. λέξ. Ἱπποκρ.).

Γουλὶ (τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου [τὸ ὀπ. καὶ Λαχανόγουλον μονολεκτικῶς λέγεται], τοῦ μαρουλιοῦ, κλ.). » Πτέρνις. trognon, tige, θ. §. (εἶδος κράμβης μὲ ῥίζαν γογγυλώδη, τὸ ὁποῖον καὶ Φραγκολάχανον εἶχεν ὀνομασθῆ πρώτην φορὰν ἐν Κωνσαντινουπόλει). » Γαστορίς. chou-navet, chou-rave, chou de Siam, turneps.

Γοῦλι (τὸ κρεατῶδες σκέπασμα τῶν ῥιζοδόντων). »Οὖλον. gensive, θ.

Γουλιὰ (ἡ). » Βρόχθος (ὁ). gorgée, θ. ||. μιὰ γουλιὰ (δηλ. ὀλίγον). (»Χολὴν ἀνεμέειν ὀλίγην) ὅσον βρόχθον (Ἱπποκρ. 485. 30),«, (παρβλ. ’Ρουφηξιά).

Γουλιανὸς, ’ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Γλάνις-ιδος (ὁ), γλανὶς-ίδος καὶ γλάνις-ιος (ἡ). (poisson du genre de) silure, solin, Mal (Σθεκ.). lamproie, θ. ἴδε καὶ παραβ. Γλῆνος, Γρεβάδι καὶ Μουροῦνα.

Γουμάρι, ἴδε Γομάρι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γούμενα (τὸ χρονδρότερον παλαμάρι, ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀγομένη (σχοῖνος) (Ἀπολλοδ. Πολιορκ.). »Κάμη-(μι)λος (ἡ). gros câble.

Γοῦνα (καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ γουναρικόν· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ Ἐτυμολόγος, ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος καὶ ὁ Μοσχόπουλος). »Σισύρα καὶ σισύρνα (»Ἐνύδριες καὶ ἄλλα θηρία, τῶν τὰ δέρματα περίτὰς σισύρας περιῤῥάπτεται,« Ἡρ.) διφθέρα (Μοσχοπ.), καυνάκη (Περσ.). fourrure, θ. pelisse, θ.

Γούναρης. »*Σισυρορράπτης, *διφθερουργός. fourreur, pelletier.

Γουναρικὸν (τὸ). »Δέρμα πρὸς σισύρας ὑπορράφῆν.

Γοῦπα, ᾽ψ. ἴδε Βοῦπα.

Γούργουλας (ὁ), [Δατ.]. »Γαργαρεών, ἴδε Λάρυγγας καὶ Καρύδι (τοῦ λαιμοῦ).

Γουργουρητὸν } . »Βορβορυγμὸς
Γουργούρυσμα } (συνηθέστερον τοῦ) κορκορυγμός. grouillement des intestins, borborygme καὶ borborisme.

Γουργουρύζω, ὁ. ἀμ. »Βορβορύζω (συνηθέστερον τοῦ) κορκορύζω. ‖. (συνήθ.) γουργουρύζει ἡ κοιλιά ᾽του. »᾽Η κοιλίη τρίζει (τρυλλίζει) (Ἱππκρ.).« grouiller, crier.

Γουρλομμάτης (προφ. κοιν. Γκυρλομμάτης), α, ικον. »Προπεπτωκὼς (»Προνενευκὼς) τὰ ὄμματα, προπεπτωκότας (προνενευκότας) ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξόφθαλμος (Ξενοφ. Ἱππ.). qui a les yeux saillans ou à fleur de tête.

Γουρλόνω (κυρ. τὰ ᾽μμάτια), Μ. (θὰ) γουρλώσω, ῥ. μετ. »Ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς. érailler, écarquiller les yeux, ouvrir des grands yeux.

Γούρλωμα (κυρ. τῶν ᾽μματιῶν). »᾽Η τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις. écarquillement.

Γοῦρνα (κατ᾽ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Γρώνη, κοίλωμα πέτρας, ἢ σκάφη πέτρινη, ζυμωταριά: »Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη »Φύστη, ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« ᾽Επιγραμ. ὁ Κορ. τὸ παρῆγεν ἐκ τοῦ Λατ. urna). »Δεξαμενή. bassin. ‖. ἡ γοῦρνα τοῦ λουτροῦ. »Λουτὴρ, πύελος (ἡ) (» ᾽Εν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν,« Ἀθ.), ἀσάμινθος (ἡ). baignoir.

Γουροῦνα (ἀπὸ τοῦ) »Γρωνὰς, ἴδε Σκρόφα.

Γουρουνάκι. »Χειρίδιον, δέλφαξ, δελφάκιον, γρύλλος. pourceau.

Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοιρινός.

Γουροῦνι (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχ. τὸ Γρύζω. Οἱ χωρικοί μας ἄρα τὸ προσφέρουν ὀρθότερον, Γροῦνι), ζ. ἴδε Χοῖρος.

Γουρουνοβοσκὸς ἴδε Βοσκός.

Γουρουνοτόμαρον. »Φορίνη, couenne.

Γουρουνότριχα. »᾽Υστρὶξ, ὕθριξ καὶ ὕστριγξ (ἡ). soie (de porc, de sanglier, de cochon), θ.

Γουρουνόψαρον (τὸ ἄλλ. Μερσοβάνι, εἶδος κήτους, ὁμοιάζει τὸν δέλφινα), ᾽ψ. »Φώκαινα. Ὕαινά (ἄλλη παρὰ τὴν κοινῶς Χούγαιναν, εἶδος ἰχθύος εὐμεγέθους, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει μόνος ὁ Ἀθήν. [Z', 327], ἐκ τοῦ γένους τῶν σαργῶν, ὀνομασθεῖσαν οὕτω διὰ τὰς ἀγριοχοιροειδῶς ἐγκαρσίας μελανὰς ζώνας ᾽της καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ ὀξέος αὐτῆς ῥύγχους ἐξέχοντας, διὰ τὴν βραχύτητα καὶ λεπτότητα τῶν χειλέων, μεγάλους τομεῖς ὀδόντας). marsouin, (δηλ. κατὰ διάλεκτον Γερμαν.) cochon ou porc de mer, porc-marin, souffleur (le vulgaire). (Ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) pursike, (καὶ ἄλλο) moine de mer, (καὶ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ ὅλα) épanlard ἢ ourque (, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶν᾽ ὁ Φάλιανος), ἴδε τὴν λέξιν.

Γοῦσα (καὶ ᾽Γκοῦσα, ἡ ἄλλ. Σγάρα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδ. τὸ πρήξιμον, ὅ,που σχηματίζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος), πάθ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἄγκουσα. »Βρογχοκήλη, γόγγρων, γόγγρος, γογγρώνη καὶ γόγγρωνον. goître.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γουστέρα } ζ. ἴδε Σαμμιαμῦθι.
Γουστερίτζα }

Γούφαινα (τό μεγάλον γουφάρι), ᾽ψ. »Γόμφος, ἀμίας, τρώκτης. bonite.

Γουφάρι, ᾽ψ. »Γομφάριον (»Τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια,« Σχλ. Δυκφρ.), ἀμίας, ἀμία (Περίφημοι ἦσαν πάντοτε αἱ κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ πέριξ ἁλιευόμεναι τὸ φθινόπωρον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀρχέστρατος. »Τὴν δ᾽ ἀμίαν φθινοπώρου, ὅταν πλειὰς καταδύνῃ. » ᾽Εστω δ᾽ αὐτή σοι Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, »Εἴπερ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις,« Ἀθην.). boniton.

Γόφος (ἀπὸ τοῦ) »Γόμφος (ἁπλῶς κάθε κλείδωσις).« Ἰσχίον. hanche, θ. ἴδε καὶ Σταυρί.

Γράμμα.»᾽Επιστολή, γράμμα (κυρ. εἰς τὸ πλ. γράμματα), γραφή, βιβλίον (κυρ. τὸ διπλωμένον καὶ βουλλωμένον (ἴδε παρακατιὼν, τὸ παράδειγμα), ὅθεν ὁ βιβλιοφόρος ὁ γραμματοκομιστής), δέλτος (ἡ) (κυρ. τὸ διπλωμένον τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ). πιττάκιον (μεταγ. καὶ ἰδιωτ.). lettre, θ. ‖. τότε ὁ Δαρεῖος γράφει γράμμα ς᾽ τὸν Μεγάβυζον (καὶ ξεκινᾷ ἐπιταυτοῦ ἕνα καβαλλάρην), ὁ ὁποῖος, περάσας τὸν ᾽Ελλήσποντον, ᾽τὸ δίδει τοῦ Μεγαβύζου. » ᾽Ενταῦθα Δαρεῖος γράφει γράμματα πρὸς Μεγάβυζον . . . Περιωθεὶς δὲ τὸν ᾽Ελλήσποντον ὁ ἱππεὺς, διδοῖ τὸ βιβλίον τῷ Μεγαβύζῳ (᾽Ηροδ.).« ‖. καὶ τὸ μὲν γράμμα τόσον ἔλεγεν· ὁ δὲ Ξέρξης ᾽τὸ χάρηκε. »Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ (Θουκ.).« ‖. οὔτε ἔδωκες εἰς αὐτοὺς τὰ γράμματα ᾽που σὲ ἐδώκαμεν ἡμεῖς. »Οὔτε τὰς ἐπιστολὰς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν,« Δημοσθ. ‖. γράφω ὕστερον ἕνα γράμμα, καὶ ᾽τὸ στέλνω τὸν Νιγρῖνον. » ᾽Επειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον, ἔπεμπον (Λουκιαν.). ‖. μ᾽ ἕνα γράμμα βουλλωμένον, ὅπου ἦτον γραμμένον τὸ ᾽ρώτημα. »᾽Εχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον (Πλούτ. ἀποφθ.)«. §. γράμματα (πλθ. ἡ προκοπὴ τῶν γραμμάτων, τὰ μαθήματα). »Γράμματα, λόγοι, μαθήματα. lettres, θ. belles-lettres, instruction, θ. études θ. πλθ., ἴδε καὶ Προκοπή. ‖. μαθαίνουν τόσα γράμματα. »Γράμματα τοσαῦτα μανθάνουσιν (Ἰσοκρ.). ‖. ἐδιάλεξε τριάντα χιλιάδες παιδιὰ, καὶ ᾽πρόσταξε ᾽να μάθουν ᾽Ελληνικὰ γράμματα. »Τρισμυρίους παῖδας ἐπιλεξάμενος, ἐκέλευσε γράμματα μανθάνειν ᾽Ελληνικὰ (Πλούτ. Ἀλεξ.)«. ‖. τὰ πολλὰ γράμματα σὲ καταντοῦν τρελόν. »Τὰ πολλὰ σὲ γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει (Γραφ.). « ‖. ᾽δὲν ᾐξεύρει γράμματα. »Οὔτε γράμματα οὔτε νεῦν ἐπίσταται,« (Παρόιμ.). ‖. ἔμαθε τὸν υἱόν ᾽του γράμματα.» ᾽Εδιδάξατο (» ᾽Επαίδευσε) τὸν υἱὸν (τὸν παῖδα). §. γράμμα (τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου), ἴδε Ψηφί.

Γραμματάκι. »᾽Επιστόλιον, γραμμάτιον, γραμματίδιον, δελτάριον (κυρ. τὸ τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον). billet, ἴδε καὶ Πιττάκι καὶ ᾽Ραβάσι.

Γραμματικός. » Γραφεὺς, γραμματεὺς, ὑπογραφεὺς (κυρ. ὁ γράφων καθ᾽ ὑπαγόρευσιν). écrivain, greffier, secrétaire. ‖. εἶμαι γραμματικὸς (ἢ) κάμνω τὸν γραμματικόν. » Γραμματεύω. ‖. ἦτον γραμματικὸς τοῦ Ἀρχίου καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. »᾽Εγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις (Ξενοφ.). ‖. ἐσὺ ἦσουν γραμματικὸς, κ᾽ ἐγὼ πληρεξούσιος. »᾽Εγραμμάτευες, ἐγὼ δ᾽ ἐκκλησίαζον (Δημοσθ.).«

Γραμματισμένος, η, ον. »Πολυγράμματος, λόγιος, ἐλλόγιμος (»᾽Ελλόγιμος, γεγραμματισμένος, « ᾽Ησύχ.), πεπαιδευμένος. lettré, homme de lettres. ‖. οἱ γραμματισμένοι. »Οἱ ἐπὶ (ἐν) λόγοις εὐδόκιμοι, οἱ περὶ (ἀμφὶ τοὺς) λόγους ὄντες (ἔχοντες). les gens de lettres. ‖. οἱ ᾽Ηλιουπολῖται εἶνε, λέγουν, οἱ πλέον γραμματισμένοι τῶν Αἰγυπτίων. »᾽Η-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι (Ἡροδ.).«

Τρασίδι (χλωρὸ' χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, Τουρκ. τσαΐρι). »Τράστις καὶ Κράστις (ἡ), χλόη, πόα. le frais.

Γραφὴ, ἴδε Γράμμα.

Γραφτὸ (τὸ). »Εἱμαρμένη, πεπρωμένη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον, τὸ ἐπικεκλωσμένον ἑκάστῳ (Πλούτ.), Ἀδράστεια. l'arrêt (l'ordre, la loi) du destin, destinée, destin, fatalité (κυρ. τὸ κακόν). prédestination. ||. ἦτον γραφτό' μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.), (ἢ) τῆς μοίρας μου (κτλ.). »'Επέπρωτό (»Εἵμαρτό, »'Επεκέκλωστό, »Ἀπέκειτό) μοι. il m'était destiné (prédestiné, marqué par le destin).

Γράφω, ῥ. μετ. »Γράφω. écrire. ||. γράφω γράμμα. »'Επιστέλλω, γράφω. ||. σ' ἔγραψα διὰ 'σπίτι. »'Επέστειλά σοι περὶ οἰκήματος. || καθὼς 'τὸν ἔγραψα. »Κατὰ τὰ πρὸς αὐτόν μοι ἐπεσταλμένα. ||. γράφετέ 'μας δὲ καὶ τι ἐκάματε, ἢ τι κάμψετε. »'Επιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. 'Επιστ.)«. ||. γράφω 'ς τὸ πλάγι ('στὸ περιθῶρι). »Παραγράφω. écrire en marge. ||. γράφω 'ς τὸ κατάστιχο', ἴδε Κατάστιχον. §. (οὐδ.) ἔχω ἐπ' ἐμοῦ (ἐμπεριέχω) τι γραμμένον. ||. τί ἔγραφε τὸ γράμμα; ἴδε καὶ πρβλ. Λέγω. (ἡ χρῆσις ἡ κατάχρησις αὕτη ἐσυνειθίζετο πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τοὺς τελευταίους Βυζ. συγγραφεῖς: »Καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἷς ἅγιος, εἷς κύριος κτλ.« Ἀνών. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπόλ. παρὰ Βανδουρ. Imper Orient. vol. I. p. 15). ||. γράφομαι (κυρ. στρατιώτης), ῥ. μέσ. »Ἀπογράφομαι, ἀπογράφω ἐμαυτὸν, καταγράφομαι, καταγράφω ἐμαυτόν. s'enrôler, s'engager, se faire inscrire. ||. τὸ πρῶτο' ('ς τὸ πρῶτο') γράφθηκαν ὀλίγοι. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα (Ἀῤῥ.).« ||. ἔβγαλαν διαλαλητὴν, ὅποιος ἀπὸ τοὺς νέους θέλοι, 'να γραφθῇ. Καὶ ἐπειδὴ γράφθηκαν ὅλοι. »'Εκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. Ἀπογραψαμένων δὲ πάντων (Πλούτ.).«

Γράψιμον (ἡ πρᾶξις τοῦ γράφειν). »Γραφὴ, τὸ γράφειν. écriture, θ. ||. ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη καλὰ δυναμωμένα 'ς τὸ γράψιμο'. »Τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων (Πλούτ.).« §. (τὸ εἶδος, ὁ χαρακτὴρ, τοῦ γραψίματος). »Χεὶρ (ἡ). ecriture, θ. caractère, main, θ. ||. καὶ ἐπειδὴ γνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. »Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα. elle reconnut sa main, ἴδε καὶ Γνωρίζω.

Γρεβάδι, ἴδε Γρηβάδι

Γρεβαδέλι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »'Κυπρινίσκος. carpeau, carpillon.

Γρηὰ (ἐκ τοῦ) »Γραῖα (κοιν.) καὶ Γραῦς-αὸς (Ἀττικ.). vieille-femme.

Γρηϊτικος (-ίστικος), η, ον. »Γραώδης, γραϊκὸς, πρεσβυτικός. de vieille femme.

Γρηΐτσα. »Γραΐδιον. une petite vieille, viellotte, θ.

Γρηβάδι καὶ Γρεβάδι ('ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, Τουρκ. σαζάνι). »Κυπρῖνος (Οἱ Τοὔρκοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας 'τὸ λέγουν Κιουμπρίν). carpe, θ.

Γρηκῶ (προφ. καὶ Ἀγρηκῶ). »Καὶ ὅσοι τοῦ πολέμου τὴν τέχνην ἀγρηκοῦν,« 'Ασμα δημοτ.), ῥ. μτβτ. ἴδε Ἀκούω, Καταλαμβάνω καὶ 'Νοιώθω.

Γρήνα, ἴδε Γρύνα.

Γρηνιάζω (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀῤῥηνέω (φωνάζω, καθὼς τὰ σκυλιὰ ὅταν δείχνουν τὰ 'δόντιά 'τους), ῥ. ἀμ. ἴδε Γρυνιάζω.

Γρηνιάρικος, η, ον (κυρ. μωρὸ παιδὶ), (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἀῤῥηνὴς (κυρ. σκύλος), ἴδε Γρυνιάρικος.

Γριπάρης. »Γριπεὺς, σαγηνεὺς (Πλούτ. Πομπ.), σαγηνευτὴς (-τήρ). pêsheur, qui pêche à la seine.

Γρίπος. »Σαγήνη, γρίπος (-φος), συρτὸν (Γλώσσαρ. ὅθεν τὸ κοιν. Συρτικόν). seine καὶ saine, θ. tramail καὶ tremail. §. (συνεκδχ.) τὸ πλοῖον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἡ βάρκα) τοῦ γρίπου, ἴδε, Ψαροκάϊκον.

Γροθιά. »Πυγμὴ, κόνδυλος (κυρ. ἡ κατακεφαλιά). coup de poing, taloche, gourmade, θ. ||. μὲ τὴς γροθιαίς, ἐπ. »Πύξ. à coups de poing. ||. παίζω (κτυπηοῦμαι μὲ) τὴς γροθιαίς. »Πὺξ μάχομαι (καὶ μονολ.) Πυγμαχέω, πυκτεύω, κονδυλιζω. se battre à coups de poing, s'exercer au pugilat.

Γροθοκόπημα. »Πυγμὴ, κονδυλισμός. pugilat.

Γροθοκόπος. »Πύκτης, πυγμάχος. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

Γρόθος. »Πυγμὴ (»Πυγμὴ, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος,« Σουίδ.), κόνδυλος (τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοὶ, » Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ.). poing, ἴδε καὶ Γροθιά.

Γροικῶ, ἴδε Γρηκῶ.

Γροῦπος (ἀμφιβάλλω ἀνῆν' ἐκτοῦ) »Ῥῶπος. »Ἔνδεσμος (ἀργυρίου), « Γρφ. (Παροιμ. Ζ', 20).

Γρὺ (ὁ παραμικρότερος λόγος, λέξις ἄκλιτος, οὐδετ. διεσώθη ἀπαράλλακτος). ||. καὶ ἐνῷ 'δὲν ἀπεκρίθηκεν οὔτε γρῦ. »Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ· »Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι. il n'a pas repondu le plus petit mot. ||. 'δὲν μὲ ἄφηκες 'να εἴπω οὔτε γρῦ. »Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας (Ξεν.).« vous ne m'avez laissé pas même de souffier le mot. §. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐπὶ πράγματος ἐλαχίστου. »'Εμοίτε οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰουλ.), ἴδε Στάλα.

Γρύνα (κυρ. τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν). »Κλαυθμυρισμὸς (ἐνδελεχὴς, συνεχής). vagissement (continuel, importun). §. γογγυσμὸς, μεμψιμοιρία. murmure. ||. κάλλιον' λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρύνα, (Παροιμ.), »Κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετ' ἔχθρας,« Παροιμ. Σολομ. »Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης, « Αὐτ.

Γρυνιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Γρύζω (»Φωνὴν παιδὸς γρύζοντος,« Ἀριστοφ. Νεφ.), δυσκολαίνω (Δυσ.), κλαυθμυρίζω(-ίζομαι), βαΰζω. importuner par des vagissemens continuels, pousser des vagissemens importuns. §. ἴδε Μουρμουρίζω

Γρυνιάρης, α, ικον. »Γογγυστὴς, μεμψίμοιρος, δύσκολος.. qui murmure, hargneux, acariâtre. gognard.

Γυαλὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Γαλὶ κτλ.

Γυλάρι (τὸ ἄλλ. Κεφαλόπουλον ἢ ὁ μικρὸς Γύλος ἢ Κέφαλος). »Γυλίσκος ('Ο σχολ. τοῦ 'Οππιανοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν 'του ὠνομάζετο) »Κεστρεὺς, γύλλος καὶ γυλός. χελών. espèce de petit muge. goujon (κυρ. τοῦ ποτ.).

Γυμνάζω, ῥ. μετ. »Ἀσκέω, παιδεύω, γυμνάζω, παρασκευάζω. exercer. ||. γυμνάζομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀσκέω(-ομαι), γυμνάζομαι, παιδεύομαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκέω, ἀλείφω(τρίβω) ἐμαυτὸν (μεταφ.), μελετάω. s'exercer.

Γύμνασις. »Ἄσκησις, γυμνασία, γύμνασις, γυμνάσιον, γύμνασμα, σωμασκία, ἀγωνία, τριβὴ, μελέτη. exercice.

Γυμνόνω, ῥ. μετ. »Γυμνέω. mettre nu, ἴδε καὶ 'Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Γυμνοπόδης, ἴδε 'Ξυπόλυτος. §. (συνεκδοχ. καὶ μεταφορ. ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, κακοήθης, ὁ Τουρκ. μπαλδίρ-τσιπλάκης). »Γυμνορύπαρος (Διογ. Λαέρτ.), ἀγοραῖος (Θεοφρ. Χαρ.). pied poudreux (τοῦτο εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ) »Κονίπους-οδος (τῶν Παλαιῶν 'Επιδαυρίων, ἴδε Πλουτάρχ. 'Ελλην. Κεφαλ.). va nupieds, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γυμνὸς (ὁ ἄλλ. Ἐνδυτὸς, προφ. ὁ Ἐνδυμνὸς), ἡ, ὁν. »Γυμνὸς, ἀχίτων, ἀνείμων. nu-ue. ‖. τὸ φόρεμα' ὅ,που φυλάγεις 'ς τὸ κουφάρι σου, εἶνε τοῦ γυμνοῦ. »Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις (Βασιλ.« ‖. εἶμαι (ζῶ) γυμνός. »Γυμνητεύω.

Γυμνοσάλιαγκος, ζ. »Λείμαξ, σέσιλος. limax, limace, θ.

Γυμνότης. »Γυμνότης, γύμνωσις. nudité.

Γυναῖκα (ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος). »Γυνή. femme, θ. ‖. φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. »Κάλει μοι τὴν ἄνθρωπον. ‖. κάμνω (φέρνομαι) 'σὰν γυναῖκα. » Γυναικίζομαι(-ίζω). §. (ἡ πανδρεμμένη ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα 'της). »Γαμετὴ, γημαμένη, γεγαμημένη, συνοικοῦσα, σύνοικος, σύνευνος, ὁμόζυγος, σύζυγος, ἑμευνέτις (δάμαρ -αρτος, ἄλοχος) (ποιητ.). femme, θ. §. épouse, θ. compagne, θ. ‖. παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτην 'του γυναῖκα. »Τέκνα ἐκ τῆς προγεγαμημένης αὐτῷ. enfans du premier lit. ‖. τὸν φιλόσοφον Ξάνθον τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά 'του. » Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται.

Γυναίκειος, η, ον. »Γυναικεῖος. Γυναικήσιος, α, Γυναικήτικος, η, féminin. ‖. τὸ γυναίκειον (ἐλλειπτ. μέρος ὅπου στέκονται ἡ γυναῖκες εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἴδε Γυναικίτης.

Γυναικίτης (κυρ. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, προφ. χυδ. Γυναιτίκι. ὅμοιόν τι ἀναφέρει ὁ Παυσανίας Κορινθ. Β', 11.] ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὸν ἐν Σικυωνίᾳ ναὸν τῆς Δήμητρος Προστασίας· διότι λέγει: »'Ενταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ Νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι «). »Γυναικωνίτης (ὁ), γυναικωνῖτις (ἡ), γυναικὼν, γυναικεῖον, θάλαμος. l'appartement des femmes.

Γυναικόπαιδα (τὰ), (αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. συνήθης ἡ λέξις καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Βυζαντ.). »Γυναῖκες καὶ παῖδες· » Παῖδες καὶ γυναῖκες.

Γυναικούλης. »Θηλυδρίας, γυναικώδης, μαλθακὸς, γυναικίας, γύνις, γυναικιζόμενος, ἐκτεθηλυμένος. efféminé.

Γυρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ζητῶ καὶ Σκαλίζω.

Γυρίζω(εὔχρηστος ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Βυζαντ. »Ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ 'Ρωμαίων, « Κέδρην.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόω. »Στρέφω. §. 'Ελίσσω(-ττω), ἀνελίσσω(-ττω). §. Ἀπο(»'Επι)στρέφω. §. Τρέπω (κυρ. τὸν ἐχθρόν). tourner. §. (ναυτ.), »Κάμπτω. virer. ‖. γυρίζω τὸ ἐπάνω κάτω (τὸ μέσα ἔξω, τὸ ἐμπρὸς 'πίσω, ἀνάποδα δηλ. ἐν γένει). »Ἀνα(»Μετα)στρέφω, εἰς τοὐναντίον στρέφω. ‖. γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). »'Εκτρέπω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. τὸ ἔξω μέσα) Εἰστρέπω (»'Ην δὲ καλοῦσι σκολόπενδραν, ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς,« Ἀρστ.). ‖. γυρίζω τὸ φόρεμά μου, τὸ μέσα ἔξω, ὅταν λερώσῃ. »'Εκστρέφω (»'Εκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω, « Σουΐδ.). ‖. γυρίζω τὸ ἄλογον (τὸ ἁμάξι, τὸ πρόσωπον, κτλ.). »Ἀποστρέφω τὸν ἵππον (τὴν ἅμαξαν [Ξενοφ.], τὸ πρόσωπον (Γραφ..). ‖. καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ὁ Κῦρος 'να 'τὸν φιλήσῃ, ὁ Κυαξάρης ἐγύρισε τὸ πρόσωπον. »'Επεὶ δ' ὁ Κῦρος ἦλθεν ὡς φιλήσων, ὁ Κυαξάρης ἀπεστράφη (Ξενοφ.). ‖. γυρίζω τὸ νερὸν, (ἢ) τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. »Παρατρέπω (»Παρεκτρέπω, » Παράγω) τὸ ὕδωρ (τὸν ὀχετὸν), παροχετεύω. détourner (dériver) les eaux. ‖. ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὸ νερὸν τοῦ αὐλακίου. » Παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ τῆς διώρυχος. ‖. γυρίζω τὸ χωράφι (ἀμπέλι κτλ., 'τὸ 'ξανασκάπτω δηλ.). »Στρέφειν τὴν γῆν (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Διβολίζω. ‖. ἐγύρισε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ 'του. » "Ετρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ("Ομ.)· » Παρέπεισεν (»Μετ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

έπεισεν) αὐτὸν. il le dissuada (détourna). ||. ἐκεῖνος γυρίζει ὅλο' τ' ὀσπίτι (μεταφορ.). »'Εκεῖνός ἐστιν ὁ τὰ κατ' οἶκον ἅπαντα διοικούμενος· »'Επ' αὐτῷ ἐστιν ἅπασα ἡ οἰκία. c'est lui qui mène la maison. ||. 'τὰ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, (ἢ) γυρίζουν εἰς τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. ||. τί 'τὰ γυρίζεις, (φρσ.); ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόομαι (»Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην,« Γρηγ.), »Στρέφομαι. §. 'Επιστρέφω, ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἀποστρέφομαι, μεταστρέφομαι, νοστέω, ὑπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, ἀναλύω, ἀνακάμπτω, ἀναχωρέω, παλινδρομέω, παλινοστέω, τρέπτομαι, ἀποτρέπομαι, κάμπτομαι. se tourner, retourner, s'en retourner, être de retour, circuler, détourner. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς ἐκυνήγησεν 'ως οὗ ἐστοχάζετο ὅτι 'δὲν ἔχει φόβον, ἐγύρισε. »Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο.« ||. διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγύρισαν (ὀπίσω) εἰς τὴν πόλιν. »Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν (Θκδ.). » ||. ἐν ᾧ ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζι. »Ἀπὸ δείπνου ἀναλύοντα. ||. καθὼς ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν βοσκήν. »Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναγρέψας. ||. καὶ καθὼς γυρίσῃς μέσ' ἀπ' αὐτὴν (τὴν ἄκραν). » Καὶ κάμψαντα τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα) ἐντός. doubler. ||. ἀφ' οὗ ἐγυρίσαμεν τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. »'Επειδὴ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος νεὼν κατεκάμψαμεν. ||. ἡ γῆ γυρίζει τριγύρω 'ς τὸν ἥλιον. »'Η γῆ περὶ τὸν ἥλιον στρέφεται. ||. ἐγύρισε 'ς τοὺς συντρόφους 'του (τὰ παλληκάρια 'του) καὶ 'τοὺς λέγει. » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη. ||. γυρίζει ἐπάνω-κάτω. »Ἄνω καὶ κάτω στρέφεται (Πλάτ. Φαίδ.)· »Πάσας στροφὰς στρέφεται. ||. τί στενοχωρηέσαι, καὶ γυρίζεις ὅλην νύκτα; »Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ' ὅλην (Ἀριστοφ.);

§. ἡ πόλις γυρίζει δεκαοκτὼ μίλια. »Περίβολος δὲ τῆς πόλεως ὀκτωκαίδεκα στάδιοι. §. γυρίζω ('πάγω) μὲ τὸν τάδε (ἢ) γυρίζω μὲ τὸ μέρος 'του (, 'τὸ ἐγκολπόνομαι δηλαδή). »Τάσσο(-ττο)μαι, προστίθεμαι, προσχωρέω, μετατάττομαι (μεθίσταμαι) πρός. embrasser le parti, se ranger du parti de quelqu'un. §. ἴδε καὶ Σκαλίζω καὶ Τριγυρίζω.

Γύρισμα. »Στροφή. tournure, θ. §. »Καμπή, ἑλιγμός. sinuosité, ἴδε καὶ Στρηφογύρισμα. §. »'Επιστροφή, ἐπάνοδος, νόστος (κυρ. ἀπὸ τὴν ξενητειὰν εἰς τὴν πατρίδα). §. ἀναζροφή. retour. ||. γύρισμα νεροῦ (αὐλακιοῦ κτλ). »Παρατροπὴ (»Παρεκτροπὴ) ὕδατος (ὀχετοῦ), παροχέτευσις. dérivation (d'un ruisseau). §. γύρισμα χωραφιοῦ (ἀμπελιοῦ κτλ., τὸ δεύτερον δηλ. σκάψιμον), ἴδε Διβόλισμα.

Γυριστὸς (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ σχολ. τοῦ Φιλοστρ.), ἡ, όν. »'Ελικοειδής. tortueux, sinueux.

Γυρνῶ (ἀπὸ τοῦ) »Γυρόω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Γυρίζω.

Γύρος. »Κύκλος. cercle. §. Περιφέρεια. circonférence. §. Γύρος (μεταγ. καὶ κοιν. »Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος περιέγραψε,« Πλούτ.). tour. §. τὸ τριγυρινὸν εἰκόνων κτλ. (τὸ Τουρκ. Περβάζι). »Στεφάνη, κορωνὶς (κυρ. τὸ ἐπάνω). bord, bordure, θ. châssis, cadre (κυρ. εἰκόνων). §. »Περίοδος (ἡ). tournée. ||. ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός. ||. ὁ—τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. §. (περιοχὴ κτιρίου). »Περίβολος. enceinte, θ. circuit, circonférence, enclos, ἴδε καὶ Αὐλόγυρος. §. (περίπατος πρὸς διασκέδασιν). » Δρόμος. tour. ||. ἂς ἐβγωμεν 'να κάμωμεν δυὸ-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι. »'Εξίωμεν περιπατήσοντες (διαβαδίσοντες) μικρὸν πρὸς τὴν σελήνην. allons faire deux-trois tours de promenade au clair de la lune. ||. ἀκόμη' 'δὲν εἶχαν κάμει δύο-τρεῖς γύρους. »Καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θότε ἤστην (Πλάτ. Εὐθυδ.), ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Γυρτὸς, ἡ, όν. »Κυρτὸς (Ἡσύχ.), ἐπικαμπὴς, καμπύλος, τοξοειδὴς, δρεπανοειδὴς, συγκεκαμμένος. recourbé, plié, arqué. ‖. τὰ κέρατά 'του εἶνε γυρτά. » Τὰ δὲ κέρατα ἔχει γαμψὰ,« Ἀρχ.

Γύρω, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Τριγύρω.

Γυψέλι (τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Γύψος (προφ. κοιν. "Γυψος), ὁρ. »Γύψος (ἡ), τίτανος (ἡ) (Λουκιαν.). plâtre, gypse.

Γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, καὶ μαγειρεύουν. Οἱ παλαιοὶ τὴν ἐθεοποιοῦσαν· οἱ Τοῦρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη 'τὴν σέβονται καὶ τῷρα ὡς ἱεράν. »Ἑστία, ἐσχάρα. foyer, âtre. §. (ἰδιαιτ. τὸ μέρος τῆς γωνιᾶς ἀπὸ τοῦ ὁποίου 'βγαίνει ὁ καπνός). »Καπνοδόκη(-δόχη). cheminée. §. (ἐργ. τεκτ., τὸ ἄλλ. Ἀλφάδι). »Γνώμων, κανὼν, στάθμη. équerre, θ.

Δ

Δ, δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. τρέπεται εἰς Γ: »Διὰ-γιά. ‖. εἰς Ζ· »Δορκάδι-ζαρκάδι (ἀπαραλλ. καθὼς καὶ οἱ παλ. ἔλεγον Ζορκὰς ἀντὶ Δορκὰς), ὁμαδεύω-μαζεύω. ‖. εἰς Ν· »Δίδω, -δίνω, κτλ. ‖. εἰς Τ (προηγουμένου τοῦ Ν)· » Δένδρον-δέντρον, ἑνδεκα-ἕντεκα, κτλ.

Δὰ (μόρ. ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Δή. (ἐνίοτε μὲ τὸ) δῆτα (καὶ σπανιώτατα μὲ τὸ) δαί. (τὸ Γαλλ.) da (ἔγει κάποιαν σγέσιν. ἰδοὺ τὰ παραδείγματα). ‖. τοῦτο δὰ εἶνε 'που θυμόνει κανείς. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.). « ‖. φέρε δὰ τῷρα καὶ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον κατάλογον. » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον κατάλογον (Δημοσθ.).« ‖. αὐτὰ δὰ τὰ συνειθισμένα. »Ταῦτα δὴ τὰ συνήθη. ‖. ἂς εἶναι δά. » Εἶεν δή. ‖. κοιμᾶσαι: ὄχι δὰ, λέγει. »Καθεύδεις; οὔ δῆτα, ἔφη (Πλάτ. Συμπ.)« ‖. ὄχι δὰ (μὲ τρόπον δυσαρεσκείας)! » Μὴ δῆτα. nenni da, mais non donc. ‖. ναὶ δά! ὄχι δὰ (μὲ τρόπον εἰρωνικῆς ἀπορίας)! »Μὴ λέγε. des chansons! vous plaisantez! oui da!. ‖. τοσοδά. »Τοσοδί, τοσόδε, τηλικόδε. ‖. τοῦτος (τοῦτο) δά. »Οὐτοσί. celui-ci. ‖. ἐκεῖνος δά. » Ἐκεινοσί.

Δάγκαμα } . » Δῆγμα, δῆξις.
Δαγκαματιὰ }

Δαγκανιάρης, α, ικον. » Δήκτης, δηκτικός. mordant. §. hargneux (κυρ. σκυλί.)

Δαγκάνω (προφ. καὶ Δακόνω καὶ Δαγκόνω, καὶ εἶνε, λέγει ὁ Εὐστάθιος Ὀδυσ. Ε. 84], πρωτότυπον ὁριστικὸν τοῦ ὑποτακτικοῦ Δάκω, καθὼς καὶ τὸ Μανθάνω τοῦ Μάθω καὶ τὸ Ἐρυγγάνω τοῦ Ἐρύγω, κτλ.), Μ. (θὰ) δαγκάσω (ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Δαγκαμένος κτλ.), ῥ μετ. » Δάκνω. mordre, donner un coup de dent. ‖. δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους, (φρσ. λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπ' ὅσους, θυμόνοντες, μετανοοῦντες, ἢ ἄλλως παθαινόμενοι τὴν ψυχὴν, δαγκάνουν τῷ ὄντι [καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλούτ. ἐν τῷ περὶ ἀοργησ.] τὰ χείλη 'των ἢ τὰ δάκτυλά 'των. Ὁ Ὅμηρος [Ὀδ. Α'.] εἶπε τὸ ἴδιον διὰ τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης:) » Πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦντες« (καὶ ὁ Τυρταῖος εἰς ἄλλην ἔννοιαν:) » Χείλος ὀδοῦσι δακών· « (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Εὐριπίδου τὸ) » Χείλεσι διδοὺς ὀδόντας (Βακχ. 620).« ‖. (λέγομεν καὶ διὰ τὸν ἵππον:) ἐδάγκασε τὸ γαλινάρι. »Ἐνδακὼν δὲ τοὺς γαλινούς. il a pris la mors aux dents. §. ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς κτλ.) 'τὸν δάγκασε (καταχρ. ἀντὶ: 'τὸν κέντρωσεν), ἴδε Κεντῶ. §. (μεταφρ. προξενῶ λύπην καὶ πόνον εἰς τὴν ψυχήν τινος μὲ λόγους ἐγγιτικοὺς), ἴδε Ἐγγίζω.

Δαγκασμένος, η, ον. » Δεδηγμένος. mordu. ‖. δαγκασμένος ἀπὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σκύλον, 'φεῖδι, κτλ. » Κυνόδηκτος, ὑφιόδηκτος, κτλ.

Δαδί. »Δᾳς-αδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) δαὶς-ίδος (ἡ). torche (de pin ou de sapin), θ.

Δαιμοναριὰ, φ. (φαρμακ.), ἴδε Δύσκυαμος.

Δαίμονας. »Δαίμων-ονος (ὁ πονηρὸς), πνεῦμα (πονηρόν). démon, esprit malin, mauvais esprit, ἴδε καὶ Διάβολος.

Δαιμονίζω, ῥ. μετ., ἴδε Τρελλαίνω καὶ Σκάνω. ‖. δαιμονίζομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. »Δαιμονάω (μεταγ.), πνεύματι πονηρῷ συνέχομαι, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλέομαι (Εὐαγγ.). être obsédé (possédé) par l'esprit malin. §. (μεταφορ.) δαιμονίσθηκε-ἀπ' τὸ κακὸ' 'του, ἴδε Αυσσιάζω καὶ Σκάνω.

Δαιμόνιον. »Δαιμόνιον (οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν τὴν θεότητα γενικῶς καὶ τὰ διάφορα πνεύματα, εἴτε πονηρὰ, εἴτε ἀγαθὰ, ἰδιαιτέρως. Τοῦ Σωκράτους τὸ δαιμόνιον ἔχει κἄποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν ὕστερον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοὶ, εἰς τὴν λέξιν, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὸν Λούκιον ἢ Ὄνον τοῦ Λουκιανεῦ ἀπαντᾶται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν), ἴδε Δαίμονας. ‖. ἔχει δαιμόνιον, ἴδε Δαιμονίζομαι. ‖. 'τὸν πιάνει τὸ δαιμόνιον, ἴδε Πιάνω.

Δαιμονισμένος, η, ον. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἰδέαν' τοὺς προφήτας μάλιστα καὶ ἱερεῖς 'των, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς ποιητὰς καὶ ἀοιδούς 'των, ὅταν 'τοὺς ἔπιανε τὸ δαιμόνιον τῆς προφητείας ἢ τῆς ποιήσεως, 'τοὺς ἐσέβοντο, ὡς θείους ἄνδρας καὶ 'τοὺς ὠνόμαζαν ἐπομένως θεοφορήτους, θεολήπτους κτλ. Οἱ Τοῦρκοι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν πολὺ τοὺς ἀρχαίους). »Δαιμονῶν, δαιμονιζόμενος, δαιμονόληπτος, δαιμονιακὸς (μεταγ.), ἐνεργούμενος (ὀχλούμενος, ἐνοχλούμενος) ὑπὸ δαίμονος (ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου), δαιμονοφόρητος, (καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν παλαιῶν) νυμφόληπτος, κάτοχος, ἔνθους, ἐνθουσιῶν, κορυβαντιῶν. forcené, possedé, obsédé, énergumène, démoniaque, maniaque. ‖. εἶνε δαιμονισμένος, ἴδε Δαιμονίζομαι.

Δακρύζω (τρέχουν ἀπὸ τὰ 'μμάτιά μου δάκρυα), ῥ. ἀμ. »Δακρύω. verser des larmes, pleurer. §. (χύνω τι καὶ [ἀμτβ.] τρέχω ὡς δάκρυον): τὸ δένδρον (τὸ κλῆμα) δακρύζει. » Τῶν δένδρων ἔνια δακρύει τὸ κόμμι (Ἀῤῥ. Περίπλ.).«

Δάκρυον. »Δάκρυον καὶ Δάκρυ. larme, θ. pleurs, πλθ. ‖. χύνω δάκρυα (ἢ) τρέχουν τὰ δάκρυά μου. »Δακρυῤῥοέω. fondre en larmes, larmoyer. §. δάκρυον (συνεκδ. τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν ἢ λαγαρισμένον ὑγρὸν, ἑπομένως τὸ καθαρὸν ἢ ἀρσενικὸν λιβάνι), ἴδε Λιβάνι.

Δακρυσμένος, η, ον. » Δεδακρυμένος, ἔνδακρυς, δακρυῤῥῶν. éploré, tout en larmes.

Δακτυλάκι. »Δακτύλιον, δακτυλίδιον (Ἀρστφ, Λυσ.), ἴδε καὶ Δάκτυλον.

Δακτυλήθρα. » Δακτυλήθρα. dé, doigtier.

Δακτυλιδάκι (τὸ). » Δακτυλίδιον (Λκ. ἐπιστ. Κρον.). petite bague.

Δακτυλίδι. »Δακτύλιος. anneau, bague (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

Δάκτυλον (προφ. κοιν. Δάχτυλο'). »Δάκτυλος. doigt. ‖. τὸ μεγάλον ἢ τὸ πρῶτον. » Δάκτυλος (κυρ.) ὁ μέγας, ἀντίχειρ. pouce (τοῦ χειροῦ), orteil (τοῦ ποδαριοῦ). ‖. τὸ δεύτερον. » Λιχανὸς καὶ δεικτικός. index. ‖. τὸ τρίτον. » Μέσος καὶ σφάκελος. doigt du milieu. ‖. τὸ τέταρτον. »Παράμεσος καὶ ἐπιβάτης. annulaire. ‖. τὸ πέμπτον (ἢ) τὸ μικρότερον. »'Ωτίτης, μύωψ (Νικ. Σμυρν.). oriculaire. ‖. μετρῶ (λογαριάζω) μὲ τὰ δάκτυλα. »'Επὶ δακτύλων τίθημι (συμβάλλομαι), ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι (» Λόγισαι φαΰλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,« 'Αρστφ.). ‖. ἕνα δάκτυλο' τὸ χόνδρος. » Πάχος δὲ δα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κτυλιαῖος (δακτυλιαῖον). ||. τέσσερα δάκτυλα, (εἶδος μέτρου). »Δοχμὴ, παλαιστὴ καὶ παλαιστὸς (ἡ), παλαιστὴς (ὁ), δῶρον (ποιητ. ὅθεν τὸ »Ἑκκαιδεκάδωρον). palme, θ. ||. ἦτον μεγαλήτερον ὀκτὼ δάκτυλα. »Μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν (Ἀριστοφ.).«

Δαμάλα (ἡ μικρὴ ἀγελαδίτσα). »Δάμαλις καὶ Δαμάλη. genisse, θ. §. (μτφορ.), ἴδε Γζαμάλα.

Δαμαλάκι (τὸ). »Δαμάλιον, δαμαλείδιον. petite genisse, (ὑποκορ. τοῦ-

Δαμάλι (τὸ ἀμουνούγιστιον βῶδι, ὁ Τουρκ. Μπουγάς), »Ταῦρος. taureau. robin. §. ἴδε Μουσχάρι.

Δαμασκηνὴ, δ. »Προύμνη (Θφρ.), »κοκκυμηλέα καὶ κοκκύμηλος (ἡ Δαμασκηνή. »Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως,« Γεωπον.). prunier, damassier.

Δαμάσκηνον (συγχέεται μὲ τὸ Βερύκοκκον· ὁ Κωδινὸς ἐν τῷ περὶ Ὀφφικ. Δ'. λέγει ὅτι τὸ βλατίον τοῦ σκαρανίκου τοῦ Πριμμικηρίου ἦν βερικοκκόχρουν, καὶ ἐπιφέρει πρὸς ἑρμηνείαν: »ὥσπερ οὖν τὸ φαιόν ἐστι μέσον κοκκίνου καὶ λευκοῦ.« τοιοῦτον ὅμως χρῶμα ᾽δὲν ἔχει τὸ καϊσί, ἀλλὰ τὸ δαμάσκηνον), ᾽πωρ. »Κοκκύμηλον ἢ (μᾶλλον) Προῦμνον (τὸ Δαμασκηνόν), (κυρ. ἡ Βαρδάσα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ παράρτημα). prune θ. damas.

Δανείζω, ῥ. μετ. »Χράω, κιχράω (-ημι), δανείζω. prêter. ||. δανείζομαι, ῥ. μεσ. »Χράομαι, κιχράομαι καὶ κίχραμαι, δανείζομαι. emprunter. ||. τὰ δὲ καράβια ᾽που δανείσθηκ᾽ ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. »Ἃς δ᾽ ἐχρησάμην παρ᾽ Ἀντωνίου ναῦς (Ἀππιαν.).«

Δανεικὸς, ἡ, όν. »Ὁ δανεισθεὶς, ὁ ἐν δανείου λόγῳ. emprunté. ||. δανεικὰ ἄσπρα. »Δάνειον. emprunt.

Δάνεισμα. »Δανεισμὸς, δάνεισμα. emprunt.

Δανειστής. »Δανειστὴς, χρήστης. créancier,

Δαρμὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος), ἴδε Δάρσιμον.

Δάρσιμον. »Μαστίγωσις (κυρ. μὲ τὸ καμτσίκι), αἰκισμός. l'action de battre, flagellation, fustigation.

Δασκάλα, ἴδε Δασκάλισσα.

Δασκαλεύω (ὁδηγῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρυφίως καὶ ἐπὶ κακοῦ. »Ὁ Θουκυδίδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μετεχειρίσθη τὸ) »Διδάσκαλος γίγνομαι (» Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ καθεστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους γενομένους κτλ. « Θουκυδ... τὸ ὁποῖον παρακατιὼν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ »Καὶ ᾐτιῶντο τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντός«). souffler, dicter à quelqu'un la conduite qu'il doit tenir (la reponse qu'il doit donner etc.), ῥ. μετ. ἴδε Διαβάζω καὶ Μαθαίνω.

Δασκάλισσα. »Διδάσκαλος (ἡ). maîtresse, θ.

Δάσκαλος (κατ᾽ ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Διδάσκαλος, καθηγητὴς, καθηγεμών. maître. instituteur. ||. δάσκαλος τῶν κοινῶν λεγομένων γραμμάτων. »Γραμματιστὴς, γραμματοδιδάσκαλος, παιδαγωγός. précepteur.

Δάσος (τὸ Τουρ. ὀρμάνι, τὸ ὁποῖον ὁ μακαρίτης Γαζῆς ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ ᾽Ορειμάνιον ! ! ! ἴδε τὰ Προλεγόμενα). » Δρυμὼν, δρυμὸς, ὕλη, λόχμη, νάπη καὶ νάπος (τὸ) (κυρ. τὸ λακκῶδες), ἄλσος (τὸ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ νερὰ στεκάμενα), δάσος (τὸ) (μεταγ.). forêt, θ. bois.

Δαυκὶ (καὶ Λαυκὶ), φ. (τὸ Τουρκ. χαβοῦτσι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον κασοῦρι). » Δαῦκος (ἡ), δαῦκος (τὸ ἥμερον), σταφυλῖνος, κέρας, λαῦκος τὸ καρωτὸν (Ἀθην. Ἀπ᾽ ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) carotte, θ. panais, pastenade. (Τὸ κόκκινον Δαυκὶ εἶνε ἴσως ἡ) » Φοινικὰς (ῥάφανος τῶν Εὐβοέων, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Δαυλὶ, ἴδε Δαυλὸς.

Δαυλίτης, ἴδε Καπνιά (3).

Δαυλὸς. »Δαλὸς, (οἱ Λάκωνες κατὰ τὸν Ἡσύχ. ᾽τὸ ἐπρόφεραν) δαδε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λὸς ἡ δαυελὸς, (οἱ δὲ Ἴωνες ᾧ Αἰολεῖς) δαυλὸς, θυμάλωψ. tison.

Δάφνη, δ. » Δάφνη. laurier.

Δαφνοκεράσηὰ, δ. »Δάφνη Ἀλεξάνδρεια ἡ Ἰδαία (ἴδε τὸν Διοσκορ.). laurier-cerise,

Δαφνοκούκκουτσον, κ. » Δαφνὶς (ἡ), δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ δαφνόκοκκος (ὁ). baie de laurier, θ.

Δαφνόλαδον. » Δαφνέλαιον, δάφνινον ἔλαιον. huile de laurier, θ.

Δειλινὸν (τὸ Τουρκ. ἰκινδὶν ᾧ κοινῶς κεντί). » Δείλη, δείλη ὀψία, βλυτὸς, δειλινὸν (μεταγ.). après midi. ||. ἀρχίσαμεν 'να δίδωμεν, ξεχωρὶς ἀπᾶς ἕνας, τὰς ψήφους 'μας τὸ δειλινόν· ὥστε συνέπεσε 'να ἦνε πλειὰ σκοτάδι, ὅταν ἤλθεν ἡ 'δική μου ἀράδα. » 'Ηρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥστε συνέβη, ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι (Δημοσθ.). « §. (συνεκδ. τὸ φαγεῖ', ὅ,που συνειθίζουν μερικοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ Τουρκ. κεντιάτικον). » Δειλινὸν (ὠνομάζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου), ἐσπέρισμα. le gouter.

Δείξιμον. » Δεῖξις, ἐμφάνισις. l'action de montrer (indiquer, etc).

Δεῖπνον. » Δεῖπνον καὶ Δεῖπνος (ὁ) (ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ξενοφῶν ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τὸ πρωϊνὸν ἢ τὸ μεσημεριανὸν καὶ ἁπλῶς κάθε φαγεῖ', καθότι τὸ βραδυνὸν ἐκυριολεκτεῖτο) δόρπον (ποιητ.). souper, soupé. ||. ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. » Δορπηστὸς (Ξενοφ.). ||. ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον. » Δειπνοποιέομαι.

Δειπνῶ, ῥ. ἀμ. » Δειπνέω (ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ σύγχρονοί 'του 'τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Τρώγω), δεῖπνον αἱρέομαι, δειπνοποιέομαι. souper.

Δείχνω, Μ. (θὰ) δείξω, ῥ. μετ. » Δεικνύω καὶ Δείκνυμι, ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, διαδείκνυμι, σημαίνω, παρέχομαι, φαίνω, ἐμφανίζω. montrer, indiquer, marquer. ||. δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, » Δακτυλοδεικτέω. montrer au doigt. ||. δείχνω τὸν δρόμον. » 'Ηγέομαί τινι τῆς ὁδοῦ, καθηγοῦμαί τινος τὴν ὁδὸν, σημαίνω (δείκνυμι) τὴν ὁδὸν (» Ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδούς· ἴστε γὰρ, « Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'), ὁδηγέω. conduire. ||. 'να 'μᾶς δείξῃ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατοῦν ζῶα, ἴδε 'Εμπορῶ. §. δείχνω (ἀντὶ τοῦ Διδάσκω τὸν τρόπον). »Ὑποδεικνύω(-υμι). enseigner, ἴδε καὶ Μαθαίνω. ||. 'να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον, (φρσ.)! » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δείχνει τὸ πρόσωπον μεγάλον (ἄγριον, χλωμὸν κτλ.). » 'Επὶ τὸ μεῖζον (φοβερώτερον, χλωρότερον) ἡ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν τὸ κάτοπτρον παρέχεται τὴν ἔμφασιν. ||. τὸ νερὸν, ὅ,που εἶνε κοντὰ, 'τὸ δείχνει καλλήτερον. » Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον, σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν (Ἀριστοτ.). §. ῥ. οὐδ. (ἀντὶ τοῦ Φαίνομαι, Ὁμοιάζω): τὸ κρασὶ δείχνει 'σὰν 'να ἦνε ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο. »Ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. il a bien l'air, ἴδε καὶ Φαίνομαι.

Δέκα, ἀριθ. » Δέκα. dix. ||. δέκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δέκα φοραὶς τόσος, ἴδε Δεκάδιπλος. ||. εἰς δέκα 'μέραις ἦλθεν, ἴδε 'Ημέρα. ||. δέκα χρόνων. » Δεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ), δεκαέτις (ἡ). ||. διὰ δέκα χρόνους. » Εἰς δεκαετίαν, μέχρι δεκαετίας. ||. δέκα χιλιάδες. » Μύριοι, μυριάς. ||. γραμμένα πρὸ δέκα χιλιάδων χρόνων. »Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, «Πλάτ. ||. μετὰ δέκα χιλιάδες χρόνια. »Εἰς μυριοστὸν ἔτος, « Ἀρστ. ||. δέκα μιλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Δεκάδιπλος, η, ον. »Δεκαπλάσιος, δεκαπλασίων, δεκαπλοῦς. décuple.

Δεκαεννηὰ, ἀριθ. 'Εννεακαίδεκα, ἑνὸς δέοντες (ἑνὸς δέοντος) εἴκοσι. dix neuf. ||. δεκαεννηὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἐννακισχίλιοι.

Δεκαεπτὰ (προφ. κοιν. Δεκαφτὰ), ἀριθμ. » 'Επτακαίδεκα. dix sept. ||. δεκαεπτὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑπτακισχίλιοι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δεκανίκι (ἀπὸ τοῦ) »Δεκανίκιον ᾧ Δικανίκιον (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν κριτῶν καὶ Δεκανῶν [δεσμοφυλάκων] εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς). »Βάκτρον, βακτηρία (ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι ἡ τῶν δικαστῶν ὠνομάζετο καὶ) ὀρθὴ (πρὸς διαφορὰν τῆς τῶν χωρικῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἡ ὁποία ἐλέγετο, καθὼς καὶ ἦτον) καμπύλη, σκήπων, σκίπων καὶ σκίμπων, ῥάβδος (ἡ). bâton.

Δεκάξη (ἀντὶ Δεκαέξη), ἀριθ. »Ἐκκαίδεκα. seize. ||. δεκάξη χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι.

Δεκαοκτὼ (προφ. κοιν. Δεκοχτὼ), ἀριθμ. »Ὀκτωκαίδεκα. »Δυοῖν δεούσας (δέοντα) εἴκοσι (Θκ.) «. dix huit. ||. δεκαοκτὼ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι.

Δεκαπέντε, ἀριθ. »Πεντεκαίδεκα. quinze. ||. δεκαπέντε χιλιάδες. »Μύριοι καὶ πεντακισχίλιοι, (ἡ) » Πεντακισχίλιοι καὶ μύριοι, « Λκ.

Δεκάρι (εἶδος μονέδας). » Δεκάχαλκον. δηνάριον. dénier, monnaie de dix sous. §. τὸ δεκάρι τῶν χαρτιῶν. »*Δεκάσημον (κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἡμποροῦμεν, νομίζω, ἂν ἦν' ἀνάγκη, 'να ὀνομάσωμεν καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν παιγνιοχάρτων). le dix.

Δεκαριὰ (ἡ). » Δεκάς. dixaine, θ.

Δεκατέσσερης, α. (ἀντὶ) » Δεκατέσσαρες καὶ Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ ᾧ αἱ), δεκατέσσαρα (τὰ). quatorze. ||. δεκατέσσερης χιλιάδες. » Μύριοι ᾧ τετρακισχίλιοι.

Δεκατιὰ (ἡ), ἴδε Δέκατον.

Δεκατίζω, ῥ. μετ. »Δεκατόω(-εύω), ἀποδεκατόω(-εύω), τὴν δεκάτην ἐκλέγομαι (εἰσπράττομαι), δεκατηλογέω. relever la dîme, dîmer. §. décimer.

Δεκάτισμα. » Ἀποδεκάτωσις(-ευσις), δεκάτευσις, δεκατεία, δεκατηλογία. décimation.

Δέκατον. » Δεκάτη, ἐπιδέκατον. dîme, θ.

Δεκατρεῖς,ία. »Τρισκαίδεκα. treize. ||. δεκατρεῖς χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τρισχίλιοι. ||. δεκατρία τάλαντα. » Τριακαίδεκα τάλαντα.

Δεκοχτοῦρα, π. (πιθανώτατον καὶ προσφυέστατον μ' ἐφάνη τὸ ἀδιόριστον εἰσέτι ἐπίθετον) *Ὀλολυγὼν, τρυγὼν (ἡ κατοικίδιος). tourterelle (des villes), θ.

Δελφινάκι (τὸ). » Δελφινίσκος. petit dauphin, (ὑποκορ. τοῦ

Δέλφινας (ὁ) /, ᾽ψ. » Δελφὶς καὶ Δελφίνι (τὸ) δελφίν-ῖνος. dauphin, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Δέμα (κυρ. ἐκεῖνο 'που φοροῦν οἱ σπασμένοι). »*Στήριγξ-ιγγος, *ὑπόδεσμος. brayer, bandage, suspensoire.

Δεματάκι. »Δεσμὶς, δεμάτιον (ἱππιατρ.), δεσμίδιον, δεσμίον. petit faisceau (bouquet).

Δεμάτι (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. 18, 'τὸ γράφει Δεσμάτιον). »Δέσμη, φάκελλος(-ελος). faisceau, botte (κυρ. τῶν ἀσταχύων), θ. trousse, θ. ||. δεμάτι λουλούδια (τὸ Ἰταλ. μπουκέττο). » Δεσμὶς ἀνθέων, *ἀνθοδέσμη, *ἀνθοφόβη. bouquet. ||. δεμάτι στάχυα, ἴδε Χερόβολον. ||. δεμάτι ξύλα (φρύγανα, δαῦλι, κτλ.), ἴδε Φάκλα.

Δεματιάζω (κυρ. χεροβολιάζω τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ, κριθαριοῦ, ᾧ.). »Ἀμαλλεύω, δραχμεύω, δραγματεύω. botteler, enjaveler, engerber, fagotter (κυρ. ξύλα διὰ καύσιμον).

Δεμάτιασμα. » Δραγμάτευσις, δραγματεία. bottelage.

Δεματικὸν, ἴδε Καλαμόσχοινον.

Δεματολόγος. » Ἀμαλλοδέτης, ἀμαλλοδετήρ. botteleur, javeleur.

Δὲν, μόρ. (ἀρν.), (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Οὐδὲν (»Ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, Ἰλ. Α. » *Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. » Τῶν ὑπηνεμίων ὠῶν, ὑποτιθεμένων τῇ ὄρνιθι, οὐδὲν παχύνεται τὸ ὑγρὸν, « Ἀριστοτ. Ζ. ΣΤ'. 2. »Ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. « Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Οἰκον. » Ἰδὼν δὲ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ,« Εὐαγγ. Ἀπαράλλακτα ἐγράφετο, ἐὰν καὶ 'δὲν ἐπροφέρετο ἴσως, ᾧ πρὸ 300 ἐτῶν : »Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι 'να γράφω πλαστὰ λόγια, » Καὶ οὐδὲν καιρὸς τῆς καύχησις, ἀμένε μυριολόγια,« 'Εμμαν. Γεωργιλᾶς : Τὸ θανατικὸν τῆς 'Ρόδου «). »Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐχ (πρὸ φωνήεντος δασυνομένου), οὐ μὴ, μὴ. ne, non-pas. ||. 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; »Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. »Οὐχ ἕδρας ἀκμὴ (Σοφοκλ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ γελάσω. »Οὔτι δύναμαι μὴ οὐ γελᾶν. ||. διατί 'δὲν δίδεις ἐπίσης μερτικὸν εἰς ὅλους; »Τί μὴ πᾶσιν ἁπλῶς μεταδίδως; ||. 'δὲν ἔπρεπεν ὅμως. »Χρὴν δὲ οὐχὶ (Συνεσ.). ||. κἀνεὶς 'δὲν θὰ μὲ ἀναιρέσῃ πῶς 'δὲν σημαίνει παραπολύ. »Οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν.

Δενδράκι. »Θάμνος, δενδρίον. arbrisseau.

Δενδρικὰ (τὰ), (οὐδ. πλθ. τὰ διάφορα δένδρα ἑνὸς κτήματος, ὁ Θεόφρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς :) » Ἕνια πρότερεῖ τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν (Θφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', Β').

Δενδρογαλειά(-ηά-ιά), (εἶδος 'φειδιοῦ ἴσως ὁ) » Δρυΐνας, δρυΐνος καὶ γέλυδρος (τοῦ Νικάνδρ. καὶ Διοσκορ.). druyn (espèce de serpent).

Δενδρόϊα (ἡ Ἰταλ. βιόλα), ἄνθ. »'Δενδρόϊον. giroflée, θ. violier (κυρ. ἡ κίτρινη, ἡ ὁποία λέγεται ἀκόμη, καὶ Αἴγα ἢ Αἴγγα), Λευκόϊον (ἡ ἄσπρη). giroflée de Mahon.

Δενδρολίβανον, φ. » Λιβανωτίς. romarin.

Δενδρομολόχα, φ. »Δενδρομαλάχη, ἀλθαία. mauve des jardins, θ.

Δένδρον(προφ.κοιν. Δέντρον).»Δένδρον. arbre. §. (ἰδιαιτ. ἡ Βαλανιδηά), ἴδε τὴν λέξιν. §. δένδρον τῆς ὑπομονῆς (εἶδος φυτοῦ ἢ δένδρου φοινικογενοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου στάζει τὸ ἰατρικὸν Σαρι-σάμπρι). » Ἀλόη. aloès.

Δενδρότοπος. »Δενδρών. lieu planté d'arbres.

Δενδρουλάκι. » Δενδρύφιον, δενδρύδιον, *δενδρύλλιον. arbuste, sous-arbrisseau.

Δενδρόφειδον (τὸ) καὶ Δενδροφεῖδα (ἡ), ἴδε Δενδρογαλειά.

Δένω (εἰς τοὺς Βυζαντ. γράφεται καὶ Δέννω: »Φέρουσι σχοινία καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας, « Βίος τοῦ ἁγ. Παχωμ.), Μ. (θὰ) δέσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς Μτχ. Δεμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Δέω, δεσμεύω(-έω). lier, attacher. ||. δένω μαζῆ. » Συνδέω. ||. δένω βιβλίον. » *Δελτορραφέω. relier. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ δένει, ἴδε Βιβλιοδέτης. ||. δένω κόμπον, ἴδε Κομποδένω. ||. δένω (διὰ μαγείας, τὸ ἄλλως Ἀμποδένω., κυρ. νεογάμους). »Καταδέω (»Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις,« Ἁρποκρατ. »Δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσι,« Σχολ. Θεοκρ.). nouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Λύνω καὶ παρβλ. Ἀμποδένω. ||. ἔδεσαν μερικὰ καράβια, καὶ 'τὰ τραβοῦσαν ἄδεια κατόπι' 'τους. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἶλκον κενὰς (Θουκ.).« ||. δένω πληγὴν ('μμάτια, κτλ.). »'Επιδέω. bander. ||. εἶχαν δεμέναις τὰς πληγαίς 'τους. » 'Επιδεδεμένους τὰ τραύματα. ||. εἶχαν δεμένα, ἕνας τὸ πόδι 'του, καὶ ἄλλος τὸ χέρι 'του. »'Επιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα,« Ξεν. §. δένω δακτυλίδι, κτλ. »Χρυσῷ ἐνδέω, κρικόω, σφηκόω, σφηνόω. enchasser, monter ou faire monter. ||. τὸν ἐχάρισ' ἓν ἀκριβὸ' σμαράγδι δεμένο' μὲ μάλαμα. »'Εδωρεῖτο χρυσένδετον σμάραγδον τῶν πολυτελῶν. §. ῥ. ἀμ. τὸ μέλι (ἡ ζάχαρι κτλ.) ἔδεσε (ἔπηξε δηλ., καθὼς καὶ ὁ 'Εμπεδοκλῆς λέγει: »'Ως δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσε καὶ ἔδησε,«). »'Επάγη, συνεπάγη. lier, prendre. ||. τὰ 'πωρικὰ 'δὲν ἔδεσαν ἀκόμη'. »Οὔπω πῆξιν ἔλαβε. nouer, se nouer.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δεξιὰ (ἴσ. ὀρθότ.) Δεξιᾷ (ἑλλ. χειρί, καθὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Διόδωρ. ΙΓ', 110. »Ἓν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελ., οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα ἐκέλευσε, δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας, ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλόν,«), ἐπίρ. »Ἐπὶ δεξιά, ἐκ δεξιᾶς (Ἀριστοφ.), δεξιῶς, (Οἱ στρατιῶται μετεχειρίζοντο τὸ) ἐπὶ δόρυ, (καθὼς καὶ τὸ Ἐπ' ἀσπίδα, διὰ τὰ ἀριστερά). à droite. ‖. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστὰς καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας, ἴδε Ἀριστερά. §. (μεταφορ.), τὰ πράγματα τὸν ἦλθαν δεξιά, (φρσ). »Δεξιᾷ τύχῃ χρησάμενος (Σουίδ.)· »Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς προχωρησάντων (Ἡρόδ.)· »Τὰ παρὰ τῆς τύχης κατὰ λόγον (γνώμην) ἀπήντησε. ‖. εἰ δέ κε ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιά. »Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.).«

Δέξιμον (τὸ). »Δέξις, δοχὴ, ὑποδοχή. l'action de recevoir.

Δεξὺς, εια, ύ. »Δεξιός. droit. ‖. τὸ δεξὺ χέρι. »Ἡ δεξιὰ (ἑλλειπτ. τοῦ χείρ). ‖. τὸν ἔχω δεξὺ χέρι, (φρσ. τῆς ὁποίας τὴν χρῆσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ Ὀνειροκρ. 44. »Ἡ δεξιὰ χεὶρ σημαίνει υἱὸν, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὃν ἐν τῇ συνηθείᾳ καταχρώμενοι λέγομεν· »Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐστι τοῦ ἰδόντος«).

Δέρμα (τὸ ἄλλ. Πετσὶ ἢ Τομάρι). »Δορὰ, δέρμα, δέῤῥις (ἡ), δέρας (τὸ), σκύτος (τὸ), βύρσα (κυρ. τοῦ βῳδιοῦ), διφθέρα (κυρ. τὸ ἐργασμένον). peau, θ. ‖. τὸ—τῆς ἀλεποῦς. »Ἀλωπεκῆ. ‖. τὸ—τοῦ βουβαλιοῦ, ἴδε Βουβαλιά. ‖. τὸ—τοῦ βωδιοῦ. »Βοέη καὶ (ποιητ.) Βοεία, βύρσα. ‖. τὸ—τοῦ ἐριδιοῦ. »Αἰγὶς, αἰγῆ. ‖. τὸ—τοῦ λεοντα ριοῦ. »Λεοντῆ. ‖. τὸ—τῆς παρδάλεως. »Παρδαλῆ. ‖. τὸ—τοῦ προβάτου, ἴδε Προβατ. ‖. τὸ—τοῦ χοίρου. »Φορκὴ (Ἱπποκρ.). couenne, θ.

Δέρνω, Μ. (θὰ) δείρω (ἀόρ. Ἔδειρα καὶ παθ. [Ἐ]δάρθηκα, ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Δαρμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Πληγὰς ἐνδείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), αἰκίζομαι, μαστίζω καὶ μαστιγόω (κυρ. μὲ καμτσίκι), δέρω (Γραφ.). battre, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.

Δέσι' (ἀντὶ) »Δέσις, (φράχτης ποταμοῦ), ἴδε Κλειδί.

Δέσιμον (ἡ πρᾶξις). »Δέσις, σύνδεσις. l'action de lier (attacher), bandage, ligature, θ. ‖. τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ἡ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσις,« (Ἀρχτέλ.). §. δέσιμον δακτυλιδιοῦ κτλ. »Δέσις (»Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ,« Σοφ. Σειράχ. 45, 13), ἔνδεσις. monture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν). »Δεσμὸς, σύνδεσμος. lien, attache, θ. ligament. ‖. δέσιμον τοῦ κεφαλιοῦ (τὸ Τουρκ. κασμπαστὶ ἢ μπαγλαμᾶς). »Διάδημα, μίτρα. bandeau, ἴδε καὶ Φακιόλι.

Δεύτερα, ἐπ. »Δεύτερον, δεύτερα, τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου (μεταγ.). une seconde fois, pour la deuxième (seconde) fois, en second lieu, de nouveau. ‖. δεύτερα τὸν ἐρώτησε. »Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις (Ὁμ.). ‖. ὅταν ἦλθε δεύτερα 's τὴν Σικελίαν. »Ὅτε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν ἦκεν.

Δευτερόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Γραφ.) »Δευτερόω. redoubler, réïterer, recommencer.

Δεύτερος, η, ον. »Δεύτερος. second, deuxième. ‖. τὴν δεύτερην φορὰν, ἴδε Δεύτερα. ‖. τὴν δεύτερην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. ‖. τὸν δεύτερον χρόνον, ἴδε Χρόνος.

Δέχομαι, Μ. (θά) δεχθῶ (ἀόρ. [Ἐ]δέχθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Δέχομαι, προσίεμαι, παραδέχομαι. recevoir, accepter, aggréer. ‖. δέχομαι 's τὸ 'σπίτι μου (ἵνα φιλεύσω, περιποιηθῶ τινα). »Δέχεσθαι δόμοις (Ἀπολλών.), ὑποδέχομαι, στέγης μεταδίδωμι, δεξιόομαι. accueillir, recevoir chez soi. §. (ἐβγαίνω, 'πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν), ἴδε Προϋπαντῶ.

Διὰ (προφ. κοιν. Γιὰ), πρόθ. (συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν), Ἐν, (τὴν) εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν κατὰ, (τὴν) διὰ, (τὴν, παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, (τὴν) περὶ, (τὴν) ὑπὲρ, κτλ. (καὶ μὲ τὰ μόρια) ἕνεκα, ἕνε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κεν, ὥστε, ὡς, χάριν, κτλ. de, pour, afin de, afin que, au sujet de, concernant, touchant, sur, (καὶ σημαίνει, 1°. Αἰτίαν ποιητικὴν ἢ τελικήν). ||. περίφημος διὰ τὴν σοφίαν 'του. »Πολὺς ἐν λόγοις (ἐπὶ σοφίᾳ). ||. 'ξακουσμένος διὰ τὰ παιδιά 'του. »Πολὺς ἐν τέκνοις. ||. διὰ τὴν συγγένειάν 'τους. »Κατὰ τὸ οἰκεῖον. ||. διὰ τὴν ἔχθραν 'που εἶχαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους. »Κατά τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων ('Ηρόδ.). « ||. διὰ τ' ἄσπρα γίνονται ὅλα τὰ πράγματα. »Διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνεται. ||. διὰ ποιαις εὐεργεσίαις θέλει 'να σπεφανώσῃ τὸν Δημοσθένην; »Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένη στεφανῶσαι; ||. ἐχάθηκαν, ὄχι τόσον δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ διότι ἔκαμαν τέτοια καμώματα. »Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασιν. ||. ἐπαινεῖται διὰ τὴν δικαιοσύνην 'του. » Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται. ||. διὰ τὴν ἀρετήν 'του καὶ τὴν καλοσύνην 'του. »Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. ||. καὶ ὕστερα μ' ἐρωτᾷς διὰ ποίαν ἀρετὴν θέλω 'να τιμηθῶ; »Εἶτα μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; ||. ἐπειδὴ ἐγὼ 'δὲν ἠξεύρω, μὰ τὸν θεόν, διατί. » 'Ως ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ||. ἂν θὰ πληρόνω ἀκόμη' καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους, πρόκοψα. »'Οναίμην, νὴ Δία, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ καλόν μου (ἢ) διὰ τὸ καλόν μου. »Πρὸς ἀγαθοῦ μοι τοῦτο. ||. (σὲ συμβουλεύω) διὰ τὸ καλόν σε. »Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ (Ξενοφ.). ||. τὸ ὁποῖον ἤτον μάλιστα καὶ ἔπαινος μέγας διὰ σᾶς. » Ὅ τι μέγιστον ἦν καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον. ||. 'τοῦ ζήτησεν ἄσπρα διὰ δυὸ χιλιάδαις ἀνθρώπους. »'Ητήσατο αὐτὸν χρήματα εἰς δισχιλίους ἄνδρας. ||. δός μοι τὸ 'ξινάρι' διότι 'πηγαίνω διὰ ξύλα. »Σμινύην μοι δός· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, « Ἄρσφ. ||. ἦλθε διὰ ('να ζητήσῃ, 'να 'πάρῃ) φωτιάν. »'Ελθόντος ἐπὶ πῦρ, « Ξνφ. ||. ἦτο χαρισμένον εἰς τὴν Π. διὰ τὰ στολίδια 'της. »'Εδέδοτο αὐτῇ εἰς ζώνην, « (Ξεν.). pour ses épingles. ||. 'πῆγα 'ς τὴν Αἴγυπτον διὰ 'να ἰδῶ τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ Νείλου. »'Ηλθον εἰς Αἴγυπτον καθ' ἱστορίαν τῶν καταῤῥακτῶν τοῦ Νείλου (ἢ) τοὺς καταδούπους ἱστορήσων τοῦ Νείλου. ||. ἂν θέλῃς μιὰν λέξιν διὰ ὅλα. »Εἴπερ ἔν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ||. ἡ λέξις ζῶον λέγεται καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸ ἄλογον. » Κατ' ἀνθρώπου καὶ ἵππου τὸ ζῶον λέγεται. ||. ὑποσχέθηκε 'να 'τὸ κάμῃ διὰ τριακόσιαις δραχμαίς. »'Επὶ τριακοσίαις ὑπέστη ποιήσειν δραχμαῖς. ||. φοβᾶται ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκά 'του καὶ διὰ τὰ παιδιά, μήπως σκλαβωθοῦν. »Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ περὶ γυναικὸς καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται (Ξενοφ.). « ||. φοβοῦμαι διὰ τὸν Μενέλαον. »Δέδοικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. ||. ἀνέβηκε 'ς τὸ κάστρον διὰ 'να θυσιάσῃ. »Ἀνέβαινεν εἰς ἄκρον θύσων. ||. διὰ 'νὰ γένουν χονδραὶς ἡ φακαίς. » Τοὺς φακοὺς, ὥστε ἀδροὺς γίνεσθαι, « (Θεόφρ. Φυτ. Β'). ||. ὁ καθένας μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. »Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνῳ γέγονε. ||. τὸν χειμῶνα 'δὲν εἶνε διὰ ταξεῖδι. »Χειμῶνος οὐ πλεύσιμα. ||. 'δὲν εἶνε διὰ ζωήν. » Οὐ βιώσιμον· » Ἀβίωτον. ||. ξύλα διὰ πούλημα, διὰ καύσιμον, διὰ καράβια, κτλ. »Γλην πράσιμον, καύσιμον, ναυπηγήσιμον, κτλ. ||. 'τὸ ἔδωσε διὰ τρία λιανὰ (διὰ ἕνα ὀλίγον, διὰ τίποτε). » Τριῶν χαλκῶν (μικροῦ τινος, τοῦ μηδενὸς) ἀπέδοτο. ||. (εἰς τὰς φρσ. ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ πρόθ. ἐλλείπει, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχ.) προτοῦ κἀνεὶς 'δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ δρεπάνι μήτε ἕνα λιανόν· τώρα ὅμως 'τὰ πωλῶ πενῆντα δραχμάς. »Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὖτ' ἐμπολῶ, « (Ἀριστοφ.). ||. διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια. »'Ως συνελόντι φάναι. ||.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διατί (ἢ) διὰ τί (προφ. κοιν. Γιατί); σύνδ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.). »Τί; τί δῆτα; τί δήποτε; τοῦ χάριν; ἀνθ' ὅτου; ἵνα τί; ἐφ' ᾧ; τί ὅ,τι; ὅτι τί (Λουκιαν. Καταπλ.); πρὸς τί (Γρφ.); εἰς τί; τίνος ἕνεκα (χάριν); ὅτου χάριν; **pourquoi ? que ?** ἴδε καὶ Ἐπειδή. ||. διατί με 'τὰ ῥωτᾷς αὐτά; »Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; ||. ᾧ διατί τάχα 'τὸ πολυεξέταζεν αὐτό; » 'Ως δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ||. διατί ὄχι; »Πῶς γὰρ οὔ; Τί μήν (Πλτ.); **pourpuoi non? pourquoi pas?** ||. διὰ τοῦτο. »Τούτου χάριν, πρὸς δὴ τοῦτο, παρὰ τοῦτο. **c'est pour cela que,** ἴδε καὶ Λοιπόν. ||. δι' αὐτὸ λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα, ταύτῃ τοι. ||. τώρα σᾶς λέγω διατί 'δὲν φαίνονται. » Λέγω δὲ ὑμῖν διότι ἀφανίζουσιν. ||. ὅτι σκοτίζεται τὸ φεγγάρι 'τὸ 'ξεύρομεν ὅλοι· τὸ διατί ὅμως, 'τὸ 'ξεύρουν μόνον οἱ προκομμένοι. » "Οτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν· διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι. §. (2) Τόπον, ἢ αἰτίαν ὀργανικήν): διὰ μέσου μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.). » Δι' ἐμοῦ. **par mon entremise.** §. (3) Διάζημα χρονικόν): 'τὸ ἐνοίκιασε διὰ δέκα χρόνια. » Ἀπεμίσθωσεν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θκδ. Γ', 68)· » Εἰς δεκαετίαν ἐμισθώσατο. ||. διὰ πάντα. » Διὰ παντὸς, ἐσαεί. **pour toujours.** §. (4) Τοπικὸν διάστημα): διὰ ξηρᾶς, διὰ θαλάσσης. »Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν. §. (5) "Ορκον): διὰ ὄνομα (δι' ἀγάπην) θεοῦ. »Πρὸς θεοῦ. **pour l' amour de Dieu.** ||. (κακῶς καὶ ἐξ ἡμιμαθῶν διορθώσεως, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ὑπὸ τῆς χυδαίας λογιότητος προτίθεται τοῦ 'Να, διότι τῶν χυδ. τὸ Γιανά, 'δὲν εἶνε Διά'να, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀρχ. Ἴνα, μὲ τὴν, ὀρθότατα διατηρηθεῖσαν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς λέξεις, δασύτητα τοῦ Γ, Γίνα καὶ ἔπειτα κατὰ παραφθορὰ Γιάνα, Γιανά).

Διαβάζω (βιβλίον, γράμμα, κτλ.), ῥ. μετ. »Ἀναγινώ(γνώ)σκω, ἀνα(ἐπι)λέγομαι τὴν ἐπισσολὴν (τὰ γεγραμμένα κτλ.), ἐντυγχάνω τοῖς γεγραμμένοις. **lire,** ἴδε καὶ Περνῶ. §. διαβάζω παιδιὰ ('τὰ παραδίδω, 'τὰ μανθάνω δηλ. γράμματα). » Διδάσκω. **enseigner.** §. (μεταφ. προδιαθέτω τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποῖον καὶ Κατηχῶ καὶ Ψάλλω λέγομεν, ὄχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τοῦ 'Ηροδότου τὸ: » 'Ο δὲ, ἀναγνωσθεὶς [μεταπεισθεὶς δηλ.] ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί,«). » 'Υποβάλλω, προδιατίθημι(-εμαι). **suggérer, souffler.** §. ῥ. ἀμ. (ἀκούω, παραδίδομαι μαθήματα, εἶμαι μαθητής τινος). »Ἀκούω, διακούω, παραβάλλω, σχολάζω, μαθητεύω(-ομαι) (μεταγ.). **étudier, prendre des leçons, être disciple.** ||. (ὁ Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος) ἐδιάβασε, καθὼς λέγουν, εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον. » Ἀναξιμάνδρου ἀκοῦσαι λέγεται. ||. λέγουν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδιάβασεν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν. » Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασιν. ||. εἶχε διαβάσει 'ς τὸν Πλάτωνα. » Πλάτωνι ἐσχόλακε. ||. ὅταν ἐδιάβαζα εἰς τὰς Ἀθήνας. » "Οτε παρέβαλλον Ἀθήναζε.

Διαβαίνω. ῥ. ἀμ. ἴδε Περνῶ.

Διάβασμα. »Ἀνάγνωσις. **lecture,** θ. ||. θέλεις διάβασμα, κακόμοιρε (τρελάθηκες δηλ.), (φρσ.)! ἴδε Σκάρφη.

Διαβασμένος (ὁ ἄλλ. Γραμματισμένος), η, ον, ἴδε Προκομμένος.

Διαβαστής. » Ἀναγνώστης (Πλούτ. Ἀλεξ.). **lecteur.**

Διαβάτης. » Παραπορευόμενος, παριὼν, ὁδοιπόρος, ὁδίτης. **passant, voyageur, passager.**

Διαβολεμμένος (εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εὑρίσκεται μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τὸ Διάβολος: » 'Επρίατο δοῦλον . . . πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα,«), η, ον, ἴδε Πονηρὸς καὶ Πνευματώδης.

Διαβολιὰ, ἴδε Πονηριὰ καὶ Ψευτιά.

Διάβολος. » Διάβολος (μεταγ.), πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀκάθαρτον), ἐχθρὸς, πονηρὸς, ἄρχων τοῦ σκότους. **diable. diantre** (οἰκ.),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἴδε καὶ Δαίμονας. ||. 'ς τὸ' διάβολο (ἐλλειπτ. τοῦ, "Ας 'πάγῃ! » Βάλλ' ἐς κόρακας (φθόρον, ὄλεθρον). ||. 'να 'τὸν 'πάρῃ ὁ διάβολος, (φρσ. καταρ.)! » Κακὸν κακῶς οἱ θεοὶ ἀπολέσειαν! **que le diable l'emporte!** ||. καὶ σὺ πῶς τὄβλεπες; 'ποῦ 'να σὲ 'πάρ' ὁ διάβολος! » Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; ||. τί διάβολον ἔπαθες; ἴδε 'Παίρνω.

Διαβολόψειρα, ἔντ. »Ἀκαρι. **ciron.**

Διαγουμίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Διακομίζω. » Διαφορέω, διαρπάζω, διαπορθέω, ἄγω καὶ φέρω, πορθέω, λαφυραγωγέω, λεηλατέω, συλάω(-έω). **piller, saccager** (κυρ. πόλιν κυριευθεῖσαν), ἴδε καὶ Κουρσεύω.

Διαγούμισμα. »Διαρπαγὴ, διαφόρησις, ἐκπόρθησις, λεηλασία. **pillage, saccagement** (κυρ. πόλεως).

Διάζομαι (πανὶ), ῥ. ἀποθ. » Στήμονα ἵστημι, στημονίζομαι (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Θ'), ἀναμηρύομαι, προφορέω(-ομαι) τὸν στήμονα, διάζομαι (μεταγ.). **monter la chaîne, ourdir.**

Διαθήκη. » Διαθήκη (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ. Διαθῆκαι). **testament, les dernières volontés.** ||. κάμνω διαθήκην. » Διατίθεμαι, διαθήκην διατίθεμαι, διατίθεμαι τὰ ἐμαυτοῦ, διατάσσω(-ττω, -ομαι). **tester.** ||. καὶ πῶς 'μποροῦμεν 'να παραβλέψωμεν τὴν διαθήκην 'που ἔκαμεν ὁ μακαρίτης; » Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο (Λυσ.); ||. Ὕστερον ἔφεραν ἄλλην διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν ὅτι εἶχε κάμει ὁ Ἀρχέπολις 'ς τὴν Λῆμνον. » Μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι (Ἰσαῖος).« ||. παράγγειλε 'ς τὴ' διαθήκη' 'τε 'να καύσουν μαζῆ 'τε ᾧ δώδεκα κιθάραις. »Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι δώδεκα. «

Διακονεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ζητεύω.

Διακονιάρης, ἴδε Ζητιάνος.

Διακοπή. » Διάλειψις. **discontinuation, vacances** (κυρ. τῶν μαθημάτων), θ. πλθ.

Διάκος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) »Διάκονος (μεταγ.). **diacre.** (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) δαδοῦχος.

Διακρίνω, Μ. (θὰ) διακρίνω (ἀόρ. [Ἐ διάκρινα κτλ.), ῥ. μετ. »Διαγινώ(γνώ)σκω, γνωρίζω, ἀναγινώ(γνώ)σκω (Ἀριστοφ. καὶ Ἡρωδ.). **reconnaître, distinguer, démêler, discerner.** ||. ταὶς περισσότεραις φοραὶς ὅμως πρέπει 'να 'τὰ διακρίνῃς μόνον μὲ τ' ὀμμάτι. » Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ (Γαλην.). (τὰ λοιπὰ παραδείγματα ἴδε εἰς τὸ Γνωρίζω). §. διακρίνομαι (ἔχω διάκρισιν), ῥ. μετ. » Διακρίνομαι (μεταγ.), εὐλογιστέω. **avoir de la discrétion.**

Διάκρισις. »Εὐβουλία, εὐλογιςία, διάκρισις (μεταγ.). **discrétion.**

Διακριτικὸς, ἡ, ὀν. » Εὐλόγιστος. **discret.**

Διαλάλημα, »Κήρυγμα, κήρυξις, διακήρυξις, διαλάλησις (μεταγ.). **criée.** (κυρ. ὑποστατικῶν διὰ κριτηρίου).

Διαλαλητὴς (ὁ Τουρ. δελλάλης. » Διαλαλητάδες ὥρισαν 'να 'βγοῦν 'να διαλαλήσου,« Δ. Ζῆνος, μτφρ. τοῦ 103 στίχου τῆς Βατραχομυομαχ. » Κηρύκεσσιν ἐκέλευσαν κηρύσσειν ἀγορήνδε).« »Κήρυξ-υκος(ἡ λέξις διεσώθη, κατὰ μετωνυμίαν, εἰς τοὺς Κήρυκας, εἶδος θαλασσινῶν, ἴδε τὴν λέξιν). **crieur public.**

Διαλαλῶ, ῥ. μετ. »Κηρύσσω(-ττω), διακηρύσσω (-ττω), διαλαλέω (μεταγ.). **crier.** ||. σήμερα διαλαλοῦσαν τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε. » Τὴν οἰκίαν τοῦ δεῖνος ἀπεκήρυττον. **crier, mettre en criée.** ||. (εἰς τὴν Τουρκίαν διαλοῦν καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας ὑπηκόους).

Διάλεγμα. » Ἐκλογὴ, αἵρεσις. **choix, option, triage.**

Διαλεγμένος, η, ον, » ἴδε Διαλεκτός.

Διαλέγω, ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)λέγω(-ομαι), ἀνα(ἐπι)λέγομαι, αἱρέομαι, ἐξαιρέομαι, ('Ο Ἡρόδοτος, ὁ Ξε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νοφῶν, ὁ Δημοσθένης, ὁ Διόδωρος Σικελ. καὶ ὁ Δ. Κάσσ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ) διαλέγω (» Εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια· κἄπειτα, ὁπότε δέοι ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου, διαλέγειν δέοι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ λαβόνται διευκρινημένοις χρῆσθαι,» Ξενοφ Οἰκον. Η'. » Εὐθύς τε διαλέξας τούς τε ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππεῖς, Διόδ. Ἱστορ. Βιβλ. ΙΕ'. » Διαλέξαι τὴν γερουσίαν αὖθις ἠθέλησε, Δ. Κάσσ. ΝΕ'. » Τοσοῦτοι οἱ ἐναντίοι σφίσιν αὐτοῖς εἰσι νόμοι, ὥστε χειροτονεῖθ' ὑμεῖς τοὺς διαλέξοντας τοὺς ἐναντίας, Δημοσθ. Λεπ.« » Καλέσας Μαρδόνιον, ἐκέλευσέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς ἂν βούληται,« Ἡρόδ. Η'. 107. »Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους, τοῖσι εἴδεά τε ὑπῆρχε διαλέγων, « Αὐτ. αὐτόθι 113). **choisir, opter, trier.** ||. ἂν 'σ ἀφήσουν 'να διαλέξῃς. » Εἴ τις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη).«.

Διαλεκτὸς (προφ.κοιν.Διαλεχτὸς), ἡ, όν. » Ἐκλεκτὸς, λογὰς, ἔκκριτος, πρόκριτος, ἐξαίρετος, ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος, προέχων, ἄριστος, ἀριστεύων, δόκιμος, εὐδόκιμος. **choisi, distingué.**

Διαλογίζομαι, ῥ. ἀπ. ἴδε Συλλογίζομαι.

Διαλυστῆρι(τὸ ἀρὺ κτένι τοῦ κεφαλιοῦ). »*Διακριτὴρ-ῆρος. **deméloir.**

Διαμαντένιος, α, ον, Ἀδαμάντινος, ἀδάμαντος (ἐξ ἀδάμαντος) πεποιημένος, διάλιθος, λιθοκόλλητος, *ἀδαμαντοκόλλητος, λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Λκ.), λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρωδ.)«. **fait (enrichi, orné) de diamants.**

Διαμάντι, πετρ. πολυτ. »Ἀδάμας -αντος (ὁ). **diamant,** ἴδε καὶ Τσελίκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Διαμαντικόν. »Λιθοκόλλητος (διάλιθος) κόσμος. **bijou, joyau.**

Διαμαντόπετρα. » Ἀδάμας λίθος. **diamant.**

Διαπέρασμα (τὸ). »Διάδυσις (Θφρ. περὶ ὀσμ.).

Διαπεραστικὸς, ἡ, όν. »Ὀξὺς, τορὸς, ὀξύπορος, διαδυτικὸς (Θφρ. Φυτ. Ε'. 14). **pénétrant.** ||. φωνὴ διαπεραστικὴ (ἡ ἄλλ. σουβλερή). » Ὀξεῖα, διάτορος, διαπρύσιος, διωλύγιος, λιγυρά. **aigüe, perçante.**

Διαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Διελαύνω, διήκω, διϊχνέομαι, διέρχομαι, διαχωρέω, διαδύνω (-ομαι), διαπεράω. **pénétrer, percer.**

Διάργυρος, ἡμιμέτ. »Ἄργυρος χυτὸς (Ἀριστοτ.), ὑδράργυρος (κυρ. ὁ κατασκευαστός). **vif-argent, mercure.**

Διάῤῥοια, πάθ. » Διάῤῥοια, λύσις (ῥύσις, φορὰ) κοιλίας. **dévoiement, flux (cours) de ventre, diarrhée,** θ. ||. ἔχω διάῤῥοιαν. » Διαῤῥοίᾳ (ὑπὸ διαῤῥοίας) ἐνοχλέομαι, ῥυΐσκομαι (τὴν κοιλίαν), διαῤῥοΐζομαι (μεταγ.).

Διάσιμον (πανιοῦ). »Δίασμα. **ourdissure,** θ. **ourdissage.**

Διασκεδάζω (ἐγὼ ἄλλον, τὸ Τουρκ. ἐγλενδιρδίζω), ῥ. μετ. » Τέρπω, εὐφραίνω, ψυχαγωγέω, τὴν διάνοιαν ἀπάγω ἐπὶ τὸ ῥάθυμον, διάγω (»Ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικά,« Φιλόστρ.). **divertir, amuser, rejouir, desennuyer, délecter, recréer, dissiper, égayer l'esprit.** §. διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ μόνος μου, τὸ Τουρκ. ἐγλενδίζω), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διαχέομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί. **s'amuser, se délecter, se réjouir, etc.** ||. ἴνα διασκεδάζῃ 'ς τὸ ταξεῖδι. »Πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ. **pour charmer l'ennui de la navigation.**

Διασκέδασις (ὁ Τουρκ. ἐγλεντζές). »Τέρψις, ψυχαγωγία, διατριβὴ, διαγωγὴ, διάχυσις, θυμηδία, εὐπάθεια, τερπωλή. **amusement, divertissement, récréation, réjouissance, dissipation, passe-temps.**

Διασκελιὰ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελιὰ), (ἀπὸ τοῦ) »Διασκελισμός. βῆμα. **pas, enjambée,** θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Διασχελῶ (προφ. κοιν. Ἀδρασχελῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Διασχελίζω. »Διαβαίνω, διαβεβηκὼς πορεύομαι, διαβεβηκὼς τοῖν σκελοῖν διέρχομαι, διαπλίσσω(-ττω). enjamber.

Διάστημα. »Διάστημα. intervalle, espace, distance. ‖. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. »Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. ‖. εἰς διάστημα πέντε ὁλοκλήρων χρόνων. » Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν.

Διαστρεμμένος καὶ Διεστραμμένος, η, ον, ἴδε Διεστραμμένος.

Διάτα (ἡ), (χυδ. ἀντὶ) » Διαταγὴ, παραγγελία, (κυρ.) διαθήκη, (ἐκ τοῦ Διατάσσω, ῥ. μετ. ἴδε Διαθήκη, §. Διορίζω καὶ §. Παραγγέλνω.

Διατί (προφ. κοιν. Γιατί), μόρ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διὰ καὶ Ἐπειδή.

Διαυθέντεμα, Διαυθέντευσις, (προφ. κοιν. Διαφέντεμμα,-εψις). » Προστασία, ὑπεράσπισις, ὑπερασπισμός. protection, défense, θ.

Διαυθεντευτὴς (προφ. κοιν. Διαφεντευτής). » Ὑπερασπιστὴς, ὑπέρμαχος, προστάτης, πρόμαχος, προασπιστής. protecteur, défenseur.

Διαυθεντεύω (προφ. κοιν. Διαφεντεύω, καὶ ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων Διφενδεύω), ῥ. μετ. » Ἀμύνω(-ομαι) (»Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι «), προΐσταμαι, προμαχέω, προμάχομαι, προασπίζω, προστατέω(-εύω), ὑπερασπίζω. protéger, défendre.

Διαφέρω, ῥ. οὐδ. » Ἑτέρως ἔχω, διαφέρω (» Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι,« Πλάτ.), παραλλάσσω(-ττω), ἀπέχω (» Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρωδ.). différer, être différent. ‖. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. »Πῇ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, πῇ δὲ ἑτέρως,« Ἀρστ.

Διαφορά. »Διαφορὰ, παραλλαγὴ, παράλλαξις, παράλλαγμα, ἀνομοιότης. différence, diversité.

Διαφορετικὰ, ἐπ. ἴδε Ἀλλοιῶς.

Διαφορετικὸς, ἡ, όν. » Διάφορος, ἀνόμοιος, παρηλλαγμένος, ἀπροσκὼς, ἔξαλλος. différent, divers, ἴδε καὶ Ἀλλοιώτικος.

Διάφορον (γενικῶς μὲν τὸ Κέρδος, ἡ Ὠφέλεια· ὅθεν Ἀδιαφόρετον, τὸ Ἀνωφελὲς, ἴδε τὰς λέξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: Αὐτίκα ὁ Θεόφραστος [περὶ φυτ. Θ'. 6]: » Καθαίρειν δὲ τὰ ῥάβδια τοῦ βαλσάμου καὶ τῶν δε ἕνεκα καὶ τοῦ διαφόρου· πωλεῖσθαι γὰρ τίμια «. » Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν, καὶ τάλαντον προσλαβεῖν,« Δημ., Παρβλ. καὶ Ἔξοδον· ἰδίως δὲ ὁ) »Τόκος (ἴδε Πλθ. ΑΒ', 43), τὸ γινόμενον, ἔργον. intérêt. ‖. τρέχει τὸ διάφορον. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν (Ἀριστοφ.). ‖. ὅ,τι κάμνει τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων 'του. » Τοὺς γιγνομένους τόκους τῶν χρημάτων (Ἰσοκρ.). « ‖. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορον. » Ἐνεργὸν καθιστάναι ταργύριον, τοκίζειν (Πολυδ.). faire valoir son argent, ἴδε καὶ Βάλλω. ‖. Ἔχει ἄσπρα 'ς τὸ διάφορον. »Ἀργύριον τοκίζεται αὐτῷ, « Ἀρτ. ‖. πληρόνω διάφορον. »Τοκοφορέω (Δημοσθ.). ‖. διάφορον διαφόρου. » Τόκος τόκου (Θεόφρ.), ἀνατοκισμός. intérêt sur intérêt. ‖. κάμνω τὸ διάφορον κεφάλι. » Ἀνατοκίζω (Κικ. Ἀττ.). ‖. τὸ κεφάλι καὶ τὸ διάφορον τῶν δώδεκα χρόνων. » Τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν (Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ.).« ‖. χωρὶς διάφορον. » Ἀτόκως (» Ἐνιαυτὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ,« Δημοσθ. Νικοστρ.). ‖. ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη ὅσον καιρὸν ἤθελε τὰ χρήματα χωρὶς διάφορον. »Ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένος (Ἀρς. Οἰκ.). «

Διάφορος (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ.): διάφοροι ἄνθρωποι, διάφοραις θωριαῖς, διάφορα χρώματα. » Παντοῖοι, παντοδαποὶ, ποικίλοι. divers.

Διβολίζω (τὸ χωράφι, ἀμπέλι κλπ.), ῥ. μετ. » Βωλοστροφέω, ὑποκονίζω, δευτερόω τὸν ἀγρόν. binner.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Διβόλισμα. »Βωλοστροφία, ὑποκόνισις. **binnage.**

Διδαχή. » Κήρυγμα, λόγος, ὁμιλία, δημηγορία. **sermon, oraison, θ. prédication, homélie.**

Διδυμάρικον (παιδί, προφ. κοιν. Λυμάρικο'). »Δίδυμος. **jumeau-elle.**

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), Μ. (θὰ) δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα καὶ Ἔδωσα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Δομένος καὶ Δοσμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Δίδωμι, παρέχω. **donner, accorder.** ||. δίδω 'πίσω. »Ἀποδίδωμι. **rendre, restituer.** ||. δίδω ἄδειαν, γνώμην, δόσιμον, δρόμον, λογαριασμὸν κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. ||. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ||. δίδω τόπον (τραβηχθῶμαι δηλ. καὶ παραμερίζω, ἵνα σταθῇ, καθήσῃ, περάσῃ ἄλλος). »Γποχωρέω, ὑπείκω (χώρας, ὁδοῦ, θάκων, ἕδρας), ὑπεξίσταμαι (»Ἀθήνησιν οὐχ ὑπεκστήσεταί σοι ὁ δοῦλος,« Ξνφ.). **céder la place (le pas) à quelqu'un.** ||. δίδω φαγεῖ' τὸ ἄλογον (τὴν ὄρνιθα, κτλ.), » Κριθὰς (» Τροφὴν) παραβάλλω τῷ ἵππῳ (τῇ ὄρνιθι κτλ.). ||. δίδω τραπέζι. » 'Εστίασιν παρέχω, « Πλούτ. (ὑγιειν. παραγγ.). ||. δίδω δῶρα (χαρίσματα) ἵνα γελάσω τινά. » Δώροις ἀναπείθω (διαφθείρω), δωροδοκέω (Διογ. Λαέρτ.). ||. δίδω μισθὸν, γνώμην, ψῆφ. » Μισθοδοτέω, γνωμοδοτέω, κτλ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που δίδει. » Δοτὴρ, (εἰς τὰ σύνθετα εὐχρηστότερον τὸ) δότης) καθὼς μισθοδότης, τροφοδότης, ἀγαθοδότης, κτλ.). ||. 'να μὴ 'τὸ δώσῃ ὁ θεός! » Μὴ γένοιτο! **à Dieu ne plaise.** ||. καὶ 'τὸν ἔδωκε τὴν κόρη 'του (εἰς γυναῖκα δηλ.). » Δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἣν ("Ομ.) «. »Ἀδελφὴν αὐτοῦ δώσειν (Θουκ.)«, ἴδε καὶ 'Γπανδρεύω. ||. μιὰ ἀγελάδα δίδει τόσαις ὀκάδαις γάλα· κάθε μελίσσι δίδει τόσαις ὀκάδαις μέλι, κτλ. ἴδε 'Εβγάζω. ||. τὸ δένδρον ἔδωσεν (ἔβγαλε δηλ. βλαστάρια), ἴδε Φυτρόνω. ||. δίδω (ἐμφανίζω, παρουσιάζω) ἀναφοράν, κτλ. » Δίδωμι γραμματεῖον (» Ὥρετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ χρήματα, καὶ δοὺς γραμματεῖον, ἠξίου ταῦτα κομίζεσθαι, κελεύσαντος βασιλέως,« Λυκ. Περεγρ.). **présenter un mémoire (une réquête).** ||. δίδω φωτιὰν, ἴδε Βάλλω. ||. 'να 'τὸν κάμνῃ 'να δίδῃ ὁ νοῦς 'του, (φρσ.). » Καὶ τὴν διάνοιαν ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον (Πλυτ. Ἀλεξ.).« **égayer l'esprit, réjouir,** ἴδε καὶ Ἀνοίγω καὶ Διασκεδάζω.

Διεστραμμένος (προφ. κοιν. Διαζρεμμένος), η, ον. » Χαλεπὸς, δύσκολος, δύστροπος, πικρὸς, δύσερις, ὀμφακίας καὶ στρυφνὸς τὸν τρόπον. **pervers, acariâtre, facheux, aigre, bourru, hargneux, mauvais, morose,** ἴδε καὶ Κακόγνωμος καὶ Παράξενος.

Διηγοῦμαι, Μ. (θὰ) διηγηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]διηγήθηκα, ψῆφ.), ῥ. ἀποθ. »Διηγέομαι, διέξειμι καὶ διεξίημι, δίειμι, διεξέρχομαι. **raconter, conter, réciter, faire le récit, narrer.**

Δίκαια, ἐπ. » Δικαίως, ἐνδίκως (Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.), κατὰ δίκην, ἐν (σὺν)δίκῃ. **justement.**

Δικαιοκρισία. »Εὐθυδικία, δικαίωσις, δικαιοκρισία (Γραφ.). **jugement équitable.**

Δίκαιος, η, ον. »Δίκαιος, ἔνδικος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐν δίκῃ (κατὰ δίκην). §. εὐθὺς, ἐπιεικὴς, δίκαιος. **juste, équitable.** ||. τὸ δίκαιον (ἡ εὔλογος αἰτία, τὸ δικαιολόγημα προφ. κοιν. Δίκῃο). »Δίκαιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. » Πόλει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Χρυσ. Β', 167), δικαίωμα (ἡ λέξις ἔγεινε πάγκοινος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σύμφωνον μὲ τὴν ὁποίαν δίδομεν σήμερον εἰς αὐτὴν σημασίαν εἶνε τοῦ Σουΐδα τό: »Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἡμᾶς δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων «), δικαίωσις, δικαιολογία καὶ δικαιολόγημα. **raison, droits.** ||. λέγω τὰ δίκαιά μου. » Δικαιολογέομαι, ἀπολογέομαι. **se justifier.** ||. ἔχεις δίκαιον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Δίκαια φῂς (λέγεις)· » Ὀρθῶς γιγνώσκεις. ||. αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δίκαιά μας. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν (Θουκ.). ||. εὑρίσκω τὸ δίκαιόν μου. » Δικαιόομαι, δίκης τυγχάνω, τυγχάνω τῶν δικαίων. ||. οὔτε χρεωστῶ, οὔτε δίκαιον εἶν' (ἑπομένως) 'να πληρώσω. » Οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι (Δσ.). « ||. ἔχω δίκαιον 'να σὲ παιδεύσω. » Σὲ μὲν δίκαιος εἶμ' ἐγὼ κολάζειν (Ἀριστοφ.). ||. εἶνε δίκαιον 'να χαθῇ ὅλως διόλου. » Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι (Δημοσθ.). ||. εἶνε δίκαιον 'ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ κἄτι τί. » Δίκαιός εἰμι μετασχεῖν καὶ αὐτὸς μέρους γοῦν τινος. ||. 'να 'πῇ κάνεις ἐκ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκῃο', (παροιμ.), ἴδε Στραβός. ||. ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκῃό' σου, ἴδε Ἐκδικοῦμαι. §. συνεκδχ. ὁ συμφωνημένος μισθὸς, καὶ ἑπομένως τὸ χρέος): δόσε με τὸ δίκῃό' μου· μὴ κρατῇς τὸ ξένο δίκῃο. » Τὰ δίκαια ἐπιτελεῖν (ποιεῖν), δικαιοῦν (Γραφ.). ||. 'να 'μπορῶ 'να 'πάρω τὸ δίκαιόν μου ἀπὸ τὸν Φορμίωνα. » Εἶναί μου τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ Φορμίωνος (Δημοσθ.).«

Δικαιοσύνη. »Τὸ δίκαιον, δικαιοσύνη, δικαιοπραγία, θέμις. §. ἐπιείκεια. **jnstice, équité.**

Δικάρτος, η, ον. » Διαρμένιος. **à deux mâts.**

Δικέλι, ἐργ. (γεωργ.). »Δίκελλα. **hoyau (à deux points), serfouette,** θ.

Δικέρατος, όν. »Δίκερως, δικέρατος (Ἀντίγ. Καρύστ.). **qui a deux cornes.**

Δικέφαλος, ον. »Δικέφαλος, (ποιητ.) δικάρηνος. **à deux têtes, qui a deux têtes.**

Δικράνι (καὶ χυδ. Δεκράνι, τὸ ἄλλ. Διχάλα), ἔργ. (γεωργ.) (ἀπὸ τοῦ) » Δικράνιον (ὑποκρ. τοῦ) δίκρανον (κυρ. τὸ διχαλωτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ) σκαλίς. **fourche,** θ. (καθότι τὸ πολύδοντον, τὸ ἄλλ. Τσουγγριὰ ἢ Τσουγγράνα καὶ Τουρκ. Ταράκι, ὠνομάζετο) » Ἀγρίφη, ἀγρείφνη ἢ ἄγρειφνα, κτεις-ενὸς (ὁ κηπουρικὸς), θρίναξ (Σουΐδ.). **rateau.**

Διμηνιὸ (σιτάρι, ὅπου γίνεται εἰς Δτμῆνι)δυὸ-τρεῖς μήναις). »Σιτάνιος καὶ σιτανίας (πυρός). **espèce de froment.**

Δίμιτον (εἶδος ὑφάσματος). » Δίμιτον (ἱμάτιον), ῥόμβοις ὑφαντὸν (Δημόκρ. παρ. Ἀθ. ΙΒ', 525), *ῥομβοϋφές. **basin.**

Δίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω.

Διορθόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθώω (-ομαι)., διορθόω(-ομαι), ἐπιδιορθώω (-ομαι), ἀναλαμβάνω, θεραπεύω, ἀκέσμαι, ῥυθμίζω. **corriger, redresser, arranger, remédier, réformer, rédiger.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμετίζω). »Ἐπισκευάζω, καταρτίζω, (»Καταρτίζοντες τὰ δίκτυα αὐτῶν,« Εὐαγγ.). ἀκέομαι. » Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων,« Λκ. **réparer, raccommoder, rajuster, rhabiller, ajuster.**

Διόρθωμα). »Ἐπανόρθωσις(-ωμα), Διόρθωσις)διόρθωσις(-μα), ἐπιδιόρθωσις(-ωμα). **réforme, correction.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμέτι). »Ἐπισκευὴ, καταρτισμός. **réparation, racommodage, rhabillage.** §. (μετφορ.). »Θεραπεία. **remède.**

Διορία. » Προθεσμία (ἡμέρα), ἀναβολὴ(Πλάτ. Νομ.), τάξις(Δημοσθ). **terme, échéance.** ||. ἵνα 'τὰ πληρώσουν μὲ διορίαις (ἐκ διαλειμμάτων δηλ.). »Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσι (Θουκ.). ||. καὶ 'τὸν ἔλεγεν ὅτι 'δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος 'του εἰς τὴν διορίαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὸ πληρώσῃ πρὸ δεκαὲξ ἡμερῶν εἰς τὴν πρωτομηνιάν. » Λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ (Λουκιαν. Ἑρμότ.)«. ||. ἔξω ἀπὸ τὴν διορίαν (ἀφ' οὗ πέρασε δηλ. ἡ διορία). »Ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος. ||. πέρασ' ἡ διορία, ἴδε Περνῶ.

Διορίζω, ῥ. μετ. » Τάσσω(-ττω), καθ(ἐφ)ίστημι, δια(ἀπο)τάσσω(-ττω). **établir, préposer, nommer, insti-**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

tuer, commettre, destiner, assigner, constituer. ||. διορίζω τὸν καιρὸν (τὸν τόπον, τὰ σύνορα, κτλ.). »Τάσσω(-ττω), ἐρίζω(-ομαι), τίθημι, προσδιορίζω. désigner, fixer. ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; »Πρότερον; ἐᾶς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίζης ἀντ' αὐτοῦ; ||. διώρισεν ἐπιστάτην τῶν ὑποθέσεών 'του τὸν φρονιμώτερον. »Τὸν φρονιμώτατον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι. ||. 'να διορίσωμεν μίαν ἡμέραν. » 'Ημέραν θέσθαι (Πλούτ.)· » 'Ημέραν ταξάμενοι (Πολυδ.)· » Συγχωρεῖν ἡμέραν. ||. 'τὸν ἔδωσε 'σπίτι, καὶ τοῦ διώρισε καὶ ταγήν. » Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, ᾧ ἄρτως διέταξεν αὐτῷ(Γραφ)«. ||. ὁ ἰατρὸς διώρισεν αἷμα. »Διέταξε (»Συνέταξε) σχάσαι τὸ φλεβίον(φλεβοτομηθῆναι). ordonner, prescrire. ||. ταὶς δὲ ἄλλαις σημαίαις 'ταὶς διορίζει ὁ στρατηγός. » Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Διότι, σύνδ. (αἰτιολ.). »Γὰρ, ὅτι, διότι, κτλ. ἴδε Ἐπειδή. ||. 'τὴν ὠνόμασεν Ἀμφίπολιν, διότι περιέχεται ἀπὸ τὰ δύω μέρη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κτλ. »Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν ὅτι, ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ κτλ.

Δίπατος, η, ον ('σπίτι κυρ.). »Διώροφος καὶ Διόροφος, διπλοῦς (»Οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, « Αυσ.), δίστεγος (Στράβ.). à deux étages.

Δίπλα, ἐπ. ἴδε Πλάγια.

Δίπλα (ἡ ἄλλ. Λόξα ἡ Φύλλον, τὸ Τουρκ. Κάτι, καὶ τὸ Τσάκισμα, τὸ σημάδι τοῦ διπλώματος). » Πτὺξ τυχὸς (ἡ), πτυγὴ, πτύγμα, διπλόη, καμπὴ, ἐπιπτυχή. pli, double. ||. ἡ ἀσπίδα 'του εἶχε πέντε δίπλαις βουβαλοτόμαρο. »Πέντε δὲ πτύχες βοέης ἀμφὶς ἐλήλαδατο ("Ομ.)«.

Διπλαρηά. » 'Η πλατεῖ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή. coup de plat d'épée. ||. 'τὸν καταίβασε κάμποσαις διπλαρηαίς. » Εὖ μάλα πλατεῖ τῷ ξίφει καθίκετο αὐτοῦ.

Διπλόνω, ῥ. μετ. »Πτύσσω, συμπτύσσω, διπλόω (»Κάμπτεσθαι τὸν σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, « Πλούτ.). plier.

Διπλὸς, ῆ, όν. »Διπλοῦς, δίπτυχος, δίπλαξ. §. Διπλάσιος καὶ διπλασίων, δὶς τοσοῦτος. double. ||. 'τοῦ 'τὸ πλήρωσε διπλόν. » Διπλάσιον ἀπέτισε· δὶς τοσοῦτον ἀπέδωκε. ||. τότε ἔπαιρνεν ἡ πόλις μας τὸ διπλὸν εἰσόδημα ἀπ' ὅ,τι 'παίρνει τῶρα. » Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους τὴν πόλιν λαμβάνουσαν.

Διπλοπόδης(ὁ ἄλλ. Σταυροπόδης), ισσα, ικον. »Τοὺς πόδας συγκάμψας. les jambes croisées.

Δίπλωμα. »Πτύξις, σύμπτυξις, δίπλωσις. plissure, θ. pliage. §. δίπλωμα (ὠνόμασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ ἢ προβιβασμοῦ εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν), ἴδε Πιττάκι.

Διπλωματιὰ, ἴδε Δίπλα.

Δίπορτος, η, ον ('σπίτι κυρ.). »Δίθυρος, ἀμφίθυρος. (maison) qui perce dans deux rues.

Διπροσωπία. »Διπλόη. duplicité.

Διπρόσωπος, η, ον. » Ἀλλοπρόσαλος, ἀμφιπρόσωπος (μεταφορ.), διπλοῦς. double.

Δισέγγονος, η, ι. »Δισέγγονος. arrière-petit-fils, arrière-petite-fille.

Δίσεφτος ἀντὶ Βίσεκτος (καὶ μπῆκε χρόνος Δίσεφτος καὶ μῆνας ὠργισμένος,« Ἄσμα δημοτ.).

Δίσκος. »'Υποκρητηρίδιον, δίσκος (μεταγ. » Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν,.. οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας,« Πολυδ.), ἄβαξ (ἰδίως ὁ ξύλινος). plateau, cabaret, sous-coupe καὶ soucoupe, θ. §. (συνεκδ. ἡ γενομένη εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀργυρολογία). »Ἀγερμὸς, ἔρανος καὶ ἐρανισμὸς (κυρ. διὰ τοὺς πτωχούς). quête, θ. bassin. ||. 'βγάλω δίσκον. »Ἀγείρω, ἐρανίζω(-ομαι). faire la quête.

Δίσκελον (παλοῦκι διχαλωτόν).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Σταλίς, σχαλίς καὶ σκαλίς, σχαλίδωμα, στάλιξ, δίκρανον, δίκροον, καὶ (κρσ.) δίκρουν (ξύλον). **fourche, θ. perche (pieu) à deux branches.**

Δισσάκκι (κυρ. τὸ διπλὸν σακκί, ἢ δύο σακκούλια ἑνωμένα, ὁ Τουρκ. χεϊμπὲς ἢ τζαμμεδάνι). »Ἱπποπῆραι (Σενεκ.). **bissac, valise, θ. bougette, θ. §.** (καταχρ. δὲ καὶ τὸ μονὸν, ὁ Τουρκ. τορβάς). »Πήρα, μάρσιππος μάρσιπος ϗ μάρσυπος. **bourse.** »Ἀσκοπήρα, κυνοῦχος (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἔχει καὶ »κυνοῦχον μόσχειον), ἀρυβαλὶς (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ κυνηγῶν, ἢ χυδ. Ταγαρτζίκα ἢ Τσάνδα). **besace, θ. gibécière, θ. fauconnière, θ. carnassière, θ.** »Κώρυκος, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπειδὴ ἦτον πλεκτὸν, ὡμοίαζε μᾶλλον τὸ 'δικό' 'μας ζεμπίλι), γρυμαία (-έα), γωρυτός. **panetière, θ. §.** Χιλωτὴρ (ὅπου βάλτλουν τὴν ταγὴν τῶν ἀλόγων καὶ 'τὸ κρεμοῦν εἰς τὸ κεφάλι 'των).

Διστάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀμφιβάλλω.

Δίστομος, η, ον (σπαθὶ κυρ.). »Ἀμφήκης, δίστομος, ἀμφίστομος. **à deux tranchans.**

Δίστρατον. »Δίκρους ὁδὸς, *ἄμφοδον. **chemin fourchu.**

Δίφορος, η, ον (κυρ. δένδρον καρποφοροῦν δὶς τοῦ ἔτους, τὸ Τουρκ. Γεδὶ-βερένι). »Δίφορος. (**arbre fruitier**) **qui porte deux fois par an.**

Διχάλα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Διχάλι (τὸ μεγάλο' ποδάρι τοῦ 'σακοῦ, παγουριοῦ κτλ.). »Χηλὴ, *ψαλίς. **pince, θ.**

Διχαλωτὸς, ὴ, ὸν, (ἐκ τοῦ) »Δίχαλος (Δωρ. ἀντὶ) Δίχηλος, δίκρους καὶ δικροῦς (Ξενοφ. Κυνηγ.), δισχιδὴς, διφυής. **fourchu.** ‖. τὰ 'φείδια καὶ ἡ γουστερίτσαις ἔχουν διχαλωτὴν γλῶσσαν. »Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι, τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν (Ἀριστοτ.).«

Διχόνοια. »Ἔρις, διχοφροσύνη, διαφωνία, διχοστασία, ἀλλοτριότης, στάσις. **discorde, θ. dissention, mésintelligence, désunion.** ‖. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να 'μᾶς φέρῃ εἰς διχόνοιαν μὲ τοὺς Θηβαίους. »'Επειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.). ¶

Δίχτυ (τὸ ἄλλως Πλεμμάτι, ἀντὶ) »Δίκτυ (,τύπον τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ 'Ετυμολ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Δίκτυον, ἄρκυς-υος (ἡ) κυρ. διὰ ταῖς ἀρκούδαις καὶ ἄλλα θηρία). **rets, filet, tramail** καὶ **tremail. §.** βάλλω 'ς τὰ δίχτυά μου (μεταφορ. ἀπατῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὸ θέλημά μου). »Σαγηνεύω, γριπεύω καὶ γριπίζω (ὅθεν τὸ Δισγρίπιστος τοῦ Λιβαν. 'Ο Εὐριπίδης [Βακχ.], φυλάξας τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, εἶπε): »Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, « ἐμβαίνει 'ς τὰ δίχτυά μας· (καὶ σαφέστερον ἀκόμη εἰς τὰς Φοινίσ.) »Δέδοικα, μή με, δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσινα. **il donne dans le filet,** ἴδε καὶ Γρίπος.

Δίχως, ἐπ. (ἐκ τοῦ) »Δίχα (»'Ορῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, «Σοφοκλ. Φιλοκτ. 31), ἴδε Χωρὶς.

Δίψα. »Δίψος (τὸ), δίψα. **soif, altération.**

Διψασμένος, η, ον. »Διψῶν-ῶσα. **altéré.**

Διψῶ, Μ. (θὰ) διψάσω (ὁ πθ. πρκ. πῆς μτχ. Διψασμένος κτλ.), ῥ. ἀμ. Διψάω, δίψῃ (-ψει) συνέχομαι. **avoir soif.**

Διώξιμον. »Ἀποβολὴ, ἐκβολὴ, ἐκπομπὴ, ἀποδίωξις. **l'action de chasser, expulsion.**

Διωρισμένος, η, ον. »Τεταγμένος, ῥητός, ἀποτεταγμένος. **assigné, fixé, établi, préfix, etc.** ἴδε καὶ Συμφωνημένος. ‖. ἡ διωρισμένη 'μέρα (εἰς τὰς κρισολογίας). »'Η κυρία. **le jour assigné.** ‖. ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη 'μέρα. »'Ενστάσης δὲ τῆς κυρίας. ‖. 'δὲν ἐφάνηκεν ('δὲν παρουσιάσθηκεν) εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν. »Οὐκ ἀπήντη-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σεν) εἰς τὴν κυρίαν. **il ne comparut à l'assignation.**

Διώχνω, Μ. (θὰ) διώξω (ἀόρ. Ἔδιωξα, καὶ πθ. [Ἐ]διώχθηκα, ὁ παθ. πρ. τῆς μτχ. Διωχμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Διώκω, ἐκ(ἀπο)διώκω, σοβέω, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποσοβέω, ἐξωθέω. **chasser, congédier** ||. διώχνω δοῦλον, κτλ.) ἴδε Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον).

Δοιάκι (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸ τιμόνι, ἀπὸ τοῦ) »Οἰάκιον (ὑποκρ. τοῦ) οἰαξ-ακος (ὁ), (κυρ. ὁ) »Αὐχὴν τοῦ πηδαλίου. **barre du gouvernail**. (»Καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐχ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου· λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς Οἰάκια, ξυλήριά τινα δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον,« Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 255). **timon.**

Δοκάνι } , (» Τὰ παλαιὰ τῶν
Δόκανον } Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται δόκανα καλοῦσι,« Πλούτ. περὶ Φιλαδελφ. Ὁ Ἡσύχ. λέγει: »Δοκάναι, αἱ στάλικες, αἷς ἵστανται τὰ λῖνα, ἢ κάλαμοι. « Ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ ἄλλ. Παγίδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Δοκάρι (τὸ μεγαλήτερον πατερδν, ἢ γρεντιὰ, ἢ ντιρέκι). »Δοκὸς, δοκίς. **poutre**, θ.

Δοκιμάζω (κυρ. φαγητὸν, ποτὸν, κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Γεύομαι. §. δοκιμάζω κονδύλι (μαχαῖρι, λατρικὸν, κτλ.). »Ἀποπειράομαι (»Ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν,« Πλάτ.). **éprouver, faire l'épreuve, essayer.** §. (μεταφρ. τὴν διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν μάθησιν κτλ. τινός). » Πειράομαι, δια(ἀπο)πειράομαι, πεῖραν (διάπειραν, δοκιμασίαν, ἀπόπειραν) λαμβάνω (ποιοῦμαι), διὰ πείρας εἶμι (» Ἡμεῖς δ' ἴσμεν ἀκριβέστερον οἱ διὰ πείρας ἰόντες,« Αἰσχ. Σωκρ.), δοκιμάζω (» Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας.« Ἰσοκρ.), γεῦμα λαμβάνω (Πλάτ. Ἱππ.), διακωδωνίζω (μεταφορ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων). **sonder**, ἴδε καὶ Πειράζω. ||. δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου (ἂν ἀπορῶ δηλ. 'να κατορθώσω τι). »Ἀποπειράομαι ἐμαυτοῦ, πειράομαι. **tenter**, ἴδε καὶ Προσπαθῶ. ||. δοκιμάζω τὴν τύχην μου. » Ἀπο(»Δια)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω τὸν κύβον (μεταφορ.), ἐξελέγχω τὴν τύχην (Πολύβ.). **tenter fortune.** §. δοκιμάζω πόνους (, κακὰ, βάσανα κτλ.), ἴδε Ὑποφέρω. ||. ἐδοκίμασε μιὰ' φρικτοῦνα', ἴδε Φουρτοῦνα.

Δοκιμασμένος, η, ον. » Δόκιμος, δεδοκιμασμένος. **éprouvé.**

Δοκιμή. »Πεῖρα, διά(ἀπό)πειρα, πείραμα, γεῦμα (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν. §. μεταφορ. δὲ καὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων. »Καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας,« Πλάτ. Ἱππ.), δοκιμὴ (μεταγ.). **épreuve**, θ. **essai, expérience, tentative**, θ.

Δόλιος, α, ον (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄθλιος, καθὼς ἀλλοῦ τὸ Καϋμένος. Ὁ Κορ. ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀδιάφθορον· πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι διεφθάρη ἀπὸ τοῦ) » Δείλαιος, ἴδε Κακόμοιρος καὶ Καϋμένος.

Δολόνω (τὸ ἀγκίστρι), ῥ. μετ. »Δελεάζω (» Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι,« Λουκιαν. Ἀλ.). **amorcer.** §. (τὸ κρασί, κτλ.) »Δολόω, δολίζω (Διοσκορ.), καπηλεύω, νοθεύω, κιβδηλεύω. **falsifier, altérer, frélater** (κυρ. τὸ κρασί), **mêler, mélanger, sophistiquer.**

Δόλωμα. »Δέλεαρ-ατος (τὸ) (ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ πανουργία). **appât, amorce**, θ. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ δολώνειν). »Δελέασμα, δελεασμὸς, δόλωσις, δόλωμα. **l'action d'amorcer.** §. »Καπηλεία, κιβδηλεία. **falsification**, 'Δοντάγρα, ἐργ. »'Οδοντάγρα. **davier, tenaille**, θ.

'Δόντι. » 'Οδοὺς-όντος (ὁ). **dent**, θ. ||. τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια. »Οἱ πρόσθιοι ὀδόντες (Ἀρχ.), τομεῖς, διχαστῆρες, κτένες, γελασῖνοι. **incisives.** ||. τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκυλόδον-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τον. ||. τὰ 'πισινὰ, ἴδε Τραπεζίτης. ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ἐμπροσθινὰ μόνον ὀδόντια, τὰ δὲ ὀπισινὰ 'δὲν 'τὰ ἀλλάζει κἀνὲν ζῶον. » Βάλλει δ' ἄνθρωπος τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐθὲν βάλλει τῶν ζώων,« Ἀρστ. ce sont les dents de devant qui changent dans l'homme: les molaires ne changent dans aucun animal. ||. ὅσοι ἔχουν ἀραιὰ ὀδόντια, ζοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὀλιγώτερον. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρστ. ||. μὲ τὰ 'δόντια, ἐπ. »'Οδάξ. avec les dents, à belles dents. ||. ἔχει εὔμορφα (ἄσπρα, μικρὰ, ἴσια, μαργαριταρένια) 'δόντια. (ἰδοὺ πῶς 'τὰ περιγράφει ὁ θελκτικώτατος Λουκιανὸς εἰς τὰς εἰκόνας 'του) : »'Οδόντας, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, καὶ κατὰ τοὺς στιλπνοτάτους μαργαρίτας ἐπὶ στίχου πεφυκότας.., αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ 'Ομήρου, ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὁμοίους.« elle a la bouche bien meublée. ||. τὰ 'δόντια τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωρίζεται ἡ ἡλικία'των. » Γνώμονες καὶ Φραζῆρες. dents qui marquent. ||. τὸ ἄλλαγμα τῶν τοιούτων 'δοντιῶν. » Βόλος. marque, θ. ||. (ὅθεν) »(ἵππος, ὄνος, κτλ.) Ἄβολος, ἀβολήτωρ, πρωτόβολος, δευτερόβολος (ὅ,που 'δὲν ἄρχισεν ἀκόμην ν' ἀλλάζῃ τὰ 'δόντιά 'του, ἢ 'δὲν τ' ἄλλαξεν ὅλα). (cheval etc.) qui marque encore. »Λειπογνώμων, ἀπογνώμων, κατηρτυκὼς (ὅ,που τ' ἄλλαξεν ὅλα). qui ne marque plus. ||. τὸ ἄλογον καὶ τὸ μουλάρι εἶνε 'ς τὸν καιρὸν 'του ἀφ' οὗ ἀλλάξοι τὰ 'δόντια. »Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους.« §. 'δόντια (συνεκδ. καὶ εἰς τὸ πληθ. ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρωτοβγάζει τὸ παιδὶ τὰ 'δόντια, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀῤῥώστιας τῶν παιδιῶν). »'Οδοντίασις, ὀδοντοφυΐα, γομφίασις ἢ γομφιασμός. dentition. ||. (ὅθεν) τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια (εἶνε δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας, ἢ 'βγάζει 'δόντια). » 'Οδοντιᾷ, ὀδοντοφυεῖ, γομφιᾷ. il est dans (le moment de) la dentition, ἴδε καὶ 'Εβγάζω. §. (καταχρ.) τ' ὀδόντι τοῦ κτενιοῦ. »'Οδοὺς-όντος (» Οἱ δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες βιαιότερον ἐπισπῶνται τὰς τρίχας,« Μενέμαχ. παρ' 'Ορειβασ.) ||. τὸ—τοῦ πριονιοῦ (καὶ ἄλλων ἐργαλείων). » Χάραγμα. ||. τὸ—τοῦ κλειδιοῦ. »Γόμφιος (Ἀριστοφ. Θεσμοφ.)«.

'Δοντιὰ (τὸ σημάδι τῆς δαγκαματιᾶς). » Δῆγμα, ὄδαγμα. coup de dents.

'Δοντοκοιλιὰ (κυρ. τὸ βαθούλωμα τῶν οὔλων, ὅπου εἶν' ἐῤῥιζωμένον τ' ὀδόντι). » Βόθριον, φάτνη, φατνίον, φάτνωμα. alvéole (des dents).

'Δοντόπονος. »'Οδονταλγία. mal aux dents.

Δόξα (ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, κλέος (τὸ), εὔκλεια, εὐδοξία, κῦδος (τὸ). gloire, θ., ἴδε καὶ 'Υπόληψις. ||. τὸ (Λατινικὸν) ὀνόρεμ 'μπορεῖ κἀνεὶς 'να τὸ μεταφράσῃ: δόξα ἢ τιμή. » Τὸ δὲ ὀνόρεμ δόξαν ἄν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειε (Πλούτ. Προβλ. 'Ρωμ.)α. §. (τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅ,που 'βγαίνει μετὰ τὴν βροχὴν), ἴδε Δοξάρι.

Δοξάζω. ῥ. μετ. » Σεμνύνω(-όω), κυδαίνω, δοξάζω (Εὐαγγ.). illustrer, ἴδε καὶ Τιμῶ ||. δοξάζω τὸν θεόν. » Δίδωμι (» Ἀπονέμω) δόξαν τῷ θεῷ, δοξάζω', μεγαλύνω. glorifier. §. (φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω). »Δόξης (» Δόξαν) ἔχω περί τινος, δοκέω, δοκῶ μοι, δοκεῖ μοι, δοξάζω (»Περὶ τῆς ψυχῆς δοξάζω οὕτω,« Πλάτ.), γινώ-(γνώ)σκω, τὴν γνώμην ἔχω (Θεκ.), νομίζω. penser, être d'opinion (d'avis), ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Νομίζω ἢ Φαίνομαι.

Δοξάρι (τῆς σαγίττας). » Τόξον. arc. ||. τὸ—τῆς λύρας. »Πλῆκτρον, archet. §. (μεταφορ. τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ Δόξα, διότι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [ἐν Κρατύλῳ] »ἡ δόξα τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ ἐπω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νόμασται,«). » Ἶρις (ἡ), τόξον οὐράνιον. arc en ciel.

Δοξασμένος, η, ον. » Δεδοξασμένος, ἔνδοξος, λαμπρὸς, εὐκλεὴς, περικλεὴς, κλεινός. illustre, glorieux, ἴδε καὶ Ξακουστός. ||. δοξασμένος ὁ θεὸς, (ἡ) δοξασμένον τὄνομα τοῦ θεοῦ, (φρσ.)! » Τῷ θεῷ χάρις! » Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον (Γραφ)! grâces à Dieu! Dieu merci!

Δόσιμον. » Φόρος, τέλος (τὸ), δασμὸς, ἀποφορά. impôt, tribut, taille, θ. taxe, θ. imposition. ||. ὅποιος πληρόνει δόσιμον. »Φόρου ὑποτελής. tributaire. ||. ὅποιος 'δὲν πληρόνει, ἴδε Ἀσύδοτος. ||. ἐκεῖνος ὅ,που συνάζει τὰ δοσίματα (ὁ Τουρκ. καπζιμάλης ἢ ταξιλδάρης). »Φορολόγος, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος. receveur (percepteur) des impôts. ||. δίδω (πληρόνω) δόσιμον. » Φόρον (»Φόρους) τελέω (ἀποφέρω), δασμοφορέω, ἀποφορὰν τελῶ (Πλούτ.). ||. ῥίχνω δόσιμον. » 'Επιβάλλω(» Τάσσω-τῶ, » 'Επιτίθημι) τοὺς φόρους, φοροθετέω. taxer, asseoir (inposer) des tailles. ||. συνάζω τὰ δοσίματα. »Εἰσπράττω(-ομαι,»'Εκλέγομαι)τοὺς φόρους, φορολογέω, δασμολογέω. lever (percevoir, recouvrer) les impôts.

Δούλα (ἡ ἄλλ. Δουλεύτρα). »Θεράπαινα, θεραπαινὶς, παιδίσκη (ἦτο τιμιωτέρα τῶν θεραπαίνων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰσαίου τὸ: »Καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην.« Ἰσ. περὶ τοῦ Κίμ. κλ.), παῖς, ἄβρα καὶ αὔρα (κυρ. ἡ παρακόρη), δμωῖς καὶ δμωὴ (ποιητ.), ἀμφίπολος (ποιητ.). servante, θ. femmes, θ. πλ.

Δουλειὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιὰν, μόνον εἰς τὴν Γραφὴν [Ἀριθμ.] ἀναφέρεται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν: » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ.«). »Ἔργον. travail, œuvre, θ. affaire, θ. ouvrage, besogne (οἰκ.), ἴδε καὶ Ὑπόθεσις, §. (ἡ ἐνασχόλησις). »Ἀσχολία, διακονία, ἐπιτήδευμα. occupation. ||. ἔχω δουλειάν. »Ἀσχολός εἰμι, ἀσχολίαν ἄγω (ἔχω), ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἔχω χίλιαις δουλειαῖς (φρσ. ὑπερβ.). »'Εν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. ποῦ 'ξεύρεις ἂν τὸν ἔτυχε κἀμμιὰ δουλειά; »Τί οἶδας·εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ (Λουκιαν.)«; ||. πολλαῖς φοραῖς παρακινοῦμεν τοὺς δούλους 'να πιάνουν τὴν δουλειάν 'τους καλλήτερα. »'Εγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμπ.).» ||. ἡ πρώτη 'του δουλειὰ, καθὼς ἔφθασεν, ἦτον. »Εὐθὺς δ' ἀφικομένῳ προὔργου ἦν (οὐδὲν ἦν αὐτῷ προὐργιαίτερον)· » Οὐδὲν προὐργιαίτερον ἐποιήσατο τοῦ .. » "Απαντα δεύτερα θέμενος ὡς ἀφίκετο. ||. 'να κάμῃ (κατορθώσῃ) κἀμμιὰ' δουλειά'. »Προὔργου τι ποιήσειν. ||. 'δικὴ σου δουλειὰ εἶνε κὴ-αὐτή. »Σοῦ καὶ τοῦτο. il t'appartient (concerne). ||. τοῦτο 'δὲν εἶνε καθενὸς δουλειά. »Οὐ παντός. ||. 'δὲν ἔχω (κάθουμαι χωρὶς) δουλειάν. » Ἀργέω, ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν ἔχει (κάθεται χωρὶς) δουλειάν. » Ἀργὸς, ἀργῶν, σχολάζων. désœuvré, désoccupé, oisif. ||. εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ἴδε Ἄξιος. ||. κύτταζε τὴ' δουλειά' σου (φρσ.). » Τὰ σαυτοῦ πράττε· » Τὰ σαυτοῦ ἔργα κόμιζε. mêlez-vous de vos affaires. ||. καὶ ὑπάγουν ἡ δουλειαίς 'του. »Κακῶς φέρεται τὰ αὐτοῦ,« Ξνφ. 'Ελλ. ||. καὶ τὴν δουλειάν 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (παστρικὴν), ἴδε Κάμνω. §. (τὸ ἐργόχειρον). »"Εργον, πόνος, πόνημα, ἐργόχειρον. ouvrage. §. (τὸ δούλεμμα). » 'Εργασία. travail. ||. τί δουλειά! πολλὴ (ψιλὴ, θαυμαςὴ, κτλ.) δουλειά! »Τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. §. (ἰδιαιτ. ἡ δύσκολη καὶ κοπιαστικὴ ἢ ἐπικερδής.» "Εργον, πρᾶγμα, χρῆμα, ἴδε καὶ Δυσκολία. ||. 'ξεύρεις δὰ, μεγάλη δουλειά! (ἡ) δουλειὰ εἶνε κὴ-αὐτό; » Οὐδὲν ἔργον· » Οὐδὲν πρᾶγμα (Πλάτ.). ||. μὴ 'τὸ κάμνετε δουλειὰν (ὑπόθεσιν). » Μη-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δὲν πρᾶγμα ποιῆσθε (Ἡροδ.). ||. ἐκτὸς ἐὰν 'τὸ κάμῃ κἀνεὶς δουλειά'. »Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος,« Πλάτ. ||. (αὐτὸ) εἶνε δουλειά! (δηλαδὴ ἐπωφελὲς, ἄξιον τοῦ κόπου) »Καλόν τι χρῆμα. §. (ἡ πρὸς τὴν πολιτείαν ἢ τὸ κοινὸν γινομένη). » Λειτουργία, λειτούργημα, διακονία, ὑπηρεσία, ὑπούργημα. **service, charge (publique)**, θ. **emploi**, ἴδε καὶ Ἀξίωμα. ||. ἐκεῖνοι 'που εἶν' εἰς δουλειά'. » Οἱ ἐν πράγμασιν, οἱ πολιτευόμενοι', οἱ τὰ κοινὰ (τὰ τῆς πόλεως) πράττοντες. **les gens en place.**

Δούλεμμα. »'Εργασία. **travail.** ||. δούλεμμα τῆς γῆς. »Γεωργία, γεωπονία, ἐργασία, θεραπεία. **culture**, θ. **labour, labourage.**

Δουλεμμένος, η, ον. »'Ησκημένος, εἰργασμένος. **ouvré, travaillé.** ||. τὸ δουλεμμένον διάφορον (μεταφορ.). »Τὸ γιγνόμενον, τὸ ἔργον, ἴδε Διάφορον.

Δούλευσις (προφ. κοιν. Δούλεψι'), ἴδε Μισθός. §. »Ὑπηρεσία, ὑπηρέτημα (Πλούτ.), ὑπουργία, δούλευμα (»Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἤδὺ, κ' οὐκ ἀναίνομαι » Ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη, « Εὐριπ. 'Ορες. 221). **service.** ||. εἶν' εἰς δούλευσιν (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίαν), ἴδε Δουλειά. ||. εἶν' εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ τάδε. »Τῷ δεῖνι ὑπηρετούμενος. **il est au service (aux gages) d'un tel.**

Δουλευτᾶς(-τὴς), άδισσα, ἄδικον (ὅποιος δουλεύει πολὺ, ἢ 'δὲν βαρηέται τὴν δουλειάν. 'Ο Εὐσταθ. 'Οδυσσ. Ο, 441: καὶ ὁ Γ. Παχυμ. ἀναφέρουν τὴν λέξιν Δουλευτὴς ὡς συνωνυμον τοῦ Δοῦλος). »Φιλεργὸς, φιλόπονος, ἐργατικὸς, ἐθελόπονος, καματηρὸς (τὴν σήμερον ὀνομάζεται κυρ. ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ ὁ μεταξοσκώληξ). **travailleur.** §. (ἰδιαιτ. ὁ χονδροδουλευτὴς), ἴδε 'Εργάτης.

Δουλεύτρα (ἀντὶ) » Δουλεύτρια (»Δρήστειραι αἱ δουλεύτριαι,« Εὐς. **1661**, 47, καθὼς καὶ Πλάτρα ἀντὶ Πράτρια), ἴδε Δοῦλα.

Δουλεύω (ὡς δοῦλος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς τοὺς ἀρχ. ἐσήμαινεν, εἶμαι σκλάβος). » 'Υπηρετέω, διακονέω, ὑπουργέω, λειτουργέω (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον). **servir.** §. (ὡς τεχνίτης). »'Εργάζομαι, κατασκευάζω, ἐπιτηδεύω, τεχνάομαι(-άζομαι). **travailler, mettre en œuvre, apprêter.** ||. δουλεύω τὴν γῆν. »Γεωργέω, θεραπεύω (τὴν γῆν), ἐργάζομαι, διεργάζομαι (» Σπείρεται δὲ εἰς πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς,« Θεοφρ. Φυτ. Δ'). **cultiver, labourer.** ||. δουλεύω πέτρας (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. Β', 19.) »Σωκράτην δουλεῦσαι καὶ ἐργάσασθαι λίθους. « (Σημ: 'δὲν εἶμαι σύμφωνος περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐνταῦθα μὲ τὸν σοφὸν Κοραῆν, ὑποθέτων τὸ δουλεῦσαι εἰς τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ πραθῆναι τὸν Σωκράτην ὡς δοῦλον, ἢ αἰχμάλωτον ληφθέντα, καθὼς αὐτὸς ὁ Διογένης λέγει ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸς τὸν Φαίδωνα δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίτωνι λυτρώσασθαι,« ἢ, συλληφθέντα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν τῷ πλέειν που, πραθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Πόλλις τὸν Πλάτωνα ἐπώλησεν εἰς τὴν Αἴγιναν. Τὸ κατωτέρω μάλιστα ἐπιφερόμενον: »Κρίτωνα δ' ἀναζῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ πείθει ἔτι μᾶλλον), ἴδε Σκαλίζω. ||. δουλεύω σίδηρον (καὶ ἄλλα μέταλλα). »Χαλκεύω, ἐλαύνω, σφυρηλατέω. **forger.** §. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντόν). » Διαπυΐσκω (ἱποκρ.). **faire suppurer.** §. ῥ. ἀμ. τρπρσ. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις): τὸ ἐργαστῆρί 'του 'δὲν δουλεύει (δὲν πουλεῖ ἔτι δηλ.). »Ἀπρασία περὶ τὸ ἐργαστήριον. **sa boutique n'est pas achalandée.** ||. τὸ ὡρολόγι 'του 'δὲν δουλεύει, ἴδε Στέκομαι. ||. ἡ πληγή 'του δουλεύει, ἴδε Τρέχω.

Δοῦλος (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο μόνον ὁ ἀγορασμένος, ὁ σκλάβος). »Θεράπων, οἰκέτης, διάκονος, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, παῖς (κυρ. ὁ ψυχοῦὸς ἢ τὸ κοπέλι), ὑπουργὸς, λει-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τουργός, δμὼς-ωὸς (ποιητ.). domestique, serviteur, valet. ||. τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μίαν φορὰν δοῦλός 'του (ἄνθρωπός 'του). »Σατύρῳ . . , ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.). « ||. (περιληπτ.) οἱ δοῦλοι. »Οἰκετεία (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), θεραπεία (»Καὶ θεραπεία πολλὴ σφόδρα ,« Γραφ.), θεραπόντων (οἰκετῶν) ὄχλος. valetaille, θ.

Δρακόνι(-όντι), 'ψ. » Δράκων (ὁ πελάγιος ἢ θαλάσσιος), δράκαινα, δρακαινίς. vive, θ. dragon (de mer). τρυγὼν (ἡ θαλασσία) ('δὲν ἠξεύρω, ἂν, καθὼς λέγει ὁ Γαζῆς ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη' Τρυγόνι). raie (la venimeuse).

Δρακοντιά, φ. »Δρακόντιον ἢ Δρακόντειον), ἄρον. »Καλοῦσι δέ τι δρακόντιον ἄρον, διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν, « Θφρ. estragon, ἴδε ᾧ παράβλ. 'Φειδοβότανον.

Δρακόντισα (λέξις συνειθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά μας· ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Γοργὼ-οῦς, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὸ) Λαμία ἢ Λάμια (λέξιν ἐπίσης συνειθισμένην, μὲ τὴν ὁποίαν παίζων Δημοχάρης ὁ Σόλιος ὠνόμαζε Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, μῦθον, προσεπιλέγων »"Οτι καὶ Λαμίαν ἔχει «). »Δράκαινα. ogresse, θ. §. ἴδε Στρίγλα.

Δράκος (τὸ μεγάλο 'φεῖδι), ζ. »Δράκων-οντος (ὁ). dragon. §. (εἰς τὰ παραμύθια 'μας ὁ δράκος ἀναλογεῖ μὲ τὸ) »Κύκλωψ (ἢ μὲ τὸ) Γίγας. ogre.

Δράμι (εἶδος μετρικοῦ βάρους, ἀπὸ τοῦ) »Δραχμίον (ὑποκορ. τοῦ) »Δραχμὴ (τῶν παλαιῶν ἐξύγιζεν 72 σιταρόσπυρα, τὴν σήμερον 60). drachme, θ. gros (8 's τὴν οὐγγιὰ'), denier (ζυγίζει 24 σπυριά).

Δράνα. »Ἀναδενδρὰς (ἄμπελος) (ἡ) (»Οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν, ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης,« Πλούτ. Πρβλ. 'Ρωμ.). treille, θ.

Δρεπανάκι, ἐργ. »Δρεπάνιον. faucille, ἴδε καὶ Κλαδευτῆρι.

Δρεπάνι, ἐργ. »Δρέπανον καὶ δρεπάνη. faux, θ.

Δρίμαις ('Ο 'Ησύχ. ὀνομάζει Δρίμην τὴν ψύχραν. Τὴν σήμερον κοινῶς ἡ γυναῖκες ὀνομάζουν ταῖς πρώταις πέντε 'μέραις τοῦ Αὐγούστου, ταῖς ὁποίαις τρόπον τινὰ καὶ ἑορτάζουν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυόνουν καὶ ἀφανίζονται. Ἀνάλογον ἄλλην δεισιδαιμονίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τὴν περὶ τῆς »Ἀστροβολίας ἢ Ἀστροβλησίας (, πάθους, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, μετὰ ταῖς 20 θηλ. τοῦ Ἰουλίου, τοὺς μὲν ἀνθρώπους, ᾧ μάλιστα τὰ παιδιά, ἐθανάτωνε, τὰ δὲ φυτὰ ἐμάραινε, κτλ. "Οθεν τὸ ἰδικόν μας): 'τὸν ἔπιασαν ἡ δρίμαις, (ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν παλαιῶν τό) »Ἀστρόβλητος (»Ἀστροβλὴς) γέγονε, (καὶ μονολεκτ.) ἠστροβολήθη.

Δρόμος (ὁ προσδιωρισμένος εἰς διόδευσιν τόπος). »'Οδὸς (ἡ). λεωφόρος καὶ ἀγυιὰ (κυρ. ὁ μεγάλος, ὁ ἄλλ. βασιλικός. »'Οδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα, οὐκ ἐκκλινοῦμεν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ,« Γραφ.), πλατεῖα καὶ ἀμαξιτὸς (κυρ. ὁ πλατὺς καὶ εὐρύχωρος, Τουρκ. ἀραμπὰ-γιολοῦ), τρίβος (ἡ), κέλευθος (ἡ) καὶ κέλευθα (τὰ) (ποιητ.). route, θ. §. rue, θ. chemin, voie. θ. §. avenue, θ. ἴδε καὶ Πέρασμα. ||. δείχνω τὸν δρόμον, ἴδε Δείχνω. ||. ἀλλάζω ('παίρνω ἄλλον) δρόμον. » 'Ετέραν τρέπομαι. changer de route. ||. ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. ||. ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον. »'Ο δὲ δῆμος αὐτῷ διέστη. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ ὁδοιπορεῖν). » 'Οδοιπορία, πορεία, ὁδὸς (ἡ), δρόμος. chemin, θ. marche, θ. ||. ἔκαμε πολὺν δρόμον, ἴδε Κάμνω. ||. δίδω δρόμον (τὰ ἄλλ. Ξεκάμνω καὶ Ξεπορτῶ, διώχνω θηλ., κυρ. δοῦλον, δούλαν κτλ.). »Ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀπολύω, ἀποπέμπω (-ομαι). mettre dehors (ou à la porte), congédier, éconduire, donner le congé, licencier (κυρ. στράτευμα). ||. ἠθέλησε 'να 'τὴν δώσῃ δρόμον κρυφά. » Ἠβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν (Εὐαγγ.). « ||.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εἶνε πέντε ἡμερῶν δρόμον μακρυά. »(Νῆσός τις), δρόμον ἡμερῶν πέντε Βρεττανίας ἀπέχουσα (Πλούτ. π. τ. ἐμφ. πρσπ. τῷ δίσκῳ τῆς σελήνης.),« ἴδε καὶ Ἡμέρα. §. (διάστημα χωρισμένον κατὰ μῆκος εἰς τὰ περιβόλια μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν διὰ περίπατον). » Δρόμος, περίπατος, ὄρχατος. allée, θ. §. (ἀντὶ τοῦ Φορά), πόσους δρόμους νερὸν ἔφερε; »Δρόμος (»Οὔπω δύ' ἡ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην, « Πλάτ.), φορὰ (Πολυδ.). voie, (combien il a fait de voies d'eau?), θ. §.(ναυτ.) Ἔπῆρε (εἶχε πολὺν, καλὸν) δρόμον τὸ καράβι. » Εὐδρομία τοῦ πλοῦ, διάβασις (»Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν,« Ἱπποκρ. Ἐπιστ.) (ἀμφ.). §. (μεταφορ. ὁ σκοπὸς, τὸ προκείμενον): 'δὲν εἶν' ἔξω τοῦ δρόμου' να ἐρωτήσωμεν. (ἀπαράλλαχτα εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Χοηφ.). » Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου.«

Δροσερὸς, ἡ, όν. » Δροσώδης, ἔνδροσος, δροσερὸς, δροσοβόλος, θαλερός. frais-aîche. (ἐπὶ οἴκου) ψυχεινὸς (»Διαιτήρια τοῦ μὲν θέρους ψυχεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά, « Ξνφ.).

Δροσιὰ (» Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν,« Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 287, 56., ἐκ τοῦ Ἰων.) » Δροσίη, = » Δρόσος (ἡ) rosée, θ. §. » Ψῦχος (τὸ) (»'Ως θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'). frais, fraîcheur, θ. ||. τὸ καλοκαῖρι κοιμοῦμαι 'ς τὴ' δροσιὰ' (ἡ) 'ς τὸ δροσιὸ' (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τῷ ὄντι κοιμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξω τὸ καλοκαῖρι). » Θέρους ἐν τῷ ψύχει καθεύδω, ἴδε καὶ Κοιμοῦμαι.

Δροσίζω, ῥ. μετ. » Ψύχω, ἀνα-(κατα,δια)ψύχω,δροσίζω.rafraîchir, désaltérer. ||. δροσίζει, ἐδρόσισε, χ. (ἐλλειπτ. ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀὴρ, τὸ περιέχον), ῥ. ὐδ. ἀπρ. » Ἀποψύχει (»'Επειδὰν ἀποψύξῃ, Πλάτ. Φαιδρ.).

Δρόσισμα. » Ἀνάψυξις, ἀναψυχή. rafraîchissement.

Δροσιστικὸς, ἡ, όν. »Ἀνα(»Κατα-» Δια)ψυκτικός. rafraîchissant.

Δύναμις. » Ἰσχὺς, ἀλκὴ, ῥώμη, σθένος (τὸ), τόνος, δύναμις, κράτος (τὸ), βία (ποιητ.), ῥωμαλεότης. force, θ. pouvoir. ||. ἔχω δύναμιν. »Ἰσχύω, δύναμαι, ἔρρωμαι, σθένω, εὐσθενέω. ||. ἔχω μεγάλην (πολλὴν, πολλὰ μεγάλην) δύναμιν. » Μέγα (»Μέγιστον) ἰσχύω (δύναμαι). ||. τόσην δύναμιν εἶχεν, ὥστε. . . » Καὶ τοσαῦτα ἐδύνατο ὥστε . . . (Λυσ.). ||. ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν, 'δὲν εἶν' ἀδύνατος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων (Λυσ.). « ||. κατὰ τὴν δύναμίν μου (σου, 'του, 'της, 'των, κτλ.). »'Ες δύναμιν, ὅση δύναμις, κατὰ δύναμιν (καὶ συγκρ. ποιητ.) καθδύναμιν, ὡς (εἰς, ἐς, κατὰ) τὸ δυνατὸν, ἢ δυνατὸν, ἐκ τῶν δυνατῶν, τά γε δυνατά. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των, ἴδε Σηκόνω.

Δυναμόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Δυναμόω-ῶ (μτγν. ἀντὶ) » 'Ενισχύω, ῥωννύω ἢ ῥώννυμι, ἐπιῤῥωννύω(-ῥώννυμι), κρατύνω, κραταιόω, ἰσχυροποιέω. fortifier, renforcer, conforter, reconforter, enforcir, corroborer. §. μέσ. » 'Ρωννύομαι ἢ 'Ρώννυμαι, ἐπιῤῥωννύω(-υμι) ἐμαυτὸν, ἐνισχύομαι, ἀνδρίζομαι. se fortifier, enforcir.

Δυνάμωμα (τὸ). » Δυνάμωσις.

Δυναμωτικὸς, ἡ, όν. »Ἰσχύος ἐμποιητικὸς, δυναμοποιὸς, ἰσχυτήριος (Ἱπποκρ.). fortifiant, corroboratif, confortatif, cordial.

Δυναστεία, ἴδε Βία.

Δυναστεύω, ῥ. μετ. » Δυναστεύω (μεταγ.), ἴδε Βιάζω.

Δυναστικῶς, ἐπ. »Βίᾳ, πρὸς βίαν, βιαίως. de vive force.

Δυνατὰ, ἐπ. » Ἰσχυρῶς, σφόδρα, σφοδρῶς, μέγα, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, κραταιῶς, γενναίως, εὐσθενῶς. fortement, vigoureusement, ἴδε καὶ 'Γιερά. ||. φωνάζω δυνατά. » Μέγα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

βοάω, γεγωνέω. crier haut, ἴδε καὶ Μεγαλοφώνως. ||. ἔδηξε δυνατώτερα παρ' ὅ,τι ἐσυνείθιζε. » Βῆξαι μειζόνως ἢ ὡς εἰώθει. « Ἡρόδ. ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα. » Μεῖζον φθέγγεται (διαλέγεται), « Πλάτ., Πλ. ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα ἀπ' ὅλους. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « ||. αὐτὸς μὲν ὁμιλεῖ εὔμορφα καὶ δυνατά, ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον. » Οὑτοσὶ μὲν καλὸν καὶ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγὼ (Δημοσθ.). « ||. τόσον δυνατὰ ἐφωνάξατε! » Τηλικοῦτον ἀνεκράγετε (Δημοσθ.). « ||. ἐκτύπησε δυνατὰ τὴν γῆν ὁ Σόλων μὲ τὸ ῥάβδί 'τε. » Σφόδρα πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν ὁ Σόλων. «

Δυνατὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. » Ἰσχυρὸς, εὐσθενὴς, εὐσθενῶν, δυνατὸς (Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 9 καὶ Στράβ. ΙΕ. ὁ δὲ Πλθ. [10, 31, 8.] καὶ ἐπὶ ἀψύχ. » Προτείχισμα δυνατὸν «), ἄλκιμος, κρατερὸς, κραταιός. fort, puissant, ἴδε καὶ §. Ἄξιος. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. §. δυνατὸν (εἰς τὸ οὐδέτ. ἐκεῖν' ὅ,που 'μπορεῖ 'να γένῃ). » Οἷόν τε, δυνατὸν, ἐφικτόν. possible. ||. εἶνε δυνατόν. » Ἔστιν, οἷόν τέ ἐστι, δύναται (Πλουτ.), πάρεστιν. ||. ; εἶναι δυνατόν ; » Ἔεθ' ὅπως ; ||. 'δὲν εἶνε δυνατόν. » Οὐχ οἷόν τε, οὐκ ἔστιν, ἴδε καὶ Ἀδύνατον. ||. εἶνε δυνατὸν 'να μὴ 'ξεύρῃς τίποτε ; » Πῶς γὰρ οἷόν τε μηδὲν εἰδέναι σε; se peut il faire que vous n'en sachiez rien ? ||. ὅσον τὸ δυνατόν. » Ὡς ἔη. ||. ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. » Ὡς ἐγὼ μάλιστα, ἴδε καὶ Δύναμις. ||. βάλλω τὰ δυνατά μου. » Ἰσχυρίζομαι, συντείνω, συντείνω (ἐπιτείνω) ἐμαυτόν. je fais tout mon possible, ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Τρόπος. §. ξύλον (κτλ.) δυνατόν. » Στιφρὸν, ἴδε Κοντάρι. §. σκόρδον (ἴξεῖδι, κρασὶ, κτλ.) δυνατόν. » Δριμὺς, αὐστηρὸς, ὀάκνων (μεταφορ.). §. δυνατὴ μυρωδιά. » Δυνατωτάτη δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἡ τῶν μύρων εὐωδία (λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Α', 29], φέρων παράδειγμα τοὺς στίχ. 173 καὶ 174 τῆς Ξ 'Ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος] ἴδε ᾧ Βαρύς. §. φωνὴ δυνατή. » Γεγωνυῖα, ἐξάκουστος. haute, θ. §. βροχὴ δυνατὴ, ἄνεμος (κτλ.) δυνατός. » Λάβρος, ῥαγδαῖος, σκληρὸς, ἀκραὴς, λαμπρὸς, σφοδρὸς, ἴδε καὶ 'Ορμητικός. ||. ἐσηκωθήκαμεν μ' ἕνα δυνατὸ βοῤῥηά'. » Ἅπαντες λαμπρῷ σφόδρα σκίῤῥωνι. par un vent du Nord très frais (très fort). ||. φύσηξαν δυνατοὶ βοῤῥηάδες, ἴδε Βοῤῥηάς.

Δύνομαι (» Ὑψηλὴ φωνὴν ἐφώναξεν, ὅσο' κὴ-ἂν ἐδυνότουν, « Ἄσμα δημοτ.), ῥ. ἀποθ. ἴδε 'Ημπορῶ.

Δύο (προφ. κοιν. Δυὸ-ὼ), ἀριθμ. » Δύο (-ω). deux. ||. δυὸ φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δυὸ, ἴδε Αὐτός. ||. δυὸ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. οἱ δύο. » Ἄμφω. ||. ᾧ οἱ δύο. » Ἀμφότεροι. tous les deux. ||. οἱ δύο χοῖροι πόσα ποδάρια ἔχουν; » Τῶ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; ||. καὶ οἱ δύο 'τους ἦσαν ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα. » Ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς 'Ελλάδος ὄντοιν. ||. εἶνε δὲ δυὸ δρόμοι. » 'Εστὸν δὲ δύω ὁδοὶ, ἴδε καὶ Μακρυά. ||. δύο χρόνοι. » Διετίσ, δίετες (τὸ). ||. δυὸ χρόνων. » Διετὴς ᾧ Διέτης. ||. δύο χρόνους πρὸ τῆς ἁλώσεως. » Δευτέρῳ πρότερον ἔτει τῆς ἁλώσεως (Δ. Ἁλ.) «. ||. ἀπὸ δυὸ-δυό. » Ἀνὰ δύο, σύνδυο, κατὰ συζυγίαν, κατὰ ζυγὰ (» Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά). « deux à deux. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρσ.) Ἄτερος. ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό ; » Πότερος ; ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. ||. κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δυό. » Οὐδέτερος. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια. » Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, (καὶ ἐλλειπτ.). » Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ||. ἀπὸ τὰ δυὸ (καὶ εἰς τὰ δυὸ κτλ.) μέρη, ἴδε Μέρος. ||. κατὰ δύο (ᾧ κατὰ τοὺς δύω) τρόπους. » Ἀμφοτέρως (» Πολλῶν ὀνομάτων ἀμφοτέρως λεγομένων, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, « Στρβ.). de deux manières.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τῆς προθ. Ἀμφὶ ἢ τοῦ ἐπιρ. Δὶς, τοῦ ὁποίου διεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ γρῆσις· ὅθεν) μαχαῖρι μὲ δυὸ κόψαις (μεταφορ. στόματα). » Ἀμφίστομος (» Ἀμφήκης, » Δίστομος) μάγαιρα. ||. καράβι μὲ δυὸ πρύμναις. »(ναῦς) Ἀμφίπρυμνος. ||. 'σπίτι μὲ δύο θύραις. »(οἰκία) Ἀμφίθυρος, δίθυρος, δίθ.

'Δυόσμος, φ. » 'Ηδύοσμον, μίνθη (ἢ κηπαία), καλαμίνθη. menthe, θ. baume, herbe du cœur, θ.

Δυσεύρετος, η, ον. » Δυσπόριστος, σπάνιος, δυσεύρητος. difficile à trouver, rare.

Δυσικὸς, ἡ, ὀν, (ἀπαντᾶται ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς Βυζ., ἀντὶ) Δυτικός.

Δύσις. » Δυσμαὶ (αἱ), ἑσπέρα. occident, coucher, ouest.

Δύσκολα, ἐπ. » Δυσχερῶς, χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως. difficilement, péniblement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορίου Δυσ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἑπομένας λέξεις, πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν ὁποίων ἠμποροῦν 'να σχηματισθοῦν καὶ πλῆθος ἄλλαι). ||. δύσκολα ξεκολνᾷ, ἴδε Ξεκολνῶ.

Δυσκολεύω, ῥ. μετ. » Πράγματα παρέχω. faire naitre des difficultés, susciter des entraves (des difficultés). ||. δυσκολεύομαι, ῥ. μέσ. »'Οκνέω, ὄκνος μ' ἔχει. faire difficulté (scrupule), avoir de la peine.

Δυσκολία. » Δυσχέρεια, χαλεπότης, ἔργον (ἴδε Δύσκολος), δεινότης, τὸ δυσχερὲς κτλ. difficulté.

Δυσκολοαναίβατος, η, ον. »Δυσανάβατος καὶ (συγκ. ποιητ.) Δυσάμβατος. difficile à monter (gravir).

Δυσκολόβραστος, η, ον, ἴδε Κακόβραστος.

Δυσκολογέλαστος, η, ον. »Δυσεξαπάτητος. difficile à tromper.

Δυσκολογνώριστος, η, ον. »Δυσανάγνωστος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος. méconnaissable.

Δυσκολοδούλευτος, η, ον. » Δύσεργος καὶ Δυσεργὴς (Θφρ.). difficile à travailler.

Δυσκολεξέταστος, η, ον. » Δυσδιερεύνητος, δυσδιαίτητος, δυσδιεξίπτητος, δυσεξέλικτος. dont la recherche est difficile.

Δυσκολοημέρωτος, η, ον. »Δυστιθάσσευτος. difficile à apprivoiser.

Δυσκολοϊάτρευτος (προφ. κοιν. Δυσκολογιάτρευτος), η, ον. » Δυσίατος, δυσαλθής. difficile à guerir.

Δυσκολοκαταίβατος, η, ον. »Δυσκάθοδος. difficile à descendre.

Δυσκολοκατόρθωτος, η, ον. »Δυσκατόρθωτος, δυσκατάπρακτος, δυσκατέργαστος, δύσεργος. difficile à faire, ἴδε καὶ Δύσκολος.

Δυσκολοκυρίευτος, η, ον. »Δυσάλωτος. difficile à prendre.

Δυσκολονίκητος, η, ον. » Δυσνίκητος, δυσκαταγώνιστος, δυσκατέργαστος. difficile à vaincre.

Δυσκολομέτρητος, η, ον. »Δυσαρίθμητος.

Δυσκολοοικονόμητος, η, ον. »Δυσμεταχείριστος, δυσχερής. difficile à manier (à traiter).

Δυσκολοπάστρευτος, η, ον. »Δυσεκκάθαρτος. difficile a nettoyer.

Δυσκολοπέραστος, η, ον. »Δύσπορος, δυσπόρευτος, δυσπέραστος, δυσδιάβατος. difficile à passer (traverser), impraticable.

Δύσκολος, η, ον. »Δυσχερὴς, χαλεπὸς, ἐπίπονος, ἐργώδης, δύσκολος, δεινὸς, δυσέφικτος, δύσεργος, ἀργαλέος. difficile, malaisé. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορ. Δυσ, ἴδε Δύσκολα): δρόμος δύσκολος. »Δύσβατος, δύσπορος, τραχύς. rude, raboteux. ||. δύσκολη κρίσις. »Δυσδιαίτητος δίκη. ||. πολλὰ δύσκολος. »Παγχάλεπος, δυσχερέστατος, κτλ. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. »"Εργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.). «

Δυσκολοτρύπητος, η, ον. »Δύσρρητος, δυστρύπητος. difficile à trouer.

Δυσκολοτσάκκιστος, η, ον. »Δύσ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θραυστος, δύσθλαστος, δυσκάτακτος. difficile à rompre (à briser).

Δυσκολοϋπόφερτος, η, ον. » Δυσκαρτέρητος, δυσάνεκτος, (ποιητ.) δύσοιστος. difficile à supporter.

Δυσκολοφύλακτος, η, ον. » Δυςήρητος. difficile à garder ou à observer.

Δυσκολοχάλαστος, η, ον. » Δυσκαθαίρετος. difficile à détruire.

Δυσκολοχώνευτος, η, ον. » Δύσπεπτος, δυσοικονόμητος, δυσκατέργαςος, δυσδιαχώρητος, δυσανάδοτος (Ξενοκρ.), δυσκατάπεπτος, κακοστόμαχος. difficile à digérer, indigeste.

Δυσκολώτερα, ἐπ. » Δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, κτλ. plus difficilement, avec plus de difficulté.

Δυσκολώτερος, η, ον. » Δυσχερέστερος, κτλ. plus difficile.

Δύσκυαμος, φ. (φαρμακ.). » Ὑοσκύαμος καὶ Διοσκύαμος (Διοσκορ.), ἱερὰ βοτάνη, δαιμονία (ὅθεν τὸ κοινῶς Δαιμοναρηά). jusquiame, hanebane καὶ henebane.

Δυστυχὴς } , η, ον. » Δυςτυχισμένος } χὴς, δυστυχῶν, δυσδαίμων, κακοδαίμων, δυσκληρῶν. malheureux, ἴδε καὶ Κακόμοιρος καὶ Πτωχός.

Δυστυχία. » Δυσημερία, δυστυχία, δυσπραγία, δυσκληρία. malheur, revers, ἴδε καὶ Κακομοιριὰ, καὶ Πτωχεία, καὶ Συμφορά.

Δυστυχῶ, ῥ. οὐδ. » Πένομαι, δυσπραγέω, δυστυχέω, ταπεινὰ πράσσω (-ττω), δυσημερέω, δυσκληρέω, κακοπραγέω. être dans l'indigence, jouer de malheur, ἴδε καὶ Πτωχαίνω.

Δυτικὰ, ἐπ. » Πρὸς (»Ἐπὶ) δυσμὰς (ἑσπέραν, ἥλιον δύνοντα, ζέφυρον). vers l'occident.

Δυτικὸς, ἡ, όν. » Ἑσπέριος, δυσμικὸς, δυτικὸς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ δυσμῶν (πρὸς δυσμάς). occidental.

Δώδεκα, ἀριθμ. » Δυοκαίδεκα, δώδεκα. douze. ||. δώδεκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δώδεκα χιλιάδες. » Μύριοι καὶ δισχίλιοι, δισχίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. εἰς δώδεκα ᾽μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. δώδεκα χρόνων. » Δωδεκαέτης (ὁ), δωδεκαέτις (ἡ), δωδεκαετὴς -οῦς (ὁ καὶ ἡ).

Δωδεκά(ἡ)μερον (τὸ), » Δωδεκήμερος καὶ Δωδεχήμερος καὶ Δωδεκαήμερος (ἡ).

Δωδεκάδα } . » Δωδεκὰς, δυοκαι-
Δωδεκαριὰ } δεκάς. douzaine, θ. ||. κἀμμιὰ δωδεκαριά. » Δώδεκά που μάλιστα.

Δῶμα (τὸ). » Τέγος (τὸ), δῶμα (Εὐαγγ.), δωμάτιον (Ἡρωδ.). terrasse, θ. plate forme, θ.

E

Ε, ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. » Ἐγγίζω-ἀγγίζω, ἐχῖνος-ἀχινὸς, ἐπάνω-ἀπάνου, ἔντερον-ἄντερον, ἐργαλειὸς-ἀργαλειὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ἀργαλέος ἀντὶ Ἐργαλέος), κτλ. ||. εἰς Η. ἢ ΕΙ· » Ἑλαδῶ-κηλαϊδῶ, μηλέα-μηλιὰ ἢ μηλειὰ, ψεκὰς-ψηχάλα, βορέας-βορηὰς ἢ βορειὰς, πατέεται-πατηέται ἢ πατειέται, κινέομαι-κουνηοῦμαι ἢ κουνειοῦμαι, κτλ. ||. εἰς Ο. » Ἔμπυος-ὄμπυος, ἐρέβινθος-ῥοβίθι, ἑρμηνεία-ὁρμήνεια, εὔκαιρος-ὄφκαιρος, ἕξω-ὄξου, ἐχθρὸς-ὀχτρὸς, Ἑβραῖος-Ὀβραῖος καὶ (χυδ.) Ὀβρηὸς, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Λατῖν.) ἐλαία-οlea. ||. εἰς Υ· » Χέω-χύνω, ξέω-ξύνω, κτλ. §. ἀφαιρεῖται, εἰς τὰς ἀπὸ προθέσεων συνθέτους μάλιστα λέξεις· » Ἐνοίκιον-νοῖκι, ἐμπήγω-μπήγω, ἐψητὸν-ψητὸν, ἐρεύγομαι-ῥεύγομαι, κτλ. §. προστίθεται (ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει): » Τοῦτος-ἐτοῦτος· ἦταν-ἦτανε. §. ἐκθλίβεται. » Θεωρῶ-θωρῶ, χρεωστῶ-χρουστῶ, νεωπὸς-νωπὸς, φέρετε-φέρτε (ὅπως τὸ ἔχει καὶ ὁ Ὅμηρος), καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Νεοσσιὰ-Νοσσιὰ, κλ.

Ἔ, μόρ. (πολυσήμαντον). » Ἔα, εἶα, ὦ, ὤ. ho, he, ὁ, hem. §. (σημαίνει δισταγμὸν μετ' εἰρωνείας). Ἔ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δά! μὲ τὰ ὅλα σου; » Ἔα! μὴ λέγε! παίζων ταῦτα! **ho, ho, vous plaisantez donc.** §. (συγκατάθεσιν βεβιασμένην). ἔ καλά, ἂς εἶναι. » Εἶα δή! εἶεν, ἔστω, θῶμεν δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχειν. **he bien, soit donc.** §. (πλῆξιν καὶ ἀνυπομονησίαν). ἔ δά! βαρέθηκα! ὡς πότε; » Ἔα, μέχρι τίνος; ἐπιτέτριμμαι. §. (ἀγανάκτησιν καὶ ἀπορίαν). ἔ! φθάνει! τόχυσες. » Ἔα, παῦε, κατεσκέδακας. §. (προσκάλεσμα ἢ φώναγμα). » Ὦ! **hola! he!** ||. ἔ! ἐσένα λέγω. » Οὗτος, σέ φημι. **hola, l'ami! he, vous!** ἴδε καὶ Ἄ, καὶ Αἴ, καὶ Εἰά.

'Εαυτὸς,-τοῦ, (ἀντων. αὐτοπαθὴς χωρὶς ὀνομαστικὴν), (κατὰ μὲν τὰ ἄλλα ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » 'Εαυτοῦ (-τῆς,-τῶν, κτλ. διαφέρουσα δὲ πρῶτον μὲν καθότι ἐκεῖνοι τὴν μετεχειρίζοντο ἀνάρθως καὶ ἡμεῖς ἐνάρθρως· δεύτερον δὲ, διότι εἰς ἐκείνους εἶχεν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἡμᾶς ὄχι· καὶ τρίτον, διότι ἡμεῖς 'τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, ἐκεῖνοι δὲ κυρίως μόνον εἰς τὸ τρίτον). ||. τὸν ἑαυτόν μου. » 'Εμὲ αὐτόν. ||. τὸν ἑαυτόν σου. » Σὲ αὐτὸν ᾧ Σαυτόν. ||. τὸν ἑαυτόν 'της. » 'Εαυτὴν καὶ Αὐτήν. ||. τὸν ἑαυτόν 'μας. » 'Ημᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν σας. » 'Υμᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν 'τους. » Σφᾶς αὐτοὺς (-τὰς) καὶ 'Εαυτοὺς (-τὰς) κτλ. **soi, se** (εἰς μόνα τὰ ῥήματα). ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Συνέρχομαι. ||. ἀφ' ἑαυτοῦ 'του. » Οἴκοθεν, αὐθόρμητος. **de son propre gré.**

'Εβγάζω (προφ. κοιν 'Βγάζω), Μ. (θὰ) 'βγάλω (ἀόρ. Ἔβγαλα. ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. 'Βγαλμένος κτλ.), ῥ. μετ. (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀπὸ τοῦ) » 'Εκβάλλω, ἐξαιρέω, ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐκφορέω. §. προήημι(-εμαι). **sortir, faire sortir, ôter, détacher.** ||. ἐβγάζω τὰ λέπια. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω. **écailler.** ||. 'να 'βγάλῃ τὴν φλοῦδαν. » Περιελεῖν τὸν φλοιὸν, ἴδε καὶ Ξεφλουδίζω. ||. ἐβγάζει τὰ κόκκαλα τῆς ἀθερίνας. » Τῶν ἀθερινῶν τὰς ἀκάνθας ἐκλέγεται. ||. ἀφ' οὗ 'βγάλουν τ' ἀγκάθια τῆς ἀγριαγκινάρας. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας (Ἀθην.).« ||. ἀφ' οὗ τοῦ 'βγάλῃς τὰ σπάραχνα, 'τὸ πλύνῃς, 'τοῦ κόψῃς ὀλόγυρα τὰ ἀγκάθια, 'τὸ σχίζεις ὥμορφα κτλ. » 'Εξελὼν τὰ βραγχία, πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας κύκλῳ, παράσχισον χρηστῶς κτλ.,« Ἀθ. ||. ἐβγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμόν). » Ἀποκαλύπτομαι. **se découvrir.** ||. ἐβγάζω τὰ 'ποδήματα (ταὶς κάλτσαις κτλ. ἐγὼ ἄλλου), ἴδε Τραβῶ. ||. ἐβγάζω τὰ 'ποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου, κτλ.). » 'Υπολύομαι. **se déchausser.** ||. ἐβγάζω τὰ 'μμάτια. » 'Εκκόπτω (» 'Εξορύσσω-ττω, » 'Εκκεντέω [» 'Εάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν,« Ἀριστοτ. Γ. Β'. 12) τοὺς ὀφθαλμούς. **crever les yeux.** ||. ἐβγάζω τὴν μύξαν μου, ἴδε Μύξα. ||. ἐβγάζω 'δόντι (χαλασμένον). » 'Εξαιρέω(-ομαι). ||. ἐβγάζουν τὸ κουκκοῦστι. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες (Θεόφρ. Α'. Φυτ. 3). ||. ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'του. » Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,« Ἀρετ. ||. μοῦ ἔβγαλε τὴν ψυχὴν 'ως οὗ 'να μὲ 'τὸ δώσῃ, ἴδε Τυραννῶ. ||. αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν ἐβγάζει χολὴν (φλέγματα, κλπ.). » Χολὴν ἀνάγει (ἀναφέρει, ἀναδίωσιν). ||. ἐβγάζω φωτιὰν μὲ τὸν πυρόβολον. » Πῦρ ἐκτρίβω (ἀνακαίω). **faire jaillir du feu.** ||, ἐβγάζω τὸ χέρι (ποδάρι κτλ.). » 'Εξαρθρόω(-ομαι). **prendre (se donner) un écart, disloquer, luxer, démettre, déboîter.** ||. ἐβγάζω 'δόντια. » Τοὺς ὀδόντας ἀναφέρω (φύω) (» Ὅς, ἐπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,« Ἀριστοφ. Βατρ.), ἀνάγω (» Ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας,« Ἱππκρ.), ὀδοντοφυέω. **les dents me percent (viennent), mes dents poussent,** ἴδε καὶ 'Δόντι. ||. ἔβγαλε (ἐτίναξε) βλαστάρια. » Βλαστοὺς ἀνῆκε (μεθῆκεν, ἀφῆκεν [» 'Η Καλλιστέφανος ἐλαία τοὺς πτόρθους ἀφίησιν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους,« Ἀριστοτ.]), ἐβλαστοφύησεν, ἀνεβλάστησεν. il a rejeté (rejeté par le pied), il poussa. ||. ἡ ἀγριοκουκκουναρηὰ ὅταν κοπῇ 'δὲν ἐβγάζει πλέον βλαστάρι. »Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει,« Ἡρ. ||. ἐβγάζω τρίχαις (μαλλιὰ, μυςάκια, κτλ.). »Φύω τρίχας, τριχοφυέω. pousser du poil, se couvrir de poil. ||. ἐβγάζω ῥίζαις (σπίθαις, κτλ.). »Ῥιζοβολέω (»Σπινθηροβολέω, κτλ.). ||. ἐβγάζω φλόγα. »Φλόγα ἀνίημι. ||. ἡ Ἀττικὴ 'βγάζει τὸ γλυκότερο' μέλι', καὶ τὸ πικρότερο' κώνειον. »Φέρει, ἐκφέρει, φύει. produire. ||. ἐβγάζω εὐλογιὰ (σπυριὰ, κτλ.). »'Εξανθέω (»Φλυκταίναις ἐξηνθηκὼς), φύματα φύω (ἐκφύω, ἐκθύω), φλυκταινόομαι. ||. μήπως ἔχεις εὐλογιάν; —Ὄχι: διότι 'τὴν ἔβγαλα. ne serait-il pas la petite verole que vous auriez? — Non, je l'ai eue. ||. ἔβγαλ' ἕνα κότσι 'ς τὸ ποδάρι. »Τύλον ἐξέφυσεν. il lui vint un cal au pied. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. »Βουβὼν ἐπήρθη αὐτῷ (Προκπ. Ἱστορ.).« ||. ἐβγάζω πουλιὰ (βάλλω δηλ. κλώσσαις). »Ὄρνιθας μαιεύομαι. ||. ἐβγάζω πουλιὰ (ἀπὸ τὰ αὐγά των). »'Εκνεοσσεύω(-ττεύω), ἐκκολάπτω, ἐκλέπω, ἐκγλύφω. faire éclore. ||. τὸ περιστέρι 'βγάζει τὰ πουλιά 'του εἰς δεκατέσσερης 'μέραις. »Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι δὲ περιστερῶν νεοσσοὶ ἐκκολάπτονται (ἐκλέπονται, ἐκγλύφονται, ἐκπέττονται). ils éclosent au bout de 14 jours. »'Εν αἷς τίκτουσα (ἡ ἀλκύων) ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς, »Σχλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 252. ||. γεννᾷ δὲ κἀμμιὰ' φορὰ' καὶ τρία αὐγά· ποτὲ ὅμως 'δὲν ἐβγάζει περισσότερα παρὰ δύο πουλιά. »Τίκτει δὲ καὶ τρία ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἐξάγει οὐδέποτε δυοῖν πλέον νεοττοῖν (Ἀριςοτ. Ζ, ΣΤ', 5.).« ||. μιὰ ἀγελάδα 'βγάζει (δίδει) τέσσερης-ἡμισει' ὠκάδες γάλα. »Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα (Ἀριστοτ.).« ||. ἕνα μελίσσι 'βγάζει (δίδει) ἑπτά-'μισει' ὠκάδες μέλι, τὰ εὐτυχισμένα δεκατέσσερης ἢ δεκαπέντε, καὶ πολλὰ ὀλίγα εἴκοσι ὠκάδες. »Βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶ ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δὲ εὐθηνοῦντα δύο χοὰς ἢ πένθ' ἡμίχοα· τριῖς δὲ χοὰς ὀλίγα. ||. 'δὲν ἐτολμοῦσαν οὔτε φωνὴν 'να 'βγάλουν. »Μηδὲ φωνὴν ἐκβάλλειν τολμῶντας (Πλούτ. Καισ. ξς').« ||. ἔβγαλε μιὰν φωνήν. »Φωνὴν ῥήξας. pousser. ||. ἔβγαλε μιὰν λεπτὴν-λεπτὴν φωνήν. »Λεπτόν τι (καὶ μύχιον, ὥσπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς) φθέγμα προέμενος. ||. ἐβγάλλω τὸν θυμόν μου, ἴδε Ξεθυμαίνω. ||. ἐβγάζω λόγον (εἴδησιν). »Διαδίδω, ἐκφέρω. répandre, publier. ||. ποιὸς ἔβγαλ' αὐτὴν τὴν συνήθειαν; »Τίς ἐξήνεγκε (εἰσήγαγε); qui a introduit (amené) cet usage? ||. ἐβγάζω τὸν λότον, ἴδε Λαχνός. ||. ἐβγάζω μερτικόν. »'Εξαιρέομαι μοῖραν. ||. 'τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Παύω. ||. ἀφ' οὗ 'βγάλοι τὸν Μεγαβάτην, ὁ ὁποῖος ἦτον προτοῦ διοικητής. »Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε. ||. ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον 'να ἰδῶ, ἴδε Προβάλλω. ||. ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. τὸν ἔβγαλε ψεύτην. »Ψευδόμενον αὐτὸν ἐξήλεγξεν. il l'a démenti, il lui donna un démenti. ||. 'τοὺς ἔβγαλ' ἀμύγδαλα καὶ ῥῴδια (εἰς τὸ τραπέζι δηλ. ἵνα φάγουν). »Τῶν ἀμυγδάλων παρέθηκα καὶ τῶν ῥοϊδίων. ||. ἔβγαλλεν (ἐνν. ἀπὸ τὸ πουγγεῖ' 'του) δύο δηνάρια, καὶ τὰ ἔδωκε τὸν πανδοχέα. »'Εκβαλὼν (ἐνν. τοῦ βαλαντίου) δύο δηνάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ (Εὐαγγ.).« ayant tiré deux déniers. ||. δὲν 'μπόρεσε 'να βγάλῃ (διαβάσῃ) τὸ γράψιμόν 'του. »Οὐκ ἐξεγένετό οἱ διαγνῶναι (ἀναλέξασθαι) τὰ γεγραμμένα. il ne put déchiffrer son écriture. ||. 'βγάζω τὄνομα τοῦ παιδιοῦ. »Τίθεμαι ὄνομα. imposer (donner) le nom. ||. ἀκόμα 'δὲν 'τὸν ἴδαμε, καὶ Γιάννη' 'τὸν ἐβγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) »Αἴξ οὔπω τέτο κεν, ἔρι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρος δ' ἐπὶ δώματα παίζει· (καὶ μὲ τό:) » Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἐλεῖν, τὴν ἅλμην κυκᾷς.« ||. ἔβγαλε τὸ ὄνομα τοῦ κορητσιοῦ ('τὸ δυσφήμησε δηλ., φράσις, ἀπαράλλακτος σχεδὸν μὲ τὸ Γραφικόν): » Ὅτι ἐξήνεγκεν ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ τὴν παρθένον (Δευτερον.). « (καὶ μὲ τοῦ Εὐαγγελ. τὸ) » Ὅταν ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν (Λουκ. ΣΤ').« ||. ἐβγάζω τὸ ψωμί μου. » Πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον. gagner son pain . ||. εἰς 14 χρόνους ἔβγαλαν 2200 τάλαντα. » Ἐξενεγκεῖν αὐτοὺς ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα (Πλὲ. Γ', 27, 5)«.

Ἐβγαίνω (προφ. κοιν. Βγαίνω), Μ. (θὰ) ἔβγω (ἀόρ. Ἐβγῆκα), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ) » Ἐκβαίνω. » Προέρχομαι, ἐξέρχομαι, πρόειμι, ἔξειμι, προΐημι, ἐκπορεύομαι. sortir. §. se détacher. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι. » Ἀποβαίνω. débarquer. ||. ἐβγαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας. » Ἐκνήχομαι, ἐκνέω. se sauver à la nage. ||. ἐβγαίνω ἐπάνω (ἢ) εἰς τὴν ὄψιν. » Ἀναφέρομαι (» Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο «), ἀναδύω(-υμι)-ομαι. ||. ἐβγαίνω 'ς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς π' ὀσπίτι 'μας, ἴδε Ἐμβαίνω. ||. ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι, τὸ ἄστρον, κτλ.). » Ἀνέτειλεν, ἀνέσχε. se lever. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου (μεταφ.). » Ἐκπίπτω, ἐξάγομαι, ἐκφέρομαι, ἔκφορος γίγνομαι (Συνεσ.). ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ συλλογικά μου. » Ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν. ||. ἐβγῆκεν ἕνας λόγος. » Φήμη τις διέπτη (διαδέδοται, ἐξέπεσεν). un bruit a été repandu. ||. 'να μὴν ἔβγῃ ἔξω λόγος. » Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πρασσομένων.« ('Ο δὲ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι στιχ. 399, εἶπε:) » Μὴ προβῇ λόγος.« ||. τῶρα 'βγῆκεν αὐτὴ ἡ συνήθεια. » Ἄρτι τὸ ἔθος τοῦτο ἡμῖν ἐπιδεδήμηκεν. ||. ἀπ' αὐτὸ λέγουν ὅτι 'βγῆκε καὶ ἡ παροιμία. » Ἐκ τούτου καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασιν. ||. ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Παύω. ||. ἐβγῆκε τὸ χέρι του (τὸ ποδάρι 'τε, κτλ.). » Τὴν χεῖρα (τὸν πόδα, κτλ.) ἐξήρθρωται. » Ἡ χεὶρ (» Ὁ ποῦς) ὤλισθεν (ἐκπέπτωκεν) αὐτῷ. » Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν ('Επικτ. ἐγχ.).« il s'est demis le bras (le pied, etc.), il se donna un écart. ||. 'βγαίνει ὁ 'πάτος 'του. » Ἐκπίπτει τὴν ἕδραν (Θεοφρ. Φυτ. Θ', 9). le fondement lui descend. ||. ἡ καλλήτερη σκάρφη 'βγαίνει 'ς τὴν Ἀντίκυραν· Τὰ κουκκιὰ 'δὲν βγῆκαν ἀκόμη, κτλ. ἴδε Φυτρόνω. ||. ἐβγῆκαν τὰ 'δόντιά 'του. » Ἀνέτειλαν (» Ἔφυσαν) αὐτῷ οἱ ὀδόντες. les deuts lui percèrent (poussèrent, vinrent). ||. 'ως οὗ 'να ἔβγουν τὰ γένειά σας. » Ἕως τοῦ ἀνατεῖλαι τοὺς πώγωνας ὑμῶν,« Γρῳ. ||. ἐβγῆκε σπυρὶ (πόνεμα) εἰς τὸ βυζί 'της. » Ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτῆς ἔφυ φῦμα (Ἡρόδ. Γ', 133).« ||. 'πίσω ἀπὸ τὸν ναὸν ἐβγαίνει ἕνα νερόν, ἴδε Ἀναβρύω. ||. ἐβγαίνει τὸ πουλὶ ἀπὸ τ' αὐγό'. » Ἐκλέπεται, ἐκλεπίζεται, ἐκκολάπτεται. éclore. ||. ἐβγῆκε 'ς τὸ' σπόρο' (φρσ. γεωργ., ἔβγαλε δηλ. κοτσάνι ἢ βλαστάρι ἕνα κάμῃ σπόρον), ἴδε Ξεβλασταρόνω. ||. ἐβγῆκεν ἡ βοῦλλα ἐπάνω 'ς τὸ κερί. » Ἀπετυπώθη, ἐναπετυπώθη, ἐξεμάχθη, ἐναπεμάχθη. §. ἡ θωριὰ ἐβγαίνει ἢ 'δὲν ἐβγαίνει (ξεβάφει). » Ἐξίτηλος (» Δυσοσποιός, » Βεβαία, » Ἀνέκπλυτος, » Ἔμμονος) ἢ » Ἀνεξίτηλος ἡ βαφὴ (τὸ ἄνθος). ||. ἡ θωριά 'του 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. » Ἡ πλύσις οὐ δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι, « Πλάτ. ||. 'πεῦ 'βγαίν' αὐτὸς ὁ δρόμος; ἴδε Πάγω. ||. ὅλ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια 'βγαίνουν 'ς τὸ' μεγάλο' δρόμο'. » Αὗται δὲ πᾶσαι εἰς τὴν λεωφόρον ἀναστομοῦνται· αἱ ἀτραποί. ||. τὴν θύραν 'που 'βγαίνει 'ς τὸ περιβόλι. » Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν (Ξενοφ.). « §. (μεταφ.) 'τοῦ βγῆκε σὲ καλὸ', (φρσ.) » Πρὸς ἀγαθοῦ ἐγένετο· » Χωρήσαντός οἱ τούτου ('Ηρόδ.)· » Εὐω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δώθη. ||. σὲ καλὸν 'να μοῦ ἔβγῃ!« »Ἀγαθὸν τί μοι γένοιτ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, « (Μένανδρ. παρὰ) Κλμ. ||. καὶ εἰ μὲν ἔβγῃ σὲ καλό'. »Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.).« ||. 'δὲν'τοῦ'βγῆκε σὲ καλό'. »Εἰς οὐδὲν ἀπέβη χρηστόν· »Οὐκ ἐς ἀγαθὸν ἐτελεύτα (ἀπέσκηψε)· Πρὸς κακοῦ ἐγένετο αὐτῷ. **Il ne lui en resulta rien de bon.** ||. 'δὲν ἐβγῆκε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γνώμην 'του, ἴδε Δεξιά. ||. αὐτὸς ὁ λογαριασμὸς'δὲν ἐβγαίνει. »Οὐ συμβαίνει, οὐ συγκεφαλαιοῦται. ||. ἐβγῆκε (ἀλήθευσε δηλ.) τ' ὄνειρόν'τε (ἡ προφητεία, κτλ.). »'Εξήκει οἱ ὁ ὄνειρος ('Ηρόδ. Γ'.)· »Ἀπέσκηψε· »Τὸν ὄνειρον (τὴν ὄψιν) οἱ ἐξεληλυθέναι· »Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν, ἴδε Ἀληθεύω. ||. κακὸς ἄνθρωπος ἐβγῆκεν (ἀπεδείχθη, κατήντησεν) ὁ ἄνδρας μου. »Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις (Εὐρ. Μήδ. 229).« ||. πῶς 'βγαίνουν τὰ λόγια! »Τὰ λόγι' ὡς περαίνεται (Ἀριστοφ. Σφ. 795)· (ὁ Ὅμηρος 'τὸ εἶπε:) »Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.« ||. 'δὲν ἐβγῆκε κἀνὲν ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμεν. »Ὧν ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκε (Ἰσοκρ.)· »Εἰ μὲν ἐκβέβηκεν ὅσ' ἀπήγγειλε πρὸς ἡμᾶς οὗτος (Δημοθ. Παραπρ.).« ||. ἐβγῆκε τ' ὄνομά σε, (φρσ. ὁμοία τῇ Γραφ.) »Καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν τοῖς ἔθνεσιν (Ἰεζεκ. Ις', 14).« ||. ἐβγῆκε ('δὲν ἐβγῆκεν ἀκόμη') ὁ μῆνας. »Τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς (Δημοθ. Παντ.)· »Ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνὸς (Ξενοφ. Ἀναβ Ζ'.).« ||. πρὸ τοῦ 'να ἔβγῃ ὁ χρόνος. »Πρὶν ἐξελθεῖν τὸν ἐνιαυτὸν (Δημ. Παραπρ.).« §. (συνεκδχ. καὶ κατ' εὐφημισμὸν) ἐβγαίνω (ἀντὶ τοῦ, 'Γπάγω πρὸς χρείαν μου. Ὅθεν:) πόσαις φοραῖς 'βγῆκε: ἴδε Χρεία.

Ἔβγαλμα. »Ἔξοδος, ἐξαίρεσις, ἐξαγωγὴ (κυρ. πραγματειῶν), ἐκβολὴ (κυρ. ἡ ἄλλ. Χύσις). **sortie,** θ. ||. ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν. »Ἀπόβασις. **débarquement.** ||. ἔβγαλμα τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων. »Ἐκδρομή, ἔξοδος, ἐκβοήθεια. **sortie,** θ.

Ἔβγασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐβγαίνουν). »Ἔξοδος (ἡ). **issue,** θ.

Ἑβδομάδα. »Ἑβδομὰς καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἑπτὰς (ἡ). **semaine,** θ.

Ἑβδομαδιάτικος, η, ον. »**Ἑβδομαδικός. hébdomadaire.**

Ἑβδομῆντα, ἀριθ. »**Ἑβδομήκοντα. soixante et dix.** ||. ἑβδομῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἑβδομῆντα χιλιάδες. »Ἑπτακισμύριοι. ||. ἑβδομῆντα χρόνων. »Ἑβδομηκοντούτης (ὁ), ἑβδομηκροντοῦτις (ἡ). **septuagénaire.**

Ἑβδομηνταριά. »**Ἑβδομηκοντάς. soixantaine,** θ. ||. καμμιὰ ἑβδομηνταριά. »Ἑβδομήκοντά που μάλιστα. **quelque soixantaine.**

Ἐγγαστρόνω (προφ. κοιν. Γκαστρόνω). ἐκ τοῦ »Ἐγγαστρώω (»Καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην, « Νικήτ. μητροπολ. Ἡρακλ. παρὰ Σουϊκήρῳ), ῥ. μετ. »Πληρόω (Ἀριστοτ.), ἔγκυον (ἐγκύμονα) ποιέω. **faire un enfant à quelqu'une, engrosser** (οἰκ.). ||. εἶπεν ὅτι 'τὴν ἐγγάστρωσε. »Κύειν ἔφη ἐξ αὐτοῦ. **qu'elle portait dans son sein le fruit de ses œuvres, qu'elle était grosse de son fait.** ||. ἐγγαστρόνομαι, ῥ. παθ. »Συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς (ἐν γαστρὶ) λαμβάνω (ἔχω), ἐγκυμονέω, κυΐσκομαι, πληρόομαι. **concevoir, devenir enceinte.**

Ἐγγάστρωμα. »Πλήρωσις (ὡς ἐκ τοῦ ἄῤῥενος), σύλληψις (ὡς ἐκ τοῦ θήλεως). **conception.**

Ἐγγαστρωμένος, η, ον. »'Εν γαστρὶ φέρουσα (ἔχουσα), ἔγκυος (»Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνή,« Ἡσύχ.), κύουσα, ἐγκυμονοῦσα, ἐγκύμων, κυοφοροῦσα, βαρυνομένη τὴν γαστέρα (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. »Ἡ δὲ γυνὴ φέρει τὸ φορτίον τοῦτο βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου.« καὶ ἐν ἐπιγραμμ.) »Νηδύϊ βριθομένη δάμαλις, « κοιν. βαρούμενη, τὸ ὁποῖον ὁ Σωσίπατρος [ἐν ἐπιγράμμ.] ἐξέφρασε καὶ μονολεκτ. διὰ τοῦ) γαστροβαρὴς, ἔγγαστρος ('Επγρ.), πλή-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φης. grosse, enceinte, pleine (κυρ. διὰ τὰ ζῶα), ἴδε καὶ Μῆνας. ||. εἶν’ ἐγγαστρωμένη. » Κύει (» Ἡ κάμηλος κύει μῆνας δέκα, « Ἀριστοτ.), ἐν γαστρὶ (κατὰ γαστρὸς) ἔχει, ἐγκυμονεῖ. ||. λέγουν ὅτι ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον ’γγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα. » Τὴν Δητὼ φασι κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα.«

*Εγγιγμα. »Ψαῦσις, προσέγγισις, ἁφὴ, ἐπαφὴ. θίξις. toucher, attouchement. §. ἔγγιγμα μὲ λόγους πικροὺς (μεταφορ.). » Δηγμὸς, κερομία. brocard.

’Εγγίζω (προφ. κοιν. Ἀγγίζω), Μ. (θὰ) ἐγγίξω, ῥ μετ. » Θίγω καὶ Θιγγάνω, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ψαύω, ἐπαφάομαι. toucher. §. ῥ. ἀμ. »’Εχομαι, συνέχομαι, συνάπτω. se toucher. ||. αὐτὰ τὰ δυὸ ’σπίτια ἐγγίζουν ἕνα μὲ τ’ ἄλλο. » Συνάπτει ἀλλήλοις, συνέχεται πρὸς ἄλληλα, θίγουσιν ἀλλήλων. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Πειράζω μὲ λόγους). »Καθάπτομαι, καθικνέομαι, δάκνω, κνίζω, ὑποκνίζω, ψαύω (» ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσης,« Σοφ.), κερτομέω. piquer, picoter, pincer, brocarder. ||. ’τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. » Πικρῶς αὐτοῦ καθικόμενος. il le piqua au vif, ἴδε καὶ Κατάκαρδα. ||. ἀφ’ οὗ ’τ’ ἄκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, ἐγγίχθηκεν. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἐδήχθη (Ξεν. Κυρουπ.).« ||. εἶδα ὅτι ἐγγίχθη καὶ ἐκοκκίνησε. » Καὶ δηχθεῖσάν γε αὐτὴν οἶδα καὶ ἐρυθριάσασαν (αὐτ. Οἰκ.).«

’Εγγικτικὸς (κυρ. λόγος), ἡ, ὁν. » Δάκνων, δήκτης, δηκτικὸς, πικρὸς, κέρτομος. piquant, mordant, mordiquant.

’Εγγλαβὴ (χυδ. ἀντὶ) »’Εγγραφὴ ἢ’Εκλαβὴ (»Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐ.λά.ῃ [ἐγλάβῃ]· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ.α.ῆς (ἐγλαβῆς) τὸ πέμπτον μέρος, « ’Επγρ. Κειακ. παρὰ Βοικίῳ, Τόμ. Β′, σελ. 288, 19).

’Εγγονὸς, ἡ, ι. » *Εγγονος, παῖς -παιδὸς, υἱωνὸς-ἡ, υἱδοῦς (ὁ ἐξ υἱοῦ) -δῆ, θυγατριδοῦς (ὁ ἐκ κόρης)-δῆ. petit-fils, petite-fille.

’Εγγύησις. » ’Εγγύη, ἐγγύησις. caution, cautionnement, garantie. ||. δίδω ἐγγύησιν. » ’Εγγυητὴν καθίστημι. donner caution.

’Εγγυητής. » ’Εγγυητὴς, ἀνάδοχος. garant, caution, répondant, pleige. ||. γίνομαι ἐγγυητής. » ’Εγγυάομαι, ἐξεγγυάομαι, ἀναδέχομαι. cautionner, garantir, répondre (faire bon) pour, se porter (se rendre) caution. ||. διὰ δὲ τὸν Μεγακλέα ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Λεόντιος. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο (Πολύβ.). « ||. δίδω ἐγγυητὴν, ἴδε ’Εγγύησις.

’Εγκαινιάζω, ῥ. μτβτ. »’Εγκαινίζω. célébrer la dédicace (d’un temple etc.).

’Εγκαινίασμα (τὸ). »’Εγκαινισμὸς, ἐγκαίνισις, ἐγκαίνια (τὰ). dédicace (d’un temple); inauguration.

’Εγκαιρόπαστον (τὸ πρὸς ὥραν ἁλατισμένον ’ψάρι). » Ἀκρόπαστον, ἡμιτάριχον, ἡμίνηρον (ἀντὶ ἡμινέαρον) τάριχος, *ἀρτίπαστον, ὡραῖον. à demi saupoudré.

’Εγκάλεσμα. » Γραφὴ, ἔνδειξις, εἰσαγγελία, καταγγελία, φάσις, λῆξις. action, accusation, dénonciation.

’Εγκαλῶ, ῥ. μετ. »Δίκην λαγχάνω (ἐπάγω, ἐκφέρω, ἀποφέρω, συνίστημι, ἐνίσταμαι) τινὶ, γράφομαί τινα, εἰσαγγέλλω, διώκω, προκαλέομαι (Λουκ. Τιμ.), ἐνάγω φαίνω, ἐνδείκνυμαι, καταγγέλλω, ἐγκαλέω. accuser, actionner, intimer, intenter une accusation (une action, un procès) à (contre) quelqu’ un, poursuivre en justice. ||. ’τὸν ἐγκάλεσεν εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. μὲ ἀναφορὰν ἔγγραφον). »Γραφὴν ἀπήνεγκε (ἐγράψατο, ἐπήγαγε, ἐποιήσατο, δέδωκε, προσήνεγκε) κατ’ αὐτοῦ. il l’assigna à comparaître pardevant la cour. ||. τὸν ἐγκάλεσαν ὡς φωνηά. » Φόνου φεύγει. ||,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐγκαλοῦμαι, ῥ. παθ. »Φεύγω (»Ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγεν«). être poursuivi en justice. ‖. πολλαῖς φοραῖς ἐγκαλέσθηκε, ποτὲ ὅμως δὲν ἀπεδείχθηκεν ἔνοχος. »Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν (Δημοσθ.).«

Ἐγκαρδιόνω, ῥ. μετ. »Θαῤῥύνω ᾖ Θαρσύνω, ἐπιῤῥωνύω(-υμι), παραθαῤῥύνω, διὰ(παρὰ)κελεύομαι. encourager, rassurer, ranimer, enhardir, relever le courage, inspirer du courage à. ‖. ἐγκαρδιόνομαι, ῥ. μσ. »Ἀναθαῤῥέω καὶ »Ἀναθαρσέω, ἐπιῤῥώνυμαι. prendre courage, se rassurer, ranimer son audace.

Ἐγκλαβὴ, ἴδε Ἐγγλαβή.

Ἐγκόλφι (προφ. κοιν. Ἐγκόρφι). »Ἐγκόλπιον, προστερνίδιον (κόσμημα). pectoral καὶ pectorale (κυρ. τῶν ἀρχιερέων); agnus, croix, θ.

Ἐγκρατεύομαι, ῥ. μσ. »Ἐγκρατῶς ἐμαυτοῦ ἔχω. ‖. ᾽δὲν —. »Ἀκρατῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, ἀκρατεύομαι.

Ἐγχειρίζω, ῥ. μτβτ. »Χερσὶν ἐντίθημι, καὶ »Εἰς χεῖρας τίθημι (Εὐρ. Ἀλκ.). remettre, livrer.

Ἐγὼ, (ἡ γεν.) μοῦ καὶ μου, (ἡ αἰτ.) με, (Πληθ. ἡ ὀνομ.) ἐμεῖς, (ἡ γεν. ᾖ αἰτ.) ἐμᾶς καὶ ᾽μᾶς ἢ ᾽μας. ἀντων. (πρωτότ. Α΄. προσ.). »Ἐγὼ (κτλ.), αὐτός. je (μόνον μὲ τὰ ῥήματα), moi, nous, nous autres. ‖. ἐμεῖς καὶ ᾽μεῖς (κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Ὑμεῖς), ‖.ἀφ' οὗ δὲ ᾽μείναμεν ἡμεῖς ᾖ ᾽μεῖς, (φρσ. ἀντὶ Μόνοι, ὄχι μὲ ἄλλους). »Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα (Αἰσχιν.).« (Σημ. Α΄. εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν καὶ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ προτιμῶσιν. Ὅθεν λέγουν, Σοῦ δίδω ἀντὶ Σοὶ δίδωμι ἢ Σὲ δίδω, Σοῦ λέγω ἀντὶ Σοὶ λέγω ἢ Σὲ λέγω. Ὁ Κοραῆς αἰτιολόγησε πιθανώτατα τὴν συνήθειαν [τὴν ὁποίαν ἐκάκισεν ὁ Γάλλος νεοελληνιστὴς Δαβίδ], ἀποδείξας ὅτι εἶνε κατὰ συνεκδοχὴν προθέσεως. Ἂν εἰς μερικὰ ῥήματα φαίνεται ἀδιάφορος ἡ ἀντικατάστασις τῆς γενικῆς· ἐπειδὴ καθὼς τὸ Σοῦ λέγω εἶνε, Χάριν σου λέγω, ἐπίσης καὶ τὸ Σὲ λέγω εἶνε, Πρὸς σὲ ἢ Διὰ σὲ λέγω· εἰς μερικὰ ὅμως, καὶ ἰδίως εἰς τὰ λεγόμενα Στερητικὰ ῥήματα, Μοῦ 'τὸ κρύβεις, Σοῦ 'τὸ ᾽παίρνω, Τοῦ λείπει, κτλ., ἡ αἰτιατικὴ κρίνεται προφανῶς σόλοικος: Εἰς τὸ τρίτον μάλιστα ἐνικὸν πρόσωπον μεταχειριζόμεθα παντοῦ, ὅταν τυχαίνῃ καὶ δευτέρα πτῶσις, τὴν γενικὴν ἐξ ἀνάγκης, 'τοῦ 'τὸ λέγω, 'τῆς τὸ λέγω, κτλ. Ὅθεν εὐκταῖον ἦτον ἐὰν εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖά ᾽μας παρεδίδετο ἓν εἶδος συντακτικοῦ τῆς νέας Ἑλληνικῆς). ‖. δός μου 'τον κἄμποσαις 'ς τ' αὐτιά. »Κρότησόν μοι αὐτόν. donnez-leur-moi sur les oreilles. ‖. διάβασέ μου (με) 'τους αὐτὸν τὸν νόμον. »Ἀνάγνωθί μοι δ' αὐτοῖς τοῦτον τὸν νόμον. ‖. κουράσθηκαν τὰ σαγόνια 'του τρώγοντας. »Ὅτι κοπιάσειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων, »Ἀθήν. »Ἐσθίοντι αὐτῷ πεπονήκατον τὰ σιαγόνε«. ‖. (Σημ. Β΄. Ἡ προσθήκη τοῦ Νὰ εἰς τὰς ἑνικὰς αἰτιατικὰς αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας:) ἐμέ-να, ἐσέ-να, ἐκεῖνον-να, (εἶνε τὸ Νη. τῶν Παλαιῶν Δωριέων, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθεταν κ' ἐκεῖνοι ὁμοίως λέγοντες:) »Ἐγώνη καὶ Ἐμίνη.

Ἐδικὸς (προφ. κοιν. Δικὸς, ἀντὶ) »Ἰδικὸς (»Προπορευομένων αὐτοῦ [τοῦ στρατηγοῦ] τιμῆς ἕνεκεν τῶν ἐπιτιμίων καὶ ἰδικῶν αὐτοῦ ἀνθρώπων« Μαυρικ. Στρατηγ.), ἡ, ὀν, (συντάσσεται πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους ἀντωνυμίας) μου, σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των (καὶ ἐπέχει τόπον τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τῶν παλαιῶν). »Ἐμὸς (ἡ, ὀν), σὸς (ἡ, ὀν), ἑὸς (ἡ, ὀν), ἡμέτερος (α. ον), ὑμέτερος (α, ον), σφέτερος (α, ον) ἢ ἑαυτῶν κτλ. mien-enne, tien-enne, sien-enne, nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. ‖. θέλων 'να (ἀπο)δείξῃ ὅτι ἦτον ἐδικόν 'του τὸ ἀμάξι. »Βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἅρμα (Θκδ.). « pour faire connaître que le char était à lui (qu'il lui appartenait). ||. περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἐδικούς 'του. »Πλείους τῶν ἐκείνου.

'Εδῶ, ἐπίρ. τοπ. (κατ' ἀντιμετάθεσιν στοιχείων ἐκ τοῦ) »Τ'Ωδε (καθὼς 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Κρήτην). »'Ενταῦθα, ἐνταυθοῖ καὶ ἐνταυθοῖ, ἐνθάδε, δεῦρο καὶ δευρί, ταύτη. ici. ||. ἀπ'ἐδῶ, ἴδε Ἀπό. ||. ἕνας ἐδῶ κὴ-ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἄλλος ἐδῶ κὴ ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἕνας ἐδῶ κ'ἕνας ἐκεῖ. »Ἄλλος ἄλλη. qui ça qui là. ||. ἐδῶ κ'ἐκεῖ. »Τ'Ωδε κἀκεῖσε. »Δεῦρο κἀκεῖ (Πλουτ. Γαλβ.)· »Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ (Σοφοκλ.)· »Τῇδε κἀκεῖσε. ça et là, par si par là, de côté et d' autre. ||. ἐδῶ πέρα, ἴδε Πέρα.

'Εδῶθες, ἐπ. (τοπ.). »'Επὶ τάδε ᾗ 'Επίταδε. deça, en deça, au deça, de deça, par deça, en ça de.

Εἰά (προφ, κοιν. Γειὰ), ἐπ. (παρακελ.). »Εἶα. allons, ça, voyons. ||. εἰὰ 'να διῶ τί ἔχεις 'ς τὸ σακκίσω. »Φέρ' ἴδω τί ἐν τῇ πήρᾳ φέρεις. ||. εἰὰ 'να διοῦμεν, ἄν σε δείρῃ κἀνείς, τί κάμνεις; »Φέρ'ἴδω τί δρᾷς, ἤν τις σὲ τύπτῃ (Ἀριστοφ.); « ἴδε καὶ παράδ. καὶ 'Υγεία.

Εἰδεμὴ, σύνδ. (ὑποθ. καὶ ἐξαιρ.). »Τ'Η, ἄλλως, ἄλλως δὲ, ἄλλως γὰρ ἄν, εἰ δ' οὔ, εἰδὲ μὴ, εἰδεμή γε. si non, autrement, sans quoi. ||. ἂν θὰ'τὸ κάμῃς, καλά, εἰδὲ μὴ, 'πές μου 'το (ἐλλειπτ.). »Εἰ μὲν ποιήσεις· εἰ δ'οὔ, λέξον μοι.

Εἴδησις (ἡ ἄλλ. Εἰδοποίησις). »Ἀγγελία, μήνυμα, μήνυσις, ἐπαγγελία. nouvelle, θ. avis, annonce, θ. notification, avertissement, message. ||. εἴδησις καλὴ (χαροποιὰ, Τερκ. μουζδές.). » Εὐαγγέλιον. ||. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ||. εἶπε 'να δώσουν εἴδησιν μέσα (εἰς τ'ὀσπίτι) ποῖος εἶνε καὶ τί θέλει. » Εἶπεν εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ ὅ,τι βούλοιτο, « Ξνφ. ||. ἦλθε μόνος 'του 'να δώσῃ τὴν εἴδησιν τῆς μάχης. »Αὐτάγγελος ἦκει τῶν ἠγωνισμένων. ||. ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν ἀτός 'του. »Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς (Πλούτ. Περικλ.). ||. ἀφ' οὐ ἦλθε λοιπὸν ἡ εἴδησις τῶν συμβάντων. »'Ως οὖν αὐτοῖς ἦλθε τὰ γεγενημένα (Θκδ.) « . ||. μετὰ τὴν εἴδησιν λοιπὸν αὐτήν . »'Επὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις (αὐτ.).

§. (ἡ ἄλλ. Ἰδέα): 'ὀὲν ἔχω εἴδησιν, ἴδε Ἰδέα.

Εἰδοποιῶ, ῥ. μετ. » Ἀναγγέλλω, μηνύω, ἀπαγγέλλω, σημαίνω, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δῆλον ποιέω (-ομαι), διδάσκω, καταγγέλλω (ἐπὶ κακοῦ). avertir, aviser, instruire, informer, annoncer, faire savoir, notifier, faire part, apprendre, donner avis. ||.'να τὸν εἰδοποιῇ 'πότε εἶνε καιρὸς 'να ἐμβαίνῃ. »Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι (Ξενοφ.).

Εἴδωλον (θεοῦ). »Εἴδωλον, ἔδος (τὸ), ἄγαλμα, ξόανον, βρέτας (τὸ). statue, θ. idole, θ. §. (ἀνθρώπου). Ἀνδριάς, ἀνδρείκελον, εἰκὼν (χαλκῆ κτλ.). statue, θ. §. (ζώου, φυτοῦ ἢ κάθε ἄλλου). »Πλάσμα, πλαζούργημα. figure, θ.

Εἰκόνα
Εἰκόνισμα (ἀφωσιώθη ἡ λέξις εἰς μόνα τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων). »Εἰκὼν (ἱερὰ), μόρφωμα (ὁμοίωμα, ἀφομοίωμα) ἱερόν. image, θ. tableau.

Εἰκονισματάκι. »Εἰκόνιον. petite image.

Εἰκονοστάσι. »Εὐκτήριον, εὐκτήριος (οἶκος). oratoire.

Εἰκοσαριὰ (ἡ) . » Εἰκὰς-άδος (ἡ). vingtaine, θ. ||. κάμμιὰ εἰκοσαριά. »Εἰκοσί τι μάλιστα. quelque vingtaine.

Εἴκοσι, ἀριθμ. » Εἴκοσι (πρὸ συμφώνου), εἴκοσιν (πρὸ φωνήεντος), δὶς δέκα. vingt. ||. εἴκοσι φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. εἴκοσι χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. εἴκοσι χρόνια. » Εἰκοσαετία. ||. εἴκοσι χρόνων. » Εἰκοσαετὴς (ὁ), εἰκοσαέτις (ἡ).

Εἰκοσιεννηὰ, ἀριθμ. »'Εννέα καὶ εἴκοσιν, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα. vingt-et-neuf.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εἰκοσιοκτὼ, ἀριθμ. »'Οκτὼ καὶ (»'Οκτὼ πρὸς τοῖς) εἴκοσι, δυοῖν λειπόντων τριάκοντα (Πλδ.). **vingt-et-huit**.||.εἰκοσιοκτὼ χρόνων, »'Οκτωκαιεικοσαέτης.

Εἶμαι (ὀρθ.) Εἶμε, ῥ. οὐδ. (καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους ἀνώμαλον, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). » Εἰμί, τυγχάνω (ὢν), ἔχω (μὲ ἐπίῤῥημα), γίγνομαι, διάκειμαι. **être** (je suis). ||. εἶμαι ἀραγμένος. »'Ορμέω, σαλεύω (κυρ. εἰς τ' ἀνοικτά). **mouiller**, ἴδε Ἀνοικτά. ||. εἶμαι ἄῤῥωστος. » Νοσέω, κάμνω', ἀσθενῶ. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. » Μαλακῶς ἔχω, νοσηλεύομαι, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος. ||. εἶμαι ἀσυνήθιστος, »Ἄήθως (» Ξένως) ἔχω τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν ἠμουν ὅμως τόσον ἀνόητος. »Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἠλιθίως διεκείμην (Λυσ.) «. ||. εἶμαι βέβαιος, » Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. εἶμαι γυμνὸς, ἴδε Γυμνός. ||. εἶμαι μὲ δύο γνώμαις, ἴδε Ἀμφιβάλλω καὶ Γνώμη. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. ||. εἶμαι 'δικός 'του (σου, 'της, 'των, κτλ). »Ἀνήκω, προσήκω. **appartenir**. ||. εἶμαι ἐδῶ (ἢ) παρὼν (εἰς τ' ὀσπίτι μου δηλ., εἰς τὴν πατρίδα μου κτλ.). » 'Ενδημέω, ἐπιδημέω, πάρειμι, ἐπιχωριάζω. ||. δὲν εἶμ' ἐδῶ (κτλ.), ἴδε 'Λείπω. ||. εἶμαι ἐπιτήδειος (φυσικά). » Πέφυκα, εὖ ἔχω, φύσεως ἔχω δεξιᾶς. ||. εἶμ' ἐνδυμένος. »"Εσταλμαι. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου). » Εὖ ἔχω, εὖ πράττω. **se porter bien**, ἴδε καὶ 'Γγιαίνω. ||. εἶμαι καλλήτερα (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. εἶμαι καλλήτερα. » Βέλτιον (ἄμεινον) πράσσω(-ττω). **je me porte mieux**. ||. εἶμαι εἰς κατάστασιν. » Διάκειμαι, ἔχω, πέφυκα. ||. εἶνε 'ς τὸ γάλα (τὸ παιδὶ), δηλ. Βυζάνει ἀκόμη'. »"Ετ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι (Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1269.). ||. εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνον. » 'Εξ ὕπνου ὄντα, » Ἀρχ. (Ζ, δ', 10). ||. εἶμαι κοντόφωτος, ἴδε Κοντόφωτος. ||. εἶμαι μαζῆ. »Σύνειμι. ||. εἶμαι μακρυὰ, ἴδε Μακρυά. ||. εἶμαι 'ξυπνητός. »'Εγρήγορα. ||. εἶμαι πρόθυμος. »Προθύμως ἔχω (διάκειμαι), προθυμέομαι. ||. εἶμαι φορτωμένος. » Βρίθω (κυρ. διὰ τά δένδρα). ||. ἐγὼ εἶμαι τριάντα τριῶν χρόνων. »'Εμοὶ ἔτη εἰσὶ τριάκοντα τρία (Λυσ. κατὰ Θεομν.).« ||. εἶμαι τῷρα σαρανταπέντε χρόνων. » Πέντε καὶ τετταράκοντα γεγονὼς ἤδη ἔτη· »"Ετος τουτὶ πέμπτον ἄγω καὶ τετταρακοστόν. ||. ἐν ᾧ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων, ἔξω τοὺς τρεῖς. » Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν (Ἰσοκρ.).« ||. εἶσε. » Εἶ. **tu es**. ||. 'να ἦσε καλὰ (φρ. εὐκτ.)! »Εὖ πράττειν, εὖ σοι γένοιτο, ἔῤῥωσο. **portez-vous bien**. ||. καὶ ποιὸς εἶσε; » Τίς δ' ὢν τυγχάνεις; ||. εἶνε (κοινῶς 'τὸ γράφουν Εἶναι, καὶ μερικοὶ Ἶνε, ὀρθότερον ἴσως, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ "Ενι, [» Οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ,« Ἄπος.] τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Χρυσόστομος: » Τοῦτο τὸ βιβλίον οὐδ' ὅτι ἔνι γνώριμόν ἐστιν,« 'Ομιλ. εἰς τὰς πράξεις. Εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ χωρικοὶ 'τὸ προφέρουν "Ενε, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα τοῦ μεσαίωνος). »'Εστὶ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) **est**. ||. (εἰς πολλὰς φράσεις ἀρχαίας ἐλλείπει). 'δὲν εἶν' ἔτσι; » Οὐ γάρ; ἦ γάρ; ||. αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος (ὅ,που 'ξεύρεις δηλ., ἢ ὅ,που ἀκούεις). «Οὗτος ἐκεῖνος. ||. 'δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ ... « Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ .. « ||. εἶνε χίλια χρόνια καὶ παραπάνω (περασμένα), ἀφ' οὗ πιστεύῃ ὁ κόσμος αὐτὸν τὸν λόγον. » Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε (Πλούτ. 'Ηθ.).« ||. ἄφες 'το ἐκεῖ ὅπου εἶνε. » "Εα κατὰ χώραν ἔχειν. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε ἔτσι. »"Οτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει (Δημοσθ.).« ||. καὶ εἶνε καὶ τῷ ὄντι ἔτσι. » "Εχει δὲ καὶ οὕτως (Θκδ.)«. **et c'est aussi la vérité**. ||. εἶνε δουλειά μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.), ἴδε Δουλειά. ||. εἶνε μεσημέρι. »Μεσημβρία ἵσταται (Πλάτ. Φαιδρ.).« ||. εἶνε τῶρα ἑπτὰ μῆνες. »"Εβδομος ἵσταται μὴν, τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ Μῆνας. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ μὲ 'πῇς » Δῆλος οἱ φήσων. ||. ἐστάθηκε-ἀπ' ἔξω καὶ 'τὸν ἐρωτοῦσε πῶς εἶνε (εἰς τὴν ὑγείαν 'του δηλ.). »Καὶ στᾶσα ἔξωθεν, ἐπυνθάνετο ὅπως ἔχει (Αἰσ. μυθ.).« ||. ἂς εἶναι, πολὺ καλά, (φρσ.)! »Εἶεν, ἔστω. soit, à la bonne heure, ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. αὐτὸ ἂς εἶναι. »Ἔστω ταῦτα. passe pour cela. §. (ὡς ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον 'τὸ μεταχειριζόμεθα ἐνίοτε ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὀνόματος ἀκλίτου). 'να γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. ἦτον (προφ. κοιν. Ἦταν, ἀλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὸ πληθυντικὸν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἴδε τὰ Προλεγόμενα. Εἰς τοῦ Κωνς. Ποργυρογ. τὰς ὑποθήκας γράφεται Εἶτον: » Τὸ κάστρον τῶν Διαδώρων καλεῖται τῇ 'Ρωμαίων διαλέκτῳ, *ἁ μ ἔ ρ α τ*, ὅπερ ἑρμηνεύεται, ἀπάρτι εἶτον, δηλονότι ὅτε ἡ 'Ρώμη ἐκτίσθη προεκτισμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κάστρον«). »Ἦν, εἶχε, *fr.* était. ||. ἔτσι καθὼς ἦτον.»Οὕτως ὡς εἶχε. ||. καθὼς ἦτον δεμένος. » 'Ως εἶχε δεσμῶν ('Ηλιόδ.). ||. καθὼς ἦτον θυμωμένος. »'Οργῇ ὡς εἶχε,« 'Ηρόδ. ||. καὶ αὐτὸν δὲν 'τὸν ἤξευρα μήτε ἂν ἦτον εἰς τὸν κόσμον. »Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. et ne connaissant pas même son existence.

Εἰρηνεύω (ἀγαπίζω ἐχθρευμένους), ῥ. μετ. ἴδε 'Ησυχάζω καὶ Φιλιόνω. §. (κάμνω εἰρήνην μὲ τὸν ἐχθρόν μου), ῥ. ἀμ. » Ξυμβαίνω, εἰρήνην τίθεμαι, σπονδὰς ποιέομαι, σπένδομαι, ξυντίθεμαι, διαλύομαι τὸν πόλεμον. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη. »Εἰρήνη, σπονδαί, διαλύσεις. paix, θ. ||. κάμνω εἰρήνην, ἴδε Εἰρηνεύω.

Εἰρηνικὰ, ἐπ. »Εἰρηνικῶς, εἰρηναίως, ἐν εἰρήνῃ. paisiblement, ἴδε καὶ Ἥσυχα

Εἰς (καὶ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων 'Σὲ καὶ κατ' ἀποκοπὴν 'Σ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Εἰς καὶ (Ἀττ.) 'Ες, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἀνά, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τὸ ἐπίῤῥημα) ὡς, (τῶν δὲ Γαλλ. μὲ τὰ μόρ.) à, en, chez (ᾧ σημαίνει 1⁰, Τόπον κατὰ κίνησιν: ||. εἰς τὰς 'Αθήνας, εἰς τὰ Μέγαρα, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τ' ὀσπίτι, κτλ. » Ἀθήναζε (ἀντὶ Ἀθήνας δε), Μεγάραδε, Θήβαζε, οἴκαδε. κτλ. ||. (ὁ παλαιὸς Ἀττικισμὸς τῆς καὶ πρὸς γενικὴν ἐλλειπτικῆς συντάξεως διεσώθη καὶ παρ' ἡμῖν). 'πάγω 'ς τοῦ κυρίου τάδε. » Φοιτᾶν ἐς τοῦ δεῖνος. ||. ἔρχου ἐδῶ 's ἐμένα. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα (Πλάτ.). ||. ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας 'του 'να σκορπισθοῦν εἰς τὴν πεδιάδα. »'Εκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἀνὰ τὴν χώραν σκεδάννυσθαι. ||. περιπατεῖ χαρούμενος εἰς τὴν ἀγοράν. »Φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχεται (Δμ.).» §. (2)'. Τόπον ἐν στάσει): ἤμουν εἰς τ' ὀσπίτι. »Οἶκοι, οἴκαδε, ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον. ||. (τὰ μὲν Ἴσθμια ἑωρτάζοντο) εἰς τὸν Ἰσθμὸν, (τὰ δὲ Πύθια) εἰς τοὺς Δελφούς. »Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροῖ (Θεοφρ. Φυτ. Β'.) κτλ. ||. (εὑρέθηκα) εἰς τὰ 'Ολύμπια, εἰς τὰς Πλαταιὰς, εἰς τὰς Ἀθήνας κτλ. »'Ολυμπιᾶσι, Πλαταιᾶσιν, Ἀθήνησι, κτλ. » Καὶ μὴν, Θουκυδίδε λέγοντος, »Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι,« Δημοσθένης εἶπε· »Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας,« Κλμ. ||. κάθεται εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε, (καὶ ἐλλειπτ.) εἰς τοῦ τάδε. »Παρὰ τῷ δεῖνι καταλύει. il est logé chez un tel. ||. 'δὲν ἤμουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καταιβαίνωντας εἰς τὸν λιμένα, κτλ. » Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν· ἀλλ' εἰς λιμένα καταβαίνων *fr.* (Πλάτ. Θεαιτ.). ||. εἰς τὴν ξενητειάν. »'Επὶ ξένης, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ. à (chez) l'étranger. ||. στάθηκεν εἰς τὴν μέσην. »Στὰς εἰς τὸ μέσον. ||. Ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα τῶν ζώων. ||. αὐτὸ 'βγαίνει εἰς ὀλίγα μέρη, »'Ολιγαχοῦ. ||. εἰς πολλὰ μέρη. »Πολλαχοῦ, πολλαχῇ, πολλαχόσε. ||. εἰς κάθε μέρος. » Ἑκα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σταχοῦ. ||. εἰς μερικὰ μέρη. »Ἐνιαχοῦ, ἔστιν ἢ, ἔστιν οὗ. ||. εἰς τοῦτο τὸ μέρος. » Ταύτῃ. ||. εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἴδε Παντοῦ καὶ Μέρος. §. (3ο). τὸ ὡς ἐν τόπῳ), μ' ἐφάνηκε πῶς εἶδα 'ς τὸν ὕπνο' μου. » "Οναρ ἐδόκουν ἐρᾷν· »"Εδειξέ μοι καθ' ὕπνους. ||. τόσο' βιὸ' μήτε 'ς τόν ὕπνο' 'του τὸ εἶδεν, ὄχι 'ς τὸ 'ξύπνο' 'του. »Οὐδ' ὄναρ μήτι γε ὕπαρ τοσοῦτον πλοῦτον ἑωρακώς. ||. 'δὲν εἶχεν ἰδεῖ μήτε εἰς τὸν τοῖχον ζωγραφισμένον πόλεμον. »Οὐδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, « Λουκ. ||. ἰδέ 'το εἰς τὸ φῶς. »'Υπ' αὐγὰς θεῶ. ||. θὰ 'λιασθῇς 'ς τὸν ἥλιο'. »'Ηλιάσει πρός ἥλιον. ||. 'να 'τὸ ἁπλώσῃς 'ς τὸν ἥλιο'. » 'Εν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι ('Ησυχ.). « ||. ἂς κάμωμεν δύο-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι, ἴδε Γύρος. ||. εἰς τὸ μάκρος (βάθος, πλάτος, κτλ.). »Κατὰ μῆκος (πλάτος, κτλ.). en long (large), au long (large), le long. ||. κόπτω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰ δυό. »Δίχα τέμνω (καὶ μονολεκτ.) Διχοτομέω, διατέμνω, διχάζω. couper en deux parties. ||. γράφω 'ς τὸ νερὸ' καὶ σπείρω 'ς ταις πέτραις, (παροιμ.). » Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν. ||. εὐθὺς σὲ βλέπω ὅτι σφουγγίζεις τὸ χέρι σου εἰς τὴς πετσετίτσαις. » Εὐθὺς ἐρῶ σε ἀποψώμενον τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ||. 'τὸν ὡμιλοῦσεν εἰς τὸ αὐτί. » Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ διελέγετο. ||. 'τὸ ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου. » Κατὰ νοῦν ἔχω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐδυνάμωσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν 'του. » Ταχὺ δὲ ῥωσθεὶς καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος, « Πλ. ||. δὲν ἦταν εἰς τὸν ἑαυτόν 'τους. »Οὐκ ἦσαν παρ' ἑαυταῖς,« Πλ. ||. τί βαστᾷς ε'ς τὰ χέριά σου; » "Ο,τι μετὰ χεῖρας φέρεις. ||. τὸ λαμπικάρεμεν εἰς (δηλ. βάλλοντές 'το μέσα εἰς) διπλοῦν ἀγγεῖον. » Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν (Γαλην. Τόμ. 13, σελ. 340.). « ||. τὰ πράγματα εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν (ἢ, καθὼς λέγουν οἱ ἁπλοῖ, εἰς τὸ Νῦν καὶ ἀεί). » 'Επὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἕστηκε. §. (4ο. Χρόνον). ||. εἰς ταις εἴκοσι τοῦ Μαρτίου. »'Ελαφηβολιῶνος ἐννάτῃ φθίνοντος. ||. εἰς σαράντα 'μέραις φθάνουν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. »'Εν τετταράκοντα ἡμέραις εἰς Βαβυλῶνα ἀφικνοῦνται (Στράβ.)«. ||. μέσα εἰς εἴκοσι μέραις. »Εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν ('Υπόθ. Ἱππ. Ἀριστφ.),« ἴδε καὶ Μέσα. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸ 'παίρνει σὲ ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. ||. εἰς ἕνα-'μισυ χρόνον. » Δι' ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. ||. ἀπέθανεν εἰς δεκαπέντε 'μέραις. »Πεντεκαιδεκαταῖος ἀπέθανεν. ||. αὔριον εἰς ταις ἑπτὰ (ὥραις). » Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ὀλίγον καιρόν. » 'Εν βραχεῖ, ἐντὸς οὐ πολλοῦ, ὀλίγου χρόνου. dans peu. ||. 'τὸν διώρισαν 'να ξαναγράψῃ εἰς τέσσαρας μῆνας τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. »Προσταχθὲν αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος (Λυσ.).« ||. ἡ μὲν ἑορτὴ τῶν Παναθηναίων ᾗ ἡ τῶν Διονυσίων γίνεται πάντοτε εἰς τὸν διωρισμένον καιρόν. » Τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι (Δημ. φιλ. Α'). « ||. εἰς πολλὰ ὀλίγαις ἡμέραις. »Οὐμάλα πολλῶν ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τραπέζι, (ἢ) ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι. »Παρὰ πότον. à table. ||. εἰς τὸ ταξεῖδι. »Κατὰ τὸν πλοῦν. ||. εἰς ὅλον τὸν δρόμον. »Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδὸν, « Ἰσκρ. §. (ὅ). ὅρκον). ||. 'ς τὸ' θεό' σου. »Πρὸς θεοῦ· »Τὸν θεόν σοι. ||. ὁρκιζοντάς 'τον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Διός. »'Ορκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός. par le grand Jupiter. §. (6ο. Αἰτίαν τελικήν). ||. 'να 'ξοδεύουν εἰς γυναίκαις καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο θέλουν. » Ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις (Πλάτ. Πολιτ.). « ||. κάθισε 'ς τὸ κουπί, 'ς τὸ φαγεῖ', κ.τ.λ. (φρσ. ἀντὶ τοῦ, Κάθισε 'να τραβήξῃς κουπί, νὰ φάγῃς φαγεῖ', κτλ. Ἀπαράλλακτον σημασίαν δίδει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Κ. 578] καὶ εἰς τὸ:) » Κάθιζ'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐπὶ κώπην.» Δείπνῳ ἐφιζάνειν (»Δηλοῦσι γάρ, λέγει, τὸ Καθέσθητι, διὰ κωπηλασίαν, ἤγουν ἅψαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν, καὶ Κάθησον πρὸς τὸ δεῖπνῆσαι«). §. (7). Τάξιν). ||. 'ς τὴν ἀράδα. »'Εξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς. de suite. ||. τρεῖς 'μέραις 'ς τὴν ἀράδα. » Τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τέλος. »'Επὶ τέλει. §. (8). Αὐτεξουσιότητα). ||. εἶνε 'ς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), 'ς ἐσένα στέκεται. »'Εν σοὶ νῦν ἐστιν ('Ηρόδ.)· »'Επὶ σοὶ κεῖται. il ne tient qu'a vous. §. (9). Τρόπον ἡ Αἰτίαν ποιητικήν). πωλεῖ τοὺς σπίνους ἑπτὰ 'ς τὸ λεπτό'. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. Ὄρν.).« §. (10). Προσδιορισμὸν ἢ τὸ κατά τι, περί τι). ||. 'τὸν πέρασε 'ς τὸ τρέξιμον, ὑδε Περνῶ.

Εἶσε, καὶ ὄχι Εἶσαι ἀντὶ Εἷς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Εἶμαι. » Οὐκ εἶσε Σεβαστοῦ παιδίν, οὔτε Κουροπαλάτου,« Πτωχοπρ.

Εἰσόδημα (ὑδε Ἔξοδον). » Πρόσοδος (ἡ), τὸ γιγνόμενον, τὸ προσιὸν (»Ἐξῆν αὐτῷ, γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν.,« Αυσ.), ἀποφορά. revenu, rapport, rente, θ. ||. ἔπαιρναν ἀπ' ὅλα τὰ εἰσοδήματα ἕν εἰς τὰ εἴκοσι. »Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι.« ||. 'δὲν ἔπαιρνε κἀνὲν εἰσόδημα ἀπὸ τὸ χωράφι ἐκεῖνο. »Οὐδὲν αὐτῷ προσῆει (προσώδευε, προσήρχετο) ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Εἰσοδιὰ (ὁ Τουρκ. Ζαχιρὲς, προφ. κοιν. 'Σοδιὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν). » 'Επισιτισμὸς, σιτία (τὰ), εὐθηνία, ἀπόθετος (ἀποτεθειμένος) καρπός. provision, subsistances.

Εἰσοδιάζω (προφ. κοιν. 'Σοδιάζω, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν: »Τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιασθὲν εἰς οἶκον Κυρίου,« Παραλειπ. Β'), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀποτίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, συγκομίζω (τοὺς καρποὺς, τὰ ἐπιτήδεια), ἀποταμιεύω. faire des provisions, mettre en reserve (se procurer) tout ce qui est necessaire pour sa subsistance.

'Εκατὸ', ἀριθμ. » 'Εκατόν. cent. ||. ἑκατὸ' φοραὶς, ὑδε Φορά. ||. ἑκατὸ' φοραὶς τόσος. »'Εκατονταπλάσιος, ἑκατονταπλασίων. centuple. ||. ἑκατὸ' χιλιάδες, ὑδε Χιλιάδα. ||. ἑκατὸ' χρόνια. » 'Εκατονταετηρὶς, αἰὼν (μεταγ.). ||. ἑκατὸ' χρόνων. » 'Εκατονταέτης καὶ ἑκατοντούτης (ὁ), ἑκατοντοῦτις (ἡ). centenaire.

'Εκατοσταριά). » 'Εκατοντὰς, ἑ-

'Εκατοστὴ κατοστὺς-ύος (ἡ). centaine, θ. ||. κἀμμιὰ ἑκατοστοῦ'. » 'Εκατόν που μάλιστα. quelque centaine.

'Εκδίκησις. »Ἄμυνα, τιμωρία, ἐκδίκησις (μεταγ.). vengeance; revanche.

'Εκδικοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐκδικηθῶ (ἀόρ. 'Εκδικήθηκα), ῥ. ἀπρθ. » Δίκην λαμβάνω, ἀμύνομαι, ἐπέξειμι, ἐπεξέρχομαι, τιμωρέω(-ομαι), μετέρχομαι, τὴν τιμωρίαν εἰσπράττομαι, ἀποτίομαι (Ξενοφ.), ἐκδικέω, ἐκπράσσω (φόνον.) venger, en venger, tirer raison (vengeance), avoir raison (sa revanche), se revancher. ||. 'τὸν ἐκδικήθηκα. »Ἔγω παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην. ||. 'να ἐκδικηθοῦν τὸ αἷμά 'του. »'Επεξελθεῖν αὐτοῦ τῷ αἵματι ('Ηρωδ.).« ||. ἀλλοιῶς 'δὲν θὰ 'τὸν ἐκδικηθῶ. » Δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ (Συνεσ.).«

'Εκεῖ, ἐπ. (τοπ.). » 'Εκεῖ, ἐκεῖσε, αὐτόσε. là, y. ||. ἐκεῖ ὅπου. » Οὗ, ταύτῃ ἧ. ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου' τ' ἀφήσαμεν, ὑδε Ὅπου. ||. ἐκεῖ-πέρα, ὑδε Πέρα.

'Εκεῖθε(-θες), ἐπ. (τὸ ἄλλ. Παρέκειθε καὶ Παραπέρα). »'Επέκεινα, πέρα. au delà, en delà, par delà.

'Εκεῖνος, η, ο (ἀντωνυμ. δεικτ. καὶ ἀναφορ.). » 'Εκεῖνος καὶ (Ἀττ.) 'Εκεινοσὶ, ὅς. celui, celui-ci, celui-là, celle, celle-ci, celle-là, ce. ||. καὶ ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ ἤκουσεν αὐτὰ, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τάγμα 'του. » Καὶ ὅς, ἀκούσας ταῦτα,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἔωσεν αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως. « ||. ἐκεῖνος ὅ,πευ, (φρσ., ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς ἀναφορικῆς, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν) »Ὅς (, ἥ, ὅ, κτλ. προσλαμβάνουσαν ἐνίοτε ᾧ τὸν σύνδεσμον Περ.), Ὅς περ (, ἥ περ, ὅ περ κτλ., καὶ μὲ τὸ ἄρθρον) Ὁ (, ἡ, τὸ, κτλ.). celui (celle etc) que.

Ἐκκλησία. »Ναὸς, ἱερὸν, τέμενος (τὸ), θεῖος περίβολος, σηκὸς ἱερὸς, ἐκκλησία(μεταγ.). temple, église, θ.

Ἐκλέγω,ῤ. μτβτ.»Αἱρέομαι.nommer, choisir ||. ἔπαυσαν τοὺς στρατηγοὺς, καὶ ἔκλεξαν ἀντ' αὐτῶν ἄλλους. »Τούς τε στρατηγοὺς ἔπαυσαν, καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο (Θκδ.).« ils destituérent les généraux, et leurs substituèrent d'autres.

Ἐκστρατεία. »Στρατεία, στόλος, ἔξοδος (ἡ), ἐπέλασις. expédition.

Ἐκστρατεύω, ῤ. ἀμ. »Στρατεύομαι(-εύω), ἐλαύνω, στρατὸν (στρατείαν) ἐλαύνω, ἔξοδον ποιέομαι, ἐξοδεύω (Πολυϐ.), στέλλομαι. marcher contre.

Ἔλα (καὶ πληθ.) Ἐλᾶτε (δεύτερον πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος Ἔρχομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Ἔλα, βάδιζε, λέγε: «Ὁ δὲ Εὐριπίδης· » Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα,« καὶ, σαφέστερον ἀκόμην, ὁ Πίνδαρος· »Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον«). » Ἐλθὲ, ἔλθετε. viens, venez. §. (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς) ἐπίῤ. παρακελ. »Ἄγετε, ἄγετε, δεῦρο, δεῦτε, ἴθι, φέρε, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, εἶα. ça, allons, allons ça, viens ça. ||. Ἔλα εἰπέ μοι. Δεῦρο εἰπέ (Πλάτ. Ἀπολ.). §. ἔλα δὰ καὶ τὸ ξεύρω (μὲ ἔμφασιν εἰρωνείας). » Ἄγε δὴ, οἶδα (Ξενοφ.).«

Ἐλάτι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ ἔλατα), δ. » Ἐλάτη (ἡ). sapin.

Ἐλάττωμα (τὸ ἄλλ. Ψεγάδι καὶ Τουρκ. Κουσοῦρι). »Κὴρ-ηρὸς (ἡ), ἁμάρτημα, κακία, ὄνειδος (τὸ), αἶσχος (τὸ), ἔλλειμμα. défaut, vice, défectuosité.

Ἐλαφάκι (εἰς τοὺς Βυζαντ. Ἐλαφόπουλον λέγεται Ἀαφομόσχι), ζ. » Νεβρὸς, ἐλαφίνης. faon (προφ. fan).

Ἐλάφι (προφ. κοιν. Ἀάφι), ζ. »Ἔλαφος(ὁ καὶ ἡ). cerf (τὸ ἀρσ.), biche (τὸ θηλ.).

Ἐλαφροκέρατον. »Ἐλάφου κέρας. bois (de cerf).

Ἐλαφρόμυαλος(μεταφορ.ὁ ἀκατάστατος καὶ ἀνόητος, ὁ ἄλλ. Κουρουνόμυαλος κτλ.), η, ον. (ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸ) » Ἐλαφόκρανος (τῶν παλαιῶν), »Κοῦφος, διάκενος, πέρπερος, κουφόνους, μάταιος, ἐλαφρὸς (Πολυϐ. ΣΤ', ἴδε καὶ Κερατᾶς), ὑπηνέμιος, ἀνερμάτιστος, (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) »Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος,πετόμενος, ἀτέκμαρτος.« leger de cerveau, éventé, évaporé.

Ἐλαφρόνω, ῤ. μετ. »Κουφίζω, ἀνακουφίζω. soulager, alléger, dégager.

Ἐλαφρόπετρα. »Κίσσηρις καὶ κίσηρις (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν νῆσον Θήραν [Σαντορήνην] ἡ ὁποία εἶνε ὅλη ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτραν). pierre ponce, θ.

Ἐλαφρὸς, ἡ, όν. » Κοῦφος, ἐλαφρὸς, ἀβαρής. léger. §. (μεταφορ. καὶ συνεκδχ.) » Πραΰς. doux-ce. ||. ὕπνος ἐλαφρός. » Ἐγέρσιμος (Θκρ. ΚΔ', 7), ἐγερτὸς (Ἀρϛτ. π. ὕπν.). ||. ἕνα ἐλαφρὸ' γλυστῆρι. » Πραὺ κλύσμα (Γαλην.). un lavement delénitif.

Ἐλαφρούτσικος, η, ον. »Ὑπόκουφος. un peu léger.

Ἐλάφρωσις(-ωμα). » Κουφισμὸς, ἀνακούφισις. allégement, soulagement.

Ἐλεημοσύνη. » Εὐποιΐα, ἔρανος, ἐπάρκεια. aumône, charité.

Ἐλέφας (ὁ Τουρκ. Φίλιος, προφ. κοιν. Λέφας). » Ἐλέφας-αντος. éléphant.

Ἐλεύθερα, ἐπ. »Ἀνέδην, ἀνέτως,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐπ' ἀδείας, ἐλευθέρως, ἀνειμένως, ἀκωλύτως, παῤῥησία, πεπαῤῥησιασμένως. franchement, librement. ||. ὁμιλῶ ἐλεύθερα. Παῤῥησιάζομαι, ἐλευθεροστομέω. avoir son franc-parler.

'Ελευθερία. »'Ελευθερία, τὸ ἄνετον καὶ ἐλεύθερον. liberté.

'Ελευθερόνω, ῥ. μετ. »'Ελευθερόω, ἀφίημι, ἀπολύω. délivrer, affranchir, rendre la liberté à, ἴδε καὶ Γλυτόνω καὶ 'Εξαγοράζω. ||. μόν' ἐμένα, εἶπεν, ἐλευθέρωσέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν φροντίδα (ἐπιστασίαν). »Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας (Ξενοφ. Κυρουπ.). « §. (μεταφορ.) ἐλευθερόνεται ἡ ἐγγαστρωμένη (ὅταν γεννήσῃ. Ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Ἱπποκράτης περὶ 'Επταμην.) »'Εστ' ἂν ἐλευθερωθῇ τοῦ παιδίου.«

'Ελεύθερος (προφ. κοιν. 'Λεύτερος), η, ον. » 'Ελεύθερος, ἄνετος, ἀνειμένος, εὐπαῤῥησίαστος. libre, franche. §. (μεταφορ. ὁ μὴ νυμφευμένος), ἴδε Ἀνύπανδρος. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς γιὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ.), ἴδε Προξενήτης.

'Ελευθέρωμα. » 'Ελευθέρωσις, ἄφεσις, λύσις, σωτηρία. délivrance, affranchissement, ἴδε ᾧ Γλύτωμα.

'Ελευθερωτής. » Σωτὴρ, ῥύστης, ἐλευθερωτής. libérateur-trice.

'Ελῃὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός 'του). »'Ελαία ᾗ (Ἀττ.) 'Ελάα. olivier, olive (ὁ καρπὸς), θ. ||. ἐλῃὰ κολυμβητή. »Κολυμβὰς, ἁλμὰς, νηκτρίς, ἴδε καὶ Κολυμβητός. ||. ἐλῃὰ τσακκιστή. » Θλαστή. ||. ἐλῃὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον, ἴδε Χαμάδα. §. ἐλῃὰ τῆς θάλασσας (εἶδος θαλασσινοῦ, ἢ ἄλλ. Καλόγνωμη). »Βάλανος (ἡ θαλασσία), ἁλεσούριον καὶ ὀλοθούριον, κολύβδαινα. pouce-pied, balanite, balanoïde. §. (τὸ 'μαυράδι, ὅ,που 'βγαίνει 'ς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἢ ἄλλ. Φακίδα). »Φακός. entille, θ. παρβλ. Κρεατοελῃά.

'Ελῃοτριβειό' } » 'Ελαιοτριβεῖον.
'Ελῃοτρίβι } pressoir(d'huile).

'Ελπίδα (προφ. κοιν. 'Ολπίδα). »'Ελπὶς, τὸ ἐλπίζον (ἴδε Φόβος), προσδοκία. espoir, esperance.

'Ελπίζω (προφ. κοιν. 'Ολπίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ »'Ελπίζω, προσδοκάω, ἐν ἐλπίδι εἰμὶ, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἐπ' ἐλπίδος γίγνομαι, πείθω ἐμαυτόν. espérer, se flatter, se promettre. ||. ἐλπίζω εἰς τὸν τάδε (ἔχω τὸ θάῤῥος μου, τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτόν). »Πιστεύω, πέποιθα, σαλεύω (μεταφορ.), ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιοῦμαι compter, se confier, faire fond sur.

'Εμβάζω (προφ. κοιν. 'Μπάζω), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »'Εμβάλλω (ἢ τοῦ) 'Εμβιβάζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσφορέω, εἰσκομίζω. introduire, faire entrer.

'Εμβαίνω (προφ. κοιν. 'Μπαίνω), Μ. (θὰ) 'Εμβῶ (ἀόρ. 'Εμβῆκα), ῥ. ἀμ. »Εἰσέρχομαι, εἴσειμι, παρέρχομαι, εἰσπορεύομαι, ἐμβαίνω. entrer, s' introduire, pénétrer. ||. ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τόπον ἐχθρικόν. » Εἰσβάλλω. faire une incursion. ||. ἐμβαίνω κρυφά. »Παρεισέρχομαι, παρεισδύνω(-υμι), παρεισδύομαι, παρεισάγομαι, παρεισπίπτω. pénétrer furtivement, se glisser dans, s' insinuer. ||. ἐμβαίνω μὲβίαν. »Εἰσβιάζομαι. ||. ἐμβαίνω ἔξαφνα ἠβιαστικός. »Εἰσπίπτω. ||. ἐμβαίνω 'ς τὴν μέσην. »Παρεντίθημι ἐμαυτὸν, παρεντίθεμαι. s'interposer, s'entremettre. ||. 'ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι' μας (συνέζησε, συγκατῴκησε, συνανεστράφη, [ἐπμ.] ἔλαβεν οἰκειότητα μαζῆ 'μας), φρσ. ὁμοία μὲ τὸ Γρφ. » Εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς (Πρξ.),« ||. ἐμβαίνω εἰς τὰ πράγματα (τὰ πολιτικά). »Πολιτείας ἅπτομαι, τοῖς κοινοῖς ἐπιχειρέω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγματα ἡ Ἀριάδνη. »'Εν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης. ||. ἐμβαίνω εἰς ὁμιλίαν (μεταφορ.), ἴδε 'Ομιλία. ||. 'δὲν ἐμβαίνει 'ς τὸ' λο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γαριασμό', ἴδε Ἔρχομαι. §. τῶρα 'τοῦ 'μπαίνουν ὀλιγώτερα (εἰσοδήματά δηλ.). »Νῦν ἐλάττω προσέρχεται αὐτῷ.

Ἔμβασμα (τὸ ἐμβαίνειν). »Εἴσοδος, εἰσέλευσις. entrée, θ. ||. ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. »Εἰσβολὴ, ἔφοδος, ἐπιδρομή. invasion, incursion. §. (τὸ ἐμβάζειν). »Εἰσαγωγὴ, εἰσκομιδή. introduction, importation (κυρ. τῶν καρπῶν, πραγματειῶν ἀπὸ ξένον τόπον). §. (συνεκδ. ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου). »Εἴσοδος. entrée, θ.

'Εμπιστεμμένος (ἀπὸ τοῦ) »'Εμπεπιστευμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

'Εμπιστεύομαι, Μ. (θὰ) ἐμπιστευθῶ (ἀόρ. 'Εμπιστεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Πιστεύω, διαπιστεύω, παρακατατίθημι(-εμαι), ἐπιτρέπω, παραδίδωμι, ἐμπιστεύω. confier, se fier, se confier. ||. μ' ἐμπιστεύθηκαν. »'Επιστεύθην, ἐνεπιστεύθην. on me confia.

'Εμπιστοσύνη. » Πίστις. credit, confiance.

'Εμπλέκω (καὶ κατ' ἀποκ. 'Μπλέκω καὶ χυδ. 'Μπλάζω), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) »'Εμπλέκομαι, ἴδε 'Μπερδεύω. ||. μὲ κακὸν ἄνθρωπον ἐμπλεξα. »Ἀνθρώπῳ γόητι ᾧ πονηρῷ συμπέπλεγμαι (Αἰσχιν. περὶ Παραπρεσβ., τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κορ. εἰς τὰ προλεγ. τῶν Ἀστ. τοῦ Ἱεροκλ. » Ἀλλ' ὅτι ἔμπλεξεν ὁ ταλαίπωρος μὲ κἀνὲν ἄγριον θηρίον).«

'Εμποδίζω, ῥ. μετ. »Κωλύω, εἴργω, ἀποτρέπω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, διά(ἀπο)κωλύω, ἔγω (» Τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι, »Ξενοφ. 'Ελλ.), ἐμποδὼν ἵσταμαι (εἰμὶ, γίγνομαι), κατ(ἐπ-,ἀπ)έχω, ἀπείργω, (ἀπέπω, ἄγρ. ὅθεν τὸ) ἀπεῖπε κτλ. (κυρ. διὰ λόγου, καθὼς καὶ τὸ) ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἐμποδοστατέω, ἀντικόπτω. empêcher, défendre, interdire, arrêter, embarrasser, prohiber (κυρ. πράγματα πωλούμενα). ||. ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὴ' δουλειά' 'του. »Ἀπασχολέω, περισπάω, ἀντιπερισπάω, ἀντιπεριάγω (Συνεσ.). distraire, détourner (quelq'un de son application, occupation). ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος ἐμποδίζειτὸ θῶρι τοῦ'σπιτιοῦ. » 'Επιπροσθεῖ, ἐπισκοτεῖ. ôter la vue, offusquer. ||. ἐμπόδισε τὴν καβαλλαρίαν 'να προχωρήσῃ. »'Επέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω (Ἀρρ.). ||. τί 'τοὺς ἐμπόδισε 'νὰ σμίξουν.) » Τί δ' ἐν μέσῳ ἕστη τοῦ συμμίξαι (Ξενιφ. Κυρουπ.);« ||. ἂν ἐμποδισθῶμεν πουθενὰ ἀπὸ τὴν κακοκαιριάν. » Ἦν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα (Θουκ.).

'Εμπόδιον. 'Εμποδὼν (τὸ), κώλυμα, κωλύμη (Θουκ.), πρόσκομμα, ἐναντίωμα (Θουκ.), ἐμπόδιον. obstacle, empêchement, embarras, entraves, θ. πλ.

'Εμπόδισμα. » Διακώλυσις, ἐπίσχεσις, κώλυσις, ἀποτροπὴ, ἀπαγόρευσις (κυρ. ἡ διὰ λόγων), ἐμποδισμός. empêchement, défense, θ. ||. ἐμπόδισμα ἀπὸ τὴν δουλειάν. »Ἀντιπεριαγωγὴ, ἀντιπερισπασμός. diversion.

'Εμποδισμένος, η, ον. » Ἀπηγορευμένος, ἀπόῤῥητος. défendu, interdit, prohibé (κυρ. ἐπὶ πραγμάτων διὰ πούλημα).

'Εμπρὸς (προφ. κοιν. 'Μπρὸς

'Εμπροστὰ (καὶ 'Μπροστὰ), ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ » Ἔμπροσθα (Πίν. 'Ηρακλ.), ἐπ. (τοπ.). » 'Ενώπιον, ἔμπροσθεν, πρὸ, πρὸς, ἐπὶ, παρὰ, πρόσθεν, ἐναντίον, πρόσω. devant, avant, en avant, en présence. ||. πηγαίνω 'μπροστά. »'Ηγέομαι, προηγέομαι, προάγω. précéder, prendre les devants. ||. 'να πηγαίνῃ 'μπροστά. » Εἰς τὸ πρόσθεν (τοὔμπροσθεν) προϊέναι. ||. κύτταζε 'μπροστά σου. »Κατὰ σαυτὸν ὅρα (Ἀριστοφ. Σφ.). ||. 'μπροστὰ καὶ 'πίσω. »Πάλιν καὶ πρόσω. ||. τὸ ἄλογό' 'του, 'μπροστὰ (ἢ, ὀρθότερα, 'μπρὸς) 'ς τὸ 'δικό' μου, εἶνε τίποτε. »Οὐδὲν ὁ ἐκείνου ἵππος πρὸς τὸν ἐμόν. son cheval n'est rien auprès du mien. ||. οἱ ἄνθρωποι, 'μπρὸς τ' ἄλλα ζῶα, ζοῦν ὡσὰν θεοί. »Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. ἐμπρὸς 'ς τοὺς θεοὺς καὶ ἐμπρὸς 'ς τοὺς ἀνθρώπους. »Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων (Ὅμ.).«

'Εμπροστάρης (ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριός). »Κρεῖος.

'Εμπροσθινὸς (προφ. κοιρ. 'Μπροστινὸς), ἡ, όν. »'Εμπρόσθιος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) πρόσθεν (ἔμπροσθεν), πρόσθιος. le devant, celui (celle) du devant, l'avant corps. ||. ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'τοὺς κτυποῦν οἱ ὀπισινοί. »Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

'Εμπυάζω (προφ. κοιν. 'Ομπυάζω), ῥ. ἀμ. »Πυοῤῥοέω, διαπυΐσκομαι, ἐμπυΐσκομαι, ἰχωῤῥοέω, ἐκπυόομαι. suppurer.

Ἔμπυασμα (προφ. κοιν. Ὄμπυασμα). »'Εμπύησις, πυόῤῥοια. suppuration.

Ἔμπυος (ὁ) } (προφ. κοιν. Ὄμ-
Ἔμπυο' (τὸ) } πυος). »Πύον ϗ Πύος (τὸ), ἔμπυον, ἰχὼρ -ῶρος (ὁ). pus, sanie, θ. boue, θ. matière, θ. ||. τρέχει ἔμπυο'. »Πυοῤῥοέει, ἰχωῤῥοέει.

'Ενάντια, ἐπ. »'Εναντίον, κατὰ, ἀπ' ἐναντίας. contre.

'Εναντιόνομαι, Μ. (θὰ) ἐναντιωθῶ (ἀόρ. 'Εναντιώθηκα), ῥ. ἀποθ. »'Εναντιόομαι. s'opposer, ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι. ||. ἡ τύχη ἐναντιόνεται, ἴδε 'Εναντίος.

'Ενάντιος, α, ον. »'Εναντίος, ἀντικείμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιπίπτων, ἀντίξους, διάφορος. contraire, ennemi, ἴδε καὶ Ἀνάποδος. ||. 'ξεύρεις ὅτι αὐτὸ εἶν' ὅλο' τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι ἔλεγεν; »Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐςὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγε (Πλάτ. Συμποσ.);« tout le contraire. ||. διότι ἦτον ἐναντίος ὁ ἄνεμος. »Σκαιὸς γὰρ ἦν ὁ ἄνεμος (Αἰσχ. 'Επιστ.).« ||. ἡ τύχη 'τὸν ἦλθεν ἐναντία. »Τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐ κατὰ λόγον ἀπήντα. ||. ἐὰν ἡ τύχη ᾖνε ἐναντία, »Ἂν δ' ἀντιπίπτῃ (ἀντιπνέῃ) τὰ τῆς τύχης,« (Πλβ.). ||. ἡ ἐλπίδες 'τους 'βγῆκαν ἐναντίαις. »Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης (Πολύβ.).«

'Εναντίωσις. »Ἀντίστασις, ἔνστασις, ἐναντίωσις (Ἰσοκρ.). opposition, résistance.

'Ενάρετος, η, ον. »Καλὸς κἀγαθὸς (καὶ κακοζήλως παρὰ τοῖς κάτω) καλοκἄγαθος, ἐπιεικὴς, χρηστὸς, μέτριος, σπουδαῖος, σώφρων, δίκαιος (παρὰ τῇ γραφῇ μάλιστα· καθότι, κατὰ τὸν Θέογνιν, »'Εν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι«). vertueux.

Ἕνας (μιὰ, ἕνα), ἀριθμ. »Εἷς-ἑνὸς (μία-ᾶς, ἓν-ἑνός). un. ||. ἕνας -ἕνας (ἢ) ἀπὸ ἕνας-ἕνας (κτλ.). »Καθ' ἕνα, κατ' ἄνδρα, (καὶ Γρφ.) »Εἷς εἷς (Παραλειπ. Α'. 24, 6). un à un. ||. πρῶτον μὲν 'να ἐξετασθοῦν εἰς τὸ κριτήριον ἕνας-ἕνας. »Πρῶτον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον (Δημοσθ.).« ||. 'τοῦ 'τὰ διηγήθηκεν ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα. »Καθ' ἕκαστα διεξῆλθεν. en détail, il lui fit une description détaillée. ||. διαλεκτοὶ, ἕνας ϗ ἕνας. »Λογάδες. ||. ἐπρήσθηκε τὸ ἕνα 'του μάγουλο'. »Τὴν γνάθον ᾤδησε τὴν ἑτέραν. ||. τὸ ἕνα 'του ποδάρι ('μμάτι) ἦτον ἀλλοιωτικο'. »Τοῦ σκέλους (ὀφθαλμοῦ) ἑτέρως εἶχεν, ἑτερόπους (ἑτεροσκελὴς, ἑτερόφθαλμος) ἦν. ||. κλίνω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. »Ἑτέρωσε ῥέπω, (ϗ μονολεκτ.) ἑτεροῤῥεπέω, ἑτεροκλινής εἰμι, ἑτεροκλινῶς ἔχω, (πλῆθος ἄλλων λέξεων ϗ φράσεων σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, τῶν ὁποίων ἐναντίον εἶνε τὸ Ἀμφὶ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ: Ἀμφιῤῥεπὴς, Ἀμφοτερόπους, κτλ.). ||. ἐπλήροναν ἕνα εἰς τὰ ἕξη διὰ τοὺς καρπούς 'των. »Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν. ||. ἕνα εἰς τὰ δέκα, ἴδε Δέκατον. ||. ἕνας εἰς τὰ εἴκοσι (πενῆντα, ἑκατὸ', κτλ.). »Εἰκοστὴ (πεντηκοστὴ, ἑκατοστὴ, κτλ.). ||. ὁ δὲ χορὸς ἦτον ἀπὸ παλληκάρια καὶ κορήτσια, τὰ ὁποῖα χόρευαν 'ς τὴν ἀράδα, ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι, καὶ πάλιν ἕνα παλληκάρι ϗ ἕνα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κορήτσι. »Ἡ δὲ ὀρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων (Λουκιαν.). « ||. κάθε ἕνας, (ἢ) καθ' ἕνας, (ἢ) πᾶσα ἕνας, ἴδε Κάθε. ||. ᾧ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. »Ἑκάτερος. l'un et l'autre. ||. μήτ' ὁ ἕνας μήτ' ὁ ἄλλος. »Οὐδέτερος, μηδέτερος. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. »Ὁ ἕτερος καὶ (κρ.). Ἄτερος. ||. ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. »Ἕν παρ' ἕν. l'un portant l'autre. ||. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. »Ἀλλήλους, ἴδε καὶ Ἀναμεταξύ. ||. τὰ ψάρια τρώγουν ἕνα τὸ ἄλλο. »Ἀλληλοφαγοῦσιν· »Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι (Βασίλ.). « ils s'entremangent. ||. κτυποῦν ('βρίζουν) ἕνας τὸν ἄλλον. »Διαπληκτίζονται, διαλοιδορέονται. ils se battent, ils se disent réciproquement des injures. ||. ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. »Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ· ἀλλεπάλληλος. §. (ἀντωνυμ. ἀόριστ.). »Τίς (ἀρσεν. καὶ θηλ.), εἷς. »Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν, Ἀθηναίων στρατηγός, « (Θυκ. Δ'). »Ἑρμένου τινός ποτε ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « αὐτ. Γ. »Θὲς δή μοι ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον, « Πλάτ. Θεαιτ. »Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ, « Εὐαγγ. »Καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα, « αὐτ. »Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν, « αὐτ. un, quelqu'un, quelque, ἴδε καὶ Κάνεις καὶ Κάποιος. ||. μιᾷ 'μέρᾳ ἔγδυσεν [ὁ Περίανδρος] ὅλας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας. »Μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἀπέδυσε πάσας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας (Ἡρόδ. Ε' 7). ||. ἕνα(ν) καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. »Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. ||. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας. »Τῶν τις πολιτῶν. ||. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον): ἕνας γέρος ἔκοψε μιὰ' φορὰ' ξύλα. »Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας. §. (ἐνίοτε τὸ Ἕνας κτλ. ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, Μηδαμινός, καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Δημοσθένης): μήτε οἱ Συρακούσιοι ἤλπιζάν ποτε 'να τυραννηθοῦν ἀπὸ ἕνα γραμματικόν. »Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι (Δημοσθ. Λεπτ.) « §. (ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ) Κανείς. »Νῦν δὲ οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν (Ἀρστφ. Ἐκκλ. 153)· »'Ως ἕνα μὴ καταλείπεσθαι (Ξεν. Ἀναβ. Ε', 6, 12).

Ἔνδεκα (προφ. κοιν. Ἕντεκα), ἀριθ. »Ἕνδεκα. onze. ||. ἕνδεκα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἕνδεκα χιλιάδες. »Χίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. ἕνδεκα χρόνων. »'Ενδεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ). ||. εἰς ἕνδεκα 'μέραις, ἴδε 'Ημέρα. ||. αὐτὸς μ' ἄλλους ἕνδεκα, ἴδε Αὐτός.

Ἐνδυμασία. »Περιβολή, ἱματισμὸς, ἀμπεχόνη. habillement.

Ἐνδύω (προφ. κοιν. Ντύνω), Μ. (θὰ) ἐνδύσω (ἀόρ. Ἔνδυσα ᾧ μσ. Ἐνδύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἐνδυμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐνδύω, περιβάλλω, ἀμφιεννύω(-υμι), στέλλω, ἱματίζω. habiller, vêtir, revêtir. ||. ἐνδύομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀμπίσχομαι, ἀμπέχομαι, στέλλομαι. s'habiller, se vêtir. ||. ἐνδύνομαι καλὰ (παροιμ.). » Εὖ ἔσταλμαι. se mettre bien. ||. ἐνδύθηκαν 'μαῦρα. » 'Εσθῆτι μελαίνῃ στειλάμενοι. ||. ἐνδυμένος χωριάτικα. »Χωρητικῶς ἐσταλμένος. §. (συνεκδ.) ἐνδύνω τὸ φόρεμά μου (μὲ μεταξωτὸν, βαμβακερὸν, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὕφασμα, Τυρκ. καπλαδίζω). »'Υποῤῥάπτω. doubler. ||. ἐπανωφόρι ἐνδυμένον ἀπὸ μέσα (καπλαδισμένον). » 'Υπεῤῥαμένον, *διπλοῖς-ίδος (ἢ), (οὗ ἐναντίον τὸ ἁπλοῖς (τὸ ξεκαπλάδιστον). doublé.

Ἐνδύσιμον (προφ. κοιν. Ντύσιμον). »Ἔνδυσις, ἀμφίεσις. l'action d'habiller (vêtir, etc).

Ἐνεργῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὀργανίζω. §. τὸ ἰατρικὸν (καθάρσιον) 'τὸν ἐνήργησε, (τὸ ὁποῖον οἱ ἁπλούστεροι καὶ, 'τὸν ἐδούλευσε, λέγουν). »'Υπήγαγε (» Διεχώρησεν αὐτῷ) τὴν γαστέρα. il lui lâcha le ventre, il opéra.

Ἐνθύμησις. »Μνήμη, μνεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις. souvenir, memoire, θ. commémoration.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐνθυμητικόν. »Μνήμη, μνημονικόν. bonne (sûre) mémoire, θ. ‖. ἐκεῖνος ὅ, πεῦ ἔχει ἐνθυμητικόν. »Μνήμων, μνημονικός.

Ἐνθυμίζω (προφ. κοιν. Θυμίζω), ῥ. μετ. »Ὑπ(»Ὑπανα)μιμνήσκω, ὑποβάλλω, μιμνήσκω. rappeler à la mémoire, faire ressouvenir. ‖. ᾧ ἂν ξεγάσουν τίποτε, ἵνα τοὺς τὸ ἐνθυμίζετε. »Καὶ ὑποβάλλειν, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται (Ξενοφ.). « §. (μεταφ.). Ἐδὲν ἰατρεύονται ἐντελῶς, ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς ὁ πόνος τοὺς ἐνθυμίζει. »Οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόνος ὑπομιμνήσκει (Ἱπποκρ. περὶ Ἀγμ.).

Ἐνθυμοῦμαι (προφ. κοιν. Θυμοῦμαι), Μ. (θὰ) ἐνθυμηθῶ (ἀόρ. Ἐνθυμήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Μέμνημαι, ἀναμιμνήσκομαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (φέρω), μιμνήσκομαι, ὑπομιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἀναφέρω πρὸς ἐμαυτὸν (»Λόγιόν τι πυθόχρηςον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν,« Πλούτ. Θης.), ἐννοέω (Πλάτ.). se rappeler, se souvenir, ressouvenir, se ressouvenir, se remettre. ‖. ἐνθυμοῦμαι τὴν χάριν. » Διασώζω τὴν χάριν. ‖. θὰ Ἐνθυμοῦμαι διὰ πάντα τὴν καλοσύνην. »Ἀνάγραπτον ἐσᾳεὶ διασώσω τὴν χάριν. ‖. Ἐδὲν Ἐθυμήθηκα Ἐνα Ἐτο Ἐρωτήσω. Οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι (Παυσ.).« ‖. μήτε Ἐτὸ Ἐθυμήθηκα, (φρσ.). » Οὐδ' ἐπὶ νοῦν μοί ποτε ἀφίκετο. je n'eus pas garde.

Ἐννενῆντα, ἀριθμ. »Ἐννενήκοντα. quatre vingt-dix. ‖. ἐννενῆντα φοραῖς, Ἐδε Φορά. ‖. ἐννενῆντα χιλιάδες. »Ἐννακισμύριοι καὶ Ἐνεακισμύριοι. ‖. ἐννενῆντα χρόνων. »Ἐννενηκονταετὴς καὶ ἐννενηκονταούτης (ὁ καὶ ἡ), ἐννενηκονταέτις ᾧ ἐννενηκοντοῦτις (ἡ). nonagénaire.

Ἐννενηνταριὰ (ἡ), »Ἐννενηκοντὰς (ἡ). ‖. καμμιὰ ἐννενηνταριά. »Ἐννενήκοντά που μάλιστα.

Ἐννηὰ, ἀριθ. »Ἐννέα neuf. ‖. ἐννηὰ φοραῖς. »Ἐννάκις καὶ Ἐννεάκις. ‖. ἐννηὰ χιλιάδες. »Ἐνναχισχίλιοι καὶ Ἐννεακισχίλιοι. ‖. ἐννηὰ χρόνων. » Ἐνναέτης (ὁ καὶ ἡ), ἐναέτις (ἡ). ‖. ἐννηὰ χρόνοι. »Ἐνναετηρίς. ‖. ἐννηὰ χρόνους, ἐπ. »Ἐνάετες. ‖. εἰς ἐννηὰ Ἐμέρας, Ἐδε Ἡμέρα. ‖. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννηά, Ἐδε Αὐτός.

Ἐννηακόσιοι, αἱς, α. »Ἐννακόσιοι καὶ Ἐννεακόσιοι. neuf cent.

Ἐννημέρα (τὰ). » Ἔνναται (τὰ) (»Καὶ ὡς ἔθαψάτε ἐγὼ αὐτὸν, καὶ τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνναται ἐποίησα,« Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ.). la neuvaine.

Ἔννοια. »Μέριμνα, φροντὶς, πρόνοια, προμήθεια, κηδεμονία. soin, souci. §. inquiétude, θ. §. sollicitude. θ. ‖. ἄλλην ἔννοιαν Ἐνὰ μὴν ἔχω, (καὶ ἐλλειπτ.) ἐννοιά μου(φρσ.)! »Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει (παροιμ.).« s'est là le moindre de mes soucis.

Ἐννοιάζομαι (προφ. κοιν. Ἐνοιάζομαι), Μ. (θὰ) ἐννοιασθῶ, ἀόρ. Ἐἐν]νοιάσθηκα, ὁ πθ. πρ τῆς μτχ. Ἐνοιασμένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Μεριμνάω, φροντίζω, μέλει μοι, μέλον μοί ἐστι (»Ποιητικῇ οὐ πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας,« Πλούτ.), κήδομαι, ἐπιμελὲς ποιέομαι, ἐπιμελές μοί ἐστι, δι' ἐπιμελείας (φροντίδος) ἐστί μοι. se soucier (s'inquieter, être en peine) de. ‖. δὲν μ' ἐννοιάζει, (φρσ.), Ἐδε Μέλει. ‖. μὴ Ἐνοιάζεσαι. » Τῆς φροντίδος ἀπολέλυσο· »Μή τοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ.). « ‖. Ἐνοιαζόμεθα καὶ Ἐμεῖς διὰ τὸν θεὸν, Ἐνοιάζεται ὅμως καὶ ὁ θεὸς διὰ ἡμᾶς. »Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ Θεῷ (Συνέσ.).« §. (συνεκδχ.). »Θεραπεύω, ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμέλομαι, προνοέω (-ομαι), πρόνοιαν ποιέομαι, περιέπω, περιθάλπω (μεταφ.). soigner, avoir (prendre) soin, rendre des soins à, cultiver (κυρ. τὴν γῆν), Ἐδε καὶ Περιποιοῦμαι. ‖. Ἐνοιάζομαι ἄῤῥωστον. »Νοσηλεύω, νοσοκομέω, διαιτάω. ‖. Ἐνοιάζομαι γέροντα ἢ γερόντισσαν. »Γηροκομέω. §. Ἐνοιάζομαι ἀπὸ ἔξοδα (δίδω δηλ. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χρηματικὰς βοηθείας εἴς τινα). »Ἐπαρ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κέω. subvenir (pourvoir) aux besoins.

'Ενοικιαστὴς (ὠνομάσθη, πολλὰ ἀκαταλλήλως, ἂν 'δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἀγοράζων ἐτησίως τὰς δημοσίας προσόδους, ὁ Τουρκ. Ἰλτιζαμτζῆς). »Δημοσιώνης, δεκατηλόγος, δασμολόγος, δεκατευτής. traitant, fermier.

'Ενορία. »Συνοικία, παροικία. paroisse, θ.

'Ενορίτης, ισσα. »Πάροικος, παροικῶν. paroissien.

'Εντόπιος, α, ον. »Ἰθαγενὴς, αὐθιγενὴς, ἀστὸς, αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐντύπιος (Πλ.), ἐγγενής. indigène, du pays. ||. κρασὶ ἐντόπιον. »'Ο ἐκ τῆς χώρας οἶνος. vin de cru. ||. τὸ ἐντόπιον σιτάρι εἶνε ἀρκετὸν 'να θρέψῃ τὴν πόλιν 'μας. »Ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν (Ξεν. Ἀπομν.). « ||. τὸ ἐντόπιον 'λάδι. »Τὸ αὔτοχθον ἔλαιον (Συνεσ.).«

'Εντρέπυμαι (προφ. κοιν. 'Ντρέπυμαι), Μ. (θὰ) ἐντραπῶ (ἀόρ. 'Εντράπηκα), ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Αἰσχύνομαι, αἰδέομαι, δυσωπέομαι, διατρέπομαι, ἐντρέπομαι (μεταγ.). avoir honde, être tout confus. ||. κάμνω ἄλλον 'να ἐντραπῇ. »'Εντρέπω, διατρέπω, καταιδέω, δυσωπέω. faire rougir, faire honte à.

'Εντροπαλὰ, ἐπ. »Αἰσχυνομένως· αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως. avec honte; avec pudeur (modestie, timidité, confusion), modestement.

'Εντροπαλὸς (προφ. κοιν. 'Ντροπαλὸς), ἡ, όν. »Αἰδήμων, αἰσχυντηλός. timide, pudique, pudibont.

'Εντροπὴ (προφ. κοιν. 'Ντροπή). »Αἰδὼ-οῦς (ἡ), τὸ αἰδούμενον. pudeur, θ. §. »Αἰσχύνη. honte, θ. confusion. §. »Αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ). opprobre. ||. διότι εἶν' ἐντροπή. »Αἰσχρὸν γάρ· »Αἰδὼς, Ἀργεῖοι ("Ομ.). ||. καταίβασαι 'λιγάκι τὸ φόρεμά σου, διότι εἶν' ἐντροπὴ καθὼς κάθεσαι. »Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον· ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. ||. διότι, ἀφ' οὗ ἦλθα πλειὰ μιὰ' φορὰ' ἐδῶ, εἶν' ἐντροπὴ 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρεκάλεσες, ἶδε Ἄπρεπος.

'Εντροπιάζω (κάμνω τινὰ 'να ἐντραπῇ, προφ. κοιν. 'Ντροπιάζω), ῥ. μετ. »Καταισχύνω. confondre, rendre honteux, couvrir de honte. §. (ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, ἀτιμάζω). »Αἰσχύνω, καταισχύνω, ὑβρίζω, αἰσχύνην περιάπτω (προσάπτω). déshonorer. Βιάζομαι (γυναῖκα κτλ.). attenter à l'honneur de, violer, forcer, ἶδε καὶ Ἀτιμάζω.

'Εντρόπιασμα (προφ. κοιν. 'Ντρόπιασμα). »Αἰσχύνη. déshonneur, outrage. Βία (γυναικὸς κτλ.). viol.

'Εντροπιασμένος (προφ. κοιν. 'Ντροπιασμένος), η, ον. »Κατηισχυμένος. honteux, confus.

'Εντυπόνω, ῥ. μετ. »'Εντυπόω (-ομαι), ἐνσημαίνομαι, ἐγχαράσσω (-ττω), ἐγκολάπτω. imprimer.

'Ενῷ (ἡ) 'Εν ᾧ, ἐπ. (Χρον.). »(εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐκφράζεσαι διαφόρως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως διὰ μετοχῆς, ἶδε τὰ παραδείγματα). pendant, tandisque. ||. ἐν ᾧ 'μπορῶ 'να χαίρωμαι, 'δὲν θέλω νὰ λυποῦμαι. »'Εξὸν χαίρειν, οὐ βούλομαι λυπεῖσθαι. ||. ἐν ᾧ δὲ ἔβγαινεν ὁ Ξάνθος, ἡ μία 'πὸ ταὶς δύο (κουρούναις) 'πέταξεν. »'Εξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. ||. ἐν ᾧ ἔπινε. »Μεταξὺ πίνοντος. comme il buvait. ||. αὐτὸ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐν ᾧ ἔγραφα. »Τοῦτό μοι μεταξὺ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἦλθεν. ||. ἕνα παιδί, ἀπ' ἐκεῖνα 'πού ἦταν συνειθισμένα 'να γράφουν ἐνῷ ἔτρεχε τὸ ἁμάξι. »Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν, ἅμα διώκοντος, εἰθισμένων. ||. καὶ ἐνῷ τἄλεγεν αὐτὰ, ἐμβῆκε μέσα. »Καὶ ἅμα λέγων, εἰσῄει. ||. λέγουν ὅτι ὁ ἔλατος, ἂν ξεφλουδισθῇ ἐν ᾧ φυτρόνει. »Φασὶ δὲ τὴν ἐλάτην, φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).» ||. ἐν ᾧ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. »Παρὰ πότον. ||. καὶ πότ' αὐτό; ἐν ᾧ... »Καὶ ταῦτα.

'Ενόνω, ῥ. μετ. »'Ενόω, συνάπτω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

συμμίγνυμι(-ύω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, ἑνοποιῶ, συναρμόζω, συζευγνύω(-υμι), ταυτίζω. unir, joindre, réunir, conjoindre, rejoindre, ἴδε καὶ Ἀνακατόνω, καὶ Μαζόνω. ‖. ἑνόνομαι, ῥ. μέσ. »Συμμίγνυμι (-υμαι), συνάπτω, συμβλάλω. s'unir, se mêler. ‖. αὐτὸ τὸ βουνὸν ἑνόνεμαι μ' ἕνα ἄλλο. » Τὸ δὲ ὄρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει. ‖. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνεται ὁ Σάβας ποταμὸς μὲ τὴν Τοῦναν. » Ἡ τὸ ὕδωρ ὁ Σάος τῷ Ἴστρῳ συμβάλλει (ἀνακοινοῦται). ‖. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνονται οἱ δρόμοι τῶν Εὐτρησίων καὶ τῆς Μιδέας. » Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέαν ὁδοῦ (Ξενοφ.).«

Ἕνωσις. »Ἕνωσις, συνάφεια, σύνθεσις. union, réunion, jonction. ‖. ἕνωσις ποταμῶν. »Συμβολὴ, συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια. confluent.

Ἐξ, πρόθ. (᾽δὲν εὑρίσκεται ἐν συντάξει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν φρσ.) »Ἐξ αἰτίας.

Ἐξαγορὰ (τὸ διδόμενον πρὸς ἐξαγόρασιν). » Λύτρον, ἀντίλυτρον (ποιητ.). rançon, θ.

Ἐξαγοράζω, ῥ. μετ. »Λύομαι, ῥύομαι, λυτρόομαι, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω (μεταγ.). racheter.

Ἐξαγόρασμα. » Λύσις, λύτρωσις. rachat.

Ἐξάδελφος (προφ. κοιν. Ἀξάδερφος), η, ι. »Ἀνεψιὸς-ά, cousin. (ἴδε καὶ Ἀνεψιός. ‖. πρῶτος ἐξάδελφος. » Αὐτανέψιος (» Ὅς αὐτανέψιος ἦν αὐτῷ, καὶ, ὡς ἂν ἡ πεδινὰ λαλοῦσα εἴποι γλῶσσα, πρῶτος ἐξάδελφος, « Εὐστθ. opusc. 271). cousin germain. ‖. δεύτερος ἐξάδελφος. »Ἐξανέψιος, ἐξ ἀνεψιῶν (» Ἐγὼ καὶ Ἀγνία, ἐξ ἀνεψιῶν ἐσμὲν γεγονότες· καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων,« Ἰσαῖ. Ἀγν.). cousin issu de germain.

Ἐξαίρετα, ἐπ. » Ὡς κάλλιστα (ἥδιστα, βέλτιστα), δαιμονίως, θαύματος ἀξίως. à merveille, ἴδε καὶ Ἀξιόλογα.

Ἐξαίρετος, η, ον. »Ἐξαίρετος. exquis, excellent, ἴδε καὶ Ἀξιόλογος.

Ἐξακουσμένος η, ον (. » Περιώ-

Ἐξακουστὸς, ὴ, ὸν) νυμος, περι(δια)βόητος, περίπυστος, ὀνομαστὸς, ἐπίσημος, λαμπρὸς, ἐξάκουστος, ἀοίδιμος, περικλεὴς, εὐκλεὴς, βοὴν ἀγαθὸς (ποιητ.). célèbre, fameux, renommé. ‖. τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου εἶνε ᾽ξακουσμένο᾽. »Ὁ Κύπριος οἶνος διαβεβόηται. «

Ἐξαμηνιά. » Ἐξάμηνος (ἡ).

Ἐξαμηνιάτικος, η, ον. » Ἐξαμηνιαῖος.

Ἐξαμόνω, ῥ. μτβ. (ἐνγένει μετρῶ, καταμετρῶ, [ἰδιαιτ.] μετρῶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀπόστασιν, (κυρ.) ἵνα ῥίψας τι ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ, σημαδεύω, ἴδε Πανδὼρ. Τ. 18, σελ. 226, 27).

Ἐξαργυρόνω (ὁμολογίαν), ῥ. μετ. » Ἐξαργυρόω (-ίζω), ἀπαργυρίζω. convertir en argent.

Ἐξαρματόνω, ῥ. μετ. »Ἀφοπλίζω. désarmer, dégréer (καράβι κυρ.).

Ἐξαρμάτωμα. » * Ἀφοπλισμὸς, * Ἀφόπλισις. désarmement.

Ἐξαρμάτωτος, η, ον. »Ἄοπλος καὶ ἄνοπλος. désarmé.

Ἐξαφνα) (προφ. κοιν. Ἀξαφνα᾽,

Ἐξαφνικὰ) ἐπ. » Αἴφνης, ἄφνω, ἐξάπινα, ἐξαπίνης, ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αἰφνίδιον. soudain, soudainement, subitement, tout à coup.

Ἐξαφνικὸς, ὴ, όν. » Αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος. soudain, subit.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. »Ἐρευνάω, ἀναζητέω, διερευνάω, πολυπραγμονέω, ἀνακρίνω, ἀνερωτάω, δοκιμασίαν λαμβάνω (ποιοῦμαι), ἐξετάζω (Γρῥ.), ἀκριβόω, πυνθάνομαι. examiner, s'informer, enquêter, s'enquêter, enquerir, s'enquerir, ‖. ἐξετάζομαι παθ. » Δοκιμάζομαι, ἐξετάζομαι, ἀνακρίνομαι. être examiné, passer en revue ou à la montre (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν).

Ἐξέτασις. »Ἕρευνα, ἀναζήτησις, βάσανος (ἡ), ζήτησις, ἀνάκρισις, ἐξέτασις, ἐξετασμὸς, δοκιμασία (κυρ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν.»Ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ,« Ξενοφ. Ἑλλ.), δοκιμὴ (μεταγ.). examen, recherche, θ. énquête, θ. perquisition. ‖. χωρὶς ἐξέτασιν, ἐπ. »Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.

Ἐξέχω, ῥ. οὐδ. » Προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω), ἐξέχω. avancer, deborder, saillir, dépasser

Ἕξη, ἀριθμ. »Ἕξ. six. ‖. ἕξη φοραὶς, ἴδε Φορά. ‖. ἕξη χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἕξη χρόνια, ἐπ. » Ἑξάετες. §. ἑξαετία. ‖. ἕξη χρόνων. »Ἑξαέτης (ὁ), ἑξαέτις (ἡ). ‖. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἕξη, ἴδε Αὐτός.

Ἐξήγησις. »Ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, διασάφησις, λύσις, ἐξήγησις, ἀπόδοσις. explication, interprétation.

Ἐξηγητής, »Ἑρμηνεὺς, ἑρμηνευτὴς, ἐξηγητής. interprète.

Ἐξηγῶ, ῥ. μετ. » Ἑρμηνεύω, διασαφέω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, ἀναπτύσσω, ἐξηγέομαι, ἀποδίδωμι. expliquer, eclaircir, interpréter, déchiffrer. ‖. ὁ Σιμίας ἐξηγεῖ τὸ Ἄλεισον (ὅτι θὰ πῇ) ποτῆρι. » Σιμίας ἀποδίδωσι τὸ Ἄλεισον κοτύλην«. ‖. ἐξήγησα τὸ ὄνειρον. » Ξυνεβαλόμην τὸ ὄνειρον (Φιλοστρ.). » ‖. ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρον. » Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο (Ἡρόδ.).«

Ἑξῆντα, ἀριθμ. » Ἑξήκοντα. soixante. ‖. ἑξῆντα φοραὶς, ἴδε Φορά. ‖. ἑξῆντα χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἑξῆντα χρόνων. » Ἑξηκονταέτης καὶ ἑξηκοντούτης (ὁ), ἑξηκονταέτις καὶ ἑξηκοντοῦτις (ἡ). ‖. εἰς ἑξῆντα ἡμέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑξηνταβελόνης (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν εὐφυέστατον μεταφραστὴν τοῦ Μολλιερικοῦ Φιλαργύρου ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο μὲ διάφορα, τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα, γελοῖα ἐπίθετα). »Κυμινοπρίστης, καρδαμογλύφος, παρακρουσιχοίνικος, κίμβιξ, κνιπὸς καὶ σκνιπὰς ἢ σκνιφὸς, ἀνελεύθερος, μι-(σμι)κρολόγος, ῥυπαρός. arpagon, pince-maille, ladre.

Ἑξηνταριά (ἡ). »Ἑξηκοντάς. soixantaine, θ. ‖. κἀμμιὰ ἑξηνταριά. »Ἑξήκοντά που μάλιστα. quelque soixantaine.

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ἔξόδεμμα). »Ἀνάλωσις. consommation.

Ἐξοδευτής. » Δαπανητικὸς, ἀναλωτὴς (Πλάτ.), πολυδάπανος, δαπανηρός. dépensier.

Ἐξοδεύω ἢ Ἐξοδιάζω (προφ. κοιν. Ἔξόδεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Δαπανάω, ἀναλίσκω(-αλόω), ἐξοδιάζω (»Τὼς δὲ ταμίας ἐξοδιάσαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα γρεία ᾖ, καὶ φέρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων,« Ψήφ. Συρακουσ. » Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ κραταιῶσαι,« Γραφ. Βασ. Δ', 12). consommer, dépenser, débourser.

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ἔξόδεμμα) καὶ

Ἐξόδιασμα (προφ. κοιν. Ἔξόδιασμα) (τὸ). »Ἀνάλωσις. l'action de dépenser (consumer, etc.).

Ἔξοδον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. Ὁ Πολύβιος τὸ ἔγει εἰς τὸ θηλυκὸν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἴσοδος. »Ἡ σύγκλησις ἔγει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν· καὶ γὰρ τῆς εἰσόδου πάσης αὕτη κρατεῖ, καὶ τῆς ἐξόδου παραπλησίως· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος γρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν τῆς Συγκλήτου δογμάτων«). » Δαπάνη, ἀνάλωμα, δαπάνημα, τέλος, διάφορον (» Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, « Δ. Ἁλ. »Δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον,« Ἀριστ. π. ἀρετ. καὶ κακ.) dépens, πλ dépense, θ. frais, πλ. ‖. εἶχαν (ἔπαιρναν) τὰ ἔξοδά 'τους ἀπὸ τὸν Φίλιππον. »Ἀπὸ Φιλίππου πρυτανεύομενοι. ‖. μὲ ἴδιά 'των ἔξοδα »Τέλεσι τοῖς ἰδίοις (τοῖς οἰκείοις), »Θκδ. ‖. ἐγὼ κάμνω (τραβῶ) τὰ ἔξοδα. »Αὐτὸς τὴν δαπάνην παρέχω(-ομαι), χορηγέω, πρυτανεύω. fournir la dé-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

pense, débourser. ||. 'τὸν διώρισεν εἰς τὰ ἔξοδα (Τουρκ. 'τὸν ἔχαμε βεκίλ-χάρτζην). » 'Επὶ τῆς δαπάνης κατέστησεν.

'Εξολοθρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀφανίζω.

'Εξομολόγησις. » 'Εξομολόγησις (ἐκκλησ.). confession.

'Εξομολογῶ, ῥ. μετ. »Τὴν συνείδησιν τῶν ἡμαρτηκότων ἀνακρίνω (ἀνακουφίζω), τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν ἀναδέχομαι. confesser. ||. ἐξομολογοῦμαι, παθ. ἢ μέσ. »'Εξομολογέομαι ('Εκκλησ.). confesser, se confesser.

'Εξορία. » Φυγὴ, ὑπερορία, ὑπερορισμὸς, φυγάδευσις, ἐξορισμὸς, ἐξορία, (ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὠνομάζετο) ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμὸς (διότι ἐψηφοφορεῖτο μὲ ὄστρακα). exil, bannissement, déportation (κυρ. διὰ τοὺς ἐξοριζομένους εἰς τὰς ἀποικίας). ||. φέρνω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. »Κατάγω. ||. γυρνῶ ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. »Κατέργομαι. ||. τὸ γύρισμα ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα. »Κάθοδος (ἡ).

'Εξορίζω, ῥ. μετ. » Φυγαδεύω, ὑπερορίζω, φυγῇ καθυποβάλλω, μεθίστημι, ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω (ἴδε ἀνωτέρω). exiler, bannir, reléguer. ||. ἐξορίζομαι, ῥ. παθ. » Φεύγω, φεύγω τὴν ἐμαυτοῦ (τὴν πατρίδα), ἐκπίπτω τῆς γεννησαμένης (τῆς ἐνεγκούσης). être exilé (condamné à l'exil).

'Εξόρισμα, ἴδε 'Εξορία.

'Εξουσία. »'Εξουσία, ἀρχὴ, κράτος (τὸ), δύναμις, δεσποτεία, κυριότης. autorité, pouvoir, domination, commandement. ||. εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἴδε Εἰς.

'Εξουσιάζω (ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ῥ. μετ. »Ἄργω, δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω. dominer, commander, ἴδε καὶ 'Ορίζω. §. ('Παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ἴδε Κυριεύω.

'Εξουσιαστής. »Κρατῶν, δεσπόζων, κύριος, δεσπότης, ἄργων. maître.

'Εξόφλησις. »Διάλυσις (»Ἀπόσβεσις) χρεῶν. décharge (acquittement) d'une dette.

'Εξοφλητικόν. » Γραμματεῖον. quittance, ϑ. acquit.

'Εξοφλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Διαλύομαι (»Λύω, »Ἀπαλλάττω, »Ἀποσβέννυμι) τὰ χρέα (τὸ δάνειον, τοὺς χρήσας), ἀποτίνω (-τίω, -τινύω, -τίνυμι), χρεωλυτέω. acquiter, s'acquitter, solder. ||. ἐπειδὴ ἔπρεπε 'να ἐξοφλήσουν ὅσους χρεωστοῦσαν. »'Επειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλον (Δημοσθ.). « ||. καὶ ὅποιος εἶχε χρέος, 'τοῦ 'τὸ ἐξόφλησα. »Καὶ ᾧ χρέα ἦν, διαλέλυμαι ταῦτα (Ἀῤῥ.).«

'Εξοχή. »Χώρα, ἀγρός. campagne. ϑ. ||. ζῇ εἰς τὴν ἐξοχήν. »Κατ' ἀγρὸν διαιτώμενος.

"Εξυπνος (ὁ μὴ κοιμώμενος), η, ον. »'Εγρηγορὼς, ἄγρυπνος. éveillé. ||. εἶμαι ἔξυπνος. » 'Εγρήγορα (»Ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις;« Πλάτ.), ἐγρηγορέω, γρηγορέω (Εὐαγγ.). §. (μεταφορ. ὁ ἀνοικτομμάτης). »'Εγρήγορος, ἐγρηγορὼς (» Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἐγρηγορότων παίδων εἴποιμ' ἄν, ὡς εἰσὶ νωθροί,« Αἰβαν. 'Επιστ. 129), γοργὸς, ὀξὺς, ἄγρυπνος. éveillé, intelligent, vif, alerte. ||. καὶ ἀποροῦσε πόσον φρόνιμος καὶ ἔξυπνος ἦτον. »Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει ᾧ ἐγρηγόρει (Ξενοφ.).«

'Εξυπνῶ, ῥ. μετ. »Διϋπνίζω, ἀφυπνίζω (-έω), ἐπεγείρω, διεγείρω, ἐξυπνίζω (μεταγ.). éveiller, reveiller. §. ῥ μέσ. » Ἀφυπνίζομαι, διϋπνίζομαι, τὸν ὕπνον ἀποσείομαι, ἀφυπνόω (Λουκιαν.). s'éveiller, se reveiller. §. (συνεκδοχ. ἐκτοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἴδε Σηκόνω. §. (μεταφορ.) ἴδε Ξετινάζομαι.

"Εξω (προφ. κοιν. "Οξω), ἐπ. (τοπ.). »"Εξω, ἐξ καὶ ἐκ (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), θύραζε. dehors. ||. τῶν χουρμάδων τὰ ἔξω, καὶ τῶν ἀμυγδάλων τὰ μέσα. »Τῶν μὲν φοινίκων τὰ ἐκτὸς, τῶν δ' ἀμυγδάλων τὸ ἔνδον. ||. γυρίζει τὰ μέσα ἔξω. » 'Εκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, « Ἀρστ. ||. πλέον ἔξω. » 'Εξωτέρω. ||. πολλὰ ἔξω. » 'Εξωτάτω. ||. 'τὸ ἔμαθ' ἀπ' ἔ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξω, ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. 'τὸ 'ξεύρω ἀπ'ἔξω. »'Εξεπίσαμαι(Πλάτ.Φαίδρ.). ||. 'τὸ λέγω ἀπ' ἔξω. »Ἀπαγγέλλω, ἀποστοματίζω, ἀπὸ μνήμης (στόματος) λέγω, ἀποδίδωμι (»Πεντήκοντα στίχους ἀποδίδωσιν ἑκάστης ἡμέρας,« Συνέσ.). réciter par cœur. §. (πρόθ. ἡ ἐπίρ. ἐξαιρετ.). »Πλὴν, ἐκτὸς, χωρὶς, παρὰ (μὲ αἰτ.), ἀλλ' ἡ. §. πέρα. hor, hormis, outre, excepté, à l'exceptiou, à cela près, sinon, à la réserve. ||. ἔξω μόνον, ἔξω μόνον ἂν, ἔξω μόνον ὅτι (ὅπω). »Πλήν γε δὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἢ, πλὴν εἰμὴ, ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς ἢ, χωρὶς ἤ ὅτι, ὅτι μή. excepté, à moins que, si se n'est que. ||. τὰ θηλυκὰ ζῶα εἶν' ἀδυνατώτερα ἀπὸ (ὄχι τόσον θυμώδη καθὼς) τὰ ἀρσενικὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πάρδαλιν καὶ τὴν ἀρκοῦδαν. »Ἀθυμότερα τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. ||. ποτὲ 'δὲν ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν πόλιν, ἔξω μόνον μίαν φοράν. »Οὐ πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ,« Πλάτ. ||. καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό. »Καὶ ἄλλως, ἄλλως τε. d'ailleurs. ||. ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον (μεταφορ.). »Πέρα τοῦ μετρίου. outre mesure.

'Εξώκαστρον (τὸ βαρβ. Βαροῦσι). »Προάστειον. faubourg.

'Εξωμερίτης, ισσα, ικον. »"Επηλυς, ὑπερόριος. provencial.

'Εξωμερίτικος, η, ον. »'Υπερόριος, ξενικὸς, ἐξωτικός. etranger.

'Εξωνοῦ, ἐπ. (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν:) κάμνω ἐξωνοῦ (καμόνομαι δηλ. ὅτι 'τὸ ἀλησμόνησα). »'Ολιγωρέω, παραμελέω, ἐξωριάζω. négliger, ἴδε καὶ Ἀδιαφορῶ.

'Εξώπορτα, ἴδε Αὐλόπορτα.

'Εξωρισμένος, η, ον. »Φυγὰς, ὑπερόριος, ἐκπεπτωκὼς (ἐκπεσὼν) τῆς πατρίδος, φεύγων, φεύγων τὴν πατρίδα (τὴν ἐνεγκοῦσαν), πεφυγαδευμένος (Δημοσθ.), ἐξόριστος. exillé, banni.

'Εξώστεγον (προφ. κοιν. 'Ξώστεγο, τὸ Τουρκ. Σαχνισὶ, καὶ Ἰταλ. Μπαλκόνι ἢ Γκαλερία, ἴδε 'Ηλιακός). »'Εξώστοον, πρόστφον. balcon.

'Εξωτερικὸς, ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Τὸ, Οἱ κτλ.) ἔξωθεν (θύραθεν), θυραῖος. extérieur.

'Εορτάζω (προφ. κοιν. Γηορτάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »'Εορτὴν ἄγω (τελέω), ἑορτάζω. fêter, chômer, célébrer. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ἑώρταζαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. »Καὶ ἄγοντες ταύτην τὴν ἡμέραν (Θουκ.).

'Εορτὴ (προφ. κοιν. Γηορτή). »'Εορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα. fête, θ.

'Εορτιάτικος (προφ. κοιν. Γηορτιάτικος), η, ον. »'Εόρτιος. de fête, θ.

"Επαινος. »"Επαινος, εὐφημία, ἐγκώμιον, εὐλογία (ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) éloge, louange, θ.

'Επαινῶ, ῥ. μετ. »'Επαινέω, εὐφημέω, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἐγκωμιάζω, εὐλογέω, ἄγαμαι, θαυμάζω, μεγαλύνω (Πλούτ.). louer. ||. μικρὸ καράλι 'παίναγε, μεγάλο καβαλίκα (παροιμ. ναυτική, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἀπὸ τοῦ 'Ησιόδου τό:) »Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι (περὶ ἧς ἔπιθι τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ »Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν). ||.; βλέπεις τὸν Σωκράτην πῶς ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους; »'Ορᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ἄδεται (Λουκιαν.);«

'Επακκουμπῶ (προφ. κοιν. Ἀπακκουμπῶ), ῥ. οὐδ. ἡ μέσ. »'Επερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι. s'appuyer sur, se fonder, faire fond.

'Επανάστασις. »Στάσις. révolte, θ. soulevement, ἴδε καὶ Ἀποστασία.

'Επανσστατῶ, ῥ. ἀμ. »'Επαν(«Κατεξαν)ίσταμαι. se soulever.

'Επανεπανωτὰς (προφ. κοιν. Ἀπαναπανουτὸς), ἡ, όν. »Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλεπάλληλος. qui se succèdent l'un l'autre, l'un sur l'autre, coup sur coup.

'Επάνω (προφ. κοιν. Ἀπάνου), ἐπ. (τοπ.). »Ἄνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὸ, Ἄνω -κάτω), ἐπὶ, κατὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐπάνω. sur, dessus, en haut. ‖. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐπάνω. » Ὁ ἄνω (ἄνωθεν), ἀνώτερος. supérieur, le dessus. ‖. ῥίχνω (βάλλω, πέφτω, κτλ.) ἐπάνω. »Ἐπιῤῥίπτω(-τίθημι, -πίπτω, κλ.). ‖. ἐπάνω-ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάν'-ἀπάνου). » Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν. superficiellement, à (sur) la surface, ἴδε καὶ Ξώπετσα. ‖. ἀπὸ κάτω βάλλουν τὰ ἀχρεῖα σῦκα καὶ ἀπὸ 'πάνω τὰ ὥριμα καὶ καλά. »Κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ τὰ πέπονα καὶ καλὰ (Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ').« ‖. στέκομ' ἐπάν' ἀπάνω. » Ἐπιπολάζω. surnager. ‖. ἐπάνω-ἐπάνω, (ἡ) πολλὰ ἐπάνω, » Ἀνωτάτω. (Σημ. ὁ διπλασιασμὸς τῆς λέξεως ἐσήμαινεν ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῶν Πτολεμαίων, ἴσως καὶ προτοῦ, ἐπίτασιν τοῦ πράγματος. Ἀπόδειξις τὸ ἑξῆς ῥητὸν τοῦ Δευτερονομ., μεταφρασμένον κατὰ λέξιν ἀπὸ τοῦ 'Εβραϊκοῦ: »Ὁ προσήλυτος, ὅς ἐστιν ἐν σοὶ, ἀ»ναβήσεται ἄνω ἄνω, σὺ δὲ κατα»βήσῃ κάτω κάτω.« ‖. πλειὸ' ἐπάνω, ἴδε Παραπάνω. ‖. χύνω ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω. » Καταγέω, καταχέω κατά τινος, ‖. πίνω ἀπὸ 'πάνω. »Ἐπιπίνω. boire de l'eau par là-dessus. ‖. ἐπάνω 'ς ταὶς πέτραις. »Κατὰ πετρῶν ‖. 'τὸ κρατεῖς (τὸ νερὸν τοῦ ὰδιοῦ) ἐπάνω 'ς τὸ πονεμένο δόντι. »Κρατουμένου κατὰ τοῦ πεπονθότος ὀδόντος.« §. ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ ἔτρωγαν ὁηλ.). »Παρὰ πότον. à table.

Ἐπανώγραμμα (τὸ). »Ἐπιγραφὴ

Ἐπανωγραφὴ (ἡ) (μεταγ.), adresse, θ. le dessus de la lettre, suscription. ‖. τὸ ἐπανώγραμμα ἔλεγεν. » Ἐπεγέγραπτο δέ. l'adresse portait, la lettre était adressée.

Ἐπανωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Ἐπανωσένδονον. »Ἐπίβλημα, ἐγκοίμητρον. drap de dessus.

Ἐπανωφόρεμα, Ἐπανωφόρι (Σουίδ. ὅμως λέγει· »Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται), ἐφεστρὶς, ἐπίβλημα, ἐξωμὶς, χλαμὺς, χλανὶς, χλαῖνα (κυρ. τὸ χονδρὸν καὶ χειμωνιάτικον) (»Ἔοικε δὲ μανδυοειδὲς ἡ χλαῖνα εἶναι περίβλημα«, λέγει ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Β. 184, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ » Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν«. ἀπέβαλλε γὰρ, λέγει, ταύτην, αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδὴν«), ἀναβολὴ, διπλοΐς (κυρ. τὸ ἐνδυμένον, Τουρκ. καπλαδισμένον ἀπὸ μέσα, καθὼς καὶ) ἁπλοΐς (τὸ ξεκαπλάδιστον). surtout, redingotte, θ. §. manteau, domino, ἴδε καὶ Φόρεμα καὶ τὰ Προλεγόμενα.

Ἐπειδὴ, σύνδ. (αἰτιολ.). »Γὰρ, ᾗ γὰρ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, γὰρ δὴ, καὶ γὰρ δὴ, ὡς, ἅτε, γοῦν, διότι, ὅτι, μέν γε, κτλ. car, parceque, vu que, comme, attendu que. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. »Ἐπιλελοιπότων αὐτῷ τῶν βελῶν. ‖. ἐρώτα ὅ,τι θέλεις, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν. » Ἐρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. ‖. ἐπειδὴ ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, 'δὲν ἠξεύρω διατί. » Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ‖. καταϊδρωμένος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ καλοκαῖρι. » Μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος (Πλάτ.).« ‖. ἐπειδὴ εἶπα πῶς σε εἶδα ἀποκάτω ἀπὸ τὴν συκηὰν, πιστεύεις; »Ὅτι εἶπόν σοι· εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις;

Ἐπιβουλεύομαι, Μ. (θὰ) ἐπιβουλευθῶ (ἀόρ. Ἐπιβουλεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Ἐπιβουλεύω. dresser des pièges (des embûches), attenter à la vie de quelqu'un.

Ἐπιβουλή. »Ἐπιβουλὴ, δόλος, ἐπιβούλευμα, ἐπήρεια. trame, θ. embûches, machinations, complot. ‖. μὲ ἐπιβουλὴν, ἐπ. » Ἐπίβουλως, δολίως. insidieusement, par embûches.

Ἐπίβουλος, η, ον. » Ἐπίβουλος, ἐπιβουλεύων. insidieux.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Επιδέξια, ἐπ. ἴδε 'Επιτήδεια.

'Επιδέξιος, α, ον, ἴδε 'Επιτήδειος.

'Επιθυμητὸς, ἡ, όν. »'Εφετὸς, θυμήρης, ποθεινὸς, ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, ὁ(ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατ' εὐχήν. désirable, souhaitable. ||. πολλὰ ἐπιθυμητός. » Περιπόθητος, εὐκταιότατος κτλ.

'Επιθυμία. »"Ορεξις, ἐπιθυμία, ἔφεσις, πόθος. désir, souhait, envie, θ.

'Επιθυμῶ(προφ. Ἀποθυμῶ), ρ. μετ. »'Εφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμέω, ποθέω (κυρ. ἀπόντα), ἱμείρομαι, γλίχομαι, ἐπιποθέω, προθυμέομαι (Θεκ. καὶ Ξενοφ.). désirer, souhaiter. ||. ἐπεθύμησεν ὑπερβολικὰ(φοβερὰ) 'να 'τὴν ἰδῇ καὶ 'να 'τὴν κυριεύσῃ. »Δεινὸς αὐτὸν ἐσῄει πόθος ἰδεῖν τε ᾧ παραστήσασθαι.

'Επικίνδυνος, η, ον. »Κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. dangereux, perilleux.

'Επικυρόνω, ρ. μετ. »Κυρέω, ἐμπεδόω, ἐπικυρέω. ratifier, sanctionner.

'Επικύρωμα. »Κύρωσις, ἐπικύρωσις. ratification, sanction.

'Επιληψία, πάθ. »Ἱερὰ νόσος, ἐπίληψις, ἐπιληψία. haut mal, mal caduc, épilepsie, θ. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Σεληνιασμός. ||. ἔχω ἐπιληψίαν, ἴδε Σεληνιάζομαι.

'Επιληψιάρης, α, ικον (. »'Επί-

'Επιληψιασμένος, η, ον)ληπτος, ἐπιληπτικὸς, ἐπιλαμβανόμενος. épileptique, ἴδε καὶ Σεληνισσμένος.

'Επίλοιπος (ὁ ἄλλ. Ἀποδέλοιπος), η, ον. » Λοιπὸς, ἐναπολειφθεὶς, ἐπίλοιπος. qui reste.

'Επιμέλεια. »'Επιμέλεια, σπουδὴ, τὸ ἐπιμελὲς (ἄοκνον) soin, application. ||. μὲ ἐπιμέλειαν. ἐπ. »'Επιμελῶς, πεφροντισμένως. soigneusement.

'Επιμελής. »'Επιμελὴς. soigneux, diligent, appliqué.

'Επιμελοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐπιμεληθῶ (ἀόρ. 'Επιμελήθηκα), ρ. ἀποθ. » 'Επιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, ἐπιμελῶς ἔχω, σπουδάζω. s'appliquer, s'adonner à, ἴδε καὶ 'Εννοιάζομαι.

'Επιστασία. »'Επιμέλεια, προσασία(-τεία), κηδεμονία, ἐπιστασία, ἐφορεία, ἐπισκοπή. direction, intendance, inspection, surintendance.

'Επιστάτης, ισσα. »'Ο (»'Η, κτλ.) ἐπὶ τῶν ἔργων, προστάτης, ἐφεστηκὼς, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, ἔφορος, ἐπίσκοπος, βραβευτὴς, ἐπιστατὴρ, κηδεμὼν, ἐπόπτης. intendant, directeur, inspecteur, surintendant, commis;commissaire ||. ἐπιστάτης τῶν ἐξόδων (Τουρκ. Βεκίλ -χάρτζης). »'Ο ἐπὶ τῆς δαπάνης, ὁ ἐπὶ τῆς ὀψωνίας. dépensier. ||. ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν. »'Εργοδιώκτης (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ||. βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην. » 'Εφίστημι, καθίστημι. ||. 'τοὺς διώρισεν ἐπιστάτας. »Κατέστησεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἔργων.

'Επιστατῶ, ρ. ἀμ. » Προστατέω (-εύω), ἐπιστατέω(-εύω), ἐφίσταμαι (Ἀριστοφ.) βραβεύω. avoir l'intendance (l'inspection, la direction), présider.

'Επιταυτοῦ (τὸ ἄλλ. 'Ξάργου καὶ Τουρκ. Μακσοὺς), ἐπ. »'Επίτηδες, ἐξεπίτηδες. exprès, à dessein, de propos délibéré.

'Επιτηδειγμή. » Ὑπογραμμὸς, πρότυπον. exempie, θ. modèle.

'Επιτήδεια, ἐπ. » Εὐστόχως, δεξιῶς, ἐπὶ δεξιὰ (Πλάτ. Θεαίτ.), ἐμμελῶς, ἐπιστρεφῶς, ἐπιτυχῶς, χρηςῶς («Σαῦρον, παράσχισον χρηστῶς,» Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.). adroitement.

'Επιτήδειος, α, ον. » Δεινὸς, ἔμπειρος, εὔστοχος, δεξιὸς, δεξιῶς ἔχων, ἐπιστρεφὴς, ἐμμελὴς, εὖ πεφυκὼς, εὐμήχανος, εὔχειρ (ποιητ.), ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. adroit, habile. ||. διότι ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ 'να περιγελᾷ. »"Ην γὰρ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν (Πλούτ.). « ||. ἂν ἦν ἐπιτήδειος ὄχι μόνον εἰς τὴν πραγμάτειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τραπέζι. »Εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγοράν, ἀλλὰ ᾧ πρὸς συμπόσιον(Πλάτ.). ||. μὲ τρόπον ἐπιτήδειον. »'Εκ τρό-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

που τινὸς ἐπιτηδείου (Θουκ. Η'). «
Ἐπιτηδειότης. »Δεινότης, ἐμπειρία, εὐστοχία, δεξιότης, ἀρετὴ, εὐχέρεια καὶ εὐχειρία, εὐαρμοστία, ἐπιτηδειότης, ἕξις (Πλάτ.). adresse, θ. dextérité, habileté, aptitude, θ. savoir-faire.

Ἐπιτηδεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Τεχνάομαι(-άω), τεχνάζομαι, ἐπιτηδεύω, ἀκριβόω. être habile (propre) à.

Ἐπίτροπος. »Ἐπίτροπος. agent, procureur, comissaire, gérant. §. »Προστάτης, κηδεμών. tuteur. ‖. εἶμαι ἐπίτροπος. »Προστατέω(-εύω), ἐπιτροπεύω. être tuteur(curateur, procureur, etc.).

Ἐπιτυγχάινω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἐπιτυγχάνω, εὐστοχέω, τυγχάνω, εὐτυχέω, κατορθόω, εὐθυβολέω. atteindre le but, reussir, rencontrer juste, faire son coup. ‖. τὸ πίτυχες (φρσ.). » Αὐτὸν βέβληκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου(παροιμ.)· »Ἔκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ (Αἰσχύλ.)· »Ἐπιτέτευκταί σοι τὸ πρᾶγμα· » Καθίκου τῆς προθέσεως (Πλδ.)«. vous avez bien adressé.

Ἐπιχείρησις. »Ἐγχείρημα, ἐπιβολή. entreprise, θ.

Ἐπιχειρίζομαι, Μ. (θὰ) ἐπιχειρισθῶ (ἀόρ. Ἐπιχειρίσθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ἐγχειρέω, ἐπιχειρέω, ἐπιβάλλω(-ομαι), ἅπτομαι, ἀναβάλλομαι. entreprendre. ‖. ἐπιχειρίσθηκε μιὰ' τόσφ μεγάλη' δουλειά'. » Τηλικοῦτον ἐπιβαλόμενος ἔργον (Πλούτ.).«

Ἑπτὰ (προφ. κοιν. Ἑφτὰ), ἀριθμ. »Ἑπτά. sept. ‖. ἑπτὰ φοραὶς, ἴδε Φορά. ‖. ἑπτὰ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἑπτὰ χρόνια. »Ἑπταετηρὶς, ἑπταετία. septennalité. ‖. ἑπτὰ χρόνια, ἐπ. »Ἑπτάετες. ‖. ἑπτὰ χρόνων. »Ἑπταετὴς (ὁ καὶ ἡ), ἑπταέτις (ἡ). ‖. εἰς ἑπτὰ μέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑπτακαθαρισμένος (μεταφ. ὁ Πανοῦργος καὶ Πολύξερος), ἴδε Πονηρὸς καὶ Τριμμένος.

Ἑπτακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Ἑπτακόσιοι. sept-cent. ‖. ἑπτακόσιαις χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα.

Ἑπταμηνίτικος, η, ον (παιδὶ κυρ.). »Ἑπταμηνιαῖος. de sept mois.

Ἑπτάψυχος (μεταφορ.), η, αν. » Δυσθανὴς. qui a la vie dure. (ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) »Κύων ἐννεάψυχος.«

Ἐργαλειὸς (προφ. κοιν. Ἀργαλειός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, 'δὲν ἠξεύρω διατί,' τὸν λέγουν Λάκκον), ἐργ. (ὑφαντ.). »Ἱστός. metier. §. ἐργαλειὸς (διὰ τὸ 'ψάρευμα τῶν 'στρειδιῶν κλπ.). »Γαγγάμη ἢ Γάγγαμον, ἡλακάτη, μάγγανον. drague, θ. espèce de cabestan avec le quel on pêche les huîtres.

Ἐργαστῆρι (προφ. κοιν. Ἀργαστῆρι ἢ χυδαϊκώτερον Ἀγραστῆρι). »Πωλητήριον καὶ (καταχρ.) Ἐργαστήριον (ὅπου πωλοῦν). boutique, θ. §. »Ἐργοστάσιον (ὅπου δουλεύουν). atelier.

Ἐργαστηριάρης. »Ἐργαστηριακὸς (Πολύβ.). boutiquier.

Ἐργάτης (ὁ τεχνίτης, ὁ δουλευτὴς, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ δουλεύων μὲ ἡμερομίθι, ὁ Τουρκ. ριντζιπέρης). »Ἐργάτης, ἐργαζὴρ (Ξενοφ. Οἰκον.), μίσθιος, χερνήτης καὶ χερνὶς, χερνῆτις (ἡ), χειροτέχνης, ἀποχειροβίωτος, χειρογάστωρ (μεταφ.), (ἰδίως) ὑπουργὸς (»Οἰκοδόμους ἑκατὸν, ὑπουργοὺς τριακοσίους καὶ πεντήκοντα, »Πλδ. Ε', 89). ouvrier, manouvrier, manœuvre. §. ἐργαλ.(ναυτ.). »Ὄνος ('Ηρόδ. Η'.), ἐργάτης (μεταγ.). cabestan, vindas.

Ἐρεῖκι, πωρ. ἴδε Ἀβράμηλον καὶ Προῦνον.

Ἐρεικιὰ (δένδρον καρποφόρον, ἡ ἄλλ. Ἀγριοαβραμηλιὰ), ἴδε Προυνιά. §. (δένδραν ἢ χαμόδενδρον ἄκαρπον. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ) »Ἐρείκη (κοιν. φοῦντα. » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρὶ, « Αἰσχ. Ἀγ. 295 σώζεται καὶ ἡ λέξις Ἐρούχη). bruyère, θ. (καὶ ἡ) »Βράθυς-υος (ὁμοιάζει 'σὰν κυπαρίσσι). sabine.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ερημάζω, (προφ. κοιν. 'Ρημάζω), ῥ. μτθ. ἴδε 'Ερημόνω.

'Ερημία. »"Ερημος (ἡ). désert.

'Ερημονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

"Ερημος, η, ον. »"Ερημος, μηλόβοτος. désert. §. ἄνθρωπος ἔρημος (μεταφορ. ὁ ἀπροστάτευτος καὶ ἐγκαταλελειμμένος). »"Ερημος). abandonné, délaissé.

'Ερημόνω, ῥ. μτθ. » 'Ερημόω. dévaster.

'Ερινὸς (τὸ ἀγριόσυκον, προφ. κοιν. 'Ορνὸς), κ. »"Ολυνθος, ἐρινὸς, ἐρινὰς (ἡ), σῦκον ἄῤῥεν. figue sauvage, θ.

"Ερχομαι (προφ. κοιν. "Ερχουμαι), Μ. (θὰ) ἔλθω (ἀόρ. "Ηλθα, ἀόρ. τῆς προστακτ. "Ελα), ῥ. ἀποθ. » "Ερχομαι, παραγίνο(γνο)μαι, εἶμι, πάρειμι, ἀφικνέομαι, ἐπιδημέω (κυρ. εἰς ξένον τόπον), φοιτάω (»Σῖτος ἐφοίτα· »'Εφοίτων ἀγγελίαι [ἐπιζολαί]«). venir, arriver. ||. ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθεν αὐτὸς ὁ . . . ; »Πόθεν ἡμῖν ὁ . . . οὗτος ἐπιδεδήμηκεν; »||. ἤλθετε 'γιεροί. »Σεσωσμένοι πάρεστε. ||. καλῶς ἦλθες (φρσ. φιλοφρον.), ἴδε Καλῶς. ||. ἂν ἔλθετε εἰς ἐμένα (εἰς τ' ὀσπίτι μου). »'Εὰν παρ' ἐμοὶ ἦτε,« Ξνφ. ||. ἐρχόμεθα πάλιν (κατ' ἀντιχρον.). » Πάλιν παρεσόμεθα (Ξενοφ. 'Ελλην.).« ||. διατί ἦλθες.: » 'Εφ' ᾧ πάρει; ||. ἦλθεν εἰς τὰ χέρια, ἴδε Χέρι. ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. » 'Εμαυτοῦ γίγνομαι· »'Εν ἐμαυτῷ γίνομαι (Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Χρυσοστ.). »Τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι (Διόδ. Σικελ. ΙΓ'. 95)« . ||. ἂν θέλετε 'να ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας. »"Ην ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι (Δημοσθ.),« ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ||. ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηό' σου, ἴδε 'Εκδικοῦμαι. ||. μ' ἔρχεται (ἀπρος.). »'Επέρχεταί (»"Επεισί, »Παρίσταταί) μοι. ||. 'δὲν ἔρχεται 'ς τὸν νοῦν μου. »Οὐκ ἀναφέρω, οὐκ ἐνθυμέομαι. ||. ἔτσι 'τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ 'ρώτησεν, ἴδε "Ετσι. ||. μὲ ἦλθε μιὰ' φορὰ' ἕνας ζοχασμός.»"Εννοια ποθ' ἡμῖν ἐγένετο (παρέστη, ἐπῆλθε). ||. εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ, 'τοὺς ἔρχεται εἴδησις, ὅτι... »'Εν τούτῳ δ' ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία, ὅτι.. (Θκδ.).« ||. 'τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην. » Αἷμα κατὰ τῶν ῥινῶν αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. μὲ ἦλθαν γέλια (κλάϋματα). » Τοῖσιν δὲ γέλως ἐνῶρτο, »"Ομ. Ἰλ. Α, 'Οδ. Θ. ||. 'τοὺς ἦλθε μὲν ὀλίγον καὶ 'να γελάσουν μὲ τὴν κομπορῥημοσύνην 'τε. »Τοῖς δὲ ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ (Θκδ.).« ||. 'τὸν ἦλθε 'να χαχλανίσῃ. »'Επήει δ' αὐτῷ ἀνακαγχάσαι. il lui prit envie de rire. ||. 'τοῦ ἦλθε κατὰ τύχην λόξυγγας. »Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν, « Πλάτ. ||. 'δὲν ἔρχεται (ἐμβαίνει) 'ς τὸν λογαριασμόν. »'Υπὸ λόγον πίπτει (Πολυβ.).« ||. τὸ ἐρχόμενον σάββατον. »Τῷ ἐρχομένῳ σαββάτῳ, « Πρξ. Ἀποστ. ||. τὸν ἐρχόμενον μῆνα τελειόνει τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους), ἴδε Τελειόνω. §. μ' ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (ἡ κάλτσα κτλ.), ἴδε Γίνομαι.

'Ερχομός. "Ελευσις, ἄφιξις. arrivée. θ.

"Ερωτας (ὁ). »"Ερως-ωτος (ὁ), ἵμερος (ποιητ.). amour, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

'Ερωτεύομαι, Μ. (θὰ) ἐρωτευθῶ (ἀόρ. 'Ερωτεύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. 'Ερωτευμένος), ῥ. ἀποθ. » 'Εράω, ἔρωτι ἁλίσκομαι. aimer, devenir (être) amoureux de, être épris d' amour, amouracher, s'amouracher. ||. ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκε 'ς τὸ κορήτσι. »"Ερωτι τῆς κόρης ἁλούς.

'Ερώτημα. »'Ερώτησις, πεῦσις. §. ἐρώτημα. demande, θ. question, interrogation.

'Ερωτῶ (προφ. κοιν. 'Ρωτῶ), ῥ. »'Ερωτάω, πυνθάνομαι, ἔρομαι. demander, interroger. ||. ἐρωτῶ καὶ μανθάνω. »Πυνθάνομαι. s'informer auprès de quelqu'un de quelque chose.

'Εσπέρα (καὶ κατὰ συγκ. 'Σπέρα. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν συνειθισμένον βραδυνὸν χαιρετισμόν): καλὴ 'σπέρα. »'Υγίαινε. bonsoir.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Εσὺ, (ἡ γεν.) σοῦ, (ἡ αἰτ.) σὲ καὶ ἐσένα· (Πληθ. ἡ ὀν.) ἐσεῖς (ἡ γεν. ᾗ αἰτ.) ἐσᾶς καὶ σᾶς· ἀντων. (Πρωτότυπος, 6'. προσώπου). » Σὺ (κτλ.), αὐτός. tu, toi, vous, vous autres, ἴδε καὶ 'Εγώ. ||. ἔ, ἐσένα λέγω! »Οὗτος, σὲ φωνῶ. hola! l'ami! he, vous! ||. ἔλα, σὺ, φώναξέ μου 'τον αὐτὸν δυνατά. »Ἴθ', οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα, »Ἀρστφ.

'Ετοιμάζω (προφ. κοιν. 'Οτοιμάζω), ῥ. μετ. » Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι, συσκευάζω. préparer, apprêter, disposer. ||. ἑτοιμάζω τὸ ἄλογον (μουλάρι, καράβι, κτλ.). »'Επισκευάζω, κατασκευάζω, ἴδε καὶ Ἁρματόνω, ᾗ Σιάζω. ||. ἑτοιμάζομαι, ῥ. μέσ. »Παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι, ἐν παρασκευαῖς εἰμι, στέλλομαι (κυρ. διὰ ταξεῖδι). se préparer, se disposer, faire ses préparatifs. ||. καὶ αὐτὸς μὲν ἑτοιμάζετο κἄτι 'να 'πῇ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν (Πλάτ.). ||. ἑτοιμάζετο 'να ἐκστρατεύσῃ, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἐναντίον τῆς γνώμης 'του. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον ('Ηρωδ.). « ||. ἑτοιμάζετο διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. » 'Επὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο. ||. ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν (ἑτοίμασαν ὅ,τι 'τοὺς ἐχρειάζετο). »'Επεὶ παρεσκεύαστο αὐτοῖς (Θκδ.) «. lorsque leurs préparatifs furent faits. ||. ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. »'Επεὶ δὲ παρεσκεύαζο ἀμφοτέροις (αὐτ.) «. quand tout fut prêt de part et d' autre.

'Ετοιμασία. »Παρασκευὴ, εὐτρεπισμός. préparation, préparatifs, apprêt, appareil.

'Ετοιμολογία. »'Ετοιμότης λόγων (Πλούτ.), ᾠξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις εὔστοχον. prestesse de reparties, présence d'esprit.

'Ετοιμόλογος, η, ον. »'Οξὺς (»Εὔστοχος, »Εὔθηκτος) περὶ τὰς ἀπαντήσεις. qui a la repartie prompte.

'Ετοιμόγεννη. »'Η πρὸς τῷ τίκτειν οὖσα, ἐπίτεξ-εκος, ἐπίτοκος. femme qui est près d'accoucher.

"Ετοιμος (προφ. καὶ "Οτοιμος), η, ον. »"Ετοιμος, εὐτρεπὴς, συνεσκευασμένος, συνεστηκώς. prêt, préparé. ||. τὸ στράτευμα εἶν' ἕτοιμον. »Συνέστηκε τὰ τῆς δυνάμεως· »Στρατιὰ συνεστηκυῖα. sur pied, prête à marcher.

"Ετος (τὸ), (διεσώθη μόνον εἰς τὸ »Πολλὰ τὰ ἔτη, ἢ Πολλὰ τὰ ἔτη σας, τὸ ὁποῖον ᾗ συγκοπὲν, κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, τὸ »Σπολλάτη ἢ Σπολλάτι), ἴδε τὴν λέξιν.

"Ετσι, (ἐκ τοῦ) »"Ετι (κατὰ τὸν Κορ., ἢ ἐκ τοῦ) » "Εστι (κατὰ τὸν Οἰκον.) (πιθανώτερον ὅμως ἐκ τοῦ Ατν.) Etsi, ἐπ. ('Ομοιωμ.) »Οὕτω (πρὸ συμφώνου), οὕτως (πρὸ φωνήεντος), οὐτωσὶ, ταύτῃ, ὧδε. ainsi. §. ἴδε καὶ Λοιπόν. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴν ζωήν σου (τὰ 'μμάτιά σου κτλ.)! » Οὕτως ὄναιο! ainsi le ciel vous conserve. ||. ἔτσι νἄχω καλὸν (φρσ. εὐκτ.)! »Οὕτω τίμοι ἀγαθὸν γένοιτο (Δμ.) « ||. ἔτσι κ' ἔτσι (φρσ.). »Μετρίως ἔχων. là-là. ||. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ ἔτσι 'δὲν ἐκίνησαν ἀμέσως, (ἀνάλογον κατά τι μὲ τὸ) »Καὶ, ἐπειδὴ καὶ ὡς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν (Θκδ. Ζ', 74). « ||. 'δὲν 'τὸ πωλῶ, ἔτσι ὅμως 'τὸ δίνω. »Οὐ πωλέω, δίδωμι δὲ ἄλλως, « 'Ηρ. ||. δὲν εἶν' ἔτσι; ἴδε Εἶμαι. ||. ἔτσι ᾗ ἔτσι ἔκαμα. »Οὕτως καὶ οὕτως ἐποίησα, « Γρφ. ||. ἔτσι 'τὸ 'ρώτησα (χωρὶς σκοπὸν δηλ. καὶ προμελέτην). »Ἄλλως ἠρόμην (Λουκιαν.). sans conséquence. ||. ἔτσι 'τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ 'ρώτησε. »Ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με (ὁ αὐτ.). ||. ἔτσι εἶνε· » "Εστι ταῦτα· »Οὕτως ἔχει. c' est vrai. ||. ἔτσι 'τὸ ἐξηγῶ. »Ταύτῃ συμβάλλομαι. ||. ἔτσι λοιπὸν ἂς κάμωμεν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ θεὸς ἔτσι θέλει. »Ταύτῃ τοίνυν ποιῶμεν, ἐπειδὴ καὶ τοῖς θεοῖς ταύτῃ φίλον, « ἴδε καὶ Καθώς. ||. καὶ αὐτὸ μὲν εἶν' ἔτσι. »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα (ταύτῃ). «

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εὐγένεια (ἡ λαμπρὰ, εὐγενὴς κατα-γωγή). »Εὐγένεια, γένους λαμπρότης, τὸ εὖ (καλῶς) γεγονέναι. **noblesse, condition relevée.** §. (συνεκδοχ. τὸ εὐγενικὸν φέρσιμον, ὁ καλὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι.) » Κομψότης, ἀστειότης, εὐτραπελία, κομψεία. **urbanité, civilité, politesse, courtoisie,** θ. **honnêteté.** §. εὐγένειαις (πληθ. οἱ ὑποχρεωτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ λόγοι). » Φιλοφρονήσεις. **prévenances.**

Εὐγενὴς (ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος). »Εὖ γεγονὼς (φὺς-φύντος), εὐγενὴς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γένους, γενναῖος (»Καὶ τοῖς παραδυναστεύουσι δὲ γενναίοις Ὀδρυσσῶν,« Θουκ.), εὖ ἥκων γένους, εὐπατρίδης. **noble, gentihomme, homme de condition,** ἴδε καὶ Γένος. ||. ἐπειδὴ ἔτυχαν ’να ἦνε καὶ εὐγενεῖς καὶ καλοαναθρεμμένοι, καὶ ’να ζήσουν καὶ μὲ ὑπόληψιν. »’Επεὶ καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς (Δημοσθ. ’Επιτάφ.). « ||. οἱ εὐγενεῖς ἂν λάβουν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, γίνονται τέλειοι κατὰ τὴν ἀρετήν. »Τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν (Πλάτ. Ἀλκ. Α’). « ||. ὅτι εἶνε πλέον εὐγενὴς παρὰ ἄλλους. »Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων. §. (συνεκδοχ. ὁ ἔχων φέρσιμον, τρόπον εὐγενικὸν καὶ ὑποχρεωτικὸν), ἴδε Εὐγενικός.

Εὐγενικὰ, ἐπ. »Εὐγενῶς, κομψῶς, χαριέντως, ἐλευθερίως. **noblement, civilement, poliment.**

Εὐγενικὸς, ἡ, όν. »Ἀστεῖος, δεξιὸς, εὐτράπελος, κομψὸς, χαρίεις, ἐλευθέριος. **poli, galant, civil, courtois, honnête.**

Εὐθὺς (προφ. κοιν. Εὐτὺς), ἐπ. (Χρον.), ἴδε Ἀμέσως. ||. εὐθὺς καθὼς (ὁποῦ). »”Αμα. **dès que, aussitôt que.** ||. εὐθὺς καθὼς ’τοὺς εἶπαν τὴν εἴδησιν, ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν. »Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (αὐτοῖς), προσεβοήθουν,« Θκ. ||. εὐθὺς ὁποῦ γεννηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καταδικάζονται καὶ εἰς θάνατον. »Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. ||. εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) κατάλαβε τὸ καλλήτερον. »’Επειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος. **dès que, si tôt que.** ||. εὐθὺς καθὼς ἐπέρασα ἀντίκρυ. » Εὐθὺς γὰρ ὡς διέβην,« (Αἰσχιν. ἐπιστολ.). ||. εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) ἀναίβης. »’Επειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς· »”Αμα τῷ ἀνελθεῖν σε. **aussitôt que,** ἴδε καὶ Καθώς. ||. εὐθὺς καθὼς ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ.

Εὐκαιρία. »Σχολὴ (»Σχολὴ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένη Εὐκαιρία,« Σχολ. Πλάτ.), ἄδεια. **loisir.** §. »Καιρὸς, εὐκαιρία, συντυχία, εὔθετος ὥρα, ἀφορμή. **occasion.** ||. μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. » ”Οταν ἡ πρῶτον οἱόντε (Δημοσθ.)«. **par la première occasion.**

Εὐκαιρόνω (προφ. κοιν. ’Φκαιρόνω), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὔκαιρος (προφ. κοιν. ”Οφκαιρος), η, ον, ἴδε Ἄδειος. §. ἄνθρωπος εὔκαιρος (μεταφορ. ὁ ἀσύστατος καὶ χωρὶς βάσιν). »Κενός. **vain, léger,** ἴδε καὶ ’Ελαφρόμυαλος. §. λόγος (πρᾶγμα κτλ.) εὔκαιρος (ὁ ἀσυλλόγιστος καὶ ἀναπόδεικτος). »Μάταιος, εἰκαῖος (καὶ ποιητ.) ὑπηνέμιος, ἐτώσιος, ἀνεμώλιος, ἄκαιρος (»Ἄκαιρα δὲ κενά.« » Ξεν. ’Επις.). **vague, frivole.** ||. εὔκαιρα λόγια, ἴδε Μωρολογία. ||. ἐς τὰ εὔκαιρα (φρσ.). »Εἰς ἄκαιρα ποιεῖν (Θεογν. 899), ἴδε Κακὸς (εἰς τὸ: τοῦ κακοῦ). ||. ὁμιλῶ ’ς τὰ εὔκαιρα, ἴδε Ἀέρας. ||. περπατῶ ’ς τὰ εὔκαιρα, ἴδε Περιπατῶ.

Εὐκαιρῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐκαιρέω (μεταγ. »Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν,« Εὐαγγ.), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαίρωμα (προφ. κοιν. ’Φκαίρωμα), ἴδε Ἄδειασμα.

Εὔκολα, ἐπ. »’Ραδίως, εὐχερῶς, εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται ὅλαι σχεδὸν αἱσύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σημειουμένων), εὐπετῶς, εὐμαρῶς, εὐπόρως, εὐκό-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λως, ἀπραγμόνως. facilement, aisément. ||. πλέον εὔκολα, ἴδε Εὐκολώτερα. ||. πολλὰ εὔκολα. »Ῥᾷζα, ὡς ῥᾷστα.

Εὐκολία. »Εὐκολία, εὐχέρεια, ῥᾳστώνη. facilité, θ. aisance, θ.

Εὐκολοαναίβατος, η, ον. »Εὐεπίβατος. aisé (facile) à monter.

Εὐκολοάναπτος, η, ον. » Εὐέξαπτος. facile à s'enflammer (à prendre feu).

Εὐκολόβραστος, η, ον, ἴδε Καλόβραστος.

Εὐκολογέλαστος, η, ον. »Εὐαπάτητος, εὐεξαπάτητος, εὐπαραλόγιστος. facile à tromper.

Εὐκολογνώριστος, η, ον. »Εὔγνωστος, εὔσημος, εὐδιάγνωστος. facile à connaître, connaissable.

Εὐκολογύριστος, η, ον. »Εὔστροφος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος, ὑγρός. flexible, maniable, souple. §. (μεταφορ.) »Εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, εὐπαράτρεπτος, εὐπαράγωγος, εὐμετάπειστος, εὐμετάπτωτος, εὐμετάτρεπτος, εὐμεταποίητος, εὐπαρακόμιστος, ἀγώγιμος. changeant, versatile, volage.

Εὐκολοδιάβαστος, η, ον. »Εὐανάγνωστος, εὔσημος, εὐκρινής. lisible.

Εὐκολοδιόρθωτος, η, ον. »Εὐεπανόρθωτος, εὐδιόρθωτος. facile à corriger (remédier).

Εὐκολοδούλευτος, η, ον. » Εὐεργὸς καὶ Εὐεργὴς (Θφρ.). facile à travailler.

Εὐκολοκατόρθωτος, η, ον. »Εὐκατέργαστος. facile à exécuter, ἴδε καὶ Εὔκολος.

Εὐκολόκαυστος, η, ον. » Εὔπρηστος, εὔφλεκτος. combustible.

Εὐκολοκίνητος, η, ον. Εὐκίνητος. facile à mouvoir, mobile, ἴδε καὶ Εὐκολογύριστος.

Εὐκολοκυρίευτος, η, ον. »Εὐάλωτος, εὐχείρωτος. facile à prendre (à soumettre).

Εὐκολολύγιστος, η, ον. » Εὔκαμπτος, εὐκαμπὴς, ὑγρός. flexible, souple, pliable.

Εὐκολομοίραστος, η, ον. » Εὐδιανέμητος. facile à partager.

Εὐκσλοοικονόμητος, η, ον. » Εὐμεταχείριστος, εὐάγωγος, εὐδιοίκητος, εὐοικονόμητος. traitable.

Εὐκολοπάτητος, η, ον. »Εὐέφοδος.

Εὐκολόπιαστος, η, ον. »Εὔληπτος, εὐάλωτος, εὐχείρωτος, εὐχερής. facile à prendre (saisir, empoigner).

Εὐκολοπέραστος, η, ον. » Εὐδιάβατος, εὐδιόξευτος. facile à traverser.

Εὐκολοπότιστος, η, ον. »Εὐαρδής. facile à arroser.

Εὔκολος, η, ον. »Ῥᾴδιος, εὐχερὴς, εὔκολος, εὔπορος, πρόχειρος!, εὐμαρὴς ἀπράγμων, φαῦλος (Πλάτ. Πολιτ.). facile, aisé. ||. πλέον εὔκολος, ἴδε Εὐκολώτερος. ||. πολλὰ εὔκολος. »Ῥᾷστος, ἀπραγμονέστατος, Ττ.

Εὐκολοσήκωστος, η, ον. » Εὐμετακόμιστος, ἀγώγιμος. portatif.

Εὐκολοτσάκκιστος, η, ον. »Εὔθραυστος. fragile.

Εὐκολοχώνευτος, η, ον. »Εὔπεπτος, εὐκατέργαστος, εὐστόμαχος, εὐδιαφόρητος, εὐοικονόμητος, ῥᾷστα διαχωρῶν. facile à digérer.

Εὐκολογώριστος, η, ον. » Εὐδιαίρετος. facile à diviser (à séparer).

Εὐκολύνω, Μ. (θὰ) εὐκολύνω (ἀόρ. Εὐκόλυνα), ῥ. μετ. » Εὐχερῆ (» Εὔκολον, » Ῥᾷστον) ποιέω. faciliter.

Εὐκολώτερα, ἐπ. » Ῥᾷον, ῥᾴδιον, εὐχερέστερον, ἀπραγμονέστερον, Ττ. plus facilement, avec plus de facilité, etc. ||. τὰ μετρίως ὑγρὰ ξύλα πριονίζονται καὶ σγίζονται εὐκολώτερα παρὰ τὰ κατάξηρα. » Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσγιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν,« Θφρ.

Εὐκολώτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ Εὐκολώτερος, η, ον, συγκρ. τοῦ Εὔκολος. »Ῥάων, ἀπραγμονέστερος, εὐκοπώτερος κτλ. plus facile, etc.

Εὐλάβεια. » Θεισμὸς, δεισιδαιμονία (ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν), εὐλάβεια, θεοσέβεια, dévotion.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εὐλαβής. »Θεοσεβής, εὐλαβής. dévot.

Εὐλογημένος, η, ον. Εὐλογητὸς, εὐλογημένος. beni, benit. ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν), ἴδε Καλότυχος. §. εὐλογημένον (κατ' εὐφημισμὸν τὸ σπυρὶ τῆς πανούκλας). » Ἄνθραξ. charbon (de la peste).

Εὐλογία. » Εὐλογία (μεταγ.). bénédiction.

Εὐλογιὰ (κατ' εὐφημισμὸν), πάθ. (οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν τὴν ἐγνώριζαν. Πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου. 'Ο δὲ 'Ραζῆς, περὶ λοιμοῦ, λέγει ὅτι: »Εὐλογίαν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἓν εἶδος, τὸ μοχθηρότερον τῶν δύο ».« Μερικοὶ ἠθέλησαν 'να μετασχηματίσουν τὴν λέξιν εἰς τὸ) » Φλογία, (καλλήτερον μὲ φαίνεται ἡ) Φλογιὰς (νόσος). petite verole, θ. ||. ἡ — τῶν προβάτων. » Φλυκτίς. claveau, clavelée, clavin.

Εὐλογιάρης, α, ικον). mar-

Εὐλογιοκομμένος, η, ον) qué (gravé, grêlé) de la petite verole.

Εὔλογος, η, ον. » Δίκαιος, εὔλογος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατὰ λόγον, εὐπρόσωπος, εἰκὸς-ότος (τὸ). juste, raisonnable. ||. 'τὸ εὐρίσκω εὔλογον. »Δοκιμάζω, δικαιόω, ἐγκρίνω. ||. 'δὲν ἠῦρεν εὔλογον 'να πολεμήσῃ. »Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε (Φιλ.). ||. 'να συμβιβασθοῦν ὅπως 'τὸ εὕρουν εὔλογον οἱ Γάβιοι. »Συμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν οἱ Γάβιοι δικαιῶσι (Σουίδ.).«

Εὐλογῶ, ῥ. μετ. » Εὐλογέω (μεταγ.). bénir, donner la bénédiction.

Εὔμορφα (προφ. κοιν. Ὄμορφα), ἐπ. »Εὐπρεπῶς. honnêtement, décemment, ἴδε ᾧ Καλά. 2) (συνκδ.) ἀντὶ 'Επιτήδεια. ||. σγίσε' το ἀπὸ τὸ πλάγι εὔμορφα. » Παράσχισον χρηστῶς,« Ἀθ.

Εὐμορφαίνω, Μ. (θὰ) εὐμορφαίνω (ἀόρ. Εὐμόρφαινα), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Καλλύνω, ὡραΐζω, καθωραΐζω. embellir.

Εὐμορφιά· »Κάλλος (τὸ), ὥρα, ὡραιότης, καλλονή. beauté, θ. ||. ('τὸ φορεῖ) γιὰ εὐμορφιά'. » Ἀγλαΐας ἕνεκα,« Ξνφ.

Εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Εὔμορφος καὶ Καλοκαμωμένος.

Εὔμορφος (προφ. κοιν. Ὄμορφος), η, ον. »Καλὸς, εὐειδὴς, εὐπρόσωπος, ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρεπὴς, ὄψεως εὖ ἔχων (ἥκων), ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν (ὄψιν). beau (πρὸ συμφώνου), bel (πρὸ φωνήεντος).

Εὐμορφότερος (προφ. κοιν. 'Ωμορφήτερος), η, ον. »Καλλίων, καλλιώτερος, προφερέστερος τὴν ὄψιν. plus beau.

Εὐνουχίζω (προφ. κοιν. Μουνουχίζω), ῥ. μετ. »'Εκτέμνω (» Ἴδιον δὲ τοῦ Σκυθικοῦ καὶ τοῦ Σαρματικοῦ παντὸς ἔθνους τὸ τοὺς ἵππους ἐκτέμνειν, εὐπειθείας χάριν,« Στράβ. Ζ'), ὀρχοτομέω, εὐνουχίζω. châtrer.

Εὐνούχισμα (προφ. κοιν. Μουνούχισμα). » 'Εκτομὴ, ὀρχοτομία, εὐνουχισμός. castration.

Εὐνοῦχος. »'Εκτετμημένος, ἐκτομίας καὶ ἐντομίας. εὐνοῦχος, τομίας, θλαδίας, σπάδων, εὐνουχίας. castrat, eunuque.

Εὑρεσιμιόν » Εὕρημα, ἕρμαιον. trouvaille, θ.

Εὑρετήκια (τὰ). » Εὑρετρα (τὰ). recompense pour une chose perdue et trouvée.

Εὑρετὸν (προφ. κοιν. 'Βρετό). » Αἴνιγμα, γρίφος, εὕρημα (Εὐριπ. Ἀλκ. 533). énigme, θ. logogriffe.

Εὑρίσκω (προφ. κοιν. 'Βρίσκω), Μ. (θὰ) εὕρω (ἀόρ. Ηὗρα), ῥ. μετ. » Εὑρίσκω. trouver. ||. ἂν εὕρω καιρόν. »Καιροῦ λαβόμενος. ||. ἂν εὕρω εὐκαιρίαν.» 'Εὰν λάβωμαι σχολῆς. ||. ἐμβαίνοντας μέσα, 'τὸν εὑρίσκω... »Καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω αὐτόν...« ||. εὗρέ μου ἀπὸ χφένια 300 δραχμάς. » Πόρισόν μοι ποθέν. ||. εὑρίσκω αἰτίαν. »Αἰτιάομαι. s'en prendre à, attribuer la cause, imputer. ||. εὑρίσκω εὔλογον, ἴδε Εὔλογον. ||. 'τὸ πουλεῖ ὅσα (καθὼς) εὗ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ροι. » Πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται αὐτὸν τοῦ εὑρεθέντος. ‖. εὑρίσκομαι, παθ. ἡ μέσ. »Διάκειμαι, ἔχω. §. εὑρίσκομαι. se trouver. ‖. καὶ μ' ὅλον ὅτι 'ταῖς εἴπαμεν 'να εὑρεθοῦν ἐδῶ. » Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)«. ‖ ἐπρόσταξαν τοὺς πρέσβεις 'νὰ εὑρεθοῦν (τὴν τάδε ἡμέραν) εἰς τὴν Κύζικον. »Τοὺς πρέσβεις ἐκάλεσαν ἀπαντᾷν εἰς Κύζικον. ‖. 'δὲν εὑρέθη τὴν διωρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κριτήριον. » Οὐκ ἀπήντησε πρὸς (ὡς, ἐπὶ) τὴν κυρίαν. ‖. εὑρέθηκα μιὰ' φορὰ' παρὼν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ. »Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος (Πλάτ.). « §. καλῶς 'να σ' εὕρω (φρσ.). »Προπίνω σοι. ‖. ἤπιε᾽ 'τὸν ηὗρε. »Φιλοτησίαν προὔπιεν αὐτῷ. ‖. 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ θεὸς (φρσ.), ἴδε Θεός. ‖. θὰ 'τὸ εὕρῃ νομίζω. » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι δίω,« Ἰλ. Ζ', 355. §. (ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ βίψιμον. »Ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς ε'ς μάχην, ὅ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν, ὡς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ. 806,). »Τυγχάνω, καθικνέομαι, (Ποιητ.) ἐπαυρίσκω. atteindre. ‖. 'τὸ ηὗρες (φρσ.), ἴδε 'Επιτυχαίνω ᾗ §. 'Εφευρίσκω καὶ §. Ἀπαντῶ. ‖. τοῦ κάκου πολεμᾶτε, δὲν θὰ 'τωὗρετε. »Ἄλλως φλυαρεῖτ', οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.

Εὐρύχωρα, ἐπ. » Εὐρυχώρως. amplement, spacieusement, au large.

Εὐρυχωρία. » Εὐρυχωρία. grand espace, endroit spacieux, lieu vaste.

Εὔρυχωρος, η, ον. » Εὐρύχωρος. spacieux, vaste, ample.

Εὔτακτος, η, ον. » Κόσμιος, σεμνὸς, εὔτακτος, εὐκοσμος. réglé, modéré.

Εὐταξία. »Κοσμιότης, σεμνότης, εὐκοσμία, τάξις, εὐταξία, τὸ σεμνὸν (κόσμιον χ.τ.λ.). décence, bienséance, honnêteté.

Εὐταξίας (ὁ ὑπηρέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντὶ) » Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. bedeau.

Εὐτυχία. » Εὐτυχία, εὐπραγία ᾗ εὐπραξία, εὐκληρία, εὐκλήρημα, εὐημερία, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ὄλβος, μακαριότης. bonheur, felicité, prospérité.

Εὐτυχισμένος, η, ον. » Εὐδαίμων, εὐτυχὴς, ὄλβιος, εὐθηνῶν. heureux, fortuné. ‖. τὴν Χερσόννησον, τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χερρόννησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα.

Εὐτυχῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐπραγέω, εὖ πράσσω(-ττω). κατορθόω, εὐφορέω, εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐδαιμονέω, τελεσφορέω (κυρ. διὰ τὰ φυτά). prospérer.

Εὐφραίνομαι, ῥ. ἀμ. » Τέρπομαι. jouir, se délecter.

Εὐχαρίστησις. »Ἀρέσκεια, ἡδονὴ, εὐφροσύνη, τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον. satisfaction, contentement, plaisir, agrément. ‖. ἔγω ('δὲν ἔχω) εὐχαρίστησιν, ἴδε Ἀρέσσω. ‖. μὲ εὐχαρίστησιν, ἴδε Χαρά.

Εὐχαριστία. » Χάρις, εὐχαριστία (μεταγ.). remerciment.

Εὐχαριστῶ, ῥ. μετ. » Χαρίζομαι, τὸ ἱκανὸν ποιέω. contenter, satisfaire. §. » Χάριν οἶδα (ἔχω), χάριτας ὁμολογέω (ἀπονέμω, ἀποδίδωμι), εὐχαριστέω (μεταγ.). remercier, rendre grâces. ‖. ἀλλ' ἐσένα μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸν Δία σᾶς εὐχαριστῶ' που μ' ἐννοιάσθητε· αὐτὸν ὅμως κτλ. » Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ χάρις τῆς ἐπιμελείας· τοῦτον δὲ κτλ. (Λουκιαν. Τίμ.).« ‖. πήγαινε 'να εὐχαριστᾷς τὴν τύχη' σου, ἴδε Πηγαίνω. ‖. εὐχαριστῶ (λέγομεν προσέτι, καὶ ὅταν εὐχόμενοι ἀποποιώμεθά τι προσφερόμενον, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας τοῦ Ἀρστφ., προσκαλούμενος εἰς δεῖπνον, λέγει:) » Κάλλιστ' ἐπαινῶ« (Βατρ. 805.), » Καλῶς φαμὲν ἔχειν καὶ χαίρειν κελεύομεν ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν (Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον κτλ.). ‖. εὐχαριστῶ διὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ κάλεσμα. »Ἐπαινῶ τὴν κλῆσιν,« Ξνφ. ‖. εὐχαριστοῦμαι, ῥ μέσ. »Ἀγαπῶ, ἀρκέομαι, στέργω, χαίρω, ἀρέσκομαι, ἡδομένῳμοι ἐστί. se contenter, se trouver bien, se louer de.

Εὐχὴ, ἴδε Εὐλογία.

Εὐχολόγι. » Εὐχολόγιον (μεταγ.). bréviaire.

Εὔχομαι, Μ. (θἀ) εὐχηθῶ (ἀόρ. Εὐχήθηκα), ῥ. ἀποθ. ἴδε Εὐλογῶ.

Ἔφ (προφ. καὶ Οὔφ καὶ Πύφ)! ἐπιφών. (σημ. ἀηδίαν, ἀποστροφὴν, δυσαρέσκειαν, κτλ., μάλιστα ὅταν αἰσθανώμεθα δυσωδίαν). » Φῦ! fi! ‖. ἔφ (ποῦφ)! τί καπνὸς εἶν' αὐτός! »Φῦ, φῦ! ἰοὺ, ἰοὺ, τοῦ καπνοῦ (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)!

Ἐφέτος (Αἰολ. ἀντὶ Ἐπ' ἔτος. »Καὶ τὰ πέρυσι βέλτιστα τῶν ἠθῶν, οὐδαμοῦ δίδωσι τὸ ἐφέτος ὁρᾶν, « Ἰωσὴφ Βρυέννιος), ἐπίρ. (χρον.). »Τῆτες, τὸ τῆτες. cette année.

Ἐφεύρεσις. »Ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐξεύρεσις, μηχάνημα. invention.

Ἐφευρίσκω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Ἐπινοέω, μηχανάομαι, τεχνάζομαι(-άζομαι), εὑρίσκω, ἐξευρίσκω inventer, déviner.

Ἔχει' (τὸ), (ἀπὸ τοῦ ὀνομ. ἀπαρεμφ.) »Ἔχειν (κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ Βιὸς), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἐχενηΐδα, ψ. »Ἐχενηΐς. remore.

Ἐχθὲς (προφ. κοιν. Ἐχτὲς), ἐπ. (χρον.). »Χθὲς, ἐχθὲς (μεταγ.). hier. ‖. ἀκόμα ἐχθὲς-προχθὲς (φρσ. ἀντὶ, Πρὸ ὀλίγου). » Χθὲς μὲν οὖν καὶ πρῴην (Δημοσθ.)· » Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· »Χθιζάτε καὶ πρωϊζά. hier encore ou bien avant hier.

Ἐχθεσινὸς, ἡ, όν. » Χθιζὸς, χθεσινός. d'hier. ‖. κατὰ τὴν χθεσινήν 'μας συμφωνίαν, ἤλθαμεν. »Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ἤκομεν (Πλάτ.).«

Ἔχθρα. »Ἔχθος (τὸ), δυσμένεια, μῖσος (τὸ), ἀπέχθεια, ἔχθρα. haine, θ. inimitié, animosité.

Ἐχθρεύομαι, Μ. (θἀ) ἐχθρευθῶ (ἀόρ. Ἐχθρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Μισέω, ἀπεχθάνεμαι, ἐχθαίρω (ποιητ.), ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίως) διάκειμαι πρὸς, ἀπέχθομαι, δι' ἔχθρας γίγνομαι (Ἀριστοφ.). haïr.

Ἐχθρὸς (προφ. κοιν. Ἐχτρὸς καὶ γυδ. Ὀχτρός). »Ἐχθρὸς, πολέμιος. ennemi. Ϛ. Ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀπεχθὴς, δυσμενὴς, δύσνους, διάφορος, ἀντίδικος, ἀπεχθανόμενος. adversaire.

Ἔχω (παρτ. Εἴχα, Μ. [θἀ] ἔχω), ῥ. μετ. »Ἔχω, κέκτημαι. avoir. ‖. ἔχω διάῤῥοιαν, δύναμιν, καιρὸν, κιτρινάδαν, λόξυγκα, πονόμματον, σκοπὸν, ψώραν κτλ., ἴδε τὰς λέξεις. ‖. ἔχω δουλειὰν, ἴδε Ἀδειάζω καὶ Δουλειά. ‖. ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἴδε Ἀκοή. ‖. ἔχω θέρμην (παροξυσμὸν), ἴδε Θερμαίνομαι. ‖. παρατήρησε τὸ μέτωπό' μου, ἂν ἔχω θέρμην. » ... σκέψαι δέ μου » Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω (Φερεκρ. παρὰ Φρυνίχ.).« ‖. ἔχει ὁ θεὸς, ἴδε Θεός. ‖. ἔχω λάθος, ἴδε Λαθεύω. ‖. ἔχω ἑορτὴν, ἴδε Ἑορτάζω. ‖. τί γνώμην ἔχεις, ἴδε Γνώμη. ‖. τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια, ἴδε 'Δόντι. ‖. ἔχω εἰρήνην. » Εἰρήνην ἄγω, εἰρηνεύω. être en paix. ‖. ἔχω πόλεμον μέ τινα. »Πολεμίως ἔχω πρός. je suis en guerre avec. ‖. ἔχει πόλεμον μὲ τὸν καλλήτερόν (ἀνώτερόν, δυνατώτερόν) 'του. » Πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτοῦ μάχην (Ἡσυχ. ἐν λέξει Γνωσιμαχῆσαι). ‖. (Πολλάκις εἰς τὸ ἀρχ. ἐλλείπει): ἂν ἔχουν δὲ καὶ οἱ δύο κεντρὶ, ἡ ἂν ὁ μὲν ἔχῃ, ὁ δὲ (ἄλλες) 'δὲν ἔχῃ, τοῦτο, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, 'δὲν 'τὸ εἴδαμεν. »Εἰ δ' ὅμφω κέντρα ἔχοντες, ἢ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἡμῖν γε οὐκ ὤπται, « Ἄρς. ‖. 'τὸν ἔχω φίλον. » Χρῶμαι αὐτῷ. ‖. ἀφ' οὗ ἔχεις τέτοιους φίλους. »Τοιούτων φίλων πλουτῶν (εὐμοιρῶν). ‖. εἶχε βοηθόν 'του τὸν Λύσανδρον. » Καὶ συναγωνιστῇ τῷ Λυσάνδρῳ χρώμενος ‖. μία πόλις, ἡ ὁποία 'να μὴν εἰχέ ποτε μήτε ναοὺς, μήτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυέξοδα. » Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πολυτελέστι χρησαμένης (Θουκ.). « ||. ἔχει ἕνα περιβόλι. » Ἔστιν αὐτῷ κῆπος. ||. ἔχω κόρην τῆς πανδρειᾶς. » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία (ἀνδρὸς ὥραν ἔχουσα). ||. (τὸν γαμβρόν του) ὅ,που εἶχε τὴν ἀδελφή' του (γυναῖκα δηλ.). » Τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα (Ξενοφ. Κυρουπ.). « (ὁ Ὅμηρος 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ εἰς τὸ παθητικόν:) τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶχε τὸν Ἕκτορα. » Τοῦ πὲρ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. ||. ἔχει μέσα. » Περιέχει. contenir, renfermer. ||. καλὸν (πολὺ καλὸν) 'νἄχῃς (φρσ. εὐκτ.)! » Εὖ σοι γένοιτο! » Πολλὰ καγαθὰ ὑμῖν γένοιτο! Dieu vous benisse! grand bien vous fasse! ||. ὁ τέλειος ἡγεμὼν πρέπει 'να ἔχῃ τέσσαρα πράγματα. »Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖ προσεῖναι. ||. μ' ὅλον ὅτι ἔχει ἄπειρα ἐλαττώματα. » Καί περ μυρίων αὐτῷ προσόντων, ὧν ἄν τις ἐπιλάθοιτο. ||. διότι 'δὲν εἶχε περισσότερον ἀπὸ χίλιους στρατιώτας. »Χιλίων γὰρ αὐτῷ στρατιωτῶν πλέον οὐδὲν ὑπῆρχε. ||. 'δὲν ἔχει ἄσπρα. » Ἐνδέεται χρημάτων. l'argent lui manque. ||. ἐπειδὴ, καθὼς ἠξεύρεις, ἔχει ὀπωσοῦν πνεῦμα. » Φύσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. §. ||. ἔχω (βάλλω) τὴν πρώρην (ἢ τὸ καράβι ἔχει τὴν πρώρην) εἰς τὸν Μωρηὰν (εἰς τὴν νοτιὰν, εἰς τὸν Βορρηὰν, κτλ.), (φρσ. ὁμοία μὲ τὸ) » Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον (Πλτ. Ἀντών.) «. ||. ἔχω κατὰ νοῦν (ἢ) εἰς τὸν νοῦν μου. 'Εν νῷ ἔχω, ἐπέχω (» Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι «). ||. ἔχε τὸν νοῦν σου· ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; κτλ. ἴδε Προσέχω. ||. πολλαῖς φροαῖς, ἐπειδὴ ἔχομεν τὸν νοῦν μας ἀλλοῦ, οὔτε βλέπομεν, οὔτ' ἀκούομεν. » Πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες, οὔθ' ὁρῶμεν οὔτ' ἀκούομεν (Θεοφρ. περὶ Αἰσθ.): « ||. ἔχω προσταγὴν (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ) » Ἔχων πρόσταγμα Λακεδαιμονίοις βοηθεῖν (Πλούτ. Λυσάνδ.). « ||. 'πέ 'μας, ἂν ἔχῃς τίποτε (νέον δηλ.). » Δίδαξον, εἴτι ἔχεις (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'). « ||. πόσην φιλίαν εἶχε μὲ τὴν πόλιν 'μας. » Ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν (Ξενοφ. Ἑλλ.). « ||. 'δὲν 'τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς 'του. » Οὐκ εὖ διακείμενος πρὸς τοὺς συγγενεῖς. ||. τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ἀποκάτω. » Ὑπέρκειται τῆς Ναυπλίας, ἐξ ὑπερδεξίου κεῖται (ἐστίν). il domime la ville, ἴδε καὶ Ἀποπάνω. §. ἔγω καιρὸν (χρόνια) 'ποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδα. » 'Εκ πολλοῦ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα. ||. εἶχε χρόνια 'να λουσθῇ. »'Εξ ἐτῶν ἄλουτος, ἴδε καὶ Καιρός. ||. εἶχε τρεῖς ἡμέραις ὁ Αἰσχίνης 'πεθαμένος (ἦ) ἀφ' οὗ 'πέθανε. » Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. ||. ἔχω ὥραν (πολλὴν, ὀλίγην ὥραν) ὁποῦ ἦλθα, ἴδε Ὥρα. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει ὁ μῆνας; ἴδε Πόσος. §. εἶχα (ἔγω) κάμει, ἔλθει, ἰδεῖ, κτλ. » (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὑπερσυντελικὸν) »'Επεποιήκειν, ἐληλύθειν, ἑωράκειν, κτλ. (ἢ μὲ τὸ βοηθητικὸν Εἰμὶ [»Τυγχάνω] καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος:) »Πεποιηκὼς ἦν, ἐληλυθὼς (ἑωρακὼς κτλ.) ἤμην. j'ais (j'avais) fait (vu etc.), j'étais venu etc. ||. 'τὸ εἶχεν ἀφήσῃ. » 'Ετύγχανε καταλελοιπώς. ||. καὶ εἰς τί ἐπάνω μὲ τὸ ἔχεις ἐρωτήσῃ; » Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; « Σοφ. §. ἔχει 'να κάμῃ μὲ τὴν τάδε (ἐρωτικῶς). »'Εχει περὶ αὐτήν. il a des liaisons (une intrigue). ||. τί ἔχει 'να κάμῃ τοῦτο μ' ἐκεῖνο; »Τί κοινὸν ἀμφοῖν; » Τί δὴ οὖν τοῦτ' ἐστι πρὸς ἐκεῖνο (Πλάτ.); » Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; (παροιμ. καθὼς καὶ τὸ) » Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; il n'y a rien de commun entre ces choses-là. ||. τί ἔγω 'να κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς Κορινθίους; » Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων (Ἀριστοφ.); ||. οἱ δὲ Αἰγινῆται εἶπαν ὅτι 'δὲν ἔγουν 'να κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. »Οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κρῆγμα (Ἡρόδ.). ||. τί ἔγεις ’να κάμῃς μαζῆ μου; »Τί ἐμοὶ καὶ σοί; qu’est ce que j’ai à démêler avec vous? ||. ’δὲν εἶχαν ὅμως τί ’να κάμουν. »Οὐ μὴν εἶχόν γε ποιεῖν οὐδὲν (Πολύϐ. Α΄). ||. εἶχε ’να κάμῃ κ’ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. »Μετῆν κἀκείνῳ τῆς ἐργασίας᾽ »Ἐκοινώνει (»Κοινωνὸς ἦν) κἀκεῖνος. il avait une caution (il était actionnaire, il avait parti, il était intéressé) dans cette spéculation, ἴδε καὶ Μερτικόν. ||. ὅτι ’δὲν ἔγουν ’να κάμουν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ’Επίδαμνον. »Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω): σὲ ἔγω ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου (τὴν ζωήν μου, μὲ τὰ ’μμάτιά μου κτλ.). »Ἴσα καὶ κεφαλῆ ἄγω σε (Ἀρρ.),« ἴδε καὶ ’Μμάτι. ||. ’ταὶς ἀγαπῶ καὶ ’ταὶς ἔγω ’σὰν ἀδελφαίς μου. »Ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ ᾧ ἐν ἀδελφαῖς ἄγω (Συνέα.).« ||. ’δὲν σ’ ἔγω διὰ ἄνθρωπον (ἀναλογεῖ μὲ τοῦ Ἰσοκράτους τὸ »Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους (Παναθ.); ||. ’δὲν τὄγω τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε... »Παρ’ οὐδὲν ἄγω (τίθεμαι, ποιοῦμαι)᾽ »Ἐν ὀλίγω ποιοῦμαι. ||. ’δὲν τὄγει τίποτε ’να σηκώσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ’σπιτιοῦ. »Οἷός ἐστιν (»Δεινὸς) ἀναδιφῆσαι τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντα, ἴδε καὶ Τίποτε. ||. ’τὸ ἔγω ἐντροπήν. »Ἐν αἰσχύνῃ (»Δι’ αἰσχύνης) ποιοῦμαι (ἔχω). ||. ’τὸ ἔγω πολὺ (μεγάλο’) πρᾶγμα. »Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι᾽ »Ἐν μεγάλῳ ποιοῦμαι. faire un grand cas. ||. πῶς τὄγεις; ἴδε Νομίζω. ||. ἔγω καλλήτερα, ἴδε Καλλήτερα καὶ Προτιμῶ. ||. ἔγει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλες ’του. »Χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖται ἢ φίλους (Πλάτ.)«. il fait plus de cas des richesses que de ses amis. ||. σ’ ἔγω γάριν. »Ἔγω σοι γάριν, ἴδε καὶ Γνωρίζω. ||. ’τὸν εἶγεν εἰς πολλὴν (μεγάλην) ὑπόληψιν, ἴδε Ὑπόληψις. §. πόσα ἔγει (πόσα δηλ. πωλεῖται) τὸ σιτάρι κτλ. Πόσα ἔγει (ἀξίζει) αὐτὸ τὸ φλωρί, κτλ. (ἀπαρέλλακτον μὲ τὸ) »Τὸ δὲ κληθὲν νόμισμα Δαμαρέτιον εἶγεν Ἀττικὰς δραγμὰς δέκα (Διοδ. Σικελ. ΙΑ΄ 26).« »Τετρωϐόλου τοῦτ’ ἐστίν,« Ἀρχῴ.

’Ἐψὲς, ἐπίρ. »Χθὲς ἑσπέρας. hier soir.

Ἔψημα (ὀνομάζεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ ἀλλοῦ τὸ βαρϐαροτερκικὸν Πετμέζι ἢ Μουσελέζι). »Σίραιον, γλυκὺ, ἔψημα. sapa, raisiné.

Ἕως (καὶ κατὰ συγκ. ’Ως), ἐπ. (τοπ. καὶ χρον.). »Μέγρι καὶ Ἄγρι (πρὸ συμφ.), μέγρις καὶ ἄγρις (πρὸ φων.), ὅσον (ἑπομένου ἀριθμ. ὀνόματος), ἕως (καὶ ποιητ.) ἕως, εἰς (καὶ Ἀττ.) ἐς, ὡσεὶ (»Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν.« Ξενοφ. »Ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη,« Εὐαγγ.), ἕς τε. jusque, jusqu’à ce que. ||. ἕως τότε, ’ως ἕνα καιρόν. »Τέως. ||. καὶ ’ως ἕνα καιρὸν ’τὸ ἐνθυμοῦνταν πάντα᾽ ἀπ’ ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ᾧ ὕστερα. »Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο᾽ ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. ||. ἕως κάτω ἀπὸ τὴν βρύσιν. »Ἄγρις ὑπὸ τὴν πηγήν. ||. ἕως τὸ στόμα τοῦ Δουνάβεως. »Ἕς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου. ||. ἕως ἑκατὸν μίλια. »Ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους. ||. ἕως μίαν πιθαμήν. »Ὅσον τε παλαιστιαῖον,« Θφρ. ||. ἕως σήμερον (τῶρα, ἐδῶ). »Ἐς δεῦρο, εἰς τὴν δεῦρο, μέχρι τούτου. ||. ἀκόμα ’ως τὰ σήμερα. »Οὐδέπω καὶ τήμερον. ||. ἂς ’τὸν βάλουν ε’ς τὰ σίδερα, ’ως οὗ ’να ’τὰ πλερώσῃ. »Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ. ||. ἔγιναν ἕως τριακόσιοι. »Ἐς τριακοσίους ἐγένοντο. ||. ἕως ὅπου ἦταν μὲ τὸν Σωκράτην. »Ἕς τε Σωκράτει συνήστην. tant qu’ils étaient avec. ||. ἀλλ’ ἕως ὅπου ἔφεγγεν. »Ἀλλ’ ἕς τε φάος ἦν (Ἀρρ.). « ||. ἕως ὅπου ἔπιασαν εἰς τὴς Δήλαις. »Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. ||. ἕως ὅπου ’τὸ μαρτύρησεν ἕνας κάποιος Μάρκος. »Πρὶν δὴ Μάρκος τις αὐτὸ κατεμήνυσεν (Δίων Κασ.). « ||. ’ως τὸ τέλος. »Διὰ τέλους. ||. ἀπὸ τὴν μίαν νύκτα ἕως τὴν ἄλλην. ’Εκ νυκτὸς εἰς νύκτα (Αἰσχ. Σωκρ.).«

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ζ

Ζ, ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου §. Ἐπεντίθεται. » Φωνέω-φωνάζω, λωφάω-λουφάζω (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν, βιβάω καὶ βιβάζω) κτλ.

Ζαβὸς (ἀπὸ τοῦ Σαβὸς, ὁ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ Βακχεύων κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ [πιθανώτερον] ἀπὸ τοῦ Λαιὸς = Λαφὸς, Λατ. Lævus, ὁ ἄλλως Σκαιὸς, ὁ ἀνόητος καὶ χαμένος· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἦτον συνώνυμον τοῦ Ἀγκύλος, ἴδε Παλαβός.

Ζάλη, πάθ. » Ἰλιγγὸς, ἴλιγξ (ἡ), σκότωσις, σκοτοδίνη, ζάλη, κάρωσις, τύφος. vertige, θ. étourdissement, éblouissement, ἴδε καὶ Σκοτοῦρα.

Ζαλίζω, ῥ. μετ. »Καρόω, τυφόω. assoupir, ἴδε καὶ §. Παραζαλίζω καὶ Πονοκεφαλῶ. || . ζαλίζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἰλιγγιάω, σκοτοδινιάω καὶ σκοτοδινέω, τυφόομαι. avoir des vertiges (des éblouissemens).

Ζάλισμα. » Σκότωσις. éblouissement, ἴδε καὶ Ζάλη.

Ζαργάνα, ψ. » Βελόνη (» Μακρὺ ὡσὰν τὴν ζαργάναν, ἤγουν βελονίδα,« Γεωπον. Αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ Γαλλ.) ophie, ῥαφὶς, ταινία (» Ταινίαι, ζαργάναι,« Σχλ. Ὀππ. Ἀλ. Α', 190), κέστρα (ἡ αὐτὴ καὶ) σφύραινα (ἴδε καὶ παραθ. Σφυρίδα). aiguille, θ. διαφέρει τοῦ) aiguillette, θ. cépole.

Ζαρκαδάκι, ζ. »Δορκάδιον καὶ Ζορκάδιον, δορκὶς, δορκαλὶς. chevrillard.

Ζαρκαδήσιος, α, ον. » Δορκάδειος. de chevreuil ou de daim.

Ζαρκάδι, ζ. (ἐκ τοῦ) » Δορκάδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Δορκὰς καὶ Ζορκὰς, δόρξ (ἡ), δόρκος (ὁ), δόρκων, πρόξ. chevreuil, chevrette (τὸ θηλ.), ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ζαρόνω (τὸ δέρμα), ῥ. μετ. » Ῥυτιδόω, ῥικνόω, ῥυσσόω. rider. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυτιδόομαι, ῥικνόομαι, ῥυσσόομαι. se rider. §. (συνεκδ. Συμμαζόνομαι, στέκομαι ἀκίνητος εἰς κάμμίαν κώχην, ἀπὸ φόβον κτλ. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν εὑρίσκεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον. »Ζαροῦν, καθεύδειν). »Πτήσσω, βρίζω, συστέλλομαι. blottir, se blottir, se tapir.

Ζάρωμα (τὸ ἄλλ. Συμμάζωμα ἢ Κουβάρισμα ἢ Κελούριασμα). »Συστολή. l'action de se blottir (de se tapir). §. (τὸ τοῦ δέρματος). » Ῥίκνωσις, ῥυτίδωσις. l'action de se rider.

Ζαρωματιά. » Ῥυτὶς, ῥυτίδωμα, ἀμαρυγὴ (τοῦ μετὼ που κυρ.). ride, θ.

Ζαρωμένος, η, ον. » Ῥυσὸς καὶ ῥύσσος, ῥικνὸς, ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυσσώδης, ῥικνώδης. ridé.

Ζαφεῖρι, πέτρ. πολύτ. (ἴδὲν εἶνε κυρίως ὁ τῶν παλαιῶν) »Σάπφειρος. saphir. (εἴδη τούτου εἶνε καὶ τὸ κίτρινον) »Τοπάζιον, (καὶ ὁ) »Ὑάκινθος (τὸ Τουρκ. Ὑακοῦτι), (καὶ ὁ ἀεροειδὴς) » Βήρυλλος (τοῦ Πλινίου), ἴδε καὶ Σμαραγδόῤῥιζα.

Ζάφτω (κτυπῶ δυνατὰ), ῥ. μετ. (φαίνεται ὅτι ἔγει τῷ ὄντι κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ Ζὰψ, ἡ φουρτσνιασμένη θάλασσα), ἴδε Κτυπῶ.

Ζαχαράτον, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαρένιος, α. ον. » Σακχάρινος, σακχαρόχυτος, σακχαροπαγής. sucré.

Ζάχαρη (ὀρθ.) Ζάχαρι' (ἡ), (ὁ Ἀρριανὸς 'τὸ ὀνομάζει) »Μέλι καλάμινον· (ὁ δὲ Ἀργιγένης) ἄλα Ἰνδικὸν (» Ὁ ἅλς ὁ Ἰνδικὸς, γρὰφ μὲν καὶ συστάσει ὅμοιος τῷ κοινῷ ἁλὶ, γεύσει δὲ μελιτοώδης,« Αἰγιν. Βιβλ. Β'. 53.). (ἡ λέξις) »Ζάχαρις (ἂν καὶ 'να μὴν ἔχῃ τὴν ὁποίαν 'τῆς ἔδωκεν ἐτυμολογίαν ὁ μακαρίτης Παππαδόπουλος, εἶν' ὅμως ἀσυγκρίτως εὐφωνοτέρα τοῦ βαρβαρισφώνου) »Σάκχαρ, σάκχαρι καὶ σάκχαρον (τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, παρὰ τὸ φυσικὸν ἢ αὐτομάτως πηγνύμενον εἰς τοὺς ῥόζους τῶν μεγάλων ἢ Ἰνδικῶν Ζαχαροκαλάμων).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

sucre, ἴδε, καὶ Κάντιον (εἰς τὸ Παράρτημα). ‖. κάλλιο' λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαρι μὲ γρύνα', (Παροιμ.), ἴδε Γρύνα.

Ζαχαρικὸν, ἴδε Ζαχαρωτὸν.

Ζαχαροκάλαμον, φ. »Κάλαμος ὁ Ἰνδικός· (πιθανὸν 'να ἦνε καὶ ὁ μελιηδὴς) λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἑπομένως τὸ) μελίλωτον· γλυκοκάλαμος (Γλωσσαρ.). ('δὲν εἶν' ἀνάρμοστος λέξις καὶ ὁ) *σακχαροκάλαμος. canne à sucre, θ. cannamelle, θ.

Ζαχαρόνω, ῥ. μετ. » Σακχαρόω. sucrer.

Ζαχαρωτὸν (τὸ Ἰταλ. Κονφέτον ἢ Κόνδιτον). » Σακχαρωτὸν, *ζαχαρόπηκτον (καθὼς μελίπηκτον). dragée, θ. confit, bombon.

Ζεματίζω, ῥ. μετ. » Ζέοντι (»Ζεστῷ) καταντλέω, ἐγχυματίζω (καθὼς τὸ τσαΐ). échauder.

Ζεμάτισμα. » Ζέσις. l'action d' échauder.

Ζεματιστὸς (ὁ ζεματισμένος), ἡ, όν. »Ζεστός. échaudé. §. (ὅ,που ζεματεῖ, καίει ἀκόμη). » Ζέων, ζεστός. bouillant.

Ζεματῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ζεματίζω. §. (καίω) ῥ. ἀμ. »Ζέω. bouillir, bouilloner.

Ζερβὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Δεξιὸς), ἡ, όν, ἴδε Ἀριστερός. §. (συνεκδ. ὅποιος μεταχειρίζεται περισσότερον καὶ εὐκολώτερα τὸ ἀριστερὸν γέρι). » Ἀριστερόχειρ, λαφὸς (ἴδε Ζαβὸς), ἐπαρίστερος. gauchet.

Ζερνίκι (κατὰ παραφθορὰν βχρβαροτουρκικὴν ἀπὸ τοῦ) » Ἀρσενίκιον ἢ Ἀρσενικὸν (λέξιν ἰδιωτικὴν, ἀναφερομένην εἰς τὸ περὶ φυτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἐπίθετον τοῦ ὠριγάλκου »ἢ φάρμακον τῶν γραφέων, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Μ. 453.), ὀρ. φαρμ. (ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ὀνοράζεται) »Σανδαράχη ἢ Σανδαράκη (κυρ. ὁ κόκκινος σουλιμᾶς. Οἱ Τοῦρκοι καὶ πολλοὶ τῶν Τουρκομεριτῶν 'τὸ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ λουτρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτάνι· γνωρίζεται ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποντικοφάρμακον, διὰ τὴν χρῆσιν 'του, ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις). orpin (minéral), orpiment, arsenic (blanc ou jaune).

Ζεστὰ, ἐπ. » Θερμῶς. chaudement.

Ζεσταίνω, Μ. (θὰ) ζεστάνω, ῥ. μετ. » Θερμαίνω, θάλπω, θέρω (ποιητ.), ἀλεαίνω-άζω (Ἀριστοτ.). chauffer, echauffer. ‖. 'τὸ ἐφόρεσα 'να ζεσταθῶ. »Ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην (Ἀριστοφν.).«

Ζέστη(-στα). »Θάλπος (τὸ), ἀλέα, θέρμη, θερμότης, θαλπωρὴ, τὸ θερμόν. chaleur, θ. chaud. ‖. ζέστη ὑπερβολικὴ, ἴδε Κάψι'.

Ζεστὸς (κυρ, παρὰ τοῖς ἀρχ. ὁ Ζεματιστὸς), ἡ, όν. »Θερμὸς, ἀλεεινὸς, ἔνθερμος. chaud.

Ζευγάρι (ἀπὸ τοῦ) »Ζευγάριον (κυρ. βῳδιῶν· »Τῶν ζευγαρίων, οἵσιν τὴν γῆν καταροῦσιν,« Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 582., ὑποκορ. τοῦ) » Ζεῦγος (τὸ), συζυγία, δυὰς, συν(ξυν)ωρὶς (κυρ. μουλαριῶν· λέγεται ὅμως καὶ διὰ τὰ ἄλογα). paire, θ. couple. §. attelage. ‖. ἡ σουπιαὶς περιπατοῦν ζευγάρι (ἡ ζευγάρια). » Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά.« §. (συνεκδ. τὸ διάστημα τῆς γῆς, ὅσο' 'μποροῦν 'να ὀργώσουν τὸν χρόνον ἕνα ζευγάρι βῶδια, καὶ ἑπομ. εἶδος μέτρου γῆς διαφέρον κατὰ τὰ μέρη καὶ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ποιότητα τοῦ χώματος). » Ζεῦγος (» Καὶ γωρία ζευγῶν εἴκοσιν ἀροῦντα,« Αἰσχ. 'Επιστ. 1Β'), ἄρουρα (περιεῖχε, κατὰ τὸν Σουΐδαν, πενῆντα ποδῶν διάστημα). charrue, θ.

Ζευγαρόνω, ῥ.μετ. »Ζεύγνυμι(-ύω), συζεύγνυμι(-ύω), συνδυάζω, ζευγοποιέω. apparier, accoupler, appareiller, assortir par couples.

Ζευγάρωμα. » Σύζευξις, ζεῦξις, ζευγοποιΐα (Θεόφρ.). συνδυασμὸς, συζυγία. accouplement, appariement.

Ζευγαρωτὸς, ἡ, ὁν. »Συνεζευγμένος, σύνωρος. accouplé, appareillé.

Ζευγᾶς, ἴδε Ζευγολάτης.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ζεύγλα (προφ. κοιν. Ζεύλα), ἐργ. γεωργ. » Ζεύγλη. le collier des boeufs, l'echancrure du joug.

Ζευγολατειὸ (τὸ Τερκ» τσιφτλίκι). »Ἀγρὸς, χωρίον, ἔπαυλις, ἀγροικία. metairie, θ. ferme, θ. terre, θ.

Ζευγολάτης. » Ἀρότης, ἀροτὴρ, ζευγη(γε)λάτης, ζευγίτης, γεωργός. laboureur.

Ζεύγω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), ὑποζευγνύω(-υμι), ζυγόω. atteler, attacher au joug.

Ζευτὸ (πλθ. τὰ ξύλα τῆς στέγης, τὰ ὁποῖα, ἀκκουμβισμένα πρὸς ἄλληλα κατὰ κορυφὴν κρατοῦν τὸ λεγόμενον κόρφιασμα). »Ἀμείβων, ζυγός. chevron, racinal (du comble).

Ζέψιμον. » Ζεῦξις, ὑπόζευξις. l' action d'atteler (d'attacher au joug).

Ζήλεια (προφ. ἄλλ. Ζούλεια). »Ζηλοτυπία. jalousie, θ.

Ζη(Ζου)λευτὸς, ἡ, όν. » Ζηλωτὸς, ἐπίφθονος. envié, digne d' (qui excite l') envie.

Ζηλεύω (προφ. ἄλλ. Ζουλεύω), ῥ. μετ. ὐ ἀμ. »Ζηλοτυπέω, ζηλοτύπως ἔχω, ζηλέω (-όω, -εύω Σιμπλκ.!). être jaloux. §. » Βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ὀφθαλμιάω (»Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες,« Πολυβ.), ἐποφθαλμιάω. envier.

Ζηλιάρης (προφ. ἄλλ. Ζελιάρης), α, ικον. »Ζηλότυπος, δύσζηλος, ζηλομανής. jaloux.

Ζημία. » Βλάβη, ζημία, φθορὰ, λύμη, βλάβος (τὸ), κάκωσις. dommage, dégât, ravage, perte, θ. lésion, tort, préjudice, désavantage. ||. 'να πληρώσῃ τὴν ζημίαν, »Τὸ βλάβος ἀποτινέτω (Πλάτ. Νομ.). « ||. ἔκαμες ζημίαν. »(Οὐκουν δικαίως, ὅς τις) ἐποίεις ζημίαν; » Ἀρστφ. (Πλ. 1123).

Ζημιάρης, α, ικον. » Ζημιώδης, ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, λυμεὼν, φθορεύς. nuisible, destructeur.

Ζημιόνω, ῥ. μετ. »Βλάπτω, ζημιόω, κακόω, ἀδικέω, λυμαίνομαι. nuire, léser, causer du dommage.

Ζῆνα (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν πτερῶν τοῦ ἐντόμου), ἴδε Χρυσοκάνθαρος.

Ζητεία. »Ἔρανος, ἀγερμός. quête, θ.

Ζητεύω (»Μήποτε... ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, »Ἡσίοδ Ἔργ. καὶ Ἡμ. 399.), ῥ. ἀμ. » Προσαιτέω, ἐπαιτέω, πτωχεύω (»Ἀπεικάσαις αὐτὰς [τὰς κύνας τὰς Κελτικὰς] τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστι,« Ἀρρ. Κυνηγ.) (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) αἰτίζω. mendier.

Ζήτημα. » Αἴτημα, αἴτησις. demande, θ.

Ζητιάνος, α). » Προσαίτης, Ζήτουλας, λιάρα) ἐπαίτης, πτωχός. mendiant, gueux.

Ζητῶ (γυρεύω), ῥ. μετ. » Αἰτέω. demander. ||. ζητῶ 'πίσω ἡ δυναστικῶς (πρᾶγμα, ὅ,που ἔδωσα ἢ ὅ,που μοῦ 'πῆραν). »Ἀπαιτέω. redemander, revendiquer, réclamer, exiger. ||. ἐκείνους ὅ,που ζητοῦσαν τὴν κόρην 'του (διὰ γυναῖκα δηλ.). »Τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. rechercher. ||. ζητοῦσεν ἀφορμήν. » Ἀφορμῆς (»Προφάσεως) δεόμενος (Λκ., Πλούτ.).« il cherchait un prétexte. 2) (ἁπλ. ἀντὶ Θέλω) ἐζήτησαν 'να 'μᾶς ἀφανίσουν. »Ἐζήτησάν τε (μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες) διαφθεῖραι,« Θκδ.

Ζηχοῦνι, πάθ., ἴδε Ἄσμα.

Ζηγουνιάρης, α, ικον. »Ἀσθματικός. asthmatique, poussif.

Ζνίγι(τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίγι.

Ζουλεύω (ἀπὸ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζηλεύω κτλ.

Ζούλισμα. »Θλῖψις, πίεσις, σύνθλιψις. pression, compression.

Ζουλῶ, ῥ. μετ. » Θλίβω, συνθλίβω, πιέζω, συμπιέζω. presser, fouler, comprimer, écraser.

Ζουμερὸς, ἡ, όν. »Πολύχυμος, πο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λύχυλος, ὑγρὸς, ἔγχυλος. succulent, juteux.

Ζουμί. »Ζωμὸς (κυρ. ἡ σοῦπα, ὁ τσορβᾶς, ἡ μανέστρα). bouillon. §. »Χυλὸς, χυμὸς, πίεσμα, ἐκπίεσμα. suc, jus. §. (τὸ διὰ τοῦ βρασίματος ἐκθλιβόμενον). »Ἀπόζεμα, ἀφέψημα, ἐγχύλισμα, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα. décoction, infusion. ||. Βγάλλω (παίρνω) τὸ ζουμὶ (διὰ τοῦ στραγγίσματος ἢ βρασίματος). »Ἐχυλίζω, ἀποβρέχω, ἀποζέω, ἀφέψω καὶ ἀφεψέω. exprimer le suc.

Ζουνάρι (ἀπὸ τοῦ) »Ζωνάριον (ὑποκορ. τοῦ) Ζώνη, ζωστὴρ, ζῶμα, κεστὸς (ἰδιαιτ. τῆς Ἀφροδίτης). ceinture, θ. §. (συνεκδ. μέρος ὀχοδομῆς, τὸ ἄλλ. Στεφάνι). »Διάζωμα (-σμα). cercle. §. Ζουνάρι τοῦ οὐρανοῦ (ἢ, κατὰ τὸ λέγουσι οἱ ἁπλούστεροι,) τῆς καλόγριας (ἡ ἄλλ. Δόξα. Ὁ Ἡσύχ. τὸ ὀνομάζει παροιμίως). »Ζώνην ἐν οὐρανῷ, ἴδε Δοξάρι.

Ζουπῶ, καὶ

Ζουπίζω ῥ. μτβτ. (ἐκ τοῦ) »Ἐξουπίζω (Ἀρστ. Ἱστορ. Ζ), ἴδε Ζουλῶ.

Ζοῦρα, πάθ. »Μαρασμὸς (ἀπ' ἐδῶ παρήχθη τὸ Τουρκ. μαράζι), τηκεδὼν, φθινὰς νόσος, ἀτροφία, καχεξία, σειρίασις (κυρ. τῶν παιδιῶν). marasme, consomtion, chartre (τῶν παιδιῶν), carreau.

Ζουριάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σειριάω-άζω (τὸ Καίω ξηραίνω, παρβλ. Σουρόνω). »Μαραίνω, τήκω, ἐκτήκω. dessécher, consumer, faire tomber en langueur (en chartre). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Μαραίνομαι, τήκομαι, καχεκτέω, ἀτροφέω, φθίνω. tomber en chartre, chêmer, se chêmer, rabougrir, se rabougrir (κυρ. διὰ τὰ δένδρα).

Ζουριασμένος, η, ον. »Σειριῶν, φθινώδης, καχεκτικὸς, ἀτροφία τηκόμενος, ἄτροφος. tombé en chartre, chartreux, desséché. ||. δένδρον (φυτὸν) ζουριασμένον. »Ἀτροφὲς (Θεόφρ.). rabougri, retrait (κυρ. γέννημα).

Ζουρλὸς (»Ἤδραμε' ζουρλὸν παπᾶν, κἠ-ὅλη' 'μέρα' ψάλλομεν, »παρτιμ.), ἡ, ὀν, ἴδε Τρελλός.

Ζουρῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ζουριάζω.

Ζογάδα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), πάθ. (ἡ λέξις φαίνεται σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοῦ) »Ἐσοχὰς-άδος (οὗ ἐναντίον τὸ) ἐξοχὰς ἡ ἐξωγὰς-άδος (»Δακτυλίου ἐξοχάδες,« Παυλ. Αἰγιν. Ἡσύμπτωσίς 'της ὅμως μὲ τὸ φυτὸν Ζογὸν, καὶ ἡ ὑποτιθεμένη, ἢ καὶ ἀληθὴς ἴσως, ἰαματικὴ δύναμις τοῦ φυτοῦ εἰς τὸ πάθος, τὴν ὁποίαν δοξάζοντες καὶ οἱ ἀργαῖοι 'τὸ ὠνόμαζαν καὶ Κίρσιον, μὲ κάμνει 'να ὑποπτεύσω συγγενεῖς κατά τι τὰς λέξεις), αἱμορροΐδες. hémorroïdes, ἴδε καὶ Βυζί.

Ζογὸς, φ. »Σόγγος (»ὡς σομφὸς, τουτέστι γαῦνος καὶ ἀραιὸς τὰ ἐντὸς, ὁποῖόν τε καὶ ὁ σπόγγος καὶ ὁ νάρθηξ,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ξ. 142) καὶ Σόγκας, κίρσιον (ὡς ὠφέλιμον εἰς τοὺς κιρσοὺς, ἴδε ἀνωτέρω). laiteron, laitron, καὶ (χυδ.). laceron.

Ζυγαριά. »Ζυγὸς, σταθμὸς, σταθμίον, τρυτάνη, ζυγὸν, τάλαντον, πλάστιγξ (κυρ. τὸ πινάκι 'της). balance, θ.

Ζυγὴ (»Ξενωρίδα, ζυγὴν,« Ἡσύχ. »Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν,« Πορφυρογ.). »Ζυγὰς (Θ. Προδρ.), ἴδε Ζευγάρι.

Ζύγι (ἀπὸ τοῦ) »Ζυγίον (ὑποκορ. τοῦ) Ζυγὸν (ἡ Ζυγαριὰ), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ βάρος, μὲ τὸ ὁποῖον ζυγιάζουν, τὰ δράμια δηλ. ἢ τὸ βαρύδι). »Σταθμὸς, σταθμίον. poids. §. (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι τοὺς τοίχους), ἴδε Στάφνη.

Ζυγιάζω, ῥ. μετ. »Ἱστάω, ἵστημι, σταθμέω (-ομαι), σταθμίζω, ταλαντεύω (-όω, -ίζω), ζυγοστατέω, ζυγοσταθμέω, τρυτανεύω. péser. § (βαρῶ, τραβῶ), ῥ. ἀμ. »Ἕλκω, ἄγω. péser. ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μόνεδα ἐζύγιαζε μίαν μνᾶν Ἀττικήν. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῶν νόμισμα ὁλκῇ μνᾶ ἣν Ἀθηναία. ||. ἐζυγίζε δέκα καντάρια. »Ἔλκυσα σταθμὸν τάλαντα δέκα (Θουκ.).«

Ζύγιασμα. » Στάθμισις. pésée.

Ζυγιαστής. »Ζυγοστάτης. juré péseur.

Ζυγολοῦρι (τὸ λουρὶ τοῦ ζώου ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι, Βλαχ. Χάμουρον, ἐκ τοῦ) »Ζυγόλωρον (τὸ ζυγόδεσμον,« Σχλ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 188), »Λέπαδνον. harnois.

Ζυγόνω, (»Κἠ-ὄντ' ἔκαμαν ᾿χ ζύγωσαν κ' ἔφτανε τὸ μολύβι,« Ἄσμα δημοτ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πλησιάζω.

Ζυγὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Μονὸς), ἡ, ὁν. »Ἄρτιος (»Ἄρτια δὲ, τὰ Ζυγὰ οἷον δύο, τέσσαρα καὶ τὰ ὅμοια,« Σχόλ.). pair. ||. ζυγὰ ἡμονὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Μονός.

Ζυγὸς (ὅπου Ζεύγουν τὰ βώδια), »Ζυγός. joug. §. (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ), ἴδε Κορφοβοῦνι.

Ζυμάρι. »Φύραμα, ζακῖς-αιτὸς (τὸ), μάζα (τριπτὴ, κυρ. τὸ κριθαρένιον). pâte, θ.

Ζυμαρικόν. »Πέμμα, πλακοῦς. gateau, pâtisserie, pâté (κυρ. μὲ κρέας).

Ζυμόνω, ῥ. μετ. » Μάσσω(-ττω), πέσσω(-ττω), φυράω, δεύω, φύρω, ἀναδεύω, ἀρτοποιέω. pétrir.

Ζύμωμα. » Φύρασις, πέψις, ἀνάδευσις, ἀρτοποιία. l'action de pétrir.

Ζυμωταριά. » Κάρδοπος (ἡ), μάκτρα. pétrin, huche, θ

Ζῶ, ῥ. οὐδ. »Βιόω, ζάω. §. διαιτάομαι, διατρίβω. vivre. §. Βιοτεύω. subsister, ἴδε καὶ Ψωμί. ||. ἠμποροῦμεν ἀρά γε 'να ζήσωμεν ἐγόντες σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἄθλιον; »᾿Αρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ μογθηροῦ ᾧ διεφθαρμένου σώματος;« Πλάτ. ||. μήτε 'ρωτᾷ ('ξεύρει) ἂν ζοῦμεν ἢ ἂν ἀποθάναμεν (φρσ. διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας ᾧ λησμονοῦντας τοὺς φίλους 'των· ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β' 5:) »Οὐδ' ἔγω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ ε'μές.« ||. ὅσοι ἔγουν πλειότερα 'δόντια, ζοῦν καὶ περισσότερον· ὅσοι δὲ ἔγουν ὀλιγώτερα καὶ ἀραιὰ, ζοῦν καὶ ὀλιγώτερον. »Ὅσοι πλείους ἔγουσιν ὀδόντας μακροβιώτεροί εἰσιν· οἱ δ'ἐλάττους καὶ ἀραιόδοντες βραχυβιώτεροι (Ἀριστοτ. Ζ'. Β', 4).« ||. τὰ ἑξαμηνήτικα (παιδιὰ) 'δὲν ζοῦν. »Τὰ ἑξαμηνιαῖα οὐ βιώσιμα. ne sont pas viables. ||. τὰ ἑπταμηνήτικα ζοῦν. »Τὰ ἑπταμηνιαῖα βιώσιμα (γόνιμα). ||. ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. »Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. ||. καὶ διὰ τὸν μάντιν Τειρεσίαν λέγουν οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔζησεν ἕως ἑπτὰ γενεάς. »Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. ||. ζῇ μὲν ζωὴν κακορρίζικην. »Βιοῖ βίον ἀθλιώτατον· »Ἀθλίως (»Πονήρως) διάγει· »Κακῶς πράσσει. il mène une vie malheureuse, il traîne une existence misérable. ||. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐζοῦσαν καθὼς οἱ τωρινοὶ βάρβαροι. »Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον (Θουκ.).« ||. ἐζοῦσε μὲ (ἀπὸ) τὴν πολιτσίν 'του. »Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔγων (Ἡρόδ.)«. ||. διότι οἱ πλειότεροί 'μας ζοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. »Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης«.

Ζωγραφιά. »Γραφὴ, ζωγράφημα. peinture, θ. dessein. » Εἰκὼν, πίναξ, ἀνδρείκελον. portrait.

Ζωγραφίζω, ῥ. μετ. » Γράφω, ζωγραφίζω. peindre. ||. ζωγραφίζω (σχεδιάζω) μὲ τὸ μολυβοκόνδυλαν. »Γπογράφω. dessiner.

Ζωγραφικὴ (τέχνη). » Γραφικὴ, ζωγραφικὴ, ζωγραφία. peinture, θ. dessein.

Ζωγράφισμα. »Γραφὴ, ζωγραφία, εἰκονισμὸς, εἰκονογραφία. l'action de peindre. ||. εἶνε 'δὲ ζωγράφισμα (φρσ.). »Γραφικῶς ἔγει (πέφυκεν). il est fait à peindre.

Ζωγραφιστὸς, ἡ, όν. » Ζωγραφητὸς, γραπτὸς, διάγραφος. peint.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ζωγράφος. »Γραφεὺς, ζωγράφος, εἰκονογράφος. peindre.

Ζωή. »Βίος, βιοτὴ, βίοτος (ποιητ.), ζωὴ, αἰών. vie, θ. jours, πλ. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). »Δίαιτα, διατριβή. la manière de vivre. §. (τὸ φέρσιμον). » Ἀγωγὴ, βίος, διαγωγὴ, ἀναστροφὴ, πολιτεία καὶ πολίτευμα (κυρ. τῶν πολιτικῶν). vie, θ. conduite. θ. ||. εἶνε (δὲν εἶνε) διὰ ζωήν. »Ἀβιώτως ἔχει,« ἴδε καὶ Ζῶ. ||. βαρέθηκα (δὲν ἠμπορῶ πλέον 'να ὑποφέρω) τὴν ζωήν μου. » Ἀβίωτόν (»Ἀβίωτά) μοί ἐστιν· »Ἀβίωτον ἡγοῦμαι τὸν βίον· »Ἀβίωτον ἡγοῦμαι εἶναι (Αἰσχ.). »Ἀβιώτως ἔχω. »la vie m'est insupportable (à charge). ||. 'ν' ἀφήσῃ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην, καὶ 'νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. » 'Εκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασώζειν. ||. περνῶ τὴν ζωήν μου. » Διαβιόω, ἐγκαταβιόω, διαγίγνομαι, διατελῶ, παραπέμπω ἐμαυτὸν (Πλουτ.), ἴδε καὶ Περνῶ. ||. θὰ περάσετε τὴν ζωήν σας καλλήτερα καὶ μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. »Κάλλιον καὶ ἡδιον τὸν αἰῶνα διάξετε (Ξενοφ. Κυρουπ. Β').« ||. πέρασε τὴν ζωήν 'του χωρὶς 'να κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ 'να παρατηρῇ ἢ 'να σπουδάζῃ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν καὶ μελετῶν«. ||. μαζῆ σου 'να κατοικήσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. »Μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λοιπόμενον βιοτᾶς (Σκόλ.).«

Ζώνη, ἴδε Ζουνάρι.

Ζωντάνεμμα. » Αναζώωσις, ζωοποίησις. vivification.

Ζωντανεύω, ῥ. μετ »Ζωόω, ζωοποιέω, ἀναζωόω. vivifier, ranimer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀναζάω. revivre.

Ζωντανὸς (προφ. κοιν. Ζουντανὸς), ἡ, όν. » Ζῶν, ἔμπνους, ζωὸς (ποιητ.). vivant, vif.

Ζωντοχήρα (» Ἀκούσατε.. οἱ τὰς γυναῖκας ὡς ἱμάτια εὐκόλως μετενδυόμενοι,.. οἱ πολλὰς χήρας ἐν τῷ ζῆν ἔτι καταλιμπάνοντες, « Ἀστερ. Ὁμιλ. Ε', παρὰ Κομπεφικ.) »Χήρα ζῶσα (Τρφ. Βασιλ. Β', κ', 3).

Ζώνω, ῥ. μετ. »Ζωννύω (-υμι), περιζωννύω (-υμι), διαζωννύω (-υμι). ceindre. ||. ζώσω τὸ σπαθίσω. »Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου (Γραφ.). »Τὸ δὲ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι (Παυσαν. Θ', 17).« §. (μεταφορ. περικυκλόνω, βάλλω εἰς τὴν μέσην.), ἴδε Βάλλω καὶ Περικυκλόνω. ||. (ἡ Ἀττικὴ) εἶνε ζωσμένη ἀπὸ δύσκολα βουνά. »Διέζωσται (»Ἐστεφάνωται) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. ||. ἔζωσεν ἡ φλόγα τὴν πόλιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διαζώσασα πανταχόθεν ἡ φλὸξ τὴν πόλιν (Πλούτ. Βρουτ.)«

Ζῶον. »Ζῶον. §. Κτῆνος (τὸ). §. Ὑποζύγιον. §. Βόσκημα, θρέμμα (κυρ. τὸ θρεπτάρι). animal. §. bête, θ. brute, θ. ||. ζῶον διὰ φόρτωμα. »Φορτηγὸν (»Ἀγθοφόρον, »Σκευοφόρον) κτῆνος. bête de somme (de charge, de voiture). ||. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν (τὸ Τουρκ. κουρπάνι), ἴδε Σφακτόν. ||. ἐπιστάτας τῶν ἀλόγων 'του καὶ τῶν σκύλων 'του, ὅσους ἐστοχάζετο ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοῦ κάμουν αὐτὰ τὰ ζῶα ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιώτερα. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, οὓς ἐνόμιζε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέχειν (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ὁ κουτὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος), ἴδε Ἀνόητος καὶ Παλαβός.

Ζωοτροφία. »Τροφαὶ, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. vivres, πλθ. ἴδε καὶ Θροφή.

Ζώσιμον. » Ζῶσις, περὶ (διά) ζωσις. l'action de ceindre §. (μεταφορ. ἡ περικύκλωσις), ἴδε Περιτριγύρισμα.

Ζωχάδα, πάθ. ἴδε Ζοχάδα.

Ζωχὸς, φ. ἴδε Ζοχός.

Η

Η, η, τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε. Ἀπόστημα - ἀπόστεμα, μηρὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

-μερι,νήθω-γνέθω,ξηρὸν-ξερὸν,πληρόω-πλερόνω, σίδηρον-σίδερον, κτλ. ||. εἰς Ου. » Ζηλεύω-ζουλεύω, σηπία -σουπιὰ, σήσαμον-σουσάμι, κτλ. §. Ἀφαιρεῖται κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων· »Ἠδύσμος-δυόσμος, Ἡλιάζω-'λιάζω, κτλ.

Ἦ, σύνδ. (διαζ.). » Ἦ, ἤτοι. ou. ||. ἐξυπνητὸς εἶσε ἡ κοιμᾶσαι; »Ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις (Πλάτ.); «

Ἡγούμενος, ισσα. » Ἡγούμενος -μένη (μεταγ.). supérieur-eure (père, mère), abbé-esse.

Ἤγουν, ἐπίρ. (ἑξηγ.). »Τοῦτ' ἔστι καὶ Τουτέστι, τοῦτο δ' ἔστι, ὅ ἐστι, ὅπερ ἐστί, λέγω δὲ, λέγω δή. savoir, c'est à dire.

Ἠθικὸν (ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. ἡ τοῦ προσώπου). »Σχῆμα, εἶδος (τὸ), ὄψις, ἰδέα, μορφὴ, πρόσοψις, κατάστασις. air, mine, θ. habitude, maintien, l' extérieur.

Ἤλερη, πάθ. (συγχέεται μὲ τὴν Ἀνεμοβλογιὰν καὶ τὴν Κοκκινάδαν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Βέμπελη, καὶ συγχέεται μὲ ἄλλο πάθος τὸ Ψαθολοῦρι. Ἴσως ἔγει κάποιαν συγγένειαν ἡ λέξις μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἔφηλις καὶ Ἐπηλις (κυρ. ἡ 'μαυρίλαις ἢ περκνάδες, éphélides, ὅ,που γίνονται εἰς τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιον).

Ἡλιάζω, ῥ. μετ. »Ἡλιόω(-άζω), προσηλιάζω (Γεωπον.), θειλοπεδέω. sécher (exposer) au soleil. ||. ἡλιάζομαι (κυρ ἵνα ζεσταθῶ). »Εἰληθερέω-ομαι), ἡλιάζομαι (»Κάθισον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιάζε,« Ἀρρ.'Επικτ. Α'). se chauffer au soleit.

Ἡλιακὸς (ὁ). »Αἰθουσα(» Αἰ-
Ἡλιακωτὸν (τὸ) θούσαις, ὑπαίθροις στοαῖς, αἰθομέναις ἡλίῳ, καθὰ δηλοῖ τοῦνομα τῆς αἰθούσης, ὅθεν τῇ δημώδει γλώσσῃ παρεποιήθη τὰ 'Ηλιακὰ,« Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ 242). »Περὶ τῶν ὑπαίθρων, καὶ ὡς ἄν τις εἴποι προσκηνίων θεατηρίων, ἃ καὶ πρὸς μόνην τὴν ὑπαίθριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηται, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληφεν, 'Ηλιακὰ προσαγορευόμενα.... 'Εν γοῦν τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος προσκηνίοις ἔργοις, ἤ, ὡς ἄν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωσταρίοις,« Νεαρ. Λέοντ. 113), εἰλόπεδον καὶ θειλόπεδον, ἡλιαστήριον (Στράβ.). belveder (ὅταν ἦνε εἰς τὸ δῶμα).

Ἥλιασμα. » Ἡλίασις(-ωσις). l' action de faire sécher (d'exposer) au soleil.

Ἡλικία. »Ἡλικία. âge. ||. εἶμαι (ἔφθασα) εἰς ἡλικίαν, ἴδε Φθασμένος. ||. τί ἡλικίας εἶνε; » Ἡλίκος ἐστί; quel âge a-t-il? ||. πέρασ' ἡ ἡλικία του. » Παρηβᾶ, παρῆλιξ (παρηβηκὼς) ἤδη, παρ' ἡλικίαν ἐζίν.

Ἡλικιωμένος (ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας), η, ον, ἴδε Φθασμένος. §. (ὁ περασμένος). » Πρόσω ἡλικίας ὢν (ἐληλακὼς, προβεβηκὼς), παρῆλιξ, παρηκμακὼς, παρηβηκὼς, πάρηβος. âgé.

Ἡλιοκαμμένος, η, ον. »Ἡλιοκαὴς, ἡλιόκαυστος (Θεοκρ. Εἰδ. Ι', 26). hâlé.

Ἡλιοπύρι (εὐγενὴς καὶ ἑλληνικωτάτη λέξις, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος ἄχρις ἡμῶν).

Ἥλιος (ὁ φωστήρ). »Ἥλιος. soleil. §. (εἶδος ἄνθους) » Ἡλιοτρόπιον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρὸν), ἡλιόποις, σκορπίουρος. soleit, tournesol. §. (εἶδος 'ψαριοῦ) »''Ορθραγορίσκος. meule, lune de mer, ἴδε καὶ §. Ἥλιος.

Ἡμέρα (προφ. κοιν 'Μέρα). »Ἡμέρα. jour. ||. καλὴ 'μέρα (ἐπιφώνημα σύνηθες εἰς τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν. »Τὴν καλὴν ἡμέραν ποιήσωμεν μετὰ τοῦ Δημάρχου τῶν Βενέτων. Κύριε, χαῖρε, καλή σου ἡμέρα· ὅλη ἡμέρα σήμερον καλή σου ἡμέρα γίνεται, « Πορφυρογ. Σύντ.). »Χαίραις, χαῖρε, χαίρειν. bonjour. ||. καλὴ 'μέρα! καλή σου 'μέρα! » Χαῖρε! πολλά γε καὶ σύ! »Νὴ καὶ σύ γε! ||. καλὴ μέρα τὸν κὺρ Ἰάννη'. » Τὸν Ἴωνα χαίρειν (Πλάτ.)! ||. εἰς πόσαις 'μέραις ἦλθες; »Ποσταῖος πά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρει; ||. εἰς τρεῖς (τέσσαρες, πέντε, δέκα, ἕνδεκα κτλ.) ἡμέραις ἦλθα. »Τριταῖος, (»Τεταρταῖος, »Πεμπταῖος, »Δεκαταῖος, »Ἑνδεκαταῖος, κτλ.) πάρειμι (παρεγενόμην). ||. ἔφθασεν εἰς δυὼ 'μέραις ἀπὸ τὸ Λουτράκι εἰς τὰς Πάτρας. »Ἐκ τοῦ Λεγαίου κατέπλευσε δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας (Πλβ, Ε', 28)«. ||. τὴν ἄλλην (τὴν δευτέραν) ἡμέραν. »Τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐπαύριον, τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. le lendemen. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε. κτλ.) 'μέραις σήμερα. »Τρίτην (»Τετάρτην, »Πέμπτην, κτλ.) ταύτην ἡμέραν. ||. τριῶν (τεσσάρων, πέντε, δέκα κτλ.) ἡμερῶν. »Τριταῖος (»Τεταρταῖος, »Πεμπταῖος, »Δεκαταῖος, κτλ.) ||. πέντε-δέκα 'μερῶν παιδιά· »Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. ||. κάθε πέντε 'μέραις. »Κατὰ πενθήμερον,« Ξεν. ||. δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέρα', ἴδε Φορά. ||. τρία 'μισωβόλια τὴν ἡμέρα' διάφορο'. »Τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας. ||. ὅλη 'μέρα, (ἡ) κάθε 'μέρα, (ἡ) πᾶσα 'μέρα, ἴδε Κάθε. ||. ὅλη' 'μέρα, (ἡ) ὅλην τὴν ἡμέραν (ἀπὸ τὸ περνὸ δηλ. ἕως τὸ βράδυ). »Δι' ἡμέρας. ||. τὴν ἡμέρα', (ἡ ἁπλῶς) 'μέρα' (καὶ ὄχι νύκτα δηλαδή), ἐπίρ. (χρον.). »Ἡμέρας, μεθ' ἡμέραν, τὴν ἡμέραν (» Οἱ ποταμιοι ἰχθύες . . . νέμονται μᾶλλον τῆς νυκτός, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, »Ἀρστ.). le jour, de jour. ||. (αὐγὸ κτλ.) τῆς ἡμέρας (τῆς ἰδίας δηλ. τῆς σημερινῆς). »Αὐθημερινός. ||. τὴν ἰδίαν ἡμέραν. »Αὐθήμερον. au même jour. ||. 'μέρα μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα. ||. μέραν-νύκτα, ἐπ. »Ἡμέρας καὶ νυκτός· »Διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· »Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαι τε νυκτός. ||. πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρὶν (προτοῦ, προτήτερα). »Πρότριτα. trois jours auparavant. ||. μετὰ μεριναῖς (ὀλίγαις) ἡμέραις. »Οὐ πάνυ πολλῶν ἡμερῶν, ἴδε καὶ 'Ολίγος. ||. εἰς ταις ἡμέραις 'μας. »Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἴδε καὶ Καιρός. ||. ἔκαμαν (εἶχαν, ἦταν) 'μέραις (πολλαὶς δηλ.) εἰς τὴν φυλακὴν, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφ.) »Ἦσαν δὲ ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ (Γεν. κ', 4). ||. κοντὰ μιᾶς σχεδὸν ἡμέρας δρόμον. »Ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν (Πλάτ. Ἀλκ.),« ἴδε καὶ Δρόμος. ||. ἡ καλὴ 'μέρ' ἀπ' τὸ πρωὶ φαίνεται (παροιμ.). »Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλ', ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.«

"Ημερα, ἐπ. » 'Ημέρως, πράως. avec douceur.

'Ημερε'ω, ῥ. μετ. ἴδε 'Ημερόνω. §. ῥ. μέσ. »Τιθασεύομαι καὶ Τιθασεύομαι, ἡμερόομαι, ἐξημερόομαι, πραύνομαι. s'apprivoiser.

'Ημερόνω, ῥ. μετ. »Ἐξημερόω, τιθασεύω καὶ τιθασεύω, ἡμερόω, ἡμεροποιέω, πραΰνω. apprivoiser. §. ῥ. μετ. ἴδε 'Ημερεύω.

"Ημερος, η, ον. »"Ημερος, τιθασὸς καὶ τιθασὸς, πρᾶος, πραΰς. doux, apprivoisé, privé.

'Ημέρωμα. »'Ημέρωσις, ἐξημέρωσις, τιθασσεία, πράϋνσις, κατάστασις. apprivoisement.

'Ημπορῶ (προφ. κοιν. 'Μπορῶ, ᾧ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ 'Εμπορῶ, ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ Εὐπορῶ) »Καὶ προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν ἀπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν,« Θκδ. ||. Μερικοὶ 'τὸ γράφουν Εἰμπορῶ), ῥ. οὐδ. »Δύναμαι, ἐγω, οἷός τε εἰμὶ, πάρεστί μοι. pouvoir, savoir. ||. ἡμπορῶ ('δὲν ἡμπορῶ) 'να. (πολλάκις ἐκφράζεται διὰ τοῦ Δυνητικοῦ συνδέσμου) »"Αν (καὶ τῆς Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως). ||. ἀπὸ πολλὰ πράγματα 'μπορεῖ κάνεὶς 'να καταλάβῃ. »Ἐπὶ πολλῶν ἄν τις κατίδοι. ||. πῶς ἡμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ χειρότερος ἄνθρωπος; »Πῶς ἂν χείρων ἄνθρωπος γένοιτο; ||. τῶν ὁποίων μήτε τὰ ὀνόματα 'δὲν 'μπορεῖ κάνεὶς 'να πῇ. »"Ὧν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔγοι τις εἰπεῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὰ 'πῶ ἀπ' ἔξω. »Οὐκ ἂν ἔχοιμί ἀπὸ στόματος εἰπεῖν (ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ')«. ||. 'δὲν 'μποροῦσε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἵνα ὁμιλήσῃ ἄλλος. »Οὔμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ. ||. ἐπειδὴ ’δὲν ἠμπορέσατε ’να τοὺς βοηθήσετε τότε. »Ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε ἐκείνοις ἐπαρκέσαι γεγόνατε (Λυσ. κατὰ Ἀγορ.). « || ’δὲν ’μπορῶ (’να κάμω ἕνα τι). »Ἀδυνατέω, ἀδυνάτως ἔχω, ἀδύνατός εἰμι, ἀπορέω, ἐν ἀπόροις (ἐν ἀπόρῳ) εἰμί, ἀδύνατά μοί ἐστι, ἀμηχανέω (»Ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν, « Αἰλ.). je suis dans l’impossibilité. §. ’δὲν ’μπορῶ (εἶμαι δηλ. ἄῤῥωστος ἢ ἀνήμπορος, ἴδε καὶ τὰς δύω λέξεις). » Ἀδυνάτως ἔχω (Ἀξιοχ. Αἰσχ. Σωκρ.). ||. αὐτὸ ’δὲν ’μπορεῖ ’να γένῃ. » Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε· »Τῶν οὐκ ἐνδεχομένων ἐστίν. §. ἠμπορεῖ (ἐλλειπτ. καὶ ἀπροσ.). »Ἐνδέχεται, ἴδε καὶ Δυνατός. ||. αὐτὸ εἶν’ εὔκολον, καὶ καθένας ’μπορεῖ ’να ’τὸ κάμῃ. »’Ῥᾴδιον καὶ παντός ἐστιν. ||. ἐν ᾧ ’μποροῦσε ’να πιάσῃ τὸν λόφον, ’δὲν ἠθέλησε. »Τὸν λόφον κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν. ||. ἠμποροῦσαν ’να μετρήσουν τὸ βάθος τοῦ χιονιοῦ. »Παρῆν αὐτοῖς μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος (Ξενοφ. Ἀναβ.).« ||. διὰ ’να ’μποροῦν καὶ οἱ ξένοι, καὶ οἱ πτωχοὶ ἐντόπιοι ’να ’παίρνουν. » Ἵνα ᾖ τοῖς ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ὑπάρχῃ λαμβάνειν. ||. ’νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἀπὸ ἕνα δρόμον, ὅπου ’να ’μποροῦν ’να περπατοῦν τὰ ζῶά ’μας. »’Ηγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδὸν (Ξενοφ.). « ||. διότι, ἂν ’μποροῦσα ἐγὼ ἀκόμα’ ’να πηγαίνω εὔκολα εἰς τὸ κάστρον. »Εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ (Πλατ. Πολιτ. Α’). ||. ’δὲν ἠμπόρεσαν ’να ’τὸ κατορθώσουν. »Οὐκ ἐξεγένετο αὐταῖς ἐκτελέσαι. ||. ’δὲν ἠμποροῦσε ’να ἰδῇ κἀνεὶς ἐμπρός ’του ἀπὸ τὸν κονιορτόν. »Ἀπορόν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ (Θκδ.).« || ὅσον (ὅπως) ἠμπορῶ, ἴδε Δύναμις. ||. ὅσον ’μποροῦσεν ὀγλίγωρα, ἴδε ’Ογλίγωρα. ||. καὶ φώναζαν ὅσον ’μποροῦσαν. »Καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεσαλαὶ (Συνεσ.).«

’Ἠεύρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε ’Ξεύρω.

Ἥπατα (τὰ), κοιν. τὰ ἐντόσθια, ὡς ἐκ τοῦ κυριωτέρου αὐτῶν τοῦ ἥπατος. (συνκδχ.) αἱ σωματικαὶ δυνάμεις, καθ’ ἣν σημασίαν ἁπανταται καὶ ἐν τῇ Γραφῇ: » Εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθοι ἡ ψυχή μου, καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἐρείσαι τὰ ἥπατά μου,« Γεν. ΜΘ’, 6.

Ἥρα (ἡ), γένν. »Αἶρα (τὸ προφέρουν καὶ ἔτσι), ζιζάνιον. ivraie καὶ ivroie, θ.

Ἥσυχα (Ἀπαράλλακτα ’τὸ ἔχει καὶ ὁ Θεόκριτος, Εἰδ. Β’, 100 »Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον «, ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ »ὅτι τὰ εἰς σ συλλέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται,« ἴδε καὶ Καλά), ἐπίρ. »Ἠρέμα (πρὸ συμφ.), ἠρέμας (πρὸ φων.), ἡσυχῇ, ἡσύχως, ἀτρέμα (πρὸ συμφ.), ἀτρέμας (πρὸ φων.), ἠρεμαίως, ἀθορύβως, ἀταράχως, εἰρηναίως, ἥσυχα (Ἀριστοφ.). §. ἀπραγμόνως. doucement, tranquillement, paisiblement.

’Ησυχάζω, ῥ. μετ. »Πραΰνω, καθησυχάζω, ἠρεμίζω, καταστέλλω, κατευνάζω. appaiser, tranquilliser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀτρεμέω (-ίζω), ἠρεμέω(-όω,-ίζω-ίζομαι), ἀτρέμας ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχίαν ἔχω (»Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσει, « Δημοσθ.). reposer, rester (demeurer) tranquille.

’Ησυχία, »Ἡσυχία, ἠρεμία, ἀταραξία, τὸ ἤρεμον (ἡσύχιον, ἀθόρυβον, ἀτάραχον), ἠρέμησις. repos, tranquillité. ||. μὲ τὴν ἡσυχίαν μου (σου, ’του, ’της, ’τους, κτλ.). »Καθ’ ἡσυχίαν, ἐφ’ ἡσυχίας, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀνέσει. à loisir.

Ἥσυχος, η, ον. »Ἥσυχος, ἡσύχιος, ἤρεμος, ἡσυχαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, εἰρηναῖος, φιλήσυχος, ἀπράγμων. paisible, tranquille, calme, pacifique. ||. θάλασσα ἥσυχη. »Ἀκύμων, ἀκύμαντος, νήνε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μος, γαληνιῶσα, λεῖα καὶ προσηνὴς ἰδεῖν, λειοκυμονοῦσα. unie comme une glace.

Θ

Θ, θ. τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Τ. » Φθάνω - φτάνω, εὐθὺς - εὐτὺς, κτλ. ||. εἰς Σ. » Φθεῖρα - φσεῖρα (ὅθεν) ψεῖρα (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς, ἔλεγαν Σεῖρ ἀντὶ θεῖος). ||. εἰς Φ. » Θηκάρι - φηκάρι, στάθμη -στάφνη (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Φῆρ ἀντὶ θῆρ καὶ Φλᾶν ἀντὶ θλᾶν, κτλ.).

Θά, μόρ. (μελλοντικὸν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Θὲ' 'να, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Θέλω ἵνα), ἴδε Θέλω καὶ Λέγω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως. ||. (μὲ αὐτὸ ἀναπληροῦμεν τὴν. ἔλλειψιν τοῦ μέλλοντος) θὰ γράψω, θὰ 'πάρω, θὰ 'διῶ, κτλ. » Γράψω, λήψομαι, ὄψομαι, κτλ. ||. (εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἕνα Θὰ , τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπρόσθεταν εἰς τὸ τέλος τῶν παρῳχημένων χρόνων. Ἔφησθα, ᾔδεισθα, οἶσθα , κτλ. Μόνον εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς ὕμνους ἀπαντᾶται ἅπαξ καὶ πρὸς μέλλοντα : » Τιμὰς δὲ σχήσησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας, « καὶ εἰς τὴν Ὀδύσ. [Τ, 69.] » Ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. « §. (ἐπὶ ὑποθέσεως ἐνδεχομένης συντάσσεται καὶ παρ' ἡμῖν ἐνίοτε μὲ παρῳχήμενον): θὰ 'τὸν εἶδες βέβαια. » Ἑώρακας πάντως αὐτόν. ||. ἂν 'δὲν ἤμουν Ἀλέξανδρος, θὰ ἤμουν βέβαια Διογένης. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην, « Πλούτ.

Θαλάμι (ἡ τρύπα, ὅπου φωλεύουν τὰ ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ 'φάρια, ᾗ ἰδιαιτέρως τὰ ὀκταπόδια). » Θαλάμη καὶ Θάλαμος. trou , retraite (des poissons), θ.

Θάλασσα. » Θάλασσα καὶ (Ἀττ.) Θάλαττα, πόντος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἅλς - ἁλός (ἡ). mer, θ. ||. διὰ θαλάσσης. » Κατὰ θάλασσαν, διαπόντιος. par mer. ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. §. θάλασσα (χωρὶς ἄρθρον, συνεκδ. τὸ θαλάσσιον νερόν. ὅθεν: Τὸ μουσκεύεις μὲ θάλασσα' » Βράζεις θάλασσα'. κτλ. Ἀπαράλλακτα 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκράτης: » Τῶν φθισικῶν οἷσι ἐπὶ θάλασσαν πτύουσι, ἐς τὸν πυθμένα βαδίζει τὸ πύον, ὀλέθριον, « Κωακ. Προγν. 433· καὶ ὁ Διοσκορίδης Δ', 427 : » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ).

Θαλασσινὸς, ἡ, ὁν. » Θαλάσσιος, ἐνάλιος, πελάγιος, πόντιος, ἔναλος. marin, de mer. §. θαλασσινὰ (εἰς τὸ πλῆθ. ὅλα , ἐκτὸς τῶν 'ψαριῶν, τὰ φαγώσιμα τῆς θαλάσσης ζῶα, ᾗ ἰδίως τὰ ὀστρακόδερμα , τὰ ἄλλ. Χαβαρικά). » Ὄσρεα, ὀστρακόδερμα, κογχύλια, μαλάκια . coquillages , testacées, testacés.

Θαλασσομαχῶ (ἡ λέξις, καίτοι ἀκραιφνῶς Ἑλληνικὴ, 'δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὰ λεξικά 'μας), ῥ. ἀμ. » Πρὸς κῦμα παραβάλλομαι , βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, *θαλασσομαχέω. lutter contre les flots.

Θαλασσόνω , ῥ. μετ. Θαλασσόω (ὅθεν ὁ τεθαλασσωμένος ἡ θαλασσίας οἶνος). submerger, innonder.

Θαλασσοπεῦλι (λέξις γενικὴ· κυρ. ὅμως τὸ) 'ψαροπεῦλι, ἴδε τὴν λέξιν.

Θαλάσσωμα. » Θαλάττωσις. submersion. innondation.

Θαμπὰ, ἐπ. » Ἀμυδρῶς, ἀμυδρὸν, ἀμαυρῶς, ἀμαυρὸν, ἀμαυρὰ (Ἱπποκρ.). obscurement, faiblement.

Θαμπάδα (ἡ). » Ἀμυδρότης, ἀμαυρότης, τὸ ἀμυδρὸν (ἀμαυρόν) . ternissure, θ.

Θαμπόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Θαμβόω, καταστράπτω . éblouir . §. » Ἀμυδρόω, ἀμαυρόω. ternir. § ῥ. οὐδ. καὶ αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, μαραυγέω. se ternir.

Θαμπὸς, ἡ, ὁν. » Ἀμυδρὸς, ἀμαυρὸς, ἀμαυροφανὴς, θαμβός . terne, mat-ate.

Θάμπωμα. » Ἀμαύρωσις, μαραυ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γία, θάμβωσις. ternissure, θ. §. eblouissement.

Θανατᾶς (μόνον κατὰ γενικὴν καὶ εἰς τὴν φρσ. » Εἶνε τοῦ θανατᾶ,« ἐκ τοῦ) » Θανατάω.

Θανατικὸν (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἐν λέξει Ἐφοῦδ), ἴδε Πανοῦκλα.

Θανατόνω, ῥ. μετ. » Θανατόω. tuer, ἴδε καὶ Σκοτόνω.

Θάνατος. » Θάνατος, τὸ χρεὼν, ἀποβίωσις, ἀπαλλαγὴ (τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῶν ἐνθένδε), καταστροφὴ, ἡ εἱμαρμένη πορεία (καὶ πολλὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ περιφραστικῶς). mort, θ. décés, trépas.

Θαῤῥετὰ, ἐπ. » Θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως καὶ θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, τεθαῤῥηκότως, εὐτόλμως, πεποιθότως, θαῤῥῶν(-οῦσα, οῦντες, κτλ.). courageusement, hardiment, ἴδε καὶ Ἀφοβα. ‖. πολλὰ θαῤῥετὰ, ἐπ. » Κατατεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥετὸς, ἡ, όν. »Θαῤῥαλέος καὶ Θαρσαλέος, θαῤῥῶν(-ρσῶν), εὐθαρσὴς, εὔτολμος, θαῤῥητικός. hardi, confiant, assuré, courageux. ‖. εἶμαι θαῤῥετός. » Θαῤῥέω καὶ Θαρσέω, εὐθαρσέω, θαῤῥαλέως ἔχω. être plein de confiance (d'assurance), avoir bon courage.

Θάῤῥος (τὸ). »Θάῤῥος (τὸ), εὐτολμία, θαῤῥαλεότης, τὸ θαῤῥοῦν (θαρσοῦν, εὐθαρσὲς, κτλ.), ἀφοβία. §. πίστις, πεποίθησις, τὸ τεποιθός. courage, assurance, confiance, ἴδε καὶ Καρδιά. ‖. ἔχω θάῤῥος, ἴδε Θαῤῥετός. ‖. παίρνω θάῤῥος, ἴδε Ἐγκαρδιόνω καὶ Ξεθαῤῥεύω. ‖. ἔχω τὸ θάῤῥος (ἢ καταχρ. τὰ θάῤῥη) μου εἰς τὸν θεὸν (εἰς τὸν φίλον μου κτλ.), ἴδε Ἐλπίζω.

Θαῤῥῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Νομίζω.

Θαῦμα. » Θαῦμα, σημεῖον, θαυματουργία, θαυματούργημα, τέρας (τὸ), τεράστιον, τερατουργία, τερατούργημα, miracle, prodige, merveille, θ.

Θαυμάζομαι (προφ. κοιν. Θαμάζουμαι), ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀπορῶ.

Θαυμαστὰ, ἐπ. »Θαυμασίως, θαυμαστῶς, θαύματος ἀξίως, θαυμαστὸν ὅσον (ἠλίκον), ὑπερφυῶς, δαιμονίως. à merveille, merveilleusement, à ravir.

Θαυμαστὸς, ἡ, όν. » Θαυμάσιος, θαυμαστὸς, θαύματος ἄξιος, ἐξαίσιος, θαυμαζός τις οἷος, θαυμαζὸς ἡλίκος, ὑπερφυὴς, τεράστιος, δαιμόνιος. admirable, étonnant, prodigieux, merveilleux.

Θάφτω (κυρ. νεκρὸν), ῥ. μετ. »Θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω. enterrer, inhumer. §. (χρήματα κτλ.), ἴδε Παραχώνω.

Θάψιμον (νεκροῦ). »Ταφὴ (ἢ πλθ.) Ταφαὶ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία. enterrement, inhumation. §. (χρημάτων, κτλ.), ἴδε Παράχωμα.

Θειὰ (ἡ). » Θεία, τίθη καὶ τίτθη, τιτθὶς, πατραδέλφη ἢ μητραδέλφη (ἴδε Θεῖος). tante, θ. ἴδε καὶ §. Κερά.

Θειάφι (ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Θεάφιον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγος Τιάφιον, ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρ. ἐλέγετο Τεάφη [ἡ] καὶ Τέαφον [τὸ]), ὀρ. » Θεῖον. souffre.

Θειαφοκέρι. »Ἔναυσμα, θειοῦχον. allumette, θ.

Θεϊκὸς, ἡ, όν. »Θεῖος, δαιμόνιος, θεϊκός. divin.

Θειός. » Θεῖος, πατράδελφος καὶ (ποιητ.) πατροκασίγνητος (ὁ πρὸς πατρὸς), μητράδελφος καὶ (ποιητ.) μητροκασίγνητος (ὁ πρὸς μητρὸς), πάτρως ἢ μήτρως-ωος. oncle. ‖. (εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς ταὶς γερόντισαις τὸ) Θειά! (ἀνάλογον μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἤθεῖε (Ἰλ. Ζ. 518, Κ. 37, Χ. 229, 239, Ὀδ. Ξ, 147).

Θέλημα. » Θέλησις, βούλησις. §. θέλημα, βούλημα. volonté, θ. §. Συναίνεσις, συγκατάθεσις. aveu, consentement, agrément, approbation. ‖. χωρὶς τὸ θέλημα τῶν γονέων τους. »Ἀκόντων τῶν γεννησαμένων, παρὰ γνώμην τὴν τῶν γονέων, (οὗ ἐναντίον τὸ:) ‖. μὲ τὸ θέλημά των. »Ἑκόντων (συναινούντων, συν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

αινέσει, κατὰ γνώμην) τῶν γεννησαμένων. ||. αὐτὸ, 'που ἐπιχειρίζεσαι 'να κάμῃς τῶρᾳ χωρὶς τὸ θέλημα τῆς πόλεως, 'να 'τὸ κάμῃς τότε μὲ τὸ θέλημά 'της. »Ὅπερ νῦν, ἀκούσης τῆς πόλεως, ἐπιχειρεῖς, τότε ἑκούσης ποιῆσαι,« Πλάτ. de faire alors, du consentement de la republique, ce que tu tâches de faire aujourd'hui malgrès elle. §. ἴδε Παραγγελιά.

Θεληματικὸς, ἡ, όν. »Ἑκούσιος, ἑκὼν, ἐθελούσιος, ἐθελοντὴς, αὐτοθελής. volontaire.

Θεληματικῶς (τὸ ἐναντίον τοῦ Στανικῶς), ἐπ. »Ἑκουσίως, ἑκοντὶ, ἐθελουσίως, ἐθελοντὶ, ἑκὼν(-εῦσα, -ὸν,-όντες, κτλ.), ἑκὼν (κτλ.) εἶναι, ἑκουσίᾳ γνώμη, ἐξ ἑκουσίας, αὐτοθελεὶ, *αὐτοθελήτως. volontiers, volontairement, de bon gré.

Θελιὰ, ἴδε Θηλειά.

Θέλω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Βούλομαι, θέλω καὶ ἐθέλω, ἀξιῶ, βουλομένῳ μοι ἐστὶ, ζητέω (»Ζητεῖ εἰδέναι,« Πλάτ.). vouloir. ||. θέλω τὸ καλόν 'του (σου). »Φίλα φρονέω αὐτῷ. je lui veux du bien. ||. θέλω τὸ κακόν' του. »Δύσνους εἰμί· »Ἐθελέχθρως ἔχω περὶ αὐτόν. je lui en veux du mal. ||. καὶ ὅσους θέλουν τὸ κακόν 'της (τῆς πατρίδος). »Καὶ τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους (Διον. Ἁλικαρν.).« ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ' ἀπ' τὰ δυὸ θέλεις; »Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.);» ||. ἤθελα 'να ἦτον τρόπος. »Βουλομένῳ μοι δ' ἂν ἦν, εἴπερ οἷόν τε. ||. κάμε ὅ,τι θέλεις. »Ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι. ||. ἂν θέλουν αὐτοί. »Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. ||. ὁ λαὸς τῶν Πλαταιέων 'δὲν ἤθελε 'ν' ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. »Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. ||. θέλεις 'δὲν θέλεις, (ἢ) θέλοντας μὴ θέλοντας (φρσ.). (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Μ. Ἀντ.) »Ἵνα ὁ παραστὰς, θέλει οὐ θέλει, αἴσθηται (ΙΑ', 15), »Ἑκὼν ἀέκων. bon gré, mal gré. ||. χωρὶς 'να θέλω(-λῃς,-λῃ, κτλ.), ἴδε Στανικῶς. ||. ἐπειδὴ ὁ ζευγολάτης, ἂν θέλῃ 'να γένῃ τὸ ἀλέτρι 'του καλὸ', δὲν πρέπει 'να 'τὸ κάμῃ ἀτός του. »Ὁ γὰρ γεωργὸς, εἴπερ αὐτῷ μέλει κάλλιον εἶναι τὸ ἄροτρον, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται δήπου (Πλάτ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστοῦμαι, Νοστιμεύομαι), τὸ ἀμπέλι θέλει (εὐδοκιμεῖ δηλ. εἰς) τόπον ξερὸν (προσήλιο', κτλ.). »Χαίρει δὲ ἡ ἄμπελος τοῖς λυπροῖς τῶν χωρίων καὶ προσηλίοις. la vigne se plait aux (demande, aime les) terrains secs (exposés au soleil etc). ||. τὸ κεγχρὶ θέλει συχνὸν σκάλισμα καὶ ξεχορτάριασμα. »Ἡ κέγχρος σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται,« Γεωπον. ||. ἡ σουρβηὰ θέλει τόπον ψυχρὸν, νοτερόν. »Ἡ δὲ ἔη τόπον ζητεῖ ψυχρὸν, ἔνικμον (Θεοφρ. Φυτ. Γ').« ||. τὰ ψάρια θέλουν γλυκὸ 'νερό', ἴδε Ἀγαπῶ καὶ Συνηθίζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω ἢ Πιστεύω ὡς βέβαιον): θέλουν δὲ ὅτι ἡ Ῥέα ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Δία, ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν. »Ἐθέλουσι δὲ (οἱ Μεθυδριεῖς), τὴν Ῥέαν, ἡνίκα τὸν Δία εἶχεν ἐν γαστρὶ, εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος (Παυσαν. Η', 36)·« »Οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς Φρύγες ἐθέλουσι μὲν τὸν ποταμὸν, ὃς διέξεισιν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, ἐκεῖνόν ποτε εἶναι τὸν αὐλητήν· ἐθέλουσι δὲ καὶ εὕρημα εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρῷον αὔλημα (Παυσαν. Ι', 30).« §. (ἀντὶ τοῦ Χρειάζομαι, μοῦ λείπει, κτλ.). τὸ φαγεῖ' θέλει κὴ-ἄλλο 'λάδι· »Ἡ λαγήνα θέλει ἀκόμα' πολὺ 'να γεμίσῃ κτλ. (Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἡ λέξις, πλησιάζει ὀλίγον εἰς τοῦ Σοφοκλέους τό: »...ὁπότε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος (Οἰδ. Κολ. 1221).«). ||. πολὺ (ὀλίγον) θέλει ἀκόμη' ('να τὸ τελειώσῃ). »Ἐλλείπει πολλῷ (μακρῷ, βραχὺ, κτλ.). il lui faut beaucoup, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. §. (εἰς τὰς ἑπομένας φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετ. ἢ βεβαιωτ. Συνδέσμου,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄν) ||. ἂν δὲν ἤθελε σὲ ἀκολουθήσῃ κἀνένα ἐμπόδιον. »Εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι (Ἡρόδ.). « ||. ἤθελε τὸ κάμει » Ἐποίησεν ἄν. il l'aurait fait. ||. ἤθελεν ἔλθει'. » Ἦλθεν ἄν. il serait arrivé. ||. 'δὲν ἤθελά σε ἀφήσῃ. » Οὐκ ἄν σε εἴασα. je ne vous laisserais pas. ||. ἂν 'τὸν ἔβλεπες, ἤθελες εἰπεῖ. »Εἶπες ἂν ἰδών. vous diriez en le voyant. ||. 'δὲν ἤθελες 'τὸν διακρίνῃ, κορήτσι εἶνε ἡ παλληκάρι. »Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. §. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ Μέλλοντος· καὶ τοῦ ἰδιωτισμοῦ αὐτοῦ παραδείγματα εὑρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτάτους παλαιοὺς συγγραφεῖς, καθὼς τοῦ Ἰσοκράτους τὸ: » Ἤδη δ' ἀναγινώσκετε τὴν ἀπολογίαν, βλομένην περὶ ἐμοῦ δηλῶσαι τὴν ἀλήθειαν « · καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Σφηκ. 1537] »Εἴπερ οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι, ἴδε καὶ Θά). ||. ἀφ' οὗ κατάλαβεν ὅτι 'δὲν θέλει ἠμπορέσει. » Ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνησόμενος. ayant senti qu'il ne pourrait pas. ||. θέλω κάμει (ἔλθει, 'πάγει κτλ.). »Ποιήσω (» Ἐλεύσομαι, » Πορεύσομαι, κτλ.). je ferai (viendrai, irrai, etc.). §. (μεταφορ.) τί θέλει 'να 'πῇ. (ἡ) τί θὰ 'πῇ τοῦτο (τί σημαίνει δηλ. τί χρειάζεται; μὲ ποῖον σκοπὸν γίνεται); »Τί βούλεται τοῦτο; qu'est ce que cela signifie? ||. κἀνεὶς 'δὲν 'μπορεῖ 'να καταλάβῃ, τί θέλει 'νά 'πῇ αὐτὴ ἡ λέξις. »Μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνεῖναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα,« Πλάτ. ||. αὐτὸ θέλει 'να 'πῇ. » Τὸ ἐθέλει λέγειν (Ἡρόδ. Ζ', 162)· » Βούλεται (» Δύναται) δὲ τοῦτο. ||. τί θέλουν 'να 'ποῦν αὐτὰ τὰ ζύγια 'ποῦ βαστᾶς; » Τί δέ σοι τὰ σταθμία ταῦτα βούλεται (Λουκ.)« ; ἴδε καὶ Λέγω. §. (ἀντὶ τοῦ Ζητῶ ὡς ἀντίτιμον), πόσα θέλεις διὰ τοῦτο; »Πόσου τοῦτο; combien (que) vous faut-il ?.

Θεμέλιον » Βάσις, θεμέλιος, θεμέλιον, θέμεθλον (ποιητ.), κρηπὶς (ἡ). fondement. ||. ἀπὸ θεμελιοῦ (φρσ.), ἴδε Ἀποκαινουργῆς καὶ Σκαρί.

Θεμελιόνω, ῥ. μετ. »Καταβάλλομαι (τοὺς θεμελίους), θεμελιόω. fonder. §. ἴδε καὶ Στερεόνω.

Θεο, μόρ. (ἐπιτατικὸν, προτιθέμενον διαφόρων λέξεων, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Παν ἡ Παμ (καὶ τὰ ἄλλα αὐξητικὰ λεγόμενα μόρια), ἴδε τὰς ἐξ αὐτοῦ συνθέτους λέξεις καὶ Θεώρατος.

Θεόγυμνος, η, ον. » Πάγγυμνος (Εὐστάθ.), ὑπέρου γυμνότερος (παροιμ.). tout nu, nu comme la main.

Θεοκατάρατος, η, ον. »Ἀλιτήριος, ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ (Συνεσ.), ἐναγὴς, ἐξάγιστος, θεοστυγὴς, θεσμισής. scélérat, exécrable.

Θεομπαίκτης, ου (ὁ). »Παίζων ἐν οὐ παικτοῖς. se jouant des choses sacrés.

Θεονήστικος, η, ον, ἴδε Νηστικός.

Θεοποιῶ (κυρ. ἀναγορεύω τινὰ θεὸν, καθὼς οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτοράς 'των), ῥ. μετ. »Ἀποθεόω, θεοποιέω. diviniser. déifier. §. (μεταφ. δὲ ἀντὶ τοῦ 'Επαινῶ μὲ ὑπερβολήν). » Μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινέω. préconiser.

Θεός. »Θεὸς, τὸ θεῖον, ὁ δαίμων, τὸ δαιμόνιον, ὁ κρείττων. Dieu, la divinité. ||. ἂν θέλ' ὁ θεὸς, (ἢ) πρῶτα ὁ θεὸς (φρσ.). » Ἢν θεὸς διδῷ, ἢν θεὸς εὖ διδῷ (Ξενοφ.), θεοῦ διδόντος, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς. ||. (ἐνίφθηκα: πλὴν) ὁ θεὸς 'να 'τὸ κάμῃ νίψιμον, (φρσ.)! » Ὅποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, « Θκρ. (ΙΕ', 32). ||. ὁ θεὸς 'τὸ 'ξεύρει (φρσ.). » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (Ὅμ.)· »Κύριος οἶδε (Γραφ.). ||. ἔχει ὁ θεὸς (φρσ. ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνελλιποῦς ἀρχ.) » Ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα (Βατραχομ. 97).« ||. 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ θεὸς, (: μερικὸ προσθέτουν :) καὶ 'να 'τὸν κρίνῃ (φρσ. καταρ.)! » Εὕροι θεὸς τὸν ἀλιτρὸν (Θεοκρ. Εἰδ. Ι', 17)« ! ||. ὁ θεὸς 'να βάλῃ τὸ χέρι 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἐὴν ὑπερέρυκε.«

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. θεέ μου (ἐπίκλ. Θαυμ)! » Ἡράκλεις! Ἄπολλον! bon dieu! mon dieu! ||. μὰ τὸν Θεὸν (ἐπίρ. ὅρκ.), ἴδε Μά. ||. ς' τὸ' θεό' σου, ἴδε Εἰς.

Θεοσκότεινος, η, ον. » Σκότους ἔμπλεως (ἀνάπλεως). obscur, blongé dans l'obscurité.

Θεόστραβος, η, ον, ἴδε Θεότυφλος.

Θεότρελλος, η, ον. » Θεομανὴς (Αἰσχύλ. Θηβ.), θεοβλαβὴς, περιμανὴς, ἐκμανὴς καὶ (περιφραστικῶς) » Οὗ φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς· » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐίσας. fou à lier.

Θεότυφλος, η, ον. » Πάμπαν (» Ἐς τὸ παντελὲς, Ἀνηκέστως) τυφλός.

Θεοφοβούμενος, η, ον. (κατὰ λέξιν ὁ) » Δεισιδαίμων (: ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, μεταχειριζόμεθα τὸ) θεοσεβής. pieux, religieux.

Θεραπεύω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐφραίνομαι.

Θεριάγκαθον, πάθ. ἴδε Καλαγκάθι.

Θεριακωμένος, η, ον, ἴδε Θεώρατος.

Θεριεύω, ῥ. ἀμ. » Ὑλομανέω (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ, δένδρα, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἐξυβρίζω (Θεοφρ.), ἀποθηριόομαι. parvenir à une grosseur enorme (démesurée), devenir prodigieusement grand.

Θερίζω, ῥ. μετ. » Ἀμάομαι, θερίζω. moissonner, faucher.

Θεριό', ἴδε Θηρίον.

Θέρισμα. » Θερισμὸς, ἄμητος. moisson, θ,

Θεριστής. » Θερίζων, ἀμῶν, θεριστής. moissonneur.

Θερμὸς, ὴ, όν (νερὸν κυρ.), ἴδε Ζεστός. ||. θερμὰ (ὀνομάζονται πληθ. τὰ φυσικὰ ζεστὰ λουτρὰ, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐλέγοντο) Θέρμαι (Πλούτ.). thermes, des eaux thermales.

Θερμαίνομαι (ἔχω θέρμην ἢ παροξυσμὸν), ῥ. αὐτοπ. » Πυρέσσω (-ττω), πυρεταίνω, καυματίζομαι, ἠπιάλῳ συνέχομαι (παλαίω). avoir la fièvre.

Θερμασιὰ, πάθ. ἴδε Παροξυσμός.

Θερμασοβότανον, φ. » Κενταύριον (τὸ μικρὸν), κενταυρὶς (πόα). centaurée, θ. ἴδε ϗ Ἀγριομπάρμπαρον.

Θέρμη. » Πυρετὸς, καύσων, καῦμα, θερμασία. fièvre, θ.

Θερμολοίμικον, πάθ. Πυρετὸς λοιμώδης. fièvre pestilentielle.

Θέρος (τὸ, καὶ χυδ. ὁ). Ἄμητος ϗ Ἀμητὸς, θέρος (τὸ). moisson, θ.

Θέσις (προφ. κοιν. Θέσι', τὸ Τουρκ. ῥάφι. Ἡ λέξις εἴν' Ἑλληνικωτάτη). gradin, tablette, θ.

Θεώρατος (ἀντὶ Θεωρητὸς, θέας ἄξιος, ἢ Ἀθεώρητος. » Ζώων ἀθεωρήτους καὶ παραδόξους φύσεις, » Διόδ. Γ'), η, ον. » Πελώριος, ὑπερφυὴς μεγέθει, ὑπερμεγέθης, ἐξαίσιος, ἀχανὴς, ἀέριος (αἰθέριος) τὸ ὕψος (μῆκος), οὐρανομήκης (ὑπερβολ.). (ποιητ.). ἀϊδνής. (Γρφ.) ὁρατὸς (» Ἄνδρα ὁρατὸν πεντάπηχυν, « Παραλειπ. Α', ιά, 23. Ἀπ' ἐδῷ ἐσχηματίσθη, νομίζω, τὸ Θεώρατος, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ αὐξητικοῦ μορίου Θεο, ὡσανεὶ Θεοόρατος), ἑβραϊσμὸς συνήθης εἰς τὴν Γραφὴν: » Ἐγεννήθη δὲ Μωϋσῆς, ϗ ἦν ἀστεῖος τῷ θεῷ (Πράξ. Ζ', 20), « = Λίαν ἀστεῖος· » Ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ (Ἰων. Γ', 3), « = Λίαν μεγάλη. enorme, d'une grandeur démesurée, monstrueux, immense.

Θεωρητικὸς (προφέρεται Θεωρατικὸς) ὴ, ὸν, ἴδε Φανταχτερός.

Θεωρία. » Ὄψις, ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον (ἐπιφαινόμενον). apparence, l'extérieur, aspect.

Θηκάρι (προφ. κοιν. Φηκάρι. Ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Θηκάρη, καὶ 'τὸ συνθέτει ἐκ τοῦ Θήκη Ἄρεως). » Κουλεὸς καὶ Κολεὸς, κουλεὸν (τὸ), θήκη. fourreau, gaîne, θ.

Θήκη. » Θήκη (σχηματίζει πολλὰς συνθέτους λέξεις, καθὼς Σαγιττοθήκη, Χουλιαροθήκη κτλ.). ètui.

Θηλειὰ (προφ. κοιν. Θελειά. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Θηλέα. » Θήλεα, ἱμάντων τὰ τετρημένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὀξέα, « Ἡσυχ.). » Βρόχος. nœud coulant, corde à nœuds coulants, lacs, lacet,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

collet (ἰδιαιτ. διὰ λαγοὺς, πουλιὰ, κτλ.). §. θηλειὰ τοῦ κεμπιοῦ (ἡ ἄλλ. Κεμπότρυπα). »Κομβοδόχη, ganse, θ. oeillet. §. θηλειὰ νῆμα (βαμβάκι, κλπ.), ἴδε Πήχη.

Θηλειάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πηγυάζω.

Θηλυκόνω (κυρ. κεμπόνω ταῖς κόπτσαις), ῥ. μετ. »Ἐμπορπάω(-έω,-όω), πορπάω(-άζω), πόρπη συμβάλλω(συνάπτω), προσπερονάω. agrafer.

Θηλυκὸς, ιὰ, ὸν, »Θῆλυς-εος (ὁ) -εια-υ. femelle, θ. feminin-ine.

Θηλύκωμα (κυρ. τὸ κούμπωματῆς κόπτσας). »Ἐμπόρπησις. l'action d'agrafer. §. (ὁ Τυρκ. ῥεζὲς τῆς θύρας, τοῦ παραθύρου, κτλ.). »Στρόφιγξ-ιγγος (ἡ), σπόνδυλος, συμβολὴ (»Ὑγρὸς μὲν γὰρ ἐστιν ὁ χαλινὸς, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχουσι τὰς συμβολὰς, ὥστε ῥᾳδίως κάμπτεσθαι,« Ξενφ.), σύμβλημα (Γραφ.). gond. (Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν θηλυκὸν μέρος τοῦ ὀνομάζεται) »Στρόφιγξ, γομφωτὴρ καὶ ὀλμίσκος, θ. (τὸ δὲ ἀρσενικὸν) »Στροφεὺς καὶ γίγλυμος. tenon

Θηλυκωτῆρι (ἡ ἄλλ. Κόπτσα). »Πόρπη, περόνη, ἀέτη, ὀχεὺς, ἔγμα. agrafe, θ., »Πορποδόχη (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκὸν μέρος τῆς, ὅπερ καὶ) Κληῖς-ῖδος (»Περόναι . . χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι,« Ὁμ. Ὀδ. Σ, 293, 294). porte, θ.

Θημωνιὰ (κυρ. ὁ σωρὸς, ἡ στοίβα τῶν γεννημάτων ἢ τοῦ ἀγύρου). »Θημὼν (ὁ καὶ ἡ), θημο(μω)νία. tas de bled (d'épis etc.), meule, θ. ἴδε καὶ Στοίβα.

Θημωνιάζω, ῥ. μετ. »Θημωνοθετέω. entasser, ἴδε καὶ Στοιβάζω.

Θηριακὴ, ἰατρ. »Θηριακὸν (φάρμακον), θηριακὴ ἀντίδοτος, Μιθριδατικόν. thériaque, θ.

Θηρίον. »Θὴρ-ηρὸς(ὁ), θηρίον. bête feroce, θ.

Θησαυρίζω, ῥ. μετ. »Θησαυρίζω, ἀποτίθεμαι. thésauriser.

Θησαυρὸς (ὁ ἄλλ. Βιὸς ἢ Βρεσῆφι). »Θησαυρός. trésor.

Θιάσον (ἀπὸ τοῦ) »Θάσιον (ποτὸν ἢ ῥόφημα, κατὰ τὸν Κορ. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ ὠνόμαζον καὶ μονολεκτ.) »Θασόροφον (»Ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, « Θεοφ. Νόνν. Σύνοψ. Ἰατρ. ρλ'), ἀμυγδάλινον. amandé, lait d'amandes, orgeat.

Θλίκη, δ. (ἐκ τοῦ) »Φυλίκη ἢ Φιλύκη. alaterne, ἴδε Μαστιχηά.

Θολόνω, ῥ. μετ. »Θολόω, συνθολόω. troubler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Θολόομαι, συνθολόομαι. se troubler.

Θολὸς (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον), ἡ, ὁν. »Θολερός. trouble.

Θολόστακτη. »Κονία (τέφρας), κονία στακτὴ, (καὶ ἁπλῶς) στακτὴ (ὅθεν ἡ κοιν. Στάχτη), ῥύμμα (τὸ). lessive, θ.

Θόλωμα. »Θόλωσις. l'action de troubler.

Θρέμμα (τὸ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) εἶνε γέννημα θρέμμα τοῦ δεῖνα τόπου, ἴδε Ἀνάθρεμμα.

Θρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφὴς, εὔσαρκος, εὐσαρκῶν. gras, qui a de l'embonpoint.

Θρεπτικὸς, ἡ, όν. »Τρόφιμος, θρεπτικός. nourrissant, nutritif, (διδακτ.) alimenteux.

Θρεφτάρι (ζῶον θρεμμένον διὰ σφάξιμον). »Σιτευόμενος, σιτευτὸς, σιτιστὸς, τροφίας, βοσκάδιος, βοσκὰς -άδος (κυρ. ὄρνις). engraissé, animal qu'on engraisse.

Θρεφτὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. θρεφτὰ, τὰ πρόβατα, γίδια, ἀγελάδια, γουρούνια, κτλ.). »Θρέμμα, βοτὸν, βόσκημα. bétail, bestiaux, bêtes à cornes ou à laine, ἴδε καὶ Ζῶον.

Θρέπω, ῥ. μετ. »Τρέφω. nourrir, entretenir. ‖. θρέφομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Παγαίνω.

Θρέψιμον. »Θρέψις. nutrition, θ.

Θρίσσα, ψ. (κατὰ τὸν Γαζ. ἡ Χαρίγγα, hareng, τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὁ) »Σαπέρδης (τῶν ἀργ., εἶδος με-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γάλης ἀθερίνας, ἡ ὁποία ἐψαρεύετο καὶ ἐπαστόνετο εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν· κυρ. δὲ ὁ Τριχιὲς ἢ Σαρδέλλα τοῦ γλυκεῖ νεροῦ). »Τριχίς, θρίσσα. alose ou aloze, sortel, ἴδε καὶ παραδ. Πλατίτσα καὶ Τριχιάς.

Θρονὶ (κυρ. σκαμνὶ μὲ ἀκκουμπιστήρια). »Θῶκος καὶ θᾶκος, δίφρος, ἀνάκλιντρον, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, κατάκλιτον, κλισμὸς (ποιητ.), σκίμπους. fauteuil, bergère, θ. poltronne.

Θρονιάζω, ῥ. μετ. »'Ενθρονίζω, ἐγκαθιδρύω, θρονίζω. installer, introniser.

Θρόνιασμα. »'Εγκαθίδρυσις, ἐνθρονισμὸς, θρονισμός. introniſation, installation.

Θρόνος. »Θρόνος, θῶκος καὶ θᾶκος, καθέδρα. trône.

Θροφὴ (ἀντὶ) »Τροφὴ, διατροφή. nourriture, θ. subsistance, entretien, ἴδε καὶ Φαγεῖ'.

Θρύβω, ῥ. μετ. »Θρύπτω, ἐνθρύπτομαι (Ἱπποκρ.). émier, émietter.

Θρύμμα (τὸ). »Θρύμμα. brisure. θ. ‖. κάμνω θρύμματα. »Συν(«Δια)θρύπτω, συνθραύω, εἰς λεπτὰ καταθραύω. briser en mille morceaux.

Θρύμπη (προφ. κοιν. Θρούμπη), φ. »Θύμβρα. sariette καὶ sarette, θ. thymbre.

Θυγατέρα. » Θυγάτηρ-ατρός. fille, θ.

Θυμάρι, φ. »Θύμος (ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 283] ὀνομάζει »Θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ Βολβοὺς ἢ Ἀγριοκρόμμυα φασιν«), θύμον. thym.

Θυμιάζω, ῥ. μετ. »Θυμιάω(-άζω). encenser.

Θυμιάμα (τὸ). »Θυμίαμα. encens, ἴδε καὶ Λιβάνι.

Θύμιασμα. » Θυμίασις. encensement.

Θυμιατερὸν
Θυμιατῆρι
Θυμιατὸν
). »Θυμιατήριον, θυμιατὴρ-ῆρος (ὁ). encensoir.

Θυμός. »Θυμὸς, ὀργὴ, μῆνις (ποιητ.), τὸ θυμούμενον (Πλούτ.). colère, θ. courroux. §. (μεταφορ. τὸ θύμωμα τῆς πληγῆς κτλ.). »Φλεγμονή. inflammation.

Θυμίζω (ἐκ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε 'Ενθυμίζω κτλ.

Θυμόνω, ῥ. μετ. » 'Οργίζω (»Ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις, μήτε λέγων γαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν,« Ξενοφ. Ἱππ.), παροξύνω, παροργίζω. irriter, mettre en colère, courroucer, allumer la colère de quelqu'un, fâcher, ἴδε καὶ Ἀναγριόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Οργίζομαι, θυμόομαι, ὀργῇ χράομαι, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω, τραχύνομαι, χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω πρός. entrer (se mettre) en colère, se fâcher. ‖ θυμόνω ὑπερβολικὰ (φοβερὰ), ἴδε Ἀγανακτῶ. ‖. θυμόνω εὔκολα. » 'Επισφαλῶς (» Ἀκροσφαλῶς) πρὸς ὀργὴν ἔχω. ‖. ἐθύμωσε δὲ ἡ γερουσία. »'Εγεγόνει δὲ τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς (Πλούτ. Φάβ.).« §. (μεταφορ.) θύμωσεν (ἡ) εἶνε θυμωμένη ἡ πληγή 'του, ἴδε Κακοφορμίζω.

Θυμοῦμαι, ῥ. μέσ. ἴδε 'Ενθυμοῦμαι.

Θυμώδης, ισσα, ικον. » 'Οργίλος, δξύχολος, ἀκρόχολος, ἐπισφαλῶς ἔχων (ἀκροσφαλὴς) πρὸς ὀργὴν, ὀξύθυμος, θυμοειδὴς, θυμώδης. colère, irrascible.

Θύρα (ἡ 'Ιταλ. Hόρτα). »Θύρα (τοῦ 'σπιτιοῦ κτλ.), πύλη (τοῦ κάστρου, τοῦ ναοῦ κτλ.), πυλὼν-ῶνος (ὁ). porte, θ. ‖. ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, ἴδε Αὐλόπορτα.

Θυρίδα. »*Σηκὸς, *κόγχη. niche.

Θυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τῆς πόρτας). »Θύρα, θύρωμα, κλεισιὰς (Πλουτ. Ποπλικ.), θύρετρον. battant, vantail.

Θυσία. » Θυσία, σφαγιασμὸς, ὁλοκαύτωσις, ὁλοκαύτωμα, ὁλοκάρπωσις (Γρφ.). sacrifice, immolation.

Θυσιάζω, ῥ. μετ. » Θύω, θύομαι, σφαγιάζομαι, ἱερεύω, ὁλοκαυτόω. sacrifier, immoler.

Θωριά, » Χρόα καὶ (Ἀττ.) Χροιὰ, χρῶμα. couleur, θ.

Θωριάζω (βάλλω ταὶς θωριαὶς κα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θὼς πρέπει), ῥ. μετ. »Χρωματίζω. colorier, disposer les couleurs (afin de les faire ressortir par le contraste).

Θωριακὸς (κυρ. ὁ ἔχων θωριὰν ἀνοικτήν), ἡ, ὁν. »Βαπτὸς (κυρ. σκοῦρος. »Ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς τὰ βαπτὰ ἔχοντες,« Ἠγήσ. παρ' Ἀθην.), ἀνθινὸς, ἀνθοβαφής. de couleur.

Θώριασμα. »Χρῶσις, χρωματισμός. coloris, colorisation, l'action de colorier.

Θωρῶ (θώρει με καὶ μὴ μ' ἐγγίξῃς· 'μμάτια 'που 'δὲν θωροῦνται, γρήγορα λησμονοῦνται [παροιμ.], κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ). »Θεωρῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. ||. ὅποιος πεινᾷ, ψωμιὰ θωρεῖ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) »'Εν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτος μαντεύεται (Ἐλδ. ΚΑ'. 45).«

I

Ι, ι, τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ε· »Ἀφορισμὸς-ἀφορεσμὸς, κτρνάω-κερνῶ (συμφωνότερον πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ Κέρας), περιχύνω-περεχύνω, σινδόνι-σενδόνι, Πίπτω-πέφτω κτλ. §. (ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν λέξεων): »Ἰχνάριον-χνάρι. §. ἐκθλίβεται. »Γερίπατῶ-περπατῶ, πράτρια-πλάτρα, σημερινὸς-σημερνὸς, τριακόσια-τρακόσια, σιαγὼν-σαγόνι, σίαλος-σάλιον, σιώπα-σώπα (καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος Ἰσθμ. Ι', 88) εἶπε· Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει), ψίαθος-ψάθα, κτλ. §. 'Επεντίθεται. Στιλβόω-στιλβόνω (Εἰς τὴν 'Ελλάδα καὶ ἰδίως τὴν Πελοπόννησον προφέρουσι καὶ τὸν Καπνὸν καπινὸν)· »Κινεῦμαι-κουνιοῦμαι, λαμβάνω-λαβαίνω, προφθάνω-προφταίνω, πωλεῖται-πουλιέται, »Ἴσος-ἴσιος, κλ., ἴδε καὶ Ε.

Ἰαίνω, Μ. ἰάνω (θὰ), ῥ. μτδτ. »Ἰάομαι. guérir, ἴδε καὶ πορδ. Ὑγιαίνω.

Ἰάρι (τὸ ἄλλ. ἰῶμα, ἡ πράσινη σκουριὰ τοῦ χαλκώματος, χρήσιμος εἰς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας. προφ. κοιν. Γιάρι). »Ἰὸς (»Ἄνθος) χαλκοῦ. verdet, vert-de-gris.

Ἰασουμὶ (προφ. κοιν. Γιασεμὶ), ἄνθ. »Ἰάσπη καὶ Ἰάσμινον (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Σαμὶν, σημαίνοντος Εὐωδίαν), φιλάδελφος (Ἀθήν.). jasmin.

Ἰασο μόλαδον, ἰατρ. »Ἰάσμινον (μύρον ἢ ἔλαιον), ἰασμέλαιον. pommade de jasmin.

Ἰάτραινα. »Ἰατρὸς (»Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Λ, 514), ἰάτρια (Ἀλεξ), ἰατρὶς, ἰάτραινα (Πανδέκτ.), ἀκεστρὶς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. femme qui professe (exerce) la medecine. sage-femme.

Ἰατρειά. »Ἰατρεία, θεραπεία. guerison, θ. ||. εἶνε (ὀδὲν εἶνε) διὰ ἰατρειάν. »Ἰάσιμον (»Θεραπεύσιμον) τὸ νόσημα· ἀνιάτως ἔχει, οὐκ ἰάσιμον. il ne peut pas guerir, il est incurrable.

Ἰάτρεμμα, ἴδε Ἰατριά.

Ἰατρεύω, ῥ. μετ. »Ἰάομαι, θεραπεύω, ὑγιάζω, ὑγιῆ καθίζημι (ποιέω), ἀκέομαι. guerir. ||. ἰατρεύομαι, ῥ. μέσ. »Θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι, ἀπαλλάσσω(-ττω). guerir, se guerir, recouvrir la santé. ||. τὰ μέτρια σώματα, καὶ συχνὰ ἀῤῥωστοῦν, καὶ ὀγλίγωρα ἰατρεύονται. »Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις ἀπαλλάττει ῥᾷον (Ἀριστ.).«

Ἰατρικὴ (τέχνη). »Ἰατρική. medecine, θ.

Ἰατρικόν. »Φάρμακον, ἴαμα, δύναμις (ἰατρική), ἄκος (τὸ). remède, médicament, ἴδε καὶ Βοτάνι. ||. ἰατρικὰ διὰ τὰ 'μμάτια. »Δυνάμεις ὀφθαλμικαί. ||. 'παίρνω ἰατρικά. »Φαρμακεύομαι, φαρμακοποτέω. ||. γρειάζεται 'να 'πάρῃ ἰατρικά. »Δεόμενον φαρμακείας. ||. δίδω ἰατρικόν. »Φαρμακεύω. ||. φθυάνω ἰατρικόν. »Τέμνω φάρμακον, φαρμακοπιέω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(-ομαι). §. ἰατρικὸν (ἰδιαιτ. τὸ καθαρτικόν), ἴδε Καθάρσιον.

Ἰατρὸς (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιατρός). »Ἰατρὸς, ἀκέστωρ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἰατὴρ καὶ ἰητὴρ, θεραπευτὴς (τὴρ), ὑγιάζων, Ἀσκληπιάδης. **medecin.** ||. καθὼς λέγουσι οἱ γιατροί. »Καθὰ φασὶν ἀσκληπιαδῶν (ἰατρῶν) παῖδες (περιφρ.). **au dire de la faculté.**

Ἰατροσόφι. »Ἰατρικὴ (βίβλος, πραγματεία, σύνταξις), νάρθηξ καὶ ναρθήκιον. **traité de medecine, dispensaire.**

Ἰατροσύνη, ἴδε Ἰατρικὴ.

Ἰβὺ, ἐπιφών. (σημ. ἀπορίαν, λύπην, χαρὰν, κτλ.)! »Ἰοὺ, αἰβοῦ! **hélas!** ἴδε καὶ Ἀλήμωνα.

Ἰδέα, »Γνῶσις, γνώμη, δόξα, δόκησις, ὑπόληψις, διάληψις, ἰδέα, ἔννοια. **pensée, notion, connaissance, idée,** ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Εἴδησις. ||. τί ἰδέαν ἔχεις; »Τί σοι δοκεῖ;« ἴδε καὶ Φαίνομαι. ||. ἂν ἔχῃς ἄλλην ἰδέαν. » Εἴ σοι ἄλλη πη δέδοκται'«

Ἰδεάζω, ῥ. μετ. ἴδε Εἰδοποιῶ.

Ἴδιος (πάντοτε ἐνάρθρως), α, ον. »Ὁ αὐτὸς, (σπν. καὶ μτγν.) ὁ ἴδιος (» Πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον,« Πρ. Ἀποστ. Κεφ...). **le même.** ||. ἐγὼ (ἐσὺ, ἐκεῖνος, ἐκείνη, κτλ.) ὁ ἴδιος. »Αὐτὸς ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος, κτλ.). **moi (toi, lui, elle, etc.) même.** ||. τὴν ἴδια''μέρα', »Αὐθημερόν. **au jour même.** ||. φθάνω τὴν ἴδια' 'μέρα'. »Ἀπαυθημερίζω (»Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Μίσης ε'ς Αἴγιναν,« Αἰλιαν.), αὐθημερίζω (Πολυδ.). ||. τὴν ἴδιαν ὥραν. » Αὐθωρὶ(-ρεὶ) καὶ Αὐθωρόν. ||. ε'ς τὸν ἴδιον καιρόν. »Ἐν ταὐτῷ· »Ἐν τῷ αὐτῷ τῶδε (Θκ.). ||. ὅταν ἔγραφα δι' αὐτὴν τὴν ἰδιαν ὑπόθεσιν. »Ὅσ' ἔγραφον πὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην (Ἰσοκρ.). ||. μὲ αὐταῖς ταῖς ἴδιαις λέξαις. » Αὐταῖς λέξεσιν, ἐπὶ λέξεως, αὐτολεξεί. **en ces propres termes.** ||. τὸ ἴδιο', ἐπ. ἴδε Παρομοίως. ||. τὸ ἴδιο' κάμνει, (ἡ) εἶνε ὅλο' τὸ ἴδιο'. »Οὐδὲν διαφέρει· »Σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὁμοῖον (Αἰσχύλ. Ἀγ. 143)· « » Ἐπίσης ἔχει (Ἡρόδ. Ζ', 50)· »Ἐν ὁμοίῳ ποιοῦμαι. **c'est égal, c'est la même chose, il est indifférent.** ||. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ γεν. τῆς πρωτοτ. ἀντ. συνεφέλκουσα πάντοτε καὶ οὐσιαστικόν. Προσθήκη ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· »Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,« καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον«): μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια 'τὸ εἶδα, καὶ μέ τὰ ἴδιά μου αὐτιὰ 'τὸ ἄκουσα. » Αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος· »Αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς ἔγνων. **de mes propres yeux.** ||. μὲ τὸ ἰδιό'μα τὸ χέρι. »Αὐτοχειρί, αὐταχειρία. §. (ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ ἀνάρθρως, τότε ὅμως ἀλλάζει τὴν σημασίαν), ἴδιος πατέρας εἶνε (ἀπαραλλάκτως δηλ. ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα 'του). »Πατὴρ αὐτόχρημα· πατρῴζων ἄντικρυς. ||. ἴδιος Ἡρακλῆς. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (παροιμ.), « ἴδε ᾧ Ὅμοιος.

Ἰδρόνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἱδρόω, ἐφιδρόω (κυρ. ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἱδρῶτος). **suer, transpirer.** ||. κάμνω (ἀρρώστου κυρ.) 'νὰ ἱδρώσῃ. »Ἱδρῶτα μηχανάομαι, ἱδρωτοποιέω. **faire suer, faciliter la transpiration.** §. (τροπ.): ὅτι ἄργισαν 'νὰ ἱδρόνουν τὰ γένειά 'του. »Ἀρτι τὸν βουλον ἐπανθοῦντα ἔγων· Πρῶτον ὑπηνήτης. **n'ayant encore que le poil folet, à peine ses joues commencaient à se couvrir du poil folet.**

Ἴδρωμα. »Ἴδρωσις, ἐφίδρωσις (κυρτὸ μέτριον), ἐξίδρωσις (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυγόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ), διαφόρησις. **transpiration.**

Ἱδρως(ός). »Ἱδρὼς-ῶτος(ός). **sueur,** θ.

Ἱδρωτῆρι (προφ. χυδ. 'Αρωτσῆλι). »Ψύδραξ, ψυδράκιον, ἱδρῶον (Ἱπποκρ.). **échabonlure,** θ.

Ἱδρωτικὸν (ἰατρικόν). » Ἱδρωτοποιὸν (»Διαφορητικόν. Ἱδρωτήριον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φάρμακον. sudorifique, sudorifère.

Ἱερακάρης (ὁ ἐπ στάτης τῶν ἱερακιῶν τοῦ κυνηγιοῦ). »Ἱερακονόμος, Ἱερακοτρόφος. fauconnier.

Ἱεράκι (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιεράκι), π. »Ἱέραξ-ακος (εἶνε ἄπειρα εἴδη). faucon (τὸ Τουρκ. δογάν). milan, ἴδε καὶ Ἴξυφτέρι.

Ἱερακίνι (τὸ Τουρκ. τσαϊλάκι). »Τριόργης(;). tiercelet (?).

Ἱερακομύτης (ὁ καμπουρομύτης), ισσα, ικον. »Γρυπὸς (»Ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ρίνα ἔχων, δικην ἱέρακος,« Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ', 33), ἐπίγρυπος. qui a le nez aquilin.

Ἱερὸν (κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα). »Ἄδυτον, μέγαρον, ἁγιαστήριον, θυσιαστήριον, ἀνάκτορον καὶ (πληθ.) τὰ ἀνάκτορα (»Ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυσε,« Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.). sanctuaire.

Ἵλιος (πρῳφ. καὶ Γίλιος), (εἰδ. μικροῦ Ἰψαριοῦ μὲ ἀνθηρὰ γρώμματα). »Ἰουλλίς, (παρβλ. Ἥλιος).

Ἵλυγκας (»Ἀφέντη, μοῦρτεν Ἵλυγκας ἀπὸ τὸ φαγοπότι), ἴδε Λόξυγκας.

Ἰξιὰ, φ. (φαρμακ.) »Ἰξία, γαμαιλέων (ὁ λευκός). carline (sans tige), espèce de plante, ἴδε καὶ Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἰξὸς, φ. καὶ κ. »Ἰξός. glu, θ. §. (συνεκδ. ἡ βέργα ἡ ἀλειμμένη μὲ ἰξὸν, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν πουλιὰ), ἴδε Ἰξόβεργα.

Ἴσια, ἐπ. » Εὐθύ. directement, tout droit. || . Ἴσια 's τὴν πόλιν. » Εὐθὺ τῆς πόλεως. ||. Ἴσια κατὰ τὸ Λύκειον. » Εὐθὺ Λυκείου. §. »Ἰσοστάδην, ἰθυτενῶς. droit, droitement, ἴδε καὶ Ὀρθά. §. »Ὁμοίως, ἴσα καὶ ἴσα, ἴσον καὶ ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐξίσης, ὁμαλῶς. également. ||. Ἴσια μὲ τὰ γείλια. » Ἰσογειλὴς, ἰσόγειλος. ||. ποτῆρι μὲ κρασὶ, γεμάτον ἴσια με τὰ χείλια. »Ἐπιστεφές. ||. Ἴσια μὲ τὸ νερόν. » Ἀλιτενής. au niveau de l'eau. || . μεγάλο' ἴσια μ' ἕνα φουντοῦκι. » Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. Ἴσια μὲ κεχρί. » Κεγχριαῖον μεγέθει. || . καὶ ἄλλοι (χουρμάδες) μικροὶ ἴσια μὲ ῥεβίθια. » Ἄλλους δὲ μικροὺς, ἡλίκους ἐρεβίνθους (Θεοφ. Φυτ. Β'). « ||. εἶνε ἴσια μ' ἕνα λεοντάρι. » Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντα. ||. 'τ' ἀγαπῶ ἴσια μὲ τὰ παιδιά μου. »Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. §. Ἴσια-ἴσια (ῥσ.). » Μάλιστα, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβές. précisement, tout juste, justement. ||. Ἴσια-ἴσια 's τὴν ὥραν. »Ἐν αὐτῇ τῷ ὥρᾳ. à point nommé, exactement, au juste. ||. Ἴσια-ἴσια ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε 'κτύπησες, 'παροιμ.), ἴδε Ἐπιτυγαίνω. ||. ἤλθαμεν ἴσια-ἴσια. »'Ες ἀντίπαλα καθεστήκαμεν. || . εἴμεθα ἴσια-ἴσια καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. »Ἀντίπαλοι δυνάμει καὶ πλήθει ὄντες.

Ἰσιάδα (μεταφορ.). » Τὸ ἴσον (δίκαιον), ἰσότης, εὐθύτης, ὁμαλότης. droiture, θ. égalité.

Ἰσιάζω, Μ. (θὰ) ἰσιάξω, ῥ. μετ. » Εὐθύνω. κατ(δι-, ἀπ)ευθύνω. διορθόω (-ομαι), ἰσάζω(-ώω), ἐξισόω(-άζω), ἀπ σίω. dresser, redresser. §. »Ὁμαλύνω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, λε'λει)αίνω. égaler, unir, aplanir, niveler, égaliser, mettre de niveau, ajuster, ἴδε καὶ §. Συγυρίζω. ||. Ἰσιάζω δρόμον, ἴδε Ἀιστρόω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀπευθύνομαι, διευθύνομαι, κτλ. se dresser, etc. ||. ἀφ' οὗ ἔσιαξεν ὁ καιρός. »Κατάστασιν λαβόντος τοῦ περιέγοντος,« (..). le temps s'étant établi.

Ἰσιασμα. »'Εξίσωσις, ἐξισασμὸς, ὁμαλισμός. nivellement, aplanissement.

Ἴσιος (ἀπαράλλακτα 'τὸ γράφει ὁ Ἡσύχιος), α, ον. »Εὐθὺς, ἰθυτενής. droit, direct. §. Ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος καὶ ἴσος. égal. §. »Ὁμαλὸς, λεῖος, ἰσόπεδος. uni, plat, égal, de niveau, au niveau. ||. ἐστοχάσθηκα λοιπὸν, 'ν' ἀφήσω τὸν ἴσιον δρόμον, καὶ 'να 'τοὺς ἀντικρύσω. »'Εδόκει οὖν μοι, ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἁπανταῖν αὐτοῖς (Πλάτ. Ἀξιοχ.). « ||. ἴσιον δένδρον. »'Ορθοφυές.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἴσιωμα. »Ὁμαλὸς (»Ὕπτιος, »Ἀνακεπταμένος, »Ἐπίπεδος) χῶρος, ἱππάσιμον χωρίον. terrain plat et uni.

Ἴσκα, ἴδε Ὕσκα.

Ἰσκιάζω, ῥ. μτδτ. »Σκιάζω. ombrager.

Ἴσκιασμα. » Σκιασμός. l' action d' ombrager.

Ἴσκιος. »Σκιά. ombre, θ. ombrage (τοῦ δένδρου). ‖. κάμνω ἴσκιον. »Σκιάζω. ombrager. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιό' μου, ἴδε Πολεμῶ. ‖. φοβᾶται τὸν ἴσκιό' του, (φρσ., ἐκ τῆς ὁποίας κατήντησε τὸ Σκιάζω 'να σημαίνῃ τὸ Φοβίζω). » Δεδιὼς τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν (Πλάτ. Φαιδ.), ψοφοδεής. il a peur de son ombre. §. (μεταφορ. τὰ θέλγητρα), ἴδε Χάρις.

Ἴσκιωμα. »Σκίασμα, σκιερὸς (σύσκιος, παλίσκιος, κατάσκιος) χῶρος. lieu couvert (bien ombragé), ombrage.

Ἴσον. »Ἀντίγραφον, ἀντίτυπον (Συνεσ.). copie, θ. relevé.

Ἱστορία. »Ἱστορία. histoire, θ. §. » Διήγησις, διήγημα. recit, relation, narration, narré. §. (εἰς τοὺς ἁπλοῦς εἶνε συνώνυμον τοῦ Ζωγραφιὰ), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἴσως, ἐπ. (διστακτ.). » Τυχὸν, ἴσως, τάχα (»Τάχ' οὖν εἴποις ἄν, « Ξεν.). peut-être. ‖. ἴσως σὲ καταπείσω. »Εἴπως σε πείσαιμι.

Ἰτηὰ, δ. »Ἰτέα, αἴγειρος (ἡ μέλαινα). saule.

K

Κ, κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Γ· »Ἐκβαίνω-ἐβγαίνω, Ἐκδύνω-γδύνω, κλυστὴρ-γλυστῆρι, κυρτὸς-γυρτὸς, κωδίδιον-γουδίδι, κτλ. ‖. εἰς ΤΣ. »Κίχλα-τσίχλα, κύκνος-τσυκνιᾶς, κτλ. ‖. εἰς Χ· »Κτένι-χτένι, κτίζω-χτίζω, κοχλίδιον-χοχλίδι, ὀκτὼ-ὀχτὼ, κτλ. ‖. ἐκθλίβεται, καθὼς: ἔκμων-ἀμόνι.

Καβάλα. »Ἱππασία, ἱππεία, ἱππικὴ, τὸ ἱππεύειν. équitation. ‖. ἡ καβάλα ὠφελεῖ τοὺς ὑποχονδριακούς. » Ἱππασία ποιεῖ πρὸς μελαγχολῶντας. §. καβάλα, ἐπ. »Ἐφ' ἵππου, ἔφιππος, ἔποχος. à cheval, ἴδε καὶ Καβαλικευτά.

Καβαλάρης (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων). »Ἀνα(»Ἐπι)βάτης. §. ἔποχος, ἔφιππος. §. ἱππότης, ἱππεύς. cavalier. ‖. θὰ 'τοὺς κάμῃς καλλητέρους καβαλάρηδες, ἴδε Καβαλικεύω. §. (μτνμ. τὸ σανιδάκι τῆς λύρας κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκουμβοῦν αἱ χορδαί). »Μαγὰς (»Ἡ τῆς κιθάρας καβάλη, « Σουίδ.). le chevalet.

Καβαλλαρία. »Ἵππος (ἡ), ἱππεῖς, ἱππικόν. cavalerie, θ.

Καβαλαριὰ (εἶδος χόρτου. ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε ὁ) »Λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου) καὶ μελίλωτον ἢ μελίλωτος (ἕνα εἶδός 'του). sainfoin, ἴδε καὶ παραβ. Τριφύλλι.

Καβαλίκευμα (προφ. κοιν. Καβαλίκεμμα), ἴδε Καβάλα.

Καβαλικευτὰ, ἐπ. »Περιβάδην, ἱππαστὶ, διασκελιστί. à califourchon.

Καβαλικεύω (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀναβαίνω (τὸν ἵππον), ἀναβάλλομαι (Ξενοφ.), ἐπογέομαι. monter à (enfourcher un) cheval. ‖. θὰ 'τοὺς μάθῃς 'να καβαλικεύουν καλλήτερα. » Ἀναβατικώτερους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις (Ξενοφ.). ‖. καβαλικεύω γωρὶς σέλαν. »Ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν· »Ψιλὸν ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον. monter un cheval à poil (à nu, à cru). ‖. καβαλικεμμένος εἰς ἕνα καλάμι, ὡσὰν εἰς ἄλογον. » Κάλαμον περιβεβηκὼς, ὥσπερ ἵππον. §. τὸ ἀρσενικὸν ζῶον καβαλικεύει τὸ θηλυκόν, ἴδε Βατεύω. §. (μεταφορ.): διότι, ἂν ἀφήτῃ 'λιγάκι τὸ βαρὺ (τὸ ὕφος 'τε), ὅλοι θὰ τὸν καβαλικεύσουν. »Ὡς, εἰ καὶ μικρὸν ὑφῆ τοῦ φρονήματος, ἐπιθησομένων ἁπάντων (, ἐντρυφηθῆναι ἂν αὐτὸν ὑφ' ἁπάντων, ἐντρυφηθησόμενον ὑφ' ἁπάντων). ‖. ᾧ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἔφινε τοὺς κόλακας ’να ’τὸν καβαλικεύουν. »Καὶ τοῖς κόλαξιν ἀνεικὼς ἑαυτὸν ἱππάσιμον.

Καβαλῖνα (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀλόγου κτλ. καθ’ ἣν καὶ ὁ Κοπρώνυμος Καβαλῖνος ἔσκωπται. ’Ο Εὐστάθιος, ’Οδυσ. Α, 1055 παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Καταβαλεῖν καὶ συγκοπῇ Καβαλεῖν).

Κάβουρας (κατ’ ἐναλλαγὴν στοιχείων ἐκ τοῦ) »Πάγουρος ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ’Οδυσ. Α, 49, ἐκ τοῦ) »Κόμμορος (, γένος καρίδων, ὑπὸ ’Ρωμαίων οὕτω καλούμενον«) ἰχραχόδ. (ὁ ἄλλ. Τσαγανός). »Καρκῖνος (σώζεται ἡ λέξις παρεφθαρμένη, ἴδε Καρταιμός). cancre, crabe.

Καβούρια (τὰ), τὰ ξηρὰ σῦκα, (ἐκ τοῦ) »Καπύρια.

Καβουρομάννα, ὄστρ. ἴδε Παγουρομάννα.

Κάγκελον. »Κιγκλὶς (ἡ), ὀρύφρακτον καὶ ὀρύφρακτος (ἡ). barre, θ. treillis, balustre, balustrade, barreau ἢ grille (τοῦ παραθυριοῦ), θ. barrière (ὅταν ἦνε πολλὰ κατὰ σειρὰν συνεχόμενα), θ.

Καγχραίνα, πάθ. »Γάγγραινα, σφάκελος, σφακελισμός. gangrène (τοῦ κρέατος), θ. carie (τῶν κοκκάλων), θ.

Καγχραινιάζω, ῥ. αὐτοπ. »Γαγγραινόομαι, σφακελίζω. gangréner, avoir la gangrène (διὰ τὸ κρέας), se carier (διὰ τὰ κόκκαλα.

Καγχραίνισμα (τὸ). »Γαγγραίνωσις. dégénération en gagrène.

Κάδδη, ἀγγ. (τὸ ἄλλ. Καρδάρι, ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα, ἵνα ’βγάλεν τὸ βούτυρον), ἴδε Τάλαρος.

Κάδδος, ἀγγ. »Κάδδος καὶ Κάδος. caque, θ. — §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, τὸ τέταρτον τοῦ Κουβελιοῦ. Εἰς τὰς ’Ηρακλ. ἐπιγρ. ἀναφέρεται ἕνας) »Μέδιμνος κάδδιχος (ὁ ὁποῖος ἐγωροῦσε τέσσαρας χοίνικας). le quart du sétier.

Καθαιρίζω (καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Καθαρίζω, κτλ.

Καθαρὰ, ἐπ. ἴδε Παστρικά. ||. ὁμιλῶ καθαρά. »Εὐκρινῶς (»Εὐστήμως, »Τρανῶς, »’Εναργῶς, »Σαφῶς, »Στρογγύλῳ τῷ στόματι) φθέγγομαι. parler distinctement (nettement, clair, clairement). ||. ’δὲν ὁμιλεῖ καθαρά. »Οὐ διαρθρεῖ τὰ λεγόμενα· »Ἀδιάρθρωτα (»Ἄσημα) φθέγγεται. il n’articule pas bien, il ne prononce pas distinctement, il a la prononciation gênée. ||. βλέπω καθαρά. »’Οξὺ (»Τηλαυγῶς) ὁράω (βλέπω), ὀξυδερκέω. avoir la vue perçante (subtile).

Καθαρίζω (προφ. κοιν. Καθαιρίζω, καὶ λέγεται μόνον διὰ τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων καὶ τῶν λαχάνων, τὸ ξεφλούδισμα τῶν ’πωρικῶν κλπ., καὶ τὸ ξελέπισμα τῶν ’ψαριῶν), ῥ. μετ. »Καθαρίζω. nettoyer· ’Διασκαβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων) trier; éplucher (κυρ. χόρτα). »Φλοίζω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω (ἐπὶ ’πωρικῶν). peler. »Λεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ ’ψαριῶν). écailler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ||. ’δὲν καθάρισεν ἀκόμα’ τὸ κρασί, ᾔ. »Οὔπω κατέστη (διϋλίσθη). il n’est pas encore rassis.

Καθάριος, α, ον, ἴδε Καθαρός.

Καθάρισμα (προφ. κοιν. Καθαίρισμα, κυρ. τὸ πάστρεμμα τῶν γεννημάτων, τῶν ’πωρικῶν ἢ τῶν ’ψαριῶν). »Διασκεβάλισις. Φλοισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. ’Εκλεπισμός. nettoyement, l’action de trier (peler; eplucher; ecailler).

Καθαρὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, ὀν. ἴδε Παστρικός. §. (συνεκδχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος, ’μπερδεμένος, κτλ.). καθαρὸν νερόν. »Διειδὲς (»Διαυγὲς) ὕδωρ. eau limpide. ||. καθαρὸν ὑαλί. »Διαφανὲς ὕελος. clair, transparent. ||. καθαρὰ γράμματα, ἴδε Εὐκολοδιάβαστος. ||. καθαρὴ ὁμιλία (φωνή). »Λαμπρά. claire. ||. ἡ φορὰ, ὅταν γένῃ δύω χρόνων, ἔχει μεγαλητέραν καὶ καθαρωτέραν φωνὴν, παρὰ ἕως τότε. »Διετὴς δὲ ἐπειδὰν γένηται ἡ ἵππος, φωνὴν ἀφίησι μείζω καὶ λαμπροτέραν ἢ τέως, (Ἀρστ.). la jument, à deux ans, a la

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

voix plus pleine et plus claire qu'auparavant. Ἴδε Παστρικός.

Καθάρσιον (ἰατρικόν). »Καθαρ-
Καθαρτικὸν τήριον (»Καθαρτικὸν [Κέϐ. Πίν.], »Κοιλίας ἀγωγὸν) φάρμακον, κυκεὼν (Θεοφρ. Χαρ.), συρμαία. medecine, θ. purgatif, purgation, ἴδε καὶ Σκάρφη. ||. Πάρνω καθάρσιον. »Καθαρτηρίῳ (φαρμάκῳ) χράομαι, φαρμάσσομαι, συρμαΐζω.

Κάθε, πρόθ. (ἡ ὁποία ὅμως κατήντησεν ἀντωνυμία). »Κατὰ, καθ', κατ'. chaque, tout. ||. κάθε ἕνας (ἡ) καθ' ἕνας (-μία,-ἕνα), ἴδε Καθένας. ||. κάθε 'μέρα. »Καθ' (»Παρ') ἑκάστην (ἡμέραν), καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ καθ' ἡμέραν, (ᾧ ἀντιστρόφ.) καθ' ἡμέραν ἑκάστην (Θκδ.), ἑκάστης ἡμέρας, ὁσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. chaque jour, tous les jours, journellement. ||. κάθε ὥρα' (»Εἰ δέ τις λούοιτο πυκνῶς καὶ κατὰ ὥραν,« Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 66). »Ὅσαι ὧραι. à toute heure, à tous coups. ||. κάθε μῆνα. » Ὅσοι μῆνες (Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ.)· »Ἑκάστου μηνός. ||. κάθε χρόνον. »Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτὸν, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ὅσα ἔτη (Ξενοφ. Ἀθην. Πολιτ.), ἑκάστου ἐνιαυτοῦ (ὁ αὐτ. αὐτόθι), τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. ||. κάθε τρεῖς 'μέραις. » Διὰ τρίτης (Ἀριστοτ)· »Παρὰ τετάρτην ἡμέραν (Πολυϐ.). tous les trois jours. ||. κάθε δύο 'μέραις γύνεις τὸ πρῶτον νερόν. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέων τὸ πρῶτον ὕδωρ (Διοσκορ.).« ||. κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ πέντε ἐτῶν, δι' ἔτους πέμπτου (Ἀριστοτ.), διὰ πενταετηρίδος, κατὰ πενταετίαν (πενταετηρίδα). tous les cinq ans. ||. καὶ εἰς κάθε δέκα μπεντένια ἦταν πύργοι μεγάλοι. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.).« ||. εἰς κάθε μέρος. »Ἑκασταχοῦ. ||. κάθε λογῆς. » Παντοῖος, παντοδαπὸς, ποικίλος. ||. κάθε φορὰν, ἴδε Φορά.

Καθένας (-μία,-ένα), ἀντων. (ἀόρ.). »Ἕκαστος, πᾶς, πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος, τις, αὐτός τις. chacun. ||. καιρὸς'να 'πῇ καθένας ὅτι 'ξεύρει. »Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκει (Ξενοφ. Ἀναϐ.). « ||. 'δὲν εἶναι δουλειὰ καθενὸς (ἡ) τοῦ καθενός. »Οὐ παντός.

Καθημερινὸς (προφ. κοιν. Καθημερνὸς), ἡ, ὁν. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) καθ' ἡμέραν, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐφήμερος, μεθημερινὸς (Δημοσθ.), ἀμφημερινός. journalier. ||. τὸ καθημερινὸν βρέξιμον. » Ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις,« Ξεν. ||. τὸ καθημερινὸν (ψωμί). »Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· »Τὸ καθ' ἡμέραν (»Ἐπιπόνως ἐργαζομένους μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν,« Ἰσκρ.). (pain) quotidien. §. καθημερινὴ (ἡμέρα, πρὸς διαστολὴν τῆς ἑορτασίμου). »Ἐνεργὸς (ἡμέρα). jour ouvrier (de travail, ouvrable).

Καθημερινῶς, ἐπ. ἴδε Κάθε (εἰς τὸ ||. κάθε 'μέρα).

Καθησιὰ (ἡ), κυρ. ἡ πρὸς τὸ φαγεῖν κατάκλισις.

Καθίζω, ῥ, μετ. »Ἱδρύω, καθιδρύω, καθίζω. asseoir, faire asseoir.

Καθίκι (τὸ ἄλλ. Ἀγγειὰ' καὶ Τσεκάλι). »Δίφρος, σκωραμὶς, λάσανον, θᾶκος ᾧ θῶκος (Θεοφρ.), ἕδρα. chaise-percée, θ.

Κάθισμα (τὸ ἄλλ. Καθιστιὸν, ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι). » Καθέδρα (» Καθέδρα δέ τις ἄτυφος καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι,« Πλούτ. π. τ. ἀκούειν), κάθισις. posture, θ. §. (ὁ τόπος ὅπου, ἑπομένως τὸ σκαμνὶ, ἡ καρέγλα, ἡ μπάνκα, τὸ Τουρκ. ὀτουράκι, κτλ.). »Ἕδρα, βάθρον, καθέδρα, θῶκος, κάθισμα, ἕδρανον, ἐδώλιον. siège, θ. banc. ||. τὸ κάθισμα (μπάνκα) τῶν καϊκτσίδων. »Ζυγὸν καὶ Ζυγὸς, θράνος (τὸ), σέλμα, ἐδώλιον, κληὶς (ἡ). banc (de rameur).

Καθιστικὸς (νομίζω ὅτι ἡ λέξις παρεφθάρη μᾶλλον ἐκ τοῦ) »Καθεστηκὼς(-κυῖα),ὸς, ἡ, ὁν. »Ἑδραῖος, ἐπιδίφριος. sédentaire. ||. ἡ καθιστικὴ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ζωή. » Τὸ ἑδραῖον τῆς διαίτης. la vie sédentaire. ||. δουλειὰ καθιστική. »Ἐπιδίφριος ἐργασία (Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. Β', 14)«.

Καθόλου (τὸ ἄλλ. Ὁλότελα, Μὲ τὴν ὁλότη', καὶ Παντελῶς), ἐπ. Οὐδαμῶς ἢ Μηδαμῶς, οὐδόλως ἢ μηδόλως, οὐδοτιοῦν, οὐδοποστιοῦν, οὐδοπωσοῦν, οὐδοποσονοῦν, μηδαμῆ, μηδαμῶς, ἥκιστα, τὸ σύνολον, τοῖς ὅλοις, ὅλως, πάμπαν, τὸ παράπαν, παντάπασι, οὐδὲν ἢ μηδὲν, εἰς τέλος, ἀρχὴν, τὴν ἀρχήν. (εὑρηται δὲ καὶ) καθόλου (»Εἶναι μὲν κυνικόν σε κἀνυπόδητον, καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, « Ἐπιγρ. Λουκιλ. Βιβλ. ΙΑ', 133). point, point (rien) du tout, aucunement, nullement. ||. μήτε 'τὸ καταπιάνονται καθόλου. » Οὐδὲ περῶνται ἀρχήν. ||. καὶ ἔλεγαν ὅτι μήτε 'τοὺς παράγγειλαν καθόλου. »Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Κάθουμαι, Μ. (θὰ) καθήσω, ῥ. ἀποθ. »Κάθημαι, καθέ(θί)ζομαι. s'asseoir. ||. κάθουμαι ἐς ἄλογον ἢ ἁμάξι. »Ὀχέομαι, ἐποχέομαι, ἐπιβέβηκα. être monté sur. ||. κάθουμαι 'ς τὸ τραπέζι. » Ἀναπίπτω, κατακλίνομαι, κατάκειμαι. se mettre à table. ||. ἔλα κάθησε κοντά μου (εἰς τὸ τραπέζι). » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο. ||. κάθουμαι παρακάτω (εἰς τὸ τραπέζι). » Ὑποκατακλίνομαι.||.κάθουμαι μαζῆ.»Συγκάθημαι, συγκαθέζομαι, συνεδρεύω, συμπαρεδρεύω, συνεδριάζω (Γρφ.). §. (ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ). »Διαιτάομαι, τὴν δίαιταν ἔχω, διατρίβω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, κάθημαι (» Κατήχθημεν εἰς Νηρησσὸν· καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα, κτλ. Αἰσχ. Ἐπιζ.). habiter, demeurer, loger. ||. κάθουνταν εἰς τὸ Ἄργος. »Τὴν δίαιταν ἔχων ἐν Ἄργει (Θουκ.). « ||. κ' ἐγὼ μὲν ἐκάθουμουν ἐπάνω (εἰς τὸ ἐπάνω δηλ. μέρος τοῦ 'σπιτιοῦ), ἡ δὲ γυναῖκες κάτω. »Κἀγὼ μὲν ἄνω διητώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω (Λυσ.)« ||. κτίσ' ἕνα 'σπίτι 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ κάθησε. » Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ (Γραφ. Βασιλ. Γ'). « ||. καὶ κάθησε μαζῆ 'του τρεῖς ἡμέραις καὶ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. »Καὶ ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον (Γραφ. Κριτ. Ιθ'). « §. τί κάθεσαι καὶ λὲς(φρσ., τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἐσημείωσεν ὁ Κορ. ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξ. τό:) »Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται.« (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Ἧσαι ὀνειδίζων, ἀντὶ τοῦ Διατρίβεις, ἀργεῖς, λέγει ὁ Εὐστάθιος· οὐ γὰρ ἐκάθητο ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο· μετὰ γοῦν τὴν πληγὴν ταρβήσας καθέζεται,« Ἰλ. Β. »Κάθηνται πάντες οἱ κατὰ τὴν κώμην, προσδεχόμενοι τὸν τῶν κομιζόντων τὰς τροφὰς κατάπλουν,« Διόδ. Σικελ. Γ, 39). §. τὸ 'σπίτι κάθησε. »Συνέπεσεν ἡ οἰκία. la maison s'affaissa (s'est affaissée). §. τὸ καράβι κάθησε. » Καθίσαι γὰρ τὸ πλοῖον (Στράβ. Β')· »Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ (Πολυβ.). « le vaisseau toucha (s'engrava, ensabla, s'ensabla). §. κάθησε (τὸ ἄλλ. Ἔπεσε) 'ς τὸ στομάχι 'του. »Τὰ ἀπὸ τοῦ οἴνου προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ, ᾧ δηγμῶν αἴτια καθιστάμενα (Ἀθήν. Γ'),« ἴδε καὶ Πέφτω. §. καὶ θὰ καθήσῃ (ᾧ συγκ. κάτσῃ) βασιλέας, (φρσ.). »Καὶ καθιεῖται βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα (Γραφ.).«

Καθρέπτης (προφ. κοιν. Κατρέφτης). » Κάτοπρον, ἔσοπρον (μ' ὅλον ὅτι ὁ Μοσχόπουλος λέγει ὅτι » Κάτοπτρον καὶ " Εσοπτρον διαφέρουσι. Κάτοπτρον μὲν γὰρ, ὁ λεγόμενος Καθρύπτιος· "Εσοπρον δὲ τὸ λεγόμενον Φανάριον«). miroir, glace, θ. ||. βλέπω(κυττάζω) 'ς τὸν καθρέπτην.»Κατοπτρίζομαι, ἐσοπτρίζομαι. se mirer, consulter son miroir.

Καθὼς, ἐπ. (Χρον. καὶ Ὁμοιωμ.). »Ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, ὃν τρόπον, καθὸ, καθότι, ᾗ, καθὼς, κατὰ (μεταλτ.), ἅμα, τρόπον, ὅσα, ὅσα περ, ἅτε, οἷα (ποιητ.). comme, ainsi que,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

de même que, à ce que. ||. καθὼς περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν. »Ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην. ||. καθὼς δὲ ἔμβουν εἰς τὴν ζωήν. » Ὡς δ' ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. ||. καθὼς 'τὸ 'πῆρεν, ἐσιώπησεν. »Ὡς δ' οὖν ἔλαβεν (»Ἅμα λαβὼν), ἐσίγησε. **si tôt (aussitôt, dès) que.** ||. καθὼς ἔφεξεν. »Ἅμα φάει· » Ἅμα δ' ἦοῖ φαινομένῃφι (ποιητ.).« ||. καθὼς ἐξημέρωσεν. »Ἅμα ἡμέρᾳ. ||. εὐθὺς λοιπὸν καθὼς 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, »Ὦ, 'τὸν λέγει, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες (καλῶς ὥρισες). »Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις. ||. καθὼς εἶδε τὸν αὐθέντην 'του, πέφτει. »Ὡς οὖν τάχιστα τὸν κεκτημένον εἶδε, πίπτει. **il tombe à l'aspect de son maître.** ||. καθὼς 'τοῦ εἶπαν τὴν εἴδησιν. »Τῆς δ' ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (Θουκ).« ||. καθὼς ἄκουσ' αὐτὸν τὸν λόγον. » Ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον (Χρυσ.).« ||. καθὼς λέγουν. »Ἤ φασιν, ὡς λόγος, κτλ. ||. καθὼς εἶνε δίκαιον. » Ἡ θέμις. ||. ὁ γυμναζόμενος πρέπει καὶ 'να τρώγῃ καὶ 'να πίνῃ, καθὼς ἤθελε φανῇ εὔλογον ε'ς τὸν ἐπιστάτην 'του. » Τῷ γυμναζομένῳ ταύτῃ γε καὶ ἑδεστέον καὶ ποτέον, ᾗ ἂν τῷ ἐπιστάτῃ δοκεῖ,« ὧδε καὶ Ἔτσι. ||. καθὼς 'τὸν παράγγειλεν ὁ Θεμιστοκλῆς. »Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς. ||. καθὼς ὅσοι 'δὲν ἀπέρασάν ποτε τὸ Βασιλοπόταμον. »Ὁμοίως τοῖς μηδέποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηκόσι. ||. θὰ 'τὸ πουλήσω καθὼς εὕρω (ἢ) καθὼς τύχοι. »Τοῦ εὑρεθέντος πωλεῖν (Ξενοφ.). « **suivant que.** ||. 'σηκώθηκε-ἀπ'ἐκεῖ, καθὼς ἦτον. »Αὐτόθεν, ὥσπερ εἶγεν, ἀνορούσας. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ ῥοῦγα. »Αὐτῇ τῇ σκευῇ. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ σίδερα. »Ὡς εἶχε δεσμῶν.

Καὶ, σύνδ. (πολυσήμαντος, κυρ. δὲ Συμπλεκτικός). »Καὶ, τε, δέ. **et, aussi.** ||. καὶ αὐτὸ ἔπρεπε 'να 'τὸ κάμῃς, κ' ἐκεῖνο 'να μὴ τ' ἀφήσῃς. »Καὶ τοῦτο ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. ||. τὴν νύκτα εἶναι δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἁλόγων. »Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.).« ||. ἦτον δὲ πολλὴ σύγχυσις καὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἀπὸ τὰ καράβια. »Ἦν δὲ πολὺς μὲν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, πολὺς δ' ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ θόρυβος. ||. καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς Σικελίας. »Σικελίας τε τὰ πολλά. §. (προσθετικός): τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐφυλάττετο ἕως ἐς τὸν καιρόν 'μας. »Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο. ||. 'μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ (τὸ) 'να τὸν βλέπωμεν. »Βαρύς ἐστιν ἡμῖν ὃ βλεπόμενος (Γραφ.).« **même à voir, il nous est insupportable.** ||. ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἤθελε σιγαθῇ τις καὶ 'να ἰδῇ. »Ἀνθρώποις, οὓς κἂν βδελύξαιτό τις προσιδεῖν,« Βασ. ||. καὶ μάλιστα ὅταν 'δὲν ἠξεύρουν. »Ἄλλως τε, ὅταν ἀπορῶσι. ||. καὶ ἂς 'τὸ εἶπε καὶ ὁ Πλάτων. »Εἰ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἔφη. **malgré Platon.** ||. καὶ ἂς ἦτον καὶ ἑορτή. »Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς πρὸς τὴν ἑορτήν. **malgré la fête.** §. (ἀντιθετικὸς): ἐσὺ ἦσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος· ἐσὺ ὑποκριτὴς (τοῦ θεάτρου), κ' ἐγὼ θεατής. »Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον· ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. ||. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐργόμενον Μάρτιον θὰ τελειώσῃ το'ς εἰκοσιδύο (χρόνους)! »Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) ἐς τὸν ἐσόμενον ἐλάφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.).« ||. πρέπει 'ν' ἀγαπῶμεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὄχι τοῦτον (τὸν ἕνα) μὲν μάλιστα, ἐκεῖνον δὲ (καὶ τὸν ἄλλον) ὄχι. »Πάντας φιλητέον, ἀλλ' οὐ τὸν μέν, τὸν δ' οὔ. §. (ὑποθετικός): ὅ,τι καὶ ἂν μὲ 'πῇς (ὀρθότερον νομίζω, ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ τὰς ἑπομένας εἰσήγετο, τοὐλάχιστον εἰς τὴν γραφὴν, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν προφοράν, τὸ ποιητικὸν Κεν [πρὸ φωνήεντος], Κε [πρὸ συμφώνου], καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἀείμνηστος Θεοτόκης). »Εἴτι (»Ὅ,τι) κεν εἴπῃς. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) ἔλθει 'ς τὸ στόμα 'τους. »Ὅ,τι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθοισι γλῶσσαν. ||. ἑπτὰ, πέντε, ὅσα καὶ ἂν(κεν) ἦνε. »Ἑπτὰ ἢ πέντε, ἢ ὅσα δή. ||. εἰ μὲν ἔλθοι, καλόν· εἰ δὲ καὶ(κε) 'δὲν ἔλθῃ. »Εἰ μὲν ἔλθοι... εἰδ' οὐ. §. (μεταβατικὸς ἐννοίας ἢ ἀπορηματικὸς, μὲ ἔμφασιν, εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἀποστροφὰς μάλιστα): ᾧ πῶς, (ἢ) καὶ τί! ἐσὺ 'τὰ ἔκαμες αὐτά; »Σὺ γὰρ ταῦτ' ἔδρασας; ||. τί λές(τοῦ λέγει:); καὶ κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; » Τί λέγεις; ἔφη· ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφησε (Στράβ. ΙΔ'.);« ||. καὶ πῶς! θαῤῥεῖς ὅτι; » Τί δ' οἴει; ||. καὶ ὕστερα τολμᾷς καὶ 'τοὺς βλέπεις καὶ εἰς τὸ πρόσωπον; »Εἶτα τολμᾷς εἰς τὰ τούτων ὁρᾶν πρόσωπα; et tu oses encore? ||. ᾧ τί μὲ τοῦτο; » Εἶπα τί τοῦτο (Ἀρστφ. Νεφ. 347);« eh bien! qu'est-ce qui en resulte? ||. καὶ 'δὲν ἠξεύρεις (ᾧ ἔπειτα 'δὲν ἠξεύρεις) ὅτι; »Εἶτ' οὐκ οἶσθα ὅτι (Ξενοφ. Ἀπομν.);« §. (αἰτιολογικὸς): μὴ βροντᾷς καὶ θὰ κοιμηθῶ, ἴδε 'Επειδή. §. (βεβαιωτικὸς καὶ αἰτιολογικὸς): ἐναντίον σου ἔρχονται αὐτοί: ? καὶ ποῖον ἄλλον, λέγεις; »Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησὶν, ἄλλον..; §. (ἑτοιμότητος ἐμφαντικὸς): ἀκόμη' δὲν εἶχεν ἔβγη (μόλις δηλ. εἶχεν ἔβγη), καὶ πέφτει τὸ 'σπίτι. » Οὐκ ἔφθη δὲ ἐξελθὼν καὶ καταπίπτει τὸ οἴκημα. **il était à peine sorti, que la maison s'écroula.** §. (χρονικός): 'τὸν ηὗρα καὶ κοιμοῦνταν. »Κοιμώμενον αὐτὸν κατέλαβον. §. (ἀποτελεσματικός): 'τὰ ἔφησαν, καὶ σάπηταν. »'Εσάπη παραλειφθέντα.

Καινούργιος, α, ον. »Καινὸς, καινουργὴς, καινοπρεπὴς, καινοφανὴς, νεουργής. **neuf, nouveau.** ||. καινοῦργιο' κοσκινάκι μου, κτλ. (παροιμ.), ἴδε Κοσκινάκι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Καινο ἢ τοῦ Νεο, καθώς): καινουργιοδουλεμμένος. » Καινουργὴς, νεουργής. ||. καινουργιοκτισμένος. »Νεόδμητος. ||. καινουργιασβεσπωμένος. »Νεηλιτὴς, ᾧ, ἴδε ᾧ Νέος.

Καινουργόνω, ῥ. μετ. »Καινουργέω, ἀνακαινίζω, καινοποιέω, καινίζω(-όω), ἀνανεόω(-ομαι), νεωργέω. **renouveler.**

Καινούργωμα. »Καινουργία, ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, καινούργησις. **renouvellement.**

Καιρός. » Χρόνος. καιρός. ὥρα. **temps.** ||. τόσον καιρὸν ἔχω μαζῆ σας, καὶ 'δὲν μὲ γνώρισες; »Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με;« Εὐαγγ. ||. εἰς τὸν καιρόν μας (ταῖς ἡμέραις μας): » 'Εφ' ἡμῶν, καθ' ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς (Πολύβ. β', 15). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. » 'Επὶ Καίσαρος Αὐγούστου. **du temps de.** ||. εἰς καιρὸν πείνας, »'Εν λιμῷ (Ἱππκρ.). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. » 'Υπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τραπεζιοῦ, ἴδε 'Επάνω. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φυτρώματος. »'Υπὸ τὴν βλάστησιν (Θεόφρ.).« §. εἶνε 'ς τὸν καιρὸν 'του (φρσ. κυρ. διὰ τὰ φαγητσερὰ, ὅταν ἦνε εἰς τὴν ἀκμήν 'των). »'Ωραῖόν ἐστιν, ὥραν ἔχει, καθ' ὥραν ἐστίν. **il est dans la (de) saison.** ||. ὁ κολιὸς εἶνε 'ς τὸν καιρό' του τὸν αὔγουστο', »Μετοπώρου δὲ ὁ κολίας ὡραῖος. §. τὸ ζῶον εἶνε 'ς τὸν καιρό' 'του (, ζητεῖ δηλ. τὸ ἀρσεν. τὸ θηλι καὶ ἀνάπαλιν). » 'Οργᾷ, θιάει, καπρᾷ καὶ συάει (κυρ. διὰ τὸ γουροῦνι), σκυζάει (κυρ. διὰ τὴν φοράδαν, τὴν καμήλαν ᾧ. Ἀριστοτ.). **ils sont en amour (chaleur, rut).** §. ἡ γυναῖκα εἶνε 'ς τὸν καιρό' 'της, ἴδε Συνήθεια. ||. τὸν παληὸν καιρὸν, (ἢ) μὲ καιρὸν, ἴδε Παλαιὸς. ||. ἕνα καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Κατὰ καιρούς. **de temps en temps, de temps a autre.** §. καιρὸς (ἰδιαιτ. ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσδιωρισμένος), ἴδε Εὐκαιρία. ||. 'δὲν εἶν' ἀκόμη καιρός. »Οὔπω καιρός. ||. μὲ τὸν καιρὸν ('νωρὶς δηλ. καὶ ὅταν πρέπῃ). » Μετὰ καιροῦ (Θουκ.). » 'Ες

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δέον πάρεστι (Σοφ.)· » Συμμέτρως ἀφίκετο (Εὐριπ.).« ||. πέρασ' ὁ καιρός, ἴδε Περνῶ. ||. ἔχω ('δὲν ἔχω) καιρὸν, ἴδε Ἀδειάζω. ||. σᾶς δίδω καιρὸν 'να συλλογισθῆτε. » Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι (Ξενοφ. Κυρπ.). ||. δόσε με καιρὸν 'να σὲ ἀποκριθῶ. »Καιρὸν ἀπολογίας αἰτοῦμαι. donnez-moi le loisir de vous repondre. ||. δός με καιρὸν 'να συλλογισθῶ διὰ τοῦτο. »Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου (Ξεν. Κυρουπ.).« §. (ὁ πολὺς καὶ διεξοδικὸς), πέρασε καιρὸς, ἴδε Πολυκαιρία. ||. ἔχω καιρὸν ὁποῦ 'δὲν ἀρρώστησα. »Καιρὸν ἔχω μὴ νοσήσας (Ἱεροκλ.).« ||. μὲ τὸν καιρόν. » Τῷ χρόνῳ. à la longue. ||. ἐπειδὴ εἶχε καιρὸν (πέρασε καιρὸς) ὁποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδεν. »Ἅτε διὰ χρόνου (διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ) αὐτὸν ἑωρακυῖα. ||. ἀπεφάσισα 'να 'πάγω πρὸς χαιρετισμόν 'τω ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, (ἢ) ὁποῦ εἶχα τόσον καιρόν. »Λόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσεισπεῖναὐτὸν (Λουκιαν.).« ||. οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐπειδὴ εἶχαν καιρὸν 'να ἰδοῦν κισσὸν, χάρηκαν πολὺ ὅταν 'τὸν πρωτοεῖδαν. »Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ἐφθέντα.« §. (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, τοῦ ἀέρος: ὅθεν, Καλὸς [Κακὸς] καιρὸς, [καὶ ἐν συνθέσει]: Καλοκαῖρι, Καλοκαιριὰ, κτλ.), ἴδε τὰς λέξεις. ||. ἀκατάστατος καιρός. »Ὧραι ἄκριτοι καὶ ἀκατάστατοι (Ἀρστ. Προβλ. Κς', 23), ἴδε καὶ Ἀκατάστατος. ||. τί καιρὸς φυσᾷ; ἴδε Φυσῶ. ||. 'ως οὗ 'να κάμῃ καιρὸν (ἄνεμον ὅηλ. ἁρμόδιον διὰ πλεύσιμον). » Μέχρι πλεῦς γένηται (Θεκ.)· » Μέχρι φορὰ γένηται (Πλούτ.). « (ᾗ πολὺ συμφωνότερον τὸ τοῦ Σοφοκλέους) » Καιρὸς καὶ πλοῦς » ἐδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν (Φίλοκτ. 1438, 1439).

Καίω, Μ. (θὰ) καύσω (πθ. ἀόρ. [ἐ]κάηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καμμένος καὶ Καυμένος), ῥ. μετ. »Καίω καὶ (Ἀττ.) Κάω (» 'Να κάεσαι καὶ 'να 'μπυρίζεσαι, « λέγουν καὶ τὴν σήμερον αἱ Ἀθηναῖαι, καταρώμεναι), φλέγω, πιμπράω(-ημι), ἐμπιπράω (-ημι), ἐμπίμπρημι, πυρπολέω, ἐμπρήθω, κατακαίω, ἐμπυρίζω (ἴδε ἀνωτέρω), αἴθω (ποιητ.). brûler, incendier. ||. καὶ ἐπειδὴ ὁ μάγειρος ἔκαυσε τὸ φαγεῖ'. »Καὶ τὸν μάγειρον προσκαύσαντα τοὖψον· » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαφθέντα λάθῃ σε (Ἀρχέχρ. παρ' Ἀθην.).« ||. καίω τὸν φοῦρνον, ἴδε Ἀνάπτω. ||. ἐκάηκεν ὅλη ἡ πόλις. » Ἐνεπρήσθη, κατεκάη, πυρὸς (Ἡφαίστου) γέγονε παρανάλωμα. §. 'τὸν ἔκαυσ' ὁ ἥλιος. » Ἐνεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαῦκ.).

§. ἡ πάχνη ἔκαυσε τὰ σπαρτὰ, τὰ ἀμπέλια, κτλ. »Ἡ πάγνη κατέκαυσε τὰ λήϊα, τὰς ἀμπέλους, κτλ. (Πλουτ. Δημήτρ.). brûler, brouir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καίω. brûler. ἴδε καὶ §. Πυρόνω. §. τὸ σκόρδον (κρομμύδι, πιπέρι κτλ.) καίει. »Δάκνει (»Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα, « Διοσκορ.). piquer, mordre, ἴδε καὶ Τσούζω. ||. τὸ μακρὺ κρομμύδι καίει πλειότερον τοῦ στρογγύλου. » Κρόμμυον δριμύτερον τὸ μακρὸν τοῦ στρογγύλου,« (Διοσκορ.). §. ἡ καυδήλα καίει ὅλην νύκτα (διαμένει δηλ. ἄσβεστος). »Πανυύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον (Ἡρόδ.).«

Κακὰ, ἐπ. »Κακῶς, πονήρως. mal. §. méchamment. ||. εἶμαι κακά. » Πονήρως (» Μοχθηρῶς) ἔχω (τοῦ σώματος). ||. (ὁ ἄῤῥωστος) εἶνε πολὺ κακά. » Παγκάκως ἔχει (Ἱππκρ.). « ||. ἐπέρασε κακὰ τὴν νύκτα. » Διαγαγὼν τὴν νύκτα μοχθηρῶς, « Πλ. ||. κακὰ τὄκαμες. »Οὐκ εὖ ἐποίησας.

Κακία. »Μοχθηρία, πονηρία. malice, θ. malignité. §. » Ναλεπότης, πικρία, κακοτροπία. méchanceté, aigreur, θ.

Κάκια (ἀπὸ τοῦ) »Κάκη. » Ἔρις διαφορὰ, μῆνις. brouillerie, bouderie, fâcherie, mésintelligence, rupture, θ.

Κακιόνω (ἐκ τοῦ) » Κακύνομαι (»Ἐχθιζόμεθα, κακυγόμεθα, ἐχθραι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νόμεθα, « Φώτ.) , ῥ. μετ . καὶ ἀμ . »Χαλεπαίνω, δυσχεραίνω, δυσμεναίνω (Δημ.), δυσκολαίνω . se fâcher contre, prendre en grippe, bouder, rompre avec . || . εἶνε κακιωμένος μαζῆ 'μας. »Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν (Λουκιαν. Πλ.). «

Κάκιωμα (τὸ), ἴδε Κάκια.

Κακκάβι (ὁ Τουρκ. Τέντζερες ἢ τὸ Καζάνι), ἀγγ. » Κακκάβη(-κκάβα, κκάβη), κακκάβιον, λέβης, -ητος (ὁ). chaudière, θ.

Κακκαβιὰ (αὐτὴ εἶνε , νομίζω ἡ Κουκουβιὰ τοῦ Σομαυέρα , καὶ ἑπομένως) » Αἴγειρος ἡ Κρητικὴ (τῆς ὁποίας τοὺς φαγωσίμους κόκκους διορίζει ὡς ἰατρικὸν ὁ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. Α'. ἴδε καὶ Κορ. Ἀτ. τόμ. Δ'), ὁ. (ὁ καρπὸς 'του Κάκκαβον) . »Κάκκαβος (ἡ). espèce d'arbre.

Κακκανίζω (φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα), ῥ. ἀμ. » Κακκάζω (»Κακκάζειν τὰς ὄρνις, τὰς πρὸς τῷ τίκτειν φθεγγομένας, « Ἡσύχ.) , κρέκω, τετράζω. crier (comme les poules).

Κακκάνισμα (ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθας). »Κρεγμός. le cri de la poule, clossement.

Κακκαρόνω (ἴσως ἐκ τοῦ Κατακαρόομαι, καθόσον μάλιστα ἐκφέρεται συνήθως καὶ μετὰ τοῦ Τὰ: ὅθεν λέγουν 'Τακακκάρωσεν, ἀντὶ 'Ἐξέπνευσεν, ἐξέψυξε) , κυρ. σημαίνει (ἀποθήσκω ἔξαφνα ᾗ διὰ μιᾶς [ἑπμ.] ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ , καθὼς π. χ. οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὸ ψύχους), ῥ. ἀμ. »Ἀποσφακελίζω (»Ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, « Ἡρ.).

Κακκάρωμα (τὸ). » Ἀποσφακέλισις, ἀποσφακελισμός.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον. »Ἀνάγωγος , κακῶς ἠγμένος , ἀγοραῖος . mal élevé , qui manque d'éducation.

Κακόβολα , ἐπ . » Δυστραπέλως (Ξεν. Οἰκον. Η'. 16), οὐκ ἐν εὐθέτῳ. d'une manière génante (peu commode).

Κακόβολος, η, ον. »Δύσθετος, δυστράπελος· δύσχρηστος. incommode, gênant.

Κακόβραχος. η, ον (κυρ. ἐπὶ ὀσπρίων). » Ἀτέραμνος , ἀτεράμων, κερασβόλος (, διότι ἐπίστευαν, ἴσως καὶ πιστεύουν ἀκόμην, ὅτι τοιαῦτα ἐγίνοντο κατ'ἐξοχὴν, ὅσων ὁ σπόρος προσέβαλλεν , ἐν ᾧ ἐσπείρετο , εἰς τὰ κέρατα τῶν βφδιῶν). dur, difficile à cuire.

Κακογεννῶ (γεννῶ μὲ δυσκολίαν), ῥ. ἀμτβτ. » Δυστοκέω. δυστόκως ἔχω. accoucher laborieusement.

Κακογεννήτρα (γυναῖκα ἡ ὁπ. γεννᾷ μὲ δυσκολίαν). »Δύστοκος, δυστοκοῦσα. qui accouche laborieusement.

Κακογνωμιά. »Δυσκολία (τρόπου), δυστροπία, χαλεπότης, δυσχέρεια, πικρία (τρόπων), τὸ δυσκολαῖνον (πικρὸν, χαλεπὸν) τοῦ τρόπου. humeur chagrine (difficile), morosité , θ.

Κακόγνωμος, η, ον. » Δύσκολος, δύστροπος. χαλεπὸς, πικρὸς, δύσερις. difficile, fâcheux , bourru , chagrin, revêche, acariâtre, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Κακόγρηα, ἴδε'Λαδικὸν ᾠΣτρίγλα.

Κακοενδυμένος (προφ . κοιν . Κακοντυμένος), η, ον, ἴδε Κακοφορεμένος.

Κακοκαιριά. » Τὸ τῆς ὥρας δυσχείμερον. mauvais temps. ||. ὅταν ἦνε (χάμνῃ) κακοκαιριά. » Χειμαίνοντος (Θφρ.) · » "Οσαν χειμάζῃ ὁ θεὸς (Ξεν.).«

Κακοκαμωμένος, η , ον . » Κακοφυὴς, διάστροφος, malbâti, mal fait, malotru, rabougri, goffe.

Κακοκαρδίζω, ῥ . μετ. » Δυπέω. attrister, chagriner, décourager, ἴδε καὶ Χαλνῶ. §. ῥ. ἀμ . αὐτοπ . » Δυσθυμέω, ἀθυμέω , δυσθύμως (ἀθύμως) ἔχω (διάκειμαι). être abattu, être de mauvaise humeur (en mauvaise disposition) . ||. πάλιν καὶ τότε 'δὲν πρέπει 'να κακοκαρδίζετε. »Οὐδ' ὡς ὑμῖν γε ἀθυμητέον,« Ξνφ.

Κακοκάρδισμα. » Δυσθυμία, ἀθυ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μία. chagrin, abattement, découragement.

Κακοκέφαλος, η, ον, ἴδε Ἀνόητος καὶ Βαρυκέφαλος.

Κακολογῶ, ῥ. μετβτ. »Κακῶς λέγω κτλ., ἴδε Ὑβρίζω. ||. ὑπὸ φόβον μήπως 'τὸν κακολογήσουν. »Δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς,« Λκ.

Κακομεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. »Καταγράομαι. abuser (mésuser) de. §. κακῶς διατίθημι(-εμαι). maltraiter.

Κακομοιριὰ (ἡ ἄλλ. Κακορριζικιὰ ἢ χυδ. Κατσηποδιὰ, τὸ Τουρκ. Ὀγουρσουζλοῦκι. Ὁ Σοφοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀπαράλλακτον εἰς τὰς Τραχιν. 862). Δυστυχία, δυσποτμία, ἀτυχία, κακοδαιμονία, δυσπραγία. malheur, infortune, θ.

Κακόμοιρος (ἀρχαία λέξις, ὁ ἄλλ. Κακορρίζικος καὶ χυδ. Κατσηποδιάρης, καὶ Τουρκ. Ὀγουρσούζης), α, ον. »Δύσμορος (ποιητ.), δυστυχὴς, δείλαιος, κακότυχος (Θουκ.), δύσποτμος, δυσδαίμων, δύστηνος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, πόνηρος, τάλας (ὁ), τάλαινα (ἡ), κακοδαίμων, δυσπραγὴς, σχέτλιος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) μέλεος καὶ ὀϊζυρός. malheureux, infortuné, misérable.||. πολλὰ κακόμοιρος.» Τρισάθλιος, ταλάντατος.

Κακοξοδευτής. » Ἄσωτος. dissipateur.

Κακοξοδεύω, ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Σπαθάω, δαπανάω. dilapider, dissiper (son bien), gaspiller.

Κακοπαθαίνω, Μ. (θὰ) κακοπάθω, ῥ. αὐτοπ. » Τύχῃ γράομαι. éprouver quelque accident facheux(funeste). ||. ἂν κακοπάθῃ τὸ καράβι. » Εἰ πάθοι τι ἡ ναῦς (Δημοσθ.)· »Εἴ τι συμβαίη περὶ τὴν ναῦν.

Κακοπέρασις. »Κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. fatigue, θ. mauvais traitement.

Κακοπερνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. »Κακουχέομαι, ταλαιπωρέω, κακοπαθέω, κακόομαι, χαλεπῶς (κακῶς, ἀθλίως, πονήρως) ἀπαλλάσσω (διάγω). mener une vie pénible, endurer des mauvais traitemens.

Κακοποιὸς, ὰ, όν. » Κακοῦργος, κακοποιὸς, κακεντρεχὴς, κακεργάτης (ὁ), κακεργάτις (ἡ). malfaiteur, scélérat.

Κακοποιῶ, ῥ. μετ. »Κακῶς διατίθημι, κακόω, κακουργέω, κακῶς ποιέω καὶ κακοποιέω. maltraiter, ἴδε καὶ Βλάπτω.

Κακορρίζικιὰ, ἴδε Κακομοιριά.

Κακορρίζικος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος, Παληὸς καὶ Τιποτένιος.

Κακὸς, ἡ (προφ. χυδ. κακιὰ), όν. »Πονηρὸς, μοχθηρὸς, κακότροπος, κακεντρεχὴς, φαῦλος. méchant, pervers §.»Δεινὸς, κακός. mauvais. §. »Χαλεπός. sévère, rigide, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Κακόγνωμος. ||. πολλὰ κακός. »Κάκιστος, παμπόνηρος, χείριστος. extrémement méchant. ||. πλειὸ κακὸς, ἴδε Χειρότερος. ||. κακὸ σκυλί. » Χαλεπὸς, δήκτης. hargneux. ||. κακὸν χρόνον 'νἄχῃ (φρσ.)! ἴδε Χρόνος. §. κακὸς (ἀντὶ ὑπερβολικὸς, φοβερός): κακὸς ψεύτης, κακὸς φαγᾶς. » Δεινὸς φαγεῖν (ψεύσασθαι κτλ.). §. κακὸν(εἰς τὸ οὐδετ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει Α΄. τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ κακοῦ ἀφῃρημένως). » Δεινὸν, κακούργημα. mal, méchanceté. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ εὔφημον, ἄφιναν πολλάκις τὴν λέξιν Κακὸν, ἢ 'τὴν ἐξέφραζαν περιφραστικῶς, ὅταν μάλιστα προηγεῖτο ἡ λέξις Καλὸν, παρ. γάρ.) ἂν ἦνε καλὰ τὰ πράγματα, 'τὸν εὐχαριστοῦν· εἰ δέ κε ἦνε κακὰ, 'τὸν παιδεύουν. »'Εάν τε καλῶς ἔχῃ τὰ πράγματα, χάριτος τυγχάνει, ἐὰν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. ||. ὅσα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, ἵνα μὴ εἴπω τι ἀπαίσιον, συνέβησάν ποτε εἰς τὴν πόλιν 'μας. » Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ, ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον(Δημοσθ. Ἀνδροτ.).« ||. διότι πῶς ἠμπορεῖς ἐσὺ 'να διακρίνῃς τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά; »Σοὶ γὰρ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; ||. κάμνω κακὸν, ἴδε Κακο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ποιῶ. ‖. κάμνω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. »Ἀντιδράω κακῶς, ἀντικακουργέω. rendre le mal pour le mal. ‖. ποτὲ 'δὲν πρέπει 'να κάμνωμεν κακὸν, κἂν ἤθελαν 'μᾶς κάμειν ἄλλοι. »Οὐδέποτε ἄρα ἀντικακουργεῖν δεῖ, οὔτ' ἂν κακῶς πάσχωμεν,« Πλάτ. nous ne devons jamais faire du mal, quand même on nous en aurait fait. §. (Β'. τὴν βίαν, καθὼς:) μὴ 'τὸν πιάνῃς μὲ τὸ κακόν· πιάσε 'τον μὲ τὸ καλὸν, ἴδε Βία. §. (Γ'. τὸν θυμὸν, τὴν ζήλειαν, τὸ πεῖσμα, κτλ., καθὼς:) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἴδε Σκάνω. § (Δ'. τὸν θόρυβον, καθὼς:) ἔκαμε μεγάλο' κακό'. »Δεινὸν ἐποίει. il fit beau bruit (du tapage). §. faire le diable à quatre. ‖. ἔκαμε μεγάλο' κακό' (δὲν ἠμποροῦσε δηλ. 'να 'τὸ ὑποφέρῃ). » Δεινὰ ποιῶν καὶ σχετλιάζων· »Καὶ πῶς εἴπωμεν πρὸς αὐτὸν ὅτι τέθνηκε τὸ παιδάριον, καὶ ποιήσει κακά;« Γρφ. (Βασ. Β', ιϐ', 18). s'exhaler en plaintes amères. §. (Ε'. συνεκδχ. τὸ πλῆθος). »Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν;« Θκρ. (ΙΕ', 44, 45). §. (ΣΤ'. τὸ συμβαῖνον δυστύχημα) ‖. (μήπως) ὅσα κακὰ ἤθελον σὲ κάμῃ τινές, πρέπει 'να 'τὰ κάμῃς καὶ σὺ εἰς αὐτούς; »Ἅπερ ἂν πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν;« αὐτ. §. τοῦ κακοῦ (καὶ καταχρ. τοῦ κάκου), ἐπιρ. »Μάτην, εἰκῇ, τηνάλλως, διακενῆς. (εἰς δὲ τὴν παρὰ Διογ. τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴν τοῦ Φερεκύδου ἀπαντᾶται ἀπαράλλακτος ἡ φράσις: »Τοῖς ἑταίροις, προσεστεῶσι τῇ θύρῃ, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης, ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ«). en vain, vainement, en pure perte. ‖. τοῦ κάκου γάνομαι. »Παραπόλλυμαι. s'en aller en pure perte. §. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Δυσ ἢ τοῦ Κακο), ἴδε τὰς ἑπομένας λέξεις.

Κακόσουρτος, η, ον, (ἀντὶ Κακόσυρτος, ὅμοιον μὲ τὸ) »Ἀγάσυρτος (ὁ ἀνασεσυρμένος, ἀναίσχυντος), ἴδε Κακόμοιρος καὶ παραβλ. Ἄμουρος.

Κακοσρατιὰ (κακὴ, δύσβατος σρά-τα). »Δυσοδία. mauvais chemins.

Κακοστομαχιὰ, πάθ. » Γαστρὸς διαφθορὰ, δυσπεψία, κακοστομαχία. dérangement de l'estomac.

Κακοστομαχιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπθ. »Δυσπεψίᾳ ἁλίσκομαι, κακοστομαχέω (Σέξτ. 'Εμπειρ.). avoir de l'indigestion (l'estomac dérangé), ἴδε καὶ Χαλνῶ.

Κακοστομαχιασμένος, η, ον. »Διεφθορὼς τὴν γαστέρα, κακοστομαχῶν. qui a des indigestions, dont l'estomac est dérangé.

Κακοτοπιά. Δυσγωρία. lieu (terrain) raboteux (difficile à gravir, à traverser), un casse-cou.

Κακοτυχίζω, ῥ. μετ. » Ταλανίζω. plaindre, déplorer le sort de.

Κακότυχος, η, ον, ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Κακοῦμι, ζ. » Ἰκτὶς (ἡ Ἀρκτῴα ἢ Σκυθικὴ), λευκοϊκτὶς, ('δὲν εἶνε ἀνάρμοστον ἡ τὸ) λευκὶς. hermine, θ.

Κακουμόγουνα. » Καυνάκη, καυνάκης (ὁ). manteau doublé (fourré) d'hermine.

Κακοφαίνεται (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. ἀπρσ. (ἐνωμένον πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντων. Μὲ, σὲ, 'τὴν, 'τὸν, 'μᾶς, κτλ.). »Δεινὸν ποιοῦμαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, δυσφορέω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, βαρέως φέρω. se fâcher, se déplaire. ‖. πολὺ μὲ κακοφαίνεται. » Πάνυ ἄχθομαι. ‖. καὶ μὴ σᾶς κακοφανῇ(φρσ.)! » Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. ne vous en deplaise!

Κακοφορεμένος, η, ον. » Δυσείμων, δυσείματος. mal vêtu.

Κακοφορμίζω (κυρ. διὰ ταὶς πληγαὶς)', ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (Σημ. ἄς κρίνουν καὶ ἄλλοι ἂν ἡ λέξις ἔχῃ κἀμμίαν συγγένειαν μὲ τὸ) » Κακοφρονέω (τοῦ Ἱπποκράτους. »Ἐπὴν δὲ κακοφρονήσῃ [ὁ λόγος εἶνε περὶ μετατοπισμοῦ τῆς μήτρας], πίσαι φάρμακον κάτω.« Περὶ γυναικ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φύσ. καὶ ἀλλχ. Πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ἐκ τοῦ Κακοαφορμέω, » Εὐαφόρμως ἔχω πρὸς νόσον,« Βασίλ. 'Επιστ.) » Φλεγμαίνω, θηριόομαι, ἀποθηριόομαι. prendre un caractère de malignité.

Κακοφόρμισμα (πληγῆς κυρ.). » Φλεγμονή, κακοήθεια, θηρίωμα. malignité.

Κακοφορμισμένος, η, ον (κυρ. σπυρί, πληγή, κτλ.). »Κακόηθες (τραῦμα), ἄγριον (ἕλκος), θηριώδης, τεθηριωμένος. malin-igne. ||. ἡ πληγή 'του εἶνε κακοφορμισμένη. »Ἀποτεθηρίωται. il y a de l'inflammation.

Κακοφκάριστος (ἀντὶ Κακοευχάριστος), η, ον. »Δυσάρεστος ἢ Δυσάρεσκος, δύσκολος. difficile, à qui tout déplait.

Κακοφθειασμένος, Κακοφθυασμένος, Κακοφυκιασμένος), η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.

Κακοχώνευτος, η, ον, ἴδε Δυσκολοχώνευτος.

Κακοψύχια (τὰ), (πάθος τῶν ἐγγαςρωμμένων). »Ἄση. dégoût (nausées) de grossesse. ||. ἔχω κακοψύχια. » Ἀσάομαι (Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. Ζ').«

Καλὰ (ἀντὶ Καλῶς, ἴδε τὰ προλεγόμενα. 'Η χρῆσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ ὁ "Ομηρος 'Οδ. Ο. εἶπε· » Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι« , ἴδε καὶ "Ησυχα), ἐπ. »Εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται αἱ περισσότεραι σύνθετοι λέξεις, τῶν ὁποίων σημειοῦνται ἐνταῦθα αἱ συνηθέστεραι), καλῶς, κομψῶς, ὀρθῶς, ἀκριβῶς (» "Ομως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς,« Λουκιαν. Θ. Διάλ.). bien. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Εἶμαι καὶ 'Υγιαίνω. ||. γίνομαι καλὰ (τὸ ἄλλ. Ξεγιερεύω), ἴδε Ἀναλαμβάνω καὶ Ἰατρεύομαι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις τρέπεται τὸ τελικὸν α εἰς ο, καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς προείρηται, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους περιφραστικοὺς τρόπους): 'δὲν καλοβλέπω. »'Ελαττοῦμαι τὰς ὄψεις (Πολυβ.), ἴδε καὶ Κοντόφωτος. ||. 'δὲν καλοακούω. »Βαρυτέρως (» Παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυηκρέω. avoir l' oreille dure. ||. καλοστοχάζομαι. »'Εφίσταμαι τὴν διάνοιαν. ||. ἀκούω (βλέπω) καλὰ, ἴδε Καθαρά. §. καλά! πολλὰ καλὰ (φρσ.)! »Εἶεν, ἔστω, ἀγαθῇ τύχῃ. soit, à la bonne heure. ||. 'πάγει καλὰ (πολὺ καλά). »Παγκάλως ἔχει. ça va très-bien (on ne peut pas mieux). ||. καλὰ (ἢ) κἄτι καλά 'που τὸ 'θυμήθηκα. »Ἀμέλει, μεταξὺ λόγων. à propos, vraiment. ||. καλὰ (κἄτι καλὰ) 'που σᾶς ἠῦρα. »Εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα,« Ξνφ. ||. καλὰ (ἢ) κἄτι καλά 'που μὲ 'τὸ 'θύμισες. » Εὖ γε ὑπέμνησας. ||. κἄτι καλὰ 'ποῦ 'δὲν σὲ ἄκουσεν ὁ Ζεύς. »"Ωνησε διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπῄκουσέ σου (Λουκιαν.).« §. (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, Σφιγκτὰ, Δυνατὰ κτλ.) ἀφ' οὗ ἔβεσε καλὰ-καλὰ τὸν λαιμόν 'του. » Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας, ἴδε καὶ Πολλά. ||. σὲ ἔβειρα καλὰ καὶ 'γιερὰ, ἴδε Καλός. §. (καὶ εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας): μή σε μέλῃ! καλά! θυμήσου 'το: ἴσως κάμμιὰ' φορὰ' με χρειασθῇς, ἂν θέλ' ὁ θεός. »Ἀμέλει, καλῶς! ἔχ' αὖτ'· ἴσως γάρ τοί ποτε ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλει (Ἀριστοφ. Βατρ. 932).«

Καλαγκάθι (κατ' εὐφημισμὸν, τὸ ἄλλ. Θεριάγκαθον ἢ Τριγυρίστρα κακοήθης), πάθ. »Παρωνυχία καὶ Παρωνυχίς. panaris, mal d'aventure.

Καλαγκάθι) (ὀνομάζεται ὁμω-
Καλάγκαθον) νύμως μὲ τὸ πάθος, τοῦ ὁποίου νομίζεται ἰατρικὸν, εἶδος φυτοῦ ἀγκαθωτοῦ, τὸ ἄλλως Κολλάγκαθον), ἴδε Ἰξιά.

Καλαθάκι. »Καλάθιον, καλαθὶς ἢ καλαθίσκος, φορμὶς, φορμίσκος, ταλάριον. petite corbeille.

Καλάθι. » Τάλαρος, ταρσὸς καὶ ταῤῥὸς, κάλαθος, κάρταλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), φορμὸς, γύργαθος (ἴδε Γεργάθι), ἄῤῥιχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ). panier, cueil-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

loir (κυρ. τῶν 'πωρικῶν), corbeille, θ. ||. καλάθι διὰ 'ψάρεμμα, ἴδε Κύρτος.

Καλαμάκι, ἴδε Μασοῦρι.

Καλαμάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος καὶ ὁ 'Ετυμολόγος). »Μελανοδοχεῖον, μελανοδόχος ᾗ (συγκ.) μελανδόκος κίστη. encrier, cornet, écritoire. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). »Τευθὶς(ἡ). cornet, calmar, totène.

Καλάμι, φ. » Κάλαμος (κυρ. τὸ πετροκάλαμον, διαφέρει τοῦ) δόναξ, κάννα καὶ κάννης (κυρ. τὸ νεροκάλαμον). roseau, canne, θ. ἴδε καὶ Τσυποκάλαμον. §. (συνεκδχ. τὸ μακρὺ καὶ μεγάλον κόκκαλον τοῦ ποδός). » Κέρκις (ἡ), προκνήμιον, ἀντικνήμιον (» Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Καλάμια τῶν ποδῶν,« Σχλ. Ἀριστφ.). le grand os de la jambe, (Ατν.) le tibia, ἴδε καὶ Σαγίττα.

Καλαμιὰ (τὸ κοτσάνι τῶν γεννημάτων. » Κ' ἔμεινʼ ἡ μάνα μοναχὴ, 'σὰν καλαμηὰ 'ς τὸν κάμπο',« Ἄσμα δημοτ.). » Καλάμη (»Καλάμη, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί,« Σχολ. Θεοκρ.). chaume. §. (τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον 'ψαρεύουν, τὸ ἄλλ. Καλαμίδι ᾗ Καλαμωτή). »Καλαμις, κάλαμος (δόναξ) ὁ ἁλιευτικὸς, ῥαβδίον. gaule de pêcheur.

Καλαμίδι (ἐργ. ὑφαντ. τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ πρὶν περάσουν ἀπὸ τὸ μιτάρι). »Καλαμις, καλάμιον. l'avant lisse. §. (τὸ καλάμι τῶν 'ψαράδων), ἴδε Καλαμιά.

Καλαμίζω (τυλίζω τὸ νῆμα εἰς τὰ καλάμια), ῥ. μετ. » Πηνίζω(-ομαι), ἀναπηνίζω (-ομαι), ἀναμηρύομαι. bobiner.

Καλαμιῶνας(ὁ). »Καλαμὼν(Στράβ. ΙΣΤ').

Καλαμόνω (λέξις γεωργ. διὰ τὰ γεννήματα, ὅταν ἐβγαίνουν εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. ἀπρσ. » Καλαμόομαι (Θεόφρ.). monter en graine.

Καλαμόσχοινον (τὸ ἄλλ. Δεματικὸν, τὸ ἀπὸ καλαμιαῖς στρημμένον σχοινὶ, μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰ χερόβολα τῶν ἀσταχύων). »Ἁμάλλιον, σύλλοδετον, ὡρόδεσμος. lien de paille pour lier les gerbes.

Καλαμωτὴ (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. ᾗ 'Ησυχ.). » Ταῤῥὸς (»Ταρσὸς) καλάμων, τάρσωμα, κάννα(-νη), κάναθρον. natte de jonc, θ.

Καλανδάρι (Λατιν.). » 'Ημερολόγιον ᾗ 'Ημερολογεῖον (Πλούτ. Καῖσ.). almanach, calendrier.

Καλαπόδι, ἐργ. » Καλόπους καὶ Καλάπους-οδος (ὁ), καλαπόδιον. forme de bois pour les bottes.

Καλαφάτης (Λατ. calefactus). » Νεῶν ἀκέστης. calfat.

Καλαφατίζω, ῥ. μετ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀλειφατίζω ᾗ Ἀλεφατίζω (τὸ Ἀλείφω, κατὰ τὸν 'Ησύχ.). »Πακτόω (-ομαι). calfater, radouber.

Καλαφάτισμα. »'Επισκευὴ (νηὸς), πάκτωσις. calfat, radoub.

Καλέντρα (τὸ σκουλῆκι τοῦ σιταριοῦ ᾗ ἄλλων γεννημάτων), ἔντ., ἴδε Σιταρόψειρα.

Καλαχάνη (ἡ Τουρκ. Καρὰ-μπογιὰ), ὀρ. (ἀπὸ τοῦ) »Χαλκάνθη, χάλκανθος, χάλκανθον, μελαντηρία. vitriol, couperose, θ.

Κάλεσμα, ἴδε Προσκάλεσμα. §. (συνεκδοχ. ἡ συγκάλεσις τῶν φίλων καὶ ἡ γινομένη πρὸς αὐτοὺς περιποίησις). »Δοχὴ, ὑποδοχὴ, πανδαισία. invitation, reception, banquet.

Καλεσμένος, η, ον. » Κεκλημένος, κλητός. convié, invité.

Καλεστής. » Κλητὴρ, κλήτωρ. celui qui invite.

Καλεύρα (εἶδ. ὑποδήμ.). » Κρηπὶς(;). socque.

Καλημερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑωθινὸν (δηλ. τὸ) Χαῖρε. souhaiter (donner) le bon jour. ||. ἀφ' οὗ 'τὸν καλημέρισε. » Προσειπὼν δὲ αὐτὸν τὸ ἑωθινόν.

Καλησπερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (Ἀσπάζομαι) τὸ ἑσπερινὸν (δηλ. τὸ) Ὑγίαινε. souhaiter (donner) le bonsoir.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καλλήτερα, ἐπ. »Βέλτιον, κρεῖσσον(-ττον), κάλλιον, ἄμεινον, μᾶλλον. mieux, plutôt. ‖. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους 'του, ἴδε Ἔχω ᾧ Προτιμῶ. ‖. καλλήτερα εἶχε (στοχάσθηκε) 'να 'πεθάνῃ παρὰ 'να ζῇ τέτοιαν ζωήν. »Τεθνᾶναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν (Ἀνδοκ.). « ‖. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω.

Καλλητέρεμμα. »Βελτίωσις.amélioration.

Καλλητερεύω, ῥ. μετ. »Βελτιόω. améliorer, abonnir, amender (κυρ. γῆν). §. (ἀντὶ τοῦ, Ὑγιαίνω), ῥ. ἀμ. »Ῥαΐζω, ῥᾴων γίγνομαι (Αἰσχίν. ἐπιστολ.), βέλτιον ἴσχω (Ἀρστ.). se porter (se sentir) mieux, ἴδε καὶ Ἀναλαμβάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθόνομαι). »Βελτιόομαι, κρείττων ἐμαυτοῦ γίγνομαι. devenir meilleur, abonnir, amender (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων (-ττων), βελτίων, καλλιώτερος (Θεκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (ποιητ.). meilleur. ‖. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλους. »Πάντων κράτιστος, ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστεύων. très bon.

Καλλιγόνω (»Νύχτα σελλόνει τἄλλογο', νύχτα 'τὸ καλλιγόνει, « Ἄσμα δημοτ. ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγιον, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Πιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-υβος, Χαλυβόω), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλνῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον ἢ δεῖπνον), Μ. (θλ) καλέσω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, ᾧ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσηκόντων, « Ἰσαῖος π. τ. Κίρ. κλ. » Ὅταν ποιῇς δοχήν, κάλει πτωχοὺς κλπ. « Εὐαγγ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλοακούω, ῥ. μτβ. » Εὐηκοέω. avoir l'oreille bonne. ‖. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ.) 'δὲν καλοακούω. » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλυτέρως) ἔχω τῆς ἀκοῆς. avoir l'oreile dure, ἴδε ᾧ Βαρυακούω.

Καλαναθρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἠγμένος, εὐπαίδευτος, ἐμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυχὼν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθέροις πρέπουσαν ἠγμένος ἀγωγὴν, ἀστεῖος, χαρίεις. bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλοβαμμένος, η, ον. »Εὐβαφής. bien teint,

Καλοβλέπω, ῥ. μτβ. » 'Οξυβλεπτέω. avoir la vue bonne ‖. συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ.) 'δὲν καλοβλέπω. » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλυτέρως) ἔχω τῆς ὄψεως, (καὶ μονολεκτ.) ἀβλυωπέω καὶ ἀμβλυώσσω(-ώττω), ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις. avoir la vue courte (basse).

Καλοβρασμένος, η, ον. »Δίεφθος, κάθεφθος, ἐζωμευμένος, διεζωμευμένος, τακερώτατος, σύγχυμος (»Τὸ γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, « 'Ετυμολογ.). bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόβραστος). »Τακερὸς, τεράμων, εὐέψητος, εὐτακὴς (Αχ.), ἑψανὸς (Διοσκορ. σώζεται ᾧ ε'ς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, ῥ. ἀμτβ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερικὰ, ἐπ. »Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. monacalement, à la manière des moines.

Καλογερικὸς, ἡ, όν. » Μοναδικὸς, μοναχικός. monacal, monastique. ‖. βαρειά 'ν' ἡ καλογερικὴ (παροιμ.), ἴδε Βαρύς.

Καλόγερος. » Μοναχὸς, μονάζων. moine, religieux. ‖. ἔγεινε καλόγηρος (καὶ μονολεκτ. 'Εκαλογέρευσε). »Τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, ἀπεῤῥάγη τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔφη) τῷ κόσμῳ. il prit l'habit (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, il endossa le froc (la bure), il se mit en religion. §. (σκεῦος οἰκιακὸν, ὅπου στεγνόνουν τὰ ῥοῦχα). »Θερ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μαστρίς. moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge.

Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνωμη, εἶδος θαλασ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρεσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ »Καλλιώνυμος (ἰχθὺς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ Ἀνωδόρκος καὶ Οὐρανοσκόπος καὶ Ἡμερόκοιτος καὶ Λύχνος διὰ τὸ σχῆμά του ὠνομάζετο). dragonneau, draconcule, lacert, poisson-lézard. (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) » Κολύδδαινα (ἴδε Ἀθην. Γ' 105), εἶδος ὀστρέου (μυδίου), ἴδε Ἐλλὰ (τῆς θάλασσας).

Καλόγνωμος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνωμος), η, ον. » Εὔκολος, εὐάρμοστος, εὐγνώμων, εὐμενὴς, ἐπιεικής. bienveillant, bénévole, benin-igne, accomodant, accort.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφής. bien écrit.

Καλογρηά. » Μονάζουσα, μονάστρια. religieuse, nonne. §. (εἶδος πουλιοῦ θαλασσινοῦ). »Φαλαρίς. pi-ette, réligieuse, nonnette blanche.

Καλογρήτσα, π. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Μελαγκόρυφος. nonnette (mesange), θ. charbonnière, pivoine, lavandier, cendrille, θ. crève-chassis, mesengle, etc, ἴδε καὶ Ἀσπρόκωλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχούμενος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοενδυμένος (προφ. κοιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η, ον. »Εὔμορφος, εὐπρόσωπος, εὐειδὴς, τὴν ἰδέαν (ὄψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχήμων, » ὀφθῆναι χαρίεις (Λευκ.). « joli, gentil, d' une figure intéressante, d'une jolie mine.

Καλοζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀριστοφ.). bien pétri.

Καλοθελήτης, ισσα. »Εὔνους. bien intentionné, bienveillant.

Καλοθεμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, Μ. (θὰ) καλοθέσω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφής. bien nourri.

Καλόθωρος, η, ον. » Εὐειδὴς, εὐπρόσωπος, εὔμορφος, »ὀφθῆναι χαρίεις (Λκ.).«

Καλοιακοῦδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγχέεται μὲ τὴν Καρακάξαν), π. Κολοιός. choucas, grolle, freux.

Καλοκαθίζω, = Καλοσκαμνίζω. §. (μσ.) = τῷ Καλοκάθουμαι.

Καλοκαῖρι. »Θέρος (τὸ). été. ‖ τὸ καλοκαῖρι, ἐπ. »Θέρους, θέρους ὥρα. en été.

Καλοκαιριὰ (ὁ καλὸς καιρός). »Καλοκαιρία (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνιαυτὸς,« λέγει ὁ Ἡσύχιος), εὐημερία (»"Οταν εὐημερίαι γένωνται καὶ νοτίαι,« Ἀρχ.). beau temps.

Καλοκαιρινὸς (προφ. κοιν. Καλοκαιρνὸς), ἡ, όν. »Θερινός. d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον. »Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλακοῦντα ποτὲ ἐσθίων ἐν δείπνῳ λάβρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον,« Ἀθήν. Γ'. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο διορθωτέον: Πεπεμμένον). »Γλαφυρὸς, κομψὸς, εὔτυκτος, εὐεργὴς, εὔξεστος (ποιητ.). bien fait, bien taillé, élégant.

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. »Εὐφραίνω. réjouir. §. ἀμ. αὐτοπ. »Εὐφραίνομαι, ἡδίων γίγνομαι. se réjouir.

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα ἢ ῥ.). »Εὔσροφος, εὔκλωστος, εὔνητος.

Καλοκοιμοῦμαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. ἴδε καὶ Καλοτρώγω.

Καλοκομμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλοκυττάζω, ῥ. μτβ., ἴδε Καλοβλέπω.

Καλομοῖρα, θηλ. τοῦ Καλομοίρης = Καλότυχος.

Καλοπέρασις. » Εὐπάθεια. bon traitement.

Καλοπερνῶ, ῥ. ἀμ. » Εὖ (» Καλῶς, » Ἡδέως) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμὶ, καλῶς ἀπαλλάττω (» Οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε, συμβούλῳ τούτῳ χρησάμενος, « Αἰσχ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

être bien traité. ||. καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχήν. »Ἤδιστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον (ἐγένοντο). ||. Ἐδὲν καλοπέρασαν. »Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξαν. ils furent maltraités, ἴδε καὶ Κακοπερνῶ.

Καλοπιάνω, ῥ. μετ. » Ὑπέρχομαι, ὑποτρέχω, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.

Καλόπιασμα. »Θεραπεία, ὁμιλία, ὑποποίησις. soins officieux.

Καλοπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμτβ. ἴδε Καλοτρώγω.

Καλοπίχαιρος } , η, ον. » Κομ-
Καλοπίχερος } ψὸς, χρηστὸς, μέτριος, ἐπιεικὴς, κόσμιος. honnête homme.

Καλοπροαίρετος, η, ον, ἴδε Καλόγνωμος.

Καλορράμμενος, η, ον. »Εὐραφής. bien cousu.

Καλορρίζικα, ἐπ. (εὐκτ.). » Ἐπ' αἰσίοις! τύχῃ ἀγαθῇ! sous des heureux auspices.

Καλορρίζικος, η, ον. » Αἴσιος, δεξιὸς, εὐσύμβολος. heureux, qui est de bonne augure, qui s'est fait sous des heureux auspices.

Καλός, ἡ, ὁν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρ. τὸν Εὔμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ) » Ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολεκτ.) καλοκἄγαθος, χρηστὸς, ἐπιεικὴς, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενὴς, κτλ. hon. brave. (Ἀλλ' ἐπειδὴ 'τὴν μεταχειριζόμεθα ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος 'του, καὶ ἑπομένως εἶν' ἀδύνατον 'ν' ἀποδοθοῦν ἐπ' ἀκριβὲς αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐκδοχαὶ, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας: μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην 'να ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, ὁποιαν ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὸς, Ἐνάρετος, Ἐπιτήδειος, Εὔμορφος, Ἥμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίχαιρος, Τιμημένος, Χρήσιμος, κτλ. Ἐπὶ παντὸς δὲ ἄλλου πράγματος, ὁποιαν ἐνθυμηθῇ συνώνυμον: παρ. χάρ. Καλὸς ἀέρας, ἴδε Πρόμος· Καλὸς καιρὸς, ἴδε Βιδιὰ, Ξαςεριὰ κτλ.). §. (ὁ ἁρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.): » Ἐπιτήδειος, πεφυκὼς, εὖ πεφυκὼς (ἡρμοσμένος), εὐφυὴς, εὔχρηστος, εὔθετος, δεξιὸς, κομψός. propre, commode. ||. τὰ λινᾶ εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαῖρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. » Τὰ λινᾶ θέρους εὐχρηστότερα, χειμῶνος δὲ τὰ ἐρεᾶ. ||. τὰ φύλλα' τε εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροξυσμόν. »Ἀγαθὰ πρὸς πυρέσσοντας. || καλὸ' διὰ τὴ' σπλῆνα. »Ἀγαθὸν σπληνὸς«, ἴδε καὶ 'Ωφελῶ. ||. εἶνε καλὸς 'να.. » Δεινὸς δὲ καὶ.. « Θφρ. (καὶ ἀκόμη' καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυβ. τὸ) »Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονῆσαι τοῖς ἀνθρώποις,« (Ἀποσπάσμ. Βιβλ. λθ', 6).« ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » Ἐν καλῷ (»Εἰς καλὸν, » Ἐν δέοντι) ἦκεις. vous venez à propos (à point, à point nommé). §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ἀψύχων) καλὸ' κρασί. »Καλὸς οἶνος (Εὐαγγ.).||. καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). »Γενναῖα σῦκα, γενναίαν σαφυλῆν (Πλάτ. Νομ.). ||. καλὸ' ἄλογο' (σκυλί, κτλ., ἀπὸ καλὴν γενεὰν δηλ., Τουρκ. σόϊ, ἢ καλομαθημένον, γυμνασμένον). »Γενναῖος ἵππος (σκύλαξ), (Ξενοφ.). ||. καλὰ 'ψάρι (τὸ μεγάλον καὶ νόστιμον). » Γέννα῀ος ἰχθὺς (Πλούτ.). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μερὴ) τοῦ φορέματος (ὑφάσματος, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). » Τὸ ἔξω. l'endroit, le bon (beau, droit).

§. (ὁ μεγάλος καὶ πολύς: ἕνα καλὸ' κομμάτι λουκάνικον. » Σεμνὸς ἀλλάντος τόμος. ||. ἕνα καλὸ' κομμάτι. » Γενναῖον (» Γενικὸν) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. ||. 'τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ' ξύλο' (κατ' ἀντίφρασιν καὶ εἰρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » Εὖ καὶ καλῶς (νεανικῶς) διεμαστιγώθη. »Προσαγαγών σε πρὸς τὴν ἐλάανἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς (Ἀρστφ. Σφ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

450) «. on l'a rossé bien (d'importance). §. (ὁ εὐτυχισμένος, καλότυχος, κτλ.): καλὴ τύχη. »Εὐμενὴς, ἀγαθή. favorable. ||. ὥρα καλή! μὲ ὥραις καλαίς! ἴδε Ὥρα. ||. καλαὶς ἀντάμωσαις! (φρσ.). au revoir. §. τὸ καλὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ ἀφηρημένως). »Τὸ ἀγαθόν. le bien. ||. κάμνω καλόν. »Εὐποιέω, εὐεργετέω, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). faire du bien. ||. θέλω τὸ καλόν σου, ἴδε Θέλω. ||. ἂν ἔβγῃ σὲ καλὸν, ἴδε Ἐβγαίνω. ||. εἶνε διὰ καλὸ' (ἢ) διὰ τὸ καλό' σου (ἢ) καλὸ' δικό' σου, ἴδε Διά. ||. μὲ τὸ καλὸ' ('να 'πάγῃ, 'να ἔλθῃ, κτλ.)! (φρσ. εὐκτ.). »Ἀγαθῇ τύχῃ! »Σὺν δαίμονι! » Σὺν θεῷ! » 'Επ' ἀγαθῷ στέλλοιτο! ||. 'τὸν πιάνει ('τὸν ὁμιλεῖ) μὲ τὸ καλό', ἴδε Ἥμερα καὶ Καλοπιάνω. ||. καλὸν 'νἄχῃς! »Εὖ σοι γένοιτο! Εὖ σοι εἴη,« (Στρβ.)· »'Εν καλῷ εἴης (Θκρ.).« grand bien vous fasse! ||. ἔτσι 'νἄχω καλόν! ἴδε Ἔτσι. ||. τόσον καλὸν 'να ἰδῇ, ὅσον θὰ 'μπορέσῃ αὐτὸς 'να! (φρσ. ἀπαράλλ. μὲ τοῦ 'Ομ. τὸ) »Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὔτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι ('Οδ. Φ. 402, 403).« ||. σὲ καλὸν 'να μοῦ γένῃ ('να μοῦ ἔβγῃ)! » Ἀγαθόν τίμοι γένοιτ', ὦ πολυτίμητοι θεοί!« (Μένανδρ. παρὰ) Κλμ. ||. 'ς τὸ καλὸ' (φρσ. ἀποχαιρετισμοῦ)! » Χαίρων ἄπιθι! §. ἂς 'πάγει' 'ς τὸ καλὸ' (κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, "Ας 'πάγει' 'ς τ' ἀνάθεμα,'ς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, κτλ.)! »Χαιρέτω! »Μακρὰ χαιρέτω! »Χαίριν αὐτὸν κελεύω μακρά! »'Ερρῶσθαι λέγω (Δημοσθ.)! » Ἅπαγ' (» "Ερρ', »Βάλλ') ἐς μακαρίαν! ||. ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ 'να πᾶν 'ς τὸ καλό. »Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐῶμεν χαίρειν.« ||. ἂς 'πάγει' 'ς τὸ κσλὸ' τέτοιο' λυτρὸ' (ἢ) "Ας 'πάγει' 'ς τὸ' διάβολο', καὶ τὸ λουτρὸ' καὶ τὸ καλό' του, καθὼς μ' ἔκαμεν! »'Ες μακαρίαν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με (Ἀντιφ. παρ' Ἀθην.)« ! §. καλὲ (κλητικὴ τοῦ ἐπιθέτου, ἡ ὁποία μετέπεσε σχεδὸν εἰς) ἐπίρ. (δισταγ. καὶ ἀπορ.). ||. καλὲ, τί με λέγεις! » Τί φῄς, ὦ 'γαθὲ (ὦ τὰν, ὦ λῷστε)« ; bon dieu! que vous me dites-là? παρβλ. Καλότυχος.

Καλοσκαμνίζω (βάλλω τινὰ εἰς τὸ καλὸν σκαμνὶ [εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν] 'να καθήσῃ, 'τὸν ὑποδέχομαι φιλοφρόνως), ῥ. μτβτ. » "Εδρῃ τιμῶ (Ἰλ. Μ, 311)· » "Εδραις (»"Εδραις ἐντίμοις) γεραίρω (Ξενοφ. Κυρουπ. ᾧ Οἰκον.), δεξιόομαι.. recevoir avec distinction.

Καλοσκάμνισμα (τὸ). »Δεξίωσις. reception distinguée.

Κολοστοχάζομαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Εὖ (» 'Ορθῶς) λογίζομαι, ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν), διασκέπτομαι, συνθεωρέω. arrêter sa pensée sur. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ καλοστοχασθοῦμεν. » Δεῖ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τούτου (Πλούτ.) ||. αὐτὸ εἶνε φανερὸν εἰς καθένα ὅ,που θέλει ὀλίγον 'να 'τὸ καλοστοχασθῇ. »Παντὶ δῆλον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιςήσαντι.

Καλοστρημμένος (ὁ ἄλλ. Καλοκλωσμένος), η, ον. » Εὔστροφος. bien tordu.

Καλοσύνη (ἡ διάθεσις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. 'Ο Εὐριπίδης [Ἑλένη ςίχ. 383] γράφει τὴν λέξιν μὲ δύο λλ, Καλλοσύνη καὶ 'τὴν μετακειρίζεται ἀντὶ τοῦ Κάλλος). »'Επιείκεια, χρηστότης, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, εὐμένεια, εὐγνωμοσύνη, εὐκολία, ἀγαθωσύνη, πρᾳότης, τὸ ἐπιεικὲς κτλ. (τῶν τρόπων). bonté, θ. douceur, θ. bénignité. §. (ἡ πρᾶξις τοῦ καλοῦ). »Εὐποιΐα, εὐεργεσία, ἀγαθοποιΐα. bienfait, bontés, bon office, faveur, θ. ||. κάμε μου τὴν καλοσύνην, ἴδε Χάρις. §. ὁ καλὸς καιρὸς ἴδε Καλοκαιριά.

Καλοτρώγω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμτβ. ||. (τίποτε ἄλλο 'δὲν συλλογίζεται παρὰ) πῶς 'να καλοφάγῃ, 'να καλοπίῃ καὶ 'να καλοκοιμηθῇ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»"Οπως ἂν ἡδέως φάγοι (πίοι, καταδάρθοι κτλ.),« Ξνφ.

Καλοτυχίζω, ῥ. μετ. »Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω. féliciter, estimer heureux, vanter la félicité de quelqu'un.

Καλοτύχισμα. »Μακαρισμός, εὐδαιμονισμός. l'action de vanter la félicité (le bonheur) de quelqu'un.

Καλότυχος, η, ον. »Μακάριος, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μάκαρ, ὄλβιος. heureux. ‖. πολλὰ καλότυχος. »Τρισόλβιος, τρισμάκαρ, τρισευδαίμων, ὀλβιοδαίμων (ποιητ.). bien heureux. ‖. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς κλητικὴν) ἔλα κοντὰ καλότυχε, καὶ σὲ θέλω κἄτι τί. »Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρτι σε (Ἀριστοφ. Βατρ.)«. ‖. τί 'μᾶς μέλει, καλότυχε, διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κόσμου; »Ἀλλὰ τί ἡμῖν, ὦ μακάριε (ὦ θαυμάσιε)', τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;«

Καλοῦπι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Καλόπους. »Χυτήρ. moule, forme, θ.

Καλούτσικος (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Εὔμορφος κτλ. καὶ Καλόηθος.

Καλοφθειασμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.
Καλοφθυασμένος
Καλοφυκιασμένος

Καλόφωνος, η, ον, »Εὔφωνος, εὔηχος, ἡδύφωνος, λιγύφθογγος. qui a une bonne (douce, sonore, armonieuse etc.) voix.

Καλοψημένος, η, ον. »"Εξοπτος, (»Ἄρτος) ὡς ἐξοπτότατος, « Ἱππκρ. cuit à point.

Κάλτσα (ἀπὸ τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐξελλήνισεν εἰς τὸ) »Κάλτιος καὶ Καλτίκιος. »Περισφύριον, *περίσφυρον, περιπέζις, πέλυτρον. bas.

Καλτσοδέτι. »Ἀμφιδεὺς, σφαιρωτὴρ ᾖ σφυρωτὴρ (ἀμφ.). jarretière, θ.

Καλύβα. »Καλύβη, σκήνωμα καὶ σκήνημα. cabane, θ. chaumière, θ. hutte, θ. cahutte, θ.

Καλυβάκι. »Καλύβιόν. petite hutte, θ.

Καλυβόνω, ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλύβωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Καλῶς, ἐπ. (διεσώθη μόνον εἰς μερικὰς φιλοφρονητικὰς φράσεις). ‖. καλῶς (ἦλθες) ὥρισες. (ἀπαράλλακτα ἐχαιρετοῦσαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς ἄρχοντάς 'των, ἴδε Τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ.). »'Ως εὖ παρέστης'. soyez le bien venu. ‖. καλῶς σᾶς ηὗρα. »Εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα,« Ξνφ. ‖. καλῶς 'νασ' εὕρω! »Προπίνω σοι! à votre santé!

Καμακεύω, ῥ. μετ. »Περι(»Δια)πείρω. harponner.

Καμάκι (ὑποκρ. τοῦ) »Κάμαξ-ακος (ὁ), τρίαινα, τρίοδους, ἄκαινα, ἰχθύκεντρον. harpon, trident.

Καμάρα. »Ἄψις, στοὰ, θόλος καμάρα, καμάρωμα, ψαλίδωμα, κύρτωμα (Προκ. Ἱστορ.), ἄντυξ-υγος (ἡ), ψαλίς. voûte, θ. arcede, θ. arcade, θ. arche (κυρ γεφυριοῦ) θ.

Κάμαρα (ὁ Τουρκ. 'Οντάς). »Οἴκημα (Πλάτ. Θεαγ.), παστὰς (Ξενοφ.), δωμάτιον, δίαιτα, κοιτὼν, θάλαμος, καμάρα. chambre, θ. ‖. ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. »Ναυκληρικὴ δίαιτα (Ἀθήν.).«

Καμαράκι (ὁ Τουρκ. 'Οντατζίκος ἢ 'Ονταδάκι καὶ Ἰταλ. Καμπινέτο). »Οἰκημάτιον, δωμάτιον, οἰκίσκος, κοιτώνιον, κοιτωνίσκος, καμάριον. chambrette. θ.

Καμάρι (κάθε τι, διὰ τὸ ὁπ. καμαρόνει τις). »'Εγκαλλώπισμα, ἀγλάϊσμα, σέμνωμα. sujet de vanité.

Καμαριέρος (Ἰταλ.), α. »'Ο περὶ τὸν κοιτῶνα (θάλαμον) θεράπων, θαλαμηπόλος, (καὶ εἰς τοὺς Βυζαντ.) κοιτωνίτης. valet de chambre, femme de chambre (ἡ αὐτὴ καὶ) chambrière.

Καμαρόνω (βλέπω μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν πρᾶγμα ὅ,που μὲ ἀνήκει, καὶ ἐπομένως καυχῶμαι διὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦτο), ῥ. μετ. »Γαυρόομαι(-έομαι), γαυριάω, σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐπιδεικτιάω. être fier de, faire vanité, triompher. §. (περιπατῶ ἢ στέκομαι καμαρωτά, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἢ 'να μὲ ἀρέσουν), ῥ. ἀμ. »Γοργόομαι, καλλωπίζομαι, ἀβρύνομαι, ἁβρὰ βαίνω, σοβαρεύομαι, βρενθύομαι, σοβέω, σεμνοπροσωπίω. minauder, pavaner, se bavaner, se carrer, se prélasser, se panader, faire la petite bouche, affecter un air (une démarche) grave (fière). ||. (τὸ ἄτι), ὅταν πλησιάσῃ εἰς ταὶς φοράδαις, σηκόνει τὸν λαιμόν 'του, καὶ, γέρνοντας τὸ κεφάλι 'του περισσότερον, καμαρόνει. » "Οταν παρὰ θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργεύμενος (Ξενοφ. Ἱππ.),« ἴδε καὶ Κορδόνομαι.

Καμάρωμα (ἴδε Καμαρόνω), »Γαυρίασμα, γαύρωμα. fierté, l'action de se pavaner (etc.).

Καμαρωτὰ, ἐπ. » Γαύρως, σοβαρῶς. fièrement.

Καμαρωτὸς (κτισμένος εἰς εἶδος καμάρας), ἡ, όν. » Ἀψιδωτὸς, θολωτὸς, θολοειδὴς, κυρτὸς, ψαλιδωτὸς, καμαρωτός. voûté. §. (μεταφορ. ὁ Κορδωμένος ἢ 'Περήφανος). »Γαῦρος, σοβαρὸς, ἀγέρωχος. fier, altier.

Καματερόν. »Βοῦς ἀροτήρ. bœuf qui sert au labour.

Καμήλα, ζ. Κάμηλος (ὁ καὶ ἡ). chameau, ἴδε καὶ Γοργοκάμηλον.

Καμηλάρης. »Καμηλοκόμος, καμηλοφορβὸς, καμηλίτης (Ἀρστοτ. Ζ, Θ'). conducteur des chameaux.

Καμηλαῦκι (πρφ. καὶ Καλημαῦκι, τὸ μάλλινον φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν καλογήρων. 'Ο 'Ετυμολ. 'τὸ γράφει Καμελαύκιον καὶ Καμελλαύκιον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ »Καυσία, κίδαρις· (ὁ δὲ Σουίδας 'τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Καῦμα ἐλαύνειν· ὁ δὲ Κερδηνὸς λέγει· » "Εστι δὲ καὶ ἑτέρα κατασκευὴ » σπιρίδος, ἀντὶ πίλου τῇ κεφαλῇ » τιθεμένη· καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς » Κάμελα, ἐξ οὗ ἡ Καμελαύκια.«)

Καμηλοποῦλι, ἴδε Στρυθοκάμηλο.

Καμηλόψωρα, πάθ. ἴδε Ἀγριόψωρα.

Καμίνι. » Κάμινος (ἡ). four (à tuiles ou à chaux), fournaise, θ. forge (τῶν χαλκέων), θ.

Κάμμια, ἀντων. (ἴδε Κάνεις). »Οὐδεμία ἢ Μηδεμία-ᾶς, οὐκ ἔστιν ἥτις aucune, nulle. ||. κάμμια 'φορὰ', ἴδε Φορά. ||. κάμμια δεκαριὰ (πενηνταριὰ, ἑκατοστὴ, χιλιάδα κτλ.). »Δέκα (» Πεντήκοντα, » 'Εκατὸν, »Χιλιοί-αί-ά) που μάλιστα. quelque dix (cinquante etc) de. ||. ἢ 'μᾶς ἔδωκεν ὀπίσω κάμμια' ἑξακοσαριὰ' ὁραχμαίς. »Καὶ ἀποδίδωσι περὶ ἑξακοσίας τινὰς ὁραχμὰς (Δημοσθ. 'Ολυμπιοδ.).« ||. κάμμια' ἑβδομηνταριὰ' 'μέραις. » 'Ημέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας (Θουκ. Ζ'. 87). quelque soixante-dix jours.

Καμμύζω (κλείω τὰ' 'μμάτια), ῥ. μετ. καὶ ἀμ, » Καταμύω (καὶ κατὰ συγκοπ.) Καμμύω, συμμύω. fermer les yeux.

Κάμνω (Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κυρ. τὸ Κοπιάζω, καὶ ἐπομένως, κατὰ συνεκδοχὴν, Κατορθόνω μὲ κόπον. Οἱ ποιηταὶ ὅμως 'τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε σχεδὸν καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον), Μ. (θὰ) κάμω (ὁ πθ. πρκ'. τῆς μτχ. Καμωμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ποιέω, δράω. (ὁ Πλάτων λέγει ὅτι διαφέρει τοῦ) πράσσω(-ττω), παρα(κατα)σκευάζω, διατίθημι(-εμαι). faire, opérer, exécuter, commettre (ἐπὶ κακοῦ). ||. κάμνω Ἀλλαξιὰν, Γαργάραν, Διαθήκην, Ζημίαν, Ἴσκιον, Μμάτι, Συμφωνίαν, Τραπέζι, Τρέλλαις, Τσακίσματα, Χαρὰν, Χάριν κτλ., ἴδε τὰς λέξεις. ||. κάμνω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω καὶ Δρόμος. ||. ἀφ' οὗ ἔκαμε (ἐπεριπάτησε) πολὺν δρόμον. » Πολλὴν ἀνύσας (διανύσας) ὁδόν. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ἃ, πε ἔκαμαν. » Τοιαῦτα αὐτοῖς τὸ μέγεθος καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος εἴργασται (Λυσ. κατὰ 'Ερατοσθ.). « ||. ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μόνον, ἀλλὰ χ'να'τὸ κάμῃς, »'Επειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. 'Ηθ.). « ||. κάμνω ὅ,τι μ' ἔκαμαν. » Ἀντιδράω, ἀντιποιέω (»Ἅπερ πάσχεις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν,« Πλάτ.). ||. τί 'δὲν ἔκαμαν;»Τί τούτων ἄπρακτόν ἐστι τούτοις;« Αἰσχίν. ||. κάμνω λάθος, ἴδε Λανθάνομαι. ||. κάμνω ὅρκον, ἴδε 'Ορκίζομαι. ||. κάμνω ζίχους.»Ποιέω, στιχεργέω (κατ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐφεξῆς τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ῥήματα). versifier. ||. κάμνω παιδιά. »Τεκνοποιέομαι. ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να κάμουν περίφημα παιδιά. » Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων τέκνων γενέσθαι πατράσι (Πλούτ.).« ||. 'νά σε κάμω παιδί μου (υἱόν μου, κόρην μου), ἴδε Γίοθετῶ. ||. κάμνω 'δικό' μου (πρᾶγμα ξένον). » Σφετερίζω(-ομαι), ἰδιοποιέομαι, προσ(ἀντι)ποιέομαι, προσποιέωἐμαυτῷ, οἰκειοποιέομαι. οἰκειόμαι. s' approprier, s'attribuer, s'arroger, s'appliquer. ||. κάμνω χρέος, ἴδε Χρεόνομαι. ||. κάμνω 'να γελάσουν. »Γέλωτα παρέχω (μηχανάομαι)· »Εἰς γέλωτα προάγειν τινὰ,« Πλ. ἴδε καὶ Γελῶ. ||. κάμνω καλὰ (ἄῤῥωστον), ἴδε Ἰατρεύω. ||. τὰ πουλιὰ ἤθελαν 'να κάμουν βασιλέα. »Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα. ||. πῶς 'να κάμω τὸ κρέας; μὲ ταῖς ἀγκινάραις ἢ μὲ τὰ κουκιά; ἴδε Μαγειρεύω. ||. δνότι τὸ 'ψάρι 'τὸ κάμνω (μαγειρεύω) ἀτός μου. »Ποιῶ γὰρ τοὔψον αὐτὸς (Ἄλεξ παρ' Ἀθην. Γ'). « ||. τῶν σουπιῶν τοὺς πλοκάμους 'τοὺς κόπτω καὶ τοὺς κάμνω βραστούς. »Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν ἑφθὰ ποιῶ (Ἀθήν.)« ||. τὸ ἓν ἀρνὶ 'τὸ κάμνεις τὸ πουρνὸ' καὶ τὸ ἄλλο τὸ δειλινό'. »Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωῒ καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινὸν (Τραφ. Ἐξοδ.).«

§. κάμνω τὴν καρδιὰν τινὸς ('τὸν εὐχαριστῶ, 'τὸν ἀναπαύω), κάμνω ἐκεῖν'ὅ,που θέλει. »Ποιῶ τὸ ἀρεστόν τινι (Γραφ.). ||. τί κάμνετε (φρσ. συνειθισμένη εἰς τοὺς χαιρετισμούς); »Ὅ, τι καὶ πράττοιτε; πῶς ἔχετε; »Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης (Αἰσχύλ Πέρσ. 140)« ; comment vous portez-vous? comment ça va-t-il? ||. καλῶς 'τὰ κάμνετε (φρσ. συνήθης εἰς χαιρετισμόν). »Εὖ πράσσειν! »Εὖ πράττοιτε!« ||. γράφετέ 'μας τί ἐκάμετε ἢ τί κάμνετε. » 'Επιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. 'Επιστ.)«. ||. τί 'να κάμω; καθὼς 'μπορῶ. » 'Ως δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω! ||. διότι τί 'να κάμῃ κἀνείς, ὅταν βιάζεται ἀπὸ φίλον; » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζοιτο;« ||. 'δὲν ἔχω ('δὲν 'ξεύρω) τί 'να κάμω (ἀπὸ φόβον, ἐντροπὴν, κτλ.). »Ἀπορέω(-ομαι)· » Οὐκ ἔχω ὅπως χρήσομαι τοῖς πράγμασιν· »'Εν παντὶ εἰμι· »Παντοῖος γίγνομαι. ||. τί ἔκαμε; 'μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασί 'τους ἢ 'τὴν ἔγουν μαζῆ; »Πότερα, μεμερισμένος εἶη πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἶη αὐτοῖς; ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; » Πότερον, ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; ||. 'νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους καλλητέρους. » Βελτίους παρέχειν (ἀποδεικνύναι). rendre. ||. ὁ θεὸς ἔκαμε τὸ σῶμα τῆς γυναίκας διὰ τὴς δουλειαὶς τοῦ 'σπιτιοῦ. » Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα (Ξενοφ).« ||. εἶμαι ἢ 'δὲν εἶμαι (φυσικὰ) καμωμένος διά. »Πέφυκα ἢ » Οὐ πέφυκα (»Ἀποπέφυκα) πρός. ||. τὴ' δουλειά' 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (ἢ) παστρικὰ -κὴν (μεταφορ.). »Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσι (Ἀριστοτ. Ζ.Ἰσορ.).« il s'acquitte bien de tout ce qu'il fait, il s'en acquitte fort bien. ||. ποιὸς σ' ἔκαμε τέτοιας λογῆς (ἔτσι); » Τίς οὕτω διέθετο; qui vous a accommodé de la sorte? ||. τέτοια κακὰ ἔκαμε τὸν ἀδελφό' του! » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διέθετο (Χρυσ.)! ||. κάμνω παγιὰ (φρσ. ναυτ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Αἴρω (»'Επαίρω) τὰ ἱστία· »Δίδωμι τοῖς ἱστίοις· »Ἀπαίρω. mettre à la voile, appareiller, faire voile pour. ||. κάμνω νερὸν (φρσ. ναυτ.), ἴδε 'Παίρνω. ||. τὸ καράβι κάμνει νερὰ (φρσ. ναυτ.). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. faire eau . ||. κάμνω τὸ νερό' μου (φρσ.), ἴδε Κατουρῶ καὶ Νερόν. ||. ἔχω 'να κάμω (φρσ.), ἴδε "Εχω. ||. κάμε 'γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς) κάμε (φρσ.). »Σπεῦσον, τάχυνον, ἐπείγου, ἄνυσον, ἄνυε πράσσων, οὐκ ἂν φθάνοις. hâtez-vous, dépêchez-vous. §. faites diligence. ||. κάμε 'γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς, κάμε) δός μέ 'το. »Δὸς ἀνύσας(-ασα). ||. κάμε, βάλ' τὰ 'ποδήματά σου. »Ἄνυσον ποθ' ὑποδησάμενος. §. κάμνει βροχήν. »Ποιεῖν ὑετὸν,« Ἀριστφν. (Σφ. 263). ||. ἀπόψε ἔκαμε πολὺ νερὸ' (μεγάλην βροχήν). »"Υδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπεγένετο. ||. τί καιρὸν κάμνει (φρσ. ναυτ.); ἴδε Καιρός. §. αὐτὴ ἡ μηλιὰ κάμνει πολλὰ καλὰ μῆλα. » Βέλτιστα μῆλα φέρει. il porte (produit). ||. πόσο' σιτάρι (κριθάρι, ῥύζι) ἔκαμε τὸ χωράφι 'του; πόσο' κρασὶ τὸ ἀμπέλι 'του, κτλ.; » "Ηνεγκεν, ἐποίησε (»Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς, πάντας ὁμοίως, οἰνόν τε πολὺν [Ἀριστοφ. Εἰρ. 1322]·« » Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντας [Πλούτ. Σόλ.],« »Λῖνόν τε ποιεῖ πολὺ [ἡ χώρα τῆς Κολχίδος], καὶ κάνναβιν, καὶ κτηρὸν, καὶ πίτταν,« Στράβ. IA', 6, 17). donner, produire. §. τὰ μύδια κάμνουν φλέγμα (εἰς τὸ σῶμα δηλ. ἐκείνο ὅ,που 'τὰ τρώγει). »Μύακες φλέγματος γόνιμοι (Ξενοκρ.).« ||. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν. »'Ο οἶνος εὐχροίας παρασκευαστικός. §. ἔκαμε πολλὴν ὥραν 'να ἔλθη (ἄργησε δηλ.). » Πολὺν χρόνον ἐποίησεν (Ἀναλ.). il mit trois heures à arriver. ||. ἔκαμαν μιὰν ὥρα'. »Μίαν ὥραν ἐποίησαν (Εὐαγγ.).« ||. καὶ 'να κάμωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον. »Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα (Ἰακωβ. Δ')«. ||. 'να μὴ κάμῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ μεταξύ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον (Διονυσ. Ἁλικ. ΣΤ')«. (Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Λατ. agere: » Hunc ego Getulis agerem si Syrtibus exul,« Οὐιργίλ.). ||. κάμνουν τρεῖς καὶ τέσσερις χρόνους 'να φυτρώσουν. »'Επὶ τρία καὶ τέτταρα ἔτη τὴν βλάστησιν ὑπερτίθεται. ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τὸν ἰατρὸν, τὸν ζωγράφον, κτλ. » 'Επιτηδεύω, μετέρχομαι, μέτειμι. pratiquer (exercer, professer) la medeciue (etc.). §. κάμνω τὸν ἄῤῥωστο', τὸν κοιμισμένο', τὸν τρελὸ', κτλ. (καμόνομαι δηλ. ὅτι εἶμαι. Ἀνάλογον κατά τι μὲ τοῦ Θουκδ. τὸ »Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι,« ἂν αὐτὸ 'δὲν ἦνε Πονούμενοι). »Νόσον (»'Εκστασιν φρενῶν) σκήπτομαι· » "Υπνου καταψεύδομαι (Λουκιαν.).« faire le malade, etc. §. κάμνει (τριτοπροσ. ἀντὶ τοῦ Εἶνε καλὸν, 'Ωφελεῖ, Χρησιμεύει, 'Ταιριάζει, κτλ.). « Ποιεῖ (Ποιεῖ [ὠφελεῖ δηλ.] τὰ φύλλα πρὸς λέπραν«), δρᾷ (Δρᾷ δὲ πρὸς λειχῆνας, « βῆχας, « καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς μάλιστα). il est bon, il convient. ||. ἄν σε κάμνῃ (σὲ 'ταιριάζῃ δηλ., σὲ χρησιμεύῃ). » Ἂν σοι ποιῇ (Ἀῤῥ. 'Επικτ.). « ||. αὐτὸ 'δὲν κάμνει' δόσε μ' ἄλλο, ἴδε 'Ταιριάζω. §. 'νά σε πληρώσω ὅ,τι κάμοι τὸ διάφορο' τῶν ἄσπρων σου. » Ἀποδώσειν τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ὑπὲρ τῶν χρημάτων. §. ἑβδομῆντα καὶ ὀγδώντα κάμνουν ἑκατὸν πενῆντα, ἴδε Γίνομαι. ||. ἑβδομῆντα χρόνοι κάμνουν (τόσας) ἡμέρας. »'Ενιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχανται ἡμέρας (25,200),« 'Ηρ Α', 32. ||. τὸ 'ἴδιο' κάμνει ('δὲν ἔχει δηλ. κάμμίαν (διαφοράν). » Ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίεε ('Ηρόδ. Δ). « §. κάμνω (χωρὶς πτωτικοῦ), ἀντὶ 'Οργόνω: (εἰς τὸν Στρβ. Ζ', 35 εὑρίσκεται: » "Ωστε αὐτοὺς.. κάμνειν ἀροῦντας.«)

Καμόνομαι, Μ. (θὰ) καμωθῶ, ῥ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀποθ. » Πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, σκήπτομαι, ἐμφασιν ποιέομαι (Πολύβ.), δόκησιν παρέχω, προσποιέομαι. feindre, faire semblant (faire mine) de, affecter, faire le. ‖. καμώθηκα πῶς νυστάζω καὶ σηκόνομαι. » Ὕπνου καταψευσάμενος, ἐγείρομαι (Λουκιαν.).«

Καμπάνα (διότι ὁ πρῶτος μεταχειρισθεὶς αὐτὰς πρὸς σύναξιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν περὶ τὰ 400 Μ. Χ., ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος ἐκ Καμπανίας). »Κώδων(ἡ). cloche, θ.

Καμπαναρειόν. » Κωδωνοστάσιον (μεταγ.). clocher.

Καμπανιστὸς, ἡ, ὀν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). »Εὔηχος. sonore.

Κάμπα, ἔντ. »Κάμπη (εἶνε ἄπειρα εἴδη), πρασοκουρὶς (κυρ. ἡ πράσινη). chenille, θ.

Κάμπος (»Θωρεῖτοὺς κάμπες πράσινους καὶ τὰ βουνὰ ἠεράνεια«), ἴδε Πεδιάδα.

Κάμποσον (ἐκ τοῦ) » Κατὰ ποσὸν (»Κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον,« Πλὲ. [Β', γ', 3: Καὶ ἐπὶ χρόνου:] »Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποιησάμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα .. ἀποπεσὼν ἦλ.,« αὐτ.), ἐπ. »Ἐπὶ ποσόν τι, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Κἄμποσος, η, ον (ὄντων. ἀόρ.). »Ὁπόσος δή. quelque, ἴδε καὶ Ἀρκετός. ‖. 'να νηστεύσῃ κἄμποσαις ἡμέραις. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν. ‖. ἂς φέρει' ἀπὸ μέσα κἀνένας κἄμποσα σῦκα. »Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων (Ἀριστοφ.).«

Καμποῦρα, πάθ. »Κυφότης, κύφωμα, κύρτωμα, ὕβος καὶ ὕβωμα (κυρ. τῆς καμήλας). bosse, θ. gibbosité, θ.

Καμπούρης, α, ικον. »Κυφὸς, κυρτὸς, ὑβὸς, γυρὸς ὤμοισι (ποιητ.). bossu, gobin, gibbeux (τεχν.).

Καμπουριάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Καμπυλιάζω (Σουΐδ.), κυφόομαι, ὑβόομαι, κυρτόομαι. devenir bossu, se voûter, se courber.

Καμπουρολαίμης, ισσα, ικον. »Κυρταύχην. cou de cigogne.

Κάμωμα. »Ἔργον, πρᾶξις. œuvre, θ. ‖. τῆς νύχτας τὰ καμώματα 'τὰ βλέπ' ἡ 'μέρα καὶ γελᾷ (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτως ἐξελλήνισεν ὁ Ἀποστόλιος) »Ἠὼς, ὁρῶσα τὰ νυκτὸς ἔργα, γελᾷ.

Καμωμένος, η, ον, ἴδε Κάμνω. ‖. εἶμαι ('δὲν εἶμαι) καμωμένος διὰ (εἶμαι δηλ. ἐπιτήδειος ἐκ φύσεως, ἔχω φυσικὴν κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς ἕνα τι.). »Πέφυκα (»Φύσεως ἔχω) πρός. être né pour. §. (ὁ ἄλλ. Γενωμένος καὶ Μεστωμένος), ἴδε Ὡριμος.

Κἂν, σύνδ. (ἐλαττ.). »Γὲ, γοὺν, δὴ (»Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ἄνδρες, νῦνί δὴ, ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε γεγόνατε, τιμωρήσατε τὸν ἐκείνων φονέα,« Λυσ. κατὰ Ἀγορ.), γε μὴν, γέ τοι, γέ τοι που, κομιδῇ, ἀλλά γε, περ. au moins, seulement même, ‖. ἂν 'δὲν ἦνε ὅλον, ἂς ἦν' ἕνα μέρος κἄν. »Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε (Δημοσθ.). « ‖. καὶ ἂν 'δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, ἔχει κἄν ὄνομα καλόν. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον (ὁ αὐτ.).« ‖. ἐφέτος κἄν. »Τὸ γοῦν τῆτες (Συνεσ.).« ‖. ἂν 'δὲν ἔχῃς, δός με κἄν τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων μου. » Ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε (Ἀριστοφ.).« ‖. ἔλα τώρα κἄν εἰς τὸν ἑαυτόν σου. » Σαυτῆς ἀλλὰ νῦν γ' οὖν γενοῦ (Εὐριπ.).«

Κανναβήσιος, α, ον. Καννάβινος. fait de chanvre.

Καννάβι, φ. » Κάνναβις (ἡ), κάνναβος (ὁ). chanvre.

Κανναβόπανον (τὸ Ἰταλ. Κανναβάτσο). »Καννάβινον, καννάβις. cannevas.

Κανναβοῦρι (ὁ Κανναβόσπορος). »Κάνναβις. chenevis..

Κανακάρης (Κανακάρις ἀναφέρεται ὑπὸ Πέτρου τοῦ Σικελοῦ | Histor. Manichæor.] μαθητής τις τοῦ Μανιχαίου...), ισσα, ικον, ἴδε Μοναχοϋιὸς καὶ Χαϊδεμμένος.

Κανακεύω, ῥ. μετ. ἴδε Χαϊδεύω.

Καγάκια (τὰ), ἴδε Χάδια.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κανάρι, π. » Ἀκανθὶς ἡ Καναρία. serin (ἀπὸ τοῦ Σειρὴν , λέξιν τῆς μυθολογίας, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να μεταφέρωμεν εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ὠνομάζετο Σειρὴν κελαδιστικόν τι πτηνόν, ὄχι βέβαια τὸ ἴδιον . » Τὸ κατὰ Σειρῆνας ἄδειν, εἰμὴ τὰς τοῦ μύθου νοεῖ τις , ἀλλὰ τὰ τῆς ζωϊκῆς ἱστορίας, οὐ καλεῖται πρὸς ἔπαινον· τὸ γὰρ ζωῴφιον ἡ Σειρὴν ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζεται, καὶ, ὡς ἄν τις εἴπῃ, ψοφεῖ νόμον ἐπίκλαυστον, « Εὐστάθ. 'Οδυσ. Φ, 411).

Κανάτα (ἡ)) , (ἀπὸ τοῦ »Κανή-

Κανάτι (τὸ) ιτιον (ὑποκορ. τοῦ) Κάνης-ητος, ἀγγ. »Ἀμφορεὺς, βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον) , κάνθαρος (ἴδε τὸν Ἀθήναιον ἐν βιβλίῳ ΙΑ', 473). vase de terre, ἴδε καὶ Κροντῆρι.

Κανδήλα (Λατιν. 'Ο Εὐστάθ. ἀναφέρει καὶ ἓν χωρίον τοῦ Δειπνοσοφ., ὅπου εὑρίσκεται ἡ λέξις). » Λύχνος, λύχνον (τὸ), λαμπτὴρ, φανός. lampe, θ. veilleuse, θ.

Κανδηλ(αν)άπτης(προφ.κοιν.Καντηλανάφτης). »*Κανδηλάπτης ('Εκκλ.). νεωκόρος , λυχνάπτης. allumeur des chandelles (lampes) de l'eglise. §. sacristain.

Κανδηλέρι. »Κηροπήγιον, λυχνία, λυχνεῖον. flambeau , chandelier , martinet (μὲ χεροῦλι).

Κανδηλοσβύστης (ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἔντ. » Φάλαινα (» 'Η κοινῶς κανδηλοσβέρα. »Τῷ γὰρ ὄντι σποδῷ εἰσὶ τὰ πτίλα τοῦ κανδηλοσβέρα,« Σχλ. 'Οππ. καὶ Νικ.), πυραύστης, ψυχή. papilon de nuit, phalène.

Κανένα, ἀντ. (ἀόρ. οὐδετ.). » Οὐδὲν ἡ μηδὲν, οὐκ ἔστιν ὅ,τι. aucun , nul, ἴδε καὶ Κἀνεὶς καὶ Τίποτε.

Κανεὶς), ἀντ. (ἀόρ.). »Οὐδεὶς ἡ

Κανένας (Μηδεὶς, οὐδ' ὅστις, μηδ' ὅς τις, οὐκ ἔστιν ὅς, οὐκ ἔστιν ὅστις. aucun, pas un, personne, nul. §. »Τὶς-ινός (ὁ ᾖ ἡ), τι-ινός) (τὸ). quelque , quelqu'un , quelqun , ἴδε ᾖ "Ενας καὶ Κάποιος. ||. κἀνένας ἀπὸ τοὺς δυὸ , ἴδε Δυό. ||. κἀνένας 'μας (σας, 'τους). »Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν (ὑμῶν, αὐτῶν). §. »'Ημῶν (»Ἡμῶν, »Αὐτῶν) τις. quelqu'un de nous autres. ||. ἐπειδὴ ἂν 'ποῦμεν ὅτι εἶνε ἔτσι, 'δὲν εἶνε κἀνεὶς ὅ,που 'να μὴ 'μᾶς περιγελάσῃ. » "Οτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅς τις οὐ , εἰ φαῖμεν (Πλάτ. Ἱππ.). « ||. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἐξέφραζαν καὶ πληθυντικῶς) : καὶ 'να πάθουν ὅσα 'δὲν ἔπαθε κἀνένας ἄνθρωπος 'ς τὸν κόσμον. »Καὶ παθεῖν ὅσα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασι (Δημοσθ.).« ||. 'να μὴ μείνῃ κἀνεὶς ἄλλος κληρονόμος, παρὰ τὰ παιδιά 'μας. »Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους , πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). ||. ὅσα ψέμματά κεν εἰποῦν, κἀνεὶς 'δὲν θὰ 'τὰ ξεσκεπάσῃ. »"Οσα ἂν ἄτοπα ψεύσωνται, οὐκ ἐξελεγχθησόμενα πρὸς οὐδαμῶν (Ἀῤῥ.).« ||. ὥστε 'να μὴ ἦνε κἀνεὶς τῶν 'Ελλήνων δυνατὸς, ἀλλὰ ὅλοι ἀδύνατοι. »"Οπως τῶν 'Ελλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. ||. οὔτε ἦτον κἀμμία ἐλπίς. »Οὐδ' ἐλπὶς, οὐδ' ἥτις οὖν, ὑπῆρχε,« Πλθ. ||. ἂν 'δὲν 'μᾶς πειράξῃ κἀνεὶς. » "Ην μή τις ἡμᾶς λυποίη. ||. 'ξεύρεις κἀνένα; » 'Εστιν ὃν τινα γιγνώσκεις ; §. (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν) κἀνένα χρόνον, (ἀντὶ σχεδὸν ἕνα). »'Ενιαυτόν τινα (Θκδ. Γ', 68),« ἴδε καὶ Κἀμμία.

Κανέλλα, ἀρ. ('δὲν εἶνε τὸ) Κινάμωμον (γραφόμενον καὶ Κινάμωμον· (ἀλλ' ἡ) »Κασσία σύριγξ καὶ συριγγὶς cannelle, θ.

Κανὶ (τὸ ἀγγ. μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζουν τὸ ῥοδόσταμμα ἢ ἀνθόνερον, Τουρκ. Γκιουλαμπδάνι. » Καννίον , μυροθήκη, φωκάδιον, ἀλάβαστρον.« »Καννία, οἱ κόνδυλοι τῶν καλάμων, καὶ οἱ σωλῆνες, καὶ ἐκ τούτου πάντα τὰ σωληνοειδῆ ἀγγεῖα, « Γλωσσάρ. "Αν 'δὲν ἦνε τὸ) » Κανεῖον ἢ Κανίον (τοῦ 'Ιπποκρ. περὶ Γυναικ., ἔχουν ὅμως πολλὴν ὁμοιότητα αἱ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λέξεις). »Περιῤῥαντήριον. aspersoir.

Κανίσκι (τὸ δῶρον, τὸ στελλόμενον τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως χάριν. Τουρκ. Πεσκέσι. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἀναφέρεται συχνὰ ἡ λέξις: » Διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλα κανισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα,« Πορφυρογ. 'Ο Νικήτας 'τὸ γράφει Κανίσγειον. Εἶχον δὲ καὶ ῥῆμα Κανισκεύειν, δωροφορεῖν). »Δῶρον, ἐπίσταλμα. don ; corbeille (de noce), θ.

Κάνιστρον. » Κανοῦν. corbeille, θ. ἴδε καὶ Παναΐρι.

Κανόνας (προφ. κοιν. Κάνονας). » Τὸ ἱκανὸν , ἱκανοποίησις (» Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανόνπαρ' αὐτῶν, ἀπέλυσαν αὐτοὺς ,« Πρξ. Ἀποσ.). pénitence, θ. ||. κάμνω τὸν κάνονά μου. »Τὸ ἱκανὸν ποιέω, ἱκανοποιέω. faire pénitence.

Καντάρι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. cantaro, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λατιν. centinarium, [διότι ἐζύγιζεν 100 λίτρας , 83 περίπου ὀκάδ. Τουρκ.] » Κεντηνάριον, λέξιν ἐπίσης σωζομένην εἰς τὴν 'Ελλάδα) , μέτρ. (βάρ.). » Στατὴρ (ὅθεν τὸ κοιν. Στατέρι), τάλαντον (ἐζύγιζεν 9600 δραχ., 24 δηλ. ὀκάδες), σταθμὸς, ζυγοστάτης, φάλαγξ (κυρ. τὸ μακρὸν σίδερον, ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη). péson, romaine, θ. quintal, crochet.

Καντιποτένιος, α , ον , ἴδε Τιποτένιος.

Κάπηλας, ισσα. »Οἰνοπώλης, κάπηλος, καπηλὶς καὶ οἰνοπῶλις (ἡ). cabaretier, cantinier (ὁ τῶν γρατοπέδων).

Καπηλειό'. »Καπηλεῖον, οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπώλιον. cabaret, tavèrne, θ. cantine (τῶν στρατοπέδων), θ. ||. λέξεις (λόγια) τοῦ καπηλειοῦ.»Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα. langage des halles.

Καπίστρι (Λατιν. τὸ ἄλλ. Γιουλάρι. ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα). »Ἀγωγεὺς (διαφέρει τοῦ) ῥυταγωγεύς. licol, licou. §. » Κημὸς, φιμὸς, φορβειὰ ᾖ φορβιά. muselière, θ.

Καπιστρόνω , ῥ. μετ. » Κημόω , φιμόω. emmuseler.

Καπνιὰ (τῆς γωνιᾶς). »Ἀσβόλη ᾖ Ἀσβολὴ (διεσώθη εἰς τὴν λέξιν Ἀποσβολόνω) , ἄσβολος (ἡ), λιγνὺς (Διοσκορ.), αἰθάλη ᾖ αἴθαλος. suie, θ. noir de fumée. §. (εἶδος φυτοῦ, ὁ Τουρκ. Σαχτερές). » Καπνία, καπνίον, καπνὸς, κορυδαλλίς. fumeterre, fiel de terre, corydale. §. (πάθ. τῶν σπαρτῶν). » 'Ερυσίβη . nielle, θ. rouille, θ. carie, θ. charbon.

Καπνίζω, ῥ. μετ. »Καπνίζω(-όω) (» Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας, « Δημοσθ. κατὰ Κόν.), καπνιάω, τύφω , τυφόω, θυμιάω, ὑποθυμιάω, πυριάω (ἰατρ.). fumer, enfumer, fumiger, parfumer. ||. καπνίζω κρέας,'ψάρι, κτλ. (ἵνα γένῃ καπνιστόν). » Ταριχεύω (καπνῷ). faire sécher à la fumée , saurer. ||. καπνίζω τὸ φαγεῖ', ἴδε Τσικνίζω. §. ῥ. ἀμ. (ἐβγάλλω καπνόν). »Καπνιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι (ἀναπέμπω), τύφομαι καὶ τυφόομαι. fumer. ||. ἡ γωνιὰ καπνίζει. »Καπνὸν ἀναδίδωσι, καπνιᾷ. ||. καπνίζουν τὰ κάρβουνα. » Θυμιῶντες ἄνθρακες (Θεοφρ.).

Καπνίλα. » Καπνία. odeur (saveur) de fumé, ἴδε καὶ Τσίκνα. ||. (φαγεῖ' κτλ.) ὅ,που μυρίζει καπνίλαν. » Καπνίας (οἶνος). qui sent le fumet.

Κάπνισμα. »Κάπνισις. §. θυμίασις. §. ὑποθυμίασις, ὑποκαπνισμές. fumigation.

Καπνιστερὸν) (τὸ Τουρ. Μπαχαρ-
Καπνιστῆρι) δάνι). » Θυμιατὴρ, θυμιατήριον, parfumoir, cassolette, θ. §. (ὠνομάσθη παρά τινων ᾖ τὸ βαρβ. Τσιμπουκι). » Καπνοσύριγξ (νεολογ. προκριτότερον τοῦ) καπνιλκεῖον. pipe, θ.

Καπνιστὸς, ὴ, ὸν (κυρ. κρέας,'ψάρι', κτλ.). »Ταριχευτὸς, ταριχηρὸς, καπνιστός. enfumé, séché à la fumée, sauré.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καπνός. » Καπνὸς, λιγνὺς καὶ αἰθάλη (κυρ. ὁ μαῦρος ᾧ πυκνὸς, καθὼς τῶν καμινιῶν). fumée. §. (ὠνομάσθη συνεκδοχ. διὰ τὴν χρῆσίν 'του καὶ τὸ γνωστὸν πολύχρηστον χορτάρι, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν Εὐρωπ. Ταμπάκον ἀπὸ τῆς νήσου, ὅπου πρῶτον ἐγνώσθη, καὶ Νικοτιανὸν ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ, οἱ δὲ Τοῦρκοι Τουτοῦνι [καπνὸν] παρωνόμασαν) » Κάπνιον (ἄλλο εἶδος χόρτου, ἴδε Καπνιὰ), καπνόχορτον. tabac.

Κάποιος, α, ον, άντων. (ἀόρ.). »Τίς -ινὸς (ὁ καὶ ἡ), τι-ινὲς (τὸ), ἔστιν ὅς (ἥ, ὅ, ἅ, κτλ.), ἔστιν ὅς τις (ἥτις, ὅ,τι κτλ.). quelque, certain. ||. καὶ διηγοῦνταν πῶς ἔφαγε ξυλιαὶς ἀπὸ κάποιον. »Καὶ διεξιόντος ὡς ὑπό τε λάβοι πληγάς. ||. ἐν ὅσῳ ('ως οὗ) εἶχαν ἀκόμη κάποιαν δύναμιν. »"Ετι ἔχοντές τι δυνάμεως (Θουκ. Β').«

Κάποτε, ἐπ. (χρον.), ἴδε Φορὰ (ε'ς τὸ ||. κἀμμιὰ φορά).

Κάπου, ἐπ. (τοπ.) »Που, πη, ποι, ἔστιν ὅπου, ἔσθ' ὅπη. quelque part. ||. ἄλλην φοράν· διότι τῶρα βιάζομαι 'να 'πάγω κάπου. » Εἰσαῦθις, νῦν γὰρ σπεύδω που (Πλάτ.). ||. τοὺς ὁποίους κάπου εἶδα. »Οὓς περ εἶδον ἔστιν ὅπου.« ||. κάπου ἀλλοῦ. »Ἄλλοσέ πη, ἄλλη (ἄλλοσέ) ποι· »Ἄλλου γέ που ἢ Ἀλλουγέπου (Λυσ. 755).« quelqu'autre part.

Καπούλι (scapulæ , ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου, ὅθεν 'Πισοκάπουλα καὶ Καπουλοδέτης. » Σαγίσματος τῶν τοῦ ἵππου καπουλίων [σκαπουλίων] ἐπικειμένου,« Κουροπαλ). »croupe, θ.

Καπουλοδέτης (κατὰ τὸν Δουκάγγιον, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου), ἴδε 'Πιστιά.

Κάππαρη , φ. » Κάππαρις (ἡ). caprier (τὸ φυτὸν ὁλόκληρον).»Καππαρὶς καὶ Καππάριον (ἰδιαιτ. ὁ καρπὸς ἢ τὰ μῆλά 'της). câpres, θ. πλ.

Κάπρος (ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος).»Κάπρος. verrat.

Καπῶνι » 'Εκτομίας (ἀλέκτωρ), κάπων. chapon.

Κάπως, μορ. (διστακτ. ἀπὸ τοῦ »Καί πως (»Καί πως οὐκ ἀηδῶς τὴν χειμέριον ὥραν διηνύομεν,« 'Ησιοδ.), ἴδε Τάχα.

Καραβήσιος, α, ον. »Ναυτικός. de vaisseau, qui concerne le vaisseau etc.

Καράβι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σαΐδας, ὁ 'Ησύχιος καὶ ὁ Εὐστάθιος). »Ναῦς-νεὼς(ἡ). πλοῖον (ἐν γένει κάθε πλεούμενον), ὁλκὰς (τὸ μικρότατον). bâtiment , navire , vaiseau (ἰδιαιτ. τὸ μεγάλον πολεμικόν). ||. καράβι τοῦ πολέμου (ἡ πολεμικόν). »Μακρὸν πλοῖον· τριήρης-ους. bâtiment de guerre. ||. καράβι πραγματευτάδικον. » Στρογγύλη ναῦς , φορτὶς, ὁλκὰς ἐμπορικὴ (φορτηγός). ||. καράβι ὀγλήγωρον. » Εὔπλους , ταχύπλους. bon voilier. ||. τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ καραβιοῦ (βλέποντας ἀπὸ τὴν πρύμνην). » Τὰ δεξιὰ, ὁ δεξιὸς τοῖχος. stribord, boge καὶ poge (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ποῦς). ||. τὸ ἀριστερόν. »Τὰ λαιὰ, ὁ εὐώνυμος τοῖχος. bâbord, orse.

Καραβιὰ (ὅσο' χωρεῖ ἢ σηκόνει τὸ καράβι). » Ναυστόλημα, νεὼς φόρτος. navée, θ.,ἴδε καὶ Φόρτωμα.

Καραβίδα, ὅζρ. »Καμμαρὶς (ἡ λιμναία), καραβίς. écrevisse, θ.

Καραβιώτης (ὁ Τουρκ. Γκεμιτζῆς καὶ Ἰταλ. Μαρινέρος). »Ναύτης,ναυβάτης (ποιητ.). matelot, marin.

Καραβοκύρης (ὁ Ἰταλ. Καπετάνος). » Κυβερνήτης (κυρ. ὁ διοικητὴς τοῦ πλοίου), ναύκληρος (κυρ. ὁ κύριος τοῦ πλοίου). patron. capitaine.

Καραβοστάσι) (ἀναφέρει τὴν λέξιν
Καραβοστασιὰ) ὁ 'Ετυμολόγος). »Ναύσταθμος, νεώσοικος, νεώριον, ναύλοχος. arsenal.

Καραβοτσακκίζομαι, Μ. (θὰ) καραβοτσακκισθῶ (ἀόρ. Καραβοτσακκίσθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καραβοτσακισμένος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

Καραβοτσακκισμένος, η, ον. »Ναυαγήσας, ναυαγὸς (ποιητ.). naufragé.

Καρακάξα, π. (ἐκ τοῦ) » Κράξ ᾧ κρέξ. » Κορώνη ἡ σπερμολόγος. geai. pie-grièche (αὐτὴ εἶνε κυρ. ὁ) Κολυρίων, ἴδε καὶ παράδ. Καλοιακοῦδα, Κίσσα καὶ Σουσουράδα.

Καράτι (, εἶδος μέτρου βαρύτ., ἐκ τοῦ) » Κεράτιον (ἰσοβαροῦν μὲ 4 σιταρόσπειρα). silique.

Καραφλὸς (προφ. εἰς τὴν 'Ελλάδα, κατ' ἀναγραμματισμόν, ὁ) »Φαλακρὸς, ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve.

Καρβέλι (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀκρωβελίας (ἄρτος), ἴδε Ψωμί.

Καρβοῦνι (κυρ. τὸ λαμπρὸν καὶ βαθὺ -κόκκινον ῥουμπίνι), πέτρ. πολυτ. »Ἄνθραξ, λυχνὶς (ἡ). rubis; grenat, escarboucle, θ. carboncle; rubis balais (τὸ ὑδαρώτερον καὶ διαυγέστερον, τὸ ὁποῖον Μπαλάσιον γράφεται εἰς τὸ περὶ λίθων χειρόγραφον τῶν Παρισ. »Ἔχει δὲ χλόρε (colore) ὡσὰν τὸ κουκκὴν τοῦ 'Ρωδίου, ὄχι πολλὰ κόκκινον, οὐδὲ πολὺ ἄσπρον, ἀμὴ ἕνε καθάριον καὶ φωτεινόν, ᾧ φαίνεται ὡσὰν τὸ σαπφεῖρι κτλ. « Ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦνται οἱ Βαλάσιοι, Βλάσιοι).

Καρβουνιά, ἴδε Ἀνθρακιά.

Καρβουνιάρης. »Ἀνθρακεὺς (»Ἀνθρακεὺς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος καρβωνάριος, « 'Ελλάδιος παρὰ Φωτίῳ), ἀνθρακευτὴς(-τὴρ), ἀνθρακοπώλης. charbonnier.

Κάρβουνον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας. » Ἀθρανος, τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν «· » Τὸ πεπυρωμένον ξύλον λέγεται Ἄνθραξ, τὸ δὲ ἐσβεσμένον Κάρβων, « 'Ετυμολ.). »Ἄνθραξ. charbon. ‖. κάμνω κάρβουνα, »Ἀνθρακεύω. faire du charbon. ‖. τὸ ξύλο 'πὸ 'δὲν κάμνει καλὰ κάρβουνα. » Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ ἀνθρακεύειν (Θεοφρ.). « ‖. 'τὸ καίουν, 'ως οὗ 'να γένῃ κάρβουνον. »Καίεται ἕως ἂν ἀνθρακωθῇ (Διοσκορ.). « ‖. 'μαῦρος 'σὰν κάρβουνο'. »Ἀνθρακίας. noir comme du charbon.

Καρδάρα καὶ Καρδάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. quartarius, τὸ τεταρτημόριον, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ 'Ελλην. Ἀρδάνι[λι]ον, ἴδε Γκερδέλι), ἀγγ. (ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα), ἀμολγεὺς, γαυλὸς, κισσύβιον, πέλλα (Θεόκρ. καὶ Ἀθήν. ὁ δὲ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε', 244] »Πέλλα τὸ σκυφοειδὲς ξύλινον ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἥμελγον γάλα «. Ὁ δὲ Στουδίτης Δαμασκηνὸς, μεταφράζων [Ὁμιλ. Α'] τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, « λέγει: » Αὐθέντη, μηδὲ καρδάραν ἔχεις «). terrine à traire.

Κάρδαμον, φ. » Κάρδαμον, καρδαμίς. cresson alénois ou de jardin, nasidor.

Καρδερίνα, π. »Ποικιλὶς, θραυπὶς (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτ.), ἀκανθὶς καὶ ἀκανθυλλὶς (ἡ ποικίλη), ἀστραγαλῖνος, χρυσομίτρης. chardonneret.

Καρδιά. »Καρδία. cœur. ‖. κτυπᾷ ἡ καρδία μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. §. (συνεκδ. ἀντὶ τῆς ψυχῆς): πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ ἄκουσα; ἴδε Γίνομαι. ‖. χάλασεν (τσακίσθηκεν, ῥάγισεν, κομματιάσθηκεν κτλ.) ἡ καρδιά μου. » Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· »Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (Ὁμηρ.)· » Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.); crever le cœur, ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω. ‖. μοῦ ἔφαγε τὴν καρδιά· Τί μου τρῶς τὴν καρδιά'; ‖. (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τό· » Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), σὴν ἔδεαι καρδίην, (μεμνημένος οὔτέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς;« Ἀπὸ τὸ ὁποῖον, λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Ω, 128] » Παρέξεσται τὸ, κατὰ Πυθαγόραν), »Μὴ ἐσθίειν καρδίαν (,ὅ ἔστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν«). ‖. πῶς βά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὄταξ' ἡ καρδιά σου; »Πῶς ἐκαρτέρησας; comment avez vous eu le courage? ||. ἦλθεν ἡ καρδιά του 'ς τὸν τόπον (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ:) » Ἀψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη (Ἰλ. Δ., τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Χ. ἐξέφρασε διὰ τοῦ:) »'Ες φρένα θυμὸς ἀγέρθη. §. (ἡ προθυμία): χωρὶς καρδιά'. »Ἀθύμως, ἀπροθύμως. sans ardeur, avec lenteur. §. (ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, τὸ Τουρκ. Κέϊφι: "Οθεν) καλὴ καρδιά. » Εὐθυμία, θυμηδία, τὸ εὔθυμον. » Θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν (ποιητ.). belle humeur, θ. gaieté. ||. κακὴ καρδιά, ἴδε Κακοκάρδισμα.

§. (ἡ ἀνδρία, ἡ τόλμη): »Φρόνημα, ῥώμη, λῆμα, (ὅθεν ||. ἔχει καρδιάν. »Γενναῖος τὸ λῆμα. c'est un homme de cœur. ||. 'δὲν ἔχει καρδιάν. » Φρονήματος (» Λήματος) ἄμοιρος. il n'a point de cœur. §. (μεταφορ. ἡ μέση): 's τὴν καρδιὰ' τοῦ καλοκαιριοῦ (τοῦ χειμῶνος). »Τοῦ θέρους (»Τοῦ χειμῶνος) ἀκμάζοντος· »'Εν ἀκμῇ χειμῶνος· »Αὐτὸ τοῦ θέρους τὸ σταθερώτατον. au cœur (au fort) de l'hiver. §. ἡ καρδιὰ τοῦ δένδρου, κτλ. » Τὸ ἐγκάρδιον (Διοδ. Σικελ.), ἐντεριώνη, μήτρα (»Τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ Καρδίαν τινὲς ἢ 'Εντεριώνην καλοῦσιν,« 'Ησύχ. ἐκ τοῦ Θφρ.). cœur. §. (καταχρ. ἀντὶ Στομάχι: "Οθεν): μὲ πονεῖ (ἀνακατόνεται κτλ.) ἡ καρδιά μου, ἴδε Κοιλιὰ καὶ Στομάχι.

Καρδιακὸς (ὅ,που ἀνήκει εἰς [ἢ γίνεται ἀπὸ] τὴν καρδιάν), ἡ, όν. »'Εγκάρδιος .. cordial. §. (συνεκδοχ. ὁ ἄφοβος, ἀτολμηρὸς ἄνθρωπος). »Θυμοειδής. homme de cœur, courageux, ἴδε καὶ Ἀνδρεῖος, καὶ Θαῤῥετὸς καὶ Καρδιά.

Καρδιόπονος (καταχρ. ἀντὶ Κοιλιόπονος ἢ Στομαχόπονος, ἴδε Καρδιά. Μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Γαληνὸς, Τόμ. 14, σελ. 550, 14), πάθ. »Καρδιαλγία, καρδιωγμὸς, στρόφος. mal de cœur, crève-cœur, tranchées, douleur d'estomac.

Καρδιοχούλαρον. »Προκάρδιον, ἀντικάρδιον. le creux de l'estomac. §. »Θώραξ, χέλυς (ἡ). brechet.

Καρδιοκτύπι, πάθ. »Παλμὸς καρδίας. palpitation (battement) du cœur. §. (συνεκδχ. ὁ φόβος). » Ἀγωνία. anxieté d'esprit, alarmes, inquietude, θ.

Καρδιοχτυπῶ (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ῥ. ἀμετβ. »Ἀγωνιάω, πάλλεται (πηδᾷ) μοι ἡ καρδία. »Κραδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει, « 'Ιλ. N. le cœur me bat (palpite). §. être dans desangoisses (dans des tranchées, dans une grande anxieté d'esprit), éprouver des vives alarmes, ἴδε καὶ Λαχταρῶ καὶ Φοβοῦμαι.

Καρίδα, θαλ. » Καρὶς, καμμαρὶς (ἡ θαλασσία), ἀκρὶς (ἡ θαλασσία). chevrette, θ. crevette, θ. crevi-che, θ.

Καρκαβιάζω (κάμνω κάρκαδον), ῥ. ἀμ. » Φολλιδόομαι. se couvrir d' une croûte.

Κάρκαδον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρκαρον, τὸ τραχὺ, κατὰ τὸν 'Ησύχ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προφέρεται καὶ Κάκκαδον, φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τοῦ Καίω). »Φόλλιξ, φολλὶς, λέπος (τὸ), ἐσχάρα (οὗ τὸ ὑποκορ.) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρὶς (»"Εως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι, καὶ ἀπουλωθῇ τὰ τραύματα, »Γεωπον.). croûte (d'une plaie), θ. §. (τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ). »Μύκης. champignon.

Καρκῖνα (ἐκ τοῦ) »Καρκινὰς ('Οππ. Α', 320), εἶδος καβούρου γυμνοῦ, ὁ ὁποῖος γίνεται εἰς τὰ κενὰ καύκαλα τῶν Κοχλυδιῶν, καὶ χρησιμεύει κυρ. ὡς δόλωμα. Λέγεται δὲ καὶ Καρτσιμὸς καὶ ἀλλοῦ Κλιτσινάρι). » Καρκίνιον ἡ Κύλλαρος (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Δ'), κοχλιοδύτης (Νεολογ.). bernard l'hermite, soldat marin.

Καρναβάδι, φ. (ἰατρ.), ἴδε Σισάρι.

Καρούλι (ὁ Τουρκ. Μακαρᾶς), ἐργ. » Τροχαλία καὶ Τροχιλία. poulie, θ. ("Οταν ἦνε πολλὰ ἑνωμένα, ὀνομάζεται) »Πολύσπαστον. moufle, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καρπερός, ή, όν, ἴδε Καρποφόρος.

Καρπέτα (εἶδος ἐπανωφορέματος, ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρπωτὸς χιτὼν (Γρρ. Βασ. Β', ιγ', 18, 19). pourpoint.

Καρπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Καρποφορῶ.

Καρπός. »Καρπὸς, τὸ γιγνόμενον, ἀκρόδρυον (ἰδιαιτ. τοῦ δένδρου). fruit. ||. οἱ καρποὶ τῶν χωραφιῶν. » Τὰ ἐκ τῆς χώρας. ||. ἔπαιρναν τὸ δέκατον τῶν καρπῶν. » Τῶν γιγνομένων δεκάτην πρασσόμενοι (Θουκ.). ||. ἐπλήρωναν διὰ τοὺς καρποὺς 'των ἕνα εἰς τὰ ἕξη. »"Εκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν (Πλούτ.).«

Καρποφορία. »Φορὰ, εὐκαρπία, εὐφορία, εὐθηνία, καρποφορία, γονιμότης. fertilité, fructification, fécondité.

Καρποφόρος, ον. »Εὔφορος, εὔκαρπος, γόνιμος, καρποφόρος, τελεσφόρος, κάρπιμος, πολύγονος. fertile, fécond. ||. δένδρον καρποφόρον. »Κάρπιμον, ὀπωροφόρον. fruitier.

Καρποφορῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, εὐκαρπέω, εὐφορέω, καρποφορέω, τελεσφορέω, καρποτοκέω (Θεόφρ.). fructifier.

Καρτάλι (εἶδος κοφινίου, στενοῦ πρὸς τὰ κάτω). »Κάρταλος (κυρ. ὁ τῶν τρυγητῶν κόφινος, Γρφ.). 'hotte, θ.

Καρτέρι (τὸ ἄλλ. Καθίστρα, 'Ποδάχι, καὶ Χωτιά). »'Ενέδρα, λόχος, δόκος καὶ δοκή. embuscade, θ. embûche, θ. ||. κάμνω (ἔχω) καρτέρι. » 'Ενέδραν καθίζειν (καθιέναι), ἐνεδρεύειν, λοχᾶν. embusquer, s'embusquer, dresser une embuscade, ἴδε καὶ Παραμονεύω.

Καρτερῶ, ῥ, μετ. ἴδε Προσμένω.

Καρτσιμὸς (ἀπὸ τοῦ) »Καρκῖνος, ἴδε Καρκῖνα.

Καρυὰ (ἡ), = Καρυδιά.

Καρυδάκι (τὸ). »Καρύδιον, καρυάριον. petite noix.

Καρυδηὰ, δ. »Καρύα. noyer.

Καρύδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος παρ' Ἀθην. ΙΔ', ᾧ ὁ Σγολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21), κ. »Κάρυον (τὸ βασιλικόν). noix, θ. ||. παίζω τὰ καρύδια, ἴδε Παίζω. §. τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ (ὁ ἄλλ. Γούργουλας). »Γαργαρεὼν, βρόχθος, πρόλοβος, λήκυθος (ἡ), θυρεὸς, θυροειδὴς χόνδρος. nœud de la gorge, pomme d'Adam (χυδ.).

Καρυδόλαδον. »Καρύϊνον (»Καρυηρὸν, »Τὸ ἐκ καρύων) ἔλαιον. huile de noix, θ.

Καρυδότσεφλον. » Καρύου λέπος (λέπυρον, κέλυφος [»Κελύφη καρύων ἡμίτομα. « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β'|), coquille (écale, coque) de noix, θ.

Καρυοφύλλι (κυρ. πρέπει 'να λέγεται, καθὼς καὶ τῷ ὄντι λέγεται εἰς τὴν 'Ελλάδα, τὸ φυτὸν Κόστον· εἰς ἄλλα μέρη ὅμως ὀνομάζεται τὸ Γαρόφαλλον καὶ τὸ Μοσχοκάρφι), ἴδε τὰς λέξεις.

Καρφὶ. »'Ηλος (»'Ηλοι, καρφία σιδηρᾶ, « 'Ησύχ. » 'Ηλος δὲ καὶ τὸ ἐπιδημίως καλούμενον καρφίον, « Σχολ. Νικάνδ. Θηρ.). ||. καρφὶ ξύλινον (τὸ Τουρκ. τσιβί), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Καρφίτσα). »Περόνη, περόνη

Καρφοβελόνα) πομφολυγωτὴ (Μαθηματ Παλ. 66), καρφίς. épingle, θ.

Καρφόνω ῥ. μετ. » Προσ(»Καθ)ηλόω, γομφόω (κυρ. μὲ ξυλοκάρφια, καθὼς ᾧ τὸ) προσπατταλεύω. clouer, cheviller, accrocher, attacher. ||. 'τὸ κάρφωσε ('τὸ ἔμπηξε) 'ς ἕνα κοντάρι, ἴδε 'Μπήγω. §. (τροπ.) ἐκάρφωσαν τὰ 'μμάτιά 'τους καὶ αἱ δύο εἰς τὴν γῆν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκάτερος τῇ γῇ πήξαντες ('Ηλιοδ. ἀπὸ τοῦ 'Ομήρ. τὸ) »Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας (Ἰλ. Γ.)·« »Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττάλευσεν, « Εὐμάθ. ayant collé (fixé, arrêté) leurs yeux à terre.

Κάρφωμα. » Προσ(»Καθ)ήλωσις, γόμφωσις, 'προσπατταλεύσεις. l'action de clouer (de cheviller, etc).

Καρῶνι) ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τσι-

Καρωνάκι κοῦπα, φ. (φαρμακ). »Κώνειον (διαιρεῖται εἰς μέγα ᾧ μικρόν). ciguë, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κασίδα (εἰς τὰ Ταχτικὰ ᾗ τὰ Συνταξάρια ἀναφέρεται ἡ λέξις ὡς συνώνυμος τοῦ Καυσία, σκιαδίου Μακεδονικοῦ παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται ἡ λέπρα τῆς κεφαλῆς), πάθ. »Κνύος (τὸ) (»Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· »Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν., ἐν δέ νυ χαῖται » Ἐρέεσν ἐκ κεφαλέων , ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα,« Ἡσίοδ.), ἀχὼρ-ῶρος (ὁ) (»Ἀδαγεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα,« Ἀρστφ. παρὰ Σουίδ.), ἀλωπεκία(-κίασις), κνήφη. teigne, θ. παρβλ Πυοφύτης.

Κασιδιάρης, α, ικον. » Κνυώδης, λεπρῶν τὴν κεφαλὴν , ἀλωπεκίας . teigneux. ‖. μανθάνει 'να 'ξουρίζη 'ς τοῦ κασιδιάρη τὸ κεφάλι,« Παροιμ. (ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἐν καρὶ αὐτῷ ὁ κίνδυνος.«

Καστανηᾶ, ὁ. »Καστανιὰ (»Καστανεία-ίᾳ) δρῦς. chataignier, marronnier (ἰδιαιτ. ἡ φελιασμένη ἡ καλλιεργημένη).

Κάστανον 'π. »Βάλανος Σαρδιανὴ (ἡ τοῦ Διός), κάρυον Καστανάϊκὸν (ἡ Εὐβοϊκὸν) , λόπιμον , κάστανον. chataigne , θ. marron (ἰδιαιτ. τὸ χονδρὸν ἡ Κρητικόν).

Καστέλλι } »Τεῖχος (τὸ), ἄστυ-εος

Κάστρον } (τὸ), φρούριον. §. ἄκρα, ἀκρόπολις. fort, forteresse, θ. place (forte), θ.

Καστρινὸς, ἡ, όν. »Ἀστυ(στι)κὸς, ἀστικός. bourgeois, citadin , habitant de la ville.

Κατὰ, πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν καὶ ἀναλογεῖ, ἐν μὲν συντάξει, μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Κατὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ , κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.). selon, suivant. §. conformement, d'après. §. vers, etc. (σημαίνει δὲ, 1ον. Τόπον:) 'τὸν εἶδα καὶ 'πήγαινε κατὰ τὸ παζάρι. »Ὡς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πορευόμενον αὐτὸν ἑώρακα. ‖. (καὶ μὲ ἐπίῤῥημα) κατὰ ποῦ; κατὰ 'δῶ, κατὰ 'κεῖ, κτλ. » Ποῖ δή; πρὸς τὰ τῆδε· πρὸς τὰ ἐκεῖσε , κτλ. §. (2ον. Τρόπον ἡ Αἰτίαν :) κατὰ τύχην. » Ἐκ (»Ἀπὸ) τύχης. par hasard, ἴδε καὶ Τύχη. §. (3ον. Συμφωνίαν, Ἀναλογίαν καὶ 'Ομοιότητα:) κατὰ τὴν θέλησίν μου. »Κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. selon, suivant, etc. ‖. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. »Ἑαυτῷ εἰωθότως. ‖. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους, ἴδε Συμφωνία. ‖. κατὰ μάνα καὶ πατέρα, καὶ ὁ υἱὸς κ' ἡ θυγατέρα· κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλιά 'του (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) tel maître, tel valet. §. (καὶ 4ον. Διαφορὰν καὶ Προσδιορισμὸν:) ἡ μυρωδιὰ καὶ ἡ θωριὰ τῶν τριανταφύλλων διαφέρει κατὰ τοὺς τόπους. » Ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεόφρ.). ‖. κατὰ τὸν καιρόν. »Πρὸς τὸν καιρόν. §. (Ἐν δὲ συνθέσει μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ μόρ.) »Παν ἡ Παμ, (μὲ τὰ ὑπερθετικὰ ὀνόματα, καὶ μὲ τὰς προθέσεις:) » Ἐξ , Διὰ, Κατὰ, καὶ Περὶ, (καὶ σημαίνει 1ον. Ἐπίτασιν, καθώς:) Κατακόκκινος, Καταθυμωμένος, κτλ. (καὶ 2ον. Προσδιορισμὸν ἡ Ἀκρίβειαν:) Κατάχαρδα, Καταμεσήμερα, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις, καὶ Πολλά.

Κάτα (ἡ ἄλλ. Γάτα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. catus), ζ. »Γαλῆ ἡ κατοικίδιος (Διοσκορ.). chat-atte. ‖. κάτα Μισιριώτικη. » Ἰχνεύμων. mangouste, rat de Pharaon (ou d'Egypte), ichneumon.

Καταβόθρα. » Χάσμα, βάραθρον. gouffre, abyme.

Καταβολάδα (Τουρκ. Δαλδιρμάς. »Καταβολάδας, κλάδους, « Ἡσύχ.), γεωργ. »Κατώρυξ-υγος (ἡ) ᾗ »Ἀπώρυξ - υγος (ὅταν 'δὲν χωρίζεται τὸ κλαδὶ ἀπὸ τὴν μάνναν), μόσχευμα (ὅταν χωρίζεται). provin, marcotte, θ. ‖. κάμνω καταβολάδας. » Καταβάλλω , μοσχεύω . provigner , marcotter.

Κατάβραδα, ἐπ. » Δείλης ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς. très tard, vers le soir.

Καταγῆς, ἐπ. » Κατὰ γῆς, χαμάζε. par terre, bas . ‖ . ἀπὸ κατα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γῆς. » Χαμόθεν (» Καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγῖδας,« Λουκιαν.).

Καταγίνομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἀσχολός εἰμι, ἀσχολέομαι, ἐνασχολέομαι, εἰμὶ (ἔχω) περί τι, πονέομαι καὶ (ποιητ.) πένομαι, διατρίβω ἔν (ἐπὶ, πρός) τινι (περί τι), περισπάομαι. s'occuper, être après, vaquer à.

Καταδεκτικός, ἡ, όν. » Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐέντευκτος. affable, accessible.

Καταδέχομαι, Μ. (θὰ) καταδεχθῶ (ἀόρ. Καταδέχθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Ἀξιόω, οὐκ ἀπαξιόω, καταδέχομαι (μεταγ.). daigner. ‖. 'δὲν καταδέχομαί. » Ἀπαξιόω, οὐκ ἀξιόω. dédaigner.

Καταδικάζω, ῥ. μετ. »Κατακρίνω, καταψηφίζομαι, καταδικατάω (κυρ. ἐπὶ αἱρετοχρισίας), καταγινώσκω, καταχειροτονέω, καταδικάζω, τὴν μέλαιναν (ψῆφον) ἐπιφέρω, ζημιόω. condamner, mulcter. ‖. 'τὸν καταδίκασαν εἰς ἐξορίαν. » Φυγὴν αὐτοῦ κατέγνωσαν. ‖. 'τὸν καταδίκασαν ὡς κλέπτην. » Κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. ‖. καταδικάζομαι, ῥ. παθ. » Ὀφλω, ὀφλισκάνω, ἁλίσκομαι. être condamné. ‖. ὅτι καταδικάσθηκε 'να πληρώτη δέκα τάλαντα. »Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι. ‖. καταδικάσθηκεν εἰς θάνατον. »Δίκην ὤφλε θανάτου· » 'Επὶ θανάτῳ ἑάλω· »Θάνατος αὐτοῦ κατέγνωσαι· »Θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν. ‖. καταδικάσθηκε διὰ κλεψιαίς (ἢ ὡς κλέπτης). »Δίκην κλοπῆς ὠφληκώς· » Κλοπῆς ἑαλωκώς. ‖. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῆ καὶ αὐτὸς μαζῆ μου. »Οὐδεμία μηγανὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι (Λουκιαν.).«

Καταδίκη. »Κατάκρισις, καταψήφισις, καταχειροτονία, κατάγνωσις, καταδίκη. condamnation.

Κατάδικος. »Κατάδικος, κατάκριτος, κατεγνωσμένος. criminel.

Καταδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Προδίδω.

Καταδότης, ἴδε Προδότης.

Καταθυμωμένος, η, ον. » Περιθύμως ἔχων, περίθυμος, βαρυμηνιῶν. indigné, fortement (extrémement) irrité.

Καταιβάζω, Μ. (θὰ) καταιβάσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καταιβασμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Καθίημι, καταβιβάζω. descendre, faire descendre, baisser. ‖. καταιβάζω τὰ πανιὰ, ναυτ. » Χαλάω (» 'Υποστέλλω) τὰ ἱστία. amener (caler) les voiles. ‖. καταίβασε ὀλίγον παρακάτω τὸ φόρεμά σου. »Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον. ‖. καταιβάζω ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, ἴδε Ξεπέφτω. ‖. 'τὸν καταιβάζει μιὰ' κλωτσιά'. » Ἀξ ἐντείναι αὐτῷ. il lui desserre un coup de pied; il lui lâche une ruade. ‖. (καὶ ἐλλειπτικῶς) 'τὸν καταίβασε μιὰ' (ξυλιὰ' δηλ. ἡ γροθιά'). » Κόνδυλον ἐνέτριψε· » Πληγὴν κατήνεγκεν (ἐνέτεινε)· » Καθίκετο αὐτοῦ. il lui appliqua (déchargea) un coup de poing, etc. ‖. 'τὸν καταίβασε μιὰ' καλὴ' μὲ τὸ καμτσίκι. » Εὖ μάλα καθικόμενος αὐτοῦ τῇ μάστιγι· » Ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα (Ξεν.).« il lui déchargea un coup de fouet. ‖. Ἴγα καταιβάσῃ γάλα. »Ἠρὸς γάλακτος ἀγωγήν. §. (μεταφορ. καὶ ἐλλειπτ.) 'τὰ καταίβασεν (ἢ) τἄχει καταιβασμένα, (ἔγινε δηλ. σκυθρωπὸς), ἴδε Κατσουφιάζω.

Καταιβαίνω, Μ. (θὰ) καταίβω (ἀόρ. Καταίβηκα καὶ εἰς τὴν προστ. Καταίβα), ῥ. ἀμ. » Κατέρχομαι, κάτειμι, καταβαίνω. descendre. ‖. καταιβαίνω παρακάτω. » 'Επικαταβαίνω (» Ἐθάρσησάν τε καὶ, ἐπικαταβάντες, ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν,« Θκδ.). ‖. καταίβηκε τὸ τατάμι. » 'Ο ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. ‖. 'τὸν καταίβηκε καταῤῥοὴ (καταιβασιὰ, κτλ.). »Ῥεῦμα (»Κατάῤῥους) αὐτῷ ἐπεγένετο. ‖. λέγει ὅ,τι 'τοῦ καταίβη. » Τὸ παραπίπτον (» Τὸ προσπεσὸν,» Τὸ παραστὰν [καὶ ποιητ.] » Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθησι γλῶτταν) φθέγγεται· » Ὅ,τι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γιν ἦλθ' ἐπὶ στόμα, « κατ' Αἰσχύλον· »Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ. ||. τοῦ σε καταίβηκεν; ἴδε Φαίνομαι. ||. καταίβηκε τὸ ψωμὶ (ἐξέπεσε δηλ. ἡ τιμή 'του), ἴδε Ξεπέφτω ᾗ 'Φθηναίνω. ||. καταίβαινεν (ἤρχετο δηλ. 'να ἔμβῃ εἰς τὸν λιμένα) ἕνα καράβι. »Ναῦς προσεφέρετο (κατῄει).

Καταιβασιὰ, πάθ. ἴδε Καταῤῥοὴ καὶ §. Σπάσιμον.

Καταίβασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβάζειν). »Κάθεσις,καταβιβασμός. l'action de faire descendre. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβαίνειν). »Κάθοδος, κατάβασις. descente, θ.

Καταιβατόν. » Σελὶς (ᾗ Σουΐδας ὅμως λέγει: » Σελὶς τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν, ἄγραφον τυγχάνον»). page, θ.

Καταϊδρωμένος, η, ον. » Ἰδρῶτι περιῤῥεόμενος, κάθιδρως. tout mouillé (trempé) dans la sueur, tout en nage.

Κατακαθίζω, ῥ. μετ. »Διαβάλλω. desservir par des mauvais rapports. §. ῥ. αὐτοπ. ἴδε Καταστα-λάζω.

Κατακάθισμα. »Διαβολή. l'action de desservir par des mauvais rapports. §. ἴδε Καταπάτι.

Κατακάθουμαι (»'Να κατακάτσ' ὁ κορνιαχτὸς 'να μετρηθῇ τ' ἀσκέρι,« Ἄσμα δημοτ.), ῥ. αὐτοπ. (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) » Προσκαθίζω (Ἀῤῥ. 'Επίκτ. Β', 16), ὑπονοστέω (Ἡρ. Δ., 62), ὑφιζάνω, συμπίπτω. s' affaisser. §. ἴδε Κατασταλάζω.

Κατάκαρδα, ἐπ. » Μέσην τὴν καρδίαν (τὴν ψυχὴν), καιρίως, κατὰ καρδίας (Ἡρωδ.). vivement. ||. 'τὸ 'πῆρα κατάκαρδα (φρσ.). » Μέσην δέδηγμαι τὴν καρδίαν. prendre fort à cœur. ||. 'τὸν ἔγγιξε (ἐπείραξε) κατάκαρδα. » Δάκε φρένας (ποιητ.), ἴδε καὶ 'Εγγίζω.

Κατακέφαλα (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), ἐπ. » 'Επὶ κεφαλὴν, κατακεφαλῆς, κατὼκαρα καὶ ἐπίκαρ (ποιητ.). la tête la première (ou) en avant. ||. πέφτω κατακέφαλα (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω ᾗ Πέφτω.

Κατακεφαλιά. »Κόνδυλος. coup (porté sur la tête).

Κατακεφαλιάζω, ῥ. μετ. » Κόνδυλον ἐντρίβω, assomer (par des coups portés sur la tête).

Κατακίτρινος, η, ον. »Κάτωχρος, très pâle (jaune).

Κατακλυσμὸς (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Κατακλυσμός. déluge. ||. φέρνω τὸν κατακλυσμὸν (φρσ. μεγαλοποιῶ δηλ. τὸ πρᾶγμα, καὶ 'τὸ ἀποδείχνω δυσκολώτατον ἢ ἀδύνατον), ἴδε Μεγαλοποιῶ.

Κατάκοιτος (ὁ ἄλλ. Κατακειτάμενος), η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κατακόκκινος, η, ον. »'Εξέρυθρος (Γαλην.). très rouge.

Κατακομματιάζω, ῥ. μετ. »Εἰς λεπτὰ κατακόπτω. mettre en pièces, déchiqueter, démembrer.

Κατακουριάζω, ῥ. οὐδ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατοικουρέω. garder la maison, ἴδε καὶ Καταλαγιάζω καὶ 'Κυριάζω.

Καταλαγιάζω, ῥ. μετ. »Καταῤῥέλλω, καθίστημι, κατευνάζω, καταπαύω, καταστορεννύω(-έννυμι), καταπραΰνω. calmer, appaiser, adoucir, ἴδε καὶ 'Ησυχάζω. §. ῥ. οὐδ. ἴδε Καταπέφτω.

Καταλάγιασμα. » Κατάστασις, καταστολή. l'action d' appaiser (ou de s'appaiser).

Καταλαμβάνω (προφ. κοιν. Καταλαβαίνω), Μ. (θὰ) καταλάβω (ἀόρ. Κατάλαβα),ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γιγνώσκω, αἰσθάνομαι, μανθάνω, συνίημι, ἐπαΐω, ξυμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐννοέω(-ομαι),καταλαμβάνω(-ομαι), ἐπιγιγνώσκω, συλλαμβάνω. comprendre, entendre, concevoir, sentir. ||. καταλαμβάνω τί λέγεις. » Μανθάνω τι φῄς. ||. τί 'να λέγῃς ἄρα γε; διότι 'δὲν καταλαμβάνω. » Τί ποτε λέγεις; ὡς οὐ μανθάνω (Σοφ. Φιλοκτ.).« ||. ὅσοι καταλαμβάνουν 'Ελληνικά. »Οἱ τῆς 'Ελλάδος φωνῆς ἐπαΐοντες. ||. ἀπ' αὐτὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐγὼ 'δὲν καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον. » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαίω (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).« ||. αὐτὸ λοιπὸν 'τὸ καταλάβαμεν ἀρκετά. » Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν (Πλάτ. Πολιτ.).« ||. πρᾶγμα ὅ,που καταλαμβάνεται. » Συνετὸν, καταληπτόν. compréhensible, intelligible. ||. ὅ,πȣ 'δὲν καταλαμβάνεται. » Ἀκατάληπτον, ἀκατανόητον, ἀδιανόητον, ἀπερίληπτον (οὐ περιληπτὸν) διανοίᾳ. inconcevable, inintelligible, incompréhensible. ||. ὅ,πȣ καταλαμβάνεται δύσκολα. » Δυσνόητον, δυσέφικτον, δυσξύμβλητον. difficile à concevoir. ||. ἐπλησίασαν εἰς τὸ τεῖχος, χωρὶς 'να 'τοὺς καταλάβουν ('να 'τοὺς 'νοιώσουν) οἱ φύλακες. » Προσέμιξαν τῷ τείχει, λαθόντες τοὺς φύλακας (Θκδ.)«. ||. ἔφυγαν χωρὶς 'να 'τὸ ('να 'τοὺς) καταλάβωμεν. » Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. ils nous dérobèrent leur départ. ||. 'δὲν καταλαμβάνεις ὅτι σ' ἔχουν κατηγορήσῃ. » Διαβεβλημένος οὐ μανθάνεις. ||. ἀφ' οὗ κατάλαβαν ὅτι εἶν' ἄνθρωποι ἀγράμματοι. » Καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι ϗ ἰδιῶται,« Γρφ.

Καταλεπτῶς, ἐπ. » Ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβὲς, εἰς ἀκρίβειαν, δι' ὄνυχος (μεταφορ.), λεπτομερῶς. en détail, de point en point.

Καταλυπημένος, η, ον. » Περίλυπος, κατώδυνος, περιαλγής. accablé de tristesse, désolé, plongé dans la douleur.

Καταλῶ (ἐκ τοῦ) » Καταλύω, ῥ. μετ., ἴδε Χαλνῶ. §. σήμερα καταλεῖ ('δὲν εἶνε δηλ. νηστεία). » Καταλύσιμος ἡ ἡμέρα. c' est un jour gras. §. ὀμόνει καταλυέται (φρσ. χυδ.). » 'Ομνύων κατ' ἐξωλείας

Καταματόνω, ῥ. μτχ. » Καθαιμάσσω, καθαιματόω. mettre tout en sang, ensanglanter.

Καταματωμένος, η, ον. » Καθημαγμένος, κάθαιμος, δίαιμος. tout en sang, tout ensanglanté.

Κατάμαυρος, η, ον, » Μελάντατος, δεινῶς (ἀκράτως) μέλας (Πλουτ.), παμμέλας (Λκ.), μελαινότατος ('Επγρ.), ὄρφνινος(-ιος). très noir.

Καταμεσήμερα, ἐπ. » Σταθερᾶς μεσημβρίας, μεσημβρίας ἱσταμένης, σταθερᾶς μεσημβρίας, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον. en plein midi, à midi sonnant.

Καταμεσῆς, ἐπ. » 'Εν μεσαιτάτῳ, κατ' αὐτό που τὸ μεσαίτατον. au beau milieu.

Καταντημένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, συνεληλαμένος εἰς ἀπόγνωσιν. réduit à l' extremité (aux abois).

Κατάντικρα, ἐπ. » Κατέναντι, ἀπέναντι, κατεναντίον καὶ κατεναντία, κατ' ἀντικρύ. vis-à-vis.

Καταντῶ, ῥ. μετ. » Περιΐστημι, περιάγω, ξυνελαύνω (» Καὶ πρὸς ἔσχατόν σε πενίας ξυνελάσοντας,« Λουκιαν.). réduire. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Περιΐσταμαι, ἀποσκήπτω, ἀπερείδω (» Τὸ κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται,« Πλβ.), ἀποβαίνω, καταστρέφω, καταλήγω, τελευτάω. se réduire; être réduit; aboutir, finir par; parvenir. ||. ὅταν καταντήσῃ ἡ ὁμίλια σου ἐκεῖ. » Ὅταν ἐπ' ἐκεῖνά σοι ὁ λόγος περιστῇ. ||. εἰς τέτοιαν κατάστασιν κατάντησαν τὰ πράγματα! » Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα. ||. κατάντησεν ὁ λόγος... εἰς » Ἐῤῥύη δ' ὁ λόγος ἐπὶ... le discours vint à tomber sur le... ||. κατάντησαν εἰς φιλονεικίαν ('βρισιαὶς, ξυλιαὶς, κτλ.) » 'Ες ἔριν προήχθησαν· » Εἰς χεῖρας ἐχώρησαν (ἀφίκοντο). ils en vinrent aux mains (aux injures). ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατάντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! à quel point d'insolence est-il parvenu! ||. κατάντησε τέλος πάντων (τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀλεξάνδρȣ) εἰς δέκα χιλιάδαις δραχμαίς. » Προῆλθε τέλος εἰς μυρίας δραχμάς. ||. διότι ἔπρεπε 'να καταντήσουν ὅλα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τά πράγματα εἰς τὸν Καίσαρα. »Ἔδει γὰρ πάντα τὰ πράγματα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. ||. καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία καὶ 'να ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Θουκ.). «

Καταξεσχίζω, ῥ. μετ. »Διασπάω, διαῤῥήγνυμι, διασπαράσσω (-ττω). mettre en pièces, dilacérer.

Καταπάτι. »Ὑποστάθμη, ὑπόστασις, τὸ ὑφιστάμενον, ἰλὺς (ἡ). sédiment, lie, θ. fèces, θ. πλ. effondrilles, θ. πλ. dépôt (κυρ. τοῦ οὔρους). ||. τὸ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ), τρυγία. ||. τὸ — τοῦ 'λαδιοῦ, ἴδε Ἀμούργα.

Καταπείθω, ῥ. μετ. »Πείθω. persuader.

Καταπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. αὐτοπ. »Καθίσταμαι, ἐνδίδωμι, λωφάω, κατευνάζομαι. se calmer, s'appaiser, s'adoucir, ||. κατάπεσεν ὁ ἄνεμος (ἡ φλόγα, κτλ.). » Ἐκόπασεν, ἐνέδωκεν, ἐσβέσθη, ἀπεσβέσθη καὶ ἀπέσβη, ἐλώφησεν, ἐμαράνθη, ῥάων ἐγένετο. s'abattir, est abattu. ||. καὶ ἀφ' οὗ καταπέσῃ ἡ θάλασσα. » Καὶ τοῦ πελάγους ἀφυβρίσαντος.

Καταπιάνω (τὸ ἄλλ. Τρουπώνω, καὶ Τουρ. Τσατίζω), ῥ. μετ. »Διαῤῥάπτω. piquer, bâtir, faufiler, bagner. §. καταπιάνομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Ἐπιγειρίζομαι.

Κατάπιασμα (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα, καὶ Τουρκ. Τσάτισμα). » Διαῤῥαφή. piqûre, θ.

Καταπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Καταπίνω. avaler, engloutir. ||. ἔτυχε 'να καταπιῇ ἕνα 'ψαροκόκκαλον. » Ἀκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. ||. 'τὸν κατάπιεν ἡ γῆ. » Κατέδυ χανούσης αὐτῷ τῆς γῆς. il fut engouffré, ἴδε καὶ Σγίζω.

Καταπληγωμένος, η, ον. » Πληγῶν (» Τραυμάτων) ἀνάπλεως, κατατετραυματισμένος. couvert de blessures.

Καταπόδι, ἐπ. ἴδε Κατόπι.

Καταποδιαστά, ἐπ. »Ἀλλεπαλλήλως, οὐδὲν (μηδὲν) διαλείπων (-ουσα, -οντες) (κτλ.). sans interruption, en se succédant les uns aux autres.

Καταποδιαστὸς (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἡ, όν. » 'Επάλληλοι, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχιζῆνοι καὶ ἐπασσύτεροι (ποιητ.). qui se succèdent les uns aux autres.

Καταπολλὰ, ἐπ. ἴδε Πολλά.

Καταπονῶ, ῥ. μετ. » Καταγωνίζομαι, κατεργάζομαι, καταπαλαίω, καταπονέω (Πλουτ. Ἀλεξ. καὶ Διοδ. Σικελ. 1Δ', 22). venir à bout de.

Καταπρόσωπα, ἐπ. » Εἰς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. en face.

Κατάρα. » Ἀρὰ, κατάρα. malédiction, imprécation.

Καταραμένος, η, ον. »Κατάρατος, ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. maudit.

Καταρῆοῦμαι, Μ. (θὰ) καταρασθῶ (ἀόρ. Καταράσθηκα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτγ. Καταραμένος κτλ.), ῥ. ἀπρόθ. »Ἀρὰς τίθεμαι, ἐπαράομαι, καταράομαι, κατεύγομαι. maudire, faire des imprécations.

Καταῤῥάκτης (ἡ ἄλλ. Κλαβανή). »Καταῤῥάκτη (»Καταπακτὴ, »Ἐπιῤῥακτὴ) θύρα (» Εἴη δ' ἂν αὕτη, ἡ καταῤῥάσσουσα κλιμάκων ἄνω, καὶ δι' αὐτὸ λεγομένη κοινῶς Καταῤῥάκτης, « Εὐσταθ. 'Οδυσ. Χ. 126). trappe, θ.

Καταῤῥοὴ, πάθ. » 'Ρεῦμα, καταῤῥους-ου, καταῤῥοϊκὸν νόσημα. catarre, rhume, fluxion.

Καταῤῥοϊάζομαι, Μ. (θὰ) καταῤῥοϊασθῶ (ἀόρ. Καταῤῥοϊάσθηκα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτγ. Καταῤῥοϊασμένος), ῥ. αὐτοπ. » 'Ρευματίζομαι (Γαλην.), ῥευματίζομαι τὴν κεφαλὴν, καταῤῥοΐζομαι. s'enrhumer, ἴδε καὶ Καταιβαίνω.

Κατάρτι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας, ἐν Βασίλ. ὁ Πατρίκιος ἐν τοῖς Ναυμαγικοῖς). »Ἱστός. mât, arbre.

Κατάσαρκα, ἐπ. » 'Εν γρῷ, ἐπὶ γυμνοῦ (» Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Εὐαγγ.). à nu.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατασέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Διασύρω, καταλυμαίνω, κακῶς λέγω. médire, déchirer, détracter, ἴδε καὶ Κατηγορῶ.

Κάτασπρος, η, ον. »Ἐκλευκος, ὁλόλευκος (Παυσαν. Β'. 17), ἀκράτως (ἀκριβῶς) λευκὸς (Λκ.), περίλευκος, χιονοειδὴς, χιονόχρως, πάλλευκος (ποιητ.). tout blanc, parfaitement blanc.

Καταστάλαγμα, ἴδε Καταπάτι.

Κατασταλάζω, ῥ. μετ. ἴδε Λαγαρίζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ὑφίσταμαι (» Τὸ μὲν ἐπιπλεῖ, τὸ δὲ ὑφίσταται, « Θφρ.), ὑφιζάνω. déposer, reposer, rasseoir.

Κατάστασις (ἡ στάσις τῶν πραγμάτων). »Κατάστασις (Θκδ. Β', 68). situation, état. §. condition. ‖. πρέπει δὲ 'να παρατηρήσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εἶνε τῶρα αἱ ὑποθέσεις τοῦ Φιλίππου. »Ἄξιον δὲ λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου (Δημοσθ.).« ‖. βλέπετε ὅμως εἰς τί κατάστασιν εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἀπὸ τὴν ἀῤῥωστιαν. »Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. ‖. 'νά με φέρῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν. »Ἐμὲ ᾠδε διαθεῖναι (Ἡρόδ.).« ‖. 'τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν χειρότερη' κατάστασι'. »Τὰ χείριστα διετίθουν. ‖. διότι 'ξεύρετε βέβαια εἰς τί κατάστασιν ἔφερε τοὺς Ὀρχομενίους. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκεν. ‖. φοβούμενος μήπως γειροτερεύσῃ ἡ τωρινὴ κατάστασίς των. » Δεδιότες μὴ τῶν παρόντων ἔτι χεῖρω πράξωσι (Θκδ.). ‖. ἐπειδὴ ἡ τωρινή 'των κατάστασις ἀδύνατον 'να χειροτερεύσῃ »Ὡς τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χεῖρον (Θκδ.). §. (ἡ περιουσία, τὰ πλούτη). »Οὐσία, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα. fortune, θ. les biens, les richesses.

Κατωστατὸν (ὁ Τουρκ. Νισεστές· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21). »Ἄμυλον (τὸ) καὶ Ἄμυλος (ὁ). amidon, fécule.

Κατάστι(στοι)χον. »Γράμμα (δημόσιον, κτλ.), γραμματεῖον, ἀπογραφὴ, κατάλογος. inventaire, régistre, rôle, liste, θ. état, dévis, memoire. ‖. φέρε, παιδί, τὸ κατάστιχό' μου 'να ἰδῶ ποιὸν καὶ ποιὸν χρεωστῶ. »Ἔνεγκε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ὧν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω (Ἀριστοφ. Νεφ.).« ‖. γράφω (περνῶ, σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον. »Ἀπογράφω(-ομαι), ἐγ(ἀνα,-κατα)γράφω. inscrire, enrégistrer.

Κατατόπι (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Τακτικὰ), ἴδε Τοποθεσία. ‖. τὰ κατατόπια τοῦ 'σπιτιοῦ. » Διέδοξοι. les êtres (d'une maison).

Κατατρεγμός. »Διωγμός, ἐπήρεια. persécution.

Κατατρέγω (»Τῶν δὲ Κυνικῶν κατέτρεχεν Οὐλπιανὸς ὁ Τύριος, »Ἀθῆν. » Κατατρεχομένη δ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθη ἐλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα· » Πορθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων [ἡ Χερρόνησος] ἠναγκάσθη προστάτην ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, « Στράβ. Ζ', δ', 3), Μ. (θὰ) κατατρέξω (ἀόρ. Κατέτρεξα καὶ πθ. Κατατρέχθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κατατρεγμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Διώκω, καταδιώκω, ἐπηρεάζω. persécuter.

Καταφέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. ἴδε Καταπονῶ καὶ Κατορθόνω. §. 'τοῦ κατάφερε μιὰ' (ξυλιὰ' δηλ. ἢ γροθιὰ'), ἴδε Καταιβάζω.

Καταφεύγω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Προσ(»Κατα)φεύγω, προστρέχω. avoir recours, recourir, se refugier.

Καταφθάνω, Μ. φθάσω. » Συμφθάνω. joindre q. en courant.

Καταφοβίζω, Μ. ίσω. ‖. (ἡ μτχ.) Καταφοβισμένος, η, ον. » Περιδεὴς, περίφοβος, περιφόβως ἔχων.

Καταφρονεμένος, η, ον. »'Επονείδιστος, ἐξουθενημένος. méprisé.

Καταφρόνησις. »Περι(»Κατα)φρόνησις, ὄνειδος (τὸ), ἐξευδένωσις, φαυλισμὸς, ἐξευτελισμός. mépris.

Καταφρόνιο (»Μόν' τὄχω μάρα κ' ἐντροπῆ, τὄχω γιὰ καταφρόνιο, «

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄσμα δημοτ.), ἴδε Καταφρόνησις. §. τὸ καταφρόνιο' τοῦ κόσμου. »Ὄνειδος ἀνθρώπων ἢ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.).« la risée du monde.

Καταφρονῶ, ῥ. μετ. » Κατα(»Περι)φρονέω, ἐξουθενέω, φαυλίζω, καταφαυλίζω, ἐξουδενίζω(-όω), ἐξευτελίζω. mépriser, vilipender.

Καταφύγιον. » Καταφυγή, καταφύγιον, ἄσυλον, ἀποστροφή (Δημοσθ.), φύξιον, κρησφύγετον. refuge, recours, asyle.

Καταχαρούμενος, η, ον. » Παριχαρής. ravis (de joie).

Καταχνιά. »Ὁμίχλη, ἀχλύς, γνόφος. brouillard, brume (κυρ. τῆς θαλάσσης), θ. brouée.

Καταχρεωμένος, η, ον. » Κατάχρεως-ω. endetté, obéré, chargé (criblé) de dettes.

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ Καταχωνύω, ὅθεν ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Καταχωννυάζω'), ῥ. μετ. »Καταβροχθίζω. engloutir.

Καταχώνιασμα. »Καταβροχθισμός. l'action d'engloutir.

Κατεβάζω, ῥ. μετ.) (καὶ τὰ απ' Κατεβαίνω, ῥ. ἀμ.) αὐτῶν), ἴδε Καταιβάζω, Καταιβαίνω κτλ.

Κατεβαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος (Θκδ, Γ', 68). raser.

Κατεντρέπομαι (προφ. κοιν. Καταντρέπουμαι), ῥ. μσ. αὐτοπαθ. »Διαισχύνομαι. être tout confus (tout honteux).

Κατεντροπιάζω, ῥ. μτβτ. » Καταισχύνω. rendre q. tout honteux (tout confus).

Κατεξοδεύω, ῥ. μετ. » Καταναλίσκω. dilapider, épuiser.

Κατεργάρης (ὁ'λάμνων εἰς κάτεργον). » Τριηρήτης, ἐρέτης, ὑπηρέτης, ζυγίτης καὶ μεσόνεως (ὠνομάζετο ἰδιαιτέρως ὁ μεσαῖος), θαλαμίτης (ὁ πρὸς τὴν πρῴραν), καὶ θρανίτης (ὁ πρὸς τὴν πρύμνην). galérien. §. (μτφορ. ὁ ἀχρεῖος ἢ ἄξιος διὰ τὸ κάτεργον). »Βάραθρος, ὄλεθρος, κόβαλος, λοιμός, κεκροτημένος. forçat, scélerat, roué, franc coquin.

Κάτεργον. » Τριήρης (πεντήρης, ἑκκαιδεκήρης)-ους (ἡ), τριακόντορος (πεντηκόντορος κτλ.). galère, θ. trirème, θ.

Κατευόδιον (προφ. κοιν. Καταυόδιο'). » Κατευόδιον, κατευόδωσις. bon (heureux) voyage. ‖. κατευόδιο' (καὶ καταγρ.) καλὸ κατευόδιο' (φρσ. εὐκτ.). »Ἐπ' αἰσίοις σοι ὁ ἔκπλους στέλλοιτο! »Εὐπλοεῖτε! »Εὖ πάθωμεν! » Κατευοδοῖ ὁδός, ὑμῶν (Γραφ. Κριτ.)! bon voyage! (Σημ. τῆς ἐν πλεονασμῷ σημειωθείσης ἀνωτέρω καταχρήσεως παράδειγμα ὅμοιον προεσημείωσεν ὁ σοφὸς Κοραῆς ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. [Βατραχ. 1528] τὸ: » Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ. . . δέτε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν.«

Κατευοδόνω (προφ. κοιν. Καταυοδόνω), ῥ. μετ. »Εὐοδόω, κατευοδόω. conduire sous des heureux auspices.

Κατηγορία. »Ψόγος, μομφή, μέμψις, αἰτία, κατηγορία, ἔγκλημα, ὄνειδος (τὸ), ὀνειδισμός. blâme. §. (ἡ ψευδής). » Διαβολὴ ἢ συκοφαντία. accusation, calomnie, θ.

Κατηγορημένος, η, ον. » Ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. diffamé, malfamé.

Κατηγορῶ, ῥ. μετ » Κακῶς ἀγορεύω (λέγω), ψέγω, μέμφομαι, κατηγορέω, κακίζω, διασύρω, ὀνειδίζω. parler mal de, blâmer, médire, décrier, accuser, déchirer, censurer, diffamer, critiquer. §. »Αἰτιάομαι, ἐν αἰτίᾳ ποιέομαι, δι' αἰτίας ἔγω, αἰτίαν ἐπάγω. accuser. ‖. κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ. ‖. κατηγορῶ ψευδῶς. »Συκοφαντέω, διαβάλλω. callomnier. ‖. διότι ἐκεῖνος ὅ,που κατηγορεῖ τὸ ψήφισμα. » Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. ‖. κατηγοροῦμαι, παθ. »Κακῶς ἀκούω, αἰτίαν ἔγω, ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἰμί. ‖. κατηγορήθηκεν ὅτι 'πῆρεν ἄσπρα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. »Αἰτίαν ἔσχε χρήματα λαβεῖν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατηφορικὸς, ἡ, όν. »Κατάντης, πρανὴς, κατωφερὴς, ἐπικλινὴς (Θεκ.), κατακλινὴς (Διον. Ἁλικ.). qui va en pente, penchant.

Κατήφορος. » Τὸ κάταντες, τὸ πρανὲς, κατάβασις, καταβαθμὸς, κατωφέρεια. pente, θ. le penchant (versant) d'une montagne. ||. ηὗρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

Κάτι, ἀντων. (Ἀόρ. ἄκλ.). » Τἰς (ἀρσ. καὶ θηλ.), τἰ (οὐδ.). quelque chose. ||. θαῤῥοῦν πῶς κάτι εἶνε, (ἢ) πῶς εἶνε κάτι τί. » Δοκοῦντας εἶναί τινας· (καὶ ἐνικῶς) » Νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας (Πλάτ. Γοργ.).« ||. ἐπιθυμοῦσε 'να κάμῃ πλέον ἀπ' αὐτὸς κάτι τι. » 'Ερωτικῶς εἶχε τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. ||. ἤθελαν κάτι 'να 'ποῦν, (ἢ) 'να 'ποῦν κάτι τί. »Βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν (Θουκ.).« ||. ἀφ' οὗ 'τοῦ εἶπε κρυφὰ 'ς τὸ αὐτὶ κάτι τί. »Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δηποτοῦν (Πολυβ.). §. ἐπίρ. (παρεμφαντ.) κάτι ἐδῶ; » Τί δὴ σὺ ἐνταῦθα; ||. κάτι καλά! ἴδε Καλά.

Κατοικία. » Διατριβὴ, δίαιτα, οἴκησις, ἐνδιαίτημα, καταγώγιον, κατοικία, κατοικητήριον. demeure, θ. habitation, domicile, séjour.

Κάτοικος, ἡ. » Οἰκήτωρ, ἐνοικῶν, κατοικῶν, κάτοικος. habitant.

Κατοικῶ, ῥ. ἐμ. » Οἰκέω, διαιτάομαι, ἐνδιαιτάομαι, διατρίβω, τὰς διατριβὰς (οἰκήσεις) ποιέσμαι, κατοικέω, ἐνοικέω. demeurer, habiter, resider. ||. κατοικῶ ξεχωριστά. » Διᾴκισμαι, διοικέω (Ξενοφ.). avoir sa demeure à part.

Κατόπι, ἐπ. (τοπ.). » Κατόπιν, κατὰ πόδας (πόδα), ἐκ ποδῶν (ποδὸς), παρὰ πόδας. après, à la suite, à la piste (μεταφορ.). ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ κατόπι, (ἢ) ἔπεσε κατόπι 'του. » Κατὰ πόδας (»'Εκ ποδὸς) ἐδίωξε, παρὰ πόδας εἵπετο, μετεδίωξε. poursuivre, suivre à la piste. §. ἐπ. (χρον.), ἴδε Ὕστερα.

Κατοπινὸς, ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατόπιν (ἐφεξῆς), ἑπόμενος, ἀκόλουθος. suivant. ||. ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'να 'τοὺς κτυποῦν οἱ κατοπινοί. »Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

Κατορθόνω, ῥ. μετ. » Διαπράττομαι, ἐκπράττω, καταπράττω-ομαι (Ξενοφ. Ἑλλ.), πλέον ποιῶ (ἔχω), κατεργάζομαι, περαίνω, ἀνύτω(-ύττω,-ύω), κατορθόω, διοικέω(-ομαι), μηχανάομαι, παρασκευάζω. venir à bout de, parvenir, réussir. ||. κατώρθωσε 'να διορισθῇ καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνους, 'που στάλθηκαν 'να δώσουν τὴν εἴδησιν. » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. ||. εὐκολώτατα ἡμπορεῖς 'να 'τὸ κατορθώσῃς. » 'Ῥᾷστ' ἂν καταπράξαιο. ||. τίποτε 'δὲν κατορθόνουν τὰ μυρολόγια. »'Ες οὐδὲν οἱ γόοι περαίνουσιν· » Οὐδὲν πλέον ποιοῦσιν· » Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο (Ἰλ. Ω)«. les gemissements n'avancent à rien (ne servent de rien). ||. καὶ ἤθελαν 'τὸ κατορθώσῃ ἐὰν ἐγὼ 'δὲν ἐπρόσεχα. » Κἂν ἐξέπραξαν, εἴπερ ἐγὼ κατημέλησα (Εὐστάθ.).« ||. ἐπειδὴ ὅμως 'δὲν 'μποροῦσαν 'να κατορθώσουν τίποτε. »'Επεὶ δ' οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύττειν· »'Ως δ' οὐδὲν ἦνυον (Δημοσθ.).« ||. αὐτὸς δὲ τί κατορθόνει ὕστερα; » Ὁ δὲ διοικεῖτα μετὰ ταῦτα αὐτοσί, τί ποτ' ἐστι; θεάσασθε.

Κατόρθωμα. » Ἄθλος, ἀριστεία, πρᾶξις, ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα, κατόρθωμα. exploit, trait de courage.

Κάτος (Λατιν. » Κάττης, κάττου, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος,« Σουίδ.), ζ. » Αἴλουρος (ὁ κατοικίδιος, οἰκογενὴς, οἰκόσιτος), γαλῆ (ἡ ἄῤῥην). chat.

Κατοῦδι (τὸ μικρὸν τῆς κάτας). »Γαλιδεύς. châton, minet.

Κατούρημα. » Τὸ οὐρεῖν (ἐνουρεῖν). pissement. §. ἴδε Κάτουρον.

Κατουρλᾶς, οῦ, ἄδικον. »'Ουρητίας. pisseur, pisse-en-lit, pissenlit.'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατουροκάνατον) , ἀγγ. »Ἀμίς,
Κατουροκούμαρον (οὐράνη, οὐροδόχη , οὐροδογεῖον. pot à pisser, pot de chambre.

Κάτουρον (τὸ ἄλλ. Κατρουλιόν). » Οὖρον, οὖρημα. urine , θ. pissat.

Κατουρῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οὐρέω. pisser, uriner. ‖. κατουρῶ τινα. » Προσουρέω (Δημοσθ. κατὰ Κον.). §. κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου δηλ. ἡ εἰς τὸ στρῶμά μου), ῥ. μεσ. καὶ αὐτοπ. »Ἐνουρέω (»Πηγάνου τὸ σπέρμα φρύξας , δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται,« Διοσκορ.). ne pouvoir retenir son urine. §. κατουρηοῦμαι (ἔχω ἀνάγκην 'να κατουρήσω). » Οὐρητιάω , οὐρησείω. être pressé par le besoin de pisser.

Κατόχι (τὸ Τουρκ. Ζεγκὶ τῆς σέλλας). » Ἀναβολεύς. étrier.

Κατρακύλι. »Κυλιστὸν, κύλινδρος, *κύλιστρον. rouleau.

Κατρακύλισμα. » *Κατακύλισις, *κατακυλισμός. l'action de faire rouler (de se rouler) de haut en bas.

Κατρακυλῶ, ῥ. μετ. »Κατακυλίω. rouler (faire rouler) de haut en bas. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κατακυλίομαι. se rouler de haut en bas. ‖. κατρακυλοῦσαν καταπάνω 'τους κοτρώναις τὸν κατήφορο. » 'Επεκυλίνδουν πέτρους ἐπ' αὐτοὺς εἰς τὸ κάταντες,« Ξνφ.

Κατρέφτης, ἴδε Καθρέπτης.

Κατσαρὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Σγουρός.

Κατσιάζω , ῥ. μετ. καὶ ἀμ. , ἴδε Ζουριάζω.

Κάτσιασμα, ἴδε Ζούρα.

Κατσιασμένος, η, ον (ζῶον ἢ φυτὸν), ἴδε Ζουριασμένος. §. (ῥοῦχον) » Δυσέκπλυτον, δυσέκνιπτον. difficile à laver.

Κατσίκα) ('Ο Κορ. ['Ατ. Τόμ. Δ'],
Κατσίκι) διορθόνων γωρίον τι τοῦ Δουκαγγ., λέγει ὅτι οἱ Οὔγγαροι ὀνομάζουν τὴν Κατσίκαν Ketschke ἐκ οἱ Γερμανοὶ Kitze· εἰς δὲ τὴν παλαιὰν Ἀγγλοσαξονικὴν διάλεκτον ἡ Κατσίκα λέγεται Ticken, ὅθεν ὁ αὐτὸς Δουκάγγ. ἀναφέρει ἄλλην γλῶσσαν: » Τήκεννα τὰ κατττίκια «), ζ. ἴδε 'Γίδα.

Κατσικάκι. » 'Ερίφιον (σώζεται ἡ λέξις). chevreau.

Κατσικήσιος, α, ον, ἴδε 'Τιδήσειος.

Κατσιποδιὰ) (ἀντὶ Κακηπόδι-
Κατσιπόδιασμα) σμα, ἴδε Ποδαρικόν), ἴδε Κακομοιριά.

Κατσιποδιάζω, ῥ. οὐδ.) , ἴδε Ἀ-
Κατσιποδιάρης, α, ικον) τυχος.

Κατσοῦφα (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατήφεια , στυγνότης, βαρύτης ἐπισκηνίου, σκυθρωπότης , σκυθρωπασμὸς, τὸ σκυθρωπάζειν, σύστασις (συναγωγὴ) προσώπου . mine renfrognée (rébarbative), air rechigné (rembruni), le sérieux.

Κατσουφιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατηφιάω. »Σκυθρωπάζω, στυγνάζω , συνοφρυόομαι , συμπίπτει μοι (μου) τὸ πρόσωπον, συνάγω (συνίζημι) τὸ πρόσωπον, σασπάω (συνάγω, συννεύω) τὰς ὀφρῦς , σκυθρωπῶς ἔχω, (καὶ μεταφορ.) συννέφω καὶ συννεφέω (»'Ως εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο, διατὶ συννένοφε;« Δίων Κάσ.) . se refrogner (remfrogner), se rembrunir, rechigner , froncer les sourcils, avoir la mine renfrognée (rébarbative). §. ὁ καιρὸς 'τὰ κατσούφιασε (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Χάλασε καὶ Συννέφιασε) . » Τοῦ ἀέρος συνισταμένου (Πλούτ . Ἀντ.).«

Κατσούφιασμα, ἴδε Κατσοῦφα.

Κατσουφιασμένος, η, ον. »Κατηφὴς, σκυθρωπὸς, στυγνάζων , συνωφρυωμένος, κατηφιῶν, συμπεπτωκὼς τὸ πρόσωπον , συνεστηκότι τῷ προσώπῳ. serieux , morne , sombre, triste, qui a un visage renfrogné (etc.).

Κάτω (προφ . κοιν . Κάτου) , ἐπ. (τοπ.). »Κάτω, γαμαὶ, κατὰ (εἰς τὰς συνθέσεις). en bas, à bas. ‖. πέφτω (ῥίχνω, κτλ.) κάτω. »Καταπίπτω (-βάλλω κτλ.). ‖. κάτω-κάτω , ἐπ. ὑπερθ . » Κατωτάτω (ἴδε καὶ 'Επ -

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄνω). ||. τὸ κάτω-κάτω τί μὲ κόφτει; ἴδε Ὕστερα. ||. ἀπὸ δυὸ χρόνων καὶ κάτω. »Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω (Εὐαγγ.).« de l'âge de deux ans et au dessous.

Κατῶγι,» Κατώγε(γει)ον καὶ Κατάγαι(γει)ον καὶ Πρόσγειον (οἴκημα). habitation (chambre, appartement) qui est au rez-de-chaussée.

Κατωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Κατωσένδονον. »Ὑπόστρωμα, ἐγκοίμητρον, ὑπόβλημα. drap de dessous.

Κατώτερος, η, ον. »Ἐλάσσων(-ττων), ἧσσων(-ττων), ὑποδεέστερος, δεύτερος (»Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος,« Λουκιαν.), δευτερεύων, τὰ δεύτερα φερόμενος, ὕστερος. inférieur, moindre. §. subalterne. ||. εἶμαι κατώτερός 'του. »Ἐλαττοῦμαι αὐτοῦ, τὰ δεύτερα (δευτερεῖα) φέρομαι, μειονεκτέω, ἔλαττον (μεῖον) ἔχω, ἀπολείπομαι, δευτερεύω (»Δευτερεύει τοῦ Κυπρίστὸ Αἰγύπτιον σάμψυχον,« Διοσκορ.).

Κατῶφλι. »Οὐδός. seuil, pas.

Καυκαλήθρα, φ. »Καυκαλίς, (καὶ εἰς μερικὰ λεξικὰ, ἂν 'δὲν ἦνε σφάλμα,) βαύκαλις (,ἐξηγούμενον, »Ποῦς ἀλεκτόρειος, ὄμλ. = Ἀλεκτροπόδιον· ὅθεν ἴδε καὶ παρβλ. Περδικοπάτημα), καῦκος. herbe musc, caucalier.

Καύκαλον (τὸ τσώφλοι' τῶν ὀστρακοδέρμων. Καύκαλος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἀθήναιον [σελ. 412], ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, ῥήτωρ, γράψας Ἐγκώμιον εἰς Ἡρακλέα, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐβρέθη καὶ τὸ »Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει;). »Ὄστρακον, κῦτος, κόγχη καὶ κόγχος. coquille, θ. ||. τὸ καύκαλον τοῦ ἀστακοῦ (τοῦ παγουριοῦ κτλ.). »Τὸ κέλυφος (Ἀρστ.). ||. τὸ καύκαλον τῆς γελώνας. » Χελύ(λώ)νιον. écaille de tortue, θ. carapasse, ἴδε καὶ Μπαγᾶς (εἰς τὸ Παράρτημα.). §. (τὸ κόκκαλον τοῦ κεφαλιοῦ). »Κρανίον, crâne, têt.

Καυκὶ (ἐκ τοῦ) »Βαυκίον (τὸ ξύλιον ποτῆρι), κύλιξ (»καυκίον παρ' ἡμῖν, κάλυξ ἴσως κύλιξ] δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς,« Σουίδ.), ἴδε Γαβάθα καὶ Ποτῆρι. §. (συνεκδοχ. ὁ δίσκος, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς). »Πλάστιγξ (ἡ). bassin, plateau. §. (τὸ ἐπάνω βαθουλὸ' κόκκαλον τοῦ γόνατος).»Ἐπιγονατὶς, μύλη, ἐπιμυλίς. rotule. θ.

Καϋμένος (ἐκ τοῦ Κεκαυμένος), η, ον. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον μεταφορικῶς, συνήθ. μὲν ὅταν, λυπούμενοί τινα, 'τὸν ἐλεεινολογῶμεν, καταχρ. δὲ καλόταν θέλωμεν 'ναχαϊδεύσωμεν. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πλάτωνος, αἱ γυναῖκες μάλιστα, μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ αἱ Κωνσταντινοπολίτιδες σήμερον ὡς χαϊδευτικὴν καὶ οἰκιακὴν προσφώνησιν, συχνότατα τὸ) »Τάλαν, ὦ τάλαν, μέλε, ὦ μέλε, κτλ. ||. ὦ τὸν καϋμένον! » Ὦ, δείλαιος!

§. ὁ καϋμένος! »Δείλαιος! ἄθλιος! le pauvre homme! le pauvret!

Καϋμὸς (ἦἄκρα λύπη). »Περιωδυνία. grande anxieté (peine, douleur).

Καύσιμον (προφ. κοιν. Κάψιμον). »Καῦσις (»Μοχθηρὰ δὲ τὰ ξύλα καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν,« Θεοφρ. Φυτ. Γ'). brûlure, θ. brûlement. §. »Πυρπόλησις, κατάφλεξις, ἐμπρησμός. embrasement. καύσιμον τοῦ φαγιοῦ. » Πρόσκαυσις (Πλούτ. π. ἀοργησ.). §. (συνεκδοχ. ἡ πληγὴ τοῦ καυσίματος, ἢ τὸ καμμένον μέρος). »Ἐπίκαυμα, πυρίκαυτον (»Ποιεῖ δὲ πρὸς πυρίκαυτα,« Διοσκορ.). brûlure, θ.

Καυτερὸς, ἡ, όν. »Διάπυρος, πυ-

Καυτὸς ῥώδης, διακαὴς, περιφλεγὴς, καυστηρὸς, φλογερὸς, φλογώδης. ardent, brûlant.

Καύτρα (ἡ), (τὸ καμμένον φτίλι, τὸ κάκκαβον τοῦ λύχνου). »Ἄπτρα. lumignon.

Καυχησιάρης. »Ἀλαζὼν, κομπαστὴς, μεγάλαυχος, κομπορρήμων, αὐχηματίας, καυχηματίας, κομπώ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δης. hableur, vartard, ἴδε καὶ Μεγαλόλογος.

Καύχησις. » Ἀλαζονία, κόμπος, κομπορρημοσύνη, κομπασμὸς, μεγαλαυχία, καύχησις, νεανίευμα, γαυρίαμα. vanterie, fanfaronade, θ. ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τὸ: ||. Μεγάλα λόγια).

Καυχη(χι)οῦμαι, Μ. (θὰ) καυχηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]καυχήθηκα), ῥ. ἀποθ. (ἐκ τοῦ) » Καυχάομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχέω, καταλαζονεύομαι, αὐχέω, ἐπαίρομαι, νεανιεύομαι. se vanter, habler, se targuer, faire gloire de, tirer vanité de, triompher. §. »Σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, γάννυμαι, λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, ἐγκομβόομαι, μέγα φρονέω, γαυριάω, γαυρόομαι, εὔχομαι (ποιητ.), βρενθύομαι. se glorifier, se faire honneur de.

Καψαλίζω (τὸ ἄλλ. Τσουρουφλίζω), ῥ. μετ. »Σποδίζω (Διόδ. Γ', 25), περικαίω, παροπτάω, περιφλύζω, ἐπιτύφω, φλογίζω, εὐω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) havir, ἀφεύω (Ἀριστοφ.). griller, rissoler, flamber.

Καψάλισμα. » Παρόπτησις, φλογισμὸς, θύψις. l'action de flamber, etc.

Κάψιμον, ἴδε Καύσιμον.

Κάψι (ἀντὶ Καῦσις, ἡ μεγάλη ζέστη). »Καύσων, καῦμα. ardeur, θ. ||. μεγάλη (ὑπερβολικὴ, ἀνυπόφερτη) κάψι'. »Φλογμὸς, πύγος (τὸ), φλόγωσις. chaleur étouffante (accablante etc.). ||. κάψι' τοῦ παραξυμοῦ, ἴδε Θέρμη.

Καψόνω, ῥ. αὐτοπ. » Καυσόομαι, καυματίζομαι. avoir grand chaud.

Καψούρα (πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν γεννημάτων), ἴδε Καπνιά.

Κεδρακούκκουτσον, κ. » Ἀρκευθὶς (ἡ). genièvre.

Κέδρος, δ. (εἶνε δύο εἰδῶν, τὸ μὲν, κυπαρισσοειδὲς, χωρὶς ἀγκάθια). »Κέδρος (ἡ), κέδρος τοῦ Λιβάνου. cèdre. §. (τὸ δὲ ἀγκαθωτὸν, τὸ Τουρκ. Ἀρδίτσι, καὶ κοινῶς ἐν Ἑλλάδι, κέντρος.) »Ἀρκευθος, ὀξύκεδρος (ἡ), κέδρος ἡ μικρὰ (Διοσκορ. ἡ ὁποία εἰς ἰατρικόν τι. Γλωσσάρ. ὀνομάζεται Χαμαίκενδρος). genevrier, genièvre. cade.

Κειτάμενος, η, ον. » Κλινήρης, κλινοπετὴς, κατάκοιτος, (Γρφ.) βεβλημένος, (ᾧ πληρέστερον) ἐπὶ κλίνης βεβλημένος (» Εἶδεν αὐτὴν βεβλημένην, καὶ πυρέσσουσαν, « Εὐαγγ.) alité.

Κελλάρης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος), ισσα. »Ταμίας (ὁ), ταμία (ἡ), οἰκονόμος (ὁ καὶ ἡ), σιτομέτρης, σιτοποιὸς (ἡ). maître d' hôtel, dépensier, menagère, θ.

Κελλάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος). »Ταμεῖον καὶ Ταμιεῖον, ὀψοφυλάκιον, ἐδεσματοθήκη, ὀψών. office, θ. garde-manger, dépense, θ. cellier.

Κελλί. »Θάλαμος, κοιτών. cellule, θ.

Κενόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) Κενόω (Ἡ λέξις ἐφυλάχθη μόνον εἰς τὸ μετάγγισμα τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὴν χύτραν εἰς τὰ πινάκια). »Μετεράω, μετακενόω (»"Ελαβε τὸ τήγανον, καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤθελε φαγεῖν,« Γρφ. Βασιλ. Β', ιγ', 9), μεταγγίζω, διαγγίζω. servir les mets dans les plats.

Κέντημα (τοῦ ὑφάσματος μὲ τὸ βελόνι). » * Ποικιλμὸς, * ῥαφίδευσις. broderie, θ. §. (τὸ τρύπημα, σούβλισμα, [καταχρ. τσύμπημα] μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ., καὶ τὸ [καταχρ. ἐπίσης] δάγκαμα τῆς μέλισσας, τοῦ σκορπιοῦ κτλ.). »Νύξις, νυγμὸς, νυγμὴ, νῦγμα, κέντημα. piqûre, θ. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κεντημένος, η, ον). »Ποικίλος, ἐν-

Κεντητὸς, ἡ, ὁν } υφασμένος, ῥαφιδευτὸς (Γραφ.), διηνθισμένος, ἀνθι(θει)νὸς καὶ ἄνθινος, κεντητὸς (Ἐπικτ. Ἐγχ.), ζωωτὸς (ὅταν ἔχῃ ζώων σχήματα), στρουθωτὸς (ὅταν ἔχῃ πουλιῶν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν) * κλαδωτὸς (ὅταν ἔ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χῃ κλαδιῶν). brodé, ouvré (κυρ. διὰ τὰ ὑφασμένα).

Κεντίδι (τὸ ἄλλ. Πλευμίδι ἢ Ἐμπλι. ᾠ γεν. Κλαδί). »Ποίκιλμα. broderie, fleur, θ. fleuron, feuillage, ramage (κυρ. ὅταν παρασταίνῃ κλαδιά).

Κεντήστρα (ἡ). » Βελονοποικίλτρια. brodeuse, θ.

Κεντρὶ, ἴδε Σουβλί.

Κεντρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Φελιάζω.

Κέντρωμα, ἴδε Φέλιασμα.

Κεντῶ (ὕφασμα μὲ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ποικίλλω, ἐνυφαίνω, ῥαφιδεύω, ἐμπάσω. broder, brocher. §. (τρυπῶ [καταχ. τσυμπῶ] μὲ τὸ βελόνι, ἀγκάθι, κτλ.). »Κεντάω, νύσσω(-ττω). piquer. ||. 'τὸν κέντησεν (καταχρ. δάγκασεν) ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς, κτλ.). »'Επλήγη ὑπὸ μελίσσης (κτλ.). il fut piqué par une abeille. ||. κεντῶ (κτυπῶ μὲ τὰ πτερνιστήρια) τὸ ἄλογον 'να περπατῇ. »Μυωπίζω. aiguillonner. §. (μεταφορ. παρακινῶ τινα), ἴδε Παρακινῶ.

Κένωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Μεταγγισμὸς καὶ μετάγγισις (ὄψων, ἐδεσμάτων), μετακένωσις. l'action de servir les mets dans les plats.

Κερὰ (ἐπίθετον, διδόμενον πρὸς τιμὴν εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν μόνον εἰς ταῖς γερόντισσαις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν 'Ελλάδα μεταχειρίζονται τὸ Θειά· οἱ παλαιοὶ εἶχον τὸ Ματᾶ). »Δέσποινα, κυρία, madame. §. (σχετικῶς ἡ οἰκοκυρὰ ὡς πρὸς τὰς δούλας 'της). »Δέσποινα, οἰκοδέσποινα, κεκτημένη (Λουκιαν. 'Εταιρ. Διαλ.). la maitresse de la maison.

Κεραμιδάδικον). »Κεραμεῖον, κεραμιδαρειὸν (ραμεικόν. tuilerie.

Κεραμιδᾶς. »Κεραμεὺς, πηλοπλάθος, πηλουργὸς, χυτρεύς. potier. §. tuilier.

Κεραμίδι. »Κέραμος (στεγαστὴρ ἡ κοῖλος. 'Η λέξις διεσώθη μόνον εἰς τὴν παροιμίαν: » 'Ο πηλὸς ἂν 'δὲν δαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται), κεραμὶς (ἡ). tuile, θ. enfaiteau. ||. τὰ κεραμίδια (συνεκδ. ἡ κεραμιδοσκέπαστη τοῦ 'σπιτιοῦ στέγη). »Κέραμος, κεραμωτὸν κατάστρωτον (Πολυβ.), κεραμωτὴ στέγη (Στράβ.). faitière, θ. ||. κομμάτι κεραμιδιοῦ. »'Οστρακον. tuileau. ||. φτυάνω κεραμίδια. »Κεραμεύω. fabriquer des tuiles.

Κεραμιδόνω, ῥ. μετ. » Κεραμόω, κεραμιδόω. enfaiter.

Κεραμιδόγωμα. » Κεραμῖτις (γῆ). terre à potier.

Κεραμίδωμα. »*Κεραμίδωσις, *κεράμωσις. enfaitement.

Κερασηὰ, δ. »Κέρασος (ὁ). cerisier, griottier.

Κεράσι, 'πωρ. »Κέρασιον. cerise, θ. griotte (τὸ γονδρὸν, γλυκὸν καὶ μαῦρον), θ. bigarreau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κέρασμα. »Οἰνοχοΐα, οἰνοχόημα. l'action de verser à boire.

Κεραστής. »Οἰνοχόος. échanson, qui verse à boire.

Κερατᾶς (ἴδε Κέρατον. Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς συνέγραψε καὶ πραγματείαν, ἐπιγραφομένην: Πόθεν τὸ τοῦ Κερατᾶ ὄνομα). » Κερασφόρος (»Τὸ δὲ κατὰ τοῦ κερασφόρου Πανὸς συντελέσαν ποτέ τινι εἰς ὁμηρόκεντρον, ῥηθήσεταί ποτε σκωπτικῶς καὶ κατὰ Πανικοῦ ἀνδρὸς κοινότερον, »Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει,« Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 109. »Καὶ σκῶμμα δὲ ἔστιν ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, ἐκ τῆς ἐλάφου παρηγμένος καὶ συγκεκομμένος, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός· δριμύτερον δὲ τούτων εἰ ᾠ δειλὸς, ἔτι δὲ ᾠ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος,« 'Ο αὐτ. Ἰλ. Π. 745), κερατοφόρος, κερατίας, κεράμβυξ, κεράμβολος. cocu.

Κέρατον. »Κέρας-ως (τὸ). corne, θ. bois (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ). §. ἡ γυναῖκά 'του τοῦ ἔβαλε τὰ κέρατα (φρσ. μεταφορ., τῆς ὁποίας ἀνάλογόν τι ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀρτεμίδωρον βιβλ. ΙΑ) »'Η γυνὴ σου πιρνεύσει καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κέρατά [ἴσως κερατᾶν σε] σοι ποιήσει. sa femme le coiffa etc. ||. ἡ ἐλαφίνα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα. »Ἡ χρυσόκερως ἔλαφος. la biche aux cornes d'or.

Κερατόνω, ῥ. μετ. (μεταφορ.), ἴδε Κέρατον.

Κερατσα). (Σημ. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸ ἑβδομήντα χρόνων ἡ λέξις ἦτον ἀκόμη' συνώνυμος τοῦ Κερά: τώρα μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, χαρακτηρίζουσα τὰς κενοδόξους γυναῖκας, ὅσαι, παρὰ τὴν δύναμίν 'των καὶ παρὰ τὸν καιρὸν, φιλοτιμοῦνται γελοίως 'να μιμηθοῦν τὰ φερσίματα καὶ τοὺς λόγους τῶν καλλητέρων 'των. Τὸ ἴδιον ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν λέξιν précieuse, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ ἀθάνατος Μολιέρος ἐπέγραψεν οὕτω μίαν 'του κωμῳδίαν. Οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον, φαίνεται, λέξιν ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸ τὸ γελοῖον ἦθος: ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνίδων μας εἶθε 'να καταστήσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς περιττὴν τοῦ λοιποῦ τὴν ἀνάγκην 'της). »Πέρπερες. affectée, pimbêche, mijaurée, bégueule.

Κερατσιτσιὰ (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ ἐπιτετηδευμένον καὶ περίεργον ἐν λόγοις (πράξεσι, σχήμασι), πλάσμα καὶ σχηματισμὸς φωνῆς (προσώπου καὶ.), περπέρεια καὶ περπερία. affeterie, affectation.

Κερδίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Κερδαίνω, ἐργάζομαι (»'Εργασαμένοι δὲ Διοδότου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα,« Λυσ.). gagner, profiter. ||. ἐκέρδισε πολλὰ (χρήματα) μὲ τὴν τέχνη' 'της. »Πολλὰ ἐργασαμένην ἀπὸ τῆς τέχνης. ||. καὶ ὅ,τι κέρδιζε κάθε φορὰν ἀπὸ τὴν τέχνη' 'του. »Καὶ τὸ γιγνόμενον ἑκάστοτε αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης. ||. τί κέρδισεν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; »Τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; quel fruit a-t-il retiré de la philosophie? ||. τί κέρδισες μὲ τοῦτο; »Τί σοι πλέον γέγονεν ἐκ τούτου; que vous en a-t-il revenu? ἴδε καὶ Κατορθόνω καὶ 'Ωφελῶ. §. κερδίζω τὴν κρίσι' μου. »Αἱρέω (τὴν δίκην), ἀναιρέομαι. gagner sa cause. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν 'του. »Εἶλε τὴν δίκην. on lui a adjugé gain de cause.

Κέρδος (τὸ). » Κέρδος (τὸ), ἐργασία (»Τῶν ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων ταῖς τέχναις,« Ξεν. Ἀπομν.), τὸ γιγνόμενον, διάφορον (»Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη,« Ἀρς. Οἰκον.), χρηματισμός. gain, profit, avantage, fruit, revenant bon, lucre, benéfice.

Κερένιος (ὁ ἄλλ. Ἁγιοκερένιος), α, ον. » Κήρινος, κηρόπλαστος. de cire, ciré.

Κερὶ (τὸ ἄλλ. Ἁγιοκέρι). » Κηρὸς (ὁ Τυρρηνικὸς ἦτον καὶ τὸ πάλαι προτιμότερος τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ τώρα ὁ Οὐενετικὸς), κηρίον. cire, θ. ἴδε καὶ §. Λαμπάδα.

Κερνῶ, Μ. (θὰ) κεράσω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Κιρνάω ἢ Κεράω. » 'Εγχέω, οἰνοχοέω. verser à boire.

Κερόπανον (ὁ Τουρκ. Μουσαμμᾶς). *»Κηρυφάνιον. du bougran.

Κεφαλάγκαθον (ὀνομάζεται κοινῶς ὁ) » Σκόλυμος (διότι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, »Καυλὸν ἀνίησι μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ κεφαλὴ ἀκανθώδης,«), ἴδε Σκόλυμπρος.

Κεφαλάκι. » Κεφαλίς, κεφάλιον. petire tête. ||. κεφαλάκι τυριοῦ, (ἢ) κεφαλάκι τυρί. »Τυροῦ τροφάλλιον, τροφαλλίς.

Κιφαλαρηὰ (ἡ), εἶδος ὀψαρίου, (ἄλλως) Κεφαλᾶς, ἴδε Συνόδι. 2) (ὁ σφοδρὸς κεφαλόπονος), ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, ὀρθότερον νομίζω 'να γράφηται Κεφαλαργιὰ, ὡς ἐκ τοῦ) »Κεφαλαλγία.

Κεφαλάρι. ||. τὸ τοῦ ὑφάσματος καὶ ἰδίως τῆς ζώνης. »Ἀκροζώνιον. ||. τὸ τοῦ νεροῦ, ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλᾶς. »Μεγαλοκέφαλος. qui a une grosse tête. ||. (ὡς οὐσ.) εἶδος ὀψαρίου, ἄλλως Κεφαλαρηὰ, ἴδε Συνόδι.

Κεφάλι (ὁ Πλούτ. Συμποσιακ. Β'. ἀναφέρει πλῆρες τὸ) » Κεφάλιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κεφαλὴ, κάρη κάρα καὶ κάρηνον (ποιητ.). tête, θ. ||. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι. »'Εγκύπτω. donner

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

tête baissée (à corps perdu), ἴδε ᾧ Κατακέφαλα. ||. Οὐδὲν σηκόνω κεφάλι (ἀπὸ ταῖς δουλειαῖς, ἀπὸ τὸ βιβλίον κτλ.). »Οὐδ' ἀνανεῦσαί μοι ἐξεγένετο« »Ὅλος πρὸς τοῖς βιβλίοις ὤν. collé sur les livres. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου (φρσ.). »Τὴν κεφαλὴν παρατίθεμαι. je parie ma tête a couper (qui est la gageure d'un fou). ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκὶ (φρσ.), ἴδε Βάλλω. §. (συνεκδοχ.). Ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, γίδια, πρόβατα, κτλ. »Κτήνη, θρέμματα. il a (il possède) tant de chefs (pièces). §. ἕνα κεφάλι λάχανον. » Κράμβης κεφαλίς. pomme de chou. ||. τὸ κεφάλι τῆς παππαρούνας. »Κωδία (» Κουδέα, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.. Εἰδ. ΙΑ'. 56, ἐλέγετο κοινῶς καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), (ὁ Ὅμηρ. 'τὸ ὠνόμασεν ὡσαύτως) κάρα (»Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλλει«). tête de pavot. ||. κεφάλι σκόρδον (ἡ) σκόρδου. »Γελγὶς (ἡ), κεφαλὶς, ἄγλις-ιθος (ἡ), μώλυζα. tête d'ail. ||. κεφάλι τυρὶ (ἡ) τυριοῦ. »Τροφαλλὶς (τυροῦ). pièce de fromage. ||. κεφάλι ζάχαρι. » Κῶνος σακχάρου. pain de sucre. §. (τὸ διάφορον καὶ τὸ κεφάλι). » Κεφάλαιον (»Ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον,« Πλάτ. Νομ. Η'), ἀρχαῖον. capital, fond, principal.

Κεφαλιάτικον. » Ἐπικεφάλαιον, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) μετοίκιον. capitation, θ.

Κεφαλόβρυσον (ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλοκόλωνον, ἴδε Κεφαλόστυλον.

Κεφαλόπονος (ὁ ἄλλ. Πονοκέφαλος), πάθ. » Κεφαλαλγία, κεφαλῆς ἄλγημα (Παυσαν.), κεφαλαία (ἰδιαιτ. ὁ χρονικὸς καὶ δυσίατος), ἡμικρανία (ὅταν πονῇ μόνον τὸ 'μισὸ' μέρος). mal à la tête, migraine, θ. ||. εἶνε μὲν νόστιμον, φέρνει ὅμως κεφαλόπονον. »Ἡδὺ μέν, κεφαλαλγὲς δὲ (Ξενοφ. Ἀναβ. Β'). «

Κεφαλόπουλον, 'ψ. ἴδε Γυλάρι.

Κέφαλος, 'ψ. » Κέφαλος (κυρ. ἡ Σφυρίδα), ἴδε τὴν λέξιν. muge, meuge, meunier; tétard, cabot καὶ chabot; muxon, chelue, same.

Κεφαλόστυλον (ἀντὶ Στυλοκέφαλον). »Κιονόκρανον, ἐπίκρανον. chapiteau (d'une colonne).

Κεφαλοτράπεζον. » Ἡ ἀνωτάτω (πρώτη) χώρα, πρωτοκλισία (» Ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν,« Εὐαγγ.), προεδρία, ὑπατικὴ χώρα (Πλούτ.). le haut bout de table, la place d'honneur. ||. βάλλω (καθίζω) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνω. donner la prémière place (la main) à table. ||. κάθομαι 'ς τὸ κεφαλοτράπεζον. »Προκατακλίνομαι. avoir (s'asseoir à) la prémière place à table.

Κεγρὶ, γέν. » Κέγχρος (ὁ καὶ ἡ). millet. ||. κεγρὶ τῆς Ἰταλίας, ἴδε Καλαμπόκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κηκίδι, ἰατρ. (ἀπὸ τοῦ) » Κηκίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κηκὶς-ίδος (ἡ). noix de galle, θ.

Κηλαΐδισμα (ἀπὸ τοῦ) »Κελάδημα. » Ὠδή. chant (des oiseaux), ramage.

Κηλαϊδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κελαδέω (»Εὔηγα κελαδοῦσι,« Λουκιαν.), »Ἄδω. chanter.

Κῆπος (τὸ Τουρκ. Μποστάνι ἢ ὁ Μπαγτσές). » Κῆπος, φυτώριον, φυτοκομεῖον, λαχανόφυτον ἢ δενδρόφυτον, φυταλιά. potager, verger, ἴδε καὶ Περιβόλι.

Κηροψάλιδον (τὸ ἄλλ. Ψαλιδοκέρι), ἐργ. ('Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη, ἂν καὶ 'δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ἴσως ὁ) »Ἐπαρυσὶρ ἡ Ἐπαρυσὶς (τῆς Γρφ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς κηροψάλιδον). mouchettes, θ. πλ.

Κήρυκας, (ἀπὸ τοῦ) »Κήρυξ-υκος (ὁ Διαλαλητὴς [ἴδε τὴν λέξιν]. ὀνομάζεται, κατὰ συνεκδοχικὴν μετωνυμίαν, εἶδος θαλασσινοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν αὐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴν αἰτίαν) » Κήρυξ (ὠνομάζετο). buccin. (Εἰς τὸ αὐτὸ γένος ὑπάγεται καὶ ἡ) »Πορφύρα (ἄλλο εἶδος θαλασσινοῦ). pourpre, ἴδε ᾧ Κοχλιός.

Κιβοῦρι, ἴδε Ξυλοκρέββατον.

Κιθάρα, ἐργ. μουσ. »Κιθάρα. guithare ἢ guitare, θ.

Κίλικας (ἢ Κοίλικας ἢ Κύλικας), πάθ. » Αἱμαλὼψ (Ἱπποκρ.), ᾽αἱμαλωπὶς, ἡ ᾽αἱμαλωπία.

Κινδυνεύω, ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω. courir risque (fortune, hasard). ‖ . κινδυνεύω τὴν ζωήν μου. » Τὸν περὶ ψυχῆς (σωτηρίας, τῶν ὅλων, τὴν ἐσχάτην) τρέχω, (καὶ παροιμ. ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ) » Τὸν περὶ κρεῶν θέειν.« courir risque etc.

Κίνδυνος. »Κίνδυνος, δεινόν. danger, peril, risque.

Κίνησις, πάθ. ἴδε Διάῤῥοια.

Κινητικὸν (ἰατρικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Κινῶ, ῥ. μετ. (μόνον εἰς τὴν φράσιν: Κινῶ ἀγωγὴν ἢ χρισολογίαν κατά τινος), ἴδε ᾽Εγκαλῶ. §. ῥ. ἀμ. ἢ μέσ. (ἀρχινῶ, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου) . » Στέλλομαι, κινέω (μεταγ. » Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν ᾽Αβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα.« Γραφ. Γεν. »Οὐδέ πω κεκινηκότων ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Κελτῶν,« Πολύϐ. Β′, κϐ′), ὁρμάομαι (Ξενοφ.). se mettre en route, ἴδε καὶ Ξεκινῶ, καὶ Σηκόνω. ‖. ἐκίνησα ἴσια διὰ τὴν πόλιν . » ᾽Εστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως,« Ακ. §. ῥ. μετ. τρτπρσ. (διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαρσίου), ἴδε ᾽Ενεργῶ.

Κίσσα, π. (διαφέρει τῆς Καρακάξας). »Κίσσα καὶ (Ἀττ.) Κίττα. pie, θ. agace, θ.

Κισσὸς, φ. » Κισσὸς καὶ (Ἀττ.) Κιττός. lierre.

Κισσόφυλλον (ἀπαράλλακτον φέρεται ἐν τῇ Γ′. βίϐλ. τῶν Μακκαϐ. ὡς »παράσημον τοῦ Διονύσου:«).

Κίτιρνος (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Κίτρινος, κτλ.

Κιτριὰ, ὁ . » Μηλέα ἡ Μηδικὴ ἢ Περσικὴ (» Τῆς δὲ Μηδικῆς μηλέας ὁ καρπὸς οὐκέτι μῆλον Μηδικὸν, ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ πάντων ὀνομάζεται, « Γαλ. Τ. ιγ′, στελ. 209), κιτρέα (Γεωπον.), κίτριον (»Τὸ κιτρίον ἀκάνθας ἔχει περὶ τὰ φύλλα,« Θφρ. (;)). citronnier.

Κιτρινάδα (ἡ ἰδιότης τοῦ κιτρίνου). »᾽Ωχρος, ὠχρότης, ὠχρίασις. couleur jaune. §. (συνεκδχ.), πάθ. » Ἴκτερος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν). jaunisse, θ. ‖. ἔχω κιτρινάδα. »Ἰκτεριάω ᾧ Ἰκτεράω (Διοσκορ.). avoir la jaunisse.

Κιτρινάδι (τοῦ αὐγοῦ), ἴδε Κροκάδι.

Κιτρινιάρης, α, ικον. » ᾽Ωχριῶν, ὡρακιῶν, ἰκτεριῶν, ὠχρίας(Ἀριστοτ.). qui a les couleurs jaunes (un visage pâle).

Κιτρινίζω, ῥ.μετ. »᾽Ωχραίνω(-όω). jaunir, §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »᾽Ωχριάω. jaunir, devenir jaune (pâle).

Κιτρίνισμα. »᾽Ωχρίασις. l'action de jaunir.

Κίτρινος (προφ. κοιν᾽. Κίτιρνος), η, ον, (ἀπὸ τοῦ) »Κίτριος (κυρ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου). » Χρυσοειδὴς, ὠχρός. jaune . ‖ . εἶμαι κίτρινος. » ᾽Ωχριάω. être jaune, avoir la couleur jaune.

Κιτρινωπὸς, ἡ, όν . » Ὑπωχρος, ὠχροειδὴς, κιῤῥὸς, μήλινος. jaunâtre.

Κίτρον,᾽πωρ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) »Μῆλον Μηδικὸν (»Μῆλα Μηδικὰ, τὰ νῦν Κίτρα,« λέγει ὁ Φρύνιχ.) ἢ Ἰνδικὸν ἢ Περσικὸν (καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸ λειμῶνι, τοῦ ὁποίου τῷ ὄντι ᾽δὲν διαφέρει εἰμὴ κατὰ τὸ μέγεθος). »Χρυσοῦν μῆλον καὶ (μονολεκτ.) Χρυσόμηλον (διὰ τὸ χρῶμά ᾽του, μολονότι ἡ λέξις προσδιωρίσθη καλλήτερα εἰς τὸ Πορτοκάλλι). »Κίτριον, μῆλον κίτριον, (τοῦ Θεοφράστου τὸ) κεδρόμηλον (ὑποτίθεται ἐσφαλμένον ἀντὶ) κιτρόμηλον (Γεωπον.). cedrat, poncire, ἴδε καὶ Κιτρηά.

Κίχλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. Τσίχλα), π . » Κίχλη (εἶνε πάμπολλα ἴδη). grive, θ. mauvis

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ou roselle ; draine ou drenne (τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα) ; litorne ou tordelle. §. ψ. » Κίχλη (ἡ θαλασσία). grive (paon) de mer.

Κλαβανὴ, ἴδε Καταῤῥάκτης.

Κλαδάκι. » Ὄρπηξ, κλαδίσκος, κλώναξ, κλωνίον, κλωνάριον. rameau.

Κλάδεμμα. »Κλάδευσις, κλαδεία. taille, θ. ébranchement.

Κλαδευτῆρι, ἐργ. » Δρεπάνιον, πρασόκουρον, κλαδευτήριον, μάῤῥον (Ἡσυχ.). serpe, θ. serpette (τὸ μικρότερον), θ. croissant.

Κλαδευτής. » Κλαδευτήρ. celui qui fait la taille.

Κλαδεύω, ῥ. μετ » Κλαδόω(-έω, -άω,-εύω), κλωνίζω, κολάζω. tailler (la vigne), ébrancher. ‖. κλαδεύω βαθειά. »Βραχυτομέω (οὗ ἐναντίον τὸ) » Μακροτομέω (Θεοφρ.).«

Κλαδί. »Κλάδος, κλὼν-ωνὸς (διαφέρει τοῦ) ἀκρέμων, πτόρθος, ὄρπηξ. branche, θ. §. (μτνμ. τὸ κεντητὸν), ἴδε Κεντίδι.

Κλαδωτὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Κεντημένος.

Κλαίω, Μ. (θὰ) κλάψω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κλαμμένος καὶ Κλαϋμένος), ῥ. ἀμ. »Θρηνέω, ὀδύρομαι, δακρύω, κλαίω καὶ (Ἀττ.) κλάω, πενθέω, μύρομαι (ποιητ.). pleurer, ἴδε καὶ Μυρολογῶ. §. (συνεκδοχ.) ἴδε Κακοτυχίζω. §. κλαίομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι. §. κλαῖν τὰ σκυλιά, ἴδε Οὐρλιάζω.

Κλάμμα (ἀπὸ τοῦ) »Κλαῦμα (»Ἀνακλαίοντος δὲ τοῦ παιδὸς, κίσσα ἡ ὄρνις ἐμιμεῖτο τὰ κλαύματα,« Παυσαν. Η, 12), κλαυθμὸς, ὀδυρμός. pleurs, l'action de pleurer.

Κλαμμένος (ἀπὸ τοῦ) » Κεκλαυμένος (»Τροφὰν ἐρῶ κεκλαυμένην,« Σοφοκλ. » Κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ',« ὁ αὐτ. Οἰδ. Τυρ.), ἡ, ον, ἴδε Δακρυσμένος.

Κλανιάρης, α, ικον, ἴδε Πορδαλᾶς.

Κλάνω (ἐκ τοῦ Κλάζω τὸ Ἠχῶ), Μ. (θὰ) κλάσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κλασμένος), ῥ. ἀμ. »Πέρδω(-ομαι), ἀποπέρδω, φύσαν ἀφίημι, βδέω, βδύζω, δια(ἀπο)πνέω, ἀποψοφέω. peter, vesser, lâcher un vent (un pet, une vesse).

Κλάσιμον. »Ἀποψόφησις, πέρδησις. l'action de peter (etc.).

Κλαψιάρης, α, ικον. »Κλαυθμώδης (Ἱπποκρ.), κλαυσιῶν, ὀδύρτης (Ἀριστ. Φυσιογν.). pleureur. §. ἴδε Παραπονιάρης.

Κλάψιμον (ἀντὶ Κλαύσιμον), ἴδε Κλάμμα καὶ Μυρολόγι.

Κλαψοπτῦλι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μπούφων). » Ἐλεός. effraie ou effraye, fresaie, chouette des clochers, hibou d'église.

Κλειδαριὰ (ἡ ἄλλ. Κλειδωνιά). » Κλεῖθρον, κλείδωμα, (κυρ. ἡ) βαλανοθήκη (τῶν ἀρχαίων, ἴδε κατωτέρω). serrure, θ. cadenas (ἡ κρεμαστή).

Κλειδὶ (ἀπὸ τοῦ) »Κλειδίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κλεὶς-ειδὸς (ἡ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ ἐκλείδοναν ἀλλέως τὰς θύρας 'των, καὶ ἐπαμένως τὴν χρῆσιν τοῦ ἐδικοῦ μας κλειδίου ἐξετέλει παρ' αὐτοῖς ἡ) βαλανάγρα (, ἐργαλεῖον ἀριδωτὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔβγαζαν τὴν βάλανον ἀπὸ τῆς βαλανοθήκης, καὶ 'τοὺς ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὸ ἄνοιγμα. Τοῦ τοιούτου κλειδώματος ἴχνη σώζονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀττικήν). clef, θ. §. (φράκτης ποταμοῦ κτλ. μὲ θύραις). »Κλεῖθρον, ἀρὶς, καταῤῥάκτης. écluse, θ.

Κλειδοκόκκαλον (τὸ κόκκαλον, ὅ,που ἑνόει τοὺς ὤμους μὲ τὸ στῆθος). » Κλεὶς-ειδὸς (ἡ). clavicule (du gosier),

Κλειδόνω, ῥ. μετ. »Κλειδόω, κλείω. fermer à clef.

Κλειδοστομιάζω, ῥ. ἀμτ. » Ἀπόπληκτος γίνομαι τὰς γνάθους (Ἀρστφ.), ἀφασίᾳ συνέχομαι, φιμόομαι. perdre la parole.

Κλειδοστόμισμα. »Ἀφασία. perte de la barole.

Κλείδωμα. »Κλείδωσις. l'action de fermer à clef, fermeture, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κλειδωμένος, η, ον. » Κλειστὸς, κεκλεισμένος. enfermé à clef, sous la clef.

Κλειδωνᾶς. » Κλειδοποιὸς, κλειθροποιός. serrurier.

Κλείδωνας, ῎δε (ὀρθότ.) Κλῄδονας.

Κλειδωνιὰ, ῎δε Κλειδαριά.

Κλείδωσις (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Ἄρθρον, ἁρμός, γόμφος, γόμφωσις(-μα), συμβολὴ ὀστέων. jointure, θ. joint, articulation, article.

Κλείσιμον (τὸ ἄλλ. Σφάλισμα). » Κλεῖσις, κατάκλεισις. fermeture, θ. clôture, θ. l'action d'enfermer. ‖. κλείσιμον πληγῆς. »Συνούλωσις. cicatrisation.

Κλεισμένος, η, ον. »Κλειστὸς, κεκλεισμένος, ἔγκλειστος, κατάκλειστος. §. » Μεμυκὼς, συμμεμυκὼς, συμπεπτωκώς. fermé, enfermé. ‖. θύρα κλεισμένη. »Θύραι προσκείμεναι.«

Κλεισοῦρα (ἡ λέξις, ἐξελληνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λατιν. clausura, ἐσήμαινεν, εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς μάλιστα χρόνους, ὀχύρωμα ἢ φρούριον εἰς τὸ στενώτερον μέρος λαιμοῦ ὄρους. » Τὰς τῶν στενῶν παρόδους ἤγουν τὰς λεγομένας Κλεισούρας, « Λέων Τακτ.). » Πύλαι, κλεισώρεια (-ία), φάραγξ (ὄρους). gorge d'une montagne, θ. ῎δε Στενόν.

Κλείω (τὸ ἄλλ. 'Σφαλνῶ), ῥ. μετ. »Κλείω. ἐγκλείω. §. συγκλείω. fermer, enfermer. clorre. ‖. κλείω τὴν θύραν. » Τὰς θύρας προστίθημι. ‖. (τὴν θύραν) κλεισμένην. »Τὰς θύρας ἐπικειμένας('Ηλ.),« — προσκειμένας. il a trouvé porte close (καὶ μεταφορικώτερον) un visage de bois. ‖. κλείω ἔξω. »'Εκκλείω, ἀποκλείω. fermer la porte sur le (au) nez de quelqu'un, lui refuser la porte. ‖. κλείω τὰ 'μάτια (ψυχομαχοῦντος). »Καθαιρέω(»Συμβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς. ‖. ἂν 'τὰ κλείσῃ μόνον ὁ γέρος (ἐλλειπτ. καὶ μεταφορ., ἂν ἀποθάνῃ δηλ.). » 'Ην κατακμύσῃ μόνον ὁ πρεσβύτης, il n'aura pas sitôt les yeux clos, que... ‖. 'δὲν 'μπόρεσα 'νὰ κλείσω 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ.). » Οὐδὲ καταμῦσαί μοι ἐξεγένετο. je n'ai pas clorre l'œil de toute la nuit. ‖. 'ως οὐ 'να κλείσῃς τὸ 'μμάτι 'σου, (φρσ.). »Θᾶττον ἢ καταμῦσαι, « Φλστρ.. ‖. κλείω τὸ βιβλίον. »Πτύσσω τὸ β.,« Εὐαγγ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κλείομαι, συγκλείομαι, μύω, συμμύω, συμπίπτω. fermer, se fermer. ‖. (τὸ παράθυρον) ἔκλεισε καλά. » Βεβαίως κλειστὸν ἦν,« Θκδ. ‖. τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν μὲν νύκτα κλείει, ἅμα δὲ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνοίγει. »Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι,« Θφρστ. ‖. ἔκλεισ' ἡ πληγή' του. »Συνούλωται, συνουλώθη, μέμυκε. se ferma, se cicatrisa.

Κλεμαξίδα (τὸ Τουρ. Φούλ-μπαχάρι), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τῆς σμίλακος· περιέχει πολλὰ εἴδη). » Κληματὶς, κληματῖτις, ἀτραγένη (Θεοφρ.). §. ἄμπελος ἡ μέλαινα, οἰνάνθη. clématite, θ. vigne, θ. filipendule, θ. œnanthe, θ. herbe aux gueux, θ. vigne des pauvres, θ. §. pervenche, pucelage, violette des sorciers, ῎δε καὶ παράθ. Βρουνιὰ καὶ Σμιλάγκι.

Κλεφτάτα, ἐπ. »Κλέπτων (-ουσα, οντες, κτλ.), κλέβδην. à la dérobée, ῎δε καὶ Κρυφά.

Κλέφτης, τρα, τικον. »Κλέπτης -έπτρια, κλῶψ, λωποδύτης (ἰδιαιτ. ὁ τῶν φορεμάτων). §. »Ληϊστὴς, ὁδοστάτης, ὁδοσκόπος. φὼρ-ωρὸς (ποιητ.). voleur, bandit, brigant. §. voleur de grand chemin. ‖. κάμνω(μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω) τὸν κλέφτην. » Κλωπεύω (Ξενοφ.), ληστεύω. exercer des vols (des brigandages). ‖. πιάνω (ἐβγάλλω) τινὰ κλέφτην. » Φωράω. surprende (un voleur). ‖. ἐπάστρευε τοὺς κλέφταις (τοὺς ἐξωλόθρευε δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον) » Τὸ ληστρικὸν (τὰ ληστήρια) καθ' ἥρει. ‖. τὸν κλέφτην οἰκοκύρην (παροιμ.). au plus larron la bourse-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. ἐβγάλλει ὁ κλέφτης τὴν φωνὴν, 'να φοβηθῇ ὁ 'νοικοκύρις (παροιμ.). » Οἱ φῶρες τὴν βοήν «.

Κλέφτικος, η, ον. » Κλεπτικὸς, ληστι(στρι)κὸς, φώριος. qui appartient (qui convient) aux (qui concerne les) voleurs (les brigants).

Κλεφτοκάϊκον. » Ἐπακτροκέλης, ἐπακτρὶς, ληστρὶς (ναῦς), μυοπάρων, γαυλὸς, λιβυρνὶς, πειρατικὸν πλοῖον. brigantin, câpre, senau.

Κλεφτοφάναρον. »Δέλετρον. lanterne sourde, θ.

Κλέφτω, Μ. (θἀ) κλέψω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κλεμμένος), ῥ. μετ. »Κλέπτω, κλωπεύω, συλάω, λωποδυτέω (κυρ. φορέματα), ἐκκλέπτω, voler, dérober. ||. κλέφτω ἀπὸ τὰ ἔξοδα (ὅταν ἤμαι ἐπιστάτης). » Παραψωνέω. rapiner.

Κλεψιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Μοσχόπουλος). »Κλοπὴ, κλέμμα, κλοπεία. vol, larcin. §. » Ληστεία. brigandage.

Κλεψίμηον. » Κλοπιμαῖον, φώριον, κλέμμα, κλοπαῖον, κλεμμάδιον (Πλατ. Νομ.), κλεψιμαῖον (Παλλαδ. Λαυσ.). vol, larcin, chose volée.

Κλέψιμον, ἴδε Κλεψιά.

Κλῆδονας (καὶ ἡ λεξις ᾗ τὸ πρᾶγμα διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). »Κληδὼν-όνος (ἡ), κληδονισμὸς καὶ κληδόνισμα (Γραφ.). pronostic, présage, augure. ||. ἐβγάλω τὸν κλῆδονα. »Κληδονίζομαι. tirer des présages, pronostiquer, augurer.

Κλῆμα. » Κλῆμα, ὄσχη ᾗ ὄσχος (κυρ. τὸ κομμένον, ὅταν ἔχῃ ᾗ σταφύλια), πυθμὴν-ένος (»Ἐν τῇ Μαργιανῇ τὸν πυθμένα φασὶν εὑρίσκεσθαι τῆς ἀμπέλου πολλάκις δυοῖν ἀνδρῶν ὀργυιαῖς περιληπτὸν, «Στράβ. Β'.). cep. §. sarment.

Κληματαρηὰ, ἴδε Δράνα.

Κληματόφυλλον, ἴδε Ἀμπελόφυλλον.

Κληματσίδα. »Κληματὶς-ίδος (ἡ). petit sarment (de vigne); le menu bois de la vigne.

Κληρονομιά. » Κλῆρος, κληροδοσία, κληρονομία, κλήρου διαδοχὴ, κληρονόμημα. héritage, succession, patrimoine. ||. ἀφίνω κληρονομίαν. » Κληροδοτέω. léguer.

Κληρονομικὰ, ἐπ. » Κληρονομικῶς, κατὰ κληρονομίαν, κατὰ κλήρου διαδοχήν. par droit de succession.

Κληρονομικὸς, ὴ, όν. » Κληρονομικός. héréditaire.

Κληρονόμος. » Κληρονόμος, ἐπίκληρος (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο κυρ. ἡ μοναχοκόρη). héritier.

Κληρονομῶ, ῥ. μετ. » Κληρονομέω. hériter de, recueillir la succession.

Κλίνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γέρνω ᾗ §. Στέργω. ||. οἱ ἄνθρωποι ἔκλιναν περισσότερον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. (ὁ Θουκυδίδης βιβλ. Β'. 'τὸ ἐξέφρασε παράξενα:) » 'Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθπώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἐγράφετο ἐπῆς;) «.

Κλίσις. » Ῥοπὴ, κλίσις. inclination, penchant, ἴδε ᾗ Ἀγάπη.

Κλουβὶ (ἐκ τοῦ) » Κλωβίαν (ὑποκορ. τοῦ) » Κλωβὰς, γαλεάγρα (τὸ σιδερένιον διὰ τὰ θηρία), κύρτη, κύρτος. cage.

Κλουβιάζω, ῥ. αὐτοπ. (κυρ. διὰ τὰ αὐγά). » Οὔριος γίγνομαι, διουρέομαι, ἐξουρίζομαι, διαφθείρομαι. couvir, tourner.

Κλούβιος, α, ον (κυρ. αὐγόν). »Διεφθορὸς, ὑπήνεμον καὶ ὑπηνέμιον, κυνόσουρον, οὔρινον καὶ οὔριον, ἐξούριον, ἐξουρίσαν, ζεφύριον. couvi, tourné. §. (μεταφορ.) κλούβιον κεφάλι (ἀντὶ τοῦ Ἄδειον, Ἄμυαλον, Ἀνόητον), ἴδε 'Ελαφρόμυαλος.

Κλωθογυρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Τριγυρίζω.

Κλωθογύρισμα, ἴδε Στρηφογύρισμα.

Κλώθω, ῥ. μετ. ἴδε Γνέθω καὶ Στρήφω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κλωνάρι } , ἴδε Κλαδί.
Κλωνί }

Κλωνὴ (τὸ Τουρκ. Κάτι, ἡ ἁπλῆ κλωστή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη διπλῆ, τριπλῆ καὶ καθεξῆς. Ὁ Ξενοφῶν, τὸ ἐκφράζει διὰ τοῦ) » Λίνον (ὅθεν Δωδεκάλινον, τὸ δωδεκάκλωνον, Ἐννεάλινον, Ψ.). point, ἴδε καὶ Τόνος.

Κλῶσα (κυρ. ὄρνιθα. Ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἐκ τοῦ » Κλώζουσα). » Ἐπωάζουσα (ὄρνις), φωλὰς (Σοῦδ., ὅστις ἐπιφέρει: » Σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν, «). (poule) couveuse. §. (μεταφορ. ἕνας τῶν ἀστερισμῶν), ἴδε Πούλεια.

Κλώσιμον, ἴδε Γνέσιμον ἢ Στρῆψιμον.

Κλώσισμα. » Ὁ τοῦ ἐπωάζειν χρόνος, τὸ ἐπωάζειν, ἐπώασις, ἐπωασμὸς, νεοττεία. incubation.

Κλωσοποῦλι, ἴδε Ὀρνιθοπούλι.

Κλῶσσι, ἴδε Κρόσσι.

Κλωστή. » Λίνον (κυρ. ἡ λιναρένια), μήρινθος (ἡ), ῥάμμα, μίτος, νῆμα, κλῶσμα, κλωστὴ (κρόκη). fil, filament (ἡ κομμένη).

Κλώστης, ἐργ. » Κλωστὴρ-ῆρος (ὁ). fuseau (de fer).

Κλωσῶ, ῥ. μετ. » Ἐπωάζω, νεοσσεύω(-ττεύω). couver.

Κλωτσιά. » Λακτισμὸς, λάκτισμα, λὴγμὸς (ποιητ.). coup de pied, ruade, θ. ||. μὲ ταὶς κλωτσιαῖς, ἐπ. » Λάξ. à coups de pied.

Κλωτσῶ, ῥ. μετ. » Λὰξ ἐντείνω, λακτίζω, ἐνάλλομαι. lacher (donner d') une ruade, ruer, regimber.

Κνηκάτος, η, ον. » Κνηκώδης, κνηκοειδὴς, κνηκός. rouge foncé (vif), ἴδε καὶ Κατακόκκινος.

Κνῆκος, φ. (ὁ ἄγριος κρόκος, καὶ ἕνα εἶδος γαϊδουράγκαθου, μὲ ἄνθη κίτρινα, χρήσιμον εἰς τυροκομίαν. Δὲν ἠξεύρω ἂν σώζεται ἡ λέξις, τῆς ὁποίας ὅμως ἔχομεν τὸ παράγωγον Κνηκάτος). » Κνῆκος. safran bâtard.

Κόθορος, ἴδε Κοσκινόγυρος.

Κοιλαρᾶς, οῦ, άδικον. » Γάστρων, προγάστωρ, φύσκων, γαστροπίων (Δίων Κασ.). ventru.

Κοιλιά. » Κοιλία, νηδὺς-ύος (ἡ), γαστὴρ-στρὸς (ἡ). ventre. §. sein (κυρ. τῆς ἐγγαστρωμένης).

Κοίλισμα, γεωργ. (τὸ διπλοῦν -τριπλοῦν ἀλλεπαλλήλως σκάψιμον τῆς γῆς, πρὸς δενδροφυτείαν καὶ ἰδίως ἀμπελοφυτείαν). » Ἀνασκαφή. effondrement. ||. κόφτω κοίλισμα. » Ἀνασκάπτειν. effondrer.

Κοιλίτσα (ἡ). » Γάστριον, γαστρίδιον. petit ventre.

Κοιλὸν (τὸ γνωστὸν μέτρον, περιέχον 24 ὀκάδ. Τουρκ.). » Μόδιος (σώζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πλὴν σημαίνει ἰδανικῶς μόνον τὴν ποσότητα 336 ὀκάδ. Ὁ παλαιὸς ἐχωροῦσε τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως, κατὰ δὲ τὸν γεωμέτρην Ἱέρωνα 40 λίτραις ὁ σπόριμος), μέδιμνος (ἐχωροῦσε 48 χοίνικας). boisseau, muid, sêtier (χωρεῖ 240 λίτραι).

Κοιλοπόνημα. » Ὠδὶς καὶ Ὠδῖνος (ἡ). mal (douleur, travail) d'enfant ou d'enfantement.

Κοιλοπονῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ὠδίνω. être en travail d'enfant.

Κοιμητόν. » Κοίμησις, κοίμημα, τὸ κοιμᾶσθαι (καθεύδειν). l'état de celui qui dort. §. κοιμησιὰ (εἰς τὸ πληθ., τὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα, ἡ ἄλλ. Κρεββατοστρῶσι'). » Εὐναῖα, ἐγκοίμητρα, ἐνεύναια. tout ce qui est néccessaire pour le coucher, la garniture d'un lit.

Κοιμητήριον. » Πολυάνδριον, κοιμητήριον (Ἐκκλ.). cimétière, charnier.

Κοιμίζω, ῥ. μετ. » Κοιμίζω, κατακοιμίζω. faire dormir, mettre au lit.

Κοίμισμα. » Κοίμησις, κοίμημα, κατακοίμησις. l'action de mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμοῦμαι, Μ. (θὰ) κοιμηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]κοιμήθηκα), ῥ. ἀποθ. » Καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνώσσω(-ττω,-όω). (ποι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ητ.) δαρθάνω, καταδαρθάνω (»"Εασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με,« Ἀρστφ. Νεφ.). **dormir**. ||. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. » Μεσημεριάζω, ἐνδιάζω, καθεύδω τὸ μεσημβρινόν. **faire la sieste, faire sa méridienne.** ||. κοιμοῦμαι ἔξω (ἢ) εἰς τὴν δροσιάν. » Αἰθριοκοιτέω, ἐν τῷ ψύγει καθεύδω. **coucher au frais à) la belle étoile).** ||. κοιμοῦμαι κατὰ γῆς. » Χαμαικοιτέω. **coucher sur la dure**. ||. κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον. » Δευτεροκοιτέω. **partager son lit avec quelqu'un.** ||. κοιμοῦμαι χώρια (κυρ. ἐπὶ συνεύνων). » Μονοκοιτέω. **faire lit à part**, ἴδε καὶ Ξενοκοιμοῦμαι. ||. 'δὲν κοιμοῦμαι τὴν νύκτα (ἔχω ἀϋπνίαν). »Ἀγρυπνέω. §. κοιμοῦμαι 'νωρὶς ἢ 'ξώρας (καταχρ. ἀντὶ Πλαγιάζω 'να κοιμηθῶ), ἴδε Πλαγιάζω.

Κοινολογῶ, ῥ. μετ. » Δημοσιεύω, κοινώ(-ομαι), ἐκφέρω. **publier, divulguer**. ||. αὐτὰ 'δὲν πρέπει 'να κοινολογηθοῦν. »Οὐκ ἔχφορα (ἔκπυστα, ἐξενεκτέα) ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.

Κοινὸς, ἡ, όν. » Κοινός, δημόσιος. **commun, public.**

Κοινωνία (ἡ ἁγία), ἴδε Μετάδοσις.

Κοινωνικόν. » (ᾄσμα) Κοινωνικὸν ('Εκκλ.). **communion.**

Κοινωνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Μεταλαβαίνω.

Κοιτάμενος, η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κοίτομαι (πρφ. κοιν. Κοίτουμαι), ῥ. ἀπρθ. »Κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιτάζομαι, (Γρφ.) βέβλημαι (»Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, « Εὐαγγ.) **être couché, être au lit (alité).**

Κοκκαλάκι. »'Οστάριον. **osselet.**

Κοκκαλᾶς, οῦ, άδικον. »'Οστώδης, ὀστοφυής. **osseux.**

Κοκκαλένιος, α, ον. »'Οστέϊνος καὶ (Ἀττικώτ.) ὄστινος. **fait d'or.**

Κοκκαλιάζω (τὸ ἄλλ: Ξυλιάζω), ῥ. αὐτοπ. »Τετάνῳ περιπίπτω, λοῤῥόομαι. **être attaque du tétanos**, ἴδε καὶ Ἀποξυλωμένος.

Κοκκάλιασμα, πάθ. »Τέτανος, λόῤῥωσις. **tétanos, tentigo** (Λατιν.).

Κοκκαλίζω, ῥ. μετ. »Τρα(»Τρω)γαλίζω(-ομαι), τραγανίζω(-ομαι), 'βρύκω (» 'Ενθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐγχῖνον,« Ἀθήν.). **croquer, gruger, bâfrer.**

Κόκκαλον(ὠνομάζετο κυρ. τὸ Κεκκουνάρι). » 'Οστέον καὶ (κρσ.) 'Οστοῦν. **os.** ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα (φρσ. διὰ τοὺς ὑπερβολικὰ λιγνούς. » Ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β, 89—90) » Αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὁστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα.« ||. κόκκαλον τοῦ 'ψαριοῦ, ἴδε Ψαροκόκκαλον.

Κοκκάρι (τὸ μόλις σχηματισθὲν κρομμύδι). **oignons à planter.**

Κοκκινάδα. » 'Ερύθημα, ἔρευθος (τὸ), ἐρυθρίασις. **rougeur**, θ. §. πάθ. "'Ερυθῖτις (νόσος). **rougeole**, θ.

Κοκκινάδι. »"Ερευθος (τὸ), ἄγχουσα, ἀνδρείκελον, παιδέρως. **rouge**, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Κοκκινίζω, ῥ. μετ. »Φοινίσσω, ἐρυθαί(θρα!)νω. **rougir, roussir**. ||. κοκκινίζω τὸν σίδηρον κτλ. εἰς τὴν φωτιάν. »Διαφαίνω (»"Οστρακον διαφήνας, « Ἱππκρ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »"Ερυθαί(θρα!)νομαι, ἐρυθριάω, φοινίσσομαι. **rougir.**

Κοκκίνισμα. »Φοίνιξις, φοινιγμὸς, ἐρυθρίασις. **l'action de rougir(teindre en rouge).**

Κοκκινοβαμμένος, η, ον. »Κοκκοβαφὴς, κοκκινοβαφὴς, ἐρυθροβαφὴς, πορφυροβαφὴς, φοινικοβαφὴς, φοινικόβαπτος. **teint en pourpre (en rouge, en écarlate).**

Κοκκινοβολισμένος, η, ον. »'Εξέρυθρος, πυρωπὸς, πυροειδὴς, φλογωπὸς, φλογοειδής. **enflammé, très rouge.**

Κοκκινοβολῶ, ῥ. οὐδ. »'Εξερυθριάω (Ἱππκρ.). **rougir jusqu' au blanc des yeux.**

Κοκκινογένης. » Πυῤῥός **roux** (τὸ θ.) **rousse.**

Κοκκινογοῦλι (τὸ Τουρκ. Παντζάρι), φ. »"Σευτλις ἢ "Τευτλις (ἡ παρ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φυρᾶ), * πορφυρὶς ἡ φοινικὰς-άδος (» Φοινικάδες καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων, « Ἡσυχ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἴσως μᾶλλον εἰς τὰ κόκκινα δαυκιὰ, ἴδε Δαυκί). betterave.

Κοκκινόκωλος (ὄνομα γενικὸν), π. »Φοινίκουρος καὶ *Φοινικουρὶς (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει »Μεταβάλλειν τὸν Ἐρίθακον καὶ τὸν καλούμενον Φοινίκουρον ἐξ ἀλλήλων. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἐρίθακος χειμερινὸν, ὁ δὲ Φοινίκουρος θερινὸν,« Περὶ Ζ. Θ'), ἴδε Πετρίτης. cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, épeiche.

Κοκκινομάγουλος, η, ον. »Φοινικοπάρειος. à joues rouges.

Κοκκινομύτης (εἶδος κόρακος, corvus glandularius). geais.

Κόκκινος, η, ον. » Ἐρυθρὸς, ἐρυθροβαφὴς, φοινικοῦς, φοινικοβαφὴς, πορφυροῦς, κόκκινος, κοκκοβαφὴς ἢ κοκκινοβαφὴς (κυρ. ὁ βαμμένος μὲ πρινοκόκκι), ἁλουργός. rouge. || κόκκινος βαθὺς (᾽σὰν τῆς ῥωδιᾶς τὸ ἄνθος, Τουρκ. Νὰρ-τσιτσεὶ, ἡ Ἄλικος). » Ὑσγινος, ὑσγινοβαφὴς, φλογοειδὴς, φλόγινος, φλογόχρους, φλόγεος, πυῤῥὸς (Ὁ Θεόφραστος Βιβλ. Α'. Φυτ. κά. αὐτὸ ὀνομάζει) »Φοινικοῦν. écarlate, ponceau. || κόκκινος ἀνοικτὸς, ἴδε Τριανταφυλλένιος. || ἔχει κόκκινα μάγουλα. »Ἐπανθεῖ αὐτῷ κατὰ τὰς παρειὰς ἐρύθημα. §. (συνεκδ.) κόκκινος ἄνθρωπος (ὁ ἔχων κόκκιναις τρίχας). » Πυῤῥὸς, πυῤῥόθριξ-ότριχος (Ἀριστοτ.). roux, rousseau.

Κοκκινόχωμα. ὀρ. »Μίλτος (ἡ). §. ἄμμιον. vermillon, craie rouge, θ. rubrique, θ.

Κοκκινωπὸς, ἡ, όν. » Ὑπέρυθρος (»Τὸ ἄνθος ἀμυγδαλῶν τινῶν ὑπέρυθρον,« Θεόφρ. Φυτ. Α'), πυῤῥός. rougeâtre.

Κόκκορας (ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς ᾽του ὁ Πετεινός). » Κίκιῤῥος, ἀλεκτρυὼν (λέγει ὁ Ἡσύχ.),« ἴδε Πετεινός.

Κοκκώνα (Κοκκωνᾶς ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ὁ σύντροφος τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου, Βυζάντιος τὴν πατρίδα), ἴδε Κερά.

Κοκκωνίτσα (ἡ μικρὴ κοκκώνα, ἡ θυγάτηρ τῆς κοκκώνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτικῶς καὶ ἐν εἴδει τιμητικῆς προσφωνήσεως). » Δέσποινα. (»Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς Ἀπφία καὶ Ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα,« Πολυδ. Γ', 74). de(da)moiselle.

Κολάζω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον κόλασιν), ῥ. μετ. » Κολάσει τῇ αἰωνίᾳ ὑπόδικον ποιέω, κτλ. damner.

Κόλακας. »Κόλαξ, θώψ. flatteur, adulateur.

Κολακεία. » Κολακεία, θωπεία. flatterie, adulation.

Κολακεύω, ῥ. μετ. » Κολακεύω, θωπεύω. flatter.

Κόλασις (μόνον ἡ μετὰ θάνατον). »Ἅδης, τάρταρος, τὰ ὑπὸ γὴν (ὑποχθόνια, καταχθόνια) κολαστήρια (βασανιστήρια), γέεννα (Γραφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκο-Ἀραβικοῦ Τζεχεννέμ). enfer, enfers. ||. εἰς τὴν κόλασιν. »᾽Εν ᾅδου, εἰς ᾅδου. ||. πέτρα τῆς κολάσεως, ὀρ. καὶ ἰατρ. ἴδε Πέτρα.

Κόλιανδρον (τὸ), (»Κατὰ τὸ σχῆ-
Κόλιανδρος (ὁ))ματοῦ κορίαν σπέρματος, ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον,« Γργ. Νύσσ.), φ. (ἀρωμ.). »Κορίανον καὶ Κοριάννον, κόριον. coriandre. θ.

Κολιαροῦδι, ᾽ψ. »*Κολίδιον. petit poisson du genre des maquereaux.

Κολιὸς, ᾽ψ. »Κολίας. poisson du genre de maquereaux, (εἰς τὴν Μασσαλίαν, κατὰ τὸν ᾽Ρονδελλὲτ, ὀνομάζεται) cogniol.

Κόλλα. »Κόλλα. colle, θ. ἴδε καὶ Μάζαλη καὶ ᾽Ψαρόκολλα. ||. κόλλα τοῦ δένδρου, ἴδε Κομμίδι. §. φ. ἴδε Ἰξία. §. κόλλα (ἡ ἀκόλλα) χαρτιοῦ (τὸ ἄλλ. φύλλον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτιοῦ, ᾽δὲν ἐγνώριζαν ἐπομένως οὔτε τὴν εἰς φύλλα διαίρεσίν ᾽του· εἰς τὸν Ἡσαΐαν εὑρίσκεται σύστοιχος λέξις ὁ) »Τόμος (»Λάβε σοι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον. « καὶ εἰς τὸν Ἡρῳδιανὸν τὸ) »Γραμματεῖον (» Λαβὼν γραμματεῖον, τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε »κλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει. « Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι προσφορωτάτη λέξις ἤθελεν εἶναι τὸ »Πτυχίον ἢ Δίπτυχον χάρτου. feuille, θ.

Κολλάγκαθον (ὀνομάζεται τὸ), φ. »Χαμαιλέων (ὁ μέλας) (τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κολλῶδες κόμμι μασᾶται ὡς μαστίχη, ἴδε Ἰξιὰ καὶ Χαμολῆς· ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ Κάλαγκαθον).

Κολλάρισμα (κυρ. φορεμάτων, ἴδε Μαζάλισμα.

Κολλάρω (κυρ. φορέματα), ῥ. μετ. ἴδε Μαζαλίζω.

Κόλλημα. » Κόλλησις, συγκόλλησις. collage, l'action de coller.

Κολλημένος, η, ον. » Κολλητός, προσπεφυκὼς (» Προσπεφυκυῖα δὲ ὥσπερ λεπάδες, « Θεοφρ Φυτ. Α'), σύγκολλος, συγκόλλητος. collé. §. (μεταφορ.) κολλημένος τὸ βιβλίον' τε (ἀναγινώσκων δηλ. μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀδιακόπως). »Προσπεφυκὼς (»Προστετηκὼς) τῇ βίβλῳ. collé sur, cloué à, fortement attaché.

Κολλητά, ἐπ. »Συμφυῶς (Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Συγκολλα, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Αἰσχύλου τὸ) »Συγκόλλως. à ne faire qu'un tout.

Κολλητικὸς, ἡ (ἀῤῥώστια κυρ.), όν. »Διαδόσιμον (νόσημα). contagieux.

Κολλητὸς, ἡ, όν. »Συναφὴς, συνεχὴς, συμφυής. adherant, cohérant, contigu. ||. τὸ 'σπίτι 'του εἶναι κολλητὸ' μὲ τὸ 'δικό' μου. »Συνεχὴς αὐτοῦ ἐστιν ἡ οἰκία τῇ ἐμῇ. sa maison est tout joignant la mienne.

Κολλητσιάνος, θαλ »Κνίδη', Τσουκνίδα, διὰ τὸ ἀποτέλεσμά 'του, ὀνομάζεται καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀκαλήφη(λύ)φη. cul-d'ane, cul-de cheval, ἴδε καὶ παράθ. Βυζί (τῆς θάλασσας).

Κολλητσίδα, φ. (τὸ ὄνομα χαρακτηρίζει γενικῶς ὅσα φυτὰ προσκολλῶνται εἰς τὰ πλησιάζοντα σώματα, καθὼς τὸ Ἀνεμόχορτον, τὴν Πλατομαντίλλαν, τὸν Ποτηροπλύτην, τὸν Σιδερίτην, κτλ. κυρίως ὅμως εἶνε τὸ) »Ξάνθιον (καὶ ἡ) »Ἀπαρίνη (τοῦ Θεοφρ., τὴν ὁποίαν ὁ Διοσκορ. ὀνομάζει πρὸς τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σπόρου 'της, καὶ) 'Ομφαλόκαρπον. ('Ο Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. ΙΓ', ὀνομάζει Κολλητσίδαν τὴν ἄγρωστιν, βοτάνην πρασοειδῆ). grateron, glaiteron ou glouteron (le petit), bardanne (la petite), θ. rièble, grapelle, θ. herbe à boutons, θ. lampourde; gaillet accrochant.

Κολνῶ, Μ. (θὰ) κολλήσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κολλημένος), ῥ. μετ. »Κολλάω, συγκολλάω. coller. ||. 'να τοῦ κολλήσουν βεντοῦζαν εἰς τὴν ῥάχιν. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλῆσθω, « Ἀρετ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κολλάομαι, συγκολλάομαι. se coller. ||. κόλλησε ψώραν (κτλ.). »Μετέλαβε (» Μετέσχε) τοῦ μιάσματος. il a gagné (contracté, pris) la gale. §. 'δὲν κόλλησε (φρσ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων), ἴδε Πιάνω. §. (μτφορ.) Συγκρούω-σμαι τινὶ ἢ πρός τινα. se frotter à quelqun, ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. (ἐξ κατ' ἄλλην μτφορ. γίνομαι βάρος εἴς τινα) » Λιπαρῶς πρόσκειμαι, προσλιπαρέω, ἴδε Φορτόνομαι.

Κολοβόνω, ῥ. μετ. »Κολοβόω, κολούω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω. écourter, tronquer, mutiler.

Κολοβὸς (κυρ. ὁ Κυτσούνορης. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν διὰ κάθε ἀκρωτηριασμὸν), ἡ, όν. »Κόλουρος, κολοβὸς, κολοβόκερκος (Γρφ.). écoutré, tronqué, courteaud (κυρ. σκυλὶ καὶ ἄλογον).

Κολοκάσι (τὸ Τουρκ. Γὲρ-ἐλμασὶ καὶ Γερμαν. Καρτόφλι), φ. (ὅμοιον μὲ τὴν Πατάταν. batatte ou patat-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

te.) »Κολοκασία καὶ Κολοκάσιον(κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου ἢ Λωτοῦ. Τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν εἶνε ῥίζα ἑνὸς εἴδους) »Ἄρου ἢ στρύχνου βολβώδους ἐδωδίμου. Γεώμηλον. (κατέκτησεν ἤδη τὴν λέξιν ἡ Πατάτα). pomme de terre, θ. topinambour.

Κολοκυθηὰ, φ. »Κολοκύνθη(-ύντη) καὶ κολόκυνθα (ἴδε κατωτέρω). courgier.

Κολοκύθι, κ. »Κολοκύνθη(-ύντη) καὶ κολόκυνθα (καὶ τὸ πολλὰ μακρὺ Τουρκ. Ἀσμὰ δηλ. κρεμαστὸν 'καμπάκι,) »Κολοκύνθη Ἰνδικὴ ἢ δρακοντιάς. courge, θ. ἴδε καὶ Νεροκολόκυθον. ||. ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τρύπα' 'δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε καὶ κολοκύθα' (παροιμ.), ἴδε Ποντικός.

Κόλλυβον (πλ.θ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. 'Ο Σουΐδας ἔχει:) »Κόλλυβα, σῖτος ἑψητός.« (ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρίως τὰ μετὰ τὸ τραπέζι γλιγούδια, τὰ ἄλλως Τραγήματα, καὶ τὴν ψιλὴν μονέδαν, ὅθεν ὁ Κολλυβιστὴς, συνώνυμον τοῦ Κερματιστής. Τὰ ἐδικά μας Κόλλυβα ἀναλογοῦν κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ) »Νεήλατα (τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον ἀκόμη καὶ) Μακαρίαν καὶ Ἀμβροσίαν, (καὶ πολὺ περιστότερον μὲ τὰ) »Πύανα (, τὰ ὁποῖα ἑβράζοντο καὶ ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὸν μῆνα 'Οκτώβριον, ὃς τις διὰ τοῦτο καὶ Πυανεψιὼν ὠνομάζετο). du bled cuit (qu'on offre aux eglises). ||. μὲ ξένα κόλλυβα μνημονεύει τὸν πατέρα 'του (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀργ. τὸ) »Θυμιάμασιν (ἴσ. »Θύμασιν) ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεται (Παυσαν. Θ', 30).«

Κολύμβημα (προφ. κοιν. Κολύμπημα). »Κολύμβησις, κόλυμβος (ὁ). natation. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν 'ξεύρει κολύμβημα. »Ἀκόλυμβος. ||. διότι καὶ κολύμβημα 'να μὴ 'ξεύρῃ τινὰς, 'δὲν βουλᾷ (ε'ς τὴν Ἀσφαλτῖτιν λίμνην τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀκράγαντα λίμνας), ἀλλὰ πλέει ἐπάνω 'σὰν ξύλον. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει, ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι(Στραβ.).«

Κολυμβητής. »Κολυμβητὴς(-ήρ). nageur.

Κολυμβητὸς, ἡ, ὀν (κυρ. πρᾶγμα κολυμβοῦν εἰς τὴν ἅλμην. Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν) »Κολυμβάδας καὶ Νηκτρίδας (ἐλαίας· ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ κολιοὺς κολυμβητοὺς, ἕνα εἶδος παστῶν). qui nage dans la saumure.

Κολυμβῶ (προφ. κοιν. Κολυμπῶ), ῥ. ἀμ. »Νήχομαι, νέω (ὁμέλλ. Νεύσω), κολυμβάω. nager.

Κολυμβῶντας, ἐπ. (μετοχ.) »Κολυμβητί. à la nage. ||. πέρασε κολυμβῶντας. » Διενήξατο, διεκολύμβησε. il passa à la nage. ||. ἐβγῆκε κολυμβῶντας εἰς τὴν ξηράν.»'Εξεκολύμβησεν εἰς τὴν γῆν, « Διόδ. ||. ἐπέρασε κολυμβῶντας ἀντίκρυ. » Διενήξατο εἰς τὸ πέραν,« αὐτ.

Κολῶνα (ὁ μαρμαρένιος στύλος. Κολώναν 'τὴν ἐπρόφεραν ἀπαράλακτα καὶ οἱ Δωριεῖς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τοῦ Κολωνάτα Διός). »Κίων, στήλη. colonne, θ.

Κομμάτι (ἀπὸ τοῦ) »Κομμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κόμμα. »Τεμάχιον, τέμαχος (τὸ), τόμος, τμῆμα. morceau, θ. pièce, θ. coupon (πανιοῦ κυρ.). ||. κομμάτι ψωμὶ (ἢ) ψωμιοῦ, ἴδε Φελί. ||. κομμάτι πράγματος τσακκισμένου ἢ σπασμένου. »Κλάσμα, θραῦσμα, θρύμμα, τρῦφος (τὸ). fragment, éclat. ||. τὰ κομμάτια τοῦ καραβιοῦ ὅταν τσακκισθῇ. »Ναυάγια débris, bris. §. ἐπ. (ποσ.), ἴδε 'Ολίγον.

Κομματιάζω, ῥ. μετ. »Κατατέμνω, κατακόπτω, κερματίζω, κατακερματίζω, διαμελίζω, τεμαχίζω. mettre en pièces, découper, dépécer, morceler, déchiqueter. ||. κόπτω τὸ κρέας εἰς τὸ τραπέζι ἕνα 'τὸ μοιράσω »Διαιτρεύω. découper.

Κομμάτιασμα. »Κερματισμὸς, κατακερματισμὸς, διαμελισμός. l'action de découper (dépécer, etc.).

Κομματισμένος, η, ον } . »Τεμα-
Κομματιαστὸς, ὴ, ὀν } χισὸς(Ἀ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θήν.), κατακεκομμένος, κτλ. **morcelé, découpé, etc.**

Κομμίδι (ἡ ἄλλ. Κόλλα τοῦ δένδρου ἀπὸ τοῦ) »Κομμίδιον (» Τὸ καλούμενον Ἤλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ,« Στέφ. Βυζ. ἐνλέξει: Ἠλεκτρίδες), (ὑποκορ. τοῦ) »Κόμμι-εως (τό). **gomme**, θ.

Κομπόδεμα. »Ἀπόδεσμος, ἔνδεσμος (Διοσκορ. Ε', 50), ἐπικόμβιον (τὸ Τουρκ. Τσεκίνι). ἐγκόμβωμα, δεσμὸς (»Καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνήγαγεν εἰς δεσμὸν τετρυπημένον, Γραφ. Γεν. ΝΒ'). **nouet.**

Κομποδένω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἀποδέω(-ομαι), *κομβόω, ἐγκομβόω. **nouer, faire un nœud.**

Κομπολόγι (τὸ ἄλλ. Πατερ-
Κομποσχοῖνι μόν. Μεταγενεστέρα καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ λέξις). »Κομβολόγιον, κομβοσχοίνιον. **chapelet, patenôtes**, θ. πλ.

Κόμπος. »Δεσμός, ἅμμα (»Τῆς φορβιᾶς τὸ ἅμμα μήποτε ποιεῖσθαι ἕνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται,« Ξενοφ. περὶ Ἱππ.), σύναμμα, κόμβος, ζεῦγμα (Πολυαιν.). **nœud.** ‖. δένω (κάμνω) κόμπον, ἴδε Κομποδένω. §. (συνεκδχ. ἡ κλείδωσις διαφόρων φυτῶν, καθὼς τοῦ κλήματος, τοῦ καλαμιοῦ, κτλ.). »Γόνυ-ατος (τὸ). **nœud.** §. (ὁ ἄλλ. Ῥόζος δένδρου, ξύλου, κτλ.), ἴδε Ῥόζος. §. κόμπος τοῦ Τριανταφύλλα (τὸ ὑπὸ τὸ ἄνθος του ὀπωροειδὲς μέρος, τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, καὶ λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, Ὀρνιθόκωλος).»Ἠλακάτη. **grate-cu.** §. (ἡ μικρὴ σταλαγματιά, κυρ. ἰατρικοῦ), ἴδε Σταλαγματιά.

Κομπώστι (»Τὰς σέλλας μετὰ τῶν κομπωσίων,« Κουροπαλ. Δ'. 10. ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κόμβωσις (τὸ ἐμπροσθινὸν ὄγκωμα τῆς σέλλας, τὸ ὁποῖον πιάνων ἀναβαίνει ὁ ἱππεύς).

Κονδυλένιος (μεταφορ), α, ον, ἴδε Ἴσιος.

Κονδύλι (ἀπὸ τοῦ Λατ. **condalium**, ὁ κόμπος [κόνδυλος] τοῦ καλαμιοῦ καὶ συνεκδχ.] ὅλος ὁ) »Κάλαμος, γραφὶς (ἡ), γραφεῖον, (ἀπὸ τὸν Παῦλ. Αἰγ. ὀνομάζεται) καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων. **plume**, θ. ‖. 'παίρνω 'ς τὸ κονδύλι (φρσ.), ἴδε 'Παίρνω.

Κονδυλομάχαιρον (ἡ ἄλλ. Σουγιά). »Σμίλη, γλυφὶς (ἐπιγραμ.), καλαμογλυφίς. **canif.**

Κόνιδα. »Κονὶς-ίδος (ἡ). **lente**, θ.

Κοντὰ, ἐπ. (σημαίνει 1ον. τόπον). »Ἐγγὺς, πλησίον, πρὸς (μὲ δοτικ.), παρὰ (μὲ δοτ. καὶ αἰτ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), ἐχομένως, ἐχόμενα (Γραφ.), πέλας, ἄγχι καὶ ἀγχοῦ (ποιητ.). **près, auprès, proche, attenant, contre.** ‖. πλειὸ' κοντὰ, ἴδε Κοντήτερα. ‖. πολλὰ κοντά. » Ἔγγιστα, ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, ὡς ἐγγυτάτω, πλησιέστατα ἢ (Ἀττ.) πλησιαίτατα. ‖. ἀπὸ κοντὰ, ἴδε Ἀπό. ‖. πηγαίνω (βάλλω, ἔρχομαι, φέρνω) κοντὰ, ἴδε Πλησιάζω. ‖. καὶ 'πῆγαν κοντά 'του· »Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐγένοντο (Πλάτ.). ‖. 'τὸν 'πῆρ' ἀπὸ κοντὰ, ἴδε Κατόπι. §. (2ον. χρόνον) τῶρα κοντὰ (καὶ ἐπὶ παρελθόντος ἢ ἐπὶ μέλλοντος). »Αὐτίκα δὴ μάλα, ἄρτι (διὰ τὸ παρελθὸν μόνον), ἀπάρτι. **prochaimement.** ‖ ἦλθε τῶρα (εἶχεν ἔλθει τότε) κοντά. »Προσφάτως ἀφιγμένος. **nouvellement (récemment, depuis peu) arrivé.** §. (3ον σύγκρισιν) τὸ ἐδικό 'του ἄλογον κοντὰ 'ς τὸ δικό 'μου εἶνε τίποτε, ἴδε 'Εμπρός. §. (4ον. πρόσθεσιν) αὐτὸ κοντὰ ὅπου 'δὲν ὠφελεῖ καθόλου, κτλ. »Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν. **outre que cela n'est d'aucune utilité.** §. (5ον. ἐλάττωσιν) ἐξωδεύει κοντὰ σαράντα πεγγειὰ τὸν χρόνον. » Δαπανᾷ ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ,« Ξνφ. **approchant.** ‖. πληγωμένοι κοντὰ οἱ 'μισοί. » Τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'.),« ἴδε καὶ Σχεδόν.

Κονταίνω, Μ. (θὰ) κονταίνω, ῥ. μετ. »Κολοβόω, κολούω. **accourcir, raccourcir, écourter.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βραχύτερος ἐμαυτοῦ γίγνομαι. **s'accourcir.**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κοντάκι (τοῦ τουφεκιοῦ). »Ἀκτηρὶς-ίδος (ἡ), * στήριγξ-ιγγος (ἡ). crosse (de fusil), fût. §. (μὲ τὸ ὁποῖον βάλλουν φωτιὰν οἱ κακοῦργοι). »Ἀστίοχος (ὁ), πρηστήριον, *πρηστήρ. machine incendiaire.

Κοντακιανὸς (ὁ ἄλλ. Χαμαδὸς, οὔτε κοντὸς οὔτε ὑψηλὸς, κλίνων ὅμως πρός τὸ κοντότερον), ἡ, όν. »Μικροφυὴς, βράσσων (ποιητ.). courtaud (κυρ. ὁ κοντόχονδρος).

Κοντανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Κοντάρι (κάθε μακρὺ, λεπτὸν καὶ ἴσιον ξύλον.). »Κοντὸς (»Τὸν Ὁμηρικὸν κοντὸν τὸν τοῖς ναύταις χρηστὸν (τὸν γὰρ πολεμικὸν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς) τὸ παρ' ἡμῖν Κοντάριον ὑπεκόρισε,« Εὐσταθ. Ὀδυσ. I, 488), κάμαξ (»Κάμακες, κοντάρια ὀρθὰ, Ἡσύχ.). perche, θ. §. (ἰδιαιτ. τὸ πολεμικόν). »Δόρυ-ατος (κυρ. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ), λόγχη (κυρ. ἡ σιδερένιά 'του μύτη, ἴδε παρακατιὼν, τὸ παράδειγμα), ἀκόντιον, σάρισσα (ἰδιαιτ. τὸ Μακεδονικὸν, 14 πηχῶν, καθὼς λέγουν), ξυστὸν (ἴδε Κονταρόξυλον), παλτὸν (ἰδιαιτ. τὸ κοντὸν, τὸ Τουρκ. Τζιρίτι), γρόσφος, (καὶ ποιητ.) ἔγχος (τὸ) καὶ μελία (κυρ. τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου Μέλεγος κατασκευασμένον). lance, θ. pique, θ. javelot. ||. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ, ἴδε Κονταρόξυλον. ||. ἡ σιδερένια μύτη (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ κονταριοῦ. »Αἰχμὴ, λόγχη, ἐπιδορατίς. flèche, θ. ||. τὸ ὄπισθεν σουβλερὸν μέρος 'τȣ, μὲ τὸ ὁποῖον 'τὸ 'μπήγουν κατὰ γῆς. »Σαυρωτὴρ, στύραξ, στυράκιον. le bout de la pique. ||. κοντάρια μὲ μύταις ἀρκετὰ πλατειαὶς, καὶ ξύλα 'γιερὰ (σκληρὰ, δυνατά). »Ἀκόντια ἔχοντα τὰς μὲν λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς (Ξενοφ. Κυνηγ.). « ||. πολεμῶ (κτυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. »Διαδορατίζομαι, διακοντίζομαι. ||. σκοτόνω (τρυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. »Κατακοντίζω.

Κονταριά. »Ἀκόντισμα. coup de (blessure faite avec une) pique.

Κονταρόξυλον. »Δόρυ, ξυστὸν (»Τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι ἐὸν ὁμοίως χρύσεον,« Ἡρόδ. Α'), στύραξ, στυράκιον, ῥάβδος (ἡ), κάμαξ. fût.

Κοντεύω (»Λέγοντας σίμωσ' ὁ καιρὸς, κἠμέραις ἐκοντέψαν,« Ἰωάνν. Γλυκ. περὶ ματ. βίου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Πλησιάζω. §. ῥ. οὐδ. »Κινδυνεύω, μικροῦ δέω. approcher, s' en falloir peu. ||. τὤρᾳ δὰ πλέον, ὦ Ἱππία, κοντεύω 'να καταλάβω τὶ λέγεις. »Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις (Πλάτ.). « ||. ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ. »Πτῶσιν ὠδίνει, καταῤῥέει. menacer ruine. ||. ἐκόντευσε 'να μὲ γελάσῃ. »Ἐγγύτατα ἀφίκετο ἀπατῆσαί με (Παυσαν. ΣΤ').

Κοντήτερα, ἐπ. »Ἐγγυτέρω, ἐγγύτερον, ἔγγιον, πλησιέστερον καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερον. plus près.

Κοντήτερος, η, ον. »Ἐγγύτερος, πλησιέστερος καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερος, προσεχέστερος. plus proche.

Κοντινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) πλησίον (ἐγγὺς, πέλας), προσεχής. proche, prochain. ||. εἶμαι πολλὰ κοντινὸς συγγενής 'του. »Ἐγγύτατα αὐτῷ εἰμὶ γένους.«

Κοντοκαθίζω, ῥ. αὐτοπ. »Συγκάθημαι, ἐγκαθίζω. s'affaisser.

Κοντολαίμης (ὁ ἔχων κοντὸν λαιμὸν), ισσα, ικον. »Βραχυτράχηλος, κολοβοτράχηλος. dont le cou est court.

Κοντολογῆς, ἐπίῤ. »Ἐν βραχυλογίᾳ, διὰ βραχέων κτλ. ἴδε Σύντομα καὶ Συντομία.

Κοντόξυλον. »Σκυτάλη. gourdin.

Κοντὸς (Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει Κονδὸς, ἑρμηνεύων δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ Σμικρὸς τὸ Κολοβὸς: ὁμοίως ϗ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. »Τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν »ἁπάντων ἔστωσαν κονδὰ μέχρι τῶν »γονάτων,« ὁποίας λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ τὰς τῶν Λακωνιζόντων »Βραχείας ἀναβολὰς«), ἡ, όν. »Βραχὺς, μικρὸς, μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ (Εὐαγγ.), ταπεινὸς, ὀλίγος (ποιητ.). court.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κοντοστέκομαι, ρ. μεσ. »Ἐφίσταμαι, ἀναδύομαι, ὀκνέω. demeurer court, s'arrêter, hésiter.

Κοντοσύλλαβα, ἐπίρ. = Κοντολογῆς (ἐκ τοῦ-

Κοντοσύλλαβος, η, ον. »Βραχὺς, βραχυλόγος. succinct.

Κοντότερος, η, ον. »Βραχύτερος, βράσσων, μικρότερος, ἐλάσσων, ταπεινότερος, μείων. plus court.

Κοντόφωτος, η, ον. »Μύωψ, μυωπίας, μυωπάζων, ἀμβλυώττων, ἀμβλυωπῶν, ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι (Πολυβ. ΙΖ'), σκνιφὸς καὶ κνιφός. myope, qui a la vue basse (courte). ‖. εἶμαι κοντόφωτος. »Μυωπάζω(-ιάζω), ἀμβλυώσσω(-ττω), ἀμβλυωπέω, κικυμώσσω(-ττω). ‖. εἶμαι ὀλίγον κοντόφωτος (᾽δὲν καλοβλέπω). » Ἀμβλυτέρως ἔχω τῆς ὄψεως.

Κοντόχρονος, η, ον. »᾽Ωκύμορος, πρόωρος, μινυνθάδιος (ποιητ.). qui est mort (on doit mourir) avant terme, moissonné à la fleur de son âge.

Κοντυλῶ, (εἰς συγγραφεῖς χυδαίους τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς εὑρηται γραφόμενον καὶ Σκονδυλῶ καὶ Σκονδυλίζω. »Σκονδυλίζει ὁ ἵππος αὐτοῦ,« παρβλ. Σκοντάφτω), ρ. ἀμ. (περιπατῶ ᾽σὰν μεθυσμένος, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κοτυλέω (ὅθεν ὁ Κοτύλων, ἐπίθετον μεθύσου τινὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν ὁ Κικέρων, ὁ Διον. Ἁλικ. ᾖ ὁ Πλούτ. ἐν βίῳ Ἀντων.). »Παραφέρομαι, μεθυσφαλέω (Ἀππιαν.), σφαλερὸν βαδίζω καὶ παράφορον (Λουκιαν. Βίων πρᾶσις), κονδυλίζομαι (»Τὸν σῖτον ὡς ὀρφανὸν τῇ τῶν ἀνέμων ἀκρασίᾳ κονδυλιζόμενον,« Βασίλ. Ὁμιλ. ἐν αὐχμῷ ᾖ λιμῷ). chanceller, aller de travers (comme les gens ivres).

Κοπάδι (κυρ. ζώων, ἀπὸ τοῦ Κόπτω, διότι κόπτονται, ὡς καὶ Σφακτὰ, διότι σφάζονται πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων). » Ἀγέλη (γενικῶς, ἰδιαιτ. δὲ) βουκόλιον (τῶν βφδιῶν), ἱπποφόρβιον (τῶν ἀλόγων), ποίμνη καὶ ποίμνιον (τῶν προβάτων), αἰπόλιον (τῶν ᾽γιδιῶν), συφόρβιον καὶ συβόσιον (τῶν χοίρων). troupeau, haras (τῶν ἀλόγων), harde (τῶν ἐλαφιῶν), θ. §. (καταχρ. δὲ καὶ ᾽ψαριῶν, καὶ πουλιῶν, καὶ ἀνθρώπων, κτλ.). »Ἀγέλη, ἴλη, μοῖρα, σύνταγμα, σύστημα. troupe, θ. bande, θ.

Κοπαδιαστὰ, ἐπ. »Ἀγεληδὸν, ἰλαδόν. par troupes (bandes), en troupe.

Κοπανίζω, ρ. μετ. »Πτίσσω, κόπτω, τρίβω, λε(λει)αίνω, κοπανίζω, ἰγδίζω (κυρ. εἰς τὸ ᾽γδί). piler, broyer, concasser (κυρ. χονδροκοπανίζω), macquer (κυρ. κανάβι), teiller (κυρ. λινάρι). ‖. ἀφ᾽ οὗ ᾽τὸ κοπανίσῃς ψιλά. »Τρίψας (»Κόψας) δὲ λεῖα (λεῖον). ‖. λιναρόσπορον κοπανισμένον. » Λίνου σπέρμα κεκομμένον (Θκδ.).«

Κοπάνισμα. Τρίψις, πτισμός. l'action de piler (concasser, etc.).

Κόπανος, ἐργ. » Κόπανον, κοπανιστὴρ, κοπανιστήριον. battoir, brisoir. »Στύπος (ἰδιαιτ. τοῦ λιναριοῦ, κανναβιοῦ, ἀχύρου κτλ.). macque, θ. écang.

Κοπέλα, ἴδε Κορῆτσι.

Κοπέλι. »Παῖς, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος. garçon, ἴδε καὶ Δοῦλος. ‖. κατὰ τὸν μαστρο-Ἰάννην καὶ τὰ κοπέλια ᾽του (παροιμ.). »Οἷα περ ἁ δέσποινα, τοιάδε χἁ κύων (Κλμ. Ἀλεξ.). tel maître, tel valet, (Ατν.) qualis rex, talis grex.

Κοπὴ = Κοπάδι (» ᾽Σὰν τὴν κοπὴ᾽ τὰ πρόβατα, ᾽σὰν τὴν κοπὴ᾽ τὰ ᾽γίδια,« Ἄσμα δημοτ.).

Κοπιάζω, ρ. αὐτοπ. »Πονέω, πονέομαι (»Τοὺς χειρωνακτικοὺς ᾖ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα,« Αἰσχ. Σωκρ.), κάμνω, μοχθέω καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω(-άζω). travailler. ‖. κοπιάζω τοῦ κάκου. »Ματαιοπονέω. travailler en vain (infructueusement). ‖. κοπιάστε (λέγουν κοινῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ ἄλλοῦ ᾽Ορίστε, θέλοντες ᾽να προσκαλέσουν κἀνένα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ο Ἀβραὰμ ἔλεγε:) »Μὴ ἀποδοκιμάσῃς τὸν παῖδά σου, καὶ ἐκκλίνατε παρ' ἐμοὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου,« (ὁ δὲ 'Εκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου, συμφωνότερον μὲ τῆς ἐδικῆς μας λέξεως τὴν ἔννοιαν,) »Κατάδεξαι σκύλῃναι εἰς τὴν οἰκίαν μου. prenez (donnez -vous) la peine.

Κοπιαστικὸς, ἡ, όν. »'Επίπονος, ἐπίμοχθος, ἐργώδης, κοπώδης, πονῆρος. pénible, fatiguant.

Κοπίδι (τὸ γρογγυλὸν μαγαΐρι τῶν κουντουράδων κλπ. ἀπὸ τοῦ) »Κοπίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κοπὶς-ίδος (ἡ), σμίλη, κοπεὺς, τομεὺς, ἄρβηλος ᾧ ἄρβηλον. tranchet.

Κόπος. »Πόνος, κάματος, μόχθος, κόπος, ταλαιπωρία. peine, θ. travail, fatigue, θ. ‖. κόπος μάταιος (χαμένος). »Ματαιοπονία, κενοσπουδία. futilité. §. (συνεκδοχ. ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος διὰ τὸν κόπον). ἴδε Δίκαιον καὶ Μισθός.

Κοπριὰ (ἀντὶ) »Κοπρία, κόπρος (ἡ), ὄνθος (ἡ). fiente, θ. fumier (κυρ. ἡ ξηρὰ, μὲ τὴν ὁποίαν κοπρίζουν τὴν γῆν). ‖. κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ κτλ., ἴδε Σβουνιά. ‖. τοῦ μουλαριοῦ. »'Ημιονὶς καὶ ἡμιονεία. ‖. τοῦ γαϊδάρου. »'Ονίς. ‖. τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ. ἴδε Τριβηλιά. ‖. τοῦ γοίρου. »Χοιροσπέλεθος. §. (συνεκδοχ. ὁ σωρὸς, ἡ σοίβα τῆς κοπριᾶς). » Κοπρὼν, κοπροβολεῖον. κοπροβολὼν, κοπρία (»Καὶ αὐτὸς [ὁ Ἰὼβ] ἐκάθητο ἐπὶ κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως,« Γραφ.). tas de fumier.

Κοπρίζω (κυρ. βάλλω κοπριὰν εἰς χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ, μετ. »Κοπρόω(-ίζω). fumer, amender, engraisser. §. (ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, κυρ. διὰ τὰ ζῶα). » Κοπρίζω, ἀποσκυβαλίζομαι, ἀποσκευάζομαι. fienter.

Κόπριον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., τὰ κόπρια), ἴδε Σκουπίδι.

Κόπρισμα. »Κόπρισις καὶ Κόπρωσις, κοπρισμός. l'action de fumer la terre (etc.), amendement.

Κοπρολούλουδον, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Κοπρομέλισσα, ἔντ. » Ἀνθρήνη (»Αἱ δὲ ἀνθρίναι ζῶσι τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι· διὸ καὶ περὶ τὴν κόπρον διατρίβουσιν, « Ἀρστ.). frelon, ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Κοπρόσκυλον (τὸ)(συνεκδοχ. ὁ ἄ-

Κοπρόσκυλος (ὁ))χρηστος σκύλος, ὁποῖος ἦτον ὁ τοῦ 'Οδυσσέως, κείμενος »ἐν πολλῇ κόπρῳ,« καθὼς λέγει ὁ "Ομηρος, 'Οδ. Ρ. 297. Τοιοῦτοι εἶνε καὶ τὴν σήμερον οἱ σκύλοι τῶν πόλεων τῆς Τουρκίας). §. (μεταφορ. ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀργὸς ἄνθρωπος), ἴδε Ἀκαμάτης.

Κόπτω (προφέρεται κοινῶς Κόφτω ᾧ, εἰς τὴν 'Ελλάδα, Κόβγω), ῥ. μετ. »Κόπτω, τέμνω. couper, tailler. ‖. κόφτω ὅλως δι' ὅλα (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν ῥίζαν, κτλ.). » Ἀποκόπτω(-τέμνω), ἐκκόπτω (-τέμνω) trancher. ‖. κόπτω 'ς τὴ' μέση', (ἡ) 'ς τὰ δύο. »Διατέμνω (-κόπτω), διχοτομέω, ἀνατέμνω (κυρ. σῶμα ζώου νεκροῦ). diviser, disséquer. ‖. κόφτω (τὸ ἄλλ. Χωρίζω) ῥοῦχον (ἕνα 'τὸ ῥάψω φόρεμα).»Συντέμνω (»'Ο δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων· ὁ δὲ συντιθεὶς, « Ξενοφ. Κυρουπ. Η'). tailler. ‖. κόφτω πέτραν, δένδρα, τὸν λαιμόν τινος, κτλ. » Λατομέω, δενδροτομέω, λαιμοτομέω (καὶ πλῆθος ἄλλων ῥημάτων σχηματίζονται παρομοίως). ‖ οἱ ἐχθροὶ ἔκοψαν τὰ δένδρα. »'Εδενδροτόμησαν τὴν γώραν· »Τὴν γῆν (»Τῆς γῆς) ἔτεμον. ‖. κόφτω ἄνθος, φύλλα, καρπόν. » Δρέπομαι. cueillir. ‖. κόφτω ψωμί. » Κλάω ἄρτον (κυρ. ὅταν 'τὸ κόφτω χωρὶς μαχαῖρι). découper. ‖. κόφτω τὰ 'νύχιά μου, ἴδε 'Νύχι. ‖. κόφτω δρόμον. ἴδε Ἀνοίγω. ‖. κόφτω τὸν δρόμον τινός. »'Γποτέμνομαι τὴν ὁδὸν, barrer le chemin, ἴδε ᾧ 'Εμποδίζω. ‖. κόφτω τὸ νερὸν, τὰς ζωοτροφίας, κλ. (πόλεως πολιορκουμένης). »'Γποτέμνομαι. ‖. 'τοῦ ἐκόπη ὁ μισθός.»Ἀπόμισθος ἐγένετο (Δημοσθ.).« ‖. ὁ κρόκος (τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) κόφτει (ἐμποδί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ζει δηλ.) τὸ μεθύσι, ἴδε Μεθύσι. ||. κόφτω ἀπὸ τὸ φαγεῖ' μου. »Τῆς καθημέραν τροφῆς ἀποτεμνόμενοι. rétrancher de (prendre sur) sa nourriture. ||. κόφτω μονέδαν. »Κόπτω (»Πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Λυδοὶ, κοψάμενοι νόμισμα ἐγρήσαντο,« Ἡρόδ.), χαράσσω(-ττω). battre, frapper de la monnaie; monnayer. ||. ἔκοψε ταὶς φωναίς. »Φωνὴν ἔρρηξε. ||. κόπηκε-ἡ φωνή 'του. »'Επέλιπεν αὐτῷ ἡ φωνή. sa voix fut éteinte, la parole lui manqua. ||. κόπηκεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπέφτω. ||. κόπηκε-ἡ ὄρεξί' (τὸ φαγεῖ', ὁ ὕπνος, κτλ.) 'του, ἴδε 'Ορεξις. ||. κόπηκαν (ἀπόκαμαν δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν) τὰ ποδάριά (χέριά) μου, ἴδε Ποδάρι. ||. τὸ λούπινον, τὸ σουσάμι, τὸ ῥοβίθι κτλ. 'δὲν κόπτονται ('δὲν τρώγονται) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι. »Θέρμος δὲ καὶ σήσαμον καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ δριμέα ἀκόπως ἔχει (Θφρ.).« §. ἔκοψε (καταχρ. ἀντὶ, κόπηκε) τὸ κρασί. »'Επράπη, ἐξετράπη (ὁθ. 'Εκτροπίας οἶνος, τὸ κομμένον κρασὶ), παρακεκίνηται (Θφρ. Φυτ. ς [7, 6]). tourner, se gâter, ἴδε καὶ παραβλ. 'Ξοινίζω. ||. τὸ γάλα κόπηκεν (ἢ) ἔκοψεν. »'Ορρῦται, θρομβοῦται. tourner, se grumeler, se mettre en grumeaux. ||. τὸ κρασὶ κάμνει τὸ γάλα νὰ γένῃ τσύρρος καὶ τὸ κόφτει. »'Εξορρῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα, καὶ σχίζεται,« Κλμ. §. ἔκοψεν ἡ θωριά 'του (ἔχασε δηλ. τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἄνθος 'της ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα). »'Εμαράνθη (»'Εσβέσθη) τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. déteindre, s'altérer, devenir mât, ἴδε καὶ Ξεβάφω καὶ Ξεθωριάζω. §. ῥ. ἀπρ. (μεταφορ.) τίμε κόφτει; 'δέν με κόφτει· μή σε κόφτῃ, κτλ. (ἀντὶ, τί μ' ἐννοιάζει; κτλ.), ἴδε Μέλει.

Κόρακας (ὁ), π. »Κόραξ. corbeau.

§. κόρακας (φρσ. ἐλλειπτ. ἰσοδύναμος μὲ τῶν Τουρκομερϊτῶν τὸ Κάρναξι [carnifex;], ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας, ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) »'Ες κόρακας! »"Ερρ' ἐς κόρακας. corbleu! peste! va-t-en aux diables, etc. ||. κόρακας κοράκου 'μάτι 'δὲν 'βγάζει (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ) corbeaux avec corbeaux ne se crèvent jamais les yeux.

Κοράκι (μέρος τι τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου τὸ πρὸς τὴν πρῶραν), (ναυτ.). »Στεῖρα. l'etrave.

Κορακιστικὰ (τὰ), (εἶδος ὁμιλίας συνθηματικῆς). »Κορακιστὶ (»Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία,« Ι. Χρσ. 'Ομιλ. Δ'. εἰς τὰς Πρξ. τῶν Ἀποστ. Τόμ. Δ', σελ. 634, 25). ("Ας κρίνουν ἄλλοι, ἂν ἔχῃ 'να κάμῃ τίποτε μὲ τὸ) »Βρόνδον (τὸ ὁποῖον ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει »Εἶδος διαλέξεως). argot, jargon.

*Κορακοπόδι. »Κορακόπους, κορωνόπους, κορωνοπόδιον. corne de cerf.

Κορακόπουλον. »Κοράκιον. corbillat.

Κόρδα. »Χορδὴ (»Κυρίως χορδὴ εὐτραφὲς, ὃ ἐστιν εὔκλωστον, ἕντερον οἷὸς, ὅ παραφθείροντες Κόρδαν οἱ χυδαῖοί φασιν,« Εὐστάθ. 'Οδυσ. Φ, 408), νευρά. corde, θ.

Κορδέλλα (Ἰταλ. Ἀπὸ τοὺς Κυπρίους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ὠνομάζετο) »Κορδύλη (ὁ Ἀττικὸς) κρώβυλος (»Τὸ κεφαλῆς περιείλημα,« κατὰ τὸν Σουίδ.). »Ταινία. ruban, ἴδε καὶ παρβλ. Κουρέλι.

Κορδόνομαι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κορδινάομαι τὸ Τεντόνομαι), Μ. (θὰ) κορδωθῶ (ἀόρ. ['Ε]κορδώθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κορδωμένος), ῥ. μέσ. »Βρενθύομαι, ἀβρύνομαι (Πλάτ.), γαυριάω, σοβέω, λαμπρύνομαι, ἀγάλλομαι, φυσάω. se glorifier, marcher avec un air d' ostentation (d' arrogance, de fierté), ἴδε καὶ Καμαρόνω.

Κόρδωμα (ἔχει πολλὴν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ Λόρδωσις καὶ μὲ τὸν Κόρδακα τῶν ἀρχαίων), ἴδε Καμάρωμα καὶ Κορδόνομαι.

Κορδωμένος, η, ον. »Γαῦρος, γαυ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ριῶν, βρενθυόμενος, φυσῶν, πεφυσημένος. altier, qui marche fièrement.

Κόρη, ἴδε Θυγατέρα καὶ §. Κορῆτσι.

Κορητσάκι. » Θυγάτριον. fillette, θ. ἴδε καὶ τὸ ἑπόμενον.

Κορῆτσι (ἀπὸ τοῦ) »Κορίσκιον (ἡ) Κοράσιον ([ἴδε Ἀγόρι], ὑποκορ. τοῦ) »Κόρη, νεᾶνις. fille, θ. §. »Παρθένος, κόρη (»Ἀδελφὴν δὲ, κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν, »Ἰσοκρ. Ἀ!γιν.). vierge, θ.

Κορητσίστικος, η, ον. »Παρθενικὸς, παρθένιος. §. κορασιώδης. §. παιδικός. virginal.

Κορμί. »Σῶμα, σκῆνος (τὸ). corps.

Κορμοχασιὰ (τὸ Τουρκ. Μπόϊ). »Ἀναδρομὴ σώματος, ἀνάστημα (μεταγ.), ἡλικία (»Τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε,« Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προικός). taille, θ. stature, θ.

Κορνιαχτίζω, ῥ. μετ. »Κονίζω, κονιάω, κονιορτόω. remplir (salir) de poussière.

Κορνιάχτός. » Κονιορτὸς, κονίσαλος (ποιητ.). poussière, θ. ἴδε καὶ παραβ. Σκόνι.

Κορόμηλον (ὀνομάζουν κοινῶς τὸ Ἀβράμηλον, ὁ δὲ Ἀέτιος [βιβλ. Α'.] ὀνομάζει κορόμηλα τὰ δαμάσκηνα. καλλήτερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ Ἀγριόμηλον), κ. »'Ορείμαλον, ὀρομηλὶς καὶ ὀρει(υ)μαλίς. pomme sauvage, θ.

Κορόνω (ἐβγάλλω φλόγα), ῥ. μετ. »Ἀνακαίω, ἐκκαίω, ἐκτύφω. faire éclater le feu. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἀνακαίομαι, ἐκκαίομαι, ἐκρήγνυμαι, ἀναλάμπω (» 'Εξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκίατις,« Ξενοφ. Ἀναβ.). éclater.

Κόρυζα (ὁ ἄλλ. Κορηὸς), ἔντ. »Κόρις (ὁ ᾧ ἡ). punaise, θ. §. (ἡ ἄλλ. Τσύφνα τῶν ὀρνίθων), πάθ. » 'Κόρυζα, (ὑπὸ τοῦ Γοβδελᾶ ὠνομάσθη) » Λάπη. pépie, θ.

Κορυζόχορτον (ἐς τὴν Ἀττικὴν λέγεται Κόνυζον, ᾧ κατ' ἐπέκτασιν Ἀκόνυζον), φ. ἴδε Ἀγριοθρύμπη καὶ Ψυλλοβότανον.

Κορφὴ (ἐκ τοῦ) » Κορυφή. sommet, cime, θ. haut. ‖. ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι. ‖. ἡ — τοῦ λόφου. » Ἀκρολοφία. ‖. ἡ χουρμαδὴ κάμνει τὸν καρπόν 'της εἰς τὴν κορφήν. » 'Ο φοίνιξ ἀκρόκαρπος (Θεόφρ.). ‖. ἡ κορφὴ τοῦ στύλου (τῆς κολώνας), ἴδε Στυλοκέφαλον. ‖. ἡ κορφὴ τοῦ 'σπιτιοῦ. »Ἀέτωμα, ἀέτωσις. faîte, comble.

Κόρφιασμα (τὸ χονδρὸν ξύλον, ὅ,-που βάλλεται πλάγιον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης). »Μεσόδμη, διατόνιον, διαδοχὶς (Ἡσυχ.). faîtage, entrait.

Καρφοβλάσταρον. »Ἀκρέμων, ὄρμενον, ὀρόδαμνος (σώζεται ἡ λέξ.).

Κορφοβοῦνι (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἄλλ. Ζυγὸς) (τὸ). »Ἄκρα, ἀκρώρεια. sommet d'une montagne, coupeau.

Κορφολόγημα, γεωργ. » Βλαστολογία. ébourgeonnement, épamprement (κυρ. τοῦ ἀμπελιοῦ).

Κορφολογῶ, ῥ. μετ. » Ἀκρίζω, ἀκρολογέω, βλαστολογέω, βλαστοκοπέω. ébourgeonner, épamprer (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρφος (ἐκ τοῦ) »Κόλπος, προκόλπιον (Θεοφρ. χαρ.). sein. ‖. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο 'σου ('να μὴ βασκαθῇς δηλ), (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (μεταφορ. ἐπὶ θαλάσσης). » Κόλπος, ὅρμος. baie καὶ baye, θ. golfe, anse, θ.

Κόρωμα (φλογός). » Ἀνάκαυσις, ἐκπύρσευσις. l'action de faire éclater le feu.

Κορώνα (ἀπὸ τοῦ »Χορωνὸς, ὁ στέφανος τὸ πάλαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι,« λέγει ὁ Ἀθήν. ΙΕ'). » Στέμμα (τὸ), διάδημα, στέφος, στεφάνη, στέφανος. couronne, θ. ‖. κορώνα διαμαντένια ἢ μαργαριταρένα. »Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Ἀκ.). » Στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρωδ.).«

Κορωνιάζω, ῥ. μετ. »Ἀναδέω, σέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φω, ἀναγορεύω. couronner; sacrer.

Κορώνιασμα. »Ἀναγόρευσις, στέψις. couronnement; sacre.

Κόσα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε Κόσα, κτλ.

Κοσκινᾶς, οῦ. »Κοσκινοποιός, κοσκινοπώλης. qui fait (qui vend) des cribles etc. || . κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα 'της μὲ τοὺς πραγματευτάδες (παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων). » Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις (Γραφ.)«. se mettre en rang d'oignon, ἴδε καὶ Φακῆ.

Κοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

Κοσκινίζω, ῥ. μετ. »Σήθω, διασσάω(-ττάω), διασήθω, σινιάω. cribler, sasser, tamiser, bluter(κυρ. ἀλεύρι). ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ κοσκινήσῃς μὲ ψιλὸ' κόσκινο' . » Καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ (Διοσκορ.).«

Κοσκίνισμα, » Σῆσις, διάττησις. l'action de cribler etc.

Κοσκινόγυρος(ὁ ἄλλ. Κόθρος).»Τηλία. le cercle du crible.

Κόσκινον. ἐργ. »Κόσκινον. crible. ||. κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ(τὸ ἄλλ. Ἀλευρικόν), ἴδε Σῆττα. ||. κόσκινον γονδρόν. » Εὐρύτρητον. ||. τὸ κορμί 'του εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταῖς πληγαίς. »Ἅπαν αὐτῷ τὸ σῶμα κοσκινηθὸν ὑπὸ τῶν τραυμάτων διατέτρηται.(τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἶχε καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Λουκίλλιος, ὅταν, περιγελῶν ἕνα ἀφυῆ πύκτην, ἔλεγε· »Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται«). il est criblé de blessures. ||. καινοῦργιο' κοσκινάκι μου ζή. (παροιμ. ἀνάλογος κατά τι μὲ τῶν ἀργαίων τὸ:) » Θύραζε, Κᾶτες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια. balai neuf.

Κοσμογυρισμένος, η, ον. »Πολύτροπος (, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη κτλ. Ὅμ. Ὀδυσ. Α'), πολυπλάνητος. qui a vu bien de pays, vieux routier.

Κόσμος. »Κόσμος, τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν· ἡ οἰκουμένη. monde, univers. ||. 'ς τὴν ἄκρη' τοῦ κόσμου (φρσ.). »Πείρατα γαίης (ποιητ.). « ||. ἐφώναζε καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο' (φρσ. ὑπερβ). »Ἐβόα δὲ καὶ δεινὰ ἐποίει. §. κόσμος (συνεκδοχ. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. ὄθεν : Ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ λουτρὸν κτλ.). » Ὄχλος, ὅμιλος, λαός, οἱ πολλοί, (μτγν.) ὁ κόσμος (» Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν,« Εὐαγγ.). monde. ||. γέρως ἄνθρωπος 'να ξεγυμνόνεται 'μπροστὰ 'ς τὸν κόσμο'. »Ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. « ||. Τί θὰ νομίσῃ ὁ κόσμος; »Τί ἄρα τοῖς πολλοῖς δόξει;«

Κόσσα (δρεπάνι μὲ 'δόντια), ἐργ. γεωργ. »Ἅρπη. faux, θ.

Κοσσίζω (δρεπανίζω μὲ τὴν κόσσαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Κόσσω -ττω = Κόπτω.) » Δρέπω, δρεπτίζω. faucher.

Κόσσιμα. » Ἀρέψις. fauchage, fauche, θ.

Κόστος, φ. (εἰς τὸ ὁποῖον καλλήτερον 'να πρασδιορισθῇ ἡ λέξις) »Καρυόφυλλον (τὸ κηπαῖον). Κόστον (ὀνομάζουν ὁ Θεόφραστος καὶ Διοσκορίδης τὴν ὁίζαν ἀρωματικοῦ τινος φυτοῦ τῆς Ἰνδίας). coq des jardins, herbe au coq (ou) du coq, θ. menthe de coq, baume le grand.

Κοτσάνι. »Καυλός. tige, θ. ||. τὸ κοτσάνι τῆς ἀγκινάρας. » Ἀσκάλιγρον, πέρνιξ καὶ πτέρνιξ. œilleton. ||. τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.), ἴδε Γουλί.

Κότσι (ἐκ τοῦ) » Κοττίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόττος (ὁ κύβος κατὰ τοὺς Γραικορωμαίους, ὅθεν καὶ 'Εκκεκοτισμένος, ὁ ἄλλως 'Εκκεκυβεμένος καὶ 'Εκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας, « κατὰ τὸν Ἡσύχιον). » Ἀστράγαλος. cheville (du pied). §. (εἶδος παιγνιδιοῦ, παιζόμενον κατὰ δύο τρόπους· οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἔπαιζον ἀπαράλλακτα καθὼς 'τὸ παίζουν σήμερον τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἴδε Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. βιβλ. Γ', 117—126). » Ἀστραγαλισμός. osselet. ||. παίζω τὸ κότσι. »Ἀστραγαλίζω καὶ Ἀστρίζω (Πολυδ.). jouer

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

aux osselets. §. (τὸ σκληρὸν πρήξιμον, ὅ,που 'δγαίνει κυρ. εἰς τὰ ποδάρια καὶ εἰς τὰ γέρια), πάθ. »Τύλος, ἧλος. cal, cor, durillon.

Κότσυφας (ὁ), π. (ἐκ τοῦ) »Κόψι-

Κοτσύφι (τὸ))χος (Ἀττ. ὁ) »Κότυφος καὶ Κόττυφος. merle.

Κόττα (»Κοττοί, οἱ ἀλεκτρυόνες« καὶ »Κόττος, ὄρνις,« Ἡσύχ.), π. ἴδε Ὄρνιθα.

Κοττέρι ᾰ (συχνότ.) Κοττέτσι (τὸ 'σπιτάκι τῶν ὀρνίθων, Τουρκ. κουμάσι). »'Ορνιθῶν, κοττάναθρον. poulailler, juchoir, perchoir (κυρ. τὸ ξύλον ὅπου σκαλόνουν ᾰ κοιμοῦνται).

Κοτῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Τολμῶ.

Κούβακας (ἀπὸ τοῦ) »Κόαξ-ακος (ὁ βάτραχος), ζ. ἴδε Βαθρακός.

Κουβάλημα. » Μετακομιδή, ἀνασκευή, ἀγωγή (» Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις,« Πλάτ.), μετακόμισις, σκευαγωγία. transport.

Κουβαλητὸς, ἡ, ὁν. » Φορητὸς (Στρβ. Γ', δ'). transportable.

Κουβαλιστικὰ (τὰ Τουρκ. Χαμαλιάτικα). » Κόμιστρα. le port, le salaire d'un porteur.

Κουβαλῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Κο-

Κουβανῶ)βαλέω καὶ Κοβαλικεύω (Κορ. Σχολ. Ἰσοκρ. ᾧ Ἀτ. Τόμ. Α'). »Φέρω, μεταφέρω, κομίζω, μετακομίζω, ἀνασκευάζω. transporter. ‖. κουβαλῶ τὰ πράγματά ('νοικοκυριά) μου. »Σκευαγωγέω(-ομαι), ἀνασκευάζομαι. déménager, ‖. κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι. » Ἁμαξεύω. charier. ‖. κουβαλῶ λάσπην. » Πηλοφορέω. ‖. κουβαλῶ νερόν. »'Υδροφορέω.

Κουβαράκι. »Ἀκατίδιον, κοβαρίσκιον ('Ορνεοσόφ.).

Κουβάρι. »Ἄγαθις, τολύπη, σπεῖρα, σπείραμα, μήρυμα καὶ μήρυγμα, πηνίον, σφαίρωμα. pelote, peloton. §. (μεταφορ. μάζωμα πολλῶν πραγμάτων, ἀνθρώπων, κτλ. εἰς ἕνα μέρος). »Συστροφή. groupe.

Κουβαριάζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου), ῥ. μετ. » Τολυπεύω, συσπειράω, συνειλέω, μηρύω(-ομαι), ἀναμηρύομαι, τὸ μήρυμα ἀναλέγομαι, πηνίζω (-ομαι), ἀναπηνίζομαι, σφαιρόω. pelotonner. §. (μεταφορ. στενοχωρῶ, σφίγγω, ζρυμόνω), ἴδε Μανδρίζω καὶ §. Κουλουριάζω.

Κουβάριασμα. »Σπείρωσις. l'action de pelotonner.

Κουβαρίδα, ἔντ. »'Ονος, ὀνίσκος, κουβαρὶς, ἴουλος, ἀκατὶς, πολύπους. cloporte, millepieds, θ.

Κουβαρίστρα, ἐργ. » Σπειρωτὴρ (ὁ). pelote, θ.

Κουβᾶς (ἐκ τοῦ Κύββα, τὸ ποτήριον Δωρικῶς), ἀγγ. » Ἰβάνη. broc, tine, tinette, θ. sébile,

Κουβέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν ἀπὸ τὸ »Κύβελα, ἄντρα, θάλαμοι« τοῦ Ἡσυχ. καὶ τὸ »Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ὡς πυξὶς« τοῦ Φωτ.), ἴδε Κυψέλι. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα· χωρεῖ 40 ὀκ. Τουρκ.), ἴδε Κοιλόν.

Κουβούκλι (ἐκ τοῦ Cubiculum, τὸ σκέπασμα τοῦ ἐπιταφίου καὶ κάθετι ὁμοιόσχημον). » Σκιάς. baldaquin. §. (ὅθεν ἡ κλιματαρὰ), ἴδε Δράνα.

Κουδοῦνι. » Κώδων-ωνος (ὁ). grelot, sonnette, θ. clochette, θ. ‖. τὸ κουδοῦνι, ὅ,που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν 'γιδιῶν (καμηλιῶν, ᾧ.), ἴδε Κυπρί.

Κουδουνίζω (κυρ. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι), ῥ. μετ. »Κωδωνίζω. sonner. §. (μεταφορ. διαδίδω, κοινοποιῶ ἀπόῤῥητόν τι). » Διακωδωνίζω, δια-(περι)σαλπίζω, θρυλλέω, δια(περι)θρυλλέω, διαλαλέω, διαθρυλέω, διαφημίζω, διαβοάω. publier à son de trompe.

Κουδουνιστὸς, ἡ (κυρ. φωνὴ), ὀν, ἴδε Τραγανιστός. §. κουδουνιστὸν (εἶδος παιγνιδιοῦ, Τυρκ. Γιαζὴ-τυρά). »Στρεπτίνδα(ἦτον πάντη διαφορετικόν· ἀναλογεῖ δὲ κατά τι καὶ μὲ τὸ) 'Οστρακίνδα. croix ou pile.

Κουκκὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κοκκίον (ὑποκορ. τοῦ Κόκκος), φ. καὶ ὄσπριον. »Κύαμος (ὁ). fève (des marais), θ. ‖. ῥίχνω τὰ κουκιὰ (ἡ) 'ς τὰ κουκ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κιὰ,(εἶδος μαντείας).»Κυάμοις(»Ψήφοις, » Κλήροις) μαντεύομαι. tirer aux fèves (au sort). §. κουκκὶ (τὸ ἄλλ. Σπυρί). »Κόκκος,θρόμβος, χόνδρος (ἁλῶν, λιβανωτοῦ,κτλ.). grain.

Κουκκίδα (ἡ). » Στιγμή. point. ‖. ὅποιος γράφει καλὰ, πρέπει 'να βάλλῃ καὶ ταὶς κουκκίδες ὅπου πρέπει.»Τὸν ὀρθογραφοῦντα, καὶ στίζειν ᾗ δέον εἰκός. ponctuer.

Κουκκίζω, ῥ. μετ. »Πάσσω(-ττω), ἐμ(δια, ἐπι)πάσσω, σμάω (»Σμήσας τε λεπτοῖς ἄλσιν,« Ἀθην.). poudrer, saupoudrer. ‖. κουκκίζω μὲ στάχτην. »'Εμπάσσω τῆς τέφρας. ‖. ἀφ' οὗ ἐκούκκισε τὰ μαλλιά 'του μὲ τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον ἄμμον. » Διαπάσας εἰς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος.«

Κουκκίτης (βήχας, ὁ ἄλλ. Γαϊδροβήχας.'Η λέξις ἔχει πιθανῶς σχέσιν μὲ τὸν Κοκκυσμὸν, τὴν λεπτοτέραν καὶ ὀξυτέραν φωνὴν, κατὰ τοὺς μισικοὺς, ἧς ἐναντίον ἡ Βηχία, ἡ βαρυτέρα καὶ γαμηλοτέρα). coqueluche, toux férine, θ.

Κοῦκκος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας), π. »Κόκκυξ-υγος. coucou.

Κουκκοβάγια (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, ᾧ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν 'Ησύχ.), π. » Γλαὺξ (ἡ), κικυμὶς, κίκυμος, κίκυβος, κικκάβη (Ἀριστοφ.), κικκαβὰς (ἡ). chat-huant, chouette (la petite), θ. cheveche, θ. (συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν μικρὸν Μποῦφον, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Νυκτοπούλι). ‖. ἄλλα τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κ|-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Κουκκοῦλα (ἀπὸ τὸ Λατιν. cucullus, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ 'Ελλ. Κύκλος). » Κάλυμμα (»'Επικάλυμμα) κεφαλῆς, καυσία, κορδύλη, (εἰς τὰ Γλωτσάρια ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις) καρακάλλιον. capuchon, coquefluchon.

Κουκκοῦλι (τοῦ μεταξιοῦ). » Θύλαξ καὶ Θυλάκιον (βόμβυκος), νεκύδαλον, βομβύκιον, πηνίον (Ἀρστ. Ζ, ἑ, 18). coque, θ. cocon. ‖. ἐξαγάλλω μετάξι ἀπὸ τὰ κουκκούλια.»Ἀναλύω τὰ βομβύκια, ἀναπηνίζομαι (Ἀρστ. Ζ, ἑ, 18).«

Κουκκουλόνω, ῥ. μετ. »'Εγ(»Συγ-» 'Επι)καλύπτω, ἐγκορδυλέω(-ίζω). affubler, emmétoufler.

Κουκκούλωμα. » Συγκάλυψις, ἐγκορδύλησις. affublement.

Κουκοῦμι (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ Τουρκ. Γκιουγιοῦμι ᾗ ἀλλοῦ Χαρανί, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, τὸ ὁποῖον ὁ 'Επίκτητος ἐξελλήνισε διὰ τοῦ Κουκούμιον: » Δεῖ αὐτὸν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ«), ἀγγ. »Θερμαντὴρ, θερμαστὴρ, θερμαστρὶς, ἱπνολέβης (τὸ ὁποῖον περιγελᾷ ὁ Ἀθήναιος). chaudière, θ. bouilloire, coquemat.

Κουκκουνάρα (ὁ καρπὸς τῆς Κουκκουναρηᾶς, ἀπὸ τοῦ Κόνναρον, παράγ. τοῦ Κόνος τῷ=) » Κῶνος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), στρόβιλος (» Καρπὸς τοῦ πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι Στρόβιλον, οἱ δὲ Κῶνον καλέουσι, « 'Ηρόδ.), πιτοστρόβιλος. cône, pomme (de pin), θ. §. (τὸ στάχυ τοῦ ἀραποσίτου). panouille.

Κουκκουναρηὰ, δ. » Πίτυς-υος (ἡ ἥμερος), στρόβιλος. pin.

Κουκκουνάρι, κ. »Πιτυΐς, πιτύϊνον κάρυον, στρόβιλον (» 'Η τοῦ κώνου τὸ κάρυον, ὃ καλοῦσι στρόβιλον, « Διεύχ. παρ' 'Ορειβασ.), ὀστρακὶς, κόκκαλον. pignon.

Κουκκοῦτσι (τὸ μέσα τοῦ καρποῦ μερικῶν δένδρων, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος 'των). » Πυρὴν-ῆνος (ὁ), ὀσοῦν, κόκκος, κάρυον, γίγαρτον (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ). noyau, pepin. ‖. ᾗ μικραὶς ῥώγαις, ᾗ 'δὲν ἔχουν διόλου κουκκούτσια, ᾗ 'τὰ ἔχουν μικρότερα. » Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν, ᾗ ἐλάττους πυρῆνας (Ἀριστοτ. Προβλ.). ‖. τῶν ῥοδακίνων τὰ κουκκούτσια. »Περσικῶν τὰ ὀστᾶ,« Δσκρ. »Περσείης κάρυα,« Νίκανδρ. ‖. κουκκοῦτσι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Τίποτε). »Κόκκυ (τὸ ἐλάχιστον, « λέγει ὁ 'Ησύχ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. » τὸ Κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. « Σαφέστερον δὲ πάντων Τίμων ὁ Σιλλογράφος ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς λέξεως διὰ τοῦ ἑξῆς στίχου: » Πτωχὸς δὲ φρένας εἰμὶ, νόου δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος«). **pas aussi gros qu'un pois**, ἴδε Στάλα. §. (ὅταν ᾖνε συνθεμένον μὲ ἄλλην λέξιν, σημαίνει ὁλόκληρον τὸν καρπὸν, καθὼς:) Δαφνοκούκκουτσον, Κεδροκούκκουτσον, κλ. (καὶ σχηματίζεται συνήθως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου εἰς γένος θηλυκὸν ᾗ τὴν κατάληξιν ις, καθὼς) »Δαφνίς, κεδρὶς, κλ. **baie**, θ. **grain**.

Κοῦκλα. » Πλαγγὼν-όνος (ὁ), κόρη (ὅθεν ὁ κουροπλάθος), νύμφη, γλήνη, νανίον, νευρόσπαστον (κυρ. τὸ κινούμενον μὲ κλωστὴν ἢ ἐλατήριον). **poupée**, θ. **pentine**, θ. **marionette**, θ. ‖. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, κὴ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Καλὴ μὲν ὄψις, ἓν δὲ δειλαῖαι φρένες, « Μένανδρ. παρὰ Σταῖδ., (ἴδε καὶ Μυλωνᾶς).

Κουλαίνω, ῥ. μετ. » Κυλλαίνω (» Κυλλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα, « Ἱππκρ. περὶ ἄγμ. Παραπάνω τὸ εἶπε » Κυλλοί), κυλλόω, πηρόω (τὴν χεῖρα). **estropier, rendre manchot**.

Κουλλίκι (ἀπὸ τοῦ) » Κολλίκιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόλλιξ (καὶ Κόλληξ)-ικος (ὁ), ἴδε Κουλοῦρι.

Κουλλὸς, ἡ, όν. » Κυλλὸς, χωλὸς (πηρὸς, πεπηρωμένος) τὴν χεῖρα (ᾗ μονολεκτ.) χωλόχειρ, μονόχειρ, ἄχειρ. **manchot**.

Κουλλοῦρα (ἡ) } .« Στρεπτὸν, στρε-
Κουλλοῦρι (τὸ) } πτὸς, κολλύρα, κολλύριον, κολλυρὶς, κόλλαβος. **gimblette**, θ. **petit-pain**. §. κουλοῦρι τοῦ ἀλετριοῦ (τὸ κρικελωτὸν ξύλον, ὅπου ἐμβαίνει τοῦ Σταβαριοῦ ἡ ἄκρη). » Κορώνη. §. (κάθε πρᾶγμα κουλουριασμένον). » Σπείραμα. **replis tortueux**.

Κουλλουριάζω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συσπειράω, συνελίσσω, συνελέω. **rouler, recourber en replis tortueux**.

Κουλλούριασμα. » Συστροφή. **l'action de rouler etc.**

Κουλλουριασμένος, η, ον } .» Συν-
Κουλλουριαστὸς, ἡ, ὸν (εσραμμένος, συνεσπειραμένος. **roulé, recourbé**.

Κουλλοχέρης (ἡ Κουλοχέρης, ὡς ἀπὸ τοῦ Χωλόχειρ), α ἢ ισσα, ικον, ἴδε Κουλλές.

Κουμαρᾶς (προφ. Κουμπαρᾶς), ἀγγ. (ὅπου ἀποθέτουται πρὸς φύλαξιν λεπτὰ νομίσματα). **tire-lire**, θ. **tronc**.

Κουμάρι (ἀντὶ Κουκουμάρι, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **cucuma**, ὅθεν τὸ Κουκούμιον τοῦ Ἐπικτήτου. Ἀρρ. Γ', ἴδε καὶ Κουκοῦμι), ἀγγ. » Σκεῦος, κεράμιον, κυμβίον. **pot à l'eau, broc, coquemar**.

Κουμαρηὰ, δ. » Κόμαρος (ἡ). **arbousier**.

Κούμαρον, κ. » Κόμαρον, μιμαίκυλλον ἢ μιμαίκυλον ἢ μιμάκυλον ἢ μαιμάκυλον. **arbouse**, θ.

Κουμέρκι (ὀρθ. Κομμέρκι, ὡς ἀπὸ τοῦ Λατ. **commercium**, τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς πραγματείας. Ὁ Πορφυρογ. τὸ γράφει Κομμέρκιον: »Ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ τῶν ταούτων πραγματειῶν ἄπειρον.« Ἡ δὲ Ἄννα ἡ Κομν. [Ἀλεξ. ς'.] Κουμέρκιον). » Τέλος (τὸ), τελώνιον. **droit de douane**. ‖. Παίρνω τὸ—. » Τελωνέω, τὸ τέλος ἐκλέγομαι. **prélever le droit de la douane**. §. (συνεχδχ. ὁ τόπος ὅπου κάθεται ὁ κουμερκιάρης). » Τελωνεῖον. **douane**, θ.

Κουμερκιάρης (ἀπὸ τοῦ Λατ. **commerciarius**: ὅθεν καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς γράφεται Κομμερκιάριος. » Ἀκινδύνως γίνεται ἱερεὺς ἢ διάκονος καταλλάκτης ἢ κομμερκιάριος,« Μαρκ. Πατριάρχ. Ἀλεξανδρ. Ἐρωτ. Καν. ΚΔ'). »Τελώνης. **douanier**.

Κουμουλιὰ (Λατ.), ἴδε Στοίβα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κουμπὶ (ἀπὸ τοῦ) »Κομβίον (ὑποκορ. τοῦ) Κόμβος, (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο θηλυκωτήρια). bouton, ἴδε καὶ Θηλυκωτῆρι.

Κουμπιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Κουμπόνω.

Κούμπιασμα (τὸ ἄλλ. Κούμπωμα). »Ἐγκόμβωσις, ἐγκόμβωμα. l'action de boutonner ou de se boutonner.

Κουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἐγκομβόω. boutonner, ἴδε καὶ Θηλυκόνω.

Κουμπότρυπα. » Πόρπη. boutonnière, θ.

Κουνάδι (τὸ ἄλλ. Ἀτσίδι ἢ Τερκ. Σανσάρι), ξ. » Ἰκτὶς (ἡ), αἴλουρος. fouine, θ. putois.

Κουνελάκι. » Λεβηρίδιον. lapereau.

Κουνέλι, ζ. (ἀπὸ τὸ Λατ. cuniculus, ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυβίου εἰς τὸ) » Κύνικλος (»Ὁ δὲ κύνικλος, πόῤῥωθεν μὲν ὁρώμενος, δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' ἐς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν, γίγνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρος κατὰ γῆς« Πολύβ. ΙΒ'). » Δασύπους, λεβηρὶς (Στραβ. Γ'), γεωρύχας λαγιδεύς. lapin.

Κούνημα. » Κίνησις. sécoûment. αὔρα (κυρ. μὲ τὴν κούνιαν). branlement, branle, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς). §. (μτφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κούνια (ἀπὸ τοῦ Λτν. cunæ, διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). » Δίκνον, κίστη, κοιτὶς (νεολογ.). (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται, καθότι καὶ εἶνε τῷ ὄντι) σκάφη (ἴδε Κουνῶ). berceau. §. (ἡ χρεμαστὴ, ὅπου κουνηοῦνται πρὸς σωμασκίαν ἡ διασκέδασιν, ἡ ἄλλ. Ἀνεμόκουνια). »Α'ώρα. escarpolette, θ. brandilloire, balançoir.

Κούνουπας (ὁ) }, ἔντ. « Κώνωψ
Κουνοῦπι (τὸ) -ωπες (ὁ), ἐμπὶς -ίδος (ἡ). cousin.

Κουνουπίδι, φ. »Ἀνθοκράμβη (νεολογ.) chou-fleur.

Κουνουπιέρα }. » Κωνωπεῖον
Κουνουπολόγος (»Καὶ ἦν Ὁλοφέρνης ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐν τῷ κωνωπείῳ,« Γραφ. Ἰουδ.). courtine, θ. cousinière, θ.

Κούντημα. » Ὤθισις, ὠθισμός. l'action de pousser. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις, ὅθεν:) θέλει κούντημα, διότι εἶν' ὀλίγον ἀργοκίνητος. » Μύωπας δεῖται. il a besoin d'aiguillon, ἴδε καὶ Παρακίνησις.

Κουντοῦρα. » Κόθορνος, κρηπὶς (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς Σχιστὴ, Λεπτοσχιδὴς, Ἀττικὴ κ.τ.λ.), ἐμβὰς, ἐμβάτη, ἐμβάθρα. soulier.

Κουντουράδικον (ἐργαστήρι). »Σκυτοτομεῖον, σκυτεῖον. boutique de cordonnier, θ.

Κουντουρᾶς. » Σκυτοτόμος (» Ὑπόθημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου· παῦσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευραῤῥάφου,« Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), σκυτεὺς, κρηπιδοποιὸς, ὑποδηματοποιός. cordonnier.

Κουντῶ (προφ. καὶ Σκουντῶ, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ), ἐκ τοῦ »Κοντόω, ῥ. μετ. » Ὤθέω, ὤθω, ὠθίζω. pousser. §. νύσσω. ||. τὰ καράβια ἔπιπτον ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκουντοῦντο μὲ τὰ κοντάρια. » Νῆάς τε νηῒ προσέπιπτε καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο (Θκδ.). ||. κουντηοῦνταν 'σὰν τὰ 'γρούνια'. » Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες,« Θφρ. ||. τὸν ἐκούντησα (μὲ τὸν ἀγκῶνά μου), καὶ 'τὸν λέγω. »Νύξας αὐτὸν, ὁρᾷς, ἔφην, κτλ. Πλάτ. »Καὶ τότ' ἐγὼν 'Οδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἑόντα, ἀγκῶνι νύξας,« 'Οδ. Ξ.

Κουνῶ, ῥ. μετ. »Κινέω, σείω, κραδαίνω, κλονέω, διαφέρω, σαλεύω, πάλλω, διακινέω, κιγκλίζω. secouer, agiter, mouvoir, branler, ébranler, brandir, brandiller, hocher. ||. κουνῶ τὴν κούνιαν βρέφους. »Ὅτε δὲ κλαίοι (τὸ βρέφος), τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτὸ (Ἀθ.), « ἴδε Κούνια. §. ἀμ. αὐτοπ. ||. τὰ 'δόντιά μου κουνοῦν (καταγρ. ἀντὶ Κουνηοῦνται). mes dents branlent. ||. κουντοῦμαι (ἡ καλλήτερα, Κουνῶ τὰ χέριά μου) ὅταν περιπατῶ. »Παρασείω τὰς χεῖρας (Ἀριστ.), σφᾶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξέω. aller les bras ballans, branler les bras.

Κουπαστὴ, ναυτ. »Ἐγκωπαν, κωπωτὴρ, ἐπισκαλμὶς, τράπηξ-ηκος (ὁ). le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées'

Κουπὶ. »Κώπη, ἐρετμὸς καὶ ἐρετμόν. rame, θ. aviron. ‖. τὸ πλατὺ (τὸ κάτω) μέρος τοῦ κουπιοῦ. »Πτερὸν, ταρσὸς, σπάθη. pale. θ. ‖. τραβῶ κουπὶ, ἴδε Ἀείμνω. ‖. μὲ τὸ κουπὶ (ἢ) μὲ τὰ κουπιὰ (τὸ ἐναντίον τοῦ, Μὲ τὸ πανὶ), ἐπ. » Εἰρεσία, εἰρεσίᾳ χρώμενοι.

Κουράβα(-δι), (ἀπὸ τοῦ) » Σκωράδ ον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1170). Πέλεθος καὶ σπέλεθος, σπέλληξ. étron.

Κουράζω (ἴδε Ἀκούραστος), ῥ. μετ. » Παραπείνω, κόπτω (»Ὁ Ζῆπος τὸν ἀναβάτην κόπτει«). fatiguer, lasser. ‖. κουράζομαι, μέσ. αὐτοπ. »Κάμνω, καπιάω, πονέω. se lasser, être fatigué(las), ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κούρασις). »Κόπος, κάματος, πόκουράσμα)νος. fatigue, θ. lassitude, θ.

Κουρασμένος, η, ον. »Κεκμηκὼς, κεκοπιακὼς, πεπονηκώς. fatigué, las.

Κούρβουλον (καὶ Κούρμυλον, ἀπὸ τὸ Κορμός). » Ὁ τῆς ἀμπέλου ατέλεγος, ἴδε Κλῆμα.

Κουρδίζω, ῥ. μετ. »Ἐντείνω, ἁρμόζομαι (κυρ. λύραν). accorder, monter, bander (κυρ. δοξάρι, τουφέκι κτλ.).

Κούρδισμα. » Ἔντασις, ἁρμογὴ, χορδοτονία. l'action de bander (monter; accorder).

Κουρδιστῆρι. » Χορδοτόνον. clef pour monter les cordes d'un instrument.

Κουρέλι (ἀντὶ) »Κουράλιον (»Γέλγια, Κουράλια,« Ἡσύχ., ὡς χρησιμεῦον εἰς τὰ μικρὰ κοράσια 'να ἐνδύουν τὰς κούκλας [κόρας] 'των καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἀρχ. ἀντὶ Κορδέλλας, Γαλλ. chiffons). »Κοροκόσμια, τὰ ἀπὸ τῶν κουλλίων νυμφικὰ,« Σχλ. Κλμ.) »Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον, λακίς. haillon, guenille, θ. guenillon, chiffon, lambeau, drapeau.

Κουρελιάζω, ῥ. μετ. »Ῥακόω. délabrer. ‖. κουρελιάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Ῥακόομαι (Πλουτ. Συμπ.). s'en aller par lambeaux.

Κουρελιάρης, α, ικον. »Ῥακένδυτης, ῥακενδυτῶν. couvert de haillons, déguenillé, dépénaillé.

Κουρέλιασμα. » Ῥάκωσις. délabrement,

Κουρελιασμένος, η, ον (φόρεμα κυρ.). » Διερρωγὼς, ῥακώδης. délabré. §. κουρελιασμένος ἄνθρωπος, ἴδε Κουρελιάρης.

Κούρεμμα (ἀντὶ Κούρεμμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος). »Κουρὰ, κάρσις, πέξις, ἀπόκαρσις. tonte, θ. tonsure, θ.

Κουρεύω (ὁ Ἐτυμολόγ., ἐν λέξει Κοδράντης, 'τὸ γράφει Κορεύω), ῥ. μετ. »Κείρω, ἀποκείρω, πέκω (κυρ. πρόβατον), (σπν.) ἀποθρίζω (Πρρκ.). tondre. §. κουρεύω φλουρί. »Περικόπτω, παραψαλίζω. rogner.

'Κουριάζω (κυρ. ἐπὶ ὀρνίθων, ὅταν σκαλόνουν τὸ βράδυ 'να κοιμηθοῦν' ἴσως ἐκ τοῦ Οἰκουρέω), ῥ. ρυθ. »Καταζόμαι. jucher, se jucher. §. (μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅσοι κάθονται εἰς τὸ 'σπίτι ἀδιακόπως, ᾧ 'βένε βγαίνουν ἔξω). »Οἰκουρέω. garder la maison.

Κούρκα (ἡ ἄλλ. Μισίρκα καὶ Γάλλισσα), π. » Ὄρνις (»Ἀλεκτορὶς) ἡ ἰνδική. 'μελεαγρίς. dinde, θ. poule d'Inde.

Κουρκάκι, » 'Μελεαγρίδιον. dindoneau.

Κερκάνος. »Ὄρνις (»Ἀλεκτρυὼν) ὁ ἰνδικός. dindon, coq-d'Inde.

Κουρούνα, π. »Κορώνη. corneille, θ. corbine (ἡ κατάμαυρη). ‖. εἶπε κ' ἡ κουρούνα Κρᾶ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τὸ): » 'Εγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.«

Κουρουνοβότανον, φ, ἴδε Σκυλοβότανον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κουρουνοπόδαρον, φ. ἴδε Κορακοπόδαρον

Κουρσάρος. »Πειρατὴς, ληστὴς, καταποντιστὴς, καταδρομεύς. corsaire, pirate, écumeur des mers, forban. ||. τοὺς κουρσάρους. »Τὸ ληστρικὸν, τὸ πειρατικὸν, τὰ ληστήρια.

Κουρσάρικος, η, ον. »Πειρατικὸς, ληστρικός. de pirate (corsaire).

Κούρσεμμα. »Λεηλασία, προνομὴ (κυρ. ζωοτροφιῶν). pillage, maraude, maraderie, ἴδε καὶ Διαγούμτσμα.

Κουρσεύω, ῥ. μετ. »Ληστεύω, ληΐζομαι, συλάω (-έω), λεΐαν ἔλαύνω (ποιέομαι), λεηλατέω, ἄγω καὶ φέρω, λαφυραγωγέω, κλωπεύω, προνομεύω. piller, maraud, ἴδε καὶ Διαγουμίζω.

Κουσκουρειά. »Περιεργία, πολυπραγμοσύνη. curiosité (mal entendue, déplacée).

Κουσκουρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Πολυπραγμονέω, περιεργάζομαι. fureter; être curieux, rechercher (enquérir, s'enquérir) avec une blamable curiosité.

Κουσκούρης (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Susurrus), α, ικον. »Πολυπράγμων, ψίθυρος, περίεργος. curieux; enquerant, furet (μεταφορ.).

Κουτάβι (τὸ μικρὸν διαφόρων ζώων, κυρ. ὅμως τοῦ λύκου, σκύλου κτλ.). »Σκύμνος (κυρ. τοῦ λεοντα-ριοῦ), λυκιδεὺς (τοῦ λύκου), σκύλαξ, σκυλάκιον. lionceau. louveton. §. (μεταφορ. τὰ νόθον, ἀχρεῖον, ἔκφυλον γέννημα). »Σκυλάκευμα (»Ἐρὲ, κακὸν σκυλάκευμα, ἔῤῥε πεθ' ἅδαν,« ἔλεγεν ὑβρίζουσα μία παλαιὰ Λάκαινα τὰν λειποτάκτην υἱόν της).

Κουτάκι. »Πυξίδιον, κυτίδιον. petite boîte, θ.

Κουτάλα, ἐργ. (Ὁ Εὐστάθ. ἔχει: »Κωταλὶς, ἡ τορύνη, ἢ τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον«), ἴδε Χουλιάρα. §. (συνεκδοχ. τὸ βαθουλὸν τῆς πλάτης κόκκαλον). »Ὠμοπλάτη. omoplate.

Κουτάλι (ἀπὸ τοῦ) »Κύταλον· ἡ Κοτύλη, ἐργ. ἴδε Χουλιάρι.

Κουταλιὰ, ἴδε Χουλιαριά.

Κούτελον (ἴσως ὀρθοτ. Κούττελον, Κόττα γὰρ παρὰ τοῖς Δωρ. ἡ κεφαλή. Εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Τόμ. Β΄. σελ. 60] γράφεται Κύτελον), ἴδε Μέτωπον.

Κουτί. »Πυξὶς, κυτὶς (ἀντὶ κοιτὶς, κίστη (»Τῆς δὲ θηλείας φιλύρας ὁ φλοιὸς λεπτότερος καὶ εὐκαμπὴς, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποτοῦσι,« Θεόφρ. φυτ. Γ΄). étui, boîte, θ. tronc (τὸ τῶν Ἐκκλησιῶν).

Κούτικας (τ' ὀπισινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Κουτοπόνηρος, η, ον. »Μωροκακοήθης (Προκόπ. Ἀνέκδ. Β΄), μωρόκακος (Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 223), μωροπόνηρος. sot et méchant, sot-tement méchant.

Κουτὸς (ὁ ἄλλ. Ζαβὸς), (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κότος, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Ζάκοτος τοῦ Ὁμήρ. »φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως,« Ἰλ. Γ, 220), ἡ, ὄν, ἴδε Παλαβός.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουτρίζω, ῥ. μέσ. ἀλληλοπαθ. »Ῥάσσω, ἀράσσω, συῤῥάσσω, συναράσσω. heurter, s'entre-choquer. »Διακερατίζομαι, διακυρίττομαι (Συνεσ.). s'entre-cosser. §. (κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, καθὼς τὰ κριάρια, τὰ βώδια κτλ. προφ. καὶ Κουτουλίζω), ῥ. μετ. »Κυρίσσω καὶ (Ἀττ.) Κυρίττω, κερατίζω. donner (frapper) de la corne, cosser (κυρ. διὰ τὰ κριάρια).

Κούτριασμα. »Ἄραγμα, ἀραγμός. heurt. §. »Κυρηβασία καὶ κυρήβασις. coup de corne.

Κουτρουβάλα (ὁ Τουρκ. Ταχλᾶς). »Κυβίστησις. culbute, θ. ||. κάμνω κουτρουβάλαις. »Κυβιστάω, Κυβιστίνδα παίζω. faire la culbute.

Κούτσα. »Χωλότης, σκέλους πῆρωσις. claudication. ||. κούτσα-μιὰ, κούτσα-δυὸ (λέγουν συνήθως τὰ παιδιὰ, ὅταν πηδοῦν μ' ἕνα ποδάρι.), παιγν. »Ἀσκωλιασμός. clopin-clopant.

Κουτσαίνω, Μ. (θλ) κουτσάνω (ἀόρ. πθ. Κουτσάθηκα), ῥ. μετ. »Χω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λαίνω(-εύω), ὑποσκάζω (ὅταν ὀλίγον). **clocher, boiter, clopiner, aller clopin-clopant.**

Κουτσοδόντης, α, ικον. »Νωδός. **ébréché, brèche-dent.**

Κουτσομεσιασμένος, η, ον, ἴδε Κοψομεσιασμένος.

Κουτσομύτης, α, ικον. »Ῥινότμητος, ἄῤῥιν, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα. **à qui on a coupé le nez.**

Κουτσὸς (»Κοτζὸς ὁ κεκομμένους τοὺς πόδας ἔχων, οἱονεὶ κότος,« Ἐτυμολ.), ἡ, ὁν. »Χωλὸς, κυλλοπόδης. **boiteux.**

Κουτσουλιὰ (ἴσως ἐκ τοῦ Κικκιλονθὶς ἡ Κοκκιλονδὶς, παιδὸς ἀφόδευμα,« τοῦ Ἡσυχ.). »Κόπρος (»Ἀπόπατος, »Ἄφοδος, Ἀποπάτημα) ὄρνιθος. **ément.**

Κουτσουλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Κατατιλάω, (οὗ τὸ ἁπλοῦν) τιλάω (κυρ. τσιρλίζω), ἐντιλάω (»Ὁ λάρος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία, « Ἀριστοφ. Ἀχαρν.), ἐκτιλάω. (Ἐπὶ Βυζαντ. ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Ἀποτσυλῶ. »Καὶ ἀποτσυλᾷ διεσπαρμένα καὶ δυσώδη, « λέγει Δημήτριος ὁ Κωνσταντινοπολίτης εἰς τὸ Ἱερακοσόφιόν του, Βιβλ. Α'. κεφ. ριϛ', σελ. 107, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Δουκάγγιος, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του τὴν ἀνύπαρκτον λέξιν ἀποτσύλον). **crotter, émentir.**

Κουτσουνούρης, α, ικον, ἴδε Κολοβός.

Κούτσουρον (ἀπὸ τοῦ) »Κόττουρον καὶ Κόσσουρον (ἴδε Κοσσίζω). »Στέλεχος (ὁ καὶ τὸ), κορμὸς, πρέμνον. **bûche, θ. souche, θ. chicot.** §. (συνεκδοχ. τὸ ξύλον, ὅπου σφίγγουν τὰ ποδάρια τῶν φυλακωμένων, Τυρκ. Τομπροῦκι). »Ξύλον, χοῖνιξ, ποδοκάκη, ποδοστράβη. **entrave de bois (ou l'on met les pieds des criminels).** §. (μτφορ. ἄνθρωπος κτηνώδους νοὸς, ἀναίσθητος, ξυλοκέφαλος) »Στέλεχος (»Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ, « Δικαίαρχ. Ἑλλάδ. Περιήγ.). **bûche. θ.**

Κοῦφα. »Κόφινος, ἄῤῥιχος, κάρταλος. **hotte, θ. grand capas.** §. ναυτ. (τὸ Τσανακλῆκι). »Θωράκιον, φάτνωμα, καρχήσιον. **hune, θ.**

Κουφαίνω, Μ. (θὰ) κουφάνω, ῥ. μετ. »Κωφόω, διαφθείρω τὴν ἀκοήν **assourdir, rendre sourd**, ἴδε καὶ Ξεκουφαίνω. ‖. κουφάθηκα. »Κεκώφωμαι, τὴν ἀκοὴν διέφθαρμαι. **devenir sourd.**

Κυφάλα. »Κοίλωμα (δένδρου κυρ.). **creux (d'arbre),** ἴδε καὶ Βαθούλωμα.

Κουφάρι (τὸ κορμὶ ἀπὸ ταῖς πλάταις ἕως τὰ μεριά. Ἡ ἀπὸ τοῦ Κοῦφος ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε τόσον προφανὴς, ὥστε δὲν μὲ φαίνεται διόλου ἀναγκαία ἡ ἀπὸ τοῦ Κιθάρα, τὸ κόκκαλον τῶν πλευρῶν ἢ τὸ Καρδιοχούλιαρον). »Ὅλμος. **corsage.** §. (τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ σώματος, καὶ ἰδίως τὸ ραχοκόκκαλον μὲ τὰ πλευρὰ, πρὶν διαλυθῶσι). »Σκελετὸν (καταχρ.). **carcasse.**

Κούφαρον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σεπέτι, καλὸν ὅμως 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἀσυγχρίτως ἀηδέστερον Μπαοῦλο τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ τὰ ὁμοιά 'του). »Ῥίσκος, κυνούχιον. **coffre, malle, θ.**

Κουφίζω ('δὲν καλοακούω), ῥ. οὐδ. »Βαρυτέρως ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυηκοέω καὶ βαρηκοέω (Ἱπποκρ). **avoir l'oreille dure, entendre dur.**

Κούφιος, α, ον (κυρ. τὸ χαλασμένον ἀκρόδρυον, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος) »Κοῦφος. »Διαφθορῶς, κενὸς, διὰ(ὑπό)κενος. **gâté.** §. δένδρον ('δόντι, Ζ.) κούφιον. »Κοῖλον. **creux.** ‖. 'να φθειάσῃ μιὰν ξυλένιαν ἀγελάδα, κούφιαν μέσα. »Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην (Ἡρόδ.). « ‖. τὸ μὲν ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα, τὸ δὲ θηλυκὸν κούφιον. »Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην κάλαμος, ζερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος,« Θφρ. §. κούφιος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ Κοῦφος καὶ ἀσύστατος), ἴδε Εὔκαιρος ᾗ 'Ελαφρόμυαλος. §. κούφια λόγια. »Ἀνεμώλια, ἴδε καὶ Μωραλογιά. §. τὸ βόλι ἤλθε κούφιο' (ψυχρὸν δηλ. καὶ ἀδύνατον, ἀπαράλλακτα μὲ τοὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁμήρου τὸ:) » Κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῦ, « (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ ὠνόμασεν) »Ἄλιον βέλος (Ἰλ. Ρ)«. mort.

Κουφοξυλιὰ, φ. (ἐμφαντικώτερον τὸ σημερινὸν παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ φυτοῦ ὄνομα, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον (περὶ φυτ. Γ'. 13.), »Τὸ ξύλον ἔχει γαῦνον καὶ κοῦφον ξηρανθὲν,«). »Ἀκτῆ. sureau, sambuque.

Κουφόξυλον (εἶδος καλαμιοῦ ἀγκαθωτοῦ), φ. »Νάρθηξ (οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι, καθὼς καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Σικελίας τὴν σήμερον, μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν 'του ἀντὶ ὕσκας, καὶ ὁ Προμηθεὺς μὲ αὐτὸ, φαίνεται, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν μυθολογίαν). férule, θ. Ἴδε καὶ παράβλ. Μαγκοῦτα (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κουφὸς, ἡ, όν. »Κωφὸς (ὠνομάζετο τὸ πάλαι κυρ. ὁ Βουβὸς ἢ Μουγκὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος πάντοτε σχεδὸν εἶνε καὶ κουφὸς, προσέλαβε μὲ τὸν καιρὸν ἠλέξις ᾗ ταύτην τὴν σημασίαν), κωφεύων. sourd. ||. ὀλίγον κουφὸς (ἢ κουφούτσικος). » Ὑπόκωφος. sourdaud. ||. κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί. »Ἑτερόκωφος. ||. εἶμαι κουφός. »Κωφεύω, πεπήρωμαι τὴν ἀκοήν. ||. κάμνω τὸν κουφόν. » Ἐθελοκωφέω. faire le sourd, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. κουφὸν καμπάνα' κι' ἂν λαλῇς, νεκρὸν κι' ἂν γαργαλίζῃς, (παροιμ. σύμφωνος μὲ ἄλλην ὁμοίαν:) 'ς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρταν, ὅσο' θέλεις κτύπα, ἴδε Ἀράπης.

Κούφταλον (ἀντὶ Κύπταλον, ὁ) »Ὑπέργηρως, ἴδε Σκατόγερως.

Κοφίνι (φροπ. καὶ Κουφίνι). »Κόφινος. coffin, ἴδε καὶ Κοῦφα καὶ §. Κυψέλι.

Κοφτερὸς (ἀντὶ Κοπτερὸς), ἡ, όν. »Ὀξὺς, τομός. tranchant, coupant. ||. ἡ κοφτερὴ (ἐλλειπτ. Μερὴ, τοῦ μαχαιριοῦ, σπαθιοῦ, κτλ.). »Ἀκμὴ, στόμα. fil, le (côté) taillant (tranchant, coupant).

Κόφτης (ὁ), (τὸ Τουρκ. Σατῆρι). »Κοπὶς, ἰδὸς (ἡ). couperet.

Κοφτὸς, ἡ, όν. » Κοπτός. qu'on peut couper (trancher). ||. (τὸ ἐπίρ.) Κοφτὰ, μόνον εἰς τὴν φρ.) 'Ορθὰ-κοφτὰ, ἴδε 'Ορθά.

Κοφτοῦρι (ἡ ἄλλ. Μουστόπητα, εἶδος πλακουντίου ἀπὸ τοῦ) »Κοπτάφιον (ὑποκορ. τοῦ) κοπτὸν, κοπτὴ (»Κοπτῆς πλάκες καὶ μελιχρὰ σήσαμα,« 'Επγρ.), οἱ οὗττα. petit gateau fait de moût.

Κοχλίδι (προφ. κοιν. Χοχλίδι), θαλ. (ἐκ τοῦ) » Κοχλίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κοχλις-ίδος, κοχλίον, κογχύλιον. limaçon de mer, coquillage.

Κοχλιδότσεφλον. » Κοχλίον, κοχλίδιον, κοχλίδος σκέπασμα (Γεωπον.).

Κοχλὶς (ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει ᾗ ὁ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Κοχλιοῦσα), θαλ. » Κοχλίας (ὁ θαλάσσιος), κόχλος, στρόμβος. conque, ἴδε καὶ παραβλ. Κήρυκας.

Κόψι' (ἡ), ἴδε Κοφτερή.

Κοψίδι (μικρὸν καὶ ἄχρηστον κομμάτι τομαριοῦ, πανιοῦ, κτλ.). » Περίκομμα, κοσκυλμάτιον. rognure, θ. retaille, θ.

Κόψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν). »Τομή. coupe, θ. §. (τροπ. ὁ ἐσωτερικὸς τῶν ἐντέρων πόνος, ὁ ἄλλ. Σφάχτης). » Στρόφος, δηγμὸς (»Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν,« Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ'). tranchée, θ. ||. ἔχω κόψιμον ἢ κοψίματα. » Στρέφομαι (» Στροφοῦμαι) τὴν γαστέρα' »Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.). avoir des tranchées. §. συνεκδοχ. (ἡ πληγὴ τοῦ κοψίματος). »Τομὴ, ἐντομὴ, διάκομμα, πληγή. coupure, θ. taillade, θ.

Κοψομεσιάζω, ῥ. μτδτ. » Τὴν ἐσφὺν κατάγνυμι. éreinter.

Κοψομεσιασμένος, η, ον. »'Οσφυήξ. éreinté.

Κράββατος, ἴδε 'Εργαλειὸς καὶ §. Ξυλοκρέββατον.

Κράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Φωνάζω.

Κρασᾶς. »Οἰνοπώλης. marchand de vin.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κρασάτος, η, ον. »Οἰνοχρώς. couleur de vin.

Κρασί (ὑποκορ. τοῦ Κρᾶσις, κυρ. τὸ κεκραμένον, τὸ ἄλλ. Κρᾶμα. »Ψυκτῆρα, λέγει ὁ Σουΐδας, ποτήριον μέγα, ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν, ᾗ). »Οἶνος. vin. ‖. ἀγοράζω ('βγάζω, 'παίρνω) κρασί. » Οἰνίζομαι. ‖. κρασὶ 'ξοινισμένον (κομμένον, ξεθυμασμένον, χαλασμένον). » 'Εξεστηκὼς ('Οξίνης, » Τροπίας, »'Εκτροπίας) οἶνος. (vin) tourné, éventé, qui sent l'évent. ‖. 'σὰν 'να πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασὶ (παροιμ. διὰ τὰ εὐκολοκατόρθωτα). »'Ως εἰ καὶ κόγχην διεῖλες· » Ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, « Νικόμαχ. παρ') Ἀθην. Ἴδε καὶ 'Ως.

Κρᾶσις (ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος). » Ἕξις, διάθεσις, κρᾶσις. complexion, tempérament, constitution, affection.

Κρασοβάρελον. » Οἰνηρὸν ἄγγος, ἴδε Βαρέλι καὶ Βουτσί.

Κρασοκανάτα. »Κρατήρ, Κοτύλη. pot de vin.

Κρασοκανάτας καὶ Κρασοπατέρας, Κωμ. »Δεινὸς κωθωνιστής, κοτύλων. grand viseur de pots.

Κρασοπότης. » Οἰνοπότης, οἰνόφλυξ, φίλοινος. buveur.

Κρασοπουλειό', ἴδε Καπηλειό.

Κρασοπουλι πτ. »Οἰνάς. linotte.

Κρασοψυγιὰ (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰς γυναῖκας) » Ἄρτος οἴνῳ διάβροχος.

Κρατητῆρα (εἶδος λίθου πολυτίμου) »Ἀετίτης λίθος. aétite, pierre d'aigle. §. (τὸ λαγαρισμένον κρασί), ἴδε Λαγάρα.

Κρατσουλὰ (ἡ), χυδ. ἀντὶ Κρεατοελὰ.

Κρατῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βαστῶ. §. »Κατέχω, κατέγω παρ' ἐμαυτῷ, παρακατέγω. retenir. ‖. 'τὸν κράτησε τρεῖς 'μέρας 'ς τὸ 'σπίτι 'του. »Κατέσγε παρ' αὐτῷ τρεῖς ἡμέρας. il le retint chez lui trois jours. ‖. ἐκρατήθη τὸ οὖρός 'του. »Τῶν οὔρων αὐτῷ ἐπισγεθέντων. « ayant eu une suppression d' urine (une retention).

Κρᾴχτης (ἀπὸ τοῦ) »Κεκράκτης, (κυρ. ὁ προσκαλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Κήρυξ, κλήτωρ. crieur de corps. §. (τὸ ἡμερωμένον πουλὶ, μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου ἀπατοῦν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἄγρια, καὶ 'τὰ φέρνουν εἰς τὴν παγίδα). » Παλευτὴς (Ἀριστοτ. Ζ. 9), ἐφελκυστὴρ (ὄρνις). appeau, chanterelle, appelant, courcaille (ἰδιαιτ. τῶν ὀρτυκιῶν).

Κρέας (τὸ). » Κρέας-ατος καὶ-ως. viande, θ. §. »Σάρξ-αρκὸς (ἡ). chair. ‖. τρῴγω (τρέφομαι συνήθως μὲ) κρέας. » Κρεωφαγέω.

Κρεατάκι. »Κρεάδιον. petit morceau de viande.

Κρεατερνὸς (ὁ μὴ νηστήσιμος), ἡ, ὸν (φαγεῖ κυρ.). »Καταλύσιμος. gras.

Κρεατοελιά. »Ἀκροχορδὼν, (ἄλλο παρὰ τὸ) μυρμήκιον (-εῖον), μυρμηκία. poireau, verrue, θ. envie, θ. (παρβλ. 'Ελιά).

Κρεατόμυιγα (»Τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα προσιζάνουσαι, κυανοῦ τὴν χρόαν μεταξύ εἰσι καὶ μέλανος, α Παυσαν. 1', 28), ἔντ. » Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων. mouche vomique, θ.

Κρεατοσάνιδον (τὸ Τουρ. Κιγιμὰ-ταχτασί). » 'Ελεὸν καὶ 'Ελεός, ἐπίξηνον, ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. hachoir, tranchoir, tailloir.

Κρεββατάκι. »Κλινίδιον. petit-lit.

Κρεββαταρηὰ, ἴδε Καλαμωτὴ καὶ Σκαλωσιά.

Κρεββάτι. » Κλίνη, λέκτρον, λέχος (τὸ), κράββατος. lit. ‖. ἄῤῥωστος 'ς τὸ κρεββάτι, ἴδε Στρῶμα.

Κρεββατοσκεπάσι (ἡ), ἴδε Κοιμησιόν.

Κρεμάλα, ἴδε Κρέμασμα καὶ Κρεμασταριά.

Κρέμασμα. »Ἀγχόνη. l'action de pendre, pendaison (χυδ.). §. »Ἀνάρτησις, ἀπαιώρησις, κρεμασμός. l'action de suspendre.

Κρεμασμένος (ὅ, που κρέμεται), η, ον. »Κρεμαστὸς, ἐκκρεμής. pendant. §. (ὅ, που ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κρεμάλαν). » 'Εσταυρωμένος. pendu. §. (καταχρ. ὁ ἄξιος διὰ κρεμάλαν).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Κύφων, βάραθρος, ὄλεθρος. pendard, pendable, scélerat, roué.

Κρεμαχαρπά. »Σταυρός. potence, θ. gibet. §. (κλῆμα μὲ σταφύλια, τὸ ὁποῖον φυλάττουν κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα). ε ’Οσχη, ὄσχος. moissine, θ.

Κρεμαχάρι. »Ἄρτημα, ἐξάρτημα, παραιώρημα. appendice, perpendicule (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Βαρύδι.

Κρεμνῶ, Μ. (θὰ) κρεμάσω (ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Κρεμασμένος), ῥ. μετ. »Ἀναρτάω, ἀπαιωρέω, κρεμάω, κρεμαννύω(-υμι), ἀρτάω, ἐξαρτάω, ἐκ(ἀνα)κρεμάω, προσάπτω, περιάπτω, αἰωρέω. suspendre, accrocher. ||. οἱ γεωργοὶ κρεμνοῦν εἰς ταῖς συκηαῖς τοὺς ἐρινούς. »Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοί,« Ἀρστ. ||. ἐκρέμασε κουδούνια ἀπὸ ’πάνω ’του. »Κώδωνας ἐξαψάμενος. ||. κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγιον τινός. »Παραρτάω, παραιωρέω. ||. εἶχον κρεμασμένα εἰς τὸ πλευρόν ’των μεκρὰ σπαθία. »Ξιφίδια παρηώρηντο (παρήρτηντο). ||. ’τοῦ κρέμασαν τὰ χουλιάρια, (φορ. παροιμ.). » Παρεδειπνήθη (Θφρ. Χαρ.). il manqua son dîner. ||. κρέμουμαι, ῥ. αὐτοπ. »Κρέμαμαι, ἤρτημαι, ἐξήρτημαι. pendre, dépendre. 2) (φονεύω διὰ κρεμάλας), ἄγχω, ἀπάγχω, κρεμάω, ἀνακρεμάω. ||. μερικοὶ ἐκρεμῶντο μόνοι των ἀπὸ τὰ δένδρα. »Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο (Θκδ.).«

Κρένω ἀντὶ Κρίνω (» ’Τὴ’ χαιρετῶ ’δέ’ μοῦ ’μιλεῖ, ’τῆς κρένω ’δέ’ μοῦ κρένει,« ’Ασμα δημοτ.), ἴδε Λαλῶ καὶ Συντυχαίνω.

Κρεωπουλειό’ (τὸ Τουρκ. Κασάπικον), ἴδε Μακελλειόν.

Κρησάρα (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἐργ. ἴδε Σῆττα.

Κρησαρίζω, ῥ. μτδ. » Διαττάω, διασήθω. tamiser.

Κρησαριστὸς, ἡ, ὸν (ψωμὶ κυρ.). »Κρησερίτης (ἄρτος) (Ἀθήν.), σηκός. passé par la tamise, sassé, tamisé.

Κριάρι, ζ. »Κριός. bélier.

Κριθάρι. »Κριθὴ, κριθαί. orge, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ σπυράκι ὅ,που ’βγαίνει ’ς τὸ ’μάτι), πάθ. »Κριθὴ, ποσθία. orgueilleux.

Κριθαρένιος, α, ον, ἴδε Κρίθινος.

Κριθαρόνερον. »Πτισάνη, κρίθινον ὕδωρ (Ἱππκρ. 401, 47). tisane (d’orge mondée), θ.

Κρίθινος, η, ον. « ’Ο ἐκ κριθῆς, κρίθινος. fait d’orge.

Κριθολόγος (εἶδος Συκοφάγου), π. »Χλωρίων, χλωρίς. ortolan.

Κρικέλλα (κατ’ ἀναγραμμ. ἀντὶ Κιρκέλλα. »’Ελκύσεις πρὸς σεαυτὸν τὰς πύλας, καὶ ἐν τοῖς κρικέλλοις αὐτῶν εἰσαγάγεις τὴν ἄλυσιν τῆς κατήνας, ἣ κλείσας κτλ.« Βίος τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου). »Κρίκος. anneau. ||. ἡ—τῆς θύρας. »’Επισπαστὴρ, ἐπίσπαστρον. ||. ἔχει περασμένην εἰς τὸ χεῖλί ’του μίαν χαλκωματένιαν μικρὴν κρικέλλαν. »Κεκρίκωται τὸ χεῖλος χαλκῷ (Στράβ.), (καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τουρκ. Χαλκᾶς).

Κρῖμα (τὸ) (»”Εχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν,« Παύλ. Α’. πρὸς Τιμόθ. Ε’, 12), ἴδε Ἁμαρτία. §. κρῖμα! ἐπ. » Φεῦ! quel dommage! ||. κρῖμα ’ς τὸν ἄνθρωπον! »Φεῦ τοῦ ἀνδρός!

Κρινὶ (τὸ), (τ’ ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλη.

Κρίνος (τὸ ἄλλ. Ζαμπάκι, κυρ. ὅμως τὸ ἄγριον ἢ τοῦ βουνοῦ), φ. ᾧ ἄνθ. »Κρῖνον ᾧ Κρίνον (τὸ) ᾧ Κρίνος (ὁ). crinole. ||. (ὁ καλλιεργημένος). »Λείριον. lis (tubéreuse) simple, ἴδε ᾧ Ζερνεκαβὲς (εἰς τὸ παρόρτημα). ||. (ὁ κίτρινος ἢ ἄγριος). »’Ημεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλής. belle de jour, hémérocale. ||. (ὁ γαλάζιος ἢ μόριχος), (αὐτὸν κυρ. ὀνομάζουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Κρίνον). » Ἶρις (ἡ ῥίζα ’του εὐωδιάζει). iris, flambe, crinole d’Afrique, tubéreuse bleue, θ. ||. (ὁ διπλὸς καὶ εὐωδέστατος, τὸ Τουρκ. Τεμπέρι). » Λείριον (»Κρίνον) τὸ βασιλικὸν (εὐανθὲς, πολυανθὲς, περικαλλὲς, εὐθαλές). lis

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(le superbe), tubéreuse, θ. jacinthe des Indes.

Κρίνω, ῥ. μετ. » Δικάζω, διαδικάζω (Πλάτ. Πολιτ.), κρίνω, διαιτάω (κυρ. δι' αἱρετοκρισίας), βραβεύω. juger, rendre la justice. ||. ἤθελαν 'να κριθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις. » Δίκας ἤθελον διδναι παρὰ πόλεσιν (Θουκ.).« ||. ὁ κριτὴς πρέπει 'να κρίνῃ κατὰ τὸν νόμον. » Σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (συνεκδχ. ἀντὶ 'Ομιλῶ, Συντυχαίνω): ἐσένα κρίνω (προφ. κοιν. κρένω), ἐσένα λέγω. » Σέ τοι, σὲ κρίνω (Σοφ. 'Ηλ. 1447).«

Κρίσις. » Δίκη (κυρ. ἡ ἰδιωτικὴ), γραφὴ (κυρ. ἡ δημοσία καὶ πολιτικὴ), κρίσις. jugement. §. affaire, θ. cause, θ. procès. ||. ἔχω κρίσιν μὲ τὸν τάδε, ἴδε Κρισολογοῦμαι. ||. κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἴδε Κερδίζω. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ἐναντίον 'του ὁ Στέφανος. »Ἀνελομένου τὴν γραφὴν, ἣν ἐδίωκε Στέφανος (Δημοσθ.).« ||. χάνω τὴν κρίσιν μου. » 'Οφλω τὴν δίκην, ἁλίσκομαι, ἡττάομαι. perdre son procès, être condamné.

Κρισολόγημα).'»Δίκη. διαδικασία.

Κρισολογία)litige, procès.

Κρισολογοῦμαι, ῥ. μέσ. »Δικάζομαι, διαδικάζομαι, δίκας δίδωμι (Θουκ.), διὰ δίκης ἔρχομαι (ὁ αὐτ.). plaider, être en procès. ||. οὔτε ἡμεῖς ἐκρισολογήθημέν ποτε μὲ κἀνένα, οὔτε κἀνεὶς μὲ ἡμᾶς. »Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα, οὔτε ἐφύγομεν (Λσ.).«

Κρίταμον, φ. »Κρίταμον ᾧ (συγκ.). Κρίθμον. bacile, passe (perce)-pierre, herbe de saint Pierre, θ. fenouil-marin, criste (crête) marine, salicot.

Κριτήριον. »Δικαστήριον, κριτήριον. cour, θ. tribunal.

Κριτής. »Δικαστὴς, κριτὴς, βραβευτὴς, διαιτητὴς (κυρ. ὁ αἱρετοκριτὴς), δικαιοδότης. juge. ||. θέλεις 'να βάλωμεν κριτὴν τὸν Λάμαχον; »Βούλει ἐπιτρέψωμεν Λαμάχῳ;

Κριτσανίζω (προφ. καὶ Γριτσανίζω), ῥ. μετ. (ξύνω μὲ τὰ 'νύχια πρᾶγμα σκληρόν). »Γράω. gratter. §. (μὲ τὰ 'δόντια), ἴδε Κοκκαλίζω.

Κροκάδι (τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ). » Λέκι(κυ)θος (ὁ), τὸ ὠχρὸν (ὁ κρόκος, τὰ χρυσᾶ, τὰ πυῤῥὰ) τῶν ὠῶν. jaune (moyeu) d'œuf.

Κροκίδι. » Γνάφαλον καὶ Κνάφαλον, κροκὺς (ἡ). boure-lanice, θ.

Κρόκος, φ. »Κρόκος. safran. »Κνῆκος (κυρ. ὁ ἄγριος). carthâme, safran bâtard. §. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ (ὁ ὁποῖος καὶ Κροκὸς ἐξυπόνως προφέρεται καθὼς 'τὸν ἔχει καὶ ὁ 'Ετυμολόγος ἐν λέξει "Εριθος), ἴδε Κροκάδι.

Κρομμύδι (προφ. καὶ Κρεμμύδι, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην, ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν Κρομμυῶνα, λεγόμενον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στεφάνου, Κρεμμυῶνα), φ. » Κρόμμυον. oignon καὶ (ὀρθότ.) ognon. §. (ἡ ῥίζα διαφόρων ἄλλων φυτῶν ὁμοίων μὲ τὸ κρομμύδι). » Βολβός. bulbe, θ.

Κρομμυδότασφλον. »Κρομμύου λέπυρον (χιτὼν), λοπὸς, λεπύχανον. écorce (pélure) d'ognon, θ.

Κρομμυδόχορτον, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Κροντῆρι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ Κρυωτήριον, παρὰ Βυζ. ὁ) »Ψυκτὴρ, (ἡ) ψυκτηρία· (ἄλλοι 'τὸ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ) » Κρατὴρ-ῆρος (ὁ), ἀμφορεὺς, κρανεῖον, βαύκαλις. vase, cruche, θ.

Κρόσσι (ἐκ τοῦ) » Κροσσίαν (ὑποκορ τοῦ) » Κροσσὸς (τὸ Τουρκ. Σατζάκι, προφ. κοιν. Κλόσσι), κροκὺς (-ίς). crépine, θ. frange, θ.

Κρουνιὰ (ἡ βρύσι', ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ). »Κρουνὸς, πηγή. source, θ.

Κρουσταλλένιος, α, ον. »Κρυσάλλινος. de cristal.

Κρουστάλλι, ὀρ. » Κρύσταλλος. cristal (de roche).

Κρουσταλλιάζω (γίνομαι κρούσταλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λον ἀπὸ τὴν ψύχραν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κρυσταλλόομαι. se congeler, se glacer.

Κρουστάλλιασμα. » Κρυστάλλωσις. congélation.

Κρούσταλλον (τὸ παγωμένον νερὸν, τὸ Τουρκ. Μποῦζι). »Κρύσταλλος ἡ (ὀρθότ.) Κρύσταλος. glace, θ.

Κρουσμένος, η, ον, ἴδε Κρούω καὶ Πανουκλοκτυπημένος.

Κρυερὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πανί). »Κλωστὸς, κροτητὸς, κεκροτημένος (»Ἐπιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις,« Στράβ. ΙΕ'), σπαθητός. serré, crêpé, bien frappé, croisé.

Κρουτάλι (προφ. κοιν. Κουρτάλι), ὄργ. » Κρόταλον, πλατάγη, πλαταγώνιον, ῥόμβος καὶ ῥόμβος, ῥόπτρον. crécelle, θ. cliquette, θ.

Κρουταλῶ (προφ. κοιν. Κυρταλῶ). ῥ. ἀμ. (καλὴ ἡ λέξις ὄχι μόνον διὰ τὸν ἦχον τοῦ κροτάλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλατάγημα τῶν λελέκων, ᾗ ἄλλως παρομοίως κτύπους). »Κροταλίζω, πλαταγέω-ίζω). cliquetter, faire du bruit avec la crécelle.

Κρούω, ῥ. μετ. (»Ἂν κρούῃ ὁ ἥλιος τὸ ταχὺ, τὴν νύχτα τὸ φεγγάρι,« Ἄσμα δημ. διεσώθη μόνον παθητικῶς εἰς τὸ κτύπημα τῆς πανούκλας. Ὅθεν:) ||. ἐκρούσθηκε ἀπὸ τὸ θανατικὸν, (ἢ ἁπλῶς) ἐκρούσθηκε (ἀπαραλλ. μὲ τὸ) »Ἐπλήγη (τοῦ Ἱπποκράτους. »Ἀπέθανε . . ἐν ἡμέρᾳ ἐπλήγη, « Ἐπιδημ. Ζ', 357, 41)· » Τῷ λοιμῷ ἑάλω. il fut attaqué par la peste.

Κρύα, ἐπ. »Ψυχρῶς. froidement. §. (μεταφορ.) τὸν δέχθηκε (τὸν ἀποκρίθηκε) κρύα-κρύα. » Στυγνῷ τῷ προσώπῳ. séchement. ||. πιάνει τή' δουλειά' του κρύα-κρύα. » Ἀπροθύμως, ἀνειμένως, νωχελῶς. nonchalement.

Κρυάδα (ἡ). » Ψυχρότης, τὸ ψυχρόν. froideur, θ. froidure, θ.

Κρυβητὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἀποδιδρασκίνδα, δραπετίνδα, κρυπτίνδα. cligne-musette, θ. cache-cache.

Κρύβω (» Καὶ ἦν μετ' αὐτῆς κρυβόμενος ἐν οἴκῳ κυρίου ἓξ ἔτη; « Γρῳ. Βασιλ. Δ', 11), ῥ. μετ. »Κρύπτω συγ(κατα, ἀπο)κρύπτω, ἀποκρύπτομαι, κεύθω (ποιητ.). cacher, céler, couvrir. ||. κρύβει τὰ χρόνιά 'του. » Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει (Νικόλ. Δαμασκ.).« §. κρύβω (φυλάττω τι δι' ἄλλην φοράν). » Ταμιεύομαι, ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. serrer, garder, réserver, mettre à la réserve. ||. 'τὸ κρύβω διὰ τὰ γεράματά μου. »Εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεμαι, ἴδε καὶ Φυλάγω.

Κρύο, ἴδε Ψύχρα.

Κρυοβότανον, ἄρ. ἴδε Πιπερόῤῥιζα.

Κρυολόγημα. »Περίψυξις. réfroidissement.

Κρυολόγος (ἀγγεῖον ὅπου κρυόνει τὸ νερόν). » Ψυκτήρ. vase dans le quel l'eau se rafraîchit.

Κρυολογῶ, ῥ. αὐτοπ. » Περιψύγομαι (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ). se refroidir, ἴδε καὶ Κρυόνω.

Κρυόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Κρυόω. »Ψύχω, ψῦχος ἐμποιέω. refroidir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥιγόω, κρυόομαι. avoir froid, se refroidir, se morfondre. ||. ἐκρύοναν, διότι ἐχιόνιζε.»Ἐῤῥίγουν· νίφειν γὰρ τὸν θεὸν,« (Παυσ.). ||. κρύωσε τὸ φαγεῖ. »Ἀπεψύγη. le diner froidit (refroidit, s'est froidi). §. (μεταφορ.) κρύωσ' ἡ καρδιά μου ἐπάνω 'του. »Ἐψύγη τὸ πρὸς αὐτόν μου φίλτρον· »Ἀλλοτριώτερον πρὸς αὐτὸν διετέθην. mon amitié pour lui se refroidit.

Κρύος, α, ον. » Ψυγρὸς, κρυερός. froid. §. κρύος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ καλοκαμωμένος πλὴν ἀνούσιος). »Ἀκομψος, ἄχαρις. bellâtre. ||. λόγος (χωρατᾶς) κρύος (ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος, ἢ ὁ πολλὰ ἐπιτετηδευμένος. Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Ψυχρολογία, ἴδε Ἀνοστιά.

Κρυφὰ (ἢ μᾶλλον Κρυφᾶ, Δωρ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πίνδαρος), ἐπ. »Κρύφα, λάθρα, λελῃθότως, λαθραίως, λαθρηδὸν (ποιητ.), κρύβδην, ἀφανῶς, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἐν ἀποῤῥήτῳ (παραβύστῳ), ὑπὸ μάλης, κρυφῇ ἢ κρυφῇ. secrétement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, sous main, à la dérobée, à la sourdine, à l'insçu de, couvertement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφοάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ μὲ τὴν Ὑπὸ, καθὼς:) ἐβγαίνω κρυφά. » Ὑπεξέρχομαι. ||. βλέπω κρυφά. »Ὑπόβλεπω· (ἡ μὲ τὸ Λάθρα, καθὼς:) ||. τρώγω κρυφά. » Λαθροφαγέω· (ἡ διὰ τοῦ Κλέπτω, καθὼς:) ||. πίνω κρυφά. »Κλεψιποτέω. ||. παντρεύομαι κρυφά. »Γαμοκλοπέω, κλεψιγαμέω, κτλ.

Κρυφογελῶ, ῥ. ἀμ. » Ὑπογελάω. rire sous cape (ou) dans sa barbe.

Κρυφοκυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποκλέπτω τὰς ὄψεις, παραβλέπω (»Καὶ γὰρ παραβλέψας τι.. νυνὶ κατεῖδον.. χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν, « Ἀριστοφ.). lorgner, regarder à la derobée.

Κρυφομίλημα. »Ψιθυρισμός. chuchoterie.

Κρυφομιλῶ, ῥ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, διαψιθυρίζω, ὑπεψθέγγομαι. chuchoter, ἴδε καὶ Μουρμουρίζω.

Κρυφὸς (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Ἡσύχιος), ἡ, ὀν. » Κρύφιος, ἀπόῤῥητος, λαθραῖος, ἀφανὴς, λελῃθὼς, μυστικός. secret, caché, furif, occulte, dérobé. ||. ἂς ᾽τὸν ἐβγάλουν κουντῶντες ἀπὸ μίαν παράμερην καὶ κρυφὴν θύραν. » Ἐκ τινος ἀποστρόφου καὶ λελῃθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω,« Λκ. qu'on le chasse par une porte secrète et détournée. ||. κρυφὴ θέρμη. »Πυρετὸς ἀλαμπὴς, ὑποβρύχιος,« Ἀρετ. ||. εἶχαν κρυφὴν ἔχθραν μεταξύ᾽των. »Γ᾽πούλως εἶχον πρὸς ἀλλήλους « §. κρυφὸς ἄνθρωπος (Α΄, ὅποιος κρύβει τὸν στοχασμόν ᾽του). »Κρυψίνους. couvert, caché, sournois, impénetrable· ||. (καὶ Β΄. ὅποιος φυλάττει μυστικόν). »Ἐχέμυθος. discret, secret. §. τὸ κρυφὸν (ε᾽ς τὸ οὐδετ.), ἴδε Μυστικόν.

Κρυφτὸ᾽(εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρυβητό.

Κρύψιμον. » Κρύψις, κατάκρυψις. l'action de cacher (ou de se cacher). §. »Ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις. l'action de serrer (réserver, etc.).

Κρυψίωνα (ἡ)). » Κευθμὼν, κα-

Κρυψίωνας (ὁ) τάδυσις. cache, θ. cachette, θ. secret.

Κρώμα. » Ψῦξις, ψυγμὸς, κατάψυξις. réfroidissement.

᾽Κταπόδι (προφ. κοιν. ᾽Χταπόδι), ᾽ψ. ἴδε ᾽Οκταπόδι.

Κτένα (κυρ. τὸ ἀρὺ κτένι, δ,που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι διὰ στολήν). » Ξάνιον.

᾽Κτενάγκαθον, φ. (νομίζω ὅτι πρέπει ᾽να ὀνομασθῇ, ἂν ᾽δὲν ὀνομάζεται ἤδη, τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γνάφος καὶ Κνάφος. chardon à foulon ou à bonnetier, (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ ἀγκαθόκτενα. Ἴσως ἐλέγετο τὸ ἴδιον καὶ) »Δίψακος (διὰ τὴν ἰδιότητά ᾽του, ἴδε Νεροκράτης).

Κτένι (προφ. κοιν. Χτένι), ἐργ. (ἀπὸ τὸ) »Κτένιον (»Οὐ μᾶλλον ἡ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον,« Λουκιαν., ὑποκορ. τοῦ) »Κτεὶς-ενὸς (ὁ). peigne, θ. §. (ἐκεῖνο ᾽που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι πρὸς στολισμὸν), ἴδε Κτένα. §. (τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον). » Σπάθη, κτεὶς (ἡ). instrument de tisserand. §. (συνεκδοχ. τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων). » Κτεὶς (» Χερῶν ἄκρους κτένας, « Αἰσχυλ. Ἀγαμ.), ἐπικτένιον (, τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος,« Ἡσυχ.), ταρσὸς, (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι »τὸ ἄνωθεν τοῦ ποδὸς ἐν τοῖς πρανέστιν, ἀνώνυμον, « Ζ. Α΄, 15). le dessus de la main (du pied). §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). pétoncle, pelerine, θ.

Κτενίζω, ῥ. μετ. »Κτενίζω, πέκω. peigner.

Κτένισμα. »Πέξις, κτενισμὸς (Μενέμαχ. πρ᾽ ᾽Ορειθασ.). l'action de peigner.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κτίζω (προφ. κοιν. Χτίζω), ῥ. μετ. »Κτίζω, οἰκοδομέω. **bâtir, construire, maçonner** (κυρ. τοῖχον, κτλ.). ‖. τὸν ἔκτισαν μέσ' 'ς τὸν τοῖχον. »Ἐγκατῳκοδόμησαν. ‖. ἀπὸ ταῖς δυὸ θύραις ἔκτισαν τὴν μίαν. »Ἀπῳκοδόμησαν τῶν θυρῶν τὴν ἑτέραν (Θεκ.). **murer.**

Κτικιάρης, α, ικον. » Φθινώδης, φθισιῶν, φθισικός. **sujet (porté) à la phthisie, d'une complexion étique.**

Κτικιασμένος, η, ον. » Φθισιῶν, φθινάδι νόσῳ τηκόμενος (παλαίων, συνεχόμενος). **étique.** §. »Ἔμπυος (κυρ. ὅποιος ἔχει ἀπόστεμα 'ς τὸ πλεμόνι). **qui crache du pus.**

Κτικιὸν (προφ. κοιν. Χτικιὸν, καὶ εἶνε ἡ ἀπὸ τοῦ) »Ἐκτικὸν (νόσημα, ἡ ἀπὸ τοῦ) Ἐκτήκω (ῥήματος, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται Κτηκιὸν), πάθ. » Φθίσις (ἡ), φθόη (Ἀττ.), φθινὰς (νόσος). **pthisie,** θ. **consomption.**

Κτίριον. »Κατασκευὴ, κατασκεύασμα, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία. **édifice, bâtiment.**

Κτίσιμον. » Κτίσις, οἰκοδόμησις, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία, κατασκευή. **construction, bâtisse.**

Κτίστης (ὁ Τουρκ. Δουβαρτζής). »Κτίστης, οἰκοδόμος. **maçon.**

Κτύπημα (ἡ ἐνέργεια τοῦ κτυπᾶν). »Πληγὴ, βολὴ, κροῦσις, πρόσκρουσις, κτύπημα) (Ἡσυχ.). **coup, heurt.** ‖. κτύπημα τοῦ στήθους. » Στερνοτυπία. ‖. κτύπημα τῶν 'δοντιῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ φόβον). » Βρυγμὸς, ἀράγμὸς, ἄραβος (ὀδόντων). ‖. μὲ τρία κτυπήματα, (ἡ) 'ς τὸ τρίτο' κτύπημα, 'τὸ ἔσπασεν. »'Εν τρίτῃ πληγῇ διέκοψεν (Ἀριστοτ. Ζ. 9).« §. (συνεκδχ. τὸ κτυπημένον μέρος, καὶ τὸ σημάδι τοῦ κτυπήματος). »Πληγὴ, ὑπώπιον (κυρ. τοῦ προσώπου), πρόσκομμα καὶ πρόσκρουσμα (κυρ. τοῦ ποδαριοῦ). **coup, heurt, marque de coup,** ἴδε καὶ Μελανάδα.

Κτύπος (»Τί κτύπος εἶν', που γένεται, καὶ ταραχὴ μεγάλη;« Ἄσμα δημοτ.). »Κρότος, πάταγος, ψόφος, κτύπημα (Ἡσυχ.). **bruit.**

Κτυπῶ (προφ. κοιν. Χτυπῶ), ῥ. μετ. » Βάλλω, τύπτω καὶ τυπτέω, πλήσσω(-ττω), κρούω, πατάσσω, κροτέω, κόπτω, παίω. **frapper, battre.** ‖. κτυπῶ τὸ στῆθός μου. »Στερνοτυπέομαι, στερνοκοπέομαι. ‖. κτυπῶ τὰ 'δόντια. » Συναράσσω(-ττω) τοὺς ὀδόντας, βαμβαίνω, βαμβαλίζω. **claquer (craquer) les dents.** ‖. κτυπῶ χέρια (κυρ. ἵν' ἀποδείξω τὴν εὐχαρίστησίν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » 'Επικροτέω, χεῖρας κροτέω ᾠδ (μονολεκτ.) Χειροκροτέω. **applaudir, battre des mains.** ‖. κτυπῶ τὰ ποδάρια μου κατὰ γῆς (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). »Πτερνοτυπέω, πτερνοκοπέω. **taper du pied, trépigner.** ‖. κτυπῶ τὴν θύραν. »Κροῦω (»Ψοφέω, »Κόπτω) τὴν θύραν καὶ (μονολεκτ.) θυροκοπέω (»Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν, « Πλουτ. Ποπλικ.). **frapper (heurter) à la porte.** ‖. κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, ἴδε Κουτρίζω. ‖. κτυπῶ τι ἵνα ἐμβῇ μέσα. » 'Εγκρούω, ἐγκόπτω (»Ἀμυγδαλῇ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, « Θεοφρ. Φυτ. Β'). ‖. κτυπῶ καρφιὰ 'ς τὰ 'ποδήματα. »'Ηλους ἐγκρούω (ἐγκόπτω) εἰς τὰ ὑποδήματα (Θεόφρ.). « **enfoncer, pousser.** §. κτυπῶ τὸ ἄλογόν μου (ἢ ἁπλῶς, Κτυπῶ) 'μπροστά. »'Ελαύνω (διώκω, σεβέω) πρόσω, προεξελαύνω. **pousser son cheval en avant.** ‖. κτυπῶ 'πίσω. » Ἀπελαύνω (» Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὀπίσω ἀπήλαυνε,« Λουκιαν.). ‖. κτύπα 'ς τὸ Ἄργος. » Σόβει εἰς Ἄργος (Πλούτ.)«. §. κτυπῶ κάστρον (στρατόπεδον, πόλιν, κτλ.). »Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι. **attaquer.** ‖. ἐκτυπήθησαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοὺς... »Πληγέντες δὲ ὑπὸ τῶν... (Θκδ.). **ayant été battus par les...** §. τὸ κρασὶ κτυπᾷ 'ς τὸ κεφάλι. »'Απτεται (»Καθάπτεται, » Ψαύεται) τῆς κεφαλῆς ὁ ἄκρατος. **le vin donne (porte, monte) à la tête, il en-**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ τε. ‖. 'τὸν κτύπησ' ὁ ἥλιος ('ς τὸ κεφάλι). » 'Ενεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαῦκ.), ἐκαυσώθη. il a eu un coup de soleil. ‖. τὸ ἀπόστημα (τὸ ἀνεμοπύρωμα κτλ.) ἐκτύπησε μέσα. » Παλινδρομέει τὸ ἐρυσίπελας εἴσω (Ἱππκρ.). l'erysipèle est rentrée, il y a une rentrée. §. κτύπησε κἄτι χάχλανα, (ἢ) ἕνα χάχλανον. »Τηλικοῦτον ἀνεκάγγασεν. il partit d'un tel eclat de rire. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Προσκρούω, προσκόπτω, προσπταίω. heurter (donner, se heurter, choquer, se choquer) contre. ‖. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. ‖. κτυπᾷ ὁ σφυγμός 'του. »Σφύζει (»Πάλλεται) αὐτῷ ἡ ἀρτηρία. le pouls loi bât. ‖. κτύπησα 'ς τὸ ποδάρι. »Πρόσκρουμα ἔφχον. je me blessai au pied. ‖. κτυπᾷ ἡ θύρα. »Ψοφεῖ ἡ θύρα. on frappe à la porte. ‖. καὶ 'κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; »'Ηδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφησε (Στραβ. ΙΔ') «;

Κυβερνημένος (ὁ ἄλλ. Εὐκατάστατος), η, ον. »Εὔπορος, εὐκαιρούμενος τῷ βίῳ (Πολύβ.). aisé, solvable.

Κυβέρνησις. »Πόρος, χρηματισμός. moyen de gagner de l'argent, ressource, θ.

Κυβερνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναλαμβάνω χρήμασιν, ἐν εὐπορίᾳ τίθημι. mettre dans un état honnête, procurer de l'aisance.

Κυδωνάτον (γλυκὸ κυδωνιοῦ). » Τὸ διὰ κυδωνίων (ἴδε Γλυκὸς), κυδώνειον. cotignat, marmelade (de coings), θ.

Κυδωνηά, ὁ. » Κυδωνία (μηλέα). cognassier.

Κυδῶνι, 'πωρ. »Κυδώνιον '(μῆλον, κυρίως τὸ Τουρκ. Λεμὸν-ἀϊβασί, διότι τὸ 'Εμέκ-ἀϊβασὶ λέγεται) Στρούθιον. coing. 2) ('δὲν ἠξεύρω διατὶ ὠνομάσθησαν Κυδώνια καὶ αἱ 'Ορεκτικαὶ λεγόμεναι χηβάδες), ἴδε Χηβάδα.

Κυδωνόπαστον. »Τὸ διὰ κυδωνίων, κυδώνειον (μελίπηκτον). pâte de coing.

Κύκνος. π. »Κύκνος. cygne.

Κυλιντρόνω, ῥ. μετ. »Κυλινδρόω. applanir avec le cylindre.

Κύλιντρος, ἐργ. »Κύλινδρος. rouleau, cylindre.

Κυλισῦμαι, Μ. (θὰ) κυλισθῶ (ἀόρ. ['Ε]κυλίσθηκα), ῥ. μεσ. » Κα(»Κυ)λινδέομαι, κυλίομαι, κυλίνδομαι. se rouler, se vautrer (κυρ διὰ τοὺς χοίρους). §. (μεταφορ.) ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κυλιοῦνταν 'ς τὰ καπηλειὰ καὶ 'ς τὰ χαρτιά. »'Εκ παιδὸς ἐν ταλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθεὶς (Συνεσ.).«

Κύλισμα. »Κύλισις, κυλίνδησις. l'action de rouler (ou de se rouler).

Κυλίστρα (τόπος ὅπου κυλίονται). »Καλίστρα (Ξεν. Ἱππικ.), κυλίστρα, κυλινδήθρα, ἁλινδήθρα, ἐξαλίστρα. endroit où on se roule (on se poudre).

Κυλῶ, ῥ. μετ. » Κυλίω, κυ(κα)λινδέω, κυλίνδω (ποιητ.). rouler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Κατρακυλῶ.

Κῦμα (τό). » Κῦμα, flot, vague, θ. onde, θ. ‖. κἄτι κύματα, μεγάλα ἴσια μὲ βουνὰ (φρσ. ὑπερβ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ:) »Κύματα τροφέροντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.«

Κυματίζω (κινοῦμαι κυματοειδῶς), ῥ. ἀμ. »Ἀνεμόσμαι, δι(ἐξ)ανεμόομαι, κυμαίνομαι, κυματίζω(-όω). flotter, ondoyer. §. (συκόνω κύματα), ἴδε Κυματόνω.

Κυμάτισμα (ἡ κυματοειδὴς κίνησις). » *Κυματισμός. ondulation, flottement (κυρ. στρατεύματος). §. (τὸ σήκωμα τῶν κυμάτων), ἴδε Κυμάτωμα.

Κυματόνω, ῥ. μετ. » Κυματόω, κυμαίνω. soulever des flots, agiter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κυματόομαι, κυματίας γίγνομαι. devenir houleux, s'agiter.

Κυμάτωμα. » Κυμάτωσις. soulevement des flots, agitation.

Κυματωμένος, η, ον. » Κυματίας. houleux, agité.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κύμινον, φ. καὶ ἄρ. » Κύμινον. cumin.

Κυνηγάρικος, η, ον. »Θηρευτικὸς, κυνηγετικός. propre ou apte à la chasse.

Κυνήγημα. »Δίωξις, δίωγμα (Ξενοφ. Κυνηγ.). poursuite, θ.

Κυνῆγι (τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ). » Θήρα (κυρ. τῆς ξηρᾶς), ἄγρα, κυνηγασία (Γαλην.). chasse, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ πιασμένον ἢ σκοτωμένον ἐς τὸ κυνῆγι ζῶον). »Θήρα, ἄγρα, θήραμα, ἄγρευμα, κυνήγει(γι)ον, κυνηγία. le fruit de la chasse, ἴδε καὶ Ἀγρίμι. ‖. σκυλὶ τοῦ κυνηγιοῦ. » Κύων θηρευτὴς, « Ξνφ., ἴδε καὶ Λαγωνικόν.

Κυνηγός. »Κυνηγὸς, κυνηγέτης, θηρευτὴς, ἀγρευτὴς, θηρητὴρ (ποιητ.). chaseur. ‖. κυνηγὸς πουλιῶν. » Ὀρνιθοθήρας. oiseleur.

Κυνηγῶ, ῥ. μετ. »Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγέω (» Ὁ δ' ἀετὸς, ὅταν κυνηγήσῃ καὶ ἅρπ, οὐκ εὐθὺς φέρει,« Ἀριστοτ. Ζ'. Θ', 21). chasser, courir. §. »Διώκω, καταδιώκω, συνδιώκω, κυνηγέω (» Ὁ μὲν ἐκυνήγετ τὸν Ἡρακλείδην· Θεοδότης δὲ ἀγγέλους πέμπων Ἡρακλείδῃ, φεύγειν διεκελεύετο, « Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'). poursuivre, donner la chasse, courir. ‖. διότι κἀνεὶς ὀδὲν 'μᾶς κυνηγᾷ, (φρσ.) »Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς, τὸ λεγόμενον, ἐπείγων διώκει,« Πλάτ. (Νόμ. . .) ‖. (τρέχει) ὡς ἂν 'να 'τὸν κυνηγοῦν. »Συνδεδιωγμένως (Κλμ.). comme s'il avait le diable à ses trousses.

Κυπαρισσένιος, α, ον. »Κυπαρίσσινος(-ίττινος). fait de cyprès.

Κυπαρίσσι, δ. »Κυπάρισσος(-ττος) (ὁ καὶ ἡ). cyprès.

Κυπαρισσόμηλον, κ. »Κηλὶς (κυπαριττίνη), σφαῖρα (σφαιρίον) κυπαρίσσου. fruit (noix, pomme) de cyprès.

Κύπερη, φ. »Κύπειρος (ὁ ἰατρικός). souchet, ἴδε καὶ Ἀμπδιλεζὶ (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κυπρὶ (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ χαλκωματένιον κουδοῦνι, ὅπου κρεμνοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν γιδιῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν Κύπρον τὸ χάλκωμα ἐν γένει). » Κώδων (ὁ). sonnaille, θ. clarine, θ.

Κυριεύω, ῥ. μετ. »Αἱρέω, ἁλίσκω, χειρόομαι, παρίσταμαι, ὑποχείριον ποιέομαι (λαμβάνω), καταστρέφομαι. se rendre maître, s'emparer, conquérir, ἴδε καὶ Πατρνω. ‖. ποιὰ πόλις ἠμπορεῖ 'να κυριευθῇ; »Τίς ἂν πόλις ἁλοίη; ‖. κυριεύω πόλιν μὲ συμβιβασμὸν (μὲ συνθήκην). » Παραστήσασθαι πόλιν ὁμολογίᾳ. §. (μεταφορ.) 'τὸν κυρίευσεν ὁ θυμός. »Τῷ θυμῷ κάτοχος γέγονεν. ‖. ἦτον κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. » Ὅλος τοῦ πάθους ὤν.

Κύριος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) »Κύριος (λέγεται ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τέκνων 'του), ἴδε Πατέρας.

Κυριτσάκης) . (Πρὸ μερικῶν ἡ-
Κυρίτσης) κόμη χρόνων ἡ λέξις ἐδίδετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς τίτλος τιμῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ σημαντικούς· τώρα κατήντησε 'να σημαίνῃ εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὅτι τὸ »Κεράτσα εἰς τὸ θηλυκὸν, ἴδε τὴν λέξιν). » (ἴσως ὁ) Κυρακίσκος (τοῦ Ἡσυχ. ἔχει τι κοινόν.). »Σαλάκων, πέρπερος. petit-maître.

Κυριτσιὰ (τὸ φέρσιμον ἑνὸς Κυρίτσης, ἴδε ἀνωτέρω). » Σαλακωνία, περπέρεια(-ία), γυναικισμός. les manières affectées d'un petit-maître (d'un fat).

Κύρτος (τὸ ἄλλ. 'ψαροκάλαθον, προφ. κοιν. Κιοῦρτος). »Κύρτος, κύρτη, κυρτὶς, πόρκος, ἐγκύρτιον (κυρ. τὸ μέσα μέρος 'του). nasse, θ.

Κύτταγμα(ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). »Βλέμμα, ὄφθαλμοῦ βολή. regard.

§. (τὸ 'Νοιάσιμον, ἡ 'Επιμέλεια κυρ. ἀῤῥώστου, ὅτε χ' γραπτέον ἴσως μὲ οι, ἴδε τὸ ῥῆμα). » Νοσηλεία, θεραπεία, κομεδή. l'action de soigner un malade; traitement d'une maladie, ἴδε καὶ 'Νοιάσιμον.

Κυττάζω (ἀπὸ τοῦ) » Κυττάζω (»Χώρει· τί κυττάζεις ἔχων περὶ τὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θύραν;« Ἀριστοφ.), ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. §. (ἀντὶ τοῦ Προσέχω): κύτταξε μή σε γελάσῃ, ἴδε Προσέχω. ||. κυττάζω τὴ' δουλειά' μου ('δὲν ἀνακατόνομαι δηλ. εἰς τὰ κοινά). »Τὰ ἐμαυτοῦ πράττω (σκοπέω), ἰδιοπραγέω. se mêler de ses propres affaires, ἴδε καὶ Δουλειά. ||. καθένας 'να κυττάζῃ τὴ' δουλειά' 'του. »Σκοπέειν τινὰ τὰ ἑωϋτοῦ ('Ηρ. Α', 8).« ||. καὶ 'δὲν κυττάζουν ἄλλο, παρὰ πῶς 'να δαγκάσουν μὲ τὰς ἀποφάσεις 'των. »Οὐδὲ βλέπουσιν ἄλλο, ἢ ψήφῳ δακεῖν (Ἀριστοφ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Ἀγωνίζομαι, Πασχίζω, Δοκιμάζω): ἄγε-δὴ, καὶ κύτταξε 'να ἔλθῃς πουρνό. »Ἄγε, ὅπως πρωὶ παρέσῃ (Ξενοφ.).« ||. κύτταξε 'να 'τὸ κάμῃς καλλήτερο'. »Πειρῶ βέλτιον ποιεῖν (παρέχειν), ἴδε καὶ Προσπαθῶ. §. (ἀντὶ τοῦ 'Επιμελοῦμαι, 'Νοιάζομαι, κυρ. ἄῤῥωστον. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἀναλογώτερόν μοι φαίνεται τὸ Κοιτάζω, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παθ. Κοιτάχθηκε [Λὲν κοιτάχθηκε] καλὰ, κτλ. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν φράσιν: »Ποιὸς ἰατρὸς 'τὸν κυττάζει; 'δὲν ἔχει χώραν ἡ οἱ). » Θεραπεύω, νοσηλεύω, ἐπισκοπέω (»Νοσήσαντά με οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπεσκόπει καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς,« Λουκιαν. φιλοψ.). §. (βλέπω μὲ θαυμασμὸν ἢ πόθον τι): »Εἰσορῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ. » Τὸν νῦν ἴσα Θεῷ (Ἰθακάσιοι) εἰσορόωσι,« 'Οδ. Ο, (ὅμοιον μὲ τὸ) »πάντες δὲ Θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν,« Ἰλ. Μ. traiter (soigner) un malade, ἴδε καὶ 'Νοιάζομαι.

Κυψέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, τὸ ἄλλ. Κοφίνι καὶ Κουβέλι, προφέρεται καὶ Γυψέλι, ἀπὸ τοῦ) »Κυψέλιον (ὑποκορ. τοῦ) Κυψέλη. »Σίμβλον καὶ σίμβλος, σμῆνος (Ἀρς.), κύτταρον καὶ κύτταρος. ruche, θ.

Κωλάντερον. »Κῶλον, ἀρχός. côlon, boyau culier.

Κωλὶ (πληθυντ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τὰ Κωλιὰ, τὰ ἄλλ. 'Πισινά). » Κώλια (» Καὶ τὰ κώλια εὐπαγῆ τὰς κύνας ἔχειν,« Ἀῤῥ.). croupe, θ.

Κώλικας (ὁ) }, πάθ. »Στρόφος, κώ-
Κωλικόπονος } λου ἄλγημα (Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν. Ὅπου ὅμως πιθανὸν 'να ἐννοῇ καὶ ταὶς ζοχάδαις), κωλικὴ νόσος, κωλικὸν νόσημα. colique, θ. (εἶδος αὐτοῦ τοῦ πάθους, τὸ κινδυνωδέστατον, εἶνε καὶ ὁ) »Χορδαψὸς (, ὁ ἄλλως) Εἰλεός. passion iliaque; miséréré.

Κωλοκούκκουρον. »Κόκκυξ, ὀῤῥοπύγιον, ἱερὸν ὀστοῦν (κατ' ἀντίφρ.). croupion, coccin, os sacrum.

Κωλομέρι. »Γλουτὸς, ἰσχίον, σφαίρωμα, ἐφέδρανον. fesse, θ.

Κωλόπανον. »Ῥάκος (τὸ). braie, θ. drapeau.

Κωλοῤῥίζι. » Πυγόῤῥιζα (» Οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν,« 'Ησυχ.), ἴδε Παραβλάσταρον.

Κωλοσαῦρα, ζ. ἴδε Σαμμιαμύθι.

Κῶλος. »Πρωκτὸς, πυγὴ, ἀφεδρὼν, τὰ ὀπίσθια, τὰ πυγαῖα. cul, derrière. ||. μὲ τὸν κῶλον (ἢ) κῶλον μὲ κῶλον, ἐπ. »Πυγηδόν,

Κωλοσέρνω, ῥ. μετ. »Κατασύρω, διασύρω. entraîner, ἴδε καὶ Σέρνω.

Κωλοσοῦσα, πτ. (κατὰ λέξ.) »Σεισοπυγὶς (ἴδε Σουσουράδα).

Κωλοτρυπίδα. » Δακτύλιος, στεφάνη, κύσθος (σώζεται ἡ λέξις), κυσὸς, κύσσαρος, σφιγκτήρ. anus.

Κωλοφωτιὰ, ἔντ. » Πυγολαμπὶς, λαμπυ(που)ρίς. mouche luisante, ver luisant, lucciole, θ.

Κωνσταντινάτο (φλουρὶ, κυρ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Οἱ ἁπλοῖ τὰ σέβονται ὡς θαυματουργὰ, καὶ ἀγοράζουν ὡς τοιαῦτα ὄχι μόνον τὰ τοῦ Κωνσταντίνου ἀλλ' ὅλων τῶν ὁμωνύμων 'του αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 'Ο Πτωχοπρόδρομος ἀναφέρει καὶ Μανουηλάτον, τὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ νομιζόμενον). » Χρυσοῦς. besant.

Κώχη (ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀκωκὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ Κόγχη, καὶ τότε πρέπει 'να ὁμικρογραφῆται). »Γωνία. coin, angle, θ. encoignure, θ. ||. κώχη δρόμου (ὄχθης, κτλ.). » Ἀγκών. tour-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

nant, ἴδε καὶ Ἀγκωνάρι'. ||. κώχη ψωμιοῦ. » Μιστύλλη. grignon. ||. τῆς κώχης. » Γωνιατος. angulaire. §. (συνεκδοχ. κάθε παράμερος τόπος). » Μυχὸς, παράβυστος. fond, recoin, enfoncement, lieu reculé.

Κωχιαστὸς, ἡ, όν. »Γωνιώδης, ἐγγώνιος (»Τοῦ δὲ κιττοῦ νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα [τὰ φύλλα], πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα,« Θφρ), πολυγώνιος. anguleux, angulé.

Κωχίτσα. »Γωνίδιον. petit-coin.

Λ

Λ, λ, τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: » Ἐκβάλλω-ἐβγάζω, ἐμβάλλω-ἐμβάζω, κτλ. ||. εἰς Ν: » Βάλλω-βάννω, (καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ἤνθον ἀντὶ ἦλθον, Φίντατος ἀντὶ φίλτατος) κτλ. ||. εἰς Ρ. » Ἀδελφὸς-ἀδερφὸς, ἁλμυρὸς-ἁρμυρὸς, κόλπος-κόρφος, κτλ.

Λαβίδα (ἡ λέξις, ἂν καὶ καθιερώθη εἰς τὸ ἱερὸν σκεῦος, διὰ τοῦ ὁποίου μεταλαμβάνομεν, ἠμπορεῖ 'να χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἄλλων ἐργαλείων ὀνομασίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μασιὰν καὶ τῶν γαλκέων κλπ. τὴν Τσυμπίδαν). »Λαβὶς (»Καὶ ἐν τῇ γειρὶ εἶγεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου,« Γραφ.). tenaille, θ.

Λαβόνω (ἀπὸ τοῦ) »Λωβάω, ῥ. μετ. ἴδε Πληγόνω.

Λάβρα (ἡ ὑπερβολικὴ καῦσις). »Καύσων. ardeur, chaleur ardente, ἴδε καὶ Κάψι'.

Λαβράκι (ἀπὸ τοῦ Λαβράκιον »Τὸ δέ γε λαβράκιον ὀπτᾶν ὅλον,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ψ. »Λάβραξ-ακος (ὁ). loup de mer, lubin.

Λαβωματιά. » Τραῦμα, πληγή. blessure, θ.

Λαβωμένος, η, ον, ἴδε Πληγωμένος.

Λαγάνι (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ Τηγανήτας, ἴδε Ψαθοῦρι.

Λαγάρα (ἡ ἄλλ. Κρατητῆρα, κυρ. τὸ λαγαρισμένον κρασὶ, ἢ ἐκεῖνο 'που στάζει μόνον 'του, πρὶν πατηθοῦν τὰ σαφύλια). »Πρότροπος (»Ἄτραπος, » Πράμνειος) οἶνος, πρόχυμα, πρόουρον. mère-goutte.

Λάγαρον (κυρ. εἰς τὸ πληθ., τὰ λάγαρα), ἴδε Λαγγόνι.

Λαγαρίζω (καθαρίζω κυρ. ὑγρὰ, μέταλλα, κτλ. Κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦνε λογαρίζω· διότι Λογάριν ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὰ εἰς χρυσὸν νομίσματα, ἐν γένει τὸ χρυσίον. »Δίδει τῶν στάμενα πολλὰ καὶ ἀμέτρητον λογάριν, « Ἱστορ. Βελισαρ. »Καὶ σκούφιαν δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺ λογάριν, » Ἐμμαν. Γεωργιλ. Περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου), ῥ. μετ. »Διϋλίζω, διηθέω, διακρίνω. affiner, clarifier, épurer, dépurer.

Λαγάρισμα (τὸ καθάρισμα κυρ. μετάλλων καὶ ἐν γένει τῶν ῥευστῶν). » Διύλισις, διϋλισμὸς, διήθησις. affinage, raffinage, clarification, dépuration.

Λαγαρισμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. ἀσῆμι (μάλαμμα κτλ.) λαγαρισμένον. » Ὄθρυζος, ἄπεφθος (γρυσὸς κτλ.). épuré, affiné, passé par le creuset.

Λάγγερας (-ρος,-ρον), (τὸ πρόστυγον κρασὶ, ὅπου 'βγαίνει ἀπὸ τ' ἀποστραγγίδια τῶν σταφυλιῶν, ἀφ' οὗ γύσουν ἐπάνω νερόν). » Λάκυρος (Ἡσύχ.), δευτερίας, τρυγητφάνιος, στεμφυλίτης, τάργανον. piquette, θ.

Λαγγόνι (τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, ὅπου εἶν' ἡ κοιλιὰ καὶ τὰ ἄντερα, Τουρκ. Μπὸς-γερὶ, καθὼς καὶ τὸ ἀρχ. ἑλλην.) » Κενεὼν, »Λαγὼν (ἡ), λαπάρα, (Π.) χήτη. le défaut de côtes.

Λαγῆνα (προφ. κοιν. Λαῖνα, καὶ Λαγῆνι) ἐκ τούτου συμπεραίνεται ἡ παραγωγὴ 'της ἀπὸ τοῦ Λᾶας, ὁ λίθος), ἀγγ. »Λάγη(γυ)νος (ἡ), ὑδρία, ἀμφορεὺς, στάμνος (ὁ καὶ ἡ), βίκος (σῴζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπάν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νησον), κρωσσὸς (ἡ), (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cruche, θ. jarre. θ.

Λαγηνάκι. »Λαγή(γύ)νιον, λαγυνὶς, σταμνίον, σταμνίσκος, σταμνάριον, βικίον, βικίδιον. cruchon.

Λαγκάδα καὶ Λαγκάδι. » Λαγὼν (ὄρους), ἄγκος (τὸ), κοιλὰς, φάραγξ (»Φάραγγα, τὴν κοινῶς λεγομένην Λαγκάδα, « Ι. Καναβούτζ.), νάπη, νάπος (τὸ). vallée, vallon. »Αὐλὼν, διασφὰξ, ἐντομή. gorge, θ.

Λαγοπόδαρον, φ. »Λαγώπους. pied-de-lièvre, trefle des champs.

Λαγὸς, ζ. »Λαγωὸς καὶ Λαγὼς-ὼ, πτὼξ-ωκός. lièvre. ||. Λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε κακὸ' τῆς κεφαλῆς 'τȣ (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη, παῖδας ὡς παιδεύεται· θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων (Σουίδ.)«· καὶ μὲ τὸ »Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις (ὁ αὐτ.)«· καὶ μὲ τὸ » Αἶξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν.« ||. ἄλλα 'ν' τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κὴ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.). »Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη (φθέγγεται.)

Λαγουδάκι, ζ. » Λαγιδεὺς, λαγί(γώ)διον, λαγωδάριον. levreteau, levraut (τὸ μεγαλήτερον).

Λαγόψωμον (Τουρκ. Γὲρ-σομȣνοὺ), φ. (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τρίμερον). » Κυκλάμινον, κυκλάμινος, κυκλαμίς. pain de pourceau, cyclamin.

Λαγωνίκα (ἡ)), ζ. (ἡ λέξις μ'ὅ-
Λαγωνικὸν (τὸ) λον ὅτι φαίνεται παράγωγος τοῦ λαγοῦ, πολὺ πιθανώτερον 'να ᾖνε παραφθορὰ τοῦ) »Λακωνικὴ (κύων, ἡ ἄλλως) Λάκαινα ἡ θηρευτικὴ (διότι εἰς τὴν Λακωνίαν ἔβγαιναν καὶ τὸ πάλαι τὰ καλλήτερα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ. 'Ωνομάζοντο ἀκόμη καὶ) Κυναλώπεκες καὶ κυνοσουρίδες καὶ ἀλωπεκίδες (ἴσως διὰ τὸ σχῆμά 'των μᾶλλον παρὰ διότι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν σμίξιν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ὁ περικλεὴς Βυφφὼν ἐδοκίμασε πλὴν 'δὲν ἐπέτυχε). levrier, levrette, θ.

'Λαδάδικον (ἐργαστῆρι). » 'Ελαιοπωλεῖον, ἐλαιουργεῖον. lieu ou l'on fabrique (boutique ou l'on vend) de l'huile.

Λαδανηὰ, φ. » Λῆδος, λή(λά)δανος (ἡ), κίστος. lède, lédum, ciste.

Λάδανος (προφ. κατ' ἐπέκτασιν, ϗ Ἀλάδανος), ἰατρ. » Λή(»Λά)δανον. ladanum, labdanum.

'Λαδᾶς. » 'Ελαιουργὸς, ἐλαιοπώλης. marchand d'huile.

'Λαδερὸς, ὴ, όν. » 'Ελαιώδης, ἐλαιηρός. huilleux. §. onctueux.

'Λάδι (ἀπὸ τοῦ) » 'Ελάδιον (Ἀθήν. ϗ 'Επικτ., ὑποκορ. τοῦ) ἔλαιον. huile, θ. ||. χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 's τὸ τηγάνι 'μας (παροιμ.), ἴδε Τηγάνι.

Λαδικὸν (» Λήκυθος δὲ τὸ λαδικὸν, ὃ καὶ Ληκύθιόν τε,« Σχεδογρφ. Boissonn, Anecd. T. 4, 390, 468), ἀγγ. » Λήκυθος (ἡ) (Σημ. 'Ο Ἀθήν. ἀναφέρει ὅτι ἡ ἑταίρα Νικὼ, σκώπτουσά τινα παράσιτον, ὁ ὁποῖος 'τὴν εἶχεν ἐρωτήσει: » Τί γὰρ οἴει με ἐν τρισὶν ἡμέραις καταβεβρωκέναι; 'τὸν ἀπεκρίθη· »Ἤτοι τὴν λήκυθον ἢ τὰ ὑποδήματα«. Τοῦτο, ϗ ἡ συνήθεια τῶν παλαιῶν τοῦ 'να κρεμοῦν τὰς ληκύθȣς εἰς τὰ ζωνάριά 'των, δίδει αἰτίαν 'να ὑποθέσωμεν ὅτι κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ δέρμα), ἐπαρυστὴρ, ἐπαρυστρίς. huillier, cruche à huile. §. ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἁγ. Νικολάου λαβόντες αἰτίαν, ὀνομάζουν οἱ ἀστεῖοι καὶ ταὶς διεστραμμέναις γρῃαὶς 'Λαδικὰ), ἴδε Στρίγλα

'Λαδόνω, ῥ. μετ. »'Ελαιόω. huiler.

'Λαδωμένος, η, ον. »'Ελαιοπινὴς ('Ιπποκρ.). huilé.

Λαθεύω, ῥ. οὐδ. »Σφάλλομαι, διαμαρτάνω, λήθω (ἄχρ., ὅθεν τὸ) λέληθα ἐμαυτὸν, πλανάομαι, πλημμελέω. faillir, manquer, s'égarer, se méprendre, se tromper. ||. ἐλάθεψα 's τὸν λογαριασμόν. »Παραλελόγισμαι. mécompter, se mécompter. ||. κάμνω ἄλλον 'να λαθευθῇ. »Σφάλλω, ἴδε καὶ Γελῶ. ||. ὅσοι 'δέν 'ξεύ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρουν, λαθεύονται καὶ ἀτοί' τους, χάμνουν καὶ ἄλλους 'να λαθευθοῦν. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).«

Λάθος (τὸ). »Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα, παράπτωμα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ἡ), διαμαρτία, τὸ ἡμαρτημένον, τὸ πλημμεληθέν· παραλογισμὸς (κυρ. εἰς λογαριασμόν). faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bévue, θ. quiproquo, mécompte (κυρ. εἰς τὸν λογαριασμόν). ‖. ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. »'Εάν τι πλημμεληθῇ. si quelque faute serait commise. ‖. τὸ βιβλίον ἔχει (εἶνε) λάθος. »'Ημάρτηται. ‖. ἔχεις λάθος. »Λέληθας σεαυτόν· »Κακῶς ἐγνωκας (γιγνώσκεις) περὶ τούτου· »Γνώμης ἁμαρτάνεις. vous avez tort. ‖. ὁλα τὰ λάθη, ὅσα ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Πάνθ', ὅσα ἐξημάρτηται Λακεδαιμονίοις, « ἴδε καὶ Σφάλμα.

Λαθοῦρι, φ. καὶ ὅσπρ. (ὁμοιάζει τὸ Πιζέλι καὶ συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν Ἀρακᾶν. »Παραπλήσιόν δ'ἐςτὶ τὸ σπέρμα [τῶν ἀράκων] τῷ τῶν λαθύρων, καί τινες γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτό, καὶ γὰρ καὶ ἡ χρῆσις ἅπασα καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ παραπλησία τῇ τῶν λαθύρων ἐστί, πλὴν ὅσον σκληρότεροί τε καὶ δυσεψητότεροι, καὶ διὰ τοῦτο δυσπεπτότεροι, τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, « Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ.). »Λάθυρος. vesce ἡ gesse, θ. pois de pigeon, ἴδε καὶ παραδ. Βίκος.

Λαιμὰ (τὰ), (ἡ φλεγμονὴ τοῦ λαιμοῦ) πάθ. »'Αντιάδες (»"Ην ἀντιάδες γένωνται, συνοιδέει ὑπὸ τὴν γνάθον, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ, ψαυόμενον, σκληρόν ἐστιν ἔξωθεν, « Ἱπποκρ. π. Νούσ.). »'Αγκύλη, ἀγκύλωσις. angine, θ. παρβλ. Συνάχι.

Λαιμαργία. »Λαιμάργεα, λιχνεία, γαστριμαργία. gourmandise, θ.

Λαίμαργος (ὁ ἄλλ. Λιμάρης), η, ον. »Λαίμαργος, λίχνος, γαστρίμαργος. gourmand, goulu, goinfre.

Λαιμοδέτι. »Περιτραχήλιον (Πλούτ. Ἀλεξ.). cravate, θ, rabat.

Λαιμός. »Τράχηλος, λαιμὸς, αὐχὴν-ένος (κυρ. τὸ 'πίσω μέρος, ὁ σβέρκος), δέρη καὶ (ποιητ.) δειρὴ (κυρ. τῶν ζώων καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος). cou, gorge (τὸ ἔμπροσθεν), θ. §. goulot (καταχρ. ὁ τῶν ἀγγείων). ‖. πιάνω ἀπὸ (πατῶ εἰς, σφίγγω) τὸν λαιμόν τινος (μεταφ.). »'Αγχω. tenir le pied sur la gorge, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (κατὰ μετων. λαιμὸς τοῦ φορέματος, ὁ Τσρκ. Γιακάς). »Βρογχωτὴρ (ἱματίου), τὸ περὶ τὸν τράχηλον. collet.

Λάκκα (ἡ), ἴδε Λάκκος.

Λακκάκι (ὑποκορ. τοῦ Λάκκος). »Βόθριον. fossette, θ. §. (τὸ σχηματιζόμενον βαθούλωμα εἰς τὰ μάγουλα μερικῶν ὅταν γελοῦν), »'Αλοκὶς (ἡ), γελασῖνος. fossette, θ. §. εἰδ. παιδιᾶς, (ἄλλ.) Γουβίτσα. »Τρόπα (Πλδ., 'Ησύχ., Σχλ. Πλάτ.).

Λάκκος. »Βόθρος, ὄρυγμα, λάκκος, βάθυνος. fosse, θ.

Λαλαγγῆτα (εἶδος ζυμαρικοῦ. Οἱ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ᾗ ὁ Σουίδ. ἀναφέρουν τὰς λέξεις) »Λάλλαγγες καὶ Λαλάγγιον, ἴδε Τηγανῆτα.

Λαλιά, ἴδε 'Ομιλία καὶ Φωνή.

Λαλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε 'Ομιλῶ.

§. λαλῶ (ἀντὶ τοῦ Παίζω) τὸ βιολί, τὴν φλογέραν, κτλ. (ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Θεοκρίτου [Εἰδυλ. Κ', 29] τὸ:) »Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δώνακτι, κῆν πλαγιαύλῳ. « (Εἰς ἕνα δὲ στίχον τοῦ ποιητοῦ Ἀναξανδρίδου, τὸν ὁποῖον 'μᾶς διέσωσεν ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ'.], εὑρίσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ λαλῶ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν μεταβατικῶς) » Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν, « (ὅθεν καὶ εἰς τὴν μτχ. πθ.) Λαλούμενα (, κοιν. Τὰ μούσικὰ ὄργανα, τὰ ἄλλως Πατχνίδια), ἴδε Παίζω. ‖. λάλησ' ὁ πετεινός, ἴδε Φωνάζω. ‖. σηκόνεται ὅταν κοντεύῃ πλέον 'νὰ 'ξημερώσῃ ᾗ λαλοῦν οἱ πετεινοί. » 'Εξεγείρεσθαι πρὸς ἡμέραν, ἠδὴ ἀλεκτρυόνων φθόντων,« Πλάτ. Συμπ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Λάμα (ἡ λεπτὴ πλάκα ἢ τὸ φύλλον τοῦ μετάλλου ἀπὸ τοῦ) »Ἔλαμα καὶ Ἔλασμα. » Πέταλον, λεπίς. lame, θ. ἴδε καὶ Λάμνα.

Λάμια, ψ. (τὸ κινδυνωδέστερον ἀπ' ὅλα τὰ Σκυλόψαρα), ἴδε Σκυλόψαρον. §. (μεταφ. ὁ Ἀχόρταγος, ὅθεν ἡ φρσ.) λάμιαν ἔχει 'ς τὴν κοιλιά' 'του, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ 'Ωραπόλλ. Β', 109: » Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν [γράφε Λάμιαν, καθὼς 'τὸ ἔχουν καὶ τὰ πλειότερα χειρόγραφα] ἔχοντα; Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι σκάρον ζωγραφοῦσιν. Οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει,« ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τοῦ ποιητοῦ Σώφρονος ἐν Θυννοθήρᾳ τὸ) »Ἃ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε,« ἴδε Ἀχόρταγος καὶ Δρακόντισσα.

Λάμνα (ἀπὸ τοῦ Ατν. Lamna, Lamina, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ 'Ελλ. 'Ελαύνω, ἔλασμα), = Λάμα (»'Εσκευασμένος ἄργυρός ἐστιν ὁ μὴ ὢν ἐν βώλῳ ἢ λάμναις ἢ σφραγῖδι, « Βασιλ. Βιβλ. ΜΔ', 1, 15).

Λαμνὶ (ὑποκρ. τοῦ Λάμνα. » Λαμνία μολίβδινα τοῖς νεφροῖς αὐτῶν ἐπιτιθέναι,« Μοσχίων περὶ νόσ. γυν. 138), ἐλασμάτιον.

'Λάμνω (τραβῶ κουπὶ), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » 'Ελαύνω (κώπην, καὶ μονολεκτ.) κωπηλατέω, ἐρέσσω(-ττω). ramer, avironner, voguer.

Λαμπάδα (ἡ). » Λᾶς-ᾳδὸς (ἡ), λαμπάς. bougie, θ. chandelle, θ. cierge, flambeau.

Λαμπρὸς, ὴ, όν. » Λαμπρὸς, λάμπων, τηλαυγὴς, φαεινὸς, ἀγλαὸς καὶ αἰγλήεις (ποιητ.). brillant, éclatant, luisant, reluisant, resplendissant. §. λαμπρὴ (μετνμ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα), ἴδε Πασχαλιά.

Λάμπω, ῥ. ἀμ. » Λάμπω, ἐκ(διαπερι)λάμπω, μαρμαίρω, σελαγέω (-ίζω). briller, luire, reluire.

Λάμψις. » Αὐγὴ, λαμπηδὼν, αἴγλη, μαρμαρυγὴ, λαμπρότης, λάμψις, ἔλλαμψις, σέλας (τὸ). éclat, splendeur, θ. clarté, θ. brillant.

Λανάρα, ἐργ. » Ξάνιον. carde, affinoir, peigne à cardeur, θ.

Λαναρίζω, ῥ. μετ. »Ξαίνω, πέκω. carder.

Λανάρισμα. »Ξάνσις. l'action de carder.

Λάπατον (τὸ ἄλλ. Παζὶ ἢ ἄγριον Σεῦκλον. » Δύναταί τις ἄγριον εἶναι φάναι τεῦτλον αὐτὸ, παραπλήσιον ὑπάρχον οὐ τῇ γεύσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τῷ κηπευομένῳ τεύτλῳ,« Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ. Β', 47), φ. » Λάπαθον (τὸ ἄγριον). parelle (ἰδιαιτ. τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν), θ. patience, θ.

Λαρδὶ (Λατιν. κυρ. τὸ παχὺ τοῦ χοίρου ἀπὸ τοῦ) »Λαρινὸν (τὸ εὐτραφὲς, κατὰ τὸν 'Ησυχ.). » Σίαλος (Ἱπποκρ.), λίπος (χοίρειον), παστὸν, ὀξύγκιον (ἀντὶ ἀξούγγιον). saindoux, lard, axonge.

Λάρυγγας. » Λάρυγξ (ὁ), φάρυγξ (ἡ), βρόγχος, στόμαχος, οἰσοφάγος, λαυκανία (ποιητ.). gosier.

Λάσπη (ἐκ τοῦ »'Ελεσπὶς,« Ἀπλλν. 'Ρόδ. Α', 1266, καὶ Λεσπίς). »Πηλὸς (ἡ λέξις διεσώθη, ἁπλῶς μὲν, εἰς ἓν εἶδος ἀργίλλου, τὸ ὁποῖον ἔκπαλαι μεταχειρίζονται εἰς τὸ λουτρὸν διὰ πλύσιμον· ἐν συνθέσει δὲ εἰς τὴν λέξιν Πηλοφόρι). boue, θ. ||. ἡ λάσπη τοῦ ποταμοῦ (τῆς λίμνης, κτλ.), ἴδε Βοῦρκος.

Λασπόνω, ῥ. μετ. »Πηλόω (Πλούτ.) crotter.

Λάσπωμα. « Πήλωσις (Πλουτ.). l'action de crotter (ou de se crotter).

Λατρόνι (εἶδος Γκιουβερτζιλὲ τῆς Αἰγύπτου), ὀρ. »Νίτρον καὶ Λίτρον. natron.

Λαυκὶ (τὸ Τουρκ. Χαβοῦτσι), φ. ἴδε Δαυκί.

Λαυράκι, ψ. ἴδε Λαβράκι.

'Λάφι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε 'Ελάφι κτλ.

'Λαφιάτης (εἶδος 'φιδιοῦ), » 'Ελαφὶς (;), ζ. lozange.

Λαχαίνω, Μ. (θὰ) λάχω, ῥ. ἀμετ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ ἀπρος. (ἐκ τοῦ) »Λαγχάνω, ἴδε Τυχαίνω.

Λαχαναρμιὰ (τὸ ἄλλ. Ἐξοινολάχανον, καὶ Τουρκ. Τουρσή). »Κράμβη ταριχευτή. choucroute, ἴδε καὶ Ἁρμηά.

Λαχανιάζω, ῥ. οὐδ. ἴδε Ἀσκομαχῶ.

Λαχάνιασμα, ἴδε Ἀσκομαχητόν.

Λαχανικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Λαχανικὰ, ὅσα χορταρικὰ καλλιεργοῦνται ε'ς τοὺς κήπους διὰ μαγείρευμα, Τουρκ. Ζεβζαβάτι). »Δυσφυέσσατον δὲ πάντων τῶν λαχανικῶν τὸ σέλινον,« Θφρ. »Λάχανα (τὰ κηπευόμενα, κηπευτὰ ἢ κηπαῖα). légumes, herbes potagères, θ.

Λάχανον (τὸ ἄλλ. Καρπολάχανον ἢ Κραμπί), φ. »Κράμβη (ἡ κηπαία). chou (pommé ou cabu). ‖. λάχανα (ὀνομάζονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ φαγώσιμα ἀκαλλιέργητα βότανα), ἴδε Χορτάρι. ‖. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρήναν, (Παροιμ.), ἴδε Γρύνα.

Λαχνὸς (ὁ ἄλλ. Λότος, ἀντί) »Λαγμὸς, κλῆρος, διακλήρωσις, λάχος (τὸ) (ποιητ.). lot, loterie, θ. sort. ‖. βάλλω (ῥίχνω) λαχνὸν (κοιν. Ἐγάζω τὸν λότον). »Κλῆρον ἔλκω, διακληρόω(-ομαι), βάλλω κλήρους (Γραφ.), λαγχάνω (Εὐαγγ.). tirer au sort, tirer la loterie. ‖. ἐῤῥίξε λαχνὸν, κ' ἐβγῆκεν ὁ Ἀβραδάτης (ἡ) εἰς τὸν Ἀβραδάτην. »Διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης. ‖. ἔπεσεν (ἐβγῆκεν) ὁ λαχνός. » Ἔλαχε. le sort est tombé, échut. ‖. εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; »Τίς ἔλαχεν (ἐκληρώσατο); à qui est échu (le lot)?

Λαχτάρα (ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία), ἴδε Λαχταρῶ.

Λαχταριστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. Ψάρι νωπὸν, τὸ ὁποῖον ἐπομένως ἀκόμη' λαχταρεῖ [σπαράζει], καὶ μεταφορ. κάθε πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ ὀρεκτικόν), ἴδε Σπαρταριστὸς καὶ Ἐπιθυμητός.

Λαχταρῶ (τὸ ἄλλ. Λαχταρίζω), ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Λακτίζω) (ἢ τοῦ) »Γλακτέω (»Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, « ἐκτυποῦσε δηλ., λαχταροῦσεν), ἴδε Σπαράζω §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ), ῥ. μετ. »Περιμανῶς (»Διακαῶς) ποθέω, λιχνεύομαι (» Ἀγαπᾷν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν,« Πλουτ. Κικ.). désirer ardemment, ἴδε καὶ Ἐπιθυμῶ.

Λεβέτι (τὸ μεγάλον Καζάνι, ἀπὸ τοῦ) »Λεβήτιον (ὑποκορ. τοῦ) Λέβης -ητος (ὁ), »κάκκαβος. chaudron, chaudière, θ. ἴδε καὶ Κακκάβι.

Λεβίθα (τὸ σκουλῆκι τῆς κοιλιᾶς), ἔντ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἕλμινς-ινθος (ὁ καὶ ἡ), ἀσκαρὶς (τὸ μικρὸν καὶ γονδρόν). strongle, ascaride, θ. ἕλμινς πλατεῖα καὶ ταινία (τὸ μεγαλήτερον καὶ κινδυνωδέστατον). ténia, solitaire. ‖. ἔγω λεβίθαις. »'Ελμινθιάω.

Λεβιθόχορτον (τὸ ἄλλ. Μυρμηγκοβότανον καὶ Τουρκ. Χορασανί), φ. »'Ελμίνθειον, ἐλμινθοβότανον, ἀνδρόσακες (Διοσκορ. Γ'). coraline, θ. mousse de corse. §. tanaisie, θ. §. »Ἀρτεμισία (Ἰουδαϊκή). poudre aux vers, santoline, θ. semencine, θ. barbotine, θ. (καὶ κοινῶς) sement contrà. §. (μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀνθελμιντικῶν, τὸ συνηθέστερον καὶ δραστικώτερον, ἰδίως κατὰ τῆς ταινίας, εἶνε ἡ) πτέρις (ἡ ἄῤῥην). fougère mâle.

Λέγω, Μ. (θὰ) εἰπῶ (ἀόρ. Εἶπα), ῥ. μετ. »Φημὶ, φάσκω, λέγω, (εἴρω καὶ ἔρω, ἄγρ. ὄθεν τὸ ἐρῶ καὶ εἴρηκα. dire. ‖. λέγω τὴν γνώμην μου. »Γνώμην ἀποφαίνομαι. énoncer son avis. ‖. λέγω τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. »Σύμφημι ἢ ἀπόφημι. ‖. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. » Ξύμφαθι ἢ ἄπειπε (Πλάτ.). « ‖. λέγω τὰ ἐναντία (ἀναιρῶ τοὺς πρώτους μου λόγους). »Παλινῳδίαν ᾄδω. rétracter, chanter la palinodie. ‖. λέγω τὰ ἐναντία (ἀπ', ὅ,τι λέγει ἕνας ἄλλος), ἴδε Ἀντιστέκομαι. ‖. ποιὸν λέγεις; τοῦ εἶπα » Τὸν τίνα φῄς; ἦν δ' ἐγώ. ‖. λέγε (λάλησε) καλὰ (φρσ.). » Εὐφήμει, εὔφημα φώνει, εὔφημος ἴσθι, εὔστομ' ἔγε. ‖. ἄλλον 'πέ 'τ' αὐτὰ (φρσ.). »Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε (πα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρλιμ.). à d'autres. ||. εἴπαμέ' πολλά. »Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος (Ἀθήν.). « ||. 'ξεύρεις, μὲ λέγει, τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυρρινοῦντα; »Ἀδείμαντον, ἢ δ' ὅς, οἶσθα τὸν Μυρινούσιον; ||. καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος (ὁ Ἡρόδοτος, κτλ.). » Καθ' Ὅμηρον (Ἡρόδοτον, κτλ.). ||. καθὼς εἶπα καὶ προτήτερα. » Ὡς περ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται (Θκ.).« ||. καλὰ λέγει ἕνας παληὸς λόγος, ὅτι κτλ. »Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς κτλ. on a dit depuis long temps, et avec raison, que etc. ||. λέγουν (τριτοπροσ. καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, λέγει ὁ κόσμος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, λέγεται ἕνας λόγος). »Φασίν. on dit. ||, καθὼς λέγουν. »Ὡς λόγος, καθὰ φασίν. à ce qu'on dit. ||. λέγουν ὅτι ὁ Κῦρος ἦτον (ἦ, ὁ Κῦρος ἦτον, λέγουν), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. »Λέγεται (»Λόγον ἔχει) δὲ ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου· »Λόγος ἔχει αὐτὸν γενέσθαι, κτλ. ||. μὲ τέτοιον σκοπὸν λοιπὸν λέγουν ὅτι ὁ Ἀργίδαμος ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε λέγεται τὸν Ἀργίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι. ||. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καθὼς ἔλεγαν, ἦτον εἰς ταὶς Ἰνδίαις. » Ἀλέξανδρος δ', ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν (Δείναρχ.).« ||. καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία, καὶ 'να ἦνε μοναρχία. »Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχὴ (Θουκ. Β'.). « ||. ἐλέγοντο (ἐφημίζοντο) δὲ ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι (καλλήτεροι) τῶν μουσικῶν. »Ἤκουον δὲ μουσικὴν(-ικῶν) εἶναι πρῶτοι. ils passaient pour être les meilleurs musiciens. ||. πρᾶγμα ὅ,που 'δὲν λέγεται. » Ἀῤῥητον, ἄφραστον, ἀνέκφραστον, ἀνεκλάλητον. indicible. §. καὶ τί ἔλεγε τὸ γράμμα; »Ὅ,τι δὲ καὶ ἔφραζεν ἡ ἐπιστολή; qu'est ce que la lettre contenait? ||. τὸ δὲ γράμμα ἔλεγεν ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Ἡ δὲ ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεως (αὐταῖς λέξεσιν) εἶχεν οὕτως. la lettre était conçue en ces termes; la lettre portait littéralement que, etc; voici mot par mot le contenu de la lettre. ||. τὸ δὲ συμφωνητικὸν ἔλεγεν ὅτι, κτλ. » Τὸ δὲ γραμματεῖον εἶχεν οὕτως. l'acte portait que, etc., παρβλ. Γράφω. §. πῶς 'τὸν λέγουν (ἀντὶ τοῦ, πῶς ὀνομάζεται); ἴδε 'Ονομάζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ὑποθέτω, παραδείγματος χάρ.ν). »Δὸς εἰπεῖν, φέρ' εἰπεῖν, φέρε, λόγου χάριν, δεδόσθω, τεθείσθω, ὡς ἐν ὑποδείγματι, ὡς ἐν παραδείγματος μοίρᾳ. supposons, prenons, posons en fait, par exemple. ||. ἃς 'ποῦμεν ὅτι εἶνε δώδεκα. » Θῶμεν αὐτοὺς εἶναι δώδεκα. ||. διότι ἃς 'ποῦμεν ὅτι ἕνας 'πῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ῥέας. »Φέρε γὰρ, εἴ τις, εἰς τὸ Μητρῷον ἐλθὼν (Λυσ.). || ἃς 'ποῦμεν ὅτι γελασθήκετε. » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας (Ξενοφ.).« ||. ποῦ λέγεις (καὶ συγκ. λὲς) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; §.(εἰς τὸ γ'. προσ. τοῦ Ἀορ. ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, Σημαίνει, δηλοῖ, ἐξηγεῖται): αὐτὸ τὰ παραμῦθι θὰ 'πῇ, ὅτι. »Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς. ||. τί θὰ 'πῇ (τί θέλει 'να 'πῇ) αὐτὴ ἡ λέξις; »Τίς ὁ νοῦς τοῦ ὀνόματος; »Ὅ,τι καὶ δύναται τὸ ῥῆμα; »Τί ποτ' ἐννοεῖ (Πλάτ. Ἀπολ.);« que signifie-t-il? ||. αὐτὸς δὲ ὁ στίγος θὰ 'πῇ. »Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο βούλεται λέγειν (Ἡρόδ.).« ||. ἀλλ' ἐγὼ μέν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφρὰς, τώρα μετ' ὀλίγον σὲ 'τὸ μαθαίνω. »Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λακ.).«

Λειανίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Διανίζω.

Λειξουρία (ἡ Λαιμαργία, ἡ Πλεονεξία,« λέγουν τὰ Γλωσσ. ᾧ »Λείξουρος, ὁ πλεονέκτης«). » Λιχνεία. gourmandise.

Λειόνω, ἴδε Λυόνω.

Λειπανάβατις, η, ον (κυρ. ψωμί). »Ἄζυμος (»Ἐσθίομεν ἄζυμα, τὰ λεγόμενα λειπανάβατα,« Βλς. [Καν. 10 τῆς ΣΤ'. Συν.]. ἢ ἀκριβέστερον) »Ἀκρόζυμος (Γαλ.). qui n'a point

de levain, qui n'est point levé (fermenté).

'Λείπω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » 'Ελλείπω. » Ἀπειμι, ἀποδημέω, οὐκ ἐνδημέω (ἐπιδημέω, ἐπιχωριάζω). être absent, s'absenter. ‖. 'Λείπει 'ς τὴν Θράκην. » Ἀπεστιν ἐπὶ Θράκης. ‖. 'Λείπει (τριτοπρος., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἀψύχων). »'Ενδεῖ (» 'Ενέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ,« Λουκ. Καταπλ.), ἐλλείπει. il s'en faut, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. ‖. 'δὲν μὲ 'λείπει ποτὲ τὸ τυρὶ, οὔτε καλοκαῖρι οὔτε χειμῶνα. »Τυρὸς οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτε χειμῶνος (Θκρ. 14', 36). « ‖. 'λείπουν τὰ περισσότερα. »Τῶν πλείστων ἐνδεῖ. manquent. ‖. 'τοῦ 'λείπουν τὰ χρειαζόμενα. »Τῶν ἀναγκαίων ἐνδεόμενος (ἐνδεῶς ἔχων). manquer du nécessaire. ‖. πολλὰ 'τοῦ ἔλειπαν. » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. ‖. ὀλίγον ἔλειψε (ῥρσ.). »Μικροῦ ἐδέησε· »Μικροῦ δεῖν· » Μικρᾶς ῥοπῆς ἐδέησε· »Μικρὸν ἀπέλιπε· »Παρ' ὀλίγον ἦκει· »Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο (Θκ)· »Παρ' ἐλάχιστον ἦλθεν· »'Εγγὺς ἦλθε. peu s'en fallut. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'να 'τὸν σκοτώσουν. » Παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι αὐτόν. il ne s'en fallut de rien qu'ils ne l'aient tué. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'ν' ἀποθάνουν. »"Ηκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν (Σωκρ. 'Επιστ)· »Παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀποθανεῖν. il pensèrent mourir. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'να νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'να 'ταὶς φάγω ('να δαρθῶ). » 'Ολίγου πληγὰς ἔλαβον,« Πλάτ. ‖. ὀλίγου ἔλειπε 'να ἦνε (ἦτον δηλ. σχεδὸν) ἔρημος. »Μικροῦ ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.).« §. (μεταφορ.) 'δὲν ἠξεύρω 'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω εἰς ἐσένα. »Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνειδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι.

Λειρὶ (ἐν μεταφορᾷ τοῦ Λείριον, τὸ χαρχάλι τοῦ πετεινοῦ). »Κάλλαια (τὰ), κύρβασις καὶ κυρβασία. barbe (du coq), θ. crête (τὸ ἐπάνω). θ.

Λειτουργία (ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου). » Ἱερουργία, θεία μυσταγωγία (λειτουργία), ἀναίμακτος λατρεία, ἁγιστεία. (la célébration de l') office divin, messe, θ. §. (τὸ μυστήριον αὐτό). »Εὐχαριστία. eucharistie, θ.

Λειτουργῶ, ῥ. ἀμ. »Ἱερουργέω, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν (θυσίαν, τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, τὴν θείαν ἱερουργίαν) ἐπιτελέω. dire la messe, célébrer l'office divin, officier.

Λειχῆνα (ἡ), πάθ. » Λειχῆν-ῆνος (ὁ) (ἡ ἁπλῆ), ἕρπης-ητος (ἡ κακοήθης) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα), ἀλφὸς (ἡ ἀγρειεσέρα καὶ θυσίατος). dartre, θ. ἴδε καὶ Λέπρα. ‖ ἔχω λειχήναις. » Λειχηνιάω.

Λειχηνιάρης, α, ικον. »Λειχηνιῶν. dartreux.

Λείψανον (τὸ κορμὶ τοῦ ἀποθαμένου). »Νεκρὸς, σῶμα. corps. ‖. τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἔβγαζαν τὸ λείψανον τοῦ παιδιοῦ. »Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς (Ἀντιφ.).« §. (συνεκδοχ. καὶ κοινότερον, τὸ κουβάλημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὐτὴ ἡ παράταξις καὶ συνοδία, καθ' ἣν ἐκδοχὴν λέγομεν· »"Ημουν ['Πῆγα] 'ς τὸ λείψανον). »Κῆδος (τὸ), ἐκφορὰ, κηδεία. convoi, funerailles, θ. πλ. obséques, θ. πλ. ‖. 'δὲν εἶνε συγχωρημένον 'να' πηγαίνουν ἡ παράνυμφαις εἰς λείψανον. » Οὐκ ἔξεστι νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν (Συνεσ.).«

Λειψόπηττα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). »Ἄζυμος καὶ Ἀζυμίτης ἄρτος. fouace, θ. tourte faite sans levain.

Λειψὸς (ὁ μὴ σωστὸς), ἡ, όν. »'Ελλει(λι)πὴς καὶ 'Εκλιπής. incomplet, qui manque. ‖. φλουρὶ λειψὸ (τὸ Τουρκ. 'Εξίκικον). »Χρυσοῦς ἐνδέων τῷ σταθμῷ· » Νόμισμα παράσταθμον,« Νόμ. 'Ρωμ. qui n'est pas de poids.

Λεκάνη, ἀγγ. » Λεκάνη, νιπτὴρ, χέρνιψ-ιβος (ὁ καὶ ἡ), χέρνιβον (ἐσώζετο ἡ λέξις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εὐσταθίου), ποδονιπτήρ. bassin, cuvette, θ.

Λεκανοΐμπρικον (κατὰ τὸ Βρακοπουκάμισον, Δισκοπότηρον, Μαχαιροπείρουνον κτλ.). » Χερνιβόξεστον (Βυζ.), (διότι, κατὰ τὸν Ποιητήν, »Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα «). ‖. ἑκατὸ' λεκανοΐμπρικα ἀσημένια. » Ἑκατὸν ἀργυρᾶ λεκάναι καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο (Ἀθήν.). «

Λέλεκας (ὁ), π. »Ηελαργὸς (Σημ.

Λελέκι (τὸ) 'Ο Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν τοὺς Πελασγοὺς Πελάργους διὰ τὴν πλανητικὴν ζωήν 'των. 'Επειδὴ λοιπὸν οἱ Πελασγοὶ ἐλέγοντο καὶ Λέλεγες, πιθανὸν ἡ λέξις Λελέκι 'να ἦνε 'Ελληνική). cigogne, θ.

Λεμονάδα. » 'Οξύμελι, ὀξύγλυκυ, ὀξυσάκχαρ (Σημ. Σήθ. ἐν φ. Ἰσχάδες). limonade, θ.

Λεμονηά, δ. »Κιτρία, κιτρομηλέα. citronnier.

Λεμόνι (προφ. καὶ Λειμόνι. 'Η λέξις, ἂν ᾖ Ἀραβική, σημαίνουσα κυρ. τὸ Γλυκολέμονον, διὰ τὸ εὐπρόφορόν 'της ὅμως 'δὲν εἶν' ἐκφυλλοφορηπέα. Οἱ παλαιοὶ 'τὸ συνέχεον μὲ τὸ κίτρον, καὶ 'τὸ ὠνόμαζαν ὡσαύτως) » Κίτριόν, μῆλον Μηδικὸν, κιτρόμηλον. (»Μελισσοφύλλου τὰ φύλλα ὄζει κιτρομήλου.« Διοσκρ.). citron, limon (κυρ. τὸ ζουμερόν).

Λεμόνι (χρῶμα). »Κίτριον. citrin, citron.

Λεμπίδα (ἡ) (ἀπὸ τοῦ) »Λεπίς-ίδος

Λεμπίδι (τὸ) (ἡ), ἴδε 'Λάμα καὶ Μαχαιράκι,

Λέξις. »'Ονομα, ῥῆμα, λέξις. mot, terme, ἴδε καὶ Λόγος.

Λεοντάρι, ζ. » Λέων, λέαινα (τὸ θηλ.). lion-onne.

Λέπι. » Λεπὶς, λεπός (τὸ), φολὶς (κυρ. τῶν 'φειδῶν καὶ τῆς χελώνης). écaille, θ.

Λεπίδι, φ. ἴδε Ἀγριοκάρδαμον.

Λεπιὸς, εἶδ, ὄψαρ. (Ἴσ. ὁ) »Λεβίας καὶ Λέβιος (τοῦ Ἀθην. Ζ', 301, καὶ Γ' 148).

Λεπουντιὰ (ἡ ἄλλ. Λοβοδτὰ), ἴδε Λοπουντιά.

Λέπρα, πάθ. »Λέπρα (εἴδη ἢ συμπτώματα αὐτῆς καὶ βαθμοὶ διάφοροι εἶνε ἡ) λεύκη (συνώνυμον τοῦ) ἀλφὸς, (ἡ) ἀλωπεκία, (ἡ) πιτυρίασις, (ἡ) ἐλεφαντίασις, (καὶ, τέλος πάντων, ἡ δεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος) λαζάρη (ἡ ὁποία καὶ κοινῶς Λάζαρα λέγεται). lèpre, θ. ἴδε καὶ Λειχῆνα.

Λεπτὰ, ἐπ. » Λεπτῶς. menu, ἴδε καὶ Ψιλά.

Λεπταίνω, Μ. (θὰ) λεπταίνω, ῥ. μετ. »Λεπτύνω, λεπτοποιέω. amincir, amenuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λεπτύνομαι. s'amincir.

Λεπτόκαρον (τὸ ἄλλ. Φουντοῦ

Λεπτοκάρυδον) κι), κ. » Κάρυον Ποντικὸν, λόπιμον, λεπτοκάρυον. noisete θ. aveline (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ μακρουλὸν), θ.

Λεπτοκαρυὰ (ἡ ἄλλ. Φουντοῦ-

Λεπτοκαρυδηὰ κηά), δ. »Καρύα Πόντικὴ (Ἡρακλεωτικὴ ἡ Ἡρακλεῶτις,« Θεοφρ.). noisetier, avelinier, coudre καὶ coudrier (ἡ ἄγρια καὶ μικρότερη).

Λεπτομίσειδος, η, ον. »Λεπτοφυής. qui a les traits mignards.

Λεπτὸς (ὁ ἄλλ. Ψιλὸς ᾖ Φτενὸς), ἡ, ὀν. »Λεπτός. mince, ἴδε ᾖ Ψιλός.

'Λέρα (ἐκ τοῦ) » Ἀλερὸν ('Ησυχ.), ἀλερίωσις (Γραφ. Ἔσδρ.). » 'Ρύπος, ἀκαθαρσία, ἄσπ (Λουκιαν. ᾖ Κλήμ.), μίασμα, μόλυσμα, ῥύπασμα, μῦσος (τό). crasse, θ. saleté, salissure, souillure. ‖. ἡ 'λέρα τοῦ μαλλιοῦ, (ἡ ἄλλ. Σαριά). » Οἴσυπος οἰσύπη εἴσπη καὶ οἰσυπὶς (κυρ. τῶν προβάτων). suint (de mouton).

Λερόνω (ἐκ τοῦ) » Ἀλερύνω ('Ησυχ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. »'Ρυπαίνω, μιαίνω, μολύνω, γραίνω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησαν). salir, enorasser, souiller. §. (μεταφορ.) »Βεβήλόω. profaner.

'Λέρωμα. » Μολυσμὸς, μίανσις, ῥύπανσις. l'action de salir etc. §. (μτφορ.) »Βεβήλωσις. profanation.

'Λερωμένος, η, ον. »'Ρυπῶν, ῥυ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παρὸς, πιναρὸς, μυσαρὸς, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς, αὐχμώδης. crasseux, crasse, encrassé, sale, malpropre. §. (μεταφορ.) » Βέβηλος, ἐναγής. profane.

'Λε('Λη)τροπόδι, ἴδε Ἀλετροπόδι.

Λευκαίνω (κυρ. πανί, » Χριστὲ, 'ναὐρῶ τσὴ δούλαις μου 'στὴ βρύσι' 'να λευκαίνουν! « Ἄσμα δημοτ.), Μ. (θὰ) λευκάνω (ἀόρ. ['Ε]λεύκαναι, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Λευκασμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Γνάφω, γναφεύω καὶ κναφεύω, λευκαίνω. blanchir.

Λεύκασμα (πανιοῦ κυρ.). »Γνάψις, γναφεία, λεύκανσις, λευκασμός. blanchiment, blanchissage.

Λευκαστής. » Γναφεὺς καὶ Κναφεύς. foulon, blanchisseur.

Λεῦκος (ὁ) } (τὸ Τουρκ. Ἀκτσὲ
Λεῦκον (τὸ) } -καβάκι), δ. » Λεύκη, αἴγειρος (ἡ λευκή). peuplier (le blanc), ἴδε καὶ Καβάκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Λευτέρι (ἐκ τοῦ) » Δευτέριον, ἴδε Ἀκλουθον.

Λεφτουργός. »Τέκτων, ξυλουργὸς, οἰκοδόμος, λεπτουργὸς (κυρ. ὁ Ταλιαδοῦρος ἢ Δογραματζῆς, ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, menuisier.

Λεφτουργοσύνη. » Τεκτονικὴ, ξυλουργικὴ, οἰκοδομικὴ, τεκτονεία, ξυλουργία. charpenterie, θ. menuiserie, θ.

Λεχοῦδι, τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, νεογνὸν, νήπιον. nouvellement-né.

Λεχοῦσα (εἰς τὸν Νομοκάν. [ἐὰν δὲν ἦνε σφάλμα] γράφεται προπαρῳξ. »Γυνὴ ἐὰν ἀποθάνῃ λέχουσα«). »Λεχὼ-οῦς. femme accouchée ou en couches. §. (εἶδος θαλασσινοῦ, ἡ ἄλλ. Καβουρομάνα), ἴδε Παγουρομάννα.

Λεχουσιὰ (ἡ). » 'Επιλόχια (τὰ), λεχῶα (τὰ). couches.

Λεχουσιάτικος, η, ον. »'Επιλόχιος, λεχῶος. qui convient (appartient) à une femme accouchée, qui à rapport aux couches.

Λεχῶνα, ἴδε Λεχοῦσα.

Ληνός. »Ληνός. cuve, θ.

Λησμονῶ (καὶ, κατ' ἐπέκτασιν, Ἀλησμονῶ, τὸ ἄλλ. Ξεχάνω καὶ συγκ. Ξεχῶ), ῥ. μετ. »'Επιλανθάνομαι. oublier. ||. πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον 'τους λησμονοῦν καὶ τὰ παλαιά 'τους μαθήματα. » Πολλοὶ διὰ φόβον καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται. (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. διότι τὰ μεγάλα ἔργα, ἂν 'δὲν 'τὰ διαλαλήσουν οἱ λόγιοι, λησμονοῦνται. »Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀποῤῥεῖ τῆς μνήμης καὶ λήθην ἀμπίσχεται. ||. ἀλησμόνησα 'να σᾶς 'πῶ. »Παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν. ||. ὅποιος λησμονεῖ εὔκολα, ἴδε Ξεχνιάρης. ||. ὅσο προβαίνει ἡ ἡλικία μου, τόσῳ δυσκολώτερα μαθαίνω, καὶ εὐκολώτερα λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. »Προβαινούσης γάρ μοι τῆς ἡλικίας, καὶ δυσμαθέστερός εἰμι, καὶ ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος (Ξενοφ.).«

'Λιάζω, ῥ. μετ. ἴδε 'Ηλιάζω.

Λιανίζω (ἀπὸ τοῦ Λιαίνω, ῥήματος ὁμογενοῦς τοῦ Λε(Λει)αίνω), ῥ. μετ. ἴδε Κομματιάζω. ||. λιανίζω κρέας. »Κρεωκοπέω, χορδεύω, καταχορδεύω, κρεουργέω, κατακρεουργέω. hacher, émincer.

Λιάνισμα, ἴδε Κομμάτιασμα. ||. λιάνισμα κρέατος. » Κρεουργία. l' action de hacher etc.

Λιανοκάππαρη, φ. » 'Καππαρίς. câpre capucine, θ.

Λιανοπούλημα). »Καπηλεία, 'κοΛιανοπούλι } τυλισμὸς, τὸ κοτυλίζειν. détail, vente partielle ou en détail.

Λιανοπουλητής. » Κάπηλος (διαφέρει τοῦ) μεταβολεὺς, 'κοτυλιστὴς, 'κοτυλίζων. détailleur, regrattier,

Λιανοπουλῶ, ῥ. μετ. » Κοτυλίζω. (κυρ. διὰ τὰ ῥευστά). vendre en détail, regratter (κυρ. ἅλας).

Λιανός, ἡ, όν, ἴδε Λιγνὸς καὶ Ψιλός. §. λιανὸν (τὸ μικρότερον νόμισμα). »Λεπτὸν, χαλκοῦς (εἰς τὰς Ἀθήνας, 8 εἰς τὸν ὀβολὸν), χαλκίον, ἀσσάριον (εἰς τὴν 'Ρώμην). liard, denier.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Λιάσιμον, ἴδε "Ηλιασμα.

Λιβάδι (ἀπὸ τοῦ) » Λιβάδιον (ὑποκορ. τοῦ λιβὰς-άδος, κυρ. ἡ σταλαγματιὰ, ἢ τὸ ἀναβρυστικὸν νερὸν), λειμὼν (ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα Λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ "Ελιβον, δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλείβεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 458), ἄλσος (τὸ). prè, prairie, θ.

Λιβαδοσπέρδικα (τὸ ἄλλ. Ἀρτιχιονάρι καὶ 'Ταγηνάρι), π. » Ἀτταγὴν -ῆνος, ἀττάγας-α καὶ (Ἀττ.) ἀττα-γᾶς-ᾶ (ὁ). gelinotte, θ. §. francolin.

Λιβάνι (τὸ ἄλλ. Θυμίαμα), ἄρ. »Λίβανος, λιβανωτός. encens. ||. λιβάνι ἀρσενικὸν (τὸ καθαρὸν, μακρουλὸν ἢ στρογγυλὸν σπυρί 'του, τὸ ἄλλ. Δάκρυ). »Ἀρρὴν καὶ σταγονίας λίβανος (Διοσκορ.). ||. ἕνα σπυρὶ λιβάνι. »Χόνδρος λιβανωτοῦ.

Λίβας (ἄνεμος δυτικονότειος, ὁ Ἰταλ. Γαρμπῆς). »Λὶψ-ιβὸς (ὁ). garbin, lebèche.

Λιβρὸς (εἰς τὴν 'Ελλάδα προφ. Λευρὸς), ἡ, ὁν. »Λιπόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ). ras.

'Λιγάκι (ἔν. οὐδ. καὶ ἐπίρ.) ἐκ τοῦ 'Ολιγάκις ('Ετυμολ.) ἀντὶ 'Ολιγάκις. ||. τῶρα 'σὲ 'λιγάκι, ἴδε 'Ολίγος.

Λίγδαι (»Λίγδος, κονία, ἅλοιφὴ, «λέγει ὁ Εὐστάθιος), » Λίπος καὶ Λίπας (τὸ). graisse, θ. ἴδε καὶ Ἄλειμμα καὶ Πάχος.

Λιγδερὸς, ἡ, ὁν. »Λιπαρός. gras, ἴδε καὶ Παχύς.

Λιγδόνω, ῥ. μετ. » Λιπαίνω, λίπει μαίνω. engraisser.

Λίγδωμα. »Λιπασμός. l'action d'engraisser (ou) s'engraisser, engraissement.

Λιγδωμένος, η, ον. » Λελιπασμένος. gras.

'Λιγεύω, ῥ. ἀμ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρ. ||. 'λιγεύει ἡ καρδιά μου. »Ἐπιλείπει μοι τὰ τῆς ἰσχύος, ὀλιγοδρανέω (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελέω. le coeur me faut, languir.

Λιγνάδα. » Ἰσχνότης, λεπτότης. maigreur, θ. amaigrissement.

Λιγνεύω, ῥ. μετ. » Κατισχνόω (-αίνω), ἰσχναίνω, ἐκτήκω, σκελετεύω, κατασκελετεύω. amaigrir, atténuer, défaire (κυρ. ἐπὶ ἀσθενείας). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Εκτήκομαι, κατέσκλητα. maigrir, amaigrir.

Λιγνὸς (ἐκ τοῦ) » Λεγνὸς (, ὁ λεπτὸς καὶ μὴ ἁδρὸς σῖτος,« κατὰ τὸν 'Ησυχ.), ἡ, ὁν. »Ἰσχνὸς, λεπτὸς, λειπόσαρκος, λειπόκρεως-ω, κατεσκληκώς. maigre, grêle, menu, décharné. ||. λιγνῆς κράσεως. »Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν. d'une complexion délicate.

'Λιγοθυμιά. » Λειποθυμία, λειποψυχία. évanouissement, défaillance, pâmoison, θ. faiblesse, syncope, θ. ||. τὸ 'ξεῖδι καὶ τὸ φλησκοῦνι εἶνε καλὸ διὰ τὴν λιγοθυμιά'. » "Οξος καὶ γλήγων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν (Διοσκορ.).

'Λιγοθυμῶ (»Τὸ δὲ θυμὸν ἔχων ὀλίγον παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 596, ἴδε καὶ Ἰλ. Ο, 240), ῥ. οὐδ. »Λειποψυχέω, λειποθυμέω, ἐκλείπω, ἐκψυχέω (Ἱπποκρ.). s'évanouir, se pâmer, se trouver mal, tomber en défaillance (en pâmoison, en syncope).

'Λιγόνω, ῥ. μετ. καὶ Λιγόνομαι, αὐτοπ., ἴδε 'Λιγεύω.

'Λιγοῦρα. » 'Ολιγοδρανίη (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελίη. langueur, θ. faiblesse.

'Λιγόψυχος, η, ον. » Μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος. impatient.

'Λίγωμα, ἴδε 'Λιγοῦρα.

'Λιγωμένος, η, ον. ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. 'μάτια λιγωμένα (τὰ Τουρκ. Μαγμούρικα). » 'Υγρὰ, κλαβαρὰ, περιεκλασμένα (Ἀριστοτ.). » Βλέμμα τηκόμενον (Πλούτ. Ἀντ.). langoureux, languissants, mourants.

Λιθάρι, (ὑποκορ. τοῦ) »Λίθος, ἴδε Πέτρα. §. (ἰδιαιτ. ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ῥίγνουν πρὸς διατριβὴν καὶ σωμασκίαν). » Δίσκος, δισκοβολία,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

palet, disque, ἴδε καὶ Ἀμάδα. ||. ρίχνω (παίζω) τὸ λιθάρι. » Δισκεύω, δισκοβολέω. jouer au disque.

Λιλίγκι (προφ. καὶ Λελίγκι, κυρ. ἡ ἡλιασμένη ἀθερίνα. Λίγγια, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Βυζαντινῶν, ἐλέγοντο αἱ Ἑλικες [τὰ Ἑλίκια] τῆς ἀμπέλου, ἴδε τὸ παράρτημα τοῦ Δυκαγγ. » Λελίσκος δὲ καὶ Λελικκὸς, εἶδος ἰχθύος«, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Σαπερδὶς, θρίσσης τάριχος. athérine salée et déssechée, ἴδε καὶ Θρίσσα καὶ Λυκουρρίνι.

Λίμα, πάθ. (ὅταν τρώγων τις ὀδὲν χορταίνῃ). » Βουλιμία, βούλιμος, βουλιμίασις, φάγαινα. faim canine (dévorante). §. (μεταφ. ἡ Πολυφαγία). » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία. voracité.

Λιμάζω (κυρ. πάσχω τὸ πάθος Λίμαν, καὶ μεταφορ. Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ φαγώσιμόν τι), ῥ. σὐδ. » Λιμώσσω(-ττω), βουλιμιάω, λιμοκτονέω (καταχρ.). §. λιχνεύομαι. être enragé de faim (affamé).

Λιμάνι(ὅπου καταφεύγουν τὰ πλοῖα), ἴδε Λιμένας. §. (ἐπίπεδον, κτισμένον εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ). » Κρηπὶς (Ἡρόδ. καὶ Πολύβ. Ε'. » Καταλαμβάνει τόν τε Κλεομένην καὶ τὸν Παντέα, ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας«), Δεῖγμα (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ Πειραιῶς, γενικῶς δὲ καὶ κάθε πόλεως ἐμπορικῆς, ἡ ἄλλ. Σκάλα. Δημοσθ. Λακρ. παραγρ.). quai.

Λιμάρης, α, ικον, ἴδε Λαίμαργος καὶ Φαγᾶς.

Λιμασμένος, η, ον. » Λιμώσσων (-ττων), βουλιμιῶν. affamé, famelique.

Λιμένας). » Λιμην-ένος (διαφ.
Λιμιῶνας) τοῦ) ὅρμος. port; baie, θ. rade, θ. Ναύλοχος. havre, θ. ||. μικρὸς λιμιῶνας (τὰ ἄλλ. Μανδράκι), ἴδε Ἀραξοβόλι. ||. λιμένας βασιλικὸς (ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀκίνδυνος). » Κλειστὸς, ἀκύμων, ἄκλυστος, ἀγχιβαθὴς (, τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Στράβων, προσθέτει: » Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖνα. Τοιοῦτος εἶνε ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα). sûr.

Λίμνη. » Λίμνη. lac.

Λιμπίζομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Λαχταρῶ καὶ Ὀρέγομαι.

Λινάρι, φ. » Λίνον, λινοκαλάμη καὶ λινοκαλαμὶς (κυρ. τὸ φυτόν). lin.

Λιναρόσπορος. » Λινόσπερμον. semence de lin, θ.

Λινὸς, ῆ, όν. » Λίνεος καὶ (χρσ.) λινοῦς. de lin.

Λισγάρι), ἐργ. γεωργ. (ἀναφέρει
Λίσγος) τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου, ὁ Σουΐδας, καὶ ὁ Ἐτυμολόγος, ᾧ πολὺ πρὸ αὐτῶν ὁ Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20, ὡς συνήθη εἰς τὸν χαιρόν του κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι Λίσγον [ὅπου γρφ. κακῶς Μίσχον], ὃ, μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν, πλείω γῆν περιτρέπει ᾗ κατωτέρωθεν«. Μὲ διεφθαρμένην ἐπίσης γραφὴν Μίσγος ἀναγινώσκεται ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ Ὀνειροκριτικὰ τοῦ Ἀρτεμιδώρου, Β', 24. Ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Λατιν. Ligonem, ἴδε Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. 6. 437). » Σκαφεῖον, λίστρον. bêche, θ. ἴδε καὶ Ἀξινογύρι.

Λιστρόνω (κυρ. ἰσάζω δρόμον μὲ τὸ λίστρον), ῥ. μετ. » Λιστρόω. applanir, niveler.

Λίτρα (εἶδος μέτρου, κυρ. Ῥωμαϊκοῦ ἢ Σικελικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ὕστερον Ἀθηναϊκοῦ, ἐζύγιζε 14 οὐγγ. ἢ 288. γραμμάρ., 96 δραχμ. Σήμερον, εἰς τὴν Πελοπόννησον μάλιστα, μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν Βενετικὴν, ζυγίζουσαν 12 οὐγγ. ἢ 180 δράμ., ἡ ὁποία καὶ μεγάλη λίτρα λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς μικρῆς, ἥτις περιέχει 133 δράμ. Εὑρίσκονται ὅμως καὶ μέχρις 100 δραμ. Ὡς μονέδα θεωρουμένη, ἄξιζεν ἕνα ὀβολόν). » Λίτρα. livre (ἡ Γαλλ. περιέχει 16 οὐγγ. ἢ 164 δράμ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λιχνίζω, ῥ. μετ. » Λικμίζω(-άω). vanner.

Λίχνισμα. » Λίκμησις. l'action de vanner.

Λιχνιστῆρι, ἐργ. » Λικμητήριον, λίκνον, λικμός. van.

Λίχνος, ’ψ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κωβιοῦ), ἴδε Λύχνος.

Λοβοδιὰ, φ. ἴδε Λοπουντιά.

Λογαριάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Λογίζομαι (»’Εκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν’ ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους,« Ἀρστφ.), ἐκλογίζομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι (Πλ. Λαχ.), ἐν λόγῳ τίθεμαι, ὑπολογίζομαι. faire le compte, compter, calculer, supputer. ||. λογαριάζω μὲ τὰ δάκτυλα, ἴδε Δάκτυλον. ||. λογαριάζω μὲ τὰ κεκκιά. » Ταῖς ψήφοις λογίζομαι, ψηφίζομαι. ||. ’τὰ ἐπέτυχε ’φθηνὰ, πλὴν ἔχει σκοπὸν ’να ’τοῦ ’τὰ λογαριάσῃ ἀναιβασμένα (ἀκριβά). » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι,« (Ἀρστ. Οἰκον.). ||. λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. §. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Νομίζω), ’δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε. » ’Εν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι« » Οὐδένα λόγον ἔχω (ποιοῦμαι) αὐτοῦ. ||. διότι τὸν ἄλλον μου υἱὸν λογαριάζω ὡς ἂν ’να μὴ ἦνε (ὡς ἂν ’να μὴ τὸν ἔχω). »Τὸν γὰρ ἕτερον (παῖδα) οὐκ εἶναί μοι λογίζομαι (Ἡρόδ.).« ||. ποιός σε λογαριάζει διὰ ἄνθρωπον; ἴδε ’Ηξεύρω, Μετρῶ, καὶ Ψηφῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Μετρῶ), αὐτὰς τὰς δύω ἡμέρας τὰς λογαριάζουν (διὰ) μίαν. » Μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται,« (Ξεν.). ||. τὴν νύκτα ’τὴν λογαριάζουν μὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. »Τὴν νύκτα τῇ μετ’ αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται (Συν.).« ||. δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ ’τοῦ ἔκαμα. » Οὐ προσλογίζομαι (ὑπολογίζομαι). je ne mets point en ligne de compte. ||. θὰ ’τὸ λογαριάσει καὶ αὐτὸ διὰ εὐεργεσίαν. » ’Εν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ’ ἀριθμήσει (Δημοσθ.).« ||. ἡ ἀγάπη ’δὲν λογαριάζει τὸ κακόν. »’Η ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν,« Γρφ. §. (ἀντὶ τοῦ, ”Εγω σκοπόν): λογαριάζει ’να ἀναχωρήσῃ αὔριον, ἴδε Μελετῶ. ||. λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμὸν), ῥ. ἀλληλοπ. ἴδε Λογαριασμός.

Λογαριασμός. » Λόγος, λογισμὸς, ἐκ(ὑπο)λογισμὸς, ὑπόλογος, ἀριθμός. compte, calcul, supputation. ||. κάμνω λογαριασμὸν (ἢ) τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Λογαριάζω. ||. δίδω λογαριασμόν. » Λόγον (»Εὐθύνας) ὑπέχω (παρέχω, ἀποδίδωμι), ἀπολογίζομαι (» Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, « Πλουτ.). rendre compte (raison). ||. κυττάζω (’παίρνω, κάμνω) λογαριασμόν. » Λογισμὸν λαμβάνω (»Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμόν· καλοῦσι δὲ τούτους εὐθύνους, Ἀρστ. πολιτ. ς’, 8)· »Συναίρω λόγον (Εὐαγγ.)· » Διαλογίζομαι (» ’Ο δὲ, διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, « Δημοσθ.). régler, arrêter (vérifier) des comptes. ||. σωστὸς λογαριασμὸς, ἴδε Σωστός. §. (συνεκδοχ. τὸ κατάστιχον τοῦ λογαριασμοῦ). » Λόγος (»’Ηρώτων Ἀριστόδικον, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι, καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν...« Αυσ.), συμβόλαιον, γραμματεῖον, ὑπόλογος. mémoire, compte. ||, φέρε με τὸν λογαριασμόν σου. » Κόμισόν μοι τὸ γραμματεῖον. ||. περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν. »Λογίζομαι (»Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα,« Ἀριστφ.). §. (μεταφορ. καὶ συνεκδοχ.) ἐδούλευαν τὴν γῆν διὰ λογαριασμὸν ἐκείνων, πληρόνοντες ἓν εἰς τὰ ἕξη. »’Εγεώργουν ἐκείνοις, ἕκτα τῶν γιγνομένων τελοῦντες (Ηλούτ.).« ||. ’παίρνουν (πιάνουν τὸ) φαγεῖ ’ εἰς λογαριασμὸν τῶν ἄσπρων ’τους. » Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν (Ἀθήν.),« ἴδε Μέτρον. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ λογαριασμόν σου (σὺ δηλ. θὰ ’τὸ πληρώσῃς, θὰ δώσῃς λογαριασμὸν [ἀπόκρισιν]

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δι' αὐτό). »Σὺ ἀπολογήσῃ περὶ αὐτοῦ. il est sur votre compte. ||. 'τὸ βάλλω 'ς τὸν λογαριασμόν. » 'Γπὸ λόγον ποιοῦμαι, ἐν λόγῳ τίθεμαι, προσλογίζομαι. ||. 'δὲν 'τὸ βάλλω καθόλου 'ς τὸν λογαριασμόν. » 'Εν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. je ne le mets point en ligne de compte. ||. 'δὲν ἔρχεται ('δὲν ἐμβαίνει) 'ς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Ἔρχομαι.

Λόγγος (ἐκ τοῦ Λόχος [ἴδε Πουγγί, ὀθεν) = »Λόγμη, ἴδε Δάσος.

(Λογὴ), ἄχρ. ὀνομστ. τῆς μόνης εὐχρήστου γεν. Λογῆς, (συνήθως μόνον εἰς τὰς φρσ.) Κάθε λογῆς. »Παντοῖος, Παντοδαπός. de toute sorte. ||. τί λογῆς; »Ὁποιός τις; (Γρφ.) ποταπός; de quelle sorte, ἴδε καὶ Τί. ||. ὅ,τι λογῆς. »Ὅστις δήποτε. quel que. ||. (καὶ εἰς τὸ πλθ.) πολλῶν λογιῶν, χίλιων λογιῶν, λογιῶν-λογιῶν. » Πολυειδὴς. παντοδαπὸς, ποικίλος κτλ. ||. (ὁ Βλάχος ἐξηγεῖ τὴν λέξιν διὰ τοῦ) » Στάσις, κατάστασις, τρόπος, (ὥστε ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Εἶδος. espèce, θ. sorte, θ.

Λόγιον (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πλθ., τὰ λόγια), ἴδε Λόγος. ||. μεγάλα λόγια, ἴδε Μεγάλος. ||. διὰ 'νὰ 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἄλλα λόγια (φρσ.). »'Επίσχες, ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον (Εὐρ. 'Ηλ. 962). « parlons d'autre chose. ||. λόγια 'ς τὸν ἀέρα (μεταφορ.). »Ἀνεμώλια. paroles en l'air (vaines, vagues). ||. βάλλω 'ς τὰ λόγια (φρσ.). »Ἀναπτερόω, ἴδε καὶ Βάλλω. §. λόγια (ἰδιαιτ. τὰ μάταια, εὔκαιρα, ἀσήμαντα. 'Οθεν:) αὐτὰ εἶναι λόγια. » Λόγοι ταῦτα, λόγοι ταῦτα κενοί, κόμπος ῥημάτων κενός. discours que tout cela; des chansons. ||. εἰ δέ κε σᾶς εἰπῇ ὅτι ὅσα εἶπα εἶνε λόγια, αὐτὰ ὅμως, ὅπου θὰ σᾶς 'πῶ, 'δὲν εἶνε βέβαια λόγια. »Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος (Δημοσθ. Λεπτ.).»

Λογιάζω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Λογίζομαι, ἴδε Νομίζω.

Λογικόν. »Νοῦς, λόγος. raison, θ. ||. (οἱ ἁπλοῖ 'τὸ ἐκφράζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ.) ἔχασε τὰ λογικά 'του (καὶ ἐλλειπτ., τἄχασε), ἴδε Χάνω. ||. 'δὲν εἶνε 'ς τὰ λογικά 'του. »Οὐκ ἐντὸς ἑαυτοῦ· »Οὐκ ἐν ἑαυτοῦ ὄντα (Ἀῤῥ.). « il a perdu la raison.

Λογισμός, ἴδε Γνώμη καὶ Στοχασμός. ||. μὲ λέγει ὁ λογισμός μου (φρσ.), ἴδε Νοῦς.

Λογῆς, ἴδε Λογή.

Λόγος. »'Ρῆμα, λόγος. parole, θ. mot. ||. 'να μὴν ἔβγῃ ἔξω λόγος. »Μηδὲν ἐκφερόμυθεῖσθαι τῶν πραττομένων (λεγομένων). ||. λόγο-λόγο, (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα λόγον (φρσ.). »Κατὰ λέξιν. mot à mot, mot pour mot.

§. (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν σοφῶν, σύντομος μάλιστα, καὶ ἑπομένως εὐμνημόνευτος). »Λόγιον, ῥῆσις, ῥητὸν, ἀπόφθεγμα. dit; sentence. §. (ὁ κοινὸς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ παροιμιώδης), ἴδε Παροιμία. ||. καθὼς λέγει (ἢ, 'ποῦ λέγει) ὁ λόγος. »Τὸ τοῦ λόγου· » Τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ||. αὐτὸς ὁ παληὸς λόγος. »Τοῦτο δὴ τὸ παλαίφατον. ce vieux dicton. §. (ὁ ἐκφωνούμενος παρὰ τοῦ ἱεροκύρυκος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.), ἴδε Διδαχή. ||. (ὁ παρὰ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τοῦ βήματος). » Λόγος, ἀγόρευσις, δημηγορία. discours, harangue, θ. ||. (ὁ παρὰ τοῦ δικηγόρου εἰς τὸ δικαστήριον). » Λόγος, δικηγορία ἢ συνηγορία. ||. βάλλω λόγον. »Ἀγορεύω, δημηγορέω, λόγον λέγω (»Καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, « Παυσαν. Γ', 14), λόγον ποιοῦμαι (ἰσκρ.) prêcher, haranguer. §. (ἡ ὑπόσχεσις, ἡ Ἰταλ. Παρόλα). » Πίστις, τὰ πιστὰ, δεξιὰ (ἡ). parole, θ. parole d'honneur, θ. engagement. ||. ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸν λόγον 'τους. »Πίστιν (»Τὰ πιστὰ, »Δεξιὰν) δόντες καὶ δεξάμενοι (λαβόντες). ayant donné (engagé) leur parole (leur foi). ||. φυλλάτω (σέκομαι εἰς) τὸν λόγον μου. » 'Εμμένω τῇ πίστει (τοῖς ὡμολογημένοις). »Εὐσυνθετέω. tenir parole, tenir ce

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

qu'on a promis. ||. 'δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον 'του. »'Εψεύσατο τὰ καθωμολογημένα· » 'Ηθέτησε τὴν συνθήκην· » Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὡμολογημένοις· »Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας (Σουίδ.)«. il a manqué de parole. §. ἡ ἀντιλογία, τὸ ἐλάττωμα). 'δὲν ἔχει('δὲν θέλει) λόγον. » Ἀνεπίληπτός ἐστι. il n'y a pas à dire (à redire). §. τοῦ λόγου σου ('του, 'της 'τους κτλ. φρσ. ϑημώδης πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, ἐκεῖνος,-νη,-νοι κτλ.). ||. ἀπὸ λόγου'τε, ἴδε 'Εαυτός.

Λογοτριβή. »Λογομαχία, διαφορά. dispute, θ. démêlé, débat, contestation, altercation, contention, discution, noise, ἴδε Φιλονεικία.

Λογοφέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Λογομαχέω. avoir un démêlé avec quelqu'un, ἴδε καὶ Φιλονεικῶ.

Λοιμικὴ, πάθ. » Πυρετὸς (φλογώδης, κακοήθης, συνεχὴς), λοιμὸς, τύφος, κᾶῦσος (Ἱπποκρ.). fièvre-maligne, θ.

Λοιπὸν, σύνδ. (συμπερ.). » Οὖν, γοῦν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, ἄρα, ἀλλαμὴν, οὐκοῦν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου), δῆτα,δὴ,ὥστε, οὕτω δὴ, τοιγὰρ (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) τοι (καὶ τὸ) αὐτὰρ ἠ ἀτάρ. donc, aussi, conséquemment, en conséquence, par conséquant; or. ||. ἦτον λοιπὸν γραφτό' μου. »'Εμελλεν ἄρα. ||. 'δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσωμεν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἀφ' οὗ 'μᾶς ἔτυχεν. »Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα ἀφεῖναι (Δημοσθ.).«

Λόξα (ἡ), ἴδε Δίπλα.

Λοξὰ, ἐπ. » Λοξῶς, λοξά. obliquemment, de (en) biais, ἴδε καὶ Πλάγια.

Λοξὸς, ἡ, όν. »'Εγκάρσιος, ἐπικάρσιος, λοξὸς, πλάγιος. oblique, biais, dévers.

Λόξυγγας (Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαγίστρου Θωμᾶ καὶ τοῦ Μοσχοπούλε ἐλέγετο κοινῶς, καθὼς καὶ λέγεται ἀκόμην εἰς μερικὰ τῆς 'Ελλάδος μέρη, Κλῶξος), εἶδος σπασμοῦ, »Λὺξ-υγγὸς (ἡ), λυγμός. hoquet. ||. μ' ἔπιασε (μὲ ἦλθε) λόξυγγας. » Λύξ μοι ἐνέπεσεν (ἐπέπεσεν). ||. ἐπειδὴ ἔτυχε'νατοῦ ἔλθῃ λόξυγγας. »Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν (Πλατ. Συμπ.). « ||. ἔχω λόξυγγα. » Λύζω, λυγγαίνω (-άζω).

Λοπεντιὰ (ἡ ἄλλ. Λοβοδιά· προφ. καὶ Λεπουντιὰ), φ. (Διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Ἀτράφαξις ἡ Ἀτράφαξυς (ἡ), χρυσολάχανον. atriplex; arroche ἡ aroche; bonne-dame. §. (Ἓν εἶδος βρωμᾷ'σὰν 'ψάρι), ἴδε Βρωμοῦσα.

Λοστὸς, ἐργ. » Μοχλὸς, ϑιωστὴρ, ἔμβολος. levier; barre, θ.

Λόφος. »Βουνὸς, λόφος, γεώλοφος καὶ γήλοφος, γεωλοφία, κολωνὸς, (ὅϑεν τὸ Γαλλ.) colline, θ. monticule.

Λουβὶ } (τὸ στενόμακρον φλοῦ-
Λουβίδι } δι, ὅπου περιέχονται τὰ ὄσπρια καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν καὶ δένδρων σπόροι). »Λοβός. gousse, θ. cosse, θ. écosse, θ.

Λουκάνικον (ἡ ἀπὸ τοῦ Λακωνικὸν ἐτυμολόγησις τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν ἀπάντησα εἰς τὴν Κιϑώτον, 'δέν με ἀρέσει· πιϑανωτέραν ὑποθέτω τὴν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Λουκᾶ εἰς τὰς 18 τοῦ 'Οκτωβρίου, καθ' ἣν συνήϑως σφάζουν τοὺς χοίρους, ἀφ' ὧν κατασκευάζονται τὰ Λουκάνικα, εἰς τὴν Ἄσπρην ϑάλασσαν, ἠμᾶλλον τὴν ἀπὸ τοῦ Λευκανικὸν, ὡς ἐν Λευκανίᾳ, ἐξ ἧς 'Οκελλος ὁ Λευκανὸς, ἀρίστων σκευαζομένων).»Ἀλλὰς-άντος (ὁ), ἰσίκιον, φύσκη, φύσκος, φύσκιον, καρύκη. boudin (αὐτὸ εἶνε κυρ. ἡ) Αἱματῖτις χορδὴ (τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀϑήν. ἀπὸ ἕνα παλαιὸν κωμικὸν), saucisse, θ. saucisson, andouille, θ.

Λουλουδάκι. »Ἀνθύλλιον καὶ Ἀνθήλιον, ἀνθέμιον, ἄνθιον. petite fleur, θ.

Λουλοῦδι (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Λελοῦδι.). » Ἄνθος-ους (τὸ). fleur, θ.

Λουλουδίζω, ῥ. ἀμ. »Ἀνθέω, ϑάλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λω, κομάω. fleurir. §. (μεταφορ.) »Ἀκμάζω, ἀνθέω. fleurir, être florissant. ||. ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει (φρσ. μεταφορ.). »Ἀρχίμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς (Ἱπποκρ.).«

Λουρὶ (ἐκ τοῦ) »Λωρίον (ὑποκορ. τοῦ) λῶρος (καὶ μεταγ.) λῶρον, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Ἕλωρ, Ἑλώριον). »Ἱμὰς-άντος courroie, θ. sangle, θ. ||. βγάλλω λουριά. »Λωροτομέω. ||. τὸ πλατὺ λουρὶ τῶν στρατιωτῶν (ὅπου κρεμνοῦν τὸ σπαθὶ τους, κτλ.). »Τελαμὼν, ἀναφορεύς. baudrier, bandoulière, θ.

Λουρίδα. »Λωρίς. longe, θ.

Λοῦρος (ἡ βέργα, τὸ κοντάρι μὲ τὸ ὁπ. τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλαῖαις καὶ ἄλλα ὡρικά). »Ῥάκτρια (ῥάβδος). gaule, θ.

Λούσιμον. »Λουτρὸν, λοῦσις. l'action de baigner ou de se baigner.

Λουσικὸν (πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Ἐπίλουτρον, λοῦτρον. ce qu'on paye au bain.

Λουτράρης (ὁ Τουρκ. Χαμαμτζῆς). »Βαλανεύς. celui qui tient un bain.

Λουτρικὸν (φόρεμα), ἴδε Λουτροπουκάμισον.

Λουτρός. »Λουτρὸν, λουτρὼν-ῶνος (ὁ), βαλανεῖον. bain.

Λουτροπουκάμισον. »Σάβανον, λουτρὶς (ἡ). robe de bain, θ.

Λοῦτσα (ἀντὶ Λοῦσα, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Λούουσα, τόπος κάθυδρος, ἢ Πλυσταριὸν), ἴδε Πλυσταριὸν καὶ §. Μούσκεμμα.

Λοῦτσος. (» Τὸ ὀψάριον, ὁποῦ λέγουσι Λοῦτσον, εἶνε ὡσὰν τὴν Ζαργάναν, μακρὺς ἀμὴ γονδρὸς ὡς τὸν κέφαλον, « Γεωπον.). » Λούκιος (;). brochet.

Λοφάζω (στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) »Λωφάω. »Ἀτρέμας ἔγω, ἀτρεμέω (-ίζω). se tenir coi, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω καὶ Σιωπῶ.

Λουφάρι, ψ. ἴδε Γουφάρι.

Λοῦφος, π. (κατὰ τὰ λεξικὰ, τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀγριόπαππιαν, ἴδε τὴν λέξιν. "Ἂν συμπεράνωμεν ὅμως ἀπὸ τὸ ὄνομά του [ἴδε Λουφάζω], ἴσως εἶναι ὁ) »Κέπφος (τῶν ἀργαίων. Σ. "Οταν ἔγραφα τοῦτο δὲν εἶχον ἰδῇ τὸν Σχολιαστὴν τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους, Φλωριάνον Χριστιάνον, ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Κέπφος ὀνομάζεται κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λοῦφα). nigaud, cormoran (le petit). le fou (Λαπ. sula).

Λούω (προφ. κοιν. Λούγω καὶ Λούζω), ῥ. μετ. »Λούω, baigner. ||. εἶχε γρόνια 'να λουσθῇ (ἢ) ἀφ' οὗ λούσθηκεν. »'Εξ ἐτῶν ἄλουτος (Ἀριστοφ.).«

Λυβρὸς, ὴ, ὸν, (ἴσως ἐκ τοῦ) »Λυπρὸς, ἴδε Λεβρός.

Λυγαρηὰ, φ. » Λύγος (ἡ), ἄγνος (ὁ ἢ ἡ). osier, agnus-castus (Λατ. καθὼς καὶ τὸ) vetex.

Λυγίζω, ῥ. μετ. » Κάμπτω, συγ(ἐπι)κάμπτω, λυγόω (» Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅλε [ὁ χρυσὸς φρένας,« Σουίδ.). ployer, courber, flechir, arquer, cambrer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Λυγῶ. ||. λυγίζομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Σειοῦμαι.

Λύγισμα. »Κάμψις, καμπή. courbure, θ.

Λυγῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κάμπτομαι, συγ(ἐπι)κάμπτομαι. plier, se plier, arquer, se courber, se cambrer.

Λυκόγενα (τὸ ἄλλ. Λυκοτόμαρον). » Λυκέη καὶ (κρσ.) Λυκῆ, λυκεία. peau de loup, θ.

Λύκος, ζ. »Λύκος-αινα. loup, louve. ||. θρέψε λύκον 'νά σε φάγῃ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) »Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι (Εἰδ. Ε', 38). « ||. ὁ λύκος 'ς τὴν ἀνεμοζάλην γαίρεται, παροιμ., ἴδε Ἀνεμοζάλη. ||. τὸν λύκον βλέπομεν, ἢ τὴν ἐμπλὴν γυρεύομεν, (Παροιμ.), ἴδε Νύχι. ||. (ἐπὶ ζώων) πρώγομαι ἀπὸ λύκον. »Λυκοῦμαι, λυκόβρωτος γίνομαι. §. (μεταφρ. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφανίζει τὰ σπαρτά. 'Εν χειρογρ. βοταν. Λεξικῷ φέρεται: »Ὑποκυστὶς ἤτοι Ὑοσκύαμον ἄγριον, τὸ παρά τινων λεγόμενον Λύκον, τὸ φυόμενον ἐν τοῖς φα[σηό-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λοις;] «) »Λέων, ὀσπριολέων, λεόντειος πόα (βοτάνη). herbe-louve, (διαφ. τοῦ) §. »Ὀροβάγχη. orobanche, θ

Λυκουρρίνι(-ῖνος), 'ψ. (κυρ. ὁ) »Λευκίσκος. mulet blanc; (κοινότερον ὀνομάζονται τὰ ξηρὰ ἢ καπνιστὰ κεφαλόπουλα), ἴδε καὶ Βοῦρος.

'Αυμάρικα (παιδιὰ), ἴδε Διδυμάρικα.

'Λυθρινάρι)
'Λυθρίνι)' 'ψ. ἴδε 'Ρυθρινάρι.

Λύνω, ῥ. μετ. »Λύω. délier, dénouer, défaire. §. λύνω τὸν δεμένον ἢ ἀποδεμένον διὰ μαγείας (κυρ. νεόνυμφον). » Ἀναλύω (»Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι'ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι, « 'Ησυχ.) dénouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Δένω.

Λυόνω, ῥ. μετ. » Τήκω, ἐκ(συν)τήκω, διαλύω, χωνεύω (κυρ. ἐπιμετάλλων). fondre, §. dissoudre. ||. λυόνω τὸν πηλὸν μὲ (εἰς) τὸ νερὸν (Σημ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὰς ὁμοίας, καλλήτερον 'να γράφεται Λειόνω, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γεωπονικά: »Νίτρον καὶ ἀφρόνιτρον λειώσας μετὰ ὄξους«). »Δίημι (ὁ ἀόρ. Δισ), φύρω. delayer; gâcher; détremper. || . τὴν τὸν τρόπον (τὴν τέχνην) 'να λειόνουν τὸ σίδερον. »Σιδήρου χώνευσιν ἐξεῦρον. fondre. §. ἴδε Σβύνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τήκομαι, ἐκ(συν)τήκομαι, λύομαι, διαλύομαι, διαχέομαι, διαῤῥέω. §. δαπανάομαι, φθίνω. fondre, se fondre, se dissoudre. §. se consumer, dépérir; languir, ἴδε καὶ Στραγγίζω. ||. ἀφ' οὗ λειώσῃ τὸ ἀφιόνι μὲ τὸ 'λάδι. »'Ελαίῳ διεθεῖς ὁ ὀπὸς (Διοσκορ.). ||. ἡ κόλλα ἀφ'οὗ λειώσῃ μὲ 'ξεῖδι.' » Κόλλα, λυθεῖσα ὄξει (ὁ αὐτ.). « ||. ἂν ἦνε νοτιὰ, καὶ ἔβγῃ καὶ ἥλιος, λυόνει 'γλίγωρα (τὸ χιόνι). »'Εὰν δὲ νότιόντε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ταχὺ διαγέεται (συντήκεται), « Ξενοφ. ||. τὰ ξύλα τῶν καραβιῶν 'μας 'σάπησαν, καὶ τὰ σχοινιά 'μας ἔλυωσαν. »Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, ᾗ σπάρτα λέλυνται ('Ομηρ.). « ||. ἔλιωσαν τὰ ῥοῦχά 'του. » Διέπεσον αὐτοῦ τὰ ἱμάτια. ses vêtemens tombèrent en lambeaux. ||. 'νὰ 'τὸ βράσῃς, 'ως οὗ 'να λιώσῃ. »Ταχερῶς ἔψειν (Ἀθήν.). « ||. (καὶ μτφορ.) λυόνει βλέποντάς σε (ὅσο' σὲ βλέπει). »'Ο δὲ . . λείβεται θεώμενος (Ἀρστφ. Ἱππ. 327).«

Λύπη. »Λύπη, ἀθυμία, ἀνία, θλῖψις, πικρία, ἄλγος (τὸ), τὸ λυπούμενον (κτλ.). douleur, θ. tristesse, affliction, chagrin, peine, θ. déplaisir. § »Οἶκτος, οἰκτιρμὸς, ἔλεος (ὁ καὶ τὸ); συμπάθεια. pitié, θ. compassion, commisération.

Λυπημένος, η, ον. » Λυπούμενος (κτλ.), περίλυπος, στυγνάζων, κατώδυνος, περιαλγής. affligé, triste, chagrin.

Λυπηρὸς, ἡ, όν. »Ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, ἀλγεινός. triste, affligeant.

Λυπητερὰ, ἐπ. » Οἰκτρῶς, λυπηρῶς, γοερῶς (κυρ. ἐπὶ φωνῆς. tristement, lugubrement, lamentablement.

Λυπητερὸς (ὁ ἄλλ. Παραπονετικὸς), ἡ, όν. » Θρηνώδης, γοερὸς καὶ γοώδης (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. §. (ὁ προξενῶν λύπην). » Οἰκτρὸς, ἐλεεινός. triste, ἴδε καὶ Λυπηρός. §. (συνεκδοχ. ὁ 'Ελεημονητικὸς καὶ εὐσυμπάθητος). »Οἰκτίρμων, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθής. compatissant, miséricordieux.

Λυποῦμαι, Μ. (θὰ) λυπηθῶ (ἀόρ. ['Ε]λυπήθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Λυπημένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀνιάομαι, θλίβομαι, ἀλγέω, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, λυποῦμαι (»Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην, « Δημοσθ. Πανταίν.), ὀδυνάομαι. s'affliger, s'attrister, se chagriner. §. regretter. §. »Φείδομαι. épargner. ||. λυπήθηκες 'νὰ με προσκαλέσῃς εἰς τὸ τραπέζι σου. » 'Εφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ (Θεοφρ.). « ||. 'δὲν λυποῦμαι. »Ἀφειδέω, ἴδε καὶ Ψηφῶ. §. »Οἰκτείρω, ἐλεέω, φείδομαι, συμπαθέω, σπλαγχνίζομαι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Εὐαγγ.), λυποῦμαι (» Λυπούμενοι τοὺς αἰλούρους καὶ τοὺς ἱέρακας, « Διόδ. Σικελ. **Α'**, 84). **compatir, plaindre, avoir (être ému de) pitié (de compassion).** ||. ἐκεῖνος ὅ,-που λυπεῖται, ἴδε Λυπητερός. ||. ἐκεῖνος ὅ,που δὲν λυπεῖται, ἴδε Ἀλύπητος.

Λύρα, ἴργ. (μουσ.). »Λύρα. **lyre**, θ.

Λυσεντερία (προφ. κοιν. Λυσαντερία καὶ Λυσοντερία), πάθ. » Λειεντερία (συγχέεται μὲ τὸ) δυσεντερία. **dyssenterie, lienterie.** ||. ἔχω (πάσχω) δυσεντερίαν. »Δυσεντεριάω.

Λυσίδι (λέξις ὑφαντ.), ἴδε Πάσμα.

Λύσιμον. »Λύσις. **l'action de délier (etc.).**

Λύσσα, πάθ. »Λύσσα. **rage**, θ. §. ἁλμυρὸ λύσσα (φρσ.). »Δεινῶς ἁλμυρόν. **extrémement salé.**

Λυσσιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λυσσάω καὶ (Ἀττ.) λυττάω. **enrager.**

Λυσσιασμένος, η, ον. » Λυσσῶν (-ττῶν), λυσσαλέος. **enragé.**

Λυτάρι (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ λαγωνικά, τραβοῦν τὰ ἄλογα κτλ.). » Ἀγωγεύς, ῥυτὴρ, ῥυταγωγεύς, ζευκτηρία. **laisse**, θ. **couple**, θ. **harde**, θ. **accouple**, θ. **trait**, (ἰδίως ἐπὶ ἵππ.) **longe**, θ.

Λυτὸς, ἡ, όν. » Λελυμένος, ἄνετος. **délié.**

Λυχναράκι. » Λυχνίδιον (-άριον), λυχνίσκος. **lampion.**

Λυχνάρι(). »Λύγνος, λύχνον. **lampe**, θ. **bougeoir.** 2) (διὰ τὴν ὁμοιότητά του πρὸς τοὺς ἀργαίους λύχνους) εἶδος ὀψαρίου. »Ἀνωδόρκας, Λύχνος κτλ. ἴδε Καλόγνωμη.

Λυχνοστάτης. » Λυχνία, λυχνοῦχος. **gueridon.**

Λυώτιμον. » Τῆξις, ἔκτηξις, τηκεδὼν (Διόδ. Σικελ.). Χώνευσις καὶ Χωνεία (κυρ. διὰ τὰ μέταλλα). **fonte**, θ. §. ἴδε Σβύσιμον.

Λώβα, πάθ. ἴδε Λέπρα.

Λωβιάρης, α, ικον /. » Λεπρὸς,

Λωβιασμένος, η, ον λεπρῶν, λωβὸς (λωβὸν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικούς μας τὸ χαλασμένον βαμβάκι, στιτάρι, κτλ.). **lépreux.**

Λωλὸς (ὀρθ.) Ἀωλὼς (ἂν ᾖν' ἐκ τοῦ) » Ὀλωλὼς-ῶτος· ἡ Λυλὸς (ἂν ᾖν' ἐκ τοῦ) »Ὄλολος (, ὁ γυναικώδης ᾧ βάκηλος, καὶ ὁ δεισιδαίμων, « κατὰ τὸν Φώτιον· ἡ ἐκ τοῦ) »Λύλλος (, ποιητὴς κωμῳδούμενος ἐπὶ μωρία«, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον), ἡ, όν, ἴδε Τρελλός.

M

Μ, μ, τὸ ὠδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Β· » Μυζάω-βυζάνω, Ἐλμινθα-λεβίθα, Χημάδα-(Ἀ)χηβάδα κτλ. ||. εἰς Ν. »Λαγμὸς-λαχνὸς, λικμίζω-λιχνίζω, στάθμη-στάφνη, κτλ. §. Ἐκθλίβεται· »Γόμφος-γόφος, λαμβάνω-λαβαίνω, νύμφη-νύφη, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ.

Μὰ, ἐπ. (Ὄρκ.). »Μὰ (κυρ. ἐπὶ ἀρνήσεως), νὴ (ἐπὶ βεβαιώσεως). **par.** ||. ναὶ, μὰ τὸν Δία. » Ναὶ, μὰ Δία· » Νὴ τὸν Δία. ||. ὄχι, μὰ τὸν Δία. »Οὐ, μὰ Δία· »Μὰ Δία.

Μαγαρίζω (ἀμφιβάλλω ἂν ἔχῃ σχέσιν μὲ τὸ) » Μεγαρίζω (, κατασκευάζω τὸ εἰς τὰ Θεσμοφόρια ὑπόγειον οἴκημα, μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ μάγαρον, ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ἢ Ἑβραϊκοῦ Μαγὸρ, κατοικία, καὶ ἐσήμαινε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀχοῦρι), ῥ. μετ. »Κόπρῳ μιαίνω, τιλάω, μυσάττω. **embrener, crotter, salir.**

Μαγαρισιὰ (ἡ). » Κόπρος, τίλος, τίλημα. **bran.**

Μαγάρισμα. » Τίλησις. **l'action d'embrener.**

Μαγγανίζω (βάλλω, σφίγγω εἰς ἢ ὡς εἰς τὸν Μάγγανον), ῥ. μετ. » Πιέζω, θλίβω, συνθλίβω. **presser, serrer sous la presse.**

Μαγγανοπήγαδον. »Γαυλὸς (κυρ. τὸ Ἀνασυρτῆρι), περιακτὸν ἄντλημα, φρεωτύπανον. **chapelet, roue à pots, puits grec.**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μάγγανος (ὅπου σφίγγουν, ὁ Τυρκ. Μεγγενὲς), ἐργ. »Πιεστήριον, πιεστὴρ, κύλινδρος, μάγγανον (μεταγ.), κοχλίας καὶ κοχλίον (»Ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ,« Γεωπον.). presse, θ. calandre (κυρ. τῶν ὑφασμάτων). §. (ὅπου κεντοῦν). »Ἱστός. métier.

Μαγεία. »Μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, φαρμακεία. magie, θ. sorcellerie.

Μαγειρειὰ (ἡ), (τὸ μαγειρεμμένον φαγεῖ), ἴδε Μαγέρεμμα. ‖. 'Χύθ' ἡ μαγειρειά 'μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ.), ἴδε Κουμπαριὰ (εἰς τὸ παράρτημα).

Μαγειρειὸ' (τὸ)]. »'Οπτανεῖον, μαγειρεῖον. cuisine, θ.

Μαγειρεὶς (ὁ) γειρεῖον, ὀψοποιεῖον.

Μαγειρεύω, ῥ. μετ. »Σκευάζω, ὀψοποιέομαι. apprêter, accommoder (la viande, le poisson, etc.); faire la cuisine.

Μάγεμμα. »Γοητεία, φαρμακεία. ensorcellement.

Μαγεμμένος (προφ. καὶ Μαγημμένος), η, ον. »Γεγοητευμένος, πεφαρμαγμένος, φαρμακῶν (Δημοσθ.). ensorcelé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος, παραλογιασμένος, ξεχασμένος, χαμένος, κτλ.). »Ἐμβρόντητος, ἐμβεβροντημένος (Λουκιαν.), καταπλὴξ -ῆγος. égaré, étourdi.

Μάγερας,-ισσα. »Μάγειρος (τὸ θηλ. Μαγείραινα [Ἀθην. Γ']· τὸ Μαγείρισσα εὑρίσκεται μόνον ε'ς τοὺς Ο': »Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μαγειρίσσας,« Βασιλ. Α', ἡ, 13), ὀψοποιὸς. cuisinier. ‖. εἶμαι μάγερας (ἡ) κάμνω τὸν μάγερα. »Μαγειρεύω. être cuisinier, faire la cuisine. ‖. ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (παροιμ.), ἴδε Μαχαῖρι.

Μαγέρεμμα (τὸ ἔργον τοῦ μαγείρου). »'Οψοποιΐα, μαγειρία. l'action de faire la cuisine. §. (συνεκδοχ. τὸ μαγειρεμμένον φαγεῖ'). »Μαγείρευμα (»Τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσῆγεν, ἐν οἷς τὰ μαγειρεύματα,«) ἴδε καὶ Φαγητόν.

Μαγεύω, ῥ. μετ. »Γοητεύω, μαγγανεύω, φαρμάσσω(-ττω), φαρμακεύω(-όω), μαγεύω (»Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται [ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας ὁ Ἀντώνιος],« Δίων Κάσ. Λ'). ensorceler, donner un sort, jetter un sort sur q.

Μάγια (τὰ), ('Ο Ἐτυμολ. 'τὰ γράφει Μάγεια. »Τὸ Μάγος σημαίνει... καὶ τὸν τὰ μάγεια ἐργαζόμενον«). »Γοητεῖαι, φίλτρα, ἐπῳδαί, μαγγανεῖαι, μάγγανα, μαγγανεύματα, φάρμακα, φαρμακεῖαι. sort, charme, maléfice, enchantement, sortilège. ‖. ὅσαις γυναῖκες κάμνουν μάγια τοὺς ἄνδρας. »Ὅσαι φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· »Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι(Πλατ.),«

Μαγιὰ (ἡ), ἴδε Προζύμι.

Μαγκοῦρα (ἡ ἄλλ. Ἀγκούλα [ἀπὸ τοῦ Ἀγκύλη], Λαγγοῦσα καὶ Στραβολέκκα, τὸ λυγισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν, ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἄγκυρα, *ἀγκυρίς. Καμπύλη (Λακωνικὴ) βακτηρία, καλαῦροψ-οπος (ἡ). croche καὶ crosse, θ.

Μαγνήτης (ὁ), ὀρ. »Ἡρακλεία (»Μαγνῆτις, »Μαγνησία, »Σιδηρῖτις) λίθος (ἡ), Μάγνης (Μαγνήτης) λίθος (ὁ). aimant.

Μάγος,-ισσα. »Γόης, μάγος, φαρμακὸς-ὶς, φαρμακεὺς-εύτρια, ἐπαοιδὸς καὶ (κρσ.) ἐπῳδός. sorcier, magicien. §. »Μάντις (κυρ. ὅστις προλέγει τὸ μέλλον). devin.

Μαγουλᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μάγουλα). »Γνάθων, παρείας. jouflu.

Μαγουλήθρα, πάθ., ἴδε Παραμαγοῦλα.

Μαγουλίκα (εἶδος κεφαλοδέσμου γυναικείου). »*Παρα(»Περι)γναθὶς, προσγναθίδιον.

Μάγουλον (ἀπὸ τοῦ) »Μᾶλον (Δ. ἀντὶ Μῆλον (»'Ηρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων,« 'Επγρ. »Διατὶ τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν;« Ἀλέξ. Ἀφρδ.). »Γνάθος (ἡ). παρειά. joue, θ.

Μαδημένος, η, ον. »Μαδαρὸς, μα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δὸς, ψιλὸς, λεῖος, ἐψιλωμένος, παρατετιλμένος (ἐπὶ κακοῦ). pelé, dépilé, etc.

Μαδίζω (τὸ ἄλλ. Τσουμαδῶ', ῥ. μετ. » Τίλλω, ψιλόω, λει(λε)αίνω, μαδίζω, παρατίλλω (κυρ. ταῖς μασχάλαις καὶ τὰ κρύφια μέλη). peler, dépiler, épiler; plumer (κυρ. πουλιά). ||. μαδίζω τριαντάφυλλα. » Λύω. effeuiller.

Μάδισμα (τὸ ἄλλ. Τσουμάδισμα). » Τίλσις, ψίλωσις, μάδη(δι)σις, μαδάρωσις, τιλμὸς, παράτιλσις (ἴδε ἀνωτέρω). dépilation. §. (τὸ πέσημον τῶν τριχῶν). » * Τριχορρόια. chute des cheveux, θ. ||. (τὸ — τῶν φύλλων). Φυλλοῤῥοΐα, φυλλοβολία. chute des feuilles, θ. ||. (τὸ — τῶν πτερῶν). » * Πτεμοῤῥοΐα, πτίλωσις: mue, θ.

Μαδῶ, ῥ. μετ. ἴδε Μαδίζω. §. (πέφτουν ἡ τρίχες μου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Τριχορῤῥοέω, μαδάω, ψιλόομαι. perdre ses cheveux. ||. (τὰ πτερά μου). » Πτεροῤῥυέω. muer, se déplumer, perdre son plumage. ||. (τὰ φύλλα μου). » Φυλλορῤῥοέω, φυλλοβολέω, φυλλοχοέω. se dépouiller, s'effeuiller.

Μάζαλη (ἡ κόλλα ἡ ἁλευρόκολλα τῶν ὑφασμάτων). » Μαζαλὶς, * ὑγροπαιπάλη. empois, chas.

Μαζαλίζω (κολλάρω ὑφάσματα), ῥ. μεσ. » Παιπαλόω(-άω). empeser.

Μαζάλισμα (τὸ κολλάρισμα τῶν ὑφασμάτων). » Παιπάλη(λω)σις. empesage.

Μαζεύω (ἐκ τοῦ) » Ὁμαδεύω(» Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν«, Ἡσύχ. » Ὡμάδευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσε,« Σουίδ.), ἴδε Μαζόνω.

Μαζῆ ἡ Μαζὶ (ἂν ἦνε ἀπὸ τοῦ Ὁμάδι, τὸ ἄλλ. Ἀντάμα, ἐκ τοῦ Μάζα » Δρουγγιστὶ, ἅμα, πυκνῶς, μάζα,« Βασιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἀμφιλοχ. παρὰ Βαλσαμ. » Εἶθ' οὕτως οἱ συνόντες αὐτοῖς δρουγγιστὶ, ἤγουν ὡς μάζα, ὁμοῦ [Λέων τακτ.]«, ἴδε καὶ Μαζωμὸς), ἐπ. (ἀθρ.). » Ὁμοῦ, ἅμα, σὺν (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), μετὰ (ἴδε Μέ). avec. » Συνάμα. ensemble, conjointement. ||. ὅλοι(-αις,-α) μαζῆ. » Ἀθρόοι(-αι,-α), σύμπαντες, ἀθρόον, ἀθρόως, συλλήβδην, ὁμοθυμαδὸν. tous ensemble. ||. αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει, ἂν 'μποροῦμεν, 'να 'τὸ διαβάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ, καθὼς εἴμεθα· εἰδὲ μὴ, ἀπὸ δυὸ-δυὸ μαζῆ. » Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ἡμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰδὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ (Ξενοφ. Ἑλλ.).«

Μαζόνω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. amassare, κατὰ τὸν Κορ.), Μ. (θὰ) μαζώξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μαζωμένος), ῥ. μετ. » Ἀθροίζω, συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω (κυρ. καρποὺς, γεννήματα κτλ. καθὼς καὶ τὸ) συγκομίζω, συναλίζω, συμφορέω, ἐκλέγω, ἀναλέγομαι, δρέπομαι (κυρ. ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). amasser, ramasser, rassembler, assembler, recueillir; cueillir (ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). ||. μαζόνω ('παίρνω, σηκόνω) ἀπὸ καταγῆς. » Ἀναλέγομαι, ἀναιρέομαι. ramasser. ||. ὁ δοῦλός 'του, ἀκολουθῶντας κατόπιν, ἐμάζονεν ὅσα φλουριὰ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ ποτήρια. » Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιάλεων ψαθῆρας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. ||. μαζόνω τὰ πράγματά ('νοικοκεριά) μου (ἴνα 'τὰ μετακομίσω), » Συσκευάζομαι. plier (trousser) bagage, faire son paquet. ||. ὅταν μαζόνῃ (συνάζῃ) ἡ σιτάρι, ἡ 'λάδι, ἡ κρασὶ, ἡ μαλλί. » Ὁπότε συγκομίζοι, ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔρια (Ξενοφ. Ἀπομν.). « ||. 'να μαζόνῃ ἕνα ὀβολὸν ἀπὸ τὸν καθένα. » Ὀβολὸν παρ' ἑκάστου ἐκλέγειν (Δωκιαν.).« ||. μαζόνω τὸ πλῆθος. » Ἐκκλησιάζω, ἐκκλησίαν παραγγέλλω (προγράφω, συγκαλέω), ἀγείρω, συναγείρω. convoquer le peuple. ||. μάζόνω ἄσπρα. » Ἀργυρολογέω, χρηματίζομαι. ||. μαζόνω τὰ δόσιματα. » Φορολογέω, δασμολογέω (διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως), ἴδε καὶ Δόσιμον. ||. εἴχομεν δὲ εἰσοδήματα εἰς μετρητὰ ἕως σα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φάντα-πέντε τάλαντα, καὶ αὐτὰ ἦσαν τότε μαζωμένα. »Χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς πέντε ᾗ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ' ἦν προεξειλεγμένα (Δημοθ. περὶ Στεφ.).« || μαζόνω τὰ πανιὰ (ναυτ.). »Στέλλω (»Συστέλλω, »Ἀποστέλλω) τὰ ἱστία. plier (carguer, ferler, larguer [ἐξ ἡμισείας]) les voiles. ||. μαζόω τὰ φορέματά μου ἐπάνω. » Ἀνακολπάζω (-ίζω, -όω)-ομαι. trousser. §. 'να μαζώξῃ τὸν νοῦν 'του 'ς τὸ κεφάλι 'του. »Ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν (Πλάτ.).« ||. μαζόνομαι, ῥ. μέσ. » Συνέρχομαι, ἀθροίζομαι. συναθροίζομαι, εἰς ταὐτὸ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) ἰέγνομαι. s'assembler, se rassembler. » Συνίσταμαι. s'attrouper (ἐπὶ κακοῦ). » Συῤῥέω (μεταφορ.). affluer. §. »Συστέλλομαι. se contracter, ἴδε καὶ Συμμαζόνω.

Μάζωμα. »Συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἄθροισις, ἀθροισμὸς, συμφόρησις. assemblage; recueil. ||. μάζωμα ἀνθρώπων, ἴδε Μαζωμός. ||. μάζωμα γεννημάτων (καρπῶν κτλ.). »Συλλογὴ, συγκομιδή. récolte, θ. §. (τὸ ζάρωμα) » Συστολή. contraction.

Μαζωμὸς) (κυρ. ἀνθρώπων. »Μα-
Μάζωξις) ζῶνες ὠνομάζοντο, λέγει ὁ Ἀθήναιος βιβλ. Δ'] καὶ αἱ ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας γινόμεναι Διονυσιακαὶ σύνοδοι, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς μάζης τὴν ὁποίαν διένεμον εἰς τοὺς συντρώγοντας οἱ διωρισμένοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιστάται). » Ὁμήγυρις, σύνοδος, συνέλευσις, σύλλογος, συναγωγὴ, ὅμιλος, συνάθροισις, ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιασμὸς (κυρ. διὰ δημοσίας ὑποθέσεις), συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια (μεταφορ.), σύστασις (ὄχλου) (ἐπὶ κακοῦ). affluence, concours; amas; attroupement. ||. μάζωξις φίλων, ἴδε Συναναστροφή.

Μαθαίνω, Μ. (θὰ) μάθω (ἀόρ. Ἔμαθα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μεμαθηκὼς), ῥ. μετ. »Διδάσκω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω, μαθητεύω (τινά). enseigner, instruire, apprendre à, dresser, ἴδε καὶ Διαβάζω. ||. ἀλλ' ἐγὼ μέν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφράς, τῶρα σὲ 'τὸ μαθαίνω. »Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι ᾗ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκιαν).« ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, ἴδε Βάλλω. ||. ἀνίσως θέλῃς 'να μάθῃς τὸν υἱόν σου 'να γένῃ 'ποδηματᾶς ἢ λεφτουργός. »Εἰ μέν τοι βούλοιο σκυτέα διδάξασθαι αὐτὸν ἢ τέκτονα (Ξενοφ. Ἀπομν.).« §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Παιδεύομαι, διδάσκομαι, ἀσκέω. apprendre. ||. διότι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« || μαθαίνω ἀπ' ἔξω. »Ἐκμανθάνω. apprendre par cœur, ἴδε ᾗ Ἀποστηθίζω. || μαθαίνω καλά. » Ἀκριβόω (» Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλους καθίστη δικάζειν,« Ξενοφ. Κυρ.). ||. 'να μάθῃ ἐκεῖνος ('να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον)! (φρσ.). »Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. ῥ. οὐδ. »Πυνθάνομαι, γιγνώσκω, μανθάνω, ἀκούω. apprendre. §. ἴδε Συνειθίζω.

Μαθὲς, μόρ. (ἀνάλογ. τῷ τῶν ἀργαίων) »Μαθὼν = Παθών.

Μάθημα. » Μάθημα. leçon. θ. ||. ἤκουσε μερικὰ μαθήματα ᾗ ἀπὸ τὸν Δίωνα. » Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες (Πλάτ. 'Επιστ.).« ||. τὰ παθήματα μαθήματα, (παροιμ.). » Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἐόντα ἀχάριστα μαθήματα γέγονεν ('Ηρόδ. Α').«

Μαθημένος (» Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, μαθημένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πλεονεξίαν, δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ τὴν ἀπομάθωσι,« Κορ. Χιακ. Ἀρχαιολ.), η, ον, ἴδε Πραγμένος ᾗ Συνηθισμένος.

Μάθησις (ἡ ἄλλ. Προκοπή). »Παιδεία, γνῶσις. connoissances, lumières, θ. πλ.

Μαθητεύομαι, Μ. (θὰ) μαθητευθῶ (ἀόρ. 'Εμαθητεύθηκα), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπρόσ.). ||. ἀφ' οὗ μαθητεύθηκε τὸ πρᾶγμα. » 'Ως δ' οὖν ἐγνώσθη· » 'Επεὶ δ' ἔκπυστα ἐγεγόνει. dès qu'il fut connu.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μαθητής. »Συνών, φοιτητής, ἀκροατής, ἐπιτήδειος, ὁμιλητής, μαθητευόμενος. élève, disciple; écolier, étudiant; apprenti (τεχνίτης). ||. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ (δεῖνος). » Διήκουσε (Φιλιστίωνος).«

Μαθήτρα. » Μαθήτρια, μαθητρίς. écolière, θ.

Μαϊάτικον (ψάρι), ἴδε Παλαμύδα.

Μαϊμοῦ, ζ. (ἀπὸ τοῦ) »Μεμῶ-οῦς (Τζέτζ.). »Πίθηκος-ου ὁ Πίθηξ-ηκος (ὁ). singe. (Εἶνε ὑπὲρ τὰ 80 εἴδη. Ὁ) »Χοιροπίθηκος (τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶνε ὁ) papion ἢ babouin, ἴδε καὶ Ἀγριάνθρωπος. ||. μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (ἢ ἄλλ. Σεμπέκα). »Κερκοπίθηκος. guénon.

Μαινοῦλι, ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μακάρι, ἐπ. (εὐκτ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Μακάριε! (Ἡ χρῆσις τοῦ εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι ὁ Σουΐδας λέγει· » Τὸ δὲ Μακάρι τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίρρημα), ἀντὶ τοῦ » Εἴθε, ἴδε Ἄμποτε. §. συνδ. (ὑποθ.), ἴδε Ἴσως.

Μακαριὰ (ἡ). » Μακαρία, περίδειπνον, καθέδρα (Φωτ.) (Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους ἡ σύμπτωσις τῆς λέξεως καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Αἱμακουρία· ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται) » Τάφος (»Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,« Ἰλ. ψ, 29). repas funebre, ἴδε καὶ Κόλλυβα.

Μακαρίτης, -ισσα ἢ -ίτρα, -ικον. » Μακαρίτης, μακάριος, μακαρισθείς, ὁ τῆς μακαρίας (ἀμείνονος, εὐδαίμονος) λήξεως, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης (Συνέσ.). feu, défunt, d'heureuse mémoire.

Μακεδονῆσι, φ. (ὁ Μαγηδανὸς ἢ Μαϊδανὸς, λέξις ὄχι Τουρκικὴ, καθὼς τὴν ἐξέλαβεν ὁ Κορ, ἀλλὰ παρεφθαρμένη προφανῶς ἀπὸ τοῦ Μακεδανὸν, ταὐτόσημον τῷ Χαιρέφυλλον· » τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις, « Διοσκορ. Αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν μικρὸν) »Σέλινον τὸ καὶ πετροσέλινον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) persil, ὁ φράγκικος μαγηδανός.

Μακελλάρης (ὁ Τουρκ. στὶ Κασάπης). » Κρεωπώλης. boucher.

Μακελλεῖο (ἀπὸ τοῦ Λατ., τὸ Τουρκ. Κασάπικον ἢ Κασαπειόν). » Κρεωπωλεῖον. boucherie, θ.

Μάκος (ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπαρούνας) (» Ἡ μήκων, ἐκ τοῦ μήκους παρωνομασμένη, μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἑνίοις λέγεται, βαρβάρος μὲν, ἐοικότι δὲ ἀπήχημα φυλάττειν γλώττης Ἑλληνίδος παλαιᾶς, « Εὐστάθ. Ἰλ. Θ, 302), ἰατρ. » Μήκωνος σπέρμα, Μηκώνειον (σπέρμα). graine de pavot.

Μακραίνω, Μ. (θέλ.) μακραίνω, ρ. μετ. » Μηκύνω, μακρύνω. allonger, rallonger. §. » Παρατείνω. prolonger. §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Μηκύνω (-ομαι), μακρύνομαι. devenir plus long, s'allonger,. §. ρ. μέσ. ἢ μετ. (τὸ ἄλλ. Ξεμακραίνω, πηγαίνω δηλ. ἢ στέλνω μακρυὰ), ἴδε Ἀπομακραίνω.

Μακρινὸς, ἡ, όν. » Ἀφεστηκὼς ἀπῳκισμένος. §. μακρός. lointain. §. de longue haleine.

Μακρογένης. » Βαθυπώγων, μακροπώγων, βαθυγένειος, μακρογένειος, βαθύγειαν (ποδήρη [ὑπερβ.]) καθειμένος ὑπήνην, βαθὺς τὴν ὑπήνην. qui a une longue barbe.

Μακρολαίμης, ισσα, ικον. » Μακροτράχηλος, μακραύχην (Ἀριστοτ.), δολιχόδειρος (ποιητ.) (ᾧ μετωνυμ.) γερανίας (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γαλλ.) (qui a un) cou de cigogne (de grue).

Μάκρος (τὸ). » Μῆκος (τὸ), μακρότης. longueur, θ. le long. ||. 'ς τὸ μάκρος. ἴδε Εἰς. ||. 'πάγει ε'ς μάκρος, ἴδε Πάγω.

Μακρουλὸς, ἡ, όν. » Ἐπιμήκης, ἑτερομήκης, παραμήκης, ὠοειδὴς, ἐπιμηκέστερος. oblongue, ovale.

Μακρυὰ, ἐπ. » Μακρὰν, πόρρω, ἀπὸ καὶ (ποιητ.) ἄπο, τηλοῦ ᾧ τῆλε (ποιητ. Ἀπ' αὐτοῦ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα, καθὼς, Τηλεγράφος, τηλεσκόπιον, τηλεβόλον, ᾧ.). loin. ||. πλέον μακρυὰ, ἴδε Μακρύ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τερα. ‖. ὀλιγώτερον μακρύτερα. »Ἔλασσον ἄπωθεν (Θκδ.). « ‖. ὅσοι δὲ ἦσαν μακρυὰ, ᾧ μάλιστα οἱ πολλὰ μακρυά. » Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου, « (αὐτ.). ‖. ὅταν 'τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ πολλὰ μακρυά. »Ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς ἐκ πάνυ πολλοῦ«, Ἀριστ. ‖. πολλὰ μακρυά. » Ποῤῥωτάτω, ὡς (ὅτι) ποῤῥωτάτω, ἐπὶ μήκιστον, ἐπὶ μακρότατον, μακροτάτω, μακρότατα. très-loin. §. πολλὰ μακρυὰ (φρσ. μεταφορ.)! » Πολλοῦ γε ᾧ δεῖ· » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς, ἐνδεῖ· »Ἐλλείπει μακρῷ· » Οὐδ' ἐγγύς· » Πολὺ τὸ μέσον· » Τοῦ παντὸς δέω (Αἰσχύλ. Προμ.)· »Πολλοῦ δέω τοῦτο οἴεσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.)· » Πολὺ δεήσομεν μιμεῖσθαι (αὐτ. Πολιτ. Γ'). il s'en faut beaucoup. ‖. πολὺ μακρυὰ (εἶνε) τοῦ 'να 'τὸ εἴπῃ κἀνείς τοῦτο. » Τοῦτο γὰρ πολλοῦ δεῖν εἴποι τις ἄν, « Ξεν. ‖. ποῦ 'να 'μοιάσῃ τὸν ἀδελφόν 'του! πολλὰ μακρυά! »Καὶ τῷ ἀδελφῷ ἀνομοιότατος. πῶς γάρ; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ‖. πόσ' μακρυὰ εἶσαι! »Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις! ‖. εἶμαι (κατοικῶ, εὑρίσκομαι, στέκομαι) μακρυά. « »Ἀπέχω (»Ἡ πόλις ἀπέχει τοῦ πέραν σταδίους πέντε«), ἀφέστηκα (»Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;), ἀπῴκισμαι. ‖. ἡ μία πόλις εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἡμερῶν δρόμον. » Δυεῖν ἡμέραιν τὼ πόλεε ἀλλήλαιν διέγετον (ἀπέγετον, ἀφεστήκατον). les deux villes sont distantes (éloignées) l'une de l'autre.

Μακρυνάρι. » Σύριγξ-ιγγος (ἡ). (Πολύβ. καὶ Ἀθήν.), αὐλὼν, πάροδος, δίοδος. corridor, couloir, galerie, θ. allée, θ. ἴδε καὶ Ῥοῦγα.

Μακρὸς, εια, ύ. » Μακρὸς, δολιχὸς (ποιητ.), βαθὺς (μὲ αὐτὸ σημαντίζονται πολλὰ σύνθετα). long -longue. ‖. φόρεμα μακρὺ, γένεια (μαλλιὰ) μακρυά. » Χιτὼν (» Πώγων, » Κόμη) βαθὺς, ποδήρης, ποδηνεκής. ‖. πλέον μακρύς. ἴδ. Μακρύτερος. ‖. πολλὰ μακρύς. »Μακρότατος καὶ (εὐγρηστότ.) Μήκιστος, σχοινοτενής. très-long. ‖. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.), ἴδ. Ξαπλόνομαι.

Μακρύτερα, ἐπ. » Ποῤῥωτέρω, μακροτέρω, πέρα (» Τούτου πέρα μὴ προβαίνειν, « Ἀρχτ.), μᾶσσον. plus loin. ‖. Βλέπει μακρύτερα, » 'Επὶ πλεῖον ὁρᾷ,« Ξεν. (Ἱππ. ά).

Μακρύτερος, η, ον. »Μακρότερος, 'Επιμηκέστερος, βαθύτερος, σχοινοτενέστερος, μάσσων (Ξενοφ.). plus long.

Μαλάζω (τὸ ἄλλ. Χειρομαλάζω), ῥ. μετ. » Μαλάσσω (-ττω), μάσσω (-ττω), βλιμάζω, χειραπτάζω, δέφω ᾧ δέπτω. manier, palper, patiner.

Μαλαθρίτης (εἶδος 'φειδιοῦ, ἴσως ὁ) » Μόλουρος (ὁ καὶ) μολουρὶς καὶ μολυρὶς (ἡ). espèce de serpent. §. (εἶδος πουλιοῦ), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Μάλαθρον, φ. » Μάραθον ᾧ Μάραθρον. fenouil.

Μαλακὰ, ἐπ. » Ἁπαλῶς, μαλακῶς (»Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν, « Θκρ.). mollement.

Μαλακόνω, ῥ. μετ. » Ἁπαλύνω, ἀνίημι, μαλάσσω (-ττω) μαλακοποιέω, λαπάσσω-άζω (τὴν γαστέρα κυρ.). amollir, ramollir, mollifier (ἰατρ.). ‖. ἡ ἀγριομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχα. » Βῆχα πεπαίνει μαλάχη ἡ ἀγρία. la guimauve cuit la toux. §. ῥ. αὐτοπ. » Μαλάσσομαι (-ττομαι), ἁπαλύνομαι, ἀνίεμαι, ἀποφλεγμαίνω (κυρ. διὰ τὰ σπυριὰ, πονέματα κτλ.). mollir, s'amollir.

Μαλακὸς, ὴ, όν. » Ἁπαλὸς, μαλακὸς, ὑγρὸς, ὑπείκων τῇ ἁφῇ, λεῖας (καθὼς ἡ γούναις, κτλ.). mou-olle, doux-ouce (au toucher), moelleux. ‖. (οὐσ.) μαλακόν. »Τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. « la fontanelle.

Μαλακούτσικος, η, ον. » Μαλακίων, 'Απαλίας. mollet, douillet.

Μαλάκωμα, (τὸ). » Μαλάκυνσις, μάλαξις, λάπαξις (κυρ. τῆς γαστρός). amollissement.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μάλαμμα, μέταλλ. (ἐκ τοῦ) »Μάλαγμα, (διὰ τὴν ἄκραν 'του μαλακότητα καὶ ἐλαστικότητα, ὅθεν καὶ τὸ Πλουτάρχειον: » Χρυσοῦ μαλακτῆρες«). » Χρυσὸς, χρυσίον (κυρ. τὸ νομισματοκομμένον), or. §. (τὸ ἀνακαλυφθὲν οὐ πρὸ πολλῶν χρόνων) ἄσπρον μάλαμμα (ἠμποροῦσεν ἴσως 'να ὀνομασθῇ) »Λευκὸς χρυσὸς καὶ (μογολ.) Λευκόχρυσος (ἀν οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον προσδιωρισμένην τὴν λέξιν διὰ τὸ ἀλαγάριστον ἢ δολωμένον, τὸ κοινῶς Φράγκικον μάλαμμα. Προσφιέστερον νομίζω τὸ) »'Χρυσάργυρος. (ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ) »'Ηλεκτρον (τοῦ 'Ομήρου, ἡ, καλήτερα, τὸ) » Χρυσήλεκτρον (τοῦ Πλινίου). platine, θ. orblanc.

Μαλαμματένιος, α, ον. »Χρύσεος καὶ (κρσ.) χρυσοῦς, χρυσήλατος, χρυσότευκτος. d'or, fait d'or, ἴδ. καὶ Χρυσός.

Μαλαμματικόν. » Χρύσωμα, χρυσίς. vaisselle d'or, θ.

Μαλαμματοκαπνίζω, ῥ. μετ. »Χρυσόω (πυρὶ), ἐπιχρυσόω. dorer.

Μαλαμματοκάπνισμα. » Χρύσωσις (ἡ ἐκ πυρὸς) (Ἀθήν. Ε'). dorure, θ.

Μαλαμματοκαπνισμένος, η, ον. »Κεχρυσωμένος, χρυσοβαφὴς, χρυσόκλυστος, χρυσωτὸς, ἐπίχρυσος, χρυσεπίβαπτος. doré, vermeil.

Μαλαμματόνω, ῥ. μετ. ἴδε Μαλαμματοκαπνίζω ἢ Χρυσόνω.

Μαλαχτικὸς, ἡ, ὀν. » Μαλακτικός. amollissant. ‖. μαλακτικὸν (κυρ. ἰατρικόν). » Μάλαγμα. émollient.

Μάλιστα, ἐπ. (βεβ.). »Γε, μενοῦν, μενοῦνγε (Γραφ.), πάντως, ᾖ μάλα, νὴ Δία, ναὶ μὰ Δία, ἔγωγε, μάλιστά γε, φήμ' ἐγώ. oui; sans doute. ‖. τεχνῖται λοιπὸν εἶνε, λέγει, ὅσοι 'ξέρουν 'να κάμουν ἕνα τι χρήσιμον πρᾶγμα; μάλιστα, εἶπεν. » Ἆρα οὖν, ἔφη, τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; μάλιστά γε, ἔφη.« §. ἐπ. (συγκρ. καὶ ἔπιτατ.). » Μάλιστα, οὐχ ἥκιστα, γε. même, sur tout. ‖. ναί, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πολλοὶ μάλιστα. »Ναὶ μὰ Δία, ᾖ πολλοί γε (Ξενοφ. Κυρ.).« ‖. καὶ 'δὲν θὰ σὲ κακοφανῇ, ἂν σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν; (καθόλου!) μάλιστα καὶ θὰ χαρῶ. » Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἠσθήσομαι μὲν οὖν. ‖. καὶ μάλιστα. »'Αλλως τε, καὶ μάλιστα, καὶ ταῦτα, οὐχ ἥκιστα δέ. d'ailleurs. ‖. καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ καὶ 'μᾶς 'τὸ εἶπαν ἀπὸ προτήτερα. » 'Αλλως τε καὶ προειπόντων (Θουκ.).

Μαλλὶ (κυρ. τῶν προβάτων κτλ., τὸ γνεθόμενον). »'Εριον, ἐρέα, μαλλός. laine, θ. ‖. γράμια ἀπὸ τὸ καλλήτερον μαλλί. »Ἀμφίταποι τῆς πρώτης ἐρέας (Ἀθήν.).« §. (τῶν ἄλλων ζώων, ἡ τρίχες). »Τρίχες. poil. §. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἀνθρώπου κυρ.). » Κόμη, τρίχες. cheveux, chevelure, θ. ‖. τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου (τοῦ λεονταριοῦ, κλ.). »Χαίτη. crinière, θ. §. μαλλιὰ τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ ἕνα εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μαλλιάζω ('βγάζω μαλλὶ ἡ τρίχαις), ῥ. ἀμ. »Τριχόομαι, τριχοφυέω, μαλλόομαι. pousser du (se couvrir de) poil. §. ἐμάλλιασεν ἡ γλῶσσά μου 'νὰ λαλῶ (φρσ. μεταφ. τῆς ὁποίας ἡ παρὰ τοῦ Γαζῆ ἐτυμολογία ἐν λέξει Μαλκάω 'δέν μοι φαίνεται πιθανὴ), ἴδε Γανειάζω.

Μαλλιαρὸς, ἡ, όν. » Λάσιος, δασὺς, μαλλωτός. velu, poilu; laineux (καθὼς τὰ πρόβατα).

Μαλλιαροχόρτι, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Μάλλινος, η, ον. »'Ερεοῦς-οῦ. de laine, fait de laine.

Μαλόνω, Μ. (θὰ) μαλώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μαλωμένος), ῥ. μετ. »'Επιτιμάω, ἐπιπλήσσω (-ττω), καθάπτομαι, καθικνέομαι, ἐπιλαμβάνομαι, κακίζω, μάχομαι (» Καὶ, γεμμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῷ παιδὶ, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε,« Θεόφρ. Χαρ.). gronder, gourmander, re-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

primander, tancer, quereller, reprendre, entreprendre, faire une mercuriale à. §. ρ. ἀμ. (φωνάζω θυμωμένος). » Δεινὸν ποιέω, σχετλιάζω, βριμάομαι (-όομαι), ἐμβριμάομαι. gronder. §. ἴδε Κακιόνω. §. ρ. ἀλληλοπ. » Ἐρίζω. se quereller.

Μάλωμα (κυρ. μεγαλητέρου πρὸς μικρότερον). »Ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις, κάκισμὸς (Στράβ.). reprimande, θ. gronderie, θ. §. (ἡ μεταξὺ δύο τινῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων, λογοτριβή, ὁ Τουρκ. Καβγάς). »Ἔρις. querelle, θ. démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή. §. ἴδε Κάκιωμα.

Μαμμὰ (φωνὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν φαγεῖ'). » Μάμμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) maman. ||. ὅταν φωνάζῃ τὸ παιδί, Μαμμὰ-μαμμά. »Μαμμᾶν (Ἀριστοφ. Νεφ.)

Μαμμή. » Μαῖα, μαιεύτρια, ἀκεστρὶς (ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. sage-femme, accoucheuse, θ.

Μάμμος. »Μαιευτής. accoucheur.

Μαμμοῦδι, » Ἐύτομον, δάκετον (κυρ. τὸ φαρμακερόν). insecte. ||. τὸ ἐεβίθι δὲν κάμνει μαμμοῦδι. »Ἐρέβινθος οὐ ζωοῦται (οὐ ζωογονεῖ, οὐ θηριοῦται),« Θεόφρ. (Φυτ.).

Μανδάλωμα. »Συζύγωτις, ἐπιζύγωσις. l'action de fermer (de s' enfermer) au verron (au loquet).

Μάνδαλος. »Ζύγωθρον, κόραξ, λύκος, τύλαρος ('Ησύχ.), ἐπιβλὴς (ἡ), στροφεὶς, βάλανος, κλεῖθρον, μάνδαλος, (ὅθεν τὸ Μανδαλωτόν). loquet; verrou, clinche, θ. ἴδε καὶ Συρτάρι. ||. βάλε τὸν μάνδαλον εἰς τὴν θύραν (εἰς τὸ παράθυρον, κτλ.). »Συζύγωσον τὰς θύρας (τὰς θυρίδας κτλ.). » Ἐμβαλε τὴν βαλανάγραν. ||. σήκωσε τὸν μάνδαλον. » Ἀναζύγωσον (τὰς θύρας, κτλ.), ἄνωσον (ἄνες) τὸν κόρακα (κτλ.). haussez le loquet. ||. καταίβασε τὸν μάνδαλον. »Ἐπιζύγωσον, κάθες τὸν κόρακα. baissez-le. ||. γύρισα (σήκωσα, ἔβγαλα) τὸν μάνδαλον, κ' ἐμβῆκα. » Παραγαγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον (Λεκιαν.).«

Μανδαλόνω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. »Συζυγόω (»Ἐπιζυγόω, »Βαλανέω) τὰς θύρας. fermer au loquet (au verrou).

Μανδῆλι (ἢ Μαντεῖλι, ἢ Μαντίλι, ἴσως ἀπὸ τοῦ Manualium, ἐγχείριον, ἐγχειρίδιον, χειρομάνδυλον. »Τὰς δὲ λεγομένας Μαντείλας οὐδὲν ἂν κωλύει ἁβρὰ καλεῖν καὶ Χειρόμακτρα, ὡς ἀπὸ τῆς ἁβρότητος,« Πολυδ. Ζ'). » Ἡμιτύβιον (κυρ. τὸ λινόν, ἢ Μπατίστα), καψιδρώτιον, σιμικίνθιον ἢ (ὀρθότ.) σημικίνθιον (Λατ., καθὼς καὶ τὸ) σουδάριον. mouchoir, ἴδε καὶ Μυξομάνδυλον.

Μάνδρα. »Σταθμὸς, σηκὸς, αὐλὴ, μάνδρα, αὔλις, ἔπαυλις, αὔλιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'). parc, bercail.

Μανδρίζω (κυρ. πρόβατα κτλ.), ῥ. μετ. »Αὐλίζω, σηκάζω (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), εἰς τὸν σηκὸν κατακλείω, συναυλίζω, μανδρεύω (Νικήτ. Χρον.). parquer, renfermer. §. (μεταφορ. ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ Κλείω, Στενοχωρῶ). »Συνελαύνω, συγκλείω, συναλίζω, συνειλέω, συνωθέω. resserrer, reduire à l'étroit.

Μάνδρισμα. »Αὐλισμὸς, συναυλισμὸς καὶ *συναλισμὸς, ἢ ἐν τῷ σηκῷ κατάκλεισις, *συνείλησις, μάνδρευμα (Νικητ. Χρον.). l'action de parquer (de renfermer. §. resserrer).

Μανδρόσκυλον (τὸ), ζ. » Μολοσσικὸς κύων. mâtin, chien de troupeau (de berger, de Brie).

Μανδὺ (τὸ), (ἡ λέξις εἶνε Περσική, διασωθεῖσα μόνον εἰς τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγεμένων. Ὁ Δίων Κάσσιος 'τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς Κάππας τῶν Ῥωμαίων). »Μανδύας (ὁ), (»Ὁ δὲ Μανδύης γλαμύδος εἶδός ἐστι, τὸ παρὰ τῷ πλήθει μαντίον λεγόμενον, μὴ πλέον (ἢ) ἄγρι γονάτων ἐξῳμων ἠρτημένον,« Ἰωάνν. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀργῶν Ῥωμαϊκῶν), μανδύη καὶ μανδύς (ἡ). soutane, θ.

Μανίκι (Λατ.). » Χειρίς (ἡ), περιχειρίς (»Χιτῶνες, περιχερίδας ἔχοντες [μάνικας αὐτὰς Ῥωμαῖοι λέγουσι], « Ι. Λυδὸς π. Ἀρχ. Ῥωμ. Πολιτ.), χείρωμα (» Σημαίνει δὲ τὸ χείρωμα, μανίκιν, « Ἐτυμολ.). manche, θ. ‖. εἶχε τὰ χέριά 'του ξεπερασμένα ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ φορέματός 'του ('δὲν εἶχε τὰ μανίκιά 'του περασμένα). » Εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον (Δημοσθ.) · »Οὐ διειρκὼς τῷ χεῖρε διὰ τεῦ χιτῶνος · » Ἀναβληδὸν (» Ἐπαναβληδὸν) ἠμφίεστο. il portait son habit en guise de manteau. ‖. πέρνα τὰ μανίκιά σου, ἴδε Περνῶ.

Μανιτάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀμανίτης (Νίκανδρ. ᾧ Διοσκορ.). » Μύκης-ητος (ὁ). champignon.

Μάννα (» Ἔχασ' ἡ μάννα τὸ παιδί, καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάνναν, « Θρν. ΚΗ'. ἐκ τοῦ Μήνα, ἡ μητέρα, ὅθεν Μηναγύρτης, ὁ ἄλλ. Μητραγύρτης, ἴδε Κορ. Ἀτ. Τόμ. Α'. ἢ ἐκ τοῦ) » Μάμμη καὶ Μαμμία (» Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; « Ἀριστοφ., ὅθεν τὸ Γαλλ.) maman (Εἰς τὸν Λουκιανὸν διετηρήθη τὸ ὑποκοριστικὸν, Μαννάριον, καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον τὸ, Μαμμίδιον, ταὐτὸ εἰπεῖν, Μανοῦλα ἡ Μανίτσα), ἴδε Μητέρα. ¶. μάννα τοῦ νεροῦ (μεταφορ. ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει), ἴδε Κρουνιά.

Μάννα, Ἰατρ. » Μάννα (τὸ), (διαφ. τοῦ) ἀερόμελι, manne, θ. ἴδε καὶ Μέλεγος.

Μανόλι, (τὸ ἄλλ. Μαινοῦλι), ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μαντίλα (τὸ πετσὶ, ὅπου κρέμεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βωδιοῦ). » Ὑποδερὶς, φάρυγξ (Ἡλιοδ. Γ'), λωγάνιον. fanon.

Μαντίλι (ἡ Μαντίλλι), ἴδε Μανοῦλι.

Μαξιλάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. maxilaris, Παρήϊον, παραγναθίδιον), ἴδε Προσκέφαλον.

Μαξιλάρα, ἴδε Προσκεφαλάδα.

Μαραγκιάζω (κυρ. δ. ἀ 'τὰ 'πωρικὰ), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Σταφιδιάζω.

Μαράγκιασμα, ἴδε Σταφίδιασμα.

Μαραίνω, Μ. (θὰ) μαράνω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μαραμένος), ῥ. μετ. » Μαραίνω. faner; flétrir.

Μάραμα. » Μάρανσις, μαρασμός. flétrissure, θ.

Μαργαριταρένιος, α, ον. » Μαργαροκόλλητος, μαργάροις πεποικιλμένος (διηνθισμένος, κατηζερισμένος). orné de perles.

Μαργαριτάρι. » Μαργαρίτης (ὁ), μαργαρῖτις (ἡ), μάργαρος (ὁ), μάργαρον (τὸ) (Παυσαν. Η', 18). perle, θ.

Μαργαριταρόῤῥιζα. (τὸ Τουρκ. Σαδέφι). » Κόχλος (ἡ μαργαροφόρος), ὄζρακον (τὸ πολυτελὲς), ὄνυξ, μαργαρῖτις (ἡ), μαργαροκόγχη, βέρβερι (τὸ). nacre (de perle), θ.

Μαργιὰ (προβατίνα, ἐκ τοῦ) » Ἀμοργὶς-ίδος (ἀμνὰς, ἡ ἐξεσβηκυῖα τὸ γάλα, « Ἡσύχ.). brébis qui a cessé d'agneler.

Μαργωτήρα, ψ. ἴδε Μουδιάστρα.

Μαρίτσα (εἶδος κογχύλης ποταμίας, τὰ ὄσσρακα τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸς καλλωπισμὸν τῶν ἀγθοφόρων ζώων καὶ ἀντὶ ψήφων εἰς τὸ παιχνίδι Μάγκαλα, ὅθεν ἴσως εἶνε τῶν ἀρχαίων ἡ) » Χοιρίνη (, ἂν δὲν ὠνομάζετο καὶ τότε) » Μαρὶς (, καθὼς ἠμπορεῖτις πιθανῶς 'να 'τὸ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν λέξιν Γλυκυμαρὶς, καὶ τὴν Μαρίδα = Σμαρίδα τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Χηβάδα), porcelaine, θ.

Μαρκηοῦμαι (κυρ. ἐπὶ βωδιῶν), ῥ. ἀμ. (ἀντὶ) » Μαρυκέομαι, ἴδε Ἀναμασσῶ.

Μαρμαρένιος, α, ον. » Μαρμάρε-(ρει)ος καὶ Μαρμάρινος, μαρμαρωτὸς (Γλωσσαρ.), μαρμάρου (λίθου τοῦ Παρίου) πεποιημένος, λύγδινος. de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον. » Μάρμαρος (λίθος, ὁ καὶ ἡ. » Ἱστέον δὲ ὅτι γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθείς, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὰ γένος προφέρει οὐδέτερον, » Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 734), λίθος Πάριος, λύγδος, (ἡ). marbre.

Μαρούλι (ὁ Σουίδ. καὶ τὰ Γεωπον. τὸ γράφουν Μαϊούλιον, καὶ ὀρθότ. Μαϊούντιον, ἴσως διότι φυτρόνει ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Ἰούλιον), φ. »Θρίδαξ (ὁ καὶ ἡ), θριδακίνη. laitue, θ.

Μάρτυρας (ὁ). »Μάρτυς καὶ Μάρτυρος. témoin. ‖. φέρνω μάρτυρας (ἢ μαρτύρους, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον Αἰολικὸν σχηματισμὸν), ἴδε Φέρνω

Μαρτυρία. »Μαρτυρία, μαρτύριον (Ξενοφ.), μαρτύρημα. témoignage, déclaration (en justice), déposition; autorité.

Μαρτυρικὸν (γράμμα). » Γραμματεῖον. certificat, attestat.

Μαρτύριον, ἴδε Τυραννὶς.

Μαρτυρῶ (φανερόνω πρᾶγμα, ἄνθρωπον κτλ., κρυμμένον), ῥ. μετ. »Μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω. revéler, déferer, dénoncer. §. (δίδω μαρτυρίαν), ῥ. ἀμ. »Μαρτυρέω, ἐπιμαρτυρέω, ὁμολογέω. témoigner, déposer, attester, avouer. ‖. μαρτυρῶ ἐναντίον τινός. » Καταμαρτυρέω. charger, déposer contre.

Μασοῦρι (τὸ καλαμάκι). » Πήνη, πηνίον, καλάμιον, καλαμίσκος. bobine, θ. époullin (ὅταν ἔχῃ γεμάτον μὲ γνέμα).

Μασουρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδ. Καλαμίζω.

Μάσημα. » Μάσησις καὶ Μάσησις, διαμάσησις καὶ διαμάσησις. l'action de mâcher; mastication.

Μασσουλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μασταρύζω, μαστιχάομαι, μαμμάω. mâchonner.

Μασσῶ, ῥ. μετ. »Μασσάομαι καὶ Μασάομαι, διαμασσάομαι καὶ διαμασάομαι. mâcher. ‖. μασσῶ μαστίχαν. »Μαστίχην τρώγω (μασσάομαι),« Κωμ. Π. §. (μεταφορ.) μασσῶ τὰ λόγιά μου, (ἢ ἐλλειπτ.) 'τὰ μασσῶ. » Θορυβέομαι, βαμβαίνω, βαμβαλίζω, ὑποτονθορύζω. balbutier, parler entre ses dents.

Μαστάρι (κυρ. τὸ βυζὶ τῆς ἀμελγομένης ἀγελάδας, κατὰ μετωνυμ. δὲ ἡ κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τὸ Μυσλοῦχι).»'Ορσύδρα, κρουνός, κρουνίσκος. στρόφιγξ-ιγγος (ἡ) (κυρ. τὸ κινούμενον μέρος 'του). robinet, fontaine, θ. canulle καὶ cannelle, θ.

Μαστίχα. » Μαστίχη, σχινίνη, σχινοῤῥητίνη (»Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐκ τῆς σχίνου, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη,« Διοσκορ.). mastic. ‖. μασσῶ μαστίχαν. » Σχινίζομαι. §. (μτνμ. τὸ ἐγκοίλιον τῶν μαλακίων). »'Εριθάκη.

Μαστιχηὰ, δ. »Σχῖνος (ὁ καὶ ἡ), τερέβινθος ἢ τέρμινθος, φυλία (»'Η δὲ φυλία, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τοὔνομα, « Εὐστάθ. 'Οδυσ. Ε', 477), ἴδε ἡ Φυλίκη. lentisque.

Μαστίχι, ἴδε Μαστίχα. ‖. μαστίχι τῆς σουπιᾶς κτλ » Μύτις. (εἰς τὰ ὄστρεα) Μήκων. §. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, διότι τὸν παρὰ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἰξὸν ἐμάσσων τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, καὶ μασσοῦν ἀκόμη εἰς τὴν 'Ελλάδα αἱ γυναῖκες ὡς μαστίχην). »Κονδρίλλη καὶ Χονδρίλη (σώζεται, κατὰ τὸν Βελλώνιον, ἡ λέξις εἰς τὴν Λῆμνον), ἴδε Ἰξιά.

Ματὰ (ἀντὶ Μετὰ), πρόθ. (σημαίνει καὶ μεθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνθέσει ὅ,τι καὶ τὸ 'Ξανά), ἴδε τὴν λέξιν.

Μάταιος, η, ον. »Μάταιος, κενός, φροῦδος, ἐτώσιος καὶ ἀνεμώλιος (ποιητ.). vain.

Ματαιότης. »Ματαιότης, ματαιοφροσύνη. vanité, θ.

Ματάκι. »'Οφθαλμίδιον (Ἀριστοφ. Ἱππ. 905.)

'Μάτι (ἀπὸ τοῦ) » 'Ομμάτιον (Ἀριστοτ. Φυσιογν., 'Γποκορ. τοῦ) »'Ομμα (τὸ), ὀφθαλμός, ὄψεις (θ. πλ.). œil. ‖. μὲ τὰ 'μάτιά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'σας, 'των ἢ 'τους). »Αὐτοψεί, αὐταῖς ὄψεσι. de mes (tes ses, etc.) yeux. ‖. 'μάτια λιγωμένα περιχομμένα, πρησμένα, ἴδε τὰς λέ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξεις. ||. ἀνοίγω καὶ κλείω συχνὰ τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καμμύζω. ||. 'δὲν ἔκλεισα 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ. ἀντὶ τοῦ, 'δὲν ἐκοιμήθην ὁλότελα.). »Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσι,« Ὅμηρ. ||. καρφόνω (ϛυλόνω) τὰ 'μάτιά μου (ἐπάνω εἰς ἕνα τί). »Ἀτενὲς (»Ἀσκαρδαμυκτὶ) ὁράω (ἐνοράω)· »Ἀτενίζω· »Τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερείδομαι. fixer. ||. 'τὸν ἀγαποῦσα (τὸν εἶχα) 'σὰν τὰ 'μάτιά μου (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μόσχου τὸ) »Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.« ||. τὸ ἕνα 'του 'μάτι 'ς τὴν ἀνατολὴ', καὶ τἄλλο 'ς τὴ' δύσι' (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλλοιθωρίζοντας). »Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα (Ἀριστοφ. Ἱππ.)· »Εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷ καὶ τριῶν ἀλωπέκων«. ||. παίζει τ' ὀμμάτι μου, ἴδε Παίζω. ||. τὰ 'μάτιά 'του βγάζουν φωτιαὶς (σπίθαις). »Πῦρ βλέπει. (καὶ ποιητικώτ.) »'Οφθαμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον,« Ἰλ. Ν. »Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετον, Ἡσ. »Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς«; 'Οδ. Τ. ||. κάμνει 'ς τὰ μάτια (κυρ. ἐπὶ ἵππου πάσχοντος Κριθίασιν, μεταφορ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ, Λαχταρεῖ, Ζηλεύει). »'Οφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμεῖ. envier. §. διὰ τὰ 'μάτια (φρσ.). »Ὄψεως ἕνεκα (Πλούτ. Ἀντών.)· »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα (Θουκ. Δ', καὶ Ξεν Ἑλλ. Β'. ἀνάλογον ταύτης φράσιν ἔχουν οἱ Τοῦρκοι τὸ, Ἀγιάκπατιρδισί)· »Πρόφασιν· »Πρόσχημα· »Ὄνομα μέν· »Τῷ μὲν ὀνόματι· »Ὅσον ἀφοσιώσασθαι· »Λόγου χάριν· »Ἀφοσιώσεως ἕνεκα. pour la forme; par manière d'acquit; pour sauver les apparences. §. (συνεκδοχ. ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). »Ὄψις, ὅρασις. vue, θ. ||. ὅσο' φθάνει τ' ὀμμάτι »'Εξ ὄψεως μήκους (Ξενοφ.).« ||. 'δὲν φθάνει τ' ὀμμάτι μου 'ως ἐκεῖ. »Οὐκ ἐφικνοῦμαι τῇ ὄψει. ma vue ne porte pas jusque là ||. ἔχει καλὸ 'μάτι (βλέπει δηλ. καλὰ, μακρυά). »'Οξυδερκεῖ. il a la vue perçante. ||. ἔχω 'ς τὸ 'μάτι. »'Εποφθαλμιάω. guigner, lorguer, avoir des vues sur. ||. εἶχε τ' ὀμμάτι 'τȣ 'ς τ' ἄσπρα. »Καὶ τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. ||. κάμνω 'μάτι (κυρ. ἐπὶ ἐρωτικῆς διανεύσεως). »Πειράω, ἐπιλλίζω, πληκτίζομαι, διαπληκτίζομαι (»Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον,« Πλούτ.), ἰλλώπτω, κατιλλώπτω (»Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων,« Φιλομ. παρὰ Κλήμ.), ἐνιλλώπτω (»Τὸ ἐνιλλώπτειν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστὶ,« Κλμ.), ἐγκατιλλώπτω. jouer de la prunelle, ἴδε καὶ Γνέφω. §. 'μάτι (ἰδιαιτ. τὸ βάσκανον, καὶ αὐτὴ ἡ βασκανία), ἴδε 'Μάτιασμα. ||. ἔχει κακὸ 'μάτι ('ματιάζει δηλ. καὶ ἑπομένως βλάπτει ὅ,τι ἰδῇ καὶ 'τὸν ἀρέσῃ). »Βάσκανον ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν (Πλούτ. Συμπ)«. ||. 'νὰ μή σε πιάσῃ 'μάτι (φρσ.)! ἴδε Βασκαίνω. ||. 'τὸ φορεῖ διὰ τὸ 'μάτι, (ἡ) ἵνα μὴ 'τὸν πιάνῃ 'μάτι. »Βασκάνιον (»Ἀντὶ βασκανίȣ, »'Επὶ βασκανίας [φθόνου] ἀποτροπῇ) τοῦτο φέρει.

§. (κατὰ μετωνυμ. ἡ τρύπα τοῦ διχτυοῦ, 'ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ πλέξιμον). (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμμα καὶ Ἄμα-ατος (τὸ), ἁψίς. maille, θ.

'Ματιά. »Βλέμμα, ὀμμάτων (ὀφθαλμῶν) ἐπιβολὴ (βολὴ), ῥίψις ὄμματος. regard; coup d'œil; §. œillade, θ.

'Μάτιαγμα, ἴδε 'Μάτιασμα.

'Ματιάζω (βλάπτω μὲ τὸ 'μάτι μου), Μ. (θὰ) 'ματιάξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ματιαγμένος καὶ 'Ματιασμένος), ῥ. μετ. »Βασκαίνω, καταβασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμιάω(-άζω). fasciner. ||. ἔφτυσα τρεῖς φοραὶς 'ς τὸν κόρφο' μου, 'νὰ μὴ 'ματιαχθῶ (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (παρατηρῶ τὸ σημάδι μὲ τὸ 'μάτι μου, ἵνα 'τὸ ἐπιτύχω), ἴδε Σημαδεύω.

Μάτιασμα. »Βάσκανος ὀφθαλμοῦ βολὴ, βασκανία (»Τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι, »Ἀριστοτ.). fascination.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ματοϋάλι (τὸ μονὸν, ὅ,που κρατοῦν μὲ τὸ χέρι). »Διόπτρα, δίοπτρον. lorgnette, θ. lunette, θ ||. 'ματοϋάλια (τὰ δίπλα, ποὺ βάλλουν εἰς τὴν μύτην, ἢ σφίγγουν περὶ τὰ μελίγκια). »Διόπτρες. lunettes, θ. besicles, θ. conserves, θ. πλ.

'Ματόκλαδον (τὸ), ἴδε 'Ματοτσούναρον.

'Ματοκυλίζω) , ῥ. μετ. »Καθαι-
'Ματοκυλῶ) μάσσω, καθαιματόω. ensanglanter, mettre tout en sang.

'Ματοκυλισμένος, η, ον. »Αἱμόφυρτος (ἀντὶ) Αἱματόφυρτος, αἱματοσταγὴς καὶ αἱμοσταγής. tout en sang, ἴδε καὶ Καταματωμένος.

'Ματόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Αἱματόνω.

'Ματόπονος (ὁ ἄλλ. Πονόμματος), πάθ. »'Οφθαλμία ophthalmie. θ. ||. ἔ γω 'ματόπονον. »'Οφθαλμιάω. avoir mal au yeux.

'Ματοστούναρον (κυρ. ἡ τρίχα τοῦ 'ματοφύλλου). »Βλεφαρὶς (ἡ). cil.

'Ματόφυλλον (τὸ δέρμα, ὅ,που σκεπάζει τ' ὀμμάτι· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχιος). »Βλέφαρον (Γλέφαρον εἰς τὴν 'Ελλάδα ὀνομάζουν τὸ μέτωπον), ἔλυτρον (ὀφθαλμοῦ), ταρσός. paupière, θ.

Ματραπάζης (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Μεταπράτης, ἴδε Μετάπουλητής.

'Ματωμένος, η, ον, ἴδε Αἱματωμένος.

Μαυλίζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ.), ῥ. μετ. »Προαγωγεύω, μαστροπεύω. prostituer.

Μαυλιστὴς (ὁ Τούρκ. Πεζεβέγκης), ἱστριὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ.). »Προαγωγὸς, μαστροπός. maquereau, mercure, proxenète, (τὸ θηλ.) appareilleuse.

Μαυράδα, ἴδε Μαυρίλα.

Μαραγάνε (εἶδος σιταρίου). »Μελανα(ναι)θήρ. espèce de froment.

Μαυραγκαθηὰ, δ, ἡ θ. »'Ράμνος (ἡ) σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην). brande, θ. (ὁ σπόρος 'του χρήσιμος εἰς τὴν βαφικὴν, εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον Λαζιγέρι, ἢ Γαλλ. grain d'Avignon ou jaune.).

Μαυράδι (μαῦρη βούλλα, μαῦρον σημάδι). »Μελάνωμα, μέλαν (»Τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα,« Ξεν.), μέλασμα. noircissure, θ. || (ἰδίως τὸ τοῦ 'ματιοῦ, ἀντιθ. τῷ Ἀσπράδι). »Μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν (Ἀριστ.), κόρη (σώζεται ἡ λέξις), γλήνη. prunelle, θ. pupille, θ. iris.

Μαυρειδερὸς, ἡ, όν. »'Υπόμελας, ἀμαυρὸς, φαιὸς, μελανωπὸς, κυανόγρους καὶ κυανόχρως-ωτος. noirâtre, ἴδε ἢ Μελαγρινὸς ἢ Ϛ. Σκοῦρος.

Μαυρήτερος, η, ον. »Μελάντερος (»'Η γέρανος, οὖσα τέφρα, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, »Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10).

Μαυρίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμαυρόω (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ 'Ησιόδῳ ["Εργ. 325.] εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ α) μαυρόω (»'Ρεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί«). »Μελαίνω. noircir. Ϛ. ῥ. αὐτοπ. »Μελαίνομαι. noircir, se noircir.

Μαυρίλα. »Τὸ μέλαν, μελανότης. noirceur, θ. Ϛ. »Μελανία. noircissure, θ. ||. (φαίνεται) 'σὰν μιὰ μαυρίλα 'ς τὸν κάμπο'. »'Ωσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ (Ξενοφ.).«

Μαύρισμα. »Μελάνωσις, μέλανσις, μελασμός. noircissure, θ.

Μαυροκέρασον, 'πω. »'Μελανίς. merise, θ. ἴδε καὶ Ἀγριοκέρασον.

Μαυροκίτρινος, η, ον. »'Ωχρόμελας, πελιδνὸς, μολι(λυ)βδόχρους (-γρως), μελάγχλωρος. livide.

Μαυροκοβίδιον, 'ψ. ἴδε Γουβίδι.

Μαυροκοῦκκι (ἡ ἄλλ. Μαύρη-μυρωδιὰ, καὶ Τούρκ. Τσουρὲ-ὀτοῦ), ἄρ. »Μελάνθιον (σώζεται ἡ λέξις). herbe aux épices, θ. toute-épice, θ. nielle, θ. cumin-noir. ||. τὸ ἄγριον —, nielle des champs, barbue, θ. poivrette, θ.

Μαυρομμάτης, α, ικον. »Μελανόφθαλμος, κυανώπης-ῶπις. qui a les yeux noirs.

Μαυροπούλι, π. τὸ. Ψαρῶνι.

Μαῦρος (ἀντὶ) »Μαυρὸς (τὸ ἴδιο,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μὲ τὸ) »Ἀμαυρός. »Μέλας-αινα, μελαμβαφής. noir. ||. μαῦρος πίσσα (ἡ) 'σὰν τὴν πίσσα'. » Μελάντερος ἠΰτε πίσσα ("Ομηρ.)«. noir comme du jais. §. σκοτεινός, (ἑπομ.) ἄγριος, φοβερός. ||. ἡ μαύρη γῆ.»Γαῖα μέλαινα ('Οδ. Α.). ||. ἡ μαύρη θάλασσα. » Πόντος μέλας. ||. ἡ μαύρη ὥρα. »Κῆρα μέλαιναν. §. 'μαῦρος (συνεκδοχ. ὁ Γάϊδαρος, ὅθεν αἱ παροιμίαι:) ζῆσε μαῦρέ μου, 'νὰ φᾷς τριφύλλι. (καὶ) ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ, ἴδε Ψοφῶ.

Μαυροσίτι, ἴδε Μαυραγάνι.

Μαυροτήγανον (μεταφορ.), πάθ. »Ἄνθραξ. charbon.

Μαυροφορεμένος, η, ον. » Μελανειμονῶν, μελανείμων, μελανόστολος (Πλούτ.), κυανόστολος (ποιητ.). vêtu de noir.

Μαυροφρύδης, α, ικον. » Μελάνοφρυς, κυανόφρυς. qui a les sourcils noirs.

Μαυρόψαρον, 'ψ. »Κάνθαρος, κορακῖνος (» Καὶ κορακῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ «, 'Οππ. Α', 133). canthère, ἴδε καὶ Μελανοῦρι.

Μαχαιράδικον (ἐργαστῆρι). » Μαχαιροπωλεῖον καὶ Μαχαιροπώλιον. boutique de coutelier, θ. coutellerie, θ.

Μαχαιράκι. » Μαχαιρὶς, μαχαίριον, μαχαιρίδιον. couteau de poche, jambette, θ.

Μαχαιρᾶς. » Μαχαιροποιὸς, μαχαιροπώλης. coutelier.

Μαχαῖρι(τοῦ τραπεζιοῦ, χτλ.). »Μαχαίριον (τὸ ἐπιτραπέζιον. Κλημ. Ἀλεξ.). couteau, coutelas. ||. μαχαῖρι τῆς μέσης (ἡ) τοῦ ζωναριοῦ (τὸ Τσρκ. Χαντζάρι). » 'Εγχειρίδιον, μάχαιρα, παραξιφὶς, παραζωστρὶς, παραμαχαιρίδιον, ἀκινάκης (Περσ.). poignard. ||. εἶνε 'ς τὰ μαχαίρια (φρσ.). » Θανασίμως πρὸς ἀλλήλους διάκεινται (στασιάζουσι). ils sont aux épées et aux couteaux (aux couteaux tirés). ||. ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (ἀπαρέλλακτον μὲ τὸ τοῦ κωμικοῦ Φιλήμονος· » Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν » "Εχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα «, Ἀθήν. Ζ', (παροιμ.)· » Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι, (ἡ) » Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. »Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι. «

Μαχαιριά. » Μαχαίρας (»Μαχαιρίου) πληγή. coup de poignard.

Μαχαιροβγάλτης. » Φονῶν, ἀνδροφόνος, τὴν μάχαιραν ἔχων προχειροτέραν τοῦ λόγου. coupe-jarret; ferrailleur.

Μαχαιρώνω, ῥ. μετ. » Τῷ ξίφει (»Τῇ μαχαίρᾳ) πλήττω (παίω). poignarder.

Μάχομαι (σύνηθες μόνον εἰς τὴν μεταφ. σημσ. ἀντὶ τοῦ "Εχω ἀντιπάθειαν, Ἀντιστέκομαι, Κατατρέχω κτλ.), ἴδε Πολεμῶ κτλ.

Μὲ, πρόθ. (ἀποκοπεῖσα ἐκ τῆς.) » Μετὰ, (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς σωζομένας εἰσέτι φράσεις· Μετὰ μένα, μετὰ κεῖνον-νὰ, κτλ. καὶ ἀπὸ τῶν Βυζαντ. διάφορα χωρία. » Μάλαξον κρόκον αὐγοῦ μετὰ ῥοδέλαιον καὶ τὸ βραδὺ θέτε τὸ μετὰ βαμπάκιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς [Ἱερακοσόφ.]. Συντάσσεται δὲ μὲ αἰτιατ., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰς προθ.) »Σὺν, μετὰ, ἐν, διὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, κτλ. (μὲ τὰ ἐπιῤῥ.) ἅμα καὶ ὁμοῦ, (μὲ τὰς τροπολογικὰς λεγομένας μετοχὰς, καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὰ μόρ.) avec. §. par, etc. (καὶ σημαίνει 1ον. τὸ 'Ομοῦ, ἡ σχέσιν τινὰ καὶ ἀναλογίαν): αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης κτλ.), ἴδε Αὐτός. ||. εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Μαραθῶνος ἦτον στρατηγὸς ὁ Μιλτιάδης μὲ ἄλλους ἐννιά. » Τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Μιλτιάδης ἐστρατήγει δέκατος αὐτός. lui dixième. ||. ἔρχεται μὲ διακόσια καράβια. »"Οτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων. ||. 'νὰ ἔβγῃ ἀμέσως μὲ εἰκοσιπέντε καράβια. »Πλεῦσαι τὴν ταχίστην πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί. ||. ἐσυμφώνησαν 'νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ κάστρον, οἱ μὲν φυλακάτο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φες μὲ τὰ ἅρματά 'των, οἱ δὲ ἄνδρες μ' ἕνα 'παυκάμισον μόνον, καὶ ἡ γυναῖκες μὲ δύό. »Συνέθεντο τὴν μὲν φρουρὰν ἔνοπλον ἐξιέναι τοῦ φρουρίου, ἄνδρας δ' ἐν ἑνὶ χιτῶνι, γυναῖκας δὲ ἐν δυσί. ||. καλλήτερα 'να ἦνε μὲ τοὺς "Ελληνας παρὰ μὲ τὸν βάρβαρον. » Σὺν τοῖς "Ελλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. ||. τρώγει πολὺ φαγεῖ' μὲ 'λίγο ψωμί. »'Επεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον. ||. τρώγει τὸ μαῦρο 'ψωμὶ μὲ τῆς ἐληαῖς ἢ μὲ τὸ κάρδαμον. » Αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται. ||. ἡ φιλία 'του μὲ τὸν Νικόστρατον. »Τὴν πρὸς Νικόστρατον φιλίαν αὐτοῦ. ||. 'μποροῦσα 'να (ἤθελα) 'πάρω τὰ ἄσπρα μου μὲ τὸ διάφορό' 'τους. » 'Εκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. ||. καθὼς ἤτον μὲ τὰ φορέματα. » 'Ως εἶχεν αὐτῇ σκευῇ. ||. μὲ τῆς ρίζαις, (ἢ) μὲ τὴν ρίζαν. » Αὐταῖς ρίζαις, αὐτόῤῥιζος, πρόῤῥιζος, πρόῤῥιζα καὶ πρόῤῥιζον (ἐπίῤῥ.), αὐτόπρεμνος, πρωθέλυμνος. ||. ἀφ' οὗ 'τὸ μαζώξουν (τὸ καλάμι), τὸ βάλλουν τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ὕπαιθρον (καθὼς εἶνε) μὲ τὴν φλοῦδάν 'του. » "Οταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι «, Θεόφρ. ||. μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του; » Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν; ||. στόμα μὲ στόμα, ῥάχι' μὲ ῥάχι', κτλ. » Στόμα πρὸς στόμα, κτλ. ||. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο (φρσ.). » "Εν ἀνθ' ἑνός. l'un portant l'autre; le fort portant le faible. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρσ.). » "Ετος πρὸς ἔτος. année commune. ||. τί ἔχει 'να κάμῃ αὐτὸ μὲ τὸν λόγον 'που εἶπες; » Τί δ' οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον ὃν ἔφησθα (Πλάτ.);« §. (2ον. τὸν Τρόπον ἢ τὴν ὀργαν. Αἰτίαν): ὄχι ('δὲν 'τὸ ἔκαμε) μὲ κακίαν, » Μὴ μετὰ κακίας (, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ),« Θκδ. ||. ἀδύνατον 'ν' ἀποκτήσῃ τις δύναμιν στερεὰν μὲ ταὶς ἀδικίαις, μὲ ταὶς ἐπιορκίαις ἀ μὲ ταὶς ψευτιαίς. » Οὐκ ἔστιν ἀδικοῦντα, ᾧ ἐπιορκοῦντα, καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι (Δημοσθ.).« ||. μὲ κόπον ἀποκτῶνται τὰ καλά. »Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται. ||. (ὁ Δράκων, ἔλεγαν), 'δὲν ἔγραψε τοὺς νόμους 'του μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ αἷμα. »Οὐ διὰ μέλανος, ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους. ||. μὲ τί τρόπον; » Τίνα τρόπον; » Τίνι τρόπῳ; »"Ον τρόπον; par quel moyen? ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.)· » Πάντα τρόπον. ||. μὲ βίαν (Τουρκ. μὲ τὸ ζόρι). »Βίᾳ, βιαίως, πρὸς βίαν, βιαζόμενος (-η,-ον, -οι, κτλ.). par force. ||. μὲ τιμήν. » 'Εντίμως. honnêtement; honorablement. ||. ἐπολέμησαν μὲ πολλὴν δύναμιν. »Πολλῇ τῇ ῥώμῃ μαχεσάμενοι. ||. μὲ τὸ ἴδιόν 'του χέρι. »Αὐτοχειρί. ||. τρώγει μὲ ἄνιπτα χέρια. »Ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίει «, Εὐαγγ. ||. μὲ τὰ 'μάτιά 'του 'τὸ εἶδεν. »Αὐτοψεὶ (»Αὐταῖς ὄψεσιν) ἑωρακώς. ||. μὲ ὀλίγα λόγια, ἴδε Σύντομα. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἴδε Συμφωνία. ||. ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. »"Ονον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱππογρ.).« ||. μὲ ψωμὶ μόνον 'δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος. »Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος (Εὐαγγ.)«. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους,« Ἀριστοτ. ||. (ὁ Λύσανδρος) ἐκρήμνιζε τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν μὲ τούμπανα καὶ φλογέραις. »Ὑπ' αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις τὰ τείχη καθῄρει τῶν Ἀθηνῶν. au son des flûtes et des tambours. ||. διαβάζω μὲ τὸ κερί (μὲ τὴν καντήλαν, κτλ.). » Πρὸς λύχνον ἀναγινώσκειν· » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι (Λεκιαν.). « à la lueur de la lampe. ||. νὰ περιπατῇ τὴν νύκτα μὲ (τὸ) φανάρι. » Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς, « (Ἀλεξ. παρὰ) Πλδ. ||. περπατῶ τὴν νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι. »Πρὸς τὴν σελήνην ὁδεύειν. au clair (à la lueur) de la lune. ||. καὶ 'να σηκόνεσαι (ξυπνᾷς) τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πουρνὸ μὲ τὴν καμπάνα'. » "Εωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος (Λυκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων).« ||. 'να κάμνῃ τὸν περίπατόν του μὲ τὴν δροσιά'. »Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψῦχος (Πολιτ. Ε'). « ||. 'νοιώθει μὲ τὸ γνέψιμον. »Ἀπὸ νεύματος αἰσθάνεται. ||. δανείζω μὲ σημάδι (ἐμανέτι). » Δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ. prêter sur gage. ||. μὲ μεγάλο' (βαρὺ) διάφορο'. »'Επὶ μεγάλοις τόκοις. ||. δανείζομαι μὲ ὁμολογίαν. »Μετὰ συγγραφῆς δανείσασθαι, « Διόδ. ||. ἐγὼ θέλω σοῦ 'τὸ κατορθώσῃ μὲ ἕνα τι πολλὰ ὀλίγον. » 'Εγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι (Ἀριστοφ.).« ||. πουλῶ μὲ τὴν πήχην. » Πρὸς πῆχυν. à la toise. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) ἠμποροῦσες 'να 'τὸ ἀγοράσῃς μὲ τὸ ἴδιον ἔξοδον. » Τῆς αὐτῆς δαπάνης ἂν αὐτὸ ἠγόρασας.« ||. 'νοικιάζω 'σπίτι μὲ τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον, κτλ.). » Εἰς μῆνας, εἰς (ἐπὶ) ἐνιαυτὸν, κτλ. au mois, à l'année, etc. ||. ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σῖγμα. » 'Εν τοῖς δυσὶ (« Διὰ δυοῖν) σῖγμα τὴν θάλασσαν γράφουσι. ||. καμωμένον μὲ (ἀπὸ) σουσάμι καὶ μέλι. » Σησάμῳ καὶ μέλιτι (» Διὰ [»'Εκ] σησάμου καὶ μέλιτος) σκευασθέν. ||. ἐφώναζε κάθε στρατιώτην μὲ τὸ ὄνομά 'του. » Καὶ τῶν στρατευομένων ἕκαστον ἐξ ὀνόματος (ὀνομαστὶ) ἀνακαλούμενος. par son nom. || ἔργεται μὲ τὰ κλάμματα, ἴδε Δακρυσμένος. ||. 'περνοῦσε τὰ γεράματά 'του μὲ κλάμματα. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. ||. 'τὸν ἐρώτησε τί κρατεῖ μὲ τὰ χέριά 'του. » "Οτι μετὰ χεῖρας φέροι; ἴδε καὶ Εἰς ||. μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι, ἴδε "Ολος. ||. (ἐνίοτε, καὶ ἡ χρῆσις εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ, 'λλείπει.) » Τινὲς ἀφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν (Περακοσόφ. Δημητρ.)«, (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν:) 'Τὸ ἀλείφεις (μὲ) δαφνόλαδον. §. (3ον. Χρόνον). μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ γίνεται. » Τῷ χρόνῳ. » Μετὰ τοῦ χρόνου (»Οὕτως ἀγαθὸν ἐστι μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα! « Ἀντιφ. 'Ηρώδ.). ||. ἦλθε μὲ τὸν καιρὸν (τὸν ἁρμόδιον δηλ. ἢ τὸν διωρισμένον). » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι (Θρυκ.). « ||. σηκώθηκα μὲ τὰ χαράμματα, ἴδε Χαράμματα. ||. ἐσηκωθήκαμεν (ἐκινήσαμεν διὰ τὸ ταξεῖδι) μὲ ἕνα δυνατὸν βοῤῥᾶ'. » Ἀραντες λαμπρῷ (ὑπὸ λαμπρῷ) φόδρα Σκίῤῥωνι. par. ||. 'ποῦ πᾷς μὲ τέτοια' ψύχρα'; »Ποῖ δὴ σὺ ὑπὸ τηλικούτῳ ψύχει; où allez vous par le froid que fait? ||. ἕνα περιπατοῦν εὐκολώτερα μὲ τὴν δροσιά'. »'Ως ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος (Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'.).« ||. τὸ πρωῒ θὰ 'τὸν ἐβγάλωμεν μὲ τὴν δροσιάν. » Ἄῶθεν δ' ἅμες νὺ ἅμα δρόσῳ ἔξω οἰσεῦμες (Θεοκρ. Εἰδ. 1Ε', 132).«

Μεγαλήτερος (εἰς τὰ Ταχτ. γράφεται Μεγαλώτερος: » Τέσσαρας πόρτας μεγαλωτέρας καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα.« »Διὰ τοῦτό ἐστι καλὸν ἕνα ποιῆς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλώτερα,«), η, ον. » Μείζων, ἀδρότερος, προφερέστερος. plus grand. » Πρεσβύτερος (ὁ μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν), μείζων (» Μικρὸν μὲν ὄντα, ἐποιεῖτο αὐτὸν ὁ πατήρ· μείζω δὲ γενόμενον, ἠτίμαζε, « Δημοσθ. Βοιωτ.). aîné. » Ἀνώτερος (μεταφορ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὸν βαθμόν). supérieur. ||. εἶμαι μεγαλήτερος.»Τὰ πρεσβεῖα φέρομαι, ὑπερτερέω, προφέρω, ὑπερέχω, πλεονεκτέω. surpasser, l'emporter sur, avoir l'avantage, ἴδε καὶ Περνῶ.

Μεγαλόλογος, η, ον. » Μεγαλορῥήμων, μεγαλήγορος, κομπορῥήμων, μεγάλαυχος, στομφώδης, ἀλαζών, θράσων. bableur, fanfaron, rodomont, bravache, casseur d'assiettes (de raquettes).

Μεγαλόνω, ῥ. μετ. »Αὔξω, μεγεθύνω, ἀδρύνω (Θεοφρ.). aggrandir. §. ῥ. ἀμτβτ. αὐτοπ. »Αὔξομαι, ἀδρύνομαι, ἀδρύνομαι, (ἐπὶ ἡλικίας) ἀνδρόομαι, μέγας (μείζων) γίγνομαι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

grandir, aggrandir. ‖. τί θα κάμουν ἄρά γε, ἀφ' οὗ μεγαλώσουν! Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν (Ἡρόδ.) «; ἴδε καὶ Μεγαλοποιῶ.

Μεγαλοπιάνομαι, ῥ. μέσ. » Μεγάλων ἐμαυτὸν ἀξιόω (Πλούτ.), σεμνοποιέω ἐμαυτόν, σεμνοπροσωπέω, μεγαλοπρεπεύομαι (Νικ. Χρον. 1Β', 2), μεγαλίζομαι (»Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης,« Ἐπιγρ.). se donner des airs de grandeur, trancher du grand seigneur, affecter les manières des grands.

Μεγαλοποιῶ, ῥ. μετ. »Αὔξω, αἴρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἴρω τῷ λόγῳ, μεγεθύνω, μεγεθοποιέω, μεγαλοποιέω (μεταγ.). Δεινόω, δεινοποιέω, τραγῳδέω, ἐπιτραγῳδέω. Μεγαλύνω. exagérer, outrer, amplifier, exalter, relever, aggrandir, charger.

Μεγάλος, η, ον. Μέγας - άλου. πολύς. ἀδρός. grand, considérable. ‖. πλέον μεγάλος, ἴδε Μεγαλήτερος. ‖. πολλὰ μεγάλος (ἢ ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ἕλους). » Μέγιστος, ἔξοχος, ὑπέρμεγας. ‖. ἐγὼ δὲ τότε ἤμουν ἀκόμη μικρός· τῶρα δὲ ὅπου εἶμαι μεγάλος. »Τὸ πάροιθεν ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ (Ὁμ. Ὀδ. Β 313, 314)· »Παῖς ἔτ' ἐών....« Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσι καὶ ἤβης μέτρον ἱκάνεις (Ὀδυσ. Σ, 216, 217). ‖. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. »Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. ‖. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ὅσα ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. ‖. τὸ καλοκαῖρι ἡ 'μέραις εἶνε πολλὰ μεγάλαις. »Θέρους μήκιστα καὶ ἡμέραι. en été les jours sont longs. ‖. μεγάλη φωνὴ, ἴδε Δυνατός. ‖. μεγάλη ψύχρα. »Κρύος μέγα,«(Λουκιαν.). ‖. καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ψύχραις, καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ζέσταις. » Καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ψύχεσι, καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις, » Ἀρστ. ‖. δι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη φιλονεικία. « Ἔστι δὲ περὶ τούτου νεανικὴ διαφορά. ‖. ὅσον μεγάλαις κεν ἦνε. »Ὁπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι (Διον. Ἁλικ.).« ‖. ὅσον μεγάλα κεν γένουν, ἴδε Ὅσον. ‖. μεγάλα λόγια. »Μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κόμπος, κομπορρημοσύνη, στόμφος, στομφώδη (στομφάζοντα) ῥήματα, ἀλαζονεία. ἀλαζόνευμα, νεανίευμα. jactance, θ. hablerie, θ. rodomontade, θ. gasconade, θ. ‖. 'να μὴν 'πῶ μεγάλον λόγον (φρσ. θεμελιωμένη εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ παγκόσμιον σχεδὸν ἰδέαν τῆς θείας νεμέσεως)! » Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν (Πλάτ.). »Νεμέσεως δὲ μὴ βάλοι βέλος! Ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια. » Ἀπέστω φθόνος· » Φίλη Ἀδράστεια (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). ‖. μὴ λὲς μεγάλο' λόγο'. » Νόμους Ἀδραστείας αἰδέσθητε· »Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον. ‖. συντυχαίνεις μεγάλα λόγια. »Γπερμαζᾷς γε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις (Λεκιαν.)· »Μήποτε, πάμπαν εἴκων ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν« (Ὀδ. Χ, 87, 88)· »Λίην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243)· (λέγει καὶ ὁ Βροῦτος πρὸ τῆς ἐν Φιλίπποις μάχης) »Νέος ὢν ἐγὼ, Κάσσιε, λόγον ἀφῆκα μέγαν« (, περὶ οὗ ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Κοραῆ).

Μεγαλούτσικος, η, ον. »Εὐμεγέθης, εὐαυξής. grandelet, assez grand, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μεγαλόφωνος, η, ον. » Μεγαλόφωνος, διάτορος, διαπρύσιος (ᾧ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ.) Στέντωρ χαλκεόφωνος. qui a une forte (grande) voix.

Μεγαλοφώνως, ἐπ. » Διαπρύσιον, διαπρυσίως, γεγωνείᾳ τῇ φωνῇ, μέγα τῇ φωνῇ (» Καὶ λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούσι,« Πλάτ. Ἔραστ.), διάτορον, ἐξάκουστον, ξεντορείως, γεγωνότερον, μεγαλοφώνως. à haute voix. ‖. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. »Ἐπιβοῶμαι (»Θεοὺς ἐπιβοώμενοι«, Θκδ.).

Μεγάλωμα. »Αὔξη, αὔξησις. aggrandissement.

Μεγαλωσιάνος. » Μεγιστὰν-ᾶνος

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(κυρ. εἰς τὸ πληθ. Οἱ μεγιστᾶνες.). les grands.

Μεθαυριν ὸς, ἡ, ὸν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ κτλ.) μετὰ τὴν αὔριον. celui (celle, ce, etc.) de l'après demain.

Μεθαύριον, ἐπ. »Ἐς τρίτην, μετὰ τὴν αὔριον. après demain, le surlendemain. ‖. ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνό, μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τ' ὀσπίτι 'μας. »Ἦν δ' αὔριον ἦῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιτο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρ.)«.

Μεθοκοπῶ, ῥ. ἀμ. »Μεθύσκομαι, κραιπαλάω, βαπτίζομαι, συμβολοκοπέω οἴνῳ (Γραφ.), συμβολοκοπῶν οἰνογλυφέω. faire débauche, crapuler. ‖. διότι καὶ 'γὼ εἶμ' ἕνας ἀπ' ἐκείνους 'που μεθοκοποῦσαν ἐχθές. »Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (Πλατ. Συμπ.).«

Μεθυσειὸ καὶ Μεθύσι. »Μέθη, παροινία (κυρ. ἡ ἐκ τῆς μέθης ἀταξία), μέθυσις, κραιπάλη. ivresse, θ. énivrement; crapule, θ. ivrognerie, θ. ‖. ὁ κρόκος (τὸ κραμβολάχανον, τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) ἐμποδίζει (κόφτει) τὸ μεθύσι. »Κρόκος (κτλ.) ἀκραίπαλός (ἀμέθυσός) ἐστι (Διοσκορ.). §. »Πότος, κῶμος. débauche (de table), θ.

Μέθυσμα. »Μέθυσις. énivrement.

Μεθυσμένος, η, ον. »Μεθύων, οἰνόληπτος. énivré, ivre. soûl. ‖. εἶνε μεθυσμένος. »Μεθύει. il est ivre (énivré).

Μέθυσος, η, ον (ὁ Τερκ. Μπεκρής).

Μεθυστακας ὁ »Οἰνόφλυξ-υγος, μέθυσος, οἰνόληπτος, κραιπαλῶν, πάροινος. ivrogne, crapuleux.

Μεθύστρα (συνεκδχ. ἡ μεγάλη ἀγηδάβα· διότι, καθὼς 'τῆς γύσουν κρασί, ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'της), θαλ. »Κόγχη (»Αἱ γα μὰν κόγγαι κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι, τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει, « Σώφρ. Γυναικ. παρ' Ἀθην. Γ'), κόγγος (ὁ), πελωρὶς, χηραμὶς (-μύς). pa(pe)lourde, θ. (εἰς τὰς Ἀθήνας ὀνομάζονται Κωδώνια).

Μεθῶ, ῥ. μετ. »Μεθύσκω, οἰνόω énivrer, soûler. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μεθύσκομαι, μεθύομαι, οἰνόομαι. s'énivrer, soûler. ‖. εἶμαι μεθυσμένος. »Μεθῶ. être pris de vin.

Μελανάδα (τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα). »Πελίδνωμα, πελίωμα, αἱμάλωψ καὶ μώλωψ (ὅταν ἔχῃ καὶ κοκκινάδα), ὑπώπιον (ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου), σμώδιγξ (ἡ). meurtrissure, θ. contusion livide, θ.

Μελάνη (ἡ). »Μέλαν (τὸ). encre.

Μελάνι (τὸ) θ. ‖. τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. »Θολὸς (ὁ Γαζ. λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς 'Ολὸς καὶ Νολὸς 'δὲν 'τὸ ἤκουσα). le noir de la sèche.

Μελανιάζω, ῥ. μετ. Πελιδνόω, πελιόω, πελιαίνω. meurtrir, rendre livide. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Πελιδνόομαι, πελιόομαι (-αίνομαι). devenir livide.

Μελάνιασμα. »Πελίωσις, πελιδνότης, πελιότης. lividité.

Μελανόνω, Μ. (θὰ) μελανώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Μελανωμένος), ῥ. μετ. »Μέλανι μολύνω (ὑπαίνω, μιαίνω). barbouiller (salir) avec de l'encre.

Μελανὸς, ἡ, ὸν. »Πελιδνὸς (»Πελιδνὸν τὸ βαρβάρως οὕτω καλούμενον μελανόν« Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. 133). livide.

Μελανοῦρι, 'ψ. »Μελάνουρος, μελανουρίς. oblade.

Μελάτον (κυρ. αὐγὸν, τὸ μετρίως ἐψημένον). »Ἡμιπαγὲς (Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. 'Οξ.). mollet.

Μελαγρινὸς, ἡ, ὸν. »Μελάγγρους -ου, μελάγγρως-ωτος. brun, basané, moricaud (οἰκ.).

Μελαψὸς, ἡ, ὸν. (εἰς τὴν Τοπογραφ. τοῦ Κοσμᾶ γράφεται Μελαμψός· »Τὸ κρέας τῆς γελώνης ὡς προβάτου ἐστὶ μελαμψὸν«), ἴδε Μαυρειδερός.

Μέλεγος (εἶδος ἀγριοκουκκουναρηᾶς), δ. »Μελία (ἀπὸ ἓν εἶδός 'του στάζει τὸ ἰατρικὸν Μάννα). melèze.

Μέλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Διαφέρει, μέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λει (μοι, σοι, αὐτῷ, ἐκείνῳ, ἡμῖν, κτλ.). importer. ||. 'δέν με μέλει, ἴδε Ἀδιαφορῶ. ||. μή σε μέλῃ. »Μηδέν σοι μελέτω· »Ἀμέλει (ἐπίρ.). ||. τί 'μᾶς μέλει; » Τί δ' ἡμῖν μέλει; » Τί πρὸς ἡμᾶς; ||. καὶ θαῤῥεῖς ὅτι μὲ μέλει διὰ τὸ ὄνομα; » 'Εμοὶ δὲ τοὔνομα οἴει διαφέρειν; crois tu que j'attache une grand importance au nom? ||. καὶ διὰ τὸ καλὸ' τῶν φίλων 'του 'δὲν 'τὸν ἔμελε καθόλου. »Τοῦ δὲ καλοῦ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος (Ξενοφ.).«

Μελένιος, α, ον. »Μελίτινος. de miel.

Μέλερη (διὰ τὸ χρῶμά 'της, ἡ) »'Ερυσίβη. ἴδε Καπνιά.

Μελετῶ ἔγω σκοπὸν, ἢ κατὰ νοῦν), ῥ. ἀμ. »Μέλλω, προτίθεμαι. se proposer, projeter, compter, méditer, faire son compte. §. (ἀναπολῶ τὸ μάθημά μου), ῥ. μετ. »Μελετάω-ομαι (Πλάτ. Φαῖδρ.). étudier.

Μέλι. » Μέλι-ιτος (τὸ). miel, ||. βρασμένος μὲ (τὸ) μέλι. »Μελίεφθος. cuit au miel. ||. γλυκὸς 'σὰν τὸ μέλι. »Μελιηδύς. mielleux. ||. ὅ,τι στάζει μέλι (μεταφορ.). » Μελισταγὴς, μελίῤῥυτος. doux, mielleux.

Μελίγγι (ἀπὸ τοῦ) »Μήνιγξ-ιγγος (κυρ. ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα). »Κρόταφος. tempe, θ.

Μέλισσα, ἔντ. » Μέλισσα(-ττα). abeille, θ. mouche à miel, θ. ||. ὅλαις ἡ μέλισσαις 'δὲν κάμνουν μέλι (παροιμ.). »Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι, ἴδε καὶ Μαχαῖρι. ||. μήτε τὸ μέλι, μήτε ταῖς μέλισσαις(παροιμ.). »Μήτε μέλι, μήτε μελίσσας.

Μελίσσι (κυρ. τὸ μάζωμα καὶ τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, καὶ μεταφορ. τὸ ἄπειρον πλῆθος). »Σμῆνος (τὸ), ἑσμὸς, μελίσσιον-ττιον (Ἀριστοτ.). essaim.

Μελισσουργὸς) , π. (εἶνε πάμ-
Μελισσοφάγος (πολλα εἴδη). »Αἰγιθαλὸς(-λλος). croque-abeille, guêpier. (ὁ Ἀριστοτ. διακρίνει τρία εἴδη, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλήτερον εἶνε ὁ) »Σπιζίας, σπιζίτης, σπίζα, (τὸ ἴδιον ἴσως μὲ τὴν) πιπὼ (τοῦ ἰδίου φιλοσόφου). Μέροψ. mésange, ἴδε καὶ Καλογρήτσα καὶ Πίπιζα.

Μελισσόγορτον (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ἐλέγετο Μελισσοβότανον), φ. »Μελισσό-(ττό)φυλλον, μελίφυλλον, μελίταις-(τταις)να καὶ μελίκταινα, μελίτεια (Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 25), μέλινον. melisse, θ. citronelle, θ. poncirade, θ. ||. —τὸ ἄγριον, φ. »Βαλλωτὴ, πράσιον τὸ μέλαν.

Μελισσῶνας (ὁ). » Μελισσών. l' endroit qui contient les ruches.

Μέλλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Μέλλει. devoir. ||. τί μ' ἔμελλε 'να πάθω! » Τί μοι παθεῖν ἐπέπρωτο (εἵμαρτο, ἀπέκειτο)! quel sort m'était reservé! ||. μὲ μέλλουνταν λοιπόν. »'Εμελλεν ἄρα· »Ἀπέκειτό μοι.

Μελόπητα. » Μελικηρὶς, μελίκηρον, κηρίον μελίσσειον (Εὐαγγ.). rayon (gateau) de miel.

Μένω (τὸ ἄλλ. Ἀπομένω, προφ. κοιν. Μνέσκω καὶ Μνήσκω), Μ. (θὰ) μείνω, ῥ. οὐδ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ. »Λείπομαι, κατα(ὑπο)λείπομαι, περίειμι, μένω (μεταγ.). rester, demeurer ||. 'να 'τὸ βράσῃς 'ως οὗ 'ν μείνῃ τὸ 'μισό'. » Ἔψειν ἕως ἂν λειφθῇ τὸ ἥμισυ. ||. ὅ,τι μ' ἔμεινε διὰ παρηγορίαν, μοῦ τὸ ὑστέρησαν. »Ὅ,τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς ψυγαγωγίαν, ἀφείλετο. ||. ἔμεινε 'ς τὸν τόπον(φρσ.), ἴδε Τόπος. ||. ἔμεινε δυὸ 'μέραις εἰς τὴν πόλιν. »'Επαυλισάμενος δύο ἡμέρας τῇ πόλει· » Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ δύο ἡμέρας (Γρφ.). « ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔμειναν μονάχοι. » Γενόμενοι δὲ μόνοι κατ' αὐτούς. ||. 'μᾶς μένει τῶρα. »Λείπεται δι' ἡμῖν ἤδη· »Λοιπὸν οὖν ἡμῖν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ. (Ἰσχρ.). « ||. ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοὺς ὑγιεῖς εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ λάθη, ποῦ ἔμεινε πλέον διὰ τοὺς ἀῤῥώστους (φρσ.). »Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἂν ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο (Γσλην.).« ||. ᾧ ἂν 'δὲν ἦν' αὐτὰ, ποῦ ἔμεινε πλέον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὰ ἄλλα; »Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλων (Ἀριστ.).« ||. μένω 'πίσω (ἡ) κατόπι'. »Ἀπολείπομαι, ὑστερέω, ἐλλείπω, ὑπομένω (» 'Εν δὲ τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς, ὑπέμειναν ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, « Εὐαγγ.). rester en arrière, arriérer.

Μερὶ (ἀπὸ τοῦ) »Μηρίον (ὑποκορ. τοῦ) μηρός. cuisse, θ.

Μεριά. »Μέρος. endroit, parti.

Μερίδιον (τὸ ἄλλ. Μερτικόν). »Μερὶς, μοῖρα, μέρος (τὸ), μόριον, κλῆρος. part, portion, θ. partage. ||. δίδω καὶ σένα μερίδιον. »Μεταδίδωμι (» Κοινωνέω) καί σοι τούτου. faire part. ||. ἔχει καὶ 'κεῖνος μερίδιον. » Μέτεστι κἀκείνῳ· »Κἀκείνῳ μετόν· » Μετέχει κἀκεῖνος. il a part, il participe. ||. δύο μερίδια (ἡ) διπλὸν μερίδιον. »Διμοιρία. ||. 'τὸ ἐχώρισεν εἰς τέσσαρα (δέκα χχ.) μερίδια. » Τετραχῇ (» Δεκαχῇ κτλ.) διεῖλε.«

Μερικοὶ, αἱς, ὰ (εἰς τὸ πληθ. μόνον). »"Ενιοι, εἰσὶν (καὶ ἐν. ἔστιν) οἳ (αἵ, ἅ, ὧν, κτλ.) (»"Ην δὲ τῶν σταθμῶν οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνε, « Ξνφ.). certains, quelques. ||. μερικὰς μὲν πόλεις ἐκυρίευσε, μερικὰς δὲ λεηλατεῖ. » "Ας μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ (Δμ. Π. Στεφ.).« ||. εἰς μερικὰ μέρη. » "Εστιν ἧ· »"Εστιν οὗ.

Μερμῆγκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μυρμῆγκι κτλ.

'Μεροδοῦλι, 'Μεροκάματον, 'Μερομίσθι . » 'Ημερήσιον (μίσθωμα), ἡ μερομίσθιον. journée, θ. ||. 'μεροδοῦλι-'μεροφάγι (φρσ.). » 'Ημερόβιος δίαιτα. vivre au jour la journée (au jour le jour).

'Μερόνυκτον (ἀντὶ) « 'Ημερόνυκτον (» Μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας, « Τζέτζ. Εἰς 'Ησιόδ. 'Εργ. 613). »Νυχθήμερον, ἡμερονύκτιον (Βασίλ.). espace de vingt quatres heures. ||. εἰς ἓν ἡμερόνυκτον (εἰς 24 ὥρας). » 'Εν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ (Ἱπποκρ.).« ||. τριάντα 'μερόνυκτα. » 'Ημέρας τριάκοντα καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.).«

'Μερόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »'Ημερόω (κυρ. μωρὸ' παιδὶ ὅταν κλαίῃ). »Μειλίσσω, ἐκμειλίσσω(-ομαι). appaiser un enfant qui crie.

Μέρος (τὸ). » Χώρα, γωρίον. endroit; côté; contrée, θ.; partie, θ. §. sens, ἴδε καὶ Τόπος. ||. Ἐστάθηκαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ᾧ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. »Στάντες, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν. ||. ἀπὸ δυὸ μέρη. » Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν. ||. καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη. »'Εκατέρωθι. ||. εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. »'Οποτέρωσε, ὁποτέρωθι. ||. εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. »Οὐδετέρωσε. ||. εἰς ὀλίγα (πολλὰ, μερικὰ, ὅλα τὰ) μέρη, εἰς κάθε μέρος, κτλ. ἴδε Εἰς ||. εἰς μερικὰ δὲ μέρη τῆς Βαρβαρίας εὑρίσκεται καὶ χουρμαδηά. » Τῆς δὲ Διβύης ἔν τισι μέρεσιν ὁ φοῖνιξ (Θεοφρ. Φυτ. Δ').« ||. ἐγύρισε πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. » Πολλὴν τῆς Εὐρ. ἐπελθών.« ||. εἰς ἄλλο δὲ μέρος ἀναφέρων ὁ Καλλίμαχος ὀνομασίας 'ψαριῶν, λέγει. »'Εν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων Καλλίμαχος ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν (Ἀθήν. Ζ')», ||. εἰς κάποιον μέρος. ἴδε Κάπου. ||. εἰς χίλια μέρη (φρσ. ὑπερβολ. ἀντὶ τοῦ, Εἰς πολλὰ, παραπολλὰ, ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα). »Μυριαχοῦ. §. (μεταφορ.) ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς (τῆς μητρὸς, κτλ.). » Πρὸς (» Τὰ πρὸς) πατρὸς (μητρὸς) κτλ., πατρόθεν (μητρόθεν κτλ.). ||. ὅσον τὸ ἐκ μέρους μου. » Τοὐμὸν μέρος· »Τὸ γ' ἐπ' ἐμοί. quant à moi.

Μερσινὴ, δ. » Μύρρινος (ὁ), μυρσίνη ᾧ μυρρίνη, μύρτος (ἡ). myrthe.

Μερσίνι (ὁ καρπὸς τῆς μερσινηᾶς). »Μύρτον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα), μυρτὶς (ἡ). baie de myrthe.

Μερσίνι, 'ψ. ἴδε Μουρουνα.

Μερτικὸν (ἀπὸ τοῦ Μεριτικὸν τὸ τῷ Μερίτῃ ἀνῆκον, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν Μεριτικὴν, ὡς ἐπίθετον γεωργουμένης γῆς, ἀναφέρει ὁ 'Ησύχιος ἐν λέξει Θῆς), ἴδε Μερίδιον.

'Μέρωμα (ἐκ τοῦ) »'Ημέρωμα (κυρτῶν μωρῶν παιδιῶν ὅταν κλαίουν),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Μείλιξις. **l'action d'appaiser un enfant.**

Μέσα (τὰ). (»Ἔπειτα σικύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγγρίμπτοντα,« Ἀρετ. περὶ τῶν καθημερ. νοσ. 1, 5. 125—127), ἴδε Μέση. ‖. πονοῦν τὰ μέσα μου. » Τὴν ὀσφῦν ἀλγέω, καὶ (μονολεκτ.) ὀσφυαλγέω. ‖. πόνος εἰς τὰ μέσα. »Ὀσφυαλγία. **mal des reins.**

Μέσα, ἐπ. (τοπ.). »Ἔνδον, ἐντὸς, ἔσω ἢ εἴσω, ἐν, εἰς (μόνον ἐν συνθέσει). **dans, dedans.** ‖. ἀπὸ μέσα. »Ἔνδοθεν, ἔσωθεν. **en (par) dedans, intérieurement.** ‖. πλειὸ μέσα, ἴδε Παραμέσα. ‖. πολλὰ μέσα. »Ἐσωτάτω, ἐνδοτάτω. **très avant dans l'interieur.** ‖. περνοῦστε τὴν σαγίστην μέσ' ἀπὸ τὸ δακτυλίδι. »Διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν διϊέναι. ‖. ἐπερνοῦσαν μέσα ἀπὸ τοὺς πύργους. »Διὰ τῶν πύργων μέσων διῆσαν (Θκδ.). **en les traversait par leur centre.** ‖. τὸ μέσα. »Τὸ ἐντὸς (ἔνδον, ἔσω). **interieur, interne.** ‖. γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. » Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς,« Ἀρστ. ‖. καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ πινακιοῦ, ἴνα καθαρισθῇ καὶ τὸ ἔξω. »Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται ᾖ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν (Εὐαγγ.). « ‖. τὸ μέσα τοῦ σπιτιοῦ (τοῦ καραβιοῦ, τοῦ βαρελιοῦ, ᾖ ἐν γένει τοῦ περιέχοντος). »Κῦτος (τὸ), ἐμβαδὸν (τὸ). **capacité.**

§. (Χρον.) μέσα εἰς τριάντα 'μέραις. »Εἴτω τριάκοντα ἡμερῶν (Ἐρμαγ.)«, ἴδε καὶ Εἰς.

Μεσάζων. »Μεσίτης. **médiateur, entremetteur.** ‖. γίνομαι μεσάζων, ἴδε Μέση.

Μεσάνυκτα (τὰ). » Μέσαι νύκτες, τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τῆς νυκτὸς τὸ ταθερώτατον, μεσονύκτιον. **minuit.** ‖. μεσάνυκτα (ἐλλειπτ. προθ.), ἐπ. » (Τῆς) νυκτὸς ἀκμαζούσης. »Μεσονύκτιον. **en plein minuit.**

Μέση. » Μέσον. **milieu, l'entre deux.** ‖. καὶ ὅταν φθάσουν εἰς τὴν μέσην τοῦ ζενοῦ. »Γενομένους κατὰ μέσον τὸν πόρον. ‖. εἰς τὴν μέσην τῆς ἀγορᾶς. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ (Δημοσθ.). « ‖. βάλλω εἰς τὴν μέσην, ἴδε Βάλλω καὶ Ζώνω. ‖. αὐτοὺς δὲ 'τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσην. »Μέσους δὲ αὐτοὺς ἔταξεν. ‖. »Ὅσα ἔγω, 'τὰ βάλλω ὅλα 'στὴ' μέση'. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω,« Ξεν. Οἰκ. Ζ', 13. ‖. ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Ἀνάμεσα. §. ἡ μέση τοῦ σώματος (ἡ ὁποία καὶ Μέσα, οὐδετ. καὶ πληθ. λέγεται). »Ὀσφῦς-ύος (ἡ), διάζωμα. **le milieu du corps.** ‖. 'τὸν ἔπιασ' ἀπ' τὴ' μέση'. »Μέσον λαβὼν (περιλαβών). **il le prit à fois de corps.** §. (μεταφορ.) ἐμβαίνω 'στὴ' μέση' (ἵνα φιλιώσω συμβιβάσω, χ.). »Μεσιτεύω. **intercéder, intervenir, s'interposer.** ‖. ἐβγαίνω 'ς τὴ' μέση' (ἀφ' οὗ ἤμεν προτοῦ κρυμμένος). » Εἰς μέσον ἰών· »Ἐν τῷ μέσῳ (φανερῷ) ἐμαυτὸν παρέγω. ‖. ἐβγαίνω 'ς τὴ' μέση' (ἀποδείγνυμαι ὅτι εἶμαι κακοποιός). »Φωράομαι (κυρ. ἐπὶ κλοπῆς), ἐλέγχομαι, ἐξελέγγομαι. **être convaincu.** ‖. ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐκ μέσου (» Ἐκ ποδῶν) γίγνομαι (τίθημι ἐμαυτόν)· » Ἐξίσταμαι ἐκ τοῦ μέσου ‖. ἐβγάζω 'ς τὴ' μέση' (πρᾶγμα κρυμμένον). »Φωράω, ἐλέγγω, ἐξελέγγω. **découvrir; convaincre; surprendre.** ‖. ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην. »Ἀναιρέω ἐκ μέσου (Δημοσθ.)· »Ἐκ ποδῶν ποιέομαι (τίθημι-εμαι)· » Ἀποσκευάζομαι ('Ηρωδ.). **s'en défaire.**

Μεσημέρι (»Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;« Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 21). » Μεσημβρία, μέση ἡμέρα, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. **midi.** ‖. ἕως τὸ μεσημέρι »Μέχρι μέσα ἡμέρας (Θκδ.)«. ‖. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι, ἴδε Κοιμοῦμαι. ‖. σηκόνεται ἀπὸ τὸν ὕπνον μεσημέρι (ἢ) τὸ μεσημέρι (ἐλλειπτ. προθ.). »Μεσημβρίας ἐγείρεται. ‖. ᾖ μεσημέρι ἂν σηκωθῆς. » Κἂν ἔργῃ μεσημβρινός. ‖. 'μέρα-μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα.

Μεσημεριάζω (ἀπρσ.). »Μεσουρανέω. **il se fait midi.**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μεσημέριασμα. »Μεσουράνησις.

Μεσημεριανός, ἡ, όν } »Μεσημ-
Μεσημεριάτικος, η, ον } βρινός. de (du) midi.

Μεσιακὸς) ἡ, όν. »Μέσος. moy-
Μεσιανὸς en, du milieu, qui tient le milieu ||. μεσιακά. »'Εξ ἡμισείας. ||. δουλεύω τὸ χωράφι (δίδω τὰ πρόβατά μου κτλ.) μεσιακά.« (Θὴς, λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὁ) γῆν μεριτικὴν ἐργαζόμενος.« §. ἴδ. Μέτριος.

Μεσίτης. » Μεσίτης, βραβευτής. Προξενητής. mediateur-trice, entremetteur (ὁ τῶν πραγματευτῶν, ὁ αὐτὸς καὶ) courtier.

Μεσοδόκι (τὸ μεγάλο' δοκάρι, ὅ,-που βάλλεται δίπλα εἰς τὰ κτίρια, ἵνα κρατῇ τὴν πατωσιάν). » Μεσόδμη. entrait.

Μεσόκοπος, η, ον. »Μεσῆλιξ, μεσοκόπος, μεσο(σαι)πόλιος, (μεταφορ.) ἐν μεσημερίᾳ τοῦ βίου (Συν.). entre deux âges, de moyen âge. ||. μεσόκοπη γυναῖκα. »Μέση καὶ κεχριμένη τῇ ἡλικίᾳ ἥδη (Κέδ. Πίν.)«.

Μεσολάβησις. »Μεσιτεία. entremise, θ. intervention, médiation.

Μεσολαβῶ, ῥ, οὐδ. » Μεσιτεύω, βραβεύω. intervenir, s'interposer.

Μέσον (τὸ), ἴδε Τρόπος. ||. μὲ τὸ μέσον τοῦ τάδε. »Διὰ τοῦ δεῖνος. par le canal (l'entremise, l'interposition) d'un tel.

Μεσότριθος, η, ον, ἴδε 'Μισότριθος.

Μεστόνω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Μεστόω (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ γεννήματα). »Ἀδρύομαι, ἀδρύνομαι (»"Ωστε μήτ' ἀδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρις ἄνθης μόνον ἀφικνεῖσθαι, « Θεόφρ.), συνίσταμαι. parvenir en pleine maturité.

Μεστὸς, ἡ, ὸν } (ἡ λέξις διεσώ-
Μεστωμένος, η, ον } θη μόνον διὰ τὰ γεννήματα, τὰ 'πωρικὰ κτλ.). » Ἀβρὸς, συνεστηκὼς (»'Επιγενομένου δὲ χρόνου, καὶ ὥσπερ ἥδη συνεστηκότων [τῶν καμάτων], « Θφρ.). plein, mûr, mûri.

Μέστωμα (τῶν καρπῶν). » "Αδρυνσις (Ἀριστοτ. ἢ Θεοφρ.). maturité.

Μετὰ (προφ. κοιν. Μάτὰ), πρόθ. (Σημαίνουσα, ἐν μὲν συνθέσει, δευτέρωσιν, ἐπαναδίπλωσιν ἢ μεταβολὴν, ἐν δὲ συντάξει, τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου: καὶ εἰς μερικὰς μόνον φράσεις τὸ ὁμοῦ, καθὼς Μετὰ 'μένα, Μετὰ σένα, Μετὰ κεῖνονα, ἀντὶ Μετ' ἐμοῦ, Μετὰ σοῦ, Μετ' ἐκείνου), ἴδε Μέ. ||. μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἴδε Χαρά. ||. (Ἀπ' αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ μόριον Μὲ), ἴδε Ξανὰ, καὶ "Υστερα. ||. μετὰ 29 χρόνους. » 'Ενὸς δέοντος τριακοστῷ ἔτει (Θουκ.)· «"Ετεσιν ἑνὸς δέουσι τριάκοντα ὕστερον«.

Μεταγγίζω, ῥ. μετ. »Ἀγγίζω, κατ-('δι, -μετ) αγγίζω, μετεράω, κατασταμνίζω (κυρ. ἀδειάζω τὸ κρασὶ εἰς βωκάλια). transvaser, reverser, soutirer.

Μετάγγισμα. »Μεταγγισμός. soutirage.

Μετάδοσις (ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων). »Μετάληψις. communion.

Μεταλαβαίνω, Μ. (θὰ) μεταλάβω, ῥ. μετ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερουργοῦντος). »Μεταδίδωμι τῶν θείων (τῶν ἀγράντων κτλ.) μυστηρίων. communier. §. ῥ. ἀμ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ κοινωνοῦντος). »Μεταλαμβάνω (»Κοινωνέω) τῶν θείων (τῶν ἀγράντων, ἁγ.) μυστηρίων, προσέρχομαι (πλησιάζω) τοῖς θείοις (κτλ.) μυστηρίοις. communier, faire ses pâques (ses dévotions, son bon jour).

Μεταλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταμφιέννυμι, μεταμπίσχω (Πλάτ.). faire (donner à) changer d'habit. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μεταμφιέννυμαι, μεταμπίσχομαι, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια (Ξεν.). changer d'habit.

Μετάνοια (ὠνομάσθη παρὰ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν ἡ) »Γονυκλισία (ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὡς δεῖγμα χριστιανικῆς μετανοίας), πρόπτωσις (Γρφ. Μακκαβ. Β'). génuflexion.

Μετανοιόνω, ῥ. αὐδ. ἴδε Μετανοῶ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μετάνοιωμα. » Μεταμέλεια, μετάμελος (ὁ), μετάνοια, μετάγνωσις. répentir.

Μετανοῶ, ῥ. ἀμτβτ. » Μεταμέλειμαι, μεταμέλομαι, μεταγινώ(γνώ)σκω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω, γνωσιμαγέω (κυρ. ἐπὶ πολεμούντων). se repentir, ἴδε καὶ Ἀλλάζω. ||. τὴν ἄλλην ὅμως ἡμέραν εὐθὺς (ὡς ἄν'να) 'τὸ μετενόησαν. »Τῇ δὲ ὑςεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς,« Θουκ. ||. θὰ 'τὸ μετανοιώσῃς (φρσ. ἐν εἴδει φοβερισμοῦ). » Οὐ χαιρήσεις. ||. (σᾶς λέγω βεβαίως ὅτι ὀγλίγωρα) θὰ τὸ μετανοήσετε. »Ἤ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν«, Ἀρστφν. ||. (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται καὶ τὸ Μεταεῖδα, ἀντὶ τοῦ Μετενόησα).

Μεταξᾶς, ᾶ (ὁ). »Σηρονήματος μεταβολεύς. ouvrier ou negociant en soie.

Μετάξι. » Σηρικὸν νῆμα (Ἀῤῥ. Ὁ Στράβ. 'τὸ ὠνόμασεν ἁπλῶς) Σηρικὸν, μέ(μά)ταξα (Πρκοπ. Ἱστορ. Γοτθ.), βόμβυξ-υκος (ὁ). soie, θ. ||. τὸ φόρεμά 'της ἦτον μετάξι (συνεκδοχ. ἀντὶ Μεταξωτὸν, ἢ ἀπὸ μετάξι). »Βόμβυξ ἦν τὸ γιτώνιον (Ἀλκίφρ. Ἐπιστ.).« ||. μετάξι τῆς ἀλεπούς, φ., ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μεταξωτὸς, ἡ, ὁν. » Σηρικὸν ὕφασμα, ἐσθὴς Σηρικὴ, βομβύκινος, ὁλοσηρικὸν (κυρ. τὸ ὁλομέταξον, καθὼς τὸ Τουρκ. Πεμπεζάρι, τὸ Τζαμφέσι taffetas], τὸ Ἀτλάζι [satin] κτλ.). etoffe de soie, θ.

Μεταπιάνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Συλλαμβάνω, συναντιλαμβάνομαι. prêter les mains (secours), assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ.

Μεταπούλημα. »Ἀνά(»Μετά)πρασις, καπηλεία. revente, θ.

Μεταπουλημένος, η, ον. »Παλίμπρατος. revendu, de revente.

Μεταπωλητὴς-ήτρα (ὀἄλλ. Ματραπάζης). » Ἀνα(»Μετα)πράτης-τρια, κάπηλος (διαφ. τοῦ) μεταβολεὺς, παλιγκάπηλος, παλιμπράτης (Συνεσ. Ἐπιστ.). revendeur, regratter. ||. κάμνω τὸν μεταπουλητὴν, (ἢ) εἶμαι μεταπωλητής. »Καπηλεύω, παλιγκαπηλεύω. exercer (faire) le metier de revendeur.

Μεταπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀνα(»Μετα)πιπράσκω, ἀναπωλέω (Πολυδ.), μεταβάλλομαι. revendre.

Μετασάλεμμα. » Μετακίνησις. remuement.

Μετασαλεύω, ῥ. μετ. » Μετακινέω. remuer, §. ῥ μέσ. αὐτοπ. ἴδε Σαλεύω.

Μετατοπίζω, ῥ. μετ. »Μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω, μετατίθημι, μεταίρω, μεθίστημι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος, καθὼς καὶ τὸ) μετοικίζω (καὶ τὸ) μετανίστημι. deplacer, transposer, transporter. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μεθίσταμαι, μεταβαίνω, μεταίρω (»Μετῆρεν ἐκεῖθεν,« Εὐαγγ.), μετοικέω, μεταχωρέω, ἐκτοπίζω (Ἀριστοτ.). changer de place. » Μετανίσταμαι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). emigrer.

Μετατόπισμα (ἐνεργ.). » Μετάθεσις, μετακόμισις, μετακομιδή. §. (παθ. ἢ αὐτοπαθ.) » Μετοίκησις, μετοικεσία, μετάβασις, μετάστασις, μεταχώρησις, ἐκτοπισμός. déplacement. »Μετανάστασις (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigration.

Μεταφύτεμα. » Μεταφυτεία, μεταφύτευσις, μεταμόσχευσις. transplantation.

Μεταφυτεύω, ῥ. μετ. » Μεταφυτεύω, μεταμοσχεύω. transplanter, déplanter.

Μεταχειρίζομαι, Μ. (θὰ) μεταχειρισθῶ (ἀόρ. Μεταχειρίσθηκα, ὁ παθ. πρκ. τῆς μτγ. Μεταχειρισμένος), ῥ. ἀποθ. » Χράομαι. προσφέρομαι, ὁμιλέω. employer, s'en servir, user. ||. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. »Σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι. ||. 'να μεταχειρίζεται τὸ ἄλογον καθὼς πρέπει. » Ὀρθότατα ἴππῳ προσφέρεσθαι (Ξενφ.)«. ||. (ἐπὶ γυν.) 'τὴν μετεχειρίσθη. »Ἐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γρήσατο αὐτῇ. il en jouit, il en abusa.

Μεταχείρησις. » Χρῆσις. usage, emploi.

Μεταγειρισμένος, η, ον (κυρ. φόρεμα), ἴδε Μισότριβος.

Μεταχύνω, ῥ. μετ., ἴδε Μεταγγίζω καὶ Ξαναχύνω.

Μέτρημα καὶ Μετρημός. » Κατα-(»Δια)μέτρησις, μέτρησις. mesurage. §. » Κατ(»Απ)αρίθμησις. dénombrement, énumération.

Μετρητὰ (κυρ. ἄσπρα). » Κέρμα (τὸ). (argent) comptant.

Μέτρια, ἐπ. »Μετρίως, συμμέτρως. suffisamment, modiquement, médiocrement. ||. κρέας βρασμένον (»ψημένον) μέτρια. » Μετρίως ἔχον ἐψήσεως (ὀπτήσεως).

Μετριάζω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι, κολάζω, μετριάζω, θεραπεύω. modérer, tempérer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀνίεμαι, κολάζομαι, μετριάζω. se tempérer. ||. διότι ἡ ἁλμύρα (τῆς γῆς) μετριάζει, ὅταν ἑνωθῇ μὲ ἁνάλατα πράγματα, εἴτε ξηρὰ, εἴτε ὑγρά. »Ἡ γὰρ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, καὶ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς.

Μέτριος, α, ον. »Σύμμετρος, μέτριος, συμμέτρως (μετρίως) ἔχων. modéré, tempéré; médiocre; moyen. §. modique, raisonable. ||. εἶνε μέτριος. » Μετρίως (»Συμμέτρως) ἔχει· »Μετριάζει.

Μέτρον (πρόφ. καὶ Μέτρος). »Μέτρον. mesure, θ. dimension, θ. §. Ἀριθμός. compte, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. δίδω μὲ τὸ μέτρον. »Ἀριθμῷ (»Πρὸς ἀριθμὸν) παραδίδω μι· »Διαμετρέω τινί. ||. παίρνω μὲ τὸ μέτρον. »Διαμετρέομαι (Ξενοφ. ἐν Δημοσθ.). par (en) compte. ||. τὸ δὲ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα 'να 'τὸ μοιράσθουν ὄγι μὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὸ ζύγι. » Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι (Πλούτ.). » ||. ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περιπατοῦσαν μὲ λογαριασμὸν καὶ μὲ μέτρον (μεταφορ.). » Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντες (Πλούτ.).« §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά). »Ἀμφορεὺς, γοεὺς καὶ γόος (ἐγωροῦσε 12 κοτύλας ἢ ξέστας 6), μετρητὴς (ἔπαιρνε 12 γόας, ἤτοι 120 λίτρας). métrète, θ. mesure, θ.

Μετρῶ (μονέδαν, ἀνθρώπους, τὸ διῃρημένον δηλ. ποσόν. »Μετράει ἢ 'ξαναμετρᾷ, καὶ μετρημοὺς 'δὲν εἶχαν,« Ἅσμα δημοτ.), ῥ. μετ. » Ἀριθμέω, κατ(ἀπ)αριθμέω. comptet, énumérer, nombrer ||. 'να μὴ 'ξεύρῃ καθόλου 'να μετρᾷ, οὔτε 'να 'μπορῇ 'να λογαριάζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. » Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὢν (Πλάτ. Νομ.). « §. (γῆν, πανὶ, σιτάρι, τὸ συνεχὲς δηλ. ποσόν). » Μετρέω, κατα(δια)μετρέω. mesurer, prendre les dimensions. §. (συνεκδοχ. πληρόνω εἰς μετρητὰ, ἢ ἐπὶ χεῖρας, Τουρκ. Πεσίνι). » Καταβάλλω, κατατίθημι, ἀπαριθμέω, ε'σφέρω. payer en argent comptant. ||. κ' ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι, πρῶτα ὁ θεὸς, δι' ὅσα μὲ δανείσῃς, ἢ ἄλλην πολὺ μεγαλητέραν χάριν 'νά σε κάμω, ἢ τὰ ἄσπρα 'να σοῦ μετρήσω, ἂν 'μπορέσω. » 'Εγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἢν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι (Ξενοφ. Κυρπ.).« §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κρίνω, Λογαριάζω, Στοχάζομαι): θὰ 'τὸ μετρήσῃ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. ποιός σε μετρᾷ διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ψηφῶ.

Μέτωπον (τὸ ἄλλ. Κούτελον, καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα Γλέφαρον). » Μέτωπον. front.

Μέτωρον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χωρατᾶς, κτλ.

Μὴ (προφ. καὶ Μὴν), ἐπ. (ἀπαγορ.). ὦ Μή, μὴ οὐ, μὴ οὐγί. ne, ne pas. ||. μὴ λέγῃς τέτοιον λόγον. » Μὴ λέγε· » Εὐφήμει, ἴδε καὶ Λέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γω. ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ 'τὸν ἐχθρεύωμαι. »Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν. je ne puis m'empêcher de le haïr. ||. ποιὸς ἄνθρωπος 'μπορεῖ, υἱοὺς θεῶν 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς 'να μὴν πιστεύῃ; »Τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή;

Μηγάρι (προφ. ᾧ Μηγάρις), μόρ. (διστακτ. ἐκ τοῦ) » Μηγὰρ (κατὰ πρόσληψιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Μήπως.

Μηλιὰ, δ. » Μηλέα. pommier.

Μῆλι (τὸ), ἐργ. (χειρουργ.). »Μήλη (ἡ), σμίλη, σμίλιον, καθετήρ. sonde, θ. ||. βάλλω τὸ μῆλι (εἰς τὴν πληγήν). » Μηλόω-άω (Ἱπποχρ.). sonder.

Μῆλον, 'πωρ.»Μῆλον. pomme, θ.

Μῆνα (ἴσως ἐκ τοῦ) » Μῶν, = Μήπως (»Μῆνα βουβάλια σφάζονται, μῆνα θεριὰ μαλόνουν; « Ἄσμα δημοτ.). est-ce que?

Μῆνας (ὁ). » Μὴν-ηνός. mois. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, κτλ.) μῆνες. » Τρίμηνον (τετράμηνον, κτλ.). trimestre. ||. εἶνε 'ς τὸν μῆνά 'της (ἡ ἐγγαστρωμένη). »Πρὸς (»'Επί,»'Εν) τῷ τίκτειν (τεκεῖν) ἐστιν. elle est à son terme. ||. εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν 'γγαστρωμένη. » Κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη,« Λουκ. ('Εταιρ. Διαλ.). ||. εἶνε τῶρα ἓξ μηνῶν. »Καὶ οὗτος ἤδη μὴν ἕκτος αὐτῇ,« Εὐαγγ.

Μηνιάτικον. » Μηνιαῖον (μίσθωμα). mois, ἴδε καὶ Μισθός.

Μήνυμα. » Μετάπεμψις, μετάκλησις. l'action de mander (faire venir), ἴδε καὶ §. Εἰδοποίησις.

Μηνῶ (δίδω εἴδησιν), ῥ. μετ. »Μηνύω. mander, faire savoir à. ||. 'τοὺς παρεκάλουν δι' ἐκείνα, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχον μηνύσῃ ᾧ οἱ φίλοι 'των ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα. »'Εδέοντο τούτων, ὧν περ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν,« Θκδ., ἴδε καὶ Εἰδοποιῶ. §. (στέλνω καὶ φέρνω τινά). » Μεταπέμπομαι, μεταλέομαι. mander, faire venir, envoyer chercher. ||. μ' ἐμήνυσαν καὶ 'πῆγα (ἦλθα). » Μετάπεμπτος ἀφικόμην.

Μήπως, ἐπ. (διστακτ.). »Μή, μήτι, μήποτε. de peur, que, si. ||. φοβοῦμαι μήπως. » Δέδια μή. ||. ἐφοβούμουν μήπως ἦτον (ἦνε). »'Εδεδίειν μὴ εἴη. ||. πρόσεχε ἔμως μήπως σὲ γελάσῃ. » Ἀλλ' ὅρα μή σε διακρούσηται· (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. φοβοῦμαι μήπως 'δὲν ἠξεύρομεν. »Δέδοικα μὴ λελήθαμεν. §. ἐπ. (ἐρωτημ.) » Μὴ γάρ; μή τι; μῶν; μή ποτε; est-ce que? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; Μή τι ἐγώ εἰμι (Εὐαγγ.);« est-ce moi?

Μήτε, ἐπ. (ἀρν. ᾧ ἀπαγορ.) »Μήτε, οὔτε, μηδὲ, οὐδέ. ni. ||. διότι μήτε αὐτὸ 'δὲν εἶν' ὀλίγον. » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν (Συνεσ.).«

Μητέρα. » Μήτηρ - μητρὸς, τεκοῦσα. mère, θ., ἴδε καὶ Μάννα.

Μητρυιά. »Μητρυιά. belle-mère, marâtre (ἐπὶ κακοῦ).

Μητρυιός. » Πατρωὸς ᾧ Πατρυιὸς, μητρυιός. beau-père.

Μιὰ, ἀριθμ. (θηλ. τοῦ "Ενας). » Μία-ᾶς. une, ἴδε καὶ "Ενας. ||. μιὰ φορὰ', ἴδε Φορά. ||. 's τὴ' μιὰ' (γιὰ μιὰ', μὲ μιὰ'), ἐπ. » Ἅθρόως (-ον), συλλήβδην, διὰ μιᾶς. tout d'un coup (ἀπαράλλακτα 'τὸ λέγουν καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα: Μιᾷ κοπανιᾷ, ὡς ἂν εἴποι τις, μεταφέρων τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον:) » Μιᾷ πληγῇ. §. ἀντων. (ἀόρ.). » Τίς-ινός. une, certaine, ἴδε καὶ Κάποιος.

Μικραίνω, Μ. (θὰ) μικραίνω, ῥ. μετ. »Μι(»Σμι)κρύνω, μειόω, ἐλαττόω, συστέλλω. apetisser, rapetisser, diminuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μι(»Σμι)κρύνομαι, μειόομαι, συστέλλομαι. apetisser, rapetisser. ||. μίκραιναν ἡ 'μέραις. » Βραχύτεραι ἑαυτῶν ἐγένοντο. les jours sont décrus (diminuèrent).

Μικροκάμωτος, η, ον. » Μικροφυὴς, μικρογλάφυρος, μικρομελὴς. mignon.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μικρὸς, ἡ, όν. » Μι(»Σμι)κρὸς, βραχὺς, ὀλίγος. petit.

Μικρότερος, η, ον. » 'Ελάσσων (-ττων), μείων. plus petit. §.(κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Νεώτερος, ὑστερογενὴς, ὀπλότερος γενεᾷ (ποιητ.). cadet, ἴδε καὶ Μεγαλήτερος.

Μικρούτσικος, η, ον (προφ. καὶ Μικκούτσικος, ἀναλογώτερον ἴσως μὲ τῶν Δωριέων τὸ) » Μικκὸς καὶ Μικκύλος. mignon, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μίλι (τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον), ἴδε Μῆλι.

Μίλι (μέτρον διαστήματος 'Ρωμαϊκὸν, περιέχον συνήθως 1000 σχεδὸν γεωμετρικὰ βήματα, ἑπτά-μιση [ὀκτὼ, ὀκτὼ ᾗ ἓν τρίτον στάδια, 14 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου. Τὸ Ἰταλικὸν εἶνε τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς Γεωγρ. μοίρας, τὸ 'Ελληνικὸν τὸ 8ὸν). »Μίλιον (Λατιν.), στάδιον (τὸ 'Ολυμπιακὸν περιεῖχεν 610 πόδας). mil. || ἑκατὸ' μίλια τόπον, ἑκατὸ' μίλια μακρυὰ (φρσ. ὑπερβολ.). »Παρασάγγας ὅλους. à cent lieues.

Μιλιοῦνι, ἀριθμ. »'Εκατὸν μυριάδες. million. ||. δύο (τρία, τέσσερα, δέκα κτλ.) μιλιούνια. • Διακόσιαι (»Τριακόσιαι, » Τετρακόσιαι, » Χίλιαι) μυριάδες. ||. εἴκοσι (τριάντα, σαράντα, ἑκατὸ') μιλιούνια. »Δισχίλιαι (»Τρισχίλιαι, » Τετρακισχίλιαι, Μύριαι) μυριάδες, μυριακισμύριοι. ||. διακόσια (τριακόσια, τετρακόσια, χίλια) μιλιούνια. » Δισμύριαι (»Τρισμύριαι, »Τετρακισμύριαι, »'Εκατοντακισμύριαι) μυριάδες.

Μίμησις. »Ζῆλος, μίμησις. imitation.

Μιμητής. »Μιμητής. imitateur.

Μιμοῦμαι, Μ. (θὰ) μιμηθῶ (ἀόρ. 'Εμιμήθηκα), ῥ. μετ. » Μιμέομαι, ζηλόω. imiter; copier; singer (γελ.); contrefaire (ἐπὶ κακοῦ).

'Μισάδι (εἶδος μέτρου). »'Ημίτομον καὶ »'Ημιτόμιον. moitié.

'Μισαποθαμένος, η, ον. »'Ημιθανὴς, ἡμιθνὴς-ῆτος, ἡμίθνητος. demi-mort.«

Μισερὸς (ὁ Τουρκ. Σακάτης. 'Ο Κορ. 'τὸ γράφει Μυσερὸς, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Μῦτος· πιθανώτερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τοῦ "Ημισυς), ἡ, όν. » Πηρὸς, ἀνάπηρος, λελωβημένος, πεπηρωμένος, ἠκρωτηριασμένος. estropié.« » Νώθρουρος (κυρ. ὁ ἀνίκανος πρὸς τεκνοποιΐαν). impotent.

Μισερόνω (Τουρκ. Σακατέβω), ῥ. μετ. »Πηρόω, ἀναπηρόω (Πλάτ.), ἀκρωτηριάζω, κολοβόω, αἰκίζομαι, λωβάομαι. estropier.

Μισεῖδι. » Σημεῖον μορφῆς, χαρακτὴρ προσώπου. trait (de visage).

Μισεύω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀναχωρῶ.

Μισθός. » Μισθός. paye, θ. salaire, traitement; loyer (ἐργάτου), appointement (ἀξιωματικοῦ κτλ.); pension; gage (δούλου); » Μισθοφορά. solde (στρατιώτου), θ. » Δίδακτρα (αὐτὴ ἡ κατάληξις συνηθίζεται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μισθοδοσίας) καὶ διδασκάλια (διδασκάλου). honoraires. ||. 'παίρνω μισθόν. » Μισθὸν φέρω (ᾠμονολεκτ.) μισθοφορέω, μισθοδοτέομαι. ||. δίδω μισθόν. » Μισθὸν φέρω, μισθοδοτέω.

'Μισογενωμένος, η, ον. »'Ημιγενὴς (Θφρ.). à demi mûr.

'Μισοκαμμένος, η, ον. »'Ημίωλεκτος, ἡμίκαυτος. à demi brûlé.

'Μισοκοῖλι (τὸ ἄλλ. Μισοβάτσελον), (εἶδος μέτρου). »'Ημιμέδιμνος. minot.

'Μισόκοπος, η, ον, ἴδε Μεσόκοπος.

'Μισοξουρισμένος, η, ον. »'Ημιξύρητος. à moitié rasé.

'Μισοπνιγμένος, η, ον. »'Ημίπνικτος. à moitié étouffé ou noyé.

'Μισὸς (ἀντὶ "Ημισος, καθὼς εὑρέθη εἰς τρεῖς ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδος. » Καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔσστω τὰς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔσστω τοῦ προσστάντος, «), ἡ, όν. » "Ημισυς -εος καὶ -ους, -εια, -υ. demi. ||. τὸ 'μισόν. » Τὸ ἥμισυ, τὸ ἡμίτομον. la moitié. ||. 'μισὸ' περισσότερον (τοῦ ὅλου, ὅσο' εἶνε δηλ. καὶ τὸ 'μι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σὸν ἀκόμη', καθὼς τρία ἀντὶ δύο, ἓξ ἀντὶ τεσσάρων, δεκαπέντε ἀντὶ δέκα, κτλ.). » Ἡμιόλιον (» Ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά«). ||. 'μισὸ' στρέμμα, 'μισὴ ὥρα, κτλ. »' μίπλεθρον, ἡμιώριον, κτλ. un demi arpent, une demi heure. ||. δυό-μισει 'δραγμαί. » Τρίτον ἡμίδραγμον (Δείναρχ.). ||. ἓξ-ήμισυ τάλαντα. »Ἕβδομον ἡμιτάλαντον. ||. ὀκτώ-'μισυ τάλαντα. »Ἔννατον ἡμιτάλαντον (κτλ. εἰς τὸ ἐνικὸν, διότι εἰς τὸ πληθ. ἀλλάζει ἡ σημασία, παρ. χαρ.): ||. ἕνα-'μισυ τάλαντον. » Τρία ἡμιτάλαντα (Ἡρόδ.). ||. δυό-'μισει' ὠκάδες. » Πέντε ἡμιμναῖα· »Πέντ' ἡμίχοα (Ἀριστοτ.). §. ἕνα βαρέλι κρασὶ, ὄχι γεμάτον 'ως ἐπάνω, ἀλλὰ 'μισὸν (ἢ) 'ως τὴ' μέση'. »Βίκος οἴνου ἡμιδεής. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ τὴν Διὰ, ἢ μὲ τὸ Ἡμι, καθὼς:) 'μισανοίγω. »Διανοίγω. entrouvrir. ||. μισοφαγωμένος. »Ἡμίβρωτος. presque (ou à demi) rongé (mangé), κτλ.

'Μισοστιγμὴ (ἀντὶ Μεσοστιγμή). »Διαζολὴ, ὑποδιαστολὴ, ὑποστιγμὴ, κόμμα. virgule, θ. ||. βάλλω ταὶς μισοστιγμαίς. »Ὑποζίζω, ὑποδιαστέλλω (τὸν λόγον).

'Μισοτελειωμένος, η, ον. » Ἡμιτελής. qui n'a pas été achevé (accompli), qui n'est fait qu'à demi.

'Μισότριβος, η, ον (κυρ. φόρεμα). » Ἡμιτρίβης, μεσοτρίβης, *χρηστὸς (»Καὶ τὰ ἱμάτια γρηςὰ μεταβάλλεσθαι,« Θεοφρ. χαρ.). (habit etc) usé.

'Μισοφαγωμένος, η, ον. » Ἡμίβρωτος, ἡμιβρὼς-ῶτος. à demi mangé (rongé).

'Μισοφέγγαρον (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ἡ) »Ἡμιφαὴς ἡ Ἡμίτομος ἡ Διχότομος ἡ Ἀμφίκυρτος (σελήνη), (ἡ ἄλλ.) ἡμισέληνος. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζεται ἡ νέα σελήνη, τὸ Μεσοσέληνον, κατὰ τὸ γλωσσάρ. τοῦ Στεφ., ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Μηνοειδὴς (» Γίνεται γὰρ ἐξ ἀφεγγοῦς μηνοειδὴς, καὶ κατὰ ἀπόκρουσιν πάλιν ἀπὸ διχοτόμου μηνοειδὴς,« Κλμ.). croissant. ||. ὡσὰν 'μισοφέγγαρον. » Μηνοειδῶς, ἐν ἡμικυκλίου (τόξου) σχήματι. en forme de croissant.

'Μισοφούστανον. » Κολόβιον (σώζεται ἡ λέξις ε'ς τὴν Χίον), ἡμιφάριον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ, 318), ὑποδύτης, ἐπιγονατὶς, ἔγκυκλον. jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.

'Μισοψημένος, η, ον. »Ἡμίοπτος, ἡμίεφθος. à demi cru.

Μιτάρηὰ) , ἐργ. (ὑφαντ.) »Ἀρκά-
Μιτάρι) νη(-λη), καῖρος (τὸ), καίρωμα. lisse, θ.

Μιτάρωμα. » Μίτωσις, μίτωμα, καίρωμα. l'action de passer la trame par la lisse.

Μνῆμα (τὸ). »Τάφος, μνῆμα, μνημεῖον, τύμβος (ποιητ.), σῆμα (ποιητ. κυρ. ἡ κολώνα 'που ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους διὰ σημάδι). tombe, θ. tombeau, sepulcre.

Μνήσκω (τὸ ἄλλ. Μνέσκω), ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Μόδι (ἐκ τοῦ) » Μόδιος (εἶδος μέτρου), ἴδε Κοιλόν.

'Μοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε 'Ομοιάζω.

'Μοιάξι(στ)μον. »'Ομοιότης, ἐμφέρεια, ἔμφασις. ressemblance, θ.

Μοῖρα, ἴδε Τύχη. ||. ἦτον τῆς μοίρας μου, ἴδε Γραφτὸν καὶ Μέλλω. ||. μαύρη μοῖρα (μεταφορ. ἡ κακὴ καὶ ἐναντία, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) »Μέλαινα κῆρ. §. (συνεκδοχ. τὸ προφήτευμα τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας, ὅθεν) 'νά σε 'πῶ τὴ' μοῖρά' σε. »Μοιρολογέω-ομαι (Γλωσσαρ.).

Μοιράζω, ῥ. μετ. »Διανέμω, διαδίδωμι, νέμω, μερίζω, διαμερίζω (Εὐαγγ.). partager; distribuer, répartir, départir, faire le partage; dispenser. ||. μοιράζω μὲ λαχνόν. » Διακληρόω. distribuer au sort, adjuger par la voie du sort. ||. μοιράζομαι (μὲ ἄλλον ἕνα τι), ῥ. μέσ. » Μερίζομαί τι πρός τινα, νέμομαι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Δημοσθ. Φορμ.). ||. 'τὸ μοιράσθηκαν μὲ λαχνόν. » Διεκληρώσαγτο. ||. (τί ἔκαμε); μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασίν 'τους, ἢ 'τὴν ἔχουν μαζῆς; »Μεμερισμένος ἐςἰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία ἐστὶν αὐτοῖς (Δημοσθ.); « ||. 'να 'τὰ μοιρασθῶμεν ἴσια. »Ἰσομοιρεῖν ἡμῖν αὐτῶν (Δημοσθ.).

Μοιράσι, ἴδε Κληρονομία.

Μοιρασιά } . » Διανομὴ, νέμησις
Μοίρασμα } (»Διαφορᾶς αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ νεμήσει τοῦ χωρίου, « Ἰσαῖ. Ἀςυφ.), νομὴ (Δημοσθ. Φορμ.), διανέμησις, διάδοσις, μερισμὸς, διαμερισμὸς (ὁ Πολυδ. 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). partage, distribution, repartition, dispensation. ||. μοίρασμα μὲ λαγνόν. » Δια(» Ἐπι)κλήρωσις. distribution par la voie du sort. ||. μοίρασμα κρέατος. »Κρεωδαισία, κρεανομία. ||. μοίρασμα γῆς. »Γεωδαισία (κτλ. κατ' ἀναλογίαν).

Μοιραστής. » Διανομεύς. distributeur, dispensateur.

Μόλεμμα (κυρ. τὸ τῆς πανούκλας). »Μόλυσμα λοιμικόν. contagion, pestilence.

Μολεμμένος, η, ον. »Λοιμώττων. pestiféré, empesté, contaminé.

Μολεύω. (κυρ. ἐπὶ πανούκλας), ῥ. μετ. » Λοιμεύω. empester, contaminer, infecter.

Μόλις, ἐπ. »Μόλις(γις). à peine. ||. μόλις καὶ μετὰ βίας » 'Υπὸ βίας καὶ μόλις (Πλουτ. Ποπλικ.).« ||. μόλις ἔχομεν φθάσει εἰς τὴν Τροιζῆνα καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια, ἴδε Ἀκόμη'.

Μόλωμα. »'Ενδόμησις, πρόσχωσις.

Μόλος. »Προκυμαία, προκύμαιον. môle.

Μολόνω, ῥ. μτβτ. » Προσχωννύω (-γώννυμι).

Μολόγα, φ. »Μαλάχη καὶ μολόχη. mauve, θ.

Μολυβάκι. »Μολύβιον, μολιβίδιον. un petit morceau de plomb.

Μολυβένιος, α, ον. » Μολύ(λί)βδινος, μολυ(λι)βδοῦς(-βοῦς). de plomb, qui est fait de plomb.

Μολυβήθρα (τῆς κανδήλας), ἴδε Φιτρί. §. (τὸ μολύβι τῆς βόλτας). »Μολύ(λί)βδαινα, μολυβὶς καὶ μολυ(λι)βδὶς. masse de plomb qu'on attache à la ligne (de pêcheur).

Μολύβι, μέταλλ. » Μόλυ(λι)βδος καὶ Μόλυ(λι)βος. plomb. §. (συνεκδοχ. τοῦ τουφεκιοῦ), ἴδε Βόλι.

Μολυβοκόνδυλον, »Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ), (ὁ Ἰουλιανὸς ἔχει:) χρωστὴρ μόλιβος, (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φίλιππος 'τὸ ὠνόμασε περιφραςικῶς) »Γυρὸν (ἀλλοῦ 'τὸν εἶπε Κυκλοτερῆ) κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς«, γραφὶς, ὑπογραφὶς, γραφεῖον, crayon. ||. οἱ διδάσκαλοι, ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη' καλοσυνηθισμένα 'ς τὸ γράψιμον 'τὰ κάμνουν ἀράδες μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. »Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι (Πλατ. Πρωταγ.).« (Σημ. 'Η τοιαύτη ὅμως ὑπογραφὴ πιθανὸν ὅτι ἐγίνετο μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, [καὶ τοιαύτη τῷ ὄντι ἦτον ἡ γραφὶς,] τὸ ὁποῖον ἀντὶ 'να χρωματίζῃ, ἐχάραζε μᾶλλον τὰς γραμμὰς, ὅθεν ἀναλογεῖ περισσότερον μὲ τὸ 'δικόν 'μας Χαράκωμα).

Μολυβόνω (σκεπάζω μὲ μολύβι), ῥ. μτβ. »Μολυβδόω. blomber, garnir de plomb.

Μολυβοσκέπαστος, η, ον. »Μολυβδωτός. plombé, garni de plomb.

Μολυβόγωμα, ὁρ. »Μολύ(λί)βδαινα. plombagine, θ. molybdène, θ. crayon. 2) (τὸ μουρτεσέγκι) » Διθάργυρος, κύανος ("Ομ. Ἰλ. Α, καὶ Παυσ.). litharge, θ. glette, θ.

Μολυβωτὸς, ἡ, όν, = Μολυβοσκέπαστος.

Μοναξιὰ (ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου. 'Ο Εὐςάθ. [Ἰλ. Α'.] προσπαθεῖ 'να δικαιολογήσῃ τὴν λέξιν, συνήθη εἰς τὸν καιρόν του). »Μονήρης βίος (δίαιτα), μόνωσις, μοναυλία, μονὰς ἐρημία (Εὐριπ. Φοιν.). vie solitaire. §. (συνεκδοχ. ὁ μεμονωμένος τόπος). » Ἀναχώρησις, ἀνα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κεχωρηκὼς τόπος. solitude. θ. retraite, θ.

Μοναστηράκι »Μονήδριον. (μεταγ.). petit couvent.

Μοναστῆρι (προφ. κοιν. Μαναστῆρι). » Μονὴ, μοναστήριον (μεταγ.). couvent, cloître, monastère.

Μοναχά. ἐπ. » Μοναχῇ (Ξενοφ.), μοναχοῦ (Πλατ.). seulement, ἴδε ᾠ Μόνον.

Μοναχικὸς, ἡ, όν. »Μονήρης, μονώτης, μοναχὸς (Διοδ. Σικελ.), μονὰς (ποιητ.). solitaire, détaché. ‖. 'σπίτι μοναχικὸν (μὴ συνεχόμενον δηλ. μὲ ἄλλα). »Περιάμφοδος (»Διάλαυρος) οἰκία. maison isolée. ‖. καΐκι μοναχικὸν (δηλ. ὄχι μὲ ἄλλους μαζῇ). » Ἰδιόστολον πλοῖον.

Μοναχὸς (προφ. κοιν. Μονάχος), ἡ, όν. » Μόνος. seul. §. unique. ‖. μοναχός μου (σου, 'του), μοναχή μου (σου, 'της), μοναχό'μα (σα, 'τα), μοναχοί(αἱς, ά)μας(σας, 'τας ἢ'των). »Αὐτὸς (ἡ,-ὸ,-οἱ,-αἱ, ἀ), αὐτόματος. de soi même, de son propre mouvement. (Μὲ τὸ Αὐτὸς ἐκφράζονται εἰς τὸ ἀργαῖον καὶ τὰ σύνθετα, καθώς: Αὐτοδίδακτος, Αὐτοκίνητος, Αὐτόκλητος κτλ.), ἴδε καὶ Ἴδιος. ‖. σκοτώθηκε μοναγός 'του (μὲ τὸ γέρι 'του δηλ.). »Αὐτὸς ἑαυτὸν διεχρήσατο· »Αὐτὸς ἑαυτῷ χεῖρας προσήνεγκεν· »Αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ἐγένετο· »Αὐτοχειρὶ (» Αὐτοχειρία) ἀπώλετο. il s'est tué de sa propre main. ‖. δουλεύω μοναγός μου. »Αὐτουργέω. ‖. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζε μοναγός 'του, ἴδε Αὐτός. ‖. διότι ἐκεῖνο, 'ποῦ ἐφωνάζετε ὅλοι σας, τῶρα ἔγινε μοναγό' του. » Νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον. ‖. αὐτὸ ἤθελε γένῃ μοναχό' του. »Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ἡμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἴδε καὶ Ἐγώ.

Μοναχοκόρη. » Μονογενὴς θυγάτηρ, (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο καὶ) ἐπίκληρος καὶ ἐπίδικος (διότι ἐκρίνοντο οἱ συγγενεῖς 'της ποιὸς 'να 'τὴν πρωτοπάρῃ καὶ μάλιστα ὅταν εἶχε πλουσίαν κληρονομίαν.). fille unique.

Μοναχοϋιός. »Μονογενὴς υἱὸς (,τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Μοῦνον τηλύγετον). fils unique.

Μονήμερα (τὴν ἴδιαν ἢ εἰς μίαν ἡμέραν), ἐπ. »Αὐθημερὸν, μονήμερον (»Ταῦτα μονήμερον τὸν χρησάμενον ἀναιρεῖ,« Ἄφριξ. [τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρος ἐξέφερε ποιητικώτερον:] »Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα,« Ἀλ. 400). le même jour, dans un seul jour.

'Μονοιάζω, ῥ. οὐδ, ἴδε 'Ομονοιάζω.

'Μόνοιασι' } , ἴδε 'Ομόνοια.
'Μόνοιασμα }

Μονοκόκκαλος, η, ον. »Μονόσεος. qui n'a qu'un seul os.

Μονοκόμματος, η, ον. »Μονήλατος. fait d'une seule pièce, (Παρβλ. Ἀτόφους).

Μονοκονδυλιά. » Μονογράμματον. monogramme.

Μονοκοῦπι. » Μονῆρες (πλοῖον), κέλης, δίκωπον, δίσκαλμον (κελήτιον), ἀκάτιον ἀμφηρικὸν (Θκδ. Δ', 67). esquif, batelet (qui n'a qu'une paire de rames).

Μονομιᾶς, ἐπ. (τροπ.), ἴδε Μιὰ (εἰς τὸ ‖. 'ς τὴ' μιά').

Μόνον (προφ. κοιν. Μόναι), ἐπ. » Μόνον, μόνως, μοναχῶς. seulement. ‖. ὄχι μόνον. »Οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι. ‖. μόνον ὅτι 'δέν. »Μονονοὺχ ἡ »Μονονουχί. ‖. μὲ τοῦτον μόνον τὸν τρόπον. » Οὕτω μόνως, (ἢ) » Μόνως οὕτως,« Πλάτ. ‖. διότι κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον ἠμπορεῖ νὰ ἦνε βεβαία ἡ εἰρήνη. »Οὕτω γὰρ ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία,« Ξεν. il n'y a que de cette manière que. §. σύνδ. (αἰτιολ.). »Ἀλλὰ γὰρ, κτλ. car. ‖. θὰ πεινάσῃς, μόναι σήκω. » Πεινήσεις, ἀλλ' ἐγείρου (Ἀριστοφ. Πλ.).«

Μονόξυλον (πλοῖον). » Μονόξυλον (Ἀριστοτ. Ζ. δ', 8. » Ἡ διὰ μικρῶν πλοιαρίων τῶν λεγομένων μονοξύλων,« Λέων Τακτ.), αὐτόξυλον (»Λεμβάδιόν τι ἀναβὰς, ὁποῖα πρὸς ταῖς ἀκταῖς ἐνταῦθα διασαλεύει αὐτόξυλα,« Ἰωάνν., Κίναμ.), αὐτοφυὲς (ἀκάτιον κτλ.). canot.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μονοπάτι (ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανδέκτας καὶ εἰς τὰ Τακτ. τοῦ Λέοντος· »Τὰς δὲ δημοσίας ὁδοὺς ἢ τὰ μονοπάτια μὴ ἀποκλειέτωσαν, ἀλλ' ἀνεωγμένα ἔστωσαν,«). »Ἀτραπὸς (ἡ), τρίβος (Ξενοφ.), πάροδος. sentier, défilé.

Μονοπέδαρος, η, ον. » Μονόπους. qui n'a qu' un pied.

Μονόπετρος, η, ον (κυρ. δακτυλίδι). »Μονόλιθος. solitaire.

Μονοπρόσωπον (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀναιβατόν). »'Ετεροποίκιλτον. brodé d'un seul côté.

Μονορρῦφι, ἐπ. »Ἀμυστί, ἀπνευστί, ἀθρόως, χανδόν, Σκυθῶν (Θρᾳκῶν) δίκην, τὸν Σκυθικὸν (Θρᾳκικὸν) τρόπον. d'un trait, d'un seul trait, tout d' une tire (d' un coup), d' une haleine. §. (μεταφορ.) ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥραις μονορρῦφι. »Τρεῖς ὥρας συνεχῶς ὑπνώσας. tout d'un somme; sans débrider.

Μονὸς (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Διπλὸς), ἡ, όν. »Ἁπλοῦς, μονομερής. simple. §. (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ζυγός). » Περιττός. impair. ||. μονὰ ἡ ζυγὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ τοῦ Ἀριστοφάν. [Πλοῦτ. 817] ἐλέγετο. »Ζυγὰ ἢ ἄζυγα). »Ἀρτιασμός, ἀρτιάζειν (τὸ). pair ou non. ||. παίζω ζυγὰ-ἢ-μονά. » Ἀρτιάζω (»Ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά . . ., ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν,« Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 817). jouer à pair ou non.

Μονόφθαλμος (ὁ χυδ. Γκαϐός). »'Ετερόφθαλμος, μονόφθαλμος, (καὶ περιφρ.) »Μὴ ἀκεραιούμενος τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν (Εὐσταθ.)«. borgne.

Μονόχορδη (λύρα), ὄργ. (μουσ.). »Μόναυλος λύρα, μονόχορδον. trompette marine, θ.

Μοράκι (προφ. καὶ Ἀμοράκι), κ. ἴδε Βατόμουρον.

Μόρικος, η, ον (χρῶμα). »Πορφυροῦς-οῦ (ὁ βαθύτερος ἢ) μελανοπόρφυρος (»Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ μέλαν. 'Εοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α', 482), ἰοβαφὴς (ὁ ἀνοικτότερος), (μόρικον ὑποθέτω καὶ τὸ) Ἀμόργινον (χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἐφιλονείκησαν οἱ λεξικογράφοι. Πιθανώτατον ὅμως ὅτι ἡ λέξις ἂν δὲν ἦνε ἡ αὐτὴ, ἔχει ὅμως μεγίστην συγγένειαν μὲ τὸ) »Μόρυχος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὁπ. τὸ πρόσωπον ἄλοιφαν μὲ τρύγα· ἂς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τὸ κοκκινόστικτον τοῦ Σύλλα πρόσωπον σατυρίζοντες οἱ Ἀθην., ἔγραφαν: »Συκάμινον ἔσθ' ὁ Σύλλας«). purpurin (ἄνθος κυρ.), violet, ἴδε καὶ Βυσσινύς.

Μοσχάγκαθον, φ. »Ἀκαρνα, ἀτρακτυλίς. chardon benit.

Μοσχαράκι. » Μοσχάριον. petit veau.

Μοσχαρήσιος, α, ον (κρέας κυρ.). »Μόσχειος. de veau.

Μοσχάρι (προφ. κοιν. Μουσκάρι), ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Μόσχαριον (Γραφ. ὑποκορ. τοῦ) μόσχος. veau.

Μοσχάτον (κρασί). »Ἀνθοσμίας (οἶνος). (vin) muscat ||. σταφύλι μοσχάτον, ἴδε Μοσχοστάφυλον.

Μοσχοβολῶ, ρ. οὐδ. »Μύρου ἀπόζω, ἥδιστον ἀπόζω, θεσπέσιον οἷον ὄζω, εὐωδιάζω, μυρίζομαι ('Ηλιόδ.). parfumer, sentir bon.

*Μοσχοβότανον (ἔκρινα εὔλογον 'να ὀνομάσω κοινῶς τὸ Τουρκ. Ἰνδρισαγλ), φ. »Γεράνιον (τὸ εὔοσμον), καρδάμωμον. géranium musqué.

Μοσχοθυμίαμα (τὸ Τουρκ. Μεντζουβὶ), ἄρ. » Στύραξ-ακος (ὁ) (ἴδε Στράϐ. Βιϐλ. ΙΒ'). benjoin (συγχέεται μὲ τὸ) sto(sty)rax.

Μοσχοκάρυδον, ἄρ. »Κάρυον (βασιλικὸν, μυρεψικὸν, Περσικὸν), (ἡ λέξις Μοσχοκάρυον, εἶνε μεταγ.). noix muscade.

Μοσχοκάρφι, ἄρ. (ἡ λέξις μὲ φαίνεται πολὺ προσφυεστέρα παρὰ τὸ) » Καρυόφυλλον. (ἴσως εἶναι καὶ τὸ) » Καρπίον (τοῦ Κτησίου). clou de girofle. §. (εἰς τὴν Κωνσταντινού-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πολιν ὠνομάσθη, διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων 'του, καὶ τὸ δένδρον) azedarah (ἐκ τοῦ γένους τῆς Μελίας).

Μοσχολίβανον, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μοσχολούλουδον, ἄνθ. ambrette (des jardins), fleur du grand seigneur. (Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζουν καὶ τὸ ἄνθος τῆς Γαζίας, ἴδε τὴν λέξιν).

Μοσχομυρίζω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μοσχοβολῶ.

Μοσχομυρωδάτος, η, ον, ἴδε Μυρωδάτος.

Μοσχομυρωδιὰ, ἴδε Μυρωδιὰ καὶ Μυρωδικόν.

Μοσχοπόντικον, ζ. » Ἰκτὶς ἡ Ἰνδικὴ (ἢ μοσχοφόρος). rat musqué.

Μόσχος, ἄρ. »Μόσχος (ἡ λέξις εἶνε νέα). musc.

Μοσχοσίτι, φ. » Αἰγόκερας (τὸ), βούκερας (τὸ), τῆλις-ιδος ᾧ-εως (ἡ)· (ὁ Βενδότης λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τιντηλῖνα). fenugrec.

Μοσχοστάφυλον, 'πωρ. »(Ἴσως ἡ) Βασιλικὴ ἄμπελος (τοῦ Πλινίου), μυροστάφυλον (Γεωπον.). raisin muscat.

Μοῦ, ἀντων. (πρωτότ. Α', προσώπου), ἴδε Ἐγώ.

Μουγγὸς, ὁ, ἡ, ὀν (ὁ ἄλλ. Βουβός· αὐτὸς κυρ. ὠνομάζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Κωφὸς (» Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφὸς, « Εὐαγγ.), ἠνεὸς καὶ ἐννεὸς, ἄλαλος, ἄφωνος, πηρὸς τὴν γλῶτταν, (εὑρίσκεται εἰς τὰ Ἱππιατρ. καὶ ἡ λέξις) Μογγὸς (ἐπὶ ὄνου. »"Εστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός«). (Συγγενὲς, ἂν ὄχι πορεφθαρμένον ἀπὸ, τούτου εἶνε καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Στεφ. τῷ Βυζ. Μυνδὸς, (τοῦ ὁποίου τὸ συγκριτικὸν » Μυνδότερος νεπόων, « μετεγειρίσθη ὁ Καλλίμαχος. Ἐντεῦθεν τῶν Λατ. τὸ mutus, καὶ ἐκ τούτου τῶν Γάλλ. τὸ muet. ‖. ὅσοι εἶν' ἀπὸ γεννησιμιοῦ 'των κουφοὶ, ἐκεῖνοι εἶνε χωρὶς ἄλλο καὶ μουγγοί. » "Οσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντως καὶ ἐννεοί (Ἀριστοτ. Προβλ.).«

Μουγγρὶ (ἐκ τοῦ) »Γογγρίον(»Γόγγροι τὰ γογγρία,« Σχλ. 'Οππ.), 'ψ. »Γόγγρος (ὁμοιάζει πολὺ τὴν Σμύρναν). congre.

Μουγγρίζω { κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ βῳδιοῦ κτλ.), ῥ. ἀμ. »Μυκάομαι. beugler, meugler, mugir.

Μούγγρισμα (κυρ. ἡ φωνὴ τοῦ βῳδιοῦ κτλ.). »Μυκηθμός. beuglement, meuglement, mugissement.

'Μουδιάζω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Αἱμωδιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀδόντων), ναρκόομαι(-άομαι). s'engourdir. ‖. 'μουδιάζουν τὰ 'δόντιά μου. » Γομφιάζω(-άω), 'ὀμφακιάω, ἀκάζω, αἱμωδέω, αἱμωδιάω-άζω (ὁ Ἱπποκρ. ἐπρόσθεσε καὶ) τοὺς ὀδόντας (, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τὸ 'μούδιασμα. 'Ο Ἱερεμίας ἔχει: »Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν [τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ εἶπεν] ἐγομφίασαν). agacer, cramper. ‖. 'μουδιάζει τὸ χέρι μου. » Νάρκη μου (κατὰ) τῆς χειρὸς καταγεῖται (Ἀριστοφ.).«

'Μούδιασμα (τοῦ κορμιοῦ), (ἀπὸ τοῦ) » Αἱμωδιασμὸς (κυρ. τῶν 'δοντιῶν). » Νάρκη, νάρκωσις. engourdissement, crampe, θ. ‖. 'μούδιασμα τῶν 'δοντιῶν. » Αἱμωδία, αἱμωδιασμὸς, τὸ αἱμωδιᾶν, γομφίασις, γομφιασμὸς, (» Γομφιασμὸν, μοδιασμὸν ὀδόντων,« 'Ησύχ.), τὸ γομφιᾶν. agacement.

'Μουδιάστρα, 'ψ. » Νάρκη. torpille, θ. crampe, θ. tremble, θ.

Μουλαρᾶς. » 'Ορεοκόμος. muletier.

Μουλάρι (ἐκ τοῦ Μυλώνιον. 'Ο 'Ετυμολ. 'τὸ γράφει Μωλάριον), ζ. » 'Ημίονος (ὁ καὶ ἡ), ὀρεὺς, γίννος. mulet (τὸ ἀρσεν.), mule (τὸ θηλ.), bardeau (τὸ ἐξ ἡμιόνου καὶ ἵππου).

Μουλλόνω (ἐκ τοῦ) » Μυλλαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λουφάζω.

Μουνουχίζω (κυρ. εἶνε 'Μνουχίζω), ῥ. μετ., ἴδε Εὐνουχίζω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μουνούχισμα, ἴδε Εὐνούχισμα.

Μουνοῦχος, ἴδε Εὐνοῦχος.

Μούντζα (ἡ), ἴδε Σφάκελα.

Μουντζόνω, ῥ. μετ. ἴδε Σφακελόνω.

Μουντζοῦρα, ἴδε Σβύσιμον.

Μουντζουρόνω, ῥ. μετ. »Ἀσβολόω, καπνιθαλόω, μέλανι (ἀσβόλῃ) μιαίνω (μολύνω, φύρω), »Ἐπιτιλᾷν τῆς μαρίλης (Ἀριστοφ.). barbouiller, ἴδε καὶ Σβύνω.

Μουντζούρωμα. »Ἀσβόλωσις. Γ' action de barbouiller, ἴδε ᾗ Σβύσιμον.

Μούντζωμα, ἴδε Σφακέλωμα.

Μουντὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Σκοῦρος.

Μουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

Μούργα (τὸ καταπάτι τοῦ 'λαδιοῦ), ἴδε Ἀμούργα.

Μούρη, ἴδε Πρόσωπον.

Μουρηὰ (ἡ 'μαύρη δουτιὰ), δ. »Μορέα. murier noir, ἴδε καὶ Συκαμινηά.

Μουρμούρα, ψ. »Μόρμυρος. morme, mormurot.

Μουρμούρα, ψ. »Ψιθυρισμὸς, ψιθύρισμα.

Μουρμουρητὸν, μορμορυγμὸς.

Μουρμούρισμα μὰς, τονθορυσμός. murmure, brédouillement. §. (συνεκδοχ. τὸ παράπονον). »Γογγυσμός. murmures, θ. πλ.

Μουρμούρης, ἴδε Γρυνιάρης καὶ Παραπονιάρης.

Μουρμουρίζω ἢ (ὀρθότ.) Μορμορύζω, ῥ. ἀμ. »Ψιθυρίζω, ὑποτονθορύζω, διαψιθυρίζω, ὑποψιθύρισμα, μυγθίζω (Πολυδ.), τονθορύζω, μορμύρω καὶ μορμυρίζω (ἐπὶ νεκροῦ κυρ.), γογγύζω. murmurer, gromeler, brédouiller, grogner, gronder, murmotter, parler entre ses dents.

§. (συνεκδοχ.), ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι.

Μοῦρον (τὸ 'μαῦρον δοῦτι), 'πωρ. »Ἄβρυνον, μό(μῶ)ρον ('Ησύγ. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν,« Διόδ. Σικελ. Α'). mure (noire), θ. ἴδε καὶ Συκάμινον.

Μοῦρος (εἶδος σπυριοῦ, 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων). »Θηρίωμα, (ἔτσι καὶ ὁ) τέρμινθος (τῶν ἀργαίων, ὁ ὁποῖος ὅμως κατὰ τὸν Γαληνὸν, 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ποδάρια). terminthe; (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε τὸ) »Σῦκον, fic; (ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ Ἰταλ. Λοῦπα). loupe, θ. (ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους 'τὸ ὀνομάζουν) σύκωμα καὶ (ἰδιωτικῶς) συκάμινον

Μουροῦνα (ἀπὸ τοῦ) »Μύραινα, 'ψ. (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ μεγάλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται κυρίως ἡ 'ψαρόκολλα καὶ τὸ γαβιάρι) »Ἀντακαῖος ('Ηρόδ. κατὰ διάλεκτον), ἢ » Σίλουρος (ὁ μέγας), estourgeon ἢ éturgeon (le grand), (ᾗ ἡ μικρότερη, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἢ ἁλατιστὴν, ἢ καπνιστὴν, ὑπὸ τὸ ὄνομα 'Ξυρύχι καὶ Μερσίνι). »Σίλουρος (ὁ ὀξύρυγγος ἢ μικρός). esturgeon ἢ éturgeon (le petit). ("Ενα εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρότατον, εἶνε ἡ Τσίγα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα).

Μουσάντερα (τὰ) καὶ (κατὰ συγκ.) Μουσάντρα (ἡ), τὰ ἀναμεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τῆς στέγης εὔκαιρα διαστήματα, ὅπου βάλλονται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. (Φίλος μου τις πεπαιδευμένος παρῆγεν ἀστειζόμενος τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ) »'Μεσάνδηρα. galetas.

Μούσκεμμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Μουσκεύειν). »'Εμ(»Δια)βροχὴ, 'ἀνάδευσις, δίεσις. mouillure, θ. humectation. §. infusion. §. (συνεκδοχ. τὸ μουσκεμμένον, καταβρεγμένον πρᾶγμα. "Οθεν:) ἔγινε μούσκεμμα. » Διάβροχος ἐγένετο. il se mit tout en eau, il est tout trempé. ||. βρεμμένος μούσκεμμα, ἴδε Μουσκεμμένος.

Μουσκεμμένος, η, ον. »Κάθυγρος, διάβροχος, δίϋγρος. mouillé, humecté. ||. ψωμὶ μουσκεμμένο' 's τὸ νερό'. »Ἄρτον ὕδατι δεδευμένον (Ξεν. Κυρουπ.).«

Μουσκεύω (ἀπὸ τοῦ Μοσχεύω), ῥ. μετ. » Δεύω, ἀναδεύω, δίημι (»'Ελαδίῳ ταύτην [τὴν ἀμίαν] διεὶς, « Ἀθ.), διαίνω, βρέχω (» Πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραμνα, βρέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξαντα κελεύουσιν ἐν νίτρῳ νυκτί, τῇ ὑστεραίᾳ σπείρειν ἐν ξηρᾷ,« Θεόφρ. Φυτ. Β'), ἐμ(δια,ἀπο)βρέχω, ἐναποβρέχω (Σημ. Σὴθ), φύρω. tremper, mouiller, humecter, faire tremper, impregner, imbiber, infuser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βρέχομαι, διαβρέχομαι (» Σῖτος διαβραγείς«), δίεμαι, κτλ. tremper, s'imbiber, baigner. §. (συνεκδοχ. = μεθοκοπῶ). »Βρέχομαι (»Βεβρεγμένος ἦχω καὶ κεκωθωνισμένος,« Εὔβουλ, παρ' Ἀθην. «). s'enivrer, se soûler.

Μούσκουλη (ἀπὸ τοῦ Λατιν. musculus, τὸ χορταράκι ὅ,που φυτρόνει εἰς ταῖς ὑγραῖς πέτραις καὶ εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων). »Βρύον, μνίον, φάσκον, φασκίς, λειχήν. mousse, hépatique (ἕνα εἶδός 'του).

Μουσμουλιὰ, ὁ. » Μέσπιλος (ἡ), μεσπίλη. neflier.

Μούσμουλον (ὁ Μοσχόπουλος 'τὸ γράφει Μούσπουλον), 'πωρ. »Μέσπιλον. nèfle, θ.

Μουσαντητόν. »Μυχθισμὸς, φυσίαμα, φυσιασμὸς (Ἀρετ. Προβλ. ΙΑ', 42). renîflement, reniflerie.

Μουσουνίζω, ῥ. ἀμ. » Μυχθίζω, μυσιάω, διὰ τῶν μυκτήρων πνέω (πνευστιάω), φυσιάω. renifler.

Μουστακᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μουστάκια). » Μυστάκων (ἐπωνομάζετο ἐπὶ Βλζαντινῶν Ἰωάννης τις, »διὰ τὸ τῆς ὑπερῴας γελύνης κατάκομόν«, λέγει ὁ Θεοφύλ. Ἰς. Μαυρικ.). qui porte de longues moustaches.

Μουστάκι (ἀπὸ τοῦ) »Μύσταξ (καὶ Δωρ.) Μάσταξ (κυρ. τὸ ἐπάνω χεῖλι), ὑπόῤῥινον. moustache, θ.

Μουσταλευριά. »Ἀθάρα (γλεύκους πεποιημένη), πολτὸς (γλεύκει ἐσκευασμένος), γλυκίνας (ἴσως ἐγράφ.) γλυκοίνας ('Ησύχ.). panade faite avec du moût.

Μουστόπητα. » Οἰνοῦσσα(-ττα), μάζα (γλεύκους πεποιημένη, γλεύκει δεδευμένη), (ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ τὸ) μουστάκιον (τὸ ὁποῖον ὁ Γαζῆς, ἀπὸ τοῦ Λατιν. mustacea, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν 'του). gateau fait de moût, ἴδε καὶ Κοφτοῦρι.

Μοῦστος. »Γλεῦκος (τὸ). moût.

Μουσχάρι, ζ., ἴδε Μοσχάρι.

Μοῦτος (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λατιν. mutus, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ 'Ελλην.) » Μυττὸς (ὁ ἄφωνος), ἴδε Μουγγός.

Μουτσοῦνα, ἴδε Προσωπίδα.

Μούτσουνον, ἴδε Πρόσωπον. §. μ' ἔκαμε μούτσουνα (φρσ. μεταφορ.), ἴδε Στραβοκυττάζω καὶ Στραβομουτσουνιάζω.

Μοῦχλα (ἐκ τοῦ Λατιν. Mucus, Mucor, ἡ πρασινώδης ὁμίχλη«, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. Ἴσως ἐπροφέρετό ποτε, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, μοῦσκλα, ἴδε Μούσκλη). »Εὐρὼς-ῶτος. moisissure, θ. chancissure, θ.

Μουχλιάζω, ῥ. αὐτοπ. »Εὐρωτιάω. moisir, chancir, se chancir.

Μπὰ, μόρ. (σημ. ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτ., ἐκ τοῦ) »Βᾶ! βαβαί! οὐά! ah, ab! oh! ἴδε καὶ Πὰθ, καὶ Ὦ.

'Μπαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε 'Εμβαίνω.

Μπαλαίνα (ἀντὶ) »Βάλαινα (Μακεδον. ἡ) Φάλαινα, 'ψ. ἴδε Φάλιανος. §. (συνεκδοχ. τὰ μουστάκια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι νομίζουν καὶ ὀνομάζουν κόκκαλά 'της). » Βαλαίνιον (ἀντὶ) Φαλαίνιον. baleine, θ.

'Μπαλόνω, ῥ. μετ. »Ἀκέσμαι (»Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων«), ἐπιῤῥάπτω. ravauder, rapiecer, rapieceter, rapetasser.

Μπάλσαμον(ἀπὸ τοῦ Φοινικ.Μπᾶλσαμῆν, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ,[περιφρ.] ὁ ἥλιος, διὰ τὸ λαμπρόχρουν καὶ ἀκτινωτὸν τῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου), ἰατρ. »Βάλσαμον (, τὸ περιφημότερον καὶ σπανιώτατον ἦτον καὶ εἶνε) τὸ Ἰουδαϊκὸν, ὀποβάλσαμον, βαλσάμινον (βαλάνιον) ἔλαιον. baume, θ.

Μπαλσαμόνω, ῥ. μετ. »Ἀρώμασι (»Δι' ἀρωμάτων) ταριχεύω (ἴδε 'Ηροδ. Β' καὶ Διόδ. Σικελ.). embaumer.

Μπαλσάμωμα. »'Η δι' ἀρωμάτων ταρίχεια. embaumement.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Μπάλωμα. »'Επίβλημα, ἐπίῤῥαμμα, ῥύτισμα (ἴδε εἰς τὸ Παράρτ. Οὐρούδισμα). ravaudage, capiecetage, ἴδε καὶ Διόρθωμα.

'Μπαλωματᾶς (ὁ Τυρκ. 'Εσκιτζῆς). »'Υπηρέτης, πολαιοῤῥάφος. ravaudeur.

Μπαμπᾶς (ὁ). »Πάππας (», 'Ηνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,« Ἀριστοφ. Εἰρ.). papa. ‖. (ἔχει ᾧ ὑποκαριστικὸν) μπαμπάκας. »Παππίον, παππίδιον, πατέριον. (mon) petit papa. ‖. λέγω (φωνάζω) μπαμπᾶ. »Παππάζω.

Μπάμπω (ὀνομάζεται εἰς τὴν 'Ελλάδα ἡ γρηά). »Βαυὼ (ἐλέγετο, καὶ ἐπροφέρετο ἴσως ἀπαράλλακτα, καὶ ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος), ἴδε ᾧ Βάγια.

'Μπέρδεμα, »Πλοκή, περιπλοκή, ἐμπλοκή. entortillement, entrelacement. §. (μετφορ. ἡ δυσκολία). »Πλοκή, ὄγλος πραγμάτων δυσδιεξίτητος, λαβύρινθος. embarras, embrouillement, confusion.

'Μπερδεμένος, η, ον. »Περίπλοκος, συγκεχυμένος (»Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν,« Πλάτ.). mêlé, entortillé, entrelacé. §. (μεταφ. ὁ δύσκολος). »Ποικίλος, πολύπλοκος. embrouillé, embarrassé, confus. ‖. ἀῤῥώστια 'μπερδεμένη, »Ποικίλον νόσημα. (maladie) compliquée. ‖. ἐμιλεῖ 'μπερδεμένα. »Ἀδιάρθρωτα φθέγγεται.

'Μπερδεύω (ἀπὸ τοῦ) »Περιδέω, ῥ. μετ. »Περιπλέκω, ἐμπλέκω, συγχέω. mêler, entortiller, enlacer, entrelacer. §. (μεταφορ.) »Περιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμπλέκω. brouiller, impliquer, compliquer, embrouiller, embarrasser, envelopper, compromettre. ‖. 'μπερδεύομαι. »Περιπίπτω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω (ἐνσείω) ἐμαυτὸν, ἐμ(περι)πλέκομαι. s'impliquer, s'engager, s'embarrasser, s'enchévetrer. ‖. εἰς τί κακὰ 'μπερδεύθηκα! » Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσικα!

'Μπήγω, ῥ. μετ. » Πηγνύω(-υμι), ἐμ(κατα)πήγνυμι, ἐγκρούω. enfoncer; planter, ficher. ‖. τὄμπηξε 'ς ἕνα κοντάρι. »Περιπείρας λόγχῃ (ἤ) περὶ λόγχην. l'ayant mis au bout d'une pique.

'Μπήξιμον. »Πῆξις, ἔμπηξις. enfoncement.

'Μπλάζω, ῥ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » 'Εμπλάσσω, ἴδε 'Εμπλέκω καὶ 'Μπερδεύω.

'Μπλάστρι. » 'Επίπλασμα, ἐπιπλαστὸν, ἔμπλαστον(-στρον), καταπλαστὸν, κηρωτὴ καὶ κηρωτόν. emplâtre.

'Μπλάστρωμα. »Κατάπλασις (Ἱπποκρ.). l'action d'appliquer un emplâtre.

'Μπλαγρόνω, ῥ. μετ. »'Εμ(»Προσ-»Κατα-, » 'Επι)πλάσσω(-ττω). appliquer un emplâtre.

'Μπλέκω (τὸ ἄλλ. 'Μπλάζω), ῥ. αὐτοπθ., ἴδε 'Εμπλέκω ᾧ 'Μπερδεύω.

'Μπόλι (ἀντὶ) » 'Εμβόλιον (, τὸ ἐμφυλιαζόμενον κλωνάριον. »Εἰς μεγάλον δένδρον δὲν προκόπτει τὸ μπόλι«, Γεωπον.), ἔνθεμα. greffe, ente, θ.

'Μπόλια (ἡ ἄλλ. Πετσέτα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »'Εμβολίς, ἴδε Σκέπη καὶ Φακιόλι.

'Μπολιάζω (» "Οσα δένδρα μπολιάσεις εἰς ὁμοιαν φύσιν, γίνονται ὀγλιγωρότερα, καὶ κάμνουν καρπὸν καλλίτερον«, Γεωπον.), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εμβολίζω, ἴδε Φελιάζω.

'Μπόλιασμα, ἴδε Φέλιασμα.

'Μπουκάλι (κυρ. ἡ μαύρη καράφα), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Βαυκάλιον, (ἀγγεῖον ὀστράκινον«, κατὰ τὸν Φιλοστόργ. » Τὰ λεγόμενα Βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.), βαυκαλὶς, βαυκαλία, βυκλιὸν ὑελοῦν (Διοσκορ.). bouteille, θ. caraffe, θ.

'Μπουλόνω, ῥ. μετ. » Περονάω, προσπερονάω, ἐνείρω. ficher.

'Μπούλωμα. »"Ενερσις. l'action de ficher.

Μπουμπούκι (ὁ Τουρκ. Κοντζὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τοῦ) »*Βόμβυξ-υκος (ὁ), » Κάλυξ, νύμφη (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). bouton. §. (τ' ὀμμάτι,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἡ φύτρα τῶν δένδρων). »Ὀφθαλμός. l'endroit par où sort le petit bourgeon des arbres.

Μπουμπουκιάζω, ῥ. ἀμετβ. (ἐκ τοῦ) » Βομβυκιάω. boutonner.

Μπουμπουνιάζω (εἶμαι πρησμένος. προφ. κοιν. Μπαμπουνιάζω), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Βουβωνιάω καὶ Βομβωνιάω, οἰδίσκω. s'enfler, avoir des tumeurs, bouffir, ἴδε ᾧ Πρήσκω.

Μπουμπούνιασμα (προφ. κοιν. Μπαμπούνιασμα, ἀπὸ τοῦ Βωβωνίασμα. bouffissure, θ., ἴδε Πρήξιμον.

Μπουμπουνίζω (λέξις πεποιημένη, κυρ. διὰ τὸν βρόντον τῶν νεφῶν), ῥ. ἀμ. » Βομβέω (κυρ. βοΰζω καθὼς ἡ μέλισσα κτλ.). gronder; bruire.

Μπουμπούνισμα (κυρ. ὁ κρότος τῆς βροντῆς). » Βόμβος (κυρ. ἡ βοὴ τῶν μελισσῶν, κουνουπιῶν κτλ.). bruissement.

Μπούμπουρας (ἀπὸ τοῦ) » Βόμβυρ (Δωρ. ὁ) βόμβυξ (, εἶδος σφήκας μεγάλης), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Μπουμπούτσης (» Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς πολλοῖς Βαβουτζίας ἢ Βαβουτζικάριος [ἐν ἄλλ. ὀρθότ. Βουβουτζικάριος], Σουΐδ.» Ἀνεπλάσθη γοῦν ἀπὸ τῆς Βαβοῦς,« Μ. Ἑλλ.). » Μορμὼ ᾧ Μορμών (»Φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια, « Ξεν.), ἴδε καὶ Στοιχειό'.

Μποῦφος (ἀντὶ) » Βοῦφος (ὅθεν ἡ παροιμ. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων), π. (νυκτ.). εἶνε ἕως δώδεκα εἴδη, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν μεταξὺ 'των ὀλίγην διαφορὰν, ἀδύνατον 'να προσδιορισθῶσιν ἐπ' ἀκριβές. Εἰ μὲν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὴν φωνήν 'του, αὐτὸς πρέπει 'να ᾖνε τῶν ἀρχαίων ὁ) » Βύας. bibou (cornu ou le grand). (Εἰ δὲ ἀπὸ τὸ σχῆμά 'του καὶ τὴν ἀνέκαθεν παροιμιώδη εὐήθειάν 'του, ὁ) » Ὦτος (» Λάρους καὶ Ὦτους τοὺς εὐήθεις φαμέν... καὶ ἡ κωμῳδία, σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, » Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη, « Εὐστάθ. Ὀδ. Ε. »Καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως; ἐκ τοῦ τυγόντος οἱ κωμικοὶ ὦτους καλοῦσιν Ἀθήν. Θ']). duc; (ἡ ὁ) » Νυκτικόραξ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). corbeau de nuit; (Τοῦ αὐτοῦ γένους εἶνε καὶ ὁ) »Ἀσκάλαφος, (καὶ ὁ) » Αἰγωλιὸς, (καὶ ἡ) » Στρίγξ-ιγγὸς, (καὶ ὁ) »Σκὼψ (ὁ μικρότατος ὅλων, καὶ συγγενόμενος πολλάκις μὲ τὴν Κουκκουβάγιαν. »Δοκοῦσι Σκῶπες εἶναι, ἃς Κουκούβας οἱ Ῥωμαῖοι φασίν... Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ὁ Σκὼψ μικρότερος εἶναι γλαυκὸς, καὶ ἐπὶ μολιβδοφανεῖ χρώματι ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα, δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερὰ, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 66). hulotte, θ. huette chouette καὶ chouette; duc (le petit), ἴδε καὶ Κλαψοποῦλι.

Μπρὲ, μόρ (κλητ.), ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ τὴν λέξιν Μωρός.

Μπρὸς, ἐπ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἔμπρὸς, ἢ μᾶλλον ἢ ἀρχ.) πρόθ. »Πρὸς (προφερομένη δασύτερον). ‖ (σημαίν. σύγκρισιν, καθώς:) μπρὸς τὰ τωρινὰ κακὰ, ὅ,τι ἐδοκιμάσαμεν προτήτερα, εἶνε ὅλα τίποτε. »Πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ,τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος καὶ μηδέν. en comparaison de nos maux présents, tout ce que nous avons souffert auparavant n'était que de rien, ἴδε καὶ Ἔμπρός.

Μπροστὰ, ἐπ. (χρον. καὶ τοπ.), ἴδε Ἔμπροστά.

Μπροστέλλα. »Λιά(»Περί)ζωμα, λέντιον (Λατ. linteum). tablier.

Μπροστινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἐμπροσθινός.

Μυαλός. » Ἐγκέφαλος (ἰδιαιτ. ὁ τῆς κεφαλῆς). cervelle, θ. cerveau. » Μυελὸς ᾧ Μυαλὸς (κατὰ τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ., ὁ τῶν κοκκάλων). moelle, θ. ‖. 'τὸ βράζω καὶ 'τὸ κάμνω μυαλὸ' (φράσ. ἀντὶ τοῦ, 'τὸ Βράζω πολὺ 'ως οὗ 'νὰ λυώσῃ,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'να μαλακώσῃ· ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ἕνας μάγειρος εἰς μίαν τῶν μὴ σωζομένων κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους:) »Εἶ0' ἑψῶν ποιῶ μυελὸν (Ἀθήν. Γ').

Μυδάκι, θηλ. » Μύαξ, μυάκιον, μυΐσκος. petite moule, θ.

Μύδι, θαλ. » Μῦς (ὁ θαλάσσιος, »Ὁ δὲ μῦς παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὁμύδιον «, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ, 89). moule (de mer), θ. cayeu ἢ cailleu (κοιν.). §. μύδι τοῦ ποταμοῦ. »Τελλίνη, ξιφύδριον. telline, θ. moule, θ.

Μυδότσιφλον. »Μυάκειον, κόγχος. coquille (de moule), θ.

Μυιάζω(κυρ. διώχνω ταῖς μυίγαις), ῥ. μετ. » Μυιοσοβέω. chasser les mouches, émoucher. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Ἀερίζω), ἴδε Ἀνεμίζω.

Μυιαστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς μυίγαις). »Μυιοσόβη, μυιοσόβιον. chassemouche, θ. émouchoir. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ) Ἀνεμιστῆρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Μυΐγα, ἔντ. »Μυῖα. mouche, θ. §. μυΐγα (ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ μέλισσα:). » Μυίας (οἱ γεωργικοί, λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτε δόξει αὐτοῖς, καὶ τὰς μελίσσας λέγουσιν, « Ἰλ. Β, 469). mouches à miel καὶ mouches (ἁπλῶς τὰς ὀνομάζουν καὶ οἱ Γάλλοι).

Μυιόγγιχτος, η, ον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) » Οἰστρηλατηθείς, οἰζρήλατος, οἰστροπλήξ. piqué par le taon. §. (κοινότερον ὅμως ὀνομάζεται ὁ) »Μικρόλυπος, δυσάνιος, εὐπαθής, (καὶ μεταφορ.) λινόπληκτος. tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.

Μυλλοκόπι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Μύλλος, κορακῖνος (ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν). mulet, surmulet, sortel.

Μυλόπετρα (ἡ πέτρα τοῦ μύλου). »Μύλη, μύλος ὀνικός, ὄνος, ὄνος ἀλέτης (Ξενοφ.) (κυρ. ἡ κάτω, ἡ ἀκίνητος). gîte, θ. »Ἀλετῶν, ἐπιμυλὶς καὶ ἐπιμύλιον (κυρ. ἡ ἐπάνω, ἡ στρεφομένη). meule (tournante ἢ courante), θ. §. (ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κάμνουν μυλόπετραν). » Μυλίτης (»Μυλίας) λίθος. pierre meulière ἢ de meulière, θ.

Μύλος, »Μύλων-ωνος καὶ »Μυλὼν -ῶνος(ὁ), μύλη, μύλος (»Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτὰ,« Παροιμ.). moulin. ||. γυρνῶ τὸν μύλον. »Μύλην ἐλαύνειν (περιελαύνειν, περιάγειν). faire aller la meule.

Μυλοχαράκτης. »Μυλοκόπος, μυλουργός. tailleur de meules.

Μυλωνάδικος, η, ον. » Μυλώνιος, μυλωθρικός. de moulin, qui apparient au moulin ou au meunier.

Μυλωνᾶς -οῦ. » Μυλωθρὸς - ωθρίς (»Μυλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος· οἱ δὲ ἰδιῶται Μυλωνᾶν«, Σουίδ.). meunier-ère. ||. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ (παροιμ.). »Οἶκοι (»Ἐν πόλει) λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ (πολέμῳ) δ' ἀλώπεκες. belle montre, et peu de rapport, ἴδε καὶ Κοῦκλα.

Μυντιλλὶ (ἄλογον μικροκάμωτον τῆς Μυτιλήνης), ζ. »Γίννος. bidet.

Μύξα. »Κόρυζα, μύξα, βλένα καὶ βλέννα, βλένος ἢ βλέννος (τὸ). morve, θ. ||. 'βγάλλω (φυσῶ) τὴ' μύξα' μου. » Ἀπομύττομαι. se moucher. ||. 'βγάλλω τὴν μύξαν (τοῦ παιδιοῦ). »Ἀπομύσσω(-ττω). moucher. ||. διατί ἡ παραμάννα σου σ' ἀφίνει μὲ τὴς μύξαις, καὶ 'δέν σε παστρεύει; »Διατί ἡ τιθή σε κορυζῶντα περιρᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον (Πλάτ. Πολιτ.);«

Μυξιάρης, α, ικον. »Κορυζῶν, κορύζης ἀνάπλεως, μυξόῤῥοος (Ἱπποκρ.), μυξώδης, βλεννὸς, βλεννώδης ἢ βλενώδης (καθὼς οἱ σάλιαγκοι καὶ μερικὰ 'ψάρια). morveux.

Μυξομάνδυλον. » 'Ρινόμακτρον. mouchoir, mouchoir de poche.

Μυρίζω (ἐβγάζω μυρωδιὰν), ῥ. ἀμ. » Ὄζω, ἀπόζω (»Κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος, «), πνέω (»Κρόκου πνέον,« Διοσκορ.«), ἀποπνέω. sentir, se faire sentir, répandre (ex-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

haler) une odeur, fleurer. ‖. ἐμύριζεν ὁλο' τριαντάφυλλα . » 'Ρόδων ὅλος ἰδώσει. ‖. 'μύριζε πουρνὸ-πουρνὸ' ὁλο' κρασί. » Ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων (Δουκιαν.).« §. (ἰδιαιτ. ἐβγάζω καλὴν μυρωδιὰν), ἴδε Μοσχοβολῶ. §. (καταχρ. ἐβγάζω κακὴν μυρωδιὰν), ἴδε Βρωμῶ . ‖. μυρίζει βούρκον . » Θινὸς ὄζει , « Ἀριστ. il sent la bourbe. §. μυρίζω ἢ μυρίζομαι (αἰσθάνομαι ἢ 'παίρνω τὴν μυρωδιάν.) . » 'Οσφραίνομαι, ἐσμάομαι. sentir, flairer, prendre (avoir) le vent. ‖. δίδω εἰς ἄλλον 'να μυρίσῃ. » 'Οσφραίνω , προσοσφραίνω , προσόζω . donner à sentir (à flairer).

Μυρικηὰ, ὁ. »Μυρίκη. tamaris.

Μυριόπλουτος, ᾱ, ον. »Βαθύπλουτος , ὑπέρπλουτος , μυριόλβος. millionaire.

Μυριστικὸς, ἡ, ὸν (ᾷ εἰς τὸ πληθ. Μυριστικὰ ὀνομάζονται κοινῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τὰ εὐώδη χορταρικὰ , μὲ τὰ ὁποῖα ἀρτύνονται τὰ μαγειρεύματα) . » Φύλλια (λέγει ὁ Γαληνὸς), ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν , οἷον κορίαννον , ἡδύοσμον , πήγανον, σέλινον«). herbes fines , garniture (de la salade), θ., ἴδε καὶ Μυρωδάτος.

Μύρμηγκας (ὁ) καὶ

Μυρμῆγκι (τὸ , προφ. κοιν. Μερμῆγκι), ἔντ. »Μύρμηξ-ηκος. furmi, θ. ‖. ἔχει κἠ-ὁ μύρμηγκας χολὴν , ἔχει κ' ἡ μυῖγα σπλῆνα, (παροιμ.). » "Ενεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή«.

Μυρμηγκοβότανον , φ., ἴδε Λεβιθόχορτον.

Μυρμηγκοφωλιὰ . » Μυρμηκιά . fourmilière, θ.

Μυρολογήτρα (γυναῖκα) . » Θρηνοῦσα, θρηνῳδὸς , πενθήτρια. pleureuse, θ.

Μυρολόγι. »Οἰμωγὴ (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολυγὴ (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλολυγμὸς , κοπετὸς , θρῆνος, θρηνῳδία, ὀλοφυρμὸς καὶ ὀλόφυρσις, ὀδυρμὸς, γόος , κωκυτὸς, πένθος (τὸ). lamentation.

Μυρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰμώζω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολύζω (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, θρηνέω , θρηνῳδέω (ὁ 'Ησυχ . ἔχει καὶ) μυρῳδέω, πενθέω, γοάω(-ομαι), κωκύω , μινυρίζω , μι(κι)νύρομαι. lamenter, se lamenter.

Μυρτηὰ (ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς προφ. Σμερτηὰ), δ. ἴδε Μερσινηά.

Μυρωδάτος, η, ον. » Μεμυρισμένος, μυρίπνους καὶ (κρσ.) μυρίπνους, εὐώδης εὔοσμος καὶ εὐόδμος , μυροβαφὴς, θυώδης καὶ θυῶ(ή)εις (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) κηώεις. odoriférant.

Μυρωδιά. »'Οσμὴ καὶ 'Οδμὴ, ἀποφορὰ (Πολυδ. καὶ Διοσκορ.). odeur, θ. senteur, θ. vent. ‖. 'παίρνω μυρωδιὰν, ἴδε Μυρίζω. ‖. ἔχει βαρειὰν μυρωδιὰν, ἴδε Βαρύς. ‖. μήτε διὰ μυρωδιὰν (φρσ.). »Οἶνον μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες«, Εὐστάθ. §. (ἰδιαιτ. ἡ καλή). »Εὐωδία. senteur, θ. parfum. ‖ . ἔβγαινε καὶ ἀπὸ ταὶς δάφναις μιὰ μυρωδιά. »Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς ('Ηρωδ.)· »Τῶν δὲ δαφνῶν ἡδὺ προσέπνει (Ἀχιλ . Τάτ.). ‖. τί νόστιμη μυρωδιὰ μὲ ἦλθε χοιρινοῦ κρέατος! » 'Ως ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν , « (Ἀριστοφ.). §. (συνεκδοχ . ἡ ἀλοιφὴ, σκόνη, στάμμα καὶ κάθε κατασκευαστὸν μίγμα, ὅ,που εὐωδιάζει). »Μῦρον, ὀσφράδιον. senteur, θ. πλ. parfum, eau (poudre etc) de senteur. ‖ . ἀλείφω (-ομαι) μὲ μυρωδιαίς . »Μυρίζω(-ομαι), μυρόω(-ομαι) , μυραλειφέω , μύροις ἀλείφομαι (»Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο , « Ἀρχίλ.). se frotter d'essences, se parfumer. §. μαύρη μυρωδιὰ (τὸ Τουρκ. Τσουρὲ-ὀτοῦ), ἄρ., ἴδε Μαυροκοῦκκι.

Μυρωδικὸν (κάθε πρᾶγμα ὅ,που εὐωδιάζει. Καλλήτερον ὅμως 'νὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὰ φυσικὰ μυρωδικὰ προϊόντα , καθὼς Κανέλλα , Γαρόφαλα κτλ.) . » Μῦρον, ἄρωμα, θύωμα (ποιητ.) épice, θ. drogue, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μυρῶνι, φ. »Μυῤῥίς (ἡ), χαιρέφυλον (τὸ εὔοσμον, ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil musqué ou d'Espagne, herbe de musc ou musquée, θ. moscateline, θ. myrrhis.

Μυστικὰ, ἐπίῤ. »Ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων. en secret, sous le sceau du secret, ἴδε καὶ Κρυφά.

Μυστικόν. »Ἀπόῤῥητον. secret.

Μυστρὶ (ἴσ. ἐκ τοῦ) »Μυστρίον (εἶδος κοχλιαρίου, καὶ μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 627), ἐργ. (οἰκοδ.). »Ὑπαγωγεὺς, ξυστὸν, παράξυστον, *ὑπάλειπτρον. truelle, θ.

Μυτερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σουβλερός.

Μύτη (»Οἱ τὴν ῥῖνα μύτιν καλέσαντες οὐ φαύλως οὕτως ὠνόμασαν. Ἔστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς... ὥσπερ δὲ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς ἡ μύτις,« Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 616). »Ῥὶς καὶ Ῥὶν-ινὸς (ἡ). nez. ||. συντυχαίνω μὲ τὴν μύτην. »Τοῖς μυκτῆρσι φθέγγομαι. nasiller, parter du nez. ||. 'να φᾶτε κρέας, 'ως οὗ 'να ἔβγῃ ἀπ' τὴ' μύτη' σας (φρσ. ὑπερβολ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφικόν:). »Καὶ φάγεσθε κρέα, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν (Ἀριθμ.).« ||. σήκωσε τὴν μύτην 'του (φρ. μεταφορ. διὰ τοὺς ὑπερηφανευομένους· ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε (Δημοσθ. Παραπρ.).« ||. τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὴ' μύτη' (φρ. διὰ τοὺς εὐπαραπείστους). »(Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει), τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων (Λουκιαν. Θ. Διάλ).« ||. ἡ μύτη τῶν πουλιῶν. »Ῥάμφος (τὸ). bec. ||. ἡ μύτη τοῦ χοίρου καὶ μερικῶν 'ψαριῶν. »Ῥύγχος (τὸ). bouteir, museau, groin, hure (τοῦ ἀγριοχοίρου), θ. ||. ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προβοσκίδα. §. (καταχρ. καὶ κατὰ μετων. ἡ μύτη (ἡ σουβλερὴ δηλ. ἄκρα) τοῦ κονταριοῦ, τῆς σαγίττας, κτλ. »Ἀκωκὴ, αἰχμὴ, ἀκὶς (ἡ), γλωχίν (ἡ). pointe, θ.

Μωρολογιά. »Λῆρος, λήρησις, λήρημα, ὕθλος, κουφολογία, εἰκαιοῤῥημοσύνη, μωρολογία. baliverne, niaiserie, θ. bavardage, faribole, θ badaudage, badauderie, radotage, radoterie, sornettes, θ. πλ. chansons, θ. πλ., ἴδε καὶ Φλυαρία.

Μωρόλογος, η, ον. »Λῆρος, κουφολόγος, μωρολόγος, εἰκαιοῤῥήμων, εἰκαιόμυθος. bavard, radoteur, diseur de riens (de pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots), ἴδε καὶ Φλύαρος.

Μωρολογῶ, ῥ. ἀμ. »Ληρέω, μωρολογέω, κουφολογέω, εἰκαιοῤῥημονέω, εἰκαιομυθέω. radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des balivernes), conter des sornettes, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Μωροπίστευτος, η, ον. »Εὔπει(πι)στος. crédule.

Μωρὸς, ἡ, ὸν (τὸ μεταχειριζόμεθα ἀρσενικῶς μὲν καὶ θηλυκῶς μόνον εἰς τὴν κλητικὴν, Μωρὲ καὶ (κατὰ συγκ.) Μπρὲ [ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως], μωρὴ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Μέλεε, μῶρε (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πλάτωνα εὑρίσκεται καὶ ὀξυτονούμενον) μωρέ. hola! l'ami! (Οὐδετέρως δὲ, ὡς ἐπίθετον μικροῦ θηλάζοντος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὀνομάζεται Σαλόν). »Νήπιον, βρέφος (τὸ). bambin, enfant à la mamelle. ||. κάμνω 'σὰν μωρὸ' παιδί. »Νηπιάζω, νηπιεύομαι. agir en enfant. ||. αὐτὸ 'τὸ 'ξεύρει κ' ἕνα μωρὸ 'παιδὶ (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τόν) »Γνωστὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν· (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὴν παροιμίαν:) »Καὶ τυφλῷ, φασὶ, δῆλον« (, τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. Ζ', 23,] ἐξέφερε σαφέστερον): »Καὶ παιδὶ εἶναι δῆλα.« (Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Εὐθυδήμῳ): »Τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη«. un aveugle y mordrait. §. (ὡς μόριον ἐκλαμβανόμενον, σημαίνει ἀπορίαν ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ σχετλιαστι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κὰ ἐπιφωνήματα) » Παπαί! βαβαί! ὤ! κτλ., ἴδε Μπᾶ! Πάθ! Ὤ.

N

Ν, ν, τὸ δέκατον-τρίτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ: Ἀγανῶς-ἀγάλια, Βραχιόνιον-βραχιόλι, Μήνιγγι-μελίγγι, Πνεύμων (Ἀττ. πλεύμων)-πλεμμόνι, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: »Μανθάνω-μαθαίνω, Ξανθὸς-ξαθὸς, Πενθερὸς-πεθερὸς, Πρύμνα-πρύμη, κτλ. §. ἀποκόπτεται: Αὔριον-αὔριο', Ἑκατὸν-ἑκατὸ', Ξύλον-ξύλο', (καὶ ἀπ'ὅλας τὰς ἑνικὰς αἰτιατικάς:) εἰς τὴ 'μαύρη' θάλασσα', ἀπ' τὸ' φόβο' 'του, κτλ. §. Ἐπεντίθεται: » Δαίρω-δαίρνω, δέω-δένω, διώκω-διώχνω, ἐπαίρω-'παίρνω, πτύω-φτύνω, φέρω-φέρνω, χέω-χύνω, λειόω (καὶ ὅλα τὰ εἰς όω ῥήματα τῶν ἀρχαίων)-λειόνω κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: Δύω καὶ Δύνω).

Νὰ, ἐπ. (Δεικτ., ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἠνὶ (ποιητ.), »Ἰδοὺ, ἴδε (μεταγ.). voici, voilà. ||. νά με (φρσ. ὁμοία μὲ τὴν Λατιν. ecce me). »Ἰδοὺ ἐγὼ (Γρφ.).« me voici.

'Να, μόρ. (πολυσήμαντον, κυρ. δὲ Ἀποτελεσματικὸν, κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε. pour, de, à fin que. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον δι' ἀπαρεμφάτου τοῦ λεγομένου Τελικοῦ, διὰ Τελικῆς μετοχῆς, καὶ διὰ τῆς Αὐθυποτάκτου ἐγκλίσεως): τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ τοῦ καραβιοῦ τὰ κάτω πρέπει 'να ᾖνε πολλὰ 'γιερά. »Οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ«. ||. ἂν θέλετε 'να ἔλθετε 'ς τὸν ἑαυτόν σας. » Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι. ||. ἐπρόσταξε τὸν δοῦλον 'να τρέξῃ 'να 'μᾶς εἰπῇ 'να 'τὸν προσμένωμεν. » Ἐκέλευσε τὸν παῖδα, δραμόντα, περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, « Πλάτ. ||. ἀφ' οὗ στείλῃ τὸν δοῦλον' του 'να 'ψουνίσῃ, 'να στέλνῃ καὶ ἄλλον δοῦλον κατόπιν 'να 'ρωτήσῃ πόσο' 'τ' ἀγόρασε. »Ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν πευσόμενον πόσου ἐπρίατο (Θεοφρ. Χαρ.).« ||. ἔρχομαι 'να σᾶς βοηθήσω. »Ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων«. ||. ἔστειλα 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσαι. »Ἔπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἴης. j'ai envoyé demander de vos nouvelles. ||. 'δὲν 'ξεύρω ('δὲν ἔχω) τί 'να 'πῶ. »Οὐκ οἶδα (»Οὐκ ἔχω) τί φῶ. ||. θέλεις 'να 'τοὺς ὀνομάσωμεν ἀγριομέλισσαις; »Βούλει (ἢ, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, Βούλῃ) φῶμεν αὐτοὺς κηφῆνας εἶναι«; ||. θέλεις 'νά σε κάμω καὶ ὅρκον; » Βούλῃ ἐπομόσομαι«; ||. (καὶ ἐννοουμένου τοῦ Θέλεις, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ Βούλει) 'να σοὶ 'πῶ λοιπὸν τὴν αἰτίαν; »Εἴπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;« Πλάτ. Παρβλ. καὶ Ἄς. ||. 'να 'τὰ 'ποῦμεν; »Εἴπωμεν; ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;« Εὐρ. ||. ἀπὸ ποῦ (θέλεις) 'ν' ἀρχίσω; » Πόθεν (βούλει) ἄρξωμαι;« Πλάτ. §. (Ὑποθετικὸν ἀντὶ τοῦ) »Ἂν (ἴσως κατὰ μετάθεσιν στοιχείων). si. ||. ποιὸς 'να ἦτον ἆρά γε; » Τίς ποτ' ἆρ' ἦν; ||. μιὰ πολιτεία, ἡ ὁποία 'να μὴν εἶχέ ποτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ. » Πόλεως οὐδέποτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης«. §. (Διςακτικὸν μὲ εἰρωνείαν): ἐσὺ 'ν' ἀποστατήσῃς χώραν; ἐσὺ 'να παρουσιασθῆς 'μπροστὰ εἰς ἀνθρώπους; »Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις; §. (Αἰτιολογικόν): μάλλιασε ἡ γλῶσσά μου 'να 'τὸν λέγω, ἴδε Γανιάζω ||. φαίνεται 'να μὴν ἄκουσεν, ἴδε Ὅτι. ||. ὥστε 'δεν ἐντρέπονται 'να 'τὸν 'βρίζουν καὶ 'να 'τὸν ὀνομάζουν βάρβαρον. »Ὥστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορουμένους αὐτῷ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας (Δημοσθ. Παραπρ.)«.

§. (Εὐκτικὸν), ἴδε Ἄμποτε! ||. 'να ζήσῃς! » Ζώῃς ἐπιμήκιστον! ||. 'να μὴ φτάξῃς (σώσῃς)! » Μὴ ἐς ὥραν ἵκοιο! ||. 'να πεθάνῃ καλλήτερα! »Τεθναίη μᾶλλον! qu'il meure plutôt, ἴδε καὶ Ὁποῦ. §. (Προστακτ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κὸν ἐλλειπτικῶς τοῦ Λέγω, Παραγγέλλω κτλ.) 'να μὴσ' ἀκούσω πλέον 'να καυχᾶθῆς, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου Ἰλ. Φ, 525) » Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. « ||. (περὶ τοῦ Χυδ.) Γιανὰ, (διορθωθέντος ὑπὸ τῶν τὰ πάντα διορθούντων εἰς τὸ) Διὰ νὰ, ἴδε Διά.

Ναὶ, ἐπ. (Βεβ.) »Ναί. oui. ||. λέγω τὸ Ναί. »Φημὶ, σύμφημι. ||. ἀφ' οὗ δὲ εἶπε (ἀποκρίθηκε) τὸ Ναί. »Φήσαντος δέ. ||. ἀφ' οὗ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ Ναί. »Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω

Ναίσκε, ἐπ. (Βεβ.). »Ναιχὶ (Ἀττ.). oui da. ||. ναίσκε, αὐθέντη. »Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ. Εἰρ.)«

Νανᾳρίζω (ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Νανίον, βρέφος, καὶ Νανάζον, παιζόμενον«. Πιθανὸν ἄρα ὅτι ὑπῆρχε καὶ ῥῆμα Νανάζω συνώνυμον τοῦ Νηνυρίζω τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου, ᾧ τοῦ Μινυρίζω), ῥ. μετ. » Βαυκαλάω(-έω), καταβαυκαλάω (-έω, -ίζω), βαυβάω (ἀπὸ τὴν Βαυβὼ, τροφὸν τῆς Δήμητρος), τιθηνέομαι μετ' ᾠδῆς τὸ παιδίον. bercer, faire dodo.

Νανούρισμα. » Καταβαυκάλησις. l'action de faire dodo.

Νάρθηκας. »Νάρθηξ (Ἐκκλ.), πρόναος, προτεμένισμα, πρόδομος, ἔμβολος (Πρακτ. Α'. Συνοδ.). » Στοὰ, περίστῳον, περίστυλον. vestibule.

Ναῦλος. »Ναῦλος (ὁ), ναῦλον (τὸ). fret, nolis, naulage.

Ναυλόνω, ῥ. μετ. » Ναυλόω (δίδω μὲ ναῦλον). ναυλόομαι (πιάνω μὲ τὸν ναῦλον). fréter, affréter, noliser.

Ναύλωμα. » Ναύλωσις., affrétement, nolis, nolage, nolissement.

Νειάτα (τὰ). »Νεότης. jeunesse, θ.

Νειόγαμπρος. »Νεόνυμφος, νεόγαμος, νεοπήκτους ἔχων τοὺς θαλάμους. nouvellement marié.

Νειόνυφη, »Νεόνυμφος, νεόγαμος. nouvellement mariée.

Νειόπανδρος, η, ἴδε τὰς προλαβούσας δύο λέξεις.

Νεκρολεύλουδον, ἄνθ. »Χρυσάνθεμον, χρυσανθέμιον. souci.

Νεκρὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Πεθαμένος.

Νεκροτσουκνίδα, φ. (ἴσως ἡ) »Γαλία (, τὸ ἄλλ.) Γαλεόβδολον (τοῦ Διοσκορ.). ortie morte, lamier blanc, ἴδε καὶ Βρωμοῦσα.

Νεογεννημένος, η, ον. »Ἀρτίτοκος, ἀρτίγονος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιγενὴς, ἀρτιφυὴς, νεογνός. nouveau-né.

Νέος (προφ. κοιν. Νειὸς), α, ον. »Νέος. jeune, jeune homme. ||. (Περιληπτ.) οἱ νέοι. « Ἡ νεολαία. la jeunesse, les jeunes gens.

Νεοφερμένος, η, ον. »Νέηλυς-υδος (ὁ καὶ ἡ). nouveau-venu, nouvellement arrivé.

Νεράγκαθον, φ. (ἴσως τὸ ἴδιον μὲ τὸ Νεροκράτης). » Ἀρακτυλὶς (ἡ). chardon (à bonnetier)

Νεράϊδα (ἀπὸ τοῦ) »Νηρη(ρε)ΐς-ΐδος (ἰδιαιτ. πνεῦμα, δαίμων τοῦ νεροῦ, καθὼς καὶ) ὀρεστιὰς, δρυὰς καὶ ἁμαδρυὰς (ἡ τῶν λόγκων καὶ βουνῶν, ἡ ὁποία εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ ὠνομάζετο κοινῶς) Καλὴ τῶν ὀρέων. (Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἐν γένει [διότι ἡ περὶ θηλυκῶν πνευμάτων δεισιδαιμονία εἶνε τόσον παλαιὰ ὅσον ὁ κόσμος | ὠνομάζετο) Νύμφη. Nymphe, θ. Néréïde. θ. fée, θ.

Νεραϊδονέματα (τὰ), φ. » Ἐπίθυμον. cuscute, θ. barbe de moine, θ., ἴδε καὶ Σφάκα.

Νεράκι. »Ὑδάτιον. un peu d'eau, filet d'eau.

Νερόβραστος, η, ον. »Ἕφθὸς (»Ἡψημένος) ἐνὕδατι, ἀνάβραστος (Ἀριστοφ.). cuit à l'eau.

Νεροδεσιά. »Ἀρὶς, φράκτης, κλεὶς. écluse, θ.

Νεροζύγι, ἐργ. (οἰκοδ.), ἴδε Στάφνη.

Νεροκάλαμον, φ. ἴδε Καλάμι.

Νεροκάρδαμον, φ. » Σίον, σισύμβριον, καρδαμίνη. cresson (de fontaine, de ruisseau, d'eau).

Νερσκολόκ.θον (τὸ στρογγυλὸν ᾧ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στενόλαιμον κολοκύθι, τὸ ὁποῖον, ξηρανθὲν, χρησιμεύει διὰ νερὸν, κρασὶ, κτλ.), φ. »Σικύα (ἄλλο παρὰ τὴν κολοκύντην, κατὰ τὸν Θφρ.). courde ou gourde, θ. cougourde, θ. gourde des pelerins, θ. courge-bouteille, θ. calebasse, θ.

Νερόχρασον. »Κρᾶμα. vin trempé; melange de vin et d'eau.

Νεροκράτης (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ Τουρκ. Σοὺ-γιολτζῆς). »Ὑδρονόμος. §.φ.(ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Γαϊδουράγκαθου). » Δίψακος. chardon (à fouler, à bonnetier, à carder), verge à berger ou de pasteur, bain (cuve) de Venus, cardère, θ. ἴδε καὶ Κτενάγκαθον.

Νερολάπαθον, φ. » Ὑδρολάπαθον, ἱπολάπαθον, Βρεττανικὴ πόα. parelle des marais, θ.

Νερόμυλος. » Ὑδρομύλη, ὑδραλέτης, ὑδρόμυλος. moulin à eau.

Νερὸν (προφ., ὀρθότερον ἴσως, καὶ Νηρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ) »Ναρὸς (, ὁ ὑγρὸς καὶ ῥευστός. » Κρηναῖα ναρὰ ποτὰ [τρεχάμενα δηλ:] α, Σοφοκλ. Ὁ Μ. Βασίλειος [ὁμιλ. κατὰ μεθ.] 'τὸ γράφει νεαρὸν κατ' ἔλλειψιν τοῦ Ὕδωρ, καὶ ἐννοεῖ κυρίως τὸ νεωστὶ ἀντληθὲν, ἑπομ. δροσερόν). Ὕδωρ-ατος (τὸ). νάμα. eau, θ. ||. 'παίρνω ('βγάζω) νερόν. »Ἀρύομαι, ἀρύτομαι, ἀντλέω, ὑδρεύομαι. puiser. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ζῇ (τρέφεται, αὐξάνει) εἰς τὸ νερόν. » Ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος, ἐνυγρόβιος, ὑγροβατικὸς (Πλάτ.), Ὑδρόβιος, Ὑδροβίαιτος. §. (συνεχδοχ. Α', ἡ βροχή. Ὅθεν:) ἐφέτος ἔγειναν (ἔχαμε) πολλὰ νερά. »Ὕδατα πολλὰ γέγονε. ||. διότι ἀνθίζων εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα νερά. » Εὐθὺς γὰρ ἀνθοῦσι τοῖς πρώτοις ὕδασι (Θεοφρ. Φυτ. ΣΤ', 8). ||. τὴν νύκτα κάμνει ἕνα μεγάλο'νερό'. » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπιγίνεται (Θοικ.). ἴδε καὶ Βροχή. § (Β', τὸ ποταμάκι), ἴδε τὴν λέξιν. ||. Ὕστερα ἔχεις 'νὰ περάσῃς ἕνα νερόν. »Μετὰ δὲ ταῦτα ῥυάκιόν τι διελεύσῃ. §. (Γ', ἡ δύναμις, ἡ κατασκευὴ τοῦ σπαθιοῦ, μαχαιριοῦ, κτλ.). » Βαφή. trempe, θ. §. (μεταφορ.) 'τὸ 'ξεύρω 'σὰν νερὸν (φρ.). je le sais sur le bout du doit. §. (κατ' εὐφημ. τὸ οὖρος. Ὅθεν:) κάμνω τὸ νερό' μου, ἴδε Κατουρῶ. ||. πάγω ('βγαίνω) πρὸς νεροῦ μου, ἴδε Χρεία.

Νερόνω, ῥ. μτβ. »Ὕδατι κιρνάω.

*Νεροπίπερον, φ. » 'Υδροπέπερι. persicaire (âcre ou brûlante), θ. piment (poivre) d'eau.

Νεροποῦλι (λέξις γενικὴ, ἐφαρμοζομένη εἰς ὅλα τὰ ἐνυδρόβια καὶ λιμνοδίαιτα πτηνὰ, κυρ. δὲ ἡ) » Φαλαρίς. poule d'eau, sarcelle; pivert d'eau, (Παρβλ. Θαλασσοποῦλι).

Νεροσέλινον, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Βατραχίου). » Σίον, ἐλειοσέλινον, ὑδροσέλινον. berle, θ. ache d'eau, persil des marais.

Νερουλιάζω, ῥ. ἀμτβ. »'Εξυδαροῦμαι. devenir aqueux.

Νερούλιασμα. » 'Εξυδάτωσις. liquidité, θ.

Νερουλὸς, ἡ, όν. »'Υδαρὴς, ὑδατώδης, ὑδαλέος, ὑδρηλὸς, ῥοώδης, ῥευστός. aqueux; liquide ||. αὐγὸν νερουλόν. » 'Ρῳῶδες, ὑδαρὸν, ῥοφητὸν (Διοσκορ.). oeuf à la coque.

Νεροφάγωμα. »Χαράδρα. ravine, θ. ravin.

Νεροφεῖδα (ἡ)), ζ. » Ὕδρα, Ὕ-

Νερόφειδον (τὸ) δρος, χέρσυδρος, χέλυδρος. serpent d'eau.

Νεροχύτης. » Λεϊβηθρον, ὑδροῤῥόα (-όη). évier.

Νερωμένος, η, ον. »'Υδαρὴς (Ξεν. Λακ. Α', 3). trempé.

Νευροκαβαλίχεμμα, πάθ. »Νευροπληγία, νευρόθλασμα. foulure, θ. tressaillement (foulure) de nerf.

Νευροκαβαλικεύομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρόσ.). »Νευρόθλαστος (Νευρότρωτος) γίγνομαι. se fouler le nerf.

Νεῦρον (ὀνομάζεται κοινῶς, ὄχι μόνον τὸ καθαυτὸ καὶ κυρίως) »Νεῦρον, (ἀλλὰ καταχρ. καὶ ἡ) »Ἴς-ινὸς, (καὶ ὁ) »Τένων, (καὶ ὁ) »Μυὼν ἢ Μῦς,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(καὶ ἡ) φλέψ-εβός. nerf, ἴδε καὶ Φλέβα.

Νεφρί καὶ Νεφρόν. »Νεφρός. rein; rognon (ἰδιαιτ. τῶν ζώων).

Νέφτι, ὀρ. (κυρ. τὸ λευκὸν) »Πετρέλαιον. » Νάφθας καὶ Ἄφθας (ὁ), νάφθα [ἡ] καὶ ἄφθα (ἡ καὶ τὸ), ἄσφαλτος (φυσικὴ, εἰς ὑγρότητα προαχθεῖσα, ἡ) »ἀσφάλτου Βαβυλωνίας περιήθημα (κατὰ τὸν Διοσκορ.). naphte, θ. petrole.

Νηάμερα (τὰ), ἴδε Ἐννημέρα.

Νῆμα, ἴδε Γνέμμα.

Νηνί (τὸ μωρὸν παιδί, τὸ ἄλλ. Λεγοῦδι, λέξις γαϊδευτική). » Νανίον, νύννιον (ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκαλουμένοις φασὶ λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ Νύννιος«, Ἡσύχ.). bambin.

Νησάκι. »Νησὶς-ίδος (ἡ), νησίον (» Ἡ τῶν Κυζικηνῶν νῆσος καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησία,« Στράβ Β'), νησίδιον. îlot.

Νησί (ἀπὸ τοῦ) »Νησίον (, ὑποκορ. τοῦ) νῆσος (ἡ). île, θ.

Νησιώτης, ισσα, ιωτάκι. »Νησιώτης (ὁ), νησιῶτις (ἡ). insulaire.

Νηστεία. »Νηστεία. ἀσιτία. jeûne.

Νηστεύω (θρησκευτικῶς), ῥ. οὐδ. » Νηστεύω, ἀσιτέω. jeûner, faire maigre. §. (ἰατρικῶς, κάμνω δηλ. δίαιταν). »Λεπτὴ διαίτη τὸ σῶμα (τὴν ἕξιν) διαπονέω (ἐκπονέω), τῶν σιτίων ἀποκέκλεισμαι. être mis au régime.

Νηστικάδα (ἡ ὀσμὴ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ). »Νηστεία (»Διατί τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων, ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν, φαγόντων δὲ, οὐκέτι;« Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΓ', 2).

Νηστικάτα, ἐπ. »Νῆστις, μηδὲν προσενεγκάμενος. à jeun.

Νηστικός, ή, όν. »Νῆστις, ἄσιτος (διαφ., κατὰ τὸν Γαλην., τοῦ) ἀπόσιτος. à jeun.

Νηστήσιμος, η, ον. » Νήστιμος. maigre.

Νιαουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὴν φωνὴν τῆς κάττας), ῥ. ἀμ. »Κρίζω (» Γαλῆν κρίξασαν, « Αἰλ.). miauler.

Νιαούρισμα (ἡ φωνὴ τῆς κάττας). » Κριγμὸς, κριγή. miaulement.

Νίκη. »Νίκη. victoire, θ ||. ἑορτάζω διὰ νίκην. » Νικητήρια ἄγω (τελέω). ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι διὰ νίκην. Νικητήρια θύω (ἑστιῶ).

Νικητής. » Νικητὴς, νικηφόρος. vainqueur.

Νικῶ, ῥ. μετ. » Νικάω, νίκην αἴρομαι, καταγωνίζομαι, καταπαλαίω, τροπόομαι, περιγίγνομαι (τῶν πολεμίων), καθυπέρτερος γίγνομαι. vaincre, défaire, battre, remporter une victoire, avoir le dessus, l'emporter sur. ||. νικηοῦμαι, ῥ. παθ. »Ἡττάομαι. être vaincu (défait), avoir le dessous, succomber.

Νίπτω (προφ. κοιν. Νίβω καὶ Νίβγω), ῥ. μετ. »Νίπτω (κυρ. πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ), ἀπονίπτω (κυρ. μετὰ τὸ τραπέζι). laver. ||. τῶνα γέρι νίβγει τἄλλο, ᾗ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο' (παροιμ.). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον,« ἴδε καὶ Χέρι.

Νιψίδι, ἴδε Στάμμα καὶ Φυκιασίδι.

Νίψιμον (κυρ ἡ ἐνέργεια τοῦ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι). » Νίψις. l'action de laver ou de se laver. §. (συνεκδοχ. δὲ καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ, τὸ ὑποῖον οἱ ἀρχαῖοι) » Κατὰ χειρῶν ὕδωρ (ἔλεγον. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν). ||. φέρε (ἂς φέρουν) νίψιμον, (ἢ καὶ ἁπλῶς) νίψιμον. »Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (Ἀριστοφ. Σφ.).« donnez à laver.

Νόημα (τὸ σημαινόμενον λέξεως ἢ φράσεως). »Νοῦς-οῦ καὶ -ους (ὁ), ἔννοια, διάνοια (»Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα,« Πλατ.), σημασία καὶ σημαινόμενον (κυρ. λέξεως). ||. 'να ἐρωτήσωμεν ἀρά γε, τί νόημα ἔχει ὁ γρησμός; » Πυθοίμεθ' ἂν τὸν γρησμὸν ὑμῶν, ὅ τι νοεῖ;« Ἀρχφ. sens, acception, signification, entente, θ. §. (ἡ διὰ γνεψίματος γνωσοποίησις), ἴδε Γνέψιμον. ||. κάμνω νόημα, ἴδε Γνέφω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Νοιάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε 'Εννοιάζομαι.

'Νοιάσιμον, ἴδε Φροντίδα. §. »Θεραπεία, κομιδή, ἐπιμέλεια, ἀγωγή. soins, attentions, θ. πλθ., ἴδε καὶ Περιποίησις.

'Νοιασμένος, η, ον. »'Εμφροντις. inquiet.

'Νοικάτωρας, ισσα. »'Ενοίκιος (οἰκήτωρ). locataire.

'Νοῖκι. »'Ενοίκιον, μίσθωσις (»Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημοσθ. Σπουδ.). loyer.

'Νοικιάζω, ῥ. μετ. »Μισθόω (κυρ. δίδω 'τὸ 'νοῖκι ἢ μὲ τὸ 'νοῖκι: »Πασίων ἐμίσθωσε τὴν τράπεζαν Φορμίωνι, « Δημοσθ.), ἐκμισθόω, ἀπομισθόω (» Τὴν δὲ γῆν ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, « Θκδ.), μισθώ-ομαι (κυρ. 'παίρνω [πιάνω] μὲ τὸ 'νοῖκι) (»'Εμισθοῦντο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλὴν, » 'Ηρόδ.). louer, arrêter, donner à loyer, (ἰδίως ἐπὶ κτημάτ.) affermer.

'Νοίκιασμα. » Μίσθωσις (»'Εκμίσθωσις) οἰκίας. loyer.

'Νοικοκερά. (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδέσποινα, (ἐν γένει) δέσποινα. maîtresse. θ. §. (συνεκδογ.) » Οἰκονόμος ἀγαθή. bonne ménagère.

'Νοικοκεριόν. » 'Επιπλον, σκεῦος (οἰκίας), οἰκητήριον (σκεῦος). meubles, mobilier. ||. τὰ 'νοικοκεριὰ τοῦ 'σπιτιοῦ. » Κατασκευὴ, ἐνδυχία. l'ameublement, ἴδε ᾧ Πρᾶγμα.

Νοικοκύρης (-ρις). (κατὰ λέξιν). » Οἰκοδεσπότης. maître. (ἐν γένει) » Δεσπότης, κύριος, κεκτημένος. propriétaire. §. père de famille. §. (συνεκδογ.), ἴδε Οἰκονόμος. §. Καλοπίχερος ᾧ Τιμημένος. §. εἶσε 'νοικοκύρης. » Παρὰ (»'Εν) σοὶ κεῖται' » Αὐτὸς οἶδας. vous en êtes le maître.

'Νοιώθω (ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἰων. Νόω, νώσω, ἔνωσα), ῥ. μετ. » Αἰσθάνομαι. sentir, se sentir, ἴδε καὶ Καταλαμβάνω. ||. καὶ 'δὲν (τὸ) ἔννοιωσε κἀνείς. » Καὶ ᾗσθετο οὐδείς.

'Νομάτοι (ὑποκείμενα, ἄτομα). » 'Ονόματα (»'Ην τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσι,« Πράξ. Ἀποστ.). personnes, θ. individus.

Νομίζω (τὸ ἄλλ. Θαῤῥῶ καὶ Λογιάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οἴομαι ᾧ (χρσ.) Οἶμαι, δοκῶ, δοκῶ μοι καὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, διαλαμβάνω (Πλθ.), ἡγέομαι, δοξάζω, τίθεμαι, λογίζομαι, ποιέομαι. croire, penser, compter, se persuader. ||. ἵνα μή με νομίσουν ἄπρακτον ᾧ ἀγράμματον. » 'Ως μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. ||. ἔκσμε 'να νομίσουν ἐσοι στέκουνταν ἔξω ὅτι ὠμίλησε διὰ... » Δόξαν (»Δόκησιν) παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ... διειλέχθαι. ||. 'τοὺς ἐνόμισαν υἱοὺς θεῶν. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. ||. τὸν ἐνόμισαν δειλόν. » Δίκην δειλίας ὤφλε. ||. τόσον φοβιτσιάρην μὲ νομίζετε; »Τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνώκατε;« m'avez-vous supposé une grande timidité? ||. πόσον ἀνοήτους ἤθελαν σᾶς νομίσει; » 'Ηλίκην ἂν ὠφληκότες πρᾶνοιαν ἦτε; ||. μόνος ὁ Φιλοκράτης νομίζω ὅτι εἶνε τοιοῦτος. » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι.« ||. 'δὲν ἐνόμισαν οὔτε τὴν ζωὴν οὔτε τὸν θάνατον καλὸν πρᾶγμα. »Οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν.«

Νόμος. » Νόμος, θεσμὸς, θέσμιον. loi, θ.

Νόστιμα, ἐπ. 'Ηδέως, καθ' ἡδονήν. agréablement; savoureusement. §. (μεταφ.). » Χαριέντως, ἐπιτερπῶς, ἐμμελῶς, ἐπιχαρίτως, ἡδέως, ἀστείως, κομψῶς. gracieusement, plaisamment; gentiment (εἰρων.).

Νοστιμάδα (εἰς τὴν γεῦσιν). »'Ηδύτης, τὸ ἡδύ. saveur, θ. §. (μεταφορ. εἰς τὴν ἐμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Κομψότης, εὐτραπελία, τὸ ἐπίχαρι (εὔχαρι), ἀστειότης, κομψεία. gentillesse, θ.

Νοστιμεύομαι, Μ. (θλ) νοστιμε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θῶ (ἀόρ. [Ἐ]νοστιμεύθηκα), ῥ. ἀπόθ. » Χαίρω, ἤδομαι, ἡδομένῳ μοί ἐστι, δι' ἡδονῆς ἔχω (Θουκ.), ἄγαμαι. se plaire. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τ'ἀκούσετε, θὰ 'τὸ νοστιμευθῆτε. » Καὶ ἡδέως ἔσεσθε ἀκούσαντες (Δημοσθ.). « ||. μὴν ἠξεύροντες τὴν ἀλήθειαν, ἐσυμπέραναν ἐκεῖνο 'που νοστιμεύονταν αὐτοὶ περισσότερον. » Οὐ γινώσκοντες τὰ ὄντα, τὰ μάλιστα καθ' ἡδονὴν σφίσιν εἴκαζον (Ἀῤῥ.).« ||. ὡσὰν 'να 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. δὲν νοστιμεύομαι. » Ἀηδῶς ἔχω πρός.

Νοστιμίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἡδύνω, καθηδύνω. rendre (devenir) agréable (savoureux), assaisonner. ||. τὸ ἅλας νοστιμίζει τὸ φαγεῖ'. » Ἡδύνουσιν οἱ ἅλες (Ἀριστοτ.). §. (μεταφορ.) » Κομψεύω (-ομαι). rendre (devenir) élégant (plaisant, etc).

Νόστιμος (εἰς τὴν γεῦσιν), η, ον. »Ἡδὺς, εὔστομος (» Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ λωτοῦ ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺν ὡς εὔστομον, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). νόστιμος (Θεόφρ.). savoureux. ||. τὸ χέλι τῆς λίμνης 'δὲν εἶνε τόσον νόστιμον καθὼς τῆς θάλασσας. »Ἡδὲ λιμναία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα (Ἀθήν.).« §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Ἡδὺς, κομψὸς, χαρίεις -εσσα-ίεν (καὶ ὄγι χάριεν, λέγει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 798, εἰμὴ μόνον Ἀττικῶς, καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος ἀντὶ τοῦ Χαριέντως), εὔχαρις, ἐπίχαρις, εὐχάριστος, εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἁβρὸς, ἐπιτερπὴς, ἅλμην ἔχων (,καθὼς καὶ » Ἅλμην οὐκ ἔχων, ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). agréable, gracieux, galant, gentil, gaillard, plaisant, amusant, avenant; drôle. ||. εἶνε νόστιμος (εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρ. ἀντὶ Ἄνοστος). » Οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. (Στρβ. Α', γ'). « ||. νόστιμον τῇ ἀληθείᾳ (φρσ. εἰρων.). »Χάριεν, νὴ τοὺς θεούς. il est plaisant (c'est drôle), ma foi.

Νοστιμώτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ Νοστιμώτερος, η, ον, συγκρ. τοῦ Νόστιμος. » Ἡδίων, ἥδιστος. d'un meilleur joût, d'un goût exquis.

Νοτερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Νοτιὰ, ἄνεμ. » Νότος, νότιον. vent du Sud (du Midi). ||. τῆς νοτιᾶς. » Νότιος. ||. τὸ καλοκαῖρι φυσοῦν νοτιαίς. » Ἀπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ (Θφρ.),« ||. ἂν ἤνε νοτιὰ ᾖ λάμπῃ ὁ ἥλιος. »Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ,« Ξεν. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὴν νοτιάν). » Μεσημβρία, νότος. Sud, midi.

Νοτίζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Νοτίζομαι, ὑγραίνομαι. devenir humide (moite).

Νοτισμένος, η, ον, ἴδε Ὑγρός.

Νουνὸς, ὰ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Nonno, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἕλλην.) »Νέννος (, ὁ θεῖος, « κατὰ τὸν Πολυδ.). »Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). parrain, marraine (la).

Νοῦς. »Νοῦς-νοῦ ὁ -νοὸς, διάνοια, γνώμη, φρὴν-ενὸς (ἡ) καὶ (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.) φρένες (αἱ). entendement; esprit; §. intelligence. ||. ἐχω κατὰ νοῦν (ἔχω σκοπὸν, ἀπόφασιν), ἴδε Γνώμη καὶ Σκοπός. ||. εἶχαν κατὰ νοῦν 'να χαλάσουν τὸ γεφύρι. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν.« ||. ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. »Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει (Λυσ.). « ||. διότι πρέπει τοῦτο 'να 'τοῦ ἔμβῃ εἰς τὸν νοῦν. » Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραζῆναι. ||. εἶπε μὲ τὸν νοῦν 'του. »Εἶπε πρὸς (καθ') ἑαυτὸν, « Ξεν. §. (συνεκδοχ. Α', ἡ φρόνησις): 'δὲν ἔχει νοῦν, ἴδε Γνῶσις. §. (Β', ἡ ἐνθύμησις): ἔχε 'το 'ς τὸ' νοῦ' σου, ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Νούφαρον (ἐκ τοῦ Ἀραβ. νενουφάρ. » Λουλούφερον, τὰ Νούφαρα,« Γλωσσάρ. Ὁ ποταμὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Πρωῦσαν λέγεται Λουφέρ-σουγιοὺ), φ. καὶ ἄνθ. » Νυμφαία. nénuphar, jaunet d'eau, plateau.

Νταρτανίζω (ἀπὸ τοῦ » Ταρταρί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ζω [Πλουτ.], ἡ, πιθανώτερον, ἀπό τοῦ) » Τρυτανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κλονέω -ομαι, κραδαίνω -ομαι. branler, cahoter.

Νταρτάνισμα. » Κλόνος, κλόνησις, κραδασμός. branlement, cahotage.

'Ντηρηοῦμαι (ἀπὸ τοῦ) » 'Εντηρέομαι, ῥ. αὐτοπ. » 'Υποστέλλομαι, εὐλαβέομαι, δυσωπέομαι, συστέλλομαι· ὀκνέω. se retenir, n'oser.

'Ντύνω, ἴδε 'Ενδύνω.

'Ντύσιμον, ἴδε 'Ενδύσιμον.

Νύκτα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Νύχτα Ζή.). »Νύξ-υκτὸς (ἡ). nuit, θ. ‖. νύκτα (ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ), ἐπ. »Νύκτωρ, νυκτὸς, (ἡ) τῆς νυκτὸς (ἡ πλυρέςερον) διὰ νυκτὸς, ἐκ νυκτὸς, ἔννυχα (ποιητ.). de nuit, nuitamment. ‖. ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει πρὸς αὐτὸν νύκτα. »'Ο ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτὸν,« Εὐαγγ. ‖. οἱ λαγοὶ βόσκουν νύκτα. »Οἱ λαγὼ τῆς νυκτὸς νέμονται. ‖. πλειὸ' νύκτα. »'Εννυχώτερον. ‖. σηκόνομαι νύκτα. »Νυκτὸς (»Νύκτωρ) ἐγείρομαι καὶ (μονολ.) Νυκτηγερτέω. ‖. 'ταὶς σήκονε πλειὸ' νύκτα. »'Εννυχώτερον ταύτας ἀνίςη. ‖. ἔρυγε νύκτα. » Σκοταῖος (»'Εννυχος, »'Εννύχιος) ἀπήει. ‖. μέραν-νύκτα. »Νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν· » 'Ημέρας καὶ νυκτός. ‖. 'τὴν πέρασμένην νύκτα. » Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ (Ηλάτ.). ‖. ὅλην νύκτα. »Τὴν νύχθ' ὅλην· »Παννύχιον· »Πάννυχα. pendant toute la nuit. ‖. τὸ φτίλι καίει ὅλην νύκτα. »Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον. ‖. ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος 'δὲν πρέπει 'να κοιμᾶται ὅλην νύκτα. »Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα«.

Νυκτερεύω, ῥ. ἀμ. »Διανυκτερεύω, νυκτερεύω, παννυχίζω, διαπαννυχίζω (Πλούτ.). veiller (en travaillant)

Νυκτέρι. »Νυκτερεία, νυκτέρευμα (Πολύβ.), 'διανυκτέρευσις, παννύχισμα, διαπαννυχισμός. veillée, θ.

Νυκτερίδα, ζ, »Νυκτερίς (ἡ). chauve-souris, θ.

Νυκτικὸς, ἡ-ἠ, όν. » Νυκτερινὸς, νύχιος. nocturne, de nuit. ‖. τὸ νυκτικὸν (ἐλλ. φόρεμα). » 'Εγκοίμητρον, εὐναῖον, ἐνεύναι(νι)ον. habit de nuit.

Νυκτόνει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει, νὺξ ἐπέρχεται (ἐφίσταται). il se fait nuit, il commence à faire brun. ‖. ὅτι ἄρχισε 'να νυκτόνῃ, ἴδε Σκοτεινιάζει. §. νυκτόνομαι, ῥ. παθ. »'Υπὸ τῆς νυκτὸς καταλαμβάνομαι. anuiter, s'anuiter, se mettre à (être surpris par) la nuit.

Νυκτοπόλεμος. »Νυκτομαχία.

Νυκτοποῦλι (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ἐν γένει κάθε) »Νυκτινόμον (»Νυκτιβόρον) ὄρνεον. oiseau nocturne. (εἶνε δὲ ἄπειρα γένη, ὑποδιαιρούμενα εἰς διάφορα εἴδη, ἴδε Κλαψοποῦλι, Κουκκουβάγια, Μπούφος, κτλπ.).

Νυκτοχελίδονον, πτν. » Αἰγοθήλας. caprimulgue.

Νύστα. »Νυσταγμὸς, νυσταλγία. somnolence, θ.

Νυστάζω, ῥ. οὐδ. »'Υπνώσσω, εἰς ὕπνον καταφέρομαι, ὕπνῳ ἡττάομαι, νυστάζω. sommeiler, se laisser gagner par le (aller au) sommeil.

Νυστέρι, ἐργ. (χειρουργ.). »Σγαστήριον, φλεβότομον, μαγαιρὶς ὀξυβελὴς (Ἱπποκρ.). lancette, θ.

Νύφη (ἡ ὑπανδρευομένη). »Νύμφη, νυμφευομένη, γαμουμένη. mariée, θ. épousée, θ. ‖. 'σὰν νύφη, ἐπ. »Νυμφικῶς, νυμφευομένης δίκην. §. (ἡ γυναῖκα τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ). »Νύμφη, νηὸς (ποιητ.). bru, θ. belle-fille (ἡ ἁπλῶς) fille (ὡς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς 'της), belle sœur (ἡ ἁπλῶς) sœur (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδραδέλφου ἢ τῆς ἀνδραδέλφης 'της).

Νυφιάτικος, η, ον. » Νυμφικὸς

Νυφικάτος (» Κοροκόσμια, τὰ ὑπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικὰ,« Σγλ. Κλμ.), νυμφαῖος. nuptiale (robe, etc.).

Νυφίτσα, ζ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ) Γαλῆ (τῶν παλαιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο προσδιωρίσθη διὰ τὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κάτταν, ἡ νυφίτσα ἠμπορεῖ 'να ὀντμασθῇ) »Μυγαλῆ (, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τῶν ἀργαίων ὠνομάζετο οὕτως ἡ Γαλλ. musaraigne, ποντικάκι μὲ σοβλερὴν μύτην, νομιζόμενον φαρμακερόν). (''Ενα εἶδος νυφίτσας ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς) » Ἰκτὶς (ἄλλο παρὰ τὸ Κουνάδι, ἴδε τὴν λέξιν, καὶ ἴσως τὸ Γαλλ. furet). belette, θ.

'Νυχάκι, φ. ᾧ ἄνθ., ἴδε Τριφύλλι.

'Νύχι (ἀπὸ τοῦ) »'Ονύχιον(ὑποχορ. τοῦ) 'Όνυξ υγος (ὁ). ongle. ||. κόπτω τὰ 'νύγια (ἄλλου). »'Ονυχίζω. ||. (τὰ ἐδικά μου). »'Ονυχίζομαι. se faire les ongles. ||. σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι (καὶ μεταφορ. ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν). »Διονυχίζω. ||. περπατεῖ 'ς τὰ 'νύχια. » Ἀκροποδητὶ βαίνει (βαδίζει). sur la pointe du pied. ||. 'νύχι τοῦ ἀλόγου (καὶ τῶν ὁμοίων). » 'Οπλὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν παροιμίαν: »Τὸν λύκον βλέπομεν, καὶ τὴν ὁμπλὴν γυρεύομεν,« ὁμοίαν μὲ Τό: » Ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς,«), χελιδὼν καὶ (ἱππιατρ.) βάτραχος (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ 'νυχιοῦ βαθούλωμα). corne, sole, sabot. ||. 'νύχι τοῦ βῳδιοῦ, ἐλαφιοῦ, προβάτου, χοίρου (καὶ τῶν ὁμοίων). »Χηλή. ||. 'νύχι τοῦ λεονταριοῦ, τῆς κάττας, τοῦ ἀετοῦ, κτλ. »Γαμψός. griffe, θ.

'Νυχιὰ (εἰς τὰ 'Ορνεοσόφ. γράφεται Νυγέα). »''Ονυχος ἀμυχή. coup d'ongle (de griffe).

Νύχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Νύκτα κτλ.

Νωπός (ἀπὸ τοῦ Νεωπὸς, ὁ Τουρκ. Ταζέδικος), ἡ, όν. »Πρόσφατος (κυρ. διὰ τὸ κρέας), νεαλὴς (κυρ. διὰ τὰ 'ψάρια), νεαρὸς (κυρ. διὰ τὸ νερὸν), νεογμὸς (κυρ. διὰ ταῖς ῥίζαις), νεόδρεπτος (κυρ. διὰ τοὺς καρπούς). frais, -aiche. § (μεταφορ.) λόγος (φωνὴ, κτλ.). » ''Εναυλος (''Εναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ,«), (ὁ Πλάτων ἔχει καὶ, Φόβος ἔναυλος, καὶ ὁ Γεωργ. Πισειδ. »Εὐεργεσία ἔναυλος). récent.

'Νωρὶς, ἐπ. (χρον., ἀπὸ τοῦ) »'Εγωρὶς (τοῦ ὁποίου τὸν συγχριτικὸν μόνον τύπον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον· διότι τὸ 'Ενωρέας τοῦ Διοδώρου εἶναι ὕποπτον. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἀντὶ τούτου:) »'Εν ὥρᾳ (»Ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου » Οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη «; Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 391. »Τοὺς δ' ἄλλους, δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, ἅμ' ἡμέρᾳ συνέταττε,« Πλούτ. Γάϊος Μάρ.). »Πρωΐ. de bonne heure. ||. πολλὰ 'νωρίς. »Πρωϊαίτατα (»Οἱ μέθυσοι πρωϊαίτατα γηράσκουσι,« Πλούτ.).

'Νωρίτερα. ἐπ. »Πρωϊαίτερον, ἐνωρίστερον (Ἀθην. Δ'. ὁ 'Ησύχ. 'τὸ γράφει) ἐνωρότερον. de meilleure heure.

Ξ

Ξ, ξ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου.

'Ξάγι (μέτρον βαρύτητος, ζυγίζον 4 δέγκια, ἢ 1 1/5 δράμι, τὸ ἕκτον δηλ. τῆς οὐγκιᾶς. Εἰς τὴν 'Ελλάδα ὀνομάζεται τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐληοτριβιάρην). » 'Εξάγιον (κυρ. ἡ ζυγαριά). quatre scrupules, sextule.

'Ξαγορὰ, ἴδε 'Εξαγορά.

'Ξαγοράζω, ἴδε 'Εξαγοράζω.

'Ξαγρυπνῶ (χάνω τὸν ὕπνον μου), ῥ. οὐδ. »Ἀγρυπνέω, τῶν ὕπνων ἀποσυλάομαι. ne pouvoir dormir.

Ξαθογένης. » Ξανθοπώγων, ξανθογένειος. qui a la barbe rousse.

Ξαθοκίτρινος, η, ον. »'Ωχρόξανθος, κιρρός.

Ξαθοκόκκινος, η, ον. »Πυῤῥός.

Ξαθὸς, ἡ, όν. » Ξανθός, ξανθόθριξ. blond.

Ξαίνω, ῥ. μετ. » Ξαίνω, ἐριθεύω. carder.

'Ξακουσμένος, η, ον) ,ἴδε 'Εξ-
'Ξακουστὸς, ἡ, ὸν) ακουσμένος.

'Ξαλλάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ, ἴδε Μεταλλάζω.

'Ξανὰ, μόρ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλ. ἐν συνθέσει. Ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀργ. τὴν πρόθ.) »Ἀνὰ (καὶ τὸ ἐπίῤῥ.) »Πάλιν, (καὶ σημαίνει Δευτέρωσιν ἢ τὸ Ἀνάπαλιν) (εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα εἶν' ἀντὶ τούτου ἐν χρήσει τὸ Ματά). de nouveau, dérechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ ἐν συνθέσει μὲ τὸ ἀχώριστον μόριον re).

'Ξαναναιβαίνω, ῥ. ἀμ. »Δεύτερον ἀνέρχομαι. remonter.

'Ξαναβάζω, ῥ. μετ. »Δεύτερον ἐμβάλλω. remettre.

'Ξαναβαπτίζω, ῥ. μετ. »Ἀναβαπτίζω. rébaptiser.

'Ξαναβάπτισμα. »Ἀναβαπτισμός, ἀναβάπτισις. rébaptisation, θ.

'Ξαναγέννημα. » Ἀναγέννησις, παλιγγενεσία. régénération.

'Ξαναγεννῶ, ῥ. μετ. »Ἀναγεννάω. régénérer. ‖. 'ξαναγεννηοῦμαι, ῥ. μέσ. » Ἀναγεννάομαι, ἐξαναγεννάομαι (» Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι, « Ἰουλ. 'Επιστ. μϐ'). renaître.

'Ξαναδιαβάζω, ῥ. μτϐτ. » 'Επαναγινώσκω. relire.

'Ξαναδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω (εἰς τὸ ‖. δίδω 'πίσω). §. ῥ. ἀμ. (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν, ἀφ' οὗ κοποῦν, τινάζουν νέα βλαστάρια). » Ἀναδίδωμι, ἀναβλαστάνω. repousser.

'Ξαναέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » 'Επανέρχομαι, ἐπάνειμι, παλινοστέω, παλινδρομέω. revenir.

'Ξαναθυμίζω, ῥ. μετ. »Ἀναμιμνήσκω, ἐπαναμιμνήσκω. rappeler, faire ressouvenir.

Ξανακάθουμαι, Μ. 'ξανακαθήσω. »Ἀνακαθέζομαι. se rasseoir.

'Ξανακαινουργόνω, ῥ. μετ., ἴδε Κατνουργόνω.

'Ξανακτίζω. (ἀντ!) » 'Εξανακτίζω (» Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας«, Τζ. Ἱστορ. ΙΓ', ζ'), ῥ. μετ. »Ἀνοικοδομέω, ἀνακτίζω (Κλμ.). rebâtir, réédifier.

'Ξανακτίσιμον. »Ἀνοικοδόμησις.

'Ξανακύλημα (ἀῤῥωσου). » 'Υποτροπή, ὑποτροπιασμός, ὑποσροφὴ (Ἱπποκρ.). rechute, θ.

'Ξανακυλῶ (μεταφορ. ἐπὶ ἀῤῥώστου), ῥ. ἀμ. »'Υποτροπιάζω. avoir des retours (d'une maladie).

'Ξανακυριεύω, ῥ. μετ. »Ἀνακτάομαι, ἀνασώζομαι, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπανακτάομαι. reconquerir.

'Ξαναλέγω, ῥ. μετ. »Παλιλλογέω, τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλέω (Πλούτ.). redire, répéter.

'Ξαναμάσσημα. » Ἀναμάσσησις. l'action de remâcher.

'Ξαναμασσῶ, ῥ. μετ. »'Αναμασσάομαι. remâcher.

'Ξαναμέτρημα. »Ἀναμέτρησις. l'action d'énumérer (mésurer, compter) de nouveau.

'Ξαναμετρῶ (ἴδε Μετρῶ), ῥ. μετ. »Ἀναμετρέω(-ομαι). énumérer (mésurer, compter) de nouveau.

'Ξαναμοιράζω, ῥ. μετ. » Ἀναδάζω(δαίω)-ομαι. diviser ou distribuer de nouveau, refaire le partage.

'Ξαναμοίρασμα. » Ἀναδασμός. nouveau partage.

'Ξαναμωραίνομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀνανηπιεύομαι, γεροντιάω. tomper en (dans l') enfance.

'Ξαναμώραμα (ὁ Κοραῆς ['Επι-'Ξαναμωραμὸς στολ.] 'τὸ λέγει Ξεμώραμα). » Ἡ τοῦ γήρως λήρησις (Ἀρετ.). radotage de l'âge, imbécillité de la vieillesse.

'Ξαναμωραμένος, ἡ, ον. »Παλίμπαις-παιδος (» Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ«, Σοφ. παρὰ Κλμ.), λῆρος, κρονόληρος. (vieillard) imbécile, tombé dans l'enfance.

'Ξανανειόνω (ἀπὸ τοῦ 'Εξανανεόω-όομαι). »Συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦται τοῖς 'Οπουντίοις ὑπάρχουσαν«, Στράϐ. Θ, δ', 2. §. οὐδ. »Ἀνηϐάω, νεοποιέω ἐμαυτὸν (Κλμ.). ἀνανεόομαι rajeunir.

'Ξανάνειωμα. » Ἀνήϐησις, ἀνανέωσις. l'action de rejeunir (redevenir jeune).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ξανανοικιάζω, ῥ. μετ. » Ἀναμισθόω(-ομαι). relouer.

'Ξαναπανδρεμμένος, η, ον. » Δευτερόγαμος. marié pour la seconde fois.

'Ξαναπανδρεύομαι, ῥ. μέσ. » Δευτερογαμέω, εἰς δευτέρους ἀποκλίνω γάμους. se remarier, convoler à des secondes noces. ||. ἂν πεθάνω, μὴ ξαναπανδρεύεσαι. » Ἢν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου (Ἀναλ.).»

'Ξαναπαίρνω ('παίρνω 'πίσω, ἢ ἐκ δευτέρου), ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι, ἐπανακτάομαι, ἀνα(ἀπο)λαμβάνω. reprendre, recouvrer.

'Ξαναπερνῶ, ῥ. ἀμ. » 'Επάνειμι, ἐπαναπεράω (Νικολ. Δαμ.). repasser.

'Ξαναπιάνω, ῥ. μετ. » Δεύτερον συλλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω. reprende, rattraper.

'Ξαναπλυμένος, η, ον. » Παλίμπλυτος. relavé.

'Ξαναπούλημα. » Ἀνάπρασις. revente, θ.

'Ξαναπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu.

'Ξαναπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀναπιπράσκω. revendre. §. ἴδε Μεταπουλῶ.

'Ξαναῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. = 'Ξανακυλῶ.

'Ξαναρχινῶ, ῥ. μετ. » Δευτέραν ἀρχὴν ποιοῦμαι. recommencer.

'Ξαναρωτῶ, ῥ. μετ. » 'Επανέρομαι (» Μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς,« Συνέσ.), ἐπανερωτάω, ἀναπυνθάνομαι (Πλούτ. π. τ. ἀκούειν). redemander.

'Ξανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνασαίνω. §. Ξεκουράζομαι καὶ §. Συνέρχομαι.

'Ξανασηκόνω, ῥ. μετ. » 'Επανορθόω. redresser.

'Ξανασήκωμα. » 'Επανόρθωσις. redressement.

'Ξανάστροφα (ἀντὶ 'Εξανάστροφα, ἐξ ἀντιστρόφου, καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Πορφυρογέννητος. » Φοροῦντες γούνας ἐξ ἀντιστρόφου,«), ἐπίῤ. ἴδε Ἀνάποδα.

'Ξανάστροφος, η, ον. » Ἀνάστροφος, παλίντροπος. qui est à rebours, ἴδε καὶ Ἀνάποδος.

'Ξαναυρίσκω, ῥ. μετ. » Ἀνευρίσκω. retrouver, recouvrer.

'Ξαναφαίνομαι, Μ. φανῶ (ἀόρ. φάνηκα). » Ἀναφαίνομαι. réparaître.

'Ξαναφέρνω, ῥ. μετ. » 'Επανάγω. ramener, remener.

'Ξαναφθειάνω, 'Ξαναφθυάνω, 'Ξαναφυκιάνω, ῥ. μετ. » Ἀνοικοδομέω (κυρ. 'σπίτι). rebâtir, reconstruire.

'Ξαναφυκιάσιμον. » Ἀνοικοδόμησις (κυρ. 'σπιτιοῦ). reconstruction.

'Ξαναφύτεμμα. » Ἀναφύτευσις. l'action de replanter.

'Ξαναφυτεύω, ῥ. μετ. » Ἀναφυτεύω. replanter, repiquer (γεωπ.).

'Ξαναφυτρόνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναφύομαι. repousser.

'Ξαναφυτρωμένος, η, ον. » Παλίμβλαστος, παλιμφυής. qui repousse.

'Ξαναφωνάζω, ῥ. μετ. » Ἀνακαλέω(-ομαι) τῇ φωνῇ, ἐπανακαλέω(-ομαι). rappeler.

'Ξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ῥ. μετ. Ἀναχωνεύω. refondre.

'Ξανοίγω, ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω. découvrir, apercevoir, démêler. §. 'ξανοίγω-ομαι (τὸ ἄλλ. 'Ξυπνῶ καὶ Ξετινάζομαι), ῥ. ἀμ. » Ἀνίεμαι. se dégourdir, ἴδε καὶ Ξετινάζομαι. ||. ἐπειδὴ εἶχαν πολὺ 'ξανοιχθῇ. » Διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι (Ἀθήν.).«

'Ξανοικτικὸν (ἰατρικόν). Ἀνακτητικὸν (» Ἀνακτητικὸν γλήχων«, Ἡσ.) §. » Διαφορητικόν. §. » Διουρητικόν. §. » 'Εμμηναγωγὸν (νεολ.). diurétique, emménagogue, πλ.

'Ξαντόν. » Τιλτὸν, τίλμα. charpie. θ., ἴδε καὶ Φτίλι.

'Ξαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » 'Υπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, παρέρχομαι (» Παρελθεῖν δόξῃ τὸν Κάμιλλον, « Πλουτ.), ὑπεράλλομαι, ὑπερακοντίζω, παρελαύνω, ὑπερελαύνω, ὑπεραίρω, παραλλάσσω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(-στω), περιγίγνομαι, ὑπερτερέω, ὑπέρκειμαι, κρατέω, κρατιστεύω, διαφέρω. surpasser, dépasser, dévancer; surmonter; prévaloir; l'emporter sur, avoir le dessus, prendre les avants.

'Ξαπλόνω, ῥ. μετ. »'Εκτείνω, τανύω, τείνω. étendre. ‖. 'τὸν 'ξάπλωσε κατὰ γῆς (συνεκδοχ. 'τὸν σκότωσε δηλ.). »Κατέβαλεν. il l'étendit roide mort sur le pavé. ‖. ἀφ' οὗ τοὺς 'ξάπλωσαν ὅλους κατὰ γῆς. » 'Επεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντο ('Ηρόδ.). « ‖. 'ξαπλόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀναπίπτω, ἀνάκειμαι (ὁ Ἀθήν. 'τὸ περιγελᾷ, διότι συμπίπτει μὲ τοὺς στημένους ἀνδριάντας), κατακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀναβάδην ἀναπαύομαι. s' étendre. ‖. 'ξαπλώθηκε κατὰ γῆς ('Λιγοθυμισμένος). »Κατερρύη πρὸς τοὔδαφος. ‖. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.). »Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς (ποιητ.). «. tout de son long.

'Ξάπλωμα. » Ἔκτασις. extension.

'Ξαπολνῶ } , ῥ. μετ. ἴδε Ἀπολ-
'Ξαπολῶ }νῶ.

'Ξαποσταίνω, ῥ. ἀμετ., ἴδε Ξεκουράζομαι.

'Ξάργου, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » 'Εξ ἔργου, ἴδε 'Επιταὐτοῦ.

'Ξαρθρωμένος, η, ον. »Ἐξαρθρος. déboité, ἴδε καὶ Ξεγοφιασμένος ᾧ Ξεκαρφωμένος.

'Ξαρματόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε 'Εξαρματόνω, κτλ.

'Ξάρτι (» 'Εξάρτια, σχοινία τὰ βαστάζοντα τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου, « 'Ετυμολ.), ναυτ. »Πρότονος (τὸ πρὸς τὴν πρῴραν), ἐπίτονος (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην). haubans.

'Ξαστεριά. »Αἰθρία. sérénité, θ.

'Ξάστερος (ἴδε Πούλεια), η, ον. »Αἴθριος, ἀνέφελος. serein. §. τὸ 'ξάστερον (συνεκδοχ. ἡ λεπτὴ ᾧ ἀνεπαίσθητος δροσιὰ τῆς νυκτὸς, τὸ Τουρκ. Ἀγιάζι). » Αἴθρια, αἴθρος (ὁ καὶ τὸ), αἴθρον (τὸ). le frais (serein) du soir. ‖. ἀφίνω (βάλλω) εἰς τὸ 'ξάστερον. » Αἰθριάω (»Ἀδιάντου δραγμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας, δίδου, « Ἱπποκρ.), ἐν ὑπαίθρῳ ἐάω. exposer an serein du soir.

'Ξαφνίζω, ῥ. μετ. » Αἰφνιδιάζω, ἴδε Ξυππάζω καὶ ρομάζω. §. 'ξαφνίζομαι (μεταφορ.). »Αἰφνιδιάζομαι. avoir des momens (des lubies).

'Ξαφρίζω, ῥ. μετ. »Τὸν ἀφρὸν ἀφαιρέω (ἀναλαμβάνω), ἀπαφρίζω. écumer.

Ξε, μόρ (χρήσιμον μόνον ἐν συνθέσει ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχ. τὴν) »'Εξ (τῆς ὁποίας φαίνεται καὶ ἀναγραμματισμὸς), (καὶ μὲ τῶν Γαλλ. τὸ ἀγώρ. μόρ. de, καὶ σημαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης πράξεως).

Ξεδάφω, ῥ μετ. »Μαραίνω (»Σβέννυμι) τὸ ἄνθος (τὴν βαφήν). déteindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ, ἴδε Ξεθωριάζω.

Ξεβγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπροβοδῶ καὶ §. Ξεπλόνω..

Ξεβιδόω, ῥ. μετβ. » 'Εξαρμόζω (» 'Ο τροχὸς ἐξήρμοσται«, Φλετρ. Εἰκ. Β, 4). démonter.

Ξεβίδωμα (τὸ). »'Εξάρμοσις.

Ξεβλασταρόνω ('βγάζω βλαστάρι ἡ κοτσάνι, τὸ ἄλλ. 'βγαίνω [κτυπῶ 'ς τὸ' σπόρο'), ῥ. ἀμ. » 'Εκβλαστάνω, καυλὸν ἀνίημι, ἐκκαυλέω, διακαυλίζω (Θεόφρ.), ἐξορμενίζω. monter en graine (en tige).

Ξεβλαστάρωμα (τὸ), = Ξεφύτρωμα. »'Εκβλάστησις.

Ξεβοτανιάζω (τὸ ἄλλ. Ξεχορταριάζω), ῥ. μτβτ. (γεωργ.). » Βοτανίζω. éherber.

Ξεβούλωμα. »'Η τῶν σφραγίδων λύσις. l'action de décacheter.

Ξεβουλόνω, ῥ. μετ. » Λύω τὰς σφραγίδας, ἀποσφραγίζω. décacheter.

Ξεβούλωτος, η, ον. » Ἀκατασήμαντος. décacheté.

Ξέγδαρμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Ξεγδέρνειν), ἴδε 'Γδάρσιμον. §. (συνεκδοχ. τὸ ξεγδαρμένον μέρος). »Ἀπόσυρμα (Γαλην. καὶ Διοσκορ.), ἀπόξεσμα. écorchure, θ. ‖. ξένος πόνος ξεγ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δαρμα (παροιμ.). mal d' autrui n' est que songe.

Ξεγδέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Γδέρνω.

Ξεγέννημα. »Μαίευσις. l'action d'accoucher.

Ξεγεννῶ, ῥ. μετ. » Μαιεύω(-όω) -ομαι, λοχεύω(-ομαι). accoucher, délivrer.

Ξεγλιστρῶ (μεταφ. ἀντ' τοῦ Φεύγω κρυφὰ), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » 'Εκλιστράω (Εὐστάθ. Ἰλ. 110, 59, τὸ ὁπ. ὁ Νικήτ., Γλωσσάρ. Γραικοβάρβ. γράφει 'Εγλιστράω, » 'Εγλιστρῶντα, διωλισθηκότα,«), ἴδε Γλιστρῶ.

Ξεγοφιάζω, ῥ. μετ. éreinter.

Ξεγοφιασμένος, η, ον. »'Εξίσχιος. éhanché, déhanché, éreinté.

Ξεγυμνόνω, ῥ. μετ. »Ἀποδύω, ἀπογυμνόω. dépouiller, mettre à nu. || 'να ξεγυμνόνεται, γέρος ἄνθρωπος, 'μπροστὰ 'ς τὸν κόσμον. »'Εν ὄχλῳ, πρεσβύτην ὄντα, ἀποδύεσθαι«. §. »Συλάω, σκυλεύω, ἐκδύω (» Τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ἕκαστος οὐκ ἂν οἷός τ' ἂν ἦ πάντας ἐκδύειν, « Δημοσθ. Τιμοκρ.). détrousser, déváliser. || ἄχ, ὁ κακόμοιρος! μὲ ξεγυμνόνουν 'μέρα-μεσημέρι! »Οἴμοι! τάλας! ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Ξεγύμνωμα. Ἀπόδυσις, ἀπογύμνωσις. §. » Σύλησις. l'action de deshabiller (§. dépouiller, etc).

Ξεδιάλεγμα, ἴδε Διάλεγμα.

Ξεδιαλέγω, ῥ. μετ., » 'Εκκρίνω. ségreger (ἄγρ.), ἴδε καὶ Διαλέγω.

Ξεδιαλύζω, ῥ. μετ. » Διαλύω, διακρίνω, λύω, διευκρινέω, διασαφέω. éclaircir. §. ἴδε Ξεμπερδεύω. §. ῥ. ἀμ. ἀπρ. (κυρ. ἐπὶ ὀνείρων), ἴδε 'Εβγαίνω.

Ξεδιάλυσμα. » Διάλυσις, λύσις, διασάφησις. éclaircissement.

Ξεδιπλόνω, ῥ. μετ. »'Ανα(»Δια)-πτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), ἀναλύω (-ομαι). déployer, déplier.

Ξεδίπλωμα. » Ἀνά(» Διά)πτυξις. l'action de déplier (etc.).

Ξεδοντιάρης, α, ικόν. » Νωδὸς, ἀνόδοντος(Κωμ.παρὰ)Πολυδ.édenté.

Ξεζεύγω, ῥ. μτβτ. » Λύω τοὺς ἵππους (τοὺς βόας) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ (Ὅμ. Ἰλ. Θ), ὑπολύω (Θουκδ. Δ', 128). dételer.

Ξεζουμίζω, ῥ. μτβ. »'Εκθλίβω.

Ξεζώνωτος καὶ Ξέζωστος, η, ον, ἴδε Ἄζωστος.

Ξεθαῤῥέμμα. » Ἀναθάῤῥησις.

Ξεθαῤῥεύομαι, Μ. (θὰ) ξεθαῤῥευθῶ (ἀόρ. Ξεθαῤῥεύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ξεθαῤῥεμμένος), ῥ. μέσ. » Ἀνα(» Κατα)θαῤῥέω (-ρσέω), ἐκθαῤῥέω (Πλούτ.). prendre courage; dévenir plus ranîmé (audacieux).

Ξεθεμελιόνω, ῥ. μετ. » Ἀποθεμελιόω, ἴδε Ξεπατόνω.

Ξεθηλυκόνω (»Ξεθλυκωθῆκαν τὰ κουμπιὰ καὶ 'τῆς ἐφάν' ὁ κόρφος, « Ἄσμα δημοτ.), ῥ. μτβτ. »'Εκκορπάω. débutonner, ἴδε καὶ Ξεκουμβόνω.

Ξεθυμαίνω (κυρ. μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς), Μ. (θὰ) ξεθυμάνω (ἀόρ. ['Ε]ξεθύμανα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ξεθυμασμένος), ῥ. ἀμ. » Ἀπερείδομαι (»Ἀφίημι, » 'Εγέω, » Ἀποσκήπτω) τὴν ὀργὴν ἐπί(εἴς)τινα, ἀποφλεγμαίνω, ἀποπνέω. exhaler sa colère; jeter le venin. §. (συνεκδοχ. σβύνει ἡ προθυμία μου). » Ἀναπίπτω (Δημοσθ. Μειδ.). se refroidir, se ralentir. §. (μεταφορ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν οὐσίαν μου, κυρ. διὰ τὸ κρασί, κτλ.). »Διαπνέω καὶ διαπνέομαι (» Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιὰ, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν,« Δ. Χρσ.), διαφορέομαι, ἀποπνέω (»Τιθέασι δ' ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν,« Θεοφρ.), ἐκπνέω (Διοσκορ.), ἀναθυμιάομαι, ἐξατμίζομαι. s'évaporer, s'éventer, s'exhaler.

Ξεθύμασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεθυμαίνειν). »'Εξάτμισις, διαφόρησις, ἀποπνοὴ (Θεοφρ. φυτ. Αἰτ. Ζ'). évaporation, θ. §. (τὰ σπυριὰ 'που 'βγαίνουν ἀπὸ ἔλαψιν τοῦ αἵματος.), πάθ. »'Εκθυμα, ἔκβρασμα (Ἱπποκρ.),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐξάνθημα, αἰθύ(θό)λιξ (ἡ), ἴονθος. (» Ἐξάνθημα σώματος ἀκμάζοντος, ἅπερ οἱ νῦν χυδαίζοντες ἰονθονάριά φασιν, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ξ, 50). pustule, θ. bourgeon, boutons d'échauffement; éphélides (κυρ. τῶν κορασίων καὶ τῶν ἐγγαστρωμένων).

Ξεθυμασμένος, η, ον (κρασὶ κτλ.). » Ἐξεστηκὼς, ἐκτροπίας. éventé, évaporé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος ἢ ἀσήμαντος ἄνθρωπος), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος καὶ §. Ξεπλυμένος.

Ξεθωριάζω, ρ. ἀμ. » Ἐξανθέω (» Διαερούμενον, ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλουτ.), ἀπανθέω, μαραίνομαι, σβέννυμαι, ἐξίτηλος γίνομαι. se déteindre, se décolorer, perdre ses couleurs, se décharger.

Ξεθώριασμα. » Σβέσις (τοῦ ἄνθους). décolorisation.

Ξεθωριασμένος, η, ον, » Ἐξίτηλος, ἄχρους. décoloré.

Ξειδᾶς. »Ὀξοπώλης. vinaigrier.

Ξειδάτος, η, ον. » Ὄξει ἐσκευασμένος (τεταριχευμένος), ὀξωτὸς (» Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, « Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ.). confit au vinaigre. ‖. ξειδάτα, (ἡ Τουρκ. Τουρσαίς). » Ἀβυρτάκαι, (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. Γ'.

Ξειδερὸν, ἀγγ. » Ὀξύβαφον, ὀξίς. vinaigrier.

Ξείδι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀξείδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὄξος (τὸ). vinaigre.

Ξεικάζω (ἀντὶ) » Ἐξεικάζω, νομίζω, συμπεραίνω, « Σὰν μιλᾷς καὶ 'δὲν σ' ἀκοῦν, ξεἰκασε 'ς τὸν μύλον εἶσε, « παροιμ. Ἡ λέξις 'δὲν σώζεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά).

Ξεκαβαλλίκεμμα, ἴδε Ξεπέζεμμα.

Ξεκαβαλλικεύω, ρ. ἀμ. ἴδε Ξεπεζεύω.

Ξεκαθαρίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ. ἐπὶ λογαριασμῶν), ρ. μετ. » Ἐκαθαίρω (Πλουτ. Ἀγησ. » Καὶ πότε δαπάνης ἐκκαθάραι λογισμὸν οὐκ ἀμελῆς, « αὐτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ.), διαλύω. vider, apurer un compte. §. ρ. μετ » Διακρίνομαι. s'éclaircir.

Ξεκαθάρισμα (κυρ. λογαριασμοῦ). » Διάλυσις. l'action de vider un compte, apurement.

Ξεκακιόνω, ρ. οὐδ. » Ἀπομηνύω. défâcher, se défâcher.

Ξεκαλοκαιριάζω (περνῶ πουθενὰ τὸ καλοκαῖρι), ρ. οὐδ. » Θερίζω (» Ποῦ δὲ ἤθιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγρόν; « Ξνφ.), διαθερίζω.

Ξεκαλτσόνω, ρ. μετ. »Ὑπολύω. déchausser.

Ξεκάλτσωτος, η, ον. » Ὑπολελυμένος. déchaussé.

Ξεκάμνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. μετ. (κατὰ λέξ.) »Ἐκποιέω, ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι· ἀφοσιόομαι. défaire, s'en défaire, s'en débarrasser; renvoyer, congédier, ἴδε καὶ Δρόμος (εἰς τὸ ‖. δίδω δρόμον). ‖. ἀφ' οὗ ξεκάμουν τὸ φόρτωμά 'τους. »Ἐπειὰ διαθέωνται τὸν φόρτον. « ‖. οἱ δὲ πραγματευταὶ, ἀφ' οὗ ξεκάμουν ὅ,τι ἔχει καθεὶς 'των διὰ πούλημα, 'να 'παίρνουν ἄλλα. » Τοὺς ἐμπόρους, ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον διαθεμένους, ἄλλα ἄγειν. « §. ρ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάσσω(-ττω)-ομαι. se défaire, se débarrasser. ‖. ἀφ' οὗ 'ξέκαμεν ἀπ' ἐκείναις ταῖς δουλειαῖς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. «

Ξεκαπιστρόνω, ρ. μτβτ. »Τὸν κημὸν ἀφαιρέω-ομαι. débâillonner.

Ξεκαρδίζομαι (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια, φρσ. ὑπερβολ.), Μ. (θὰ) ξεκαρδισθῶ (ἀόρ. [Ἐ]ξεκαρδίσθηκα), ρ. αὐτοπ. » Παρατείνομαι γέλωτι. pâmer de rire.

Ξεκαρφόνω, ρ. μετ. »Ἀποκαθηλόω, ἀπογομφόω (κυρ. διὰ τὰ ξυλοκάρφια). déclouer, détacher; déboîter.

Ξεκάρφωμα. »Ἀποκαθήλωσις. l'action de déclouer (détacher; déboîter.

Ξεκαρφωμένος, η, ον. »Ἀνήλωτος (Ἀνν. Κομν.),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἴδε τὸ ῥῆμα. § (μεταφορ ἄνθρωπος ’ξυρθρωμένος, ξεπαραλυμένος). » Ἔκλυτος, ἐκλελυμένος. degingandé.

Ξεκεραμιδόνω, Μ. ώτω, ῥ. μτβτ. »Ἀποστεγάζω.

Ξεκινῶ, ῥ. μετ. »Ἐκπέμπω, ζέλλω. dépêcher, expédier. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Κινῶ.

Ξεκληρίζω, ῥ. μετ. » Πανέστιον (»Ἄρδην, » Παγγενεί) ἀπολλύω(-υμι), ἐπιτρίβω γένος (Σόλων παρὰ Πλουτ.). exterminer, ἴδε καὶ Ξεπατόνω.

Ξεκλώθω, ῥ. μτβτ. ἴδε Ξεζρήφω.

Ξεκλωτσῶ, ῥ. μερ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐβγάζω.

Ξεκοιλιάζω, ῥ. μετ. »Ἐκκοιλιάζω, ἐκκοιλίζω (»Ταινίαν ἐκκοιλίξας, τὰν κεφαλὰν ἀποταμὼν, ἀποπλύνας, καὶ ταμὼν τεμάχεα, κατάχει ἔλαιον,« Μίκαιθος ἐν ὀψαρτυτ. παρ’ Ἀθην. Ζ’), ἐξεντερίζω. étripper, éventrer, vider, éffondrer.

Ξεκοκκαλίζω, ῥ. μετ. »Κατατρώγω, (κατέδω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) κατεδήδοκα, κατεσθίω, καταβιβρώσκω. dévorer, croquer, gruger.

Ξεκοκκινίζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (ἀποτίθεμαι) τὸ ἔρευθος. dérougir. §. ἴδε Κοκκινίζω.

Ξεκόλλημα. »Ἀπόσπασις, ἀποσπασμός. l’action de déceller (détacher, dégluer).

Ξεκολνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἀποσπάω. decoller, détacher, dégluer; dessouder (διὰ τὰ μετάλλινα). §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀποσπάομαι. se décoller, se détacher. §. (μεταφρ.) déprendre. ||. δύσκολα ξεκολνᾶ. »Δυσαποσπάστως ἔχει.« §. (μτφορ.) ξεκολλήσου με! ἴδε Ξεφορτόνομαι.

Ξεκομμένος, η, ον. »Ὡρισμένος, εἰρημένος. fixé.

Ξεκοπὴ, ἴδε Ἀποκοπή.

Ξεκορυζιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκκορίζω. nettoyer des punaises.

Ξεκορνιακτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεκουβαριάζω, ῥ. μετ. » Ἐκμηρύω(-ομαι), ἀναπηνίζω(-ομαι), ἀναλίω(-ομαι). dévider.

Ξεκουμπιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκπορπόω. déboutonner.

Ξεκούμπιασμα. » Ἐκπόρπησις. déboutonnement.

Ξεκούμπιαστος, η, ον, ἴδε Ξεκούμπωτος.

Ξεκουμπίζω, ῥ. μετ. »Ἐκτραχηλίζω, ἐπιτρίβω. casser le cou à quelqun. §. ξεκουμπίσου (μεταφορ. ἐν εἴδει κατάρας)! »Ἐπιτριβείης. va-t-en au diable.

Ξεκουμπόνω, ῥ. μτβτ., = Ξεκουμπιάζω.

Ξεκούμπωμα, = Ξεκούμπιασμα.

Ξεκούμπωτος, η, ον. »Ἐκπεπορπημένος. déboutonné.

Ξεκουνῶ (προφ. καὶ Ξεσκουντῶ), ῥ. μετ. »Ἀπωθέω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἀμπώθω), ἐξωθέω. repousser.

Ξεκουράζω, ῥ. μετ. »Ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω, ἀναψύχω. délasser. ||. ξεκουράζομαι, ῥ. μέσ. »Ἀναλαμβάνω (»Ἀναπαύω, »Ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν, ἀναπαύομαι, ἀναψύχω(ομαι). se délasser, se reposer, (ἴδε καὶ Συνέργομαι. ||. ξεκουράσου. »Ἀνάψυξον πόνου (Εὐρ. Ἑλ.)«.

Ξεκούρασμα. » Ἀνάπαυλα, ἀναψυχή. délassement.

Ξεκουρδίζω, ῥ. μετ. »Χαλάω (»Ἀνίημι) τὰς νευρὰς τοῦ τόξου (τῆς λύρας, κτλ.). démonter.

Ξεκαφαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἐκκωφόω(-έω) (»Τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,« Ἀριστοφ. Ἱππ. 312), ἀνα(ἀπο)κωφόω assourdir, abasourdir, étourdir. ||. ξεκουφαίνομαι, ῥ. παθ. καὶ μέσ. »Ἐκκωφόομαι (»Ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα,« Συνεσ. Ἐπιστ. Δ’). être tout étourdi. ||. ξεκουφάθηκεν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων. »Ἐκτύπηται τὰ ὦτα τῶν ἵππων πατάγῳ (Φιλοστρ.)«.

Ξεκόφτω (μεταφορ ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω), ῥ. μετ. » Ἀποκόπτω, ἀποτρέπω, ἐκκόπτω (» Ὅπως τοῖς δείμασι τούτοις μορμολυττόμενοι οἱ κα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γέκται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ἔλαττον τῆς κακίας ἐκκόπτοιεν«, Τζέτζ. ἐξήγ. Ἰλ. 34, 36). détourner. § (διορίζω τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου). »Ὁρίζω, τάσσω (-ττω). fixer, tarifer.

Ξεκρεμνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Καθαιρέω (τοῦ πασσάλου, τοῦ ϛαυροῦ, κτλ.). détacher, dépendre.

Ξελάκκωμα (-ισμα) (τὸ). »Περιόρυξις, γυρεία. dechaussement

Ξελακκόνω (-ίζω) (κάμνω λάκκον περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου). »Γυρόω (-εύω), περισκάπτω, ἀποσκάπτω (Βασ.), περιορύσσω, φιαλόω, (καὶ Ποιητ.) ἀμφιλαγαίνω (Ὀδ. Ω, 241). dechausser.

Ξελαιμιάζω (ἐβγάλλω τὸν λαιμόν τινος), ῥ. μετβ. »Ἐκτραχηλίζω. casser le cou.

Ξελιγοθυμῶ, ῥ. μετ. »Ἀνακτάομαι (»Ἀνακαλέομαι) λειποθυμοῦντα. faire revenir de pâmoison. §. ῥ. μέσ. »Ἀνακομίζομαι (»Λειποθυμήσαντος μὲν, ἀνακομισθέντος δ' οὐκέτι,« Γαλην.). revenir d'une pâmoison, ἴδε καὶ Συνέργομαι.

Ξελογιάζω, ῥ. μετ. »Διαφθείρω, ἐξαπατάω, φρεναπατάω, ἀποβουκολέω (μεταφορ.). débaucher, suborner, séduire, corrompre, mettre à mal. ||. ξελογιάζω δοῦλον. »Δουλαπατάω. débaucher (séduire) un domestique. ||. ξελογιάζομαι, ῥ. μέσ. καὶ παθ. »Ἐκδιαιτάομαι, ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ἐξοκέλλω. se déranger (déregler, déborder) dans ses mœurs (sa conduite).

Ξελόγιασμα. »Ἀποβουκόλησις. subornation, seduction.

Ξελογιασμένος, η, ον. »Ἐκδεδιητημένος, φαυλόβιος. débauché, dissipé, dissolu, libertin, relaché (dérangé, déréglé, debordé, désordonné) dans ses mœurs (sa conduite), garnement.

Ξεμαθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ξεσυνειθίζω.

Ξεμακραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομακραίνω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Πόῤῥω γίγνομαι. s'éloigner. ||. καθὼς ξεμάκρηναν ὀλίγον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κάστρου. »Ὡς ποῤῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν (Πλτ.)«. quand ils furent plus loin (à une plus grande distance) des portes de la ville.

Ξεμαλλιάρης (ὁ ἄλλ. Ἀναμαλιάρης), α, ικον (κυρ. ὁ χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι). »Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. nu tête. §. (συνεκδοχ. καὶ καταχρ. ὁ ἔχων τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ σκορπισμένα), ἴδε Ξέπλεκος.

Ξεμασχαλίζω (κυρ. ἐπὶ φυτ.). »Ἐκμασχαλίζω. ébrancher.

Ξεματίζω (κυρ. κουκκιὰ, δένδρα, κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐξοφθαλμίζω. ébourgeonner (des arbres).

Ξεμέθυσμα (τὸ). »Ἀποκραιπαλισμός.

Ξεμεθῶ, ῥ. ἀμ. »Ἐκ(»Ἀνα)νήφω, ἀποκραιπαλαίω, ἀποκραιπαλίζομαι. revenir de son ivresse, désénivrer, dessaouler, se degriser, cuver son vin. ||. ὁ ξεκουρασμένος ϗ περισσότερον ἠμπορεῖ 'να πιῇ ϗ εὐκολώτερα 'να ξεμεθύσῃ παρὰ τὸν κουρασμένον. »Καὶ μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν (Ἀριστοτ.).«

Ξεμουδιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. »Ἀποπιέζομαι (;). dégourdir; se dégourdir.

Ξεμπέρδεμα. »Ἀνάλυσις. debrouillement.

Ξεμπερδεύω (κλωσταὶς, μαλλιὰ, κτλ.), ῥ. μετ. »Διακρίνω, ἀναλύω (-ομαι). demêler. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὰ μαλλιά 'της. »Διακρίναι τὴν κόμην. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὸ 'μπερδεμμένον στημόνι »Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν.

Ξεμυαλίζω, ῥ. μετ. »Ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω (»Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαίκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτοὺς, »Θεοφύλ. κατὰ Ματθ. 18, 14). faire perdre (tourner) la tête à quel-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

qu'un, ἴδε καὶ Ξετρελλαίνω καὶ Ἡαίρνω (εἰς τὸ ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του).

Ξεμυαλισμένος, η, ον. »Ἔκφρων, παράφρων, ἔμπληκτος, παράφορος, φρενοπλὴξ, ἀπονενοημένος. écervellé, évaporé, ἴδε καὶ Τρελλός.

Ξεμυστηρεύομαι, Μ. (θὰ) ξεμυστηρευθῶ (ἀόρ. Ξεμυστηρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ἀνακοινοῦμαι ἀπόῤῥητον, μεταδίδωμι τῶν ἀποῤῥήτων, κοινολογέομαι. confier (communiquer, découvrir) son secret à quelqu'un, s'ouvrir (faire confiance) à.

Ξενδύνω, ῥ. μετ. »'Εκ(»Ἀπο)δύω. déshabiller. ||. ξενδύνομαι, ῥ. μέσ. »'Εκ(»Ἀπο)δύομαι. se déshabiller, ἴδε καὶ 'Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Ξενητειά. »Ξένη, ἀλλοδαπή. étranger. ||. εἰς τὴν ξενηνειάν. »'Επὶ ξένης, ἐν ἀλλοδαπῇ. ||. εἶμαι (ζῶ) εἰς τὴν ξενητειάν. »Ξενητεύω(-ομαι).

Ξενητεύομαι, Μ. (θὰ) ξενητευθῶ (ἀόρ. ['Ε]ξενητεύθηκα, ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Ξενητεμμένος), ῥ. μέσ. »Ἀποδημέω, ξενητεύω(-ομαι). s'expatrier.

Ξενικὸς, ἡ, όν. »Ξενικὸς, ἐπείσακτος, ἔπηλυς. étranger.

Ξεννοιάζω, ῥ. ἀμ. »Τῶν φροντίδων ἀπολύομαι. être sans souci.

Ξεννοιασμένος / Ξέννοιαστος, η, ον, ἴδε Ἀξέννοιαστος.

Ξενοδουλεύω, ῥ. ἀμετ. »Θητεύω. travailler pour les autres.

Ξενοκοιμοῦμαι, ῥ. οὐδ. »Ἀπόκοιτος γίγνομαι, ἀποκοιμάομαι, ἀπονυκτερεύω. découcher.

Ξένος, η, ον. »Ξένος, ἀλλότριος, ὀθνεῖος, ἀλλοδαπὸς, ἔπηλυς. étranger.

'Ξεντερίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκοιλιάζω.

Ξενυκτίζω / Ξενυκτῶ, ῥ. ἀμ. »Διανυκτερεύω, ἐννυκτερεύω, ἐννυχεύω, παραπέμπω (διαβιβάζω) τὴν νύκτα, διαπαννυχίζω (Πλουτ. 'Ερωτ.). veiller.

Ξενύκτισμα. »Διαπαννυχισμὸς (Διον. Ἁλικ.).

Ξενυστάζω (»'παίρνω νερὸν καὶ νίβγομαι, νερὸν 'να ξενυστάξω«,), ῥ. ἀμετ. καὶ αὐτοπ. »Ἀποσείομαι τὸν ὕπνον. chasser le sommeil.

Ξεπαγιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »'Εκ(»Ἀπο)πήγνυμαι. geler.

Ξεπάγιασμα. »Ἔκπηξις. §. »Χεί(»Χί)μετλον, χειμέτλη. engelure, θ. mule, θ. ||. ἔχω (κυρ. εἰς τοὺς πόδας) ξεπαγιάσματα. »Χειμετλιάω.

Ξεπαγόνω, ῥ. μετ. »Διαλύω τὸν πάγον. dégeler, débâcler (κυρ. ἐπὶ ποταμῶν). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Διαλύομαι. se dégeler, se débâcler.

Ξεπάγωμα, »'Η τοῦ πάγου διάλυσις. dégel, débâcle (κυρ. τῶν ποταμῶν).

Ξεπαίρνομαι, ῥ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) »'Εξεπαίρομαι (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 623). »'Επαίρομαι, ἐξάγομαι, ἀναπτοέομαι, σοβέομαι, αἴρομαι τὸν νοῦν εἰς ἀτασθαλίαν (Θουκ.), τυφόομαι, παραφέρομαι, ἀπονοέομαι. s'emporter.

Ξεπαράχωμα. »Ἀνόρυξις. l'action de déterrer.

Ξεπαρμένος, η, ον. »Ἔμπληκτος, τετυφωμένος. σεσοβημένος, ἀπονενοημένος. emporté, ἴδε καὶ Ξυππασμένος καὶ 'Παρμένος.

Ξεπαστρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκαθαρίζω.

Ξεπατόνω, ῥ. μετ. »'Εξαίρω (»'Εξαιρέω, »'Εκβάλλω) τὸν πυθμένα. défoncer. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ) »'Εξολοθρεύω, ἐκκόπτω, ἄρδην (πανωλεθρίᾳ) ἀπόλλυμι. ruiner; exterminer, ἴδε καὶ Ξεκληρίζω.

Ξεπέζεμα. »'Η ἐκ τοῦ ἵππου (ἅρματος) ἀπόβασις.

Ξεπεζεύω, ῥ. ἀμ. »Ἀποβαίνω τῶν ἵππων (τοῦ ἅρματος). mettre pied à terre.

Ξεπέρασμα (κυρ. τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι). »'Εξίεσις (»Ἀνάπαλιν δὲ γίνεται ἡ ἐξίεσις τῇ ἐνέρσει, « Αἰν. Τακτ.).

Ξεπερνῶ (κυρ. τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. »'Εξίημι. défiler. §. (μεταφορ. τὸν ἀνταγωνιστὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μου εἰς τὸ τρέξιμον κτλ., 'τὸν νικῶ δηλαδή), ὑπερβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερελαύνω, ὑπερπαίω, ὑπερακοντίζω, κτλ. surpasser, ἴδε καὶ Νικῶ καὶ Περνῶ.

Ξεπεσμένος, η, ον. » Παρηκμακὼς, ἀπηυθηκὼς, ἀπανθήσας. déchu, qui est sur le déclin. ‖. τοὺς πτωχοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς ξεπεσμένες εὐγενεῖς. » Πένησι καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασι (Γρηγ. Ναζ.). §. τιμὴ ξεπεσμένη. » Ἀνειμένη. baissé.

Ξεπεσμὸς (τῆς τιμῆς). » Ὑφαίρεσις, ἔκπτωσις, ἄνεσις. déduction, soustraction, décompte, déchet, baisse, θ. rabais. §. (τῆς ὑπολήψεως). » Παρακμὴ, ἀπάνθησις. déclin, décadence, θ.

Ξεπετσόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδερματόω, ἴδε 'Γδέρνω.

Ξεπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »'Υφαιρέω(-ομαι). déduire, rabattre, défalquer; soustraire, décompter, faire le décompte. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Εκπίπτω, ἀνίεμαι, παρακμάζω, ἀπανθέω (μεταφορ. déchoir, décliner, tomber, baisser. ‖. καὶ ἡ τιμαὶς τῶν πραγματειῶν ἐπειδὴ εἶχαν ξεπέσει »Καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ὠνίων πεσοῦσαι (Πλουτ.)«. ‖. διότι ἄκουαν ὅτι ἐδῶ ἡ τιμαὶς (τῶν γεννημάτων) εἶχαν ξεπέσει. »Τὰς γὰρ τιμὰς ἐνθάδε ἀνεικέναι ἤκουον.« ‖. ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σιτάρι, ἀφ'οὗ ἔλθῃ ἐδῶ, θὰ πουληθῇ μὲ κέρδος, 'τὸ ἐκρατοῦσεν· ἀφ'οὗ ὅμως ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἐξέπεσεν ἡ τιμή του, ἄλλαξεν εὐθὺς γνώμην. » Ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν ἀντείγετο τούτου· ὡς δὲ, δεῦρο ἥκοντος αὐτοῦ, ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, ἄλλην εὐθέως ἔλαβε γνώμην (Δημοσθ. πρὸς Ζηνόθ.)«. §. (χάνω τὴν κατάστασίν μου) ἐκπίπτω (» 'Εκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν, εἰς πτωχηίην ἀπῖκται,« 'Ηρόδ. Γ', 14). §. ξεπέφτω (φρσ. ναυτ.). »Παράγομαι, ἐξωθέομαι. dériver, ἴδε καὶ Χάνω. §. (μεταφορ. διὰ ταῖς γυναίκαις ὅταν ἐξοκείλουν), ἴδε Ξελογιάζομαι.

Ξεπιάνομαι (Ξεπιάνονται δηλ. τὰ πόδια μου κλπ.), ῥ. μσ. » Ἀποπιέζομαι(;).

Ξεπλανῶ (ἐκ τοῦ) » 'Εκπλανάω ('Ησύχ.), ῥ. μετ., ἴδε Ξελογιάζω.

Ξεπλατίζω, ῥ. μτβτ. »Τὴν ὠμοπλάτην ἐξαρθρόω (ἐξαρμόζω). épauler.

Ξεπλάτισμα. » 'Η τῆς ὠμοπλάτης ἐξάρθρωσις. déboîtement de l'omoplate.

Ξέπλεκος, η, ον. »Λελυμένος τὴν κόμην. échevelé, déchevelé. ‖. μαλλιὰ ξέπλεκα. » Λελυμένη (» Ἄνετος) κόμη. ‖. ξέπλεκα τὰ μαλλιά 'του. »Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη.

Ξεπλέκω, ῥ. μετ. » Ἀναλύω(-ομαι). dénatter.

Ξεπληρόνω (προφ. κοιν. Ξεπλερόνω), ῥ. μετ., ἴδε 'Εξοφλῶ.

Ξέπλυμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεπλύνειν). » Κλύσις, περικλυσμός. l'action de rincer (égayer, etc.). §. (συνεκδοχ. τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον). »Ἀπό(»Περί)πλυμα. rinçure, θ.

Ξεπλυμένος (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » 'Εξίτηλος (κυρ. ἐπὶ γρωμάτων), ἔκπλυτος (» 'Εκπλύτῳ ἀλουργεῖ«, 'Επγρ. Βοικκ. Ἀττ.). délavé, ἴδε καὶ Ξεθυμασμένος καὶ Ξεθωριασμένος.

Ξεπλύνω, ῥ. μετ. »'Εκ(»Ἀπο)πλύνω, κλύζω, ἐκ(διᾰ-,ἀπο)κλύζω, διανίζω(-νίπτω). rincer. ‖. ξεπλύνω τὸ στόμα μου » Διακλύζομαι. se rincer la bouche. ‖. ξεπλύνω τὰ ῥοῦχα. » Ἀποσμήχω, ἀποσμάω. égayer, guéer

Ξεπόνεμα (τὸ), (ἡ παῦσις τὸ ἰάτρευμα τοῦ πονέματος). » Ἀπάλγησις.

Ξεπονῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀπαλγέω.

Ξεποδαριάζω(κόπτω ἀπὸ τὴν κούρασιν τὰ ποδάριά τινος, 'τὸν κατακυράζω), ῥ. μετβτ. »Λύειν γόνατα (Π.).

Ξεπορτίζω καὶ Ξεπορτῶ (»'Ο Εὐστάθιος, Ἰλ. Ο, 363, ἀναφέρει ταὐτοσήμαντον καὶ ὁμοιοσύνθετον λέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξιν τῆς κοινῆς τοῦ καιροῦ 'του γλώστης τὸ 'Εκθυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Δρόμος, (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). §. ῥ. μέσ. »Τὴν πυλην ἔξειμι. §. (συνεκδογ.) » Δρασμῶ χράομαι. déserter la maison. ||. καὶ κἀνεὶς πλέον 'δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε 'να ξεπορτίσῃ. » Καὶ τὴν πυλην οὐκέτι τῶν ἔνδον οὐδεὶς ἐξιέναι θαῤῥήσει,« Πλούτ.

Ξεπούλημα (τὸ). » Διαπώλησις, ἀπεμπόλησις. débit.

Ξεπουλῶ, ῥ. μετ. »'Εξεμπολέω ('Ηρ. Α'), διαπωλέω (Ξενοφ. 'Ελλ.), διατίθεμαι (»'Επειδὰν δὲ διάθηται τὰ φορτία «), ἀποδίδομαι, ἀπεμ(ἐξεμ)πολέω, ἐκπιπράσκω. se défaire de ses marchandises, ἴδε . Ξεκάμνω.

Ξεπρήσκομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Ξεφουσκόνω.

Ξεπροβόδισμα. » Προπομπή. l'action de reconduire.

Ξεπροβοδῶ, ῥ. μετ. » Προπέμπω, προεκπέμπω , ἀποπέμπω (- ομαι) (»Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ «, Ξενοφ. Κυρουπ.). reconduire.

Ξέρα (κυρ. πέτρα ἐξέγουσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης). »Σκόπελος, ἔρμα, σπιλὰς, χοιρὰς, ὕφαλος (ὅταν ἦνε σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν). écueil. ||. ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξέραν. »Πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, (Στράβ. Θ', Ε')«.

Ξερὰ, ἐπ. » Ξηρῶς. séchement.

Ξεραγίζω (μαδῶ τα'ς ῥώγαις ἀπὸ τὸ τσαμπί), ῥ. μτθτ. »'Ραγίζω. égrainer, égrapper.

Ξεραΐλα. »Αὐχμὸς, ξηρασία. sécheresse, θ.

Ξεραίνω, Μ. (θῶ) ξεράνω (ἀόρ. 'Εξέρανα καὶ πθ. 'Εξεράθηκα), ῥ. μετ. »Ξηραίνω, αὐαίνω, ἐκτήκω. sécher, dessécher, ἴδε καὶ Στεγνόνω. ||. ξεραίνω κρέας, ψάρια κτλ.) εἰς τὸν καπνὸν ἢ εἰς τὸν ἥλιον. » Ταριχεύω. faire sécher à la fumée (au soleil), saurer.

Ξερακιανὸς, ἡ, όν. »Λειπόσαρκος, λειπόκρεως, οὐκ εὐσαρκῶν, ἀσαρκώδης, κατεσκληκώς. décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ξεράμμα καὶ). »Ξήρανσις, Ξηρασμὸς desséchement.

Ξερατικὸν (ἰατρικόν). »'Εμετικόν. vomitif, émétique, ἴδε καὶ Σκάρση.

Ξερατόν. » 'Εμετος, ἔμεσις, ἐξέραμα (Γραφ.). vomissement.

Ξεραχνίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεῤῥαχνίζω.

Ξερικὸς, ἡ, ὸν (κυρ. γωράφι κτλ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ποτιστικόν). »Ἄνυδρος, ἄνυδρος. (champ, verger, etc.) qu'on n'arrose pas.

'Ξερνῶ, Μ. (θὰ) 'ξεράσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς Μτχ. 'Ξερασμένος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εξεράω, ἐμέω, ἐξερεύγομαι. vomir, rendre, rendre gorge, ||. 'ξερνῶ (ἢ) θὰ 'ξεράσω (φρσ. "Οταν θέλωμεν 'να παραστήσωμεν ἄκραν δυσαρέσκειαν εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα) . » Δότε μοι λεκάνην (Ἀριστοφ. Νεφ.) «. §. (μεταφορ.) ὅσους ἐξέρασεν (ὀρθότ. ἐξέβρασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλι. »Τοὺς ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἠϊόνα· »Τῶν νεκρῶν τοὺς πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας ἐκχυμανθέντας (Διον. Ἁλ.)«.

Ξερόβηχας, πάθ. »Βῆξ ξηρὰ (λεπτὴ, ἄπτυστος). toux sèche, θ.

Ξεροβήχω, ῥ. μετ. » 'Υποβήσσω (-ττω) , ὑπὸ βηγὸς ξηρᾶς ἐνοχλέομαι. avoir la toux sèche.

Ξερόβραστος, η, ον, = Νερόβραστος.

Ξερογλείφομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Σάλιον (εἰς τὸ ||. τρέχουν τὰ σάλια μου).

§. (μτφορ.) κοντοστέκομαι, 'δὲν ἠξεύρω τί 'να πῶ, ξερομασῶ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἀριστοτ. τὸ) » Οὐκ εὐποροῦντες δὲ πρὸς τέτταρα (τὰ στοιχεῖα) πέντ' οὔσας (τὰς αἰσθήσεις συνάγειν, γλίγονται περὶ τῆς πέμπτης (437, 21)«.

Ξεροκαταπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Κατασπῶ (» Κατασπᾶν, ἑτέρου ἐσθίοντος, καταπίνειν τὸν σίαλον,« 'Ησύχ.). avaler (déglutir) à vide, ἴδε καὶ Σάλιον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ξερολίθι (τοῖχος κτισμένος μὲ πέτραις μόνον, χωρὶς λάσπην. »Ἐπιτειχισμὸς ἐκ λίθων σκληρῶν,« Παχυμ.). » Θριγκός. mur en pierres sèches.

Ξερομασσῶ, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. »Διαμασά(σσά)ομαι. faire semblant de mâcher, mâcher à vide, ἴδε καὶ Μασσουλίζω.

Ξεροννῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ξεροπόταμον. » Χείμαῤῥος ϗ Χειμάῤῥους. torrent (ὅταν ἔχῃ νερὸν), ravine (ἀφ' οὗ στερεύσῃ), θ.

Ξερὸς (ὁ μὴ ὑγρὸς), ἡ, όν. » Ξηρὸς, αὖος. sec-séche. »Ἄνυδρος. aride, ἴδε καὶ Στεγνός. §. (ὁ μὴ μαλακός). »Σκληρὸς, ἀντίτυπος καὶ ἀντιτυπής. dur. ||. ξερὸς καὶ ἀποξυλωμένος (φρσ.), ἴδε Ἀποξυλωμένος. §. (ἐπὶ ἄρτου) ὁ χωρὶς προσφάγιον. » Λιτὸς (Διογ. Λαέρτ.). ||. τρώγει ξηρὸ ψωμί. »Ξηροφαγέει.

Ξεροτανηοῦμαι } , ῥ. μέσ. »Διατανύομαι (Συνεκδ. Λκ.), ἴδε Τεντόνομαι.
Ξεροτανίζομαι }

Ξεροτάνισμα, ἴδε Τέντωμα.

Ξεροτηγανίζω (τὸ Τουρ. Καβουρδίζω), ῥ. μετ. » Φρύγω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς φράσεις: 'Εφρύγη ἀπ' τὴ' δίψα' μεταφορ', καὶ Κριθάρι φρυμένο'), περιφρύγω, παροπτάω, φώζω καὶ φώγω (ὅθεν ἡ Φωγοῦ καὶ ἡ Χώβολι), κοδομεύω. griller, torrefier, rissoler.

Ξεροτηγάνισμα (Τουρκ. Καβούρδισμα). » Φρυγμὸς, παρόπτησις. l'action de griller (etc).

Ξεροτηγανισμένος (ὁ Τουρκ. Καβουρδισμένος ἢ Καβουρδιστὸς), η, ον. »Φρυκτὸς, πεφρυγμένος, πεφωγμένος (»Κοπτὴν ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων,« Ἀέτ.). torrefié.

Ξεροτρόχαλος (τοῖχος, ὁ ἀπὸ τροχάλας, ἤγουν πέτρας ξηρὰς, χωρὶς πηλὸν ἢ ἀσβέστην, κτισμένος). »Τρόχαλος ἢ Τρόχμαλος (κυρ. ὁ μικρὸς λίθος, ὁ κάχληξ, λέγει ὁ 'Ετυμολ.), ἴδε Ξερολίθι.

Ξεροτρώγω, ῥ. ἀμ-βτ. »Ξηροφαγέω. manger du pain sec.

Ξεροψήνω, ῥ. μτβτ. »Ξηρότερον ὀπτᾶν. cuire à sec.

Ξεῤῥαχνίζω (κυρ. 'παίρνω ταῖς ἀραχνιαῖς). ῥ. μετ. »'Εκκορέω (ὁ 'Ησίοδος τὸ ἐξέφρασε, περιφραστικῶς) »'Εκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια«. ôter les araignées (d'un plancher). §. (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Ξεκορνιακτίζω), ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεῤῥιζόνω, ῥ. μετ. »'Εκριζόω, ῥιζόθεν (πρόῤῥιζον, προθέλυμνον, αὐταῖς ῥίζαις, ἄρδην) ἀνασπάω, ἐκκόπτω déraciner, arracher, extirper. ||. διότι 'τοῦ εἶχαν ξεῤῥιζωθῆ δύο 'δόντια, » Δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο,« Λκ. §. (κατὰ μετωνυμ.) ξεῤῥιζόνω τὴν θύραν κτλ. »'Εκμοχλέω, ἀναμοχλεύω démonter.

Ξεῤῥίζωμα, » 'Εκρίζωσις. déracinement.

Ξεῤῥοχαλίζω (βήχων ἐβγάλλω ῥόχαλα), ῥ. ἀμ. »Ἀποχρέμπομαι. expectorer.

Ξεῤῥοχάλισμα (τὸ). » Ἀπόχρεμψις. expectoration.

Ξεσαγωνιάζω, -ομαι. » Τὰς σιαγόνας ἐξαρθρόω(-όομαι). se démonter la machoire.

Ξεσαμαρόνω } , ῥ. μετ. » Ἀποσάττω. désseller, déharnacher, débâter.
Ξεσελλόνω }

Ξεσκαλλόνω, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. » Τοῦ πασσάλου ἐξαιρέω. décrocher, détacher, dégager.

Ξεσκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω.

Ξεσκεπάζω, ῥ. μετ. 'Εκ(»Ἀνα-, » Ἀπο)καλύπτω, γυμνόω. découvrir, dévoiler, déceler. §. révéler.

Ξεσκέπασμα. » Ἀνακάλυψις. dévoilement.

Ξεσκεπασμένος } , η, ον. »Ἀσκεπὴς, ἀκατακάλυπτος, ἀπαρακάλυπτος. découvert.
Ξεσκέπαστος }
Ξέσκεπος }

Ξεσκλαβόνω, ῥ. μετ. »Ἀπελευθερόω (κυρ. σκλάβον). donner la li-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

berté à un esclave, délivrer. §. ἴδε Ἐξαγοράζω.

Ξεσκλάβωμα. »Ἀπελευθέρωσις, ἀπελευθερία. délivrance.

Ξεσκολίζω, ῥ. ἀμ. »Τῶν διδασκαλείων ἀπαλλάσσο(ττο)μαι, ἀκριβόω τὰ μαθήματα. achever ses études.

Ξεσκονίζω, ῥ. μετ. » Ἐκκονίζω. époudrer.

Ξεσκουντῶ, ἴδε Ξεκουντῶ.

Ξεσκριάζω, ῥ. μετ. »Ἐξιόω (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ, 11). dérouiller.

Ξεσκούφωτος, η, ον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ξεσπαθόνω, ῥ. ἀμ. » Γυμνόω τὸ ξίφος. mettre l'épée à a main, dégainer, (εἰρων.) mettre flamberge au vent.

Ξεσπάθωμα. »Ξιφουλκία. l'action de tirer l'épée du fourreau.

Ξεσπαθωμένος, η, ον. » Γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος. » Τὸ ξίφος ἐσπασμένος,« Ἐσπασμένῳ τῷ ξίφει,« ξιφήρης. l'épée à la main.

Ξεσπάνω (» Μετὰ δέκα ἔτη τῆς κατὰ τῶν Σαμίων ἐκστρατείας ἐξέσπασε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος,« Κορ. Χιακ. ἀργαιολ.), ῥ. αὐτοπ. »Ἐκρήγνυμαι. éclater.

Ξεσπιτόνω, ῥ. μετ. » Ἐξοικίζω. priver quelqun de sa demeure.

Ξεσποριάζω (ἐθναίνω εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. »Ἐκσπερματόω(-ομαι). monter en grain.

Ξεστὴ (προφ. κοιν. Ξηστὴ), εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ, περιέχοντος 5 1/2 Τουρκ. ὠκάδ. Τὸ μεταγειρίζονται εἰς τὴν Ἀττικὴν, Βοιωτίαν ᾖ ἄλλα μέρη τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος). »Ξέστης (ἐκ τοῦ Λατ. sextarium, τὸ ὁποῖον περιεῖγε, κατὰ τὸν Γαλην., » μίαν λίτραν ᾖ ἡμίσειαν ᾖ ἕκτον, ὡς εἶναι τὰς πάσας οὐγγίας κ'. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ξέστου παρὰ πᾶσίν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ. Χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ«). sétier (χωροῦντος 20 οὐγγίας καὶ ἀποτελοῦντος τὸ ἑκτημόριον τοῦ Χόου, conge).

Ξεστομίζω, ῥ. μετ. »Ἐκφερομυθέω. divulguer, publier un secret.

Ξεστουπόνω (προφ. κοιν. Ξεστουμπόνω), ῥ. μετ. » Ἀναστομόω, ἐκπωμάτόω (-ίζω); ἀναπωμάζω. deboucher, débonder, débondonner.

Ξεστούπωμα (προφ. κοιν. Ξεστούμπωμα). » Ἀναστόμωσις. débouchement.

Ξεστρήφω, ῥ μτβ. » Ἀνακλώθω (Λουκ.). détordre.

Ξέστρωμα. » Ἀνασκευὴ στρωμάτων (κλίνης). l'action de défaire un lit.

Ξεστρώνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκευάζω τὰ στρώματα (τὴν κλίνην), ἀποστρωννύω(-υμι). défaire un lit.

Ξέστρωτος, η, ον. »Ἀπεστρωμένος. (lit) qu'on a defait, ἴδε καὶ §. Ξεσαμάρωτος.

Ξεσυνειθίζω, ῥ. μετ. » Ἀπεθίζω. désaccoutumer, déshabituer. §. ῥ. ἀμ. » Ἀπομανθάνω. désapprendre. || (ὁ Οὐεσπασιανὸς ἔλεγεν ὅτι) οἱ "Ελληνες ξεσυνείθισαν τὴν ἐλευθερίαν. » Ἀπομεμαθηκέναι τοὺς "Ελληνας τὴν ἐλευθερίαν. les Grecs avaient désappris la liberté.

Ξεσφίγγω, ῥ. μετ. »Ἀνίημι. desserrer, ἴδε καὶ Ξεκουρδίζω.

Ξεσχίζω προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ξεσκίζω), ῥ. μετ. » Διαῤῥήσσω, διαῤῥηγνύω(-υμι). §. » Σπαράσσω(-ττω), διασπαράσσω (-ττω), διασπάω(-ομαι), διαφορέω (Ἀριστοφ. Ἱππ.). déchirer.

Ξέσχισμα. »Διάῤῥηξις. §. »Σπαραγμός. déchirement, déchirage.

Ξεσχισμένος, η, ον. » Διεῤῥωγώς. déchiré, ἴδε καὶ Κουρελλιάρης.

Ξετάζω ῥ. μετ. ἴδε Ἐξετάζω.

Ξέτασμα (προφ. καὶ Ξέταγμα), ἴδε Ἐξέτασις.

Ξετελειόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀποτελειόνω.

Ξετίμησις. »Ἐκτίμησις (Στράβ. ΙΔ', 641), τίμησις, δια(ὑπο)τίμησις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

éstimation, évaluation, appreciation.

Ξετιμητής. » Τιμητὴς, διατιμητὴς, ἀποτιμητὴς (Ἀρποκρατ.), ἐξισωτής. éstimateur.

Ξετιμῶ, ῥ. μετ. » Τιμάομαι, ἐκ(δια, ἀπο)τιμάω(-ομαι), σταθμάομαι. évaluer, apprécier, faire l'appreciation, éstimer.

Ξετιναγμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ Ξυπνητὰς, ἀνοικτομμάτης). » Ἐγρηγορώς. dégourdi, débourré, dégagé.

Ξετινάζω, ῥ. μετ. (μεταφορ.) »débourrer, dérouiller. ||. ξετινάζομαι, ῥ. μέσ. » Τὸ νωθρὸν ἀποσείομαι. se dégourdir (débourrer, dénouer, dérouiller).

Ξετραγηλίζομαι (ξεσκεπάζω τὸν λαιμὸν ἢ τὰ στήθη), ῥ. μέσ. » Ἀπογυμνόω τὰ περὶ τὸν τράχηλον· »Τὰ περὶ τὴν δειρὴν ἀποκαλύπτομαι (ἀπογυμνόομαι). débrailler, se débrailler, (ὅθεν ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Ξετραγηλισμένος, η, ον. » Τετραγηλισμένος. tout débraillé (décolleté).

Ξετρελλαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐξοιστράω, οἰστρηλατέω, φρενοκλοπέω. faire tourner la tête à quelqu'un, rendre furieux.

Ξετρυπόνω(ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, κυρ. ζῶον, καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον κλέπτην, πρᾶγμα κρυμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω, φωράω. déterrer. §. (ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀνέρπω, ἀναδύω(-υμι), προ(ἀνα)κύπτω (»Παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν,« Ἀριστοφ. Βατρ.), ἐκκύπτω (»Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;« Ἀριστφν. Ἐκκλ.), ἀνέγω, ἐξερπύζω, ἐκτρυπάω (»Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει· Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε, λαθοῦσά μ', ἔνδοθεν, » Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 336, 337). sortir.

Ξετσιπόνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀπερυθριάω, ἀπαναισχυντέω, παρατρίβομαι τὸ μέτωπον. s'armer d'effronterie, (ὅθεν ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Ξετσιπωμένος (μεταφορ. ὁ πάντη ἀδιάντροπος), η, ον. » Ἀνασεσυρμένος, ἀπηρυθριακὼς, ἀπαναισχυντήσας, ἀπονενοημένος, ἰταμός. effronté, dépouillé de toute pudeur.

Ξετσίπωμα). »Ἀπόνοια, ἰταμό-

Ξετσιπωμὸς) της, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἰταμόν). effronterie, θ.

Ξετσίπωτος, η, ον, ἴδε Ξετσιπωμένος.

Ξετύλιγμα. »Ἀνέλιξις, ἀνάλυσις. l'action de dérouler.

Ξετυλίζω (-ίγω), ῥ. μετ. » Ἀνελίσσω(-ττω). §. »Ἐκ(»Ἀνα)μηρύω (-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dérouler, dévider, ἴδε καὶ Ξεδιπλόνω ἢ Ξεκουβαριάζω.

Ξεύρω (προφ. κοιν. Ξέρω), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) »Ἐξευρέω (κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων, μερικοὶ τὸ γράφουν Ἠξεύρω, ἄλλοι Εἰξεύρω, ἢ οἱ περισσότεροι Ἐξεύρω). » Οἶδα, γινώ(γνώ)σκω, ἐπίσταμαι. savoir. ||. τὸ ξεύρω ἀπ' ἔξω, ἴδε Ἔξω. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν τὴν ξέρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος (Δίων Χρυσοστ. Λς'). « ||. ὅσοι ξεύρουν καλλήτερα κάθε τόπον. » Τοὺς ἐπιστημονεστάτους ἑκάστων τόπων (Ξενοφ.). « ||. τὸ ἤξευρεν ἀπὸ προτήτερα. » Προῄδει. ||. ξεύρεις τὸν Ἀδεμάντον ἀπὸ τὴν Μυρρινοῦντα; » Ἀδείμαντον οἶσθα τὸν Μυρινούσιον; ||. δὲν ξεύρω. » Ἀγνοέω· οὐκ οἶδα· λέληθα ἐμαυτόν. ignorer. ||. εἶσαι γελασμένος, καὶ δὲν τὸ ξεύρεις. » Λέληθάς σεαυτὸν ἐξηπατημένος. || δὲν ἠξεύρω τί 'να κάμω. » Ἀμηχανέω (»Ἀμηχανῶ γὰρ, πότερ' ἔχωτάδ', ἢ μεθῶ, « Εὐρ.). ||. δὲν ἤξευραν ποῖον δρόμον 'να πάρουν. »Ἀνεπιστημόνων ὅπου τράπονται (Θεκ.). « ||. φλυαρεῖς καὶ δὲν ξεύρεις τι λέγεις. » Ληρεῖς, κοὐκ οἶσθ' ὅ,τι λέγεις, « Ἀριστφ.

Ξεφακιολίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀνά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δεσμον (ἀνα)λύω, τὸ χρήδεμνον ἐκλύω. décoiffer.

Ξεφαντόνω, ῥ. ἀμ. » Εὐωγέομαι, συμποτιάζω, ἑστιάομαι. faire bonne-chère.

Ξεφάντωμα. » Εὐωγία. banquet; bonne-chère, θ. ἴδε καὶ Τραπέζι ᾗ Φαγοπότι.

Ξεφασκιόνω, ῥ. μετ. » Ἀποσπαργανόω. démailloter.

Ξεφλουδίζω, ῥ μετ. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω, περιλέπω, περιλεπίζω (-λοπίζω), φλοίζω (Θεοφρ.), ἀποφλοιόω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω, λεπυρίζω. écorcer, ecosser (κυρ. κουκκιά, κτλ.).

Ξεφλούδισμα. » Φλοισμός, λεπισμός, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. décortication.

Ξεφορτόνω, (ἐκ τοῦ) » Ἐκφορτόω (» Καὶ με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν, « Ρύμάθ. Boiss.), ῥ. μετ. »Ἀπο(»Δια)τίθεμαι τὸν φόρτον, ἐξαιρέομαι τὸν φόρτον (Δημοσθ.), ἀπογεμίζω (Διον. Ἁλ.), ἀποσκευάζω (-ομαι). décharger. ‖. ξεφορτόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀποσκευάζομαι, ἀποφορτίζομαι κτλ. se décharger. §. (μεταφορ.). » Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι. se delivrer (se débarasser) de quelqu'un. ‖. ξεφορτώσου με (φρσ. μεταφορ.). » Ἀπαλλάγηθί μου. ‖. ξεφορτωθῆτέ με. » Ὦ τὰν, ἀπαλλάγθητον ἀπ' ἐμοῦ (Ἀριστοφ.).«

Ξεφόρτωμα. » Ἡ τοῦ φόρτου ἐξαίρεσις (διάθεσις). déchargement, décharge, θ.

Ξεφουρνίζω, ῥ. μετ. » Τοῦ κριβάνου ἐξαιρέω. défourner.

Ξεφουσκόνω, ῥ. μετ. »Ἐκπνευματόω. désenfler. §. ῥ. μέσ. » Ἐκπνευματόομαι. désenfler, se désenfler.

Ξεφούσκωμα. » Ἔκπνευσις (Θφρ. Φυτ. Ἱς. Θ', 9).«

Ξεφράζω (τὸ ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Τὸν φραγμὸν περιαιρέω(ἀφαιρέομαι). déclorre. §. (τὸν νεροχύτην, κτλ.), ἴδε Ξεστουππόνω.

Ξέφραχτος, η, ον. » Ἄφραχτος, τὸν φραγμὸν ἀφῃρημένος (περιῃρημένος), ἄερκτος (Λυσ.). qui n'est pas clos, déclos.

Ξεφτιλίζω, ῥ. μετ. » Προβύω τὸν λύγνον. avancer la mèche de la lampe; moucher.

Ξέφτισμα. » Παράλυσις.

Ξεφτῶ (ἐκ τοῦ Ἐκπτύω, μτνμ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ὅσα σηκόνουν γνοῦδι), ῥ. μετ. » Παραλύω (ᾗ μέσ.) Παραλύομαι, διαξαίνω, κροκίδα ἀνίημι. effiler, s'effiler, éfaufiler. ‖. 'τὰ ξέφτισε, (φρσ. παροιμιώδης ἀντὶ Ἀπέθανε. Νομίζω ὅτι ὅμοιόν τι ἐννοοῦσε καὶ ὁ Κωμικὸς ὅταν ἔλεγεν) » Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη, « Ἀριστοφ. (παρὰ Πλδ. 508), (ἴσως, τῇ ἀληθείᾳ, 'να ἔχῃ κἄποιαν σγέσιν ἡ φρσ. καὶ μὲ τὸ παρ' ἰατροῖς) Κροκυδίζειν (καθόσον, κατὰ τὸν Ἱππκρ., » Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι ᾗ. ἀποκαρφολογούσας ᾗ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, πάσας εἶναι θανατώδεας.«).

Ξεφυλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀφίημι (τοῦ δεσμωτηρίου). élargir.

Ξεφυλίζω, ῥ.ἀμ.»'Εκπίπτω(»'Εξίσταμαι) τοῦ γένους, ἐκτρέπομαι, νοθεύομαι. dégénerer.

Ξεφυσῶ, ῥ. ἀμ, ἴδε Κλάνω.

Ξεφυτρόνω, ῥ. ἀμετ. (ταυτὸν τῷ Φυτρόνω). » Ἀνα(»Δια)βλαστάνω, ἀναφύομαι, ἐξανατέλλω (Εὐαγγ.). pousser, paroitre. §. (μτνμ.) ἐβγαίνω ἐξαφνα, ἴδε Ξετρυπόνω.

Ξεφύτρωμα (τὸ). » Ἀναβλάςησις.

Ξεφωνητόν. » 'Ολολυγὴ, γόος, οἰμωγὴ, πένθος (τὸ). cris déchirans.

Ξεφωνίζω (κυρ. φωνάζω δυνατὰ), ῥ. ἀμ. » Ἀνακράζω. écrier, s'écrier, pousser des grands (jetter des hauts) cris. vociferer. §. (συνεκδοχ. ἐπὶ νεκροῦ). » Ἀνολολύζω, ἀνακωκύω, φωνὴν ῥήγνυμι. lamenter (en poussant des grands cris).

Ξέχασμα. » Λήθη. oubli.

Ξεχασμένος (ὁποιος Ξεχνᾷ), η, ον, ἴδε Ξεχνῶ. §. (συνεκδοχ. ὁ)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀνόητος ᾧ Χαμένος, ἴδε τὰς λέξεις.

Ξεχειλίζω, ῥ. μετ. » Ὑπερχειλῆ ποιέω, ὑπερεκχέω. verser dans (remplir) un vase de manière à faire déborder. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ὑπερβάλλω, ὑπερχέομαι, ὑπερεκχέομαι, κλύζομαι (Πλουτ.). déborder, se déborder, regorger.

Ξεχείλισμα. » Ὑπερέκχυσις. débordement.

Ξεχειλισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλής. débordé.

Ξεχειμωνιάζω, ῥ. ἀμ. » Παραχειμάζω, διαχειμάζω (Θουκ.), χειμάζω (Ξενοφ.), χειμερίζω. hiverner, passer l'(être en quartier d') hiver.

Ξεχειμώνιατμα. » Παραχειμασία. l'action d' hiverner.

Ξεχνιάρης, α, ικον. » Ἐπιλήσμων. oublieux.

Ξεχνῶ (ἐκ τοῦ Ξεχάνω, καθὼς ᾧ προφ. ἀλλ.), ῥ. μετ. ἴδε Λησμονῶ.

Ξεχόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπαραχόνω. §. ξεχόνω τὸ ἀμπέλι (τὴν ἐλιὰ' κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελακκόνω.

Ξεχορταριάζω, ἴδε Ξεβοτανιάζω.

Ξεχρεόνω, ῥ. μετ. » Διαλύομαι (τινὶ) τὰ χρέη, χρεωλυτέω. acquitter (éteindre) des dettes. §. ξεχρεόνω καὶ ξεχρεόνομαι, ῥ. μέσ. » Διαλύω(-ομαι) τὸ χρέος (τὰ χρέα, τὴν ὀφειλὴν, τὸ δάνειον). acquitter (éteindre) ses dettes.

Ξέχωμα, ἴδε Ξεπαράχωμα. §. ξέχωμα τῶν ἀμπελιῶν (τῶν ἐλιῶν κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελάκκωμα.

Ξέχωρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Ξεχωρίζω, ῥ. μετ. » Ἀποχρίνω (χωρὶς), χωρίζω, διασπάω (Ξενοφ. Κυρουπ.), ἀφορίζω. désunir, déprendre, détacher, ἴδε καὶ Χωρίζω, καὶ §. Διακρίνω. §. » Ἐξαιρέω, ἐξαίρετον ποιέομαι. choisir, mettre à part, ἴδε καὶ Διαλέγω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Διίσταμαι, χωρίζομαι, ἀποχρίνομαι, ἀποσπάομαι, διαλύομαι, τὴν διάλυσιν ποιέομαι. se séparer.

Ξεχώρισμα, ἴδε Χώρισμα. §. » Ἐξαίρεσις. l'action de choisir etc., ἴδε καὶ Διάλεγμα.

Ξεχωριστὰ, ἐπ. » Ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος, δίχα. §. » Χωρὶς, ἐξαιρέτως. séparément, à part, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ξεχωριστὸς, ἡ, ὸν. » Ἴδιος, μερικός. particulier, ἴδε ᾧ Διαλεκτός.

Ξεψυχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκπνέω, ἐκ-(ἀπο)ψύχω. expirer, rendre l'âme (le dernier soupir).

Ξεψωμίζω. » Ἄρτον (» Τἄλφιτα) πορίζομαι.

Ξηλόνω (πρᾶγμα ῥαμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναλύω τὰς ῥαφὰς (Πλουτ. Λυσανδρ.). découdre. §. (ὡρολόγι καὶ ἁπλῶς κάθε μηχανήν). » Δια-(» Παρα)λύω. démonter, ἴδε καὶ Ξεκαρφόνω. (Ἂν καὶ ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ σημασία, φαίνεται ἀναμφίβολος ἐκ τοῦ Ἐξηλόω, ἐπειδὴ ὅμως ἡ, ἑλληνικωτάτη ἄλλως, λέξις αὕτη οὐχ εὑρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς, καθὼς οὔτε παρ' οὐδενὶ τῶν συγγραφέων, 'δὲν εἶν' ἀπίθανον, τὸ ἐδικόν 'μας 'ξηλόνω 'να ἐσχηματίσθη καὶ ἐκ τοῦ Ἐξείλλω ἢ Ἐξελέω [Ἡσοδ. Α', 36, Β', 30 τῶν ἀργαίων).

Ξήλωμα. » Ἀνάλυσις τῶν ῥαφῶν. décousure, θ.

Ξημερόνει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Ἡμέρα γίγνεται (Ἀριστοφ. Νεφ.). il fait jour (clair). ‖. κοντεύει 'να ξημερώσῃ. » Πρὸς ἡμέραν ἐστί. ‖. ὅ,τι ἐξημέρονεν, (ἡ) ὅτι ἄρχισε 'να 'ξημερόνῃ. » Ἀμ' ἡμέρα διαφαυσκούσῃ (Ἡροδ.)· » Ἡμέρας ἀρτι διαγελώσης. ‖. 'ξημέρωσε. » Διέφαυσε, διέφαυσεν ἡμέρα. le jour a lui, ἴδε καὶ Φέγγω.

Ξημερονοβραδιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Διημερεύω καὶ διανυκτερεύω, ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι ὅσαι τε νυκτὸς (συντάττων, σπουδαιολογῶν, κυδεύων, κτλ.) διατελέω. passer les jours et les nuits. θ.

Ξηρὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Χέρσος (ἡ), ἤπειρος (ἡ), ξηρά. terre ferme, ἴδε καὶ Στερεά. ‖. διὰ ξηρᾶς. » Κατὰ γῆν, πεζῇ, διὰ ξηρᾶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Γραφ.). par terre. ||. διὰ ξηρᾶς ᾖ διὰ θαλάσσης. »Διά τε γῆς καὶ κατὰ θάλασσαν. par terre et par mer.

'Ξινάρι (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) Ἀξινάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀξίνη, ἴδε Ἀξινάρι.

Ξιππάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξυππάζω.

Ξιφιός (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ 'Ησύχ.), 'ψ. »Ξιφίας. espadon, tronchon, epée (glaive) de mer, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

'Ξόβεργα (ἀντὶ ἰξόβεργα). »Δόναξ (»Κάλαμος) ἰξευτικός. glueau, pipeau.

'Ξοδεύω)(καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), ῥ.

'Ξοδιάζω)μετ. ἴδε 'Εξοδεύω κτλ.

'Ξοδὸς (τὸ πένθος, τὸ μυρολόγι ὅ, που γίνεται εἰς ἐκφοράν νεκροῦ, ἀπὸ τοῦ) » 'Εξόδιον (, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Π. Γραφ. ἀναφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. »Τὸ πρωῒ ἐξόδους καὶ τὸ ἑσπέρας τέρψεις.« "Οθεν ἡ κατάρα, τὴν ὁποίαν συνειθίζουν αἱ γυναῖκες μάλιστα:) μυρολόγια καὶ 'ξόδια νἄχῃ! » 'Ωδὴ (» "Τμνος.) ἐξόδιος, ἔλεγος, ἴδε καὶ Μυρολόγι καὶ Χρόνος.

'Ξινάδα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξοινοῦ). »Ὀξύτης, τὸ ὀξύ. aigreur, θ.

'Ξοινήθρα, φ, »'Οξαλὶς (ἄλλο παρὰ τὸ) ὀξυλάπαθον. oseille, θ.

'Ξοινίζω, ῥ. μετ. » Ἀποξύνω. aigrir. ||. τὸ στομάχι 'ξοινίζει φυσικὰ τὸ γάλα. » 'Ο στόμαχος ἀποξύνειν τὸ γάλα πέφυκεν (Ἀέτ.)«. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἔγω γεῦσιν 'ξοινήν). »'Οξίζω. être (avoir un goût) aigre. §. (κυρ. ἐπὶ οἴνου, γίνομαι 'ξοινός). »'Οξύνω (»Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν, « Θεοφρ. Δ', Φυτ. 4), παρατρέπομαι (Γεωπον. Β', 47, 3), ἀποξύνομαι καὶ ἀποξυνοῦμαι (Διοσκορ. καὶ Γαλην.). devenir aigre. Παρβλ. Κόφτω. §. (μεταφορ ἀντὶ τοῦ Κακιόνω. "Οθεν.) 'τὰ 'ξοίνισαν (τὸ ἄλλ., 'τὰ χάλασαν), ἴδε Τσυγκρίζω καὶ Χαλνῶ. ||. 'τὰ 'ξοίνισεν (ἀντὶ τοῦ, "Εγινε σκυθρωπός, γάλασ' ἡ ὄρεξί 'του, κτλ.), ἴδε Κατσουφιάζω. ||. (μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν λέγομεν καὶ:) ὁ καιρὸς 'τὰ 'ξοίνισεν (ὅταν σκοτεινιάσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ δείχνῃ πῶς θὰ βρέξῃ), ἴδε αὐτόθι.

'Ξοινίλα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξοινοῦ), ἴδε 'Ξοινάδα. §. 'ξοινίλα τοῦ στομάχου, πάθ. »'Οξίνη, ὀξυρεγμία. aigreurs, πλθ.

'Ξοινόγαλον (τὸ Τουρκ. ἰαγοῦρτι), ἴδε 'Ξυγαλον.

'Ξοινόγλυκος, η, ον, ἴδε Γλυκόξοινος.

'Ξοινοκέρασον, 'πωρ., ἴδε Βύσσινον.

'Ξοινολάπαθον, φ. ἴδε Ξοινήθρα.

'Ξοινὸς (ἡ 'Ξινὸς), ἡ, όν. » 'Οξὺς (» Τῶν ῥοιῶν αἱ μὲν ἡδεῖαι, αἱ δὲ γλυκεῖαι τὴν γεῦσιν,« Σημ. Σὴθ), ὀξίνης (κυρ. διὰ τὸ κρασί). aigre. 'Ομφακίας καὶ 'Ομφακίτης (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά). sur. ||. ῥώδια 'ξοινὰ (τὰ μονολ. 'Ξοινόῤῥωδα). » 'Οξεῖαι ῥοιαί.

'Ξοινοτύρι. »'Οξερίας (τυρός).

'Ξοινόμηλον, 'πωρ. » 'Οξύμηλον.

'Ξοινούτσικος, η, ον. » "Γποξυς. aigre, aigrelet, suret.

'Ξόμπλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplum, τὸ ὁποῖον ὁ 'Ησύχ. κατεχώρισεν ὡς Γραικορωμαϊκόν: » "Εξομπλον, ἴσον. 'Ο Κυριλ. τὸ γράφει 'Εξέμπλον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, ὑπόδειγμα, μίμημα· ὁ δὲ Πορφυρογ. 'Εξέμπλιον. » 'Εσωφόρια διαφόρων χροιῶν καὶ ἐξεμπλίων «), ἴδε Κεντίδι καὶ §. Παράδειγμα.

'Ξομπλιαστὸς (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplatus, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος ἔχει ὡς Γραικορωμαϊκόν, » 'Εξομπλωτὰ καὶ πλευμιστά«, ὁ δὲ Νικήτας εἰς τὸν Κώδηκά 'του ἐξηγεῖ διὰ τοῦ » 'Εξομπλωτὰ πευκία, τὰ Ἀλουργοὶ τάπητες), ἡ, όν, ἴδε Κεντημένος.

Ξουράφι (ἀπὸ τοῦ) »Ξυράφιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ξυρὸν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ). rasoir.

Ξουρίζω, ῥ. μετ. »Ξυράω καὶ (Ἰων.) Ξυρέω. » Κείρω (κυρ. κουρεύω, καθὼς 'εσυνείθιζαν οἱ παλαιοὶ) ἐν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χρῷ, ἀποξυράω(-έω), ἀποξύρομαι, ἀποκείρω(-ομαι). raser; faire la barbe (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφ. »Οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ,« Βασιλ. Β', ιθ', 24). ||. ἐξούρισε τὰ γένειά 'του, ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο (Ἡρωδ.). « ||. ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. »Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.).«

Ξούρισμα. » Κουρὰ (ἡ ἐν χρῷ). l' action de faire ou de se faire faire la barbe.

'Ξύγαλον (τὸ Τουρκ. Ἰαγοῦρτι). »'Οξύγαλα (. Ἡ λέξις ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κτησίαν, σύγχρονον τοῦ Ἡριδότου, ὁ δὲ Στράβων [βιβ. Z', δ', 6] λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὅτι, »Τρέφονται καὶ τυρῷ ἱππείῳ, καὶ γάλακτι καὶ ὀξυγάλακτι [τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως]«). du lait aigri (caillé),

'Ξύγγι (ἀπὸ τοῦ Λατ. axungia, axis ungere). »Ἀξούγγιον (, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Διοσκορ. διεφθαρμένως φέρεται) 'Οξύγγιον (, κυρ. τὸ ἄλειμμα τοῦ χοίρου), ἴδε Ἄλειμμα καὶ Λαρδί.

'Ξυγγοκέρι, ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

'Ξύδι (ᾧ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Ξεῖδι, κτλ.

'Ξυλάγγουρον (, αὐτὸ, νομίζω, ὅτι εἶνε τὸ Πετράγγουρον, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Σ. Σὴθ καὶ ἄλλοις γράφεται [ἐσφαλμένως, νομίζω] Τετράγγουρον καὶ Κετράγγουρον, διορθωθὲν κακῶς εἰς Κιτράγγουρον καὶ Πικράγγουρον), φ. καὶ κ. » Ἄγγουρον, ἀγγούριον, 'σίκυος ὁ σκυταλίας (Θεοφρ. Z') ἢ ἄωρος (, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὡρίμου ἢ πέπονες, ἴδε Πεπόνι). concombre.

Ξυλάκι. » Ξυλάριον, ξυλήφιον. petit morceau de bois.

Ξυλάρμενον (καράβι), ναυτ. » Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας (Δουκ. Τοξ. 19). à sec, de toile, à cordes et à mâts.

Ξυλᾶς. »Ξυλεύς. bûcheron.

Ξυλένιος, α, ον. » Ξύλινος. de bois, fait de bois.

Ξυλιά. »Πληγή. coup, coup de bâton. ||. δίδω ξυλιαίς, ἴδε Δίδω. ||. ἔφαγε ξυλιαίς, ἴδε Τρώγω. ||. (ἐνίοτ' ἐλλείπει:) θὰ φάγῃ πολλαὶς (ξυλιαὶς δηλ.). » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.).« (ὁ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε'. ἔχει: »ὀλίγας παίσειεν).

Ξυλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ξυλόομαι, ἀναξυλόομαι (Θεοφρ. Α', Φυτ. 4), τραχύνομαι, σκληρύνομαι. se roidir, corder (κυρ. διὰ τὰ ῥεπάνια, κτλ.). §. ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ξύλιασμα, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ξυλίζω, ῥ. μετ. ἴδε Δέρνω,

Ξυλική. » Ξύλωσις, ξυλεία, ὕλη, (εἰς ἐπιγραφ. εὑρέθη ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσ.) »ξυλικὴ ὕλη (Boeckh, vol. 2. p. 373, 13). charpente, θ. charpenterie, θ.

Ξυλογαϊδάρα (τὸ ἐκ ξύλων συνάρτημα, ἐφ' οὗ ἱστάμενοι οἱ οἰκοδόμοι ἐργάζονται τοὺς ὄροφους καὶ τὰ λοιπὰ ὑπερέχοντα μέρη τῶν οἰκοδομημάτων). « Ἴκριον, ἰκρίωμα, ὑπόβαθρον. chevalet.

Ξυλοδεσιὰ (ἡ). » Ἔνδεσμος (Γρφ. Βασ. Γ', ς', 14), σύνδεσμος τοίχου.

Ξυλοκάρδουνον. » Θυμάλωψ (ὁ). fumeron.

Ξυλοκάρφι (τὸ ξύλινον καρφί, τὸ Τουρκ. Τσιβί). »Γόμφος, γομφωτήρ. cheville, θ.

Ξυλόκαττα. »Μυάγρα, γαλεάγρα. squricière, θ. ratière, θ.

Ξυλοκερατηὰ, δ. »Κερατωνία. caroubier.

Ξυλοκέρατον (ἡ ἄλλ. Χαρούμπα καὶ Κούτσουπον), κ. » Κεράτιον. carouge, caroube.

Ξυλοκέφαλος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χονδροκέφαλος κτλ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ξυλοκοπῶ, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω καὶ Στουμπανίζω.

Ξυλόκοττα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ξυλοκρέββατον. » Σορὸς (ἡ), φέρετρον, λέχος (τὸ νεκροφόρον), σκίμπους (ὁ) ᾧ κλίνη (ἡ νεκροφόρος). cer-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

cueil, bière (κυρ. τὸ σανδοῦκι), θ.

Ξύλον. » Ξύλον. bois. ‖. μαζόνω (κόπτω) ξύλα. »Ξυλεύομαι(-ίζομαι). faire du bois. ‖ μαγαζὶ διὰ ξύλα. » Ξυλοθήκη. bûcher, chantier. ‖. τὸ ξύλον ὅ,που δένουν τὰ κλήματα, κτλ. (ἡ ἄλλ. Στεντωσιὰ ἡ Φοῦρκα). » Χάραξ (ἡ), κάμαξ. échalas. ‖. τὸ ξύλον ὅ,που 'μπήγουν εἰς τοὺς φράχτας. » Χάραξ (ὁ), σταυρός. perche de treille, θ. §. (συνεκδοχ. ἀφ' ἑαυτ. τὸ ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, δέρνουν κτλ. ἡ ἄλλ. Τσεμάκα, Ματσοῦκα, Σόπα, Λομποῦτι κτλ.). » 'Ρόπαλον (σώζεται ἡ λέξις), σκυτάλη, στύπη ἢ στύπος (ἀπ' ἐδῶ ἴσως παρερμήνευσε ὁ Στοῦμπος ὁ κόπανος, ὅθεν καὶ τοῦ 'Ησυχ. τὸ Ἀπεσύπαζον διορθοῦσιν Ἀπεστύπαζον, ἴδε καὶ Στουμπανίζω). » Κορώνη. gourdin, massue, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ κτύπημα), ἴδε Δάρσιμον ἢ Ξυλιά. ‖.'τοῦ ἔδωκαν ἕνα καλὸ 'ξύλο', ἴδε Καλός.

'Ξυλοπετεινός, π. » Τέτριξ (διαφ. τοῦ) τέτραξ. coq de bruyère. §. canupetière, θ.

Ξυλοπινάκα (ἡ ἄλλ. Γαβάθα), ἀγγ. »Πελίκη, πέλιξ (ὁ), πελὶς καὶ πελλὶς-ίδος (ἡ), πέλυς-υος. écuelle (de bois), θ.

Ξυλοπόδαρον. » *Ξυλόπους, κα-(κω)λόβαθρον. échasses, θ. πλ.

Ξυλόρνιθα (ἡ Ἰταλ. Μπεκάτσα), π. » Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ, ἀσκαλώπας-ου (ὁ). bécasse, θ.

Ξυλοσχίστης (προφ. κοιν. Ξυλοσκίστης). »Ξυλοτόμος, ξυλοσχίστης (Πρσκλ.). fendeur de bois.

Ξυλοφάγος καὶ (συγκ.) Ξυλοφᾶς, π. »Δρυοκολάπτης, καλοτύπος, πελεκῖνος καὶ πελεκάν. pic (εἶνε 32 εἴδη. 'Ο σεβόμενος ὡς ἱερὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν 'Ρωμαίων εἶνε ὁ) pic-vert καὶ (συγκ.) pivert (ὁ αὐτὸς καὶ) pic-mart: (ἡ φωνή 'του ὁμοιάζει) pleu-pleu ἢ plui plui (ὅθεν καὶ φερωνυμεῖται Γαλλιστὶ ὡς προάγγελος βροχῆς). §. (ἐργαλ. τεκτον.), ἴδε 'Ρινί.

Ξύνω (Εἰς τὴν 'Ελλάδα προφ. Ξυῶ), ῥ. μετ. »Ξύω καὶ Ξέω, κνήθω καὶ κνάω (» Ταὐτόν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Κνεῖν, « 'Ηρωδιαν.). gratter. §. racler, ratisser. ‖. ξύνομαι (Εἰς τὴν 'Ελλάδα προφ. Ξυοῦμαι καὶ Ξυέμαι), ῥ. μέσ. »Κνήθομαι καὶ Κνάομαι, ξύομαι (»Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται. « Δημόκρ.). se gratter.

Ξύπνημα. » 'Επέγερσις, διέγερσις. reveil.

'Ξυπνητάδα (ἡ). »Τὸ ἐγρήγορον. vivacité, θ.

'Ξυπνητῆρι. » *Διϋπνιστήρ. reveille-matin.

'Ξυπνητὸς, ἡ, όν, ἴδε "Εξυπνος.

'Ξύπνο' (λέξις, τὴν ὁποίαν μετα)χειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: ‖. 'ς τὸν ὕπνο' μου ἢ τὸ' 'ξύπνο' μου; (ἀναλογεῖ δὲ μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » "Οναρ ἢ ὕπαρ;

'Ξυπνῶ, ῥ.μετ. ἀφ' ἁμ., ἴδε 'Εξυπνῶ.

'Ξυπόλυτος (προφ. καὶ Ἀξυπόλυτος), η, ον. »Ἀνυπόδητος. nu-pieds, nu jambe.

Ξυππάζω (ἀπὸ τοῦ »Ξυσπάω-ομαι, καθὼς εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Τύρῳ: » 'Ο δάσκαλος τῆς γιατρικῆς ἄνοιξε τὴν κασέλα, » Τὴν ὥραν ἐξυσπάστηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα«), ῥ. μετ. »Ηὐρω, πτοέω, ἀναπτοέω, σοβέω, ἀνασοβέω, θροέω, ἐκφοβέω. effrayer, ἴδε ἢ Τρομάζω. ‖. ξυππάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Πτύρομαι, πτοέομαι, ἀναπτοέσμαι, ἀνασοβέομαι. s'effrayer. §. »Θροέομαι, διαταράσσο(-ττο)μαι. s'étonner; s' engouer. ‖. ξυππάσθηκα. »'Επτόημαι, ἴδε καὶ Ξεπαίρνομαι.

Ξύππασμα. »Πτοία, πτόησις, πτυρμὸς, σόβησις, ἐκφόβησις. frayeur, θ.

Ξυππασμένος (μεταφορ.), η, ον. » 'Επτοημένος, καταπλὶξ-ῆγος, σεσοβημένος (»Σεσοβημένον πρὸς δόξαν μειράκιον«, Πλούτ.), (κυρ. δὲ ὁ) μικροφιλότιμος (τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει φυσικώτατα ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς Χαρακτῆρας τῶν), ἀπειρόκαλος. ébloui (infatué) de quelque chose, engoué.

Ξυππαστῆρι (τὸ ἄλλ. Σκιάντζα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρον καὶ Τουρκ. Μποστὰν-κορκουσού). » Φόβητρον. épouvantail.

'Ξυρρύχι (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ὁ » 'Οξύρυγχος ἴδε Βοῦρος καὶ Λυκουρρίνι], κοιν. ὅμως τὸ ταριχευμένον μέρος τῆς ράχης τοῦ Μερσινιοῦ), ἴδε Μουρούνα.

Ξύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Ξέσις. §. Κνῆσις. l'action de gratter (§. racler, etc). §. (τὸ ξυσμένον πρᾶγμα ἢ μέρος. "Οθεν: Τὰ κατάστοιχα 'δὲν πρέπει 'να ἔχουν ξύσιμον). »Ξέσμα (»Ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὀπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α', 243). rature, θ.

Ξύστρα (ἡ) | (Α'. τὸ Τουρκ. Καξυστρὶ (τὸ) | σατ), ἐργ. »Στλεγγὶς καὶ Στελγὶς, ψηκτρὶς (σώζεται ἡ λέξις) ψήκτρα καὶ ψηκτὴρ (κυρ. ὁ Τουρκ. Γκεμπρὲς), ξύστρα καὶ ξυστρὶς. étrille, θ. §. (Β'. ὁ Τουρκ. 'Ρεντές), ἴδε Τυροτρίφτης. §. (Γ'. τὸ σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύνουν τὴν γῆν, τὰ σανίδια, τὰ μάρμαρα, κτλ. ἵνα ἐκβάλωσι τὰ χόρτα, ταῖς λέραις, κτλ.). » Λίστρον, ξύστρον, ὁμαλιστὴρ, ὁμάλιστρον. racloir, ratissoire, θ.

Ξυστρίζω (κυρ. τὸ ἄλογον), ῥ. μετ., ἴδε Τιμαρεύω.

Ξύστρισμα. » Ψῆξις, ἴδε Τιμάρευμα.

Ξυφτέρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἱερακιῶν, τὸ Τουρκ. Σαγίνι ἢ Ἀτματζές. Εἰς τὸ 'Ορνεοσόφ. σελ. 246, γράφεται 'Εξυπτέριον. Ὁ Κορ. 'τὸ θέλει ἀπὸ τοῦ Λατ. accipiter· πιθανώτερον φαίνεται ἀπὸ τὸ) » 'Οξύπτερος (κίρκος). épervier, tiercelet (τὸ ἀρσενικόν 'του, διότι εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα μικρότερον τοῦ θηλυκοῦ, χαρακτὴρ γενικὸς τῶν ἱεράκων).

'Ξώδερμα (»Τῶνα 'τὸν 'πῆρε 'ξώδερμα, καὶ τἄλλο 'ς τὸ κεφάλι, « Ἄσμα δημοτ.), ἐπίρ. ἴδε 'Ξώπετσα (τὸ ὁποῖον εἶν' εὐχρηστότερον).

'Ξώκαρδα, ἐπ. »Ἀθύμως, ἀπροθύμως. à contre-cœur.

'Ξώπετσα, ἐπ. » 'Εν χρῷ, ἐπιπολῆς, ἐπιλίγδην, γράδδην, ἐπιγράδδην, ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, οὐ διὰ βάθους, ἐς τὴν ὁμοχροΐην ('Ηρόδ.). superficiellement, en effleurant.

'Ξώπετσος, η, ον. »'Ο ἐν χρῷ, ὁ μὴ διὰ βάθους, ἐπιπόλαιος. superficiel.

'Ξώρας (τὸ ἐναντίον τοῦ 'Νωρὶς), ἐπ. »'Οψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. tard. ||. πλέον 'ξώρας. » 'Οψιαίτερον. plus tard. ||. πολλὰ 'ξώρας. »'Οψιαίτατα. très tard, très avant dans la nuit. ||. ὅσοι κοιμοῦνται πολλὰ 'ξώρας. »Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι«, Ξεν. ||. διότι 'δὲν ἦτον ἀκόμη' πολλὰ 'ξώρας. »Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν (Λουκ.).«

'Ξωρίζω, ῥ. ἀμ. »'Οψίζω, ὀψὲ (ὀψὲ τῆς ὥρας) γίγνομαι. tarder, arriver tard.

'Ξώστεγον, ἴδε 'Εξώστεγον.

'Ξωφυλλίζω (λέξις συνηθισμένη εἰς τὰ χαρτοπαίγνια), ῥ. μετ. »'Εκφυλλοφορέω (ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄλλο). écarter.

'Ξωφύλλισμα. » 'Εκφύλλοφορία, ἐκφυλλοφόρησις. écartement, l'action d'écarter (au jeu des cartes).

'Ξώφυλλον (χαρτί). » 'Εκφυλλοφόρημα. écartée.

Ο, ο, τὸ δέκατον-πέμπτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: »'Ορμαθὸς-ἁρμαθιά, ὀρφανὸς-ἀρφανὸς, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ. ||. εἰς Ε: »Ἄροτρον-ἀλέτρι (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον 'Ερέτριαν τὴν Ἀρότριαν πάντως), κρόμμυον-κρεμμύδι (καθὼς ὁ Κρομμυὼν ἐλέγετο, κατὰ τοῦ Στεφάνου τὴν μαρτυρίαν, καὶ Κρεμμυών), κτλ. ||. εἰς ΟΥ: » "Ερχομαι (καὶ ὅλα τὰ εἰς ομαι ῥήματα)-ἔρχουμαι, κόλυρα-κουλοῦρα, κορώνη-κουρούνα, μοσχάριον-μουσκάρι, σπογγάριον-σφουγγάρι, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν· Κόρη-κούρη, ὅλος-οὖλος [ἀπαράλλακτα 'τὸ προφέρει καὶ τὴν σήμερον ὁ λαὸς], ὄρος-οὖρος,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κτλ. Ἡ προφορὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθην. Βιβλ. Ι', εἶνε Ἀχαϊκή). §. (Ἀφαιρεῖται :) » Ὁμοιάζω-'μοιάζω, ὀδόντι-'δόντι, ὀνύχιον-'νύχι, ὀπωρικὸν-'πωρικὸν, ὀρίγανος-'ρίγανη, ὀφείδιον-'φεῖδι', ὀψάριον-'ψάρι, (καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι: Ὀδόντες, dentes. Ὄνομα, nomen, Ὄπισθα, post κτλ.). §. (Ἐκθλίβεται). » Γοητεύω -γητεύω, σκόροδον-σκόρδον. κτλ. §. (παρεντίθεται: » Ἀκμὴν-ἀκόμη'.

Ὁ, ἄρθρ. Ἀρσ. (ἡ γεν. Τοῦ, ἡ αἰτ. Τόν. Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῆς, ἡ αἰτ. Τήν. Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὸ, ἡ γεν. Τοῦ. Πληθ. ἀρσ. ἡ ὀν. Οἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τούς· Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τάς· Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὰ, ἡ γεν. Τῶν.). »Ὁ (κτλ.). le, la, les. (Σημ. Ἀντὶ τῆς Δοτ. μεταχειριζόμεθα τὴν Γενικὴν καὶ ἀλλοῦ τὴν Αἰτιατικὴν, ἴδε Ἐγώ). ||. (εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἐλλείπει τὸ ἄρθρον εἰς τοὺς ἀρχαίαυς) ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου (ὁ υἱός). » Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. §. (εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἐπέχει τόπον ἀντωνυμίας δεικτικῆς ἢ ἀναφορικῆς, ὅτε νομίζω εὐλογώτερον 'να γράφηται μὲ ἀπόστροφον, ἀφαιρουμένου ὅταν πρέπῃ ϗ τοῦ τόνου), 'τοῦ, 'τὸν, 'τῶν, 'τούς· 'τῆς, 'τὴν, ταίς· τὸ, 'τά· (ἢ) 'του, 'των, 'ταις, 'τα, κτλ. ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως. ||. ἐπρόσταξε τὸν δοῦλον 'να τρέξῃ 'να 'μᾶς εἴπῃ 'να 'τὸν προσμένωμεν. »Ἐκέλευσε τὸν παῖδα, δραμόντα, περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι,« Πλάτ.

Ὀβρυὰ, φ. ἴδε Βρουνιά.

Ὀγδῶντα, ἀριθ. » Ὀγδοήκοντα. quatre-vingts. ||. ὀγδῶντα φοραίς. » Ὀγδοηκοντάκις. ||. ὀγδῶντα χιλιάδες. » Ὀκτακισμύριοι. ||. ὀγδῶντα χρόνων. » Ὀγδοηκονταέτης ϗ (κρσ.) ὀγδοηκοντούτης (ὁ), ὀγδοηκοντοῦτις (ἡ). âgé de 80 ans, plus que sexagénaire.

Ὀγδωνταριά. »Ὀγδοηκοντάς-άδος (ἡ). ||. κἀμμιὰ ὀγδωνταριά. » Ὀγδοήκοντά που μάλιστα.

Ὄγεσκε, μόρ. ἀρνητ. » Οὐχί. nenni du.

Ὀγλίγωρα (ἢ ὀρθ.) Ὀγλήγορα (ἐὰν, καθὼς φαίνεται, ἦν' ἀπὸ τὸ' Ἐγρήγορα), ἐπ. » Ταχὺ, ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, κατὰ τάχος, ἐν τάχει, ὀξέως, τάχα (ποιητ.). vite, promptement, preste, vitement (οἰκ.), tôt. ||. πλέον ὀγλίγωρα, ἴδε Ὀγλιγωρότερα. ||. πολλὰ ὀγλίγωρα. » Τάχιστα, τὴν ταχίστην, ὡς (ὅτι) τάχιστα. bien vite. ||. κάμε (ἔλα, τρέξε, εἰπέ με, κτλ.) ὀγλίγωρα, ἴδε Κάμνω. ||. ἄνοιξ' ἄνοιξ' ὀγλίγωρα τὸ σχολεῖον. »Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον.« ||. ὅσον 'μποροῦσεν ὀγλίγωρα (φρσ.). » Ὡς εἶχε τάχυς· »Ὡς εἶχε ποδῶν· »Ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν (κωμ.). au plus vite.

Ὀγλιγωράδα. » Ταχύτης καὶ Ταχυτὴς, τάχος (τὸ), τὸ ταχὺ, ἡ ὀξύτης. vitesse, θ. célérité, promptitude, θ. diligence.

Ὀγλίγωρος, η, ον. »Ταχὺς, ὠκὺς, ὀξύς. vite, prompt, preste, diligent, expéditif. ||. ὀγλίγωρος εἰς τὰ ποδάρια. » Ταχύπους, ὠκύπους, ποδάρκης (ποιητ.). grand coureur. ||. ὀγλίγωρον καράβι, ἴδε Καράβι.

Ὀγλιγωρότερα, ἐπ. » Θᾶσσον (-ττον), τάχιον. plus vite; plutôt.

Ὀγλιγωρότερος, η, ον. » Ταχίων, ταχύτερος, θάσσων. plus vite. ||. τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ., ἴδε Ὀγλιγωρότερα. ||. ὅσον τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ. » Ὡς (»Ὅτι, » Ὅσον) τάχιστα, ὅσον τάχος, τὴν ταχίστην. au plus tôt, le plus tôt (vite) possible. ||. εἰπέ με τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. ||. ἐλᾶτε κατόπι μου τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες.«

Ὀγρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Ὁδηγία. » Ὁδηγία, ποδηγεσία. conduite, θ.

Ὁδηγός. » Ὁδοῦ ἡγεμὼν (Θκδ.), ποδηγέτης. conducteur.

Ὁδηγῶ, ῥ. μετ. » Ἡγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ, ὁδηγῶ, ποδηγῶ. montrer le chemin, conduire.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἰκονομία. » Φειδώ. économie, θ. épargne, θ. ‖. μὲ οἰκονομίαν, ἐπ. ἴδε Οἰκονομικά.

Οἰκονομικά, ἐπ. » Πεφεισμένως, φειδομένως, τεταμιευμένως, εὐσταλῶς. économiquement. ‖. πολλὰ οἰκονομικά. » Γλίσχρως, εὐτελῶς. chichement.

Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. » Εὐτελής. qui coûte peu, qui n'exige pas une grande dépense.

Οἰκονόμος. » 'Ολιγοδάπανος, ταμιευτικὸς, εὐσταλὴς (τὰ περὶ τὴν δίαιταν). économe, ménager, épargnant.

Οἰκονομῶ (ἔξοδα), ῥ. μετ. » Ταμιεύομαι. économiser, épargner, faire des épargnes; gouverner. §. (ὑποθέσεις). » Διοικέω(-ομαι), τίθεμαι, διατίθεμαι, διεξάγω. ménager. ‖. οἰκονομῶ καλὰ τὰς περιςάσεις. » Τὰ προσπίπτοντα εὖ διατίθεμαι. ‖. οἰκονόμησεν ἐξαίρετα τὴν περίστασίν 'του. »Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται (Γρηγορ.).« ‖. ἀποροῦσαν πῶς 'να οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα. »'Εν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν (Θουκ.),« ἴδε καὶ Διορθόνω.

'Οκνὸς, ἡ, όν, ἴδε Ἀκαμάτης.

'Οκτακόσιοι, αις, α. »'Οκτακόσιοι. huit cent. ‖. ὀκτακόσιαις χιλιάδες. » 'Ογδοήκοντα μυριάδες.

'Οκταποδάκι. » Πολυπόδιον (Ἀριστοτ.). petit polype, (ὑποκορ. τοῦ 'Οκταπόδι (ὑποκορ. τοῦ) »'Οκτάπους (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σκυθίαν ὁ ἔχων ἕνα ζευγάρι βῴδια), 'ψ. »Πολύπους, (ἕνα εἶδος αὐτοῦ βαρύοσμον ὀνομάζεται) ὀσμύλη, ὄσμυλος, ὄζαινα καὶ βολβίταινα. polype. §. εἶδος σκίῤῥου ὅ,που 'βγαίνει κυρ. εἰς τὴν μύτην), πάθ. » Πολύπους (ὁ τῆς ῥινὸς), ὄζαινα. ozène. θ. polype.

'Οκτὼ (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, 'Οχτὼ), ἀριθμ. »'Οκτώ. huit. ‖. ὀκτὼ φοραὶς. »'Οκτάκις. ‖. ὀκτὼ 'μερῶν. »'Οκταήμερος. ‖. ὀκτὼ χρόνια, ἐπ. »'Οκτάετες. ‖. ὀκτὼ χρόνων. »'Οκταέτης (ὁ), ὀκταέτις (ἡ). ‖. ὀκτὼ χρόνων διάστημα. »'Οκταετηρὶς, ὀκταετία.

'Οκτωμηνίτικος, η, ον. »'Οκταμηνιαῖος, ὀκτάμηνος (» Πόλυβος ὁ Ἰατρὸς συνέγραψε περὶ ὀκταμήνων,« Κλμ.).

'Ολάκερος (προφ. κοιν. Ἀλάκερος), η, ον, ἴδε Ἀκέραιος.

'Ολημέρα, ἐπ. ἴδε Καθημερινῶς.

'Ολημερινὸς (προφ. κοιν. 'Ολημερνὸς), ἡ ὀν, ἴδε Καθημερινός.

'Ολιγόλογος, η, ον. »Βραχύλογος. concis, qui parle peu.

'Ολιγόμυαλος, η, ον. »Φρεσὶν ἐλαττούμενος, βραχυγνώμων.

'Ολίγον, ἐπ. »Μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον, (καὶ εἰς τὰς συνθέσεις) ὑπό. peu, un peu, tant soit peu. ‖. ἀπ' ὀλίγο'-'λίγο'. » Κατὰ μικρὸν (βραχὺ), ῆρέμα, ἐκ παραγωγῆς. peu à peu. ‖. ὀλίγον προτήτερα. »Πρὸ μικροῦ. » Μικρῷ πρότερον· » Ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ (Πλάτ.)« · »Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ. un peu auparavant. ‖. ὀλίγον ὑστερώτερα. »'Ολίγῳ ὕστερον. peu après. ‖. ὀλίγον πρὶν τοῦ δειλινοῦ. »Βραχὺ πρὸ δείλης. ‖. ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον ὀλίγον κατηφορικόν. »'Επὶ γεωλόφου τινὸς ῆρέμα κατακλινοῦς. ‖. πολλὰ ὀλίγον. »'Ως ἐλάχιστα, βραχύτατα. ‖. ὀλίγον χωριάτης. »Ἀγροικότερος ('Υπαγροικότερος) τὸν τρόπον (Ἀῤῥ.).« ‖. κουτσαίνω ὀλίγον. 'Υποσκάζω (τὸ πόδε), « Λκ. boiter un peu (tout bas). ‖. νυστάζω ὀλίγον. »'Υπονυστάζω (καὶ ἄλλα πολλὰ σύνθετα σχηματίζονται παρομοίως). ‖. ὀλίγον ἔλειψεν, ἴδε 'Λείπω. ‖. πρὸ ὀλίγου. »Ἀρτίως, πρὸ μικροῦ. recemment, tantôt, tout à l'heure, tout nouvellement, dernièrement, il n'y a qu'un moment. ‖. 'βγῆκε πρὸ ὀλίγου. »Ἄρτι (»Ἀρτίως) ἐξελήλυθεν. il vient de sortir. ‖. μετ' ὀλίγον (τὸ ἄλλ. Σὲ 'λιγάκι). »Ἀπάρτι, αὐτίκα, αὐτίκα μάλα, μετὰ μικρὸν, οὐκ ἐς μακρὰν, ἐντὸς ὀλίγ᾽ (οὐ πολλοῦ, οὐ πολλοῦ χρόνου), ὀλίγου χρόνου (Διον. Ἁλικ.), μετ' οὐ πολὺ, ὅ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σον οὔπω. tantôt, dans peu, bien -tôt, tout à l'heure, ci-après.

'Ολίγος, η, ον. »Βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, οὐ πολύς. peu. ||. πλέον ὀλίγος, ἴδε 'Ολιγώτερος. ||. πολλὰ ὀλίγος. »Βραχύτατος, ὀλίγιστος ||. ἵνα 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἦλθε μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους. » 'Ολιγοστὸς ἀφίκετο. ayant peu de monde avec lui. ||. 'να τὸ βράζῃς μὲ 'λίγη' φωτιά'. » Ἁπαλῶ (»Πράφ) τῷ πυρὶ ἕψειν. à petit feu.

'Ολιγόστευσις. » Μείωσις, ἐλάττωσις. diminution, amoindrissement.

'Ολιγοστεύω, ῥ. μετ. »Μειόω, ἐλαττόω, συντέμνω, συστέλλω. diminuer, amoindrir, abréger. §. ῥ. ἀμ. »'Ελαττόομαι(-σσόομαι). diminuer.

'Ολιγοστὸς (» 'Εὰν δὲ ὀλιγοστοὶ ὦσιν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, συλλήψεται μεθ' ἑαυτοῦ τὸν γείτονα αὐτοῦ, « Γρφ.), ἡ, όν. » Σπάνιος. rare, ἴδε καὶ Μέτριος.

'Ολιγόφαγος, η, ον. »Μικρόσιτος, ὀλιγόσιτος. qui mange peu, frugal.

'Ολιγοψυχία. »Μι(»Σμι)κροψυχία. pusillanimité.

'Ολιγόψυχος, η, ον. » Μι(»Σμι)κρόψυχος. pussillanime.

'Ολιγώτερον, ἐπ. »"Ελασσον(-ττον), ἧσσον(-ττον), μεῖον, βραχύτερον. moins.

'Ολιγώτερος, η, ον. » Βραχύτερος ἢ (ποιητ.) βράσσων, ἐλάσσων(-ττων), μείων, ὀλιγώτερος (» Εἰ δὲ περιμένοιεν, ὀλιγωτέροις χρήσεσθαι [τοῖς πολεμίοις, ἢ ἀπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει, « Ἰωσ. π. Ἁλωσ. Δ', ιϵ'). moindre.

'Ολόγυμνος (ὁ ἄλλ. Τσύτσυδος), η, ον. »"Ολος γυμνὸς (Λουκιαν.), πάγγυμνος. tout nu, ἴδε καὶ Θεόγυμνος.

'Ολόγυρα, ἐπ. » Πανταχῇ κύκλῳ (Θκδ. Γ', 68), ἐν κύκλῳ, γύροθεν καὶ γυρόθεν. tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

'Ολογυρίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

'Ολογυρνῶ

'Ολοζώντανος, η, ον. »"Ολος(»"Ολως) ἔμβιος. tout vif; vivace.

'Ολομέταξον (ὕφασμα, τὸ ἄλλ. Πεμπεζάρι), ἴδε Μεταξωτός.

'Ολομόναχος, η, ον. »Μονώτατος. tout seul.

'Ολονυχτιά. »Παννυχὶς, διαπαννυχισμός. veille (passée en prières). ||. κάμνω ὁλονυχτιάν. Παννυχίζω, διαπαννυχίζω. veiller (en l'honneur de la divinité).

'Ολόπρωτος, η, ον. » Πάμπρωτος (Ἰλ. Ο), ἴδε καὶ Πρῶτος.

'Ολόρθος (πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ) »Αορθὸς (παρὰ ἀπὸ τοῦ "Ολος ὀρθὸς), η, ον. ἴδε 'Ορθός.

"Ολος (ἀλλ. προφ. Οὖλος, καθὼς καὶ παλαιόθεν ἐπροφέρετο κατὰ διάλεκτον, ὅθεν λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Π, 223]. » Οὖλος ἄρτος ὁ ἀκέραιος καὶ Οὖλω τὸ ὑγιαίνω, «), η, ον. »Πᾶς ᾧ "Απας-τασα-αν (τὸ θηλυκὸν Πᾶσα διεσώθη, μεταπεσὸν εἰς ἀντωνυμ. ἄκλ., ἴδε Κάθε). tout. ||. ὅλος ὁ κόσμος. » Τὸ σύμπαν, τὰ σύμπαντα. ||. ὅλοι(-αις,-α, κτλ.) μαζῆ, ἴδε Μαζῆ. ||. στέλνουν χίλιους τετρακόσιους στρατιώτας ὅλους-ὅλους (ἢ) ὅλο' κἠ'-ὅλο' (φρσ.). » Πέμπουσι τετρακοσίες καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας. ils envoyèrent en tout mille quatre cent soldats. ||. ἔμεινεν ἐκεῖ ὅλαις-ὅλαις τριάντα 'μέραις. » Μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. ayant demeuré trente jours en tout. ||. ὅλη-'μέρα, ἴδε Κάθε. ||. ὅλην τὴν ἡμέρα' (νύχτα'), ἴδε 'Ημέρα. ||. μ' ὅλον ὅτι (μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα), σύνδ. (ἐναντ.). »Καί τοι, καί περ, μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ, περ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἔμπης. quoique, cependant, nonobstant, bien que, tout (toute).. que, pourtant, néanmoins, toutefois, malgré le, ne laisse pas de. ||. μὲ τὰ ὅλα μου (σου, 'του 'της, 'τους, κτλ.), (φρσ.). » Σπουδῇ, σπουδάζων (οὖ ἐναντίον τὸ, Παίζων). tout de

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

bon! sérieusement! vous le croyez! raillerie (plaisanterie) à part. ‖. καλὲ, μὲ τὰ ὅλα σου, ἢ γωρατεύεις; »Παίζων, ὦ 'γαθὲ, ἢ σπουδάζων; parlez-vous sérieusement, ou bien vous plaisantez! ‖. γωρατεύεις; 'τὸν λέγει . . τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, 'τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. »Παίζεις; ἔφη' . . ἢ μὴν, ἢ δ' ὅς, σπουδῇ λέγω (Ξενοφ. Κυρουπ. Η')«, ἴδε καὶ Ἀλήθεια! ‖. εἰς τὰς συνθέσεις αὐξάνει καὶ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν, καθὼς: Ὁλοξώντανος, Ὁλοκαίνουργος, Ὁλομόναγος, Ὁλοστρόγγυλος κτλ. ᾧ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Παν καὶ Παμ καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) tout.

Ὁλοστρόγγυλος, η, ον. »Ἀμφιτσρόγγυλος (Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν.)

Ὁλότης. »Τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ σύμπαν. le total, la totalité, le tout ensemble. §. μὲ τὴν ὁλότη', ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλοτρόγυρα, ἐπ., ἴδε Ὁλόγυρα.

Ὁλοΰστερα (Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ.

Ὁλοϋστερινὰ Α, 738, 'τὸ γράφει "Ὅλων ὕστερον, καὶ λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ καιροῦ 'του 'τὸ μετεχειρίζετο ἐπὶ πολέμων καὶ αἰκιῶν καὶ τῶν τοιούτων, οἷον' » Ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔρριψε, κ.τ.λ.), ἐπ. »Ὕστατον, ὕστατα, πανύστατον, πανύστατα, τελευταῖον, ἐν τοῖς ὑστάτοις (ἐσχάτοις). en dernier lieu.

Ὁλοϋστερινὸς, ἡ, όν. »Ὕστατος, πανύστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, πύματος καὶ λοίσθιος (ποιητ.). dernier.

Ὁλοφάνερα ἐπ. »Ἀριδήλως, πασιφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς. évidemment, manifestement.

Ὁλοφάνερος, η, ον. »Ἀρίδηλος, ἔκδηλος, πρόδηλος, διάδηλος, προῦπτος, πασιφανὴς, ὀφθαλμοφανὴς, περίτρανος. évident, manifeste, qui saute aux yeux.

Ὁλογρονικῆς, ἐπ. »Δι' ἔτους, δι'

Ὁλογρονῆς ἐνιαυτοῦ. pendant tout le cours de l'année. ‖. εἰς τοῦ Λουκούλλου τρέφουν ὁλογρονικῆς κίγλαις. »Κίγλας παρὰ Λουκούλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας.

Ὁλόγρυσος, η, ον. » Διάχρυσος, πάγχρυσος, ὁλόχρυσος (Ἰώσηπ. Ἀρχ., Εὐστάθ. Ἰλ. Α. 632). qui est tout en or (tout entier d'or).

Ὁμιλία (ἐνγέν. ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος τοῦ λαλεῖν). »Λόγος, τὸ λαλεῖν (διαλέγεσθαι). propos, parler. ‖. ἔγει εὔμορφην (νόστιμην) ὁμιλίαν. »Λέγει μὲν οὐκ ἀγάριτα. il a un parler doux et gracieux. §. (Ἰδιαιτ. ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἡ ἄλλ. Συνομιλία). »Ὁμιλία, διάλεξις, διάλογος, συνδιάλεξις, προσλαλιὰ (ἀμφιβ.). conversation, entretien. » Ἰδιολογία (ἡ μεταξὺ δύο μόνον ἀνθρώπων καὶ ἑπομένως μυστική). »Σπουδαιολογία (ἡ διὰ πράγματα οὐσιώδη). conférence, pourparler. ‖. ὁμιλία θαῤῥετὴ (ἐλεύθερη). » Παῤῥησία. franchise, θ. franc-parler. ‖. ἐμβαίνω εἰς (ἀνοίγω) ὁμιλίαν. » Λόγους συνάπτω, εἰς λόγους εἶμί (καθίσταμαί, ὀφικνοῦμαί) τινι, διὰ λόγων γίνομαί τινι (Πλδ.). entamer la conversation.

Ὁμιλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὁμιλέω, λαλέω, φθέγγομαι. parler; discourir. §. » Διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, προσλαλέω. s' entretenir. ‖. ὁμιλῶ θαῤῥετὰ (ἐλεύθερα). »Παῤῥησιάζομαι. parler librement (franchement). ‖. ὁμιλεῖ δυνατώτερα παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. »Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.).« ‖. ὁμιλοῦν σιγανά. »Μικρὸν διαλέγονται (Λυσ. Μαντιθ.)«. ‖. ὁμιλῶ κρυφά. »Ἰδιολογέομαι, ἴδε καὶ Κρυφομιλῶ. ‖. ὁμιλῶ διὰ πράγματα οὐσιώδη. »Σπουδειολογέρμαι, σπουδάζω. ‖. ὁμιλῶ εἰς τὸν λαόν (εἰς τὸ πλῆθος). »Ἀγορεύω, δημηγορέω. haranguer le peuple. ‖. ὁμιλῶ μεγάλα λόγια. »Μεγαληγορέω, σεμνολογέω. ‖. ὁμιλῶ μάταια. »Εἰκαιομυθέω, ἴδε καὶ Ἀέρας καὶ Μωρολογῶ. ‖. ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ (Γαλλικὰ κτλ.). »Ἑλληνίζω (»Γαλλίζω κτλ.)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῇ φωνῇ· » Τὴν Ἑλλάδα (Γαλλίδα κτλ.) φωνὴν ἵημι (προΐημι, ἀφίημι). ||. ὁμιλοῦν τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν (Δωρικά).» Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας (Θκδ.), ἴδε καὶ Γλῶσσα. ||. ἕνας Ἱσπανὸς, στεκόμενος πλησίον, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσε καθαρὰ τὰ Ἑλληνικά. » Κελτὸς δέ τις παρεστὼς, ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς (Λουκιαν. Ἡρακλ.)«.

Ὅμοια, ἐπ. » Ὁμοίως, κτλ. pareillement, ἴδε Παρομοίως.

Ὁμοιάζω (»Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει,« Εὐαγγ.), ῥ. οὐδ. »Ἔοικα, ὁμοίως ἔχω, ὁμοιόω (»Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ «, Δσκρ.). ressembler; avoir la mine. ||. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. »Ἡ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, ἡ δὲ ἑτέρως,« Ἀριστοτ. ||. ᾽δὲν ὁμοιάζω. »Ἀνόμοιός εἰμι. je suis dissemblable. ||. ᾽δὲν ὁμοιάζει καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. » Ἀνομοιότατοι πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντες. §. ᾽μοιάζει (᾽δὲν ὁμοιάζει), ῥ. ἀπρ., ἴδε Φαίνομαι.

Ὅμοιος, α, ον. » Ὅμοιος, παραπλήσιος, ἐοικὼς, ἐμφερὴς, παρεμφερὴς, ἴσος, ἰσοστάσιος, ἵκελος καὶ ἐναλίγκιος (ποιητ.). semblable, égal, pareil; conforme. ||. ὅμοιος τὸν ὅμοιον (παροιμ. ἀρχαιοτάτη). » Ἀεὶ γὰρ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· » Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἴζάνει· »Ἥλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα. qui se ressemble, s'assemble; fagot cherche bourrée. ||. καὶ τοὺς ἔκαμαν τὰ ὅμοια (ἴδια). » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως (Εὐαγγ.)«. et ils leur en firent autant.

Ὁμοίως, ἐπ., ἴδε Παρομοίως.

Ὁμολογία (Σημ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινεν ἁπλῶς ὑπόσχεσιν ἢ συμφωνίαν· Ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ὅμως τὸ » Ἐν γραμματιδίῳ, δυοῖν »χαλκοῖν ἐωνημένῳ, καὶ βιβλιδίῳ, »μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν κα»ταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια«, συμπεραίνεται πόθεν μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὸ ᾽να ᾽σημαίνῃ σήμερον τὴν ἔγγραφον ὑπόσχεσιν τῶν δανειζομένων). » Συγγραφὴ, γράμμα (»Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον πεντήκοντα «, Εὐαγγ. Λουκ. ιϛ', 6, 7), γραμματεῖον, συνθήκη (»Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ«, Λυκοῦργ.), χειρόγραφον. obligation, promesse, θ. ||. ὅσοι ᾽δανείσθηκαν χωρὶς ὁμολογίαν. »Τοὺς ἀσύγγραφα δανεισαμένους (Διοδ. Σικελ. Α', 79)«.

Ὁμολογῶ, ῥ. μετ καὶ ἀμ., ἴδε Διηγοῦμαι καὶ §. Μαρτυρῶ.

Ὁμόνοια. »Ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. union, concorde, θ. (bonne) intelligence, θ.

Ὁμονοιάζω (προφ. κοιν. ᾽Μονοιάζω), ῥ. ἀμ. »Ὁμονοέω, συμφρονέω, ὁμοφρονέω, ὁμογνωμονέω, ταὐτὰ φρονέω. vivre (être) en bonne intelligence. ||. ᾽δὲν ὁμονοιάζω.» Διχονοέω, διχογνωμέω, στασιάζω. vivre en dissension.

Ὁμόνω (προφ. κοιν. Ἀμόνω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ὀρκίζομαι.

Ὀμπυάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε ᾽Εμπυάζω κτλ.

Ὅμως, σύνδ. (ἐναντιωμ.). »Ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ, δὲ, μὴν, γε, γεμὴν, γε μέν τοι, μέντοι, ἀλλὰ γὰρ, ἀλλά γε. mais, cependant, après tout. ||. ἀλλ' ἐσένα μέν, ὦ Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐννοιάζεσαι· αὐτὸν ὅμως τὸν Πλοῦτον ᾽δὲν ᾽μπορῶ ᾽να ᾽τὸν δεχθῶ. »Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, χάρις τῆς ἐπιμελείας· τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν δεξαίμην«. ||. τὸ ᾽να στοχάζεσαι ὅμως ὅτι ἐγὼ σε ἀδίκησα, τοῦτο δὰ πλέον ᾽δὲν ᾽μπορῶ ᾽να ᾽τὸ ὑποφέρω. » Τὸ μέν τοι σὲ νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ γαλεπῶς πάνυ φέρω. ||. ἂς ἀφήσω ὅμως αὐτὰ, τῶν ὁποίων τὴν αἰτίαν ᾽μπορεῖ κἀνεὶς ᾽να ᾽τὴν ἀποδώσῃ ἢ εἰς τὴν πτωχείαν.» Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις (Δημοσθ.)«. ||. ἐκεῖνος ὅμως ὁ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μακαρίτης ὄχι. »Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος (Γρηγ.).«

'Ονειρεύομαι, ῥ. αὐτοπ. 'Ονειροπολῶ, ὀνειρώττω(-ώσσω). **songer, rever**, ||. πολλοὶ δὲ ὠνειρεύοντο καὶ τὴν Καρχηδόνα καὶ τὴν Ἰταλίαν. »Πολλοῖς δὲ καὶ Καρχηδὼν καὶ Ἰταλία ὄνειρος ἦν.

'Ονειροκρίτης. »'Ονείρων ὑποκριτής. **interprète des songes.**

"Ονειρον. »"Οναρ (τὸ), ὄνειρος (ὁ), ὄνειρον (τὸ), ὄψις, ἐνύπνιον, ὀπτασία. **songe, rêve.** ||. εἰς τὸ ὄνειρόν μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των), ἐπίῤ. »"Οναρ, κατ' ὄναρ, ἐνύπνιον ("Ομηρ.). **en songe.**

"Ονομα. » "Ονομα, κλῆσις, προσηγορία. **nom.** ||. τὸν ἕνα μὲν υἱόν 'του 'τὸν ὠνόμασε Δημήτριον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ 'του, τὸν ἄλλον δὲ Φίλιππον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός 'του. »Τὸν μὲν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε. §. (συνεκδοχ. ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, εὐκλεια, ὄνομα, κλέος (τὸ). **renommée, nom.** ||. ἄφησαν ὄνομα ἀθάνατον. »Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον (Ἰσοκρ.)« , ἴδε καὶ Δόξα.

'Ονομάζω, ῥ. μετ. » Καλέω, ἀποκαλέω (κυρ. διὰ τὰ ἐπίθετα), ὀνομάζω, προσαγορεύω. **nommer, appeler.** || ὀνομάζομαι, ῥ. μέσ. » Καλέομαι, ὀνομάζομαι, ἀκούω (»Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι,« Δημοσθ.), προσαγορεύομαι. **s'appeler, se nommer.** ||. πῶς ὀνομάζεται; » "Ο,τι δὲ καὶ καλῶμεν αὐτόν; »Τί δ' ὄνομα τῷ..; ||. τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ὀνομάσῃς καὶ τὸν ἀγοράζοντα μαθήματος »Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον ταὐτὸ προσερεῖς ὄνομα (Πλάτ. Γοργ.)«; ||. μήτε τὸ ὄνομά 'της 'δὲν ἐρώτησες κἀν, πῶς ὀνομάζεται; »Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύγε, ἥτις καλοῖτο (Λουκιαν. Εἰκ.)« ;

'Οξιὰ (εἶδος βαλανιδιᾶς ἀπὸ τὸ γένος τῆς φηγοῦ), δ. »'Οξύα καὶ 'Οξέα. **oxye, espèce de hêtre ou de sapin.**

'Οξύγκλα (ἡ ᾰ). Προγκίδα), ἐργ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τ' ὀπισινὸν ἀντί).

'Οπισινός, ἡ, όν. 'Οπίσθιος. **derrière.** ||. τὰ ὀπισινὰ ὀδόντια, ἴδε Τραπεζίτης. ||. τ' ὀπισινὸν (τὸ Τερκ. Μπούτι) τοῦ ἀρνιοῦ κτλ. » Κωλέα (κρσ.) Κωλῆ, κωλήν. **gigot, eclanche, θ. membre (de mouton).** ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκύλου) 'νὰ ἦνε γεμάτα, ἴδε Κωλί. §. (εὐσχημότερον ὁ Κῶλος.), ἴδε τὴν λέξιν.

'Οπίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπίῤ. »'Οπίσω, κατόπιν, πάλιν (ποιητ.), ἐς τοὔμπαλιν, ἐπὶ πόδα, ἀνὰ πόδα. **derrière, sur ses pas.** ||. 'να γυρίσ' ὀπίσω. » Πάλιν ἀπελθεῖν. ||. κἀμμιὰ ἀπ' ὅσαις (Ἀμαζόναις) ἦλθαν 'δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. » Τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν (Ἰσοκρ.). ||. 'να φεύγῃς, καὶ 'να μὴ κυττάζῃς ὀπίσω (φρσ.). » Φεύγειν ἀμεταστρεπτὶ (προτροπάδην)· »Δρόμῳ συντείνειν· » 'Ως ποδῶν εἶχεν. **aller (courir) à toutes jambes.** ||. 'πᾶμε 'πίσω. » Ἄπιμεν ἐς τοὔμπαλιν (Ξενοφ.). ||. ἀπ' ὀπίσω. »"Οπισθεν, ἐκ τῶν ὄπισθεν, κατὰ νώτου. **par derrière.** ||. τ' ὀπίσω (τ' ὀπισινὸν δηλ. μέρος). » Τὰ ὄπισθεν, τὰ ὀπίσθια. **l'arrière-corps.** ||. τ' ὀπίσω τοῦ 'σπιτιοῦ. » 'Ο ὀπισθόδομος (κυρ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνος). ||. ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεώ.

'Οποῖος, α, ον, ἀντων. (ἀναφορ.), (πάντοτε μὲ τὰ ἄρθρα: 'Ο, ἡ, τὸ, κτλ.). »"Ος, ἥ, ὅ, κτλ. » "Ος τις, ἥτις, ὅ,τι κτλ. »"Οσπερ, ἥπερ, ὅπερ κτλ. (**celui, celle, ce etc**) **qui, que, le (la, etc) quel-elle, dont** (γεν. καὶ ἀφαιρετ.). || 'δὲν εἶνε κακὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμνεν. » Οὐκ ἔστι τῶν δεινῶν ὁποῖον οὐκ ἐποίες (Πλὲ. ΛΒ', 21).«

"Οποιος, α, ον (καὶ "Ο,τι), ἀντων. (ἀόρ.). » "Ος τις, ἥτις, ὅ,τι, κτλ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁσισοῦν, ἡτισοῦν, ὁτιοῦν κτλ. »Εἴτις, εἴτι κτλ. » "Ος ἂν, ἥπερ ἂν, ὅ,τι περ ἂν κτλ. qui, quelque, quiconque, quel-que. ||. ὁποιος εἶνε τίμιος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀγαπᾷ τὴ' γυναῖκά του. » "Ος τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐγέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει,« "Ομ. (Ἰλ. Ι). ||. καλὴ δουλειά, ὁποιος 'μπορεῖ 'να 'τὴν κάμῃ. » Καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴτις δύναιτο (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. ὁποιος ἀδιαφορεῖ περὶ ἀρετῆς, 'δὲν 'μπορεῖ 'να κρίνῃ καθὼς πρέπει τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν. » Οὐ γὰρ οὕτε κρίνειν καλῶς δύναιτ' ἂν ὅσα τοῖς πάλαι ἱστόρηται, ὅτῳ οὐδὲν ἐμέλησεν ἀρετῆς κτλ. ||. 'να γραφθῇ ὁποιος θέλοι. » Ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. ||. ὁποιος κὴ-ἂν ἦνε. »"Ος τις δήποτ' ἂν ᾖ. ||. ὁποιαν ὥραν θελήσῃς. »Ἧς ἂν ὥρας ἐθελήσῃς, « Μ. Ἀντων. ||. ὁποιος ὑποφέροι 'ως τὸ τέλος. » Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος· »"Ος ἂν ἄχρι τέλους ὑπομείνειεν. ||. ὁποιος ἀπὸ τοὺς δυό. »Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. le quel des deux qui se puisse être. ||. μὲ ὁποιον τρόπον (κεν) ἠμποροῦν. »Τρόπῳ ὅτῳ ἂν δύνωνται«, Πλάτ. ||. ἀπ' ὁποιον τόπον κεν ἦνε. » Ὁποδαπός κεν εἴη. de quelque pays que se soit. ||. εἰς ὁποιον μέρος τῆς γῆς κεν ἦνε. » "Οπου ποτ' ἂν ᾖ γῆς. ||. 'να τὰ πάρωμεν μὲ ὁποιον τρόπον ἠμποροῦμεν. »Εἰσπράττεσθαι τρόπῳ, ᾧ ἂν (τρόπον ὁν τινα ἄν) δυνώμεθα (Δημοσθ.)«.

Ὁποῦ καὶ (κατ' ἀφαίρεσιν), 'Ποῦ, μόρ. ἠ ἀντων. (ἀναφορ. ἀπὸ τοῦ) »"Ος (»"Η, »"Ο, »Οἵ, κτλ.) που. que, qui, ἴδε Ὁποῖος. §. (αἰτιολογ.) 'να 'τὸν συγγωρήσουν ὁποῦ φορεῖ τέτοια ῥοῦχα, ἴδε Ἐπειδή. §. (χρον.) εὐθὺς ὁποῦ (ἀντὶ Ἀποῦ, ᾧ τοῦτο ἰων. ἀντὶ Ἀφ' οὗ), ἴδε Εὐθύς. §. (τοπ.). ἀφησέ 'το ἐκεῖ ὁποῦ εἶνε, ἴδε "Οπου. §. (εὐκτικ.) μήτε 'τὸν ἐγνώριζα, ὁποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα 'να 'τὸν γνωρίσω, (ἢ) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα, (ἢ ἁπλῶς). 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα! »Μηδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον! ne le connaissant pas, et plût à Dieu que je ne le connusse pas encore.

"Οπου (καὶ κατ' ἀποκ. 'Που, συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ 'Οποῦ, ἴδε ἀνωτέρω), ἐπίῤῥ. (τοπ.). »"Οπου, ὅπη, ὅπῃ καὶ ὅποι, ὅπου περ, ὅπου ποτ', ὁπηποτοῦν, ἵνα (ποιητ.), οὗ καὶ οὗ περ, ᾗ καὶ ᾗπερ. où, en quelque lieu (endroit) que. ||. ἐκεῖ ὅπου. »Ταύτῃ, ᾗ· οὗ· ὅπου περ. ||. ὅπου σᾶς ὑπάγουν, 'να ἀκολουθῆτε. »Ἧπερ ἂν ἄγωσι, ταύτῃ ξυνέπεσθαι, «Βασίλ. ||. ὅπου θέλω. »"Οποι περ ἂν ᾖ βουλομένῳ μοι. où bon me semble. ||. ὅπου κεν πᾷς. »"Οπῃ ποτ' ἂν ἀπίῃς. quelque part que vous alliez. ||. ἐκεῖ ὅπου γύνεται (ὁ Δούναβις) εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. »Ἵνα ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον (Ἀῤῥ.). ||. ἐκεῖ ὅπου ἦτον κωνεμμένος. »Οὗ κατήγετο. ||. ἂς πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν. » Ἀπίμεν ἦν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.).« ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου 'τ' ἀφήσαμεν. » "Οθεν ἐλίπομεν· » Ἀφ' οὗ κατελίπομεν.

"Οπως, ἐπίῤῥ. (τροπ.). »Ἧ, "Οπῃ, ὅπῃ περ, ὅπως, ὡς ἄν. de quelque manière que. ||. ὅπως κεν ὀνομάζεται. » "Ητις ποτὲ καλεῖται. quel que soit son nom. ||. κάμε ὅπως θέλεις. » "Ερξον ὅπως ἐθέλεις. ||. κἀνεὶς 'να μὴν ἐμποδίζῃ τοὺς κυνηγοὺς 'να κυνηγοῦν ὅπου καὶ ὅπως κεν θέλουν. »Μηδεὶς θηρευτὴς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν«, Πλάτ. ||. ὅπως 'τὸν φανῇ. »Ἧ ἂν αὐτῷ δοξῃ.«

'Οργανίζω, ῥ. μετ. »Πράσσω(-ττω), διαπράττομαι, μεθοδεύω, τεχνάομαι (-άζομαι), σκευωρέομαι, συσκευάζω. négocier; travailler; machiner, tramer (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) intriguer. ||. ὀργανίζω 'να 'πάρω ὑπούργημα (ἀξίωμα κτλ.). »Παραγγέλλω, μέτειμι, μετέργομαι, σπουδαργέω. briguer. ||. ὠργάνιζε 'να γένῃ ὕπατος. » Ὑπατείαν μετῄει. ||. ὠργάνιζε διὰ τὴν ἀγορανομίαν. »Ἀ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γορανομίαν παρήγγελλεν. ||. ὁ Δομίτιος ὠργάνιζε 'να γένῃ ὕπατος αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Πομπήϊος. »Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος (Ἀππιαν.).«

Ὀργάνισμα. »Παρασκευὴ (ῥητορικὴ ἡ λέξις), παραγγελία. intrigue, θ.

Ὄργανον. »Ὄργανον. instrument, ἴδε καὶ Σύνεργον.

Ὀργὴ, ἴδε Θυμός. ||. ὀργὴ (τοῦ) θεοῦ. »Θεομηνία, δαιμόνιον μήνιμα, θεήλατος συμφορά. colère divine, courroux celeste.

Ὀργόνω, ῥ. μετ. »Ἀρόω, ἀροτριάω (-όω). labourer.

Ὀργυιὰ, μέτρ. »Ὄργυιά. brasse, θ. ||. πενῆντα ὀργυιαὶς σχοινί. »Σχοῖνον πεντηκοντόργυιον.

Ὄργωμα. » Ἄροτος (ὁ), ἄροσις, ἀροτρίασις, ἀροτριασμός. labour, labourage.

Ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ κυρ. φαγώσιμόν τι, μάλιστα ἐπὶ ἐγκύων), Μ. (θὰ) ὀρεχθῶ (ἀόρ. Ὠρέχθηκα), ῥ. ἀποθ. »Κισσάω. avoir des envies de femme grosse, appéter (ἐπιστημ.). ||. ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα, ὠρέχθηκε πρασουλίδαις. »Τὴν Λητὼ, κύουσαν τόν Ἀπόλλωνα, κιττῆσαι γηθυλλίδος (Ἀθήν.).«

Ὀρεκτικὸς (προφ. κοιν. Ὀρεχτικὸς), ἡ, ὸν, ἴδε Ἐπιθυμητός. §. διὰ τὰ φαγησερὰ, ὅσα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, τὰ ὁποῖα ἀναγωγότερον ὁ Ἀριστοφάνης » Ὑποβινιῶντα βρώματα« ὠνόμασε). (»Ἔδεσμα, »Βρῶμα) τὴν ὄρεξιν ἐκκαλούμενον, ἐρεθιστικὸν ὀρέξεως (Ἀθήν. Γ'). friant, appétissant. ||. ἀχηβάδαις ὀρεκτικαὶς (ἡ ἄλλ. χαρακωταὶς, ἴσως διότι ἐρεθίζουν τὴν ὄρεξιν περισσότερον τῶν ὁμαλῶν, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ϗ οἱ παλαιοὶ), ἴδε Ἀχηβάδα.

Ὄρεξις. » Ὄρεξις-εως (ἡ). appétit, goût; ἴδε καὶ §. Ἐπιθυμία. ||. τὰ 'ξοινὰ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνοίγω. ||. χωρὶς ὄρεξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. ||. γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν. » Σαρδώνιον γελᾷν. »Γναθμοῖς γελᾷν ἀλλοτρίοις (παροιμ. καθὼς καὶ »Γναθμοῖς ἐσθίειν ἀλλοτρίοις« (δι' ὅσους) τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν. ||. κόπτει τὴν ὄρεξιν. »Ἀποκλείει τοῦ σιτίου. ||. ἂν κοπῇ ἡ ὄρεξίς 'του »Ἢν τῶν σιτίων ἀποκλεισθῇ.

Ὀρθὰ (ὄχι δίπλα ἢ καθιστὰ δηλ.), ἐπίῤ. » Ὀρθοστάδην. debout. §. (τροπ. ἀντὶ τοῦ Καλὰ, Εὔλογα κτλ.) »Ὀρθὼς (Θεοφρ.), πρὸς τρόπου, κατὰ τρόπον, κατὰ μοῖραν (Ὅμηρ.). bien, ἴδε καὶ Ἴσια. ||. ὀρθὰ-κοφτὰ, (φρσ.). » Ἀποτόμως. brusquement, sans façons, de but en blanc.

Ὀρθάνοικτος, η, ον. »Ἀναπεπταμένος. ouvert, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

Ὀρθοποδῶ (ὁ Ἀπόστ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν, Κεφ. β', μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς ἄλλην ἐκδοχὴν), ῥ. ἀμ. »Συνίσταμαι, ἀνακτάομαι τὰ πράγματα (τὰ ἐμαυτοῦ). retablir ses affaires. ||. διὰ τῆς δραστηριότητος εἶνε ἀκόμην ἐλπὶς καὶ 'να ὀρθοποδήσωμεν. »Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς (Θκδ.).«

Ὀρθὸς, ὴ, όν. » Ὄρθιος, ὀρθός. débout, droit.

Ὁρίζω (ἐξουσιάζω), ῥ. μετ. »Ἄρχω, κρατέω, δεσπόζω. dominer, maîtriser. §. » Διέπω, κυβερνάω, ἰθύνω. commander, gouverner, ἴδε καὶ Ἐξουσιάζω. ||. 'τὸν ὁρίζει ἡ γυγαῖκά του. »Γυναικοκρατεῖται. ||. ὁρίζω τὴν θάλασσαν. »Θαλασσοκρατέω. §. 'δὲν ὁρίζετε εἰς τὸ πτωχικόν μου (φρσ. φιλοφρονηνική. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν; 'Δὲν κοπιάζετε); ἴδε Κοπιάζω. ||. καλῶς ὡρίσετε, καλῶς νὰ ὁρίσαιτε. » Ὡς εὖ παρέστης! soyez le bien venu. §. (προστάζω): τί ὁρίζετε; » Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; que vous plait-il? ||. ὁρίστε (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ ὁρίσατε), (φρσ. τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα ἀποκρινόμενοι ὅταν 'μᾶς φωνάζουν). » Ἰδοὺ ἐγώ. plaît-il?

Ὁρισμὸς, ἴδε Προσταγή. ||. ὁρισμός σας, (ἡ) μὲ τοὺς ὁρισμούς σας, (ἡ) εἰς τοὺς ὁρισμούς σας (φρσ. φι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λοφρονητική)! »Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ.)«. à vos ordres.

Ὀρκίζω (βάλλω εἰς ὅρκον), ῥ. μετ. »Ἐξορκίζω(-έω,-όω), ὅρκον δίδωμι καὶ λαμβάνω, ὁρκίζω(-όω). lier par (faire faire) un serment, adjurer. ‖. ὁρκίζομαι (=παίρνω ἢ κάμνω ὅρκον), ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ὄμνυμι, ὀμνύω, ἐπόμνυμι(-υμαι,-ύω), ὀμόω, ὁρκομοτέω. jurer, prêter serment. ‖. ὁρκίζομαι ὅτι'δὲν'τὸ'ξεύρω. »Ἐξόμνυμαι (»Ἀπόμνυμι) τὴν περὶ τούτου γνῶσιν (Πλούτ.).«

Ὅρκος (ὁ). »Ὅρκος. serment. ‖. κάμνω (=παίρνω) ὅρκον ἴδε, Ὁρκίζομαι. ‖. φυλάττω τὸν ὅρκον μου. »Εὐορκέω, ἐμπεδορκέω (»Ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν Βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν, τῇ δὲ πόλει, ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου, ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέξειν,« Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ.). observer réligieusement son serment, ἴδε καὶ Λόγος. ‖. πατῶ τὸν ὅρκον μου. »Ἐπιορκέω, ψευδορκέω. parjurer, se parjurer. ‖. ὅρκος ψεύτικος. » Ψευδορκία, ἐπιορκία. parjure.

Ὁρμή. »Ὁρμὴ, φορὰ, ῥύμη, σφοδρότης, βία, τὸ ῥαγδαῖον καὶ λαῦρον, ῥόθιον, ῥοῖζος (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). impétuosité, θ. véhémense, θ. emportement.

Ὁρμήνεια, ἴδε Συμβουλή.

Ὁρμηνεύω (ἀντὶ Ἑρμηνεύω, ῥ. μετ. ἴδε Συμβουλεύω.

Ὁρμητικὰ, ἐπ. »Λάβρως καὶ Λαύρως, βιαίως, ῥαγδαίως, ῥάγδην (ἀμφ.). impétueusement, brusquement, violemment.

Ὁρμητικὸς, ἡ, όν. »Σφοδρός, λαῦρος καὶ λάβρος, ῥαγδαῖος, βίαιος, νεανικός. impétueux, véhement.

Ὁρμίδι (ἡ βόλτα). »Ὁρμιά. ligne (de pêcheur), θ.

Ὁρμῶ, ῥ. ἀμ. »Ὁρμάω, ὁρούω, ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι. fondre (donner, se jeter) sur, charger, ἴδε καὶ Τινάζομαι.

Ὄρνεον (κυρ. κάθε μεγάλον σαρκοφάγον πουλί). »Οἰωνὸς, γαμψώνυχον. oiseau de proie. §. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Τυρκ. Καρτάλι), π. »Γὺψ (ὁ). (σώζεται ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου ἡ λέξις Ἁγιούπα). vautour. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος εὐήθης καὶ ἀνόητος), ἴδε Ἀνόητος, Ἐλαφρόμυαλος, Χάγας καὶ (εἰς τὸ παράρτημα) Μπουδαλᾶς.

Ὄρνιθα, π. » Ἀλεκτορὶς, ὄρνις. poule, θ. ‖. ἡ ὄρνιθα, σκαλίζωντας, ἔβγαλε τ'ὁμμάτι'της (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) » Οἰνόη τὴν χαράδραν.

Ὀρνιθήτικος, η, ον. » Ὀρνίθειος, ἀλεκτόρειος (»Ὠὰ ἀλεκτόρεια,« Συνεσ.). de boule.

Ὀρνιθόκωλος (ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς). »Κυνόσβατον, κυνόμορον (Γαλην.). gratte-cu.

Ὀρνιθοπάζαρον. » Ἀλεκτρυοπωλητήριον. marché à la volaille.

Ὀρνιθοπούλι »Ὀρνίθιον, ἀλεκτορίδιον, νοσσὸς (ὄρνις). poullet, poussin (τὸ πολλὰ μικρὸν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοπούλι).

Ὀρνιθοσκαλίδα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ὀρνιθοτυφλιὰ, πάθ. » Νυκταλωπία, νυκταλωπίασις. nyctalopie, θ. ‖. ἔχω ὀρνιθοτυφλιάν. » Νυκταλωπιάω. ‖. ἐκεῖνος ὅ που ἔχει. »Νυκτάλωψ.

Ὀρτυκάκι. »Ὀρτύγιον. cailleteau, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀρτύκι, π. (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρτύγιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὀρτυξ-υγος (ὁ). caille, θ.

Ὀρτυκομάνα (τὸ ἄλλ. Τσίλι), π. »Ὀρτυγομήτρα. râle.

Ὀρφάνεια. »Ὀρφανεία. état d'un orphelin.

Ὀρφανεύω, ῥ. αὐτοπ. »Ἀπορφανίζομαι. devenir (rester) orphelin, perdre ses parens.

Ὀρφανὸς (προφ. κοιν. Ἀρφανὸς), ἡ, όν. »Ὀρφανὸς« orphelin.

Ὀρφὸς, Ὀψ. » Ὀρφὸς (καὶ Ἀττκ.) Ὀρφώς. orphe ou orfe.

Ὅσον, ἐπίρ. (ἀναφορ.). » Ὅσον, ὁπόσον, ἤγε. autant que. §. tant que. §. quant à. ‖. (ἡ ἀμούργα) ὅσῳ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παληώνει, γίνεται καλλήτερη, (ἢ) τύφω καλλήτερη γίνεται. »Παλαιυμένη τε βελτίων γίνεται (Διρσκορ.) (Ὁ Ἀριστοτ. 'τὸ ἐξέφρασε συμφωνότερον μὲ τὴν σημερινὴν φράσιν): »Βελτίων δ' ἐστὶν ἡ πυετία, ὅσῳ ἂν ᾖ παλαιοτέρα (Ἀριστοτ. Ζ, Γ', 16). plus il est vieux, plus il devient meilleur. ‖. ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅσῳ περισσότερον ὁ Κλέων ἀπέφευγε τὸ ταξεῖδι, τόσῳ περισσότερον παρεκίνουν τὸν Νικίαν 'να τοῦ παραδώσῃ τὴν ἀρχηγίαν. » Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν (Θκδ.)«. plus Cléon voulait éviter l'expédition, plus les Athéniens pressaient Nicias de lui livrer le commandement. ‖. ὅσον δι' αὐτὸ, μὴ φοβᾶσαι. »Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ‖. ὅσον 'μπορεῖς περισσότερον. » 'Ως ἂν δύνῃ πλεῖστον' »'Οπόσα πλεῖστα δύνασαι. ‖. ὅσον εἶνε δυνατὸν, (ἢ) ὅσον τὸ δυνατόν. » Ἡ δυνατὸν, ὡς οἷόν τε, ὡς ἔνι μάλιστα, ὅσον ἐγγωρεῖ, ἴδε καὶ Δύναμις: ‖. ὅσον τὸ δυνατὸν (ὅσον εἶνε δυνατὸν) μακρύτερα (κοντήτερα, ὑψηλότερα, περισσότερον κτλ.). »'Ως ποῤῥωτάτω (ἐγγυτάτω, ἀνωτάτω, πλεῖστον κτλ.). le plus loin (près, haut etc) possible. ‖. ὅσον μεγάλα κεν γένουν. » Κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν (Ἀριστοτ.).« à quelque grandeur qu'ils parviennent. ‖. ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη'. »'Εν ᾧ καιρός ἐστιν ἔτι' »'Εως ἔτι καιρός. pendant qu'il est temps encore. ‖. ὅσῳ ἦσαν μὲ τὸν Σωκράτην, ἴδε 'Εως καὶ 'Ως (Εἰς ταύτην καὶ ἄλλας ὁμοίας φρσ. κάλλιον 'να γράφεται 'Ως οὗ). ‖. ὅσον τ' ὀγληγωρότερον. » 'Οσον τάχιστα, ὅτι τάχιστα. le plus tôt possible. ‖. ὅσον ἠμποροῦσεν ὀγλιγωρότερα. »Ἡ ἐδύνατο τάχιστα,« Ξεν. ‖. ὅσῳ προχωροῦσα. » Προβαίνοντος δέ μου. à mesure que j'avancai. ‖. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς), ὅσον. »Τηλίκος (»Τηλικοῦτος), ἡλίκος (ὁπηλίκος).

'Οσος, η, ον, ἀντ. (ἀναφ.). »'Οπόσος, ὅσος. autant.

'Οσπριον. »'Οσπριον, χέδροψ-οπος (ὁ), χεδροπὸν (τὸ), πύανον (ὅθεν ὁ Πυανεψιὼν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Κόλλυβον). légume. ‖. τρώγω (τρέφομαι μὲ) ὄσπρια. » 'Οσπριοφαγέω. se nourrir de légumes.

'Οστρακιὰ, ἴδε Ἀστρακιὰ ᾗ Δῶμα.

'Οστρυὰ, δ. (ὁμοιάζει τὴν 'Οξειάν). »'Οστρῦς, ὀστρύα. hêtre.

'Οταν, ἐπ. (χρον.). »'Οτε, ἡνίκα, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὅταν, ὁπόταν. quand, lorsque. ‖. (ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς:) ὅταν ὁ Κάσσανδρος ἔκτιζε τὰς Θήβας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐφόρεσαν στέφανα. »Ἀθηναῖοι, Κασσάνδρου Θήβας κτίζοντος, ἐστεφανηφόρησαν«. ‖. (διὰ προθέσεως): ὅταν ἦλθε κατὰ τῆς 'Ελλάδος ὁ Δάτις. » 'Υπὸ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν. lors de l'invasion de Datis. ‖. ὅταν ἦτον ἄρχων εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πυθοκλῆς. »'Επ' ἄρχοντος Πυθοκλέους. sous l'archontat de Pytpoclès.

'Οτι σύνδ. (παρεμφαντ.). » 'Ως, ὅτι, διότι. que. ‖. 'ξεύρω ὅτι γελάσθηκα. » Οἶδα ἐξηπατημένος, ‖. λέγουν ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀνθρώπους 'του. »Φασὶν ἔρχεσθαι τοὺς ἀμφὶ τὸν βασιλέα. ‖. ἑτοιμάζετο ᾗ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑπωπτεύετο ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ ἄλλη μάχη. »Ἀντιπαρεσκευάζετο, ὡς μάχης ἔτι δεῆσον (Ξενοφ. Κυπουρ.)«. ‖. ἔτσι 'να 'ξεύρετε, ὅτι μήτε θὰ παύσω. »Οὕτω γιγνώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου. ‖. μανθάνω ὅμως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι. »Πυνθάνομαι μέντοι, διότι Ἀθηναῖοι κτλ. §. (Αἰτιολογ.) ἀντὶ Διότι. ‖. μετενόησαν ὅτι τοὺς ἔδοσαν. »Μετεμέλοντο (αὐτοὺς) ἀποδεδωκότες (Θουκ.)«. ils se repentaient de les avoir rendus. §. (ἐπίρ. χρον.). »'Ως οὖν τάχιστα. dès (aussi tôt) que. ‖. ὅτι ἦλθε' ἀπὸ τὸν δρόμον. »Ἀρτίως ἐληλυθώς. il ne fait que d'arriver. ‖. ὅ τι ἄρχισεν ὁ Πε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λοπονννησιακὸς πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ. ||. ὅτι ἔφυγεν. » Ἄρτι ἀπελήλυθεν. il ne vient que de partir. ||. ὅτι ἀρχίζει νὰ φυτρόνῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται (Θεόφρ.)«.

Ὅ,τι, ἀντων. (ἀόρ. ἴδε Ὁποιος). »Ὅ,τι καὶ Ὅτι, εἴτι. quel que soit. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) μὲ εἰπῇς. »Ὅ,τι κεν εἴπῃς. quoique vous disiez. ||. ὅ,τι τὸν φανῇ. »Τὸ δόξαν, τὸ παριστάμενον, ὅ,τι ἂν δόξῃ. ce que bon lui semble. ||. ὅ,τι τύχοι. »Τὸ προστυχὸν, τὸ παρατυχὸν, τὸ προσπεσὸν, ὅπερ ἂν τύχῃ. quelconque. ||. (καὶ πρὸς θηλ.) ὅ,τι ὥρα' θελήσῃς, ἴδε Ὁποιος. 2) (ἀναφορ.) »Ὅ, ὅπερ. ce que. ||. ὅ,τι εἶνε ὡς πρὸς τὰ δένδρα ἡ γῆ, τοῦτο εἶνε ὡς πρὸς τὰ ζῶα ἡ κοιλία. »Ὅπερ τοῖσι δένδροισι ἡ γῆ, τοῦτο τοῖσι ζώοισι ἡ γαστήρ (Ἱπποκρ.). l'estomac est pour les animanx ce que la terre est pour les arbres. ||. ὅ,τι λογῇς. »Ὁποῖος, οἷος, ὅστις ἄν. quoique, ἴδε καὶ Λογῇ καὶ Ὅπως.

Οὔ! ἐπιφών. (ἐκφράζον πλῆξιν ἢ ἀδημονίαν). » Ἔα, Αἴ. ouf!

Οὐγγιὰ, μέτρ. »Οὐγγία καὶ Οὐγκία (ἡ παλαιὰ Ῥωμαϊκὴ περιεῖχεν 24 γραμμάρια· δώδεκα οὐγγίαις ἔκαμναν μίαν λίτραν· τὴν σήμερον περιέχει ὀκτὼ δράμια). once (περιέχει 8 drachmes ou gros), θ. ἴδε καὶ Λίτρα.

Οὖϊα (ἐκ τοῦ Ὦα (ἡ ὀρθότερον) Ὦα (καὶ παρατηρητέα ἡ προφορὰ, καθ' ἣν συνεκφωνεῖται καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ῳ̃τα), (τὸ περιρραπτόμενον ἢ συνυφαινόμενον τριγύρω εἰς τὰ φορέματα, διὰ εὐπρέπειαν ἢ οἰκονομίαν, τὸ Τουρκ. Κενάρι). »Ἄῶμα, λέγνον καὶ λέγνη (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς γιτὼν), παρυφὴ, ὄχθιεβος. bord, bordé.

Οὔγαινα ἢ Οὔϊαινα (ἡ), ψ. »Ὕγαινα. truie de mer(;), ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Οὐρά. »Οὐρὰ, κέρκος (ἡ), τὸ οὐραῖον. queue, θ.

Οὐρανίσκος. »Ὑπερῴα, οὐρανὸς, οὐρανίσκος. palais.

Οὐρανογάλαζον, χρ. (τὸ ἄλλ. Οὐρανὶ), ἴδε Γαλάζιος.

Οὐρανοκαταίβατος, η, ον. »Διϊπετὴς καὶ Διοπετὴς, οὐρανοπετὴς (Πλούτ. π. τ. Ἡρόδ. κακοηθ.), θεσπέσιος. tombé du ciel.

Οὐρανός. »Οὐρανός. ciel (τὸ πληθ. cieux). ||. Ὑψηλὸς ὡς τὸν οὐρανὸν (φρσ. ὑπερβ.). »Οὐρανομήκης, ἀγχινεφής. qui touche le ciel.

Οὐρλιάζω (φωνάζω καθὼς τὸ σκυλὶ ὅταν κλαίῃ), ῥ. ἀμ. »Ὠρύομαι. hurler.

Οὔρλιασμα. »Ὠρυγὴ, ὠρυγμός. hurlement.

Οὐσία (ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα, ὅθεν ὁ Ἀνούσιος). »Χυμὸς, γεῦσις. saveur, θ. goût. ||. (τὰ ἀνάλατα ἁλατίζονται μὲ τὸ ἅλας·) ἀλλ' ὅταν τὸ ἅλας χάσῃ τὴν οὐσίαν 'του, μὲ τί θὰ ἁλατισθῇ; »Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;

Οὔτε, ἐπίῤῥ. (ἀρν.). » Οὐδὲ, οὔτε. ni, pas même. ||. τὸ ὁποῖον οὔτε 'να 'τὸ 'πῇ τινας πρέπει. »Ὃ μηδ' εἰπεῖν θέμις. ce qu'il n'est pas permis même de dire. ||. οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. » Οὐδέτερος. ni l'un ni l'autre. ||. οὔτε εἰς τὸ ἕνα μέρος, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο. » Οὐδετέρωσε.

Οὔφ! ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀποστροφὴν ἢ πλῆξιν καὶ δυσαρέσκειαν). »Ἰόφ (Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 834). fi! fi donc! ouf!

Ὀφαλὸς (προφ. κοιν. Ἀφαλός). »Ὀμφαλός. nombril. ||. τὸ κόψιμον τοῦ ὀφαλοῦ. »Ὀμφαλοτομία.

Ὄφελος (τὸ), ἴδε Ὠφέλεια. ||. πρὸς ὄφελος τῶν Θηβαίων περισσότερον παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ 'των. » Πρὸς τῶν Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν (Ξενοφ. Ἑλλ.)«.

Ὀφφίκιον (Λατιν.), ἴδε Ἀξίωμα.

Ὄφφεντρα, ζ. » Ἔχις-ιος καὶ-εως (ὁ), ἔχιδνα (μερικοὶ 'τὰ ὑποθέτουν διαφορετικοῦ εἴδους). couleuvre, θ. (διαφέρει τοῦ) vipère.

Ὄχθος (προφ. κοιν. Ὄχτος, καὶ σημαίνει, καθὼς καὶ τὸ πάλαι, ὕψω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μα ἡ σωρὸν γῆς, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). »Ὄχθος (ὁ). butte, θ. §. (τὸ γεῖλος ποταμοῦ, λίμνης, ᾗ.). »Ὀχθη (ἡ). bord, rive, θ.

Ὄχι, ἐπίρ. (ἀρν.). »Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), οὐχ (πρὸ δασυνομένου), οὐχί, οὔμενουν, οὔκουν, ἥκιστα. non, non pas. ‖ μήπως θέλῃς 'να γένῃς ἀρχιτέκτων; ὄχι, εἶπεν. »Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη (Πλάτ.) «. ‖. καθήμενος κἀνεὶς ἀργὸς δὲν 'μπορεῖ οὔτε τοὺς φίλους 'του 'να προστάξῃ 'να κάμουν τίποτε πρὸς ὄφελός 'του, ὄχι τοὺς θεούς. » Οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα, οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μήτι γε δὴ τοῖς θεοῖς. ‖. θαῤῥοῦσα πῶς μήτε θὰ 'τὸ θυμηθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὄχι καὶ 'να θυμώσῃ τόσον. »Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην αὐτὸν, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν (Λουκ.)«. je croyais que, bien loin d'être si fort irrité de cela, ne s' en rappelerai pas même le lendemain. ‖. ποῖος 'μπορεῖ ποτε θεῶν μὲν υἱοὺς 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς ὄχι, ἴδε Μή. ‖. λέγω τὸ Ὄχι. »Ἀπόφημι, ἴδε καὶ Στέργω. ‖. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ὀχιὰ, ξ., ἴδε Ὄχεντρα.

Ὀχλοβοή. »Θροῦς. tumulte, tintamarre, vacarne, broubaha.

Ὀψιμειὰ (ἡ), (τὰ ὄψιμα γεννήματα). »Ὀψικαρπία. productions tardives.

Ὄψιμος, η, ον. »Ὄψιμος, ὄψιος, ὀψιθλαστὴς, ὀψίκαρπος, ὀψίγονος. tardif.

Ὄψις (τὸ φαινόμενον μέρος κάθε πράγματος, καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου). »Ὄψις. aspect, face, θ. mine, θ. §. (συνεκδοχ. τὰ χρώματα τοῦ προσώπου). »Εὔχροια, τὸ εὔχρουν. teint. ‖. πίνε ὀλίγον κρασὶ 'να κάμῃς ὄψιν. » Οἴνῳ βραγεῖ διατέλει χρώμενος εὐχροίας χάριν. ‖. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὁποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν, ἴδε Κάμνω. ‖. ἄλλαξ' ἡ ὄψις 'του. »Τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ ('Ομήρ. Ἰλ. Ν)· »Καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη (Γραφ.)· » Παντοῖος ἐγίγνετο· »Πολλὰς ἰέναι γρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου (Πλουτ. Κικ.), ἴδε καὶ Ἀλλαξομυσειδιάζω. §. ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιπολῆς (» Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίγνεται τὸ ἐπιπολῆς «). superficie, θ. apparence, θ. surface, θ. ‖. 'βγῆκε 'ς τὴν ὄψιν (δι' ὅσα βυθίζονται καὶ ὕστερον ἐβγαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). »Ἀνηνέχθη, ἀνέδυ, ἐπεπόλασεν (»Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀριστοτ.). monter à la surface; paraître; sortir. §. (τὸ φαινόμενον καὶ ἐπομένως καλλήτερον μέρος τῶν ὑφασμάτων, φορεμάτων κτλ., τὸ ὁποῖον καὶ Καλὴ, ἐλλειπτικῶς τοῦ Μερειὰ καὶ ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀνάποδη, λέγεται). »Τὸ ἐκτός. l'endroit.

Π

Π, π, τὸ δέκατον - ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: »Πάγουρος-κάβουρας, ᾗ. Εἰς Μ: »Μέσπιλον-μούσμουλον. Εἰς Φ: » Ἑπτὰ-ἑφτὰ, κόλπος-κόρφος, πτερὸν-φτερὸν, πτωχὸς-φτωχὸς ᾗ.

Πᾶ (ἐπιφών. ἐκπλήξ. καὶ χαρᾶς)! ἴδε Πάθ!

Παγαίνω, ἴδε Πηγαίνω ᾗ Πάγω.

Παγιαῦλι (εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται Πηλιάβλιν, τὸ ὁποῖον ὁ Douins ἐτυμολογεῖ ἀπιθάνως ἀπὸ τοῦ Πυθιαύλου· καλὸν 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, προσδιοριζομένη διὰ τὸ Τουρκ. Νέϊ ᾗ τὸ Εὐρωπ. Φλάουτο), ὄργ. (μουσ.). »Πλαγίαυλος, πλάγιος αὐλός. flageolet, flûte (traversière), fifre.

Παγίδα. »Παγὶς, πάγη, δελεάστρα, θήρατρον. piège, traquet, traquenard, ἴδε καὶ Ξυλόκαττα. §. (συνεκδοχ. τὰ κόκκαλα τῶν πλευρῶν τὰ ὁποῖα καὶ Παγίδια οὐδετέρως λέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γονται. Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔχει: »Παγίδας τῶν πλευρῶν.«), ἴδε Πλευρόν.

Παγόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Παγόω, »Πηγνύω(-υμι). glacer, geler, figer, congéler. §. ῥ. αὐτοπ. »Πήγνυμαι. geler, se geler, glacer, se congéler, se figer. §. (συνεκδ. καὶ ὑπερβ. ἀντὶ τοῦ Κρυόνω μὲ ὑπερβολήν). » 'Ριγόω. être transi de froid. §. (μτνμ). μένω ξηρὸς (ἀκίνητος) ἀπὸ φόβον ἢ ἔκστασιν, παγόνει τὸ σῖμά μου. »Πήγνυμαι. demeurer stupéfait. ||. ἐπάγωσε καθὼς 'τὸ ἤκουσεν. » 'Επάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν ('Ηλιόδ.)«.

Πάγος »Κρύσταλλος (ὀρθοτ.) Κρύσταλος, πάγος. glace, θ.

Παγοῦρι, ὄστρ. » Πάγουρος. cancre, poupart. pagurus.

Παγουρομάννα, ὄστρ. » Μαῖα, γραῖα (»Γραῖαι ἐριθακώδεες«, 'Επίγαρμ. παρ' Ἀθην.). crabe. araignée de mer, pagul.

'Πάγω, Μ. (θὰ)'πάγω (ἀόρ. 'Πῆγα), ῥ. ἀμ. (κατ'ἀποκπ. ἐκ τοῦ) »'Υπάγω, ἴδε Πηγαίνω. ||. 'πάγω 'να κοιμηθῶ. »Εἰς ὕπνον τρέπομαι. ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα 'που 'μᾶς ἄνοιξε 'να 'πάγῃ 'να 'τὸν εὕρῃ ὅπου κεν ἦνε. » 'Εκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη (Δημοσθ.). ||. διότι πρέπει 'να 'πάγουν εἰς τὸν Καίσαρα. » Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσσαρα βαδιστέον «, Πλ. ||. 'δὲν 'πᾶς 'ς τ' ἀνάθεμα; » Οὐκ εἰς ὄλεθρον; (ἐλλειπτ. καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω): ||. ποῦ πᾶς; »Ποῖ δὴ σύ; ||. 'πῆγαν μὲ τοὺς βαρβάρους (ἐγύρισαν δηλ. πρὸς τὸ μέρος 'των), ἴδε Γυρίζω ἢ Περνῶ. ||. 'δὲν 'πάγει 'μπροστὰ ἡ δουλειά (μεταφ.). »Οὐ χωρεῖ τοὔργον (Ἀριστοφ.)«, ἴδε καὶ Προχωρῶ. ||. πῶς 'πάγει ἡ δουλειά; »'Ως ἔχει τὰ πράγματα; comment va l'affaire? ||. 'πάγει καλὰ (φρσ. ἀντὶ τοῦ. Εἶνε καλά)! » Εὖ (»Καλῶς) ἔχει· » Καλῶς χωρεῖ· »'Οδῷ βαδίζει (» Εἰ μὲν οὖν ὑμεῖς ταῦτα βούλεσθε, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐᾶν δεῖ. « Δημοσθ.). l'affaire marche, elle est en train. ||. ὅταν 'πᾶν καλὰ τὰ πράγματα. » Καὶ εὑροούτων τῶν ἔξωθεν. ||. καλὰ 'πάγει ἡ γεωργία. » Εὐ φερομένης τῆς γεωργίας (Ξενοφ. Οἰκον. Ε'). « ||. κακὰ 'πᾶν τὰ πράγματα. » Τὰ πράγματα κακῶς φέρεται (Ξενοφ. 'Ελλ. Γ')«. ||. 'πάγει εἰς μάκρος ἡ ἀσθένεια, (δηλ. διαρκεῖ πολὺν καιρόν). »"Ην ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Α', 1)«. la maladie tire en longueur. ||. 'τὸν 'πάγει ἀπὸ κάτω. » Κάτω διαχωρεῖ αὐτῷ (Ξεν.)· » 'Υποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ. aller par bas. ||. ἂν 'τοῦ 'πάγῃ πολὺν καιρὸν τὸ αἷμα. »"Ην γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Β', 2)«. §. ῥ. μετ. (ἀπ. ἐκεῖ 'τὸν 'πῆγαν εἰς τοῦ..) »Φέρω, ἄγω, πορεύω (Πλάτ. Φαῖδρ.). mener, conduire. ||. ἂν δὲν ἠξεύρετε τὸν δρόμον, ἐγὼ σᾶς 'πάγω. »'Ηγήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· » 'Ηγεμὼν ὑμῖν ἔσομαι τῆς ὁδοῦ· » 'Οδηγήσω ὑμᾶς. le vous menerai (conduirai). ||. εἰς τὸν δρόμον ὅ,που 'πάγει εἰς τὰς Ἀθήνας. » Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν ἄγουσαν· »Τὴν φέρουσαν ἐς Ἀθήνας· (ἡ ἁπλῶς:) »Τὴν ἐπ' Ἀθήνας. la route qui mène (va, conduit, rend, tend) à Athènes. §. (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Μέλλω, κοντεύω. ||. ἐγὼ 'πάγω 'ν' ἀποθάνω. »'Εγὼ πορεύομαι ἀποθανεῖν,« Γρφ., je vais mourir.

Πάγωμα. »Πῆξις. congélation, θ.

Παγωμένος, η, ον. »Πεπηγώς. gelé.

Παγῶνι, π. » Ταὼς-ὼ (ὁ) ᾧ ταὼν ὦνος, ὄρνις Περσικὸς ἢ Μηδικός. paon (προφ. pan).

Παγωνιά. »Παγετὸς, κρυμός. gelée, θ.

Παζαρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Πράσσω (-ττω), ᾽μνάομαι. traiter, marchander, negocier, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Παζαρήσιος, α, ον. » Ἀγοραῖος. qui se fait (se vend, appartient) au marché (aux halles).

Παζάρι (ὁ τόπος). »Ἀγορὰ, πρα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τήριον. marché, halle, θ., ἴδε καὶ Ψαροπάζαρον. §. (ἡ μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ συμφωνία). »Ἀγορὰ (Ἡρόδ. Ζ'), συμβόλαιον, πρᾶξις. marché.

Παζὶ, φ., ἴδε Βλίτον, Λάπατον ἢ Σεῦκλον.

Πὰθ (ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως· 'τὸ συνηθίζουν μάλιστα αἱ ἀβροδίαιτοι τῆς πόλεως γυναῖκες)! »Παπαὶ, βαβαὶ, βᾶ! parbleu!

Παθαίνω, Μ. (θὰ) πάθω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. »Πάσχω. souffrir, subir, éprouver. ||. τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος! » Τί πέπονθα, δείλαιος! ||. πῶς ἔπαθες κ' ἐρρίφθηκες μέσα 'ς τοὺς κρατῆρας; » Ὅ,τι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; par quel motif (par quelle raison)? ||. τί διάβολο' ἔπαθες; ἴδε Παίρνω.

Παθιασμένος, η, ον. »Νοσηματικὸς, νοσηματώδης, ἐμπαθής. maladif, sujet à des maladies.

Πάθος (ἀῤῥωστία χρονικὴ καὶ θυσιατος). »Νόσος, νόσημα, πάθος (τὸ), πάθημα. maladie, θ. §. (συμφορὰ, συμβεβηκὸς λυπηρὸν καὶ ἐναντίον, εἰς τὸ πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Δεινὸν, πάθημα ('Ηρόδ.). malheur, calamité, θ. mal, revers, disgrace, θ. ἴδε καὶ Συμφορά. §. (ἀντιπάθεια, μῖσος ἀδιάλλακτον). » Δυσμένεια, ἀπέχθεια. animosité, θ. inimitié, θ. §. (ἐνθύμησις τῆς γενομένης ἀδικίας, καὶ ἐπιθυμία πρὸς ἐκδίκησιν). »Μνησικακία. rancune, θ. ressentiment. ||. φυλάττω πάθος, ἴδε Φυλάγω. ||. μὲ πάθος, ἐπιῤ. »Ἐμπαθῶς, περιπαθῶς. passionnément. ||. χωρὶς πάθος, ἐπίῤ. »Ἀπαθῶς. de sang froid.

Παιγνιδάκι. »Ἀθυρμάτιον (Λουκιαν.). babiole, θ.

Παιγνίδι (τὸ παίξιμον, προφ. κοιν. Παιχνίδι). » Παιδιά. jeu. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν, κυρ. τὰ παιδία). »Παίγνιον, ἄθυρμα. jouet, bibelot. §. (συνεκδ. εἰς τὸ πληθ. τὰ) »Μουσικὰ ὄργανα. instruments de musique. §. (μεταφορ. Γέλασμα.) 'τοῦ ἔπαιξαν ἕνα ('τὸν ἔβγαλαν 'ς τὸ) παιγνίδι, κτλ. » Παιδιὰν αὐτῷ τοιάνδε ἐμηχανήσαντο. mystifier, jouer un tour (une pièce), faire une pièce.

Παιγνιδιάρης, α, ικον. »Παιγνήμων, φιλοπαίγμων, παιγνιώδης. enjoué.

Παιγνιδιάτωρας (» Ἵστανται πάντες οἱ λεγόμενοι παιγνιῶται, ἤτοι σαλπιγκταὶ, βουκινάτορες, ἀνακάρισταὶ καὶ σουρουλισταὶ,« Κουρσπαλ.). »Αὐλητὴς (ὁ), αὐλητρὶς (ἡ), κιθαριστὴς, κιθαρῳδός. joueur d'instrument.

Παιδάκι. » Παιδάριον. petit enfant. ||. παιδάκι μου (φρσ. χαϊδευτική). »Τεκνίον. mon enfant.

Παιδεία. »Κόλασις, (διαφέρει τοῦ) τιμωρία, ποινὴ, αἰκία· δίκη. punition, θ. peine, θ. châtiment.

Παιδεύω, ῥ. μετ. »Κολάζω, τιμωροῦμαι, αἰκίζομαι, δίκας λαμβάνω. punir, châtier. ||. παιδεύομαι, ῥ. παθ. »Κολάζομαι, δίκην (δίκας) δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτινύω -υμι). §. παιδεύομαι (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κοπιάζω), ἴδε Τυραννῶ.

Παιδὶ (κατὰ τὴν ἡλικίαν). »Παῖς (ὁ καὶ ἡ). §. (κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς 'του σχέσιν) »Τέκνον. enfant. ||. τὸ παιδὶ 'δὲν εἴδαμε', καὶ Γιάννη 'τὸ βγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ἄξ οὔ πω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.«

Παιδιακήσια, ἐπ. »Παιδικῶς. puérilement.

Παιδιακήσιος, α, ον. »Παιδαριώδης. puéril, enfantin.

Παιδοκομῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Γεννῶ.

Παίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀθύρω, παίζω. jouer, se jouer. ||. παίζω κιθάραν. »Κιθαρίζω. pincer la guitare. ||. παίζω φλογέραν κτλ. » Αὐλέω. ||. παίζω τὴν σάλπιγγα (τρομπέτταν). » Σαλπίζω. sonner de la trompette; donner du cor. ||. παίζω τὴν ἀσκομαντοῦραν. » Ἀσκαυλέω, (ὁ Δίων Κάσ. 'τὸ ἐξέφρασεν οὕτως:) »Αὐλεῖν, ταῖς μασγάλαις ἀστὸν ὑποβάλλοντας. ||. παίζω σφαῖραν (τὸ τόπι). » Σφαιρίζω. jouer à la paume. ||. παίλω καρύδια. »Κα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρυατίζω. ‖. παίζω ζυγὰ ἡ μονά. »Ἀρτιάζω. ‖. παίζω δάμαν. » Πεσσεύω (-ττεύω). jouer aux ecbecs. ‖. παίζω τάβλι (χαρτιά). »Κυβεύω. jouer au trictrac (aux cartes). ‖. παίζω χαρτιὰ (τάβλι) μὲ (τὸν τάδε). »Διακυβεύω πρὸς (τὸν δεῖνα). §. παίζει (ἀντὶ τοῦ Σπαράζει) τ' ὀμμάτι μου τὸ δεξί· ἀρά γε θὰ 'τὴν ἰδῶ; (φρσ. συνήθης καὶ ἔχουσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν παλαιὰν δεισιδαιμονίαν, ἐκλαμβάνουσαν τὸν παλμὸν τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον ἐρχομοῦ τινος τῶν φίλων ἢ ἐδικῶν μας. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος:) »Ἄλλεταί μοι ὀφθαλμός· ἦ μάν τι φίλαν ὄψομαι. (Ἰδύλλ. κδ'). παίζει τὸ ὀμμάτι μου,« λέγουσι καὶ σήμερον ἀκόμην οἱ Κύπριοι). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπατῶ), ἴδε Γελῶ.

Παίξιμον. »Τὸ παίζειν. l'action de jouer. ‖. παίξιμον τῆς κιθάρας. »Τὸ κιθαρίζειν (κιθαρῳδεῖν), κιθαρισμός, κιθαρῳδία (κυρ. ὅταν συντροφεύεται καὶ μὲ τραγούδια). ‖. τῆς δάμας. » Πεττεία, τὸ πεττεύειν. ‖. τῶν χαρτιῶν καὶ τοῦ ταβλιοῦ. »Κυβεία, τὸ κυβεύειν, ἴδε τὸ Ῥῆμα.

Παίρνω (ἀπὸ τοῦ Ἐπαίρω ἢ Ἀπείρω [» ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος,« Εὐαγγ.] ἢ ἀπὸ τοῦ Φέρω, ἴδε παρακατιὼν τὸ παράδειγμα), Μ. (θὰ) 'πάρω (ἀόρ. Ἤρα καὶ πθ. Ἤρθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἤρμένος), ῥ. μετ. »Λαμβάνω, κομίζομαι. prendre. ‖. 'παίρνω 'πίσω. » Ἀπολαμβάνω (» Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν;« Ξεν.), ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω (»Καὶ τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε,« Δημοσθ. Φιλ. Α'). recouvrer. ‖. 'παίρνω ἐπάνω μου (μὲ μισθὸν ἕνα τι ἵνα 'τὸ τελειώσω). »Ἐργολαβέω. entreprendre un ouvrage à forfait. (ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι) »Ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑφίσταμαι, ὑποδύομαι. (» Ἦ καὶ τοῦτο σὺ ὑποδύῃ διδάσκειν; « Ξνφ.). prendre sur soi, s'en charger, répondre de. ‖. 'παίρνω ἐπάνω μου (ὅ,τι 'δέν με ἀνήκει), ἴδε Κάμνω. ‖. 'παίρνω ἐπάνω μου (διὰ τοὺς ἀῤῥώστους), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ‖. 'τὸν 'πῆρ' ἐπάνω του (ὁ ἰατρὸς τὸν ἀῤῥωστον) ἵνα 'τὸν ἰατρεύσῃ. » Ἀνέλαβεν αὐτόν. il en repond. ‖. 'παίρνω ἀπὸ καταγῆς »Ἀναιρέομαι. ramasser. ‖. 'παίρνω δῶρα. » Δωροδοκέω (-ομαι). se laisser corrompre par des présens. ‖. 'παίρνω ἄσπρα ἢ μισθόν. »Χρήματα (»Μισθὸν) πράττομαι (» Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι,« Θεοφρ.). ‖. 'παίρνοντας (ὀρθ. Πέρνοντας) δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν μισθόν. » Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.)«. ‖. μοῦ 'παίρνει διάφορον. » Πράσσει μετόκους ('Ομηρ. Βατραχ.). ‖. τί θὰ μοῦ 'πάρῃς δι' αὐτό; » Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ (Λουκιαν.); combien me le ferez-vous payer? (ἢ) combien me le ferez-vous? ‖. 'παίρνει 'ς τὰ τριάντα ἕνα. »Τριακοστὴν πράττεται. ‖ί 'παίρνω αἷμα (ἐγὼ ἄλλον). » Φλεβοτομέω, σχάζω(-άω), σχάρω (διαιρέω) τὴν φλέβα. saigner. ‖. 'παίρνω αἷμα (μοῦ 'παίρνει ὁηλ. ἄλλος). »Φλεβοτομέομαι. se faire saigner, être saigné. ‖. 'παίρνω νερόν. » Ὑδρεύομαι. §. » Ἀρύομαι καὶ ἀρύτομαι. faire de l'eau. ‖. 'παίρνουν νερὸν τὰ 'ποδήματά μου. »Οὐ στέγουσι. mes bottes percent, ἴδε καὶ Πλέω. ‖. 'παίρνω φωτιὰ' (ἀνάπτομαι δηλ.), ἴδε Πιάνω. ‖. προτοῦ 'να 'πάρῃ φωτιά'. » Πρὶν ἀντιλαβέσθαι τῆς φλογὸς (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 249)«. ‖. παίρνει ('δὲν 'παίρνει, δηλ. ὠφελεῖται) ἀπὸ λόγια, (φρσ. ἀντὶ) αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ 'Ομ. τὸ:) »Αἶ γὰρ δὴ ποτε τέκνον ἐπιφροσύνης ἀνέλοιο, οἷκου κήδεσθαι ('Οδ. Τ. 22)«. ‖. 'παίρνω λόγια ἀπό τινα. »Ἀποστοματίζω (Εὐαγγ.), = » Παγιδεύω ἐν λόγοις. ‖. τὸν 'πῆρε ('δὲν 'τὸν 'πῆρε) τὸ βάλι κτλ. (ἀπαράλλ. μὲ τοῦ 'Ομήρ. τὸ) »Ἀπηῦρεν (»Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Λ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

691, ὀλίγον 'να 'τὸν 'πάρῃ). ||. 'παίρνω ἰατρικὸν (φαρμάκι, κτλ.). » Προσφέρομαι, λαμβάνω (»Καὶ ὀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἔωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους, οὐδὲν ὅτιοῦν ὑπὸ φαρμάκου πείσεται,« Ἀθήν. Γ'). ||. 'παίρνω (ἀντὶ Τρώγω) μίαν βοῦκαν ψωμί. »Σὲ τὸν αἰροῦμαι (προσφέρομαι). prendre. ||. 'παίρνω ('παίρνω κοντά μου) δοῦλον, δουλεύτραν, κτλ. » Μισθόμαι. arrêter. ||. ('παίρνω γυναῖκα), 'πῆρε τὴν κόρην τοῦ τάδε. »Ἔσχεν (»Ἔλαβεν, »Ἠγάγετο). ||. 'τὸν 'πῆρε μαζῆ 'του. »Ἀπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. il l'a amené avec lui; il l'a emporté. ||. (ἐπὶ πράγμ.) 'παίρνω μαζῆ μου. »Συνεπάγομαι. ||. 'πάρε 'τον μαζῆ σου. » Ἄγε μετὰ σεαυτοῦ λαβών. emmenez-le. ||. 'τὸν 'πῆρ' ὁ ἄνεμος, ἴδε Ἄνεμος. ||. 'τὸν 'πῆρ' ὁ θυμός, ἴδε Πιάνω. ||. 'μὲ 'πῆραν τὰ δάκρυα (τὰ γέλια)· τὸν 'πῆρε τὸ παράπονον (φρσ.). » Τὸν δὲ γόος ἕλεν, « Ὄμ., ἴδε καὶ Ἔρχομαι. ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι. » Παρεῤῥύη (»Παρηνέχθη, »Ἠλάθη, »Παρεσύρη) τῷ ῥεύματι. il fut emporté (entraîné). ||. τί σ' ἐπῆρ' ὁ δαίμονας (τί διάβολον ἔπαθες); (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Σοφοκλέους τὸ) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων (Οἰδ. Τυρ.); « ||. 'νὰ 'τοὺς 'πάρῃ ὁ διάβολος! » 'Εξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ γένοιντο· »Κακοὶ κακῶς ὄλοιντο· »Κακῶς ὄλοιντο. ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) » Φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς, (καὶ μὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐν Ἴωνι): » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν. ||. 'τοῦ 'πῆρε τὸν νοῦν (ἡ τάδε τοῦ τάδε), (τὸν ἐξεμυάλισε, κλ.), (φρσ. τῆς ὁποίας τὸ ἀνάλογον περιέχεται εἰς τὸ ὄνομα Ἀρσινόη, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν ἡ κολακεία διαφόρους τῆς Αἰγύπτου βασιλίδας), φρενοκλοπέω, (ὅθεν ἡμτχ. 'Παρμένος), ἴδε Τρελλαίνω καὶ Ξετρελλαίνω. ||. 'τὸν 'πῆρ' ἡ πανοῦκλα. »Ἀπήνεγκεν αὐτὸν ὁ λοιμὸς (Ἡροδ.). la peste l'emporta. ||. 'παίρνω ὅρκον, ἴδε 'Ορκίζομαι. ||. 'παίρνω βράσιν, ἴδε Βράσις. ||. 'παίρνω ἄλλον δρόμον. »'Ετέραν τρέπομαι· » Ὅμως δὲ καὶ αὐτὰς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδὸν (Δίων Χρυσόστ. λόγ. μβ')«. || ἐπῆρεν ἄλλον δυσκολώτερον δρόμον. »Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν)«, Θκδ. ||. 'να 'πάρῃ τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας. »Τὴν ἐπ' Ἰταλίας τραπέσθαι. ||. μὴ 'ξεύρωντας ποιὸν δρόμον 'να 'πάρῃ. » Ἀπορῶν ποίαν τράπηται. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸν 'παίρνει (τὸν δρόμον δηλ.) εἰς ἑνδεκα 'μέραις. »Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ (Θουκ.)«. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ δρόμος 'ως τὸ παραθαλάσσιον ἦτον πολὺς, αὐτὸς 'τὸν 'πῆρεν εἰς δυὸ 'μέραις καὶ μίαν νύκτα. » Πολλὴν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ὁδὸν ἡμέραις δυσὶ καὶ μιᾷ νυκτὶ συνελών«. ||. 'παίρνωντας (τὸ ἄλλ. ἀφίνωντας) τὸ βουνὸν τῆς Ἴδης ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι. »Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὴν χέρα ('Ηρόδ. Ζ', 42)«, ἴδε καὶ Ἀφίνω. ||. 'παίρνω ἕναν ὕπνον. »Καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο (Ὅμ.)· »Ὕπνον αἱρεῖσθαι· » Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου ('Ηρόδ). ||. τὸν Δία ὅμως 'δὲν 'τὸν ἔπαιρν' ὁ ὕπνος. »Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (Ἰλ. Β)«. ||. 'πέ 'μας τίποτε 'να 'μᾶς 'πάρῃ ὁ ὕπνος. »Λέγειν τι ἦμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ (Θεόφρ.)« (καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἰων. στίχ. 318): »Ἅπαν Θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος«. ||. 'πῆρε μέσα εἰς τὸ περιβόλι 'του κ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. » Διέλαβε τὸ χωρίον τῷ τοῦ κήπου περιβόλῳ. ||. 'τὸν 'πῆρε 'ς τὸ 'σπίτι 'του. »Στέγης αὐτῷ μεταδέδωκε « · » Ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν (Δημ. κατὰ Νεαίρ.). ||. ποιὸς 'πῆρε τὸ παιγνίδι (ἐκέρδισε δηλ., ἐνίκησεν, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ :) »Ἀνείλετο 'Ολύμπια, ἀνείλετο τὸν ἀγῶνα, (καὶ σαφέστερον ἀκόμη' μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) » Ἦκε φέροισι μέγα κράτος ἢ κε φεροίμην (Ἰλ. Σ)«. ||. ποιὸς 'τὸ 'πῆρε (τὸ παιγνίδι δηλ. ἢ τὸ εἰς τὸ λαχεῖον ἐβγαλμένον πρᾶγμα); ἴδε Λαχνός. ||. 'παίρνω πόλιν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(κάστρον), ἴδε Κυριεύω. ||. 'πῆρε τὸ κάστρον. »Εἶλεν (»'Εξεῖλε) τὸ χωρίον (τὸ τεῖχος, τὴν ἄκραν, τὸ φρούριον). ||. 'πῆρεν ἀέρας. »Ἄνεμος ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης. prendre, ἴδε καὶ Σηκόνω. ||. τὸ 'σπίτι 'παίρνει ἀέρα, φῶς κτλ. »Οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν (Πλτ. Φιλοπ. 19, καὶ Λιθ. 39, 50)«. ||. 'ως οὗ 'να 'πάρῃ τὴν μυρωδιάν. »Μέρις ἂν οὗ τὴν ὀσμὴν ἀναλάβῃ (Διοσκορ.)«. ||. 'πῆρα τὸ γράμμα σου. » 'Εκομισάμην τὴν ἐπιστολήν. j'ai reçu votre lettre. ||. 'παίρνω 'ς τὸ κονδύλι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Γράφω). » Γραφῇ παραδίδωμι. mettre (coucher) par ecrit. ||. ἔπαρε τὸ 'δικόν σου. »Ἆρον τὸ σὸν (Εὐαγγ.)«. ||. 'να 'τοῦ πάρετε λογαριασμόν. » Τὸν λόγον ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ (Αἰσχ.)«, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. 'να πάρῃ πάλιν εὔκολα τὸ ἀξίωμα. » 'Ελεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν. ||. 'τὸ 'πῆρεν ἀνάποδα. » Εἰς τοὔμπαλιν ὑπείληφεν· » Οὐχ ὡς ἔδει ἐξεδέξατο. il l'a pris mal (de travers). ||. 'τὸ 'πῆρε 'ς ἐντροπή', σε ἀτιμία'. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε (Πλούτ. Κικ.)«. ||. πόσο 'παίρνει μέσα αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον; ἴδε Χωρῶ. ||. παίρνομαι, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ξεπαίρνομαι.

Πακτόνω, ῥ. μετ. » Μισθόομαι, ὠνέομαι. prendre à ferme, affermer, ἴδε καὶ 'Ενοικιάζω.

Πάκτωμα. »Μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ὠνὴ (κυρ. δημοσ. προσόδων, τὸ αὐτὸ καὶ) τέλος. l'action de prendre à ferme (d'affermer).

Παλαβόνω, ῥ. μτβτ. ἴδε (Ξε)Τρελλαίνω.

Παλαβὸς (ὁ Τουρκ. Σασκίνης ἢ Σερσέμης, ἐκ τοῦ) Παλαιὸς (κατ' ἐπένθεσιν του Αἰολικοῦ F »Παλαιδς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ἠλίθιος,« 'Ησύχ. ἢ τοῦ) »Ἀλαὸς, ἡ, όν. »'Εμβρόντητος, ἠλίθιος. niais, imbecille, sot, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χαμένος καὶ Χάχας.

Πάλαι, ἐπ., ἴδε Πάλιν.

Παλαιὸς (πρσφ. κοιν. Παληὸς), ά, όν. »Ἀρχαῖος, παλαιὸς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ κτλ.) πάλαι, πρεσβυγενὴς (ποιητ.), παλαιγενὴς, ἀπηρχαιωμένος. vieux, vieil, ancien, antique. ||. 'τὸν παληὸν καιρόν. »Τὸ πάλαι, τὸ παλαιὸν, τὸ ἀρχαῖον, ἐν τοῖς ἄνωθεν (πάλαι, ἔμπροσθεν) χρόνοις (Δημοσθ.). anciennement. §. (ἐν συνθέσει σημαίνει συνεκδοχ. τὸ ἄχρηστον, οὐτιδανὸν, καθὼς Παληάνθρωπος, Παληόγρια, Παληόρασον κτλ.) » Λυπρὸς, φαῦλος, εὐτελής. chetif, suranné, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος καὶ Τιποτένιος. ||. κάτι παληόδενδρα. »Δένδρ' ἄττα λυπρὰ (Θεόφρ.)«. ||. μιὰ 'παληοκαλύβα'. » Καλύβην λυπράν. ||. κάτι παληόπαιδα καὶ παληογυναῖκες. »Γύναιά (»Γυναικάρια) τινα καὶ παιδάρια οἰκτρά.«

Πάλαιμα. » Πάλη. lutte, θ.

Παλαίστρα (κυρ. ἡ πρᾶξις), ἴδε Πάλαιμα. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου). » Κονίστρα, παλαίστρα, γυμνάσιον. lieu de la lutte, lice, θ. gymnase.

Παλαμάρι. »Κάλως-ω (ὁ), κάμη-(μι)λος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) câble. »Πρυμνήσιον (» Ἀπόγειον καὶ Ἀπόγαιον) σχοινίον, πεῖσμα. amarre, θ., ἴδε ᾧ Παράγγι.

Παλάμη (τὸ μέσα τοῦ χεριοῦ). »Παλάμη. paume, θ. §. (εἶδος μέτρου 4 δακτύλων), ἴδε Δάκτυλον.

Παλαμίζω (ναυτ.), ῥ. μετ. »Ἀλείφω, ἐπαναλείφω, κονιάω, κονίζω, ἐπιχρίω. espalmer.

Παλαμύδα, 'ψ. (γενικῶς μὲν) »Θύννος (ἰδιαιτ. δὲ) ὄρκυνος (ἡ μεγίστη, ἡ κοινῶς Πετσοῦδα, τοῦ ὁποίου μετάφρασις εἶνε τὸ) Τεμαχῖτις (-ίτης). (εἰς τὴν 'Ελλάδα ἁλιεύεται τὸν Μάϊον, ὅθεν λέγεται Μαϊάτικον 'ψάρι, ᾧ ἀπὸ τὸν 'Οππιαν. Ἁλ. Γ': »Εἰαρινὸς θύννων στρατὸς,« ἢ μᾶλλον Τοῦνος, διότι τὸ Μαϊάτικον ἔχει λέπια), θυννὰς θυννὶς θύννη καὶ παλαμὺς (ἡ μικρότερη), σκορδύλη (ἡ μικροτάτη, ὁμοία μὲ μεγάλον Σαυρίδι [Λατ. lacerta], ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα, τὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁποίαν Κατσιβέλαν ὀνομάζουν εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Βόσπορον). thon, pélamyde, θ.

Παλαμυδοκόμματον, ἴδε Τροχοῦλι.

Παλάτι. »Βασίλειον (Ξεν. Κυρπ. Ζ'. συνηθέστερον ὅμως τὸ πληθ.) βασίλεια (τὰ), ἀνάκτορον, αὐλὴ (μεταγ. »Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς,« Ἀθήν.), ἡ βασίλειος αὐλὴ (ἑστία) (Ἡρωδ.), ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα. palais.

Πάλεμμα, ἴδε Πάλαιμα.

Παλεύω, ῥ. ἀμ. »Παλαίω. lutter.

Παληόγερως (-γρηα), ἴδε Σκατόγερως.

Παληόνω, ῥ. μετ. »Παλαιόω. user, friper, (διὰ τὰ φορέματα). §. ῥ. αὐτοπ. »Παλαιοῦμαι. vieillir.

Παληόπανον. »Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον. chiffon, haillon, ἴδε καὶ Κουρέλι.

Παληοπάπουτσον. » Σαθρὸν ὑπόδημα, ἐμβὰς παλαιὰ (Ἀριστοφ.). savate, θ.

Παληόρουχον. » Ἱμάτιον σαθρὸν (πεπαλαιωμένον). vieil habit, friperie.

Παληὸς, ὰ, ὸν, ἴδε Παλαιός.

Παληόσπιτον. » Πεπαλαιωμένον (»Ὑπόσαθρον) οἴκημα. masure, θ. vieille (mechante) masure.

Πάλημμα (ἐκ τοῦ) » Παλαίωμα, »Παλαίωσις. vetusté, θ.

Πάλιν (προφ. κοιν. Πάλαι), ἐπ. »Αὖθις, αὖ, πάλιν, (καὶ ἐκ παραλλήλου) αὖθις αὖ, (καὶ) πάλιν αὖ. de nouveau, encore une fois (un coup), une seconde fois.

Παλιοῦρι, δ. (ἀγκαθ.). » Πάλίουρος (ὁ καὶ ἡ), ῥάμνος (ἡ μέλαινα). palioure, épine de Christ, porte-chapeau.

Παλλακίδα. » Παλλακὶς, παλλακευομένη. concubine, θ.

Παλληκαράκι. »Ἔφηβος, βούπαις, μείραξ, μειράκιον, ἐφήλιξ. jouvenceau.

Παλληκαρᾶς. »Ἀκμαῖος, σφριγῶν, ῥωμαλέος, γεννάδας. vigoureux, robuste.

Παλληκαρήσια, ἐπ. (ἐπὶ σώματος) »Ἐῤῥωμένως, ἀνδρικῶς, νεανικῶς, ἐντόνως. vigoureusement. §. (ἐπὶ ψυχῆς). » Γενναίως. courageusement, vaillement, bravement, valeureusement. ‖. πολέμησε παλληκαρήσια. »Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο, ἠρίστευσεν, ἠνδραγάθησε, τὴν ἀρετὴν ἐπεδείξατο. il se comporta en brave.

Παλληκαρήσιος, α, ον. » Νεανικὸς, ἀνδρικός. valeureux, d'un homme de cœur.

Παλληκάρι ἢ Παλλικάρι (καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὰ Τακτικὰ »Συμβο» λῆς δημοσίας προσδοκωμένης, πλῆ» θος τῶν λεγομένων Παλλικαρίων, » ἤγουν τῶν δουλευόντων τοῖς τε ἄρ» χουσι καὶ τοῖς στρατιώταις, ἐπιφέ» ρεσθαι οὐ συμβουλεύομεν,«), (κατὰ τὴν ἡλικίαν). »Νεανίας, μείραξ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ θηλυκοῦ), μειράκιον, πάλληξ καὶ πάλλαξ. adolescent. §. (κατὰ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος), ἴδε Παλληκαρᾶς. §. (ἠθικῶς, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς). »Γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός. homme de cœur, courageux, brave, vaillant. ‖. στάθηκε (φέρθηκε) σὰν παλληκάρι. »Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο. il se comporta en brave (bravement). ‖. ἂν ἦσαν παλληκάρια οἱ στρατηγοί. » Εἴ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ (Θκδ.).

Παλληκαριὰ (κυρ. ἡ ἰδιότης καὶ ἕξις τοῦ παλληκαριοῦ), ἴδε Ἀνδρία.

§. (συνεκδοχ. τὸ ἔργον παλληκαριοῦ). »Ἀρετὴ (εἰς τοὺς παλαιοτέρους), ἀνδρὸς ἔργον, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθία, νεανίευμα. trait de courage, coup de bravoure, exploit, bravoure, θ.

Παλοῦκι. »Πάσσαλος καὶ Πάτταλος, σκόλοψ, σταυρὸς, ἔμβολος. pieu. ‖. μήτε παλοῦκι, (φρσ.) ὅηλ. τίποτε. » (Ἔχουσιν) οὐδὲ πάτταλον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 284).

Παλουκόνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκολοπίζω (διὰ τῆς ἕδρας), ἀνασκινδαλεύω καὶ ἀνασχινδαλεύω (Πλάτ.), σκολοπίζω. empaler.

Παλούκωμα. »Ἀνασκολόπισις κα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀνασκολοπισμὸς (ὁ διὰ τῆς ἕδρας). empalement.

Πάνα (ἡ), (τὸ πάχος ὅ,που σκεσπάζει τὰ ἄντερα). »'Επίπλοον. épiploon.

Πανάδα (ἡ), (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ Τουρκ. Περδὲς) »Καταῤῥάκτης (εἶνε δύο εἰδῶν:) μέλας (ὅστις λέγεται καὶ) ἀμαύρωσις (καὶ) γλαύκωμα· (καὶ) λευκὸς (, ὅστις λέγεται καὶ) ὑπόχυμα. taye, θ. goutte sereine, θ. ||. 'τοῦ καταίβηκε πανάδα. »'Εγλαυκώθη τὰς ὄψεις

Παναιράκι. »Κανίσκιον. corbillon, petite corbeille, θ.

Παναίρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. Panarium. Πανάριον [Σέξ. 'Εμπ.], ταὐτὸν τῷ ἀρτοφόριον. 'Ο "Αγ. 'Επιφάνιος ἐπέγραψε τὸ κατὰ τῶν Αἱρέσεων σύγγραμμά 'του Πανάριον). » Κανοῦν, κάνα(νι)στρον (σώζεται ἡ λέξις), λίκνον, ἄῤῥιχος καὶ ἄρσιγος (ὁ καὶ ἡ), κάνης-ητος (ὁ). corbeille, θ. panier.

Πανᾶς, » 'Οθονοποιὸς (Διοσκορ.), ὀθονιοπώλης. linger, ouvrier en toile.

'Πανδρειά. »Γάμος. mariage, ἴδε καὶ 'Υπανδρεία. ||. κορῆτσι τῆς 'πανδρειᾶς. »Παρθένος γάμου ὡραία (ὡρία), γάμων (ἀνδρὸς) ὥραν ἔχουσα, ἐπίγαμος, ἀκμαία (Λουκιαν.), συνοικεῖν ἡλικίαν ἔχουσα (Ἰσαῖος). mariable, nubile, ἴδε καὶ Φθασμένος.

'Πανδρεμμένος, η, ον, ἴδε 'Υπανδρευμένος.

'Πανδρεύω, ῥ. μετ., ἴδε 'Υπανδρεύω.

'Πανδρολογῶ, ῥ. μτβτ., ἴδε Προξενεύω.

Πανηγύρι (ἐμπορικόν). » Ἀγορά. foire, θ. ||. κάμνουν πανηγύρι. »Ἀγοράν συνάγουσι (Στράβ.). §. (θρησκευτικὸν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον κατ' ἀρχὰς, ἡ εἶνε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐμπορικόν· ὅθεν ἡ Τουρκικὴ παροιμία διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Μέκας εἰς τὴν Ἀραβίαν: »"Εμ ζιαρὲτ, ἔμ τυτζαρὲτ «, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Πλάτ. τὸ, »"Αμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν «). »Θεωρία, πανήγυρις. solemnité, θ.

Πανὶ (ἀπὸ τοῦ) Πηνίον (ὑποκορ. τοῦ) πήνη (» Πηνίον δέ..., ἀφ' οὗ καὶ τὸ Πανίον ἡ ἀγοραία λέξις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 762), πήνισμα, ὕφασμα, ὀθόνη, φάρος (τὸ) (ποιητ.). étoffe, θ: toile, θ. ||. βάλλω πανὶ (εἰς τὸν ἐργαλειὸν ἴνα 'τὸ 'φάνω). »Ἰςὸν ἵστημι. ||. 'βγάζω τὸ πανί. »Καθαιρέω τὸν ἱστόν. §. πανὶ τοῦ καραβιοῦ. »'Οθόνη, ἱστίον. voile, θ. (γενικῶς) ||. ἰδιαιτ. δὲ τὸ πρῶτον ἢ μεγαλήτερον). » Ἀρτέμων, ἀκάτιος. voile d'artimon. ||. (τὸ δεύτερον). »'Επίδρομος. misaine. ||. τὸ τρίτον). » Δόλων. hunier (le petit). ||. κάμνω πανιά. » Δοῦναι τοῖς ἱστίοις, ἀνάγεσθαι, ἐκπλέειν. mettre a la voile. ||. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ (Ἰταλ. ὄρτσα-λαμπάντα). » Ἀνακωχεύω. mettre en panne. ||. κατσάρω ἢ καλάρω τὸ πανί. » Ποδόω (τὸ ἱστίον). amurer.

Πανοῦκλα (τὸ ἄλλ. Θανάτικὸν ἐκ τοῦ Λατιν. panucula, φυμάτιον), » Πανίκουλα (εἶδος πρήσματος, κατὰ τὸν Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 196) »Λοιμὸς, λοιμώδης νόσος, λοιμικὸν νόσημα, πανώλης ἢ πανώλη. peste, θ. ||. ἔχω (πάσχω ἀπὸ) πανοῦκλαν. » Λοιμώσσω. ||. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, ἢ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ.), ἴδε Κοῦκλα.

Πανουκλιάρης, α, ικον } . »Λοιμῶν,
Πανουκλιασμένος, η, ον } λοιμόβλητος, λοιμώσσων.

Πανουκλοκτυπημένος, η, ον. pestiféré. §. pestilentiel.

Πάντα, ἐπίῤῥ. ἴδε Πάντοτε.

Παντέρημος (ὁ ὅλως δι' ὅλου ἔρημος), η, ον. » Ἀπέρημος. tout à fait désert.

Πάντοτε, ἐπίῤῥ. » Ἀεὶ, ἀείποτε, ἐσαεὶ, καὶ εἰσαεὶ, διηνεκῶς, ἑκάςοτε, πάντοτε (μεταγ.), εἰς τὸν Λούκ. τοῦ Λουκ. εὑρίσκεται καὶ τὸ, πάντα (» οὔτε φαγεῖν ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαιε, «). toujours.

'Παντοχὴ, ἴδε Ἀπαντοχή.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πανταπραμμένος, η, ον, ἴδε Τριμμένος.

Παντοτεινὰ, ἐπ. » Ἀϊδίως, αἰωνίως, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.), ἐνδελεχῶς. éternellement, perpétuellement.

Παντοτεινὸς, ἡ, όν. » Ἄϊδιος, διηνεκὴς, ἐνδελεχὴς, αἰώνιος. éternel, perpétuel.

Παντοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Πανταχοῦ (-χῇ, -χοῦ), πάντη καὶ (ὀρθότ.) πάντη (» Πεπεισμένος πάντη τὸν θεὸν εἶναι πάντοτε,« Κλμ.), πάντοσε (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'), πανταχόσε. partout. ||. ἀπὸ παντοῦ, ἴδε Ὅλος.

Παξημάδι (εἰς τὰ τακτ. τοῦ Λέοντ. γράφεται Παξαμάδιον, εἰς δὲ τὰ Γλωσσάρ. Παξαμὰς -άδος, ἴσως ἀπὸ τοῦ Παξάμου, ὅστις, κατὰ τὸν Σουίδαν, ἔγραψεν Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοιχεῖον). » Δίπυρος (» Διπυρίτης) ἄρτος. biscuit.

Πάπαλα (λέξις, τὴν ὁποίαν, ἀναλογοῦσαν μὲ τὸ Κουκκοῦτσι, Στάλα, καὶ ἄλλας τοιαύτας τῆς γλώσσης μας φράσεις, συνηθίζουν αἱ τροφοὶ καὶ μητέρες, ὅταν θέλουν ’να ’ποῦν εἰς τὰ βρέφη, ὅτι ’δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν) » Παιπάλη (καὶ ὁ Ἀριστοφάνης), ἴδε καὶ Στάλα.

Παπὶ, ἴδε Παππί.

Πάπια, π., ἴδε Πάππια.

Παπίσιος, α, ον, ἴδε Παππίσιος.

’Πάπλωμα (πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τὸ) » Πέπλος-πέπλωμα (παραγωγὴ, παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ) ’Εφάπλωμα (μ’ ὅλον ὅτι ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 230, λέγει ὅτι » Τοὺς τάπητας οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἐν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι«). » ’Εγκοίμητρον, κυπάς. couverture, θ.

Παππαγάλος, π. Ὄρνις Ἰνδικὸς, » Ψιττακὸς (»Παρὰ δὲ Ἰνδῶν μόνων ἄλλα τε κομίζεται ᾧ ὄρνιθες οἱ ψιττακοί,« Παυσαν. Β', 28), ψιττάκη. perroquet (εἶνε ἄπειρα εἴδη).

Παππάρα. » Πολτὸς, ἀθάρα. pamade, θ.

Παππαριοῦνα (ὁ ’Ετυμολόγος ’τὴν γράφει Παπαρίναν), φ. ᾧ ἄνθ. » Μήκων (ἡ κηπαία, κυρ. ἡ μεγάλη ἡ ἥμερη ἢ κατμερλίδικη, Ἀραβ. Χασχάς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τὸ ἀφιόνι), βοιὰς (ἡ κατακόκκινη), ἀργεμώνη (ἡ ἀσπροκόκκινη). pavot, ἴδε καὶ Ἀγριοπαπαροῦνα.

Παππᾶς. » Πρεσβύτερος (ὁ ἔγγαμος), ἱερεὺς ἢ ἱερομόναχος (ἐκκλησ. κυρ. ὁ ἄγαμος). prêtre.

Παππάκι, ὑποκορ. τοῦ Παππί. » Νησσάριον καὶ νηττάριον, νήττιον. canette, θ. caneton, bouret.

Πάππια, π. » Νῆσσα καὶ Νῆττα. canard, καὶ (εἰς τὴν Νορμανδίαν) malard (κυρ. ὁ πάππος), cane ἡ boure (ἡ πάππια).

Παππίσιος, α, ον. » Νησσαῖος. de canard.

Παπποῦς. » Πάππος, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ. grand-père. ||. ὁ πατέρας τοῦ παπποῦ. » Πρόπαππος, ἐπίπαππος. bisaïeul. ||. ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ. »’Επίπαππος (Πολυδ.), προσεπίπαππος, τρισεπίπαππος. trisaïeul.

Παπύρι, φ. » Πάπυρος, βύβλος. papyrus.

Παρὰ, πρόθ. (’τὴν μεταχειριζόμεθα ἐν μὲν συντάξει συγκριτικῶς, Α', ἀντὶ τοῦ συνδέσμου) » ’Η. que (ὁ Κορ. Ἀτ. τόμ. Α'. λέγει πότε πρέπει ’να ’τὴν γράφωμεν Παρὰ ᾧ πότε Παρ’ ᾧ). ||. καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ἐκεῖνο. » Τοῦτο ἐκείνου αἱρετώτερον. ||. τὸ νερὸν εἶνε πλέον στοιχεῖον παρὰ ἡ γῆ. » Κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι στοιχεῖον παρὰ τῇ γῇ (Ἀριστοτ. περὶ φυτ).« ||. μερικοὶ καρποὶ γίνονται καλλήτεροι εἰς ἕνα τόπον παρὰ εἰς ἄλλον. » Τινὲς τῶν καρπῶν κρείττονες εἰσιν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ παρ’ ὃ ἐν ἑτέρῳ (ὁ αὐτ. αὐτόθι).« ||. καὶ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου ἔγιναν συχνότεραι παρὰ ὅσας ἐνθυμοῦντο ἀπὸ τοὺς προτητερινοὺς χρόνους. » ’Ηλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μνημονευόμενα (Θουκ.).« §. (Β'. ἐξαιρετικῶς). » Πλὴν, ἀλλ' ἤ. excepté. » Παρά. moins, (καὶ πολὺ ἀκριβέστερον) près, ἴδε καὶ Ἔξω. ||. οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν Ἔρωτα, παρὰ αἱ Μοῦσαι (λέγει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου, ἐξηγούμενος τὴν ἀρχὴν τοῦ Α'. Εἰδυλ.) » Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. « ||. ἢ ὥρα εἶνε ὀκτὼ (δέκα, κτλ.) παρὰ τέταρτον (παρὰ δέκα, παρὰ εἴκοσι κτλ.) » Ὀκτάπουν (» Δεκάπουν) τὸ στοιχεῖον, τεταρτημορίου (πεμπτημορίου κτλ.) δέοντος. il y a huit (dix etc) heures, moins un quart (dix, vingt minutes etc). ||. παρὰ δύο πενῆντα (δηλ. σαράντα ὀκτώ). » Δυοῖν δεόντοιν (ἀπὸ δεόντοιν) πεντήκοντα. ||. παρὰ εἰκοσιένα τρακόσια (δηλαδὴ διακόσια ἑβδομῆντα ἐννέα). » Εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια (Φωτ. Μυριοβ.). « ||. εἴκοσι χρόνους, παρὰ ἓξ μῆνας. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν (Εὐσέβ.). vingt ans, à six mois près. §. ἡμέρα παρὰ ἡμέρα. » Παρ' ἡμέραν· » Ἡμέραν παρ' ἡμέραν (Δημοσθ. Νεαιρ.)· » Παρὰ μίαν. ||. δὲν ἠξεύρομεν ἄλλον παρὰ τὸν Δημοσθένην. »Οὐδένα πλὴν Δημοσθένη (πλὴν Δημοσθένους) γινώσκομεν. ||. τίποτε ἄλλο δὲν ἔπρεπε νὰ κυττάζωμεν παρὰ τὸ φαγεῖ.' » Οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσῆκεν, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. ||, ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. » Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. « ||. δὲν ἦτον ἄλλο, παρὰ ὅτι... » Οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι.. (Συνεσ.). §. (Γ'. ἐν δὲ συνθέσει ά, εἰς σημασίαν αὐξήσεως, ὑπερβολῆς, τοῦ πέραν τοῦ δέοντος): τὸ παράκαμες, τὸ παραξήλωσες, παράκαιρα, παραμέσα, παραχώνω, κτλ. (ἡ σημασία εἶνε ἀρχαιοτάτη). plus qu'il ne faut· (δ', σχέσιν ἢ ἐγγύτητα) παρακόρη, παραθύρι, κτλ.

Παραβαραίνω, ῥ. μετ. » Διὰ ὄγλου γίγνομαι. importuner, être à charge.

Παραβλάσταρον. »Παραφυὰς, παραβλάστη, παραβλάστημα. rejeton, surgeon, drageon, œilleton (κυρτοῦ Γαροφάλλου καὶ τῶν ὁμοίων). jeton, talle.

Παραβλέπω, ῥ. μετ. »Ὑπεροράω, παροράω, περιοράω, (περιεῖδω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) περιϊδεῖν. négliger, voir d'un œil indifferent. ||. δὲν πρέπει νὰ τὰ παραβλέπωμεν.»Οὐ περιοπτέον.

Παραγάδι, ἴδε Παρακάτι.

Παραγγελιά. » Ἐντολὴ, παρεγγύησις, παραγγελία, τὸ ἐντεταλμένον (παραγγελλόμενον). comandement, message. §. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. Χαρακτ.). commission, θ.

Παραγγέλνω, Μ. (θὰ) παραγγείλω (ἀόρ. Παράγγειλα), ῥ. μετ.»Ἐντέλλομαι, ἐπισκήπτω, παραγγέλλω, κελεύω, διαστέλλομαι, παρεγγυάω (-ομαι), διατάσσω -ττω (-ομαι), ἐπιστέλλω. enjoindre, charger, recommander, commander, donner commission. ||. μὲ παράγγειλε νὰ εἰπῶ. » Ἐπέστειλεν φράσαι (Ἀριστοφ.).« ||. καθὼς τοὺς παράγγειλεν ὁ Δημοσθένης. » Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους (Θουκ.). « ||. ἀφ' οὗ τοὺς παράγγειλαν τί ἔπρεπε νὰ εἰποῦν, τοὺς ἔστειλαν ὀπίσω. » Ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν,« Θουκ.

Παραγγελτὸς, ἡ, όν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Τὰ, κτλ.) ἀπ' ἐντολῆς, ὁ κατὰ συγγραφήν. de commande.

Παράγγι, ναυτ. (τὸ παλαμάρι, ἢ ἡ γούμενα τοῦ καραβιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Παράγειον, ἀπόγειον καὶ ἀπόγαιον (σχοινίον), εὐνὴ (ποιητ.). amarre, θ.

Παραγεμίζω (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Παραγιομίζω), ῥ. μετ. » Ὀνθυλεύω, μον(βον)θυλεύω. farcir.

Παραγέμισμα. » Ὀνθύλευσις, γέμισμα. farce, θ.

Παραγεμιστὸς, ἡ, όν. »Ὠνθυλευμένος, σακτὸς (» Τευθὶς σακτὴ, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας, παραγεμιστὴ, « Εὐστάθ.), γε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρτιστὸς (Ἀθήν.), μεμονθυλευμένος. farci.

Παραγίνομαι (Ὡριμάζω παρὰ τὸ δέον· προφ. κοιν. Παραγένουμαι.), ῥ. ἀποθ. » Ὑπερπεπαίνομαι. devenir trop mûr.

Παραγνωρίζω (κάμνω λάθος εἰς τὸ γνώρισμα). » Ἀλλογνοέω. prendre le change, méconnaître.

Παραδάγκαλον (ἡ πρησμένη γαργαλήθρα τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Γαργαλήθρα.

Παραδαρμός. » Ῥιπτασμός, βλησταρισμός, ἔρριψις (Ἱππκρ. π. Χυμῶν). anxiété (agitation) d'un malade.

Παράδειγμα. » Ὑπόδειγμα, ὑπογραμμός, τύπος, παράδειγμα. exemple.

Παράδεισος. » Παράδεισος (Ἐκκλ.) (»Ὥσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες . . χωρίον, ὃ καλοῦσι Μακάρων νήσους καὶ Ἠλύσιον πεδίον,« Γρηγ. Ναζ. Στηλιτευτ. Β'). paradis.

Παραδέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. αὐτοπ. » Παραφέρομαι, παραφέρω ἐμαυτὸν, ῥιπτάζομαι, ῥιπτάζω ἐμαυτὸν, σραβάζω, βλησταρίζω. se débattre, être dans une grande agitation (comme un malade). (Ὅθεν συνεκδ.) Παραδαρμένη, ἡ γαστὴρ (, ὡς πολλῶν περισπασμῶν ἀφορμή. Ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος αὐτὴν πολλαχοῦ) » Οὐλομένην, ἀναιδῆ κτλ. ἀποκαλεῖ. §. τὸ καράβι παραδέρνει. » Διαφέρεται. lutter contre les flots. §. (μεταφ.), ἴδε Κοπιάζω καὶ Τυραννοῦμαι.

Παραδίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Παραδίδωμι, ἐγχειρίζω. rendre, livrer, remettre, délivrer. §. ἴδε Προδίδω. ||. παραδίδομαι, ῥ. μέσ. » Ἔκδοτον ἐμαυτὸν ποιέω, προσγωρέω. se rendre, se livrer, s'adonner. ||. παραδόθηκε τὸ κάστρον. »Προσεγώρησεν ἡ πόλις. se rendit.

Παραδομένος, η, ον. » Ἔκδοτος. adonné. ||. εἶνε παραδομένος εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ φαγοπότια. » Κύβοις καὶ συμποσίοις ἀνάκειται,« Σδ.

Παραέξω (»Καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ πυρὶ παρέξω τῆς παρεμβολῆς,« Γρφ. Λευϊτ.), ἐπ. » Ἐξωτέρω. plus extérieurement, plus au delà.

Παραζάλη. » Θόρυβος, ταραχή. trouble, alarmes (πληθ.).

Παραζαλίζω, ῥ. μετ. » Θορυβέω, ταράσσω (-ττω). troubler; étourdir, abasourdir.

Παραζάλισμα. » Ἐκθορύβησις. étourdissement.

Παραζαλισμένος, η, ον, ἴδε Παραλογιασμένος.

Παραθυράκι. » Θυρίδιον. petite fenêtre, θ.

Παράθυρι (ταγωγὸς (ἡ). fenêtre, θ. croisée, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα. » Τυφλὸς (μεταφορ. Βυζαντ.).

Παραθυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τοῦ παραθυριοῦ). » Πτερόν. volet.

Παραίτησις. » Ἀπόθεσις. démission, θ. renonciation, θ.

Παραιτῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ἀφίνω. ||. παραιτοῦμαι, ῥ. μέσ. » Ἀποτίθεμαι (τὴν ἀρχὴν, κτλ.), ἀπείπατο τὴν ἀρχήν. se démettre de, renoncer à, déposer. ||. » Ἔγε με παρητημένον (Εὐαγγ.). dispensez-en moi.

Παράκαιρα, ἐπ. »Ἀκαίρως (Πλετ.), παρ' ὥραν, οὐκ ἐν δέοντι. à contre temps, mal à propos, hors de saison

Παράκαιρος, η, ον. » Ἄκαιρος. inopportun, intempestif.

Παρακάλεμα (παράκλησις,ἀξίωσις, ἱκέτευμα, ἀντιβόλησις (Πλάτ. Ἀπολογ.), ἀντιβολία (Θεκ.). prière, θ. supplication, θ.

Παρακαλεστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παράκλησιν, παρακλητός. prié.

Παρακαλῶ, ῥ. μετ. » Δέομαι, ἱκετεύω, ἀξιόω (σπανίως οἱ ῥήτορες τὸ μεταχειρίζονται, λέγει ὁ Οὐλπια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νὸς, χωρὶς τὸ Δέομαι ἢ τὸ) Ἀντίβολέω, παραιτέομαι (» Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δημοσθ.), ἐρωτάω (Εὐαγγ.). prier, supplier. ‖. παρακαλῶ μὲ πολλὴν ἐπιμονήν. » Λιπαρέω, ἐκλιπαρέω. conjurer, demander avec de vives et contiuuelles instances.

Παρακάτι (προφ. καὶ Παραγάδι. Εἶνε ἀρά γε ἐκ τοῦ) » Παράκτιον (ὡς παρὰ τὴν ἀκτὴν χαλώμενον), πολυάγκιστρον· (ἢ ἐκ τοῦ Ατν. παραγαύδουῖν, τὸ παραμένειν;).

Παρακατιανὸς, ἡ, όν. » Εὐτελέστερος. bas, inférieur, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παρακάτω, ἐπ. » Κατωτέρω, παρακάτω (Πλούτ. περὶ τοῦ ἐμφαιν. προσ. τῷ ὀίσχῳ τῆς σελ.). au dessous.

Παρακεῖθες, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε καὶ Παρεμπρός.

Παρακίνημα } . » Προτροπὴ, παΠαρακίνησις } ρόρμησις. exortation, θ. excitation, θ. incitation, θ. instigation (ἐπὶ κακοῦ), θ.

Παρακινῶ, ῥ. μετ. Προτρέπω, κελεύω, ὀτρύνω, παροτρύνω, ἐγκελεύομαι, παρορμάω, ἐπισπέρχω, παρακελεύμαι, παρακαλέω, ἐξάγω (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) ἐπαίρω. exciter, exhorter, pousser, solliciter, inciter, instiguer (ἐπὶ κακοῦ). ‖. παρακινούμενος ἀπὸ φθόνον. » Ἐξενεγθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου. poussé par l'envie.

Παρακόρη. » Ἄβρα καὶ Ἄβρα ἡ Αὔρα. suivante, θ. demoiselle (dame) d'honneur (d'atour).

Παρακούω (ἀκούω λάθος), ῥ. μετ. » Παρακούω (Πλάτ. Πρωταγ.), παρακροάομαι (Ἰώσηπ.). ne pas bien saisir ce qu'on entend, mal entendre, faire un malentendu.

Παρακύλημα }
Παρακυλητὸν } , ἴδε Παραδαρμός.
Παρακυλιεῦμαι } , ῥ. μεσ. αὐτοπ.
Παρακυλῶ } (ἐκ τοῦ) » Παρακυλίω (Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 7), ἴδε Παραδέρνω.

Παραλαλητόν. » Λῆρος, παραλήρησις. radotage (qui survient pendant le sommeil ou le délire).

Παραλαλῶ (κυρ. ὅταν ἔγω θέρμην ἢ κοιμοῦμαι), ῥ. ἀμ. » Παραλέγω (Ἱππκρ.), παραφθέγγομαι, παραληρέω, ἀλλοφάσσω καὶ ἀλλοφράζω. radoter pendant le delire, extravaguer. §. (μεταφ. λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων): » Παραπαίω, ληρέω. radoter, déraisonner, ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Παραλογιάζω, ῥ. μετ. » Συνταράσσω(-ττω), ἐκπλήσσω(-ττω). étourdir, déconcerter, deconténancer. §. ῥ. αὐτοπ. » Συνταράσσομαι, ἐκπλήττομαι, ἀνασοβέομαι, ἀναπτοέομαι. se déconcerter, se déconténancer, être interdit (déconcerté), ἴδε καὶ Παραζαλίζω, καὶ Τρομάζω καὶ Χάνω. §. (χάνω τὰ λογικά μου ἐν καιρῷ μάλιστα θέρμης νόσου). » Ἀλλοφρονέω (» Τοὺς δὲ ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι, « Ἡρ., ἀπαράλλακτα τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Πελοπόννησον), ἴδε καὶ Φρενιάζω.

Παραλογιασμένος, η, ον. » Καταπλήξ, ἔμπληκτος, ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος.. déconcerté, deconténancé.

Παραλυμένος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Ξελογιασμένος.

Παράλυτος, η, ον. » Παραλυτικὸς, παράλυτος, παραλελυμένος, παρειμένος. paralytique.

Παραλῶ, ῥ. μετ. ἢ ἀμ., ἴδε Ξηλόνω καὶ Χαλῶ.

Παραμάγερας. » Μαγειρίσκος, (καλὴ καὶ ἡ λέξις) παραμάγειρος. garçon cuisinier, aide de cuisine, marmiton.

Παραμαγοῦλα (τὸ πρήξιμον τῶν παρωτίδων), πάθ. » Παραγναθὶς, ἴδε καὶ Γαργαλήθρα.

Παραμάννα (ἡ ἐπὶ μισθῷ θηλάζουσα), ἴδε Βυζάστρα. §. (ἡ ἀνατρέφουσα παιδιὰ, ἡ Τουρκ. Δαδὰ, ἡ ὁποία ἐνίοτε εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ Βυζάστρα 'των· ὅθεν ὁ Κοραῆς [Συνεκδ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἱερατ. 176] ὀνομάζει τὴν Εὐρύκλειαν παραμάνναν τοῦ Ὀδυσσέως). »Τροφός, μαῖα. gouvernante, θ. bonne (ὡς ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν).

Παράμερα, ἐπ. » Χωρὶς, ἀπάνευθε καὶ (πρὸ φωνήεντος) ἀπάνευθεν (ποιητ.). à part, à écart.

Παραμερίζω, ῥ. μετ. » Μεθίστημι. écarter, éloigner, ranger. §. ῥ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρέω, ἀφίσταμαι (»Κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν,« Ἡρωδ.). céder, se retirer, faire place à, se ranger de coté pour faire place à.

Παραμέρισμα. »Μετάστασις. éloignement, retraite, θ. l'action d'écarter (se retirer, faire place, etc.).

Παράμερος, η, ον. (κυρ. τόπος, μέρος). » Ἀνακεχωρηκώς. (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. ‖. τόπος παράμερος. » Ἀναχώρησις, ἀνακεχωρηκὼς τόπος. retraite, θ. reduit.

Παραμερῶ, = Παραμερίζω.

Παραμέσα. ἐπ. » Ἐνδοτέρω, ἐσωτέρω. plus avant dans l'intérieur.

Παραμικρὸς, ἡ, όν. » Σμικρὸς, εὐτελὴς, φαῦλος. chetif, mesquin, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παραμικρότερος, η, ον. » Ἐλάχιστος, πολλοστός. moindre.

Παραμιτίζω (Ἐπερνῶ τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι), ῥ. μετ., ἴδε Μιταρόνω.

Παραμοιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ., ἴδε Παρομοιάζω.

Παραμονεύω (κυρ. Κάμνω καρτέρι, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν), ῥ. μετ. » Ἐνεδρεύω, λοχάω, ἐλλοχάω, δοκεύω (-έω, -άω), τηρέω, παφα-(ἐπι)τηρέω, παραφυλάσσω (-ττω). guetter, être à l'affût (au guet, aux aguets), se tenir en embuscade (aux aguets). §. (μεταφ. Προσμένω εὐκαιρίαν). » Καιροφυλακτέω (-ακέω, Ἀριστοτ.), καιροσκοπέω. épier (observer) le temps (l'occasion, le moment).

Παραμονή. » Ἡ προεόρτιος (ἡμέρα), ἡ προτεραία. veille, θ.

Παραμυθάκι » Μυθάριον. petite fable.

Παραμύθι. » Μῦθος, ἀπόλογος, πλάσμα, μυθοπλαστία. fable, θ.

Παράνομα (τὸ). »Ἐπωνυμία, προσ-
Παρανόμι ωνυμία, παρωνύμιον (» Σάτυρος ἐν Θάσῳ, παρωνύμιον ἐκαλέετο Γρυπαλώπηξ,« Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. ΣΤ'. » Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην,« Ἀθήν.), παρωνυμία (»Πολλὰ δ', ὡς ἔοικε, τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι,« Πλούτ. π. τ. μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθ.), ἐπίκλησις (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Α'), ἐπίκλην (τὸ). surnom.

Παρανομία. » Ἀθεμιτουργία, ἀνοσιουργία, παρανόμημα, ἀνοσιούργημα, ἀνοσιότης, παρανομία. infraction (contravention) à la loi, prevarication, θ.

Παράνομος, η, ον (πρᾶγμα κυρ.). »Ἀθέμιτος, ἔκθεσμος, ἄθεσμος, ἀνόσιος, παράνομος. illicite, illégal, criminel.

Παράνυμφη. »Νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, νυμφεύτρια. femme qui conduit (accompagne) la nouvelle mariée.

Παρανυχίδα. »Πτερύγιον. envie, θ.

Παραξενειά. » Δυσκολία (τρόπων), τὸ δύσκολον, τὸ δυσκολαῖνον (τῶν τρόπων), βαρύτης, ἰδιοτροπία. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ. quinte, lubie, θ. ‖. Ἂν ὑποφέρωμεν μὲ εὐκολίαν ταῖς παραξενιαῖς καὶ ἀνοστιαῖς τῶν ἄλλων. » Τὰς τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντες (Ἰσοκρ. Παναθ.).«

Παραξενεύομαι, Μ. (θὰ) παραξενευθῶ (ἀόρ. Παραξενεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Ξενίζομαι, ξενοπαθέω. trouver étrange, s'etonner.

Παράξενος (ἄνθρωπος), η, ον. » Δύσ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κολος, δυσάρεσκος καὶ δυσάρεστος, μικρόλυπος, ' ἰδιότροπος. capricieux, fantasque, quinteux, bizarre. §. (ἐπὶ πραγμ.) » Ξένος, ξενίζων, καινὸς, καινοπρεπὴς, ἄτοπος, ἔκτοπος, ἔκφυλος, παράδοξος, παράλογος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε ᾗ Ἀλλόκοτος.

Παραξηλόνω (μεταφορ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (»Καὶ τοὺς πάντυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε κοσμίως ποιεῖν,« Δημοσθ.). sortir des bornes de la modération.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικὸς, πυρέσσων (-ττων), πυρετῷ συνεχόμενος, ἠπιάλῳ παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμὸς (ἀντὶ) Παροξυσμὸς, πάθ. » Ἠπίαλος (πυρετὸς), πυρετὸς (διαλείπων), πυρετὸς φρικώδης. fièvre (intermitente). ‖. ἔχω παραξυμὸν, ἴδε Θερμαίνομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπέκεινα, ἀνώτερον. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περισσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὀλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδὸς καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ ποὺς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). faire un faux pas. ‖. ἐπειδὴ παραπάτησε. » Σφαλεὶς δέ. le pied venant à lui manquer.

Παραπέρα, ἐπ., ἴδε Ἐκεῖθε.

Παραπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (»Πότερον, διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα; « Συνέσ.), παραπίπτω (»Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσὸν, ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, « Λουκιαν. Φιλοψ.). s'égarer.

Παρὰ πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρὰ πολὺ καὶ Παραπολὺ (»Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, « Διονύσ. Ἁλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολὺς, λλὴ, λύ. »Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολυς, ὑπέρπολυς, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable). ‖. Ὕστερα δὲ, ἀφ' οὗ 'πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. » Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ παμπληθεῖ (Δημοσθ.). « ‖. πάρα-πολλὰ 'ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα (Πλούτ.). «

Παραπονετικὰ, ἐπ., ἴδε Λυπητερά.

Παραπονετικὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Λυπητερός.

Παραπονιάρης, α, ικον. » Μεμψίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, μικραίτιος (Ακ.), ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον. » Μεμψιμοιρία, δεινολογία. plaint, θ. §. » Ἔγκλημα, αἰτία (»Αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐγθρῶν ἀδικησάντων, « Θεκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. Ὅθεν:) 'τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. »'Τὸν 'πῆπε τὸ παράπονο, ᾧ κάθεται ᾧ κλαίγει, « Ἄσμα δημοτ.) » Τοῖς δ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. «

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Λυπέω. affliger. ‖. παραπονοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ποτνιάομαι, μεμψιμοιρέω, δεινοπαθέω, δεινολογέω, οἰκτίζομαι, ἐλεεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τινὶ, ἢ εἴς τινα), (»Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι· » Ἀδικηθεὶς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκλαίομαι. ‖. παραπονοῦντο ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του, ὅτι τάχα 'να 'τοὺς ἀδίκησεν. »'Εγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.). «

Παραπόρτι (»Ἔχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φωσσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελειοτέρας [ἄλλ. Μεγαλιτέρας] καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα, « Τακτ.). » Ὀρσοθύρα, παραθύρα, παραθύριον, παράθυρος πύλη (Νικήτ. χρον.), (»Οὐ τὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

αὐλαίαν ἀναπετάσαντες. . . εἴσιμεν, παράθυρον δὲ ἀνατεμόντες,« Κλμ.), παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπροῖκι. » Παράφερνα (τὰ), ἐξώπροικα (τὰ), ἐπιμείλια (τὰ). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu'une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι) (τὸ πλαγινὸν τῆς Παραστάτης) θύρας ξύλον).»Παραστὰς-άδος (ἡ), παρασταθμίς, σταθμός, φλιὰ (»Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὦμους,« Ὀδυσ. Ρ. 221). montant, jambage d'une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης ᾧ βοηθὸς), η. » Συμπαραστάτης, συμπαραστατῶν. assistant. §. ἴδε Ἐπιστάτης.

Παραστέκω (-ομαι), ῥ.ἀποθ.»Παρίσταμαι, συμπαραστατέω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ Νοιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραβαίνω τὴν ὁδὸν (Στρβ. ς', ά), παρεκνεύω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s'écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. » Παρεκτροπή. déviation, θ.

Παραταῖρι. » Ἑτερόζυγος, ἄζυγος (»Σανδάλια ὑποδουμένας ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν,« Στραβ. ς, ά), ἀνόμοιος, παράζυξ καὶ παράζυγος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παρατήρησις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπιστασία. observation, θ. remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σκέπτομαι, κατα(ἐπι)σκέπτομαι, συν(κατα)νοέω, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν), συνθεωρέω, συνοράω, δια-(ἐπι)σκοπέω, ἀθρέω, τηρέω, ἐπιτηρέω. observer, considérer, contempler, remarquer, s'apercevoir de. §. ἴδε Παραμονεύω.

Παρατρεχάμενος, η, ον. » Παρατρέχων (»Καὶ κατέστησεν ἐπ' αὐτὸν ἄρχοντας παρατρεχόντων, τοὺς φυλάσσοντας πυλῶνα τοῦ βασιλέως· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσελθεῖν τὸν βασιλέα εἰς οἶκον κυρίου, εἰσεπορεύοντο οἱ φυλάσσοντες, καὶ οἱ παρατρέχοντες, καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες εἰς ἀπάντησιν τῶν παρατρεχόντων,« Βαραλ. Β', ιθ', 10, 11:), διατρέχων (Βυζ.).

Παρατσοῦκλι (Ὁποία διαφθορὰ, ἂν ἦν' ἀπὸ τὸ) » Τοὐπίκλην! »Ἐπίκλησις (Παυσαν. Ἠλ. Α'). sobriquet, ἴδε καὶ Παρανόμι.

Παραϋιὸς, ἴδε Ψυχοϋιός.

Πάραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἄλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (»Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν«). ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράχωμα. »Κατόρυξις. l'action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. »Ἐγκατορύσσω(-ττω), κατορύσσω(-ττω). enfouir, enterrer, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μτβτ.»Ὑπεροπτάω. rôtir plus qu'il ne faut.

Παρδαλὸς, ἡ, όν. »Ποικίλος, ποικιλόχροος καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παραδῶθες), ἴδε Ἐδῶθες.

Παρέκει (ὁ Συϊδας, ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἑρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), πέρα, ἴδε Ἐκεῖθε.

Παρεκκλῆσι (προφ. κοιν. Παρακλῆσι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρὸς, ἐπ. » Προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παρεξήγημα } . » Παρεξήγησις
Παρεξήγησις } (Γρηγ. Ναζ.), παρερμηνεία. explication (interprétation) fausse (erronnée); malversation, θ. contre sens.

Παρεξηγῶ, ῥ. μετ. »Παρερμηνεύω, παρεξηγέομαι. interpréter mal, donner une fausse explication.

Παρηγορητικά, ἐπ. » Παραμυθητικῶς, παρηγορικῶς. d'une manière consolante.

Παρηγορητικός, ἡ, όν. » Παραμυθητικός, παρηγορικός, παρήγορος. consolant.

Παρηγορία. » Παραμυθία, παραψυχή, παρηγορία. consolation, θ.

Παρηγορῶ, ῥ. μετ. » Παραμυθέομαι, παρακαλέω (Γραφ.). consoler. ||. ἐκεῖνος ὅ,που παρηγορεῖ. »Παραμυθούμενος, παρήγορος, παράκλητος (Γραφ.). consolateur.

Παρθενοῦδι (τὸ ἄλλ. Σκαρολάχανον, καὶ Τουρκ. Γιαμπὰν-φεσλιὲν, ἀγριοβασιλικός), φ. » Παρθένιον, λινόζωστις. mercuriale, θ., ἴδε καὶ παράδ. Ἀνεμόχορτον καὶ Σιδερίτης. §. (τὸ ἄγριον). » Λινόζωστις ἡ ἀγρία, κυνοκράμβη (δηλ. Σκυλολάχανον). mercuriale sauvage, chou de chien

Παρμένος, η, ον (ἀπὸ τοῦ Ἐπαρμένος, μετοχ. τοῦ Παίρνω), ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ ματαιόφρων καὶ ἀνόητος). » Πέρπερος (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Φώτιος) » Ὁμετὰ βλακείας ἐπηρμένος« Ἔμπληκτος, παράφορος, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) θεόληπτος, φρενόληπτος. emporté, ἴδε καὶ Θεότρελλος, καὶ Ξεπαρμένος καὶ Παραλογιασμένος.

Παροιμία. » Παροιμία. proverbe. ||. καθὼς λέγει ἡ παροιμία. »Τὸ τῆς παροιμίας, τὸ τοῦ λόγου, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παροιμιῶδες, τὸ παροιμιαζόμενον, φασὶν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. comme dit (suivant) le proverbe. ||. ὁ κόρκορος (εἶδος φυτοῦ) διὰ τὴν πικράδα 'του κατάντησε παροιμία. » Παροιμιαζόμενός ἐςι διὰ τὴν πικρότητα ὁ κόρκορος. l'amertume du mouron est passée en proverbe.

Παρομοιάζω, ῥ. μετ. » Εἰκάζω, ἀπεικάζω, προσεικάζω. assimiler. §. ῥ. οὐδ. » Προσέοικα, παρεμφέρω (Διοσκορ.), παρεμφερής πως εἰμί. approcher, être approchant, ἴδε καὶ Ὁμοιάζω.

Παρόμοιος, α, ον, ἴδε Ὅμοιος.

Παρομοίως, ἐπ. » Ὡσαύτως, οὕτω καὶ (πρὸ φωνήεντος) οὕτως, ὁμοίως, παραπλησίως, παραπλήσιον, ἐξίσου, ἐξίσης, κατὰ τὰ αὐτά. de même, aussi, pareillement.

Παρὸν ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον ἐπιῤῥηματικῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρως, ᾧ μὲ τὴν πρόθεσιν Κατά). ||. ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε ἦτον παρόν. » Παρῆσαν δὲ ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. tels et tels y étaient présens. ||. εἶμαι (εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα κτλ.) παρόν. » Πάρειμι(-εις-εστι-εσμεν κτλ.). ||. εὑρέθηκα μίαν φορὰν παρὸν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ, ἴδε Εὑρίσκω. ||. κατὰ τὰ παρόν. »Ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τό γε νῦν ἔγον, τὸ νῦν εἶναι (Πλάτ. Λαχ.). pour le moment, pour le présent, pour le coup.

Παῤῥησία, ἐπ. » Ἀνέδην, ἀνέτως, μηδὲν ὑποσειλάμενος (-νη,-ναν,-νοι, -νους κτλ.), παῤῥησίᾳ, ἀναφανδόν. ouvertement, librement, ἴδε καὶ Φανερά.

Πάρσιμον. » Λῆψις. l'action de prendre, prise, θ. ||. πάρσιμον κάστρου (πόλεως). »Ἅλωσις.

Πάρωρα (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν: »Ἄωρα [προφέρεται Ἄρωρα] πάρωρα«), ἐπίῤ. » Ἀωρί. à heure indue.

Πᾶσα, αἰτ. (ἄκλ. ἐκλαμβανομένη τριγενῶς): πᾶσα ἕνας, πᾶσα μέρα, πᾶσα βράδυ), ἴδε Κάθε καὶ Ὅλος. ||. 'να σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. »Πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).

Πασάλειμμα, ἴδε Ἄλειμμα.

Πασαλείφω, ῥ. μετ. (ἴσ. ἐκ τοῦ)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Πισσαλειφέω, ἴδε Ἀλείφω καὶ Πισσόνω.

Πάσμα (λέξις ὑφαντ. ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἡσύχ. καὶ σημαίνει 120 δίπλαις νήματος γλυτηρισμένης). »Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος ἢ στήμονος. écheveau.

Πασπάλη (τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλευριοῦ, ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Polvere). »Παιπάλη, παιπάλημα, γύρις (ἡ). la fleur de la farine, poudre, θ.

Πασπάτεμμα. » Ψηλάφησις, ψηλάφημα. tâtonnement.

Πασπατεύω (σκαλίζω μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ σκοτεινὰ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ψηλαφάω, ἀπαφάομαι, ἐρεβοδιφάω, ψάω (ὅθεν τὸ κοιν. ψάχω, καὶ τὰ ἀρχ. ψαλάσσω καὶ ψαθάλλω). tâter, tâtonner, palper, chercher en tâtonnant.

Πασπατεύωντας, μετοχ. ἐπίῤῥ. »Ψηλαφῶν (-ῶσα,-ῶντες, κτλ.). en tâtonnant, à tâtons, à l'aveuglette (οἰκ.).

Πασσίζω, ῥ. μετ., ἴδε Κουκκίζω.

Πάστα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ., εἶδος γλυκοῦ, κυρ. ἀπὸ κυδώνια. Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὠνομάζετο) » Πάστα (ἕνα εἶδος φάβας, καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ χλωροτύρι καὶ σουσάμι), ἴδε Κυδωνόπαστον καὶ Παστέλλι.

Παστέλλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pastillus). »Μελιτοῦττα, σησαμὶς καὶ σησαμοῦς (ὅταν ἦνε μὲ σουσάμι), *σησαμόπαστον gateau fait de miel et de sésame.

Παστόνω, ῥ. μετ. »Ταριχεύω, ἁλσὶ πάσσω. saler, garder dans la saumure.

Παστὸς (ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων· μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν παροιμίαν. »Ὅ,τι πάρ' ἡ νύφη 'ς τὸν παστό'). » Παστὸς, παστὰς (ἡ), νυμφὼν, θάλαμος. lit nuptial.

Παστὸς (ὁ παστωμένος), ἡ, ὁν. »Ταριχευτὸς, παστὸς, ἁλίπαστος. salé, saupoudré.

Πάστρα. »Καθαριότης, καθαρότης. propreté, θ. netteté, θ. pureté, ξ.

Πάστρεμμα. » Καθαρισμὸς, κάθαρσις, καθαρμός. §. » Ἁγνισμός. nettoiement, purification, θ. curage (κυρ. πηγαδιοῦ, χανδακιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Καθαίρισμα.

Παστρεύω (ἀπὸ τοῦ Σπαρτεύω, ἴδε Σάρωμα), ῥ. μετ. »Καθαίρω, καθαρίζω. nettoyer, épurer, décrasser, purger, écurer (κυρ. ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἀργυροῦν κτλ.), curer (κυρ. πρᾶγμα βαθουλὸν, πηγάδι, χανδάκι, αὐτὶ, κτλ.). ||. παστρεύω 'πωρικὸν (σταφύλι, 'ψάρια, κτλ.), ἴδε Καθαιρίζω. ||. παστρεύει τὰ 'δόντια. » Σμήχει τοὺς ὀδόντας. §. (μεταφορ.). » Ἁγνίζω. purifier, ἴδε καὶ Λαγαρίζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθαίρομαι. se purifier.

Παστρικὰ, ἐπ. » Καθαρῶς, καθαρίως. proprement, nettement, avec propreté, purement. §. (συνεκδοχ.) βλέπω (ἀκούω, ὁμιλῶ κτλ.) παστρικὰ, ἴδε Καθαρά. §, (μεταφ.) 'τοῦ 'τὸ εἶπα παστρικὰ (μὲ θάῤῥος δηλ., χωρὶς συστολὴν καὶ στρηφογυρίσματα). » Διαῤῥήδην, τρανῶς, σαφῶς. tout nettement, tout net, franc, tout franc, clair, clairement, haut et clair, formellement, hautement, expressement, en termes formels (expresses, clairs).

Παστρικὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, όν. »Καθαρός. net, propre, blanc (κυρ. πιάτον, πανικὸν, κτλ.). §. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος), νερὸ (ὑαλὶ, κτλ.) παστρικὸν, γράμματα παστρικὰ, ἴδε Καθαρός. ||. ὁμιλία παστρικὴ. »Ἔναρθρος, εὖ διηρθρωμένη, εὔστομος, εὐκρινὴς, τρανὴ καὶ τρανὴς, περίτρανος. clair. ||. φωνὴ παστρικὴ (ψάλτου, τραγωδιστοῦ, κτλ.). »Λαμπρὰ, τρανὴ, περίτρανος, λιγυρά. sonore, claire. §. (μεταφ.) »Ἁγνός. pur. §. παστρικὸς (συνεκδοχ. ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν πάστραν). »Καθάριος. propre, qui aime la propreté.

Πάστωμα. » Ταριχεία. l'action

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

da saler (du poisson ou de la viande), salage.

Παστωμένος, η, ον, ἴδε Παστός.

Πάσχα (τὸ). » Πάσχα. pâques. ‖. κάθε ᾽μέρα ᾽δὲν εἶν᾽ πάσχα (παροιμ. ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ:) »Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ᾽ Ἀνθεςήρια(Σοῦδ.)«

Πασχαλιά, ἴδε Πάσχα. §. ἄνθ. lilas.

Πασχίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προσπαθῶ.

Πάσχω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω, πονήρως ἔχω, νοσέω. souffrir, pâtir.

Πατέρας (ὁ). » Πατὴρ-τρὸς, γεννήτωρ, τεκὼν, τοκεὺς, φύσας. père.

Πατερίτσα (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν χωλῶν). »Σκήπων, βακτηρία, βάκτρον. béquille, θ. potence, θ., ἴδε καὶ Δεκανίκι. §. (ἡ τῶν ἀρχιερέων). » ῾Ράβδος ἡ ποιμαντικὴ (μεταφ.). crosse, θ.

Πατερμὸν (ἐκ τοῦ »Πάτερ-ήμῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ πατερμὰ πλθ.), ἴδε Κομβολόγι.

Πατερὸν (τὸ δοκάρι, ὅπου καρφόνονται τὰ σανίδια τῆς πατωσιᾶς), οἰκοδ. »Σταμὶν (ἡ) (κυρ. ταῦ καραβιοῦ, τὸ ὁποῖον ἑνόνει ἑκατέρωθεν τὰ στραβόξυλα, καὶ βαστᾷ τὴν κουβέρταν). poutre, solive, θ. διαδοκὶς ᾖ στρωτὴρ (τὸ μικρότερον). soliveau.

Πάτημα. (ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν). » ῾Πάτησις, (καὶ μόνον εἰς τὸν Ἀρετ.) πάτημα. l'action de fouler (etc). » Βῆμα, ἴχνος (τὸ) ᾖ (ποιητ.) ἴχνιον (»ἴχνια, ἴχνη, πατήματα, « Σχολ, ῾Ομ. Ἰλ. Ν. 71 καὶ ᾽Ετυμολ.). pas. ‖. πάτημα-πάτημα, ἐπιῤ. »Βάδην καὶ σχολαίως. pas à pas. §. ᾽ς τὸ πάτημα (φρσ. διὰ τοὺς πολλὰ στολισμένους). »Εὐπάρυφος. tiré à quatre épingles. §. (μεταφ. ἀντὶ Πιάσιμον). » Ἀντίληψις, λαβή. prise, θ. ‖. ἤρε πάτημα. » Λαβὴν ἔσχε. il eut de prise sur. §. ἡ ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ κατάληψις. suprise (en flagrant delit.).

Πατημασιά. » Ἴχνος (τὸ), βῆμα. pas, trace, θ. vestige.

Πατητὴ (εἶδος ῥαψίματος). » ᾽Επιῤῥαφή. surjet.

Πατητῆρι. »Ληνὸς, »σταφυλοβολεῖον (τὸ καλούμενον πατητήριον, « Σουῖδ.). fouloir, presseir.

Πατόνω (βάλλω τὴν πατωσιὰν τοῦ ᾽σπιτιοῦ), ῥ. μετ. »Σανιδόνω (τὸ δάπεδον). planchеïer, parqueter. §. (στοιβάζω κυρ. εἰς ἀγγεῖον, καθὼς σενδοῦκι, σακκὶ, καὶ μεταφορ. εἰς τὴν κοιλιάν μου, ὅθεν καὶ ἡ ἐλλειπτικὴ φράσις: ᾽Τὴν πάτωσε). »Νάττω(-σσω), σάττω. encoffrer charger, farcir, presser.

᾽Πάτος (ἀπὸ τοῦ) ῞Γπατος (ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ κατώτατος: »Αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόγις ἐξ ὑπάτοιο »Στήθεος ἀμπνεύσας, « Ἀπολλ.). »Πυθμὴν-ένος (ὁ), πύνδαξ-ακος, βάθος (τὸ), βυθὸς (κυρ. τῆς θαλάσσης). fond. §. (τὸ ὑποκάτω τοῦ ὑποδήματος), ἴδε ᾽Χνάρι. §. (τοῦ σώματος) »῞Εδρα. fondement.

Πατοῦνα. » Πέλμα (τοῦ ποδὸς), ταρσὸς (κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς φτέρνας μέρος). plante de pied, θ.

Πατρίδα. »Πατρὶς-ίδος (ἡ), ἡ ἐνεγκοῦσα (ἐνεγκαμένη). patrie, θ.

Πατσομύτης. α, ικον. »Σιμὸς (τὴν ῥῖνα. »῾Ο πατζὸς καὶ μικρόμυττος, « λέγει ὁ ᾽Ετυμολ.). camard, camus, qui a le nez écrasé (épaté).

Πατῶ, ῥ. μετ. » Πατέω, βαίνω. fouler. ‖. πατῶ τὸ ποδάρι (τὴν οὐρὰν κτλ.) τινός. » ᾽Εμπεριπατέω (τινί). marcher sur la queue (le pied etc) de. ‖. πατῶ ποδάρι (φρσ. μεταφ.). » Ἰσχυρίζομαι. insister. ‖. πατῶ ᾽ς τὸν λαιμόν, ἴδε Λαιμός. ‖. μήτε πάτησα ᾽ς τὸ ᾽σπίτι᾽του. »Οὐδ᾽ ἐπέβην. je n'ai pas mis le pied. ‖. πατῶ (βάλλω) τὴν βοῦλλαν. »᾽Επιβάλλω σφραγῖδα· »Τύπον ἐνσημαίνομαι (Πλάτ.). apposer le scellé. ‖. πατῶ τὴν φωτιὰν (σβύνω τὴν φλόγα, τὴν ὁρμὴν ᾽της). »Κατισχύειν τῆς φλογός. devenir maître du feu. ‖. τὰ ὁποῖα (᾽φείδια) ἂν᾽τὰ πατήσῃ τινὰς καὶ᾽τὸν δαγκάσουν, ᾽πεθαίνει. »Τούτοις εἴ τις ἐμβὰς, πληγείη, θνήσκειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ)«.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

§. πατῶ τὸν ὅρκον μου. »Παραβαίνω, ἀθετέω, »τοὺς ὅρκους πατήσας,« ἐπιορκέω. se parjurer. §. (προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ πράττει, κυρ. κακόν τι). » Καταλαμβάνω, φωράω. surprendre quelqu'un (en flagrant délit). §. οἱ κλέπται 'πάτησαν τὸ 'σπίτι (τὸ χωριὸν κτλ.). »Τὴν πόλιν πατήσαντες (Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. Α'). assaillir.

Πάτωμα (τὸ ὁριζόντειον τοῦ 'σπιτιοῦ χώρισμα, ὅθεν 'σπίτι δίπατον, τρίπατον κτλ). » Ὄροφος (ὅθεν διώροφον, τριώροφον κτλ. οἴκημα), στέγη (ὅθεν δίστεγον, τρίστεγον κτλ). étage. §. (τὸ ἔδαφος). » Δάπεδον. plancher. ||. ἐρράντισεν ὅλον τὸ πάτωμα μὲ ῥοδόσταμμα καὶ μὲ κρασὶ μοσχάτον. »Ἔρρανε δὲ καὶ μύρῳ. 'σπουδαῖῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον.

Πατωσιὰ (Τουρκ. Δουσεμές). »Σανίδωμα, δάπεδον. plancher, parquet. §. parquetage.

Παύω (» Πάψε . . . . τὸν πόλεμο', πάψε καὶ τὸ ντουφέκι «), ῥ. αὐτοπ. » Παύομαι. cesser, s'arrêter. ||. ἔπαυσα πλέον 'να ταξειδεύω διὰ θαλάσσης. »Τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα (Δημοσθ. Ἀπατ.).« ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσε 'να 'τὸν ἀκούῃ. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν δουλειάν 'του. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἐργασίας. ||. κάνω ἄλλον 'να παύσῃ. » Παύω, καταπαύω, faire cesser. ||. (συνήθ. παύομαι [ἄλλ. 'Εβγαίνω] ἀπὸ δημοσίας ὑπηρεσίας). »Παραλύομαι (»Μεθίσταμαι, » Ἀπαλλάττομαι, » Παύομαι) τῆς ἀρχῆς. être destitué (déplacé, cassé, déposé), ἴδε καὶ 'Εβγάζω. ||. ὅταν παυθῶ (μὲ παύσουν) ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν.« "Οταν μεταστὰθῶ τῆς οἰκονομίας,« Εὐαγγ.

Πάφυλας (ὁ κίτρινος Τενεκές). »'Ορειχάλκου πέταλον (ἔλαμα) εἰς λεπτότητα ἠσκημένον. feuille de laiton, θ. §. (ὁ ἄσπρος ἢ καθαυτὸ τενεκές). » Σιδήρου πέταλον. fer-blanc. §. (μερικοὶ ὀνομάζουν καὶ τὸν Μπροῦντζον), ἴδε Χάλκωμα.

Παχαίνω, Μ. (θὰ) παχαίνω, ῥ. μετ. »Παχύνω, πιαίνω, λιπαίνω. engraisser, §. ῥ. αὐτοπ. » Παχύνομαι, πιαίνομαι. engraisser, s'engraisser.

Πάχνη. »Πάχνη. gélée blanche, frimas, givre, verglas, bruine, θ.

Παχνὶ (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἢ) »Φάτνη (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐαγγελίου ἐλέγετο Πάθνη). crèche, θ. mangeoire, θ.

Πάχος (τὸ). »Λίπος (τὸ), πιμελὴ (ἴδε Ἄλειμμα), παχύτης, πιότης, πῖαρ (ποιητ.). graisse, θ.

Παχουλὸς, ἡ, ὀν, (ἀπὸ τοῦ) »Παχυλὸς, εὔσαρκος, εὐτραφής. grasset, potelé, qui a de l'embonpoint.

Παχουλούτσικος, η, ον. »'Υπόπαχυς. grassouillet.

Παχτρὶ, ἐργ., ἴδε Μυστρί.

Παχὺς, εἰα, ύ. » Παχὺς, πίων (» Θύννος . . πίων καὶ παχὺς«, Στρβ. Γ', δ'), λιπαρὸς, πιμελὴς, πολύσαρκος. gras. ||. πολλὰ παχύς. »'Υπέρπαχυς. extrémement gras, d' un excessif embonpoint. §. χορτάρι (στρῶμα κτλ.) παχύ. » Πόα (στρωμνὴ κτλ.) βαθεῖα.

Παχύτερος, η, ον. » Παχύτερος, πιότερος, πάσσων (ποιητ.). plus gras.

Πεδιάδα. »Πεδίον, πεδιὰς, ἱππάσιμον (χωρίον). plaine, θ.

Πέδικλον (Ατν. τὸ Τουρκ. Παϊβάντι). »Πέδη. entraves, θ. πληθ.

Πεδικλόνω (ζῶον. »Καὶ ἡ πεδικλοῦν ταύτας [τὰς βόας], ἡ δεσμεύειν, ἵνα, εἴ καί τινες ἐξ αὐτῶν στρώσκωνται, μὴ διαταράσσωσι τοὺς πεζοὺς, « Τακτ.), ῥ. μετ. »Πέδαις διαλαμβάνω. mettre des entraves, entraver. §. (τὸν ἀντίπαλόν μου). »Ἀγκυρίζω, συμποδίζω, ὑποσκελίζω. donner le croc-en jambe. ||. (παθ.) συμποδίζομαι. s'entraver.

Πεδίκλωμα (τῶν ζώων). »Τὸ πέδαις διαλαβεῖν. l'action d'entraver. §. (τῶν παλαιστῶν). »Συμποδισμὸς, ἀγκύρισμα, ὑποσκελισμός. croc-en jambe.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πεζόβολος (ὁ ἄλλ. Ἀθίβολος, εἶδ. δικτύου). »Ἀμφίβληστρον (ἴδε Ὀππιαν. Ἀλ. Δ', 144 κ. ἑ.). épervier, drouillettes, θ. πλθ. verveux.

Πεζοδρόμος. »Δρομεὺς-έως. coureur, exprès, pédon, savate.

Πεζὸς, ὴ, όν. »Πεζός. piéton. ||. 'πῆγα πεζὸς, ἴδε Ποδάρι.

Πεζοῦλι (κυρ. τὸ κτιστὸν καὶ πέτρινον κάθισμα ἔξωθεν τῆς θύρας οἴκου, ἴσως διότι εἰς αὐτὸ ξεπεζεύουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων. Ὁ Εὐστάθιος ['Οδυσ. Ε', 483] 'τὸ γράφει Πεσσούλιον, καὶ ὑποθέτει ὅτι εἶνε ἡ) »Στιβὰς (»Κατέκειτο ἐν σπηλαίω στιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν,«), βατήρ, banc de pierre.

Πεθαίνω, Μ. (θὰ) πεθάνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Πεθαμμένος, η, ον, ἴδε Ἀποθαμμένος.

Πεθερά. »Πενθερὰ (ἡ μητέρα τῆς γυναικὸς), ἑκυρὰ (ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός). belle-mère. ||. ἐσένα 'τὰ λέγω, πεθερὰ, γιάνα τ' ἀκούῃ ἡ νύφη. battre le chien devant le lion.

Πεθερός. »Πενθερὸς (ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς), ἑκυρὸς (ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρός). beau-père.

Πεῖνα. »Λιμὸς, πεῖνα ('Ομ. 'Οδυσ.). faim, θ. §. »Σιτοδεία. famine, θ. disette (des vivres). ||. πεθαίνω τῆς πείνας. »Λιμαγχονέομαι, λιμαγχέομαι, λιμοκτονέω. mourir de faim. ||. ἀφίνω (κάμνω) τινὰ 'να πεθάνῃ τῆς πείνας. »Λιμαγχονέω, λιμαγχέω, λιμοκτονέω. faire (laisser) mourir de faim.

Πεινασμένος, η, ον. »Λιμώττων, πεινῶν, πειναλέος. affamé.

Πεινῶ, ῥ. οὐδ. »Λιμώττω(-σσω), πεινάω. avoir faim, être pressé (tourmenté) par la faim.

Πείραγμα, ἴδε Πείραξις.

Πειράζω, Μ. άξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πειραγμέμος), ῥ. μετ. »'Ενοχλέω, ἀποκναίω, δι' ὄχλου γίγνομαι (εἰμὶ), ὄχλον παρέχω, πειράζω (μεταγ. ὅθεν ὁ Πειρασμὸς) καὶ ἐκπειράω (»Τί πειράζετε τὸν θεόν; »Οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου«, Εὑρίσκεται καὶ »Πειράζεσθαι νόσῳ«), βαρύνω, σκύλλω, ἐπηρεάζω, ἀδικέω, λυπέω, σίνομαι, ἀνιάω, λυμαίνομαι, κακουργέω. incommoder, importuner, molester, offenser, choquer, agacer, ἴδε καὶ Βλάπτω καὶ 'Εγγίζω. ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ πειράζουν τὸ στῆθος. »Τῶν φαρμάκων τὰ ὑπέρθερμα προσφερόμενα τὴν περὶ τὸν θώρακα ἕξιν λυμαίνεται. les remèdes trop chaudes affectent la poitrine. ||. ὁ ἄνεμος πειράζει τὰ 'μάτια. »Βλάπτουσιν οἱ ἄνεμοι τὰς ὄψεις (Ξενοφ. Ἀπολ.)«. ||. αἱ ὁποῖαι βούζουν τριγύρω 'ς τὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ πειράζουν. »Αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι.« ||. ἵνα μὴ πειράζεται ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου. »'Ως τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι (Ξενοφ.). ||. ἵνα μὴ 'τα πειράζῃ (τὰ 'μάτια) ὁ ἵδρως ὅ, που τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι. »'Ως μὴ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ (Ξενοφ)«. ||. μή με πειράζης, σὲ λέγω! »Μὴ ἐνόχλει, φημί. ||. μὴ πειράζεσθε, Κύριε! »Κύριε, μὴ σκύλλου (Εὐγγ.)«. ||. 'δὲν πειράζει τίποτε (ἀπρσ.). »Ἀλλ' οὐδὲν δεινόν· »Οὐδὲν πρᾶγμα. n'importe. ||. 'δὲν ἄφιναν κἀνένα 'να πειράζῃ τὰ 'ψάρια. »Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων (Ξεν. Ἀνάβ.)«. ||. 'τὸν ἠρώτησεν ἵνα 'τὸν πειράξῃ. »'Ερομένου αὐτὸν, δι' ἀχθηδόνα (Θκδ.).« ||. πειράζομαι, ῥ. αὐτοπ. »'Ενοχλέομαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀνιάομαι, δάκνομαι. s'offenser, se facher, se piquer. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, πειράχθηκεν, ἴδε 'Εγγίζω.

§. (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Δοκιμάζω, πλησιάζομεν εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀποπειράομαι. sonder, tenter, (εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν φράσιν:) ||. 'τὸ 'ξεύρεις, εἶπε, καλλήτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, μόνον μὲ πειράζεις. »Ἀποπειρᾷ μου, ἔφη, καὶ τοῦτο κάλλιστα πάντων ἐπιστάμενος (Ξενοφ.)«.

§. (ῥίπτω λόγους, Τουρκ. Τακχιλδίζω ἢ 'Ολαστίζω, κυρ. γυναῖκα, κο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρῆτσι, κτλ. ἐκ τοῦ) »Πειράω(-άζω). tatiner. (Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι εἰς τὸν Ἀόριστον ἡ λέξις προσλαμβάνει καὶ ἄλλην σημασίαν· ὅθεν τὸ 'Τὴν πείραξεν ἢ 'δὲν 'τὴν πείραξεν, ἀναλογεῖ μὲ τὸ »'Τὴν ἐβίασε, 'τὴν ἀτίμασε, κτλ., ἴδε καὶ Χαλνῶ).

Πειρακτικὸς, ἡ, όν. »'Οχληρὸς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, ἀνιαρός. importun, offensant, incommode, gênant, ἴδε καὶ Βλαπτικὸς καὶ 'Εγγικτικός.

Πείραξις. «'Όχλος, ἀχθηδὼν, ἐνόχλησις. importunité, θ. ||. δίδω πείραξιν, ἴδε Βάρος. §. » Βλάβη, ἐπήρεια, ἐπηρεασμός. offense, θ.

Πειρασμὸς (μεταφ. ὁ Διάβολος, ἴδε τὸ ῥῆμα). »'Ο πειράζων, ἴδε Διάβολος καὶ 'Ενόχλησις.

Πεῖρος (τὸ ξύλινον στούππωμα τοῦ βαρελιοῦ κτλ. ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸ Μαστάρι). » "Εμβολον, ἐμβολεὺς, στρόφιγξ. broche, θ.

Πειροῦνι (ἀπὸ τοῦ) »Περόνη, κρεαγρὶς, δίκρανον, πεμπώβολον ("Ομηρ.). fourchette, θ.

Πειρουνιάζω, ῥ. μετ. »Πείρω, διαπείρω, περονάω, διαπερονάω (Ἀγαθ.). entamer par la fourchette, percer avec.

Πεῖσμα. » Πεισμονὴ, τὸ φιλόνεικον, ἰσχυρογνωμοσύνη. opiniâtreté, entêtement, obstination, θ. aheurtement. §. » Λύπη. dépit. ||. 's τὸ πεῖσμά σου. »'Ως διαῤῥαγείης· » Λυπεῖν σε βουλόμενος. en dépit de vous, en dépit que vous en ayez.

Πεισματάρης, α, ικον. »Φιλόνεικος, ἰσχυρογνώμων. §. »Δυσπειθὴς, δύσπειστος. opiniâtre, entêté, mutin, tenace, têtu, entier, volontier.

Πεισματικὰ, ἐπ. » Ἰσχυρογνωμόνως. obstinément.

Πεισματόνω } , ῥ. μετ. » Προκα-
Πεισμόνω } λέομαι. obstiner, agacer, bisquer. §. ῥ. αὐτοπ. »Ἀπισχυρίζομαι, φιλονεικέω. obstiner, s'obstiner, dépiter, se dépiter, s' opiniâtrer, mutiner.

Πελαγήσιος, α, ον. » Πελάγιος. de la haute mer.

Πελαγόνω (Πλημμυρῶ), ῥ. ἀμ. » Πελαγίζω(-όω). se déborder.

Πέλαγος (τὸ). »Πέλαγος (τὸ). la haute (la pleine) mer. ||. 'βγαίνω 's τὸ πέλαγος. »Πελαγίζομαι. prendre le large, tenir large, ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἀρμενίζω 's τὸ πέλαγος. » Μετεωρίζομαι, πελάγιος (μετέωρος) φέρομαι (πλέω), ποντοπορέω. aller (cingler, voguer) en haute mer, tenir (prendre) la haute mer, ||. ἐφάνηκαν 's τὸ πέλαγος. »'Εφάνησαν πελάγιοι. ils parurent en pleine mer.

Πελέκημα. »Πελέκησις. l'action de trancher (doler, couper avec la hache).

Πελεκοῦδι. »Πελέκημα, παρασχὶς -ίδος (ἡ). copeau.

Πελεκῶ, ῥ. μετ. » Πελεκάω, πελεκίζω (κυρ. τὸ κεφάλι τινός). couper (doler) avec la hache, trancher.

Πενῆντα, ἀριθμ. » Πεντήκοντα. cinquante. ||. πενῆντα φοραὶς. »Πεντηκοντάκις. ||. πενῆντα χιλιάδες. »Πεντακισμύριοι. ||. πενῆντα χρόνια. »Πεντηκονταετηρὶς. ||. πενῆντα χρόνων. » Πεντηκοντούτης (ὁ), πεντηκοντοῦτις (ἡ). ||. ἓν εἰς τὰ πενῆντα (δόσιμον). »Πεντηκοστή.

Πενηνταριά. »Πεντηκοστύς. cinquantaine, θ.

Πεντάβολα (τὰ ἄλλ. Σβόλια καὶ Χοντρόβολα, εἶδος παιγνιδιοῦ). »Πεντάλιθα. nom d'un certain jeu; 'pierette, θ. ||. παίζω τὰ πεντάβολα. » Πενταλιθίζω, πενταλίθοις παίζω. jouer à la pierette.

Πεντακόσιοι, αις, α, (ἀριθμ.) »Πεντακόσιοι, αι, α. cinq cent. ||. πεντακόσιαις χιλιάδες. » Πεντήκοντα μυριάδες, πεντηκοντακισμύριοι.

Πεντάλφα (ἡ). »Τὸ τρίγωνον πεντάγραμμον τὸ δι' ἀλλήλων (Πλούτ.).

Πεντάνευρον, φ. » Ἀρνόγλωσσον. plantain.

Πεντάρι (μονέδα). »Πεντάχαλκον (τὸ χαλκωματένιον), πεντώβολον (τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀσημένιον), πεντάδραγμον (τὸ μεγάλον). pièce de monnaie valant cinq deniers (sous).

Πεντάρφανος, η, ον (ἀντὶ) Παντάρφανος, (καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πεντεπέντιχρον τὸν πάμπτωχον.), ἴδε Ὀρφανός.

*Πεντάφυλλον, φ. »Πεντάφυλλον, πενταπέτηλαν, πενταπετές. quinte-feuille.

Πέντε, ἀριθμ. » Πέντε. cinq. ||. πέντε φοραῖς, ἐπίρ. » Πεντάκις. ||. πέντε χιλιάδες »Πενταχισχίλιοι. ||. πέντε χρόνια. » Πενταετηρὶς, πενταετηρία, πενταετία. cinquenalité, θ. lustre. ||. πέντε χρόνια, »Πενταετία, ἐπίρ. »Πεντάετες. ||. πέντε χρόνων. » Πενταέτης-ους, καὶ Πενταετὴς-οῦς. ||. εἰς πέντε ἡμέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. τὰ Προπύλαια ἐτελείωσκν εἰς πέντε χρόνια. »Τὰ Προπ. ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους πέντε, ἴδε Αὐτός.

Πεπόνι, καρπ. »Πέπων (σίκυς ἢ σίκυος) καὶ (μονολεκτ.) σικυοπέπων (πρὸς διαφορὰν τοῦ ἀώρου, ἴδε Ξυλαγγουρον), μηλοπέπων. melon.

Πέρα (κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ) »Πέραν, (ἐπίρ.), ἴδε Ἀντίκρυ. ||. περνῶ πέρα. » Περαιοῦμαι. ||. τὸ πέρα (μεσολαβούσης θαλάσσης) μέρος. »Περαία. ||. ἀπὸ πέρα. » Πέραθεν, ἐκ τῆς περαίας. ||. πέρα-πέρα (ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως τὸ ἄλλο). »Διαμπερὲς, διαμπάξ. d'outre en outre, de part en part. §. (μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ὅτε ᾗ ἐκφράζεται εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα μὲ τὴν) Διὰ, (τὴν) Ἐπὶ (καὶ τὴν) Ἐξ, (καθὼς διέρχομαι, διεξελαύνω, ἐπεξέρχομαι, κτλ.). §. (προστιθέμενον εἰς τὰ ἐπιρρήματα) ἐδῶ (ἐκεῖ, αὐτοῦ) πέρα (δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν, Ἐδῶ, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν εἴπῃ τις, ὅτι προσθέτει μικράν τινα ἔμφασιν καὶ ἀκριβεστέραν δεῖξιν τοῦ τόπου, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἐκεῖσε, ἐκεῖθι (ἢ καλήτερα μὲ τὸ) »Περ.

Πέραμα (τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ). »Πόρος, διάβασις, δίαρμα. gué. §. (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον περνοῦν τοὺς ποταμούς). »Πορθμεῖον, ποταμηγὸς (σκάφη), ποταμηγὸν (σκάφος). traille, bac, θ. bachot (τὸ μικρόν).

Περαματάρης. »Πορθμεὺς, περάτης. passeur, bashoteur.

Πέρασις (κυρ. μονέδας). ||. αὐτὴ ἡ μονέδα ἔχει (ἢ δὲν ἔχει) πέρασιν, (καὶ μεταφορ.): ||. αὐτὰ δὲν ἔχουν πέρασιν, ἴδε Περνῶ.

Πέρασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου περνοῦν καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή). »Διάβασις, δίοδος, πάροδος, διαγωγὴ, διακομιδὴ (Θουκ.), πόρος. passage. ||. τὸ—διὰ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ. »Δίαρμα (Στραβ.), διάπλους. περαίωσις, διάβασις. trajet, traversée, θ. ||. πέρασμα βουνοῦ. »Ὑπερβολή. passage d'une montagne. ||. πέρασμα τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι (κτλ.). »Δίερσις (Αἰν. Τακτ.), *ἔνερσις.

Περασμένος, η, ον. » Παρελθὼν, παροιχόμενος, παρῳχημένος, πρότερος. passé. ||. τὸν περασμένον χειμῶνα. »Τοῦ προτέρου χειμῶνος (Λυσ. κατὰ Σιτοπ.). « l'hiver passé ||. τὸ περασμένον σάββατον. » Τοῦ παρῳχηκότος σαββάτου. samedi dernier. ||. τὴν περασμένην νύκτα. » Ἐν τῇ παρῳχομένῃ νυκτί. la nuit dernière. §. (μεταφ. ὁ παλαιός). »Παρηκμακὼς, ἑωλος. suranné.

Περαστικὸς, ἡ, ὸν (ἐπιῤῥηματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐν παρόδῳ, ὁδοῦ πάρεργον, ἐκ παρόδου. en passant, chemin faisant.

Περγαμότον (εἶδος λεμονιοῦ εὐώδους), πωρ. »Κιτρόμηλον τὸ Περγαμηνόν. pergamotte, θ.

Πέρδικα, π. » Πέρδιξ (ὁ καὶ ἡ). perdrix. §. ᾽ψ. ἴδε Πέρκη.

Περδικάκι καὶ) » Περδίκιον. pe-
Περδίκι) tite perdrix.

*Περδικομάννα (εἶδος πέρδικος μεγαλήτερης ᾗ κοκκινοπῆς), π. »Περδικομήτωρ. bartavelle, θ.

Περδικόπουλον. »Περδικιδεύς. perdreau.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Περδικοπάτημα, φ. »Ἀλεκτροπόδιον (τὸ). pied de pigeon, ἴδε καὶ Κορακοπόδι καὶ Χηνοπόδι καὶ παρβλ. Καυκαλήθρα.

Περεχύνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Περιχέω, καταχέω, κατασκεδαννύω (-υμι), κατασκεδάζω (-άω), ἐπιχέω, περικαταχέω, καταντλέω. jeter (répandre) sur. ||. περεχύνομαι (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν), ῥ. μέσ. »Ἐμαυτοῦ καταχέομαι (Θεοφρ. χαρ.), βαπτίζομαι, περιχέομαι (» Ἄριστον δὲ μετὰ ταῦτα λούεσθαι· εἰ δὲ μή, περιχείσθωσαν ὕδατι γλυκεῖ,» Ὀρειβάσ. κεφ. Αθ'). ||. 'νὰ βουτήσῃ τὸ τάσι, καὶ 'να περεχυθῇ ἀτός 'του. »Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι «. ||. καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ παζάρι, 'δὲν τρώγουν, ἂν 'δὲν περεχυθοῦν (οἱ Φαρισαῖοι). »Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν (Εὐαγγ.)«. ||. ἀφ' οὗ περεχυθῇς ὀλίγον, πλάγιασε (ἡσύχασε). » Ἀναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος (Μνησίθ. παρ' Ἀθην.). ||. μὲ περέχυσεν ἵδρως ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. »Ἱδρώς μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς (Λυκιαν. Συμπ.).«

Περέχυμα. »Κατάχυσις, ἐπίχυσις, περίχυσις. l'action de répandre sur.

Περεχῶ, ῥ. μετ., ἴδε Περεχύνω.

Περιβολάκι (τὸ Τουρκ. Μπαγτσεβάκι). »Κηπίον ὀ Κήπιον, jardinet.

Περιβολάρης (ὁ Τουρκ. Μπαγτσεβάνης). »Κήπω(που)ρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), φυτοκόμος. jardinier.

Περιβόλι (ὁ Τουρκ. Μπαγτσές). »Παράδεισος, κῆπος. jardin, verger (κυρ. τῶν 'πωρικῶν), ἴδε καὶ Κῆπος.

Περιγέλασμα. »Ἐμπαιγμός, χλεύασμός, χλεύη, κατάγελως, τωθασμός, χλευασία (Ἀριστοτ.), μυκτηρισμός. moquerie, θ.

Περιγελαστής. »Σκώπτης, ἐμπαίκτης, σκωπτικός, τωθαστικός, μυκτηριστής. railleur, moqueur.

Περιγέλιον. »Χλεύη, γέλως, κατάγελως, μυκτὴρ (συνεκδοχ.). raillerie, θ. moquerie, θ. risée, θ.

Περιγελῶ, ῥ. μετ. » Χλευάζω, ἐμπαίζω, γελάω, καταγελάω, σκώπτω, διαγλευάζω, κατειρωνεύομαι, γέλωτα (ἐν γέλωτι) τίθεμαι (ποιοῦμαι), χλεύην ποιοῦμαι (τίθεμαι), μωκάομαι, μυκτηρίζω, τωθάζω, ἐπιτωθάζω, ἐγχαίνω τινί (μεταφορ.). moquer (se moquer) de, railler, tourner en ridicule, se jouer de, berner.

Περιδιαβάζω (τὸ Τουρκ. Σεριανίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Περιπατέω, διαβαδίζω (κυρ. τὸ Ἰταλ. Σολατσάρω). promener, se promener.

Περιδιάβασις (τὸ Τουρκ. Σεριάνι, καὶ Ἰταλ. Σολάτσο). » Περίπατος, ἀώρα. promenade, θ, ἴδε καὶ Γύρος. ||. τόπος διὰ περιδιάβασιν. »Περίπατος. promenade, θ.

Περιδρομιάζω (τὸ ἄλλ. Τρώγω τὸν περίδρομον, φρσ. ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς πολυφάγους), ῥ. ἀμ. » Διαῤῥήγνυμαι ἐσθίων. crever (en mangeant).

Περίδρομος (κυρ. ἡ Παρωνυχίδα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδοχ. δὲ ἐπιφώνημα κατάρας, συνώνυμον τοῦ, Κόρακας, Σφάγτης, Ψάφος καὶ τοῦ εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον ἀναφερομένου Ντρόλυκος ἢ Δρόλικος, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον μόνον ῥῆμα Δρολυκόνω διετηρήθη μέχρις ἡμῶν), ἴδε Σκάνω.

Περιεργάζομαι, Μ. (θὰ) περιεργασθῶ, ῥ. ἀποθ., ἴδε Κουσκουρεύω καὶ Παρατηρῶ.

Περιέργεια. » Φιλοπραγμοσύνη curiosité, θ., ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περίεργος, η, ον (πρᾶγμα). » Ἀξιοθέατος. curieux. §. (ἄνθρωπος). »Φιλοθεάμων, φιλακροάμων, φιλοπράγμων. curieux, ἴδε καὶ §. Κουσκούρης.

Περιθῶρι. »Σελίς. marge, θ,. ἴδε καὶ Καταιβατόν.

Περικεφαλαία. » Κόρυς-υθος (ἡ), κράνος (τὸ), κυνέη (ποιητ.). casque.

Περικομμένος, η, ον (κυρ. 'μάτι).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Ἐνδεδυκότα (ὄμματα). des yeux abattus (battus).

Περικυκλόνω, ῥ. μετ. »Κυκλόω (-ομαι)|, περικυκλόομαι, περιστοιχίζω(-ομαι), περικλείω, περιστέφω, περιτειχίζω, γυρόω. entourer, environner, cerner, envelopper, enceindre, investir (κυρ. κάρρον, ῥῆμ.).

Περιμαζόνω, ῥ. μετ., ἴδε Συμμαζόνω, κτλ.).

Περιοχή. »Περίβολος. enceinte, θ.

Περιπαίζω (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Περιγελῶ κτλ.

Περιπάτημα (προφ. κοιν. Περπάτημα). » Βάδισμα, βάδισις. allure, θ. démarche, θ. marcher, train.

Περιπατῶ (προφ. κοιν. Περπατῶ), ῥ. ἀμ. »Βαδίζω (κυρ. Περιπατῶ τακτικὰ καὶ ἥσυχα, τὸ ὁποῖον σαφηνίζει μάλλιστα ἡ ἐξῆς περικοπὴ τοῦ Ξενοφῶντος: » "Οταν ἀτρέμα πορεύηται [ὁ λαγὼς], πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, «), ὁδεύω, πορεύομαι, στείχω καὶ στίχω. marcher, cheminer. ||. ἐγὼ περιπατῶ ὀγλίγωρα, καὶ σὺ ἀργὰ (σιγανά). »'Εγὼ μὲν ταχὺ (ταχέως) βαδίζω, σὺ δὲ ἀτρέμας (Δημοσθ. Πανταίν.)« ||. περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. » Ἀεροβατέω. planer (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). ||. περιπατῶ εἰς τὰ βουνά. » 'Ορειβατέω. ||. περιπατῶ τὴν νύκτα. » Νυκτοπορέω. §. Νυκτοβατέω (κυρ. δι' ὅσους περιπατοῦν κοιμώμενοι). voyager de nuit. ||. περιπάτησα πολλοὺς τόπους. » Πολλὴν ἐπῆλθον (ἐπεπορεύθην, ἐπῆειν) χώραν. parcourir. ||. περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα. »Εἰς κενὸν (»Διακενῆς) πορεύομαι, κενεμβατέω. faire des demarches qui u'aboutissent à rien, s'épuiser en vains efforts. §. (μεταφ.) ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ τὸ μέτρος καὶ μὲ τὸν λογαριασμόν. » Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλουτ.)«.

Περιπλοκάδα (ὠνόμαζαν ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων τὴν ἀκανθώδη Σμίλακα). » Φυλλὰς-άδος (ἡ). feston, des fleurs entrelacées.

Περιποίησις. » Θεραπεία, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. prévenances, bon traitement, acueil affectueux (flatteur), égards, ἴδε καὶ 'Νοιάσιμον.

Περιποιητικὸς, ἡ, όν. » Θεραπευτικὸς, φιλοφρονητικός. officieux, obligeant, complaisant.

Περιποιοῦμαι, Μ. (θλ) περιποιηθῶ (ἀόρ. Περιποιήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Θεραπεύω, φιλοφρονέομαι, δεξιόομαι. traiter (accueillir) amicalement, rendre des soins officieux à, ἴδε καὶ 'Εννοιάζομαι.

Περίσσεμμα. »Τὸ περιττεῦον (περιὸν, καταλειφθὲν, καταλειπόμενον, κατάλοιπον, περιγενόμενον, πλεονάζον), λείψανον, ὑπόλειμμα, κατάλειμμα, περίσσευμα. reste, superflu, surabondant.

Περισσεύω, ῥ. μετ., ἴδε Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. » Περίειμι, περιγίγνομαι (Ξν.), πλεονάζω, περισσεύω(-ττεύω). être superflu (surabondant).

Περισσότερον, ἐπίῤ.(συγκρ.). »Μᾶλλον, πλέον καὶ (Ἀττ.) πλεῖν, ὑπὲρ (μὲ Αἰτιατ.), πέρα (» Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα,« Σοφ.), (ὁ Παυσανίας μετεχειρίσθη καὶ τὸ) περισσότερον (»Τῷ δὲ 'Επαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον,«). (Γρφ. ἐν χρήσει καὶ τὸ) περισσῶς (» Οἱ δὲ περισσῶς [ὁ Μάρκ. ἔχει: περισσοτέρως] ἔκραζον,« Εὐαγγ.). plus, davantage. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων ἢ περισσότερον. » 'Εν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσι. ||. αὐτὰ, καὶ τίποτε περισσότερον. »Ταῦτα, πάρεξ δὲ μηδὲν (Πλέ.).« ||. τὸν χειμῶνα τρῶμεν περισσότερον. » Χειμῶνος βρωτικώτεροι ἑαυτῶν ἐσμέν. ||. πολὺ περισσότερον. » Πολλαπλασίως. beaucoup plus, bien davantage. ||. ὅσῳ περισσότερον 'τὸν βλέπω, τόσῳ περισσότερον 'τὸν ἀγαπῶ. plus je le vois, plus je l'aime.

Περισσότερος, η, ον. » Πλέων καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλείων-ονος. plus grand (nombreux, considéraple). ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος.» Ἡ πολλὴ (»Τὸ πολὺ) τῆς στρατιᾶς. la plupart, le gros de l'armée. ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ τόπου. » Ἡ πλείστη τῆς χώρας. ||. εἰς περισσότερον καιρόν. » Ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ. » Πολλαπλασίονι χρόνῳ. ||. τὰ περισσότερα μέρη τοῦ νησιοῦ. » Τῆς νήσου τὰ πολλά. ||. μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. » Δι' ἀκριβείας μᾶλλον,« Ἀριστ. ||. οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ ἁπλούστεροι δηλ. καὶ ἀμαθέστεροι). » Οἱ πολλοί· » Ὁ λεὼς ὁ πολὺς οὗτος. le commun (le vulgaire) des hommes. ||. ταὶς περισσοτεραις φοραὶς, ἐπιρ. »Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὰ πολλά, ὡς τὰ πολλά, τὸ πλεῖζον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα. ordinairement, le plus souvent, communement.

Περίστασις. » Τὸ συμβαῖνον, τὸ συμ(προσ)πίπτον, τὸ προστυχὸν, ὁ καιρὸς, τὰ πράγματα, περίπτωσις, περιπέτεια. circonstance, θ. conjoncture, θ. ||. ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμος. » Ὀξὺς ὁ καιρός· » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἐστι τὰ πράγματα. le moment est décisif (délicat). ||. καὶ 'να οἰκονομῇ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Καὶ τὰ συμπίπτοντα εὖ διατίθεσθαι «

Περιστατικόν. » Συντυχία, συντύχημα, τύχη. accident, aventure, θ. conjoncture, θ.

Περιστέρι, π. » Περιστερὰ (τὸ θηλυκὸν, τὸ ὁποῖον προφέρομεν βαρυτόνως Περιστέρα), περιστερὸς (τὸ ἀρσενικὸν, προφ. κοιν. Περίστερος). pigeon, colombe (Βιβλ.).

Περιστερεῶνας. » Περιστερεὼν, περιστεροτροφεῖον. colombier, pigeonnier.

Περιττὸς (ὁ ἄλλ. Παραπανισμένος), ἡ, ὀν. » Περισσὸς(-ττὸς), πλεονάζων. superflu, de trop.

Περιτριγυρίζω, ῥ. μετ., ἴδε Περικυκλόνω.

Περιτριγύρισμα. » Κύκλωσις. l'action d'entourer (envelopper etc).

Περιτριγυρισμένος, η, ον, » Περιστεφής. environné entouré.

Περίφανος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑπερήφανος, κτλ.

Περίφημος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Πέρκα). ψ.»Πέρκη, περκὶς, περ-
Πέρκη κάς. perche, θ. perse-
Περκίδα gue (γενικῶς), θ.

Περκνάδες (ἡμαυράδες 'που 'βγαίνουν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον ᾗ εἰς τὰ χέρια). » Ἐφηλὶς καὶ Ἔφηλις, πέρκνωμα (Ἡσυχ.). éphelides, θ. πληθ.

Περκνὸς (ὁ ἔχων περκνώματα). »Ἔφηλος, περκνόχιτος. qui a des éphélides.

Περνοδιαβαίνω, ῥ. ἀμ. » Παραπορεύομαι. passer devant, se promener le long de.

Πέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Παίρνω.

Περνῶ (προφ. ᾗ Ἀπερνῶ), Μ. (θὰ) περάσω (ἀόρ. Πέρασα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Περασμένος), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περάω (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Περνάμενος, καὶ Περνὰς νήσων ἐπ' ἀλλοδαπάων«), διαπορεύω (Ξενοφ.), διακομίζω, παράγω, περαιόω, διαβιβάζω, διαβάλλω, διίημι. faire passer, transposter, ἴδε καὶ Διαπερνῶ. ||. περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, ἴδε Κατάστιχον. ||. περνῶ τὸ νερὸν (κτλ.) ἀπὸ πανὶ, ἴδε Σουρόνω. ||. τοὺς ἀπέρασαν ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί. » Πάντας ἠβηδὸν ἀπέκτειναν· »Σφάζοντες διὰ πάντων διεξῆλθον (Ἡρόδ.)· »Ἀπέκτειναν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας (Γραφ.). ils les passèrent au fil de l'épée, ils firent main basse sur eux. ||. περνῶ ἓν ὅλον εἰς μίαν χριχέλλαν. » Διεμβάλλω (»Καὶ διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς,« Γραφ.). ||. περνῶ τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι. » Διείρω τὸ νῆμα (λίνον) τῆς βελόνης, διαπείρω. enfiler. ||. ἀφ' οὗ 'τὴν κόψῃς ᾗ 'τὴν περάσῃς εἰς κλωστήν. » Τμηθεῖσα ᾗ διαιρεθεῖσα (ἴσ. διερθεῖσα) λιναρίῳ (Διοσκορ. Ἄλλοῦ 'τὸ εἶπε) » Δια-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θληθέντος λιναρίου. ||. 'τὸ τρυπᾷς, καὶ περνᾷς μίαν κλωστήν. » Τρυπήσαντα, λίνῳ διείρειν. ||. περνᾶς τὴν κλωστὴν εἰς τὴν τρύπαν. »'Ενείρειν τὸ λῖνον εἰς τὸ τρύπημα· » Δίες ᾧ ἄλλο ῥάμμα ὑποκάτω τούτου (Ἱποκρ.).« ||. περνῶ τὰ κομβολόγια εἰς τὴν κλωστήν. » Διαβάλλω, διείρω. ||. πέρασε τὰ μανίκια τοῦ φορέματός σου, (δηλ.) πέρασε τὰ χέριά σε εἰς τὰ μανίκια. » Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων (, ὥσπερ ᾧ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς),« Ξενοφ. Κυρουπ. ||. περνῶντας τὰ δάκτυλά μου ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ 'δόντια τοῦ θηρίου. » Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους. « ||. περνῶ 'ς τὸ σουβλὶ, ἴδε Σουβλίζω. ||. ἐπέρασαν τὰ καράβια ἀπὸ τὴν Χίον εἰς τὴν Ναξιάν. »Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον (Ἡρόδ.).« || περνῶ εἰς τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Λογαριασμός. §. (μεταφορ.) τρέφω, κάμνω τινὰ 'να ζήσῃ μὲ ('να περάσῃ τρώγων) ἕνα τί. » Διάγω (» Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι,« Δημοσθ. » Διῆγε τὸν στρατὸν τοῖς λαχάνοις,« Φίλ.). §. ῥ. ἀμ. (τὸ ἄλλ. Διαβαίνω). » Διέρχομαι, διεξέρχομαι, δίειμι, διέξειμι, διοδεύω, διαπεράω, παραμείβω(-ομαι), διαπορεύομαι, παραλλάσσω(-ττω), παροδεύω, παράγω (Εὐαγγ.), δι-(παρ-, διεξ)ελαύνω (κυρ. μὲ ὄχημα ἢ καβαλλάρης). §. » Μεταβαίνω. passer, traverser, franchir. ||. περνῶ ἀντίκρυ (κυρ. διὰ θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). » Διαπλέω, διαβάλλω, περαιοῦμαι, διαπεράω, περάω (Δίων Κάσ. ΜΑ'), διαίρω, παραβάλλω ('Ηρόδ. ᾧ Θουκ.). faire le trajet, traverser. ||. ἐν ᾧ περνοῦσαν ἀπὸ ταῖς Πάτραις εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στερειάν. » 'Εκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας Ἤπειρον διαβαλλόντων.« ||. περνῶ κολυμβῶντας. »Διανήχομαι, διακολυμβάω. ||. περνῶ (ἐμβαίνω δηλ.) μέσα. »Παρέρχομαι. ||. 'να μὴν ἀφίνουν κἀνένα 'να περάσῃ μέσα, ἴδε Ἀφίνω. ||. περνῶ βενὰ (κακοτοπιαῖς, ᾗ.). »'Υπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερακρίζω, ὑπεραίρω. passer, franchir. ||. 'δὲν 'μποροῦσε 'να περάσῃ, διότι ὁ δρόμος ἦτον στενός. » Παρελθεῖν οὐκ ἦν, διὰ τὸ στενὸν τῆς παρόδου. ||. περάσαμεν τὸν κάβο' Μαλειᾶν. » Παρηλλάξαμεν (» 'Εκάμψαμεν) τὸν Μαλέαν. doubler, parer. ||. καθὼς πέρασε τὴν θύραν. » "Αμα τῷ τὰς πύλας ἀμεῖψαι (παραλλάξαι). §. (μεταφορ.). περνῶ τὸν καιρόν μου (ταῖς ὥραις μου, κτλ.). »Παραπέμπομαι (»Παράγω, » Διάγω, » Διατρίβω, » Παρέλκω) τὰν χρόνον (»'Εχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον,«Πλούτ. Τιμολ.), ἐξετάζομαι. passer (tuer) le temps. ||.'ξεύρωντας τὸ εἶναί σε, θὰ περάσεις τὴν ζωήν σου εὐτυχισμένα. » Σαὐτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις (Ξενοφ.). « ||. περνῶ τὴν ἡμέραν μου. » Διημερεύω. ||. περνῶ τὴν νύκτα. » Διανυκτερεύω, διαβιβάζω (παραπέμπω) τὴν νύκτα. percer la nuit à. ||. περνῶ βιβλίον (γράμμα, κτλ. 'τὸ διαβάζω δηλ.). » Διέρχομαι, διεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπεξέρχομαι, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι (»Ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο,« Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β'), ἀνελίσσω(-ττω). (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ) feuilleter (τῶν Γάλλων), parcourir. ||. ὅσοι πέρασαν τοὺς 14—15 χρόνους τῆς ἡλικίας 'των. » Τοῖς τὴν ἡθητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι (Ξενοφ.).« ||. τόσον πυκνόν, ὥστε μήτε ἡ βροχὴ 'τὸ περνᾷ. » Τοὺς (θάμνους) οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάσκε δισμπερὲς, ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν,« 'Οδ. Ε. » Πυκνὸν οὕτως, ὥστε μήθ' ὑετὸν διϊέναι (Θεόφρ.).« ||. 'δὲν 'τὸν περνᾷ τὸ βόλι, ᾗ. » Ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐκ χειρὸς βολὰς διαμένει. il est à l'épreuve du mousquet (de la pluie etc.). ||.'τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ τρέξιμον, (ᾧ μεταφορ.) εἰς τὴν προκοπὴν, κτλ. ἴδε Ξεπερνῶ. ||. ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι 'τοὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

περνοῦσεν εἰς ὅλα. » Ἐπεὶ δὲ κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν (Ξενοφ. Κυρυπ.).« ||. ἂν ᾖδὲν τὸν περάσῃ 'ς τὴν γνῶσιν. » Εἰ μὴ αὐτοῦ τῷ βουλεύεσθαι ἐκεῖνος περιέσται' » Τῷ φρονεῖν αὐτοῦ περιγένηται. §. ῥ. οὐδ. (τὸ ἄλλ. Πορεύομαι, συνώνυμον τοῦ Ζῶ, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ :) » Διάγω, διεξάγω τὸν βίον, διαγίγνομαι (»Τὸ δὲ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε, κρέα οὖν ἐσθίοντες οἱ στρατιῶται, διεγίγνοντο, « Ξενοφ. Ἀναβ.), διατρίβω, ἀναστρέφομαι (καὶ καθαρώτερα ἀκόμη τοῦ Εὐριπίδου τὸ) ἐκπερᾶν τὸν βίον (καὶ τοῦ Ξενοφ. Οἰκον. τὸ :) » Διαπερᾶν τὸν βίον.« passer, ᾖδε καὶ Ζωή. ||. πῶς περνᾷς; ᾖδε Εἶμαι. ||. ὁ ἄρρωστος πέρασε καλά. » Καλῶς διῆλθεν (Ἱπποκρ.).« ||. 'δὲν πέρασε καλά. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξεν, ᾖδε καὶ Καλοπερνῶ. ||. πῶς πέρασ' ἀπ' τὸν δρόμον; » Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; « Ξεν. ||. ἐπέρασαν πολλὰ καλὰ ε'ς τὴν ἐξοχήν. » Ἄριστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον »Ἥδιστα κατὰ τὴν ἐσχατιὰν διεγένοντο. ||. περνοῦσε κακόμοιρα γεράματα. » Καὶ γῆρας ἐλεεινὸν διαντλῶν (Διον. Ἁλικαρν.). ||. ἐλπίζοντες 'να περάσουν μὲ αὐτὰ τὰ τετρακόσια φλωριὰ ἕως τὸ παραθαλάσσιον. » 'Ελπίζοντες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τούτων χρυσῶν διαγενέσθαι μέχρι θαλάσσης.« §. πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία).»'Ο χρόνος ἐξήκει (ἐξῆλθε, παρῆλθε). le terme a expiré. ||. ἀφ' οὗ πέρασε καιρὸς (χρόνοι). »'Επειδὴ χρόνος ἐγένετο (Λυκοῦργ.)' » Χρόνων ἐγγεγενημένων (Δημοσθ. Πανταίν.). « ||. 'δὲν ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. » 'Ενιαυτὸς οὐ διετρίβη (Θκ. Α').« ||. ἀφ' οὗ πέρασαν διακόσια χρόνια. »'Ετῶν διακοσίων διαγενομένων (διαλιπόντων). après un intervalle de deux cent années, ᾖδε καὶ Εἶμαι. ||. ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ σαββάτου (Εὐαγγ.). ||. ἀφ' οὗ πέρασε 'ς τὸ μεταξὺ μιὰ 'μέρα. » 'Ημέρας δὲ διαλιπούσης. ||. ἀφ' οὗ ἄφησε καὶ πέρασαν δυὸ 'μέραις, ᾖδε Ἀφίνω. ||. ἡ ζωὴ περνᾷ 'σὰν ὄνειρον. » 'Ο βίος ὡς ὄναρ παρέρχεται. ||. αὐτὴ ἡ μονέδα περνᾷ. » Ἀγώγιμον τὸ νόμισμα, δύναται (»Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἡ Αἰγιναῖος ὀβολὸς,« Λεκ.), προχωρεῖ (» Μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ πραχωροῦσι δραχμαί, γράμμασιν 'Ελληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι,« Ἀρρίαν. Περίπλ. 'Ερ. Θαλ.). la monnaie est de mise. ||. 'δὲν περνᾷ. » Οὐ νομίζεται (νομιστεύεται, χωρεῖ, διαχωρεῖ) τὸ ἀργύριον, ἀδόκιμον (οὐχρήσιμον, Ξενοφ. Πορ.) τὸ νόμισμα. cette monnaie n'a pas de cours, elle n'est pas de mise. ||. (καὶ μεταφορ.) αὐτὰ 'δὲν περνοῦν. » Οὐ χωρεῖ ταῦτα. à d' autres. ||. αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν πέρασεν εἰς τὸν τάδε. » Περιῆλθε, περιέστη. passa. ||. 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ (ὁ παροξυσμός, κτλ.). » 'Εκρίθη αὐτῷ ὁ κατάῤῥους. ||. σὲ πέρασεν ὁ λέξυγγας. »Τῆς λυγγὸς πέπαυσαι (Πλάτ.). « ||. ἐπέρασαν μὲ τὸ μέρος τῶν βαρβάρων. » Μετεστάξαντο πρὸς τοὺς βαρβάρους, ᾖδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀφ' οὗ πέρασε πολλὰ (ἢ ἀπὸ πολλὰ) μαθήματα. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος (Λεκ.).«

Περρούκα (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Φαρακά). » Φενάκη, πηνήκη, πρόσθετος κόμη. perruque, θ.

Περρουκιέρης, ισσα. » Πλοκεύς, πλαστοκόμος. perruquier.

Περπάτημα (ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν), ᾖδε Περιπάτημα.

Περπατῶ, ῥ. μετ. ᾠ. ἀμ., ᾖδε Περιπατῶ.

Πέρσι, ἐπ. (χρόν.) » Πέρυσι, καὶ (πρὸ φωνήεντος) Πέρυσιν. l'année passée (dernière).

Περσινός, ἡ, όν. » Περυσινὸς καὶ Περσινός, ὁ (ἡ, τὸ, τὰ, κτλ.) πέρυσιν, περυσίας. (qui est) de l'année dernière.

Πέσιμον. »Πτῶσις, πτῶμα, πέσημα (Σοφοκλ.). chute. ||. πέσιμον

τῶν μαλλιῶν (φύλλων κτλ.), ἴδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. vol.

Πεταγμένος (ὁ ἐξέχων 'μπροστὰ ἢ 'πίσω, κτλ.), η, ον. » Προπεπτωκὼς, προνενευκὼς, προκύπτων. saillant.

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ 'Οππ. τὰς γράφει Παταλίδας), θαλ. » Λεπὰς -άδος (ἡ). patelle, œuil de bouc, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) poyle, (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται, τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουν) lepada.

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, ῥίπτων ἐν κεραμιδοκόμματον ἢ 'στρειδότσερφλον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε 'να κάμῃ κἄμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσῃ). » 'Εποστρακισμός. ricochet.

Πέταλον. » Κρηπίς. fer à cheval.

Πεταλόνω, ῥ. μετ. » Κρηπιδόω, πεταλόω. ferrer.

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετηλὶς [καὶ Δωρ.] Πεταλὶς -ίδος, ἡ ἀκρὶς,« κατὰ τὸν 'Ησύχ., ἢ εἶδός τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. criquet), ἔντ. » Ψυχὴ (ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀριστοτ.), χρυσαλλὶς (πρὶν ἀρχίσῃ 'να πετᾷ »'Εκ κάμπης γὰρ ἡ χρυσαλλὶς, εἶτα ἐκ ταύτης ἡ ψυχὴ,« Θφρ.). papillon.

Πετάλωμα. »'Κρηπίδωσις, πετάλωσις. ferrure, θ.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). »Πέταυρον ἢ Πέτευρον (κυρ. ὀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται ἡ ὄρνιθες). volige, θ. latte, θ.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Τεντόνομαι.

Πεταχτὰ (τὸ ἄλλ. Εἰς τὸν ἀέρα, Εἰς τὸ φτερὸ'), ἐπ. » Ἱπτάμενον, ἐν τῷ ἵπτασθαι. à la volée.

Πεταχτὸς (μεταφορ. ὁ ὁρμητικὸς καὶ ἰταμὸς), ἡ, όν. » Προπετὴς, προαλὴς. vif, alerte.

Πετεινάρι, π. » Ἀλεκτορίδιον, νόσσας (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. cochet.

Πετεινὸς, π. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. coq. || ὅταν λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, περὶ ἀλεκτοροφωνίαν, ἀλεκτοροφωνίας (Εὐαγγ.). ||. ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ 'να ξημερώσῃ, Παροιμ. » Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.« Ὅμ. §. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. le chien (loup) du fusil.

Πετονιὰ (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βόλτα τῶν 'ψαράδων), ἴδε 'Ορμίδι.

Πετούμενον. » Πτηνὸν, ὄρνις, ὄρνεον. vollaile, θ. volatilles, θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). pierre, θ. ||. πέτρα διὰ πετροβόλημα. » Χερμὰς, χερμάδιον. ||. ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπέπτωκεν' (ἢ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον.« ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σατραντζιοῦ, κτλ.). » Πεσσὸς (-τὸς), ψῆφος. pièce (d'échecs, de tric-trac, etc), pion. §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. »Ψῆφος ('Ησύχ.). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἶδος χημικῆς κατασκευῆς). » Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. pierre infernale. §. μαθιὰ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα. §. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. pierre, θ. gravelle, θ. ||. πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. avoir la gravelle.

Πετραδάκι. » Λίθαξ, λιθάριον, ψηφὶς (κυρ. τῶν ἀκρογιαλιῶν). pierrette, θ. cailloux, ἴδε καὶ Χαλίκι.

Πετράδι. » Λίθαξ (» Λίθος) πολυτελής. pierre, θ. pierreries, θ. πλθ.

Πετρᾶς (ὁ δουλεύων πέτρας). »Λιθοξόος, λιθουργὸς, γλύπτης, ἑρμογλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). sculpteur.

Πετραχῆλι ('Εκκλ. ἀπὸ τοῦ)»Πε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φπραχήλιον ἡ Ἐπιτραχήλιον (μεταγ.). étole, θ.

Πετρένιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά. » Λίθου βολή. coup de pierre, ‖. μιὰ πετριὰ τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, η, ον. » Λίθινος, ὁ ἐκ λίθων, λίθου πεποιημένος, λάϊνος (ποιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » Ἐρίθακος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. roupie, θ. κτλ. ἴδε ᾧ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβόλημα. » Λιθοβολία, λιθοβολισμός, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀναβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κτυπῶ μὲ ταὶς πέτραις), ῥ. μετ. » Λίθοις βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres. §. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ ταὶς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε', 60), καταλεύω, καταπετρόω. lapider.

Πετροϊέρακας)
Πετροϊεράκι) ', π.

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τσυποκάλαμον.

Πετροκάρβουνον (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἡ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

Πετροκότσυφας (-φος), π. » Κόττυφος ὁ Ἀρκαδικὸς, πετροκόττυφος, κύανος (» Ὅμοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ, φαιὸς, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβὰς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος,« Ἀριστ. Ζ. Θ', 28. καὶ οἱ Τοῦρκοι: 'τὸν ὀνομάζουν Καγιὰ-μπουλμπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέτραν), ῥ. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), ῥ. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se petrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγηδανὸς), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἡ βουνήσιος, διότι φυτρόνει κατ' ἐξοχὴν εἰς ταὶς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε ᾧ παράδ. Μακεδονῆσι.

Πετροχελίδονον (ἡ λέξις ἦτον κοινὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, Ὀδυσ. Δ), π. » Δρεπανὶς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, martelet; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετρόψαρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθύς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πέτρωμα (ἡ εἰς πέτραν μεταβολή). » Ἀπολίθωσις. pétrification, θ.

Πέτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. 'Δὲν ἠξεύρω ἐὰν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. croûte, θ. croûton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢ τσύπα τῆς πληγῆς). » Ἐσχάρα. escharе, θ. ‖. τὸ καύσιμον (τὸ βεζικατόρι) σηκόνει πέτσαν. » Ἐσχαροῦται. se couvre d'une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσετάκι) . (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ)
Πετσετίτσα) » Χειρόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Α).

Πετσὶ (ἀπὸ τοῦ Πεσκίον, ὑποκορ. τοῦ Πέσκος), ἴδε Δέρμα καὶ Τομάρι. ‖. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσοῦδα (ἡ μεγάλη παλαμύδα), ψ., ἴδε Παλαμύδα.

Πετῶ (» Θέμα δὲ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παράγωγον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγνωσται ἡ χρῆσις,« Εὐσταθ. Ἰλ. Δ,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

323), ρ. ἀμ. » Ἵπταμαι, πέταμαι (-ομαι), ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι (πρὸς τὰ ἄνω), καθίπταμαι (πρὸς τὰ κάτω), περιίπταμαι (ὁλοτρόγυρα), προσίπταμαι (κοντὰ), διίπταμαι (ἀνάμεσα). voler, envoler, s'envoler, prendre son essort vers, voltiger (ὁλοτρόγυρα). ‖. πέταξ' ἀπὸ τὴν γαρά μου (μεταφορ.). » Περιχαρὴς ὁ' ἀνεπτάμαν (Σοφοκλ. Αἴας). « ‖. πετειοῦμαι, (τινάζομαι μὲ βίαν, φεύγω), ρ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Τινάζομαι. ‖. πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν. »Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι (Στράβ. Θ', γ', 8). §. (εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ) » Ῥίπτω (»Ῥίπτω, τὸ, Πετάζω,« λέγει ὁ Ἐτυμολόγος), ρ. μετ., ἴδε Ῥίγνω.

Πεῦκι (ἀπὸ τοῦ) »Ἐπεύχιον (»Ναχοτάπητας τοὺς ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ἐπώνυμον φέροντας,« Κωνσαντ. Πορφυρογ., ἡ, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονομ., ἀπὸ τοῦ Πέκος, τὸ ἄλλ. Χαλί.), ἴδε καὶ Ταπί.

Πεῦκος (ἡ Ἀγριοκουκκουναρηά, τὸ Τουρ. Τσάμι), δ. »Πεύκη. pin (sauvage). (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) »Πίτυς (Διοσκορ. βιβλ. Α', 83). picea, pinastre, mélèze· (καὶ ἡ) » Λάριξ. larix· (καὶ ἡ) » Ἐλάτη (ἴδε τὴν λέξιν).

Πέφτω, Μ. (θὰ) πέσω (ἀόρ. Ἔπεσα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Πεσμένος), ρ. οὐδ. » Πίπτω. tomper; choir. ‖. πέφτω κάτω. » Καταπίπτω, καταβάλλομαι, καταφέρομαι, καταῤῥέω (» Κατερῥύη πρὸς τοὔβαφος,« μεταφορ.), καταῤῥήγνυμαι. tomber par terre (à terre), se precipiter. ‖. πέφτω ἐπάνω. » Ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐμβάλλω, προσπίπτω. fondre sur, charger. §. ἔπεσεν ἐπάνω 'του (φρ. μεταφ., 'τὸν παρακαλοῦσε δηλ. μὲ ἐπιμονήν). »Αἰπαρῶς ἐνέκειτο· » Προσκειμένης δὲ τῆς γυναικός. solliciter (presser) vivement, faire les plus vives instances. ‖. 'να 'τοὺς κάμῃ 'να πέσουν ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. » Αὐτοὺς ἑαυτοῖς περιπετεῖς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας· » Περιπεσεῖν ἀλλήλοις παρεσκεύασε. ‖. πέφτω μέσα ἢ ἀνάμεσα. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω. tomber (donner) dans. ‖. πέφτω ἔξω (κυρ. διὰ τὰ καράβια). »Ἐξοκέλλω, ἐκπίπτω (Ἀριστοτ.), ὀκέλλω (»Εἰς τὸν Σαλμυδησσὸν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλευσουσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι,« Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'). echouer, donner sur. ‖. πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (φρσ.), ἴδε Ποδάρι. ‖. πέφτουν τὰ φύλλα (τοῦ δένδρου), τὰ μαλλιὰ, ἡ τρίχες (τοῦ ἀνθρώπου, ζώου, κλπ.), τὰ πτερὰ (τοῦ πουλιοῦ). » Ἐκπίπτει (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Μάδῶ. ‖. ἔπεσαν τὰ μαλλιά 'του, τὰ δάκτυλά 'του καὶ τὰ 'νύχια 'του. » Περιεῤῥύησαν δὲ αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες,« Ἀρετ. ‖. ἔπεσαν τὰ μούτσουνά μου (ὑπὸ ἐντροπήν). » Ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; (Γρφ.). ‖. ἔπεσεν ἀστροπελέκι (ἀῤῥώστια, ἀκρίδα κτλ.). » Σκηπτὸς (» Πρηστὴρ, » Λοιμός. » Νόσημα, » Ἀκρὶς, κτλ.) ἐνέσκηψεν (ἐγκατέσκηψεν, ἐνέπεσε). la peste se mit (éclata) dans. ‖. ἔπεσε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. » Λίθος οὐρανόθεν κατηνέχθη. ‖. ἔπεσε τὸ 'σπίτι. » Τὸ οἴκημα κατέπεσε (κατερῥάγη),« Θκδ. ‖. ἔπεσε τὸ 'σπίτι καὶ 'τὸν πλάκωσεν, ἴδε Πλακόνω. ‖. ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ, ἴδε Κοντεύω. ‖. ἀπὸ τὸν φόβον 'τοῦ ἔπεσε τὸ σουραύλι. » Ἀποβεβλήκει γὰρ τὴν σύριγγα ὑπὸ δέους.« ‖. ἔπεσε 'ς τὴν παγίδα. »Περιέπεσε πάγῃ· » Περιπετὴς ἐγένετο. donna dans. ‖. ἔπεσε 'ς τὰ δίχτυά 'του, ἴδε Δίχτυ. ‖. ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα 'του (φρσ. ἔγινεν ἀντικείμενον δηλ. τῆς κακολογίας τινός. ὁ Κορ. [Χιακ. ἀρχαιολ.] μετεχειρίσθη τὴν φράσιν: » Ἀλλ' ὁ Θεόπομπος ἔπεσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα: «Ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἡροδότου (ς', 136] τὸ » Ἀθηναῖοι δὲ ἐκ Πάρου Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόματι).« ‖. ἔπεσαν ἐπάνω 'του καὶ 'τὸν ἐκομμάτιασαν. » Ἐπιπεσόντες (» Ἐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πιθέμενοι) κατέκοψαν. ils fondirent sur lui, ἴδε ᾧ 'Ορμῶ. ‖. ἔπεσε κατακέφαλα. » Κατενεχθείς ἐπὶ κεφαλήν. tomba la tête la première. ‖. ἔπεσε κατακέφαλα 'να 'τὸ κατορθώσῃ (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω. ‖. πέφτουν εἰς τὰ χαρτιὰ ᾧ 'ς τὰ φαγοπότια. » Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι (Πλούτ.).« ‖. ἔπεσε κατακέφαλα (ἢ μὲ τὸ κεφάλι) 'ς τὸ παιγνίδι. » Ὅλος πρὸς τῇ παιδιᾷ γενόμενος. donner tête baissée dans. §. (συνεκδοχ.) εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαγνός; » Ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν (Εὐαγγ.)·« » 'Ρίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους· τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι (Πλατ. Πολ. Γ'), ἴδε Λαγνός. ‖. ἔπεσε 'ς τὸ μερίδιόν 'του. » Ἔλαχεν. il lui est echu (tombé) en partage. ‖. ὅ,τι πέφτει 'ς τὸ μερίδιον (ἀνάλογον) τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. » Τὸ ἐπιβάλλον (γιγνόμενον, ἀνῆκον) ἑκάστῳ τοῦ κλήρου. ‖. 'τοὺς ἔπεσαν 6000 τάλαντα ἀπὸ τὰ λάφυρα. » Ἀπὸ τῶν λαφύρων ἐξακισχίλια τάλαντα αὐτοῖς πεσεῖν, α (Ηλέ. Β', ξδ'). ‖. 'τὸν σὲ πέφτει λόγος. » Κἂν περὶ ἀνδρῶν ἐμπέσῃ λόγος που,« Ἀριστφ. §. ἔπεσ' ὁ ἀέρας. » Ἄνεμος πέσεν,« 'Οδυσ. Π. 202. » 'Επεὶ δ' ὅ,τε ἄνεμος ἐξαπίναιως ἔπεσε (Δίων Κάσσ. λθ'), ἴδε καὶ Καταπέφτω. §. πέφτει 'ς τὸ στομάχι. » Βαρύνει τὸν στόμαχον. il pèse sur l'estomac, ἴδε ᾧ Στέκομαι.

Πηγαδάκι. » Φρεάτιον. petit puits, (ὑποκορ. τοῦ Πηγάδι).

Πηγαδᾶς. » Φρεωρύκτης, φρεωρύχος, φρεατωρύχος.

Πηγάδι. » Φρέαρ-ατος (τὸ). puits. ‖. ἀνοίγω πηγάδι, ἴδε Ἀνοίγω.

Πηγαδήσιος, α, ον. » Φρεατιαῖος, φρεάτι(τει)ος. de puits.

Πηγαιμός. » Ἄφιξις. arrivée, θ.

Πηγαινοέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Προφοιτέομαι (Ξενοφ. Κυνηγ.), ἀνακάμπτω. aller et venir.

Πηγαινοερχομός. » Διαδρομὴ (Ασκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων). allées et venues.

Πηγαίνω (ὀρθ. 'Παγαίνω), Μ. (θὰ) 'πάγω (ἀόρ. 'Πῆγα), ῥ. ἀμ. » Πορεύομαι, εἶμι, ὑπάγω (»"Γπαγε, τί μέλλεις;« Ἀριστοφ. Νεφ. 1298.»"Οπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Εὐαγγ.), ἀπέρχομαι, ἄγω (»"Ηγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας,« Δημοσθ. ᾧ Γραφ. πολλ.), ἄπειμι, φοιτάω (κυρ. εἰς τὸ σχολεῖον). se rendre, aller. ‖. 'τὸν εἶπαν 'να πηγαίνῃ καὶ 'να εὐχαριστᾷ τὴν τύχην 'ποῦ 'τὸν ἐβοήθησεν εἰς ταῖς Πλαταιαίς. » Ἐκέλευον ἀπιέναι, ᾧ ἀγαπᾷν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς· » "Γπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε (Μ. Ἀντ. Θ', 29).« ‖. τί 'να κάμωμεν; 'να 'πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν; » Πότερον; ἄπιμεν ἢν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.); « ‖. σηκωθῆτε 'να πηγαίνωμεν. » Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν (Εὐαγγ.).« ‖. ἐπήγαιναν δὲ εἰς τὸ σχολεῖόν 'του σγεδὸν 2000 μαθηταί. » Ἁπάντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτῷ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους (Διογ. Λαέρτ.)«. ‖. ἐξερνοῦσαν, ᾧ 'τοὺς πήγαινε ᾧ ἀπὸ κάτω. »"Ημουν, καὶ κάτω διεγώρει αὐτοῖς (Ξενοφ. Ἀνάβ.).« ‖. πήγαινα ('πῆγα κλπ.) 'να 'πῶ (φρσ.), ἀντὶ ἔμελλα (εἶχα σκοπὸν, ἡτοιμαζόμην) 'να, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) » 'Ηα ἐρῶν. « Πλάτ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν,« αὐτ. j'allais dire. §. (ῥ. μετ.) τὸ ῥέμμα 'τὰ 'πῆγε κάμποσον διάστημα. » 'Γπήγαγεν ὁ ῥοῦς οὐ πολὺν τόπον (Πλούτ. Πομπλ.).« ‖. 'τὸν πηγαίνουν (ἐλλειπτ. ἐπὶ κακοῦ πάντοτε, ἢ εἰς τὴν καταδίκην δηλ. ἢ εἰς τὸν τάφον). » Ἄγεται τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀπάγεται. on le mène, ἴδε καὶ 'Πάγω.

Πήγανος, φ. » Πήγανον (τὸ). rue (Λατιν. ruta. » Ἰόλαος ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαί φησι, « Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ.), θ.

Πηγοῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πωγώνιον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ὑποκορ. τοῦ) Πώγων (τὸ γένειον). » Γένυς (ἡ), ἀνθερεὼν (τῶν ἀνδρῶν κυρ.), ὀξύγενυς. le menton, bas du visage. ||. ἐκεῖνος ὁ,που ἔχει μακρὺ πηγοῦνι. » Προγένειος, σφηνοπώγων (qui a un) menton de galoche.

Πήδημα, » Πήδημα, ἅλμα, σκίρτημα, πήδησις. saut, bond, bondissement. ||. πήδημα μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιασμός. saut à cloche-pied.

Πηδηχτά, ἐπ. » Πηδητικῶς. pétulamment, en sautant (bondissant).

Πηδηχτὸς, ἡ, ὁν. »Πηδητικὸς, ἁλτικὸς, σκιρτητικός. pétulant.

Πηδοῦλι (ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Γαζῆν, τὸ μικρότατον σκουλῆκι τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ.), ἔντ. »Ἀκαρι-εως (τὸ). mitte, ciron.

Πηδῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πηδάω, ἅλλομαι, σκιρτάω. sauter; bondir; tressaillir. ||. πηδῶ γανδάκι. » Τάφρον διάλλομαι (διαπηδάω, ὑπεράλλομαι), (Ξενοφ. Ἱππ.). « ||. πηδῶ μ' ἕνα ποδάρι. »Ἀσκωλιάζω. sauter à cloche-pied.

Πήζω (γάλα, κτλ.), ῥ. μετ. » Πηγνύω, πήγνυμι, τυρόω, συνίστημι ἢ συνιστάω (Ἀριστοτ.). faire cailler (prendre) congéler; coaguler, figer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι, τυρόομαι, συνίσταμαι (»Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, «). prendre, se cailler (congéler).

Πηλὸς (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Λάσπη 'δὲν διετηρήθη, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ σύνθετον Πηλοφόρι καὶ εἰς τὴν παροιμίαν: »'Ο πηλὸς ἂν 'δὲν βαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται«.) Ἰδιωνυμικῶς ὀνομάζεται εἶδός τι γῆς, χρησίμου εἰς τὸ πλύσιμον τινῶν ὑφασμάτων καὶ εἰς τὸ λουτρόν· ('δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Κορ. [Ἀτ. Τομ. Δ', 2], ἡ Κρήτη τοῦ Τραλλιανοῦ· διότι ὁ πηλὸς οὗτος δὲν ξηραίνεται εἰς τὸ πῦρ.). » Γῆ, κιμωλία (πλυντρὶς, σμηκτρὶς) γῆ. terre à foulon.

Πηλοφόρι (τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁποῖον κουδαλοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπη). »Ὑπαγωγεύς. porte-mortier.

Πήξιμον. » Πῆξις. coagulation, θ. figement, caillement.

Πήττα (ἄλλοι 'τὸ παράγουν ἀπὸ τὸ Πίττα-σσα!!! ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πτύσσω, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πυτία [καὶ τούτου ἀπόδειξιν φέρουν τὸ λείψανον τὸν Ἀλκίφρ.], καὶ ἄλλοι τέλος ἀπὸ τοῦ Πέσσω-ττω, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη μὲ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα). »Πλακοῦς (»Πλακοῦς δὲ γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατὺ παρὰ τὴν πλάκα,« Εὐστάθ. Ἰλ. P, 428), ἄμυλος. tourte, θ. galette, θ. ||. ἀπὸ πήττα 'πε 'δὲν τρῶς, τί σε μέλει κῃ-ἂν καῇ; (Παροιμ.).

Πηχτὰ, ἐπ. »Πυκνῶς. dru.

Πηχταίνω, Μ. (θὰ) πηχταίνω, ῥ. μετ. » Πυκνόω. épaissir, rendre épais (compacte), condenser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πυκνόομαι. s'épaissir, ἴδε καὶ §. Πήζω.

Πηχτὴ (εἶδ. φαγητοῦ). » Πηκτὴ (κυρ. τὸ πεπηγμένον γάλα). gélée.

Πηχτὸς, ἡ, ὁν. » Πυκνὸς, στεγανὸς, δασὺς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα). épais, compacte, dense, dru, serré. ||. τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν πηχτά. »Δασύκομα (»Ἀμφιλαφῆ) τὰ δένδρα.

Πήχτωμα. » Πυκνότης, τὸ στεγανόν. §. πύκνωσις. épaississement, compacité. θ.

Πῆχη (εἶδος μέτρου καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον. Ἀπαράλλακτα 'τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ 'Ετυμολ.). »Πῆχυς-εως (ὠνομάζετο κυρ. παρὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ μεσαίου δακτύλου διάστημα, δηλ. ἐνὸς ἡμίσεος ποδὸς μέτρον, τὸ Γαλλ. coudée, θ.), κάλαμος (ἦτον πολὺ μεγαλήτερος), ῥάβδος. aune (διαφέρει, διότι περιέχει 3 πόδας καὶ 8 δακτύλους.). ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης πῆχαις.) » Δί(» Τρί-» Τετρά κτλ.) πηχυς. §. (ἡ ἄλλ. Θελειὰ, ὅσον νῆμα δηλ. χωρεῖ τὸ 'γλυτῆρι). »Μήρυμα(-υσμα). écheveau.

Πηχυάζω (κάμνω τὸ νῆμα πήχαις

'γλυτηρίζοντάς 'το), ρ. μετ. »Μηρύω (-ομαι). nouer, ἴδε καὶ 'Γλυτηρίζω.

Πιάνω, Μ. (θὰ) πιάσω, ρ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Πιέζω (καὶ Δωρ.) Πιάζω (»Τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάζας τᾶς ὁπλᾶς,« Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 35—36, τοῦ ὁποίου παραδείγματα σώζονται μόνον εἰς τὸν Θεόφραστον καὶ εἰς τὴν Γραφὴν, ἴδε Κατωτέρω). »Συλλαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, ἔχω. prendre, saisir, attraper (κυρ. ζῶα μὲ τὴν παγίδα.). ||. πιάνω (διὰ τῶν χειρῶν). »Ἅπτομαι, ἐφάπτομαι. tâter, ἴδε καὶ Ἀδράχνω. ||. ὅσοι πιάνουν σφικτὰ ταῖς πυρωμέναις σούβλαις, καίονται ὀλιγώτερον. »Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδροτέρως πιάσαντες, ἧττον καίονται (Θεοφρ. περὶ Πυρ.)«. ||. ᾧ πιάνωντάς 'τον ἀπὸ τὸ δεξὶ γέρι, 'τὸν ἐσήκωσε. »Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε (Ηράξ. Ἀποστ. Γ') «. ||. ἐσιχάθη ᾧ ἔπιασε τὴν μύτην 'της. »Ἀπεστράφη, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα, « Ἀριστοφ. ||. 'τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. »Λαβόμενος αὐτοῦ θοιματίου. ||. ἔπιασε τὸν σφυγμόν 'του, καὶ παρατηρεῖσε. »Τῷ καρπῷ τὴν χεῖρα προσθεὶς, ἐσκόπει. tâter le pouls. ||. πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. 'τὸν πιάνεις ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ 'τὸν κουνεῖς. »Διαλαβόντα σείειν (Ἱπποκρ.) «. ||. ὅλην τὴν νύκτα ἐψάρευαν, καὶ 'δὲν ἔπιασαν τίποτε, »Τῆς νυκτὸς ὅλης ἁλιεύοντες, οὐδὲν εἶλον (ἔλαβον, ἤγρευσαν, ἐζώγρησαν), » 'Επίασαν οὐδὲν (Εὐαγγ.) « prendre. ||. καὶ ἐπιάναμεν καὶ παγούρια μεγαλούτσικα. » Καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες (Συνέσ.)«. ||. 'δὲν ἔπιασε (ῥῆσ. μεταφορ., ὅταν ἀποτυγαίνῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν κατορθόνεται ὁ σκοπὸς, ἀναλογεῖ μὲ τὸ) » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν(Ἀριζοφ Θεσμοφορ.)·« »Ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε. il n'a pas pris. §. ἔλα 'να πιάσωμε' τὸ' χορὸ' (συνεκδοχ. ἀντὶ 'να πιασθοῦμεν ἀπὸ τὰ χέρια ἵνα χορεύσωμεν, ὅμοιον μὲ τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμεν.) »Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν«. §. ῥ. πιάνω τοὺς δρόμους (ἵνα μὴ μοῦ φύγῃ ὁ ἐχθρὸς κτλ.) . » Διαλαμβάνω τὰς ὁδοὺς (Πολύβ.)«. s'assurer des chemins. ||. 'να πιάσῃ τὸν λόφον. »Τὸν λόφον κατασχεῖν. s'emparer de la colline. ||. ἔπιασαν ταῖς ἄκραις.« Τὰ ἄκρα ἔσχον (κατέλαβον). ||. καθὼς ἔπιασαν (ἔφθασαν εἰς) τὰ βουνά. »Λαβόμενοι τῶν ὀρῶν (Θκδ.) «. ||. πιάνω δουλειάν. »"Εργου ἔχομαι (ἅπτομαι). ||. πιάνω τὴν δουλειάν μου μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. »Προθυμότερον ἀντιλαμβάνομαι τῶν πραγμάτων· » Θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμποσ. Ε', 4)«. ||. πιάνω ὁμιλίαν. »Λόγον συνάπτω. lier conversation. ||. ἔπιασαν γράμματα. »'Εμεσολάβησαν, εἶλον. intercepter. ||. ἔπιασαν τὸν πόλεμον (τὴν φιλονεικίαν). »Μάχην (»'Εριν) συνάψαντες (κροτήσαντες)· »Μάχην συνάγειν· »Εἰς χεῖρας ἰέναι. engager le combat (la discussion), en venir aux mains. ||. πιάνω σκλάβον (εἰς τὸν πόλεμον) »Ἁλίσκω, αἰγμαλωτίζω, -εύω, ζωγρέω, ἴδε καὶ Σκλαβόνω. ||. 'τὸν ἔπιασε (ἐλλειπ. τὸ δαιμόνιον, ἡ τρέλλα). »Κατεσχέθη, κάτοχος γέγονε, καταλαμβανόμενος (κατάληπτος γενόμενος) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἐπιλαμβάνεται, ἐπείληπται, ἁλοὺς μανίᾳ (Σοφοκλ.)«. ||. ἀφ' οὗ τρελλαθῇ ᾧ 'τὸν πιάσῃ. » Μανέντι ᾧ κατασχομένῳ (Πλάτ. Φαίδ.)«. ||. καταλαμβάνω τί λέγεις, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιόν σε πιάνει κάθε φοράν. »Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιον φῆς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι (Πλάτ.)«. ||. 'τὸν ἔπιασεν (τὸν 'πῆρεν) ὁ θυμός. »Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν (Ἰλιάδ. Α. ἀλλοῦ 'τὸ ἔχει: ἕλεν)· »Τῷ θυμῷ κατεσχέθη· » Κάτοχος γέγονε. ||. 'τὸν πιάνει παραξυμός. » Πυρετῷ λαμβάνεται (Ἱπποκρ.) «. ||. 'τὸν ἔπιασε παραξυμός. »Ἁλῶναι τριταίῳ (Γαλην.)· »Κατέλαβεν αὐτὸν ὁ πυρετός. la fièvre a pris à quelqun. ||. 'τὸν ἔπιασε πόνος. » Καρδιωγμῷ ἁλούς. ||. μήπως σ' ἔπιασε πόνος; » Ἀλλ'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἡ ὀδύνη σε εἴληφε (Ξενοφ. Συμ.)· « ||. 'τὸν πιάνει κεφαλόπονος. »Λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ (Θεοφρ. Φυτ. Γ')«. ||. διότι 'τὸν ἔπιασε κεφαλόπονος δυνατός. » 'Επέλαβε γὰρ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα αὐτὸν ἰσχυρὸν (Παυσαν. Δ')«. ||. ἐπιάσθη (ἐπιάσθηκαν τὰ πόδια 'του κτλ.). » Ἀπεπίεσθησαν αὐτῷ οἱ πόδες κτλ. ||. μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. » Ναυτιάω, κακῶς διατίθεμαι (δυσφόρως ἔγω) ὑπὸ τῆς ναυτίας. la mer me fait mal. ||. 'να μή σε πιάσῃ 'μάτι! ἴδε Βασκαίνω. ||. 'μᾶς ἔπιασε μία φουρτοῦνα. »Χειμῶνι περιπεσόντες(ἁλόντες). ||. πιάνω 'σπίτι (ἐργαστῆρι κτλ.), ἴδε 'Νοικιάζω. ||. κακὸν δρόμον ἔπιασες. »Οὐκ ἀγαθῆς ὁδοῦ ἦψω· » Οὐκ ἀγαθὴν ἐτράπης. prendre. ||. ἔπιασες ὅλον τὸν τόπον (πόσον τόπον πιάνει!). » 'Επέχω, κατέχω, ἐπιλαμβάνω (» Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, « Λουκιαν.). occuper, tenir. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον, κτλ., ἴδε Τόπος. ||. σ'ἔπιασα, καταραμένε. »'Εγω σε, κατάρατε. je vous y prends. ||. καὶ ἄν με πιάσῃς ψεύστην. »Κἂν λάθῃς μ' ἐψευσμένον(Σοφοκλ.Οἰδ.)«. ||. θὰ 'τὸ πιάσῃ διὰ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. 'τὸ πιάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. ||. ὁ γέρων πρέπει 'να κυττάζῃ τί (φόρεμα, τί θεωριὰ) 'τὸν πιάνει.»Δεῖ σκοπεῖν, ὡς νέῳ φοινικίς, οὕτω γέροντι τί πρέπει,« Ἀρστφ. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ταῖς πολλαῖς λόξαις (σούφραις) πολλὰ σε πιάνει. »Μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει (Θεοκρ. Εἰδ. 1Ε'. 34—34)«. ||. αὐτὴ ἡ θωριὰ (αὐτὸ τὸ κόψιμον) 'δέν με πιάνει. »Οὔ μοι πρέπει, οὐκ ἐμπρέπω ταυτηὶ τῇ χροιᾷ. ne m' acompagne bien, ne me sied bien, me sied mal, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει. §. (ῥ. ἀμ.) ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ βαφή. » Διὰ βάθους ἐνέδῃ τὸ ἄνθος. ||. ἔπιασεν (δὲν ἔπιασεν) ἡ ὕσκα (τὸ τυφέκι, κτλ.). » 'Ηφθη, prit, prit feu (manqua [ou] ne prit pas). ||. ἔπιασε ('δὲν ἔπιασε) τὸ ἄλας 'ς τὸ φαγεῖ. prendre. ||. τὸ δένδρον (τὸ φυτὸν κτλ.) πιάνει. » Λαμβάνει (»Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20 » Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν τὸν θύμον, « Αὐτ. Φυτ. ς', 6'), ἀντιλαμβάνεται (» 'Εὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται, μὴ καρποφορεῖν, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). prendre, ἴδε 'Ριζόνω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως. ||. τὸ φέλιασμα 'δὲν ἔπιασεν. » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς. prendre. ||. τὸ φαγεῖ' ἔπιασεν, ἴδε Τσυκνίζω. ||. τὸ κρέας τῆς πληγῆς 'δὲν ἔπιασεν ('δὲν ἐνώθηκε δηλ.). »Οὐ συνήχθη(συνεπήχθη). §.(ναυτ. ἀντὶ τοῦ Ἀράζω). » Σχέω, ἔγω, προσέχω, κατέχω, ἴσχω. aborder, toucher. ||. ποῦ στοχάζεσαι (λέγεις) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς (Ἀριστοφ. Βατρ.)«; ||. τοὺς παρετήρουν ποῦ θὰ πιάσουν. » 'Επετήρουν αὐτοὺς, οἳ κατασχήσουσι (Θκδ.)». ||. ἔπιασαν εἰς τὴν Ἰμέραν. »'Εσχον ἐς Ἰμέραν. ||. πιάνομαι, ῥ. παθ. »Συλλαμβάνομαι, κτλ. être pris (etc). ||. πιάσθηκε σκλάβος. »'Εάλω, ᾑχμαλώτισται, αἰχμάλωτος ἐγένετο. §. προσίσχομαι, ἐνίσχομαι, προσφύομαι. se prendre, s'engager, ἴδε Σκαλόνω. ||. πιάσθηκε 'ς τὰ 'ξόβεργα. » Τοῖς καλάμοις ἐνσχεθείς. s'étant englué. ||. πιάνουνταν ἡ φωνή 'του. »Θαλερὴ δέ οἱ ἔσγετο φωνή,« 'Ομ. »Καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος (Πλούτ. Κικ.)«. ||. πιάσθηκ' ἡ γλῶσσά 'του. »Τὴν γλῶτταν κεχαλίνωται (Ἱπποκρ.) «. ||. πιάσθηκε τὸ κάτουρόν 'του. »'Επεσχέθη αὐτῷ τὸ οὖρος (τὰ οὖρα). ||. πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. »'Εγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω· »'Εμαυτῷ περιπετὴς γίγνομαι. ||. ἐπιάσθηκαν γράμματα. »Γράμματα ἑάλωσαν (Ξενοφ.)«. »'Εμεσολαβήθη τὰ γράμματα. furent interceptées. §. πιάνομααι (πιάνονται τὰ μέλη μου δηλ.). »Ἀγκυλόομαι· συσπάομαι (Ἱπποκρ.). être perclus (entrepris) de ses mem-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

bres. §. ρ. μέσ. »Ἔχομαι, λαμβάνομαι. se tenir, ἴδε καὶ Βαστηοῦμαι. §. »Συμπλέκομαι, συμβάλλω, συμπίπτω, συμμίγνυμι, συνάπτω. être aux prises, engager un combat, venir aux mains. ||. ὅταν δὲ πιασθῇ πόλεμος γειτονικός. »Ἐπειδὰν δ'ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ (Δημοθ. Ὀλ. Β')«. ||. μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλήτερόν σου. »Μὴ φιλονείκει πρεσβυτέρῳ. ne vous commettez pas avec vos supérieurs; il ne faut pas se prendre à plus fort que soi. ||. 'τὸν πιάσθηκα κακά. »Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος (Ἡροδ. Β', 21, 4).

Πιάσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ πιάνειν). »Σύλληψις. §. »Λῆψις λαβή. prise, θ. §. »Ἀφὴ (κυρ. τὸ διὰ τῶν χερῶν). toucher. ||. πιάσιμον σκλάβου. »Αἰχμαλώτισις(-ευσις), ἴδε Σκλάβωμα. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). »Λαβή, ἀντίληψις. poignée. »Κώπη καὶ Μύκης (κυρ. τοῦ σπαθιοῦ). garde, manche, pommeau, ἴδε καὶ Χέρι. §. πιάσιμον τῶν νεύρων (ἄρθρων κτλ.), πάθ. »Ἀγκύλη καὶ Ἀγκύλωσις (Παῦλ. Αἰγιν.), (ὑπὸ τοῦ Ἱπποκρ. ὀνομάζεται) δεσμὸς (» Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου,« Ἱπποκρ. π. ἀγμ.). ankylose. §. πιάσιμον τοῦ οὔρους, ἴδε Στάσιμον.

Πιασμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. §. (κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος). »Ἠγκυλωμένος (Παυλ. Αἰγιν.). porclus.

Πιάτον (ἴσως ἀπὸ τὸ Βιάτορ τοῦ Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος: »Κυάθιον μικρὸν, ἤγουν Κοχλιάριον,«), ἀγγ., ἴδε Πινάκι.

Πιζέλι (προφ. κοιν. Μπιζέλι), ὄσπρ. » Πίσον (τὸ), πίσος καὶ πίσσος (ὁ). pois, petit pois, ἴδε καὶ Φασοῦλι. ||. πιζέλια χλωρά. »Ἀρτιδρεπῆ. pois goulus (verds).

Πιθαμὴ, μέτρ. »Σπιθαμή. empan.

Πιθαράκι. » Πιθάριον, πιθάκνη. cuveau.

Πιθάρι. »Πίθος. jarre, θ.

Πικρὰ, ἐπ. Πικρῶς. amèrement.

Πίκρα (ἡ γεῦσις τοῦ πικροῦ ἡ, ἄλλ., Πικράδα). »Πικρία, πικρότης. amertume, θ. §. (μεταφ. ἡ λύπη), ἴδε Λύπη.

Πικραγγουριὰ, φ. »'Ελατήριον, κολοκυνθὶς, (καὶ παρὰτοῖς Βυζαντ.) ἀγριαγγουρέα. concombre sauvage, concombre d'âne.

Πικράδα, ἴδε Πίκρα.

Πικραίνω, Μ. (θὰ) πικράνω, ἀόρ. 'Επίκρανα καὶ 'πθ. ['Επικράθηκα (ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Πικραμένος), ρ. μετ., ἴδε Πικρίζω, καὶ §. Χολοσκάνω. ||. πικραίνομαι, ρ. μέσ. αὐτοπ. » Πικραίνομαι (» Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ἴδε Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (τὸ καλλιεργημένον ῥαδίκι), φ. »Πικρὶς, κιγώρη καὶ κιγώριον (τὸ κηπαῖον). chicorée, θ, ἴδε ᾧ 'Ραδίκι ᾧ παρβλ. Πικρομάρουλον.

Πικραμένος, η, ον, ἴδε Λυπημένος.

Πικραμύγδαλον, καρπ. »Ἀμυγδάλη (ἡ πικρά). amande amère, θ.

Πικρίζω, ρ. ἀμετ. »Πικραίνω(-ίζω). rendre amer. §. ρ. ἀμ. »Πικραίνω, πικραίνομαι. être (devenir) amer.

Πίκρισμα. » Πικρασμός. amertume, θ.

Πικρόγλυκος, η, ον. »Γλυκόπικρος. douce-amer.

Πικροδάφνη, δ. ἴδε 'Ροδοδάφνη.

Πικροκοῦκκι(Τυρκ. Ἀτζὶ-μπακλὰ), τὸ Ατν. Λουμπινάρι.

Πικρομάρουλον (τὸ Ἰταλ. Ἀντίδι), φ. »Θρίδαξ ἡ Θριδακίνη ἡ ἀγρία, σέρις ἡ κηπαία ἡ λαγανευομένη. laitue amère, θ. endive, θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα καὶ 'Ραδίκι.

Πικρούτσικος η, ον. » Ἐμπικρος, ὑπόπικρος. un peu amer.

Πικρὸς, ἡ, όν. »Πικρός. amer.

'Πιλαλῶ (κ.τ.λ.), ρ. ἀμ. (ἐκ τοῦ 'Επιλαλῶ, ταὐτὸν τῷ) »'Επιβοηθέω, ἴδε Τρέχω.

Πινάκα. »Λεκάνη. jatte, θ. terrine, θ.

Πινακάκι. »Πινάκιον, πινακίδιον,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πινακὶς, πινακίσκος, λεκανίδιον. petite assiette, θ. petit plat.

Πινάκι (ἐκ τοῦ) » Πινάκιον (ὑποκορ. τοῦ) Πίναξ-ακος (ὁ), παρᾳψὶς (τὸ ἴσιον ᾧ πλατὺ, ὅπου βάλλουν 'μπροσά 'τους εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἄλλ. Πιάτον ἢ Σκουτέλι), πατάνη, πάτανον, πατάνιον. assiette, θ. τρυβλίον (τὸ βαθὺ), λοπὰς (ὅπου κανόνουν τὸ φαγεῖ), λεκάνιον, λεκανὶς. plat. ||. ἔφαγε μόνος 'του ἕνα πινάκι χόρτα. »Τῶν λαχάνων λοπάδα ὅλην αὐτὸς κατεζηδοκώς. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας). »Τὸ τρυβλίον περιλείχων ἄσμενος (Λεκ. Ἀλεκτρ.)«. écumer les marmites.

§. (εἶδος μέτρου). » Τρυβλίον, ἡμίξεστον, κοτύλη (ἐχωροῦσεν 7 1/2 οὐγκίας).

Πινακίδα (τὸ σανίδι ἄπου γράφουν καὶ διαβάζουν). »Πινακὶς, πινάκιον, πινακίδιον, πίναξ. tablette, θ.

Πινακωτή. » Τράπεξ-ηκος (ὁ) (σχολ. Λυκορρ.), μαζονόμιον, μαζονόμος (μαζηρὸς) πίναξ (Πολυδ.). sebile, θ.

Πίννα, θαλ. » Πίννα καὶ Πίννη. pinne marine, θ.

Πίνω, Μ. (θά) πιῶ (ἀόρ. Ἤπια, ὁ πθ. πρκ. τῆς Μτχ. Πιωμένος), ῥ. μετ. » Πίνω. boire. ||. πίνω νερόν. »Γδροποτέω. ||. 'δὲν πίνω παρὰ νερὸν (δηλ. ὄχι κρασί). » Ὑδροποτέω, (καὶ τροπ.). »Νηφάλιον ἵστημι κρατῆρα' »Μούσαις σπένδομαι νηφαλίαις. ||. τὸ νερὸν πίνεται ('δὲν πίνεται). »Πότιμον (»Οὐ πότιμον, » Ἄποτον) τὸ ὕδωρ. potable, buvable, bon à boire. ||. πίνω εἰς ὑγείαν, ἴδε Ὑγεία.

§. πίνει (ἀπρος. ἐπὶ ἀψύχων), ἴδε Ῥουφῶ.

Πιόσιμον. »Πιεῖν (τὸ), πόσις. l'action de boire.

Ποτόν. »Ποτὸν, πόμα. boisson, boire, breuvage.

Πιπεράτος, η, ον. »Πεπερόπαςος, πεπερίτης, πεπεράτος. poivré.

Πιπέρι, ἄρ. » Πέπερι-εως ἡ-ιδος (τὸ), Ἰνδικὸν (»Τὸ Ἰνδικὸν, ὃ κολέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, « Ἱπποκρ. περὶ Γυν. Β'). poivre. ||. κουκκὶ (σπυρὶ) πιπέρι. »Πεπερὶς, κόκκος πεπέρεως. grain de poivre. ||. ὅποτος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ 's τὰ λάχανα (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): »Ὃ ἔχων πολὺ πέπερι τίθησι κἀν λαχάνοις.

Πιπεριὰ, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λεπιδίου). » Πεπερὶς-ίδος. corail de jardin, poivre de Guinée, passe (chasse)-rage.

Πιπερίζω, ῥ. ἀμτβλ. »Πεπερίζω. avoir le goût du poivre.

Πιπερόῤῥιζα (τὸ ἄλλ. »Κρυοδότανον καὶ Τουρκ. Τζεντζεφίλι), ἄρ. »Ζιγγίβερι-εως (τὸ), 'πύρεθρον (Διοσκορ.). gingembre

Πίπιζα, π. (ἴσως ὁ) » Ὀροσπίζης. pinçon des montagnes, ἴδε καὶ Μελισσουργὸς καὶ Συκοφάγος.

Πιπιλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Πιπίζω (» Κυναραῖσται, κρότωνες οἱ τοὺς κόνας πιπίζοντες, « Ἡσύχ.). »Μυζάω(-έω), ἐκμυζάω(-έω), ἀπομυζάω(-έω). sucer, suçoter, ἴδε καὶ Βυζάνω.

Πιπίλισμα. » Ἐκμύζησις. sucement, succion, θ.

Πιπίνι (τὸ νεογεννημένον περιστέρι). »Πίπος καὶ Πίππος (ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τὸ Κοτοπούλι), νεοσσὸς περιστερᾶς. pigeonneau.

Πισθάγκωνα (τὰ χέρια 'πίσω δεμένα), ἐπίῤῥ. » Ἀποστρέψαντα τοὺς ἀγκῶνας (» Ἐξαγκωνίσαντα) ξυνδῆσαι. lier les mains derrière le corps.

Πισινὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Ὀπισινός.

Πισοβελονιὰ καὶ Πισοκέντι, (εἶδος ῥαψίματος). arrière-point.

Πισοκάπουλα (ὄπισθεν τῆς σέλλας τοῦ ἁλόγου εἰς τὰ καπούλια. Ὁ Σ. Πόρτιος καὶ ἄλλοι 'τὸ γράφουν Ξεκάπουλα), ἐπ. en croupe.

Πισοκέντι, ἴδε Πισοβελονιά.

Πισόκωλα (ἐλέγετο καὶ Ἐξανάκωλα), ἐπ. » Παλιμπυγηδὸν, ἐπὶ (ἀνὰ) πόδα, ἀναποδίζων εἰς τοὐπί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ίσω, τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ Ἡρωδ.). là reculons.

Πίσσα (εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ φυσικὴ, διαιρουμένη εἰς φυτικὴν ἡ ὁποία καὶ) »Ὑγρόπισσα ἢ Ὑγρὰ πίσσα (λέγεται, καὶ τρέχει ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ Πεύκου), (ᾗ ὀρυκτὴν, ἡ ὁποία συνάζεται ἀπὸ μερικοὺς ποταμοὺς, ἢ πηγάδια σκαπτόμενα ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀνομάζεται) »Ἄσφαλτος, πετρέλαιον (καὶ Τουρκ. Καρὰ νέφτ, ἴδε Νέφτι). poix minérale ou de terre, bitume. (Ἀπ' αὐτὴν, φαίνεται, ἐζυμώθησαν αἱ πλίνθοι τῆς Βαβυλῶνος, [ἴδε τὸν Ἡρόδ.], καὶ ἐχρίσθη καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε· συγχέεται συχνάκις καὶ ἑνόνεται μὲ τὴν φυτικὴν ὑγρόπισσαν· καὶ ἡ τεχνητὴ ἢ κατασκευαστὴ, ἡ ὁποία κατασκευάζεται διὰ τῆς ἑψήσεως, ἢ ἀπὸ τὴν φυτικὴν, καὶ αὐτὴ κυρίως ὀνομάζεται) »Πίσσα καὶ Πίττα, πίσσα ξηρὰ καὶ παλίμπισσα (ἀπὸ τὴν Πίτυν τὸ δένδρον), poix, θ. (ἢ ἀπὸ τὴν ὀρυκτὴν, καὶ ὀνομάζεται) » Πισσάσφαλτος. goudron, guitran (Τουρκ. Κατράνι). ||. 'μαῦρο 'σὰν (τὴν) πίσσα', (καὶ ἐλλειπτ.) 'μαῦρο πίσσα (τὸ κατάμαυρον). »Μελάντερον ἦὖτε πίσσα. noir comme poix. ||. σκοτάδι πίσσα (τὸ βαθύτατον σκότος). »"Οταν οἱ ἄλλοι λέγωσι· Πίσσα (Θεοφ. χαρακτ.)«.

Πίσσωμα. »Ἀσφάλτωσις, πίττωσις. l'action de poisser.

Πισσόνω, ῥ. μετ. »Πιττόω(-σσόω), ἀσφαλτόω, κωνίζω, κωνιάω, πισσοκωνέω(-άω), πισσαλοιφέω, καὶ πισσαλιφέω (Αἰν. Πολ.), (ὅθεν ἴσως τὸ Πασσαλείφω. poisser, enduire de poix, empoisser.

Πιστεμμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Πιστεύομαι (»"Αν 'δὲν πιστεύεται εὔκολα εἰς τὴν ἔξω φαινομένην τῶν ἀνθρώπων διαγωγὴν,« Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 193), ῥ. μέσ., ἴδε 'Εμπιστεύομαι.

Πιστεύω, ῥ. ἀμ. »"Εχω πίστιν, πείθομαι, πιστεύω. ajouter foi à, croire. ||. 'δὲν πιστεύω. »Ἄπιστος ἔχω πρός. ||. 'δέν σε πιστεύω 'ς αὐτό. »Ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι (Πλάτ.)«. ||. Ἂν 'τὸ ἤκουέ τις προτοῦ, 'δὲν ἤθελε 'τὸ πιστεύσῃ. »"Ο, πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας (Θκδ.)«.

'Πιστιὰ (ἐκ τοῦ 'Οπισθία, τὸ Τερκ. Κουσκοῦνι καὶ, κατὰ τὸν Λουκάγγιον, Καπουλοδέτης, μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου). »'Υπουρίς. croupière, θ.

Πίστις (κυρ. ἡ πρὸς Θεόν). »Πίςις, θρησκεία. foi, θ. religion, θ. croyance. θ.

'Πίστομα, ἐπ. »'Επὶ στόμα, πρανὴς καὶ πρηνής. ventre à (visage contre) terre.

Πιστός, ἡ, όν. »Πιστὸς, πίστιν ἔχων, ἐχέγγυος, φερέγγυος, ἀξιόχρεως. fidèle, affidé, homme (personne) de confiance.

Πιστοσύνη, ἴδε 'Εμπιστοσύνη καὶ Πίστις.

'Πίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπ., ἴδε 'Οπίσω.

Πίτερον. »Πίτυρον. son.

Πιτύζω, ἴδε (ὀρθότ.) Πυτίζω.

Πιτσυλίζω, (»"Οταν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦναί τις ὅλος βυθισμένος εἰς τὸν βόρβορον, ;τί τὸν μέλει, ἂν τὸν πιτυλίσῃ τις ἄλλος μὲ ῥανίδας ὀλίγας βρωμεροῦ ὕδατος;« Κορ.), ῥ. μετ. »Πιτυλίζω (»Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις,« Ἱππκρ. Γυν. πθ. 2), πιτυλόω, ἐπι(ἐν-,προσ)τιλάω. éclabousser.

Πιτσύλισμα. »Πίτυλος, ἐπιτίλησις. éclaboussure, θ.

Πιττάκι, ἴδε Πυττάκι.

Πιτυρίδα, »Πιτυρίασις. dartre farineuse à la tête.

Πιωμένος (κυρ. ὁ μὴ ἐντελῶς μεθυσμένος), η, ον. »'Υποβεβρεγμένος, ὑποπεπωκώς. qui est en pointe de vin (entre deux vins), ἴδε καὶ Κέφι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Πλάγι (τὸ). »Θάτερα (τὰ). côté. ||. τὸ πλάγι ἑνὸς βουνοῦ (ἢ ἄλλ. Πλαγιά). »Κλίτος (τὸ), κλιτὺς (ἡ). côte, coteau. ||. τὰ ἐμπροσθινά 'του μαλλιὰ καταιβαίνουν ἕως εἰς τὰ 'μάτιά 'του· ὥστε βλέπει καλλήτερα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εἰς τὸ πλάγι, παρὰ ἐμπροσθά. » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν(Ἀρς.)«. les crins qu'ils ont sur le front leur viennent jusque sur les yeux, de sorte qu'ils voyent mieux de côté qu'en face.

Πλάγια (τὸ ἄλλως Δίπλα), ἐπ. » Πλαγίως, ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως. de côté, à côté, transversalement, de travers. §. Iatéralement. ||. τὸ κλῆμα πῶς 'τὸ φυτεύεις, ὀρθὸν, ἢ ὀλίγον πλάγια; »Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι (Ξενοφ. Οἰκον.)«;

Πλαγιάζω (βάλλω ἄλλον 'να πλαγιάσῃ), ῥ. μετ. »Κατακλίνω, εὐνάζω. coucher. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Κατακλίνομαι, εὐνάζομαι, ἀναπίπτω, κοιτάζομαι. coucher, se coucher.

§. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ παρεπομένου, Κοιμοῦμαι), ἴδε τὴν λέξιν.

Πλάγιασμα. » Κατάκλισις. l'action de coucher ou de se coucher; la situation de celui qui est couché.

Πλαγιασμένος, η, ον. »Κεκλιμένος, κατακείμενος. couché. ||. εἶμαι πλαγιασμένος. » Κατάκειμαι. être couché.

Πλαγινὸς, ἡ, όν. »Πλάγιος. latéral.

Πλάθω (ψωμὶ), ῥ. μετ. »Πλάσσω (-ττω). façonner, former. ||. 'να πλάσῃς ἑξῆντα κουλλήκια. » Πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα (Ἱπποκρ.)«.

Πλάκα (ἡ). »Πλὰξ-ακὸς (ἡ). dalle, θ. carreau, cadette, θ. pavé.

Πλακὴ (εἶδος φαγητοῦ). » Πλακωτὸν (ἔδεσμα), λοπὰς (Γαλην. π. τ. ἀπὸ τ. ἐνυδρ. ζ. τροφῆς), (εἴη δ' ἂν μᾶλλον ἡ λοπὰς τὸ Τουρκ. Γιαχνὶ, ἢ μᾶλλον τὸ Παππὰζ-γιαχνὶ, ᾧ μάλιστα ὅταν σκευάζηται δι' ἰχθύων, ὡς ἔστι τεκμήρασθαι ἐκ τούτων τοῦ Ἀρχεστράτου τῶν στίχων: »Ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πληρώμασιν ἑψῇς, » Μηθ' ὕδατος πηγὴν αὐτοῖς, μήτ' οἶνιον ὄξος »Συμμίξῃς· ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατάχευον ἔλαιον, » Αὐχμηρόν τε κύμινον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα. »Ἕψε δ' ἐπ' ἀνθρακιῆς, φλόγα τούτοις μὴ προσενεγκών· »Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀθην.)«.

Πλακόνι (τὸ μικρότερον πανὶ τῶν πλοιαρίων τὸ πρὸς τὴν πρῴρην), ναυτ. »Ἀρτέμων. foque de beaupré.s

Πλακόνω (κυρ. βάλλω πέτραν ἢ πλάκα ἐπάνω εἴς τι), ῥ. μετ. »Πλακόω. presser sous une pierre. ||. ἔπεσε τ' ὀσπίτι καὶ 'τοὺς πλάκωσεν. »Ἐμπεσούσης αὐτοῖς τῆς οἰκίας. §. (καταχρ. πατῶ ἀπὸ 'πάνω). » Θλίβω, ἐπιθλίβω. accabler. §. (μεταφ. προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι) »Καταλαμβάνω. surprendre. ||. 'μᾶς πλάκωσαν οἱ ἐχθροί. »Ἄϊφνης ἐπέπεσον ἡμῖν οἱ πολέμιοι. nous fûmes assaillis (surpris).

Πλαντάζω (σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἢ χολοσκάνω. »Πολλοὶ δὲ καὶ.. ἄνιπποι εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπανῆλθοσαν, τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου πλανταξάντων [ὅπου ἄλλοι κώδηκες ἔχουσι λακησάντων] σφίσι τῶν ὀχημάτων, « Νικήτ. Χων.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Πλατάσσω, πλαταγέω(-ίζω), ἴδε Σκάνω καὶ Χολοσκάνω.

Πλάσιμον. »Πλάσις. l'action de façonner (le pain).

Πλαστάρι (ψωμὶ). »Ἄρτος πλακόεις. galette, θ.

Πλασταρὰ, ἐργ. »Πλαθάνη, πλάθανος (ὁ), πλάθανον. plateau sur le quel on fait (on façonne) le pain, tour (du boulanger).

Πλαταίνω, Μ. (θὰ) Πλαταίνω, ῥ. μετ. »Πλατύνω, εὐρύνω. élargir. §. ῥ. ἀμ. » Πλατύνομαι, εὐρύνομαι. s'élargir.

Πλάτανος, ὁ. »Πλάτανος (ἡ), πλατάνιστος (ἡ). plane, θ. platane.

Πλατειὰ, ἐπ. » Πλατέως. largement.

Πλάτη, »Ὠμοπλάτη, πλάτη. épaule, θ.

Πλατίτσα, 'ψ. (τοῦ ποταμοῦ). »Πλατίσταικος καὶ Πλάταξ (τὸ με-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γαλήτερον), μύλλος (τὸ μεσαῖον), ἀγνωτίδιον (τὸ μικρότατον), κοράκῖνος, σαπέρδης (τὸ ἁλατισμένον). mulet, sortel, ἴδε καὶ Θρίσσα.

Πλατομαντήλα, φ. »Ἄρκειον, προσωπίς, προσώπιον. bardane (la grande), herbe aux teigneux, θ. ἴδε Ϛ Δενδρομολόχα.

Πλάτος (τὸ). »Πλάτος, εὖρος. largeur, θ. ampleur. θ.

Πλατόφυλλος, η, ον (διεσώθη ἡ λέξις μόνον ὡς ἐπίθετον ἑνὸς εἴδους βασιλικοῦ. Ὁ Θεόφραστος, Ἱστορ. Φυτ. ϛ'., ὀνομάζει) Πλατύφυλλον (ἓν εἶδος γαλατσίδας ἢ φλόμου). à larges feuilles.

Πλάτρα (ἡ). »Πράτρια. vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πλατὺς, εἰᾶ, ύ. »Εὐρὺς, πλατύς. large, ample. || . 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, ἴδε 'Ξαπλόνομαι.

Πλατῶνι (εἶδος Ἀγριοκάτσικου, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. »Αἴγαγρος ὁ πλατύκερως. bouquetin, bouc-Estain ou bouc-stein. Ϛ. (εἶδος ζαρκαδιοῦ ἢ ἐλαφιοῦ μὲ πλατειὰ κέρατα). »Πλατύκερως (Πλίν.), εὐρύκερως ('Οππιαν.). daim, daine (τὸ θηλυκόν).

Πλειότερον (προσφέρεται κοινῶς Πειότερο'), ἐπ., ἴδε Περισσότερον.

Πλειότερος (προφ. κοιν. Πειότερος), η, ον, ἴδε Περισσότερος.

Πλεκτὸς (προφ. κοιν. Πλεχτὸς), ἡ, όν. »Πλεκτός. tressé, natté.

Πλέκω, ῥ. μετ. »Πλέκω, ἐμπλέκω. tresser, natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου), tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.)

Πλεμμάτι, ἴδε Δίχτυ.

Πλεμόνι (τὸ κόκκινον Τσιγέρι Τσρκ., ἀπὸ τοῦ) »Πλεύμων-ονος (Ἰων. ὁ) Πνεύμων. poumon.

Πλεξίδα, ἴδε Πλεξοῦδα.

Πλέξιμον. »Πλοκὴ, ἐμ(συμ)πλοκή. l'action de tresser (natter etc.), tricotage (κυρ. κάλτσας κτλ.).

Πλεξοῦδα. »Πλόκαμος, πλοκαμὶς, βόστρυχος, κρώβυλος καὶ κόρυμβος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηναίων). tresse, θ. natte (de cheveux), θ.

Πλέον (προφ. κοιν. 'Πλειὸ, καὶ χυδ. Πειὸ καὶ Πειὰ), ἐπ. (συγκρ.). »Ἔτι. Ϛ. μᾶλλον. plus. Ϛ. déjà. || . πλέον νύκτα, ἴδε Νύκτα. Ϛ. (χρον.) 'δὲν θέλω πλέον 'να 'τὸν 'ξεύρω, ἴδε Τῶρα.

Πλερόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πληρόνω κτλ.

Πλευρίτης, πάθ. »Πλευρῖτις (νόσος). point de côté, pleuresie, θ.

Πλευριτόνω(-ομαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ σπανιώτατα μεταβατικόν). »Πλευρίτιδι λαμβάνομαι (Ἀριστοφ.)«. gagner une pleuresie.

Πλευροβότανον, φ. »Πνευμονιὰς, πλευμονίς. pulmonaire, θ. consoude, θ.

Πλευρόν. »Πλευρά. côte, θ, ἴδε καὶ Πλάγι. Ϛ. (συνεκδοχ. ὁ πόνος τοῦ πλευροῦ), πάθ., ἴδε Πλευρίτης.

Πλέω, ῥ. ἀμ. »'Επινήχομαι, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπινέω. surnager, flotter, nager. ||. τὰ 'ποδήματα πλέουν 'ς τὰ ποδάριά 'του (ὅταν ἦνε πλατειά). »'Ενεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν (Ἀριστοφ. Ἱππ. 321, ἀπαράλλακτα μὲ τὴν σημερινὴν τῆς φράσεως ἐκδοχήν)«. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι » 'Εκτεινομένων καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐκολύμβων ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι)«.

Πληγή. »Τραῦμα, ἕλκος (τὸ), πληγή. blessure, θ. plaie, θ. ulcère, θ. || . πληγὴ χωρὶς 'μάτωμα. »Μώλωψ (ὁ). contusion, θ. || . πληγὴ κακοφορμισμένη. »Φλεγμαίνουσα.

Πληγόνω, ῥ. μετ. » Τιτρώσκω, τραυματίζω, ἑλκόω. blesser.

Πλήγωμα. » 'Ελκωσις. ulcération, θ.

Πληγωμένης, η, ον. »Τραυματίας, ἡλκωμένος, τετραυματισμένος, τετρωμένος. blessé.

Πληθαίνω, Μ. (θὰ) πληθαίνω, ῥ. μετ. »Πληθύνω. multiplier, croître, ἴδε καὶ Αὐξάνω. Ϛ. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Πληθύνω(-ομαι). multiplier.

Πλῆθος (τὸ). » Πλῆθος, πληθὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

-ύος (ἡ). grand nombre, quantité, θ. multitude, θ. ||. πλῆθος ἀνθρώπων. »Δῆμος, ὄχλος, ὅμιλος. foule, θ. presse, θ.

Πλημύρα. » Πλημύρα, ἐπίδοσις. crue (des eaux), θ. débordement.

Πλημυρισμένος, η, ον. Ὑπερχειλής, μέγας. gros.

Πλημυρῶ, ρ. ἀμ. »Πλημυρέω. se grossir, hausser. ||. καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐπλημύρισε. » Καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. a bien haussé. ||. ἐπλημύρισαν τὰ ποτάμια. » 'Εξυβρίσαντες οἱ ποταμοί· » Τραφὲν γὰρ ὑπ' ὄμβρων τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἄβατον ἦν, « Ἰώσηπ. (Ἅλωσ. Δ' 7).«

Πλῆξις. »Ἅλυς (ὁ), ἄση, ἀδημονία. ennui.

Πληρωμένος (ὅπαιος πληρόνεται ἡ κάμνει τι μὲ πληρωμὴν), η, ον. »Μισθωτὸς, ἔμμισθος, μίσθιος, ὑπόμισθος. mercenaire.

Πληρωμὴ, ἴδε Μισθός.

Πλήρωμα. »'Εκτισις, ἀπότισις. payement.

Πληρόνω (προφ. κοιν. Πλερόνω), ῥ'. μετ. » Ἀποτιννύω(υμι), ἀποτίνω (-ίω), τελέω, κατατίθημι=εμαι (κυρ. μὲ μετρητὰ καθὼς καὶ τὸ) καταβάλλω. §. μισθοδοτέω. payer. ||. πληρόνει ἐνοίκιον. » 'Ενοίκιον τελεῖ (φέρει), « Πλούτ. ||. ὁ διδάσκαλός σας 'δὲν πληρόνει τὰ δίδραχμα; »'Ο διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; « Εὐαγγ. ||. πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε 'Εξοφλῶ. ||. 'πάρ' τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιά σου, χωρὶς 'να πληρώσῃς τίποτε διὰ τὴν ἐξαγορά'ν' τους. » Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς (Ξενοφ.) «. ||. τίποτε 'δὲν πλήρωσα, τίποτε 'δὲν ἀγόρασα. »Οὐδὲν κατεθέμην καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ||. ὁ ἀγρεῖος ἄνθρωπος 'παίρνει δανεικὰ καὶ 'δὲν πληρόνει. »Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει (Γραφ.) «. ||. πληρόνομαι, ῥ. παθ. »Μισθοφορέω, μισθὸν φέρω (Ξενοφ.), μισθοδοτέω(-ομαι).

Πλησιάζω (φέρνω κοντὰ), ῥ. μετ. »Προσάγω, παρίστημι(-αμαι), προστίθημι, προσπελάζω. approcher, faire approcher. §. (πηγαίνω, ἔρχομαι, κοντὰ), ῥ. ἀμ. » Πλησίον (»'Εγγὺς, »Πρός τινι) γίγνομαι, προσέρχομαι, ἐγγίζω, πρόσειμι, προσπελάζω, προσεγγίζω, συμμίγνυμι (-υμαι), συνάπτω, πλησιάζω. approcher, s'approcher, toucher. ||. ἐπλησίαζεν ένα καράβι. »Ναῦς προσεφέρετο (προσέπλει). ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐπλησίασαν εἰς τοὺς ἐμπρασθινούς. » Τοῖς δὲ πρώτοις συμμίξαντες.« ||. καθὼς δὲ ἐπλησίασέν 'ς αὐτόν. »'Ω. δὲ πρὸς αὐτῷ ἐγένοντο. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα. »Τῆς δὲ ὥρας συγκλειούσης (συναπτούσης)«, Πολύϐ. ||. πλησίαζαν 'να τελειώσουν αἱ συνθῆκαι. »Καὶ τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκυδ.)«.

Πληχτικὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. »'Οχληρὸς, βαρύς. ennuyant, ennuyeux, importun, gênant, fastidieux, choquant, embêtant, ἴδε καὶ Βαρετός. §. καιρὸς ('σπίτι κλπ.) πληχτικός. » Στυγνὸς, σκυθρωπός. triste, ἴδε καὶ Στενόχωρος.

Πλήχτω, Μ. (θὰ) πλήξω, ῥ. μετ. »Ἀποκναίω. ennuyer, impatienter, chicaner, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ). »Δυσχεραίνω. se sentir du degoût (de l'aversion) pour. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἅλύω, βαρύνομαι, ἄχθομαι, ἀδημονέω. s' ennuyer, s' impatienter.

Πλίκος (Λατιν. ἐκ τοῦ Πλίσσω τὸ Διπλόνω). » Φάκελος (γραμμάτων), σύνδεσμος (»Τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν,« 'Ηρωδ.). paquet, enveloppe, θ.

Πλινθαργιὸ, »Πλινθουργεῖον. briqueterie, θ.

Πλίνθος. » Πλίνθος (ἡ). brique, θ. ||. φθυάνω (κόπτω) πλίθαις. »Πλίνθους ἑλκύω, πλινθεύομαι, πλινθουργέω, πλινθουλκέω. faire (tirer) de la brique.

Πλοκαμὸς (τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταπο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διοῦ, τοῦ καλαμαριοῦ, κτλ.). »Πλόκαμος, πλεκτάνη (» Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν, ἑφθὰ ποιῶ,« Ἀθήν.). antenne, θ. pied (de polype), cirrhes, filet.

Πλοκὸς (ὁ πλεκτὸς φράκτης τῶν κήπων καὶ ἀμπελιῶν). » Τάρσωμα. claie, θ. treillis, treillage, ἴδε καὶ Φράχτης.

Πλόσκα (ἀπὰ τοῦ Λατν. pilasca, ἀγγεῖον οἰνηρὸν δερμάτινον, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον· ἡ ἄλλ. Τσότρα), ἀγγ. »Βομβύλη, βομβυλίς. espèce de bouteille de bois.

Πλουμίδι (τὸ ἄλλ. Ξόμπλι), ἴδε Κεντίδι.

Πλουμίζω (ἀπὸ τοῦ) » Φλομίζω (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτ.) Πλουμίζω (, σημαίνοντα κυρ. τὸ βάφω καὶ χρωματιζω μὲ τὰ ἄνθη τοῦ φλόμου· ὅθεν ἡ συνήθεια ἐξέτεινε τὴν σημασίαν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ποικίλσεως. Ἡ ἀπὸ τοῦ Πολύμιτον, Λατιν. plumatica, παραγωγὴ μὲ φαίνεται πολλὰ βεβιασμένη), ῥ. μετ., ἴδε Κεντῶ.

Πλουμιστὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Κεντητός.

Πλουσιοπάροχα, ἐπ. » Ἀφθόνως, δαψιλῶς, ἐκ περιουσίας, ἀμφιλαφῶς, φιλοτίμως, ἐλευθερίως, λαμπρῶς, χύδην, ἄδην καὶ ἅδην. abondamment, copieusement, à foison, libéralement, largement.

Πλουσιοπάροχος, η, ον, (πρᾶγμα). » Ἄφθονος, δαψιλὴς, ἀμφιλαφής. abondant, copieux, ample. §. (ἄνθρωπος, ὁ Τουρκ. Τζουμέρτης). »Ἐλευθέριος, φιλότιμος, μεγαλόδωρος, λαμπρός. liberal.

Πλούσιος, α, ον. » Πλούσιος, εὐδαίμων, πολυκτήμων, ὄλβιος. riche, opulent. ||. εἶμαι πλούσιος. »Πλουτέω, εὐδαιμονέω. être riche (etc).

Πλουταίνω, Μ. (θὰ) πλουταίνω, ῥ. μετ. » Πλουτίζω, πλούτῳ περιβάλλω. enrichir. §. ῥ. ἀμ. »Πλουτίζομαι, πλουτέω. s'enrichir.

Πλοῦτος. »Πλοῦτος, οὐσία, ὄλβος (ποιητ.). richesses, θ. πλ. opulence, θ.

Πλύνω, Π. (θὰ) πλύνω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πλυμένος), ῥ. μετ. »Πλύνω. laver. ||. πλύνω ῥοῦχα (καὶ μάλιστα πανικά). »Γναφεύω. blanchir. ||. πλύνω τὰ ποδάρια. »Νίπτω τοὺς πόδας. ||. πλύνω ποτῆρι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἴδε Ξεπλύνω.

Πλύσι (ἀντὶ) »Πλύσις (τὸ πλύσιμον τῶν ῥούχων. ὅθεν ;) ||. σήμερα ἔχω πλύσιν, ἔβαλα πλύσιν, κτλ., ἴδε Πλύσιμον. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου πλύνουν), ἴδε Πλυσταρειόν.

Πλύσιμον. »Πλύσις. l'action de laver (blanchir), blanchissage. ||. ἡ θωριὰ (ἐβγαίνει ἢ) 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. »Ἀνέκπλυτος ἡ βαφὴ, ἴδε καὶ Ἐβγαίνω.

Πλυσταρειόν. »Πλυνὸς, πλυντὴρ, γναφεῖον. lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθυντικῶς). »Πλύντρον. prix du blanchissage.

Πλύστρα. » Πλυντρὶς, πλύντρια. blanchisseuse θ.

Πλῴρη. » Πρῴρα. proue, θ.

Πλῳρηός. » Πρῳρεὺς, πρῳράτης. celui des bateliers qui est assis vers la proue.

Πνεῦμα. »Φύσις δεξιὰ, νοῦς, εὐφυΐα, λεπτότης φρενῶν, ἀγχίνοια. esprit. ||. τί πνεῦμα! » Ὦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν! oh, qu'il a d'esprit!

Πνευματώδης, ισσα, ικον. » Εὐφυὴς, ἀγχίνους, δεξιὸς (Θουκ. Γ'), φύσεως ἔχων δεξιῶς. spirituel.

Πνιγμός. »Πνιγμὸς, πνιγμονή. étouffement, suffocation, θ.

Πνίγω (ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, διὰ μὲν τῆς θελειὰς), ῥ. μετ. »Ἄγχω, ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω(-όω). étrangler, engouer· (διὰ δὲ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ καπνοῦ) »Πνίγω, ἀποπνίγω. noyer; étouffer, suffoquer. §. τὸ ποτάμι ἔπνιξε τὸν κάμπον. » Κατέκλυσε τὴν χώραν (τὸ πεδίον) ὁ ποταμός. inonder. ||. πνίγομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποπνίγομαι. étrangler, s'être étranglé; se noyer; suffoquer, étouffer. §. (καταχρ.)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πνίγηκε τὸ καράβι, ἴδε Βουλῶ. §. (μεταφορ.) πνιγμένος ἀπὸ (μέσα εἰς) τὸ χρέος. » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. abymé (noyé, criblé) de dettes.

Πνίξιμον. »Πνίξις, πνιγμὸς, πνιγμονὴ, ἀγχόνη. l'action d'étrangler (etc). ||. πνίξιμον καραβιοῦ, ἴδε Βούλημα.

Ποδάγρα) (κυρ. τὰ ῥευματικὰ Ποδαλγία) τῶν ποδαριῶν), πάθ. »Ποδάγρα, ποδαλγία, χειράγρα (τῶν χεριῶν). goutte, θ. ||. ἔχω (πάσχω) ποδαλγίαν. »Ποδαγράω, ποδαλγέω. avoir la goutte, ἴδε ᾧ Ῥεμματικά.

Ποδάρι (ἀντὶ Ποδάριον, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ παρ' Ἀθηναίῳ [Βιβλ. Γ'] ἀπόσπασμα τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος· εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ λέγουν Πόδι, ἐκ τοῦ) »Πόδιον (ὑποκορ. τοῦ) « Ποῦς-οδὸς (» Ἐκ τοῦ Ποδὸς Ποδίον καθ' ὑποκόρισιν, οἷον· Ἀστακοὶ, τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς,« Εὐσταθ. Ἰλ. Υ, 64). pied. ||. τὸ ποδάρι τοῦ στακοῦ καὶ τῶν ὁμοίων. »Χηλή. pince. θ. ||. τοῦ κταποδιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, ἴδε Πλοκαμός. ||. φόρεμα ὅ,που φθάνει ἕως τὰ ποδάρια. »Ποδήρης (καὶ ποιητ. »Ποδηνεκὴς) χιτὼν (πώγων κτλ.). ||. ἀναχωρῶ ποδάρι-ποδάρι (φρσ.). »Ἐπὶ σκέλος (πόδα) χωρεῖν· »Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Ὅμηρ.)«. reculer, se retirer à reculons. ||. ὅσο' βαστοῦν τὰ ποδάρια μου (φρσ.). »Ὄφρα γούνατ' ὀρώρῃ« (Ὁμηρ. Ἀλλοῦ 'τὸ ἐξέφρασε διὰ τοῦ). »Γούναθ' ἕποιτο, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον:) ||. κόπηκαν τὰ ποδάρια μου (ἀπόκαμα δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν ἢ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τοῦ) » Βλάβεν γούνατα (καὶ) »Αὖτο γούνατα. ||. πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (ἵνα 'τὸν παρακαλέσω, 'να 'τοῦ ζητήσω συγχώρησιν, κτλ.), (φρσ.). » Τοῖς γόνασι προσπίπτω· » Προκυλινδέομαι· » Ἅπτομαι τῶν γονάτων· » Γούνων ἅπτομαι· » Γούναθ' ἱκάνω· » Γουνάζομαι (Ὁμηρ.). tomber aux genoux. ||. τὸ πόδημα (κτλ.) εἶνε 'ς τὸ ποδάρι μου. »Ἔστι μοι περὶ πόδα (Πλάτ. Κωμ.)«. ||. μὲ τὰ ποδάρια (δηλ. οὔτε καβαλάρης, οὔτε μὲ πλοῖον). » Τοῖν ποδοῖν (Ξενοφ.), πεζῇ, αὐτοποδητὶ καὶ αὐτοποδὶ, ἐμβαδόν. à pied. §. (συνεχδ. μέτρον 12 δακτύλων). » Ποῦς. pied, ἴδε Πάτημα καὶ Ἀνάρι. ||. πόσα ποδάρια πηδᾷ; » Ὁπόσους ἄλλοιτο πόδας (Ἀριστοφ. Νεφ.)« ; il saute tant de semelles. ||. πόσα ποδάρια (ἢ πόσων ποδαριῶν) εἶνε; »Ποσάπους; »Ποσάπουν ἐστί; ||. δέκα (κτλ.) ποδάρια. »Δεκάπους κτλ. ||: ἑνά-'μισυ πόδι. »Τριημιπόδιον. ||. δυό-'μιση ποδάρια. »Πενθημιπόδιον.

§. εἰς τὸ ποδάρι, ἐπ. » Ἐπὶ ποδὸς (ποδῶν), ἴδε καὶ Ὀρθός. §. (μεταφ.) 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ 'ς τὸ ποδάρι. »Ὀρθοστάδην αὐτῷ ὁ κατάῤῥους ἐκρίθη. ||. σηκόνω 'ς τὸ ποδάρι. » Ἀναπτοέω, ἀνασοβέω, διεγείρω. soulever. ||. ὅλη ἡ Ἀνατολὴ σηκώθηκε 'ς τὸ ποδάρι. » Τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναπτοηθῆναι. ||. καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἦτον σηκωμένη 'ς τὸ ποδάρι, (ἢ ἁπλῶς) ἦτον εἰς τὸ ποδάρι. »Μετεώρου δὲ τῆς Ἑλλάδος οὔσης· »Ἐπῆρται (» Ἐπῆρτο) τῇ γνώμῃ. ||. καὶ ἐπειδὴ σηκώθηκεν ὅλη ἡ πολιτεία 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως γενομένης ἐπὶ τούτοις. ||. ἔχει τόσαις χιλιάδες στράτευμα 'ς τὸ ποδάρι (ἕτοιμον δηλ.), ἴδε Ἕτοιμος.

§. ἀφίνω ἄλλον εἰς τὸ ποδάρι μου, ἴδε Τόπος.

Ποδαρικὸν (τραπεζιοῦ, σκαμνιοῦ, κρεββατιοῦ, κτλ.). » Ποῦς, ὑπόβαθρον, ὑποβάθρα. treteau. ||. (κολώνας). » Κρηπὶς, βάσις, στυλοβάτης. piedestal. §. (μτφορ.) καλὸν ἢ κακὸν ποδαρικὸν (φρσ. στηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν. 'Ο Ἰακὼβ ἔλεγεν εἰς τὸν πενθερόν 'του Λάβαν:) » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου« (δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις:) τὸ ποδαρικὸν μου ἦτον καλορίζικον. (τὸ ἴδιον λέγει ἡ Γραφὴ καὶ διὰ τὸν Ἰωσὴφ, ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ Πετεφρῆ τ' ὁσπίτι. 'Ο δὲ Σουΐδας, ἑρμηνεύων τὸ » . . . θεράποντ' ὄρνια« τοῦ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀριστοφάνους, προσθέτει: »'Επεί τινας εἰώθασι τῶν θεραπόντων καλόποδας λέγειν). « ||. (ἐντοτ' ἐλλείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. » Χωλὸς ἀμφοτέροις (Λουκ. Τιμ.),« ἴδε καὶ Ἄτακτ. Κορ. (Τόμ. Α'. σελ. 117, 118).

'Πόδημα (κυρ. τὸ σκεπάζον ᾧ τὴν κνήμην). » 'Υπόδημα (κυρ. τὸ Τσαροῦχι), ἐμβὰς, κρηπὶς, ἐνδρομὶς (αὐτὸ φαίνεται 'να ἦνε κυρίως τὸ ἐδικόν μας ὑπόδημα), πέδιλον (εἰς μέσην κνήμην ἢ εἰς γόνυ ἀνατεῖνον,« κατὰ τὸν 'Ηρόδοτον). botte , θ. ||. βάλλω (φορῶ, τραβῶ) τὰ 'ποδήματά μου. » Κρηπιδόομαι , ὑποδέομαι (ὅθεν τὸ κοιν. 'Ποδένομαι), (ὑπόδυμι, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ὑπόδυθι (Ἀριστοφ. Σφ.). mettre ses bottes, se botter, se chausser.

'Ποδηματάκι. » 'Υποδημάτιον. petite botte, bottine, θ.

'Ποδηματᾶς. »Κρηπιδοποιός. bottier, ἴδε καὶ Κουντουρᾶς.

Ποδιά. » Πτέρυξ, κράσπεδον, πτερύγιον, πέζα, κόλπος. pan, basque. §. ἴδε καὶ 'Μπροστέλλα. §. (συνεκδ.) ποδιὰ τοῦ βουνοῦ , ἴδε 'Ριζοβοῦνι.

Ποδίζω (λέξις ναυτ. » Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν ᾧ ὑποστρέφειν, « 'Ησύχ.), ῥ. ἀμ. Ἀνακόπτω, παλινδρομέω (Πλούτ.), πρύμναν κρούομαι (ἀνακρούομαι), παλιμπαυμνηδὸν ἐλαύνω. révirer de bord.

Πόδισμα, ναυτ. » 'Ανακοπὴ, ἀνάκρουσις, ἐπανάκρουσις. révirement de bord.

Ποδόγυρος. »Πεζὶς-ίδος (ἡ), κράσπεδον, περιπόδιον, ποδήρης πέζα ἢ ᾠὰ (ὅθεν καὶ ὁ σχολ. τοῦ 'Ομήρου Ἰλ. Α. στίχ. 538 : ἐξηγεῖ εὐστοχώτατα τὸ » Ἀργυρόπεζα, κόσμον περὶ τὰς ᾠὰς ἔχουσα).« bordure du bas d'une robe, garniture, θ. ||. φουςάνι μὲ ποδόγυρον. » Διάπεζος χιτών. robe garnie d'en bas.

Ποδότης (ὁ Ἰταλ. Πιλότος , ἀπὸ τοῦ) » Ποδηγέτης (κατὰ τὸν Παππαδόπουλον), πρῳρεὺς καὶ πρῳράτης, ναυστόλος, (ἀπὸ τὸν Εὐφορίωνα ἐν Χρηστομαθ. ὀνομάζεται) ναυηγός . pilote.

'Ποδόχι, ἴδε Καρτέρι καὶ §. 'Πολῆνι.

Πόθεν, ἐπ. (Τόπ. ἐρωτ.). »Πόθεν; ἀπ'οὐ ? ||. πόθεν εἶνε φανερόν; » Τῷ τοῦτο δῆλον (Δημοσθ.); «

'Ποθετὸν (ἐκ τοῦ) » 'Υπόθετον (βαλάνιον), βάλανος, πρόσθετον, πρόσθεμα, πεσσὸς (-τοῦ). suppositoire. ||. βάλλω 'ποθετόν. »Βαλανίζω. employer un suppositoire.

Ποιὸς, ἁ, ὁ ; (ἀντ. ἐρωτ.). »Τίς; ὅς τις; ποῖος; ὁποῖος; quel? qui? ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ὁπότερος ; ||. 'δὲν διέκριναν εὔκολα, ποῖοι ἐνικοῦσαν, καὶ ποῖοι ἐνικοῦνταν. » Οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο , ὁποῖοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο (Θουκ. Α').« ||. ποῖοι ᾧ ποῖοι; » Τίνες καὶ τίνες εἰσὶν οἱ πορευόμενοι ('Εξόδ. Ι', 8); « ||. 'δὲν ἠξεύρω ποίαν ὠφέλειαν ἠμποροῦν 'να προξενήσωσιν. » Οὐκ οἶδα ἥν τινα δύναιντο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν (Δ. Ἁλικ.). « ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να καταλάβω ποιὸς Διόνυσος εἶν' αὐτός.»Οὐκ ἔχω ξυμβαλεῖν ὅς τις δὴ οὗτος ὁ Διόνυσος (Ἀῤῥ.).« ||.'δὲν πρέπει 'να κυττάζῃς ποιὸς 'τὸ εἶπεν, ἀλλὰ ... »Οὐ τεῦτο σκεπτέον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ ... «. ||. 'σὰν ποιὸς ; » Ποῖός τις; ||. ποιὸν λέγεις; » Τὸν τίνα φῄς; ||. ποιὰ εἶν' ἡ καλλήτερη διοίκησις. » Τίς ἀρίστη τῶν πολιτειῶν. ||. ἀπὸ ποιὸν τόπον εἶνε; » Ποδαπὸς εἶῃ; ||. εἰς ποιὸ' μέρος τῆς γῆς; » Ποῖ γῆς; « ἴδε καὶ Τί. ||. ποιὸς ἀπ' τοὺς δύω , ἴδε Δυό. ||. εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; » Ποτέρωθι (ἐπὶ στάσ.), ποτέρωσε (ἐπὶ κιν.).

Ποκάρι (τὸ μαλλὶ ἑνὸς προβάτου χωρισμένον ἀπὸ τὴν προβηνὰ, ἐκ τοῦ) » Ποκάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πόκος. toison, θ.

Πολεμάρχος (εἰς τοὺς παλαιοὺς ὁ) » Πολέμαρχος (ἦτον συνώνυμον τοῦ » Στρατηγός. παρ' ἡμῖν λέγεται ὁ)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Φιλοπόλεμος, πολέμων μελητής. guerrier.

Πολεμίστρα (ἡ τρύπα τοῦ τειχοκάστρου, διὰ τῆς ὁποίας πολεμοῦν, τὸ Τουρκ. Μασγάλι). » Τοξότις (Πολύβ.). meurtrière, θ. barbacane, θ. embrasure, θ. canonnière, θ.

Πόλεμος. » Πόλεμος. guerre, θ. §. » Μάχη (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφέρεται Ἀμάχη). bataille, θ. §. Συμπλοκή, συμβολή. combat, action, θ. ‖. πόλεμος διὰ ξηρᾶς (ἢ εἰς τὴν στερεάν). » Πεζομαχία. ‖. πόλεμος διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ τὰ καράβια). » Ναυμαχία, θαλασσομαχία. combat naval. ‖. πόλεμος μὲ καβαλλαρίαν. » Ἱππομαχία. ‖. πόλεμος διὰ νυκτός. » Νυκτομαχία. ‖. πόλεμος μὲ τὸν ἴσκιον (δηλ. μὲ τίποτε). » Σκιαμαχία. ‖. ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. » Μάχιμος, πολεμικός, ἀρειμάνιος. belliqueux.

Πολεμότρυπα, ἴδε Πολεμίστρα.

Πολεμῶ, ρ. μετ. » Πολεμέω. faire la guerre. §. (διαφέρει τοῦ) » Μάχομαι. (Ὁ Ὅμηρος ὅμως [Ἰλ. Ω, 667] μετεχειρίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασίαν τὸ Πολεμῶ: » Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴ περ ἀνάγκη, « καθὼς 'τὸ μεταχειριζόμεθα ᾗ ἡμεῖς τὴν σήμερον.), διὰ μάχης ἔρχομαί τινι. combattre. ‖. πολεμῶ διὰ ξηρᾶς. » Πεζομαχέω. ‖. πολεμῶ διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ καράβια). » Ναυμαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ καβαλλαρίαν. » Ἱππομαχέω. ‖. πολεμῶ διὰ νυκτός. » Νυκτομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιόν μου (δηλ. μὲ κἀνένα). » Σκιαμαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ θηρίον. » Θηριομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν θεόν. » Θεομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον. » Πρὸς ὕπνον ἀπομάχομαι (ᾗ πλῆθος ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως). § συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Καταγίνομαι, Πασχίζω 'να κατορθώσω), ἴδε Προσπαθῶ.

'Πολῆνι (ὁ μικρὸς κάδος, εἰς τὸν ὁποῖον χύνεται ὁ μοῦστος ἀπὸ τὸν ληνόν). » Ὑπολήνιον, ὑπολῆνις. vaisseau (bassin) placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Πόλι' (ἀντὶ) » Πόλις-εως, ἴδε Πολιτεία. ‖. πόλι' κατ' ἐξοχὴν ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ Πολῖται οἱ Κωνσταντινοπολῖται, καθὼς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ πάλαι. » Φέρεται γὰρ ἱστορία, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Β. 367], πόλιν τὰς ἀρχὰς, αὐτὸ τοῦτο δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν). «

Πολιτεία. » Πόλις (προφ. κοιν. Πόλι'). ville, θ. ‖. μικρὴ πολιτεία. » Πόλισμα, πολίχνιον, πολισμάτιον, πολίχνη. petite ville.

Πολιτεύομαι (φέρομαι μὲ πολιτικὸν τρόπον πρός τινα, οἰκονομῶ τὴν κακίαν 'του), ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω. ménager. §. (ἐπὶ νομισμάτων) πόσῳ πολιτεύεται; ἴδε Περνῶ. §. (τριτοπροσώπως ἀντὶ Συνηθίζεται. » Τὸ καθθάδιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν συνήθως πολιτευομένων βλατίων, « Κουροπαλ. Δ, 20).

Πολίτης, ισσα. » Ἀστός. §. » Πολίτης' (τὴν σήμερον Πολῖται ὀνομάζονται ἰδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινοπολῖται). bourgeois, citadin, citoyen.

Πολιτικὴ (τὸ καλὸν ᾗ εὐγενικὸν φέρσιμον), ἴδε Εὐγένεια. §. (ὁ χαρακτὴρ τοῦ πολιτικοῦ). » Τὸ πολιτικόν. la politique.

Πολιτικὸς (ὁ περιποιητικὸς ᾗ εὐπροσήγορος), ἡ, ὁν. (» Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καὶ καλοῦσιν ἀρέσκους, « Ἀριστ. Ἠθ. Θ'), ἴδε Εὐγενικός. §. (ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ πράγματα). » Πολιτευόμενος. politique. ‖. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν. » Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συνέσ.). «

Πολίτικος, η, ον. » Ὁ ἐκ τῆς Πόλεως (δηλ. τῆς Κωνσταντινοπόλεως).

Πολιτικὸν (τό), ἴδε Πολιτική.

'Πολιφάδι (ἀντὶ Ἀπονιφάδι ἢ Ἀπολειφάδι, λέγεται τὸ μικρὸν ἀπομει-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νάρι τῆς πλάκας τοῦ σαπουνιοῦ).

Πολλὰ, ἐπ. » Λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα, συχνῶ, μακρῶ, κομιδῆ, ὡς, ὅτι, πολὺ, πολλὰ (Δημοσθ.), παρὰ πολὺ, ἐπιεικῶς, ἐκτόπως, παν καὶ παμ (ἐν συνθέσει), μάλα ᾧ μέγα (ποιητ.). très, trop, beaucoup, fort, bien, considérablement. ||. πολλὰ καλός. » Ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος. ||. πολλὰ κακός. »Κάκιστος, παγκάκιστος, παμπόνηρος, παγχάλεπος. ||. πολλὰ παλιός. » Παμπάλαιος. ||. πολλὰ εὔμορφος, πολλὰ ἀγαπημένος, πολλὰ λυπημένος, κτλ. » Περικαλλὴς, περιπόθητος, περίλυπος (καὶ πλῆθος ἄλλων ὑπερθετικῶν σχηματίζονται παρομοίως, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τὸ ἐδικόν μας Καταλυπημένος, Κατακόκκινος, κτλ.). ||. πολλὰ βρασμένος. »Δίεφθος (Ἱπποκρ.). ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ Τρὶς, καθὼς Τρισάθλιος, Τρισόλβιος, κτλ.). ||. παρὰ πολλὰ (προφ. κοιν. Πάρα πολλά). » Ἐς τὰ μάλιστα, πολύ. ||. παρὰ πολλὰ μακρυὰ (φρσ.), ἴδε Μακρυά.

Πολὺ, ἐπ., ἴδε Πολλά. ||. πολὺ 'που θὰ 'μπορέσεις 'να 'τὸ μάθῃς (φρσ. εἰρων. ἀντί: ποτὲ 'δὲν θὰ 'μπορέσεις 'νὰ 'τὸ μάθῃς)! »Ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν (Ἀριστοφ.) «. ||. πολὺ 'που 'τὸν μέλει (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, Καθόλου 'δὲν 'τὸν μέλει). »Ταχὺ γ' ἂν φροντίσειε (Δημοσθ.)«, ἴδε καὶ Ταχειά. »Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, ὅπως μὴ ἐξερημωθῇ ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου (Δημοσθ. Μακάρτ.) «!

Πολύγαλον, φ. »Πολύγαλον. herbe de lait, θ. laitier, polygale.

Πολυέλαιος, ἴδε Πολυκάνδηλον.

Πολυέξοδος, η, ον. » Πολυτελὴς, πολυδάπανος, δαπανηρός. somptueux, dispendieux.

Πολυκαιρία. » Πλῆθος χρόνου. long temps.

Πολυκαιρίζω, ῥ. ἀμ. » Χρονίζω, χρονίζομαι (»Τῶν ἀνθῶν τὰ εὔοσμα, χρονιζόμενα, ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀποπνοὴν, « Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). Πολυκαιρινὸς, ἡ, όν. »Χρόνιος. qui dure long temps.

Πολυκάνδηλον. »Πολύφωτος λυχνία, πολυφώτιον (Β.Ζ.). candelabre, lustre.

Πολύκομπον, φ. » Πολύγονον, πολυγόνατον. renouée, θ.

Πολυλογᾶς, οῦ, άδικον. » Ἀδόλεσχος, λάλος, βαττολόγος, Ἀράβιος αὐλητὴς (παροιμ.), Δωδωναῖον μαντεῖον (παροιμ.), λαλίστατος. babillard, grand parleur.

Πολυλογία. »Ἀδολεσχία, λαλιά, βαττολογία. babil, caquet.

Πολύλογος, η, ον, ἴδε Πολυλογᾶς.

Πολυλογῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀδολεσχέω, βαττολογέω. babiller, ἴδε ᾧ Φλυαρῶ.

Πολυμβριὰ (ἡ πολλαὶς βροχαὶς, λέξις διασωθεῖσα μεταξὺ τῶν χωρικῶν 'μας, ἐκ τοῦ) »Πολυομβρία. des pluies abondantes.

Πολύξευρος (προφ. κοιν. Πολύξερος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ), η, ον. »Πολύπειρος, πολυΐστωρ, πολυΐδμων. qui sait beaucoup de choces, qui a une longue expérience, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πολυπαθημένος, η, ον. » Πολυπαθὴς, πολύτλας. qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολὺς, ἡ, ύ. » Πολὺς, συχνὸς (»Συχνῷ ὕστερον χρόνῳ, « Πλάτ. Γοργ.). beaucoup, plusieurs, πληθ. ||. ἔγω πολὺν καιρὸν ὁποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδα, ἴδε Καιρός. ||. διότι ἡ πολλὴ ἐλευθερία, »Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία. ||. ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν. » Ὑπὸ πλήθους χαρᾶς. ||. πολλαὶς φοραὶς, ἐπ. »Πολλάκις, πλεονάκις. souvent, plus d'une fois. ||. αὐτὸν τὸν λόγον θὰ 'τὸν 'πῇ πολλαὶς φοραίς. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ (Δημοσθ.) «. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ, 'που ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. ||. ἀπὸ πολλῆς. » Ἐκ (»Πρὸ) πολλοῦ, πολὺς (μυρίος) χρόνος ἐξ οὗ, ἐκπαλαι, πρόπαλαι. depuis long temps, de longue main. ||. τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐὰν πάμπολυ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Βί πάνυ πολλοῦ (Πλάτ.)· »Τὸ μέγιστον· »Τὸ πλεῖστον (Γαλην.)· »Ἄκρον (» Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, « Πλάτ. Θεαιτ.). tout au plus. ||. εἰς σαράντα 'μέραις τὸ πολὺ-πολύ. » 'Εντεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. ||. 'τὸ ἔχω πολὺ πρᾶγμα. »Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. §. Πολὺς (μεταφ. ὁ Ἔνδοξος, Δυνατός, κτλ. 'Ενωμένον πάντοτε μὲ τὸ Μέγας). ||. ἦτον (ἔγινε) μέγας καὶ πολύς. »Οὕτω δ' ἴσχυσέτε, καὶ μέγας ἦν τότε ᾧ πολὺς (Ἀριστοφ. Ὄρν. 488.)«.

Πολυτεχνίτης. »Πολυτέχνης, πολύτεχνος. qui exerce (versé dans) plusieurs arts.

Πολύτιμος, η, ον. » Πολυτελὴς, πολλοῦ ἄξιος, πολλοῦ τινος ἄξιος, πολύτιμος, τίμιος, βαρύτιμος, πολυτίμητος, τιμαλφὴς, περισπούδαστος. precieux, de grand prix. ||. ἐκουβαλοῦσεν ἐκεῖ τὰ πλέον πολύτιμα πράγματά 'της, ἀσῆμι, μάλαμμα, σμαράγδια, κτλ. »'Ενεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον (Πλουτ. Ἀντών.)«.

Πολύτριχον, φ. »Ἀδίαντον, πολύτριχον, καλλίτριχον. adiante, capillaire, perce-mousses.

Πολυφαγία, »Ἀδηφαγία καὶ Ἀδηφαγία (ἴδε Φαγᾶς). voracité, θ. gloutonnerie. θ.

Πολύχρονος, η, ον. » Πολυετὴς, μακρόβιος. qui vit long temps.

Πομπὴ (ἐπὶ κακοῦ). » Αἰσχύνη, αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ), πομπεία (Δημοσθ., ἴδε τοὺς σχολιαστάς). honte, θ. ||. ταὶς 'δικαίς 'του ταὶς πομπαίς. » Τὰ προσόντα τούτῳ ὀνείδη (αἰσχρά).«

Πομπιάζω, ῥ. μετ. » Στηλιτεύω, πομπεύω, ἐκπομπεύω, θεατρίζω, ἐκθεατρίζω. vouer à l' (noter d') infamie, ἴδε καὶ 'Εντροπιάζω.

Πόμπιασμα, ἴδε 'Εντρόπιασμα.

Πονεμένος, η, ον (κυρ. μέρος σώματος). »Νοσοῦν, πεπονηκὸς, πεπονθός. (partie) affligée.

Πονηριά (ἡ ἕξις καὶ τὸ ἔργον τοῦ πονηροῦ, ἡ ἀλλ. Διαβολιά). » Πανουργία, δεινότης, τὸ κακόηθες, κακεντρέχεια, τὸ κακεντρεχὲς, τὸ πανοῦργον. malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. »Δόλος, τέχνασμα, πλοκὴ, μηχανορραφία, μηχανουργία. artifice, supercherie, θ. ruse, θ. manœuvre, θ.

Πονηρὸς (ἐπὶ κακοῦ), η, όν, »Πανοῦργος, κακοήθης, δεινὸς, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατεών, κακεντρεχὴς, ῥαδιουργός. astucieux; fourbe, rusé, malicieux, madré, matois. §. (ἐπὶ καλοῦ, ὁ ἄλλ. 'Ξυπνητὸς, καὶ χυδ. Μαρτζιόλος). »Κόβαλος. fripon, espiègle, ἴδε ᾧ Τριμμένος.

Πονοκέφαλος, πάθ., ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, ῥ. μετ. »Κταδολεσχέω, ὠτοκοπέω, διαθρυλλέω, ἀποκναίω, κόπτω. étourdir quelqun par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à quelqun, importuner. ||. 'τὸν πονοκεφαλοῦσε μὲ παράκαιρα 'ρωτήματα. »Κόπτων ἀκαίροις ἐρωτήσεσιν. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (τὸ ἄλλ. Σπάνω τὸ κεφάλι μου, ἴνα εὕρω, ἐξηγήσω τι). »Παρατείνομαι, ἐπιτρίβομαι. se creuser la tête.

Πονόμματος, πάθ., ἴδε 'Ματόπονος.

Πόνος. »'Οδύνη, ἄλγος (τὸ), ἀλγηδὼν, ἄλγημα. douleur, θ. mal.

§. (ἰδιαιτέρως ὁ τοῦ στομάχου), ἴδε Καρδιόπονος. ||. μήπως σ' ἔπιασε πόνος; » Ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληφε;« Ξνφ. §. (τῆς γέννας κυρ. εἰς τὸ πλθ. καθὼς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκδοχῆς ᾧ ὁ Ἀριστοτέλης: »Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἑβραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι, « Ἀρστ. Ζ. Ἱστ. Ζ'), ἴδε Κοιλοπόνημα.

Ποντικοκοίραδον, » Μυσκέλεδρον καὶ Μυσκέλεθρον ἢ (ὀρθότ.) Μυσπέλεθος, μυόχοδον. crotte de souris, θ.

Ποντικὸς, ζ. » Μῦς-υός (Σημ. 'Ο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μύας εἰς κατοικιδίους, ἀρουραίους καὶ Ποντικούς, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἡ συνήθεια ἐξέλαβεν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ). souris (ὁ μικρὸς), θ. rat (ὁ μεγάλος). ||. ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τρύπα' 'δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε ᾠ κολοκύθα (παρ. τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): » Μῦς, εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν, κολοκύνταν ἔφερεν. (ἀναλ. δὲ ᾠ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Ὅς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει· (καὶ μὲ τὸ) »Αὑτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις (Σουίδ.)«. §. μέρος τοῦ σώματος). »Μῦς, μυὸν (»Τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ Ποντικὸς, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει Ποντικοί. Τὸ δὴ Ποντικοὺς τοὺς μυῶνας εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταβαλεῖν τὴν λέξιν ἐκείνην μεταλήψει ἔοικε τῷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυῶνες μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί, » Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 189, καὶ Π, 315), Παρβλ. Γάϊδαρος.

Ποντικοφαγωμένος, η, ον. » Μυόβρωτος, μυότρωκτος. rongé par les rats (souris).

Ποντικοφάρμακον, ὀρ. »Μυοκτόνον (ἐπιθετικῶς διὰ τὴν χρῆσιν 'του ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης τὸ Ἀκόνιτον, ἴδε Ψιάκι,). mort aux rats, ἴδε ᾠ Ζερνίκι.

Ποντικοφωλιά. »Μυωπία, μυωξία. nid à rat.

Πονῶ, ῥ. αὐτοπ. »Ἀλγέω, ὀδυνάομαι, πονέω (»Ἐκ κατάῤῥου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον, « Ἱπποκρ· » Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, πόσον, δοκεῖς, πονοῦντιν, Ἔρως, οὓς αὐτὸς βάλλεις;« Ἀνακρ. M'). souffrir, sentir de la douleur. ||. μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου (ἢ ὀρθότερον) μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, (καὶ ἁπλῶς) πονεῖ τὸ κεφάλι μου, »Ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. la tête me fait mal, j'ai mal à la tête. ||. ὅσων πονεῖ τ' ὀδόντι ἢ τὸ δάκτυλον. » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες ἢ δάκτυλον (Πλούτ. π. τ. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ κτλ.). ||. ἐπόνεσεν ἡ ψυχή μου. »Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· »Πέπονθα τὴν ψυχήν· »Διίκετό μου τὴν καρδίαν· »Περιεπάθησα· »Περιπαθὴς ἐγενόμην. mon cœur en fut percé, j'en ai le cœur navré.

Πορδαλᾶς, οῦ, ἀδικον. » Πόρδων (Ἀῤῥ. 'Επικτ.), πορδαλέος (Λουκ. Λεξιφ.). vesseux.

Πορδή. » Πορδὴ, βδόλος, φύσσα. pet, vent, vesse, θ.

Πορδομανίταρον (εἶδος μανιταριοῦ), φ. »Λυκοπέρδιον ἢ Λυκοπέρσιον. vesse de loup, θ.

Πορεύομαι (τὸ ἄλλ. Περνῶ, Ζῶ), Μ. (θὰ) πορευθῶ (ἀόρ. Πορεύθηκα). ῥ. ἀποθ. » Διαγίνομαι. vivre, passer, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πόρευσις (προφ. κοιν. Πόρεψι'), ἴδε Χρεία.

Πόρτα (Ἰταλ.), ἴδε Θύρα.

Πορτάρης. »Θυρωρὸς, πυλωρὸς, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας. portier.

Πορτί } . » Πυλὼν, θύριον, παΠορτίτσα } ραθύριον. petite porte, θ.

Πορφύνα (ἀντὶ) » Πορφύρα (εἶδος κοχλιοῦ θαλασσ.), pourpre, espèce de coquillage.

Πόσον, ἐπ. » 'Ως, ὅσον. que! combien! ||. πόσον δύσκολα! »Πῶς δυσκόλως! ||. πόσον μεγάλος (ὑψηλός). » Ηλίκος, ἡλίκος; combien grand. ||. πόσον μεγάλον καὶ δύσκολον πρᾶγμα! »'Ως μὲν μέγα, ὡς δὲ δεινὸν καὶ δυσχερὲς ἔργον! « ||. γνωρίζω πόσον μεγάλην δουλειὰν καταπιάνομαι· πλήν. » Οὐκ ἀγνοῶ ὅσον τὸ μέγεθος ἔργου ἐνίσταμαι. je n' ignore pas quel grand ouvrage j'entreprends.

Πόσος; η; ον; ἀντων. (ἐρωτ.). »Πόσος; ὅσος; ὁπόσος; combien? ||. πόσαις φοραῖς; »Ποσάκις; combien de fois? ||. πόσων λογιῶν, ἴδε Λογῆς. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; » Πόστην τοῦ μηνὸς ἄγομεν; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ.); (καὶ Ποιητικ.)« 'Οποσταίη μηνὸς περιτέλ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λεται ἠὼς, « Ἀρ. (Διοστημ. 7). le quantième du mois avons-nous? quel quantième ? ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἦλθες; » Ποσταῖος πάρει; en combien de jours. ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἆρά γε 'μπορῶ 'να φθάσω ἐκεῖ; » Ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην (Ξενοφ.); ||. 'τὸν ἐρώτησε πόσο' ἔχει; Ἤρετο ὁπόσου. il lui demanda quel en était le prix (combien cela coûtait)? ||. πόσο' 'τὸ δίνεις αὐτό; »Πόσου τοῦτο; ||. πόσον ἔχουν τὰ σταφύλια; »Πόσου αἱ σταφυλαί; pour combien les raisins? ||. πόσο 'τ' ἀγοράζεις; »Ὁπόσου ἂν πρίαιο; ||. πόσα ἔδιδεν ἆρά γε ὁ καθένας σας διὰ 'νά..; »Ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτο ὑμῶν; à quel prix mettez-vouz? ||. πόσου (πουληέται) τὸ τυρὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν; »Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;« (Ἀριστοφ.). ||. (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ γενικὴν, π. χ. Τὸ μέλι πέντε δραχμαὶς ἡ κοτύλη. » Τοῦ μέλιτος ἡ κοτύλη πέντε δραγμῶν, κτλ.). ||. πόσα 'παίρνει τὸν μῆνα ὁ διδάσκαλος; »Πόσου διδάσκει; combien prend-il pour les leçons qu' il donne? ||. πόσα ποδάρια εἶν' ὁ ἴσκιος τοῦ ὡρολογιοῦ (τί ὥρα εἶνε δηλ.; ἴδε Ὥρα); »Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; §. ἀντων. θαυμ. »Ὅσος! πηλίκος! ἡλίκος! quel grand! ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατήντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἵ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! il a poussé l' insolence si loin! ||. ὤ! πόσαις ζαρωματιαῖς ἔχει! » Ὦ τῶν ῥυτίδων! ὅσας ἔχει! oh! combien elle a des rides. ||. πόσα καὶ πόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, ἀναρίθμητα); » Ὅσα, πόσα! κτλ.

Ποταμάκι »Ῥύαξ, ῥάκιον, ποτάμιον, ῥεῖθρον, ὀλκὸς ὕδατος. ruisseau.

Ποταμήσιος (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), α, ον. » Ποτάμιος. de rivière.

Ποτάμι (καλὸν ἦτον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τοὺς μικροτέρους καὶ μὴ πλευστοὺς ποταμοὺς, καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουν διαφορετικὰς λέξεις). »Ποταμός. rivière, θ.

Ποταμιὰ (ἡ). » Ποταμία (»Ὁ ποταμὸς διὰ στενῆς ποταμιᾶς εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐκπίπτει«, Στράβ. Β', 11).

Παταμίδα, π. »Ὑπολαΐς. fauvette, θ. ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ποταμὸς (κυρ. ὁ μεγάλος ᾗ πλευσὸς, ἴδε ἀνωτέρω). »Ποταμός. fleuve.

Ποταμόσκυλον (ὁμοιάζει τὸν Κάστορα, καὶ λέγεται καταχρ. Σκυλοπόταμον), ζ. »Λάταξ (Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Η', 5), ἴδε Βύδρα.

Ποταπὸς, ἡ, όν. »Εὐτελὴς, οὐτιδανὸς κτλ., ἴδε Τιποτένιος.

Πότε; ἐπ. (ἐρωτ.) »Πότε; πηνίκα (κυρ σημαίνει εἰς ποίαν ὥραν;); quand? §. (χρον. καταχρ. ἀντὶ τοῦ) »Ποτέ. ||. πότε χαρούμενος καὶ πότε λυπημένος. » Τοτὲ μὲν (» Νῦν μὲν, »Ἄρτι μὲν, » Ὁτὲ μὲν, »Ὅπου μὲν, »Τὰ μὲν, »Ἄλλοτε μὲν) γεγηθὼς, τοτὲ δ' (»Νῦν δ', »Ἄρτι δ', »Ὁτὲ δ', » Ὅπου δ', » Τὰ δ', Ἄλλοτε δ') ἀθυμῶν. tantôt gai, tantôt triste. ||. πότε πολεμοῦμεν καὶ πότε ξεκουραζόμεθα. » Τὰ μέντι μαχομενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι (Ξενοφ. Ἀναβ.).« ||. πότε καὶ πότε (καὶ χωρὶς τοῦ καὶ) πότε-πότε (φρσ.). » Ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε (»Διὰ τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε δὐνωνται τὰ πρὸς τῇ κνήμῃ, Ἱπποκρ. περὶ ἀγμῶν)«, ἴδε καὶ Φορὰ, καὶ Κάποτε.

Ποτὲ, ἐπ. (χρον.). Οὐδέποτε, οὐκ ἔστιν ὅτε, οὐκ ἔσθ' ὅτε, μηδέποτε, μηδεπώποτε. jamais. ||. ποτέ μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'τους, κτλ.). de ma vie.

Ποτῆρι. » Ἔκπωμα, κύλιξ (ἡ), ποτήριον, σκύφος, φιάλη (κυρ. τὸ Τουρκ. Τάσι), κύπελον καὶ δέπας (ποιητ.). verre, coupe, θ. ||. ποτῆρι ξεχειλισμένον, ἴδε Χεῖλι. ||. σηκόνω ποτῆρι (εἰς τὸ τραπέζι, ἵνα πίω εἰς ὑγείαν τινὸς), (φρσ.), ἴδε Ὑγεία.

Ποτηροπλύτης (διὰ τὴν χρῆσίν 'του), φ. ἴδε Ἀνεμόχορτον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ποτίζω (φυτὰ), ῥ. μετ. »Ἀρδω ᾠ Ἀρδεύω, ὑδρεύω (Θεοφρ.), ποτίζω. arroser. §. (ζῶα) » Ποτίζω. abreuver, faire (mener) boire. §. (ἄνθρωπον) »Ποτίζω, πιπίσκω. donner à boire, faire prendre. §. ἴδε Μουσκεύω.

Πότισμα. »Ἀρδεία, ἄρδευσις, ποτισμὸς, πότισις. arrosement ; irrigation, θ.

Ποτιστικὸν (χωράφι, φυτὸν, κτλ. ἀπεναντίας τῷ Ξερικόν). » Ὑδρευόμενον, ἔνυδρον καὶ ἔνυγρον. arrosé.

Ποτίστρα (ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα). Ποτίστρα, ἀρδάνιον. abreuvoir. §. (τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζουν τὰ φυτά). »Ὑδροῤῥόη, ὑδροχόη, ἄμη, ἀρδάνιον. arrosoir

Ποῦ ; ἐπ. τοπ. (ἐρωτ.). » Ποῦ (ἐπὶ στάσεως) ; »πῇ (ποιητ. καὶ) ποῖ (ἐπὶ κινήσεως) ; οἵ ; οὗ ; où? où est-ce que ? ||. ᾠ ἀνίσως ἐρωτήσῃ ποῦ εἶμαι. » "Ην δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί. ||. 'Δὲν ἠξευραν ποῦ 'να ἀράξουν. »Ἀγνοοῦντες οἵ κατασχήσουσι. ne sachant pas où il aborderaient. || . ἴσως καταλάβῃς ποῦ εὑρίσκεσαι. » 'Εὰν πως αἴσθῃ οὗ εἶ (Πλάτ. Ἀλκ.). ||. ἀπὸ ποῦ (ποίαν πατρίδα δηλ., ποῖον τόπον) εἶνε ; » Ποδαπός ; || . ἀπὸ ποῦ ; ἴδε Πόθεν. ||. ποῦ πᾷς, (ἢ) διὰ ποῦ ; » Ποῖ δὴ σύ ; || . ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ ; »Ποῖ δὴ καὶ πόθεν (Πλάτ.) ;« ||. ἀπὸ ποῦ καὶ 'ως ποῦ ; »Πῶς γὰρ καὶ πόθεν ; » 'Εκ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως (Δημοσθ. Στεφ.) ; ||. 'δὲν 'ξεύρουν, οὔτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουν, οὔτε ποῦ 'να παύσουν. »Οὔθ' ὅθεν ἀρκτέον, οὔθ' ὅπῃ παυστέον εἰδότες (Πλούτ. π. παίδ. ἀγ.). §. ποῦ καὶ ποῦ. »Σπανίως. rarement, ἴδε καὶ Ἀρηά. §. (καταχρ.) ποῦ τὸ ἠξεύρεις ; (ἀντὶ Πόθεν ;). » Πόθεν οἶδας ; »Τί εἶδας (Γρφ.) ;«

Πουγγὶ (ἀναφέρεται ἡ λέξις, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς σύνθετον Σελλοπούγγιον, εἰς τὰ Τακτικά. 'Ο Δεκάγγ. καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ὑποχὴ, καθὼς καὶ τὸ Λόγγος ἐκ τοῦ Λόχος. » Ἀνοίγω τὸ Περσίκιν μου, γυρέβω τὸ πουγγίν μου, » Διὰ στάμενα τὸ ψηλαφῶ, καὶ αὐτὸ γέμει χαρτία, »Πτωχοπρ. Α', 103, 104), ἴδε Σακκοῦλα.

Πουκαμίσα, ἴδε Μισοφούστανον.

Πουκαμισάκι. »Ἀμπεχόνιον. chemisette, θ.

Πουκάμισον, ἴδε 'Υποκάμισον.

Πουθενὰ, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Πούπετα.

Πουλάδα (ἀπὸ τοῦ) Φωλὰς (ὄρνις, ἴδε Κλῶσσα). »Νοσσὰς ὄρνις, ὀρταλὶς, νόσσας (σώζεται, λέγουν, ἡ λέξις εἰς τὴν Χαλδίαν). poulette, θ. poularde, θ.

Πουλάκι. »'Ορνίθιον, νεόσσι(ττι)ον. petit poussin.

Πουλαράκι. » Πωλίον, πωλάριον. petit poulain, petite pouline, (ὑποκορ. τοῦ-

Πουλάρι (τὸ μικρὸν τοῦ ἀλόγου, κτλ.), (ἐκ τοῦ) »Πωλάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πῶλος (ὁ ᾠ ἡ). poulain (le), pouline (la).

Πούλεια (ἡ ἄλ. Κλῶσσα καὶ Ἀλέτρι), ἀστερ. ('Ο Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὠνομάζετο κοινῶς 'Εξάστερον, διότι, κατὰ τὸν Ἄρατον, »'Επτὰ δ' ἐκεῖναι [αἱ Πληϊάδες] ἐπιῤῥήδην καλέονται, ἓξ οἷαί περ ἐοῦσαι«. 'Ημεῖς ὀνομάζομεν 'Εξάστερον οὐρανὸν τὸν αἰθριον, καὶ 'Ξαστεριὰν τὴν αἰθρίαν. 'Εκ τοῦ) » Πλειὰς καὶ Πελειάς. poussinière, θ. pleiades, θ. πληθ.

Πούλημα) . »Πράσις, πώλησις.

Πούλησις) vente, θ. débit.

Πουλητής. »Πρατὴρ, πράτης. vendeur.

Πουλὶ (κάθε ζῶον πτερωτόν. 'Ο Εὐστάθιος ἰλ. 1, 126, 'τὸ γράφει Πωλίον, ἑρμηνεύων δι' αὐτοῦ τὸ Λατινικὸν Pulli. 'Ο δὲ 'Ετυμολ. ἔγει: » Πωλία τὰ στρουθία «). » Πτηνὸν, πετεινὸν, ὄρνις (ὁ καὶ ἡ). oiseau. ||. ὅσα πουλιὰ πετοῦν ὅλα 'δὲν τρώγονται,« Παροιμ. (ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι, « ἴδε καὶ Μαχαῖρι. §. (ἰδιαιτ. τὸ νεο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γέννητον) »Νεοσσὸς(-ττός). petit d' oiseau. § . (ἰδιαιτ. τῆς ὄρνιθας), ἴδε Ὀρνιθοπούλι. ‖. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. παροιμ.), ἴδε Γάλα.

Πουλῶ, ῥ. μετ. »Πιπράσκω, πωλέω, ἀποδίδομαι(-ωμι), ἀπεμπωλέω. vendre, débiter. ‖. 'να πουλήσῃς καὶ τὰ ῥοῦχά σου. » Ἀποδόμενος καὶ τὰ σαυτοῦ ἱμάτια (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ') «. ‖. πόσου πουληέται τὸ σιτάρι; » Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; « (Ἀριστοφ.). ‖. 'τὸν πουλεῖ ὅσα εὕροι, ἴδε Εὑρίσκω.

Ποῦμα (ἐκ τοῦ) »Πῶμα, ἴδε Στούπωμα.

Πουμόνω, ῥ. μετ., ἴδε Στουππόνω.

Πούπετα (κταχρ. ἀντὶ Πούποτε), ἐπίρ.(τοπ.). »Οὐ(»Μη)δαμοῦ, οὐ(μη)δαμόσε, οὐ(μη)δαμόθι, οὐκ ἔστιν ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπου. nulle part. ‖. ἀπὸ πούπετα. »[Οὐ(»Μη)δαμόθεν. ‖. πούποτε ἀλλοῦ, παρά. » Ἄλλοσε οὐδαμόσε, εἰ μή. « §. (ἀορστ.), ἴδε Κἄπου. ‖. εἴδες πούπετα; »'Εσθ' ὅπη (»'Εστιν ὅπου) ἑώρακας; est-ce que vous avez vu quelque part?

Πουπουλένιος, α, ον. » Πτιλωτὸς (Πολυδ.). de duvet.

Πούπουλον. » Πτίλον, χνόος καὶ (κρσ.) χνοῦς, τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων (Κλημ. Ἀλεξ.). duvet.

Πουρὶ (εἶδος πέτρας). » Πῶρος (ὁ). tuf.

Πουρνήσιος, α, ον. » Πρωϊνὸς, πρώϊος, ἑωθινός. matinal, du matin.

Πουρνιάτικος, η, ον, ἴδε Πουρνήσιος. ‖. πουρνιάτικον (φαγεῖ', Τουρκ. Καφεαλτί), ἴδε Πρόγεμμα.

Πουρνό. »Πρωΐ καὶ (Ἀττικ.) πρῷ, πρωΐα, τὸ ἑωθινόν. matin, la matinée. ‖. πλειὸ πουρνό. »Πρωϊαίτερον. de plus grand matin. ‖. πολλὰ πουρνό. »Πρωϊαίτατα (καὶ Ἀττικώτ.) πρωαίτατα. de grand (de bon) matin. ‖. σηκόνομαι πουρνό. »Πρώϊος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis matinal (matineux). ‖. γύρισε τὸ πουρνό. »Πρώϊος δ' ἐπανάγων. ‖. ἀπὸ τὸ πουρνὸ δὲς le matin. ‖. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τὸ βράδυ. »'Εωθεν ἐς ἑσπέραν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)· »Ἀφ. ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου (Αἰσχ.)« . ‖. πουρνὸ πουρνό. » Πρωὶ πρωὶ (Γραφ. » Καὶ θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρωὶ-πρωὶ, Ἔξοδ. Α').

Πουτάνα. » Πόρνη, ἑταίρα, μαγλὰς (μάγλος) γυνὴ, ἑταιροῦσα. catin, prostituée, θ. courtisane, θ. fille de joie (καὶ ἁπλῶς, διὰ τὸ εὐφημότερον) fille, femme perdue (publique), putaine, gouin, θ. garce, θ.

Πουταναρειόν. »Χαμαιτυπεῖον, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, πορνεῖον, οἴκημα, παιδισκεῖον. lieu infâme ou de débauche, bordel, boucan, garouge.

Πουτανήστικος, η, ον. »Πορνικὸς, ἑταιρικὸς, ἀκόλαζος, ἀσελγής. lascif, lubrique, putassier, luxurieux.

Πουτανιάρης, α, ικον. » Πόρνος, ἀκόλαστος, ἀσελγὴς, πορνοκόπος, πορνομανὴς, θηλυμανής. lascif, incontinent, luxurieux, paillard, ribaud.

'Πόχη (τὸ Τουρκ. Ταλιάνι, ἐκ τοῦ) » Ὑποχὴ (κυρ. τὸ δίκτυον. « Ὑπογαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, »Ὀππ. Ἁλ. Γ', 81). » Θυννοσκοπεῖον. madrague; talian; (περίεργος ἢ σύμπτωσις καὶ μὲ τὸ Γαλλ.) poche, θ. ('Ο Χωνειάτης [ἐν Βαλδουίνῳ 6] 'τὸ παραφράζει: »Τῶν ξυλίνων ἄνωθεν πύργων ἱστοὶ κατεπάγησαν.. ἐνιαχοῦ δ' ἐπ' αὐτῶν προυφαίνοντο τεκτονικὰ πολεμιστῶν ἀνδρῶν ἀναπαύματα, ὁποῖα εἰσανίασιν οἱ ἐπὶ τῶν ἱκρίων τὸν βοθὸν διορῶντες καὶ τὰ ἔθνη τῶν νεπόδων ἐπισκοπεύοντες,«).

Πρᾶγμα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πρᾶμα). »'Εργον, χρῆμα, πρᾶγμα, πρᾶξις. chose, θ. fait. ‖. τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ, τὸ ἐδικόν σου; τί πρᾶγμα (εἶνε) μὲ ἐσένα; »Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα « ; (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.). ‖. μεγάλον (φοβερὸν, πολὺ) πρᾶγμα. »Μέγα (»Ἀφόρητόν, « Δεινόν, »Πολύ) τι χρῆμα. ‖. πολὺ πρᾶγ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μα αὐτὸς ὁ Λάκριτος (φρσ.). »Οὗτος! Λάκριτος μέγα πρᾶγμα (Δημοσθ.)«. ||. 'ξεύρεις δὰ, μεγάλο πρᾶγμα! ἴδε Δουλειά. §. πρᾶγμα (ἡ πραγματεία), ἴδε Πραγμάτεια. §. πράγματα (τὰ Τουρκ. Καλαμπαλήκια). »Σκεύη, κτήματα, ἔπιπλα, ἀπάρτια. meubles, effets, bagages, ἴδε καὶ 'Νοικοκεριόν. ||. (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἴδιωμα πολλάκις ἐννοεῖται ἔξωθεν), τὰ πράγματά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'των, κτλ.). »Τὰ ἐμαυτοῦ (σαυτοῦ, κτλ.). ||. ἔχει τὴν ἄδειαν 'να 'πάρῃ τὰ πράγματά 'του καὶ 'να 'πάγῃ ὅπου θέλει. »'Εξεῖναι, λαβόντα τὰ αὐτοῦ, ἀπιέναι ὅποι ἂν βούληται,«. Πλάτ. §. πράγματα (τὰ πολιτικά). ἐμβῆκε 'ς τὰ πράγματα, ἴδε 'Εμβαίνω.

Πραγμάτεια (τὸ ἔργον τοῦ πραγματευτοῦ). »'Εμπορία(εία), ἐργασία, ἐμπόριον. commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις). »'Εμπορεύματα, χρῆμα, ἀγόρασμα, ἐμπόλημα, ἀγώγιμον, ἐμπολή. »Γέλγῃ, γέλγος (τὸ), ῥῶπος (ἡ Πακοτίλια ἡ ὁ Γκρουπος). marchandise, θ. mercerie, θ. ||. παράγγειλε τοὺς πραγματευτὰς 'να φορτώσουν εἰς τὰ καράβια ταῖς πραγμάτειαίς 'των καὶ 'να ἀναχωρήσουν. »Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν.«

Πραγματεύομαι, ῥ. ἀποθ. »'Εμπορεύομαι. commercer, trafiquer, négocier, faire le commerce.

Πραγματευτάδικος, η, ον. »'Εμπορικὸς, ἐμπορευτικός. commercial.

Πραγματευτὴς (ὠνομάζετο κυρίως ὁ τοκιστής.) »Ἔμπορος (κυρ. ὁ μεταφέρων πραγματείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον). négociant, marchand, commerçant, rtafiquant. »Γελγοπώλης καὶ ῥωποκάπηλος (κυρ. ὅποιος πουλεῖ ταῖς λεγόμεναις πραγματειαίς Βενέτικαις). mercier.

Πραγμένος, η, ον. } Ἔμπειρος,
Πρακτικὸς, ἡ, ὁν. } πολύπειρος, τρίβων πραγμάτων, ἐμπειροπράγμων (Σουίδ.), δεξιὸς, πολυγνώμων. expérimenté, expert, fait au commerce du monde, rompu au travail, qui a de l'acquis, qui est de mise. ||. πραγμένος εἰς τὸν πόλεμον. »'Εμπειροπόλεμος. habile (versé) dans l'art militaire.

Πράζω, ῥ. ἀμ. »Πεῖραν κτάομαι, τρίβων γίγνομαι. se faire (dans le commerce du monde).

Πρᾶξις, »Πεῖρα, ἐμπειρία, πολυπειρία. expérience, θ.

Πρασινάδα. »Χλόη (ἀπαράλλακτα 'τὴν ὀνομάζουν 'ως τὴν σήμερον οἱ χωρικοί μας). verdure, θ.

Πρασινίζω, ῥ. ἀμ. »Χλοάζω. §. χλοηφορέω. verdir. §. verdoyer.

Πράσινος, η, ον. »Χλωρὸς (ἐκ τοῦ) χλοερὸς, χλοώδης, χλοηφορῶν, πράσινος καὶ πράσιος. verd, verdoyant.

Πρασινωπὸς, ἡ, όν. Χλοάζων, ὑπόχλωρος. verdâtre.

Πράσον, φ. »Πράσον (τὸ κεφαλωτόν). poireau, porreau.

Πρασουλίδα(-ήθρα), φ. »Γήθειον καὶ Γήτειον, γηθυλλίς. ciboulette, θ.

Πρέπει, ῥ. ἀπρ. »Δεῖ, χρὴ, προσήκει, εἰκὸς (χρεών) ἐστι. il doit, il faut, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει. ||. (εἰς τὸ ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ἐκφράζεται διὰ τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιῤῥημάτων ἢ μᾶλλον ὀνομάτων), πρέπει 'να περιπατήσω. »Βαδιστέα ἡ Βαδιστέον. ||. πρέπει 'να περιπατήσωμεν. »Βαδιστέον ἐστὶν ἡμῖν. ||. ὁ φιλόσοφος 'δὲν πρέπει μὲν 'να πολεμῇ, πρέπει ὅμως 'νὰ ἐπιστατῇ καὶ εἰς πολέμους καὶ εἰς στρατόπεδα. »Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπιστατέον δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις, « Ψελλ. ||. πρέπει 'να ἠξεύρωμεν. «Ἰστέον. savoir, à savoir. ||. πρέπει 'να πίῃς μαζῇ καὶ ὅλον τὸ καταπάτι. »Συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, « Ἀριστοφ. ||. πρέπει 'να ἦλθεν 'ως τῶρα. » Εἰκὸς (ἐστιν) ἀφικέσθαι αὐτὸν ἐς δεῦρο. ||

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

doit. ||. τί ἔπρεπε 'να 'τὴν συμβουλεύσω 'να κάμῃ; »Τί ἔμελλον συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖνι; que devais-je lui conseiller de faire? ||. τὸν δὲ υἱόν του, λέγει, 'τὸν εἶδες τί εὔμορφος εἶνε; Καὶ πῶς; 'δὲν ἔπρεπε ('να τὸν ἰδῶ δηλ.); »Τὸν δ' υἱόν, ἔφη, ἐώρακας αὐτοῦ ὡς καλός ἐστι; Τί δ' οὐ μέλλω; (ἢ) πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον; ||. πρέπει 'να 'πάρῃς ὀπίσω τ' ἄσπρα σου. »Ἀπολαβεῖν τ' ἀργύριον δίκαιος εἶ (Ἀριστοφ.),« ἴδε ᾧ Δίκαιον.

Πρήξιμον. »Οἴδημα, ὄγκωμα, ὄγκωσις, φῦμα, πρῆσμα (Ἱπποκρ.), ἔπαρμα, ἐπανάστασις, φύγεθλον καὶ βουβὼν (Γαλλ. bubon, ἰδιαιτ. τοῦ μεριοῦ). tumeur, θ. enflure, θ. bouffissure, θ. grosseur, θ. œdème, ἴδε καὶ Φούσκωμα. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. » Βουβὼν αὐτῷ ἐπήρθη (Προκόπ. Ἱστορ.)«

Πρησκοκοίλης. » 'Εξωδηκὼς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κοιλαράς.

Πρήσκω, ῥ. μετ. »'Ογκόω, ἐπαίρω, πρήθω καὶ πίμπρημι (»'Εν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον,« Ἰλ. Α', 482). bouffir. ||. πρήσκομαι, ῥ. αὐτοπ. »'Ογκοῦμαι, οἰδαίνω, οἰδάω-έω, ἀνοιδέω (»'Ο δὲ τράχηλος αὐτῶν καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει«, Αἰσχ. 'Επιστ.), αἴρομαι, φυσάομαι, πρήθομαι (»"Ην πρησθῶσιν αἱ μῆτραι«, Ἱπποκρ. Γυναικ. » 'Εὰν πρὶν ἢ πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα«, Αἰλ. Ζ. Ἱσορ. »Καὶ πρησθήσεται τὴν κοιλίαν αὐτῆς«, Γραφ. Ἀριθμ.), πίμπραμαι, διαπίμπραμαι (» Πᾶσα δέ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὑπόθ' ὕδρωψ, κτλ.,« Νικανδρ. Ἀλεξιφ. 345). bouffir, se gonfler, ἴδε καὶ Φουσκόνω. ||. πρήσκονται τὰ πόδια 'των. » Τοὺς πόδας οἰδοῦσιν, « Ἀριστ.

Πρησμένος (ἴδε τὸ 'Ρῆμα), η, ον. » 'Εξωδηκὼς, πεπρησμένος (Γραφ. «Καὶ τὴν κοιλίαν σου πεπρησμένην,« Ἀριθ.). bouffi, gonflé, ἴδε καὶ Φουσκωμένος. ||. πρησμένα 'μάτια. »Κυλοιδιῶντα (βλέφαρα, ὄμματα). (des yeux) chargés, gros, bouffis, gonflés.

Πρητσίλα (κυρ. ἡ βρῶμα τῶν τράγων, ἐκ τοῦ »Πρητὴν καὶ Πρητίας, ὁ ἐνιαύσιος ἀμνὸς « ἢ τοῦ » Προτήνιος τράγος, « ὁ παρῆλιξ). »Κινάβρα, γράσος. odeur de boue.

Πριέλι, ἐργ. »Διαβήτης, περίγραμμα. compas.

Πρὶν, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτήτερα καὶ Προτοῦ.

Πριναράκι »Πρινίδιον. petit chêne verd.

Πριναρήσιος, α, ον. »Πρίνινος.

Πρινάρι, δ. » Πρῖνος (ἡ), κόκκος (διότι 'βγάζει τὸ πρινοκόκκι). chêne verd, yeuse, θ.

Πρινοκόκκι, βαφ. »Κόκκος (ἡ βαφικὴ) (Διοσκορ.), κόκκος (ὁ φοινικοῦς) (Θεόφρ.), ὖς καὶ ὕσγη (τοῦ Παυσανίου, ὁ ὁποῖος λέγει τὴν λέξιν Γαλατικὴν, καὶ ὁ Γάλλος μεταφραστής 'του 'τὴν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ houx), graine d'écarlate, Kermès du petit chêne (ou chêne vert), cochenille ou Kermès de Provence, vermillon, coccus.

Πρίξιμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πρήξιμον, κτλ.

Πριονάκι. »Πριόνιον. petite scie.

Πριόνι, ἐργ. » Πρίων-ονος (ὁ). scie, θ.

Πριονίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Πρίσμα, ἀπόπρισμα. sciure, θ.

Πριονίζω, ῥ. μετ. »Πρίζω ᾧ Πρίω. scier.

Πριόνισμα. »Πρίσις, πρισμός. sciage.

Πριονιστὸς, ἡ, όν. »Πριστός. scié.

Πρίσκω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πρήσκω, κτλ.

Πριτσίλα, ἴδε Πρητσίλα.

Πριχοῦ, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτοῦ.

Προαίρεσις. » Προαίρεσις. bonne volonté (disposition).

Προβαίνω (ἐβγαίνω ἔξω ἢ προχωρῶ), Μ. (θὰ) προβῶ, ῥ. αὐτοπ. »Προβαίνω (Χρυσόστ.), προέρχομαι. sortir, ἴδε καὶ-

Προβάλλω (πρόβλημα), (ἴδε τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Προτείνω, προβάλλω(-ομαι), προτίθημι(-μαι), εἰσηγέομαι, εἰσφέρω (γνώμην, νόμον, κτλ.), προίσχομαι. proposer, mettre en question. §. (ἐβγάλω κυρ. τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον ἵνα ἰδῶ), ῥ. ἀμ. »Προκύπτω, παρακύπτω, προέχω. (»Τῇ κεφαλῇ προσχών,« Ξενοφ. Κυρουπ.), διακύπτω (»Διὰ τῆς γοργύρης διακύψας,« Ἡρ.). avancer la tête (de la fenêtre pour voir).

Προβατήσιος, α, ον. »Προβάτειος. de brebis.

Προβατίνα. »Ἀμνὰς καὶ (Ποιητ.) ἀμνίς. brebis, θ.

Πρόβατον, ζ. »Οἶς-οἰὸς καὶ Ὄϊς -ὄϊος, πρόβατον, μῆλον (ποιητ.). mouton (κυρ. τὸ 'μνουχισμένον).

Προβειά. »Μηλωτὴ, κώδιον, κῶας (τὸ), νάκος (τὸ), καὶ νάκη (ἡ), δέρας (τὸ). peau de brebis, θ.

Πρόβειος, α, ον, ἴδε Προβατήσιος.

Πρόβλημα, »Ζήτημα, πρόβλημα, πρότασις. question, θ. proposition, θ.

Προβοσκίδα (ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος). »Προβοσκὶς, προνομαία, χείρ. trompe, θ.

Πρόγεμμα (τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, τὸ Τουρκ. Καφεαλτὶ, Ἰταλ. Κολατσιόνε. Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἀθηναίου, ὠνομάζετο) »Ἄριστον· (ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸν προσδιωρίσθη αὐτὴ ἡ λέξις διὰ τὸ γεῦμα, τότε τὸ πρόγευμα ὠνομάσθη) »Διανηστισμὸς, ἀκρατισμὸς (»Ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν, Σχολ. Ἀριστοφ. 295) καὶ ἀκράτισμα, προάριστον. déjeuner ἢ déjeuné.

Προγεμματίζω, ῥ. ἀμ. »Προαρισ-άω, ἀκρατίζομαι. déjeuner.

Προγκίδα, ἐργ. (ὑφαντ.), ἴδε 'Οξύγκλα.

Προγόνι,) . » Πρόγονος (ὁ καὶ Προγονὸς, ἡ) ἡ), προγόνη. beau -fils (ἀρσ.), belle-fille (θηλ.).

Προδίδω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Προδίδωμι. §. »Καταγγέλω. trahir. §. dénoncer. §. livrer.

Προδοσία. »Προδότης. traître. §. Συκοφάντης. délateur, denonciateur.

Προδότης. »Προδοσία. trahison, θ.

Προεστὼς-οῦ (ὁ πρόκριτος πόλεως ἢ ἐπαρχίας, καὶ ὁ πρωτεύων τῶν ἐφημερίων ἐνορίας). » Προὔχων, προϊστάμενος, προεστὼς-ῶτος (Θκδ. Η', 17), προστατῶν, προστάτης. primat. §. prélat. §. supérieur. ||. εἶμαι προεσὼς (ἢ προεσεύω). »Προϊσταμαι, προστατέω(-εύω).

Προζύμι (ἡ ἄλλ. Μαϊά). » Ζύμη (» Ζύμη παλαιὰ, ὃ καλεῖται προζύμη,« λέγει ὁ Ἡσύχιος). levain, ferment.

Προθυμία. » Τὸ πρόθυμον, προθυμία, σπουδή. empressement, ardeur, θ. ||. ἔχω προθυμίαν. » Σπουδάζω, προθυμέομαι. s'empresser.

Πρόθυμος, η, ον. »Πρόθυμος, ἕτοιμος. prompt, empressé, disposé. ||. εἶμαι πρόθυμος, ἴδε Εἶμαι.

Προῖκα. » Προῖξ καὶ Προὶξ (ἡ), φερνή. dot, trousseau, mariage. ||. 'να 'ταις 'πάρω χωρὶς προῖκα. »Λαβεῖν αὐτὰς ἀπροίκους (Λυσ.)«.

Προικίζω, ῥ. μετ. »Προικίζω (Διόδ. Σικελ.). doter.

Προικοσύμφωνον. » Προικὸς συγγραφὴ (Διόδ. Σικελ. Α'). contrat (de mariage). ||. ἔκαμαν τὸ προικοσύμφωνον. » Συγγραψάμενοι τὸν γάμον (Πλούτ.)«.

Προκοῖλι (ἀλλοῦ 'τὸ προφέρουν, ὀρθότερον ἴσως, 'Ποκοίλι). » Ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον, ἦτρον, ὑπήτριον. bas-ventre, abdomen.

Προκομμενέστατος (διὰ τὸν παράλογον σχηματισμὸν τοῦ ὑπερθετικοῦ ἴδε τὴν λέξιν Ἀγρεῖος), η, ον. »Παιδείας εἰς ἄκρον ἐλληλακὼς, σοφίας ἐν ἄκροισι θαμίζων. très instruit.

Προκομμένος, η, ον. »Πεπαιδευμένος. instruit, qui a de l'acquis, ἴδε καὶ Γραμματισμένος.

Προκοπή. » Πρόοδος, ἐπίδοσις (Ἰσοκρ.). progrès. §. »Παιδεία, πο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λυμάθεια. lumières, θ. πλ. instruction, θ. savoir, érudition, θ.

Προκόπτω (προφ.κοιν. Προκόφτω), ρ. ἀμ. » 'Επιδίδωμι, πρόειμι. faire des progrès, ἴδε καὶ 'Ωφελοῦμαι. ||. πρόκοψα (ἢ θὰ προκόψω), μὰ τὸν θεὸν, ἂν πρέπῃ ἀκόμη, καὶ 'να πλη-ρόνω διὰ τοὺς πεθαμμένους (φρσ. εἰρων.)! « Νὴ Δία, ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν (Λουκ.)! «

Προκρίνω, ρ. μετ., ἴδε Προτιμῶ.

Πρόκροσσαις(τὰ περισσεύοντα ἀπὸ ταὶς ἄκραις τοῦ στημονιοῦ· ἀρχαιοτάτη λέξις). »* Ἀκροστήμονες.

Προμηθεύω, ρ. μετ. » Πορίζω. procurer, fournir.

Πρόμυτα (προφ. κοιν. Προύμυτα), ἐπίρ., ἴδε 'Πίστομα.

Προμυτίζω, ρ. ἀμ., ἴδε Προμυτῶ.

Προμύτισμα. »'Η ἐπὶ στόμα (πρόσωπον) πτῶσις, πρόπτωσις. l'action de se prosterner (visage contre terre).

Προμυτῶ, ρ. ἀμ. »Πίπτω ἐπὶ ςόμα (πρόσωπον), προσπίπτω. se prosterner, tomber (se mettre) ventre (visage) contre terre. ||. μή πως μὲ κάμῃ καὶ προμυτίσω. » Μὴ ᾖ ἐπιστομίσῃ με (Λουκιαν. περὶ τῶν Εἰκ.)«.

Προξενεία. »Προξένησις. négociation (d'un mariage), entremise, θ. ||. στέλνω προξενειάν. »Μνηστεύομαι, μνάομαι, ἐγγυάομαι. négocier (un mariage), rechercher une fille en mariage.

Προξενεύω, ρ. μετ.»Πράττω (»Καταπράττομαι) γάμον, προξενέω, ἐγγυάω, κατεγγυάω, προμνηστεύω(-ομαι), προμνάομαι, νυμφαγωγέω. négocier un mariage. ||. 'τὸν κατηγοροῦσα, λέγωντας· τί ἄνθρωπον μὲ προξένεψεν. »'Εμεμφόμην αὐτὸν λέγων· οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι (Δημοσθ.)«.

Προξενήτης, -τρα. »Νυμφαγωγὸς (ὁ καὶ ἡ), προμνήςωρ, προξενητὴρ, προμνηστὴρ, προμνηστρὶς καὶ προμνήστρια, νυμφεύτρια, προξενήτρια. négociateur(-trice) d'un mariage. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς διὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἄκαιρος πρόξενος εἰς ἑαυτὸν ἀφορᾷ (Ζηνόδ. καὶ Διογ.)«.

Προξενολογῶ, ἴδε Προξενεύω.

Προξενῶ, ρ. μετ. »'Εμποιέω, παρέχω, περιποιέω. procurer, causer.

Προπαίρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. μετ. »Προλαμβάνω, φθάνω, συναρπάζω. prévenir. ||. προπαίρνομαι, ρ. μέσ. »Προκαταλαμβάνομαι. s'emporter, se prévenir.

Πρόπερσι, ἐπ. » Προπέρυσι (ἢ Προπέρυσιν, τρίτον ἔτος τουτὶ, τρίτον ἔτος, τρίτον ἤδη ἔτος. l'avant dernière année, il y a trois ans.

Προπερσινὸς, ἡ, όν. » Προπερύσινος (Θεοφρ. Γ', φυτ. 12) qui a été fait (etc) il y a trois ans.

Πρὸς, πρ. (σημαίνει ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὴν μεταχειριζόμεθα ὅμως σπανιώτατα, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὴν ἐξῆς φράσιν καὶ τὰς ὁμοίας). ||. ἐδάνεισεν ὁ τάδε τὸν τάδε τόσαις δραχμαὶς πρὸς τόσα ταὶς ἑκατόν. » 'Εδάνεισεν Ἀνδροκλῆς Ἀρτέμονι τρισχιλίας δραχμὰς ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε ἢ τριακοσίαις τὰς χιλίας (Δημοσθ. Λακρ «.). ||. ('Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως 'λείπει, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἡ πρόθεσις), καὶ ἐπλήρωσαν διάφορον δώδεκα τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον. »Καὶ τόκον ἤνεγκαν δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς (Αἰσχ. Κτησιφ)«.

Προσάναμμα (καὶ ἀλλοῦ) Προσαψίδι. »*Εναυσμα, ὑπέκκαυμα, ἐμπύρευμα, ζώπυρον. ce qui sert à allumer le feu.

Προσεκτικὰ, ἐπ. » 'Εσκεμμένως, περιεσκεμμένως, μετ' ἐπιςασίας, ἐφιστὰς(-ᾶσα, -άντες, κτλ.) τὴν διάνοιαν. attentivement. §. »Εὐλαβῶς, περφυλαγμένως. avec circonspection (précaution).

Προσεκτικὸς (ὅ,που ἔχει τὸν νοῦν 'του εἰς τὴν δουλειάν 'του). »Προσεκτικός. attentif. §. (ὅποιος φυλάττεται μὴ προσκρούσῃ). » Εὐλαβὴς,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πεφυλαγμένος. réservé, circonspect, précautionné.

Προσευχή. »Προσευχὴ, εὐχή. prière, θ. ‖. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρα κίνει· (ἢ μᾶλλον μὲ τὸ) »Δόρυ καὶ κηρύκειον«.

Προσεύχομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀποθ. »Εὔχομαι, προσεύχομαι. prier.

Προσέχω (προφυλάττομαι. §. προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς ἕνα πρᾶγμα), ρ. ἀμ. (ἀπαράλλακτα λέγουσιν ἐν Ἑλλάδι: »Ἔχε τὸν νοῦν σου:) »Προσέχω τὸν νοῦν· »Τὸν νοῦν ἔχω πρός τινι, « Ξνφ. (Ἑλλ.), ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὁράω, τηρέομαι (» Πρὸς ταῦτα τηροῦμὴ λάθῃς ὑπώπια «, Ἀριστοφ.), φράζομαι (ποιητ.). prendre garde, être attentif, faire (avoir, prêter) attention à. ‖. προσέχετε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων (Εὐαγγ.)«. ‖. πρόσεχε 'να μή σε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.) «. ‖. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον), πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσουν. »Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσωνται,« ἴδε καὶ 'Να καὶ Φοβοῦμαι. §. ρ. μετ. »Ἐπιτηρέω, τηρέω, ἐπιμελοῦμαι. veiller sur, surveiller. ‖. πρόσεχε τὴν θύραν. »Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἀριστοφ. (Σφ. 254).

Προσηκόνομαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. μέσ. »Ὑπεξανίσταμαι, ὑπανίσταμαι. se lever (faire place à quelqun) par respect.

Προσήκωμα, »Ὑπανάςασις (»Παντὶ δὲ τῷ | ἴσως ὀρθότ. δέ τῳ] πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ κατακλίσεσιν « , Ἀριστοτ. Ἠθ.). l'action de se lever (céder sa place à quelqun) par respect.

Προσθέτω, Μ. (θὰ) προσθέσω (ἀόρ. Ἐπρόσθεσα), ρ. μετ. » Προστίθημι, ἐπιμετρέω, ἐπιβάλλω. ajouter.

Προσθήκη. » Προσθήκη, πρόσθεσις, ἐπίμετρον. addition, θ.

Πρόσκαιρος, η, ον, ἴδε Προσωρινός.

Προσκάλεσμα. »Κλῆσις, πρόσκλησις. invitation, θ.

Προσκαλεσμένος, η, ον, ἴδε Καλεσμένος.

Προσκαλῶ, ρ. μετ. »Καλέω, παρακαλέω, συγκαλέω. inviter, convier. ‖. ὅταν κάμνῃς τραπέζι, μὴ προσκαλῇς τοὺς συγγενεῖς σε, μήτε γείτονας πλουσίους, μήπως σὲ καλέσουν καὶ αὐτοὶ καὶ ἀνταμειφθῇς, ἀλλὰ κάλεσε τοὺς πτωχοὺς κτλ. »Ὅταν ποιῇς δοχὴν, μὴφώνει τοὺς... συγγενεῖς σου μηδὲ γείτονας πλουσίους, μή ποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα, ἀλλὰ ... κάλει πτωχοὺς κτλ.« Εὐαγγ. ‖. 'να προσκαλέσῃ ἰατρόν. »Ἰατρὸν εἰσκαλέσασθαι,« Ἀρετ., ἴδε καὶ Φέρνω.

Προσκεφαλάδα (ἡ μεγάλη μαξιλάρα). »Προσκεφάλαιον. traversin, chevet, coussin.

Προσκεφαλάκι. »Ὑπαυχένιον. oreiller, chevet.

Προσκλαίομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀποθ. »Ἀποδύρομαι, ἀποκλαίομαι, προσανακλαίομαι. se plaindre, ἴδε καὶ Παραπονοῦμαι.

Προσκυνήματα (τὰ). »Ἀσπασμὸς, προσκύνησις. salutation, compliments, civilités. ‖. 'πέ 'τον καὶ ἀπ' ἐμένα προσκυνήματα. » Ἀσπασαι αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ· »Ἀσπασαι αὐτὸν καὶ ἐμοί· »Χαίρειν αὐτὸν κέλευε παρ' ἐμοῦ. faites lui aussi mes civilités (mes compliments), saluez-le de ma part.

Προσκυνητάρι. »Εὐκτήριος (οἶκος). prie-Dieu, ἴδε καὶ Εἰκονοστάσι.

Προσκυνῶ (τὸν θεὸν κτλ.), ρ. μετ. » Προσκυνέω. adorer. §. (ἄνθρωπον), ἴδε Χαιρετῶ.

Προσμένω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀμ. »Ἐν(» Ἀνα-, » Προσ-, »Ἀπεκ)δέχομαι, προσδοκάω, καραδοκέω, ἀποκαραδοκέω, ἀναμένω. attendre. ‖. ἐπρόσμενεν ἀπὸ τὴν Μεσσήνην κ' ἐκείνους 'πῦ ἔμεναν ὀπίσω. » Τούς τε καθυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος«. ‖. ἐπρόσμενε τὸν ἐρ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χομὸν τοῦ Ἀσβρούβα . » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβα παρουσίαν (Σουίδ.)«. ||. καὶ τὴν ἄνοιξιν ἐπρόσμεναν τοὺς βαρβάρους. »Καὶ τῶν βαρβάρων ἔτως ὥρα προσδοκίμων ὄντων.«

Προσοχή. » Ἐπίστασις καὶ Ἐπιστασία (νοὸς, διανοίας). attention, θ. application, θ. §. (ἡ προφύλαξις). »Εὐλάβεια, πρόνοια, προμήθεια, τὸ περυλαγμένον . précaution , θ. circonspection, θ. considération, θ. ||. μὲ προσοχὴν, ἐπίρ., ἴδε Προσεκτικά.

Προσόψι. » Χειρόμακτρον , ἐκμάγειον. essuie-main, serviette, θ.

Προσπάθησις. »Σπουδὴ, ἀγών. efforts, empressement, zèle.

Προσπαθῶ, Μ. (θὰ) προσπαθήσω (ἀόρ. Ἐπροσπάθησα), ῥ. ἀμ. »Σπουδάζω, πειράομαι, ἰσχυρίζομαι , φιλοτιμέομαι , ζητέω , πάντα κάλων (λίθον) κινέω, προσπαθέω . s'efforcer, tâcher, faire tout son possible. ||. ἐπροσπαθοῦσαν 'να ἀναιθοῦν. »Ἐπειρῶντο ἀναβαίνειν (Ξενοφ.) « . ||. προσπαθεῖ 'να κρυφθῇ. »Λαθεῖν ζητεῖ (Ἰσοκ.)«.

Προσπάππος (ὁ πατὴρ ἢ ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ), ἴδε Παππούς.

Προσταγή. »Κελευόμενον (τὸ), ἐντολὴ, ἐπίταγμα , προταχθὲν (τὸ) , πρόσταγμα , παράγγελμα . ordre, commandement . ||. ἔδωκεν (ἔβγαλε) προσταγήν . » Τέλος ἐξέφερε (Πλούτ. Θεμιστοκλ.)«.

Προστάζω, ῥ. μετ. »Κελεύω, παραγγέλλω , ἐντέλλομαι , προστάσσω(-ττω), ἐπιτάσσω(-ττω) . ordonner , enjoindre, intimer l'ordre, commander.

Πρόστυχα, ἐπ. Φαύλως, εὐτελῶς, λιτῶς, λυπρῶς, αὐτοσχεδίως. simplement.

Πρόστυχος, η, ον. »Ὁ τυχὼν, εὐτελὴς, φαῦλος, λυπρὸς , κοινὸς, ἀγελαῖος, λιτὸς, αὐτοσχέδιος, ἀπέριττος. commun, simple, très ordinaire . ||. διότι 'δὲν ἦτον καὶ πρόστυχος . » Οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν Δημοσθ.)«.

Προσφάγι. » Ὄψον , προσόψημα (Ἀθήν. Ζ'), τὸ ἐπεσθιόμενον, προσφάγιον (Εὐαγγ.). ce qu'on mange avec son pain, (οἰκ.) friquet.

Προσφαγίζω, ῥ. μτβ. »Παροψάομαι.

Προσφέρνω (τὸ ἄλλ. Παραφέρνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. »Προσφέρω(-ομαι) (» Ἀλλά τι προσφέρομαι ἔμπαν , ἢ μέγαν νόον, ἤ τοι φύσιν, ἀθανάτοις,« Πινδ. Νέμ. 5, 7. »Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκει ἐς ἐωϋτὸν, « Ἡρόδ. Α'), ἴδε Ὁμοιάζω.

Πρόσχαρος, η, ον. »Φαιδρὸς, χαρίεις, προσχαρὴς , εὔθυμος , εὐτράπελος. enjoué, gai, joyeux, ἴδε καὶ Γελαζούμενος, καὶ Γλυκὸς, καὶ Νόστιμος, καὶ Χαρούμενος.

Προσωπίδα (ἡ ἄλλ. Μουτσοῦνα) . »Πρόσωπον, προσωπὶς, προσωπεῖον, προσωπίδιον, μορμολύκη, μορμολύκειον. masque, θ.

Προσωποδέρνω (ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου τό : »Εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει), ῥ. μετ. » Ὀνειδίζω, εἰς ὄνειδος προσφέρω. outrager, faire des remontrances sanglantes, reprocher d'une manière injurieuse.

Πρόσωπον. »Πρόσωπον, ὄψις, μορφὴ, ἰδέα. visage, face, θ. §. (κατὰ μετων.) τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ ἢ ἁπλῶς κάθε κτιρίου. »Μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν. le devant (d'une maison), l'avant corps. ||. τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ βλέπει 'ς τὴν νοτιὰν, ἴδε Βλέπω.

Προσωρινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) παραυτίκα (αὐτίκα), ἐφήμερος, ἐπίκηρος. temporel, passager, momentané, provisoire.

Προτήτερα , ἐπ. » Πρότερον , τὸ πρότερον, πρὶν, πρώην, ἔμπροσθεν, πρόσθεν , τὸν ἔμπροσθεν (πρόσθεν , προτοῦ) χρόνον. auparavant, avant, précédemment , antérieurement, ci-devant , ἴδε καὶ Προτοῦ . ||. εἰς εἴκοσι 'μέραις, ἢ καὶ ἀκόμη' προτήτερα. »Ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἢ καὶ ἔτι πρόσθεν (Ἱππκρ.) « . le vingtième jour, ou même plus tôt. §. (πρόθ.). » Πρό, avant. ||. ἐσκοτώθη προτήτε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα 'της. » 'Εαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός. ||. πολλοὺς χρόνους προτήτερα. » Πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπροσθεν. ||. 'τὸν παράγγειλ' ἀπὸ προτήτερα. » Προδιεστειλάμην αὐτῷ. ||. μιᾶ 'μέρᾳ προτήτερα. »Τῇ προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ. la veille. ||. τρεῖς (πέντε) 'μέραις προτήτερα. »Πρότριτα, Πρόπεμπτα. » Τῇ τρίτῃ (πέμπτῃ) πρὸ. ||. τρεῖς γρόνους προτήτερα. »Τρίτῳ πρότερον ἔτει. trois années auparavant. ||. Τρεῖς μήναις προτήτερα. »Τρισὶ μησὶν ἀνωτέρω,« Διόδ.

Προτητερινός, ἡ, όν. »'Ο (»'Η »Τὸ, » Οἱ, »Τὰ, κτλ.) πρὶν (πρῴην, πρόσθεν, πρότερον). antérieur, précédent, antécédant.

Προτίμησις. »Προτίμησις. préférence, θ. prédilection, θ.

Προτιμῶ, ῥ. μετ. »Αἱρέομαι, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι), προαιρέομαι, περὶ πλείονος (προὐργιαίτερον) ποιέομαι, προτιμάω. préférer, aimer mieux. ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ' ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾷς; » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.) «; ||. προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν παρὰ ὅλα τὰ ἄλλα. »Πάντα ἐν ὑστέρῳ τῆς ἐλευθερίας ποιούμενος· »Δεύτερα πάντα τῆς ἐλευθερίας τιθέμενος. ||. διότι ἠθέλομεν προτιμήσῃ κάλλιον 'να ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. »Εἱλόμεθα γὰρ ἂν πρό γε τούτου λιμῷ τελευτῆσαι (Θκδ)«.

Προτοῦ, ἐπ. (χρον.). »Πρὸ τούτου, προτοῦ (»Καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ προτοῦ.« Θουκ.), πρὶν ἢ, πρότερον ἢ. avant que, que.. ne (πρὸς ὑποτακτικὴν), ἴδε καὶ Προτήτερα. ||. ἔπρεπε 'νὰ μὴ διρίσῃ τὸν ἐδικόν 'του νόμον, προτοῦ 'να ἀκυρώσῃ αὐτὸν τὸν παλαιόν. »Ἐδει μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσεν«. il ne devait pas faire passer la nouvelle loi qu' il n' eût fait abolir l'ancienne. ||. ἀνταμωθέντες προτοῦ μὲ μερικοὺς τῶν.. »Προξυγγενόμενοι τι σὶ τῶν..(Θκδ.)«.

||. ἀπέθανε προτοῦ 'να τελειώσῃ (κατορθώσῃ) τὸ ἔργον. » Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. ||. μιᾷ 'μέρᾳ πρὸ τοῦ 'να σηκωθῇ (κινήσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα διὰ τὸ ταξείδι 'του). »Τῇ προτεραίᾳ ἡ ἀνήγετο (Δημοσθ.)«. la veille de son embarquement. ||. ἕνα χρόνον πρὸ τοῦ 'να κυριευθῇ ('παρθῇ) ἡ πόλις. »'Ενιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως. ||. πρὸ τοῦ 'να φθάσωμεν ἡμεῖς ἐτελείωσαν ὅλα. »Φθάνουσιν ἡμᾶς ἀναλωθέντα πάντα. ||. πρὸ τοῦ 'να φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐξημέρωσε. »Φθάνει ἡμέρα γενομένη αὐτὸν πορευόμενον εἰς ἄστυ. ||. πρὸ τοῦ 'να ἀδειάσῃ (εὐκαιρήσῃ) 'να ἰδῇ καὶ τοὺς φίλους 'του, ἐβράδυασεν. »'Εφθασεν ἑσπέρα γενομένη πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι«. ||. εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ 'να ἔλθουν οἱ βάρβαροι. »'Εφθασαν ἀφικόμενοι πρὶν ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν«.

Προύμυτα (προφ. κοιν. Μπρούμυτα), ἐπ., ἴδε 'Πίστομα.

Προυμυτίζω (κτλ.), ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτίζω, κτλ.

Προυνιὰ (ἡ Τουρκ. 'Ερεικιὰ καὶ κοιν. Ἀγριοαβραμηλιὰ ἡ Τσαπρουνιὰ), δ. »Πρεῦμνος (ἡ), προύνη (Θεόφρ.). prunellier sauvage.

Προῦνον (τὸ Τουρκ. Τσακκὰλ-ἐρεικ, καὶ κοιν. Ἀγριοαβράμηλον), 'πωρ. »Προῦμνον. prunelle sauvage.

Προϋπάντησις. »'Υπάντησις, συνάντησις (Γραφ.). l'action d'aller au devant de quelqun.

Προϋπαντῶ, ῥ. μετ. »Ἀπαντάω, ὑπαντάω, προϋπαντάω, ὑπαντιάζω. aller (venir) au devant de quelqun, s'avancer à sa rencontre.

Προφασίζομαι, Μ. (θὰ) προφασισθῶ, ἀόρ. 'Επροφασίσθηκα, ῥ. ἀποθ. »Σκήπτομαι (»Σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη,« Πλάτ.), προΐσχομαι, προβάλλομαι, προτείνω (»Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην«), αἰτιάομαι (»Νόσους καὶ δίκας πρὸς ὑμᾶς αἰτιᾷ, « Αἰσχ. ἐπιστ.), ὑποτιμάομαι, αἰτιολογέομαι, προφασίζομαι (» Πρὸς μὲν οὖν τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σιοῦνται,« Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ). user des pretextes, prétexter, alleguer (des excuses ou des prétextes).

Πράφασις. » Σκῆψις, πρόφασις, πρόσχημα, ὑποτίμησις (Πλούτ.). prétexte.

Προφητεία. » Πρόῤῥησις, προφητεία, προαγόρευσις, θεοπρόπιον. prédiction, θ.

Προφητεύω, ῥ. ἀμ. »Προαγορεύω, προφητεύω, προθεσπίζω, φοιβάζω. prédire.

Προφήτης. »Προφήτης (ὁ), προφῆτις (ἡ), ὑποφήτης, θεοπρόπος. prophète.

Προφθαίνω (κινήσας κατόπιν τινὸς τὸν φθάνω), Μ. (θὰ) προφθάσω (ἀόρ. Ἐπρόφθασα), ῥ. μετ. » Καταλαμβάνω. atteindre, joindré. §. (φθάνω που προτήτερα ἀπὸ ἄλλον), ῥ. ἀμ. » Φθάνω, προ(ὑπο)φθάνω, προλαμβάνω, προτερέω, ἀπαντάω. prévenir, dévancer, prendre les devants, gagner de vitèsse. ||. διότι ἤθελον, πρὶν ἔλθῃ περισσότερον ναυτικὸν πρὸς βοήθειαν, 'να προφθάσουν. » Ἐβούλοντο γὰρ . . . πρὶν πλέονται ἐπιβοηθῆσαι ναυτικὸν, ὅπως προφθάσωσι (Θκδ.) «. ||. νὰ προφθάσῃ 'να πιάσῃ ῥίζαν πρὸ τοῦ 'να χειμωνιάσῃ. »Προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος τῇ ῥιζώσει.« ||. 'δὲν προφθαίνω. »Ἀπολείπομαι. ||. 'δὲν ἐπρόφθασαν εἰς τὸν πόλεμον. »Ἀπολείφθῆναι τῆς μάχης. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες 'να ἰδῇς ἓν πολλὰ νόστιμον πρᾶγμα. »'Ηδίστου θεάματος ἀπελείφθης«. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες εἰς τὸ πανηγύρι. »Κατόπιν ἑορτῆς ἦκεις (Παροιμ.). »Οὐκ ἀπήντησας ἐπὶ τὴν ἑορτήν. §. (δίδω ἐν καιρῷ). »'Επαρκέω. subvenir, fournir, pourvoir aux besoins. ||. 'δὲν 'τὸν προφθαίνει 'ποδήματα. » Οὐκ ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἐμβάδας. ||. 'να 'τοὺς προφθάσῃ σιτάρι. » Οὐκ ἂν φθάνοι σῖτον αὐτοῖς πορίσας ποθέν «. ||. 'δὲν προφθαίνω τὰ ἔξοδα. » Οὐκ ἐπαρκῶ πρὸς τὴν δαπάνην· »'Υπεράντλος γίγνομαι τῇ δαπάνῃ. je ne puis faire face à la dépense.

Προφύλαξις, ἴδε Προσοχή.

Προφύλλι (ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ) Πορφύρα, ὀρθότατα, διότι, κατά τινα παλαιὸν σχολιαστὴν τοῦ Κλήμεντος, »Αἱ παλαιαὶ γυναῖκες τὴν πορφύραν ἀπὸ τραχήλου » μέχρι ποδῶν τοῖς ἐμπροσθίοις μέρεσι τῶν ἱματίων ἐνύφαινον ἄτε » ταινίαν, ὃ νῦν ἐστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν » λεγομένων καμισίων τῶν κουβικουλαρίων«). »Ὦα, λῶμα. (»'Ενύδριες ᾗ ἄλλα θηρία, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας περιῤῥάπτεται, « 'Ηρ. Δ', 108). fourrure attachée aux bords d'une pelisse, bordure de fourrure.

Πρόχειρος, η, ον. »'Ο (»'Η, »Οἱ, κτλ.) ἐξ ὑπογυίου (ἐν ἐφικτῷ, ὑπὸ χεῖρα), πρόχειρος. qui est sous la main, facile à trouver (manier).

Προχθὲς, ἐπ. (οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπρόφεραν παροξύτονον) »Πρόχθες, πρότριτα, πρῴζα, πρῴην (»Ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρῴην, « Θκδ.), τρίτην ἡμέραν (»Καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὰ αὐτὸ τοῦτο ἔπραττον,« Ξενοφ. Κυρουπ. ς'.), τρίτην ταύτην ἡμέραν. avant hier. ||. ἀκόμην ἐχθὲς προχθὲς (φρσ., ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου), ἴδε 'Εχθές.

Προχθεσινὸς, ἡ, όν. »Πρότριτος. d' avant hier.

Προχώρημα. »Πρόοδος, προκοπή. progrès, avancement.

Προχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Προβαίνω, πρόειμι, ἐπιδίδωμι, προκόπτω, προέρχομαι, χωρέω, προχωρέω, πρόσω χωρέω (εἶμι, εἰμὶ, γίγνομαι), προάγω. pénetrer, avancer.

Πρύμα, ἐπ. » 'Εξ οὐρίας, οὐρίῳ (φορῷ) τῷ πνεύματι. le vent en poupe, (en arrière), par un vent favorable. ||. ἀρμενίζω πρύμα. »'Εξ οὐρίας πλέω, οὐριοδρομέω. courir vent arrière.

Πρυμάτσα, (ναυτ.). »Πρυμνήσιον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(σχοινίον). amarre de poupe, croupière, θ.

Πρύμη. »Πρύμνα. poupe, θ.

Πρυμίζω, ῥ. ἀμ. »Οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω. voguer par un vent favorable. ||. 'τὰ πρύμισε (φρσ. ἀντὶ Ἔφυγεν), ἴδε Ἀναχωρῶ.

Πρύμος (ἄνεμος). »Οὔριος, φορὸς, τὸ ἐκ πρύμνης (κατὰ πρύμνην) πνεῦμα, ἐπίφορος, δεξιὸς (Λουκιαν. καὶ Πολυδ.), πρύμνηθεν ('Ησύχ.). (vent) favorable ou à poupe. ||. ἁρμενίζαμεν μὲ πρύμον ἄνεμον. »'Επλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ.«

Πρώϊμα. » Πρώϊμον (» Πρώϊμον σπείρουσι τὸν ὄρυζον,« Θεόφρ.). hâtivement, de bonne heure.

Πρώϊμος, η, ον. »Πρώϊμος, πρώϊος (Θεόφρ.), πρωϊβλαστής. hatif, précoce.

Πρῶτα, ἐπ. »Πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτα (Ποιητ. » Πρῶτα στρατηΐην ποιέϝεται ἐπὶ τοὺς ἀπεστεῶτας,« 'Ηρόδ. Ζ', Τ). d' abord, premièrement, en premier lieu, auparavant, en préalable. ||. εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ πρῶτα, » Ἰσχυρότερος ἐμαυτοῦ καθέστηκα. ||. πρῶτα-πρῶτα. »Πρώτιστα, πρώτιστον.

Πρωτάρα) (γυναῖκα). »Πρωτο-
Πρωταρειὰ) τόκος, πρωτογόνος, πρωτολεχὴς (Ποιητ.). mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτειὰ(ἡ). »Πρωτεῖον, πρεσβεῖον, τὰ πρῶτα. préeminence, θ. primauté, θ. ||. ἔχει τὴν πρωτειάν. » Τὰ πρῶτα φέρεται, πρωτεύει, πρωτιεύει. il excelle, il a le pas (sur les autres).

Πρωτινὸς, ἡ, όν. » 'Ο (» 'Η κτλ.) πρότερον. les gens d'autre fois.

Πρωτινώτερα, ἴδε Ἀρχήτερα.

Πρωτόγαλα (ἡ ἄλλ. Κολόστρα). »Πύος, πύαρ, πυριάτης, πυρίεφθον (Γαλην.). »Τὸ πρωτόχυτον τοῦ γάλακτος πόμα αἱ τιτθαὶ Μάννα κεκλήκασι,« Κλμ.). colostre.

Πρωτογεννημένος, η, ον. » Πρωτότοκος, πρωτογεννὴς, πρωτογέννητος, πρωτόγονος. prémier-né, l'ainé.

Πρωτόγερος. » Δημογέρων, πρεσβύτερος, προεστὼς (προεστηκὼς)-ῶτος, προϊστάμενος, προστάτης. ancien, primat.

Πρωτοκαθεδρία. »Προεδρία, πρωτοκαθεδρία, προκάθισις. préséance, θ. place d'honneur, θ.

Πρωτοκλέφτης. »Δήσταρχος, ἀρχιλῃστὴς, ἀρχικλώψ. chef de bandits (brigands, voleurs, forbans).

Πρωτόλουβος, η, ον, ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτομάστορης. » Τέχνης προϊστάμενος. chef d'ouvriers.

Πρωτομηνιά. » Νουμηνία (κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ) νεομηνία. le premier jour du mois.

Πρωτοπαλλήκαρον. » Ἀριστεύων (» Διαφέρων, » Πρυέχων) τῶν ἄλλων ῥώμῃ (προθυμίᾳ, μεγέθει σώματος, τόλμῃ, κλπ.). le premier des braves.

Πρωτόπαππας. »'Ο πρῶτος (πρωτεύων) τῶν ἱερέων. le prémier des prêtres.

Πρῶτος (κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν ἢ τάξιν), η, ον. »Πρῶτος, πρωτεύων. prémier. ||. ἐκεῖνος ἐσήκωσε πρῶτος γέρι. »'Εκεῖνος ἦρξε χειρῶν. il fut l'agresseur, ἴδε καὶ Σηκόνω. ||. πρῶτος-πρῶτος (ἡ ὁλόπρωτος). »Πρώτιστος. ||. κάθε πρῶτον δύσκολον (Παροιμ.). c'est le premier pas qui coûte. §. (μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικὴν θέσιν ἢ τάξιν). »'Ο τὰ πρῶτα φερόμενος (ὢν), πρωτεύων. celui qui tient le premier rang, ἴδε Γέρος, Προεστὼς καὶ Πρωτόγερος. ||. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν 'μας. » Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συν.)«.

Πρωτόσχολος. »'Ο πρωτεύων τῶν μαθητῶν. empereur.

Πρωτοτάξειδον (πλοῖον). »Πρωτόπλους (καὶ κράσει) Πρωτόπλους, πρωτόνεως-ω. (vaisseau, bâtiment) lancé à la mer pour la prémière fois.

Πρωτοφανήσιμος (εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγεται Πρόφαντος, ὅθεν τὸ Τουρκ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τορφαντὰ), η, ον. » Πρωτοδρεπὴς, πρωτοφανής. ((fruit) hatif, prémices, θ. πλ. de primeur.

Πταίσιμον (προφ. κοιν. Φταΐξιμον), ἴδε Σφάλμα.

Πταίστης (προφ. κοιν. Φταίχτης). »Αἴτιος, ἔνοχος. coupable.

Πταίω (προφ. κοιν. Φταίγω), ρ. ἀμ. »Πταίω, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, αἴτιός εἰμι. faillir, commettre une faute. ||. ἐγὼ 'δέν σε πταίω. »Ἀναίτιος ἐγώ σοι. ||. τὸν Νικίαν, ἂν 'δὲν πταίῃ, συγχώρησαί 'τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρησέ 'τον διὰ χάριν μου. »Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ' ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες.«

Πτερὸν (προφ. κοιν. Φτερό'). »Πτερόν. plume, θ. ||. τινάζω τὰ πτερὰ, ἴδε Τινάζω. ||. τὰ πτερά 'της (τῆς μυίας) 'δὲν ὁμοιάζων τὰ τῶν ἄλλων πτηνῶν. » 'Επτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς λοιποῖς ὄρνισι«, Αχ. ||. 'ς τὸ πτερὸν, ἐπ., ἴδε Πετακτά. §. (συνεκδ. τὸ ἀπὸ πτερὰ κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον φυσοῦν τὴν φωτιάν.), ἴδε Ἀνεμιστῆρι.

Πτεροῦγα (προφ. κοιν. Φτεροῦγα). » Πτέρυξ-υγος. aile.

Πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ τριγυρινὰ πτεροειδῆ ξύλα κτυπᾷ τὸ νερόν. 'Η λέξις εἶνε καλὴ καὶ ἄλλην δὲν χρειαζόμεθα). la roue d'un moulin (à eau).

Πτωχὰ, ἐπ., ἴδε Πτωχικά.

Πτωχαίνω, Μ. (θὰ) πτωχαίνω (ἀόρ. 'Επτώχαινα), ρ. μετ. »Εἰς πενίαν καθίστημι, πτωχίζω (Γραφ.). appauvrir. §. ἀμ. αὐτοπ. »Εἰς πενίαν καθίστημαι, πτωχεύω (» Μὴ φοβοῦ, παιδίον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν· ὑπάρχει σοι πολλὰ, ἐὰν φοβῇ τὸν Θεὸν, καὶ ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας κτλ., « Γρφ. Τωβ. Δ', 21). s' appauvrir.

Πτωχεία (προφ. κοιν. Φτώχεια). » Πενία, πτωχεία (μεταγ.), ἔνδεια. pauvreté, θ. indigence. θ.

Πτωχικὰ, ἐπ. » Πενιχρῶς, πενήτων τρόπον. pauvrement.

Πτωχικὸς, ἡ, όν. »Πενιχρὸς, λυπρός. qui appartient aux pauvres.

Πτωχὸς (προφ. κοιν. Φτωχὸς), ἡ, όν. » Πτωχὸς (εἰς τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο κυρίως ὁ Ζητιάνος, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὸ πένης, καθὼς 'τὸ διακρίνει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλ.), πενόμενος, ἐνδεὴς, δυσπραγῶν, ἐνδεόμενος. pauvre, indigent, nécessiteux. ||. εἶμαι πτωχὸς, ἴδε Δυστυχῶ. §. (ἀντὶ Λιγνὸς, Ἄπαχος: »Εἶνε καὶ πτωχὸ τ' ἀρνὶ, ἔχει καὶ πλατειὰν οὐρὰν, « Παροιμ.). εἶναι πτωχὸν τὸ χωράφι. » Λυπρὸν (»Λυπρόγεων) τὸ γήδιον.

Πυκνάδες (ἡ μαυράδες 'που 'βγαίνουν κυρ. εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια), ἴδε Περκνάδες.

Πυξάρι (τὸ Τουρκ. Τσιμσῆρι), δ. »Πύξος (ἡ). buis.

Πυροφύτης (τὸ ἄλλ. Ἀμπέλι), πάθ. » Ἀχώρ-ωρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). achores, ἀρσ. πλθ., gourme (des enfans). (εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται) râche, θ., παράβαλ. Κασίδα.

Πυργάκι } (ὑποκρ. τοῦ Πύργος).
Πυργὶ }

»Πύργιον, πυργίσκος, πυργίδιον. tourelle, θ.

Πύργος (κάστρου). » Πύργος, βάρις (ἡ), πυργοβάρις (ἡ). tour. θ. §. ('σπίτι πετρόκτιστον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὴν ἐξοχήν). »Ἀγροικία, πύργος (»'Εν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς ἐποικίοις καὶ ἐν τοῖς πύργοις «, Γραφ. Παραλειπομ. Α, κζ', 25), τετραπυργία (ἴσως διότι ἦσαν συνήθως τέσσαρες πύργοι ἐν τετραγώνῳ περιφερόμενοι διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. » Τὰς κατὰ τὴν γώραν ἐπαύλεις ἢ τετραπυργίας, « Πλ. Εὐμ., ἴδε καὶ Πολύβ. καὶ Στραβ.). chateau.

Πυρειὰ (τὸ διὰ τοῦ Πυροφανίου 'Ψάρεμμα, διὰ τοῦ ὁποίου 'ψαρεύουν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα τοὺς τριγιοὺς, ἐκ τοῦ) »Πυρεία ἢ Πυρσεία (λέξιν προσδιωρισμένην εἰς ἄλλην χρῆσιν). »Πύρευσις, πυρευτικὴ τέχνη (Πλάτ. Σοφ.). manière de pêcher les sardines (etc.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πυροβόλος (τὸ Τουρκ. Τσακμάκι. οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο δύο ξύλα, τὰ ὁποῖα ἔτριβον πρὸς ἄλληλα, καθὼς ἐκπυρσεύουσι καὶ οἱ ἄγριοι τῶν Ἰνδιῶν: ὁ δὲ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους, »Πῦρ' ἂν οὐ παρῆν, ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρίβων, μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς «. Τὸ ὁποῖον σαφέστερον ἐκτίθησιν ὁ χαριέστατος Νόννος [Βιβλ. β']. » Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθοιο φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων, »Λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, »Πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ) . » Πυρεῖον (καὶ πληθ.). Πυρεῖα (τὰ . » Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες , « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἰσορ.), briquet, fusil.

Πυρόνω, ῥ. μετ. »Πυρακτόω(-έω), πυρόω. enflammer, rougir au feu, ἴδε καὶ Ζεσταίνω. §. ῥ. αὐτοπ. Πυροῦμαι , πυριμανέω (ποιητ. ἀμφ.) . s'enflammer.

Πυρούλας (ἢ Πυῤῥούλας) , π. ἴδε Χειμωνιάτης.

Πυροφάνι (σχάρα σιδηρᾶ, βαλμένη εἰς τὴν πρώραν τοῦ γρίπου, καὶ φέρουσα ἀναμμένα φρύγανα ἢ ἄδδι, διὰ τὸ 'ψάρεμμα τῶν τριχιῶν κτλ.). »Πυρσός. torche allumée au devant d'une barque bour la pêche des sardines (etc.).

Πύρωμα. » Πύρωσις, πυράκτωσις. l'action de faire rougir au feu.

Πυρωμένος, η, ον. Πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρώδης. ardent, rougi au feu. ||. σίδερον πυρωμένον (πέτρα πυρωμένη). »Μύδρος.

Πυρωστιὰ (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Παριστία, εἰς τοῦ Μοσχοπούλου Πυροστάτης). »Ἐσχάρα , χυτρόπους, τρίπους , τριπόδιον (Ἡσυχ.) , πυριστάτης, (Γρφ.) ποδιστὴρ, ἐμπυριθήτης. chenet, trépied.

Πυτιά. » Πυετία καὶ Πυτία , ὀπὸς (ὅταν κατασκευάζεται ἀπὸ γάλα τῆς συκηᾶς). présure, θ. caillette, θ.

Πυτίζω, ῥ. μετθ., ἴδε Κουκκίζω.

Πυττάκι (χαρτὶ διπλωμένον κατὰ μῆκος, καὶ γράμμα γραμμένον εἰς τοιοῦτο χαρτὶ, ἀπὸ τοῦ, Πυκτάκιον, Πτυχίον). »Πίναξ πτυκτὸς (Ὁμηρ.), πτυκτεῖον, δίπτυχον (δέλτιον, Ἡρόδ.), γραμματεῖον δίθυρον. §. (τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχειροτονοῦσαν τοὺς ἀρχοντάς 'των οἱ ἡγεμόνες τῆς Μολδοβλαχίας). »Γραμματεῖον (ἡγεμονικὸν, βασιλικὸν κτλ.) (»Καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.« Συνέσ.), χρυσόβουλον, (εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσήχθη εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἡ λέξις) δίπλωμα. brévet, lettré de créance, diplome, lettres patentes.

'Πωρικόν. » 'Οπώρα (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔξωθεν, ᾗ τρώγονται καὶ χλωρὰ, καθὼς δαμάσκηνα, σῦκα, κτλ.), ἀκρόδρυον (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔσωθεν καθὼς ἀμύγδαλα , φιστίκια, κτλ. 'Η λέξις, Ἀκρόδυ, σώζεται εἰς τὴν Ἀττικήν) . fruit . ||. τὰ ξηρὰ 'πωρικά. »Τρωκτὰ, τρωγάλια, τραγήματα, τρώξιμα. ||. μαζώνω 'πωρικά. » 'Οπωρίζομαι. cueillir (des fruits). ||. καθὼς ἔφεραν (ἔθαλαν) τὰ 'πωρικὰ (εἰς τὸ τραπέζι) . » 'Ως οὖν εἰσήχθη τὸ ἐπίδειπνον (τὸ ἐπιδόρπιον, τὰ ἐπιφορήματα). dès qu' on a servi le dessert (le fruit).

Πῶς; ἐπ. ('Ερωτημ.) . Πῶς; πῇ (Πλάτ. Πολιτ. Β'); comment? ||. πῶς σε λέγουν ; » Τί σοι ὄνομα ; Κλῆσιν ἥν τινα δεῖ σε καλεῖν; Πῶς σε καλῶμεν; quel est votre nom? ||. ἀφ' οὗ ἐρώτησε καὶ ἔμαθε πῶς ὠνομάζετο τὸ κοράσιον. »Πυθόμενος ἥτις ἡ παῖς καλοῖτο,« Ακ. (Λαπίθ.).

§. ἴδε καὶ Διατί; ||. καὶ πῶς 'δέν με 'ξύπνησες εὐθύς ; » Πῶς οὖν οὐκ εὐθύς με ἐπήγειρας ; que ne m'a tu réveillé aussitôt? §. σύνδ. (Τροπολ.) »'Ως, ὃν τρόπον (Θεοφρ.) , ὅπως. comme. ||. 'ξεύρεις λοιπὸν πῶς 'να κάμῃς. » Οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις (Συν.) « . ||. 'να μάθῃ τι πρέπει 'να κάμῃ , καὶ πότε 'να 'τὸ κάμῃ, καὶ πῶς. »Γνῶναι, ὅ,τι τε ποιητέον, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπως,« Ξνφ. ||. ἔστειλα 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσε . » Ἐπεμψα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πευσόμενος ἐν οἷς εἴης (Συνέσ.)«. §. (αἰτιολ.), ἴδε Ὅτι. §. (θαυμαστ.), »Ὡς! quoi? ||. καὶ πῶς! »Εἶτα! »Τί δέ! quoi, quoi donc!

P

Ρ, ρ, τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. »Πράτρια-πλάτρα, πρῴρα-πλῴρη, μάραθρον-μάλαθρον, ἄροτρον-ἀλέτρι κτλ. §. Προστίθεται Αἰολικῶς ὡς δίγαμμα. »Ὄζος-ῥόζος, κτλ.

Ῥαβασάκι } (κάθε γραμματάκι,
Ῥαβάσι } κυρίως ὅμως τὸ ἐρωτικόν. »Ῥαβάσια, [Ῥαούσια, κατὰ τὸν Δουκάγγιον] δὲ, ἤτοι λογαριαστήρια, λέγουσιν [οἱ Ἀγαρηνοὶ] τὰ ξύλα, ἅπερ, ἀγράμματοι ὄντες, κόπτοντες καὶ χαράκια ποιοῦντες, ἠρίθμουν δι' αὐτῶν, ὡς καὶ νῦν ἔτι οἱ ἀρτοποιοὶ χρῶνται,« Ἱστορ. πολ. ΚΠ). »Γραμμάτιον, ἐπιστόλιον, δελτάριον (τῶν ἐρωτικῶν,« Πλούτ. Ἀντ.). billet, billet-doux (τὸ ἐρωτικόν)· πιττάκιον (»Γράψας βραχὺ πιττάκιον, καὶ σφραγισάμενος,« Πολύβ.), ἴδε καὶ Γραμματάκι, καὶ Πυττάκι.

Ῥαβδάκι. »Ῥάβδιον. baguette, θ. petite baguette.

Ῥαβδί. »Ῥάβδος (ἡ). canne, θ. bâton, ἴδε καὶ Δεκανίκι.

Ῥαβέντι, φ. ἰατρ. ('δὲν ἠξεύρω ἂν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες 'τὸ ἐξελλήνισαν εἰς τὸ) »Ῥὰ ποντικὸν (ὀρθ.) *Ῥαπόντιον, (ἢ οἱ βάρβαροι 'τὸ μετεποίησαν ὕστερον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ λέξις) Ῥᾶ (φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ πρωτότυπος, μεταποιηθεῖσα, διὰ τὸ εὐφωνότεκον, εἰς τὸ) Ῥεῖον, (ῥηθείη δ' ἂν καὶ) »*Σκυθικὴ ῥίζα (κυρ. ἡ Γλυκόῤῥιζα). rhubarbe, θ.

Ῥαγάζι (Σλαβων. rogoz, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην. »Ῥάχος [»ῥάχη, στοιβαὶ, σάγματα]«, Ἡσύχ., εἶδος χόρτου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζουν τὰ σαμάρια. Ἀναφέρει τὴε λέξιν ὁ Σχλ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ), φ. »Στοιβὴ καὶ Στοίβη (σώζεται ἡ λέξις), φλεὼς (Ἀττκ.) καὶ φλοῦς (Ἰωνικ.), ἀνθήλη, τύφη (τὸ Τουρκ. Λίφι, μὲ τὸ ὑποῖον σαπουνίζονται· εἶν' αἱ ἶνες τῶν φύλλων τοῦ φοίνικος). phleos.

Ῥαγίζω, ῥ. μετ. »Ῥήγνυμι καὶ Ῥήσσω. fêler. §. ῥ. αὐτοπ. »Ῥήγνυμαι. se fêler.

Ῥάγισμα. »Ῥῆγμα, ῥαγάς. fêlure, θ.

Ῥαγισμένος, η, ον. »Ῥηγματίας. fêlé. ||. ῥαγισμένος ἀπὸ τὴν φωτιάν. »Πυριῤῥαγὴς καὶ Προῤῥαγὴς (κυρ. διὰ τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Ῥαδίκι (ἀπὸ τοῦ) »Ῥάδικσ-ικος (τὸ βλαστάρι ἢ κλωνάρι), φ. Κιχώρη καὶ Κιχώριον, σέρις (ἡ ἀγρία), (ἓν εἶδος ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορ.) κονδρίλλη. chicorée (sauvage), θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα.

Ῥαίνω, Μ. (θὰ) ῥάνω, ῥ. μετ. »Ῥαίνω (ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τοὺς γάμους, ὅπου ῥαίνουν τοὺς νεονύμφους μὲ λεπτὰ νομίσματα, μὲ ῥύζι, βαμβακόσπορον, ζαχαρωτὰ, κτλ. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔῤῥαιναν ἀπαράλλακτα μὲ τρωγάλια, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον Καταχύσματα, ὄχι μόνον τοὺς νεονύμφους [. . . . »φέρε σὺ τὰ καταχύσματα »Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης,« Θεοπομπ. Ἡδυχάρει], ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωνήτους δούλους, καὶ τοὺς πρώτους θεωροὺς καὶ πρεσβευτάς. Εἰς τὴν Ῥώμην ὁ γαμβρὸς ἔῤῥιπτε καρύδια ἔμπροσθεν τῆς νύμφης). faire pleuvoir (jetter) sur les nouveau mariés des pièces de monnaie (des fruits, des bombons, etc.).

Ῥακὶ (»Ῥάχι τὸ στέμφυλον,« Ἡσύχ.). »Οἰνόπνευμα καὶ Πνεύμοινον (νεολογ.). eau de vie, brandevin,

Ῥάμμα, ἴδε Κλωστή.

Ῥαντίζω, ῥ. μετ. »Ῥαίνω, δια(περι)ῤῥαίνω, ῥαντίζω, καταψεκάζω. arroser, asperger, répandre autour.

Ῥάντισμα. »Ῥαντισμός. aspersion, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ράπη (εἶδος βούρλου, μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν ταὶς χοντρόψαθαις), φ. (ἐκ τοῦ) » 'Ριψ καὶ 'Ρίπος καὶ 'Ριπὸς (»'Επιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου,« Διοσκρ.), ἴδε Παπύρι καὶ παράδ. 'Ραγάζι.

'Ραπτάδικος, η, ον. » 'Ραπτικός. de tailleur, ce qui lui appartient. || . τὸ ῥαπτάδικον (ἐργαστῆρι). »'Ραφεῖον. la boutique du tailleur.

'Ράπταινα (ἡ) »Ἀκέρσια, ῥάπτρια, ἠπήτρια. coutourière, θ.

'Ράπτης (προφ. κοιν. 'Ράφτης), -ισσα καὶ -αινα. »Ἀκέστης, ῥάπτης, ἠπητὴς (κυρ. ὁ 'Μπαλωματᾶς). tailleur.

'Ραπτοσύνη. »'Ραπτική. le metier du tailleur.

'Ραπτικὸν (καὶ πληθ.). »'Ράπτρον· façon, θ.

'Ράπτω, ῥ. μετ. »'Ράπτω, συῤῥάπτω. coudre.

'Ράσον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. raso, »quæ pilos non habet, detrita et usu de floccata,« κατὰ τὸν Δουκάγγ.). »Τρίβων, τριβώνιον, τριχίνιον. serge rase, froc, haire, θ.

'Ραφή. »'Ραφὴ, συῤῥαφὴ, συμβολή. couture, θ.

'Ράχη. » Νῶτος, νῶτον (τὸ) καὶ νῶτα (τὰ, κυρ. τοῦ ἀνθρώπου), ῥάχις-εως, μετάφρενον. dos. || . τῆς ῥάχης (κτητ.). » Νωτιαῖος. dorsal. ||. δεῖξέ με τὴ' ῥάχι' σου (φρσ.). » Τὸ κοῖλον δεῖξαι τοῦ ποδός· »Στρέφε τὰ νῶτα. montrer les talons. || . σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρσ.), ἴδε Τρώγω. ||. ῥάχη τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι καὶ Δόφος.

'Ραχίτης, πάθ. »'Ραχῖτις (νόσος). rachitisme.

'Ραχιτιάζω, ῥ. αὐτοπ. »'Ραχίτιδι περιπίπτω (ἁλίσκομαι). devenir noué (rachitique), être attaqué par le rachitisme.

'Ραχιτιασμένος, η, ον. »'Ραχιτικὸς, ῥαχιτιῶν. noué, rachitique.

'Ραχοκοκκαλιὰ καὶ

'Ραχοκόκκαλον. » Ἄκανθα, ῥάχις -εως (ἡ), (διδακτ.) σπονδυλικὴ στήλη. échine, θ. épine du dos.

'Ραχὸς, φ., ἴδε 'Ραγάζι.

'Ράψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥάπτειν). »'Ραφή. conture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα ὅ,που ῥάπτεται· ὅθεν: Πάρε μαζῆ καὶ τὸ 'Ράψιμό' σε), ἴδε Δουλειά.

'Ρέμμα (ποταμοῦ, θαλάσσης, χῆς.). »'Ροῦς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) ῥόος, ῥεῦμα. courant (d' eau). §. ἴδε Ποταμάκι.

'Ρεμματιὰ (ἡ). »Χαράδρα. ravine, (παρδλ. Ποταμιά).

'Ρεμματικὰ (τὰ), πάθ. »Ἀρθρῖτις (νόσος). goutte, θ. §. »'Ρεῦμα (Πλ. Μάρ. 34), ῥευματισμὸς, κέδμα. rhumatisme, ἴδε καὶ Ποδαλγία καὶ 'Σχιάτικα. || . ἔγω ῥεμματικά. » 'Ρευματίζομαι. avoir la goutte, être attaqué de rhunatisme.

'Ρεπανάκι. » 'Ραφανίδιον. petite rave.

'Ρεπάνι, φ. » 'Ραφανὶς καὶ Ἰων. 'Ρεφανὶς (κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). raifort, rave, θ. radis. ||. 'γιερὸς 'σὰν τὸ ῥεπάνι (Τουρκ. τροὺπ γκίμπι, φρσ. παροιμ.). »Κρότωνος (»Κολοκύντης) ὑγιέστερος (Σουΐδ)α.

'Ρεπανίδα, φ. »'Ραφανὶς (ἀγρία). raiponce, θ. navette, θ. raifort (sauvage), bulbonac, lunaire, cranson, ἴδε καὶ Χράνος.

'Ρετσίνα. »'Ρητίνη. resine, θ. ||. ῥετσίνα τῆς πιτυᾶς ἢ τοῦ πεύκου (τὸ Τουρκ. Τσὰμ-σακιζί). »Πιτυΐνη (ῥητίνη). poix-resine, θ. galipot.

'Ρετσινάτον (κρασὶ κυρ.). »'Ρητινίτης (οἶνος). (vin) résiné.

'Ρεύγομαι, Μ. ||. (θὰ) ἐρευθῶ (ἀόρ. ['Ε]ρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »'Ερυγγάνω, (ἐρύγω ἄγρ. ὅθεν τὸ) ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι. roter, avoir des rapports.

'Ρεύτης (ἡ βαθουλὴ ἄκρα τῶν κεραμιδιῶν, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν στέγην). »'Υδρορρόη. larmier. gouttière, θ. battelement.

'Ρέψιμον. » 'Ερυγὴ, ἐρυγμὸς, ἐρευγμός. rot, rapport, éroctation, θ.

"Ρημάδι ('σπίτι, φόρεμα, κτλ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χωρὶς οἰκοκύρην). »Ἔρημος, χηρεύων (μεταφορ.), ἠρημωμένος. (maison etc) abandonnée (délaissée, déserte).

Ἠμάζω (ἀντὶ Ἐρημάζω), ῥ. μετ. »Ἐρημόω, ἐξερημόω. dévaster, désoler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἐρημόομαι. devenir désert.

Ῥῆσος, ζ. »Λύγξ-υγκος καὶ-υγγος (ὁ), λυκοπάνθηρ. loup-cervier, lynx, rich; guépard (κυρ. τὸ Τυρκ. Καρακουλάκι), πάνθηρ, πάρδος καὶ πάρδαλις (τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα δίδονται ἀπροσδιορίστως εἰς τρία ὁμοφυῆ μὲν, πλὴν ἑτερογενῆ ζῶα). pant hère, θ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ πάρδαλις τῶν ἀρχαίων), once (αὐτὸς εἶνε ὁ πάρδος τῶν παλαιῶν), leopard (τὸ δέρμα τούτου εἶνε τὸ ὡραιότερον). (ὁ) Πάνθηρ (τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ) adive.

Ῥηχὸς, ἡ, ὁν. »Ἀβαθὴς, βραχὺς (»Ἔστι δὲ βραχὺς [ὁ ποταμὸς] ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρὸν, «Ἡγήσ. παρ' Ἀθην.), ταπεινὸς (»Ταπεινότατοι δὲ [εἰσὶν οἱ ποταμοὶ] κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, »Πλβ.). plat, bas. ‖. ῥηχὰ (νερά). »Βραχέα (»Αἱ δέ [τινες τῶν νεῶν] καὶ ἐς βραχέα ὤκειλαν, «Θκδ.) καὶ Βράχεα (τά: »Καὶ κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν, «Στράβ. ΙΖ'), προσβραχῆ ἢ (ὀρθότ.) προβραχῆ, τέναγος (τὸ), τεναγώδη, τεναγίζοντα (ὕδατα, κυρ. ὅπου εἶνε καὶ βοῦρκος, καθὼς τὰ παρὰ τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἁλιεύονται οἱ κέφαλοι, ἀναφερόμενα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἁλιείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, μεταχειρισθέντος τὴν ἰδίαν λέξιν), ῥαχία καὶ (Ἰων.) ῥηγία (»Ὁ πλόος ἅπας οὗτος παρὰ τὴν Περσίδα βράχεά τε ἦσαν καὶ ῥηχίαι καὶ τενάγεα, «Ἀρρ.), στῆθος, ταινία (κυρ. τὸ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν). bas-fonds, basses, banc (de sable, de rocher etc). ‖. ὁ ποταμὸς εἶνε ῥηχός. »Ταπεινὸς καὶ κοῖλος ὁ ποταμός.

Ῥίγανη, φ. »Ὀρίγανος (ὁ καὶ ἡ), ὀρίγανον (τὸ). origan.

Ῥῖγος (τὸ), (ἀρχ. λέξις), ἴδε Ἀνατριχίλα.

Ῥίζα. »Ῥίζα. racine, θ. §. συνεκδοχ. καὶ ὅλον τὸ δένδρον, ὅθεν. »Ἔχει τόσαις ῥίζαις ἐλῃαῖς, ἀμυγδαλῃαῖς κτλ.) »Στέλεχος (»Τὰς ἐλαίας ἐξεπρέμνιζον πλεῖστον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον ὑπέρπολυ ἐγίγνετο, « Δημοσθ. Μακάρτ. »Καὶ ἑβδομήκοντο στελέχη φοινίκων «, Γραφ.). pied (d'arbre).

Ῥιζάρι (»Ὥστε τὰ ἐκ τῶν ῥιζῶν βαπτόμενα ἐνάμιλλα εἶναι τοῖς ἐκ τῆς κόκκου καὶ ταῖς ἀλουργίσι «. Στράβ. ΙΓ, δ'), φ. (βαφ.) »Ἐρυθρόδανον καὶ Ἐρευθέδανον. garance, θ. ‖. ἄγριον. »Ἄλυσσον. garance sauvage (κατὰ τὸν Ricard, τὸν Γάλλον μεταφραστὴν τοῦ Πλουτάρχου).

Ῥιζικὸν (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος, ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, 'τὸ γράφει 'Ροιζικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. παράγει ἐκ τοῦ Ἰταλ. Risico, Γαλ. Risque. κυρίως δὲ εἶνε συνώνυμον τοῦ) »Πυθμενικὸν (λέξεως γνωστῆς παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις καὶ ἀποτελεσματικοῖς), ἴδε Τύχη.

Ῥιζοβοῦνι (ἡ ἄλλ. Ποδηὰ τοῦ βουνοῦ). »Πόδες (»Πρόποδες, »Κράσπεδα) ὄρους, ὑπώρεια. pied de la montagne.

Ῥιζόνω, ῥ. ἀμ. »Ῥιζοβολέω, ῥιζόομαι. prendre racine. §. (μεταφορ.). enraciner, s'enraciner, invéterer; s'invéterer, ἴδε ἀ Πιάνω.

Ῥιζόφυτον, ἴδε Κωλοῤῥίζι.

Ῥίζωμα. »Ῥίζωσις. la pousse des racines.

Ῥιμάδα καὶ Ῥίμα ἢ Ῥήμα, ἐκ τοῦ Ῥυθμὸς κατὰ τὸν Δουκάγγ., Γερμαν. Reim). »Σίλλος (ὁ), ἴαμβος, γεφυρισμός. satyre, θ. brocard, libelle, chanson diffamatoire, θ. ‖. κάμνω ῥιμάδες. »Γεφυρίζω. brocarder.

Ῥίνα, ψ. »Ῥίνη, λειόβατος (καταχρ. ἡ κατ' ἀντίφρασιν, καθὼς καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ Γαλλ. miraillet), ῥινόβατος. raie (bouclée), ange, angelot, ἴδε καὶ Βάτος.

'Ρινὶ, ἐργ. » 'Ρίνη (ἡ). lime, θ.

'Ρινίζω, ῥ. μετ. » 'Ρινέω, ῥινίζω. limer.

'Ρίνισμα (ἡ πρᾶξις). »' 'Ρίνησις. limure, θ. § . (τὸ λεπτὸν μόριον ὅ,τι καταπίπτει ἀπὸ τὸ ῥινιζόμενον πρᾶγμα). »'Ρίνημα καὶ 'Ρίνισμα. limaille, θ.

'Ρίξιμον, ἴδε 'Ρίψιμον.

'Ρίχνω (ὁ Κορ. 'τὸ γράφει 'Ρήχνω καὶ 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ 'Ράσσω 'Ρήσσω, καθὼς 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ ὀνειροκρ. 62: » "Εδοξε παλαίειν καὶ.. ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον«' καὶ κατωτέρω: »Ἀεὶ δὲ ἄμεινον τὸ ῥήσσειν,« καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ Κόν: » Εἶθ' ὑποσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον), ῥ. μετ. »'Ρίπτω, βάλλω. jeter, ruer. ||. ῥίχνω κάτω. »Καταβάλλω, καθαιρέω. abbattre, terrasser. ||. ῥίχνει τ' αὐτιά του (κάτω). » Τὰ ὦτα καταβάλλει (Ἀριστ.)«. || ῥίχνει κάτω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μακρυὰ ὅσο φθάνει τ' ὀμμάτι. »Ἀνδρὰ ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν (Ξενοφ.)«. ||. τὸ ἄλογον ἐξυππάσθη καὶ τὸν ἔῤῥιψε κάτω. »Καὶ ὁ ἵππος πτυρεὶς ἀπεσείσατο αὐτόν«. il l'a démonté. ||. ῥίχνω τὸ λιθάρι. »Δισκεύω. ruer. ||. ῥίχνω σαγίτταν (κοντάρι, σφενδόναν, κτλ.), ἴδε Τινάζω. ||. ἐπειδὴ εἶχε ῥίξειπ λέον ὅλαις 'του ταῖς σαγίτταις. » Πάντων αὐτῷ τῶν βελῶν ἤδη ἐκτετοξευμένων.«||. ῥίχνω μέσα. »'Ενσείω, ἐμβάλλω. jeter (lancer) dans. ||. ἐῤῥίχθηκεν εἰς τὴν φυλακήν. »Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν . ||. ῥίχνω σίδερον (ναυτ.). »Ἀγκυραν βάλλομαι (καθίημι). jeter l'ancre. ||. ῥίχνω τὰ πλεμμάτια (εἰς τὴν θάλασσαν.) Καθίημι (»Χαλάω) τὰ δίκτυα. ||. ῥίχνω τὸ δρμίδι (τὴν βόλτσαν) εἰς τὴν θάλασσαν. » Τὴν ὁρμιὰν καθίημι . ||. ῥίχνω (τὸ καράβι) ἔξω. » 'Οκέλλω, ἐξοκέλλω. échouer. ||. ῥίχνω ἀπὸ 'πάνω μου. ἴδε Τινάζω. ||. ἔῤῥιξε τὸ παιδὶ(ἡ ἐγγαστρωμένη), ἴδε Ἀποβάλλομαι. ||. ῥίχνω τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα. »Αἰτιάομαι, τὴν αἰτίαν ἀναφέρω (ἀνατίθεμαι, ἀνάπτω, προστρίβομαι) . imputer la faute. ||. νὰ ῥίψῃ τὸ σφάλμα εἰς ἐμένα . »Εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ (Εὐρ. Τρ. 305)«. ||. ῥίχνω δόσιμον, ἴδε Δόσιμον. ||. ἔῤῥιξε μιὰν λέξιν . » 'Ρίψας λόγον (Πολύβ. Δ, 20. ς)· » 'Ενέβαλε λόγον. jeter un propos. ||. ῥίχνω λόλια (Τουρκ, Τακχιλδίζω ἢ 'Ολαστίζω) . » Νεανίας, λόγους ῥίπτων εἰς ἡμᾶς(Εὐρ. Ἀλκ. 683)«, ἴδε καὶ Πειράζω. ||. ῥίχνω λαχνὸν, ἴδε Λαχνός. ||. ἐῤῥιξε τέσσαρα, πέντε κτλ. (εἰς τὸ τάβλι). »Πέντ' ἔβαλεν. il a amené un quatre, un cinq etc. ||. 'να ἔχῃ ῥίγμένην τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός 'του εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον, καθὼς οἱ εὐγενεῖς. »Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως (Πλάτ.)«. ||. ἐῤῥηξε τὰ 'μμάτια 'της κατὰ γῆς. Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα ("Ομ. "Γμν. Ἀφρδ.)«, ἴδε καὶ Καρφόνω. ||. ῥίχνομαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν), ἴδε 'Ορμῶ, Πετῶ καὶ Τινάζω. ||. (τὸ λεοντάρι), ὅταν ἦνε κοντὰ, ῥίχνεται ἐπάνω. »'Επιῤῥίπτει ἑαυτὸν, ὅταν ᾖ πλησίον«, Ἀριστ.

'Ρίψιμον (προφ. κοιν. 'Ρίξιμο'). » 'Ρίψις, βολὴ. l' action de jeter, jet (κυρ. πέτρας). ||. ῥίψιμον τῆς πέτρας ἢ τοῦ λιθαριοῦ . » Δισκοβολία. ||. ῥίψιμον σαγίττας, κονταριοῦ κλπ., ἴδε Τίναγμα.

'Ριψοκινδυνεύω, ῥ. ἀμ. » Παραβάλλομαι, παραβάλλω ἐμαυτὸν, διά(παρα, ἀπο)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω κίνδυνον, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιοῦμαι. hasarder, risquer.

'Ριψοκίνδυνος, η, ον. » Παράβολος (ἄνθρωπος), παρακεκινδυνευμένας (λόγος). téméraire, hardi.

'Ρόβι (τὸ)) , φ. 'Ορόβος, βούτρω-
'Ρόβη (ἡ) (κτον. ers, orobe, θ.

'Ροβίθι (προφ. καὶ 'Ρεβίθι), φ. »'Ερέβινθος. pois-chiche, pois bécu, garvance, θ.

'Ρόγα, ἴδε 'Ρῶγα. 2) ἐκ τοῦ Λα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τιν. Erogo, ὁ μισθὸς), ἴδε τὴν λέξιν. ('Ο Σουΐδας λέγει : » 'Ρόγα, ἡ τῶν Βασιλέων εὐσέβεια καὶ ἡ φιλοτιμία«).

'Ροδακινηὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ σχολ. τοῦ Νικάνδρου), δ. »Μηλέα Περσικὴ, περσεί(σέ)α. pêcher.

'Ροδάκινον (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ Λατιν. duracina Persica, σκληρὰ δηλ. ἑπομένως ὄχι ρί Γιαρμάδες, ἀλλὰ τὰ Παπάτια, Γαλλ. pavie ἢ brugnon), 'πωρ. »Μῆλον Περσικὸν, Περσέμηλον, Πέρσιον καὶ Περσικὸν (ἐννοουμένου τοῦ Μῆλον). Εἰς τὰ Γεωπονικὰ εὑρίσκεται καὶ ἡ λέξις) Δωρακινὰ (, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Γρ. Νύσσ. ἐν 'Επιστ. Κ'). pêche, θ. duracine, θ.

'Ροδάνι, ἐργαλ. » * Βέμβιξ καὶ *Βέμβηξ, *ῥόμβος, περίακτον, περιαγωγεύς. * rouet (κυρίως τὸ Τουρκ. Τσιχρίκι).

'Ροδανίζω, ῥ. μετ. »Βεμβηκίζω, ῥο(ῥα)δανίζω. devider (par le moyen du rouet), bobiner.

'Ρόδι, 'πωρ., ἴδε 'Ῥῶδι.

'Ροδηὰ, δ., ἴδε 'Ρωδηά.

'Ροδίτης (εἶδος ςαφυλιοῦ, τὸ Τυρκ. 'Ρουχνιγκιάρι). »'Ροδία (σταφυλὴ), ῥοδωνιὰ (»Εἶδος ἀμπέλου, φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, « Σουΐδ.). espèce de raisin.

'Ροδοδάφνη (ἡ ἄλλ. Πικροδάφνη. Εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγεται ἁπλῶς Δάφνη), δ. » Νήριον, ῥοδοδάφνη. oléandre, laurier-rose, rosage, rosagine, θ.

'Ροδοζάχαρη (καλὴ ἡ λέξις· οἱ παλαιοὶ 'τὴν ὠνόμαζαν) » Τὸ διὰ ῥόδων (καθὼς ἔλεγαν καὶ τὸ διὰ κυδωνίων, κτλ. ἴδε Γλυκὸν), ῥοδωτόν. conserve de roses, θ.

'Ροδοκόκκινος, η, ον. »'Ροδόχρως, εὔχρους. vermeil.

'Ροδόσταμμα (ἀντὶ 'Ροδόσταγμα, τὸ. »'Ροδόσταγμα τὸν βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του «, Ποιητ. ἀνών.) » 'Ρόδου ἢ 'Ρόδων στάγμα (Κυστάθ. opuse, 305), ῥοδωτὸν, ῥοδόσταχτον καὶ ῥοδόςαγμα (Ἱππιατρ.). eau-rose, θ. »Στακτὸν μῦρον (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ). eau de roses.

'Ροδότσεφλον, ἴδε 'Ρωδότσεφλον.

'Ρόζος. »'Ὄζος, τύλος, κόνδυλος, κονδύλωμα. nœud (d'arbre), dourillon.

'Ροΐ (τὸ), ἀγγ., ἴδε 'Λαδικόν.

'Ροΐδι (καθὼς 'τὰ προφέρουν εἰς τὴν 'Ελλάδα), κτλ., ἴδε 'Ῥῶδι.

'Ρόκα, ἐργ. » 'Ηλακάτη. quenouille, θ. §. (ἀπὸ τοῦ Λατιν. eruca), φ. »Εὔζωμον (σώζεται ἡ λέξις διεφθαρμένη εἰς τὴν Ἀττικήν). roquette, θ.

'Ροκάνα (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Κρούταλον.

'Ροκάνι) , ἐργ. » 'Ρυκάνη καὶ 'Ρόκανον) 'Ρυκάνα (»Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς τρύπανον«, 'Επιγρ.). rabot, varlope, θ. erminette, θ.

'Ροκανίδι. » 'Ροκάνισμα. plannre, θ.

'Ροκανίζω, ῥ. μετ. 'Ρυκανάω (-ίζω). raboter. §. (μασσῶ σκληρόν τι ἀντὶ) » Βρυκανίζω (ἐκ τοῦ) Βρύκω (» 'Ενθέντα δ' εἰς τὸ στόμα βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον.... παρ' Ἀθην.), ἴδε Κοκκαλίζω.

'Ροκάνισμα. »'Ροκάνισις. l'action de raboter.

'Ροκοκέφαλος (ὁ).) »Γέρων-οντος 'Ροκοκέφαλον (τὸ)) (ὁ). la tête de la quenouille.

'Ροῦγα (ἡ), (σωκάκι, δρόμος στενὸς, μαχαλὰς), (ἐκ τοῦ) »'Ρὼξ-ῥωγὸς (κυρ. ἡ στενὴ δίοδος, τὸ μακρυνάρι οἰκίας, ὅθεν ἀνὰ ῥώγας μεγάροιο ('Οδ. Χ, 143 «), ἴδε καὶ Σωκάκι καὶ Μαχαλὰς (εἰς τὸ Παράρτημα).

'Ροῦδι, δ. (τὸ ἄλλ. Σουμάκι. 'Ο σπόρος, ἡ ῥίζα καὶ ἡ φλοῦδά 'του χρησιμεύουν εἰς πολλὰ πράγματα). »'Ροῦς, ῥοῦ (ὁ ἐρυθρός). vinaigrier, sumac. ||. 'τὸν, 'πάγει ῥοῦδι, (φρσ. ἐπὶ τῶν οὕτω σφόδρα φοβουμένων, ὥστε καὶ ἐγχ.... ὑπὸ δέους, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) »'Οβρώδειν (ἴδε Χέζω).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ῥουθοῦνι. » Μυκτὴρ, μυξωτὴρ, ῥώθων (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). narine, θ.

Ῥούφημα, »Σπάσις, ῥάφησις. l' action de humer.

Ῥουφηματιά. » Σπάσις. gorgée, θ., ἴδε καὶ Γουλιά.

Ῥουφηκτὰ, ἐπ. » Σπάσει, ῥοφησ*. en humant. ‖. τὰ μακρολαίμικα πουλιὰ πίνουν ῥουφηκτά. »Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει (Ἀριστοτ.).«

Ῥουφησιὰ, ἴδε Ῥουφηματιά.

Ῥουφῶ, Μ (θὰ) ῥουφήξω, ῥ. μετ. »Ῥοφάω(-έω), ἐκροφέω, ἀποῤῥοφάω, σπάω (Ἀθήν.), ῥυμφάνω (Ἱπποκρ.). humer. §. (ἐπὶ ἀψύχων). » Ἀναπίνω. absorber.

Ῥουγικὰ (τὰ). » Ἱματισμός. hardes, θ. πλ. garde-robe.

Ῥοῦχον (ἐκ τοῦ Γερμαν. Rock, γραφόμενον ἄλλοτε Wrock, ὅθεν τὸ Γαλλ. Frocq, Frac κτλ., συγγ. τῷ Φλόκκος, ὠνομάσθη ἰδιαιτέρως ἡ Τσόχα). »'Ερέα. drap., ἴδε καὶ Φόρεμα.

Ῥογαλῆ-όν. » Ῥέγγος καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) Ῥέγκος (τὸ), ῥόγχος καὶ ῥόγκος (ὁ), ῥογγασμὸς (Γαλην.), ῥέγξις. ronflement; râle.

Ῥογαλίζω, ῥ. ἀμ. » Ῥέγγω καὶ Ῥέγκω, ῥογγάζω. ronfler; râler.

Ῥόχαλον (σλέγμα ἀναπτυόμενον). »Βῆγμα, ἀπόχρεμμα. crachat.

'Ρυζάλευρον. » Τὰ ἀπὸ τῆς ὀρύζης ἄλευρα. farine de riz, θ.

'Ρύζι, φ. » "Ορυζα (ἡ), ὄρυζον (τὸ). riz, ris.

'Ρυζόγαλον. » "Ορυζόγαλα. riz au lait.

"Ρυθρινάρι (τὸ Τουρκ. Μερτζάνι, προφ. κοιν. Λυθρινάρι), 'ψ. »'Ερυθῖνος καὶ 'Ερυθρῖνος. rouget (συγχέεται μὲ τὸ Τριγλί); frangolin.

'Ρῶγα (τοῦ σταφυλιοῦ, ἡ μονολ. Σταφυλόρωγα). » Ῥὰξ καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα 'Ελληνισμὸν) 'Ρώξ. grain de raisin. §. (κατὰ μετωνυμ.) ἡ—τοῦ βυζιοῦ. »Θηλὴ (»Θηλὴ δέ ἐστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἣ παρὰ τοῖς ἰδιώταις 'Ρὰξ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγός«, Εὐσταθ. 'Οδυσ. Δ', 89), ἀκρομάσθιον. mamelon, tetin, tette (κυρ. τῶν ζώων), θ. §. ἔντ. (φαρμ.) »'Ρὰξ, ῥώξ, φαλάγγιον (» Καλοῦσι δὲ ῥάγα τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγί, καί πως ὁρᾶται καὶ περιφερὲς, κτλ.« Αἶλ περὶ Ζ. ἰδ. Γ'). tâtentule. (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ 'Ρωγαλίδα, ἴδε τὸ προηγ.

'Ρωγίτσα. »'Ράγιον. petit grain de raisin.

'Ρῳδὶ (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ »'Ροΐδιον (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς 'Ελλάδος μέρη), 'πωρ. »'Ροιὰ καὶ 'Ρόα (ἡ), (καὶ, ἐπειδὴ συμπίπτει ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ καρποῦ καὶ τοῦ δένδρου), ῥοΐδιον (ἴδε κατωτέρω) ἢ ὁ τῆς ῥοιᾶς καρπὸς (» Τῷ 'Ερμῇ καθιεροῦσι τῆς ῥοιᾶς τὸν καρπὸν, « Κλμ.), σίδη. grenade, θ. ‖. τὸ σπυρὶ (κουκκὶ) τοῦ ῥοδιοῦ. »Κόκκων. grain de grénade. ‖. 'μᾶς ἔβγαλεν ἀμύγδαλα, καὶ τρώγαμεν καὶ ῥῷια. » Ἀμυγδάλας παρέθηκε, καὶ τῶν ῥοΐδίων ἐτρώγομεν «.

'Ρῳδηᾶ, δ. »'Ροιὰ καὶ 'Ροὰ, σίδη. grénadier. ‖. τὸ ἄνθος 'της. » Κύτινος.

'Ρῳδότσερλον. »Σίδιον, ῥοιᾶς λέπισμα. l'écorce de la grenade.

"Ρωλόγι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Ωρολόγι, κτλ.

"Ρωτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε 'Ερωτῶ, κτλ.

Σ

Σ, σ. τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: Σόγχος-ζόγχος, σάπφειρος-ζαφεῖρι κτλ. §. Προστίθεται (κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων): » Βῶλος, -σβῶλος, » Κύπτω-σκύπτω, κόνις -σκόνη, μύρτον-σμέρτον, κορδαλὸς -σκορδαλὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: » Μικρὸς-σμικρὸς, ἴσως καὶ Μαρὶς-σμαρίς. §. Ἀφαιρεῖται. ἡ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐκθλίβεται: »Σκαλεύω-γαλεύω, σπιθαμὴ-πιθαμὴ, ψεύστης-ψεύτης, πόλις-πόλι', καῦσις-κάψι' (καὶ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ὀνόματα), κτλ.

Σάβανον (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο κυρ. ὁ τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ἡ τὸ Τουρκ. Σιλετζέκι.). »Ἐντάφιον, νεκροτάφια (τὰ), ταφήϊον σπεῖρον (Ὅμηρ.). drap mortuaire, linceul.

Σαβανόνω, ῥ. μετ. »Στέλλω (Περιστέλλω) νεκρικῶς. ensevelir.

Σαβάνωμα. »Ἡ ἐντάφιος σπείρωσις. ensevelissement.

Σαβοῦρα (Λατιν. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Ἕρμα (τὸ). lest.

Σαβουρόνω, ῥ. μετ. » Ἑρματίζω, ἑρμάζω (Ἱππokρ.). lester. §. (μεταφ. Γεμίζω καλὰ τὴν κοιλιάν μου), ἴδε Πατόνω.

Σαβούρωμα. Ἕρμασις, ἑρματισμός. lestage.

Σαγανάκι (ἄνεμος ἐξαφνικὸς καὶ ἐπικίνδυνος, φυσῶν κυρ. ἀπὸ ταῖς στεριαῖς), ναυτ. »Ἀπόγαιος καὶ Ἀπογεία (αὔρα), (οὗ ἐναντίον τὸ Τροπαία), σπιλὰς (ὅθεν ἡ παρὰ τοῖς ναυτικοῖς Σπλάδα καὶ Σβλάδα). vent qui souffle de la terre.

Σαγιακένιος, α, ον (φόρεμα κυρ.). »Σάγινος. de serge (saie).

Σαγιάκι (εἶδος ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου). » Σάγος (λέξις Γαλατική). saie, θ. serge, θ.

Σάγισμα (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι τοῦ ἀλόγου). »Ἐπίβλημα, πῖλος, πίλημα, περιβόλαιον ἐφίππιον, σάγη, σάγιον. couverture, θ.

Σαγίττα (Λατιν.), ἴδε Δοξάρι. §. »Βέλος (τὸ), ὀϊστὸς, βέλεμνον. flèche, θ. trait. §. ἐργ. (ὑφαντ.). »Κερκίς. navette, θ. §. ἐργ. (μέ τὸ ὁποῖον πλέκων τὸ πλεμμάτι). » Χηλὴ, χηλώτιον. §. (τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τοῦ ποδαριοῦ). »Παρακερκὶς, περόνη (Ξενοφ.), παρακνήμιον. péroné, ἴδε καὶ Καλάμι.

Σαγιττειά. » Τόξευμα. coup de flèche (de trait). §. (εἶδος ψειδιοῦ, ὅπου τινάζεται, ὅθεν:) » Ἀκοντίας. trait, dard, jaculateur; serpent aurore (ou sombre).

Σαγίττευμα. » Τόξευμα. l'action de darder (tirer) des flèches.

Σαγιττεύω, ῥ. μετ. »Τοξεύω, ὀϊστεύω, κατατοξεύω. lancer des flèches, darder.

Σαγιττοθήκη. » Φαρέτρα. carquois, trouse, θ.

Σαγονάκι. »Σιαγόνιον, ὑποκορ. τοῦ Σαγόντ (ἐκ τοῦ) »Σιαγόνιον (Γραφ. Δευτερον. καὶ Ἱππκρ., ὑποκορ. τοῦ) » Σιαγὼν-όνος (ἡ), γνάθος (ἡ), γένυς -υος (ἡ). machoire, θ. (ἃ ταῦτα μὲν γενικῶς καὶ διὰ τὰς δύο σιαγόνας. ||. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν ἐπάνω, δηλ. τὸ Ἐπανωσάγωνον, ὀνομάζεται κυρ.) »Γένειον καὶ Γένυς (Γνάθος) ἡ ἄνωθεν (ἡ ἄνω). superieure. ||. (τὸ δὲ κάτω, δηλ. τὸ Κατωσάγωνον κυρ.) Γένυς (εἰς τὸ ὁποῖον προστίθεται ἐνίοτε, πρὸς πλειοτέραν σαφήνειαν, καὶ τὸ ἐπίρ.) κάτω ἢ κάτωθεν, γαμφηλὴ (ἰδίως καὶ πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τῶν ζώων), γένειον. l'inférieure. ||. ὅλα τὰ ζῶα (ὅταν τρώγουν) κουνοῦν τὸ κατωσάγωνόν 'τους. »Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν (Ἀριστ.). ||. ἀφ' οὗ ἀκκουμπήσῃ τὸ κατωσάγωνόν 'του (ὁ λαγὸς) εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδαριῶν 'τυ. »'Επ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθεὶς (Ξενοφ.).

Σακκὶ (τὸ Τουρκ. Τσουβάλι, ἀπὸ τοῦ) » Σακκίον (» Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς γιόνος ἄγωσι,« Ξενοφ.), ἀγγεῖον (»Τὰς ῥαφὰς τῶν ἀγγείων κάτωθεν ἀναλύσας, καὶ ἀφελὼν συχνὸν ἀργύριον ἐξ ἑκάστου, πάλιν συνέῤῥαψε,« Πλούτ. Λύσ.), σάκκος καὶ σάκος (ὁ). poche, θ. sac.

Σακκολέβα (εἶδος πλοίου, ἴσως ἀπὸ τοῦ Σάκκος ἡ Λέμβος. Ὁ Κορ., Ἀτ. Τόμ. Α', τὴν γράφει Σακκολαῖαν. »Λαίφεα, αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι· ὅθεν οἱ κοινότεροι συνθέντες ἐκ τοῦ Σάγος καὶ τοῦ Λαῖφος Σαγολαίφεα λέγουσιν,« Εὐσταθ. Ὀδυσ. Μ. 206). »Γαυλὸς, ἄκατος (ὁ καὶ ἡ). espèce de bâteau.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σακκορράφα. »Ἀκέστρα (, ἡ μείζων βελονη , ἣν νῦν Σακκοράφιον καλοῦσιν,« 'Ετυμολ.), φορμορράφις, ἀκέστριον . carrelet . §. 'Ψ. ἴδε Ζαργάνα.

Σακκοῦλα (τὸ ἄλλ. Πουγγί). »Βαλάντιον (» "Εστι δὲ [καὶ] σταθμός τις βαλάντιον, ὃ καὶ Φόλλις, δηναρίων ν', « 'Ετμλγ.), μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον) , γλωσσόκομον . bourse, θ.

Σακκουλάκι. »Σακκίον. sachet.

Σακκοῦλι (τὸ ἄλλ. Πυγγί, ἐκ τοῦ) »Σακύλλιον ἢ Σακκέλιον (Φώτ .) ἢ Σακκέλλιον ('Ησύχ.). » Μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύππιον), ἀγγεῖον, πήρα[3], ἀρύβαλλος . sachet . §. (ὁ Τουρβᾶς ἢ ἡ Ταγιρτζίκα), ἴδε Δισάκκι.

Σακκουλιάζω (βάλλω εἰς τὸ σακκὶ ἢ εἰς τὴν Σακκοῦλαν) , ῥ. μετ . »Σάττω. ensacher, embourser. §. τὸ φόρεμά 'του σακκουλιάζει (ὅταν δὲν ἦνε καλοκομμένον). » Διακολποῦται. il fait des poches.

Σακκούλιασμα. »Σάξις. l'action d'ensacher (d'embourser).

Σαλάκι) , 'Ψ. » Σέλαχος (τὸ) , Σαλάχι) σελάχιον. pastenaque (ἔχει ἀγκάθι εἰς τὴν οὐρά) ; tarre ronde ; raie à bayonnette ; (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) murine, ἴδε καὶ παράβ. Βάτος καὶ 'Ρίνα.

Σαλβάρι (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἢ, κατὰ τὸν 'Ησύχ., Παρθικοῦ) »Σαράβαρα (τὰ), ἴδε Βρακκί.

Σάλεμμα. »Κίνησις. mouvement.

Σαλεύω, ῥ. μετ. »Κινέω, σαλεύω. mouvoir, remuer, ἴδε καὶ Κουνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κινέομαι, σαλεύομαι. remuer, se remuer, bouger, grouiller, ἴδε καὶ Κουνῶ. ||. μὴ σαλεύῃς. »"Εχ' ἀτρέμας. ne bougez (ne branlez) pas. ||. ἐσάλευσ' ὁ νοῦς 'του (φρσ.) . » Παρακεκίνηται, παρακινητικῶς ἔχει, τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι δοκεῖ. avoir l'esprit aliéné (dérangé) , être (fou) timbré (οἰκ.).

Σάλιαγκος, ὀστρ. »Κοχλίας, σέσιλος, σεσελίτης. limaçon, escargot. ||. σάλιαγκος βουλωμένος. »Πωματίας (Διοσκορ.).

Σαλιάζω (τρέχουν τὰ σάλιά μου, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ἄλλον τρώγοντα 'ξοινὰ), ῥ. ἀμ. » Σια(ε)λίζω, σιαλοχοέω, πτυα(ε)λίζω . saliver, ἴδε καὶ Σάλιον . §. (μεταφ. λέγω σάλια-μύξαις, ὅ,τι μὲ καταίβῃ), ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιακοῦβα, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σαλιάρης (μεταφ. ὁ Χάχας καὶ Μωρόλογος) , α , ικον. » Σιαλώδης (Ἱππορκ. περὶ ἱρ. νούσ). baveux. §. bavard, ἴδε τὰς λέξεις.

Σαλιαριὰ, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σάλιασμα (πληθώρα σιάλου) . »Πτυα(ε)λισμὸς, σια(ε)λισμός . salivation (ἰατρ.), flux de salive.

Σάλιον . » Σία(ε)λον, σία(ε)λος , πτύα(ε)λος . salive, θ. bave, θ. ||. τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν , φυσικῶς μὲν, δι' ὅσους βλέπουν ἄλλους τρώγοντας 'ξοινόν· μεταφορικῶς δὲ , δι' ὅσους, ἐπιθυμοῦντές τι, 'δὲν ἠμποροῦν 'να 'τὸ ἀπολαύσουν). »Αἱμωδιάζω(-άω) ἢ Αἱμωδέω.« Λιχνεύομαι. l'eau lui vient à la bouche. (Συμφώνως καὶ μὲ τὰς δύο σχεδὸν σημασίας ὁ Ἀθήναιος λέγει , ὅτι ὁ Κόρυδος, πτωχός τις καὶ λαίμαργος παράσιτος, βλέπων εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ γέλια, τὰ παγούρια κτλ.) »'Ημωδία (ἔτρεχαν δηλ. τὰ σάλιά 'του. 'Ο Ἱπποκράτης [π. Χυμῶν δ'.] μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ πάθος ὅ,που συμβαίνει εἰς τὰ 'δόντια, ὅταν ἀκούωμεν σκληρόν τι τριβόμενον καὶ τρίζον , παρ . χ . τὸ πιάτον μὲ τὴν μύτην τοῦ πειρουνιοῦ.) »Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἠμώδησαν.

Σαλιόνω, ῥ . μετ . » * Σια(ε)λόω. enduire de salive.

Σάλπη, 'ψ. »Σάλπη καὶ Σάρπη. saupe, θ.

Σαμαντοῦρα, ἴδε Σημαντοῦρα.

Σαμάρι (ἀπὸ τοῦ) . » Σαγμάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάγμα, ἐπίσαγμα κανθήλιον, ἀστράβη. bât. ||. πταίς,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ γομάρι, κτύπα τὸ σαμάρι· σὲ πταίει ὁ γάϊδαρος, καὶ δέρνεις τὸ σαμάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Μάγειρος ἠδίκησεν, αὐλητὴς δ' αἰκίζεται. ‖. σαμάρι τῶν βαστάζων (χαμάλιδων). »Τύλη (κατὰ τὸν Διογένην Λαέρτιον 'τὴν ἐπενόησε πρῶτος ὁ Πρωταγόρας). §. (ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος κλείει ὁλοτρόγυρα τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ). » Θριγκὸς, θώραξ, τοιχόκρανον (Μαθημ.). chaperon.

Σαμαρόνω, ῥ. μετ. »Σάττω, ἐπισάττω. bâter.

Σαμάρωμα. »'Επίσαξις. l'action de bâter.

Σαμμαούθι (εἰς τὸν Σωφρόν. [Maïi Spicil. Rom. v. 3, p. 477 καὶ 481 γράφεται Σαμαμίθιον, ἀπὸ τοῦ 'Εβραϊκοῦ, ἴδε Φυκιασίδι), ζ. (ἡ ἄλλως Γουστέρα καὶ Γουστερίτσα, εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Σαῦρα καὶ Σαῦρος, ἀσκαλαβώτης, χλωροσαῦρα (κυρ. ἡ πράσινη), χαλκὶς καὶ ζιγνὶς καὶ πίγγαλος (ἓν εἶδος μὲ βέργαις χαλκοειδεῖς εἰς τὴν ῥάχιν). lézard.

'Σαμόλαδον, ἴδε Σουσαμόλαδον.

Σαμοῦρι, ζ. » Σαθέριον ἢ (κατὰ διόρθ. ἡμετ.) Σαπίριον (τὸ Ἀρκτικὸν), σίμωρ-ωρος (τὸ), (Εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην ἐπαρχία τις ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Κοσμᾶν τὸν Ἰνδικοπλεύστην, Σίμωρ, τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι γράφουσι καὶ προφέρουσι σήμερον σεμμούρ). zibeline, martre zibeline.

Σαμψῶνι (εἶδος μεγάλου σκύλου). »Μολοσσὸς, κύων Ἰνδικὸς, ἀγασσαῖος καὶ ἀγασσεὺς ('Οππιαν. Κυνηγ.). dogue (Allemand ou Anglais).

Σανιδάκι, »Σανίδιον. petite planche, θ.

Σανίδι. » Σανὶς (ἡ). planche, θ. ais.

Σαπίζω, ῥ. μετ. »Σήπω. putrefier.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Σήπομαι, σέσηπα (» Δοῦρα σέσηπε νεῶν «). se putrefier, pourrir. ‖. ἐκεῖνος ὅ,πω 'δὲν σαπίζει. » Ἄσηπτος, ἀσαπὴς Θεόφρ.). qui ne peut pourrir.

Σαπίλα. » Σῆψις, σηπεδὼν, σαπρία. pourriture, θ.

Σάπιος, α, ον. »Σεσηπὼς, σαπρὸς (» Τὸν ἱμάντα τῆς ἐμβάδος διέῤῥηξα. — Εἰκότως· σαπρὸς γὰρ ἦν, « Μένανδρ.), διεφθορὼς. pourri, blette (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά).

Σαπίτης (εἶδος 'φειδιοῦ). » Σήψ σηπὸς (ἡ), σηπεδὼν (Νίκανδ. Θηρ.). espèce de serpeut.

Σαπουνάδα, ἴδε Σκάμμα.

Σαπούνι (ἀπὸ τοῦ) » Σαπώνιον (ὑποκρ. τοῦ) » Σάπων-ωνος (λέξιν Κελτικὴν, κατὰ τὸν Πλίν.), σμῆγμα. (» Σμῆγμα τὸ σαπώνιον, « Σχολ. Θεοκρ., Εἰδ. Γ', 17) καὶ σμῆμα (ἀπὸ τοῦ Σμῶ, οὗ παράγωγον τὸ Σμήχω. » Ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆμα,« Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ), νίτρον, ῥύμμα, χαλαστραῖον (νίτρον). savon.

Σαπουνίζω (ἀλείφω μὲ σαπουνάδαν, καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, πλύνω, παστρεύω), ῥ. μετ. »Νιτρόω, ζρουθίζω (ὅταν μεταχειρίζωμαι ἀντὶ σαπουνίου στρούθιον [ἴδε Σαπουνόῤῥιζα]), σμάω, σμήχω. savonner.

Σαπούνισμα. »'Νίτρωσις. 'στρουθισμὸς (ἴδε τὸ ῥῆμα). savonnage.

Σαπουνόῤῥιζα (τὸ Γ υρκ. Τσογένι), φ. »Στρούθιον (» Ἀφροῖῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ, « Λουκιαν. Ἁλεξ.). bois de savon, savonière, θ. ‖. πλύνω μὲ σαπουνόῤῥιζαν. » Στρουθίζω.

Σαπουνόγωμα (εἶδος γῆς). »Στεατῖτις (γῆ). stéatite, θ.

Σαράκι (τὸ ἄλλ. Σκόρος, Βώτριδα καὶ Μόλιτσα), ἔντ. »Σής-ητὸς (ὁ) ᾧ (Δωρικῶς) Σὴρ-ηρὸς (ὅθεν μετεσχηματίσθη). §. (τὸ τῶν ξύλων). »Θρίψ (ὁ), τερηδών. teigne, θ. gerce, θ.

'Σαρακοστή. » Τεσσαρακοστὴ, ἡ τεσσαρακοθήμερος (νηστεία). carême. ‖ λείπ' ὁ Μάρτις ἀπ' τὴ' 'σαρακοστὴ' (παρ.); il n' y manque non plus que Mars en carême.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Σαρακοστιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Νηςήσιμος.

Σαρακοφαγωμένος, η, ον. »Σητόβρωτος. §. »Θριπήδεστος, θριποκοπηθείς, (Θεόφρ.). vermulu. § moulué.

'Σαράντα, ἀριθ. » Τεσσαράκοντα καὶ Τετταράκοντα, τετράκις δέκα. quarante. ||. 'σαράντα φοραίς. »Τεσσαρακοντάκις. quarante fois. ||. 'σαράντα γιλιάδες. » Τετρακισμύριοι. quarante mille. ||. σαράντα χρόνια. »Τεσσαρακονταετία, 'τεσσαρακονταετηρίς. l'espace de 40 ans. ||. σαράντα χρόνων. » Τεσσαρακονταετὴς καὶ Τεσσαρακοντούτης (ὁ), τεσσαρακονταέτις καὶ τεσσαρακοντοῦτις (ἡ). ||. 'σαράντα-ὀκτώ. »Δυοῖν δεόντοιν πεντήκοντα. ||. ἓν εἰς τὰ 'σαράντα. » Τεσσαρακοστὴ (εἶδος δοσίματος τὸ πάλαι εἰς τὰς Ἀθήνας).

'Σαραντάμερον (ἡ νηστεία τῶν Χριστουγεννῶν). » Τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). avent, les avents de Noel.

Σαρανταοκτὼ, ἀριθμ. » Δυοῖν δέοντες (ἡ » Δυοῖν δεόντοιν) πεντήκοντα, (Θκ.).

Σαραντα-εννηὰ, ἀριθμ. » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης (Θκ.) ἢ ἑνὸς δέοντος.

'Σαρανταπόδαρον) , (τὸ ἄλλ. 'Σαρανταποδαροῦσα) Χιλιοπόδαρον), ἔντ. »Σκολόπενδρα, (διαφέρει τοῦ) ἴουλος. scolopendre, (διαφέρει τοῦ) jule, mille-pieds, ἴδε καὶ Κυβαρίστρα.

'Σαραντα-ριά. » Τεσσαρακοντάς. quarantaine, θ. ||. κἀμμιὰ 'σαραντα-ριά. »Τεσσαράκοντά που μάλιςα.

Σαργὸς, ψ. »Σαργὸς καὶ Σάργος. sargue.

Σαρδέλα, 'ψ. ἴδε Τριγιός. §. (ἰδιαιτέρως ὁ ἁλιτισμένος καὶ παστωμένος τριγιός). »Σαρδῶν τάριχος, σάρδα, σαρδῖνος, σαρδίνη. sardine, θ.

Σαριὰ (ἡ βοῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων), ἴδε 'Λέρα.

Σαρκόνω (παχαίνω, πιάνω κρέας ἢ [ἐπὶ πληγῆς σφαλνῶ), ῥ. ἀμ. »Σαρκόομαι, σαρκοφυέω. prendre chair, prendre de l'embonpoint, s'incarner.

Σάρπη, 'ψ. ἴδε Σάλπη.

Σάρκωμα. » Σάρκωσις. régénération des chairs.

Σαρόνω (τὸ ἄλλως Σκουπίζω καὶ Φρουκαλῶ), ῥ. μετ. » Σαρόω, σαίρω, κορέω (»Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα, τὴν αὐλὴν κόρει, « Εὔπ. παρὰ Πλδ.), καλλύνω (»Περὶ δὲ τῆς πλατείας ταύτης σπουδάζουσιν, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς, « Πολιβ. ΣΤ). balayer, housser (κυρίως μὲ τσαλόσκουπαν).

Σάρωμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Σαρόνειν, τὰ ἄλλ. Σκούπισμα). »Σάρωσις, κορεία. l'action de balayer. §. (τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, ἡ ἄλλ. Σκοῦπα καὶ Φρουκάλι). »Σάρωθρον, κόρηθρον, κόρτμα (ἴδε ἀνωτέρω), κάλλυντρον, σιρματίς. balais, houssoir (ἡ τσαλόσκουπα). §. (τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου κάμνουν ταῖς σκούπαις). »Σάρον, σάρος (ὁ καὶ ἡ), σαρὸς (ὁ), σπάρτος (ὁ ᾧ ἡ) ᾧ σπάρτον (ὅθεν τὸ Παστρεύω). » Πράσιον. bruyère (genêt) à balais, ἴδε καὶ Μυρικιά.

Σαγλιάζω, ῥ. μετ. » Πλαδάω, πλαδαρόομαι. devenir flasque (moite).

Σάγλιασμα. »Πλαδαρότης, πλάδος (ὁ) (Ἱπποκορ.). moiteur, θ.

Σαγλιασμένος, η, ον. » Σαγνὸς, πλαδαρὸς, πλαδῶν, πλαδόεις, λαγαρός. flasque, moite.

Σαυρίδι (ἀπὸ τοῦ Σαυρίδιον, ὑποκ. τοῦ) »Σαῦρος καὶ Σαῦρα καὶ Σαυρὶς (lacert, ἀπὸ τοῦ Λατιν. Lacerta, ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα), τράχουρος. sansonnet, ἴδε καὶ παρόβ. Τσῆρος.

Σαψάκι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ) » Καψάκιον (, ὃ κεῖται παρ' Ἡσυχ., ὑποκορ. τοῦ) »Καψάκης (Γραφ. Βασ. Γ'), ἀντληςήριον, ἀρύταινα. écope, θ. vase propre à puiser.

Σαψαλιάζω, ῥ. ἀμ. » Χαυνόομαι. devenir flasque, ἴδε καὶ Σαγλιάζω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σαψάλιασμα. » Χαύνωσις. l'état de celui qui est flasque.

Σάψαλον. »Κεχαυνωμένον, χαῦνον. flasque.

Σβάνα (ἡ) καὶ Σβανάρισμα (τὸ). »Κώθων, κωθωνισμός, (ἐκ τοῦ Σβανάρω (ἴσως ἐκ τοῦ Σιφωνίζω, πίνω 'σὰν μέθυσος, ἄλλως Γαβαθίζω), ῥ. ἀμετβτ. »Κωθωνίζομαι.

Σβάρνα, ἐργ. (γεωργ.). (ὁ Γαζ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) »Σφύρα (τοῦ Πολυδεύκους), ἴδε Βωλοκόπι.

Σβαρνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σφυρόω. »Βωλοκοπέω. herser, ἴδε καὶ Διβολίζω.

Σβάρνισμα (ἀπὸ τοῦ) »Σφύρωσις. »Βωλοκοπία, διάρσις (Ἡσύχ.). hersage, labourage à la houe, ἴδε καὶ Διβόλισμα.

Σβέρκος (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἴσως ἀπὸ τοῦ Λατιν. Cervix, -icis), ἴδε Σνίχι.

Σβίγα, ἐργ. » 'Εξελίκτρα. tournette, θ. ἴδε καὶ Ἀνέμη καὶ Τυλιγάδι.

Σβίγγος, (ὁ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, ἴδε Λοκμὰς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σβόλια (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Σβουνιὰ (ἐκ τοῦ) » Βουβωνία (ἡ κοπριὰ τοῦ Βῳδιοῦ), ἴδε Βουνιά.

Σβούρδουκλας } (ἡ ἄλλ. Φοῦσκα),
Σβουρδοῦκλος } θαλ. »Τήθυον καὶ Τήθεον (Ἰλ. Π), τῆθες (τὸ). espèce d'huitre.

Σβοῦρος (εἶδος παιγνιδιοῦ). »Βέμβιξ καὶ Βέμβηξ, ῥόμβος, στρόβιλος, κῶνος, στρόμβος (» Στρόμβον τινὲς νοοῦσι τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ Στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες,« Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 413), δῖνος. sabot, toupie (ὅθεν τὸ Τουρκ. Τοπάτσ), θ. roulette, θ. ||. παίζω τὸν σβοῦρον. » Βεμβηκίζω. jouer à la toupie.

Σβύνω (κερὶ, φωτιὰν κτλ.), Μ. (θὰ) σβύσω (ὁ πρ. πρ. τῆς μτχ. Σβυσμένος), ῥ.μετ. »Σβεννύω καὶ Σβέννυμι, σβέω, ἀποσβέννυμι. éteindre. §. (γράμματα κτλ.). »Ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω (Αἰσχ.). rayer, biffer, effacer, raturer, barrer, croiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σβέννυμαι, ἀποσβέννυμαι(»Ἀποσβέννυται γὰρ εὐθὺς [ὁ ἄνθραξ τῆς ἁλιφλοίου δρυὸς] ὅταν παύσηται φυσώμενος, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'). s'eteindre §. (κατὰ μετων. ἐπὶ ὀφθαλμῶν) σβυσμένα 'μμάτια. »'Οψιες ἀλαμπεῖς«, Ἱππκρ. des yeux sans éclat. (ἐπὶ χρωμάτων), ἴδε Ξεθωριάζω· (ἐπὶ ἐξανθημάτων) »Σβέννυμαι (»'Οκόσοισι τὰ σκέλεα γένηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ « , Ἱππκρτ.). §. (μεταφ. ἐπὶ μνήμης ἀνθρώπου κτλ.) 'να σβύσῃ τὸ ὄνομά 'του (ἀπαράλλακτα ὁ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η') »Σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα«.

Σβύσιμον (κεριοῦ, φωτιᾶς κτλ.). »Σβέσις, ἀπόσβεσις. extinction, θ. §. (γραμμάτων κτλ.) »'Εξάλειψις, διαγραφή. l'action d'effacer (biffer etc). §. (συνεκδ. ἡ σβυσμένη λέξις εἰς ἔγγραφον). »Διαγεγραμμένον. rature, θ.

Σβυστὸς, ἡ, ὁν. »Σβεστός. éteint.

Σβῶλος (ὁ). »Βῶλος (ἡ). motte, θ.

Σγάρα (ἡ ἄλλ. 'Γεῦσα). »Πρηγωρεὼν (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Προηγορεὼν, πρόλοβος (γράφεται καὶ) πρόβολος, φύσιγξ. poche, θ. jabot.

Σγουραίνω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συνελίσσω(-ττω), συσπειράω. crêper, boucler, friser, anneler. §. ῥ. αὐτοπ. »Συστρέφομαι, συνελλίσσομαι(-ττομαι), συσπειράομαι. se friser, se crêper.

Σγουρέλλα, 'ψ. ἴδε Γύλος.

Σγουροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-bouclé.

Σγουρὸς, ἡ, ὀν, (ἀπὸ τοῦ) »Γυρός. »Οὖλος', συνεστραμμένος, κλωστὸς (κυρ. διὰ τὰ μεταξωτά). frisé, crépu, crêpé, annelé. §. σγουρὸν (μαλλὶ τῆς κεφαλῆς). »Κίκινος καὶ Κίκκινος, βόστρυχος, ἕλιξ (ἡ), Ἕρεπτόν. boucle, θ. anneau, crochet. ||. κάμνω σγουρά. »Βοστρυχίζομαι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

mettre ses cheveux en boucles, calamistrer (οἰκ.). §. σγουρὸς (ἄνθρωπος, ὁ ἄλλ. Σγουρομάλης). »Οὐλόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ), οὐλοκόμης. qui a les cheveux crépus.

Σγούρωμα. »Θυλότης, συστροφή. annelure, θ.

Σειοῦμαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ) »Σείομαι, διακλάομαι. s'agiter, se balancer (en marchant), ἴδε καὶ Κουνῶ.

Σειρῆτι, » Λῶμα, λέγνον (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), ὄγθοιθος, παρυφή. galon, passement. ‖. ὅποιας φορεῖ χρυσᾶ (κόκκινα, ἄσπρα κτλ. σειρήτια). »Χρυσο(» Φοινικο,-» Λευκο) πάρυφος. tout galonné.

Σεισμός. »Σεισμός. tremblement de terre. ‖. ἔγινε σεισμός. »"Εσεισεν (ἐννοεῖται, καὶ προστίθεται ἐνίοτε) ὁ Θεός. il y a eu un tremblement de terre.

Σεληνιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Καταπίπτω πρὸς τὴν σελήνην, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπίληπτος γίνομαι, σπῶμαι ἐπιληπτικῶς, ἐπιληπτεύομαι, σεληνιάζομαι. être lunatique (suj. aumal-caduc).

Σεληνιασμένος, η, ον. » Ὁ πρὸς τὴν σελήνην καταπίπτων, πτωματιζόμενος (Ἀπολλ. Δύσκ. Ἰς. Θαυμ.), σεληνιαζόμενος, σεληνιακὸς, σεληνόβλητος. lunatique, ἴδε καὶ Ἐπιληψιάρης.

Σεληνιασμὸς, πάθ. »Σεληνιασμός. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Ἐπιληψία.

Σέλινον, φ. »Σέλινον (ὠνομάζετο κυρ. ὁ Μαγηδανὸς, ὅθεν, πρὸς διαστολὴν, τοῦτο ἐλέγετο) ἱπποσέλινον (Θεοφρ.) καὶ βουσέλινον (δηλ. μεγάλος Μαγηδανὸς), σμύρνιον (Διοσκορ. κυρ. τὸ Γαλλ. maceron ou gros persil de Macedoine), celeri, ache.

Σέλλα (» Σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι, « Εὐστάθ. Ἰλ. Β. » Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τῆς κοινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις [ὀίφρος] κειμένη εὕρηται, αὐτ. Ἰλ. Τ.). »Ἐφίππιον. selle, θ. ‖. καβαλικεύω χωρὶς σέλλαν, ἴδε Καβαλικεύω.

Σελλόνω, ῥ. μετ. »Σάττω καὶ Ἐπισάττω (κυρ. Σαμαρόνω καὶ Φορτόνω), ἐπιστορέννυμι τὸν ἵππον. seller.

Σέλλωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de seller.

Σεμιγδάλι (τὸ). » Σεμίδαλις (ἡ), κρίμνον. fleur de farine, θ.

Σενδόνι. »Σινδὼν-όνος (ἡ) (ταὐτὸν τῷ Ἰνδὸν καὶ διὰ τοῦ F. Σινδὸν ὕφασμα, κυρ. τὸ Ἰνδικὸν, τὸ λεπτότατον Τουλπάντ). drap.

Σερβοῦλι (καὶ Τσερβοῦλι, τὸ Τσαροῦχι εἰς τὴν Βουλγαρίαν. » Σέρβουλα ἡ κοινὴ συνήθεια τὰ δουλικὰ φησὶν ὑποδήματα,« λέγει ὁ Πορφυρογέννητος. Περὶ ἔργος εἶνε ἡ σύμπτωσις τοῦ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρβύλη, ἴδε Τσαροῦχι (εἰς τὸ παράρτημα).

Σέρνω, Μ. (θὰ) σύρω, ῥ. μετ. »Σύρω. trainer. ‖. σέρνει κατόπι 'του πολλοὺς δούλους. »Πολλὴν ἐπισυρόμενος θεραπείαν. il traine après lui une longue suite de valets. ‖. σέρνω τὸν χορόν. » Ἡγοῦμαι (»Προεξάρχω) τοῦ χοροῦ. »Ἑλκύειν κόρδακα (Ἀριστοφ.). mener la danse (le branle). ‖. ἐκεῖνος ὅ,που σέρνει τὸν χορόν. » Κορυφαῖος (»Προεξάρχων) τοῦ χοροῦ, χορηγὸς (ἐσήμαινεν ἄλλο). celui qui mène la danse. ‖. ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα (φρσ.). »Τὰ ἐξ ἁμάξης (παροιμ.). ‖. σέρνομαι, ῥ. μέσ. » "Ερπω. se trainer, ramper. ‖. σέρνομαι εἰς τὴν λάσπην (ὡσὰν τὰ γέλια). » Εἰλυσπάομαι ἢ Ἰλυσπάομαι. ‖. τό φόρεμά 'του σέρνεται κατὰ γῆς. »Ὁ χιτὼν ποδήρης καθεῖται, (καὶ μονολεκτ.) Ἑλκεσίπεπλος ("Ομηρ.). §. (μεταφ.) σέρνομαι (μόλις στέκω εἰς τὰ πόδια μου, ζῶ ζωὴν ἀθλίαν). »Διαφέρω (»Διαφέρει φθειρόμενος,« Ἱππκρ.), διαφέρομαι (»"Οταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολὺν χρόνον,« Ἱππκρ.). (Εἰς τὴν Ἀνθολογ. εὑρίσκεται καὶ ἄλλη τροσφυεςάτη με-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταφορὰ, τὸ) »Ἀμαξεύω (»Ἡμάξευσα τοῦτον δυσζωον κἀθίωτον βίον,« Ἐπιγρ.). §. (εἰς τὸ Β' προσταχτικὸν πρόσωπον) σύρε (ἀντὶ τοῦ Πήγαινε, ἐφύλαξε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, φέρων καὶ παράδειγμα Γεωργίου τοῦ Πισείδου. »Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ ὁρόμου«).

Σερπετειά. » Τὸ ἀνηρέμητον (ἀειδίνητον), γοργότης. espieglerie, θ. gaillardise, mievrerie, θ.

Σερπετὸς (ἐκ τοῦ Συρετὸς ἤ, πιθανώτ., ἐκ τοῦ Ἰταλ. spirituoso), ἡ, όν. » Γοργὸς, ἀνηρέμητος, ἀειδίνητος, *ταραξίτικος, σκίρταξ (καθὼς ὠνόμαζον οἱ Λάκωνες τοὺς ἐφήβους). folâtre, gaillard, remuant, semillant, espiègle, égrillard, mievre.

Σεῦκλον (προφ. κοιν. Σέσκλον), φ. (τὸ ἥμερον Παζλὶ ἢ κηπευόμενον Λάπαθον). » Σεῦτλον καὶ Τεῦτλον, τευτλίον, τευτλίς. bette (blanche), θ. poirée, θ.

Σήκαλη (ἡ ἄλλ. Βρίζα), γένν. » Ὁλύρα. seigle, ἴδε καὶ παράθ. Ἀσπροσίτι καὶ Καλαμπόκι.

Σηκόνω, Μ. (θὰ) σηκώσω (ἀόρ. [Ἐ]σηκώθηκα, τὸ προστακτ. Σήκω), ῥ. μετ. »Αἴρω. lever, ôter, »Ἐπαίρω, διαίρω, ἀνέγω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀναφέρω. »Βαστάζω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, εἰς τὸ ὕψος αἴρω. hausser, élever, enlever, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. »Ἐγείρω, διεγείρω, ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνορθόω, ἀνίστημι, ἀνιστάω, διανίστημι (ἀπὸ τὸ κρεββάτι). relever. ‖. σηκόνω ἀπὸ κατὰ γῆς, ἴδε Παίρνω. ‖ σηκόνω τὰ ῥοῦχά μου ἐπάνω, ἴδε Ἀνασηκόνω. ‖. σηκόνω τὰις ποδιάς μου, ἴδε Μαζόνω. ‖. σηκόνω πανιά. »Αἴρω τὰ ἱστία, πετάνυμι τὸ ἱστίον. faire voile, ἴδε καὶ Κάμνω. ‖. ἐσήκωσεν ὅλα 'του τὰ πράγματα. »Ἀπήγαγεν. il emporta (enleva) tous ses effets. ‖. σηκόνω γέρι (ἴνα κτυπήσω). »Ἀνταίρω ἢ Ἀνταίρομαι (» Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος,« Λκ. Λαπιθ)· »Χεῖρας ἀνταίρομαι (Θουκυδ. Γ' 32). ‖. ποιὸς ἐσήκωσε πρῶτος γέρι; »Τίς ἦρξε χειρῶν; » Τίς πρῶτος ἀντῆρεν (Ἀριστείδ.); « ‖. (εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις) σηκόνω τὸ γέρι μου (ἴνα γνωμοδοτήσω). » Χειροτονέω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα. ‖. ὅποιος στέργει εἰς αὐτὰ, ἂς σηκώσῃ τὸ γέρι 'του καὶ 'τὰ σήκωσαν ὅλοι. »Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. ‖. ἐσήκωσε τὸ ῥαβδί 'του (ἴνα 'τὸν κτυπήσῃ). »Τὴν βακτηρίαν διαράμενος (ἐπαράμενος, ἐπαναράμενος, ἀνατεινάμενος). ‖. 'δὲν 'μποροῦσαν 'να σηκώσουν τὰ κωπιά. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἀναφέρειν (Θκδ.). ‖. σηκόνω ποτῆρι (φρσ.), ἴδε Ποτῆρι. ‖. σηκόνω τὸν νεκρὸν (τὸ λείψανον) ἴνα 'τὸν θάψω. »Ἀναιρέομαι. enlever, faire la levée d'un mort. ‖. ὅσοι δὲ ἀποθνήσκουν εἰς τὰ γωρία καὶ 'δὲν τοὺς σηκόνει κάνεις, ἐκείνους ὁ δήμαρχος 'να μὴν τοὺς συγγενεῖς 'των ἴνα τοὺς σηκόνουν καὶ 'τοὺς θάπτουν. »Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν«. ‖. (καὶ μτφρ.) 'δὲν σηκόνω κεφάλι. »Οὐδ' ἀνανεύω (ἀνακύπτω). ‖. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) καὶ 'δὲν ἐσήκωσαν πλέον δευτέραν φορὰν κεφάλι. »Καὶ οὐ προσέθηκαν ἆραι κεφαλὴν αὐτῶν, « Γρφ. §. σηκόνω εἰς τὸν ὦμόν (τὴν ῥάχιν) μου. »Αἴρομαι, ἀναβαστάζω, φέρω. ‖. 'τὸν σήκωσε 'ς τὸν ὦμον. »Ἀράμενος (»Ἀναθέμενος) αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. ‖. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των. »Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτοὺς ἀράμενοι. ‖. μία ψωριάρικη καμήλα σηκόνει φόρτωμα πολλῶν γαϊδάρων. »Κάμηλος χ' ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία (παροιμ.). ‖. σηκόνω μπαντιέραν. »Αἴρω τὸ σημεῖον. arborer. ‖. σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ‖. 'να 'τοῦ σηκόσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἴδε Στήνω. ||. σηκόνει πολλὴν σκόνιν. » Πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Σουίδ. ||. σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι (μεταφ.). » Διεγείρω, ἐπεγείρω, ἀναπείθω, μετεωρίζω, ἀναπτερόω. soulever, revolter. ||. σηκονω πόλεμον. »Ἀναιρέομαι (» Ἐκφέρω-ομαι, »Αἴρομαι, »Ἐπαίρομαι, » Ἀναλαμβάνω, »Συνίστημι) πόλεμον (καὶ ὁ Θκδ. ἀπαραλλάκτως) » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν (Θκ. Α', 121). entreprendre la (entrer en) guerre. ||. σηκόνω τὸ στράτευμά μου. » Ἀνάγω. décamper. ||. σηκόνω τὴν πολιορκίαν. » Λύω τὴν πολιορκίαν. lever le siége. ||. σηκόνει πέτσαν (τὸ καύσιμον, βεζικατόρι). »Ἐσγαροῦται, φλύκταιναν ἐπαίρει (Θεόφρ. περὶ Πυρός). ||. σηκόνουν σπυριά. »(Ἐπιπλάσματα, ὅσα) ἰόνθους ἐγείρει, « Ἀρετ. ||. (τὸ ὕφασμα) σηκόνει γνοῦδι. »Κροκύδα ἀνίησι (»Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀριστφ. παρὰ Πλδ.). ||. σηκώθηκαν ἡ τρίχες 'του. » "Ωρθωσεν (»Ἔστησε) τὰς τρίχας, ἔφριξε. ses cheveux se dressèrent (se herissèrent). || 'τὸν σήκωσαν (εἰς τὴν φυλακὴν δηλαδή). »Ἀπήγαγον αὐτόν· »Ἀγώγιμος ἐγένετο· »Ἐς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν· » Ἀπῆχθη. fut arrêté (mis aux arrêts). ||. σηκόνω κρασὶ (χωρατὰν, φόρτωμα κτλ.). »Φέρω. porter; soutenir; entendre; être à l'epreuve de. ||. 'δὲν εἶνε ἴδιον κάθε σώματος 'να σηκόνῃ πολὺ κρασί. » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν. §. (μιμοῦμαι τὸ ζωφράφισμα, τὸ γράψιμον τοῦ ἄλλου). » Ἀπογράφω-ομαι, ἀπογραφέω, ἀποτυπόω, ἀπεικάζω. copier, ἴδε καὶ Ἀντιγράφω. ||. σηκόνομαι, ῥ. μέσ. » 'Εγείρομαι, ἀνίσταμαι. se lever, se relever. ||. σηκόνομαι πουρνό, ἴδε Πουρνό. ||. σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀῤῥωστιὰν, ἴδε Ἀναλαβαίνω. ||. ἂν ἦνε γραφτὸ' σου 'να σηκωθῇς ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν, θὰ σηκωθῇς, κηἂν φέρῃς ἰατροὺς, κηἂν 'δὲν φέρῃς. »Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ (Πλάτ. Λαχ.)«. §. »Ἐξαίρομαι, μετεωρίζω (ἐξαίρω) ἐμαυτὸν, εἰς ὕψος αἴρομαι, μετεωρίζομαι, ἀναφέρομαι. s'élever, se hausser, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. §. (ἀντὶ τοῦ Κινῶ διὰ δρόμον· διὰ ξηρᾶς μὲν) Αἴρω, ἀναζευγνύω(-εύγνυμι), ἀνάγω(»Σκοταῖος ἀναγαγὼν ἀπῆει«), τὴν ἀναγωγὴν ποιοῦμαι. se mettre en route. ||. ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὰς Ἀγαρνάς. »Ἀραντες ἐκ τῶν Ἀγαρνῶν. ||. (διὰ θαλάσσης δέ·) » Ἀνάγομαι, αἴρω (»Ἀραντες ἐκ Φυκοῦντος«), ἀπαίρω, ἀφίημι, λύω (» Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας«), στέλλομαι, ἐκπλέω. appareiller, démarrer. § . ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. »Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος· » Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου (Θκδ.) « . §. (μεταφορ.), ἴδε Ἀποστατῶ.

Σήκωμα (ἀπὸ τόπου). » Ἄρσις, ἔπαρσις. l'action d'élever. §. (ἀπὸ τοῦ ὕπνου). »Ἔγερσις, ἀνέγερσις. reveil. §. (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Φυλάκωμα). »Ἀπαγωγή. arrestation, θ.

Σηκωτάκι, ἴδε Συκωτάκι.

Σηκῶτι, ἴδε Συκῶτι.

Σηκωτὸ., ἡ, ὀν. »Αἰρόμενος, φοράδην, περιφόρητος. porté, que l'on porte.

Σημάδεμμα. »Στοχασμός. l'action d'ajuster (de viser). §. »Ἐπισημασία. tracement, §. designation

Σημαδεύω, ῥ. μετ. »Στοχάζομαι, καταστοχάζομαι, σκοπεύω, ἐπέχω. viser, mirer, coucher en joue (κυρ. μὲ τὸ τουφέκι κτλ.). § βάλλω σημάδι). »Σημαίνω(-ομαι), κατασημαίνομαι, ἐπι(ἐν)σημαίνω(-ομαι). marquer, tracer, noter, désigner ||. σημαδεύθηκε (λέγουν ἡ γυναῖκες, ὅταν πρώτην φορὰν ἰδῇ ἡ κόρη τὰ γυναικεῖά 'της. Μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν 'τὸ ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης:) »Καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει «.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σημάδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ζ. 169. Εἰς δὲ τὸ Α. τῆς Ὀδυσ. 125, λέγει: » Σήματος ὑποκοριστικὸν κοινότερον εὕρηται Σημάτιον, κατὰ τὸ γράμμα γραμμάτιον· Σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκολουθεῖ μὲν ἀναλογίᾳ τῇ Χεῖμα χειμάδιον, δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι«). Σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα, σήμαντρον, σύμβολον, σύσσημον (ὅθεν τὸ κοιν. Σουσοῦμι). signe, marque, θ. indice. »Ἐπίσημον, σήμαντρον, χαρακτὴρ, τύπος (»Τύπον ἐνσημήνασθαι ἑκάςῳ«, Πλάτ.), σῆμα. enseigne, θ. ‖. αὐτὸ τὸ σημάδι εἶνε διὰ ὅλους, διότι ὅλοι εἶνε φαλακροί. »Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν, ὥστε ἀπάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα (Λουκιαν.)« ‖. εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα 'του σημάδι μίαν μυῖγαν. »Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον.« §. σημάδι (εὐλογιᾶς, πληγῆς κτλ.) »Οὐλὴ, ὠτειλή. cicatrice, θ. coutoure, θ. §. σημάδι (ἡ ἄλλ. Βοῦλα καὶ Τουρκ. Μπέγκι). » Στίγμα. marque, θ. §. σημάδι (καλὸν, κακὸν κτλ.). »Σημεῖον, οἰωνός. augure, présage. ‖. 'καλὸ σημάδι »Αἴσιος (»Δεξιὸς) οἰωνὸς (ὄρνις). bon augure. ‖. κακὸ σημάδι. » Ἀπαίσιος οἰωνὸς (ὄρνις)· Μοχθηρὸν σημεῖον. mauvais augure. §. σημάδι (τὸ ὁποῖον βάλλουν ἕνα 'τὸ ἐπιτύγουν ῥίπτοντες). »Σκοπός. but. §. σημάδι (τὸ Τουρκ. 'Εμανέτι), ἴδε τὴν λέξιν (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σημαδιακὸν (τὸ πολύτιμον στολίδι). »Κειμήλιον, ἄγαλμα (ποιητ.). joyau.

Σημαίνω (κρούω τὴν καμπάναν ἢ τὸ σήμαντρον), Μ. (θὰ) σημάνω, ῥ, μετ. »Σημαίνω, κωδωνίζω. sonner, tinter.

Σημαντικὸς, ἡ, όν. » 'Επίσημος. marquant, notable. ‖. ὅλοι οἱ σημαντικοὶ τοῦ τόπου. » Καὶ τῶν ἐγχωρίων ὅσον ἐπίλεκτον. toutes les notabilités du pays, les personnes les plus marquantes de la contrée.

Σημαντοῦρα, ναυτ. (προφ. κοιν. Σαμαντοῦρα ἀπὸ τοῦ) 'Σημαντὴρ -ῆρος καὶ Σημάντωρ-ορος (ὁ). »Πισὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν,« 'Επγρ. bouée, θ. bonneau.

Σήμαντρον (ἀρχ. λέξ., καθιερωθεῖσα εἰς τὸ κρουόμενον προσκλητήριον ξύλον ἢ σίδηρον εἰς τὰς ἐκκλησίας). » Σήμαντρον. tarabat.

Σημειόνω, ῥ. μετ. » 'Επισημαίνομαι (»Καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος, « Πλούτ.), σημειόομαι, ἀποσημειόομαι, ἀπογράφω (-ομαι), κατασημαίνομα (Δημ.). noter, mettre sur des tablettes. ‖. ἐσημείωσε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπάρθηκαν τὰ ἄσπρα, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅ, που 'τὰ 'πῆρεν. » Ἀπεγράψατο δὲ καὶ τὴν χρείαν ἐς ἣν ἐλήφθη ταῦτα ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος (Δημ.)«.

Σημείωμα. » Γραμματεῖον, ὑπόμνημα, σημείωσις. mémoire.

Σημειωμένος, η, ον. »Παράσημος, ἐπίσημος (Ἱππόκρ.). contrefait, marqué au B, ἴδε καὶ Μισερός.

Σήμερα, ἐπίῤ. ἴδε Σήμερον

Σημερινὸς (προφ. Σημερνὸς), ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) σήμερον. d'aujourd'hui.

Σήμερον (προφ. κοιν. Σήμερα), ἐπ. (χρον.). »Σήμερον καὶ Τήμερον. aujourd'hui.

Σημύδα, ὁ. » Σημύδα. bouleau ('τὸ κάμνουν σαρώματα).

Σηρόπι (τὸ). »Σεράπιον (Actuar. Method Med. Lib. 5, cap. 1). sirop.

Σῆττα (τὸ λεπτότατον κόσκινον τοῦ ἀλευρίου). »Ἀλευρότησις, τηλία, δίαττος (ἡ), κρησέρα. tamis, bluteau, blutoir, sas.

'Σιάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἰσιάζω καὶ Συγυρίζω. §. (εἰς τὴν φράσιν) σιάξε τὸ ἄλογον (ἀντὶ τοῦ Σέλλωσε, καλλήτερον 'να 'τὸ προφέρωμεν, Σά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξε, ἵνα ἀναλογῇ μὲ τὸ) »Σάττω-ξω (τῶν ἀρχαίων), ἴδε Σελλόνω.

Σιάκι, ψ. ἴδε Συάκι.

Σιάξιμον, ἴδε Ἴσιασμα καὶ Συγύρισμα.

Σιγὰ) , ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »Σίγα,

Σιγανὰ) σιγῇ. ἠρέμα, ἡσυχῇ, ἀψοφητί, πράως (»Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, « Διοσκρ.), μικρὸν (»Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν,« Ἀρχ.). doucement, tout doucement.

Σιγανὸς, ἡ, όν. »Σιγηλὸς, ἠρεμαῖος, σιγαλέος, ἤρεμος. taciturne, ἴδε καί Σιωπηλός. ‖. ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι μακρυὰ τὰ ρούχά σου (παροιμ.).

Σιγοβράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἑψω (» Ἑψέω, » Ἕψομαι) μαλθακῷ τῷ πυρὶ, πράως ἑψειν (ἕψεσθαι) (Διοσκορ.), σταθεύω. faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιδεράδικον (ἐργαστῆρι) » Σιδηρεῖον, σιδηρουργεῖον, χαλκεῖον. boutique de forgeron.

Σιδεράκι. »Σιδήριον. petit ferrement.

Σιδερᾶς. » Χαλκεὺς, σιδηρουργὸς, σιδηρεύς. forgeron.

Σιδερένιος, α, ον. »Σιδηροῦς (κατὰ κρσ. ἀπὸ τοῦ) σιδήρεος. de fer.

Σιδερίτης (ὁ). » Σιδηρῖτις (»Ἐλξίνη καὶ Κλύβατις, καὶ Σιδηρῖτις, ἢ Παρθένιον, καὶ Περδίκειον, πάντα ἐπὶ ἑνὸς φυτοῦ, « Σχολ. Νικανδ. Θηρ.), περιστερεὼν, ἱερὰ βοτάνη, ἱεροβότανον. verveine, θ. ἴδε Ἀνεμόχορτον, καὶ Κολλητσίδα καὶ Παρθενοῦδι.

Σιδερικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σιδερικὰ, τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν). »Σιδήρια, σίδηρος (συνεκδοχ.). ferrement, ἴδε καὶ Σύνεργον. . §. (τὰ τῶν γεωργῶν). »Γεωργικὸν σκεῦος. instrument aratoire.

Σίδερον, μέτ. » Σίδηρος (ὁ). fer. §. (τὸ τοῦ καραβιοῦ). »Ἄγκυρα. ancre. §. (τὸ τῆς θύρας). »Μοχλὸς (σιδηροῦς). barre de fer, θ. ἴδε καὶ Σύρτης. ‖. ἂν ἤνε τὸ σίδερο'βαλμένο' 'ς τὴ' θύρα' τῆς αὐλῆς. » Εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται (Θεοφρ. Χαρ.) «. §. σίδερα (τὰ), πλ. (τὰ τῶν φυλακωμένων. »Κλοιὸς σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι, « Ἐτυμολογ. » Δεσμὰ ᾧ πέδας καὶ ποδοκάκας καὶ σίδηρα, « Ἰ. Αυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57). » Δεσμὰ (τὰ), δεσμὸς, πέδη, κλοιὸς (κυρ. τοῦ λαιμοῦ, ὁ Τουρκ. Μπουκαγιᾶς). fers, πλ. ‖. βάλλω εἰς τὰ σίδερα.» Δέω, εἰς πέδας δέω (Ἡρόδ.). « ‖. λέγεις ὅτι σ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, χωρὶς 'να πταίῃς τίποτε. » Φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. «

Σιδεροπουκάμισον. » Θώραξ. cuirasse, θ. cotte de maille, θ.

Σιδε(δη)ροστιὰ, ἐργ., ἴδε Πυροστιά.

Σιμὰ, ἐπίῤ. ἴδε Κοντά.

Σιμόνω, ῥ. μτβτ. καὶ ἀμτβτ. (ἐκ τοῦ) » Σιμόω (» Τὴν ἰγνύαν σιμώσας, « Ἡλ...), ἴδε Πλησιάζω.

Σιμωτινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κοντινός.

Σινάπι (τὸ ἄλλ. Χαρδάλι), φ. (ἀπὸ τοῦ) » Σινάπιον (ὑποκορ. τοῦ) Σίναπι (τὸ), νάπυ-υος (τό). moutarde, θ. sénevé

Σιναπίδι (τὸ Τουρκ. Λῶκι, εἶδος ῥητίνης μὲ τὴν ὁποίαν βάφουν τὰ κόκκινα τομάρια. Καλὸν 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) » Σινωπὶς, μίλτος ἡ Σινωπική. rubrique de Sinope; laque, θ.

Σινόδι (ἡ μεγάλη Συναγρίδα, ἴδε τὴν λέξιν),'ψ. » Συνόδους, συνοδοντίς. dentale.

Σιππούρα (προφ. κοιν. Τσιππούρα, ἴσ. ἐκ τοῦ) » Ἵππουρος, 'ψ., ἴδε Χρυσόφρα

Σιρόπι (τὸ), ἴδε Σιρόπι.

Σισάρι, ἄρ. » Κάρος, (τὸ), κάρον, καρῷον, κύμινον Αἰθιοπικόν, καρναβάδιον. carvi.

Σιτάρι, γέν. (ὑποκ. τοῦ) » Σῖτος, πυρός. bled, froment (τὸ καλλήτερον). ‖. ἔκαμε κ' ἡ 'Νιάδα σιτάρι (παρ. διὰ τοὺς παρ' ἀξίαν εὐδοκιμοῦντας. Ἡ 'Νιάδα (Θυνιὰς) εἶνε ὀυτικόν τι παράλιον ἀμμῶδες καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄκαρπον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν: » Ἔκαμε κῆ Ἀευσῖνα στάρι). »Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς· » Δίδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα «.

Σιταρήθρα, π., ἴδ. Σκορδαλός.

Σιταρόσπυρον. » Κόκκος σίτου. grain.

Σιταρόψειρα, ἔντ. »Τρωξ-ωγὸς (ὁ). charançon, cosson, calandre, θ. chate peleuse.

Σιφωνι (ἡ στενὴ τρύπα, ἀπὸ τῆς ὀπίζας γυνόμενον τὸ νερὸν, κτυπᾷ τὴν πτερωτὴν τοῦ νερομύλου καὶ 'τὴν κάμνει 'να γυρίζῃ). »Σίφων. abée, θ.

Σίφωνας. »Τροφὼν, σίφων. trombe, θ. siphon, échillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόφιλον.

Σιχαίνομαι, Μ. (θὰ) σιχαθῶ (ἀόρ. Ἐσιχάθηκα, ὁ π. πρκ. τῆς μτγ. Σιχαμένος), ῥ. ἀπ. » Βδελύττομαι, δυσχεραίνω, μυσάττομαι, ἀποστρέφομαι (» Ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον, « Γαλ.), ἀποτροπιάζομαι, σικγαίνω (-ομαι), σικγάζω (-ομαι), ἀηδίζομαι, προσοχθίζω. s'en dégoûter, abborrer. ‖. σιχάθηκα τὸ κρασὶ (τὸν ὕπνον, τὸ φαγεῖ' κτλ.). »Διαβέβλημαι πρὸς τὰ σιτία (τὸν οἶνον)· » Ὕπνον ἀπεχθαίρω καὶ ἐδωδὴν (Ὅμηρ.). je me suis brouillé avec le vin.

Σίχαμα (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα). » Βδέλυγμα, μῦσος (τό). abomination, θ.

Σιχαμερὸς, ἡ, όν. »Βδελυρὸς, βδελυκτὸς, μυσαρὸς, ἀηδὴς, δυσχερὴς, ἀποτρόπαιος, κατάπτυστος, στυγερός. dégoûtant.

Σιχασιά. »Βδελυγμία, ἀηδία, δυσχέρεια, σικγασία. dégoût. §. (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα), ἴδε Σίχαμα.

Σιχαστάρης, α, ικον. »Σικχὸς, δύσκολος, δυσάρεστος. dégoûté, délicat, difficile.

Σιωπή. »Σιγὴ, σιωπή. silense. §. σιωπή, ἐπ. (παρακελ.)! »Σῖγα! paix! paix-là.

Σιωπηλὸς, ἡ, όν. » Σιγηλὸς, σιωπηλὸς (-ρὸς), σιωπῶν, σιγαλέος. taciturne, silentieux, morne.

Σιωπῶ, ῥ. οὐδ. » Σιγάω, σιωπάω. taire, se taire, garder le silence.

Σκάθαρος (καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἀσκάθαρος), ἔντ. » Κάνθαρος. scarabée, escarbot, fouille-merde

Σκαθαρῶνι, π. ἴδε Φλῶρι.

Σκαθὶ, π. » Ἀκανθὶς, ἀκανθυλὶς. tarin.

Σκάλα (Λατιν. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Σχαλίς). »Κλίμαξ. escalier, echelle (ἡ περιαιρετὴ), θ. degré. ‖. ἡ σκάλα τοῦ καραβιοῦ. » Ἀνα(» Δια-, » Ἀπο)βάθρα. §. (τὸ πρέπον εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδόμημα, ὅπου ξεφορτόνονται τὰ καράβια), ἴδε Λιμάνι. §. (συνεκδ. πόλις παραθαλασσία, ὅπου φορτόνονται καὶ ξεφορτόνονται ὅσα ἐβγαίνουν ἀπὸ, ἢ ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν). » Ἐπίνειον, ἐμπόριον καὶ ἐμπορεῖον, κλίμαξ (» Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γραφ. Μακ. Α'). echelle, θ. ‖. ἡ Σμύρνη εἶνε σκάλα τῆς Ἀνατολῆς. »Σμύρνη Ἰωνίας ἐπίνειον. « §. (τὸ Τουρκ. Ζεγγὶ Τσαγγὶον τοῦ ἐφιππείου: » Τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κρατηθέντος ἐν τῇ σκάλᾳ, θορυβηθεὶς ὁ ἵππος κτλ. Λέων. Γραμ., καὶ ἄλλως Κατόχι). » Ἀναβολεύς. étrier.

Σκάλεθρον, ἐργ. (μὲ τὸ ὀπ. οἱ φουρνάροι ἀνακατόνουν τὴν φωτιὰν ἢ τραβοῦν τὰ κάρβουνα καὶ τὴν στάκτην τοῦ φούρνου). »Σκάλευθρον, σκάλευρον. instrument avec le quel on remue la braise et les charbons du four.

Σκαλίβα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Σκαλιστῆρι.

Σκαλίζω, ῥ. μετ. »Ζητέω, ἀναζητέω, μαζεύω, ἔρευναν (ζήτησιν) ποιέομαι, γυρεύω (» Περιστερὰς ἠφίει, κἀκείνος ἐκέλευε γυρεύειν, « Στράβ.), ἀνερευνάω (διερευνάω)-ομαι, σκαλεύω (» Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν, «). chercher, fouiller, demander, fureter. §. σκαλίζω τὸ χωράφι (περιβόλι κτλ.) » Σκαλεύω (-ίζω), σκάλλω, σκαλιδεύω. sarcler. §. σκαλίζω πέτραν. » Ξέω, γλύφω, ἐγχα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ράσσω(-ττω), ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω. seulpter, graver, gratter. ||. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δέλφινα. »Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγῖδι (Ἰλούτ.)«. §. σκαλίζω τὰ 'δόντιά μου. »Γλύφω τοὺς ὀδόντας (Κλήμ. Ἀλεξανδρ. Παιδαγ. Β'). §. (ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνω, ἴδε τὴν λέξιν. ||. μὴ 'τὰ σκαλί-ζῃς (ψρσ.) »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον (παροιμ.).« ||. σκάλιξ' τὴν φωτιάν. » Τὸ τοῦρ ἀνα(ὑπ)σκάλευσον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.)«. remuez le feu.

Σκάλισμα. »Ζήτησις, ἀναζήτησις, ἔρευνα. recherche, θ. §. (τῶν φυτῶν). »Σκαλεία, σκάλευσις, σκάλσις (Θεοφρ.). sarclage. §. (πέτρας). »Γλυφὴ, γάραγμα, γλύψις, γλύμμα. sculpture.

Σκαλιστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς πέτραις). » Σμίλη, λαξευτήριον, γλυφὶς καὶ γλοφὶς, γλυφεῖον. ciseaux. §. (διὰ τὰ ξύλα), ἴδε Γλύφτης. §. (διὰ τὰ φυτά). » Σκαλὶς, σκαλιστήριον (Σχολ. Θεοκρ Εἰδ. Ι', 14). sarcloir.

Σκαλιστής. » Σκαλεὺς. sarcleur.

Σκαλιστὸς, ἡ, όν. »Γλυπτὸς, λαξευτός. sculpté, gravé.

Σκαλοκέφαλον. » (πρῶτος) Βαθμὸς, ἡ τῆς κλίμακος κεφαλὴ (»Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, « Γραφ.). le haut de l'escalier.

Σκαλόνω (ἀπὸ τοῦ Σκαλίζω), ῥ. μετ. »Ἀν(»Προσ)αρτάω. accrocher, cramponner. §. ῥ. αὐτοπ. »Προσίσχομαι, ἐνέχομαι (»Μαχομένου γὰρ αὐτοῦ, τὸ δορυδρέπανον ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι, καὶ ἀντελάβετο,« Πλάτ.), προσίσταμαι. s'accrocher, se cramponner, aggriffer καὶ s'aggriffer (κυρ. διὰ ταῖς κάτταις). §. percher (διὰ τὰ πουλιὰ), ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. »Ἀνέρπω, ἀναβρίγάομαι. grimper, gravir(κυρ. βράχους καὶ κρημνούς).

Σκαλοπάτι (τὸ ἄλλ. Σκαλοῦνι). »Βαθμὶς, βαθμὸς, κλιμακτήρ. degré, marche, θ. echelon (τὸ τῆς περιαιρετῆς), montée, θ.

Σκαλοπόδαρον (τὸ πλαγινὸν τῆς σκάλας ξύλον, ὅπου ἀκουμποῦν τὰ σκαλοπάτια). » Ἐνήλατον. le montant(de l'escalier).

Σκάλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Σκαλόνειν. Ὁ Πολύβιος ὀνομάζει Σκάλωμα τὸ Σκαλοπάτι). » Ἀνάρτησις· ἀναβρίγησις. l'action d'accrocher ou de s'accrocher, accrochement.

Σκαλωσιά. »Ἰκρίον ᾖ Ἴκρος (»Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὁποῖα ἴσως ὕστερον τὰ 'διωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι, « Φύσταθ. 'Οδυσ. Ε, 252), πῆγμα. echafaud, echafaudage.

Σκάμμα(ἐκ τοῦ Λατιν. spuma, παράδοξος μὲ φαίνεται καὶ ἡ συνωνυμία τῆς λέξεως μὲ τὴν σαπουνάδαν, καὶ ἡ διὰ τοῦ Σκάφη ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν 'τῆς δίδει ὁ ἀοιδίμος Κοραῆς). »'Αφρόνιτρον, νίτρου ἀφρός. mousse (qui vient sur l'eau de savon).

Σκαμνάκι. » Θρόνος, διφρίσκος, σκολύθριον ᾖ σκολύφριον. escabeau, petit tabouret.

Σκαμνὶ (φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Σκαμβὸς ὁ στραβός). »Σκίμπους-οδος (κυρ. σκαμνὶ ἢ κρεββατάκι ἀναπαυτικὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ Γαλ. fauteuil ἢ chaise à la Voltaire), κλιντὴρ, θράνος, θῶκος, ἐδώλιον, ἕδρα, διφρίσκος, σκόλυθρος. escabelle, θ. escabeau, placet, tabouret. ||. τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. »Δίφρος λοχαῖος (Ἀρτεμίδ. Ε', 74).«

Σκανδαλήθρα (τὸ ἄλλ. Σκανδάλιθρον ἢ Σκανδαλίδι). »Σκανδάληθρον, σκάνδαλον καὶ σκανδάλη (Ἀλκίφρ.), πάσσαλος (Πολυδ.), ῥόπτρον. le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλι, ἐργ. (ναυτ. μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ἴδε Σκανδῆλι.

Σκανδαλιτάρης, α, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Σκανδαλίδι, ἴδε Σκανδαλήθρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκανδαλίζω (κυρ. κουνῶ τὸ σκανδαλίδι τῆς παγίδας, καὶ μεταφορ. πειράζω τὴν συνείδησιν, δίδω σκάνδαλον), ῥ. μετ. »Σκανδαλίζω (ἐκκλ.). donner du scandale, scandaliser.

Σκάνδαλον. » Σκάνδαλον (κυρ. ἡ παγίδα, καὶ μεταφ. ὁ πειρασμός, τὸ ἐμπόδιον). tracasserie, θ. intrigue, θ. machination, θ. ‖. βάλλω σκάνδαλα, ἴδε Βάλλω.

Σκανδῆλι (τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ναυτ. »Καθετὴρ, βολὶς, καταπειρατὴρ, καταπειρατηρία. sonde, θ. ‖. μετρῶ μὲ τὸ σκανδῆλι (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης). »Βολίζω. sonder.

Σκαντζόχοιρος, ζ. » Ἐχῖνος, ἄκανθος, ἀκανθίων, ἀκανθόχοιρος. hérisson.

Σκάνω (ἀπὸ τοῦ Σχάζω, καθὼς 'τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Κορ. »Ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους συμποσιαστὰς, τριάκοντα πέντε ἔσχασαν πάραυτα, « Χιακ. Ἀρχαιολ.), ῥ. μετ. ἴδε Σπάνω. ‖. ἔσκασε τρία ἄλογα. » Τρεῖς δ' αὐτῷ ἵπποι ἐῤῥάγησαν (Πλουτ. Ἀρ.).« il creva trois cheveaux, il eut trois cheveaux crevés sous lui. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Διαῤῥήγνυμαι, ῥήγνυμαι, λακέω (-ίζω). crever, se crever. ‖. σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, ἴδε Ἀποθνήσκω. ‖. σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου (τὸν θυμόν μου). »Ἀποπνίγομαι (»Πνίγομαι, »Σμύχομαι, »Ἄγχομαι) τῷ θυμῷ. crever de dépit, enrager, endèver (οἰκ.). ‖. 'ὀδὲν εἶν' αὐτὰ ἵνα σκάσῃ κἀνείς; » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγόνη (Ἀριστοφ.); « n'y a-t-il pas là de quoi se pendre? ‖. ὄχ! θὰ σκάσω! »Οἴμοι, διαῤῥαγήσομαι, »Ἀρςφ. ‖. διότι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πεῖσμά 'τους. »Ἀγχόνη γὰρ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα γενήσεται. « ‖. σκάσε, ἐπ. (καταρ.)! » Διαῤῥαγείης! ἐπιτριβείης! peste! puisses tu crever! ‖. σκάνουν τὰ χέριά (χείλιά, ποδάριά) μου. »'Ραγάδας ἔσχον. mes lèvres (etc) gercent. ‖. ἔσκασεν ἡ γῆ (ὁ τοῖχος). »Διεῤῥάγη, ἔχανε. crevassa, se crevassa.

Σκαπέτα, ἐργ., ἴδε Ἀξινορύγι.

Σκάπτω (προφ. κοιν. Σκάφτω), ῥ. μετ. » 'Ορύσσω-ττω (κυρ. λάκκον, χανδάκι κτλ.). creuser. ‖. σκάπτω πηγάδι. »Φρεωρυχέω. ‖. σκάπτω τὸ ἀμπέλι (χωράφι κτλ.). » Σκάπτω. labourer, remuer la terre, piocher, bêcher (κυρ. μὲ τὸ λισγάρι), fouir, creuser. §. σκάπτω πέτραν, δακτυλίδι κτλ, ἴδε Σκαλίζω.

'Σκάρα (σκεῦος τοῦ μαγειριοῦ). » 'Εσχάρα (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 888). gril.

Σκαρβελόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

'Σκαρὶ (ἡ Ἰταλ. Karina, τὸ θεμέλιον τοῦ καραβιοῦ). »Στείρωμα, τρόπις(-ιος καὶ-ιδος[ῆ]), στεῖρα. quille, θ. carène, θ. §. (τὰ ξύλα καὶ ὁ τόπος ὅπου στέκεται τὸ καράβι ἵνα φθειασθῇ). » 'Εσχάριον (» Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι, βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν,« Εὐσταθ. 'Οδυσ. Η, 153), ἐσχάρα, ναυπήγιον, δρύοχοι. chantier. ‖. ἀπεφάσισαν 'να φθειάσουν πάλιν ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ (ἀπὸ καινουργῆς δηλ.) διακόσια εἴκοσι καράβια. » Αὖθις ἔγνωσαν ἐκ δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη (Πολυβ.). « ‖. ἐν ᾧ φθειάνεται ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ μία ἀκέρια ἁρμάδα. » Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου (Πλάτ. Τιμ.). « §. (μεταφορ. ὁ διοργανισμὸς τοῦ σώματος). » Κατασκευὴ, διοργάνωσις. structure, θ. conformation, θ.

Σκαρμός. » Σκαλμὸς, κωπωτήρ. échome, θ. tolet.

Σκαρολάχανον, φ., ἴδε Παρθενοῦδι.

Σκαρόνω, ῥ. μετ. »Τρόπιν (»Δρυόγας) καταβάλλομαι (τίθεμαι. Πλούτ. Δημήτ.). mettre sur le sentier. ‖. ἀπεφάσισαν 'νὰ 'σκαρώσουν πάλιν ἀπὸ καινουργῆς 220 καράβια, ἴδε 'Σκαρί.

Σκάρος, 'ψ. »Σκάρος. scare, sarget.

Σκαρούχια (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρούα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λακων. ἡ καρυὰ), τὰ Σοῦρβα, ἴδε τὴν λέξιν.

Σκάρφη (ἡ λέξις εἶνε ἀρχαία, διότι, κατὰ τὸν Στράβωνα, Σκάρφη μετωνομάσθη ὁ Ἐτεωνὸς, πόλις τῆς Εὐβοίας· Φαίνεται δὲ ὅτι ἐσχηματίσθη, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ Κάρφη, διότι χρήσιμαι κυρίως εἰς τὴν ἰατρικὴν ἦσαν αἱ ἶνες (τὰ κάρφη) τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ. »Κάρφεά τ' ἐλλεβόρου μελανόχροος, «λέγει ὁ Νίκανδρος Θηριακ.]. ὁ δὲ Ἀέτ. [Γ', 120] » Ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ καὶ καλλίστου τῶν καρφίων,«), φ. (φαρμακ.). » Ἐλλέβορος (ὁ καὶ ἡ. Εἶνε δύο εἰδῶν : ἄσπρος καὶ μαῦρος). ellébore. (Σημ. οἱ παλαιοὶ τὸ μετεωρίζοντο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν, μάλιστα διὰ τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ ὑποχονδριακοὺς, καὶ ἐνγένειους, τρελλούς· ὅθεν καὶ λέξιν εἶχον Ἑλλεβορίζειν, καὶ παροιμ. διὰ τοὺς τρελλούς. » Ἑλλεβοριᾷ, Ἑλλεβόρου δεῖται· ἀνάλογον μὲ τὸ ἐδικόν μας· »Εἶνε διὰ ταὶς ἀλυσίδαις, διὰ τὸ Ἐγρὶ-Καπὶ, διὰ τὸν Ἅγι-Ἀντώνη, διὰ τὸν Ἀργιστράτηγον κτλ. il a besoin d'ellébore, c'est un homme à enfermer [pour les petites maisons]. Ὁ καλλήτερος ἑλλέβορος ἔβγαινεν εἰς τὴν Ἀντίκυραν, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς Φωκίδος· ὅθεν ἡ ἄλλη ταυτόσημος παροιμ. »Πλεῖν [»Πλεύσαις] εἰς Ἀντίκυραν«).

Σκάρωμα. » Ἡ τῆς τρόπιδος καταβολή. l'action de mettre un vaisseau sur le sentier.

Σκάσιμον. »Ῥῆξις, ῥῆγμα, ῥαγὰς (κυρ. τῶν χειρῶν, ποδαριῶν, χειλιῶν κτλ.). crevasse, θ. gerçure, θ.

Σκασμένος, η, ον, ἴδε Ῥαγισμένος.

Σκατόγερος-γρηα (ὕβρις ἀπάνθρωπος, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) »Ἐσγατόγηρως (-ρος), σορδαίμων, σορδὸς, τυμβογέρων, σαπρόγηρος (ὁ καὶ ἡ). (viellard, vieille) décrépit, vieux pénard

Σκατόν. »Σκῶρ-σκατὸς (τὸ), πέλεθος καὶ σπέλεθος (ὁ), σπέλληξ, κόπρος, ὑπο(ἀπο)χώρημα, ἀποπάτημα, περίττωμα, σκύβαλον, merde, θ. excrément, matière fécale. ||. τρώγει τὰ σκατά 'του. »Σπέλεθον κατέδει (Ἀριστοφ.)«, ἴδε καὶ Χέζω.

Σκατόνω. ῥ. μετ. » Σκατέω, διασκατέω. embrener.

Σκατοχούλιαρον (τὸ), (μεταφορ. ὁ ἀνακατωτούρης καὶ φιλοτάραχος ἄνθρωπος). » Βορβοροτάραξις (Ἀρχῳ. Ἱππ. 809), ἴδε Χουλιάρα.

Σκαφίδι (ἡ μικρὴ σκάφη, καὶ ἰδιαιτ. ὅπου κοιμίζουν τὰ παιδιὰ καὶ ζυμόνουν). »Σκαφὶς, σκαφίδιον, κάρδοπος (ἡ), τηλία, μάκτρα. huche, θ. sebile, θ. ἴδε καὶ Κούνια.

Σκάφη. »Σκάφη. auge, θ.||. σκάφη διὰ ζύμωμα, ἴδε Σκαφίδι. §. (τὸ ξύλινον δοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίπτει τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον καὶ ἀλέθεται). »Χώνη. trémie, θ.

Σκαφτιὰς (τῶν ἀμπελιῶν, χωραφιῶν κτλ.). » Σκαφεὺς, σκαπανεὺς, σκαπτὴρ (Ξενοφ.). qui pioche (remue la terre). ||. (τῶν πηγαδιῶν), »Φρεωρύχος, φρεωρύκτης. qui creuse des puits. ||. (τῶν μνημάτων). »Νεκροθάπτης, ταφεὺς, τυμβωρύκτης. fossoyeur.

Σκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Σκάπτω.

Σκάψιμον. »Σκαφὴ, σκαφεία, σκαπάνη (» Κοινὰ μὲν οὖν τῶν δένδρων ἥ τε σκαπάνη καὶ ἡ ὑδρεία καὶ ἡ κόπρωσις,« Θεοφρ. Φυτ. Β'), σκαφε(φη)τὸς, σκάφος (ὁ) (Γεωπ.). l'action de creuser (remuer la terre). §. σκάψιμον πέτρας (βούλλας κτλ.), ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρόνω, ῥ. μετ. »Καπυρόω (σώζεται ἡ λέξις), ῥικνόω. faire ratatiner (recroqueviller). §. ῥ. αὐτ. »Καπυρόσμαι (Στράβ. 6), ῥικνόομαι, ἑλκομαι (Θφρ. 7). se ratatiner, recroqueviller, se recroqueviller, se déjeter, se cambrer.

Σκέβρωμα. »Ῥίκνωσις, ῥικνότης, καπυρότης. l'état d'une chose ratatinée (recroquevillée).

Σκεβρωμένος, η, ον. » Καπυρὸς, ῥικνὸς, ἐῤῥικνωμένος. ratatiné, recrocuevillé.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκέδα. » Παλίμψηστον, διφθέρα. parchemin (pour l'ecriture).

Σκέλι. »Σκέλος (τὸ). jambe, θ.

Σκε(σκη)λίδα ((τοῦ σκόρδε). »Ἀ-Σκε(σκη)λίδι (γλις (καὶ Ἀγ-γλις)-ιθος (ἡ), γελγὶς -ίδος, σκελὶς καὶ σκελλὶς, (μεταγ. » Ἀγλίθες, οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ Σκελίδια ἡ συνήθεια καλεῖ, « Σχολ - Νικάνδρ. σελ. 67), ὄνυξ (κυρ. τὸ κάτω μέρος ὅπου φυτρόνουν ἡ ρίζαις). gousse (d'ail), θ.

Σκεπάζω, ῥ. μετ. »Καλύπτω, συγ(κατα, περι)καλύπτω, σκεπάζω(-άω). couvrir. ‖. σκεπάζω 'σπίτι. » 'Ερέπτω, στεγάζω, καταστεγάζω, ὀροφόω, δοκόω. couvrir une maison, mettre la toiture. ‖. σκεπάζω ἀγγεῖον (Τουρ. Καπακόνω). » Πωμάζω. fermer avec un (mettre le) couvercle. ‖. ἐσκέπασε μὲ τὰ στρατεύματά 'του ὅλα τὰ τριγυρινὰ παραθαλάσσια. » Πάντας τοὺς πέριξ αἰγιαλοὺς ἀπέκρυψεν (ἠφάνισε) τῷ πλήθει τῆς στρατιᾶς.«

Σκεπαρνάκι. » Σκεπάρνιον, σκεπαρνίς. petite doloire. §. π. ἴδε Πετροχελίδονον.

Σκεπάρνι, ἐργ. » Σκέπαρνον. doloire, θ.

Σκέπασμα (ἡ πρᾶξις τοῦ σκεπάζειν). »'Επι(»'Εγ)κάλυψις. l'action de couvrir. ‖. σκέπασμα 'σπιτιοῦ. » 'Ορόφωσις, ἔρεψις. l'action de mettre la toiture. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τις) » Κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, σκέπαστρον. couverture, θ. ‖. σκέπασμα ἀγγείου (τὸ Τουρ. Καπάκι). »Πῶμα, ἐπίθε(θη)μα. couvercle. ‖. σκέπασμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι), ἴδε Σάγισμα. ‖. σκέπασμα τοῦ ὕπνου, ἴδε Πάπλωμα.

Σεπαστὰ (μεταφ.), ἐπ. » Λεληθότως, ὑπὸ μάλης. sous main.

Σκεπαστή. »'Οροφος, ὀροφὴ, ὀρόφωμα, στέγη, στέγασμα, τέγος (τὸ). toit, toiture, θ. couverture, θ.

Σκεπὴ (τοῦ 'σπιτιοῦ), ἴδε Σκε-παστή. §. (τὸ λεπτότατον σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουν τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες). »Καλύπτρα, ἐγκαλυπτήριον. crèpe, voile (ἀρσ.).

§ (τὸ πάχος ὅ, που σκεπάζει τὰ ἔντερα, Τουρκ. Ἴτσ-γιαγί). »'Επίπλοον. épiploon, gras double.

Σκιάδι (κυρ. τὸ ψάθινον κοπέλλον· καλὸν ὅμως ἦτον ἐὰν ἐγενικεύετο ἡ λέξις). » Πέτασος, σκιάδιον, καυσία (ἰδίως τῶν Μακεδόνων). chapeau.

Σκιάζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Ξυππάζομαι καὶ Φοβοῦμαι.

Σκιάζω (ἀπὸ τῶν φοβουμένων τὸν ἴσκιόν 'τους κατὰ τὴν παροιμίαν, ἴδε Ἴσκιος), ῥ. μετ., ἴδε Φοβίζω καὶ (μσ.) Φοβοῦμαι. ‖. »'να πάγῃ πίσω, σκιάζεται· 'να 'πάγῃ μπρὸς, φοβᾶται,« 'Ασμα δημοτ. (ὅμοιον κατά τι μὲ τὸ 'Ομηρ.) » Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.«

Σκιάντζαρον ((τὸ Τουρκ. Μπο-Σκιάχτρον) στὰν-κορκουσοῦ), ἴδε Ξυπαστῆρι

Σκίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Σγίζω κτλ.

Σκιλλοκριμμύδα) (Σκιλλοκρόμ-Σκιλλοκρέμμυδον μυον ἐλέγετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.), φ. » Σκίλλα καὶ Σκίλλη, σχῖνος (ἡ) (» Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκίλλαν ἐστὶν ὅτε καὶ σγῖνον ὀνομάζουσι, « Πλουτ. Περ.). charpentaire, ognon marin, squille καὶ scille, θ.

Σκῖνος, ὁ, ἴδε Σχῖνος.

Σκίον, 'ψ, » Σκίαινα, σκιαδεὺς, σκινὶς (ὀρθ.) σκιαινίς. ombre.

Σκίῤῥος, πάθ. » Καρκῖνος, καρκίνωμα. cancre, cancer. §. »Σκίῤῥος (Γαλ.), σκίῤῥωμα. squirre.

Σκλαβιά. » Δουλεία. » Αἰχμαλωσία. »Θητεία. esclavage; servitude, captivité, θ.

Σκλαβόνω, ῥ. μετ. » Δουλόομαι, αἰχμαλωτίζω(-εύω), ἐξανδραποδίζω, δουλαγωγέω, ὑποδουλόω, ἀνδραποδίζομαι(-ίζω). asservir, mener en servitude (captivité), faire prisonnier (de guerre); captiver (μεταφορ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκλάβος (ὁ πωλημένος), α. »Δοῦλος, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος. esclave. §. (ὁ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον). »Αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, δορίκτητος. prisonnier de guerre, captif.

Σκλάβωμα. »Αἰχμαλωσία, ἀνδραποδισμός, ὑποδούλωσις, ἐξανδραποδισμός, δουλωσις, ἀνδραπόδισις. asservissement.

Σκληθρος, δ. »Κληθρος (ὁ καὶ ἡ) (»Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι νῦν τοὔνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ. « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 64). aune.

Σκληρὰ, ἐπ. » Ὠμῶς. cruellement, durement, rudement.

Σκληρόκαρδος, η, ον. » Σκληροκάρδιος (ἐκκλ.), ἀτειρέα θυμὸν (σιδήρεον ἦτορ) ἔχων (ποιητ.). qui a le cœur dur, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

Σκληρὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. »Σκληρὸς, ὠμὸς, ἀπηνὴς, πικρὸς, γαλεπὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτέραμνος, ἀπότομος. cruel, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

§. (πρᾶγμα). Ἀντίτυπος καὶ Ἀντιτυπής. dur, rude.

Σκληρότης (ἐπὶ ἀνθρώπου). » Ὠμότης, σκληρότης, γαλεπότης, ἀπανθρωπία, ἀσπλαγχνία. cruauté, θ. §. (ἐπὶ πραγμάτων). » Ἀντιτυπία. dureté, θ.

Σκλιβόω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ρ. μετ. ἴδε Στιλιβόνω.

Σκνίπα, ἔντ. » Κνὶψ καὶ Σκνὶψ -ιπὸς (ὁ ᾖ ἡ). moucheron piquant, cynips.

Σκοινὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σχοινὶ κτλ.

Σκόλυμβρος (φυτὸν ἀγκαθωτὸν, τὸ κοιν. Γαειδουράγκαθον ἢ Κεφαλάγκαθον). » Σκόλυμος (ἀμφιβάλλεται ἂν ὁ τοῦ Διοσκορίδου ἦν' ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Θεοφράστου). chardon.

Σκόνι' (ἡ). »Κόνις-εως (ἡ), κονιορτὸς, γνοῦς. poudre, θ. ||. σκόνι' τῶν καρβούνων. » Ἀσβόλη. poussier.

Σκονίζω, ρ. μετ. » Κονίζω, κονιάω. remplir (salir) de poussière

Σκονισμένος, η, ον. » Κονισαλέος, κεκονισμένος. poudreux.

Σκόνταμμα. » Πρόσκομμα, πρόσκρουσμα, παράπτωμα, πρόσπταισμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις. bronchade, θ.

Σκοντάφτω (-άβω) (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Οἱ Γραικοὶ τῆς Η' ᾗ Θ' ἑκατονταετηρίδος 'τὸ ἐπρόφεραν Κονδάπτω, παρβλ. Κοντυλῶ), ρ. ἀμ. » Προσκόπτω, προσκρούω, προσπταίω. broncher, donner contre, chopper, trebucher. ||. τὸ ἄλογον, ὅταν ἔχῃ εὐλύγιστα πόδια, σκοντάπτει ὀλιγώτερον. » Τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπταιστότερον παρέχει τὸν ἵππον,« Ξεν.

Σκοπός. » Πρόθεσις, νοῦς, διάνοια, τέλος (τὸ), γνώμη, ἐπιβολὴ, σκοπὸς (μεταφ.). but, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet, dessein. ||. ἔχω σκοπόν. » Μέλλω, διανεέομαι, διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, γνώμην ποιοῦμαι, ἐν νῷ ἔγω, ἐπέχω (»Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖγον στρατεύεσθαι «). avoir en vue, viser. ||. ἀλλάζω σκοπὸν, ἴδε Ἀλλάζω ||. ὁ Ἀρχίδαμος λοιπὸν μὲ τέτοιον σκοπὸν λέγουν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Τοιαύτη μὲν νῦν διανοίᾳ (» Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε) λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι (Θυκ.)«. ||. 'δὲν 'μπορεῖ κανεὶς 'να καταλάβῃ μὲ τί σκοπὸν πέρασεν εἰς τὴν Ἀσπενδον, ἴδε Γνώμη. ||. διότι ὁ σκοπὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστ. Ἠθ.)«. §. (τοῦ τραγουδιοῦ). » Νόμος, μέλος. air.

Σκορδαλιά. » Μυττωτὸς ᾗ »Μυττωτὸν (οἱ παλαιοὶ ἐκοπάνιζαν μαζῇ μὲ τὸ σκόρδον καὶ μαύραις ἐλῃαῖς), σκοροδάλμη καὶ σκορδάλμη, σκορόδων ὑπότριμμα. aillade, θ. ἴδε καὶ Σκόρδον.

Σκορδαλὸς (Τουρκ. Τσαΐρ-κυσοῦ), π. » Κορυδαλὸς, κόρυδος, κορυδαλλὶς (κυρ ὁ) alouette huppée, (διότι εἶνε ὑπὲρ τὰ 100 εἴδη); alouette des prés; cochevis.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκορδογοῦδι. » Σκοροδοτρίβανον. égrugeoir (κυρ. διὰ τὸ ἄλας).

Σκόρδον, φ. » Σκόροδον ἢ Σκόρδον (»Τὸ Κύπριον καλούμενον σκόροδον οὐχ ἕψουσιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται, καὶ ἐν τῇ τρίψει θαυμαστὸν ποιεῖ τὸν ὄγκον ἐκπνευματούμενον,« Θεοφρ. Φυτ. Ζ', 4), μώλυζα (τὸ μονοσκέλιδον). ail.

Σκόρος, ἔντ., ἴδε Σαράκι.

Σκορπίδι, ψ. » Σκορπίος (ὁ θαλάσσιος ἢ πελάγιος), σκορπὶς καὶ σκόρπαινα (τὸ θηλυκόν του ἢ ἄλλο εἶδος τοῦ αὐτοῦ γένους, καθὼς τὰ διαστέλλει καὶ ὁ Ἀθήν. » Σκόρπαιναν ἢ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν· ὅτι δὲ διάφοροι καὶ ὁ χυμὸς ἢ αἱ χρόαι εἰσιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ«). scorpion, scorpène, θ. rascasse, vive, θ.

Σκορπίζω, ῥ. μετ. » Σκεδαννύω ἢ Σκεδάννυμι, σκεδάζω, διαῤῥίπτω, διαχέω, διασπείρω σκορπίζω (μεταγ.), διασκορπίζω, διασκεδάζω. disperser, dissiper, éparpiller.

§. ῥ. ἀμετ. αὐτοπ. » Σκεδάννυμαι, διαχέομαι κτλ. se dissiper etc. ‖. σκόρπισε τὸ πρήξιμον (σπυρὶ κτλ.). » Διεφορήθη (»Διενήνεκται,« Διελύθη,« Διεχύθη) τὸ οἴδημα (τὸ φῦμα). ‖. σκόρπισε τὸ πλῆθος (ἡ συνέλευσις, τὸ μάζωμα κτλ.). » Διελύθη ἡ ὁμήγυρις (ἡ ἐκκλησία κτλ.). s'est rompue (dissoute).

Σκορπίνα } ,ψ. ἴδε Σκορπίδι.
Σκορπίνι }

Σκορπιὸς, ἔντ. » Σκορπίος. scorpion. ‖. (ναυτ.) ὁ-τῆς πλώρης ἢ τῆς πούμης. le marsouin (avant, arrière).

Σκόρπισμα. » Διασκεδασμὸς, διασπορὰ, σκορπισμὸς, διασκορπισμὸς, σκεδασμός. dispersion, θ.

Σκορπισμένος, η, ον. » Διεσπαρμένος κτλ., σπορὰς-άδος (ὁ καὶ ἡ). épars, dispersé, éparpillé.

Σκοτάδι, ἴδε Σκότος καὶ §. Χασοφεγγαριά.

Σκοτεινὰ, ἐπ. » Σκότους, ἐν σκότει, διὰ σκότους (Πλουτ.), σκοταῖος (α, ον). obscurement.

Σκοτεινιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπισκοτέω (-ίζω,-άζω), σκοτίζω, ἀμαυρόω, ζοφόω, γνοφόω. obscurcir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, σκοτίζομαι, ἐπισκοτίζομαι. s'obscurcir. §. σκοτεινιάζει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει. il fait brun. ‖. ὅτι ἄρχισε ’να σκοτεινιάζῃ. » Ἤδη συσκοτάζοντος. sur la brune (οἰκ.).

Σκοτείνιασμα. » Ἐπισκότισις, ἀμαύρωσις, σκοτισμὸς ἢ σκοτασμὸς, ζόφωσις. obscurcissement.

Σκοτεινὸς, ἡ, όν. » Σκοτεινὸς, ζοφερὸς, ζοφώδης, γνοφερὸς καὶ δνοφερὸς, γνοφώδης. obscur, ténébreux, noir, sombre.

Σκοτίζω, ῥ. μετ. (μεταφ.). »Σκοτόω (»Ὡσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε κ' ἰλιγγίασα,« Πλάτ. Πρωταγ.), ἴδε Ζαλίζω καὶ §. Πονοκεφαλῶ.

Σκοτόνω ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σκοτόω (κυρ. Σκοτίζω. » Βληθεὶς πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθείς,« Ἀπολλόδ. Γ', ιά). » Ἀναιρέω, κτείνω, φονεύω, ἀποκτείνω, διαφθείρω, διεργάζομαι, ἀποκτιννύω (-υμι), διαχράομαι. tuer, mettre à mort. ‖. σκοτόνω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο βαρὺ πρᾶγμα. » Συγκόπτω. assommer. ‖. ’τοὺς σκοτόνει κάθε ’μέρα ἀπὸ τὸ ξύλο’ (φρσ. ὑπερβ.). »Πληγαῖς ὁσημέραι συγκόπτων αὐτούς.« ‖. σκοτόνομαι, ῥ. παθ. » Ἀποθνήσκω, πίπτω. ‖. σκοτόνομαι μόνος μου. » Αὐτὸς ἐμαυτὸν διαφθείρω, ἀναιρέω (κτλ.) ἐμαυτὸν, τὰς χεῖρας προσφέρω ἐμαυτῷ (Πλτ.). se donner la mort, se défaire soi-même. ‖. ἐκεῖνος ὅ,που σκοτώθη μόνος ’του. » Αὐτόχειρ. suicide. ‖. ἐσκοτώθησαν μόνοι των παλληκαρήσια καὶ ὡς ἂν Λάκωνες. » Προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς (Πλθ.).«

Σκοτίδι } (τὸ) » Σκότος (τὸ ἢ ὁ),
Σκότος } ζόφος (ὁ), γνόφος καὶ δνόφος, σκοτία (μεταγ.), κνέφας (ποι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ητ.) (τὸ). ténèbres, θ. πλ. obscurité, θ. ‖. εἰς τὸ σκότος, δὲν 'τοὺς εἶδον (μακρόθεν) ἐρχομένους. »Ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν, οὐ προϊδόντων αὐτοὺς (Θκδ.).« ils ne purent, dans l'obscurité, les voir.

Σκοτοῦρα, πάθ. » Σκότωσις, σκότωμα, σκοτοδίνη, σκοτοδινίασις, σκοτόδινος, σκοτισμός. éblouissement, vertige, θ. ἴδε καὶ Ζάλη.

Σκότωμα. » Φόνος. meurtre, ἴδε καὶ Φονικόν.

Σκοτωμός. » Φόνος, φονοκτονία, σφαγὴ, ἀνδροκτασία (ποιητ.). massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκούζω (» Σκούζει καὶ τρέμουν τὰ βουνὰ, κὴ-ἀντιβοοῦν οἱ κάμποι,« Ἄσμα δημοτ.), ἴδε Φωνάζω.

Σκουλαρίκι (ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Σκολαρίκιον· ὁ δὲ Πορφυρογέννητος Σχολαρίκιον: » Καὶ σχολαρίκια, ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα « καὶ τοῦτο φαίνεται εἶναι τὸ ὀρθότερον, ὡς τῆς λέξεως παραγομένης πιθανῶς ἀπὸ τῶν παλαιῶν Σχολαρίων [δικηγόρων], οἵτινες ὄχι μόνον τοὺς δακτύλους αὐτῶν ἐφόρτωναν πρὸς ἐπίδειξιν δακτυλίδια [ἴδε τὴν Σάτυραν τοῦ Ἰουβεναλίου], ἀλλὰ καὶ τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων αὐτῶν ἐστόλιζον πιθανῶς μὲ ἐνώτια). » Ἐνώτιον, ἑλικτὴρ (»Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο, « Λυσ. κατὰ Ἐρατοσθ), ἐλλόβιον, ἔρμα. boucle (pendant) d'oreilles, θ.

Σκουληκάκι. » Σκωλήκιον (Ἀθην.). vermisseau.

Σκουλῆκι, ἔντ. » Σκώληξ - ηκος (ὁ). ver. ‖. — τῶν Ἀμπελιῶν, ἴδε Ἀσβός. ‖. — τῶν βιβλίων (ῥούχων κτλ.), ἴδε Σαράκι. ‖. — τῆς γῆς. »Δρῖλος. lombric, achée. ‖. — τῆς ἐλῃᾶς. » Κάρπη. chiron. ‖. — τῶν κεράτων. » Ἴψ. ‖. — τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Λεβίθα. ‖. — τῶν κουκκιῶν κτλ. »Μίδας (Θεοφρ.). ‖. — τοῦ κρέατος. »Εὐλὴ. ‖. — τοῦ μεταξιοῦ. » Σὴρ-ρὸς, Σὴρ Περσικὸς (Ἰουλιαν.), σκώληξ ὁ Σηρικὸς, βόμβυξ, βομβύκιον, μεταξοσκώληξ. ver à soie. ‖. — τῶν ξύλων. » Θρίψ, τερηδὼν, δήξ. artison. ‖. — τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιταρόψειρα. ‖. — τοῦ τυριοῦ, τοῦ ἀλευριοῦ ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος (τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα), ἴδε Ηηδοῦλι.

Σκουληκιάζω, ῥ. αὐτοπ. Σκωληκόομαι (»Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη· » Σκωληκοῦται δὲ μάλιστα μόνα πυρὸς καὶ ἐρέβινθος,« Θεοφρ., ἴδε καὶ Κόπτω), σκωληκιάω (Ἀγμ. Ὀνειροκρ.), σκωληκοποιέω. engendrer (être infecté) des vers.

Σκουληκιάρικος, η, ον, ἴδε Σκωληκιασμένος.

Σκουλήκιασμα. » Σκωληκίασις, σκωλήκωσις. l'état d'une chose vereuse.

Σκουληκιασμένος, η, ον. » Σκωληκιῶν. qui fourmille (engendre) des vers, vereux.

Σκωληκοφαγωμένος, η, ον. »Σκωληκόβρωτος. vermoulu, rongé des vers.

Σκουλὶ (κυρ. τὸ λιναρισμένον δεμάτι τοῦ λιναρίου, ἀπὸ τοῦ) »Σκόλλυς (ὁ) καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Σκολλὶς (ἡ, κυρ. ἡ κατὰ κορυφὴν πλεξοῦδα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν καὶ τὴν σήμερον παρομοίως). » Πεικός. lin cardé.

Σκοῦλι, φ. (ἡ ῥίζα 'τσ τρώγεται). »Τραγοπώγων. scorsonère, θ. salsifis.

Σκουμπρὶ, 'ψ., »Σκόμβρος. maquereau.

Σκουντούφλημα, ἴδε Σκόνταμμα.

Σκουντουφλῶ, ῥ. οὐδ. ἴδε Σκοντάφτω.

Σκουντῶ, ἴδε Κουντῶ.

Σκοῦπα (τὸ ἐργαλεῖον ἢ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου), ἴδε Σάρωμα καὶ Φοῦντα.

Σκουπιδαρειόν. » Φορυτὸς, συρφετός. tas d' immondices (balayures).

Σπουπίδι. » Σύρμα, σάρωμα καὶ σάρμα, σκύβαλον, κόρημα, κάθαρμα. balayure, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκυπιδολόγος (τὸ Τυρκ. Φαράσι).

Σκουπίζω, ῥ. μετ, ἴδε Σαρόνω ϗ §. (καταγρ.) Σφουγγίζω.

Σκούπισμα, ἴδε Σάρωμα ϗ §. (καταγρ.) Σφούγγισμα.

Σκυριά. »Ἰδς (κυρ. τοῦ γαλκώματος, ἴδε Ἰάρι), σκωρία. rouille, θ. crasse. θ.

Σκουριάζω, ῥ. μετ. »Ἰόω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰόνω). rouiller. §. ῥ. αὐτοπ. »Ἰόομαι. se rouiller, s' enrouiller.

Σκούριασμα. »Ἴωμα, ἴωσις. rouillure, θ.

Σκυριασμένος, η, ον. »Ἰωμένος. rouillé. §. (μεταφ. ὁ παλαιὸς καὶ ἐπομένως ἄχρηστος). »Ἕωλος, εὐρωτιῶν, ὀρχαῖος. vieux, suranné, ἴδε καὶ Παλαιός.

Σκοῦρος (ἀπὸ τοῦ »Σκιερὸς ἢ Σκωριόχρους, ἢ τοῦ Λατιν. Obscurus, (ὁ ἄλλ. Μεντός), α, ον. » Αἰθὸς, φαιὸς, ἀμαυρὸς, ζοφερός. brun.

Σκυτάρι (τὸ Τυρκ. Καλκάνι. Ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ Γλωσ. τοῦ Κυρίλλ.). »Ἀσπὶς, θυρεὸς, γέρρον (κυρ. τὸ πλεκτὸν ϗ τρίκωγον). bouclier.

Σκουτελάκι (κυρ. τοῦ γλυκοῦ, ἴδε Πινακάκι.

Σκουτέλι (τὸ ἄλλ. Πιάτον, ἀπὸ τοῦ) » Σκυτάλη (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ϗ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ Πίναξ, ὅθεν τὸ Λατιν. scutella, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κοτύλη. Σημειωτέον προσέτι ὅτι τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν, ἀλλως Κυμβάλιον, λέγεται καὶ Σκυτάλιον. »Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λειηθότως κοῖλον, Δσκρ. Δ', 92), ἴδε Πινάκι.

Σκυτί (ἐκ τοῦ Σκύτος Λατιν. scutis, ὅθ.) » Χιτὼν, ἱμάτιον, ἴδε Φόρεμα.

Σκυφάτος, η, ον (κυρ πτηνόν). » Λοφωτός. huppé.

Σκούφια / (τὸ φόρεμα τῆς κεφα-

Σκοῦφος ' λῆς, ἐκ τοῦ Σκύφος, ὡς ἔγον σχῆμα καυκίου, » Ἡμι» σφαιρὲς, λέγει ὁ Ἡσυχιὸς Λούκας, » ὅσον χωρεῖν κεφαλῆ, ᾧ πάντες » κοκκινοβαφεῖ χρῶνται, ἢ λευκῷ, » ἐκ πίλου λευκοτάτου «). » Πίλος (κυρ. ὁ ἀμπαδένιος), καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος (ὁ πλεκτὸς βαμβακερινός). bonnet. §. (ἡ φοῦντα 'που ἔχουν μερικὰ πουλιὰ εἰς τὸ κεφάλι 'τους). »Λόφος, λόφωσις. crête, θ. huppe, θ.

Σκουφίτσα. »Πιλίον, πιλίδιον. petit bonnet, beguin (τῶν μωρῶν παιδιῶν).

Σκρόφα (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.) » Ὗς, σῦς, γρομφὸς, γρωνὰς, σύαινα, κάπραινα. truie, θ.

Σκύβαλον (τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων). »Σκύβαλον, κάθαρμα, σινίασμα (Λαυσ.). criblure, θ.

Σκύλα »Κύων-υνὸς (η). chienne, θ. || ἡ σκύλ' ἀπ' τὴ' βιά' 'της, γενν᾽ τυφλὰ τὰ παιδιά 'της (παροιμ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ποιητοῦ τὸ:) » Καί τε κύων σπερχθεῖσα, τυφλὴν προέηκε γενέθλην «.

Σκυλάκι. » Σκύλαξ, σκυλάκιον, κυνάριον, κυνίδιον. petit chien, roquet, ἴδε καὶ Κουτάβι.

Σκυλί, ζ, ἴδε Σκύλος.

Σκυλιάζω, ῥ. ἀμ, ἴδε Λυσσιάζω.

Σκυλήτικος, η, ον. »Κύνειος καὶ Κύνεος, κυνώδης, κυνικὸς, σκυλακώδης. de chien.

Σκυλοβότανον (τὸ ἄλλ. Κυρουνοβότανον), φ. (φαρμακόνει τοὺς σκύλες ϗ ὅσα ζῶα πίνουν μὲ τὴν γλῶσσαν, ὅθεν) » Ἀπόκυνον, κυνοκτόνον κτλ. (Οἱ παλαιοὶ ἔδιδαν τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ϗ εἰς τὸ ἄγριον Παρθενοῦδι [ἴδε τὴν λέξιν], κυρ. ὅμως εἶνε τὸ) » Κολγικόν. colchiqued' automne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, ἴδε καὶ Φόλλα

Σκυλόδοντον. »Κυνόδους-όδοντος. dent canine, θ.

Σκυλόκαρδος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Σκληρόκαρδος

Σκυλοκέφαλος, η, ον. » Κυνοκέφαλος. qui a une tête de chien.

Σκυλοκρόμμυδον, φ. ἴδε Σκιλλοκρόμμυδον.

Σκυλομοίρης, α, ικον), (μεταφ.

Σκυλομούτσουνος, η, ον) ὡς ἐπὶ τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλεῖστον). »Κυνῶπις (ἡ), κυνοπρόσωπος. figure de chien, ἴδε καὶ Ἀδιάντροπος.

Σκυλόμυιγα, ἔντ. »Κυνόμυια, κυνόπρηστις. mouche de chien (ou à chien), ἴδε καὶ Τσυμοῦρι.

Σκυλοπόταμον (καταχρ. ἀντὶ Ποταμόσκυλον, κατὰ τὰ Πονοκέφαλος, Ψαλιδοκέρι κτλ.). »Κυνοπόταμος (Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 128, 21), ζ. (τὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἂν ᾖνε κατάχρησις, παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὴν λέξιν Ἱπποπόταμος), ἴδε Βύδρα.

Σκυλόῤῥοδον, φ. (καὶ τὸ ἄνθος 'τȣ), ἴδε Ἀγριοτριαντάφυλλον.

Σκύλος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ.), ζ. »Κύων-υνὸς (ὁ καὶ ἡ). chien. ||. ὅλ' οἱ σκύλοι μιὰ γεννηά (παροιμ, ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἅπας ἐχῖνος τραχύς.«

Σκυλοστάφυλον, φ. ἴδε Ἀγριομελιτζάνα.

Σκυλόχορτον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Σκυλόψαρον, 'ψ. (εἶναι ἄπειρα εἴδη). »Κύων (ὁ θαλάσσιος), σκύλλα, γαλεὸς (ὁ ἀστερίας ἢ ποικίλος), λαμία, λάμνα (»Ἀταρτηρῆς τε δυσαντέα χάσματα λάμνης, « Ὀππ. 370), καρχαρίας καὶ σκύλλα (τὸ κινδυνωδέστερον). chien-marin, loup-marin, lamie, requin, goulu de mer, morue (ἕνα εἶδος ὅ,που τρώγεται, ἴδε Γαϊδουρόψαρον).

Σκυλόψειρα, ἔντ., ἴδε Τσυμοῦρι.

Σκύρτος (καλάθι διὰ ψάρεμμα), ἴδε Κύρτος.

Σκυφτὰ, ἐπ. »Κύβδην, κύβδα. la tête baissée.

Σκυφτὸς, ἡ, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) »Κυπτὸς (Αἰσχύλ. Χοηφ.). »Κυφὸς, κεκυφὼς, κάτω νενευκὼς, κυρτός. courbé, ἴδε καὶ Γυρτός.

Σκύφτω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Κύπτω, ἢ (πιθανῶς καὶ ἐκ τοῦ) »Σκήπτω (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ὁμήρȣ τὸ »Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα,« τὸ ὁποῖ ἄλλως 'δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰμὴ διὰ τοῦ »Ἔσκηψαν τὰ κεφάλιά των κατὰ γῆς«), κάμπτω. pencher, incliner, baisser §. ῥ. μέσ. »Κάμπτομαι, κάτω νεύω καὶ (μονολ.) κατανεύω. baisser, pencher, incliner, se pencher, se baisser ||. σκύφτω τὸ κεφάλι μου (ἵν' ἀποδείξω ὅτι ςέργω). »Ἐπι(»Κατα)νεύω (οὗ ἐναντίον τὸ Ἀνανεύω). faire une signe de tête (pour faire voir qu'on est d'accord, qu'on acquiesce à ce qu'on propose).

Σκύψιμον. »Κάμψις, κλίσις, κατάνευσις. penchement, inclination (de tête), θ,

Σμαλτόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Μαλθόω (ἢ) »Μιλτόω. »Ἐγκαίω. émailler.

Σμάλτος (ἀπὸ τοῦ) »Μάλθη, μίγμα διαφορετικῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως, (ἢ τοῦ) Μίλτος (κυρ. τὸ Κοκκινόχωμα ἢ ὁ κόκκινος Σουλιμᾶς). »Ἔγκαυστον ἢ ἔγκαυτον, ἔγκαυμα (Πλούτ.). émail.

Σμάλτωμα. »Ἔγκαυσις. l'action de peindre en émail (émailler).

Σμαραγδένιος, α, ον. »Σμαράγδινος, ὁ ἐκ σμαράγδου. d'émeraude, fait (garni, orné, enrichi) d'émeraudes.

Σμαράγδι, λίθ. (πολύτ) (ἀπὸ τοῦ) »Σμαράγδιον (ὑποκορ.) τοῦ Σμάραγδος (λίθος) (ἡ) (ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Βιβλ, Θ, 41, ὀνομάζεται) »λίθος χλωρά. émeraude, θ.

Σμαραγδόῤῥιζα (το 'ξεθωριασμένον καὶ πρόστυχον σμαράγδι, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐγνώριζαν, καθὼς φαίνεται, οἱ παλαοὶ), πέτρ. (πολύτ). »Πράσιος καὶ Πρασίτης λίθος, χαλκοσμάραγδος, μαλαχίτης, βήρυλλος καὶ βηρύλλιον. prase, prime (mère) d'émeraude, smaragdoprase, peridor, algus-marine ou béril.

'Σμάρι (τὸ κοπάδι τῶν Μελισσῶν, κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) »Ἐσμάριον, ἴδε Μελίσσι.

Σμαρίδα (καὶ Μαρίδα), 'ψ. »Σμαρὶς καὶ Μαρίς. picarel, eperlan (ὁ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μοιάζει πλειότερον τὴν ἀθερίναν, καί τοι μεγαλήτερον), ἴδε καὶ Στρογγύλα.

Σμιγάδι (ἀλεῦρι ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν γεννήματα , καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψωμί). » Συμφορητὸς (» Συμμιγὴς) σῖτος. meteil (κυρ. σιτάρι καὶ σήκαλη).

Σμίγω (εἰς τοὺς Βυζ . γράφεται 'Εσμίγω. »Μὴ ἐσμιχθέντες τοῖς Τούρκοις«, Πιναρετ. Χρον. Τραπεζουντ. [καὶ πρὸς αἰτ.] » 'Εσμιχθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρὸν«, αὐτ. Τοῦ δὲ Πλατ. τὸ » 'Εσμιχθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ«, διορθ. » Εἰσί, μιχθεῖσαι δὲ κτλ.), ῥ . ἀμ. ἴδε Ἀνταμόνω. ||. τὸν εἶπεν ὅτι θέλει 'να τὸν σμίξῃ (ἀνταμώσῃ) διὰ μίαν ὑπόθεσιν. »'Εφη θέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμίξαι ('Ηρόδ.) «. ||. ἂν σμίξῃς μὲ κακούς . » 'Ην δὲ κακοῖσι συμμιγέης (Θεογν.)».

Σμιλάγκι. φ. » Σμίλαξ (ἡ λεία, πρὸς διαφορὰν τῆς ἀγκαθωτῆς , ἡ ὁποία ὀνομάζεται τραγεῖα. »Σμίλαξ, φυτὸν ἀκανθῶδες, ἢ ὃ λέγομεν Περιπλοκάδα,« Λεξ. βασιλ.), κισσάμπελος. fragon; liseron, liser, campanette, θ. clochette, θ. vrillée, θ. smilax.

Σμιλάρι (ἐργ. κοπτερὸν διαφόρων τεχνιτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Κουντουράδων καὶ Λεπτουργῶν). »Σμίλη, σμιλίον, ἐγκοπεύς . ciseau , ἴδε καὶ Κοπίδι.

Σμίξιμον (ἀπὸ τοὺς Βυζ . γράφεται 'Εσμιξις), ἴδε Ἀνακάτωμα. §. Ἀντάμωσις, καὶ §. 'Ενωσις.

Σμυρίλη (ἡ) ἢ Σμυρίλι(-δι) (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ. »*Σμύρις,-ιδος ἡ (;) ἰδος (ἡ). émeri. ('Επὶ Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου ἐλέγετο κοινῶς Σμερίν. « Τὸ δὲ Σμερίν ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν καὶ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ , καὶ λέγεται Σμύρνιον.«).

Σμύρνα, 'ψ. (ὁμοιάζει πολὺ τὸν) Γόγγρον. » Μύραινα καὶ Σμύραινα. murène, θ. fûte, θ., ἴδε καὶ Σαλιακοῦδα.

Σνίχι (ὁ ἄλλ. Κούτικας, ἀπὸ τοῦ) » Ἰνίον (κυρ. τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Genick, Γερμ. ὁ αὐχήν). »Αὐχὴν, τένων (κυρ. τὸ πλατὺ νεῦρον). chignon, occiput (Λατ.), nuque, θ.

'Σοδιὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Εἰσοδιὰ κτλ.

Σοινίκι (εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ) »Χοῖνιξ (ἐχωροῦσε 2 ξέστας ἢ 4 κοτύλας, καὶ, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, 2 περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· οἱ ἀθληταὶ ὅμως ἐχρειάζοντο, κατὰ τὸν Θεόφραστον [Φυτ. Η, 4], εἰς μὲν τὴν Βοιωτίαν τριημιχοίνικα, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πενθημιχοίνικα· διότι ὁ Βοιωτικὸς σῖτος ἦτον, λέγει, βαρύτατος) . chenice, chenic, chenix.

Σοῦβλα (διὰ τὸ 'ψητόν). » 'Οβελός. broche, θ. §. (εἶδος ὅπλου) . »Σειρομάστης (ὁ) . épée, θ.

Σουβλερός, ἡ, ὀν. »'Οξύς. pointu, perçant. ||. σουβλερὴ φωνὴ, ἴδε Διαπεραστικός.

Σουβλί, ἐργ. »'Ηπητήριον ἢ 'Ηπήτριον, ὀπητήριον, ὀβελίσκος, κέντρον, κεντητήριον, κέστρον. alêne, θ. perçoir, poinçon, touret (ἰδιαιτ. διὰ τὸ Φίλδισι).

Σουβλιὰ (ὅσο' κρέας γωρεῖ ἡ σοῦβλα). » 'Οβελός . brochée, θ. §. (συνεκδοχ . ὁ δριμὺς πόνος). » Νυγμὸς, ἀκὶς (Ἀρετ.). cuison, douleur aigüe (vive).

Σουβλίζω (περνῶ 'ς τὸ σουβλί), ῥ. μετ. »Πείρω, περιπείρω, ἀναπείρω (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 1007). embrocher . §. (τρυπῶ μὲ τὴν σοῦβλαν).» Διελαύνω. percer, transpercer.

Σουβλοκέφαλος (καταχρ . ἀντὶ Σουγλεροκέφαλος), η, ον. »Σφηνοκέφαλος (Στράβ.) , σχινοκέφαλος , φοξός . pain de suere (μετωφρ.) , dont la tête en a la forme.

Σοῦγλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) , ἴδε Σοῦβλα κτλ.

Σοῦδα (στενὴ καὶ μακρὰ δίοδος), ἴδε Μακρυνάρι. (Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς σημαίνει τάφρον ,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὄθεν καὶ τὸ Σουδάτον ἀμώνυμον τοῦ Φοσσάτου).

Σούκλος (ἀπὸ τὸν Δουκάγγ. γράφεται Σίκλα, καὶ Σίτλα, ἀπὸ τοῦ λατιν. situla), ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Σουλῆνα, θαλ. »Σωλὴν (ὁ θαλάσσιος), δάκτυλος, δόναξ, αὐλὸς, ὄνυξ, ἀλεσούριον. couteau de mer, manche de couteau, sollens. §. (ἓν εἶδος ἐμπίσκεται μέσα ε'ς ταὶς πέτραις). » Φωλὶς. pholade, pitaut, dail.

Σουληνάρι (ἀπὸ τοῦ) »Σωληνάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Σωλήν. tuyau, tube, conduit.

Σουπιὰ, θαλ. »Σηπία. sèche. ‖. τὸ κόκκαλον τῆς—. »Σήπιον. os de sèche.

Σουραῦλι (τὸ Τουρκ. Μισκάλι), ὄργανον μουσ.) »Σύριγξ (ἡ), ᾽σειραύλιον.

Σουρβιὰ, δ. »᾽Οα, ὄη, οἴη, καὶ οὖα. cormier, sorbier, cochène.

Σοῦρβον, (Λατιν.), ᾽πωρ. »᾽Οον ᾧ Οὖον. sorbe, θ. corme, θ.

Σουρόνω (περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ τρυπητὸν, ἵνα καθαρισθῇ), ἐκ τοῦ Σειρόω (Ἁρβλ. Ζουριάζω), ῥ. μετ. »Διηθέω, διϋλίζω, ἐξητριάζω (Ἱπποκρ.), ἠθέω(-ίζω), σακκέω (-εύω,-ίζω) καὶ σακκελίζω (κυρ. ἀπὸ σακκὶ, διπλωμένον ε'ς σχῆμα γωνίου). passer à la chause (au couloire, au filtre), couler, filtrer. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Στραγγίζω). » Στραγγεύω(-ίζω) (Διοσκορ. καὶ Γραφ.), ἴδε τὸ ῥῆμα.

Σούρουπα, ἐπ. »᾽Ηδη (»Ἀρτι ἢ »Ἔτι) συσκοτάζοντος. au jour faillant, avec le crepuscule.

Σουρουπόνει, ἀπρ. »Συσκοτάζει. il commence à faire brun.

Σουρούπωμα. »Τὸ πρὸς ἑσπέραν λυκαυγὲς (λυκόφως, σκιόφως), ἀμφιλύκη νὺξ, κνέφας, (ὁ Λουκιαν. ἐν Δεξιφ. περιγελᾷ τὸ) ἀκροκνεφές. le crepuscule (du soir).

Σούρωμα (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ) »Διήθησις (μὲ τὸ) Σείρωσις. »Διύλησις, ἠθισμός. l'action de passer par la chausse, filtration, θ.

Σουσάμι, φ. »Σήσαμον, σησάμη καὶ σησαμὴ καὶ σησαμὶς. sésame.

Σουσαμόλαδον. »Σησάμινον ἔλαιον (λίπος). huile de sésame, θ.

Σουσοῦμι (ἀπὸ τοῦ) »Σύσσημον, ἴδε Μισεῖδι καὶ Σημάδι.

Σουσουράδα, π. (τὸ ὄνομα ἠμπορεῖ ᾽να δοθῇ γενικῶς εἰς ὅσα πουλιὰ σείουν τὴν οὐρὰν, καθὼς ἡ Καλογρήτσα, ἡ Καρακάξα, τὸ Σχοινοπούλι, τὸ ᾽Ψαροπούλι κτλ. κυρίως ὅμως εἶναι ἡ) » Σεισοπυγὶς ἡ Σεισοῦρα (διὰ τῆς ὁποίας ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου ἑρμηνεύει τὸ) »Ἴυγξ, κίγκλος. hoche-queue, batte-queue, torcol. §. bergeronnette (τρώγει ᾽ψάρια). §. becasseau, cul-blanc, pivette, θ. pied-verd, siffiasson, alouette de mer κτλ.

Σοῦφρα (τοῦ φορέματος). »᾽Σφήκωμα, στολίς. plissure, θ. froncis. ‖. τὰ ζουνάριά σου λυμένα, κ᾽ἡ σούφραις τοῦ φορέματός σου ξετεντωμέναις. »Ζῶναι τε χαλῶσι, κ᾽οὐγ᾽ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσι σέθεν (Εὐριπ. Βακχ.)«.

Σουφρόνω, ῥ. μετ. (κυρ. τὰ ᾽φρύδια, ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρυόω, ἴδε Κατσουφιάζω. §. (συνεκδοχ. ὕφασμα). » Σφηκόω, συνάγω. plisser, froncer. §. (μτφορ. ᾽παίρνω μὲ τρόπον) »᾽Υπεξαιρέω, ὑφαιρέομαι (;) soufler.

Σούφρωμα. »᾽Σφήκωσις. plissure, θ. froncement. §. σούφρωμα τοῦ προσώπου. »᾽Συνοφρύωσις. refrognement, renfrognement.

Σουφρωμένος (ἴσως ἐκ τοῦ) »Συνωφρυωμένος, η, ον. »Τὰς ὀφρῦς συννενευκὼς (ὅταν ὁ λόγος ᾖνε δι᾽ ἄνθρωπον ἔχοντα τὰ γείλη καὶ τὸ πρόσωπον σφιγμένα), renfrogné· (ὅταν δὲ διὰ φόρεμα), »᾽Εσφηκωμένος, στολιδωτὸς χιτὼν (Ξενοφ.). plissé, froncé.

Σπάγγος (Ἰταλ. Spago). »Σπαρτίον, θώμιγξ-ιγγος (ὁ), μήρινθος (ἡ),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λῖνον, λινόδεσμος, καλώδιον. ficelle, θ.

Σπάθα (τὸ ξύλον, ὅ,που βαστᾷ τὸ ξυλόκτενον), ἐργ. (ὑφαντ.). »Σπάθη, σπαθίς. battant.

Σπαθί. »Ξίφος (τὸ ἴσιον), μάχαιρα (τὸ γυρτόν), σπάθη, ῥομφαία, φάσγανον καὶ ἄορ (ποιητ.). épée, θ. sabre, θ. cimeterre, θ.

Σπαθιὰ (σώζεται ἡ λέξις Σπαθέα καὶ Σπαθία εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ τὰ Ὀνειροκρ.). »Ξίφους πληγή. coup d'épée (de sabre etc).

Σπαθόγορτον (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων 'του). »Φασγάνιον, ξίφιον. glaieul. §. (διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά 'του). »Ἄσκυρον, ἀνδρόσαιμον, ὑπερικὸν (ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει λέξιν Περίκιν), ὑπέρεικος (ἡ). millefeuille, mille-pertuis, herbe à la coupure (ou au charpentier, ou au militaire ou de Saint-Jean).

Σπάλαθρον καὶ Σπάλαχτρον, φ., ἴδε Ἀσπάλαχτη.

Σπανάκι (καὶ ὀρθότ. Σπινάκι, ὡς ἐκ τοῦ Spinacium), φ. »Ὀνόβλητον καὶ Ὀνόβλιτον (ἀμφιβ.), χηνόπους. épinards, πλ., ἴδε καὶ Βλίτον καὶ Χηνοπόδι.

Σπανός, ἡ, όν. »Λειογένειος, ἀγένειος, λιπόθριξ-ότριχος, οὐ πάνυ εὐγένειος, ψαιδρὸς (Εὐστάθ.), μαθηγένειος (Ἀριστ.), σπανοπώγων (Γαλην.), σπανὶς (Κωνστ. Πορφυρογ. (ἴδε καὶ τὸ Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Πλάνς). qui a peu (ou qui n'a pas) de barbe.

Σπάνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Σπάω (»Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλούτ. Ἀρ. »Καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἱμασιὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι,« Ἡρόδ. ς', 134), συντρίβω, ῥηγνύω(-υμι), θραύω, θλάω, συνθραύω, συνθλάω, κατάγνυμι, διασπάω (»διὰ τὸ διασπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ [τοῦ δαιμονιζομένου] τὰς ἁλύσεις,« Εὐαγγ.). casser, briser, rompre, mettre en pièces, crever, écacher (καρύδια κτλ.). ||. ἔσπασαν τὴν θύραν. »Ἐκκόψαντες (»Διαῤῥήξαντες) τὴν θύραν. ayant enfoncé (forcé) la porte. ||. ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι 'του. »Συνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς,« Ἀρχῖφ. ||. μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀναθεματισμένος. »Κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ παλαμναίου, « Λουκ. ||. σπάνω τὸ κεφάλι μου (ἵνα 'τὸ εὕρω) (φρσ. μεταφορ. ὑπερβολ.). »Παρατείνομαι, παρατείνω ἐμαυτὸν, στραγγεύομαι. se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'ésprit à la torture. § ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ῥήγνυμαι, ἐκ(διαῤ)ῥήγνυμαι, συντρίβομαι, θραύομαι, θλάομαι. crever, eclater, rompre, se crever, casser, briser, se briser (διὰ τὸ καράβι καὶ τὰ κύματα). ||. πρὸ τοῦ 'να σπάσῃ ἀκόμη' τὸ σπυρί 'του. »Πρὶν ἢ ῥαγῆναι (ἐκραγῆναι) τὸ φοῦμα. avant qu'il crevât, παρβλ. καὶ Ἀνοίγω. § ἔσπασε τὸ στράτευμα (τὸ χωρίον), (ἐσκόρπισε ὁηλ.). »Διαλέλυται, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ. se dispersa, se mit en déroute. §. σπάνω ἢ σπάνουν τὰ ἀχαμνά μου (πάθ.). »Ῥῆγμα λαμβάνω, ῥήγνυμαι (τὰ ἐντὸς, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα, τὰ περὶ τὴν κύστιν κτλ.). se donner une hernie.

Σπαράγγι. »Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ὁ). asperge, θ.

Σπαραγγιὰ, φ. »Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ἡ), ἀσφαραγία καὶ ἀσπαραγωνία. la plante de l'asperge.

Σπαράζω, ῥ. αὐτ. »Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω, ἀσπαρίζω, σφαδάζω. s'agiter, palpiter, frétiller.

Σπάραγνον (προφ. καὶ Σβάραγνον), »Βράγχιον. ouies, θ. πλ.

Σπάρος, ὁ, ψ. »Σπάρος. espèce de poisson

Σπάρσιμον. »Σπορά. semaille, θ. l'action de semer (ensemencer).

Σπαρτὰ (κυρ. τὰ σπαρμένα γεννήματα). »Λήϊον, θέρος (τὸ), σπόριμα (»Ἐπορεύετο διὰ τῶν σπορίμων,« Εὐαγγ.). moisson, θ.

Σπαρταριστὸς (κυρίως ἰχθὺς, ὁ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄλλως Λαγταριστὸς), ἡ, όν. »Ἀσπαίρων, νεαλής. tout frétillant, (ἐκ τοῦ Σπαρταρῶ, = Σπαράζω.

Σπάρτον, δ. » Σπάρτον, σπάρτιον. genêt. (εἶνε διάφορα εἴδη, τὸ γνωστὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶνε τὸ Γαλλ.) genêt d' Espagne ou joncier.

Σπάσιμον. »Θλάσις, θραῦσις, ῥῆξις, ῥῆγμα. rupture, θ. ‖. σπάσιμον τῶν κυμάτων »Κυματωγή brisant (ναυτ.), brisement (des flots). §. (πάθ.) »Κήλη, ἐντεροκήλη, ῥῆγμα. descente, θ. hernie, θ. rupture, θ.

Σπασμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον). »Κηλήτης, ῥηγματίας. hernieux.

Σπέρνω, Μ. (θὰ) σπείρω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Σπαρμένος), ῥ. μετ. »Σπείρω. semer, ensemencer.

Σπήλαιον. » Ἄντρον, σπήλαιον, σπέος (ποιητ. τὸ). grotte, θ. caverne, θ. antre.

Σπηλειά. » Σπιλὰς (κυρ. ἡ τρυπημένη ὕφαλος πέτρα), σήραγξ, σπήλυγξ-υγγος (ὁ καὶ ἡ), κενεών. cavité sous les rochers.

Σπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα). »Σπινθὴρ-ῆρος (ὁ), φέψαλος καὶ φεψάλυξ. étincelle, θ. bluette, θ. ‖. 'Βγάλλω σπίθαις, ἴδε Σπιθοβολῶ.

Σπιθοβολῶ (ἴδε Χλημηντράω), ῥ. ἀμτβτ. » Σπινθηροβολέω, σπινθηρίζω. étinceler.

Σπίνος (Τουρκ. Τζιμδίκι), π. »Σπῖνος, σπῖνα, σπίζα. pinson.

'Σπιτάκι. Οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκημάτιον maisonette, θ.

'Σπιτάλι. »Νοσοκομεῖον. hôpital, infirmerie, θ.

'Σπίτι (Λατ.). »Οἶκος, οἰκία, οἴκημα. maison, logis. ‖. Θὰ τὸν εὕρωμεν εἰς τὸ 'σπίτι· διότι τὸν περισσότερον καιρὸν κάθεται μέσα. »Ἔνδον καταλήψόμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ἔνδον διατρίβει (Πλάτ.)«. il est à la maison. ‖. εἰς τὸ ὀσπίτι τοῦ τάδε, καὶ ἐλλειπ.) εἰς τοῦ τάδε, ἴδε Εἰς. ‖. καὶ ἀφ' οὗ 'τὰ ἐτελείωσα καὶ 'τὰ εἶχα ἕτοιμα εἰς τὸ 'σπίτι μου, ἐπήδησε μέσα αὐτὸς νύκτα. » Καὶ ἐμοῦ συντελέσαντος αὐτὰ καὶ ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἕτοιμα, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ οὗτος, κτλ. (Δημ. Κατὰ Μειδ.)«. ‖. κώνευσαν εἰς τ' ὀσπίτι σου. »Παρὰ σοὶ κατέλυσαν. ‖. δεκαὲξ συγγενεῖς, καθήμενοι 'ς τὸ ἴδιο 'σπίτι. » 'Εκκαίδεκα συγγενεῖς, μίαν ἑστίαν νέμοντες (Πλουτ. Αἰμιλ). ‖. καθένας 'ς τὸ ὀσπίτι 'του. »'Εκαστος εἰς τὰ ἴδια (Εὐαγγ.)«. chacun chez soi. §. (συνεκδοχ. τὰ ἔξοδα τοῦ 'σπιτιοῦ). »Οἰκονομία. ménage, (όθεν. ‖. ἀνοίγω (βαστῶ) 'σπίτι. »Οἶκον νέμω. tenir (se mettre en) ménage. §. (γενεὰ, φαμιλία). Οἶκος, οἰκία, πατριὰ, ἑστία. maison, θ. famille, θ. ménage. ‖. εἶνε ἀπὸ καλὸν (πλούσιον, τιμημένον, κτλ.) 'σπίτι. » Οἴκου γεγονὼς ἐνδόξου (πλουσίου, κτλ.). il est de bonne maison.

'Σπιτικόν. » 'Εστία, οἰκία, πατριά. famille, θ. ménage. ‖. μὲ τ' ὀσπιτικόν 'του, ἢ μὲ ὅλον 'του τ' ὀσπιτικόν. » Πανέστιος, πανοίκιος, πανοικεὶ καὶ πανοικὶ, πανοικεσία ἢ πανοικησία. avec toute sa famille.

'Σπιτικός, ἡ, όν. »Οἰκεῖος, ὁ οἴκοι, ὁ κατ' οἶκον, οἰκιακός. familier, de la maison, qui est de la maison. ‖. σκυλί (κτλ.). (chien etc) domestique, privé. ‖. 'σπιτικὸ' ψωμὶ (παγὶ κτλ.). »Αὐτόπυρος καὶ Αὐτοπυρίτης ἄρτος (κυρ. τὸ πρόστυγον ἢ χονδρὸν ψωμί). pain (toile etc) de ménage.

'Σπιτονοικοκερὰ (καταγρ.). » Οἰκοδέσποινα, δέσποινα. la maîtresse de la maison.

'Σπιτονοικοκύρης (καταγρ.). »Οἰκοδεσπότης. le maître de la maison.

'Σπιτόνω ('προικίζω μὲ 'σπίτι), ῥ. μετ. ‖. (τοῦ παθητικοῦ: 'σπιτόνομαι, ἀποκτῶ δηλ. 'σπίτι, γίνομαι 'νοικοκύρης, ἀνάλογον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου τὸ) »Δωματόομαι (»Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια· »Δε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερὶ,« Αἰσχ. Ἱκ.). devenir propriétaire d'une maison.

'Σπιτότοπος. »Οἰκόπεδον. emplacement (d'une maison).

Σπλῆνα. »Σπλὴν (ὁ). rate, θ. §. (συνεκδ. τὸ πάθος' της). »Σπληνῖτις (ἡ), σπλῆνες (οἱ). douleurs (mal) de rate. θ. ||. ἔχω σπλῆνα. »Σπληνιάω. avoir mal à la rate.

'Σπληνιάρης, α, ικον. »Σπληνιῶν, σπληνικὸς, σπληνώδης. qui a mal à la rate, qui a des affections spléniques.

Σπληνοβότανον, φ. » Σπλήνιον, ἄσπληνον, σκολοπένδριον, τεύκριον, ἡμιονῖτις βοτάνη (πόα), ἡμιόνειον, célérach (ἡ λέξις εἶν' Ἀραβικὴ), scolopendre, θ. doradille, θ.

'Σπολλάτη (συνεφθάρη ἀπὸ τοῦ » Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, ταὐτοσήμαντον τοῦ) »Εὐχαριστία, ἰδε τὴν λέξιν. ||. 'δέν με εἶπεν οὐτ' ἕνα 'σπολλάτη. »Οὐδὲ χάριν μοι ὡμολόγησεν. il ne m' en a pas seulement dit grand merci. ||. 'νὰ τὸ 'σπολλάτη! »Ταῦτ' ἀπολελαύκαμεν. voilà le grand merci.

Σπολοκάνι (τὸ κρασὶ ὅ,που πίνομεν μετὰ τὸ νίψιμον, ὅθεν φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ) » Ἀπὸ λεκάνης. »'Επινιπτρὶς ᾧ μετανιπτρὶς κύλιξ. pour rincer les dents.

'Σποριάζω, ῥ. αὐτ. »Σπερματόομαι, σπερματίζω. monter en graine.

Σποριασμένος, η, ον. » Σπερματίας, σπερματίζων. monté en graine.

Σπόρος. » Σπέρμα, σπόρος. semence, θ. graine (διαφόρων φυτῶν), θ. ||. 'βγῆκε (κτύπησε) 'ς τὸν σπόρον (διὰ τὰ φυτὰ), ἰδε Ξεβλασταρόνω.

§. (συνεκδ. ὁ καιρὸς τοῦ σπόρου). » Σπορητὸς, σπόρος. semailles, θ. πλ. §. (τὸ σπέρμα τῶν ζώων). »Θορὸς, γονή. semence, θ.

Σπουργίτης (ὁ), π. (εἶνε πολ-

Σπουργίτι (τὸ) λὰ εἴδη). »Στρεθίον, στρουθὸς, πυργίτης (στρουθός). moineau (de muraille), passerau, friquet (τὸ μικρότατον εἶδός), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Σπρωξιμον, ἴδε Κούντημα.

Σπρώχνω (ἀπὸ τὸ) Προώθω ἢ Προωθῶ (μέλλ. κατὰ κρσ. Πρώσω), ῥ. μετ., ἴδε Κουντῶ.

Σπυράκι, πάθ. »Φυμάτιον, ψυδράκιον. élevure, θ.

Σπυρὶ (σιταριοῦ, ῥωδιοῦ κτλ.), ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Πυρὴν (ἡ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ) » Σπυρὰς (= Σπύραθος. »Μύρρας τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας,« Ἱππокρ.). »Κόκκος (ὁ), κόκκων (ἰδιαιτ. τοῦ ῥωδιοῦ)ι grain. ||. 'τὸ μαζόνουν σπυρὶ-σπυρί. »Σπερμολογοῦσιν, ἐπικοκκίζουσιν, ὀρνίθων δίκην συλλέγουσιν. on le recueille grain à grain. §. (συνεκδοχ.) ἕνα σπυρὶ λιβάνι, ἴδε Λιβάνι. §. (πόνεμα, πάθος τοῦ σώματος). »Φῦμα, ἴονθος (»'Επιπλάσματα, ὅσα ἰόνθους ἐγείρει,« Ἀρετ.), ψύδραξ. bouton; bube.

'Σταβάρι (τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ἀλετριοῦ). » Ἱστοβοεὺς (» Ἱστοβοεὺς παρὰ 'Ησιόδῳ, βαρβαριζόμενος νῦν παρὰ πολλοῖς οἵ φασιν αὐτὸν Σταβάριον, ὡς οἷον ἱστοβοάριον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Χ, 40· ἄλλοῦ [Ἰλ. Η καὶ Ω] λέγει ὅτι τὰ κατὰ παραφθορὰν λεγόμενα Σταύαρα, οἷς ὅσα καὶ ἑρκίῳ τοίχου αὐλὴ φράττεται, εἶεν ἂν οἱ Σταυροὶ καὶ οἱ σκόλοπες ἢ χάρακες καὶ, κατὰ τὸν 'Ησύχ., πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, « ὅθεν καὶ ῥῆμα Σταυαροῦν, Σταυαρόνειν, = Σταυροῦν.), ἱστοβόη (ἡ). le timon de la charrue.

Στάζω, ῥ. ἀμ. »Σταλάζω(-άσσω), ςάζω, ἀποστάζω, ἀποςαλάζω, ἀπολείβω(-ομαι). égoutter, s'égoutter, tomber goutte à goutte, découler, suinter. ||. στάζει τ' ὀσπίτι (τὸ βαρέλι, τὸ κουμάρι κτλ.). »Οὐ στέγει, στάζει (»'Επισκευάσας τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα,« Αἰν. Τακτ. »'Εν ἀργίαις χειρῶν στάξει ἡ οἰκία,« Γραφ. 'Εκκλ.). la maison (le tonneau) dégoutte (suinte). ||. τὸ κρασὶ ςάζει ἀπὸ τὸ βαρέλλι. »Διαῤῥέει, διαχέεται. s'enfuit. ||. στάζει ἀπὸ τὸν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἴδρων. »Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος. tout en nage, tout trempé de sueur.

§. (κάμνω 'να στάξῃ ἡ χύνω σταλαγματιὰ'-σταλαγματιά') , ῥ. μετ. »Ἐνστάζω, ἐπιστάζω , ἐνσταλάζω, ἐπισταλάσσω , ἐπιλείβω, στάζω. instiller.

Σταθερὸς, ἡ, όν, » Εὐσταθὴς, ἑδραῖος, ἐμβριθής. constant.

Σταθερότης. » Εὐστάθεια , ἐμβριθεια. constance.

Σταθῶ(θοῦ)ρι (τὸ ἄλλ . Ξαθῶρι, καὶ Τουρκ . Καθηφὲς), φ. καὶ ἄνθ. »Ἀμάραντος. amaranthe, θ. passe-velours.

Στακὸς, ὀστρ. »Κάραβος (»Ἀστακοί τε χῶς τὰ ποδί' ἔχει μικρὰ κάραβος |'Επίχ. παρ' Ἀθ.]. Αὐτὸς κυρίως εἶνε τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον εἰς τὸ «Βυζάντιον Μποτζέκι, καὶ μόνον σχεδὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην περὶ Ζ. Δ', 2), κάμμαρος, ἀστακός. homard, ecrevisse de mer (la grande)

Στακουδάκι, ὀστρ. καραβὶς (ἡ θαλασσία). ecrevisse de mer (la petite), largouste, salicot καὶ salicoque.

Στάλα , Σταλαγματιὰ , Σταλιὰ . »'Ρανὶς,σταγὼν, σταλαγμὸς, στίλη (»Στίλα, στίλη τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν' ἔστι δὲ ὁ σταλαγμὸς«) , ψεκὰς, ἀπόσταγμα. goutte, θ. ‖. σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ , ἐπ. » Στάγδην. goutte à goutte. ‖. 'δὲν ἔχει στάλαν. »Ἀργυρίου οὐδὲ ψεκὰς (Ἀριστοφ. Εἰρ.). (ἐκ τὸ ἀστειότατον τοῦ Χίου Θεοκρίτου:) »Λέξεων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμὸς (Στοβ. Λς'). il n'y a pas brin, pas un clou, pas un zest. ‖. διατὶ 'να μὴ κοιμηθοῦμε' μιὰ' σταλιά' (φρσ.); » Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην (Ἀριστοφ. Σφ.); « pourquoi ne pas dormir un bien petit ? ἴδε ᾧ Κουκοῦτσι ᾧ Πάπαλα.

Σταλίζω (ἀναπαύομαι τὸ μεσημέρι εἰς τὸν ἴσκιον, κυρ. διὰ τὰ πρόβατα), ῥ. ἀμ. » Μεσημεριάζω. se reposer pendant les chaleurs de l'été (il ne se dit que pour les moutons).

Στάλσιμον. »Πέμψις-εως (ἡ). envoi, l'action d'envoyer.

Σταμάτισμα. » 'Επίστασις (Ξενοφ. καὶ Θεοφρ.), ἐπίσχεσις. l'action d'arrêter ou de s'arrêter ; étanchement (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά).

Σταματόνω (τεντόνω μὲ καρφιὰ τομάρι ἢ γουναρικὸν ὑγρὸν, ἵνα μὴ σκεβρώσῃ ξηραινόμενον) , ῥ. μετ. »Διαπασσα(ττα)λεύω, θρανεύω, σπαδίζω ('Ηρόδ. Ε', 25) . étendre par des clous.

Σταματῶ, ῥ . μετ . » 'Εφίστημι, ἐπέχω, ἀνακωχεύω (κυρ. τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος). arrêter ; étancher (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά) . ‖. 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να σταματήσουν τὸ αἷμα . » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα (Ξενοφ. 'Ελλ. Ε') « . ‖. (ἰατρικὸν) ὅ,που σταματᾷ τὸ αἷμα. »Ἴσχαιμον. qui étanche (arrête) le sang. ‖. ὁ ἐλέφας ὅταν ἔχῃ διάῤῥοιαν, 'τὸν δίδουν ζεστὸν νερὸν, καὶ 'τοῦ σταματᾷ . » "Οταν δὲ ἀλῷ διαῤῥοίᾳ ὁ ἐλέφας, ὕδωρ θερμὸν διδόασι πίνειν καὶ ἵστησι (Ἀριστοτ. Ζ. Η', 25)«.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπαθ. »'Εφίσταμαι, ἐφίστημι τὴν πορείαν, ἐπέχω, ἐπέχομαι. s'arrêter, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Σταμάτωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Διαπασσά(ττά)λευσις. l'action d'etendre par des clous.

Στάμενον (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Στάμενα (λέξ. ἄγρ., τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀπὸ τοῦ) »Ἱστάμενα (ὡς ζυγιζόμενα) , ἴδε Φλουρί.

Στάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Στάγμα (»Στάγμα τῆς ἀνθεμουργοῦ.« Αἰσχ. Πέρσ.), (ἐν μὲν συνθέσει κάθε νερὸν ἐξατμισμένον διὰ τοῦ λαμπύκου, καθὼς 'Ροδόσταμμα, Κυτρόσταμμα κλ.) »Στακτὸν, στακτή. eau, θ. (ἰδιαιτέρως δὲ καὶ ἁπλῶς τὸ χρησιμεῦον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) »Κοσμητικὸν (νᾶμα ἢ ὕδωρ, τὸ ἄλλ. Νιψίδι) . lait virginal, cosmétique.

Στάμνα , Σταμνὶ , ἴδε Λαγήνα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στάνη (κυρ. ὁ κατάσκιος τόπος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ζῶα τὸ μεσημέρι. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει) »Στάλη (ἔχει ὅμως τὸ σύνθετον Βουστάνη), ἴδε Μάνδρα.

Στανικὸς, ἡ, όν. »Ἄκων, ἀκούσιος. involontaire.

Σπανικῶς, ἐπίρ. »Ἄκων, ἀκουσίως. involontairement, malgré. ‖. ἑτοιμάζετο, ἂν ᾖ μὲ ἀγανάκτησιν ᾖ στανικῶς του, 'να ἐκστρατεύσῃ. »Ἀσχάλλων μὲν ᾖ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Ἡρωδ.) «.

Στάξιμον. »Ἐπίσταξις, στάξις, ἀπόσταξις (Θεοφρ.). écoulement goutte à goutte, suintement, instillation, θ. égout.

Σταπίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σταφίδα κτλ.

Στασίδι (κυρ. τῶν ἐκκλησιῶν, 'δὲν πειράζει, νομίζω, ἂν μεταδοθῇ ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ τοῦ θεάτρου). »Βάθρον, ἕδρα, ἐδώλιον. stalle, loge, θ.

Στάσιμον (ὁ τρόπος τοῦ στέκειν). »Στάσις. tenue, θ. posture, θ. §. (τὸ σταμάτισμα). » 'Επίσχεσις. l' action de s'arrêter. ‖. στάσιμον τοῦ οὔρους. »Ἰσχουρία. suppression (retention) d'urine.

Στατέ(τῆ)ρα (ἡ) } , ἴδε Καντάρι.
Στατέρι (τὸ) }

Σταῦλος (ἀχοῦρι διὰ τὰ βώδια). » Βουστάσιον, βούσταθμον. étable à bœuf, θ. vacherie. ‖. σταῦλος τῶν ἀλόγων, ἴδε Ἀχοῦρι.

Σταυράγκαθον, φ ἴδ. Μοσχάγκαθον.

Σταυρεβοήθειμοι (φρ. εὐκτ., ἡ ὁποία κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον)! »Ἀγαθῇ τύχῃ! croix de par Dieu, θ.

Σταυραετὸς (ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους), π. » Χρυσαίετος ἢ Λαγοφόνος. aigle royal.

Σταυρείδα, φ. » Γεντιανὴ (ῥίζα), κενταύριον. gentiane (croisette), θ.

Σταυρὶ (μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μέσην, ὅπου θηλυκόνονται τὰ μεριὰ καὶ τὸ κωλοκούκουρον). » Κοτύλη, κοτυληδών. le haut de la hanche, l' emboiture de la tête du fémur.

Σταυρίδι, 'ψ., ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-croisé.

Σταυροβότανον. »Ἅλισμα, δαμασώνιον.

Σταυροδρόμι. »Τετράοδιον (Γλωσσάρ.). carrefour.

Σταυρομύτης, π. » Λοξίας. bec-croisé.

Σταυρόνω (καρφόνω εἰς τὸν σταυρὸν), ῥ. μετ. » Ἀνασταυρόω, σταυρόω, ἀναρτάω (προσπήγνυμι) ἐπὶ ξύλου. crucifier, attacher à la croix.

§. (διπλόνω σταυροειδῶς), »Πτύσσω, συμπτύσσω, ψαλίζω (Ἀριστ.), χιάζω. croiser. ‖. σταυρόνω τὰ χέριά μου. »Τὰς χεῖρας πτύσσω (Σοφοκλ), συμπλέκω (Θκδ.), συντίθημι. croiser les bras. ‖. σταυρόνω τὰ ποδαράι μου. » Συγκάμπτω τὰ σκέλη. croiser les jambes. §. ῥ. ἀμ. ‖. 'δὲν σταυρόνουν καλὰ ἡ ποδιαὶς (τοῦ φορέματος). » Οὐ πτύσσονται.

Σταυροπόδης, ισσα, ικον, ἴδε Διπλοπόδης.

Σταυρός. » Σταυρὸς (κυρ. τὸ Παλοῦκι), τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον. croix, θ. ‖. κάμνω τὸν σταυρόν μου. » Τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ κατασημαίνομαι. faire le signe de la croix. §. (συνεκδοχ. ἡ προσευχή). ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). »Ἀστήρ. etoile, θ.

Σταυροχόρτι, φ., ἴδε Σιδερίτης.

Σταύρωμα (ἡ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις). »Σταύρωσις. crucifiement. §. (τὸ σταυροειδὲς δίπλωμα). » Πτύξις, σύμπτυξις. l'action de croiser (plier).

Σταυρωτὸς, ἡ, όν. » Χιαστός.

Σταφίδα. » Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς ἡ Ὀσταφίς. raisin sec.

Σταφιδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Σταφιδόομαι, ἀποσταφιδόομαι (Θεοφρ.). se cuir comme le raisin au soleil.

Σταφίδιασμα. »*Σταφίδωσις. l'état du raisin sec.

Σταφιδιασμένος, η, ον. »*Σταφιδωτὸς, ἐσταφιδωμένος. cuit comme le raisin sec.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στάφνη (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν καὶ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, τὸ ἀλλ. Νεροζύγι, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Βαρύδι). »Στάθμη (κάθετος), σπάρτος (ἡ) ἢ σπάρτη, σαφύλη. cordeau, ligne, θ. plomb.

Σταφνίζω (ἰσάζω ἢ μετρῶ καὶ σημαδεύω μὲ τὴν στάφνην), ῥ. μετ. »Σταθμάω(-άομαι), σταθμίζω. niveler, tirer au cordeau.

Στάφνισμα. »Στάθμισις. l'action de tirer au cordeau.

Σταφύλι, 'πωρ. » Σταφυλῆ, βότρυς. raisin.

Σταφυλίτης. » 'Επιγλωττὶς (-ωσσὶς), κίων, κιονὶς, γαργαρεών, σταφυλὶς καὶ σταφυλὴ (κυρ. ὅταν πρησθῇ. »Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα γρὴ ὀνομάζειν, « 'Ροῦφ. | ἀλλ' ὁ Ἱππκρ. λέγει:] » 'Οκόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν). luette, θ.

Σταφυλόῤῥωγα, ἴδε 'Ρῶγα.

Σταγολόγημα. » Σταχυολογία. glanage.

Σταγολόγος. » Σταχυολόγος, καλαμήτρια καὶ καλαμητρὶς. glaneur -euse.

Σταγολογῶ, ῥ. μετ. »Καλαμάομαι, σταχυολογέω. glaner.

Σταγόνω (μεστόνω, κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. ἀμ. » Σταχυόομαι. épier.

Σταχτερὸς, ἡ, ὀν (γρῶμα, τὸ Τουρκ. Σεντζαπί). »Σποδοειδὴς, σποδιὸς (» 'Η φάσσα γρῶμα ἔχει σποδιόν. ἡ δὲ τρυγὼν λευκὸν | ἀνοικτότερον δηλ. καὶ βαθύτερον σταχτερὸν] «), τεφρώδης, τεφρὸς (»'Η γέρανος οὖσα τεφρὰς γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει,« Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 10), λευκόφαιος, φαιὸς (» Τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν ὅταν μιχθέντα φαιοῦ ποιήσῃ φαντασίαν,« Θεόφρ. περὶ Χρωμ.). cendré.

Στάχτη (ἀπὸ τὸ Στακτὴ [κονία', παλαιὸν ἐπίθ. τῆς θολόστακτης). » Σποδὸς (ἡ), τέφρα, σποδιά. cendre, θ. || στάχτη ζεστὴ, ἴδε Ἀνθρακιὰ καὶ Χόβολη. || καμμένον 'ως οὔ 'να γένῃ στάχτη. »Κεκαυμένον ἄχρι τεφρώσεως (Διοσκορ.)«.

Σταχτόνερον, ἴδε-Θολόσταχτη.

Σταχτόπανον (τὸ πανὶ ὅπου κάμνουν τὴν θολόσταχτην). » Κονιατήρ. charrier.

Σταχτοπαίπαιλη (μεταφ. γυναῖκα ἢ κόρη ἀδυνάτου κράσεως, καὶ διὰ τοῦτο καθημένη πλησίον τῆς γωνιᾶς, ἐπομένως ῥυπαρὰ, ἀηδὴς κτλ.). » Σποδεύνης. cendrillon, accouvée.

Σταχτόπηττα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). »Σποδίτης (» 'Εγκρυφίας) ἄρτος. fouace, θ.

Στάχυ (τὸ). »Στάχυς καὶ Ἀσταχυς-υος (ὁ). épi.

Στέγνη (ἡ), ἴδε Ξηραίλα.

Στεγνόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Στεγνόω (τὸ Στύφω καὶ Στερεύω· ὅθεν τὸ παρὰ Διοσκορ. » 'Εστεγνωμένη μήτρα«). »Ψύχω (» Χειμῶνος ὥρᾳ, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον,« Αἴσ.), ἀναψύχω (»Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον,« Πλούτ. Θεμιστ.), διαψύχω (» Τὰς ναῦς ἀνελκυσαντας διαψύξαι«, Θκδ.). sécher, mettre à sec. || στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε Ἀέρας.

§. ῥ. ἀμ. »Ἀναψύχομαι. sécher, ressuyer.

Στεγνὸς (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ Στερεὸς καὶ Σκεπασμένος· ὁ Γαλλην. ὅμως ἔχει: »Στεγνὸς πυρετὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει«), ἡ, όν. »Ξηρὸς, ἄνικμος. sec-éche.

Στέγνωμα. » Ψύξις. l'action de sécher (ressuyer).

Στειλιάρι. »Στειλε(λει)όν,(»Στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην Στειλειὰν, ἤγουν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς, « Εὐσταθ. 'Οδυσ. Ε, 236) καὶ Στελεόν. manche, θ.

Στεῖρα (γυναῖκα). » Στεῖρα, ἄγονος, στερίφη, ἄφορος (Ἱππκρ.). stérile, θ. brehaigne (κυρ. διὰ τὰ ζῶα).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στεκάμενος, η, ον (κυρ. νερόν, ἀπ' ἐναντίας τῷ Τρεχάμενον). »Στάσιμον (ὕδωρ). (eau) stagnante (dormante).

Στεκοῦλι (Τουρκ. Γιαρά-ὀτοὺ), φ. »Σύμφυτον. consoude la grande.

Στέκομαι, ρ. ἀποθ. καὶ-

Στέκω (ἀπὸ τοῦ) »'Εστήκω (τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι, ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐξέφερον χωρὶς τοῦ ἀρχικοῦ ε), στήκω (»Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει«, Παυλ. 'Ρωμ. ἐπιστ.), Μ. (θὰ) σταθῶ (προσπκτ. Στάσου), ρ. οὐδ. »Ἵσταμαι. se tenir, s'arrêter. ||. στέκομαι 's τὰ πανιὰ (ἢ 'Ορτσα-λα-μπάντα), ναυτ., ἴδε Πανί. ||. στέκομαι 's τὸ σίδερον, ναυτ. »Σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας. être à l'ancre, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. στέκεται καλὰ εἰς τὸ ἄλογον. »'Εδρασμένος (»Βεβηκὼς) εὖ ἐπὶ τοῦ ἵππου. il a une belle position (assiette) à cheval, il s'y tient bien. ||. ἡ βοῦκα στάθηκε 's τὸν λαιμόν του ἢ τὸ φαγεῖ' στάθηκε (κάθησε) 's τὸ στομάχι 'του. »Προσέστη αὐτῷ (»'Ηδη φαγών τι πώποθ', οἷον γίγνεται, ὀψάριον, ἔκαμες καὶ προσέστη τοῦτό σοι: [Β'.] "Εγωγε πέρυσι κάραβον φαγών, « Πλάτ. παρὰ Ἀθην. Θ', ΑΕ', 383), ἴδε καὶ Κάθουμαι. §. (ἐμποδίζομαι, παύω), ἴδε Σταματῶ. ||. στάθηκε τὸ ὡρολόγι. »'Επεσχέθη. ne joue pas. ||. ἐστάθηκαν τὰ καταμήνιά 'της. »'Επεσχέθη αὐτῇ τὰ γυναικεῖα. ||. στάσου (φρσ. προστακτ.)! »'Επίσχες. arrêtez-vous! halte-là! tout beau! ||. πήγαινε ᾽ξέλα χωρὶς 'να σταθῇς. »'Επάνηκε δὲ μηδὲν διατρίψας. allez et revenez sans vous arrêter. §. στάθηκεν (ἀντὶ τοῦ Ὑπῆρξεν), ἴδε Χρηματίζω.

Στέλνω, ρ. μετ. »Πέμπω, στέλλω. envoyer.

Στενὰ, ἐπ. »Στενῶς. étroitement.

Στένεμμα. »Στένωσις. étrécissement.

Στενεύω, ρ. μετ. »Στενόω. rétrécir, étrécir. §. ρ. ἀμ. »Στενόομαι, συμπίπτω. s'étrécir.

Στενόλαιμος, η, ον. »Στεναύχην. qui a le col étroit.

Στενόμακρος, η, ον. »'Επιμήκης. oblong.

Στενὸς, ἡ, ὁν. »Στενὸς, συμπεπτωκὼς (»Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι,«). étroit. §. στενὸν (μέρος θαλάσσης μεταξὺ δύο ξερεῶν). »Ὁρθμὸς, πόρος, στενόν. détroit, canal. ||. τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Τουρκ. Μπογάζι). »Βόσπορος ὁ Θρακικός. ||. τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ. »Ὁρθμὸς Γαδείρων. §. (πέρασμα διὰ ξηρᾶς μεταξὺ δύο βουνῶν ἢ βουνοῦ καὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ). »Στενὰ (τὰ), πύλαι (αἱ), αὐχὴν, αὐλὼν, στενοπορία (Δίων Κάσ.). défilé, pas, détroit, gorge, θ. col, ἴδε καὶ Κλεισοῦρα.

Στενοχοῦλι, φ., ἴδε Στεκοῦλι.

Στενόχωρα, ἐπ. »'Εστενωμένως. à l'étroit, serrément.

Στενοχωρία. »Πίεσις, θλῖψις, στενοχωρία, ἀδημονία. anxieté, θ. perplexité, θ. contrainte, θ. §. (διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν θέρμην). »Δυσφορία, ἀλυσμὸς, ἄση, ῥιπασμὸς, ἀδημονία, συνοχὴ (καρδίας). oppression, θ. ||. ἔχω στενοχωρίαν. »Δυσφορέω, δυσφορίᾳ συνέχομαι. se sentir de l'oppression.

Στενόχωρος (ἄνθρωπος, μεταφορικῶς ὁ Ἀνυπόμονος), η, ον. »Ἀνυπομόνητος. impatient. §. (τόπος, 'σπίτι κτλ.). »Στενόχωρος, πνιγηρός. étroit (à étouffer), resseré, étouffant. ||. εἰς στενόχωρα καλύβας. »'Εν σκηνώμασι πνιγηροῖς«, ἴδε καὶ Πληκτικός.

Στενοχωρῶ, ρ. μετ. »Θλίβω, πιέζω, συνθλίβω, πνίγω (μεταφ. καθὼς καὶ τὸ) ἄγχω, παρατείνω, συνωθέω, συνελαύνω, συνάγω, ἐπαναγκάζω, καταναγκάζομαι. presser, gêner, oppresser, reduire à l'étroit, contraindre, serrer de près, serrer le bouton à, prendre à la

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

gorge, ἴδε καὶ Βιάζω. ||. στενοχωροῦμαι (προφ. κοιν. Στενοχωριοῦμαι), ῥ. μέσ. »Θλίβομαι, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, ἀθυμέω, δυσφορέω, δυσχρηστέομαι. se gêner, se contraindre, s'impatienter, ἴδε καὶ Βιάζομαι, καὶ Πειράζομαι, καὶ Πλήττω.

Στεντωσιὰ (τὸ ξύλον ὁ, που στυλόνει τὰ κλήματα κτλ.), ἴδε Ξύλον.

Στέργω (προφ. κοιν. Στρέγω), ῥ. οὐδ. » Πείθομαι, πείθω ἐμαυτὸν, σύμ(ξύμ)φημι, συναινέω, συνδοκεῖ μοι, συγκάταινος γίγνομαι, συγχωρέω, ἐπι(συν-συγκατα)νεύω, ἀποδέχομαι, συντίθεμαι, συγκατατίθεμαι, δέχομαι, ἐνδίδωμι, συγκαταινέω, συνεπιψηφίζομαι, οὐκ ἀναίνομαι. consentir, acquiescer à, s'en tenir à. ||. 'τὰ στέργετε καὶ σεῖς αὐτά; »Ἤ, καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε (Ξενοφ.); « ||. καὶ ὁ Ξενοφῶν 'τὸ ἔζρεξε. » Καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησεν. ||. ἀφ' οὗ ἔστρεξαν εἰς αὐτὰ, ἔκαμαν ἀγάπην. » Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται (Ξενοφ.) ». ||. σὲ ἀρέσει λοιπὸν καὶ 'τὸ στέργεις; »Ἀρέσκει οὖν σε ᾧ τίθεσαι ταύτῃ (Πλάτ. Θεατ.) « ; ||. στέργω 'να κακοπάθω καὶ κἄτι τι ὡσὰν κατάδικός. » Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι (Γρηγ.) «. ||. 'νὰ στέργωμεν εἰς ὅ,τι μᾶς 'ποῦν. »Παντὶ λόγῳ πλαγίᾳ, ὥσπερ πνεύματι, παραδιδόναι ἑαυτοὺς (μεταφορ. Πλάτ.) «. ||. 'ὀὲν στέργω. »Ἀπαναίνομαι, ἀναίνομαι. ne pas consentir. §. (τριτοπροσώπως εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις). » Στέργω. être propre; compatir; sympatiser. ||. 'τὸν ἔστερξεν ὁ τόπος. » Εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο (τὸ χωρίον). ||. μόνον δὲ τὸν κισσὸν 'δὲν 'τὸν ἔστερξεν ἡ γῆ (τῆς Βαβυλωνίας). » Τὸν δὲ κισσὸν οὐκ ἔστεξεν ἡ γῆ μόνον.'« ne lui fut pas propre, le lierre se deplut en Babylone.

Στέρεμμα. » Ἀπόσβεσις (πηγῆς, γάλακτος, βρύοντος ὕδατος κτλ.). tarissement.

Στερεύω, ῥ. μετ. » 'Εξαντλέω. rir, épuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. »'Εκλείπω, ἀποσβέννυμαι, μαραίνομαι (»Καὶ τὰ ἐγχώρια ῥεύματα μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν«, 'Ηρόδ. Β', 74). tarir.

Στερεόνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν), ῥ. μετ. »Στερεόω, στηρίζω, ἐπιστηρίζω. affermir, consolider, assurer. ||. διεδέχθηκεν ἀπὸ τὸν πατέρα 'του τὸ βασίλειον καλὰ στερεωμένον. » Διεδέξατο παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν εὖ βεβηκυῖαν «

Στερηὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). »'Ήπειρος (ἡ), χέρσος (ἡ). terre ferme, continent. ||. στερηᾶς (ἐλλ. τῆς Διᾶ), ἀπὸ στερηᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. ||. (ζῶον, ἄνθρωπος κτλ.) τῆς στερηᾶς. » Χερσαῖος, ἠπειρώτης (ὁ), ἠπειρῶτις (ἡ). terrestre. ||. ἐχάσαμεν τὴν στερηὰν (φρσ. ναυτ.). » Γῆν ἀπεκρύπτομεν. perdre terre.

Στέρνα (Λατιν. cisterna, ὅθεν τῶν Βυζαντ. τὸ) Κιστέρνα. » Λάκκος (ὕδατος), 'λάκκος (κονιωτὸς), δεξαμενὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κύπρον). citerne, θ. ||. νερὸ' τῆς στέρνας. »Λακκαῖον ὕδωρ«.

Στερνάρι (εἶδος πέτρας διαφανοῦς καὶ σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, εἰς τὴν στερ. 'Ελλάδα μάλιστα, ὡς τσακμακόπετραν. 'Ο σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὠνομάζετο κοινῶς, Κρύος λίθος). »'Τελος (ἡ), espèce de pyrite ou marcassite.

Στέρξιμον (προφ. κοιν. Στρέξιμον). »Συγκατάθεσις, συναίνεσις, ἀποδοχή. consentement, assentiment, acquiescement.

Στέρφος, α, ον, ἴδε Στεῖρα.

Στεφάνι (τὸ ἄλλ. Βεργὶ καὶ τὰ ὅμοια). » Στεφάνη (ἡ). cercle, cerceau, ἴδε καὶ Γῦρος καὶ Χουνάρι. §. (τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης). »Γεῖσον, γείσωμα, παρωροφὶς ('Ηρόδ. Β'.), προστέγασμα καὶ προτέγισμα, προστέγιον καὶ προτέγιον. entablement.

Στέφανον (τὸ), (κυρ. τὸ νυμφικὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Στέφανος, στέμμα. couronne, θ.

Στεφανόνω (κυρ. εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην. Ὁ Εὐριπ. λέγει: » Σοὶ καταστέψας' ἐγὼ νιν, ἡγον ὡς γαμουμένην, «), ῥ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω, στεφανόω. couronner (à la cerémonie du mariage), marier (ὡς ἐκμέρους τοῦ ἱερεως). || . ὅσοι ἐπολέμησαν καλὰ καὶ ἐσκοτώθησαν, ἐστεφανόνοντο μὲ κλωνάρια ἐλιᾶς. »Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θαλοῖς ἀνεδοῦντο«, Αἰλ.

Στεφάνωμα (κυρ. τὸ νυμφικὸν, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου). »Ἀνάδεσις στεφάνου, στεφάνωσις, στέψις. la benediction nuptiale , la céremonie du mariage, épousailles, θ.πλ.

Στηθοκατάῤῥοον, πάθ. rhume de poitrine, ἴδε Καταῤῥοή.

Στηθοπάνι. »Στηθόδεσμος, στηθόδεσμον καὶ στηθοδεσμὶς , στρόφιον , ἀπόδεσμος, περισήθιον, ταινία (»Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ γιτωνίου καὶ τὸν ἐπίδεσμον οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία,« Ἀρχφν. παρὰ Πολυδ.). gorgerette, θ.

Στηθόπλευρον, πάθ. » Περιπνευμονία. imflammation de poitrine, ἴδε καὶ Πλευρίτης.

Στῆθος. » Στῆθος (τὸ), στέρνον. poitrine, θ . §. (συνεκδ. τὰ βυζιὰ καὶ ὁ λαιμὸς τῆς γυναικός). »Στέρνα (τά). sein, gorge, θ.

Στημόνι. » Στήμων καὶ Στῆμα, μίτος, chaine, θ.

Στήνω (ἡ συγγένεια τῆς λέξεως φαίνεται εἰς τὸ Δυστηνος), Μ. (θὰ) στήσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Στημένος), ῥ. μετ. » Ἵστημι, ἱστάω, ἐγείρω, ὀρθόω. dresser, asseoir . || . 'να τοῦ στήσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγοράν. » Ἱδρύσασθαι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ· » Εἰκόνα ἀναστῆσαι αὐτοῦ κατ' ἀγοράν. lui élever (dresser, ériger) une statue dans la place publique. ||. στήνω 'ξόβεργα (παγίδαν, κτλ.). »'Ράβδους (»Καλάμους, «Πάγην κτλ.) ἱστάναι (ἱστᾶν)· »Πηγνύειν πάγας (Ξενοφ.)«. tendre (dresser) des glueaux . || . στήνω τὴν τέντα μου. »Τὴν σκηνὴν πήγνυμι· »Σκηνοποιοῦμαι· » Σκηνοπηγέομαι .. dresser sa tente.

Στήσιμον. » Στάσις, ἵδρυσις (κυρ. ἀγάλματος). l'action de placer (dresser , asseoir) , érection , θ. pose, θ.

Στιγμή. » Ἀκαρὲς (τὸ) τοῦ χρόνου, στιγμή. moment , instant.

Στιλβόνω (τὸ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Λουστράρω, ᾧ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) »Λιστρόω, ῥ. μετ. » Στιλβόω , στιλβοποιέω, λειάνω. donner le poli, lustrer , lisser , glacer (κυρ. ὑφάσματα).

Στιλίβωμα. »Στίλβωσις. l'action de polir (etc.), poliment.

Στιλιβωμένος , η , ον. » 'Εστιλβωμένος , λισσός. lustré , lissé , lisse.

Στιλιβωτῆρι. »Στίλβωτρον, στιλβωτήρ. lissoir , ἴδε καὶ 'Γαλιστῆρι.

Στιχάρι (φόρ. ἱερατ.). » Στιχάριον (μεταγ.). soutane, θ. aube, θ.

Στοῖβα. » Σωρὸς, θῖν-ινὸς (ὁ καὶ ἡ), σώρευμα, συμφόρημα. tas, monceau, amas, ἴδε καὶ Θημωνιά. §. ἐπ. » Σωρηδόν. en tas (monceau).

Στοιβάζω, ῥ. μετ. » Σωρεύω, ἐπισωρεύω , συμφορέω , νέω (μέλλ. νήσω. » Ἄρτοι νενασμένοι «), στοιβάζω (Λουκιαν.). entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, ammasser, ἴδε καὶ Θημωνιάζω.

Στοίβασμα (-αγμα). » Σώρευσις, συμφόρησις, νῆσις, στοιβασμὸς (Νικ. χρον.) , στοιβασία. entassement , amoncelement.

Στοιβίδα , εἶδος φυτοῦ (ἀγκαθ.). »Στοιβή. pimprenelle épincuse, θ.

Στοιχειὸ' (τὸ κατοικίδιον δαιμόνιον ἢ φάντασμα). » Μορμώ. lutin, esprit, follet , farfadet. §. (μεταφ. ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος), ἴδε Φάντασμα.

Στοίχημα (ἡ λέξις ἦτον συνηθισμένη καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη' τοῦ Εὐσταθίου). » Συνθήκη, συνθε-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σία, περίδοσις, ἄθλον (Θεοκρ. Εἰδ. Η'. 11, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σχολιαστής 'του, » Ἄθλον, φησὶ, τὸ κοινῶς Στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας «). pari, gageure, θ. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. θέλεις 'να βάλωμεν στοίχημα; » Βούλει περιδόσθαι; « (Ἀριστοφ.). ||. ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. » Ὄνον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱπποκρ.).«

Στοιχηματίζω, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι (Πλούτ.), περιδίδομαι (Ὅμηρ. καὶ Ἀριστοφ. » Περιδώμεθον δὲ ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα,« Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 484), τίθημι (» Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν, « Θεοκρ. Εἰδ. Η', 14), κατατίθημι (» Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; « ὁ αὐτ. αὐτόθι). parier, gager.

Στοιχητὸς (ὁ μισθωτὸς ἐργάτης). » Μίσθιος, μίσθαρνος, μισθαρνῶν, θὴς-ητὸς (τὸ θηλ. Θῆσσα), ἔριθος (ὁ Δημοσθ. 'τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ θηλυκὸν), ἐριθεύων. gagiste.

Στοιχῶ, ῥ. μετ. ᾰ̓ ἀμ. » Μισθόω, μισθόομαι. louer ou se louer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Στολίδι. »Κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα. ornement, parure, θ.

Στολίζω, ῥ. μετ. » Κοσμέω, ὡραΐζω, καθωραΐζω, καλλωπίζω, καλλύνω. orner, parer, embellir, décorer (διὰ ταῖς οἰκοδομαῖς).

Στόλισμα καὶ Στολισμός. » Ἀγλαΐα (»Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη ᾗ προκόμιόν τε καὶ οὐρὰ, « Ξενοφ.), κόσμος, ὡραϊσμὸς, καλλωπισμός. embellissement, decoration, θ.

Στολισμένος, η, ον. » Κεκοσμημένος, λαμπρῶς ἐσταλμένος, εὐπάρυφος. bien-mis.

Στόμα. » Στόμα. bouche, θ. ||. τὸ—τοῦ λεονταριοῦ κτλ. » Χάσμα (καὶ μάλιστα ὅταν 'τὸ ἔχῃ ἀνοικτόν). gueule, θ. §. (καταχρ.) τὸ —τοῦ ποταμοῦ. » Ἐκβολὴ (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καθὼς καὶ τὸ) προχοὴ, στόμα. embouchure, θ. ||. —λιμένος. » Εἴσπλους-ου. l'entrée du port. ||. —πηγαδιοῦ. »Στόμιον, ἴδε καὶ Φρώχειλον. ||. —διαφόρων ἀγγείων. » Στόμιον. orifice, ouverture, θ.

Στοματάκι. » Στόμιον. petite bouche, θ.

Στομάχι (ὑποκορ. τοῦ) » Στόμαχος (κυρ. ὁ Κατακπιῶνας, τὸ σουληνάρι διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στομάχι). »Κοιλία. estomac. ||. ἐχάλασε τὸ στομάχι 'του. »Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα ('Ηλιοδ. Αἰθ.). §. (συνεκδ. τὸ γάλασμα τοῦ στομαχιοῦ), πάθ., ἴδε Κακοστομαχιά.

Στομόνω (χαλνῶ τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ κτλ., 'τὸ κάμνω 'να μὴ κόπτῃ), ῥ. μετ. » Ἀμβλύνω, ἀποστομόω, ἀπαμβλύνω. émousser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἀμβλύνομαι, ἀποστομόομαι, ἀπαμβλύνομαι. s'emousser.

Στουμπανίζω, ῥ. μετ. (τὸ ἄλλ. Ξυλοκοπῶ, ἀπὸ τοῦ) » Τυμπανίζω (»Τυμπανίζεται, ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται καὶ κρεμᾶται, « Φώτ. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ) » Στυπάζω (τῷ στύπει παίω), ἀλοάω (»Ἡ μητέρ'ἠλόησεν, « Ἀριστοφ.). rosser, bâtonner, donner la bastonnade, fustiger.

Στουμπάνισμα. » Τυμπανισμός. l'action de rosser (etc.), bastonnade, θ.

Στουμπίζω (ἐκ τοῦ, Στύπος ὁ Κόπανος), ῥ. μετ., ἴδε Κοπανίζω.

Στούμπωμα κτλ., ἴδε Στούππωμα κτλ.

Στουππένιος, α, ον. » Στύπινος, στύπειος.

Στουππί. » Στυππεῖον καὶ Στυππίον καὶ Στυπεῖον. étoupe, θ.

Στουππόνω, ῥ. μετ. » Βύω (κυρ. τὰ ὦτα), πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πωμάζω-όω (σώζεται ἡ λέξις Πουμόνω), ἐπιπωμαννύω(-υμι). boucher, bouchonner, étouper, tamponer. §. ῥ. ἀμ. αὐτ., ἴδε Φράζω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στουππόχαρτον. (ἀρκοῦσα ἡ λέξις). papier buvard.

Στούππωμα (ἡ πρᾶξις). » Ἐπιπωματισμός. l'action de boucher (etc), ἴδε καὶ Φράξιμον. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον). » Πῶμα (σώζεται ἡ λέξις), βύσμα, ἐπιστόμιον. bouchon, tampon, bondon (κυρ. τοῦ βαρελίου, ὁ ἄλλως Πεῖρος).

Στουφάτον (εἶδος φαγητοῦ). »Πνικτὸν (κυρ. τὸ ψημένον εἰς γύτραν περιχρισμένην καὶ εἰς τὸν φοῦρνον), (ἴδε Θεοφρ. περὶ Πυρός). étuvée, θ.

Στοχάζομαι. ῥ. ἀποθ. » Διανοέομαι, ἐννοέω (-ομαι), βουλεύομαι, ἐφίστημι τὴν διάνοιαν, λογίζομαι, διαλογίζομαι (σώζεται ἡ λέξις), ἐπιλογίζομαι, ἐπινέω. penser; réflechir, juger, s'aviser, aviser, songer à (que), ἴδε καὶ Νομίζω ϗ Συλλογίζομαι. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ στοχασθῶμεν προσεκτικώτερα, ἴδε Καλοστοχάζομαι. ||. πῶς στοχάζεσαι (τί γνώμην [σκοπὸν] ἔχεις); ἴδε Γνώμη.

Στόχασις. » Σκέψις, λογισμὸς, φρόνησις. bon sens.

Στοχασμός. »Βουλὴ, ἔννοια, λογισμὸς, ἐννόημα, ἐπίνοια, διαλογισμὸς, διανόημα. pensée, θ.

Στοχαστικὸς, ἡ, όν. » Λογιστικὸς (»Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι, « Ξεν.). sensé.

Στραβὰ } ,ἐπ. »Διάςροφον.
Στραβοδίβολα } de travers, de guingois (χυδ.).

Στραβοδίβολος, η, ον. » Διάςροφος (τὸ σῶμα κτλ.). travers, guingois (χυδ.).

Στραβοκύτταγμα. » Ὑπόβλεψις, ὑπόβλεμμα. regard de travers (menaçant).

Στραβοκυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποβλέπω, λοξὸν ἐνοράω, λοξοβλεπτέω, ὑπόδοα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). régarder de côté (de travers).

Στραβολαίμης. » Παρευχενίζων, παρακλίνων, παρατράχηλος. torticolis.

Στραβολαιμιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτ. » Διαστρέφομαι (» Παρακινέομαι) τὸν τράχηλον, παρευχενίζω, παρακλίνω. devenir (être) torticolis.

Στραβολέκκα (τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν), ἴδε Μαγκοῦρα.

Στραβομουτσουνιάζω, ῥ. ἀμ. »Σιλλαίνω, μορφάζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον, μυλλαίνω, διαμυλλαίνω, μωκάομαι, μυχθίζω. faire la moue (des grimaces, des simagrées, des lazzis), grimacer.

Στραβομουτσούνιασμα. » Διαςροφὴ προσώπου, μορφασμός. grimace, θ.

Στραβόνω, ῥ. μετ. » Στρεβλόω, δια(παρα)στρέφω. tortuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Στρεβλόομαι, ςρέφομαι (Θεοφρ. Φυτ. Γ'), δια(παρα-, ἀπο)στρέφομαι. se tortuer. ||. τῆς φτελειᾶς τὸ ξύλο' 'δὲν στραβόνει καθόλου. »Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον (Θεόφρ.).« §. (στερῶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ παθ. Στραβόνομαι), ἴδε Τυφλόνω.

Στραβόξυλον, οἰκοδ. » Ἀντῆρεις (ἡ), ἄτλας, γεισίπους ϗ γεισόπους. courbe, θ. étançon. ||. τὸ—τοῦ καραβιοῦ. » Ἐγκοίλιον, νομεὺς, σταμὶν, ἐπιστατὴρ, ἀμφιμήτριον, δρύοχος (ἡ). (Ἴσως τοῦτο ἐννοεῖ ϗ ὁ Αἰσχύλος ὅταν λέγῃ [Ἱκέτ. 450]: » Γεγόμφωται σκάφος, στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον«). varangue, θ. côte (d'un vaisseau), courbe, θ. πλ.

Στραβοπατῶ ('ποδήματα, παπούτσια κτλ.), ῥ. μετ. »Παραβαίνω. éculer. §. ῥ. ἀμ., ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοπόδης, ισσα, ικον. »Βλαισὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔξω), ῥαιβὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔσω), ῥαιβοσκελὴς, στρεβλόπους (Γλωσ. Φιλοξ.). cagneux, bancal καὶ bancroche (οἰκ.), qui a les jambes arquées.

Στραβὸς (ὁ μὴ ἴσιος), ἡ, όν. »Στρεβλὸς, διάστροφος, σκαμβὸς (ὅθεν τὸ Γκαβὸς), σκολιός. tortu, torse, crochu, croche. §. (ὁ στερημένος τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Τυφλός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στραβοστομιάζω, ῥ. οὐδ. (αὐτοπθ.). » Παρειρύσθη τὸ στόμα (Ἱπποκρ.).«

Στράβωμα. »Διαστροφή. tortuosité, l'état d'une chose tortue (crochue).

Στραγάλια (τὰ Τουρκ. Λεμπλεμπιά, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τρωγάλια (ὅσα πωρικὰ σπάνονται). » Ἐρέβινθοι φρυκτοί. pois chiches grillés.

Στραγαλιάνος (ὁ) (ἀπὸ τοῦ) »Ἀστραγαλῖνος, εἶδ. πτην., ἴδε Καρδερίνα.

Στραγγίζω (κυρ. Σφίγγω πανί, λεμόνια, σταφύλια κτλ., ἵνα τὰ ξεζουμίσω. Οἱ Ο'. καὶ ὁ Διοσκορ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Σουρόνω), ῥ. μετ »Ἐκ(»Ἀπο)θλίβω, ἐκ(ἀπο)πιέζω, ἀποθλίττω, ἐξιππόω. exprimer, pressurer, épreindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἐξαντλέομαι, στραγγεύομαι (-ίζομαι). égutter. §. (μεταφ. ἐπὶ τῶν λειποσαρκούντων διὰ νόσον, λύπην ἢ κακοπάθειαν, συνώνυμον τοῦ Λυόνω). » Στρεύγομαι (» Στρεύγεσθαι δὲ τὸ στραγγίζεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὅ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν, » Εὐσταθ. Ἰλ. Ο, 512). §. (καταχρ. Περνῶ τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὸ πανί), ἴδε Σουρόνω.

Στράγγισμα. »Ἀπόθλιψις, ἐκπίεσις, ἔκθλιψις. l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστῆρι. » Ἠθμὸς καὶ Ἠθμός. chasse, θ. couloir, passoire, θ. étamine, θ., ἴδε καὶ Σουρόνω ᾗ Τρυπητή.

Στραγγουλίζω, ῥ. μετ' (ἐκ τοῦ) »Στραγγαλίζω, (»Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγγαλισθεὶς Δαρεῖος.« Τζέτζ. Ἱστορ. Γ' 550) καὶ Στραγγαλόω. »Στρέφω (» »Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, « Ἐπικτ. Ἐγχ.), δια(παρα)στρέφω, παραρθρόω, σπάω (» Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλ. Ἀρ.), παρακινέω. détordre, donner une entorse. ‖. στραγγούλισε τὸ ποδάρι 'τσ (ἢ) στραγγουλίσθηκεν. » Ἐστράφη τὸν πόδα (Ἡρόδ.) « il se donna une entorse.

Στραγγούλισμα (ἐκ τοῦ) »Στραγγαλισμός. » Στρέμμα, διάστρεμμα (Ἱπποκρ.), παράρθρημα, παράρθρωσις. entorse, θ. detorse, θ.

Στράτα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. via strata, Ὁδὸς στρωτὴ), ἴδε Δρόμος.

Στράτευμα. »Στρατὸς, στρατιὰ, στράτευμα, δύναμις. armée, θ. troupes, θ. πλ. forces θ. πλ.

Στρατιώτης, » Στρατιώτης, στρατευόμενος. soldat.

Στρειδᾶς (ὁ). » Γαγγαμεὺς, γαγγαμουλκός. pêcheur d'huitres.

Στρεῖδι, θαλ. (κυρ τὸ) » Λιμνόστρεον. huitre, θ.

Στρειδότσεφλον.»Ὄστρακον. écaille, θ.

Στρέμμα (ἴσως ἔχει κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ »Στρέφειν τὴν γῆν,« Ξενοφ. Οἰκον. ις'). »Πλέθρον (τὸ τρίτον τοῦ σταδίου)· ἄρουρα (μέτρον περιέχον 50 πόδας). arpent. ‖. ᾽μισὸ στρέμμα. » Ἡμίπλεθρον. un demi arpent.

Στρεμματόσχοινον (τὸ). » Ἀρπεδὼν, ἁρπεδόνη. cordeau (pour arpenter).

Στρηφογυρίζω (τὸ ἄλλ. Κλωθογυρίζω), ῥ. »Στροβέω καὶ Στρομβέω, στροβιλίζω, περιστρέφω, στρεφοδινέω, δονέω, βεμβικίζω, συστροβιλέω. faire tourner (tournoyer). ‖. τί 'τὰ στρηφογυρίζεις (φρ.); » Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ (Πλάτ. Φαίδ.); »Τί ταῦτα στρέφῃ, τεχνάζῃ τε καὶ πορίζεις τριβὰς (Ἀριστοφ.)«; §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Τριγυρίζω.

Στρηφογύρισμα. »Περιστροφὴ, περιδίνησις, ἑλιγμὸς, περιέλιξις. tournoiement, vire-volte, θ. vire-vouste, θ.

Στρηφτάρι (ὁ πασσαλίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας κ.τ.λ.). » Κόλλοψ, κόλλαβος καὶ κόλαβος. la clef d'une guitarre etc.

Στρήφω, ῥ. μετ. »Στρέφω (» Τὸ ἀτράκτῳ στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονά φασι,« Πλάτ.),

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κλώθω. tordre, tortiller, corder, cordonner. ‖. φλαμούρια (σχοινιὰ) στρημμένα καλὰ (σφικτά). »Σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα (Ξεν. Ἀναβ.) «.

Στρήψιμον. » Κλῶσις tortillement.

Στρίγλα) (ὀνομάζεται κυρ. ἀπὸ
Στρίγγλα) τοὺς ἁπλοῦς ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ φαντάσματα ἢ θηλυκὰ δαιμόνια, τὸ ὁποῖον κακοποιεῖ μάλιστα τὰ βρέφη [ἴδε Παυσαν. βιβλ. Α', κεφ. ΜΓ']. Ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία εὑρίσκεται ᾗ εἰς τοὺς Ἑβραίους ᾗ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς Ἑκάτης ἐπίθετα ἦτον καὶ τὸ » Τριγλήνος (ὅθεν ἡ μετωνυμία. Ἡ αὐτὴ ἐλέγετο πρσέτι καὶ) »Γιλλὼ ἢ Γελλὼ-οῦς (ἴδε Μιχ. Ψελλ.), καὶ Βριμὼ-οῦς, ᾗ Μορμὼ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), καὶ Ἔμπουσα· (ἀναλογεῖ καὶ μὲ τὸ) Ἐριννὺς (καὶ μὲ τὸ) Λάμια (ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει:» Στρίγλος, ὄρνεον νυκτίφοιτον, ὁ νυκτικόραξ, « ὀνομαζόμενος ἄλλ. ᾗ) Στριγξ -ιγγός. lutin. §. (μεταφ. γυναῖκα, ᾗ μάλιστα γρηὰ, διεστραμμένη). »Ἔμπουσα (κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ᾗ ὁ Δημοσθένης, ἂν ὀδὲν ἤθελε συγχρόνως νὰ φανερώσῃ καὶ ἄλλο τι ἀσεμνότερον). »Ἐριννύς. mechante femme, Mégère. §. (εἰδ. ἐντόμου), ἴδε Βφδόμυια.

Στριγγλοβότανον, φ. (φαρμακ.), ἴδε Ψάκι.

Στρογγύλα (τὸ Τουρκ. Μεζίκι, ᾗ ἄλλ. Γρέτσα), ἴψ. » Ἀφύη (ἡ μεμβρὰς ἢ μαινὶς [»Τῆς δὲ θηλείας μαινίδος μορφὴ στρογγυλωτέρα«, Ἀριστοτ. Ζ. Η', 29] ἡ κεστρῖτις). mendole, θ. girelle, θ. cagarel, susole, (Παράβαλ. Βοῦπα).

Στρογγυλάδα. » Τὸ στρογγύλλον (περιφερὲς, κυκλοτερὲς), στρογγυλότης. rondeur, θ.

Στρογγυλαίνω, Μ. (θὰ) στρογγυλαίνω ῥ. μετ. » Στρογγυλόω (-αίνω, -ίζω, εὐω), στρογγύλλω καὶ στρογγύλω, σφαιρόω, σφαιροποιέω. arrondir.

Στρογγυλοπρόσωπος, η, ον. Στρογγυλοπρόσωπος (Ἀριστοτ. Ζ.). qui a le visage rond.

Στρογγυλὸς, ἡ, ὀν. »Στρογγύλος, κυκλοτερὴς, περιφερὴς, σφαιροειδής. rond.

Στρογγυλούτσικος, η, ον. »Στρογγυλίας, ἠρέμα στρογγύλος. rondelet.

Στρογγύλωμα, » Στρογγύλωσις. arrondissement.

Στρόμπος (κομμάτι σχοινιοῦ ἢ πανὶ στρημμένον). » Στρόφος, *στροφίς. corde, θ. §. (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σχοινοφιλίνδα ἢ Σχοινοβολίνδα. traine-balai, jeu du mouchoir.

Στρουθοκάμηλο', π. » Στρουθὸς (ἡ Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα), στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ). autruche, θ.

Στροφιλὴ (ἀπὸ τοῦ) »Στρόβιλος (ἡ), ἴδε Κουκκουναρή.

Στροφουλίδα) , θαλ. »Στρόμβος.
Στροφυλίδα) trombe, θ. ἴδε ᾗ Κήρυκας καὶ Κοχλιός

Στρυμόνω (χώνω μὲ βίαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ » Στρύμος τοῦ Ἡσυχίου). »Συνωθέω, συνώθω, συνειλέω. fourrer, fouler.

Στρυμωκτὰ, ἐπίῤ. » Βύζην (» Βύζην ἔμελλον κλῄσειν τοὺς ἔσπλους, α Θκ.)

Στρυφνοκάρυδον (τὸ σφικτὸν καὶ δυσκολοπάστρευτον καρύδι). noix angleuse.

Στρυφνὸς, ἡ, ὀν (κυρ. καρύδι, ἠμπορεῖ ὅμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἄνθρωπος). »Στρυφνός. qui est d'une humeur aigre (âcre), ἴδε ᾗ Διεσραμμένος καὶ Παράξενος.

Στρῶμα. »Στρῶμα. matelas. §. (συνεκδοχ. ὁλόκληρον τὸ κρεββάτι μὲ τὰ στρωσίδια). » Στρωμνὴ, εὐνή. lit. ‖. (ἄῤῥωστος) εἰς τὸ στρῶμα. »Κλινήρης, κλινοπετής. sur le côté, ἴδε καὶ Κοιτάμενος. §. (μεταφ. στρῶμα ποταμοῦ). »Κῦτος, ἕλυτρον. lit.

Στρωματόπανον, ἴδε Καναβόπανον.

Στρώνω, Μ. (θὰ) στρώσω (ὁ πρκ. τῆς παθ. μτχ. Στρωμένος), ῥ. μετ. »Στο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρεννύω(-υμι), στορέω (ποιητ.), ἐπιστρωννύω(-υμι), ἐπιστορέννυμι καὶ ἐπιστόρνυμι. dresser (στρῶμα), joncher (τὸ ἔδαφος μὲ κλαδιὰ, ἄνθη, κλ.), paver ἢ carreler (μὲ μάρμαρα, τοῦβλα, κλ.). ||. στρῶσέ 'μας (ἐλλειπτ.). » Στρῶσον ἡμῖν. faites nos lits. ||. στρώνουν τὴν ἀγορὰν (στρώνεται ἡ ἀγορὰ) μὲ ἄχυρα.»Ἀχύροις ἡ ἀγορὰ καταπάττεται «. ||. στρώνομαι, ῥ. μέσ. »Κατακλίνομαι, καταβάλλω ἐμαυτόν. se mettre par terre tout au large, ἴδε καὶ Ἁπλόνομαι. ||. στρώθηκε κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. »Κατεκλίνη χαμάζε ἐπὶ τῆς πόας. «

Στρωσίδια (τὰ). »Στρώματα. garniture d'un lit.

Στρώσιμον(σρώματος κλ.). »Στρῶσις. l'action d'étendre (faire) un lit (d'étendre à terre). §. (δρόμου) » Στρῶσις (» 'Ρωμαῖοι προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν "Ελληνες, στρώσεὼς ὁδῶν, καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς κλ. « , Στραβ. Ε'). pavement (d'un chemin).

Στρωτὸς,ἡ,όν,ἴδε'Απλωτός. ||.μετάνοιαις στρωταῖς. »'Εδαφιαῖαι προσκυνήσεις (κλίσεις γονάτων, γονυκλισίαι). réverences profondes.

Στυλοκέφαλον. »'Επίκρανον, κιονόκρανον, ἀκροκιόνιον. chapiteau.

Στυλόνω, Μ. (θὰ) στυλώσω (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτγ. Στυλωμένος, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Στυλόω, στηρίζω, ὑπο(ἀντι)στηρίζω, ἐρείδω, ὑπερείδω. etayer, asujetir, étançonner, étrésillonner. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα ςυλόνεν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους, « 'Αρστ. (Ζ. Ε', 25). ||. στυλόνω τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καρφόνω. *Στυλοπάτι. » Στυλοβάτης. piédestal.

Στύλος. » Στύλος. colonne, θ., ἴδε Κολώνα.

Στύλωμα (ἡ πρᾶξις,ἡ ἐνέργεια τοῦ στυλόνειν). » Τὸ στηρίζειν (ὑπερείδειν, ἀντιστηρίζειν), στήριξις, στηριγμός. étaiement. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον). »Στήριγμα,ὑπο(ἀντι)στήριγμα, ὑπέρεισμα, τὸ ὑπερεῖδον (ἀντιστηρίζον), στύλωμα ('Απολλοδ. Πολιορκ.). étaie, θ. soutien, étançon, étrésillon, ἴδε καὶ Ξύλον.

Στυπτικὸς, ἡ, όν. » Στύφων, συπτικὸς, σταλτικός. astringent, restringent.

Στυφάδα. » Τὸ στύφον, στυφότης (Πλούτ.), στύψις. âpreté, θ. la qualité d'une chose sure (acerbe, etc).

Στυφὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στρυφνὸς (» Καὶ τὸ τῶν στρυφνῶν κυδωνίων μήλων ἀφέψημα, « Γαλην.), στυφὸς (Βασιλ.), αὐστηρὸς (» Οὐ σμικρὰ δὲ διαφορὰ τῶν σταφυλῶν ἐστὶ, κατὰ τὸ γλυκείας, ἢ αὐστηρὰς, ἢ ξείας εἶναι,« Ἀέτ.). âpre, acerbe, sur, revêche.

Στυφούτσικος,η,ον.»'Υποστύφων, ὑπόστυφος. suret.

Στύφω, ῥ. μετ. ἴδε Στραγγίζω. §. ῥ. οὐδ., ἴδε Στερεύω.

Στύψιμον, ἴδε Στράγγισμα.

Στύψις (προφ. κοιν. Στύψι') , ὀρ. » Στυπτηρία. alun.

Συακάκι, 'ψ. » Ἄδμων (' Οππ. Ἁλ. Γ'), συάκιον. turbotin.

Συάκι, 'ψ. » *Σύαξ, ῥόμβος. turbot, faisan de mer.

Σύβρασις (προφ. κοιν. Σύβρασι'), (καλὴ λέξις, μ' ὅλον ὅτι 'δὲν σώζεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων). » Συνέψημα (» Καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται:« Γαλ.). oignon haché qu'on fait frire pour asaisonner les mets.

Σύγγαμβρος (προφ. κοιν. Σύγαμπρος). » Συγκηδεστὴς, ὁμόγαμβρος, σύγγαμβρος. beau-frère.

Συγγένεια. » Ἀγχιστεία, γένος, συγγένεια. parenté, θ. ||. εἶχε στενὴν συγγένειαν μὲ τὸν Ἀγνίαν.»Ἀγχιστα τοῦ γένους (» 'Εγγυτάτω ἢ » 'Εγγύτατα τῷ γένει) οὖσα τῷ Ἀγνίᾳ.« ||. εἶχε μακρυνὴν συγγένειαν. » Ἀπωτέρω τῷ γένει οὖσα.

Συγγενεύω (κάμνω συγγένειαν), ῥ. ἀμ., ἴδε Συμπεθερειάζω. §. (εἶμαι,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

συγγενὴς, τὸ αὐτὸ καὶ Συγγενεύομαι), ῥ. οὐδ. » Προσήκω κατὰ γένος, ἀγχιστεύω. être parent, être attaché par les liens de la parenté, appartenir (à telle famille).

Συγγενὴς, -ισσα. » Προσήκων (γένει ἢ κατὰ γένος) τινὶ, ἐπιτήδειος, ὁ (ἡ, οἱ, αἱ, κτλ.) ἐκ γένους, προσγενὴς, ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκογενὴς (κυρ. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ ’σπίτι τοῦ αὐθέντου ’του σκλάβος, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς εἶδος συγγενείας). parent, proches, πλθ. ||. ἐπειδὴ ἦτον συγγενὴς πολλὰ ζενὴ (κοντινὴ) μὲ τὸν Ἀγνίαν. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἐγγύτατα) Ἀγνίᾳ.«

Συγγενικὸς, ἡ, όν. » Συγγενὴς, συγγενικός. qui a de la parenté, qui appartient à la famille (à la même famille), qui est de la famille.

Συγγενολόγι. » Οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενικόν. parenté, θ. parentage (ἄχρ.).

Συγκαθιστὸς (εἶδος χοροῦ Ἀλβανικοῦ, ὁρμητικοῦ ᾗ πηδηχτοῦ). »Θερμαυστρὶς (ὅθεν τὸ Θερμαυστρίζειν τοῦ Εὐσταθ.). danse folle (haute), ou l’on bat des entrechats.

Συγκαίομαι, ἴδε τὸ ἁπλοῦν, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀφθάω, διάτριμμα λαμβάνω. s’écorcher quelque partie du corps par le frottement. ||. ἂν συγκαοῦν τὰ χαμνὰ τοῦ παιδιοῦ. » Ἦν παιδίου ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα (Ἱπποκρ.).«

Σύγκαιρα (μὲ [εἰς] τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρὸν, = §. Ἑνωρὶς. » Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν αὐτάρκη βίον, χρεωστεῖ νὰ μάθῃ σύγκαιρα νὰ ὀλιγοστεύῃ ὅσον δυνατὸν τὰς ἐπιθυμίας του, « Κορ. Συνεκδ. Ἱερατ. 212), ἐπ. ἴδε Καιρὸς καὶ Ἑνωρίς.

Σύγκαλα (τὸ), (μόνον εἰς τὴν φρ.) Εἶνε ’ἢ ’Δὲν εἶνε εἰς τὰ σύγκαλά ’του (μὲ τὰ σύγκαλά ’του). » Οὐκ ἐντὸς ἑαυτοῦ

Σύγκαμμα. » Παράτριμμα, διάτριμμα (Ἱπποκρ.), ἔκτριμμα (αὐτ.), ἄφθαι. écorchure (meurtrissure, excoriation) causée par le frottement d’une partie du corps contre l’autre.

Συγκάτοικος, ἡ, ον. » Συνοικῶν -οῦσα -οῦν, σύσκηνος, ὁμοδίαιτος, ὁμωρόφιος, σύνοικος, συνέστιος. qui habite la même maison.

Συγκατοικῶ, ῥ. οὐδ. » Συνοικέω, συγκατοικέω, συνδιαιτάομαι, συσκηνόω, τὴν αὐτὴν νέμω ἑστίαν (Πλουτ. Αἰμιλ.), τῆς αὐτῆς μετέχω στέγης (ἑστίας, οἰκίας). habiter la même maison, cohabiter.

Συγκέρι (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶν’ ἀπὸ δυὸ-δυὸ δεμένα τὰ καμτερὰ βώδια). » Ζευκτηρία. attache, θ.

Συγκρατητὰ, ἐπίῤ. » Συνεχῶς, ἐν συνεχείᾳ. en se tenant comme par la main.

Συγκρατητὸς, ἡ, όν. » Συνεχὴς, συνεχόμενος. qui se tient comme par la main, contigu.

Συγκρίνω, Μ. (θέ) συγκρίνω, ῥ. μετ. » Παρατίθημι (-εμαι)· ἀντιπαρατίθημι (-εμαι), παραβάλλω, παράλληλα τίθημι (-εμαι), παραλληλίζω, συγκρίνω, παρεικάζω. comparer, confronter.

Σύγκρισις. » Παράθεσις, ἀντιπαράθεσις, παραλληλισμὸς, σύγκρισις. comparaison, θ. confrontation.

Συγκρουστὸς, ἡ, ὸν (πανὶ κυρ.), ἴδε Κρουστός.

Συγυρίζω, ῥ. μετ. » Διευθετέω (-ίζω), εὐτρεπίζω, διατάσσω (-ττω), συν(δια)τίθημι (-εμαι), διακοσμέω, κατὰ χώραν (ἐν χώρᾳ) τάσσω -ττω (Ξενοφ. Οἰκονομ.), παρασκευάζω, καθίστημι, ῥυθμίζω, εὐθετέω (-ίζω), τημελέω (»Καὶ τημελήσας τὴν κεφαλὴν,« Πλουτ.), καλλύνω. arranger, ajuster, dresser, disposer; ranger, mettre en ordre, raccommoder, approprier; agencer (κυρ. τὴν ἐνδυμασίαν); faire (κυρ. κρεββάτι, κάμαραν, κτλ.); rédiger. ||. συγυρίζομαι, ῥ. μέσ. » Θεραπεύω (»Σχηματίζω) ἐμαυτὸν, παρασκευάζομαι ᾗ. ||. καθὼς σηκωθοῦμεν ἀπὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸ στρῶμα, προτοῦ 'να συγυρισθεῦμεν. »Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι.«

Συγύρισμα. » Διευθέτησις, εὐτρεπισμός, διακόσμησις, κατάστασις, εὐθημοσύνη. §. » Θεραπεία, σχηματισμός. **arrangement, ajustement**; **agencement.**

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐτρεπὴς, ἐν γώρᾳ (κατὰ γώραν) τεταγμένος. **arrangé** (etc). §. (ὁ ἐνδυμένος κοσμίως). » Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλμένος (ἐσχηματισμένος). **décemment vêtu.**

Συγχαίρομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Συνήδομαι, συγχαίρω. **féliciter, congratuler.**

Συγχαρήκια (ἡ διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιὰς εἰδήσεις, προφ. κοιν. Σχαρήκια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχαρήκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανούς). « » Εὐαγγέλια, μήνυτρα. **récompense (qu'on donne à celui qui porte une bonne nouvelle).**

Συγχύζω (προφ. κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-ττω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια)ταράσσω (-ττω), θορυβέω, πτοέω, θροέω, ἀνασοβέω. **troubler, inquiéter; brouiller; confondre.**

Σύγχυσις. » Ταραγὴ, τάραγος, θόρυβος. **trouble, agitation; embarras; tumulte, rumeur,** θ.

Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρεμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὅ,τι γίνεται στανικῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.).«

Συγχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). » Συγγνώμη, ἄφεσις, συγχώρησις. **pardon, remission, excuse,** θ. ||. ζητῶ συγχώρησιν. » Παραιτέομαι. **s'excuser, faire ses excuses à.** ||. μὲ συχώρεσι', φρ. ἴδε Συμπάθειον.

Συγχωροχάρτι. »Ἀφετήριον(γράμμα). **iudulgence,**θ. **pardons,**πληθ., **bref absolutoire.**

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγγνώμην ἔχω, συγγνώμων εἰμὶ, συγγνωμονέω (Ἀπολλοδ.). **pardonner, excuser, rémettre.** ||. συγχώρησέ με διὰ τόσον παραμικρὸν σφάλμα. » Σύγγνωθί μοι πταίσματος ἐλαγίστου. **passez-moi cette peccadille-là.** ||. τὸν Νικίαν, εἰ μὲν 'δὲν πταίει, συγχώρησέ 'τον· εἰ δέκε πταίει, συγχώρεσέ τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες. « ||. τώρα μὲν 'τὸν συγχωρῶ διὰ χάριν σου. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτέν. « ||. σᾶς παρακαλῶ 'να με συγχωρήσετε. » Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμονάς μοι γενέσθαι. **je vous fais mes excuses.** ||. 'να παρακαλέσῃς τοὺς Θεοὺς 'να σὲ συγχωρέσουν. » Θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι (Ξενοφ.) «. ||. (ὁ θεὸς) εἶνε ἥμερος καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. » Πρᾶός τε ᾖ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. ||. ὁ θεὸς 'να μὲ συγχωρέσῃ (φρ. ἐπιφωνημένη συνήθως, ὅταν, θέλων τις νὰ κατηγορήσῃ καὶ ἀποφεύγων τάχα τὴν καταλαλιὰν, προεξιλεόνῃ τὸν Θεόν)! » Ἱλήκῃ δὲ Ζεύς! **dieu me pardonne!** ||. θεέ μου συγχώρησέ με! » Ἱλήκοις, ὦ Ζεῦ! ||. ὁ θεὸς συγχωρήσαι 'τον (φρ. συνήθης διὰ τοὺς ἀποθανόντας)! »Γαῖαν σχοίη (ἔχοι) ἐλαφρὰν! » 'Εκεῖνῳ μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος ('Ιουλ. 'Επιλ. ΚΓ'.)«. **Dieu veuille avoir son âme! Dieu lui fasse paix!** ||. συγχωροῦμαι (προφ. κοιν, Συχωρνηοῦμαι), ῥ. παθ. »Συγγνώμης τυγχάνω. **être pardonné.** §. συγχωρῶ (ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν), ἴδε Ἄδεια.

Συκάκι ᾖ Συκαλάκι. » Συκάριον. **petite figue.**

Σύκαλη, γέν., ἴδε Σήκαλη.

Συκαμινηὰ (ἡ Τερκ. Δετηὰ, κυρ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἡ ἄσπρη), δ. »Συκαμινέα. mûrier (blanc), ἴδε καὶ Μουρηά.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δοῦτι), 'πωρ. » Συκάμινον. mûre (blanche), θ. ἴδε καὶ Μοῦρον.

Συκηά, δ. » Συκῆ. figuier.

Σῦκον 'πωρ. »Σῦκον. figue. θ. ||. σῦκον ξηρόν.» Ἰσχὰς-άδος (ἡ). ||. σῦκον πρώϊμον (τὰ μεγάλα ἐξ αὐτῶν ὀνομάζονται ἐν Κέᾳ) Βοῦσκαι, (οἱονεὶ) »Βούσυκα (λέξεως μὴ εὑρισκομένης ἐν τοῖς λεξικοῖς). Saint-Jean(;).

Συκοφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ᾧ μὲ τὸ Μελισσοφάγος, ὅθεν ᾧ ἠμπορεῖ 'νὰ ἐκληφθῇ ὡς γενικὸν), π. » Συκαλὶς (εἶδη αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μελαγκόρυφος (ᾧ ὁ) » Κέγγραμος ἢ Κεγχραμὶς (καὶ ἄλλα πολλά). figuier, bec-figue καὶ becfigue; ortolan.

Συκόφυλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐν λέξει 'Αποτεθρίακεν). »Θρίον καὶ Θρῖον. feuille de figuier.

Συκωτάκι. » Ἡπάτιον, (ὑποκορ. τοῦ-

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκωτὸν, διότι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω. 341, τὸν Πολυδ. ς', 48, τὸν Συμ. Σὴθ, Χ, 1, καὶ ἰδίως τὸν 'Αέτιον, Β', 127, »Τὸ ἦπαρ ἄμεινον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο Συκωτὸν καλούμενον «). » Ἦπαρ. foie.

Συλλαβή.» Συλλαβή. syllabe. θ.

Συλλαβίζω, ῥ. ἀμ. » Συλλαβίζω (Πλουτ.). épeler.

Συλλάβισμα » Συλλαβισμὸς, τὸ συλλαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. »Σύννοια, φροντὶς, λογισμὸς, διαλογισμός. méditation; l'état d'un homme pensif.

Συλλογηοῦμαι } ,Μ. (θὰ) συλλογι-
Συλλογίζομαι } σθῶ (ἀόρ. Ἐ συλλογίσθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Συλλογισμένος), ῥ. ἀποθ. » Λογίζομαι, συλλογίζομαι, διαλλογίζομαι (Δημοσθ.), διέξειμι πρὸς ἐμαυτὸν (Ἰσοκρ.), ναἀνακυκλέω(-όω) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit), φροντίζω (» Ἐφρόντιζε τι δεῖ ποιεῖν,« Ξνφ.), ἐν φροντίδι γίγνομαι, συννοέομαι (» Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος, » Ἀριστοφ), σκέπτομαι, ἐπὶ συννοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας, ᾧ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .). penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογαριάζω. ||. ἐν ᾧ συλλογίζομουν αὐτά. » Τούτους ἐλίττων τοὺς λογισμούς. « ||. αὐτὰ 'πήγαινε μέσα καὶ συλλογίσου 'τα. » Ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου, « (Σοφ.).

Συλλογισμένος, η, ον. » Σύννους, *ἔμφροντις. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. »'Επὶ συννοίᾳ βαδίζειν (Λουκιαν.)«. ||. 'μοιάζεις συλλογισμένος. »Σκεπτομένῳ (»Φροντίζοντι) ἔοικας.

Συλλυποῦμαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Συνάχθομαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqun, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω ῥ. μετ. »Συμ(»Ξυμ)βιβάζω (Θουκ. Ἡρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accomoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλιόνω. ||. ἐπειδὴ θέλησαν 'να 'τὰ συμβιβάσουν. »Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ῥ. μέσ. »Συμβαίνω, συμ(ξυμ)βάσεις ποιοῦμαι. διαλύομαι. s'arranger, s'accommoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. » Σύμ(» Ξύμ)βασις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμὸς, διάλυσις. accommodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.), συμβασείω.

Συμβουλάτορας (ὁ). »Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ῥ. μετ. »Παραινέω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διδάσκω, ὑφηγέομαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθετέω, ὑποτίθεμαι. conseiller; suggérer. ‖. συμβουλεύομαι, ῥ. μέσ. »Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. Ἀναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι (Ἡρόδ.), κοινόομαι, κοινολογέομαι. consulter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλή. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσήγησις, ὑφήγησις, ὑποβολὴ (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμα. » Συστολή. resserrement.

Συμμαζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. »Εὐσταλὴς, συνεσταλμένος. décent, séant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμαζόνω, Μ. (θὰ) συμμαζώξω ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.) Συμμαζωμένος, ῥ. μετ. »Συστέλλω, συνάγω, resserrer, réduire à un moindre espace. §. (συνεκδοχ. παίρνω ξένον ᾧ δυστυχῆ εἰς τὸν οἶκόν μου). »Συνάγω, (»Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, « Εὐαγ). recueillir. §. (μεταφορ. σωφρονίζω τινά). »Μεταδιατάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον· »Κόσμιον ποιέω (» Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur; ramener à des sentimens plus honnêtes. ‖. συμμαζόνομαι, ῥ. μέσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτόν. se resserrer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se reduire à un moindre espace. §. (μεταφορ, δι' ἕνα ἄσωτον καὶ φαυλόβιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). »Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ῥυθμίζω (μετακοσμέω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθειο' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ‖. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποίαν συνειθίζουν οἱ ἁπλοῖ, ὅταν θέλουν 'να εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην λέξιν. Εἰς τὸ Ι. τοῦ Λυδοῦ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Α', ὅ, εὑρίσκεται: »Ἡ γὰρ γραμματικοῖς παρὰ ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, βεβίασται· καὶ ἐν τῷ Γ', 9. » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω.« Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἀνάλογον φράσιν τὸ) » Εὔστομα κείσθω. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπαθῶ, ῥ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπατριώτης, ισσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθεριάζω (ὁ κύριος Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ,« Κῶνς. Πορφυρογ. περὶ Διοικ. 15), ῥ. ἀμ. » Κηδεύω, κῆδος συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρός τινα (Γραφ. Δεύτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s' allier à, apparenter, entrer dans une famille. ‖. ἂν 'δὲν ἐταίρειαζαν, 'δὲν ἐσυμπεθέριαζαν, (παροιμ.), ἴδε Ὅμοιος

Συμπεθεριὸ' (ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ Ν, 454] τὸ γράφει Συμπενθερίαν, ᾧ τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Οἰκειότητα κηδεστικήν). » Ἐπιγαμβρία, κῆδος (τὸ), κήδευμα. alliance.

Συμπέθερος (» Τὸν ὅμοιό σε συμπέθερο', τὸν κάλλιό' σε κουμπάρο' « παροιμ.), α. » Κηδεστὴς, συγκηδεστής. parent (par alliance).

Συμπεραίνω, Μ. (θὰ) συμπεράνω, ῥ. ἀμ. »Τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμβάλλομαι (» Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι, « Ἡρόδ.), συναιρέω (Πλουτ. Λυκ.), ὑποτοπάζω, σταθμάομαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνάγω, συμβιβάζω (Γραφ.). conjecturer, présumer, inférer, conclure.

Συμπέρασμα } . » Τέκμαρσις, εἰ-
Συμπερασμὸς } κασία, συναγόμενον. conjecture, θ.

Συμφέρει ῥ. ἀπρ., ἴδε 'Ωφελῶ.

Συμφέρον (τὸ κέρδος, τὸ 'Ιταλ. 'Ιντερέσο). »Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (»Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις;« 'Ισαῖ.) intérêt.

Συμφορὰ. » 'Ατύχημα, ἀτυχία,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δυστύχημα, δυστυχηθὲν, δυστυχία, τύχη, δυσημερία, πάθημα, συμφορὰ, δεινόν. malheur, revers, disgrâce, désastre, adversité, calamité. ‖. τὸν ἀκολούθησε μιὰ συμφορά. »Τύχῃ χρησάμενος (» Δυσημερήσας, »Δυστυχήσας) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθὸς κτλ.), η, ον. » Συγκείμενος, εἰρημένος. marqué, ἴδε καὶ Διωρισμένος.

Συμφωνητικὸν (γράμμα). » Συγγραφὴ (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλαιον, συνάλλαγμα, γραμματεῖον. contrat, obligation, acte ‖. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι. passer un acte avec.

Συμφωνία. » Συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, συμφώνησις, συμφωνία. condition, convention, accord. ‖. κάμνω συμφωνίαν (συμφωνητικόν). » Συγγράφομαι, συγγραφὴν (συνθήκας) ποιοῦμαι (Δημοσθ.), διαθήκην διατίθεμαι (Γραφ.) «. ‖. κάμε συμφωνίαν μαζῆ 'μας, καὶ 'να σε δουλεύσωμεν. »Διάθου ἡμῖν διαθήκην ᾗ δεδουλεύσομέν σοι (Βασιλ.Α'). « ‖. ἔκαμαν συμφωνίαν μεταξύ 'των. » Διέθεντο διαθήκην ἀναμέσον αὐτῶν «. ‖. ἂν 'δὲν κάμσυν συμφωνίαν μαζῆ μου. » Ἦν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοὶ (Ἀριστοφ. Ὄρν.) «. ‖. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ὅτι 'να 'βγάλω τοῦ καθενός σας τὸ δεξὺ 'μάτι. » Ἐν ταύτῃ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορύξαι ὑμῶν πάντα δεξιὸν ὀφθαλμὸν (Βασιλ.) «. ‖. ἔβαλεν αἱρετοκριτήν 'του τὸν Σάτυρον, μὲ συμφωνίαν ὅτι . . . » Δίαιταν ἐπὶ ῥητοῖς ἐπέτρεψε Σατύρῳ, ἐφ' ᾧ . . . (Δημοσθ.) «. ‖. μὲ συμφωνίαν ὅτι 'να 'πάρουν τοὺς ἀνθρώπους. »'Εφ' ᾧ κομιοῦνται τοὺς ἄνδρας. à (sous) condition. ‖. σᾶς 'τὸ ὑπόσχομαι, μὲ συμφωνίαν ὅμως 'να γένω στρατηγός· ἀλλειῶς 'δὲν ἔρχομαι. »'Επὶ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐφ' ᾧ στρατηγὸς ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἔλθοιμι ἂν (Ἡρόδ.) «. ‖. μὲ κάποιαις συμφωνίαις. » Ἐπὶ ῥητοῖς τισι (Διον. Ἁλικ.) «. ‖. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους. »Καθάπερ συνέκειντο (Πλουτ.) «. comme ils en étaient convenus ensemble, d' après leur convention. ‖. ἐγὼ ἐσυμφώνησα (ἔκαμα) μετ' αὐτῶν αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. » Ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. ‖.; ἦτον ἄρά γε καὶ τοῦτο εἰς τὴν συμφωνίαν 'μας; » Ἦ ᾗ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν; « est-ce que nous sommes convenus de cela aussi?

Σύμφωνος, η, ον. » Ὁμολογῶν, συνᾴδων, συνῳδὸς, ὁμογνώμων, σύμφωνος. conforme, d'accord, qui est d'accord, ἴδε καὶ Ταιριασμένος. ‖. εἶμαι σύμφωνος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). » Συγγινώ(γνώ)σκω, σύμφημι, συμφωνέω, συνδοκεῖ μοι, ὁμολογέω. être du même avis (d' accord), tomber d'accord d'une chose, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Στέργω. ‖. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζῆ σε. »Τοῦτό σοι ξυγχωρῶ (Ξενοφ.)«. j'en demeure d'accord.

Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι, συγγράφομαι (» Συγγραψάμενοι τὸν γάμον «), συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §. »Ὁμολογέω, συμβαίνω, σύμφημι, συμφέρομαι, συντρέχω, συνᾴδω, στοιχέω (Ἐκκλ.). convenir, s'accorder, être d' accord. ‖. καθὼς εἶχαν συμφωνήσῃ. »Καθάπερ συνέκειτο σφίσι. comme ils en étaient convenus ensemble. ‖. ᾗ γνώμαις ἐσυμφωνοῦσαν. » Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον (Θουκ.)«. ‖. 'δὲν συμφωνῶ. »Ἀπᾴδω, διαφωνέω. disconvenir. §. συμφωνῶ (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δοῦλον κτλ.). »Μισθόομαι. engager, gager, prendre à ses gages.

Συναγρίδα, ἡ. »Συναγρὶς. den(dan)tale, denté, marmot, ἴδε καὶ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Συνάγω, ἴδε Μαζώνω.

Συναναστρέφομαι, Μ. (θλ) συναναστραφῶ (ἀόρ. Συναναστράφηκα), ῥ. ἀποθ. »Σύνειμι, ὁμιλέω, πλησιάζω, χράομαι, συγγίνο(γνο)μαι, συν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διατρίβω, συμμίγνυμαι, συναυλίζομαι. fréquenter.

Σύναξις, ἴδε Μάζωμα.

Συναπάντημα } . » Συνάντησις,
Συναπάντησις } συντυχία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατοί ('μας, σας, 'τους), αἰς, ὰ, ἴδε Ἀναμεταξὺ καὶ Ἕνας.

Σύναυγα, ἐπ., ἴδε Χαράμματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Καταῤῥοὴ [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὅμως πρέπει 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ φλεγμονῶδες καὶ ἐπικίνδυνον πρήξιμον τῶν ἀδέν»ν τοῦ λαιμοῦ, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζίαν), πάθ. » Συνάγχη, κυνάγχη. esquinancie, θ., παρβλ. Λαιμά.

Συνδαυλίζω, ῥ. μτβτ. » Ζωπυρέω (τὴν ἑστίαν). tisonner.

Σύνεργον. » Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἄρμενον. outil, instrument.

Συνερίζομαι (προφ. κοιν. Συνορίζουμαι), Μ. (θὰ) συνερισθῶ, ῥ. ἀποθ. » Ἁμιλλάομαι, φιλονει(νι)κέω. faire assaut (rivaliser) de... avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. ||. συνερίζουνταν ποιὸς 'να 'τὸ κἄμῃ καλλήτερο'. » Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συνερισιά. » Ἅμιλλα, ζῆλος, ἀγὼν, φιλονεικία, φιλοτιμία. émulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. Ἔργομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ 'λιγοθυμίαν, ἔκπληξιν, κούρασιν κτλ., ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀναλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτὸν, ἀναψύχω, ἀνανήφω. revenir, en revenir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. ||. ἀφ' οὗ συνῆλθε, ῥωτοῦσε· πόθεν ἦλθα; » Ἀνενεγκὼν δ', ἠρώτα· πόθεν ἧκον; «

Συνήθεια (ἡ). » Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰωθὸς (εἰθισμένον), τὸ ἐξ ἔθους, ἕξις, συνήθεια, συνεθισμός. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. ||. εἶνε συνήθεια, ἴδε Συνηθίζω (εἰς τὸ: ||. συνηθίζεται). ||. κάθε τόπος ἔχει ταὶς συνήθειαίς 'του. » Ταῖς πόλεσι δ' ἑκάσταις ἄλλα καθέστηκεν· » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). ||. ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituellemant. ||. κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. » Ἑαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume.

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἔμμηνα (τὰ), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνήθειαι (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. ||. ἔχει τὰ συνήθειά 'της. » Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· » Ἐν ἀφέδρῳ τυγχάνει οὖσα· » Ἀποκάθηται (Γραφ.). elle a ces mois (ses ordinaires).

Συνηθίζω (ἄλλοι 'τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Ἐθίζω, συνεθίζω, παρασκευάζω, συνοικειόω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. §. ῥ. οὐδ. » Εἴωθα, φιλῶ, θέλω καὶ ἐθέλω (» Ὁπόσα ἡ γῆ φύειν θέλει, « Ξενοφ.). avoir coutume. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἐθίζομαι, συνεθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικειόομαι, συμμανθάνω (» Ὁ δὲ κρίθινος οἶνος μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν, « Ξνφ.). s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις. « Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθὼς, συνήθης, ἐθὰς (Συνέσ.). habitué, accoutumé, ordinaire; commun. §. (συνεκδοχ. ὁ πρόστυχος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθημαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. ||. κάμνω συν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θήκην (συνθήκας) μετά τινος.» Σπένδομαί τινι (ἢ) πρός τινα.||ἔλεγον ὅτι εἶχαν κάμει συνθήκην μαζῆ 'των. »Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς(Θκδ.).

Συννεφιά. » Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέσ.), ἐπίνεψις (Ἀριστοτ.). ciel couvert. ||. εἶνε συννεφιὰ, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. ᾖ αὐτοπ. » Συννεφέω(-όω) καὶ Συννέφω (ὄθεν τὸ) συννένοφε. (» Καὶ ξυννένοφε ᾖ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ,« Ἀριστφ.), ἐπινεφέω. il fait sombre, (le ciel) se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφὴς, ἐπινεφὴς, ἐπινέφελος, γνο(δνο)φερὸς, γνοφώδης. nébuleux, couvert de nuages. ||. ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα (Θκδ.)· » 'Επινεφέλων ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανὸν), Ἡρ., Ἀριστ.

Συννεφόκαμμα. » 'Εκνέφελος ἥλιος (Θφρ.).

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage; nue, θ. nuée, θ.

Συννυφάδα. » Σύννυμφος (Γρφ. 'Ρούθ. Α', ις), Π. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ -ειρος ᾖ -ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἁπλῶς) sœur.

Συνόδι, 'ψ., ἴδε Σινόδι.

Συνομήλικος, η, ον. » 'Ηλιξ, ὁμήλιξ (Λουκιαν.), συνήλιξ, συνομήλιξ (»Ἅμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠτὸς, « Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ'), ἡλικιώτης (ὁ), ἡλικιῶτις (ἡ), συνηλικιώτης-ῶτις, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνονόματος, η, ον. » 'Ομώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μέσ. (. » 'Ομο-

Συνορεύω, ῥ. οὐδ.) ρέω, συνάπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔχομαι. confiner. ||. ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικήν. » "Ομορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. ||. οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππαδόκας. » Φρυγῶν δὲ ἔχονται Καππαδόκαι ('Ηρόδ.)«

Σύνορον. » "Ορος, ὅριον, μεθόριον, ὁροθέσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα, τέρμων. borne, θ. frontière, θ. limites, θ. πλ. confins, πλ. ||. βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » 'Ορίζω, διορίζω, ὁροθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, ῥ. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηρᾶς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηρᾶς), σύμπλους -ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compagnon de voyage.

Σύντεκνος, ισσα. »Ἀνάδοχος ('Εκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » 'Επιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεῖ (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτροχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abrégé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπίτομον, βραχυλογία. brièveté, θ. laconisme. ||. ἵνα 'πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν· συνελόντι φάναι· ὡς ἔπος· ἁπλῶς εἰπεῖν· ἐν κεφαλαίῳ· βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ· τὸ σύνολον, ἐν βραχεῖ· διὰ βραχέων (ὀλίγων)· συλλήβδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. »'Επίτομος, βραχύς. succinct, concis, laconique. ||. 'πῆρε τὸν πλέον σύντομον δρόμον. » 'Επιτομωτάτην ὁδὸν ἐβάδισε (Συνέσ.). « il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ἴδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ., ἴδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω ('πηγαίνω μαζῆ), ῥ. μετ. »Παρα(»Συμπαρα-, » Συμπρο)πέμπω, παρακολουθέω. accompagner, conduire, ἴδε καὶ Ξεπροβοδῶ. §. (κάμνω συντροφιὰν), ῥ. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λαερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρός τινα. s'associer, être de moitié.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Συντροφιὰ (τὸ συντρόφιασμα). »Ἑταιρεί(-ρί)α, κοινωνία, κοινώνημα (Πλάτ.). société, compagnie. ||. ἔχω συντροφιὰ' μὲ τὸν τάδε, ἴδε Σύντροφος, ||. κάμνω συντροφιὰ', ἴδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιαγωγή. compagnie. ||. βαστῶ συντροφιὰ' (κἀνένα). » Συνδιάγω (» Σύνειμί) τινί. tenir (faire) compagnie à. §. (ἡ ὁμήγυρις αὐτὴ τῶν φίλων, ὅθεν: Ἀπόψε εἶνε συντροφιὰ εἰς τοῦ τάδε), ἴδε Μάζωμα καὶ Συναναστροφή.

Συντροφικὰ, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compagnie, en compagnie.

Συντροφικὸς, ἡ, όν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun; qui appartient à des compagnons (à la compagnie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἑταῖρος, κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος (»Μάλιστα κακοποιοῦσιν οἱ κακοὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους,« Πολύβ. ΚΗ'. 2, ἀποσπ.). associé, compagnon, compagne (la). ||. εἶμαι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος ε'ς τὸ καράβι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ ᾧ σὐτὸν τῆς νεὼς Ὑβλησίῳ (Δημοσθ. Λακρ.). « §. » Συστρατιώτης, συμμαθητὴς, ξυμφοιτητής. camarade. §. »Ὀπαδὸς, συνόμιλος, θιασώτης, ἑπόμενος, ἀκόλουθος. compagnon, suivant.

Συντρώγω, ῥ. ἀμ. »Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστιάομαι, συνευωχέομαι, ὁμοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτέομαι. manger ensemble.

Συντσακκίζω, ῥ. μτβ. » Ὑποθραύω.

Συντυχαίνω (ἴδε τὸ ἀπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμβάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λεκ. μετεχειρίσθη τὸ) ἀντιβάλλω (»Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους«;), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ἴδε καὶ Ὁμιλῶ.

Σύξυλος, η, ον. » Πρόῤῥιζος, προθέλυμνος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ, αὐταῖς ἀμάλαις (παροιμ. Συῤῥ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθη σύξυλον τὸ καράβι. »Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναι. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ἴδε καὶ Σύψυχος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμματένια ἢ ἀσημένια κλωστή· ὁ Ὅμηρος, Ὀδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέρμιθα, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (»Τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ Σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες,«). (εἰς τὴν παλ. Γρφ.) » Ἐτμήθη τὰ πέταλα τοῦ χρυσίου τρίχες, ὥστε συνυφάναι σὺν .. τῇ βύσσῳ τῇ κεκλωσμένῃ,« Ἐξ. ΛΣΤ', ἢ ΛΘ', 3. fil d'or (d'argent), ἴδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσοΰφαντος, χρυσοπαγής. tissu (broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύῤῥιζα (ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν), ἐπ. »Ἐν γρῷ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ῥίζαν). » Πρόῤῥιζον ᾧ πρόῤῥιζα, αὐτόῤῥιζον, αὐτόπρεμνον, προθέλυμνον, ῥιζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταφ.), ἴδε Σύξυλος.

Σύῤῥιζος. » Ὁλόῤῥιζος, (Θῤῥ.).

Σύρσιμον. » Σύρσις, συρμὸς, ὁλκή. l'action de trainer (se trainer), rampement.

Συρτάρι (ἁρμαριοῦ, τραπεζιοῦ κλπ.). »Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδιαιτ. τοῦ ἁρμαριοῦ). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρκ. Σουρμές). »Ἐπιβλὴς (ἰδιαιτ. τὸ Τουρκ. Ζεμπερέκι). verrou, verrouil. » Ἔμβολον, βάλανος καὶ ζύγωθρον (ἰδιαιτ. τὸ σιδεράκι, ὅ, που περνοῦν μεταξὺ δύο τρυπημένων καρφιῶν). pêne; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάνδαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅ, που περνοῦν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὄπισθεν τῆς θύρας). » Ὀχεὺς,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μοχλὸς, ἐπιβλὴς-ῆτος (ὁ), ἀντιβάτης. barre, θ.

Συρτικὸν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτὸς, ἡ, ὀν. » Συρτὸς, συρόμενος. traînant. ‖. παποῦτσι συρτό'. » Εὐμαρὶς, περσικὴ, βλαύτη (»Βλαύτας σύρων«, 'Αθήν.), βλαυτίον. babouche, d. souspied, mule de chambre (sans quartier). ‖. συρτὸς χορὸς (εἰς τὴν 'Ελλάδα, ᾗ ἰδίως εἰς τὰ Μέγαρα, ὀνομάζεται, ἀπὸ τοὺ 'Ιταλ., μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν Τράττα). »"Ορμος. (Εἰς ἐπιγραφήν τινα Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοικκίου, Τόμ. Α'. σελ. 790, ἀριθ. 1625, 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις (» Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν«). branle.

Συσταζούμενος (σεμνὸς, φρόνιμος, ὁ ἄλλ. Στοχαζούμενος), η, ον. »Συνεστηκὼς καθεστηκὼς, ἐμβριθής. posé, ἴδε καὶ Βαρύς,

Σύστασις (φίλου πρὸς φίλον). »Σύστασις. recommandement, recommandation θ.

Συστήνω (εἰς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπισίν τινος) (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Συνίστημι καὶ Συνιστάω. recommander. §. (κτίζω, θεμελιόνω, πρῶτος κατάστημα). » Καταβάλλομαι (» Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν κατεβάλετο«). fonder. §. συςαίνομαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), ῥ. μέσ. ἴδε Συνέρχομαι.

Συχλιαίνω (κυρ. νερὸν κτλ. εἰς τὴν φωτιὰν), Μ. (θὰ) συχλιάνω, ῥ. μετ. » Χλιαίνω, παραχλιαίνω, attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Χλιαίνομαι. tiedir, s'attiedir, dégourdir.

Σύχλιος, α, ον. » 'Ακροχλιαρὸς ('Ιπποκρ.). (eau) degourdie, ἴδε ᾗ Χλιός.

Συχνὰ, ἐπ. »Συνεχῶς, συχνάκις, θαμὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. 'Απομν. Β'.), θαμινῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fréquemment.

Συχνάζω, ῥ. -άμ. » Θαμίζω, φοιτάω, συχνάζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Συχνάζω.

Συχνὸς, ἡ, όν. » Πυκνὸς, θαμινός. fréquent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνότερον (Ξενοφ. ᾗ Πλάτ.). plus souvent.

Σύψυχος (ἀντὶ) »Σύμψυχος (» Τὰ τῶν 'Αράβων σκάφη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ, σύμψυχα καταποντίσας αὐτὰ, » Κέδρην.), η, ον. » Αὔτανδρος. avec tout ce qu'il y a de vivant, ἴδε Σύξυλος.

Σφάζω, ῥ. μετ, » Σφάττω (-ζω), ἀποσφάττω. égorger, ἴδε ᾗ Ἀποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ Ἁλιφασκιὰ, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκον ᾗ Σφάγνον (ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὰ δένδρα ὡσὰν κλωσταὶς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφάκελα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σχῆμα ὑβριστικὸν, γινόμενον παρ 'ἡμῖν μὲν διὰ τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς 'τὸ συνηθίζουν ᾗ σήμερον οἱ ἀχρειέςεροι τῶν χυδαίων, καὶ λεγόμενον) »Σκιμαλίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀνωτέρω), ῥ, μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à quelqun.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀνωτέρω). » Σκιμαλισμός. l'action de montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie).

Σφακτὸν (ζῶον). »Θῦμα, σφάγιον, ἱερεῖον, καλλιέρημα (κυρ τὸ θυσιασμένον εἰς τὸν θεὸν, τὸ Τερκ. Κουρμπάνι), victime.

Σφάλαγκας (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσπάλαξ -ακος, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

'Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) »Φαλάγγιον, ἔντ. ἴδε Ἀνυφαντὴς καὶ 'Ρῶγα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Σφάλισμα (ἀντὶ) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλείσιμον

'Σφαλισμένος, η, ον), ἴδε Κλει-
'Σφαλιστὸς, η, όν.) σμένος.

Σφάλλω, Μ. (θὰ) σφάλω, ῥ. ἀμ. »Ἁμαρτάνω, παίω, πλημμελέω. faillir, manquer, faire (commettre) une faute.

Σφάλμα. »Ἁμάρτημα, παράπτωμα, αἰτία (» Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Εὐαγγ.), ἀγνόημα, ἠγνοημένον. faute θ. crime, manquement, ἴδε ᾗ Ἁμαρτία ᾗ Λάθος.

'Σφαλῶ(-λνῶ), ῥ. μετ. ᾗ μέσ. (ἐκ τοῦ) » Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλ. εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω«), ἴδε Κλείω.

Σφάξιμον. »Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάκτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐντόσθια), πάθ. » Στρόφος, σφάκελος. tranchée, θ. ‖. ἔχω σφάχτην. »Στρέφομαι δεινῶς τὴν γαζέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. ‖. 'να φάγῃ τὸν σφάκτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: »Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερὸν, φαρμάκιν, » Ἀντὶς ψωμὶν, τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην«).

Σφεντάμνι (, δ. (ἀπὸ τοὺς Κρῆτας Σφένταμνος) προφέρεται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, ὁμοιάζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρεῖται εἰς διάφορα εἴδη) » Σφένδαμνος (ἡ). érable, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) » Συκομορέα. sycomore.

Σφενδόνα. »Σφενδόνη. fronde, θ. ‖. ῥίχνω (παίζω) σφενδόνα. » Σφενδονάω(-ίζω). fronder.

Σφέρδουκλας (, φ. » Ἀσφόδελος.
Σφερδοῦκλι \ asphodèle

Σφῆκα, ἔντ. »Σφὴξ-ηκὸς (ὁ), (διαφ. τοῦ) ἀνθρήνη. guêpe, θ. ἴδε ᾗ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκιὰ (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, (ὄθ.

Σφηκιασμένος (μεταφ. ὁ) Διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκομάνδρι (τὸ 'σπίτι τῶν σφηκῶν). »Σφηκία, σφηκὼν, ἀνθρήνιον, τενθρήνιον. guêpier.

Σφῆνα, ἐργ. » Σφὴν-ηνὸς (ὁ). coin, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτὰ), ῥ, μετ. »Σφίγγω. συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. serrer, resserrer, etreindre.

§. (βάλλω κοντὰ-κοντά). » Πυκνόω. presser. §. » Πιέζω, ἄγχω. presser, ἴδε ᾗ Ζουλῶ. §. (μεταφ.), ἴδε Στενοχωρῶ. ‖. ἔσφιξα ὅμως τὴν καρδιά' μου ᾗ 'τὸν 'λέγω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνισάμενον,« Ξενοφ.) §. »Πυκνόομαι. se serrer; se presser. §. ἴδε Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον. »Σφιγκτὸς, συνεσφιγμένος. serré.

Σφικτὰ (προφ. κοιν. Σφιχτά), ἐπ. ‖. (δέσ' 'το σφικτά). » Σφιγκτῶς, σφίγγων(-ουσα,-οντες κτλ.). en serrant, fortement. ‖. (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρίξ. sans lâcher prise, fortement.

Σφικτὸς, ἡ, όν. » Στεγανὸς, συνεστηκὼς, πυκνός. serré.

Σφίξιμον. »Σφίγξις, σφιγμός. serrement.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι', καὶ κυριολεκτεῖται διὰ τὸ σφίξιμον τῶν ἐντέρων). » Ἔμφραξις. constipation. §. ἴδε Στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον » Ἔπεσε τὸ σφοντύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ,« Κωνς. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν(» Σφόν)δυλος (ὁ Ἱπποκρ. ['Επιδ. Ε'.] ἐπρόσθεσε καὶ τὸ) ἀτράκτου, σφονδύλιον ('Ονειροκρ.). peson d'un fuseau. §. (συνεκδοχ. ἡ στρογγυλαῖς κλείδωσαις τοῦ ῥαχοκοκκάλου). » Σπόν(» Σφόν)δυλος. vertèbre θ.

Σφογγαρᾶς. »Σπογγοθήρας, σπογγεύς. pêcheur d'éponges.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) »Σφογγάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σπόγ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γος καὶ (Ἀττ.) Σφόγγος, σπογγιά. éponge θ.

Σφουγκαρίζω, ῥ. μετ. » Σπογγίζω (Δημοσθ.), σπόγγῳ ἀπομόργνυμι (Ἰλ. Ζ.), σπόγγῳ ἐκτρίβω, ἀποσπογγίζω. éponger, nettoyer.

Σφουγγάρισμα. »Σπογγισμός, ἀποσφόγγισις. l'action d'éponger.

Σφουγγάτον (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρα). omelette, θ.

Σφουγγίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σπογγίζω (κυρ μὲ σφουγγάρι), ἐκ(ἀπο)μάσσω(-ττω), ἀπομόργνυμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυρπ.Α). essuyer.

Σφούγγισμα. »Ἀπόμαξις, ἀπόμορξις. l'action d'essuyer.

Σφυγμός. » Σφυγμός. pouls. ‖. πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀῤῥώττου). » Τῷ καρπῷ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). tâter le pouls.

Σφυράκι. » Σφυρίον. petit marteau (maillet).

Σφυρί, ἐργ. »Σφύρα. marteau.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιά. »Σύριγμα. coup de sifflet.

Σφυρίδα, ᾽ψ. (᾽δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε ᾗ) »Σφύραινα (καὶ ἑπομένως) κέφρα (, τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρεῖ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κεστρεὺς, μύξων. marteau (de mer) espèce de mulet, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ῥ. ἀμ. »Συρίζω, συρίττω. siffler. §. (μεταβατικῶς συντασσόμενον, σημαίνει τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσαρεσκείας δεῖξιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. ᾽Οθεν) ᾽τὸν ἐσφύριξαν. »Ἀπεσυρίχθη, ἐκσεσύρικται. ilfut sifflé.

Σφύρισμα. »Συριγμός. sifflement.

Σφυρίχτρα, ὄργ. »Σύριγξ. sifflet.

Σχεδιάζω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω, προϋπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπόω (-ομαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχέδιον. » Ὑπογραμμός, ὑπογραφή, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδὸν, ἐπ. » Σχεδὸν, σχεδόν τι, μονονοὺχ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονοὺχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχὶ (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῇ, ἐγγὺς, πη (»Τῇδέ πη «), πως (Οὕτω πως «), ὡς, ὡσεὶ, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (» Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους,« Διογ. Λαερτ.), περί. presque, environ, près, à peu près, à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). ‖. ἀφ᾽ οὗ περπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.).« ‖. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν᾽τὴν ᾽ξεύρουν ἀπ᾽ ἔξω. » ῾Ομως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος,« Δίων Χρυσόστ. Ας᾽. ‖. ἦτον σχεδὸν ἔρημος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.). « ‖. δεκάξη χρόνων σχεδόν. » ῎Ετη γεγονότα περίπου ἑκκαίδεκα. « ‖. σχεδὸν εἰς ὅλους. » ῾Ομοῦ τι πᾶσι.«

᾽Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πάθ. »Ἰσχιὰς (νόσος). (goutte) sciatique.

Σχίζα (προφ. κοιν. Σκίζα). »Σχίζα, σχίδαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχίζω (προφ. κοιν., καθὼς ἀ ὅλα τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ, Σκίζω), ῥ. μετ. »Σχίζω, διασχίζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαρήσσω. dechirer; fendre. ‖. σχίθηκε ἡ γῆ καὶ ᾽τὸν κατέπιε. » Διαστάσης (»Χανούσης) αὐτῷ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'entr'ouvrit sous ses pas. ‖. ᾽να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ ᾽να μὲ καταπιῇ! »Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! ‖. σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). »Δια(»Ανα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθιῶντα). ‖. (ἡ γλῶσσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ ᾽φειδιοῦ) εἶνε σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστιν, ἔσχισται ἄκρα.

Σχῖνος (προφ. κοιν. Σκῖνος), δ. » Σχῖνος (ἡ). lentisque, ἴδε καὶ Μαστιχηὰ καὶ Τσυκουδηά.

Σχίσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσις, ῥῆξις, διάῤῥηξις. dechi-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

rement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλ. Σχισμάδα). »Σχίσμα, ῥῆγμα. dechirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, ὁν. » Ἐσχισμένος, διερρηγμένος.

Σχοινᾶς (προφ. κοιν. Σκοινᾶς). » Σχοινοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινιοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινὶ (προφ. κοιν. Σκοινί). »Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ) σχοῖνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα), σπάρτος(ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ωος ὁ -ω (ὁ). corde, θ. cordage, funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβιοῦ). ||. (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοποῦλι, πτ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). » Σχοίνικλος ὁ Σχοίνιλος, σχοινίων. alouette de mer. §. ἴδε Κίχλα ὁ Σουσουράδα.

Σχοῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βοῦρλον.

Σχολειὸ' (προφ. κοιν. Σκολειό'). » Σχολὴ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον, ἀκροατήριον, διδακτήριον, διατριβὴ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον ὁ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχόλη (ἀντὶ »Σχολὴ, προφ. κοιν. Σκόλη), ἑορτὴ, ἀργία ('Εκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφεσις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), Μ. (θὰ) σχολάσω, ῥ. μετ. » Ἀπολύω (» Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μέσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

'Σώβρακον (ἀντὶ) 'Εσώβρακον, ἴδε Βρακί.

Σωθικὰ (τὰ), (μόνον εἰς τὸ πλθ. τὰ) » Ἐντόσθια, τὰ σπλάγχνα. les entrailles.

'Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ Ἰταλ. Καμιζόλα). »'Υποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.), κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, ισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὐσαρκῶν, σάρκινος (Πολύβ. ΛΘ'. 6'). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, Μ. (θὰ) σώσω ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. ||. (ὁ Κορ. [Ἀτ. τόμ. Δ'.] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ 'Ομήρου): » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος ('Οδυσ. Χ. 28). §. ἴδε Τελειόνω (εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχ. ἀπαντᾶται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, »ἐπίῤῥημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις).«

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σιωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοίβα.

Σωστὰ, ἐπ. »Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, ὁν. (ἀπὸ τοῦ) » Σῶος καὶ σῶς, » Ἀνελλιπὴς, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέραιος καὶ Τέλειος. ||. μὲ τὰ σωστά σου, ἢ χωρατεύεις (φρσ.), ἴδε Ὅλος. §. (μεταφ. ὁ ἴσος, ἀνάλογος, οὔτε περισσότερος οὔτε ὀλιγώτερος, οὔτε μεγαλήτερος, οὔτε μικρότερος). » Δίκαιος (»ςάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ.« Γραφ.). juste. ||. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι »Εὔςαθμος. ||. 'δὲν εἶναι σωστὸ' 'ς τὸ ζύγι. » Τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν. » 'Ενδέον τῷ σταθμῷ. ||. σωστὸς ὁ λογαριασμός. »Δίκαιος ὁ λόγος (Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ').«

'Σωτρόπι (μέρος τι τοῦ πλοίου). »'Εσωτρόπιον. la carlingue.

Τ

Τ, τ, τὸ δέκατον-ἔνατον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Δ: »Ἄτρακτος-ἀδράχτι, τόξον-δοξάρι, κτλ. ||. εἰς Θ: » Βάτραχος-βαθράκὸς, τρέφω-θρέφω, κτλ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

||. εἰς Κ: »Στιλβόω-σκλιβόνω, σεῦτλον-σέσκλον, κτλ. ||. εἰς Π: »Ταῶνι-παγῶνι, κτλ. ||. εἰς ΤΣ: » Κατήφεια-καστοῦφα, κληματίδα-κληματσίδα, ῥητίνη-ῥετσίνι, τυκάνη-τσεκάνι, κτλ. ||. εἰς Χ. » Φάτνη-παχνί, κτλ.

Ταγάρι (ἡ ἄλλ. Ταγαρτζίκα ἡ Δαγαρτζίκα, σακκὶ διαβάτου περιέχον τροφὰς ἢ τὸ περιέγον τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου. » Χιλωτὴρ), ἴδε καὶ Δισσάκι.

Ταγγάδα. » Τάγγη, ταγγίασις. rance, θ.

Ταγγιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ταγγίζω. rancir, devenir rance.

Τάγγιασμα, ἴδε Ταγγάδα.

Ταγγὸς, ἡ, ὀν (κυρ. Βούτυρον ||). » Ταγγός. rance.

Ταγὴ (τὸ κριθάρι ἢ βρῶμι, ὅ,που δίδουν εἰς τὰ ἄλογα ἐκτὸς τοῦ ἀχύρου, τὸ Τουρκ. Γέμι). » Χιλός. ordinaire.

'Ταγηνάρι (ἐκ τοῦ) Ἀταγηνάριον (ὑποκορ. τοῦ). » Ἀτταγὴν καὶ (παρὰ τῷ Σουΐδᾳ) Ταγῆν-ῆνος (εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως) Ἀττάγᾶς, π. ἴδε Λιβαδοπέρδικα. francolin.

Ταγῆνι. » Σίτησις, σῖτος (»Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος,« Δημοσθ. κατὰ Ἀφ.), σιτηρέσιον, σιτομέτριον, σιτόμετρον, ἐπισίτιον (Ἀθην.), παροχὴ (Πλὲ ΑΒ', 19), ὀψώνιον, ταγὴ (Βυζαντ.), σύνταξις. ration, pension; étape (κυρ. τὸ Τουρκ. Γεμεκλῆκι τῶν στρατιωτῶν). ||. μοιράζω (δίδω) τὸ ταγῆνι. » Μετρέω, σιτομετρέω, δίδωμι τὸ σιτομέτριον (Εὐαγγ.) donner (distribuer) la ration. ||.'παίρνω τὸ ταγῆνί μου. »Μετρέομαι (»Τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον,« Πλατ.), σιτομετρέομαι.

Ταγηντζὴς (ἐκεῖνος ὅ,που μοιράζει τὸ ταγῆνι). » Ταμίας, σιτομέτρης, σιτοδότης (Συνεσ.). étapier (κυρ. ὁ τῶν στρατευμάτων).

Ταγίζω (κυρ. παιδὶ, πουλὶ κτλ.), ῥ. μετ. » Ψωμίζω, σιτίζω, τιθηνέομαι. nourrir, appater, appateler.

Τάγισμα. » Σιτισμὸς, τὸ ψωμίζειν (σιτίζειν). l'action de nourrir (appater etc).

Τάδε (ὁ, ἡ, τὸ), ἀντων. ἄκλ. »Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). tel, un tel.

Τάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὑπόσχομαι. §. ῥ. μετ. (διὰ τὰς πρὸς θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους ὑποσχέσεις). »Εὔχομαι. faire voeu; vouer. ||. ἔταξεν, ἂν γλυτώσῃ, νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὸν Δία ἑκατὸ' βώδια. » Ηὔξατο τῷ Διΐ, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. « ||. 'να τάξῃ ἕνα βῶδι (ἑκατὸ βώδια, χίλια τραγιὰ κτλ.). »Εὔξασθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων [Ὁμηρ.]). «

'Ταῖρι. » Ὅμοιος, ἴσος. » Σύσκηνος, σύζυγος, ὁμόζυγος κτλ. pair. ||. 'δὲν ἔχει 'ταῖρι (φρ.). c'est le phénix de son espèce. ||. τὸ τρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ 'ταῖρί 'του, κτλ. »Τὸ τῆς τρυγόνος φιλέταιρον ἄδεται ||. quand la tourterelle a perdu son pair.

'Ταιριάζω (ἡ 'Ταιριάζω), Μ. (θὰ) 'ταιριάξω ||. 'ταιριάσω, ῥ. μετ. »Ἁρμόζω (-ττω), ἐν(συν-, προσ-, ἐφ-, συνεφ)αρμόζω (-ττω), συνοικειόω, συναρθρόω. assortir, ajuster, adapter, appliquer, boiter. ||.'τὰ'ταιριάζομεν (φρ. μεταφ. καὶ ἐλλειπτ.), ἴδε Συμβιβάζομαι. §. ῥ. μέσ. »Συνᾴδω, συναρμόζω, συντρέχω. s'accorder, convenir, assortir, quadrer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ. ||.'δὲν 'ταιριάζω. »Ἀπάδω, διαφωνέω. disconvenir. ||. 'δὲν 'μποροῦν 'να 'ταιριάσουν (-ξουν) μὲ ἄλλον. » Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι (Ξενοφ. Ἀπομν.). « ||. ἑταίριαξαν τὰ λόγια μὲ τὰ πράγματα. » Συνέδραμον οἱ λόγοι τοῖς πράγμασιν. ||. ἡ λέξαις πρέπει 'να 'ταιριάζουν μὲ τὰ πράγματα. »Συντρέχειν δεῖ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι τὰ ὀνόματα. ||. 'ταιριάζει ('δὲν 'ταιριάζει), ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Προσήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ἔοικεν (»Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν,« Πλάτ. Νομ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θ'). il convient, il est à la bienséance.

'Ταίριασμα (ἡ 'Ταίρειασμα). »'Εφαρμογὴ, ἐφάρμοσις, συναρμογὴ, συνάρμοσις, συνοικείωσις. assortiment.

'Ταιριασμένος (ἡ 'Ταιρειασμένος), η, ον. » Ἁρμόζων, ἁρμόδιος, προσφυὴς, κατάλληλος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, σύμμετρος, ἐμμελὴς, περὶ πόδα (παροιμ.). assorti, convenable, séant, bienséant, ἴδε ᾧ Σύμφωνος.

Τάκος (κυρ. Παξιμαδιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Τακὼν-ῶνος (κυρ. κομμάτι κρέατος ἢ 'ψαριοῦ ἁλατισμένον), ἴδε Τροχοῦλι.

Τακοῦνι (ἡ πατοῦνα τῶν ὑποδημάτων). » Κάττυμα. talon, carrelure, θ.

Τακτικὰ, ἐπ. » 'Ομαλῶς, ἐπιεικῶς, τεταγμένως, ἐν τάξει. régulièrement. ||. ἐπειδὴ ἂν δίδουν τὰ δοσίματά 'τους τακτικά. » Τῶν γὰρ φόρων ἀποτακτουμένων (Στράβ.).«

Ταλαίπωρος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος.

Τάλαρος (ἡ ἄλλ. Κάδδη), ἀγγ. (ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα ἵνα 'βγάλωσι τὸ βούτυρον). » Γαυλός. baratte, θ.

Ταλέρι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Ταλάριον (ἀγγεῖον διὰ τὸ γάλα καὶ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ tagliere, Γαλλ. tailloir, διότι εἰς τὸν Σγουρόπουλον εὑρίσκεται γραμμένον Ταλιούριον: » Πάντα τὰ σκεύη ἦσαν ἀργύρεα, μέχρι ᾧ τῶν ταλιουρίων,« ᾧ εἰς Γλωσσάρ. » Ταλιέρη, κύκλος ξύλινος, orbis mensarius ligneus«), ἴδε Πιάτον καὶ Πινάκι.

Τάμμα (ἀντὶ) » Τάγμα (» 'Εκέλευσε [ὁ Διονύσιος] τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, » Ἀριστοτ.), ἴδε Τάξιμον.

Τανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τεντόνω.

Ταξειδεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποδημέω, ὁδοιπορέω (κυρ. διὰ ξηρᾶς). voyager. » Πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω (-ομαι), θαλασσοπορέω (διὰ θαλάσσης). navinguer.

Ταξεῖδι. » Ἀποδημία, ὁδοιπορία (κυρ. διὰ ξηρᾶς), πλοῦς, στόλος, ναυστολία, ναυτιλία (διὰ θαλάσσης). voyage. ||. κάμνω ταξεῖδι. » Πλοῦν ποιέομαι, ἴδε καὶ Ταξιδεύω. ||. κάμνω καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι. » Πλῷ χράομαι, εὐπλοέω.

Ταξειδιάρης (ὁ ἀγαπῶν τὰ ταξείδια, εἰς τοὺς Βυζ. γράφεται Ταξειδάρης).

Ταξειδιώτης. » 'Οδοιπόρος, ὁδίτης, ἐπιβάτης (κυρ. καραβιοῦ). voyageur, passager.

Τάξιμον (τὸ ἄλλ. Τάμμα, κυρ. ἡ πρὸς θεὸν ὑπόσχεσις). »Εὐχή. (»Εὐχαὶ, τάγματα, « Ἡσυχ.). vœu, ἴδε καὶ Τάμμα. §. ἴδε 'Υπόσχεσις.

Τάξις (προφ. κοιν. Τάξι'). » Τάξις, κόσμος, κατάστασις, ῥυθμὸς, διάκοσμος. ordre, règle, θ. arrangement, ἴδε καὶ Εὐταξία. ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Βάλλω καὶ Συγυρίζω. §. (συνεκδοχ. ἡ τακτικὴ διαίρεσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα). » Τάξις, τάγμα. classe, θ. rang.

Ταπεινὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, ἐν ταπεινώσει. humblement. §. » Κοσμίως. modestement.

Ταπεινόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω (μεταφορ.). humilier.

Ταπεινὸς, ἡ, όν. » Ταπεινὸς (κυρ. ὁ χαμηλός). humble. §. »Κόσμιος, μέτριος, σώφρων, ταπεινόφρων, μετριόφρων. modéré, modeste. §. (μτφορ.) ὁ δῆμος, οἱ πολλοὶ, ὁ ὄχλος, ἴδε Ἀπόκρυφος.

Ταπείνωσις. » Ταπείνωσις, ταπεινότης. humilité. §. » Ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, μετριότης, μετριοφροσύνη. modestie.

Ταπὶ (ὀνομάζουν μερικοὶ, ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαβόντες, τὸ Τουρκ. Χαλὶ καὶ ἄλλ. 'Περσικ.). » Τάπης-ητος ὁ Δάπις-ιδος (ὁ) (»Οὗλοι τάπητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ, ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα 'Επεύχια, « Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 224). tapis.

Ταράζω (κυρ. διὰ τὸν τρόμον τῆς ἐπιληψίας), ῥ. ἀμ. » Ταράσσομαι, τινάσσομαι, σπαίρω, σπαράττομαι,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σπάομαι. se débattre, avoir des convulsions (des spasmes). ||. 'τὸν ἔπιασε καὶ 'τὸν τάραξεν, ἴδε Πιάνω. ||. ταράζει 'σὰν τὸ 'ψάρι, ἴδε Σπαράζω.

Τάφος, ἴδε Μνῆμα.

Τάχα (τὸ ὁποῖον καὶ Τάχατες λέγεται), ἐπ. (ἐλαττ.). » Ἄρα, δῆθεν, ὡς, πῶς, δή. comme si; par hasard. ||. ἡμεῖς δὲ, 'που εἴμεθα τάχα ἐλεύθεροι. » Ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες (Θουκ.). « §. ἐπ. (ἐρωτ.). » Τάχα 'δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ νειὸς, 'δὲν ἤμουν παλληκάρι; « (Ἄσμ. δημ.), ἴδε Ἄραγε.

Ταχειὰ } , ἐπ. ἴδε Αὔριον ϗ Πυρ-
Ταχὺ } νό. §. Ταχειὰ (φρ. εἰρων. ἀντὶ Ποτὲ, Οὐδέποτε). » Ταχύ γε, ταχὺ γ' ἂν (» Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημοσθ.), ἴδε καὶ Πολύ.

Τειχόκαστρον. » Τεῖχος (τὸ). murailles (d'une ville), θ. πλ.

Τελειόνω, ῥ. μετ. » Περαίνω, ἐκ(συν-, ἐπι, ἀπο)τελέω, ἐπιτελῆ ποιέω, τελειόω, ἀνύω(ύτω, -ύττω), ἐκ(δια)περαίνω, περατόω, ἀποπερατόω, διαπράσσο(ττο)μαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρόω (λόγον, ὑπόσχεσιν κτλ.), καταλύω, ἀπαρτίζω (μεταγ.), ἀναλίσκω (» Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, « Ξενοφ. Κυρουπ.). finir, achever, terminer, consommer; expédier; accomplir; concluer. ||. τελειόνω τὸν λόγον (τὴν ὁμιλίαν) μου. » Καταπαύω (» Καταστρέφω, » Καταλύω) τὸν λόγον. concluer son discours. ||. ἀφ' οὗ τελείωσεν ἐκείναις ταὶς δουλειαίς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. ||. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους). » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο ϗ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἑπόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. διαλ.)! « §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Λήγω, τελευτάω, πέρας (τέλος) ἔχω, πληρόομαι, καταστρέφω, ἐξεργάζομαι κτλ. finir, s'accomplir, se terminer. ||. ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. » Ἐπιλελοιπότων (» Ἐκτετοξευμένων) αὐτῷ τῶν βελῶν. les flèches lui venant de manquer. ||. διότι τὰ μὲν χρήματα τελειόνουν ὀγλίγωρα. » Τὰ μὲν γὰρ χρήματα ταχέως ἀπολείπει (Ἰσοκρ.). « ||. ἐτελείωσεν ἡ διορία. » Ἐξήκει (» Συμπεπλήρωται) ὁ χρόνος. le terme expira. ||. ὁ πόλεμος ἤθελεν εἶναι τελειωμένος. » Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος. la guerre serait déja terminée. ||. ἔτυχε δὲ 'να κοντεύουν 'να τελειώσουν καὶ ἡ συνθήκαις, 'που εἶχαν κάμει μὲ τοὺς Ἀργείους διὰ τριάντα χρόνια. » Ξυνέβαινε δὲ ϗ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκ.). « ||. τελείωσε (φρσ.)! » Τετέλεσται· » Ἀλλὰ νῦν (Λυσίας ἂν εἶπεν), ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει. « s'en est fait. §. τελειόνω (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Σκοτόνω), ῥ. μετ., ἴδε Σκοτόνω. ||. ἂν 'δὲν πρόφθαινα, 'τὸν τελείονεν. » Ἐξείργαστ' ἂν αὐτόν. il l'eût bientôt dépéché. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Τέλειος, α, ον. » Τέλειος, ἐντελὴς, πλήρης. parfait, complet, accompli, consommé, achevé; total.

Τελείωμα } . Συντέλεια, τελείω-
Τελειωμός } σις. achevement, exécution; consommation.

Τέλος (τὸ). » Πέρας (τὸ), τέλος (τὸ), τελευτὴ, τέρμα, ἔκβασις, συντέλεια (Γραφ.). fin, θ. terme. ||. περὶ τὸ τέλος (τὰ τέλη) τοῦ Φεβρουαρίου. » Περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, « Ἀριϛ. ||. τέλος πάντων (φρ.). » Ποτὲ, οὖν (» Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο, «), χρόνῳ, χρόνῳ ποτὲ, τέλος, τελευτῶν, τελευταῖον, ἐπὶ τέλους (τέλει), ἐπὶ πᾶσι, τέως (μεταγ.). enfin, à la fin, ἴδε καὶ Ὕστερα.

Τελώνιον (ὁ Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶνε τῆς Γραφῆς), ἴδε Διάβολος §. τελώνια (ὀνομάζουν προσέτι οἱ ναῦται ϗ τὴν φωσφορικὴν ἐκείνην ὕλην, ἢ τὰ λαμπρὰ μετέωρα, 'που φαίνονται τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τρικυμίας,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εἰς ταὶς ἄκραις τῶν σχοινιῶν ᾗ καταρτιῶν τοῦ καραβιοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ φυγαδεύουν ἑπομένως ἐξορκίζοντες ᾗ θορυβοῦντες, διότι 'τὰ νομίζαν κακὸν οἰωνόν, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖοι 'τὰ εἶχον σωτηρίας σημεῖον, καὶ 'τὰ ὠνόμαζον) » Διοσκούρους. feu saint-Elme.

Τέντα (τὸ Τουρκ. Τσαδῆρι. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας). » Σκηνή. tente, θ. »Σκιὰς (κυρ. τὸ Τουρκ. Τσαρδάκι). pavillon.

Τεντόνω (τὸ ἄλλ. Τσιτόνω), ῥ. μετ. »Τείνω, ἐν(ἐκ-,συν-,δια-,παρα-,ἐπι)τείνω, τανύω (ὅθεν τὸ κοιν. Τανίζω καὶ Τανυοῦμαι), τετανόω (κυρ. διὰ τὸ δέρμα. »Χρόα ῥύπτει καὶ τετανοῖ,« Διοσκορ.), λορδόω (ἴδε Κοκκαλιάζω). tendre; bander. ||. τεντόνομαι), ῥ. μέσ. » Σκορδινάομαι (-έομαι). s'étendre en bâillant.

Τέντωμα (τὸ ἄλλ. Τσίτωμα). »Τάσις, διά(ἐπί)τασις. tension, θ. §. (τὸ ἄλλ. Ξεροτάνισμα). » Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, σκορδινισμός. l'action de s'étendre en bâillant.

Τεντωμένος, η, ον. »Τεταμένος (ᾗ. ἴδε τὸ Ῥῆμα), λορδός. tendu. §. »Τετανὸς (» Δέρμα προσώπου τετανὸν, »). uni.

Τερερίζω (ψάλλω ἢ τραγῳδῶ μὲ τρεμουλιαστὴν φωνὴν, ἢ μὲ τολλὰ τερερὲμ), ῥ. ἀμ. »Τερετίζω. frédonner; chevrotter (en chantant).

Τερέρισμα. » Τερέτισμα, τερετισμός. frédon; roulade, θ.

'Τέρι, ἴδε 'Ταῖρι κτλ.

Τεριάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ.. ἴδε 'Ταιριάζω κτλ.

Τεσσαράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τέσσερης, α, (ἀριθμ.). » Τέσσαρες καὶ ('Αττ.) τέτταρες. quatre. ||. τέσσερης φοραίς. »Τετράκις. ||. τέσσερης χιλιάδες. »Τετρακισχίλιοι. ||. τέσσαρα μιλλιούνια. » Τετρακόσιαι μυριάδες. ||. τέσσερα χρόνια. » Τετραετία· τετραετηρίς. ||. τεσσάρων χρόνων. » Τετραέτης (ὁ ᾗ ἡ). ||. τέσσερης μῆνες. »Τετράμηνον ||. τεσσάρων μηνῶν. » Τετραμηνιαῖος ||. τεσσάρων ἡμερῶν. »Τετραήμερος ||. εἰς τέσσερης 'μέραις ἔφθασαν 'ς τὰ σύνορα. » Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο (Ξενοφ. Κυρπ.)«. ||. τέσσερης πήχαις (ἢ) τεσσάρων πηχῶν. »Τετράπηχυς. ||. τέσσαρα ζρέμματα τόπον. »Τετράπλεθρον. ||. τέσσερα-'μιση τάλαντα. »Πέμπτον ἡμιτάλαντον. ||. μὲ τὰ τέσσερα (ἐλλειπ. Ποδάρια, φρ. συνήθης διὰ τὸ δυνατώτερον τρέξιμον τοῦ ἀλόγου, Τουρκ. Δολλοῦ-Διζγκὶν ἢ δορτλεμέ). »'Απὸ ῥυτῆρος. à bride abattue, à toutes brides, à grand galop. ||. τρέχω μὲ τὰ τέσσερα. »'Ελαύνω (»Ἀφιππάζομαι) ἀπὸ ῥυτῆρος, ἐπιῤῥαθδοφορέω, ἐπισείω. §. τρέχω (φεύγω) μὲ τὰ τέσσαρα (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Τρέχω μὲ μεγάλην βίαν, ὅσον 'μπορῶ γλιγορώτερα). » Προτροπάδην· »'Ολῳ ποδί· »'Ως ἔχω ποδῶν. à toutes jambes. ||. περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ἴδε Ἀρκουδίζω.

Τετάρτι (τὸ τέταρτον μέρος ἑνὸς μέτρου, ἢ σφαγμένου ζώου, τὸ Τουρκ. Τσεϊρέκι). » Τεταρτημόριον. carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθινόν).

Τέτοιος, α, ον, (ἀντων. ἀναφορ.). » Τοιοῦτος καὶ Τοιουτοσὶ, τοιόσδε ᾗ τοιοσδί. tel. ||. διατί ἦλθες τέτοιαν ὥραν, Κρίτων; (ἢ, ἐλλειπτ.) διατί τέτοιαν ὥραν; »Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; pourquoi es tu venu, Criton, à l'heure qu'il est. ||. εἰς τέτοιαν ἡλικίαν, ἴδε Αὐτός. ||. τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον. »'Εγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις «. ||. τί λογῆς πρέπει νὰ φερθῶμεν εἰς τέτοιαν περίστασιν. » 'Οποιους τινὰς χρὴ εἶνε ἐν τῷ τοιῷδε«. ||. τέτοιος (ὁ τέτοιος, τὸ τέτοιο', ᾗ.), (φρς. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα, καθὼς ἐσυνειθίζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. »'Ως καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν ἀορίστως Τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος Τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σιγήσας καὶ ἀορίστως πρενέγκας,« Σχλ. Δκ. Δὶς κατηγορ.), ἴδε Αὐτός.

Τετράγκαθον, φ. (καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κόμμι). » Τραγάκανθα, τραγακάνθινον. (Σημ. ἡ παραφθορὰ 'δὲν εἶνε νέα, καθότι ὁ Διοσκορ. λέγει ὅτι καὶ τὸ φυτὸν Τραγοπώγων ἐλέγετο καὶ Τετραπώγων). barbe de renard, θ. épine de bouc, θ. tragacanthe, θ. adragant, gomme adraganthe.

Τετράγκωνος, ἡ, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τετράδιον } . » Τεῦχος (τὸ), τε-
Τέτραδον } τράδιον. cahier.

Τετράδιπλος, ἡ, ον. »Τετραπλοῦς, τετραπλασίων, τετραπλάσιος. quadruple.

Τετρακοσαριά. ‖. κἀμμιά'—.» Τετρακόσιοί που μάλιστα.

Τετρακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Τετρακόσιοι. quatre cent.

Τετράκωχος, ἡ, ον. »Τετράγωνος. quadrangulaire.

Τετράξανθος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Τετραπάστρικος (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ παστρικὸς, καθὼς ᾖ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ Τετράπαλαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Πρόπαλαι, ἴδε καὶ πρβλ. Τρίψιλος), η, ον. »Καθαρώτατος. très propre.

Τετραπερασμένος } η, ον (μετα-
Τετραπέραστος } φορ. ὁ ἄλλ. Ἐφτακαθαρισμένος καὶ Πανταπραμμένος, ἀπὸ τοῦ 'Εκκλησ.) » Τετραπέρατα, ἴδε Τριμμένος.

Τετράποδονι »Τετράπουν-ου. quadrupède.

Τέχνη. »Τέχνη. art ; métier.

Τεχνικὰ, ἐπ. » 'Εν(»Εὐ)τέγνως, τεχνηέντως, τεχνικῶς, εὐμεθόδως. artistement.

Τεχνικὸς, ἡ, όν. »'Εν(»Εὔ)τεχνος, τεχνήεις-εσσα, εὐμέθοδος, δαιδάλεος (ποιητ.). artistement fait (travaillé).

Τεχνίτης, ισσα. » Τεχνίτης, χειροτέχνης, δημιουργός. ouvrier, homme de métier.

Τζαμάλα (ἡ) καὶ Τζάμαλος (ὁ), (χυδ. ἡ Τραπεζουντ. ἀντὶ) » Δαμάλα (ἡ), Δάμαλος (ὁ, ἡ). §. (μτφορ.) ὁ παρ' ἡλικίαν μειρακιευόμενος. (ὁ 'Ησύχ. ἔχει): »Δαλῶ ᾖ Δαλλὼ, ἡ ἀπόπληκτος· οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον, ἡ γυναῖκα (καὶ) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερῆλιξ. (ἂν τὸ Δαλὼ κριθῇ διορθωτέον Δαμαλὼ, ἔχομεν τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως).

Τζιντζηρας, ἴδε Τσιντζυρας.

Τζινζυφιὰ, δ. »'Ζίζυφος (ἡ), λωτός. jujubier, θ.

Τζίντζυφον, 'πωρ. »Ζίζυφον. jujube, θ.

Τηγάνι (ἀπὸ τοῦ) »Τηγάνιον (ὑποκορ. τοῦ) Τήγανον καὶ Τάγηνον. poêle, θ. ‖. χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 'ς τὸ τηγάνι μας (παροιμ.). »Οἴκοθεν οἰκαδε (Ἰουλ. 'Επιστ. Λς'. ἀπὸ τοῦ Πινδ. 'Ολυμπ. Ζ'. 6) «.

Τηγανήτα (ἡ ἄλλ. Λαλαγγήτα), ζυμ. »Τηγανίτης καὶ Ταγηνίας (ἄρτος), λάγανον (ἀπὸ τηγάνου,« Γρφ.), ἀρτολάγανον, ψαιστὸν, ἐγκρὶς-ίδος (Γραφ.). beignet, gaufre, θ. échaudé.

Τηγανητός, ἡ, όν. » Τηγανιστὸς (Γαλην.) καὶ Ταγηνιστὸς (Ἀθην.). frit.

Τηγανίζω, ῥ. μετ. » Τηγανίζω. frire.

Τηγάνισμα. »Τηγανισμὸς, τηγάνισμα (» Τὸ μολύνειν ἀλεύρῳ ἰχθύδια τεχνικόν ἐστιν· ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐῤῥέθη,« Εὐσάθ. Ἰλ. Π, 352). friture. θ.

Τηράζω (-άω) (» 'Πάγει, τηράζει 'ς τὸ σακκὶ, τηράζει καὶ τὶ βλέπει,« » "Ενας τηράει τὸν ἄλλονε, καὶ τί 'να 'ποῦν δὲ' 'ξέρουν, « Ἄσμα δημοτ.), ἴδε Κυττάζω καὶ Παρατηρῶ.

Τί; ἀντων. (ἐρωτημ. ἄκλ.). » Τί; ὅ,τι; qui? que? de quel espèce? ἴδε καὶ Πῶς; ‖. τί λογῆς, ἴδε Λογή. ‖. 'δὲν κατάλαβα τί λογῆς ἦθη εἶνε αὐτῆς τῆς πολιτείας. »Οὐ συνῆκα ποταπὸν τῆςδε τῆς πό-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λεως τὸ ἦθος (Ἰουλ.) «. ‖ . τί ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθένας σας ἵνα . . .; ἴδε Πόσος. ‖ . τί ὥρα εἶνε; ’σὰν τί ὥρα ’να ᾖνε; ἴδε Ὥρα. ‖. τί ’μέρα (τῆς ἑβδομάδος δηλ.) εἶνε σήμερα; »Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ. Χαρ.)«; ἴδε καὶ Τόπος. ‖. τί γνώμην ἔχει; » ’Οπότερα (» ’Οποτέρως) τὴν γνώμην ἔχει; ‖. τί χρειάζεσαι; » Τοῦ δέει; ‖. καὶ τί κάμνει;« ”Ο,τι δὲ ἂν ποιεῖ; ‖. ἐρωτᾷ κἀνεὶς τί κάμνει ᾗ τί λέγει ὁ Σωκράτης καὶ φθείρει τὰ ἤθη τῶν νέων. » ’Ερωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, « Πλάτ. ‖. μὲ τί τρόπον; » Τῷ τρόπῳ; par quel moyen? ‖. ἐρωτοῦσε τὸν κοθένα, τί ἐλπίδα ἔχει; » ’Ηρώτα ἕκαστον ἤν τινα ἐλπίδα ἔχει; ‖. τί ἔπαθες ἄρα γε καὶ κοιμᾶσαι; »”Ο,τι δὴ πεπονθὼς καθεύδεις; ‖. τί σε φαίνεται ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος; » Τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; ‖. τί πολίτης ἦτον; »Οἷος ἦν πολίτης; ‖. καὶ μὲ τί ’μάτια θὰ μᾶς ἰδῇ. » Καὶ οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς προσβλέψεται«;

§. Τί (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Διατί); ‖. τί κτυποῦσε τὴν νύκτα ἡ θύρα; »Τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῦεν (Λυσ.)«; ἴδε καὶ Διά. ‖. μὲ ’ρώτησε, τί γελῶ; » ”Ηρετό με, ὅ,τι γελῴην. ‖. ἀπὸ τί ’τὸ συμπεραίνεις; »Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ«; Ἀρστφ. ‖. τί με πειράζετε, ὑποκριταί (Εὐαγγ.); ‖. πῶς καὶ τί ὡμίλησε; »Πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη (Δημοσθ. παραπρ.)«; ‖. θαῤῥοῦσε πῶς εἶνε κἄτι τί, ἴδε Κἄτι. ‖. πάσχιζε ’να γνωρίζῃς ἐκείνους ’ποῦ ’τὰ λέγουν αὐτὰ τί ἄνθρωποι εἶνε. »Πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσὶν (Ἰσοκρ.)«. §. ἀντων. (Θαυμαστ. ἢ Σχετλ. ἢ ’Επιτατ.) τί κεφάλι! καὶ ’να μὴν ἔχῃ μυαλόν! »”Ω οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. ‖. ἰδὲ τί πέτραις καὶ τί κτίρια! »Ἴδε ποταποὶ λίθοι ᾗ ποταπαὶ οἰκοδομαὶ (Εὐαγγ.)! « ‖. τί βαθειὰ κοιμούσουν! » ’Ως βαθὺν κεκοίμησαι! ‖. τί δυνατὰ ’ποῦ φωνάζουν! »’Ως ἰξὺ κεκράγατον! ‖. τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος! »Τί πέπονθα δείλαιος! ‖. τί τρέλλα! » Τῆς μωρίας (Ἀριστοφ.)«! ‖. θεέ μου, τί πολυλογία! »’Ηράκλεις, τοῦ μήκους τῶν λόγων! ‖. (’πῆγες καὶ ἦλθες;) τί γλίγωρα! »’Ως ταχύ! ‖. τί πνεῦμα! ἴδε Πνεῦμα, καὶ Πῶς. ‖. τί τύχη! »Τῆς τύχης. ‖. μὲ τί ἀνθρώπους ἤμουν μαζῆ καὶ ’δὲν ’τὸ ἤξευρα! »Οἵοις ἄρ’ ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον (Πλούτ.) «. ‖ . τί καλὴ ἡ τάξις (ἀπαράλλακτα ’τὸ ἔχει ὁ Σουίδας ἐκ τοῦ Μ. Βασιλείου, προσθέσας: »ἀντὶ τοῦ Αἴαν)«!

Τιγάρη (προφ. καὶ Τιγάρης), ἐπ. (Διστακτ. καὶ ’Ερωτημ. ἀπὸ τοῦ) »Τί γὰρ, ἢ . . ., ἴδε Μήπως;

Τιμάρευμα (τοῦ ἀλόγου). » Ψῆξις. pansement; pansage.

Τιμαρεύω (τὸ ἄλογον), ῥ. μετ. » Θεραπεύω τὸν ἵππον, ψήγω (κυρ. ’τὸν ξύνω μὲ τὸ κασαῖ ἢ μὲ τὸν γκεμπρὲ, ’τὸν ξυστρίζω. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ) στλεγγίζω καὶ στελγίζω. étriller, panser.

Τιμάρι (τοῦ ἀλόγου. Ἡ λέξις εἶνε Περσική). » Θεραπεία τοῦ ἵππου. pansage.

Τιμὴ (τοῦ ἀνθρώπου). »Τιμή. honneur, ἴδε καὶ Δόξα. §. (τῶν πραγμάτων). » Τιμή. valeur, θ. prix, ἴδε Ἀναβαίνω, ξεπέφτω, Πέρασις καὶ Πόσον. ‖. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμὴν, ἴδε Τρέχω.

Τιμημένα, ἐπ. » ’Εντίμως, κοσμίως, σωφρόνως. honnêtement, honorablement.

Τιμημένος, η, ον. »Χρηστὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολ.) καλοκἀγαθος, ἐπιεικὴς· σώφρων, κόσμιος, εὐσχήμων. honnête, brave.

Τιμόνι (τοῦ καραβιοῦ). » Πηδάλιον, οἴαξ (καταχρ.). gouvernail. §. (τοῦ ἁμαξιοῦ) »’Ρυμός. timon.

Τιμονιέρης. » Πηδαλιοῦχος, οἰακοστρόφος, οἰακονόμος. timonnier.

Τιμῶ, ῥ. μετ. »Τιμάω, διὰ τιμῆς ἄγω (ἔχω), γεραίρω. honorer.

Τίναγμα. »Τιναγμός. élan, ἴδε καὶ Κούνημα, καὶ Πήδημα. §. (ῥίψιμον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μακρόθεν). »Ἀκοντισμὸς, ἀκόντισις, σφενδόνησις. l'action de lancer. §. jallissement (ἐπὶ νεροῦ).

Τινάζω (κουνῶ τι), ῥ. μετ. »Σείω, τινάσσω. secouer, ébranler. ||. τινάζω τὸ στρῶμα (κτλ.). »Ἀνασείω (τὸ στρῶμα)«, (Ξενοφ. Οἰκον.), διατινάσσω. rebattre. ||. τινάζω τὰ ῥοῦχα (ἵνα ξεκορνιακτισθοῦν). »'Εκ-(»Ἀποσείω. faire tomber la poussière en secouant, ἴδε καὶ Ξεσκονίζω. ||. τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου. »Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀπολύομαι. se débarasser de. ||. τινάζω τὰ πτερὰ (καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ, καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ὅταν δοκιμάζουν νὰ πετάξουν). »Πτερύσσομαι, πτερυγίζω. battre des ailes. §. (ῥίπτω μὲ ὁρμήν). »Ἀκοντίζω, ἀφίημι, τοξεύω, σφενδονίζω. décocher, lancer, darder. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ 'Εβγάζω, Πετῶ), διότι ἀμέσως ἀπὸ τὴν γῆν τινάζουν βλαστάρια. »Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς καυλοὺς (Θεοφρ.). il rejette par le pied, ἴδε καὶ 'Εβγάζω. ||. τινάζομαι (τὸ ἄλλ. Πετιοῦμαι, Ῥίχνομαι ἢ Χύνομαι), ῥ. μέσ. »'Εξ(»'Εφ)άλλομαι, ὁρούω, ἐκ(ἀνα)θορέω, ἐκθρώσκω. s'élancer, se lancer, ἴδε καὶ 'Ορμῶ. §. »Σείομαι. se secouer. ||. τινάχθηκεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι. »Τοῦ λέκτρου ἐκθορών. ||. τινάζεται τὸ νερόν. »Πιδύει, ἀναπηδᾷ, ἀνακοντίζει, ἀνακηκίει, ῥήγνυται. jaillir.

Τίποτε (προφ. κοιν. Τίποτης, »Οἰκοδομεῖ τίποτε, εἶτα καταστρέφει«, 'Επικτ. Διατρ.), ἀντων. (ἀόρ. ἄκλ.). »Οὐδὲν (ἢ) Μηδὲν (εἰς τὰς ἀρνήσεις). rien. §. »Τί (εἰς τὰς ἐρωτήσεις). quelque chose. ||. 'δὲν ἔχω τίποτε. »Οὐδὲν κέκτημαι. ||. ἂν 'δὲν ἔχῃς ἄλλο τίποτε. »Εἰ μηδὲν ἕτερον κέκτησαι. ||. 'δὲν τύχει τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε. » Δεινὸς δὲ (Θεοφρ. Χαρ.)' » Οἷος (» Καὶ τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτοὺς,« Θεοφρ. Χαρ.). il est capable, il ne fait aucune difficulté. ||. ἂν χρειάζεσαι τίποτε. » Εἴ του δέει. ||. μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγι; »Μή τι προσφάγιον ἔχετε;

Τιποτένιος, α, ον. » Οὐ(»Μὴ)δενὸς ἄξιος, οὐτιδανὸς, μηδαμινὸς, εὐτελὴς, φαῦλος, ἄθλιος. nul, pauvre, un homme de rien.

Τὸ, ἄρθρ. (οὐδ.), ἴδε 'Ο. ||. τὸ καὶ τὸ (φρ. 'Ο Δημοσθ. εἶπεν εἰς μὲν τὸ ἐνικόν:) »Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανε· (καὶ ἀλλοῦ) » "Εδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· (Εἰς δὲ τὸ πληθυντικόν): » Κινδυνεύειν τὸν στρατηγὸν ὅπως μὴ τὰ ἢ τὰ γενήσεται. telle et telle chose

Τοιχογυρίζω, ῥ. μτβτ. » Τεῖχος περιελαύνω, περιτειχίζω. entourer de murailles.

Τοιχογύρισμα. » Περιτειχισμὸς, περιτείχισις.

Τοῖχος (τὸ Τουρκ. Δουβάρι). »Τοῖχος. mur, muraille, 0. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα, ἴδε Παραθύρι. ||. 'γκρέμισ' ὁ τοῖχος. »Διερρύηκε. il s'est écroulé. ||. κοντεύει 'να 'γκρεμίσῃ ὁ τοῖχος. »Πτῶσις ὠδίνει. il menace ruine.

Τόλμη. »Τόλμα(-μη), τὸ τολμοῦν, εὐτολμία, θάρσος (τὸ), τὸ θαρσοῦν. hardiesse.

Τολμηρὸς, ἡ, όν. » Εὔτολμος, τολμήεις-εσσα (ποιητ.), τολμηρὸς, θαῤῥα(-ρσα)λέος εὐθαρσής. hardi; hasardeux.

Τολμῶ, ῥ. ἀμ. »Τολμάω, θαῤῥέω (-ρσέω). oser; hasarder.

Τομάρι, ἴδε Δέρμα.

Τόνος (μέτρον ἐκτάσεως διὰ τὰ δίκτυα. Ἀπὸ τὸν Ξενοφ. [Κυνηγ. Ι'] ὀνομάζεται) » Τόνος (τὸ τρίτον μέρος ἑνὸς σαραντα πεντάκλωνου σχοινίου, συγκείμενον ἀπὸ δεκαπέντε κλωνάς. » "Εστωσαν δὲ πεντεκαι-τετταρακοντάλινοι (αἱ ἄρκυς) ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκά λίνων«. » Ὁ Πολυδ. 'τὸ ὀνομάζει) Κῶλον. § τόνος (τὸ Τυρκ. Γεντέκι), ναυτ. »Ῥυμουλκία. tone.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θ. rémorque, θ. traβῶ τόνον (γεντέκι). » Ῥυμουλκέω, ἀπὸ κάλω παραπλέω. (Θκδ. Δ', 23). touer, remorquer, rameuer à la toue.

Τοποθεσία. »Χωρίον, θέσις, τοποθεσία (Διοδρ. Σικελ.). position, poste (στρατ.). §. situation; §. site (ζωγραφ.); §. contrée, θ. région, θ.

Τόπος. » Τόπος, χῶρος, χώρα. lieu; place, θ. ||. ἂν ἦνε κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει. »Εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἦν ἔδει, ἑκαστα (Ξενοφ. Οἰκον.)«. ||. ἀλλάζω (μεταβαίνω ἀπὸ τόπον εἰς) τόπον. »'Εξαμείβω, Διαμείβω (τόπον ἐκ τόπον),« Τρπρ. 'Εκκλ. ἴδε καὶ Μετατοπίζω. ||. μιὰ' πετριὰ' (τουφεκιὰ') τόπον. » Μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς (Θουκ.)· » 'Εξ ἀκοντίου βολῆς (Ξενοφ. 'Ελλ. Δ') » 'Υσσοῦ βολῆς ἐντὸς (Πλουτ.)· »Εἰς τόξευμα (» 'Εντὸς τοξεύματος) ἀφικνεῖσθαι. ||. 'να σταθῇ 'ς τὸν τόπον 'του. »Κατὰ χώραν μένειν· »Ἀτρέμας ἔχειν· »Ἀτρεμεῖν. ||. κάμνω (δίδω) τόπον (εἴς τινα, χάριν τιμῆς), ἴδε Δίδω. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον κτλ. »Θέαν καταλαμβάνω. ||. ὁ δὲ πατέρας 'του 'Οδυσσεὺς, καθὼς 'τὸν εἶδε 'που ἔρχουνταν, τραβίχθηκε παρακάτω, ᾧ 'τοῦ ἔκαμε τόπον. »Τῷ δ' ἑδρης, ἔπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν 'Οδυσσεύς«. ||. 'τὸν ἄφησε (ἔπεσε, κτλ.) 'ς τὸν τόπον (φρ.). » 'Εμάχοντό τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον (Ξενοφ. 'Ελλ. Δ')· (εἰς τὴν Παλ. Γραφ. εἶνε ἐν χρήσει ἡ φράσις:) »Πατάξω αὐτὸν καὶ οὐ δευτερώτω (Βασιλ. Α', 26)«. il l'étendit (il tomba) raide mort; il le coucha sur le carreau; il demeura sur la place. §. (συνεκδογ. μέρος γῆς. "Οθεν λέγομεν): οἱ ἐχθροὶ ἀφάνισαν τὸν τόπον. »Τὴν γῆν ἐδήωσαν· »Τῆς γῆς (»Τὴν γῆν) ἔτεμον (ἔφθειρον). ||. ('τοὺς ἔδωκε) τὴν Χερσόνησον τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χερρόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα «. terrain; pays. ||. εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας, ὅταν λέγῃ:) » "Ωσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασεν«. §. (ἡ πατρίς. "Οθεν:) 'να 'πάγω 'ς τὸν τόπο' μου. »Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου (Γραφ. Γεν.), «. pays, ἴδε καὶ Πατρίδα. ||. εἰς τὸν τόπον μας. »Παρ' ἡμῖν. chez nous. ||. τί τόπου (ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε ὁ) ἄνθρωπος; »Ποδαπὸς καὶ Ποταπός; de quel pays? ||. ἀπ' ἄλλον τόπον, ξένος. »Ἀλλοδαπός. ||. ἀπὸ κάθε τόπον. »Παντοδαπός. ||. ἀπὸ τὸν ἐδικόν 'μας τόπον. » 'Ημεδαπός. ||. τὸ σιτάρι (κρασὶ κτλ.) τοῦ τόπου, ἴδε 'Εντόπιος. ||. πουλιέται 'ς τὸν τόπον δυὸ φοραὶς ἴσια μὲ τὸ ἀσῆμι. » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ σταθμὸς αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον (Διοσκορ.)«. ||. οἱ πολεμικώτεροι τῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ τόπου. » Πολεμικώτατοι τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ (τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν)«.

§. εἰς τὸν τόπον τοῦ. (φρ.) » 'Εν χώρᾳ, ἀντί. en place de. ||. εἰς τόπον μισθωτοῦ στρατιώτου. »'Εν μισθοφόρου χώρᾳ. ||. εἰς τόπον ἰατρικοῦ. »'Εν φαρμάκου μοίρᾳ. ||. ἔγινε δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον ἐκείνου ὁ.. » Εἰς δὲ τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγὸς (Διον. Ἁλικ. 'Ρωμ. Ἀρχ. Βιβλ. Γ'). »Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστὴν (Διοδ. Σικελ. Α', 73)«.

Τόρνος, ἐργ. »Τόρνος. tour.

Τόσον, ἐπ. (ποσ. καὶ αὐξ.). » Τοσοῦτον, τοσάνδε, οὕτω, οὕτως, οὑτωσί. tellement; tant; si; ausi; autant. ||. τόσον μεγάλος. » Τηλικοῦτος-αὐτη-οῦτο. ||. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς κτλ.), ὅσον. »Τηλίκος (» Τηλικοῦτος), ἡλίκος. ||. τόσον πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε τὰ κακά, 'που ἔκαμαν! ἴδε Κάμνω. ||. ὅσῳ παληόνει τόσῳ καλλήτερη γίνεται, ἴδε "Οσος. ||. ὄχι τόσον.., ὅσον... »Οὐχ οὕτω... ὡς... " 'δὲν θὰ βλάψῃ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐμένα τόσον, ὅσον τὸν ἑαυτόν σας. »Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε, ἢ ὑμᾶς αὐτούς. ||. τόσον κοντά. »'Εγγὺς οὕτωσὶ (Δημοσθ.) «. ||. τόσον ὀλίγον. »Οὕτως ὀλίγον (Θκδ.)«. ||. ; ἐσὺ κτυποῦσες τόσον δυνατὰ τὴν θύραν ; »Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωσὶ σφόδρα (Ἀριστοφ. Πλ. 1102)« ; §. ὡς τόσον (φρ.). » Οὐ μὴν ἀλλὰ, γε μήν. cependant, pourtant, toutefois. §. ὡς τόσον. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. en attendant.

Τόσος (ἀντων. ἀναφορ.), η, ον. »Τοσοῦτος-αὐτη-οῦτο, τοσόςδε. tant de. ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ' κτλ.) φοραὶς τόσον, ἴδε Φορά. ||. τριάντα 'μέραις ᾗ ἄλλαις τόσαις νύκτας. »'Ημέρας τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας (Λευκιαν.)«. ||. τόσων χρόνων ἄνθρωπος. » Ἀνὴρ τοσόςδε τῷ χρόνῳ (Αἰσχ. Σωκρ.) «. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησεν (ἔφθασεν). »Εἰς τοῦθ' ἦκεν ὕβρεως. il en vint à un tel point d'insolence. ||. τόσα καὶ τόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, ἀναρίθμητα). »Τοσαῦτα (θαυμ.)! »'Ηνίκα Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον ἀφῆκας ἐλευθέρους (Λιβαν. 'Επιστ. 725)«.

Τότε. ἐπ. (χρον.). »Τότε, τηνικαῦτα. alors. ||. ἀπὸ τότε. » 'Εκ τοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ||. 'τὰ ξηροψήνουν πρῶτα εἰς τὸν φοῦρνον καὶ πότε 'τὰ τρώγουν. » 'Εν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι «, 'Ηρόδ. ||. κατόρθωσε πρῶτον τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε ζήτει τὴν ἀνταμοιβήν. »'Εφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίτει«, Αἰσχ.

Τουκάκου, ἐπ., ἴδε Κακός.

Τουλούπα (κυρ. βαμβακιοῦ, μαλλιοῦ, κτλ., ἀπὸ τοῦ) »Τολύπη, *σύστρεμμα (ἐρίου, πάμβακος κτλ.). flocon (peloton) de laine cardée (de coton, etc.) §. (μεταφορ. χιονιοῦ). » Νιφὰς (ἡ). neige qui tombe à gros flocons.

Τούμπανον (τὸ Τουρκ. Δαβοῦλι), ὄργ. (μουσ.). »Τύμπανον. tambour.

Τοῦνος (ἀπὸ τοῦ) »Θύνος (ἡ μεγάλη Παλαμύδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Τούρτουρας (ὁ)) (ἀπὸ τοῦ)»Τάρ-
Τούρτουρον (τὸ)) ταρος (ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν 'Ησίοδ. ἐπονομάζεται Κρυόεις, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τὸ ἐξώτερον σκότος, ὅπου ἔσται ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, κατήντησε λέξις συνώνυμος τοῦ) »'Ρῖγος, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Τρεμοῦλα.

Τουρτουρίζω, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ταρταρίζω (, τὸ ὁποῖον ὁ Πλουτ. περὶ τοῦ πρ. ψυχρ.) »Πάλλομαι καὶ τρέμω (ἑρμήνευσεν), ἴδε Τρεμολιάζω.

Τοῦτο, ἀντων. (Δεικτ. οὐδ.), ἴδε Αὐτός. ||. διὰ τοῦτο. »Ταῦτα, ταύτη. c'est pour cela que. ||. διὰ τοῦτο λοιπόν. »Ταῦτ' ἄρα· »Ταύτη τοι.

Τυῦτος, γυδ. ἀντὶ Οὗτος. ||. τυῦτος δά. » Οὑτοσί.

Τοῦφα (» Δόρατα..., ἀκροξιφίδας μὲν οὐκ ἔχοντα, ἠωρημένας δὲ λοφίας· καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν 'Ρωμαῖοι λοῦβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας, βραχύτι παραφθαρείσης τῆς λέξεως «, Λυδὸς περὶ Ἀρχῶν 'Ρωμαϊκῶν Α', 8. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο ἡ φοῦντα, τὸ σερβοῦτσι τῆς περικεφαλαίας). »Λόφος. panache, θ.

Τουφάνι (γιονιὰ μὲ ἀνεμοστρόβιλον), Τουρκ. (ἀπὸ τοῦ) »Τυφὼν, λαίλαψ, θύελλα.

Τράβιγμα. "Ελξις, ὁλκὴ, ἑλκυσμὸς ᾗ ἑλκυθμὸς, ἑλκυσὶς (ποιητ.). tirage, l'action de tirer (attirer). ||. τράβιγμα τοῦ σπαθιοῦ, ἴδε Ξεσπάθωμα. §. » 'Υποχώρησις. l'action de se retirer, retraite, θ., ἴδε καὶ Παραμέρισμα.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τραγοῦδι, κτλ.

Τραβῶ (Ατν.), Μ. (θὰ) τραβήξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Τραβηγμένος), ῥ. μετ. "Ελκω, ἑλκύω, σπάω, ἐπισπάομαι. tirer; attirer. ||. τραβῶ κάτω. »Καθέλκω, κατασπάω. ||. τραβῶ ἐπάνω. » Ἀνέλκω, ἀναστάω. ||. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ »Ἀντιμεθέλκω, περισπάω, ἀντιπερισπάω. ||. ὁ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταν 'πάρῃ δύω βράσαις, τράβα ἀπὸ κάτω τὴν φωτιάν. »"Οταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,« Δσκρ. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. »Νεωλκέω. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον ἀπὸ (ἢ πρὸς) τὴν ξηρὰν (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ἴδε Τόνος. ||. τραβῶ κουπὶ, ἴδε 'Λάμνω. ||. τραβῶ τὰ 'ποδήματά μου, ἴδε Βάλλω καὶ 'Εβγάλλω. ||. τράβα τὰ 'ποδηματά μου. » 'Υπόλυσόν με· »Λῦσόν μου τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων. débottez-moi. ||. τράβιξε τὸ σπαθί. » Τὸ ξίφος σπασάμενος, ἴδε καὶ Ξεσπαθόνω. ||. τραβῶ μπαντιέραν, ἴδε Σηκόνω. ||. τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἴδε Ἀνασύρνω. ||. τραβῶ τὸν χορόν· τραβᾷ κατόπι 'του δέκα δούλους, ἴδε Σέρνω. ||. τραβῶ χέρι (παραιτοῦμαι) ἀπό τι. »Ἀπέχω (-ομαι), ἴδε Ἀφίνω καὶ (παρακατιών). ||. τραβηοῦμαι. ||. 'τὸν τράβιξε 's τὸ κριτήριον. »'Υπῆγεν (»'Υπήγαγεν) εἰς δικαστήριον (ὑπὸ τοὺς 'Εφόρους)«, (Θουκ. ϗ Ξενοφ.). »Μήποτε ὁ ἀντίδικος κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν,« Εὐαγγ. §. τραβῶ ἀράδαις, ἴδε Ἀράδα. ||. τραβῶ τοῖχον (χανδάκι). »Τεῖχος (»Τάφρον) ἄγω (ἐλαύνω). ||. τράβιξε μιὰν φραγὴν εἰς τὸ περιβόλι 'του. »Περιβόλῳ τὸν λειμῶνα διέλαβε. §. τράβιξαν 'μπροστά. »"Ετεινον εἰς τὰ πρόσω, ἴδε καὶ Κτυπῶ. §. πόσαις τραβᾷ αὐτὸς ὁ μῆνας; »Πόσας ἄγει; §. τραβᾷ ἕνα δράμι ὀλιγώτερον. »Δραχμῆ ἐστιν ἀφολκότερον (Στραβ. ΙΕ')«, ἴδε καὶ Ζυγιάζω. §. (μεταφορ.). τί τραβῶ! ἴδε 'Υποφέρω. ||. τὸ κεφάλι τοῦ σαλιάγκου, ὅταν φοβηθῇ, τραβηέται μέσα. »'Η δὲ κεφαλὴ τοῦ κοχλίου, ὅταν φοβηθῇ, ξυσπᾶται πάλιν εἰς τὰ ἐντὸς (Ἀριστοτ. Ζ. Δ', 4)«. ||. ἐτραβήχθη τὸ ποτάμι. » 'Υπονοστήσαντος δὲ τοῦ ποταμοῦ ('Ηρ. Α', 191)«. »"Οταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ,« Θφρ: ||. τραβηοῦμαι ('πίσω ἢ 's τὸ πλάγι), ῥ. μέσ. » 'Εκκλίνω, ἐκ(ὑπο)χωρέω, ἀναδύομαι. reculer, se retirer, se ranger, ἴδε καὶ Παραμερίζω. §. (μεταφορ.) τραβίχθηκεν ἀπὸ τὸν κόσμος (ἔγινε δηλ. καλόγηρος ἢ ἀσκητής). »Χαίρειν εἰπὼν τοῖς βιωτικοῖς, ἀπερράγη τοῦ κόσμου· » Ἀποταξαμένους τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ.)«. se détacher du monde. ||. ζῇ (κάθεται) τραβηγμένος. » Αὐτὸς ἑαυτῷ ζῇ. il vit en (dans la) retraite.

Τραγανίζω (μασσῶ τραχὺ ϗ θραυστὸν πρᾶγμα), ῥ. μετ. (Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Τρώγω (τῶν ἀρχαίων, ὅθεν τὸ Τρωγάλιον, Τράγημα ϗ Τραγηματίζομαι), ἴδε Κοκκαλίζω.

Τραγανιζὰ (ὁμιλῶ). »Περίτρανον, περιτράνως, στρογγύλῳ τῷ στόματι. d'une voix claire (forte, sonore).

Τραγανιστὸς (ὁ τραχὺς καὶ θραυστὸς), ἡ, όν. »Καπυρὸς, καπυρώδης, χονδρώδης, χονδροφυής. croquant.

§. (μεταφορ.) φωνὴ τραγανιστὴ (ἡ καθαρὰ καὶ ἄλλ. Κουδουνιστὴ, ἀπὸ τοῦ Τραγέω, καὶ Τραγίζω, σημαίνοντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν γινομένην ἐπὶ τὸ τραχύτερον μεταβολὴν τῆς φωνῆς εἰς τοὺς 14 ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χρόνους τῆς ἡλικίας, ἴδε Ἀριστοτ. Ζ, θ'). »Περίτρανος. sonore, claire. ||. γέλια τραγανιζά. »Κραμβαλέος (»Κραμβὸς, »Καπυρὸς) γέλως.

Τραγανὸς, ἡ, όν. »Τραγανός. cartilagineux. ||. τὸ τραγανὸν τοῦ κρέατος. »Χόνδρος, τράγανον. tendron, cartilage; croquant. ||. τραγανὸν κεράσι, ἴδε Κεράσι.

Τραγὶ (τὸ ἀρσενικὸν 'γίδι), ζ. »Τράγος. bouc.

Τραγογένης. » Τραγοπώγων, σφηνοπώγων. *barbe de bouc.

Τραγουδάκι. » 'Ασμάτιον. chansonnette, θ.

Τραγουδηζὰ, ἐπίῤ. »Μετὰ μέλους.

Τραγουδηστὸς, ἡ, όν. »'Εμμελής.

Τραγοῦδι (προφ. κοιν. Τραβοῦδι, καθὼς ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων, τοὐλάχιστον τῶν Βοιωτῶν, ἂν συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ΤραγάFυδος, τῆς ἐν 'Ορχομενῷ 'Επιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Βοϊκιος Τ. ά, σελ. 763), » Ἆσμα, ᾠδὴ, ὕμνος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

chant. §. chanson. θ. ||. τραγοῦδι τοῦ γάμου. »Γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον. chant nuptial, épithalame. ||. τραγοῦδι τοῦ πολέμου. »Ἐνυάλιον (»Ἐμβατήριον, » Θούριον) μέλος, παιάν. marche, θ. ||. τραγοῦδι τῆς νίκης. »(ᾄσμα) Ἐπινίκιον (νικητήριον), παιάν. ||. τραγοῦδι λυπητερὸν (μυρολόγι). » Ἔλεγος, ἐλεγεῖον. chant lugubre.

Τραγουδιστὴς, -δίστρα (ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγεται Τραγῳδητής· ὁ δὲ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ) » Τραγῳδὸς (» Ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοὶ μόνοι ᾄσαι οὐ δύνανται, οὕτως ἔνιοι μόνοι περιπατῆσαι οὐ δύνανται«, Ἀρρ. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', 14). »Ψάλτης, κιθαρῳδὸς (κυρ. ὅταν συντροφεύῃ τὴν φωνήν του καὶ μὲ τὴν κιθάραν), ᾄδων, ἀοιδὸς (ποιητ.), μουσουργός. chanteur, chanteuse καὶ cantatrice.

Τραγουδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Τραγῳδέω (τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε, Παριστάνω τραγῳδίαν, ἢ Ὁμιλῶ μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ θεατρικὰς χειρονομίας. Εἰς τὸν Πλούταρχον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν. » Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν«, Εὐμεν.). » Ἄδω, ψάλλω (κυρ. ἐγγίζω ταῖς χορδαῖς ὀργάνου μουσικοῦ), κιθαρῳδέω (ὅταν συντροφεύω τὴν φωνὴν μὲ τὴν κιθάραν). chanter.

Τρακόσιοι, αις, α, (ἀριθ.), ἴδε Τριακόσιοι.

Τρανὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὀν, ἴδε Μεγάλος κτλ.

Τραντάζω, (ἐκ τοῦ) »Κραδάω, Κραδαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Νταρτανίζω.

Τραπεζαριὸν (ἡ Τουρκ. Σοφρατζαρία). » Συμπόσιον, ἐστιατό(τή)ριον. salle à manger, θ.

Τραπεζάρης (ὁ Τουρκ. Σοφρατζῆς). »Τραπεζοκόμος, τραπεζοποιὸς (Ἡσυχ.). maître-d'hôtel.

Τραπέζι. »Τράπεζα. table, θ. ||. 'τοὺς ἔβαλε πραπέζι, ἴδε Βάλλω. ||. κάθισαν 'ς τὸ τραπέζι, ἴδε Κάθουμαι. §. (συνεκδοχ. τὸ Τουρκ. Ζιαφέτι). »Ἑστίασις, συμπόσιον, δεῖπνον καὶ δεῖπνος (ὁ), εἰλαπίνη (ποιητ.). dîner ἢ souper (κατὰ τὸν καιρὸν), banquet, festin, régal, ἴδε καὶ Ξεφάντωμα ᾖ Φαγοπότι. ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι. »Παρέχων ἑστίασιν (Πλουτ. Ὑγ. παραγγ.)· »Συμπόσιον συνάγω· »Δεῖπνον (δοχὴν) ποιέω. donner un festin, donner à dîner, ἴδε ᾖ Φιλεύω. ||. τὸ τραπέζι ἐβάσταξεν ἕως τὰ μεσάνυκτα. »Τοῦ πότου περὶ μέσας που νύκτας παρατείναντος«.

Τραπεζίτης (Ἀδόντι). »Μύλη, μύλος, μυλίτης (ὀδοὺς) καὶ (μονολ.) μυλόδους, τράπεζα, μασσητὴρ καὶ μασητὴρ (κυρ. τὸ νεῦρον ὅ,που κινεῖ τὸ κατωσάγωνον εἰς τὸ μάσσημα), γόμφος καὶ γόμφιος, κραντὴρ καὶ σωφρονιστὴρ (τὸ ὁλοακρινόν). dent molaire (machelière), dent de sagesse, θ.

Τραπεζομάνδηλον. » Ὀθόνη (ἡ ἐπιτραπέζιος). nappe, θ.

Τράφος (καὶ ἄλλ. Τράχος, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Τάφρος (, τὸ χανδάκι ὅ,που περικυκλόνει τὸ ἀμπέλι, τὸ περιβόλι, κτλ. Μὲ τὸν αὐτὸν ἀναγραμματισμὸν ἀναφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. καὶ οἱ Ἡρακλ. Πίνακ.), ἴδε Χανδάκι.

Τραχανᾶς. »Τράγος (Γαλην.), τράγανος (Διοσκορ. Δ'. 51). semoule, θ.

Τραχηλιὰ (τοῦ πουκαμίσου). » Βρογχωτήρ. (Ὁ Σχλ. τοῦ Ἀριστοτέλ. ἐν τῇ Ῥητορ. ἀναφέρει καὶ) »Πρόσχισμα (τὸ ἔμπροσθεν τῆς τραχηλαίας τοῦ ὑποκαμίσου,«). ouverture (de la chemise). §. (εἶδος φορέματος γυναικείου), περιστόμιον (»Καὶ ἔσται τὸ περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου ἐξ αὐτοῦ μέσον, ᾧαν ἔχον κύκλω,« Γραφ. Ἐξ. ΚΗ', λϐ'.). »Περιτραχήλιον, τὸ περὶ τὸν τράχηλον (τὴν δειρὴν) κόσμημα. chemisette, θ.

Τραχὺς, εἰᾶ, ύ. »Τραχὺς, σκληρὸς, ἀτεράμων ᾖ ἀτεραμνώδης (κυρ. νερὸν, κρέας, ὄσπριον, κτλ.). rude.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τράχωμα (ἀπὸ τοῦ Τράγημα, κατὰ τὸν Κ. Οἰκον., ὠνομάσθησαν 'τὰ μετρητὰ, 'που δίδει ὁ πενθερὸς εἰς τὸν γαμβρόν. Εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔδιδεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν πενθερὸν, τὰ ὁποῖα καὶ κυρ. ὠνομάζοντο) » Ἕδνα καὶ Ἔδνα καὶ (πλεον.) ἕεδνα, μείλια (ἐλέγοντο ᾧ ἐκεῖνα, 'που ἔδιδεν ἡ νύμφη). présens (de noces).

Τρεῖς (οἱ καὶ ἡ), τρία (τὰ), (ἀριθμ.) »Τρεῖς (οἱ καὶ αἱ), τρία (τά). trois. ||. τρεῖς φοραίς. »Τρὶς. ||. τρεῖς χιλιάδες. »Τρισχίλιοι. ||. τρία μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ||. τρία χρόνια. »Τριετία, τριέτες. ||. τριῶν χρόνων. »Τριετὴς (ὁ καὶ ἡ),—τὲς (τὸ), τριετίζων (Γραφ.). ||. τρεῖς μῆνες. »Τρίμηνον. ||. τριῶν μηνῶν. » Τριμηνιαῖος. ||. τριῶν ἡμερῶν. »Τριήμερος. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους τρεῖς, ἴδε Αὐτός. ||. τρεῖς πήχαις, (ἡ) τριῶν πηχῶν. »Τρίπηχυς-υ. ||. τριά-'μιση τάλαντα. » Τέταρτον ἡμιτάλαντον.

Τρέλλα (ἡ κατάστασις τοῦ τρελλοῦ), πάθ. « » Μελαγχολία, μανία, παρακοπὴ, ἔκστασις λογισμῶν, παραφροσύνη, παράνοια, φρενοβλάβεια §. »Μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη. aliénation (égarement) d'esprit, démence, θ. folie, θ. manie, θ. §. εἶνε τρέλλα.« Μανίαν αὐτὴν, ὡς καλὴν, ἔφασκον εἶναι, » Μάχ. παρ' Ἀθην. (1 ς', 44). §. (συνεκδοχ. αἱ πράξεις, τὰ κινήματα τοῦ τρελλοῦ, ἔθεν:) κάμνω τρέλλαις (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφικόν:) »Ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην (Δευτερονόμ.)· »Κακοσγολέω.

Τρελλαίνω, Μ. (θὰ) τρελάνω, ῥ. μετ »'Εξίστημι τῶν λογισμῶν (τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, ἐκμαίνω, μωραίνω (Γραφ.). aliéner l'esprit, rendre fou. ||. τρελλαίνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μαίνομαι, ἐκμαίνομαι, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, μελαγχολέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), παραφρονέω, μωραίνομαι, παραπαίω, τυφόομαι. devenir fou, perdre la raison, tomber en démence. ||. οἱ δὲ ἐδικοί 'του ἐβγῆκαν 'νὰ 'τὸν πιάσουν, διότι ἔλεγαν ὅτι ἐτρελλάθη. »Οἱ δὲ παρ' αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέστη,« Εὐαγγ.. ||. 'δὲν τρελλάθηκα (φρ.)! »Οὐχ οὕτω τετύφωμαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ 'Υπεραγαπῶ, 'Υπερεπιθυμῶ τι). » 'Επιμαίνομαι. être affolé de, raffoler de. ||. τρελλαινόμεθα διὰ τὰ ξυδάτα, ἴδε Τρελλός.

Τρελλὸς (ὁ ἄλλ. 'Λωλὸς, ἐκ τοῦ) » Τραυλὸς (κατὰ τὸν Κορ., ἢ πιθανώτερον ἐκ τοῦ) » Στρεβλὸς (κατὰ τὸν Δεκάγγιον). »Μελαγγολῶν, μαινόμενος, μεμηνὼς, μανιώδης, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξεστηκὼς, ἔκφρων, παράφρων, παραπλὴξ, παραπαίων, διάστροφος τὰς φρένας, φρενοπλήκτος, φρενοπληγὴς, φρενόπληξ, φρενοβλαβὴς, φρενόληπτος.

§. »Μωρὸς, ἄνους, ἄφρων, ἀσύνετος. fou-olle, insensé, ἴδε καὶ Ἀνόητος. ||. εἶμαι τρελλός. »Μωραίνω, παραπαίω, ἀνοηταίνω. être fou. ||. κάμνομεν ὡσὰν τρελλοὶ διὰ ταὶς τουρσαίς. » 'Επὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. Γ'.

Τρελλούτσικος, η, ον. »Παράφορος, παρακεκινημένος τὰς φρένας. qui à l'esprit un peu dérangé.

Τρεμεντίνα (ἐκ τοῦ Ἰταλ.) ἰατρ., (ἴδε Τσυκουδηά). » Τερεβινθίνη καὶ Τερμινθίνη (ῥητίνη). térébenthine, θ.

Τρεμοῦλα. » Τρόμος, παλμός. tremblement; tremoussement.

Τρεμουλιάζω, ῥ. ἀμ. » Ὑποτρέμω, βαμβαίνω ἢ βαμβαλίζω. trembloter; grelotter.

Τρεμουλιαστὸς, ἡ, όν. »'Υπότρομος, τρομώδης, τρομαλέος, τρομερὸς (»Γῆρα τρομερὰ γυῖα,« Εὐρ.). tremblotant. ||. φωνὴ τρεμουλιαστή. » Μυρμηκίζουσα (, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τοῦ Ἀριστοφ. τὸ) »Μυρμήκων ἀτραποὺς διαμινυρίζουσα (Θεσμοφ., ἑρμηνευόμενον παρὰ τοῦ Σχολ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Δεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀνακρούεται«. Ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ) » Διατράμις φωνὴ (τοῦ Ἡσυχ.)«. (voix) chevrotante.

Τρέμουσα (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζηται τὸ στρημμένον σύρμα, τὸ Τουρκ. Τιρτῆρι.) » Σειστὸν (Μαξ. Γραμμ,) . connetille. θ. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζομεν τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ λεπτὰ πέταλα, τὰ ὁποῖα κεντοῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὰ φορέματά 'των. Ὑπὸ τοῦ Ἀθην. ὀνομάζονται) »Κέγχροι χρυσαῖ· »Ψῆγμα χρυσοῦν. paillette, θ.

Τρέμω, ῥ. ἀμ . » Τρέμω, πάλλομαι. trembler.

Τρέξιμον. » Δρόμος. coursè, θ. cours . ||. τρέξιμον τῶν ἀλόγων . »Ἱπποδρομία. course de chevaux ; tournois. §. τρέξιμον νεροῦ (καὶ κάθε ἄλλου ὑγροῦ). »Ῥοῦς, ῥοὴ, εἴσ(ἐκ-, συρ-, ἐπιρ-, ἀπορ)ροή, ῥεῦσις, ῥύσις. cours ; écoulement. ||. τρέξιμον ποταμοῦ. » Ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον. courant. ||. τρέξιμον πληγῆς (ἔμπυου). » Πυόῤῥοια. suintement.

Τρεχάματα (τὰ). » Τὸ τυρβάζειν περὶ πολλά.

Τρεχάμενον (νερόν). »(ὕδωρ) Ἐπίῤῥυτον, ῥυτὸν (Θεοφρ. φυτ. αἰτ. Β'. Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυγροῦ. »Τῶν ὑδάτων τὰ πετραία καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα «) , ναματιαῖον (Θεοφρ. Φυτ. Δ' » Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη, ναματιαίοις δὲ ὕδασιν· εἰσὶ γὰρ κρῆναι πολλαὶ«), πηγαῖον, ζῶν (Γραφ.). (eau) courante, vive, ἴδε καὶ Νερόν.

Τρεχάτος, η, ον. »Δρομαῖος. courant. § (ἐπιῤῥηματικῶς). » Δρόμῳ, δρομαίως, δρομάδην, ἐπιδρομάδην. en courant.

Τρέχω , Μ . (θἀ) τρέξω , ῥ . ἀμ . »Τρέχω, θέω, τροχάζω, (δρέμω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) ἔδραμον καὶ δραμεῖμαι . courir ; courre. ||. τρέχω κατόπι 'του. »Μεταδιώκω, μεταθέω, (μεταδράμω, ἄχρ . ὄθεν τὸ) μετέδραμον. courir après quelqu'un. ||. τρέχω (ἔρχομαι δηλ. ἢ πηγαίνω τρεχάτος) μὲ ἄλλους. »Συντρέχω. accourir. ||. τρέχω μὲ φωναὶς πρὸς βοήθειάν τινος (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Βοηθέω καὶ Βοηδρομέω. ||. ἢ 'νὰ φωνάξῃ τοὺς γείτονας 'να τρέξουν καὶ 'να 'τοὺς πιάσουν. » "Η τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν (Λουκ. Τιμ.)«. §. τρέχει (τριτοπροσ. ἐπὶ νεροῦ καὶ κάθε ὑγροῦ) » 'Ρέω, εἰσ(ἐκ-, συρ-, ἐπιρ)ρέω. couler. ||. τὸ λαγῆνι (βαρέλι κτλ.) τρέχει ('δεν βαστᾷ δηλ. τὸ νερόν) . » Διαῤῥέει , οὐ στέγει . couler, fuir, s'enfuir, s'en aller, ἴδε καὶ Στάζω. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) τρέχει (τὸ ἄλλ. Δουλεύει). » Πυορροέει. fluer, suinter. § . τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν μεταφορ . διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ μὴ δυναμένους 'ν' ἀπολαύσωσί τι) , ἴδε Σάλιον. § (μεταφορ.) τρέχει τὸ διάφορον. ||. τὰ ἔξοδα τρέχουν. »Τὰ τῆς δαπάνης χωρεῖ,« Ξεν. ||. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν. » Τῆς καθεστηκυίας τιμῆς (Δημοσθ. πρὸς Φορ.). §. τρέχω (κάμνω δηλ. 'να τρέχῃ) τὸ ἄλογον, ῥ. μετ. »'Ελαύνω. pousser.

Τρηδόνι, ἔντ. (εἶδος τζιντζυρα ἢ σκώληκος ξυλοφάγου, ὅ,που κηλαϊδεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσ' 'ς ταὶς γωνιαὶς , περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Προφ. Ἀμβακοὺκ (Β', 11). » Λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου βοήσεται αὐτὰ « , ἀπὸ τοῦ) »Τερηδὼν (, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ γράφεται καὶ) Τρηδὼν (ἡ). grillon, cri-cri.

Τρηχαντῆρι (προφ. καὶ Τρεχαντῆρι καὶ Τροχαντῆρι, εἶδος πλοίου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος.) »Δρόμων, δρομὰς (ὁλκὰς) καὶ (κατὰ τοὺς Βυζ.) δρομώνιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Καντζαμπάσι). Τροχαντὴρ (ἐλέγετο καὶ ἓν μέρος τῆς πρύμνης), κέλης-ητος (ὁ).

Τριακοσαριὰ (προφ. κοιν. Τρακοσαριά). ||. κἀμμιὰ—. » Τριακόσιοι (-αἱ,-ά)που μάλιστα.

Τριακόσιοι (προφ.κοιν. Τρακόσιοι), αις, α, (ἀριθμ.) » Τριακόσιοι. trois

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

cents. ‖. ἔχω ἕως 1300 ἄλογα (δηλ. καβαλλαρίαν συνιζαμένην εἰς). »Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν (Ξεν. Κυρουπ. Δ')«. ‖. τριακόσιαις χιλιάδες. » Τριάκοντα μυριάδες. ‖. τριακόσια μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Τριάντα, ἀριθμ. »Τριάκοντα. trente. ‖. τριάντα φοραίς. » Τριακοντάκις. ‖. τριάντα χιλιάδες. » Τρισμύριοι. ‖. τριάντα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ‖. τριάντα χρόνια. »Τριακονταετία, τριακονταετηρίς. ‖. τριάντα χρόνων. » Τριακονταέτης καὶ Τριακοντούτης (ὁ), τριακοντοῦτις (ἡ). ‖. τριάντα 'μερῶν. »Τριακονθήμερος.

Τριανταριά. ‖. κάμμια —. »Τριάκοντά που μάλιστα. quelque trentaine.

Τριανταφυλλένιος, η, ον. »'Ρόδινος, ῥοδοειδής, ῥοδόχρους, ῥόδε(δει)ος. de roses, fait de roses, rosat.

Τριανταφυλλὴ, φ. » 'Ροδῆ (Εἰς τὰς Ἀθήνας προφέρεται ἀσυναιρέτως 'Ροδέα). rosier.

Τριανταφυλλί (τὸ Τουρκ. Γκιουλλὶ ἢ Πεμπὲ), χρ. » 'Ροδόχρουν, ῥόδινον, ῥοδοειδὲς, ῥοδοβαφές. couleur de roses; incarnat, incarnadin.

Τριανταφυλλόλαδον. »'Ρόδινον (ἔλαιον), 'ῥοδέλαιον. onguent rosat, pommade de roses, θ.

Τριαντάφυλλον (» Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, πεντάφυλλα, τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσάφυλλα, τὰ δὲ ἔτι πολλῷ πλεῖον ὑπεραίροντα τούτων, ἔνια γὰρ εἶναί φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα, »Θεοφρ. ς', 7. 'Ο δὲ 'Ηρόδοτος [Η'. 138] λέγει ὅτι εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ λεγομένους κήπους τοῦ Μίδα. » Φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα «), ἄνθ. » 'Ρόδον. rose, θ. ‖. παστρεύω τριαντάφυλλα (κόπτω δηλ. ταὶς κάτω ἄσπραις ἄκραις 'των). » 'Εξονυχίζω ῥόδα (Γαλην.)«.

Τριανταφυλλόνερον, ἴδε 'Ροδόσταμα.

Τριανταφυλλόξειδον. » 'Οξυβρόδινον. vinaigre rosat.

Τριανταφυλλότοπος. » 'Ροδωνιά. lieu planté de roses.

Τριβηλιὰ (ἡ κοπριὰ ταῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ., ἡ ἄλλ. Βιρβηλιά. 'Ο 'Ησύχ. 'τὸ γράφει »Τρίβηλα, Σπορθύγγια, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν«) »Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), σπυρὰς -άδος (ἡ), σπύρδανον (Πολυδ.). crotte, θ. crottin, fumée (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ).

Τριβόλι, φ. (ἀγκαθ.). » Τρίβολος (διαιρεῖται εἰς χερσαῖον) herse, (καὶ εἰς ἔνυδρον) macre, truffe d'eau; chardon étoilé, chausse-trape, θ.

Τρίβω, ῥ. μετ. » Τρίβω. frotter. ‖. τρίβω τὰ σανίδια (εἰς τὸ σφουγγάρισμα), τὰ ῥοῦχα (εἰς τὸ πλύσιμον), κτλ. »'Εκτρίβω. nettoyer en frottant. ‖. τρίβω τὰ 'μμάτια μου. »Διατρίβω (» 'Ενέχρισε τὴν χολὴν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· ὡς δὲ συ ἐδήχθησαν, διέτριψεν αὐτούς, α Γρφ. Τωβ. ΙΑ'.).

Τριγλὶ (ὀνομάζομεν ἰδιαιτ. τὸ μικρὸν μπαρμποῦνι. »Κομμάτια συγκόμματα, τριγλία μουστακάτα, α Πτωχοπρόδ.), 'ψ. »Τριγλίς. barbillon. (Κάλλιον ὅμως 'να ἐφαρμοσθῇ ἡ λέξις εἰς ὅλον τὸ εἶδος, ἵνα γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Μπάρμπαν). » Τρίγλη (ἡ γενειὰς ἡ γενειᾶ[ῆ]τις) (Ἀθην. Ζ'). barbot ἢ barbeau (de mer), barbote, θ. barberin, rouget (-barbet); surmulet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τριγυρίζω (προφ. κοιν. Τρογυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Περιτριγυρίζω. §. ῥ. ἀμ. » Περινοστέω, περίειμι, περιέρχομαι, περιπολέω(-εύω), περιτρέχω, περιελαύνω (κυρ. μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι), ἔπειμι, ἐπέρχομαι, κυκλοφορέω. rôder, parcourir, tournoyer. §. (μεταφορ.) τριγυρνῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. » Πλανάομαι, ῥέμβομαι. errer. ‖. ποῦ τριγυρνᾷ ὁ νοῦς σου; »Ποῖ ῥέμβεταί σοι τὰ τοῦ νοός«;

Τριγυρινὸς, ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Τὸ,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Οἱ κτλ.) πέριξ. les environs (entours, alentours).

Τριγύρισμα. »Περιφορά, περιστροφή, περιαγωγή, περιδρομή, περιέλασις (μὲ ἄλογον ἡ ἀμάξι). tournoyement, circonvolution, ἴδε ᾧ Περιτριγύρισμα.

Τριγυρίστρα (προφ. κοιν. Τρογυρίστρα), πάθ. » Περίδρομος. tournicolle, θ. ἴδε καὶ Καλαγκάθι.

Τριγυρνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Τριγύρω (προφ. κοιν. Τριγύρου ᾧ Τρογύρου), ἐπ. »Κύκλω, περὶ (μὲ αἰτ.), πέριξ. autour, ἴδε καὶ 'Ολόγυρα.

Τρίδιπλος, η, ον. »Τριπλοῦς, τριπλάσιος, τριπλασίων, τρὶς τοσοῦτος. triple.

Τρίζω, ῥ. ἀμ. » Τρίζω. craquer, crier. §. τρίζω τὰ 'δόντια, ῥ. μετ. »Πρίω(-ίζω). (»Τὸ Πρίων τοὺς ὀδόντας, ἄλλος ἂν εἴπῃ τις κοινότερον Τρίζων, καὶ παρέπεται ἀληθῶς καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμουμένοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 365), βρύκω(-χω), ἀραβέω (ποιητ.) τοὺς ὀδόντας. grincer les dents.

Τρικάταρτον (καράβι). »Τριάρμενος (ναῦς), (κυρ. 'που ἔχει τρία πανιὰ) (Πλουτ. καὶ Λουκιαν.) (vaisseau) à trois mâts.

Τρικέρι (ἐκκλησ.). » Τρικήριον. herse, θ.

Τρίκωχος, η, ον. »Τρίγωνος. triangulaire.

Τρίμερα (τὰ). » Τρίτα (τὰ). le troisième jour de l'enterrement, ἴδε καὶ 'Εννημέρα.

Τριμμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. §. τριμμένος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ ἔμπειρος καὶ πολύπειρος). » Τρίβων, ἐγκατατετριμμένος (Συνεσ.), κεκροτημένος, πολυπαίπαλος, παιπάλημα, κόβαλος, γνώμων, πολύπειρος. rompu aux affaires, vieux routier.

Τρίξιμον. »Τριγμός, τρισμὸς (»Ἀμάξης—, « Ἀρις.). craquement. ∥. τρίξιμον τῶν'δοντιῶν. »Πρίσις(»Βρυγμός, » Ἀραγμὸς) ὀδόντων. grincement des dents.

Τριόδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα ὁ) »Γραμμισμὸς ἢ Διαγραμμισμὸς (τῶν ἀρχαίων, ἂν καὶ ἐπαίζετο μὲ 60 ψήφους, ἴδε Εὐστάθ. Ζ, καὶ Πολύδ. ζ'). (Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῶν Γάλλ. τὸ) mérelle, θ. ∥. παίζω τὸ τριόδι. Γραμμίζω, διαγραμμίζω. jouer à la mérelle.

Τρίπατον ('σπίτι), » Τριώροφον, τρίστεγον. à trois étages.

Τρισέγγονος, η, ον. » *Τρισέγγονος. fils (fille) d'arrière petit-fils.

Τρισεύγενος (πολλὰ εὐγενὴς ἢ εὐγενικὸς), η, ον. »Εὐγενὴς ἐκ τριγονίας. qui est d'une ancienne noblesse, qui compte trois quarties de noblesse.

Τρίστρατον. »Τρίοδος (ἡ), τριοδία. carrefour, triviaire.

Τριφτάδες (εἶδος ζυμαρικοῦ, φιδὲ, ἐν Πελοποννήσῳ). » Θρυμματῶδες.

Τρίφτης τοῦ (λουτροῦ). »Σάβανον, τρίπτης, στλεγγὶς καὶ στελγὶς (ἦτον ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον). frottoir.

§. (τῶν ἀλόγων, ὁ Τουρκ. Γκεμπρές). »Ψηκτὴρ, ψήκτρα ᾧ ψηκτρίς. brosse, θ. §. (ὁ Τουρκ. 'Ρεντές), ἴδε Ξύστρα καὶ Τυροτρίφτης.

Τριφτὸς, ἡ, όν. »Τριπτός. rapé.

Τριφύλλι, φ. (διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Τρίφυλλον (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς » Μηνυανθὲς, ὠκύθοον, ὤκινον, ἀσφάλιον, ὀξύφυλλον κτλ.). trefle (rouge, jaune, cornu, méniante, de marais, etc). »Μηδικὴ πόα. luzerne, θ. §. »Λωτός. sainfoin (αὐτὸ κυρ. εἶναι ὁ Τουρκ. Γιονγκάς). (τὸ τριφύλλι ὅ,τι βάλλουν εἰς τὰ σενδούκια πρὸς εὐωδίαν, εἶναι τό), »Μελίλωτον, ἡ κνήκιον, ἡ λωτὸς ὁ ἥμερος. (Εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγεται Νυχάκι, καθὼς εὑρίσκεται ᾧ εἰς ἰατρικὰ Γλωσσάρια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου). lotier (melilot) odorant, trèfle musqué.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τρίχα. »Θριξ-τριχός. crin; brin; cheveu (ἰδιαιτ. τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπ.). ‖. θὰ σοῦ βγάλλω τὰ γένεια τρίχα-τρίχα. »'Εκκοκιῶ σε τὰς τρίχας (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)· »'Εκποκιῶ σου τὰς ποκάδας (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)«. je t'arracherai la barbe brin à brin. §. τὸ πρᾶγμα εἶνε 'ς τὴν τρίχα (φρ μεταφορ., ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ησ. τὸ) » 'Εκ τριχὸς κρέμαται· »'Επὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται· » 'Επὶ μικρᾶς ἐστι ῥοπῆς. ‖. κ' ἡ τρίχα τὸν ἴσκιό' 'της, (παροιμ.). » "Ενεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή.

Τριχιὰ (κυρ. σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ τρίχας, καταχρ. δὲ ᾧ κάθε σχοινί), ἴδε Σχοινί. §. (ἰδιαιτ. ἡ βόλτα), ἴδε 'Ορμίδι.

Τριχιὸς, 'ὸ. »Τριχίας, θρίσσα (κυρ. τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Θρίσσα). melet, sardine, (τὸ μεγαλήτερον εἶδος ὁ,πω εὑρίσκεται εἰς τὴν Μεσόγειον, ὀνομάζεται Γαλλ.) celerin ἢ harengage.

Τρίψιλος (ὁ πολλὰ ψιλὸς, λεπτότατος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. τὸ Τρισγέρων κτλ. ἦτον συνώνυμον τοῦ 'Υπέργηρως κτλ.), ἴδε ᾧ παρβλ. Τετραπάστρικος.

Τρίψιμον. » Τρῖψις, ἀνάτριψις. frottement, friction, trituration (τεχν.). ‖. τὸ τρίψιμον τῶν ῥούχων (εἰς τὸ πλύσιμον) τῶν σανιδιῶν (εἰς τὸ σφουγγάρισμα) κτλ. »"Εκτριψις.

Τρόμαγμα. » "Εκπληξις, κατάπληξις, ἐκφόβισις. l'action d'effrayer (d'épouvanter etc).

Τρομαγμένος, η, ον. »"Εντρομος, περιδεὴς, περίφοβος, ἐκπεπληγμένος. effrayé, effaré, épouvanté, consterné, tout ébahi, frappé de terreur.

Τρομάζω, ῥ. μετ. » 'Εκπλήττω, ἐκ(συν,δια)ταράσσω(-ττω), ἐκδειματόω, ἐκφοβέω, ἀνασοβέω. effrayer, épouvanter, ἴδε καὶ Ξυππάζω καὶ Παραλογιάζω. ‖. τρομάζω (ᾧ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, φευγατίζω) τινά. » 'Εκ (»Απο)πτοέω, ἐκπτήσσω, ἐκσοβέω. §. ῥ. αὐτοπ. »'Εκπλήττομαι, ἐκδειματόομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι, περιτρόμως ἔχω (Φαλαρ.). s'effrayer, s'ébahir, trambler.

Τρομακτικὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Τρομερός.

Τρομάρα. » Τρόμος. effroi, frayeur, θ. terreur, θ. épouvante, θ.

Τρομερὸς ἡ, ὀν. »Φρικτὸς, φρικώδης, φρικαλέος, τρομερὸς, ἐκ(κατα)πληκτικός. terrible, ἴδε καὶ Φοβερός.

Τροπάρι (ἐκκλησ.)» "Ασμα, τροπάριον. motet.

Τρόπος. » Μηχανὴ, μέθοδος, τρόπος, ἀφορμή. moyen, expédient, parti; méthode, θ. façon, manière, θ. voie (μεταφορ.). ‖. μὲ κάθε τρόπον. » Πάσῃ μηχανῇ· »Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ. ‖. ᾧ μὲ κανένα τρόπον 'δὲν ἤθελε 'να σηκωθῇ. » Καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελε (Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ.).« ‖. τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον, ἴδε Τέτοιος. ‖. μὲ τρόπον (ἐπιτήδειον δηλ. καὶ κρυφὸν, γωρὶς 'να 'νοιωσθῇ), (φρ.) » Λελῃθότως, ὑπὸ μάλης, ἴδε καὶ Κρυφά. ‖. (Εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται μὲ τὴν 'Υπὸ, καθώς): φεύγω μὲ τρόπον. »'Υποφεύγω, ‖. (ἢ μὲ τὴν Παρὰ, καθώς): ἐμβαίνω (χώνομαι) μὲ τρόπον. »Παρεισδύομαι, κτλ. ‖. κάμνω κάθε τρόπον. »Πάντα κάλων κινῶ (ἐφίημι), (παροιμ.)· »Παντοῖος γίγνομαι· »'Εν παντὶ καθίσταμαι (γίνομαι), ἴδε καὶ Βάλλω ᾧ Δυνατός. ‖. 'δὲν εἶνε τρόπος 'να σ' ἀφήσω, ἴδε Ἀδύνατον. ‖. δὲν εἶνε πρόπος 'να ἡσυχάσῃ. »Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσῃ«, Δμοσθ. §. 'δὲν ἔχει τὸν τρόπον (μεταφ. ἀντὶ τοῦ 'Δὲν ἔχει γρήματα, εἶνε πτωχός). »Ἀπορεῖται· Ἄπορός ἐστιν· » 'Εν ἀπορίᾳ τυγχάνει ὤν. il n'est pas à son aise.

Τροπωτῆρα (ἡ), ναυτ. (τὸ σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ σκαρμοῦ). » Τροπωτὴρ, τροπὸς (ποιητ.). la courroie qui attache la rame, estrope.

Τροχίζω, ῥ. μετ. »Θήγω. emou-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

dre, aiguiser (passer) sur la meule, ἴδε καὶ Ἀκονίζω.

Τρόχισμα, ἴδε Ἀκόνισμα.

Τροχός (τοῦ ἁμαξιοῦ). » Τροχός. roue, θ. §. (ὁ τοῦ ἀκονίσματος), meule θ. ||, ἡ μέση τοῦ τροχοῦ. »Πλήμνη, γοινικίς. moyeu. ||. ἡ ἀκτῖνές 'του, ἴδε Ἀβράκτι. ||. ὁ γύρος 'του. »Ἄψις, ἄντυξ, ἴτυς, σῶτρον. jante (κυρ. τὰ διάφορα κομμάτια 'που σχηματίζουν τὸν κύκλον), θ. ||. τὸ σιδερένιον βεργὶ ὅ,που βάλλουν τριγύρω. » Ἐπίσωτρον, κανθός.

Τροχοῦλι (ὀνομάζεται συνήθως τὸ σιρογγυλὸν κομμάτι τῆς Πετσούδας, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸν καιρὸν τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο μονολεκτικῶς Παλαμυδοκόμματον, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡσυχ. ὀνομάζεται) » Τακὼν-ῶνος (ἴδε Τάκος). » Τέμαχος (θυναῖον), κλεὶς (»Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο πάρεσκευασμέναι. — Αἷς τὰς θύρας κλείουσι ; — Θύννου μὲν οὖν, « Ἀριστοφῶν παρ' Ἀθ.), κλειδίον (Δσκρ.). tronçon (de thon salé), rouelle, θ. darne, θ. §, (ἀναγκαιότερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸν Μακαρᾶν), ἴδε Καρούλι. (ἐν γέν.) » Κυκλίσκος, κυκλίσκιον.

Τρυβέλι (ἐκ τοῦ Λατ. terebellum), ἐργ., ἴδε Σουβλὶ καὶ Τρυπάνι.

Τρύγημα »Τρύγησις. vendange, θ.

Τρυγητής, »Τρυγητὴρ(-τής). vendangeur.

Τρυγόνι (ἡ ἄλλ. Τουρτοῦρα), π. » Τρυγών. tourterelle, θ. §. (εἶδος 'ψαριοῦ), ἴδε Δρακόνι.

Τρύγος (ὁ καὶ τό. 'Ο Ἡσύχ. ἔχει τὸν ἀρσενικὸν μόνον τύπον : » Τρυγητός, ὁ τρύγος). »Τρυγητός. vendanges, θ. πλ.

Τρυγῶ, ῥ. μετ. »Τρυγάω. vendanger; cueillir ||. τὰ μελίσσια τρυγῶνται, ὅταν φανῇ πρωΐμον σῦκον. »Βλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φανῇ, « Ἀρστ. ou taille les ruches, quand les figues de S. Jean commencent à paraître.

Τρύπα (ἀρχαία λέξις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Τρούπα, ἴδε παρακατιὼν ᾧ παράβλ. τὴν ἀρχαίαν προφοράν). »Ὀπή, τρώγλη, τρῆμα, τρύπημα. trou. ||. ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. »Κυψέλη. ||. ἡ τρύπα τοῦ ποντικοῦ, ἴδε Ποντικοφωλιά. ||. ἡ τρύπα τοῦ βελονιοῦ. »Τρύπημα (Εὐαγγ.). chas. ||. ἡ τρύπα τοῦ κανονιοῦ (τουφεκιοῦ, κτλ.). » Ὀπή. lumière, θ. §. τρύπα (εἶδος παιγνιδίου, ἡ ἄλλ. Γούβα καὶ Λακκάκι). »Τρόπα ᾧ Τρύπα. fossette θ. pochette, θ. §. τρύπα (ἡ φωλιὰ μερικῶν ζώων). »Κατάδυσις. terrier, ἴδε καὶ Θαλάμι.

Τρυπάνι, ἐργ. »Τέρετρον, ἀρὶς (ἡ), τρύπανον, τρυπάνη (Ἡσυχ.). tarière, θ. vrille, θ. vilebrequin, foret.

Τρύπημα. »Τρῆσις, τρύπησις. l'action de trouer.

Τρυπητὴ (γουλιάρα ἡ πινάκα, τὸ ἄλλ. Τρυπητόν), ἀγγ. » Θμὸς, ἠθητὴρ, ἠθητήριον, τρυπητὴρ (Παλ. Μαθηματ.), τρυπήλης (ὁ), (ἴσως ἐδῶ ἔχει τόπον καὶ τοῦ Ἡσυχ. ἡ παράδοξος λέξις) τρυπήλα. friquet, écumoire, θ. passoire, θ.

Τρυπητῆρι, ἐργ., ἴδε Σουβλί.

Τρύπιος, α, ον. »Τετρημένος, τετρυπημένος, τρητός. troué

Τρυποκάρυδον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) »Δρυοκολάπτης (διότι τρυπᾷ μὲ τὸ ράμφος 'του τὰ ἀκρόδρυα, καὶ τρώγει τὰ μέσα), ἴδε Ξυλοφᾶς. §. (συνήθως ὅμως ὀνομάζεται τὸ μικρότατον εἶδος τῶν Σπαργιτῶν, τὰ ἄλλ. Τρυποφράχτης ᾧ Μαλαθρίτης), π. » Ἀκανθὶς καὶ Ἀκανθυλλὶς, ὀργίλος (» ὡς εἰσιὼν καὶ εἰσδυόμενος εἰς ὀπὰς, « Θφρ.), τρογίλος, βασιλεύς. friquet, moineau de noyer (d'arbre, de campagne), saulet, paisse de saule, passière-folle ; roitelet (huppé).

Τρυπόνω (ἐμβαίνω εἰς τὴν τρύπαν μου), ῥ. ἀμ. » Εἰσδύομαι, καταδύομαι, εἰσέρπω, διαδύνω(-ομαι). s'enfoncer (se fourrer) dans son terrier (dans son trou), ἴδε καὶ Χώνομαι. §. (ῥάπτω ἀρχὰ ᾧ πρὸς ὥραν τι, προφ. Τρυπόνω), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τρυποφράχτης, π. ἴδε ἀνωτέρω.

Τρυπῶ, ῥ. μετ. »Τιτράω,-μι,-αίνω (» Τὸ στέλεχος τιτράνας ὅσον παλαιστιαῖον,« Θεοφρ.), τρυπάω. percer, trouer. ‖. τρυπῶ τὸν τοῖχον. » Διορύσσω (-ττω) τὸν τοῖχον (καὶ μονολ.) Τοιχωρυχέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ‖. τρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι. » Διακοντίζω, διελαύνω τῷ δόρατι (τῷ ξυστῷ). ‖. καὶ ἀνίσως τρυπήσῃ ποντικὸς τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἴδε Τρώγω.

Τρύπωμα. »Εἴσδυσις, κατάδυσις. enfoncement.

Τρυφεραίνω, Μ. (θὰ) τρυφεραίνω. ῥ. μετ. » Τακερόω. attendrir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Τακερόομαι. s'attendrir.

Τρυφερὸς, ἡ. όν. » Τακερὸς, ψαθυρός. tendre, délicat.

Τρώγω, Μ. (θὰ) φάγω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Φαγωμένος), ῥ. μετ. »Ἐσθίω, βιβρώσκω, τρώγω (κυρ διὰ τὰ τραγανὰ, κοκαλωδη καὶ ξηρὰ ἐν γένει. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρόδ.), (ἔδω, ἄγρ., ὅθεν τὸ ἐδήδοκα, σιτέομαι, ἅπτομαι, γεύομαι (» Καί τινες ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θεκ.), ἀναλίσκω. manger; dévorer (ὑπερβ.), consumer. ‖. τρώγω πολὺ (ἁρπακτικὰ, λαίμαργα). » Ἀδηφαγέω (ἴδε Φαγᾶς). ‖. τρώγω φαγεῖ. » Τροφῆς ἅπτομαι, σῖτον (τροφὴν) προσφέρομαι (προσίεμαι). prendre de la mourriture. ‖. 'να βάλῃ δυὸ φοραὶς ἅλας (εἰς τὴ' φακῆ'), καὶ 'να 'τὴν κάμῃ 'νὰ μὴν τρωγηται. »Δὶς ἅλας ἐμβαλὼν, ἄβρωτον ποιῆσαι (Θεοφρ. Χαρ.). « ‖. οἱ ἐρινοὶ, ἄλλοι τρώγονται, καὶ ἄλλοι ὄχι ('δὲν τρώγονται). » Τῶν ὀλύνθων οἱ μὲν ἄβρωτοι, οἱ δὲ ἐδώδιμοι, « (Θφρ.). ‖. τρώγω μιὰ' φορὰ' τὴν ἡμέρα'. »Μονοσιτέω. ne faire qu'un repas par jour. ‖. τρώγω μαζῆ, ἴδε Συντρώγω. ‖. τρώγων ἕνας τὸν ἄλλον. »Ἀλληλοφαγοῦσιν. ils s'entremangent (-devorent). ‖. τὰ περισσότερα 'ψάρια τρώγονται συνατά 'τους. »Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι. ‖. τρώγει τὰ 'νύχιά του. » Τοὺς ὄνυχας περιτρώγειν. ronger (se ronger) les ongles ‖. ὅ ὁτι ὅσα ὄρνεια καὶ τετράποδα τρώγουν ἀνθρώπους. » Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται (Θουκ.). « ‖. τὸ σκουλῆκι τρώγει τὸ ξύλον (ὁ ποντικὸς τὸ ψωμὶ, κτλ.). » Βιβρώσκει (ὅθεν Σκωληκόβρωτος), περιτρώγει. ronger, ἴδε καὶ Κόπτω. ‖. καὶ ἀνίσως φάγῃ (τρυπήσῃ) ποντικὸς τὸ σακκὶ τοῦ ἀλευριοῦ. » Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ (Θεοφρ. Χαρ.). « ‖. 'δόντι φαγωμένον (τὸ ἄλλ. κούφιον). »'Οδόντα διαβεβρωμένον, « Λξ. §. (καταχρ.) τὸ ὀρινὶ τρώγει τὸ σίδερον (τὸ σχοινὶ τὴν πέτραν τοῦ πηγαδιοῦ, κτλ.). » Τρίβει, φθείρει, ὑπερείπει (κυρ. διὰ τὰ θεμέλια, τοὺς τοίχους, κτλ.). rogner, caver; miner, saper. ‖. ἡ πληγὴ 'τοῦ ἔφαγεν ὅλα τὰ δάκτυλα. » Τοὺς δακτύλους ἐπενείματο (ἐπενεμήθη). §. (τριτοπροσ. διὰ τὴν φαγοῦραν τοῦ σώματος), μὲ τρώγει τὸ κεφάλι μου (τὸ σπυρί μου, κτλ.). » Κνήθομαι (»Κνησιάω, » Κνηστιάω, » Κνησείω, »'Οδαξάω ὀ » Ἀδαξάω-έω) τὴν κεφαλὴν (τὸ ἕλκος, κτλ.). démanger, avoir des démangeaisons. §. σὲ τρώγ' ἡ ράγις σου (φρ. παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τό): » Σκύτη βλέπεις' » Μαστιγιᾶς. §. (μεταφορ.) τρώγει τὰ λόγιά 'του, (ἡ, ἐλλειπτ.) 'τὰ τρώγει, ἴδε Μασσῶ. ‖. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιὰ, ἴδε Αὐτί. ‖. ἔφαγε τὴ' ζωή' 'του 'ς αὐταὶς τὰς δουλειάς. » 'Εγκατατετριμμένος ἐν πράγμασι τοιούτοις. ‖. τοῦ κάκου λοιπὸν ἔφαγα τὴ' ζωή' μου 'ς τὰ βιβλία. Μάτην ἄρα τυγχάνω κατατετριφὼς τὸν βίον ἐν τοῖς βιβλίοις (Συνεσ.). « ‖. ἔφαγεν ὅλην 'τουτὴν κατάστασιν εἰς τὰ φαγοπότια καὶ εἰς τὰ χαρτιὰ, ἴδε Χάνω. ‖. τρώγουν τὸ ξένο' βός, ἴδε Βός. ‖. ἔφαγεν ἄσπρα ('πῆρε δηλ. κρυφὰ, 'να προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὰ γρέη 'του. Ἡ αὐτὴ ἰδέα ὑπάρχει καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων τό)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» Δωροφάγος. ||. μὲ τρώγει ἡ ἐνθύμησις τῶν παιδιῶν μου. » Κατὰ μικρὸν με δαπανᾷ τῶν παιδίων ἡ μνήμη (Συνεσ.)« ||. ἔφαγε ξυλιαίς. »Πληγὰς ἔλαβε. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) 'ταῖς ἔφαγε κ' ἔφυγε. » Πληγὰς λαβὼν ἀπῆει. ||. θὰ φάγῃ πολλαίς. » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.)«. §. ἔφαγε (ἀντὶ τοῦ 'Εδοκίμασεν, 'Επαθεν, 'Υπέφερε) μιὰ' φουρτοῦνα'. »Χειμῶνι χρησάμενος (περιπετῶν). il a essuyé une tempête. ||. τρώγομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Τρίβομαι (κυρ. διὰ τὰ ῥοῦχα, ἐργαλεῖα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φθαρτὰ σκεύη). s'user ; élimer, s'élimer. ||. 'τὰ νύγια τῶν ἀλόγων εἶχαν φαγωθῆ ἀπὸ κάτω. » Τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς ὑποτετρίφθαι,« Διόδ. §. »Δαπανάομαι, τήκομαι (τὸ ἄλλ. Δυώνω, κυρ. ἀπὸ λύπην, συλλογὴν, ἀσθένειαν, κτλ.). se consumer. dépérir. §. (μσ. ἀλληλοπαθ.) » Διαφέρομαι, συγκρούομαι. avoir des démêlés avec quelqu'un. §. (μὲ αἰτ.) ἐπιμένω ὀχληρῶς ἀπαιτῶν τι. ||. τί μὲ τρώγεσαι ; Μήμε τρώγεσαι ! μοῦ ἔφαγες τὴν καρδίαν. (ἔγει τι ἴσως 'να κάμῃ μὲ τοῦτο ᾖ ἡ συμβολικὴ ἐντολὴ τοῦ Πυθαγόρου:)»Καρδίαν μὴ ἐσθίειν «, ἴδε Φορτόνω.

Τσαγανὸς (ἐκ τοῦ Ἱσπαν. Zangano, κατὰ τὸν Δουκάγγ.), ὄστρ., ἴδε Κάβουρας.

Τσαγγάρης (»Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος,« 'Ησύχ.), ἴδε Κεντερᾶς.

Τσαγγαρόσουβλον, ἴδε Σουβλί.

Τσακκίζω (ἐκ τοῦ Λακίζω, καθὼς καὶ Τσάκωνες οἱ Λάκωνες), ῥ. μετ. » Κλάω, ἄγνυμι (ποιητ.), καταγνύω (-μι), συντρίβω. rompre ; tracasser, ἴδε καὶ Σπάνω §. (μεταφορ.) τσακκίσθηκεν ἡ καρδιά μας, ἴδε Καρδιά. ||. μοῦ 'τσάκκισαν τὴν καρδίαν. » Συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.).« navrer le coeur. ||. τσακκίσθηκε τὸ στράτευμα. » 'Ετράπη, ἔκλινεν, ἐνέδωκε, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ, τροπὴ γέγονε τοῦ στρατοῦ. ||. τσακκίζω τὸ νερὸν (δηλ. μετριάζω τὴν ψυγρότητά 'του, τὸ συχλιαίνω). » Οἱ ἀσθενοῦντες οὐ φέρουσι τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυγροῦ ἀβλαβῶς· διὸ θραύομεν αὐτὸ θερμὸν ἐπιμιγνῦντες,« Γαλην.

Τσάκκισμα. » Θλάσις, κλάσις, θραῦσις, σύντριψις, κάταγμα (κοκκάλου). cassure, θ. fracture, θ. §. τσάκκισμα ῥούχου (γινόμενον ἀπὸ τὸ δίπλωμα), ἴδε Δίπλα. §. τσακκίσματα (τὰ ἀηδῆ καὶ ἄσεμνα σχήματα τῶν κακοαναθρεμμένων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα μερικοὶ νομίζουν καὶ ὀνομάζουν γάριτας). » 'Ακκισμοὶ, θρύψεις. mines, minauderies, afféteries, airs penchés, simagrées, façons. ||. κάμνω τσακκίσματα (προσποιοῦμαι ὅτι 'δὲν θέλω). » Ἀκκίζομαι, θρύπτομαι, πλάττομαι, κλασαυχενίζομαι, βρενθύομαι (» Χὰ δυσκολαίνει πρός με καὶ βρενθύεται,« Ἀριςφ. » Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,« (αὐτ.). faire des mines (des façons, des simagrées, la petite bouche, des sucrées etc.), faire le difficile (le délicat, le dégouté, le rencheri, du rencheri), minauder.

Τσάκνον. » Κάρφος (τό). brin.

Τσακόνω (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ζαγόω. » Ζαγῶσαι, Δωρικὴ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ 'Επισχεῖν, κατασχεῖν. « 'Ησύχ.), ῥ. μετ. ἴδε Ἀδράχνω καὶ Πιάνω.

Τσαλαβούτημα. » 'Εμβρεξις. l'action de mouiller (se mouiller).

Τσαλαβουτῶ, ῥ. μετ. ᾧ ἀμ. »'Εμβρέχω -ομαι. mouiller (se mouiller) ; se tenir long temps dans l'eau (en se baignant).

Τσαλακόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἂς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κάμμίαν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ » Σαλάκων κτλ.). » 'Ρικνόομαι (»Τὰ ἱμάτια οὐκ ἐῤῥικνώθη,« 'Επιφάν.). avachir (s') ||. φόρεμα τσαλακωμένον. »'Εῤῥικνωμένον. chiffoné.

Τσαλαπάτημα. » Καταπάτησις. l'action de fouler aux pieds.

Τσαλαπατῶ (ὁ Κορ. προκρίνει τὸ Λακτοπατῶ [» 'Εκρέμνισέν τον τ' ἄ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λογον, ἢ λακτοπάτησέν τον, « Στέφ. Σαχλίκ.], τὸ ὁποῖον παράγει ἀπὸ τοῦ) » Λάξ πατέω, (καὶ μονολ.) »Λακπατέω (»Παίειν μέ, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν, « Φερεκρ. Πετάλῃ), ῥ. μετ. » Κατα(»Συμ)πατέω. fouler aux pieds.

Τσαμπί. » Τταφυλίς (ἰδιαιτ. τοῦ σταφυλιοῦ), βότρυς, βότρυγος, κόρυμβος (τοῦ κισσοῦ ἢ τῶν ὁμοίων). grappe, θ.

Τσαμπουρίδι (τὸ μικρὸ' τσαμπί, ὅ,που μένει 'ς τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα), ἴδε Ἀποτρυγῆδι.

Τσάντζαλον (ἀφ' οὗ καὶ Τσαντζαλιάρης). » Ῥάκιον. guenille, θ. (ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ πρὸ 1200 χρόνων εἰς τοὺς Βυζ. Διότι ὁ ἐπὶ Μαυρικίου ἀκμάσας Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβικῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος, » Τζάντζαλος οὕτωσὶ ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὡς γε οἶμαι, εὐτέλειαν, « λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος).

Τσάπα (ἡ)], ἐργ. (γεωργ., ἴσως Τσαπὶ (τὸ) ἐκ τοῦ) » Σκάφα, σκαφεῖον ἢ σκαφίον (» Σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην, « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Ἀξινογύρι.

Τσατσὰ (προσφώνημα τιμητικὸν μικροτέρας πρὸς μεγαλητέραν ἀδελφήν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Τσάτσα, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τέττα ἢ Ἄττα (προσφωνημάτων παλαιῶν, ἴδε τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ).

Τσατσάρα (χυδ. τὸ ἀρὺ κτένι, ᾗ μάλιστα τὸ πρὸς καλλωπισμὸν φορούμενον εἰς τὸ κεφάλι. "Ας κρίνωμεν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κἀμμίαν σχέσιν μὲ τό) » Σισάριον, ἴδε Κτένα.

Τσηβδίζω (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ψευδίζω. 'Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῷ ὄντι ἡ ὀρθὴ τῆς λέξεως προφορὰ, ἢ διόρθωσις κἀνενὸς λογιωτάτου), ῥ. τσιβδ. » Ψελλίζω, τραυλίζω, βατταρίζω (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). bégayer, grasseyer, être bègue.

Τσήβδισμα. » Ψέλλισμός, ψελλότης, τραυλισμός, τραυλότης, ἰσχνοφωνία (ὀρθ.) ἰσχοφωνία (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). begayement, grasseyement.

Τσηβδὸς (ὁ Τουρ. Πελτέκης [ἴδε Τσηβδίζω], ἀπὸ τοῦ Ἑξαυδὸς ἢ τοῦ Σχαύδης ὁ ἰσχνόφωνος, « κατὰ τὸν Ἡσύχιον, οἱονεὶ Ἰσχαύδης τις ὤν), ὴ, όν. » Ψελλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Σ ὡς Θ, καὶ ἀφίνων ᾗ στοιχεῖα, καθὼς τὰ μικρὰ παιδιά), τραυλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, καθὼς ὁ Ἀλκιβιάδης. » 'Ολᾶς Θέωλον, τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, [ἀντὶ] » Ὁρᾶς Θέωρον, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει," Ἀριστοφ.), ἰσχνόφωνος (ἡ ὀρθ.) ἰσχόφωνος (κυρ. ὁ Τουρκ. Πεπεὺς, ὁ μὴ δυνάμενος ταγέως συνάψαι τὰς συλλαβὰς, ὁ αὐτὸς καὶ) βατταρίζων. bègue.

Τσηγαρίζω (ἡ ἀπὸ τοῦ Καίω καὶ Κήω ἐτυμολογία τῆς λέξεως μὲ φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Τηγανίζω τοῦ Κορ.), ῥ. μετ. »Περικαίω, περιοπτάω. rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω. § . τσηγαρίζομαι (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Βασανίζομαι, Κακοπερνῶ : » Ἰδὲ τὸν βρῶμον ποῦ ἔχετο, καὶ 'γὼ τζυγαριζόμην," Πτωχοπρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ.), ἴδε Τυραννηοῦμαι.

Τσηγάρισμα. »Περιόπτησις. l'action de rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγάνισμα.

Τσηγαρισμένος, η, ον], (κρέας Τσηγαριστὸς, ὴ, ὸν] κυρ.). »Περιωπτημένος. rissolé.

Τσήπουρον (ἀντὶ Σήπουρον), ἴδε Ἀποστραγγίδι.

Τσῆρος (τὸ μικρὸν Σκουμπρί, ἰδίως ἀφ' οὗ ξηρανθῇ, ἢ ἄλλο εἶδος 'Ψαριοῦ ὅμοιον, ἴδε Κορ. Ξενοκρ. καὶ Ἀτ. Τόμ. Α', ἐκ τοῦ) »Κηρὶς καὶ Κιρρὶς (ἡ ὁποία ὅμως συγκαταριθμεῖται ὑπὸ τοῦ 'Οππιανοῦ [Ἁλιευτ. Γ', 187] μὲ τὰ μεγάλα 'Ψάρια) καὶ Κιρρὰς ᾗ Σκιρὶς, σκουμπρίς. maquereau bâtard, gascon, gascanet ἢ gascanel, saurel, chicarou.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τσιγαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Τσηγαρίζω, κτλ.

Τσίκνα (ἡ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου φαγητοῦ, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Κνίσσα. brûlé.

Τσικνίζω, ῥ. μετ. »Κνισσόω (»Τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι,« Λουκιαν. 'Επιστ. Κρον.). faire (laisser) prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον. »Κεκνισσωμένος. qui sent le brûlé.

Τσιληπουρδῶ (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ τοῦ) »Σιληπορδάω(-έω), ῥ. ἀμ. »Στρηνιάω, σκιρτάω, διατείνομαι. s'agiter, se débattre, ἴδε Χοροπηδῶ.

Τσιμοῦρι (ἡ ἄλλ. Σκυλόμυια ἢ Σκυλόψειρα καὶ παλαιότερα Τσιβίκιον, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Κίμβιξ, κατὰ τὸν Κορ., ὅθεν προφ. ὀρθ. Τσιμποῦρι), ἔντ. »Κρότων ἢ Κροτὼν (κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ.), κυνοῤῥαϊστὴς ἢ κυνοραϊστὴς (ἴδε Πιπιλίζω). tique, θ.

Τσίμπλα (τὸ ὑγρὸν ὅ,που πήζει εἰς τὰ 'μάτια ἀπὸ τὸ » Σιπαλὴ, ἡ ἐπάργεμος, τοὐτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα, « κατὰ τὸν 'Ησυχ.). »Λήμη. châssie, θ.

Τσιμπλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λημάω. être (devenir) châssieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον } (ἢ κα-
Τσιμπλιασμένος, η, ον } τὰ τὸν 'Ετυμολόγον, Τζιμπλός). » Λήμων καὶ Γλήμων καὶ Γλάμων καὶ Γλαμυρὸς, λημαλέος. châssieux.

Τσιμπλίδα, ἴδε Σπίθα.

Τσίντζυρας (καὶ Τζίντζυκας, ὀνομ. ἴσως ἀπὸ τοῦ Τίτυρος), ἔντ. (» Τζήντζικας ἐλάλησε, μαύρη ῥόγα ὑάλισε,« Παροιμ. 'Ερμοδ. 'Ρηγ.). »Τέττιξ-ιγος (ὁ). cigale, θ.

Τσίπα, ἴδε Τσύπα.

Τσίπουρον, ἴδε Τσήπουρον.

Τσιποῦρα, 'Ψ., ἴδε Σιπποῦρα.

Τσιρίζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Τσυρίζω.

Τσίρλα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τίλος, τίλημα, σπατίλη, βδέσμα. excrémens aqueux.

Τσιρλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τιλάω. βδέννυμι(-υμαι), βδύλλω, ὀῤῥωδέω. laisser aller ses ordures.

Τσίρλισμα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τίλημα, τίλησις. l'action de laisser aller ses ordures.

Τσίρος (ἐκ τοῦ Σκῖρος, ὁ σκληρὸς), 'Ψ. ἴδε Τσῆρος.

Τσίῤῥος (» Κίῤῥος, ὁ ὄῤῥος τοῦ γάλακτος,« 'Ησύχ.), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσιτόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Τιταίνω, ἴδε Τεντόνω.

Τσουγγρανιά. » Ἀμυχὴ, δρυφὰς, δρυφή. égratignure, θ. eraflure, θ.

Τσουγγρανίζω, ῥ. μετ. »Ἀμύσσω (-ττω), δρύφω(-πτω). égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα. »Ἄμυξις, δρύψις. égratignure.

Τσουγγρανῶ, ῥ. μετ., ἴδε Τσουγγρανίζω.

Τσουγγριὰ, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Τσούζω (ἐκ τοῦ exuro, exussi, ἐκκαίω, κατακαίω. »Κόκκινα λυχνιτάρια νὰ τζούζουν ὡς ἡ φλόγα «, Δουκάγγ.), ῥ. ἀμ. » Δάκνω, συνδάκνω (ἴδε Τρίβω), δριμύσσω. piquer, picoter, cuire. 2) (μτγν. ἡ συνκδχ.) συχνοπίνω, ἴδε Σβανάρω.

Τσουκάνι, ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) »Τυκάνιον (ὑποκρ. τοῦ) τύκανον, τυκάνη, τύκος, σφύρα. marteau.

Τσουκνίδα, φ. »Κνίδη, ἀκαλήφη. ortie, θ. §. εἶδος θαλασσινοῦ), ἴδε Κολλητσιάνος.

Τσουμάδισμα, ἴδε Μάδισμα.

Τσουμαδῶ, ῥ. μετ., ἴδε Μαδίζω.

Τσουνὶ ('πωρικοῦ, φύλλου, κτλ.). »Μίσγος. queue, θ. pédicule.

Τσούνια (τὰ), (εἴδος παιγνιδιοῦ). »*Πατταλισμὸς, *πατταλίνδα. quilles, θ. || παίζω τσούνια. »*Παττα-λίζω. jouer aux quilles.

Τσούξιμον. »Δηγμός. cuisson.

Τσουρουφλύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περιφλύω, ἴδε Καψαλίζω.

Τσουρούφλυσμα, ἴδε Καψάλισμα.

Τσουρουφλυσμένος, η, ον, ἴδε Καψαλισμένος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τσουχτερὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Ἀψὺς καὶ §. (μεταφ.) Ἐγγικτικός.

Τσυγκρύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Συγκρούω, συμβάλλω. brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble. ||. (ὁ Ἡφαιστίων καὶ ὁ Κρατερὸς) ἐπειδὴ εἶχαν κρυφὴν ἀντιπάθειαν μεταξύ 'των, πολλαὶς φοραὶς τσυγκρύζουνταν (ἢ) 'τὰ τσύγκρυζαν. »Ὑπούλως ἔχοντες ἀλλήλοις, συνέκρουον πολλάκις.

Τσύγκρυσμα. »Σύγκρουσις. brouillerie, θ.

Τσυκνιᾶς (ὑπὸ τοῦ Παυσαν. [Η, 17] ὀνομάζεται γένος τι ἀετῶν) »Κυκνίας, (μάλιστα ἐοικὼς κύκνῳ λευκότητα, «), π ἴδε Κύκνος.

Τσυκκουδηὰ, δ. »Τερέβινθος καὶ Τέρμινθος (ἡ ἀγρία). térébinthe (pistachier) sauvage, ἴδε καὶ παραθ. Μαστιχηὰ καὶ Σχῖνος.

Τσύκκουδον (ἐκ τοῦ) » Κοκκίδιον (ὁ καρπὸς τῆς Τσυκκουδηᾶς). »Σχινὶς, τερμινθίς. le fruit du térébinthe ou de lentisque, pistache sauvage.

Τσυμοῦρι (προφ. καὶ Τσυμποῦρι), ἔντ. ἴδε Τσιμοῦρι.

Τσύμπημα (σφίξιμον, κυρ. τοῦ σώματος μὲ τὰ δύο δάκτυλα). »Κνισμός. l'action de picoter (de pincer). §. (συνεκδοχ. τὸ σημάδι τοῦ τσυμπήματος, ἡ ἄλλ. Τσυμπηματιά.). » Κνίσμα. pinçon. §. (τὸ τρύπημα μὲ βελόνι, σουβλὶ, κτλ.), ἴδε Κέντημα.

Τσυμπίδι } , ἐργ. »Μαδιστὴρ,
Τσυμπίστρα } τριχολαβίς. pincette, θ.

Τσυμπῶ (κυρ. σφίγγω τὸ κρέας μὲ τὰ δάκτυλά μου » Ἔστιν ὅτε ἔβαλλον τὰς χεῖρας αὐτῶν τὰ ἄσεμνα γύναια εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ ἐσίαινον αὐτὸν καὶ ἐκόσσιζον καὶ ἐτζίμμιζον αὐτὸν, « Βίῳ Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ), ῥ. μετ. »Κνίζω, κόπτω. picoter, pincer. §. (καταχρ. τρυπῶ μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ.), ἴδε Κεντῶ. §. (δοκιμάζω μόνον τὰ φαγητὰ, ἀπὸ ἀνορεξίαν ἢ κερατσιτσιάν). » Ἀπογεύομαι pignocher (οἰκ.), (τοῦτο δὲ ἀπὸ μεταφορὰς τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα τσυμποῦν μὲ τὴν μύτην 'τους τὰ 'πωρικὰ κτλ.). ||. (ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφιζε τόσον τεχνικὰ τὰ σταφύλια, ὥστε τὰ πουλιὰ πήγαιναν καὶ) 'τὰ τσυμποῦσαν. » Τῷ ῥάμφει καθικνοῦντο. becquetter.

Τσύπα (Εἰς τὸ Ἐτυμολ. γράφεται Τζίμπα, ἡ λεπτὴ φλοῦδα, ἐκ τοῦ Σύφα Σύφαρ). » Ἐπιδερμὶς (ἡ τοῦ σώματος), ὑμὴν-ένος (ὁ τοῦ αὐγοῦ, κρομμυδιοῦ κτλ.), γραῦς (ἡ τοῦ βρασμένου γάλακτος καὶ τῶν ὀσπριῶδῶν ζωμῶν). peau (mince), θ. pellicule, θ. §. épiderme. §. (μεταφ. ἡ) » Αἰδὼς, (ὅθεν Ξετσιπωμένος ὁ Ἀναιδὴς), ἴδε Ἐντροπή. ||. 'ὀδὲν ἔχει τσύπαν, ἴδε Ἀδιάντροπος.

Τσυποκάλαμον, φ. » Ναστὸς κάλαμος, μεστοκάλαμος, βελίτης, συριγγίας, τοξικὸς καὶ Κρητικός. roseau plein.

Τσυρίζω (ἐκ τοῦ Συρίζω), ῥ. ἀμ. » Τρύζω, τρυλί(λλί)ζω καὶ πιππίζω (κυρ. διὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ), κλαυθμυρίζω (διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). piauler, piailler.

Τσύῤῥος (τὸ χωριζόμενον τοῦ τυριοῦ καὶ βουτύρου νερουλὸν τοῦ γάλακτος μέρος), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσυρτσυρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὸν ἦχον 'που γίνεται ὅταν χυθῇ ψυχρὸν εἰς βραστὸν λάδι ἢ βούτυρον), ῥ. ἀμ. »Σίζω. siffler, fremir (comme le poisson qu' on frit).

Τσυρτσύρισμα. » Σιγμός. sifflement, bruit d'un fer ardent qu' on plonge dans l'eau.

Τσύτσυδος, η, ον, ἴδε 'Ολόγυμνος.

Τσύφνα (πάθος τῶν ὀρνίθων), ἴδε Κόρυζα.

Τσώφλοιον (ἀπὸ τοῦ Ἐξώφλοιον ἢ Ἐσώφλοιον). »Κέλυφος (τὸ), λέπος (Λουκ.), λέμμα, λέπισμα, λεπύγανον, ἔλυτρον. écale, θ. coque (τοῦ ἀμυγδάλου, φουντουκιοῦ κτλ.), θ. pelure (τοῦ μήλου, ἀπιδιοῦ κτλ.).

Τυλιγάδι (τὸ ἄλλ. Τυλιχτάρι καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Γλυτῆρι), ἐργ. » Μήρινς-ινθος (ἡ), πηνιστήρ. dévidoir.

Τυλιγαδιάζω (τὸ ἄλλ. 'Γλυτηρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρύω(-ομαι), ἐκ(ἀνα)μηρύομαι, ἐκλέγομαι τὸ μήρυμα, ἀναπηνίζομαι. dévider.

Τυλιγάδιασμα. »'Η τοῦ νήματος (μηρύματος, κλώσματος) ἀνάλυσις. dévidage.

Τύλιγμα (προφ. κοιν. Ντύλιγμα). »'Ελιγμὸς, ἕλιξις, περιέλιξις, εἴ(εἵ)λυσις. entortillement, l'action de rouler (etc).

Τυλίζω (προφ. κοιν. Ντυλίζω), ῥ. μετ. (κλωστὴν εἰς κουβάρι). » 'Ε-(» Εἰ)λίσσω(-ττω), τυλίσσω(-ττω), εἰλύω καὶ εἰλέω, περιελίσσω(-ττω). rouler autour, entortiller. ‖. τυλίζω τὸ χέρι μου (κτλ.) μὲ πανί. »'Ενειλέω (»'Ενείλησε τὸ σῶμα τῇ σινδόνι,« Εὐαγγ.), ἐνειλίσσω, περιελίσσω, περιστέλλω. envelopper. ‖. τυλίζω χαρτὶ (πανὶ, κτλ.) εἰς σχῆμα καλαμιοῦ. »Συστρέφω, συσπειρόω. rouler, ἴδε καὶ Κουβαριάζω.

Τυπόνω (κυρ. βιβλίον), ῥ. μετ. » Τύποις ἐκδίδωμι imprimer. §. (μεταφ.) 'τὸ τυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου. »'Ενσημαίνομαι (»'Εγχαράσσω, »'Εγκολάπτω) τῇ διανοίᾳ. graver. ‖. εἶνε τυπωμένον εἰς τὸν νοῦν μου. »'Εντέτηκται (» 'Εντέτηκε) τῷ νῷ.

Τυπωμένος, η, ον (βιβλίον κυρ.). »Τύποις ἐκδεδομένος. imprimé, publié.

Τυραννία. » Αἰκία, βάσανος (ἡ), κακουχία. tourment, gêne, θ. vexation. §. »Στρέβλωσις, κάκωσις. supplice; martyre, ἴδε καὶ Βάσανον.

Τυράννιον, ἴδε Τυραννία.

Τυραννισμένος (ὁ ἄλλ. Βασανισμένος), η, ον. » Τλήμων, ταλαίπωρος, πολυπαθής. qui a beaucouq souffert.

Τυραννῶ, ῥ. μετ. »Βασανίζω, στρεβλόω, αἰκίζομαι. tourmenter; martyriser. §. » Τρύγω, κατατρύγω, κακόω, παρατείνω, ταλαιπωρέω (ἰσοκρ.). vexer; faire languir, travailler. ‖. 'ως οὗ 'να 'τὸν τυραννήσω κ' ἐγὼ, καθὼς μὲ τυραννεῖ καὶ αὐτός. »"Εως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ‖. τυραννηθῶμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ταλαιπωρέω, τρύχομαι, κατατρύχομαι, κακουχέομαι, παρατείνομαι, κακοπαθέω. se tourmenter, se travailler, ἴδε καὶ Κοπιάζω. ‖. τυραννηθῆναι τρεῖς χρόνους 'ς τὴ' φυλακή. »Τρυχόμενος ἐν δεσμωτηρίῳ, τρίτον τοῦτο ἔτος.«

Τυρῆτι (εἶδος φαγητοῦ). »Τυρωτὸν (ἴδε Ἀθην. βιβλ. ΙΑ'), ἴδε Τυρόπηττα.

Τυρί. » Τυρός. fromage.

Τυροβόλι (τὸ πλεκτὸν καλοῦπι ὅπου γύνουν τὸ τυρί. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ', 37). »Τάλαρος, ταλάριον, ταρρὸς ἢ ταρσὸς, τυροκομεῖον, τυροβόλιον. clisse, θ. eclisse, θ. fromager, clayon.

Τυρόγαλα } (ὁ ἄλλ. Τσύρος).
Τυρόγαλον } » 'Ορρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κρήτην) petit-lait, lait clair, mègue, babeure, θ.

Τυροκομῶ (κάμνω τυρὶ), ῥ. ἀμ. » Τυροκομέω, τυροποιέω. faire du fromage.

Τυρόπηττα. » Ὑποτυρὶς (Ἀθην. ἢ κατασκευή 'της ἦτον διαφορετική.), ἀρτοτυρίτης. ramequin, talmouse, θ.

Τυροτρίφτης (ὁ Τουρκ. 'Ρεντὲς), ἐργ. » Κνῆστις (ἡ), κνηστὴρ, τυρόκνηστις (ἡ), ξυήλη. râpe, θ.

Τύφλα, πάθ. » Τυφλότης, τύφλωσις, πήρωσις (ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων, ὄψεως), ἀβλεψία. cécité, θ. ‖. τύφλα (λέγουν καταρώμενοι κἀνένα, ὅταν πέσῃ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀνοησίας καὶ σπάσῃ μάλιστα καὶ τίποτε)! »'Ες κόρακας! peste!

Τυφλὰ, ἐπ. » Τυφλῶ ποδὶ κατὰ τὴν παροιμίαν. aveuglement, a l' aveuglette (οἰκ.).

Τυφλίτης (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. »Τυφλίας, τυφλίνη, τυφλῖνος, τύφλωψ. l'aveugle (espèce de serpent), envoye, serpent cassant.

Τυφλομυΐγα (ἡ ἄλλ. Τυφλοπανίδα-ίτσα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Μυΐνδα, χαλκῆ μυῖα (ἐπαίζετο ἀλίγοι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διαφορετικώτερα, ἴδε Εὐσταθ. Ἰλ. Φ), ψηλαφίνδα. collin-maillard.

Τυφλόνω, ῥ. μετ. »Τυφλόω, ἐκ-(ἀπο)τυφλόω, πηρόω (τὰς ὄψεις). aveugler. ‖. τυφλόνομαι, ῥ. παθ. ᾠ μέσ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (»Πηρόομαι) τὰς ὄψεις. perdre la vue, devenir aveugle. ‖. καὶ ὅτι ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ ἓν ὀμμάτι. »Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδόντα (Δημοσθ. Καλλιπ.)«.

Τυφλοπόντικον (τό), ζ. 'Α-
Τυφλοπόντικος(-ικας) ' σπάλαξ -ακος (ὁ). taupe, θ. (ἡ πιθανώτερον ὁ) rat-taupe (ὁ ἄλλ. zemni).

Τυφλὸς, ἡ, όν. »Πηρὸς (»Πεπηρωμένος, ἠμαυρωμένος) τὰς ὄψεις, τυφλὸς, τυφλώττων. aveugle. ‖. εἶνε τυφλός. »Τυφλώττει. ‖. περιπατεῖ 'ς τὰ τυφλὰ (φρ. μεταφορ.). »Κατὰ σκότον ἠλάσκει (Π.)«, ‖. ἠὼρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ.), ἴδε Κατήφορος.

Τύφλωμα. »Τύφλωσις, ἐκτύφλωσις. l'action d'aveugler, aveuglement.

Τυχαίνω (τὸ ἄλλ. Λαγαίνω). Μ. (θλ) τύγω, ῥ. ἀμ. »Τυγγάνω, ἐν-τυγγάνω, ἀπαντάω, κυρέω (ποιητ.). rencontrer, ἴδε καὶ Ἀπαντῶ. ‖. ᾠ πλάγιαζαν ὅπου τύχαινε καθένας. »Ἀνεπαύοντο δὲ ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος (Ξενοφ. Ἀναβ.)«. ‖. τυχαίνει, ῥ. οὐδ. ἀπρος. »Συμβαίνει, συμ-(προσ, παρα)πίπτει, ἀπαντᾷ, συγκυρεῖ, καταλαμβάνει ('Ηροδ.). arriver, survenir, avenir (il avint etc.). ‖. ᾿ἂν τύχῃ. »Τυχὸν, οὕτω τυχόν, παρατυχόν, συμ(παρα)πεσὸν, παρασχόν. ‖. ὅ,τι τύχοι 'μπροσά. »Τὸ προσ(παρα)τυχὸν, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν ποσί. ‖. ἔτυχε τότε ἴσια-ἴσια 'να ἔχων πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μὲ τοὺς Ἀργείους. »Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους«. ‖. 'τὸν ἔτυχε δουλειά. » Ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ. ‖. ἂν ὅμως ἔτυχε πολλαὶς φοραὶς 'να νικηθοῦν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἐδυνατωτέρους, 'δὲν εἶνε καθόλου παράξενον. »Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστὸν (Ἰσοκρ.)«;

Τύχη (οἱ παλαιοὶ 'τὴν ἐθεοποιοῦσαν). » Τύχη, δαίμων (ἡ), μοῖρα, τὸ αὐτόματον. sort, fortune, θ. hasard. ‖. κατὰ τύχην. »Ἀπὸ τύχης, τύχῃ τινὶ, οὕτω τυχὸν (ξυμπεσὸν, παρασχὸν, ξυμβὰν, κυρῆσαν), αὐτομάτως, ἐκ (ἀπὸ) ταὐτομάτου, κατὰ συγκυρίαν (συντυγίαν, συμβεβηκὸς), κατὰ θεὸν, κατὰ δή τινα δαίμονα. par hasard, fortuitement, accidentellement, par accident. ‖. καλὴ τύχη. » Ἀγαθῇ τύχῃ, ἀγαθῷ δαίμονι. heureusement. §. τύχη, (ἰδιαιτ. καὶ κατὰ συνεκδ. ἡ καλὴ· ὅθεν:) ἔχει ('δὲν ἔχει) τύχην. » Ἀγαθῇ (» Εὐμενεῖ) κέχρηται τύχῃ· » Εὐτυχής τις ἐστί· » Πάντα κατὰ ῥοῦν αὐτῷ χωρεῖ, ἴδε καὶ Ἄτυχος ᾠ Γραφτόν. ‖. τί τύχη (φρ.)! »Τῆς τύγης (»Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν,« Ξενοφ.)!

Τυχηρὸς (ὁ ἔχων καλὴν τύχην), ἡ, όν. »Εὐτυχής. heureux. §. (ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων). »Τυχαῖος, ὁ ἀπὸ τύχης (κατὰ τύχην), προστυχής. fortuit, accidentel, casuel.

Τῶρα (ἀπὸ τὸ, Τῇ ὥρᾳ, κατὰ τὸν 'Ετυμολόγον. Ἄλλοι 'τὸ γράφουν Τόρα, καὶ 'τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Τόρρα), ἐπ. (γρον.). »Νῦν καὶ (κατ' ἐπέκτ.) Νυνὶ (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ 'Ετυμολ.), τανῦν, τὸ νῦν ἔχον, ἤδη, ἄρτι. à présent, maintenant, présentement. ‖. ἕως τῶρα. » 'Ες δεῦρο, μέχρι τοῦδε. ‖. ἀπὸ τὸ πουρνὸ' ἕως τῶρα. » 'Εξ ἑω μέχρι δεῦρο (Πλάτ. Νομ.)«. ‖. καὶ τῶρα πῶς βλέπεις; » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις (Εὐαγγ.)«; ‖. ἑπτὰ μῆνες (γρόνια) τῶρα (φρ.). » 'Εβδομον ἤδη μῆνα (ἔτος)· » 'Εβδομον τουτονὶ μῆνα· » 'Εβδομος μὴν οὑτοσί. ‖. τόσον καιρὸν τῶρα. »Τοσοῦτον χρόνον ἤδη (Θκδ.)«. ‖. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα (ἡ) 'μπροστὰ, ἴδε Ἀπό. §. τῶρα (καταχρ. ἀντὶ Μετ' ὀλίγον). ‖. ἀμέσως τῶρα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἡ) τῶρα-τῶρα σᾶς 'τὰ διηγοῦμαι. »Αὐτίκα δὴ μάλα διέξειμι πρὸς ὑμᾶς. ||. τῶρα-τῶρα 'τὸ μαθαίνεις. »Εἶσῃ αὐτίκα δὴ μάλα (Πλάτ.), »ἴδε καὶ Ὑστερώτερα.

Τωρινὸς, ἡ, όν. » Παρὼν-όντος, ἐνεστὼς-ῶτος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) νῦν (αὐτίκα, ἤδη. »Τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, « Δημοσθ.). présent, actuel.

Υ

Υ, υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: »Ὑψηλὸς-ἀψηλὸς, κτλ. ||. εἰς ΑΙ: »Μακρύνω-μακραίνω, σμικρύνω-μικραίνω, κτλ. ||. εἰς Ε: »Ἄχυρον-ἄγερον, κυρὰ-κερὰ, μύρμηκι-μερμῆγκι, μυρσίνη-μερσίνι, πίτυρον-πιτερο', σύρω-σέρνω, κτλ. ||. εἰς Μ: » Ἐλαύνω-λάμνω, εὐπορῶ-ἐμπορῶ, πλεύμονι-πλεμμόνι, ῥεῦμα-ῥέμμα, ναῦνος-ἀχαμνὸς, εὐνοῦχος-μνοῦχος, κτλ. ||. εἰς Ο: » Ὑγρὸς ὀγρὸς, κ-τλ. ||. εἰς ΟΥ: μύστακι-μεσάκι, ξυρέω-ξουρίζω, πτέρυγα-φτεροῦγα, στυππίον-στουππί, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (Σημ. Εἰς τὴν βασιλευομένην μάλιστα Ἑλλάδα ἡ τοιαύτη τοῦ Υ προφορὰ εἶνε τόσον κοινὴ, ὥστε οἱ χωρικοὶ προφέρουν καὶ Ἀχιουρα καὶ Τρούπα καὶ Παραθοῦρι κτλ. Ἡ συνήθεια αὕτη καὶ τῶν Λαζῶν τὸ Ἀοῦτος ἀντὶ Αὐτὸς] ἠμπορεῖ 'να χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς καθαυτὸ τοῦ Υ προφορᾶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), ἴδε καὶ Ο. ||. εἰς Π. (ὅταν τοῦτο προφέρεται ὡς Φ): »Καῦσις-κάπσι' κτλ. §. Ἀφαιρεῖται (κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν λέξεων): »Ὑβρίζω-βρίζω, ὑγιηρὸς-'γιερὸς, ὑπάγω-'πάγω, ὑπερήφανος-'περήφανος, ὑφαίνω-'φαίνω, κτλ. (κατὰ τὸ μέσον δέ): » Αὐτὸς-ἀτὸς, γεῦμα γέμα (ἂν τοῦτο 'δὲν ἦνε κατὰ τροπὴν μᾶλλον εἰς μ, γέμμα, ἴδε ἀνωτέρω), κορυφὴ-κορφὴ, πέρυσι-πέρσι, οὐχὶ-ὄχι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν: Αὐτὰρ-ἀτὰρ, ἀελλόπους-ἀελλόπος κτλ.).

Ὑαλάδα (ἡ). »Γάνος (τὸ), γάνωμα, στιλπνότης, στιλβηδών.

Ὑαλένιος, α, ον. » Ὑάλ(έ)λινος, ὁ ἐξ ὑά(έ)λου, ὑα(ε)λοῦς (Κλημ.). de verre.

Ὑαλὶ (προφ. κοιν. Γυαλί). »Ὕαλος καὶ Ὕελος (ἡ) (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸ Κεχριμπάρι, τὸ Ἀμμωνιακὸν ἅλας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ σώματα. Ἀπὸ τὸν Ἡρόδ. ὀνομάζεται) »Χυτὴ λίθος. verre. ||. ὑαλὶ τοῦ παραθυριοῦ (τὸ Τερκ. Τζάμι). » Φεγγίτης (Ὕελος). vitre, carreau de vitre. ||. ὑαλὶ τῶν 'ματιῶν, ἴδε Ματοϋάλι.

Ὑαλίζω, ῥ. μετ. »Ὁμαλίζω, ἐκτρίβω. polir, éclaircir, fourbir (κυρ. σιδερικὰ), ἴδε καὶ Στιλβόνω.

§. ῥ. ἀμ. »Στίλβω. briller; être luisant. ||. ὑαλίζουν τὰ 'μάτιά 'του. » Στίλβουσιν οἱ ὀφθαλμοί. éclairent. §. (μεταφορ. διὰ γυναῖκα εὐπρόσωπον λέγομεν ὅτι) ὑαλίζει. (Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι): »Ὄψις ὑαλέη· »Ὑαλόεσσα παρειὰ κτλ. elle a un joli minois.

Ὑάλισμα. »Στίλβωσις, ἔκτριψις. polissure, θ. poliment.

Ὑαλιστερὸς, ἡ, όν. » Στιλπνὸς, ὑαλόεις, λιπαρός. poli, luisant.

Ὑαλιστῆρι, ἐργ. » Ὁμάλιστρον. lissoir, polissoir, buis, ἴδε καὶ Στιλβωτῆρι.

Ὑβρίζω (προφ. κοιν. Βρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Λοιδορέω(-ομαι), κακῶς λέγω, κακηγορέω, κακολογέω, βλασφημέω, δυσφημέω, πλύνω (μεταφορ.). injurier, dire des injures, invectiver contre. ||. (μέσ. ἀλληλοπαθ.) ὑβρίζομαι. »Διαλοιδορέομαι (τινί). ||. φωνάζοντες καὶ ὑβριζόμενοι μεταξύ 'των. »Βοῇ τε χρώμενοι καὶ λοιδορίᾳ πρὸς ἀλλήλους (Θκδ.). « ||. 'δὲν πρέπει, ποιηταὶ ἄνθρωποι, 'να 'βρίζωνται ὡς ἂν ταὶς γύφτισσαις. » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὄρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,« (Ἀρστφ.).

Ὑγεία. » Ὑγίεια καὶ Ὑγεία, τὸ ὑγιαίνειν, εὐεξία. santé, θ. ‖. πῶς εἶσε 'ς τὴν ὑγείαν σου; ἴδε εἶμαι. ‖. ἀφίνω ὑγείαν, ἴδε Ἀποχαιρετῶ. ‖. ἔχετε ὑγείαν (και κοιν.) ἔχε 'γειά' (φρ. φιλοφρ.). » "Ερρωσο! ὑγίαινε (» Ἀλλ' εἶμι, σὺ δ' ὑγίαινε, « Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477)! ἔρρῶσθαι! ἔρρωσθε! χαίρειν! ἀσπάζομαί σε! à Dieu! portez-vous-bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ‖. ὑγιαίνετε!). ‖. μὲ ταῖς ὑγείαις σας (φρ. φιλοφρ. πρὸς τοὺς λουσθέντας, ξυρισθέντας κτλ.)! » Ἐρρῶσθαι! grand bien vous fasse! ‖. 'παρ' 'το καὶ πήγαινε μὲ ὑγείαν ('να 'τὸ μεταχειρισθῇς δηλ.)! » Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ (Λουκ. Β. πρκ.)«. ‖. 'γειά σου (ἐπιφων. φιλοφρον. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους)! ἴδε Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ‖. ὑγιαίνετε!) ‖. 'γειά σου, ἄ 'γειά σου (λέγομεν κοινῶς, ὅταν θέλωμεν 'να ἐπαινέσωμεν ἢ 'να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα)! »Εὖγε! »Εἶα! » Εἶα μάλα! bravo! courage, allons courage. ‖. εἰς ὑγείαν σας (ὅταν πίνωμεν κρασί)! »Προπίνω σοι. à votre santé! ‖. πίνω εἰς ὑγείαν τινός. »Προπίνω (» Φιλοτησίαν προπίνω) τινί, ἐπιγέομαι ἄκρατον, ἐπίχυσίν τινος λαμβάνω (»'Επίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίᾳ βασιλέως«, Πλουτ. Δημ.). boire à (porter) la santé de.

Ὑγιαίνω (εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου), ῥ. οὐδ. »Εὖ ἔγω, ὑγιαίνω, ἔρρωμαι, ὑγιῶς (ἐπιεικῶς) ἔγω, εὐεκτέω. se porter bien, jouir d' une bonne santé. ‖. ὅταν τὰ σκυλιὰ 'δὲν 'παίρνουν εὐχαρίστως ὅ,τι 'τὰ δώσοις, εἶνε σημάδι) πῶς 'δὲν ὑγιαίνουν. » "Οταν αἱ κύνες μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὴ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔρρωνται (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. ‖. ὑγιαίνετε (φρ. ἐπιφωνουμένη εὐκτικῶς, κυρ. πρὸς φτερνιζομένους). » Ζεῦ σῶσον ('τὸ ἔλεγεν αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ὁ φτερνιζόμενος)! dieu vous assiste (bénisse)‖! §. (γίνομαι καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν), ἴδε Ἀναλαμβάνω.

Ὑγρασία. » Νοτὶς, ἰκμὰς, ὑγρασία (Γαλην.), ὑγρότης, τὸ ὑγρόν. humidité. θ. § moiteur, θ.

Ὑγρὸς, ἡ, όν. » Ὑγρὸς, διερὸς, δίυγρος, νοτερὸς, νενοτισμένος, ἰκμαλέος. humide. §. moite.

Ὑδρωπικὰς, πάθ. » "Υδερος, ὕδρωψ. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὑδεριάω, ὑδρωπιάω, ὑδέρῳ περιπίπτω. devenir hydropique.

Ὑδρωπίκτασμα » Ὑδερίασις. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικτασμένος, η, ον. » Ὑδεριῶν, ὑδρωπικός. hydropique.

Υἱὸς (προφ. κοιν. Γυιός). » Υἱός, παῖς, υἱεὺς-έος (ποιητ.). fils.

Υἱοθετῶ, ῥ. μετ. »Ποιοῦμαι (παῖδα), παῖδα τίθεμαι, εἰσποιοῦμαι, ἀναιρέομαι. adopter.

"Υκνον, φ., ἴδε "Υτανο'.

Ὑννὶ (προφ κοιν. Γυννὶ, ἡ σιδερένια μύτη τοῦ ἀλετριοῦ). »"Υνις ᾖ "Γννις-ιδος (ἡ). soc, coutre.

Ὑπάγω, ἴδε Ἄγω.

Ὑπανδρεία (προφ.κοιν.'Παντρειά). »Συνοίκησις, συνοικέσιον. mariage.

Ὑπανδρεμμένος (προφ. κοιν.'Παντρεμένος). η, ον. »Γεγαμηκὼς-ότος (ὁ), γεγαμημένη (ἡ), ὕπανδρος (γυνή). marié-ée.

Ὑπανδρεύω (κυρ. γυναῖκα, καταχρ. δὲ καὶ ἄνδρα), ῥ. μετ. »'Εκδίδωμι ἀνδρὶ (τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν), γυναῖκα ἄγομαι (τῷ υἱῷ), συνοικίζω, συζεύγνυμι. ἁρμόζω(-ομαι), (ἴδε τὰ παραδείγματα εἰς τὸ Ἀρραβωνιάζω). marier; établir (κυρ. κορῆτσι). ‖. 'πανδρεύομαι, ῥ. μέσ. (ἐπὶ μὲν ἀνδρός:) »Γυναῖκα ἄγομαι, γαμέω, γάμον λαμβάνω (»Παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἐπείθεν Ἀθήν. IB'). »Γάμον Τατίας ἔλαβε,« Πλούτ.), λαμβάνω γάμῳ ἢ πρὸς γάμον γυναῖκα (Θκ., Πλούτ.), γαμῶ γάμον (» Τὸν 'Ελένης γάμον γήμας«, Εὐρ. Ἰφιγ.), νυμφεύομαι· (ἐπὶ δὲ γυναικός: »Γα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μέομαι, εἰς γάμους ἔρχομαι τινὸς (ἢ) συνέρχομαί τινι συνοικέω, γάμον συνάπτω (ζεύγνυμαι, συνίσταμαι), συζεύγνυμαι, ἁρμόζομαι. se marier, épouser, s'établir (κυρ. ἐπὶ γυναικός). ‖. ὁ νόμος 'δὲν συγχωρεῖ 'να 'πανδρεύεται ξένη μὲ ἐντόπιον, οὔτε ἐντοπια μὲ ξένον. »Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ (Δημοσθ.)«. ‖. πῶς γίνεται; ἀρ' οὐ μήτε 'πανδρεύθηκες ἀκόμη! ναί: πλὴν 'πανδρεύομαι, ἂν δώσῃ ὁ θεὸς, τοῦ χρόνου. »Πῶς τοῦτο; ὃς οὐδὲ γεγάμηκας; ἀλλὰ γαμῶ, ἢν θεὸς διδῷ, ἐς νέωτα «. ‖. ἔπρεπε 'να 'πεθάνω πρὶν 'πανδρευθῶ. »Ἔδει τεθνᾶναί με πρὶν ἢ γῆμαι«. ‖. ἦτον 'πανδρεμμένος τὴν κόρην τοῦ Θεαγένους. »Ἐγεγαμήκει Θεαγένους θυγατέρα. ‖. 'πανδρεύθηκε τὴν Ἀργίτισσαν, ἐν ᾧ εἶχε παιδιὰ φθασμένα (εἰς ἡλικίαν). »Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα (Ηλιστ.)«. ‖. 'πανδρεμμένη μὲ ἄλλον. »Ἑτέρῳ γεγαμημένη.

Ὑπερβολικὰ, ἐπ. »Ὑπερβαλλόντως, εἰς (καθ') ὑπερβολὴν, δεινῶς, ὑπερφυῶς. excessivement; extrêmement.

Ὑπερβολικὸς, ἡ, όν. »Ὑπερβάλλων, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, ὑπέρμετρος (Ξενοφ.), ἄκρος, ὑπερφυὴς, δεινὸς, ἄμαγος (Αἰλ.). excessif, extrême, démesuré, désordonné. ‖. διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. »Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

Ὑπερήφανα, ἐπ. »Ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς. orgueilleusement, fièrement, arrogamment, superbement, imperieusement.

Ὑπερηφάνεια. »Αὐθάδεια, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, ὄγκος, ὀφρὺς (μεταφρ.), κενοδοξία, τῦφος §. »Οἴησις, οἴημα. §. »Ἀλαζονεία. orgueil, arrogance, fierté, morgue, θ. §. suffisance, vanité, présomption, ἴδε καὶ Καύχησις.

Ὑπερηφανεύομαι (προφ. κοιν. 'Περηφανεύομαι), Μ. (θὰ) ὑπερηφανευθῶ, ῥ. ἀποθ. »Τυφόομαι, ἐπ(ύπερ)αίρομαι, μέγα φρονέω, ὑψηλοφρονέω, φρονῶ παρ' (ὑπὲρ) ὃ δεῖ, ὑπερμαζάω, ὑπερηφανέω, φρυάττομαι (μεταφ.), γαυριάω, κομάω. §. Ἀλαζονεύομαι. s'enorgueillir; tirer vanité de, ἴδε καὶ Καυχηοῦμαι. ‖. κάμνω ἄλλον 'να ὑπερηφανευθῇ. »Ἐπαίρω, τυφόω (Ἡρωδ.), φυσάω (μεταφρ.), φυσήματος ἐμπίπλημι. enorgueillir. ‖ διὰ τί ὑπερηφανεύεσαι; »Ἐπὶ τῷ κομᾶς (Ἀρστφ.)«; »Τί δὲ τοῦτ' ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς (Λουκιαν.)«;

Ὑπερήφανος (προφ. κοιν. 'Περήφανος), η, ον. »Αὐθάδης (Ἰσοκρ. Δημον.), ὑπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, κενόδοξος, γαῦρος. §. »Οἰηματίας.

§. »Ἀλαζών. orgueilleux, fier, superbe; présomptueux; hautain, arrogant. §. glorieux.

Ὑπερφυσικὸς, ἡ, όν. »Ὑπερφυὴς. surnaturel.

Ὑπνιάρης, αἣ, ικον. »Φίλυπνος, ὑπνώδης, ὑπνηλὸς, ὑπναλέος. dormeur; somnolent.

Ὕπνος. »Ὕπνος. sommeil; somme. ‖. εἰς τὸν ὕπνο 'μου. »Καθ' ὕπνους, κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνύπνιον (Ὅμηρ.). en songe. ‖. εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον. »Περὶ πρῶτον ὕπνον«, Θουκδ.

Ὑπνωτικὸν (ἰατρικὸν κυρ.). »Ὑπνωτικὸν (»Ὕπνου ἐμποιητικὸν) φάρμακον. somnifère, soporatif, soporifique, soporifère.

Ὑπογραφή. »Ὑπογραφή. signature, θ.

Ὑπογράφω, ῥ. μετ. »Ὑπογράφω. signer, souscrire.

Ὑπόθεσις. »Πρᾶγμα, πρᾶξις, χρεία. affaire, θ. ‖ μεγάλη ὑπόθεσις! μὴ 'τὸ κάμετε ὑπόθεσιν (φρ.), ἴδε Δουλειά. §. ὑπόθεσις κρισολογουμένη. »Δίκη. affaire en litige, ἴδε καὶ Κρισολογία.

Ὑποκάμισον (προφ. κοινῶς 'Πουκάμισο'. 'Ο Εὐστάθιος 'τὸ γράφει

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐπικάμισον. Ὁ δὲ Σουΐδας λέγει. »Ἐπενδύτης τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται«). »Ὑποχίτων, ἀμπεχονη. chemise, θ. §. ὑποκάμισον ψειδιοῦ (κατὰ μετάληψιν τὸ ἀλλαγθὲν δέρμα ’του). »Λεβηρίς, γῆρας (ὄφεως). mue, θ. dépouille (d’un serpent), θ.

Ὑποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. (τοπ.). »Ὑπὸ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), κάτωθεν, ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν (ἀπ’ ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀποκατουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α’. ἐκδόσεως). sous, dessous, de dessous, d’en bas, par en bas. ||. τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ὑποκάτω, ἴδε Ἔχω.

Ὑποκείμενον. »Πρόσωπον (μεταγ.). sujet, personne, θ. personnage. ||. ἀγρεῖον ὑποκείμενον. »Μοχθηρὰ φύσις. mauvais sujet.

Ὑπόκρισι’. »Εἰρωνεία, ὑπουλότης, ὑπόκρισις. hypocrisie, θ.

Ὑποκριτής. »Εἴρων, ὕπουλος, ὑποκριτὴς (μεταγ.). hypocrite.

Ὑπόληψις (ἡ καλὴ περί τινος ἰδέα). »Πίστις, ἀξίωμα, δοξα, λόγος. estime, égard, considération, crédit, honneur, réputation, ἴδε ἡ Δόξα καὶ Τιμή. ||. ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν. »Ἐλλόγιμος, δόκιμος. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. »Λόγον ποιοῦμαι· »Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. estimer, priser. ||. ’τὸν ἔχω εἰς μεγάλην (παρὰ πολλὴν) ὑπόληψιν. »Πολὺν αὐτοῦ λόγον ποιοῦμαι· »Περὶ πλείστου (τοῦ παντὸς) ποιοῦμαι τὸν ἄνδρα. j’ai pour lui une grande considération, j’en fais grand cas. ||. ’τὸν ἔχω εἰς περισσοτέραν ὑπόληψιν. »Περὶ πλείονος ποιοῦμαι. ||. ’τον ἔχω εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν. »Δεύτερον ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι)· »Ἐν ἐλάττονι λόγῳ ποιοῦμα. (ἡγοῦμαι). ||. εἰς τόσην ὑπόληψιν ’τὸν εἶχεν. »Οὕτως ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἄνδρα. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) ὑπόληψιν μεγάλην. »Δόκιμος ὤν· »Εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα· »Ἐν ἀξιώματι μεγίστῳ διατελῶν· » Σπουδαζόμενος· »Εὖ φερόμενος παρὰ τοῖς ξυμμάχοις (Ξενοφ.)«. il est (il jouit) d’une grande (haute) considération, il est fort considéré. ||. εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀνδρείαν ’τα. ||. εἶχεν (ἦτον εἰς) κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ στράτευμα. »Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Α’)«.

Ὑπομονετικός, ἡ, όν. »Ἀνεκτικός, καρτερικός, ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, τλήμων, ὑπομενετικὸς καὶ ὑπομενητικὸς (Ἀριστοτ.). patient.

Ὑπομονή. »Ἀνοχὴ, καρτερία, τὸ ἀνεκτικὸν (καρτερικὸν κτλ.), ἀνεξικακία, μακροθυμία. patience, θ.

Ὑποπτεύομαι, Μ. (θὰ) ὑποπτευθῶ (ἀόρ. Ὑποπτεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ὑποπτεύω(-ομαι), ὑπονοέω, ὑποτοπέω (-εύω,-άζω), ὑφοράομαι(-άω, Ξενοφ.), ὑπόπτως (ἀπίστως) ἔχω (διάκειμαί) τινι (πρός τινα), ὕποπτα ἐξί μοι πρός (εἰς) τινα, περιοράομαι (Θουκ.), ἀπιστέω, περιίσταμαι (Λυκιαν.), ὑποβλέπω, λοξότερον ἔχω πρὸς (Πολυβ.). soupçonner, se méfier. ||. καὶ ὑπωπτεύόμεθα περισσότερον. »Καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. ||. ὁ δὲ ’Επαμινώνδας ὑπωπτεύετο μὲν καὶ τοὺς ἄλλους Βοιωτούς, τοὺς Θεσπιεῖς ὅμως περισσότερον. »Τῷ δὲ ’Επαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον (Παυσαν. Βοιωτ.)«. §. ὑποπτεύομαι (μὲ ὑποπτεύεται δηλ. ἄλλος), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτροπος.). »Δι’ ὑποψίας εἰμὶ (γίγνομαι). être (devenir) suspect.

Ὕποπτος (ὅποιον ὑποπτεύονται), η, ον. »Ὕποπτος. suspect. §. καταχρ. ὅποιος ὑποπτεύεται τὸν καθένα). »Δύσπιστος, ὑπόπτης, καχύποπτος. soupçonneux, méfiant.

Ὑποστατικόν. »Ἀγρὸς, ἀγροικία, ἐσχατιά (Δημοσθ.), χωρίον (καθὼς ’τὸ λένουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀγροκήπιον (Στραβ.), προάστειον (κυρ. τὸ πλησίον τῆς πόλεως). terre, θ. §. domaine, θ. §. métairie, θ. ἴδε καὶ Ζευγολατεῖ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὑπόσχεσις. » Ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις. promesse, θ.

Ὑπόσχομαι, Μ. (θὰ) ὑποσχεθῶ (ἀόρ. Ὑποσχέθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ὑπισχνέομαι, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὑφίσταμαι, ὁμολογέω, συντίθεμαι. promettre. ‖. ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σ' ἔλθῃ ἕνας φίλος πολὺ πιστότερος ἀπὸ τὸν Ἀράσπην. »Ἐγὼ σοι ἀνεδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ‖. ὅσα ὑποσχεθῇ τις εἴς τινα πρέπει καὶ 'να 'τὰ ἐκτελῇ, ἢ ὄχι; »Ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ, ποιητέον ἢ οὐ(Πλάτ.)«; ‖. ὅσα ὑπεσχέθη, 'δὲν τὰ ἐξετέλει. »Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐξετέλει(Θκδ.)«.

Ὑποτάσσω, ῥ. μετ. »Ὑποτάσσω (-ττω), ὑπ' ἐμαυτὸν ποιέομαι, χειρόομαι. soumettre, réduire, ἴδε ᾧ Κυριεύω. ‖. ὑποτάσσομαι, ῥ. μέσ. ᾧ παθ. »Ὑπό τινι γίγνομαι (»Γίγνονται ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, « Πλουτ.). se soumettre. ‖. 'να ὑποτάσσεται ἀπὸ τῶρα κ ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. » Ῥωμαίων κατήκοον γενέσθαι (ἀκούειν) τοὐντεῦθεν«.

Ὑποφερτὸς, ἡ, όν. »Ἀνασχετὸς, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ὑπομενετός. supportable.

Ὑποφέρω (προφ. κοιν. Ὑποφέρνω, ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. (Ἀντέχω, Βαστῶ). »Φέρω, ἀνέχομαι, καρτερέω, ἀντέχω, βαστάζω (μεταγ.). supporter, porter, soutenir, souffrir, endurer. §. (Δοκιμάζω, Πάσχω). »Ὑφίσταμαι, τλάω, ἀνατλάω. souffrir, essuyer. ‖. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να ὑποφέρουν τὴν δίψαν, καὶ παραδόθηκαν. »Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, όν. »Μελαγχολῶν. Δύσκολος. hypocondre, hypocondriaque; mélancolique; atrabilaire, sujet aux vapeurs.

Ὑποχόνδριον, πάθ. »Μελαγχολία. melancolie, θ. vapeurs, θ. πλ.

Ὑποχρεωμένος, η, ον. » Ὑποχρεως-ω (Πλουτ. ᾧ Πολυβ.). obligé.

Ὑποχρέωσις. »Χάρις. obligation. §. engagement.

Ὑποχρεωτικὸς, ἡ, όν. »Χαριστικός. Ἐπαγωγός. obligeant, officieux.

Ὑποψία. » Ὑπόνοια, ὑποψία. soupçon, ombrage. ‖. ὅταν ἦνε ὑποψία πῶς θὰ πέσῃ πάχνη. » Ὅταν ὕποπτος ἦ ἡ πάχνη.

Ὕσκα (οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν τοῦ Νάρθηκος, ἴδε Κουφόξυλον). »Ἐναυσμα. mèche, θ. amorce (de fusil). §. (ἡ φυσικὴ, εἶδος μανιταριοῦ), φ »Μύκης, ἀγαρικόν. amadou, agaric. ‖. 'να 'τὸ κάψῃς μὲ ὕσκα'. »Καίειν δὲ μύκησιν (Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντ. παθ.)«.

Ὕστερα, ἐπ. (χρον.). »Ὕστερον, εἶτα, ἔπειτα. μετέπειτα, μετὰ (μὲ αἰτιατ.), μετὰ ταῦτα, ἐκ (»Ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσῃ μοι, ὦ Σώκρατες,« Αἰσχ.), κατόπιν, ἐξῆς, ἐφεξῆς. ensuite, après, puis, depuis. ‖. ὕστερα-ὕστερα (φρ.), ἴδε Ὁλο'στερα. ‖. ὕστερα-ὕστερα, τί με μέλει; »Τὸ δ' ἐπὶ πᾶσιν (»Τὸ δ' ἐπὶ τέλει), οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει«. au bout du compte. ‖. 'ως τὰ ὕστερα (φρ.), ἴδε Τέλος (εἰς τὸ ‖. τέλος πάντων). ‖. ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον. »Ὕστερον τῆς ναυμαχίας (Παυσαν. Α')«. ‖. τὰ σέσκλα φυτρόνουν ὕστερα ὄχι μόνον ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ δὸ καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μερικὰ καὶ ἀπὸ ἕνα χρόνον. » Τῶν τευτλίων οὐ μόνον ἑνὶ ᾧ δυοῖν ἢ τρισὶν ὕστερον μησὶν, ἀλλ' ἐνιαυτῷ διαβλαστάνει τινὰ (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Δ')«. ‖. ᾧ ὕσερα. » Εἴθ' οὕτως.

Ὑστερημένος, η, ον. Ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἄγευστος. privé, dépourvu, dénué.

Ὑστέρησις. »Στέρησις, ἀφαίρεσις. privation.

Ὑστερικὸν, πάθ. »Ὑστερικὸν (»Τὸ περὶ τὴν ὑστέραν) νόσημα. vapeurs (mal) de mère, ἴδε καὶ §. Ὑποχόνδριον

Ὑστερινὸς, ἡ, όν. » Ἔσχατος, τελευταῖος, λοίσθιος (ποιητ., καθὼς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ᾗ τὸ) Ὕστερος. §. » Δεύτερος. dernier, qui vient après, postérieur.

Ὑστερῶ, ῥ. μετ. »Στερέω, στερίσκω, ἀφαιρέομαι. priver, dépouiller, dénuer. ‖. Ὑστεροῦμαι, ῥ. μέσ. »Στέρομαι, στερέομαι, ἀπορέω, ἐνδέομαι, (εἰς τὸ Εὐγγ.) ὑστεροῦμαι. être privé, se priver, manquer de, ἴδε καὶ Λείπω. ‖. ἀφ' οὗ ὑστερήθηκε (ἡ Ῥώμη) τόσους περιφήμους ἀνθρώπους. »Ἀνδρῶν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη (μεταφορ.)«.

Ὑστερώτερα, ἐπ. (χρον.). » Εἰς (»Ἐς) ὕστερον. ci-après.

Ὕτανο' (προφ. καὶ Ὕτνον), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἀμανίτης, φυτρόνει μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ μόλις ἐξέγει). »Ὕδνον ᾗ Ὕτνον. truffe, θ érinace.

Ὕφος (τὸ). » Ἐπίφασις, ὄφρις, ἐπισκύνιον. air (d'arrogance).

Ὑψηλὰ (προφ. κοιν. Ἀψηλά), ἐπ. » Ὑψοῦ, ἐφ' ὑψηλοῦ. en haut.

Ὑψηλὸς (προφ. κοιν. Ἀψηλός), ἡ, όν. » Ὑψηλὸς (» Τῆς μελίας ἡ μὲν ὑψηλὴ καὶ εὐμήκης ἐστιν, ἡ δὲ ταπεινοτέρα,« Θεοφρ. Φυτ. Γ'), μετέωρος, ὑπερέχων, ὑπερηρμένος. »Μέγας (ἄνθρωπος κυρ. ὁ μὴ κοντός). haut, élevé. ‖. γίνα φαίνεται ὅτι εἶνε ὑψηλότερη παρ' ὅ, τι ἦτον ἐκ φύσεως. »Ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἡ ἐπεφύκει,« Ξνφ.

Ὑψηλότερος (προφ. κοιν. Ἀψηλότερος), η, ον. »Ὑψηλότερος, μετεωρότερος (»Μετεωροτέραν τῆς Αἰγύπτου τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν «, Στράβ. ΙΖ'). » Μείζων (ἄνθρωπος (κυρ.). plus-haut (élevé).

Ὕψος (προφ. κοιν. ὁ) »Ὕψος, ὄρ. ἴδε τὴν λέξιν.

Ὕψος (τὸ). »Ὕψος. hauteur, θ. élevation.

Φ, φ, τὸ εἰκοστὸν-πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Παρεμβάλλεται. » Συρίζω-σφυρίζω. ‖. Τρέπεται εἰς Θ: » Ἀμφίβολος-ἀθίβολος κτλ. ‖. εἰς Π: »Στἀφίδα-σταπίδα, ῥάφανος-ῥεπάνι, φάτνη-πατνί κτλ. ‖. εἰς Τ: » Βλασφημῶ-βλαστημῶ κτλ. ‖. (πρὸ τοῦ Θ, τρέπεται εἰς ψ:) » Φθεῖρα-ψεῖρα (καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: Φθίω, ψίω, ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔγει ᾗ Ψείρω, Φθείρω).

Φάβα (Λατν.), ὅσπρ. (ἢ ἄλλως λεγομένη Μισιριώτικη φακῆ), ἴδε Ἀρακᾶς. §. (συνεκδοχ. ὁ πηκτὸς γυλὸς τῶν κουκκιῶν καὶ ἄλλων ὀσπρίων, εἶδος μαγειρεύματος). »Ἔτνος (» Ἔτνος οὐδετέρως, ὃ νῦν Φάβα καὶ ἰδιῶται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν,« Ἐτυμολ.), λέκιθος (κυρ. τοῦ Ἀρακᾶ). purée, θ.

Φαγᾶς (ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρὰ Προκοπ. ὡς ἐπίθ. Ἰωάννου τινὸς ἐπὶ Ἰουστιανοῦ), -άδισσα, -άδικον. » Φάγος, ἀδηφάγος (διὰ τὸ ὀποῖον λέγουν οἱ ἁπλοῖ, ἐκλαμβάνοντες ἐσφαλμένως μὲν, οὐκ ἀγαρίτως δὲ, τὴν λέξιν. »Τρώγει τὸν ᾅδη μὲ τὰ λείψανα «), πολυφάγος, βορὸς, γαστρίμαργος, τρώκτης (Φιλγρ. Ἡρ). vorace, grand mangeur, glouton, gourmand,

Φαγγρί, ψ. »Φάγρος. pagre, pagel (μικρότερόν τι εἶδος).

Φαγγρίζω, ῥ. ἀμ. »Διαφαίνω. paraitre à travers; être transparent.

Φαγεῖ' (ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. Φαγεῖν, καθὼς τὸ γράφει καὶ ὁ Σγολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἴδε Πουρνιάτικον.]), (τὸ). »Βρῶμα (τὸ), ἐδωδὴ, βρῶσις, τροφὴ, θοίνη, βορά. aliment, manger, nourriture, θ. pâture (κυρ. τῶν ζώων). §. repas. ‖. τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, ἴδε Πουρνιάτικον. ‖. τὸ μεσημεριανὸν ἢ μεσημεριάτικον, ἴδε Γεῦμα. ‖. τὸ βραδυνὸν, ἴδε Δεῖπνος. ‖. ἔβαλαν (ἔφεραν) φαγεῖ' (ἐλλειπτ. εἰς τὸ τραπέζι). »Παρετέθη τὰ βρώματα. on a servi.

Φαγητερὸν, ἴδε Φαγώτιμον.

Φαγητόν. »Ἔδεσμα, ὄψον, σιτίον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). met, plat.

Φαγί (» Ἐδέσματα, φάγια, βρώματα«, Ἡσύχ.), ἴδε Φαγεῖ'.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φαγοπότι. »Φαγησιπόσια καὶ Φαγήσια (ὠνόμαζαν μίαν ἑορτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἴδε Ἀποκρηά). » Πότος. Repaille (χυδ.), θ., ἴδε καὶ Ξεφάντωμα.

Φαγοῦρα »Κνηθμὸς καὶ Κνησμὸς (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμός, ξυσμὸς (Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ΣΤ'), ἀδαγμὸς καὶ ὀδαγμὸς καὶ ὀδαξασμὸς (κυρ. τῶν ὀδοντιῶν ὅταν πρωτοβγαίνουν). démangeaison, θ.

Φάγουσα, πάθ. »Φάγαινα, φαγέδαινα, ἕρπης ἐσθιόμενος, ἑρπηδὼν ἐσθιομένη, καρκῖνος. chancre.

Φάγωμα (τὸ τρώγειν). » Βρῶσις. l'action de manger. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγωμένον μέρος). »Βρῶμα (Διοσκορ.), διάβρωμα (Στράβ.). endroit (côté) mangé (rongé).

Φαγώσιμον. » Ἐδώδιμον. βρώσιμον. denrée, θ.

Φάδι (ἀπὸ τοῦ Ὑφάδιον). »Κρόκη, μίτος, ῥοδάνη. trame, θ.

Φαζάνι, π. » Φασιανὸς (ὄρνις). faisan.

Φαιλόνι (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀντὶ Φαινόλιον, ἐκ τοῦ Λτν. Paenula), φόρ. ἐκκλησ. (ὑποκορ. τοῦ) »Φαινόλης (συνώνυμον τοῦ Ἐξωμίς). chasuble, θ.

Φαίνομαι (Νομίζομαι, Ὁμοιάζω), ῥ. ἀποθ. » Δοκέω, ἔοικα φαίνομαι, ἀμ(ἀνα)φαίνω, δόξαν (δόκησιν) παρέχω. paraître, sembler. ||. φαίνεται (τριτοπροσ.). » Δοκεῖ, ἔοικε, φαίνεται (»Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη «, Θουκ. » Τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς φαίνεται ἔχειν «, Πλατ. Κρατ.), εἰκὸς, εἰκός ἐστιν. il semble, il parait, il y a apparence. ||. φαίνεται ὅτι εἶνε ἔτσι. »'Εμφαίνει οὕτως ἔχειν (Κέβ.) «. ||. μὲ φαίνεται. » Δοκεῖ μοι, δοκῶ, δοκῶ μοι, δοκεῖς (δοκοῦσί, κτλ.) μοι. ce me semble. ||. ἐμένα μὲ φαίνεται, (ἢ) καθὼς μὲ φαίνεται. »Κατὰ γνώμην ἐμὴν, (καὶ Ἀττ.) » Γνώμην ἐμὴν (καὶ » Γνώμην ἐμοὶ (Σουίδ.)· »'Εμοὶ δοκεῖν· »'Ως ἐμοὶ δοκεῖ· »'Ως ἐμῇ δόξῃ (Ξενοφ.). je me l'imagine. ||. τὰ δὲ ἄλλα μὲ φαίνεται ὅτι θὰ 'τ' ἀφήσω. » Τὰ δ' ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ. ||. μή πως γνωρίζει χάριν εἰς τὸν δοῦλόν 'του, διότι ἔκαμεν ὅ,τι 'τὸν διέταξε; δὲν μὲ φαίνεται. » Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ, ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ, « Εὐαγγ. ||. καθὼς φαίνεται. »Δοκεῖ· »'Η δοκεῖ· »Που. apparemment. ||. πῶς σὲ φαίνεται; »Τί σοι δοκεῖ; » Τίνα τὴν γνώμην ἔχεις; comment le trouvez-vous. ||. ποῦ σὲ φάνηκε (φρ.); » Τί (»Ὅ,τι) παθὼν (ἢ) μαθών; quelle fantaisie vous a pris? ||. 'τὸν φάνηκε 'να γράψῃ ὅτι. »'Επῆλθεν (»'Εδόξεν) αὐτῷ γράψαι. ||. (λέγει, κάμνει) ὅ,τι 'τοῦ φανῇ. »Τὸ φαινόμενον (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ.), τὸ δόξαν, παριστάμενον. ce que bon lui semble, ἴδε καὶ Καταιβαίνω. §. (δείκνομαι, εἶμαι παρὼν), ῥ'. παθ. ἢ μέσ. αὐτοπ. » 'Οπτάνομαι, φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ἐξετάζομαι. paraître, apparaître, se montrer, se présenter. ||. ἔπειτα ἐφάνη εἰς τὸν Κηφᾶν. »'Επειτα ὤφθη Κηφᾷ. ||. 'τοῦ φάνηκε 's τὸν ὕπνον. » "Οναρ ἐπιστάς· »Καθ' ὕπνους ἐπιφανεὶς αὐτῷ· » "Οναρ ἐδόκει ὁρᾶν. il lui apparut en songe. ||. φάνηκε 'μπροστά 'του ἕνα κακὸ φάντασμα. »Φάσματος οὐκ εὐμενοῦς εἰς ὄψιν αὐτῷ παραγενομένου (Πλουτ.)· « »Προσπεσεῖν αὐτῷ δεινὸν φάντασμα (ὁ αὐτ.) «. ||. χωρὶς 'νὰ φαίνεται ἀτός 'του. » Ἀφανὴς ὢν αὐτός. ||. ὅταν χιονίζῃ καὶ 'δὲν φαίνεται ἡ γῆ. » "Οταν νίφῃ.., ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. ||. καὶ 'δὲν φαίνουνταν πλέον ἡ στερνά. »Καὶ γῆν ἀπεκρύπτομεν. ||. ὥστε 'ποῦ 'δὲν φαίνουνταν ἡ ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. »"Ωστε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἀποκεκρύφθαι«. ||. ἐπειδὴ 'δὲν φαίνωνταν πλέον οἱ ἐχθροί. »'Επεὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἀπεκρύψαμεν. ||. εἰς αὐτοὺς ἡ μάχη 'δὲν ἐφαίνετο, ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. »Τούτοις οὐ κατάδηλος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Θκδ.) «. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κόμπου δὲν φαίνουνταν, ἴδε Ἄκρη. ||. τὸ τρεχαντῆρι 'που φαίνουνταν ἀπὸ τὴν πρύμνην.» Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον (Ἡλιοδ.)«. ||. αὔριο' θὰ φανῇ. » Ἡ αὔριον δείξει.

Φαίνω, Μ. (θὰ) φάνω (ἀόρ. Ἔφανα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Φασμένος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Ὑφαίνω, ἱστουργέω. tramer, tisser, tistre.

Φακῆ, ὄσπρ. »Φακῆ. lentille, θ. ||. φακῆ Μισιριώτικη. » Φακὸς Αἰγύπτιος (Λουκιαν. Ἰκαρομ.), ἴδε Ἀρακᾶς. ||. καὶ τὴ' φακῆ' γιὰ μαγέρεμμα (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλαζόνας). »Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις«, ἴδε καὶ Κοσκινᾶς καὶ Παροιμία.

Φακίδα (ἐκ τοῦ) »Φακὶς (ὑποκορ. τοῦ Φακὸς), ἴδε Ἐλῃά.

Φακιδιάρης (Εἰς Γλωσσάρ. γράφεται Φακωδιάρης, ἴσως ἦτον Φακυδιάρης), α, ικαν. » Φάκοψις, φακώδης καὶ (κατὰ τὸν Ἱππκρ.) ὑποφακώδης, (ὡς ἐπωνύμιον) φακᾶς. marqué de taches de rousseur.

Φακιόλι (ἀπὸ τοῦ) » Φακέλλιον (ὑποκορ. τοῦ) »Φάκελλος (κυρ. κάθε δεσμός, καὶ ἑπομένως καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὸν Σουΐδαν, κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ Λατιν. Facies, ἡ ὄψις. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εὑρίσκεται φακεώλιον. » Ἐὰν ἴδῃ τις φακεώλιον, εὑρήσει ἀξίωμα στρατηγικὸν μέγιστον, ἀναλόγως τῆς ἐκ τοῦ μήκους κυκλώσεως τοῦ φακεωλίου«, Ἀχμέτ. ὀνειροκρ. 226). »Κερύφαλος (ὡμοίαζε πλεκτὴν σκούφιαν), κρήδεμνος (ὡμοίαζε τὴν Μπόλιαν τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν), μίτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμος, στεφάνη, στρόφιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαρίκι). coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιολίζω, ῥ. μετ. »Ἀναδέω, ἀμπυκάζω(-ίζω). coiffer.

Φακιόλισμα. » Κόμης ἀνάδεσις. coiffure, θ. l'action de coiffer.

Φάκλα (δεμάτι δαδιοῦ διὰ προσάναμμα ἢ φέξιμον, ἢ ξύλων ἢ φρυγάνων διὰ καύσιμον, ἀπὸ τοῦ), »Φάκελος(-λλος). fagot.

Φάλαγγας (τὸ γνωστὸν εἰς τὰ παληά 'μας σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Τερκικὰ δικαστήρια τιμωρητικὸν ξύλον, εὔγρηστον ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐπὶ Διβανίου, ἴδε ἐπιγ. 1119. "Εχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τῶν ἀργαίων τὸ) »Χοῖνιξ, (ᾧ τῶν Γαλλ. τὸ) férule, θ.

Φαλάγγι (τὸ ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου νεουλκεῖται τὸ πλοῖον. »Τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἔρματα οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 496), ναυτ. » Φάλαγξ -αγγος καὶ Φαλάγγη. palanque, θ.

Φαλακρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Καραφλός). » Φαλακρὸς (κυρ. ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν), ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve. ||. γίνομαι—. » Φαλακρόομαι. ||. εἶμαι—.»Φαλακράω καὶ Φαλακριάω.

Φαλαρίδα, εἶδος πτηνοῦ (νεροπούλι). »Φαλαρίς. poule d'eau.

Φάλιανος (κῆτος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν Θρᾳκικὸν Βόσπορον, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαινα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) baleine, θ. ('Δὲν 'ξεύρω εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγεται, ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ὁ) »Φυσητήρ. cachalot (ἢ ἡ) » Φώκαινα, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φαμμένος (μετοχ. τοῦ 'Φαίνω), η, ον, ἴδε 'Φαντός.

Φαναράκι. » Φανίον, φανάριον, (ὑποκορ. τοῦ-

Φανάρι (» Τοῦ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον,« Εὐσταθ. 'Οδυσ. Η, 102, ἴδε καὶ Καθρέπτης). » Λαμπτὴρ -ῆρος (ὁ), λυχνοῦχος (» Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς «, Ἄλεξ, παρὰ Πλδ. »Ὑποδεῖται βοῶν' Ταχὺ, παῖ, τὸν λυχνοῦχον ἅπτε «, Πλούτ.), φανὸς (» Ὑπὸ φανῷ πορεύεσθαι«, Ξενοφ. Λακ.). lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβιῶν.). §. τὸ φανάρι τῶν λιμένων. »Φρυκτώριον, φάρος. phare.

Φανερά, ἐπ. » Ἀντικρυς, σαφῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, προφανῶς, περι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φανῶς, ἐκτοῦ ἐμφανοῦς (προφανοῦς), τρανῶς, ἀριδήλως, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, πεφασμένως, εὐσήμως, διαῤῥήδην, ἐκ προδήλου, ἐν ὑπαίθρῳ. évidemment, clairement, ouvertement, visiblement, hautement, notoirement, manifestement (θεολογ.).

Φανερόνω, ῥ. μετ. »Δηλόω, φαίνω, ἐμ(ἐκ-,ἀνα)φαίνω, ἐμφανῶ (κτλ.) καθίστημι, ἐμφανίζω, διασαφέω, σαφηνίζω (Ξενοφ.). déclarer, faire connaître, signifier; manifester (θεολογ.).

Φανερὸς, ἡ, όν. »Δῆλος, σαφὴς, ἐναργὴς, ἐμ(προ-,κατα-,περι)-φανὴς, τρανὸς(-νὴς), εὔδηλος, ἔκδηλος, εὔσημος, ἀρίδηλος, ὕπαιθρος (μεταφ. »Μανία καὶ παραφροσύνη ὕπαιθρος«, Πλωτ.). §. »Ἀκραιφνὴς. §. »Γνωστὸς, ἐγνωσμένος, πασίγνωστος. apparent, évident, visible; manifeste. §. notoire. ‖. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'μᾶς εὐεργετήσῃ. »Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. ‖. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'πῇς. »Δῆλος εἶ φήσων. ‖. ἦτον φανερὸν ὅτι εἶγεν εἰς κακὴν ὑπόληψιν τοὺς φιλοσόφους. »Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς«.

Φανέρωμα. »Δήλωσις, ἐμφάνεια. l'action de déclarer (etc), manifestation.

Φανὸς (τὸ ὑαλένιον ἀγγ. ὅπου βάλλεται τὸ κερὶ, ἵνα μὴ σβύνῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα). »Φανὸς (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡ λαμπάς). » Λαμπτὴρ, λυγνοῦχος. lanterne, θ.

Φάνταγμα (τὸ φαντάζειν). »Λαμπρότης, διαπρέπεια, τὸ διαπρεπές. parade, θ. relief, belle apparence, θ. prestance.

Φαντάζω, ῥ. ἀμ. »Διαπρέπω, ἀριστεύω, διαλάμπω (μεταφ.). briller, faire figure; paraître, se distinguer, se signaler. §, φαντάζομαι (νομίζω πῶς κἄτι εἶμαι), ῥ. μέσ. »Φαντάζομαι (»Τὰ ὑπερέγοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι«, Ἡρόδ. Ζ', 5), ἴδε Ὑπερηφανεύομαι. §. (πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου). »Ἀναπλάσσω(ττω) κατ' ἐμαυτὸν, ἐνδάλλομαι. s'imaginer, se figurer.

Φαντασία. »Ἐπίδειξις, φαντασία (Διοδ. Σικελ.). faste, ostentation, ἴδε καὶ Ὑπερηφάνεια.

Φάντασμα. »Φάσμα, σκιὰ, δαίμονος εἴδωλον, φάντασμα (Πλουτ., Δίων καὶ Λουκιαν. Φιλοψ). fantôme, spectre, ἴδε ᾧ Βρυκόλακκας ᾧ Νεράϊδα καὶ Στοιχειὸ καὶ Στρίγγλα.

Φανταχτερὸς, ἡ, όν. »Φανὸς, διαπρεπὴς, διαπρέπων, λαμπρός. apparent.

Φαντὸς, ἡ, όν. »Ὑφαντός. tissu.

Φαρδὺς (ᾧ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴσως ἐκ τοῦ Βραδὺς), ειὰ, ὺ (»Κέντησκλα φαρδέα ἀλλοῦ τὰ ἀνομάζει πλατέα, ἐνδύοντα τὸν χρατιώτην μετὰ τῶν ὅπλων«, Λέων Τακτ.), ἴδε Πλατὺς ᾧ.

Φαρμακερὰ (μεταφ.), ἐπ. »Πικρῶς, amèrement.

Φαρμακερὸς, ἡ, όν. »Ἰοβόλος (κυρ. ζῶον). venimeux. » Φαρμακώδης (κυρ. χόρτον). vénéneux. §. λόγος φαρμακερὸς (μεταφ. ὁ ἄλλ. πικρὸς), ἴδε Ἐγγιχτικός.

Φαρμάκι. »Ληλη-ήριον, φάρμακον, ἰὸς (κυρ. τοῦ 'φειδιοῦ κτλ.). poison; venin §. (μεταφ. ἡ λύπη ἢ ἡ αἰτία τῆς λύπης. "Οθεν: πόσα φαρμάκια ἤπια. » "Οσας πικρίας ὑπέστην! combien j'en ai reçu des déboires!

Φαρμακόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ »Φαρμακόω, φαρμάσσω(ττω), καταφαρμάσσω. empoisonner. §. envenimer.

Φαρμάκωμα. » * Φαρμάκευσις empoisonnement.

Φαρμακωμένα, ἐπ., ἴδ. Φαρμακερά

Φαρμακωμένος, η, ον. » Πεφαρμαγμένος. empoisonné.

Φαρφαρᾶς, οῦ, άδικον, ἴδε Καυχησιάρης καὶ Μεγαλόλογος.

'Φάσιμον. »Ὑφὴ, ὕφανσις. tissure, θ. tissu.

Φάσκελα (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ Σφάκελα, ἴδε τὴν λέξιν.

Φασκιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. Fascia).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Σπάργανον, ταινία (»Ταινία, τουτέστιν ὑφάσματος τμῆμα στενὸν ᾧ μεμηκυσμένον, ὅπερ ἡμεῖς φασκίαν φαμὲν,« Εὐγ. 7), ἐπίδεσμος, περιζώστρα, σπεῖρον, κειρία. bande, θ. bandeau, bandelette, θ. lange, layette, θ. maillot.

Φασκιόνω, ῥ. μετ. »Σπαργανόω, σπαργάνοις (κειρίαις) ἐνειλίσσω. emmaillotter.

Φάσκιωμα. »Σπαργάνωσις. l'action d'emmaillotter.

Φασοῦλι, ὄσπρ. »Φάσηλος, φασή(σί)ολος. haricot, feverole, θ. (εἰς τὸ Παρίσι 'τὰ λέγουν κοινῶς) pois καὶ fèves, ἴδε καὶ Ἀμπελοφάσουλον. ‖. ἀπὸ φασοῦλι-φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι (παροιμ.). » Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο, καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδις, τάχα κεν καὶ μέγα γένοιτο. petit à petit l'oiseau fait son nid ; maille à maille se fait le haubergeon.

Φάσσα (εἶδος Ἀγριοπεριστεριοῦ), π. »Φάψ-αβδος (ὁ), φάσσα (ἡ). pigeon-ramier.

Φαφλατας, οῦ, άδικον (ἀπὸ τοῦ) »Παφλάστης (ὁ Σαλιάρης καὶ Μωρόλογος, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν). » Θράσων. fanfaron, rodomont, claquedent.

Φαφούτης, ισσα, ικον. » Νωδός. édenté.

Φεγγάρι (ὑποκρ. τοῦ Φέγγος, κυριωνυμουμένου ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἑξῆς τοῦ Ἀριστοφ. Βατρ. 454 στίχους: »Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,« »Ὅσοι μεμυήμεθα,« ἡ λέξις Φέγγος χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν σελήνην, ἴδε Κορ. Ἀτ. Δ). »Σελήνη καὶ (ποιητ.) Σεληναία. (Σημ. εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖόν 'της τέταρτον, ὅτι ἔβγη δηλ., καὶ ὅταν τελειόνῃ, ὀνομάζεται Ἀρτιφανὴς καὶ Μηνοειδής· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, πρὶν δηλ. καὶ μετὰ τὴν γέμισίν 'της, ὅ ἐστιν εἰς τὰς 14, Διχόμηνος, Πλησιφαὴς καὶ Πανσέληνος καὶ Πάμμηνος· καὶ ὅταν πρωτοφανῇ, Ἔνη ᾗ Νέα, ἴδε καὶ Μισοφέγγαρον), μήν-ηνος (ὁ). lune, θ. ‖. αἱ μεγαλήτεραι παλίρροιαι συμβαίνουν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεγγαριοῦ, ἔπειτα ὀλιγοστεύουν ἕως τὸ δεύτερον τέταρτον, καὶ πάλιν αὐξάνουν ἕως τὴν πανσέληνον, καὶ ὀλιγοστεύουν πάλιν ἕως τὸ τελευταῖον τέταρτον, καὶ ἔπειτα αὐξάνουν ἕως τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. » Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται μέχρι διχοτόμου· πάλιν δὲ αὔξονται μέχρι πανσελήνου· καὶ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις«, Στρβ. ‖. πόσαις τοῦ φεγγαριοῦ ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι; »Ποσταία ἡ σελήνη; »Πόσας ἄχομεν τοῦ μηνός; » Πόσας ὁ μὴν ἄγει«; au quelquantième de la lune sommes-nous? combien avons-nous de la lune? ‖. καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δεκαπέντε. » Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε (Πλουτ)«. ‖. 'ς τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. »Φθινούσης τῆς σελήνης· »Φθίνοντος τοῦ μηνός. §. (συνεκδοχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὅθεν:) περπατῶ (σεληνίζω) εἰς (μὲ) τὸ φεγγάρι. »Διαβαδίζειν πρὸς τὴν σελήνην (ἐν σελήνῃ)«. au clair de la lune.

Φεγγαριάτικον, παθ., ἴδε Σεληνιασμός.

Φεγγερὸς, ἡ, ὸν ἴδε Φωτερός.

Φεγγίτης. » Φωταγωγὸς (ἡ), διαύγιον. lucarne, θ. œil de bœuf.

Φεγγοβολῶ, ῥ. ἀμτβ. (ὡραία λέξις, διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν ἀπαράλλακτος).

Φέγγω, Μ. (θὰ) φέξω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Φαίνω (» Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα«, Ὁμ. »Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν«, Φιλιππίδ. παρ' Ἀθην.), φωτίζω (»Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ«, Θεόφρ.), φέγγω, δαδουχέω. éclairer, luire. ‖. φέξε 'τον ('του) 'να καταίβῃ τὴν σκάλαν. »Φωταγώγησον αὐτὸν κατιόντα τὴν κλίμακα. §. φέγγει,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρ. ἀμ. τριτοπροσ. »Διαφαίνει, διαλάμπει (Ἀριστοφ.), διαυγάζει, ἐπι-(δια)φώσκει. il fait clait (jour). ||. ἂς κάμωμεν μερικοὺς γύρους αὐτοῦ, ὡς οὗ 'να φέξῃ. »Περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται (Πλάτ. Πρωταγ.)«. ||. καθὼς ἔφεξεν, ὅ,τι ἔφεγγεν. »Ἅμα φάει«.

'Φειδι, ζ. (ἀπὸ τοῦ) »'Οφεί(φί)-διον (ὑποκορ. τοῦ) »'Οφις-εως (ὁ). serpent. ||. 'φείδι μεγάλο', ἴδε Δράκος.

'Φειδοβότανον) , φ. (ἐκ τοῦ γέ-
'Φειδόχορτον) νους τοῦ pied de veau). »Ἄρον (ἴδε Κολοκάσι), δρακόντιον. »Καλοῦσι δέ τι δρακόντιον ἄρον διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν«), ἔχιον. serpentaire, serpentine, θ. vipérine.

'Φειδόγλωσσον, φ. »Ἀρίσαρον. arisarum.

Φελὶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. offella, ὑποκορ. τοῦ offa). »Τμῆμα (ἄρτου). tranche, θ. côte (κυρ, πεπονιοῦ κτλ), θ.

Φελιάζω (κυρ. δένδρα καὶ μετωνυμ. ἄνθρωπον μὲ εὐλογιὰν ἢ βατσίναν), ῥ. μετ. »'Εμφυτεύω, ἐμφυλλίζω, (ὀρθοτ.) ἐμφλοΐζω, ἐγκεντρίζω, ἐνοφαλμίζω. enter, greffer; écussonner; inoculer (ἄνθρωπον κυρ.). ||. ὅσα δενδρικὰ ἦσαν φελιασμένα. »'Οσα ἐνῆσαν φυτὰ ἐμβεβλημένα (Δημοσθ.)«. ||. ταὶς φελιασμέναις ἀπιδιαίς. »Τὰς ἐμβολάδας (ἐπεμβολάδας) ἀπίους (Σουΐδ.)«. §. φελιάζω ῥοῦχον ('τὸ αὐξάνω δηλ., ὅταν ἦνε κοντὸν ἢ στενόν, προσθέτων ἄλλο κομμάτι, Τουρκ. 'Εκλεδίζω). »Προσ(» Παραβ)ράπτω. ajouter.

Φέλιασμα (κυρ. δένδρου, καὶ μεταφορ. ἀνθρώπου μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν). »'Εμφύτευσις, ἐμφυτεία, ἐγκεντρισμὸς, (ὀρθότ.) ἐμφλοΐσμὸς (Ἀριστ. Φυτ.), ἐνοφαλμισμὸς (Θεοφρ. Φυτ. Β'). l'action d' enter (greffer etc); écusson; insertion; inoculation καὶ vaccination (κυρ. ἀνθρώπου). §. (συνεκδοχ. τὸ κλαδάκι ὅπου βάλλουν εἰς τὸ φελιαζόμενον δένδρον). »'Εμβλημα, ἐμβόλιον, ἐμβολὰς, ὀφθαλμός. ente, greffe, θ. §. φέλιασμα ῥούχου (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ προσ(παραβ)ράπτόμενον. ce qu' on ajoute aux habits courts ou étroits, aboutissement, rallonge, θ.

Φελλὸς, δ. »Φελλὸς. liège.

Φελόνι, ἴδε Φαιλόνι.

Φελοῦκα. »'Εφολκὶς, ἐφόλκιον, λέμβος (ἡ), ὑπηρετικὸν (πλοῖον), ἄκατος (ἡ μεγάλη τῶν μεγάλων ἢ πολεμικῶν πλοίων). chaloupe, θ. barque, θ. embarcation, esquif καὶ canot (τὸ μικρότερον).

Φέξιμον. » Ἀβδουχία, φαῦσις (Γραφ.). l'action d' éclairer (de luire).

Φέξις (προφ. κοιν. Φέξι', ἀπ' ἐναντίας τῷ Χάσις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Γέμισις ||. 's τὴ' χάσι' ἢ 's τὴ' φέξι' (φρ. μεταφ., ἀντὶ Σπάνίως, ὁμοία μὲ τὸ) » "Οταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ· » Δι' ἅρματος καὶ σπανίως (Πλούτ. Προβλ. Συμποσ.)«, ἴδε Ἀρχὴ καὶ Ποῦ.

Φερμένος, ἡ, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. φερμένος ἀπ' ἔξω. »'Επείσακτος, ἔπηλυς. amené (apporté) d'un pays étranger.

Φέρνω, Μ. (θὰ) φέρω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Φερμένος), ῥ. μετ. » Ἄγω (κυρ. ἔμψυχον), φέρω (κυρ. ἄψυχον), κομίζω. porter, apporter, mener, amener. ||. φέρνω κοντά. » Προσάγω, προσφέρω (» Τὸν λαμπτῆρα προσενεγκάτω,«). approcher, ἴδε ἡ Πλησιάζω || φέρνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατοπίζω. ||. φέρνω μάρτυρας. » Μάρτυρας παρίσταμαι (παρέχομαι, προβάλλομαι, ἀναβιβάζω). produire (administrer) des temoins. ||. φερνω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀῤῥώστον. » Εἰσάγω (» 'Επειδή,... ἐπαγγείλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον«, Δημ. » Εἰσάγονται ἐσ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τρους,« Ἀριστοτ.). amener. ‖. φέρνω (προσκαλῶ δηλ. δικαστικῶς) μάρτυρας εἰς τὸ κριτήριον. » Κλητεύω. appeler (assigner) en temoignage. ‖. φέρνω μάρτυρας τοὺς θεούς. »Μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι. attester, prendre à temoins. ‖. ἐστάλθηκε τριήρης εἰς τὴν Αἴγιναν 'να 'τὸν φέρῃ. » Τριήρης ἐπέμφθη ἐπ' αὐτὸν εἰς Αἴγιναν. ‖. φέρε τῶρα καὶ τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον κατάλογον. »Φέρε δὲ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον (Δημοσθ.)«. ‖. φέρνω τὸ νερὸν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (διὰ τῶν ὑδραγωγείων). »'Οχετεύω (»'Οχετηγέω) τὸ ὕδωρ. conduire. ‖. φέρνω γύραις (φρ. »Τούτ' ἡμαύρη 'μας ποτήρα, »Ὅ,που τῶρα φέρνει γύρα«, Χρηστοπ. Λυρ.), ἴδε Τριγυρίζω. §. φέρνομαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι), ῥ. μέσ. »Διάγω. §. »Πολιτεύομαι. se comporter, se conduire; procéder. §. (μεταχειρίζομαί τινα). »Προσφέρομαί τινι (» Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι!« Δημοσθ.), ὁμιλέω, γράομαι, φέρομαι πρός τινα (»Ἀπανθρώπως γὰρ ἠνέχθη πρὸς Κλεοπάτραν«). traiter, en user (agir) avec.

Φέρσιμον »Κομιδή, ἀγωγή. port, portage. ‖. φέρσιμον ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατόπισμα. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Διαγωγή, τρόπος, βίος, τὰ βεβιωμένα. conduite. θ. train de vie, procédé, deportement, πλ. §. manières, θ. πληθ.

Φερτὸς (ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπ' ἔξω), ἡ, όν. »'Επακτός, ἐπείσακτος, εἰσαγώγιμος. porté, apporté.

'Φετεινὸς, ἡ, όν. »'Ο (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) τῆτες, ἐπιετῆς-οῦς (»'Επὶ τὴν προϋπάρχουσαν χιόνα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας,« Πολυβ. Γ', νέ). de cette année.

'Φέτο' (, ἐπ. (χρον.), ἴδε 'Εφέ-
'Φέτος (τος.

Φευγατειὸ' (κυρ. ἡ κρύφιος φυγὴ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὴν σκλαβιὰν ἢ τὴν πανοῦκλαν). » Δρασμὸς, ἀπόδρασις, δραπέτευσις. évasion, θ. fuite, θ, ἴδε καὶ Φευγειό. ‖. 'ς τὰ φευγατειὰ (φρ., τὴν ὁποίαν συνηθίζουν κυρίως διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πανώλης φυγήν. "Οθεν τὸ, ὅταν ἤμεθα 'ς τὰ φευγατειὰ, σημαίνει: "Οταν εἴχομεν μετοικήσῃ φεύγοντες τὴν πανώλην. Ἀπαράλλακτα, νομίζω ὅτι, πρέπει 'να ἐξηγηθῇ ἢ τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν 'Εκκλησ. 23 τὸ:) » 'Εν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνὶ, (ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς 'τὸ ἐννοεῖ κύριον ὄνομα τόπου τινὸς ἀποκρύφου εἰς τὴν Πνύκα).

Φευγατίζω (Τουρκ. Κατσιρδίζω), ῥ. μετ. »Δρασμὸν μηχανάομαί τινι. faciliter la fuite à quelqun, lui en procurer les moyens, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φευγάτος, η, ον. » Φυγὰς, δραπέτης (κυρ. σκλάβος καὶ φυλακωμένος). fugitif, fuyard.

Φευγειὸ'. » Φυγὴ, δρασμός. fuite, θ.

Φεύγω, Μ. (θὰ) φύγω, ῥ. ἀμ. »Διδράσκω, ἀποδιδράσκω, οἴχομαι, οἴχομαι ἀπιών, φεύγω. fuir, prendre la fuite, s'en fuir, échapper. ‖. φεύγω κρυφά. »Δρασμῷ χράομαι, δραπετεύω (κυρ. ἐπὶ σκλάβων ἢ φυλακωμένων), ἀποδράω, διαδιδράσκω, διεκπίπτω, ὑπεκφεύγω. s'enfuir, prendre la fuite, s'évader, se sauver, s'esquiver. ‖. φεύγει χωρὶς 'να βλέπῃ 'πίσω 'του. » Φεύγειν ἀμεταστρεπτί. ‖. 'τοῦ ἔφυγ' ἕνας λόγος. » 'Ρῆμά τι προήκατο. » "Επος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ("Ομ.). il a lâché une parole. ‖. φεύγω 'ς τοὺς ἐχθρούς. » Αὐτομολέω. ‖. φεύγω τὴν κρίσιν ('δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ κριτήριον). »Φυγοδικέω. ‖. ἀν φύγῃ κἀνένας σκλάβος. » Εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. §. φεύγω (ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς 'Υπάγω, Μισεύω), ἴδε Ἀναχωρῶ καὶ Πηγαίνω.

Φηκάρι (ἀντὶ) Θηκάρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Φθάνω (ἔρχομαι ἢ 'πηγαίνω 'που προφ. κοιν. Φτάνω), Μ. (θὰ) φτάσω καὶ φτάξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

φθασμένος), ρ. οὐδ. » Ἀφικνέομαι, (ἵνομαι, παραγίνομαι, ἐλάω, φθάνω (μεταγ.). arriver; parvenir. || ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀττικήν.»Γενόμενοι δὲ κατὰ τὴν Ἀττικήν. ||. ὅταν φθάσῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος εἰς τὸν οὐρανόν. » 'Οπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται (Λεκιαν.).« ||. ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς προκοπῆς (ἐπρόκοψεν δηλ. ἐντελῶς). » Εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλακώς. ||. ἔφθασεν εἰς ἄκρον πλοῦτον. »Πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντός. ||. ἔφθασεν εἰς τόσην ἀδιαντροπιάν. » 'Επὶ τυσοῦτον ἀναιδείας ἐληλακώς. il a poussé l'insolence si loin. §. φθάνω (πρᾶγμα μεμακρυσμένον), ρ. ἀμ. » 'Εξικνέομαι, διϊκνέομαι, ἐφικνέομαι, προσήκω (Ξενοφ.), διήκω, ἀνήκω, καθήκω, διατείνω, παρατείνω (»Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησάρ,« Ἰώσηπ.). atteindre, s'etendre, porter. ||. τὸ τειχόκαστρον φθάνει 'ως τὴν θάλασσαν. » Τὰ τείχη καθήκουσιν εἰς θάλασσαν. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||τὰ γένειά 'τσ ἔφθαναν 'ως τὰ ποδάρια 'του. » Καὶ ὁ πώγων ποδήρης καθεῖτο. lui descendait jusq'. ||. εἶν' ἀψηλά, 'δὲν φθάνω. » Οὐκ ἐφικνοῦμαι διὰ τὸ ὕψος (» Ο δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκε διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμενος «, Ἀρστ. Ζ. Γ', 16). je ne saurais l'atteindre. §. (μεταφ.)'να μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου (καταρ.) ! ἴδε Χρόνος. ||. 'που 'να μὴν ἔφθανα (φρ.). » 'Ως μὴ ὤφελον (-λλον) ! » 'Ως μή ποτ' ὤφελον (-λλον) ! ||. λέγει ὅ,τι φθάσοι, ἴδε 'Ερχομαι καὶ Καταιβαίνω. ||. φθάνω τινὰ (τρέχων κατόπι' 'του), ἴδε Προφθαίνω. §. (μεταφ.) φθάνω (ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἀρκετὸς), ρ. οὐδ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Ἀρκέω (» Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε «, Θουκ.). suffire ||. 'δὲν θὰ μὲ φθάσῃ ὁ καιρὸς 'νὰ 'τὰ διηγηθῶ. »'Επιλείψει με διηγουμένου ὁ χρόνος. le temps me manquera si je raconterai. ||. φθάνει (εἶνε ἀρκετὸν, 'δὲν χρειάζεται ἄλλο). » Ἀπόχρη, ἀρκεῖ, ἀρκούντως (ἅλις, εὖ) ἔχει, ἐξαρκεῖ, διαρκεῖ, ἅλις. il suffit, s'est assez. ||. φθάνουν τὰ δάκρυα. » "Αλις δακρύων. ||. τρεῖς λέξαις φθάνει.»Τρία ἔπεα διαρκέσει (Πίνδ. Νεμ. Ζ'). « ||. φθάνει μόνον 'να...» Μόνον εἰ... «, pourvu que. ||. 'δὲν 'τὸν ἔφθασε τοῦτο, μόναι χάλασε καὶ τό... »Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ διέφθειρε καὶ τό... «

Φθασμένος (προφ. κοιν. Φτασμένος), η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. §. φθασμένος (μεταφορ. ὁ εἰς ἡλικίαν). »'Ενηλιξ-ικος καὶ 'Ενήλικος, καθ' ὥραν, ὁ ἐν (ἀκμῇ) ἡλικίᾳ, ἔνακμος, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ὡραῖος. (fille, garçon) qui est d'un âge à se marier, ἴδε καὶ 'Πανδρειά.

'Φθειάνω (ἂν ἦνε, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Κορ, ἀπὸ τὸ Εὐθειάω. Εἰς μερικὰς φράσεις πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ Φυκιάω, ὅτε γραπτέον Φυκιάνω, καθὼς καὶ προφ. κοιν. 'Ενίοτε ἴσως πρέπει 'να γράφεται καὶ Φθυάνω, ἂν ἦνε ἀπὸ τὸ Πτύον τὸ Φθυάρι), ρ. μετ. » Κατασκευάζω, δημιουργέω (» 'Υπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου, « Γαλην. πρὸς Θρασύβουλ.), σκευάζω, πλάσσω(-ττω), συντίθημι (» Συνθεῖναι τὸ φάρμακον,« Διοσκορ.), τεκταίνομαι. faire, construire; préparer; fabriquer, ἴδε καὶ Κάμνω ἢ Φυκιάνω. ||. φθειάνω 'σπίτι (κλπ.), ἴδε Κτίζω. ||. φθειάνω καράβι »Ναῦν πήγνυμι (ποιητ.) καὶ (μονολ.) Ναυπηγέω(-ομαι). ||. φθειάνω κονδύλι. »Γλύφω κάλαμον (Γλωσσαρ.) «. tailler une plume. ||. 'ξεύρεις πῶς πρέπει 'να φθειάσῃς ('να μαγειρεύσῃς) τὸν σαῦρον; » 'Επίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; « Ἀθήν.

'Φθειάσιμον. » Κατασκευὴ, πλάσις, σκευασία, σύνθεσις. construction; confection, θ. structure, θ; fabrication; préparation, ἴδε καὶ Φυκιάσιμον ||. φθειάσιμον 'σπιτιοῦ (κτλ.), ἴδε Κτίσιμον. || φθειάσιμον καραβιοῦ. » Ναυπηγία. ||. φθειάσι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μον ἰατρικοῦ. » Φαρμάκου σκευασία.

'Φθειαστικὸν (ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου). façon, θ.

'Φθηνὰ (προφ. κοιν. 'Φτηνὰ), ἐπ. » Πρὸς τρόπου, εὐώνως, εὐτελῶς. à bas brix, à bon compte, à bon marché. ‖. ἐφρόντιζεν ὥστε ὅλα τὰ τῆς ἀγορᾶς 'να πωλῶνται ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα καὶ σωστότερα. » Τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα ᾖ δικαιότατα πωλῆται,« 'Επιγρφ. §. 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε (μεταφορ. καὶ παροιμ. διὰ τοὺς ἀποφυγόντας δυσκόλως καὶ παρ' ἐλπίδα μέγαν κίνδυνον). » Χαλεπῶς ᾖ μόλις ἀπήλλαξεν. il echappa (l'a manqué) belle, il en fut quitte à bon marché.

'Φθηναίνω (προφ. κοιν. 'Φτηναίνω), Μ. (θὰ) φθηναίνω (ἀόρ. ['Ε]φθήναινα), ῥ. μετ. » 'Επευωνίζω, ἀνίημι τῆς τιμῆς. baisser le prix. §. ῥ. οὐδ. » 'Ανίεμαι τῆς τιμῆς, ἄξιος γίνομαι (« Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Θφρ.). amender, baisser de prix, ἴδε καὶ Ξεπέφτω.

'Φθήνεια (ἀπὸ τοῦ) » Εὐθηνία (προφ. κοιν. 'Φτήνεια). » Εὐτέλεια. bas prix; abondance.

'Φθηνὸς (προφ. κοιν. Φτηνὸς), ἡ, ὁν. » Ἄξιος, εὔωνος, εὐτελής. peu couteux, qui est à bas prix. ‖. εὖγε, 'φθηνὰ 'τὰ ἀγόρασες αὐτά. » Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω,« Λεκ. ‖. 'δὲν εἶδά ποτέ μου 'φτηνότεραις μαρίδαις. » Οὔπω ποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας,« Ἀρχφ.

Φθινόπωρον. » Μετόπωρον, φθινόπωρον, ὀπώρα (κυρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου). automne, ἀρσ. καὶ θηλ. ‖. τὸ φθινόπωρον (ἐλλειπτ. προθ.) » Μετοπώρου, φθινούσης ὀπώρας, ὑπὸ πλειάδας. en automne. ‖. εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοτώρου. » 'Υπὸ τὰς ἀρκτούρου ἐπιτολάς· » 'Επιτέλλοντος ἀρκτούρου. ‖. εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. » 'Υπὸ πλειάδων ἐπιτολάς· » Πλειάδων ἐπιτελλομένων. ‖. ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν 'ως τὸ φθινόπωρον. » Ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου μέχρις ὀπώρας (Ξενοφ.). « ‖. τοῦ φθινοπώρου. » 'Οπωρινός, μετοπωρινός, φθινοπωρινός. d'automne.

Φθονερὸς, ἡ, όν. » Βάσκανος, φθονερός. envieux.

Φθόνος. » Φθόνος. envie, θ.

Φθονῶ, ῥ. μετ. » Βασκαίνω, φθονέω, ὀφθαλμιάω (συνηθέστερον τὸ) ἐποφθαλμιάω, βάσκανον ἐπιβάλλω τὸν ὀφθαλμόν. envier; porter envie à.

'Φίδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. , ἴδε 'Φεΐδι κτλ.

Φικέντρι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Βοικέντρι.

Φιλαργυρία. » Φιλαργυρία, φιλοχρηματία. avarice, θ.

Φιλάργυρος, η, ον. » Φιλάργυρος, φιλοχρήματος, ἀργυρίου ἥττων. avare. ‖ πολλὰ φιλάργυρος. » Ἀργυρίου μὲν ἐσχάτως καὶ παρ' ὀντινοῦν ἥττων.

Φιλάσθενος (ὁ ἀλλ. Ἀῤῥωστιάρης καὶ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. » Ἀῤῥωστος, ἀῤῥωστήμων, νοσώδης, νοσε(ση)ρὸς, νοσηματικὸς, ἐπίνοσος, ἀσθενικός. infirme, maladif, valétudinaire, ἴδε ᾖ Ἀνήμπορος.

Φιλενάδα. » Φίλη. amie, θ.

Φιλεύω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλέω (τὸ ὁποῖον ὁ "Ομηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ) » Ξενίζω (κυρ. ξένους »Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς, λέγει ὁ Εὐστάθ. 'Οδυσ. Α, 123). » 'Εστιάω, εὐωχέω, δειπνίζω. traiter, régaler, donner à manger.

Φιλί. » Φίλημα, ἀσπασμός. baiser, embrassement.

Φιλία. » Φιλία, συνήθεια, ἑταιρί(ρεί)α. amitié.

Φιλικὰ, ἐπ. » Φιλίως, φιλικῶς. amicalement, amiablement, à l'amiable.

Φιλικὸς, ἡ, όν. » Φίλιος, φιλικός. amical.

Φιλιόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλιόω (μεταγ. καὶ, κατὰ τὸν Πολυδ.,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἰδιωτικόν). »Διαλλάσσω (-ττω), συνίστημι (» Ξυνίσταντο ἀλλήλοις ᾗ ξυνετίθεντο «), συνάγω (εἰς φιλίαν), διαλύω. reconcilier, raccommoder, rapprocher. ‖. καὶ 'τὸν παρακαλεῖ 'να μὴ φιλιωθῇ μὲ τοὺς ἐναντίους 'του, πρὸ τοῦ 'να τὸν συμβιβάσῃ. » Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται (Ξενοφ. Ἀναβ.). «

Φιλίωμα. » Διαλλαγή. reconciliation, raccommodement, rapprochement.

Φιλομήλα, ψ. (ἀπὸ τοῦ γένους τῶν *'Ρυθριναριῶν). » *Κόκκυξ-υγος. espèce de rouget.

Φιλονεικία. » Συζήτησις, ἀμφισβήτησις, διαφορὰ ᾗ διαφοραί (Θεκ. καὶ Ἰσοκρ.). » *Ἔρις. dispute, θ. débat, altercation, contention, démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή.

Φιλόνεικος, η, ον. » Φιλόνεικος, ἐριστικός, φίλερις. disputeur, querelleur, argumentateur.

Φιλονεικῶ, ῥ. ἀμ. » Φιλονεικέω, λογομαχέω, συζητέω, ἀμφιλέγω (Ξενοφ.), ἀμφιλογέω (Πλουτ.), ἀμφισβητέω, διακρίνομαι. » 'Ερίζω. disputer, contester, chamailler, se chamailler. ‖. (τί) διὰ τί φιλονεικᾶτε; »Τί τὸ φιλονεικούμενον;

Φίλος. » Φίλος, συνήθης, συνὼν, ἑταῖρος. ami. ‖. εἶμαι φίλος 'του. » Χρῶμαι αὐτῷ· » Φίλος εἰμί· »Φιλίως ἔγω πρός.

Φιλουρηὰ (ἡ ἄλλ. Φλαμουρηὰ), ὁ. » Φίλυρα. tilleul.

Φιλῶ, ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, φιλέω, καταφιλέω. baiser, embrasser.

Φιστηκηὰ, δ. » Πιστάκη, *πιστακία. pistachier.

Φισφίκι, κ. » Πι(»Βι)στάκιον, φι-(ψι)στάκιον. pistaché, θ.

Φιτρὶ, ἴδε 'Φτρί.

Φκιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φυκιάνω, κτλ.

Φκιάρι, ἐργ., ἴδε Φτυάρι.

Φκιασίδι (καὶ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φυκιασίδι, κτλ.

Φλαμουρηὰ, δ. ἴδε Φιλουρηά.

Φλαμοῦρι (τὸ δένδρον), ἴδε Φιλουρηά. §. (συνεκδοχ. ἡ φλοῦδά 'του). » Φιλύρα. tille, θ. §. (τὸ σχοινὶ ὅ,που πλέκουν μὲ τὴν φλοῦδαν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν φλοῦδαν τοῦ Παπύρου, ὀνομάζοντές 'την) »Βυβλίδα· ("Οθεν κατ' ἀναλογίαν, ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να ὀνομάσωμεν τὸ φλαμουρόσχοινον) »*Φιλύρινον ἢ Φιλυρίδα.

Φλασκὶ (τὸ ξυλένιον τάσι), ἀγγ. » Φιάλη, φιάλιον, * φιαλίσκη, πυτίνη (»Πυτίνη οὖν πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασκίον, « Σουίδ. 'Ο 'Ησύχ. φέρει τὰν ἀρσενικὰν τύπαν: » Φλάσκων, εἶδος ποτηρίου«), κύπελλον, κυμβίον. tasse (de bois), θ.

Φλασκόψαρον (ἴδε ᾗ παραθ. Φυσκόψαρον), ψ. (ἴσως ὁ) » Βλασκίας ἢ Βλακίας (τοῦ 'Ησυχ. 'Ο Σουίδ. λέγει ὅτι ὁμοιάζει τὸν σίλουρον, ᾗ εἶνε τόσον ἀχρεῖος, ὥστε 'δὲν 'τὸν τρώγουν οὔτε τὰ σκυλιά). espèce de poisson.

Φλέβα (ὀνομάζεται κοινῶς ὄχι μόνον ἡ) » Φλὲψ-εβὸς (Αἰολικῶς Φλέβα, τοῦ ὁποίου τὸν πληθυντικὸν τύπον ἀναφέρει ὁ 'Ησυχ.). veine, θ. (ἀλλὰ καὶ ἡ) Ἴς καὶ Ἶν, fibre, (καὶ ἡ) » Ἀρτηρία. artère, θ., ἴδε ᾗ Νεῦρον. §. φλέβα τοῦ ξύλου (κατὰ μετων.). » Κτηδὼν, διάφυσις.

Φλέγμα (προφ. κοιν. Φλέμμα). » Φλέγμα. pituite, θ. flegme.

Φλησκοῦνι (οἱ χωρικαὶ 'τὸ προφέρουν, ὀρθότερα, Βλησκοῦνι, καθὼς 'τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Νεόφυτος. 'Ο Σχολ. τοῦ Θεοκρ. 'τὰ γράφει Βλητγώνιον). » Βλήχων καὶ γλήχων (ἡ). pouliot.

Φλόγα. » Φλὸξ-ογὸς (ἡ). flamme, θ.

Φλογέρα (κυρ. ἡ Τουρκ. Δουδοῦκα ἢ Τσιγιρτμὰς). » Φώτιγξ-ιγγος (τὸ ὁποῖον ὁ 'Ησύχ. ἑρμηνεύει) Φλέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

γιος (ἴσως Φρύγιος) αὐλός. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, ἢ 'δὲν ἠξεύρομεν ἂν ἐγνώριζαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ἐμπνευστῶν λεγομένων ὀργάνων 'μας, τὰ ὁποῖα περιελάμβαναν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα)» Αὐλὸς καὶ κάλαμος· (Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην 'να ὀνοματοθετήσωμεν ὄχι μόνον τὸ Φλάουτον). flûte, θ. (ᾠ τὴν Κλαρινέττα) clarinette, θ. (τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἴσως ᾠ τὸν Ζουρνᾶν, καὶ τὸ Μησκάλι, καὶ τὸ Νέϊ, καὶ τὸν Τσιγιρτμᾶν, καὶ τὸ Γκιρίφι τῶν Ἀσιανῶν. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν προσδιώρισα λέξεις ἀρχαίας ἢ καὶ νεωτέρας, ἴδε τὸ Παράρτημα).

Φλογίζω ('τὸ μεταχειριζόμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Καίω καὶ πάντοτε μεταφρικῶς), ῥ. μετ. » Φλογίζω. emflammer; ἴδε ᾠ Καίω.

Φλοκκάτα (ἡ μαλλιαρὴ Ἀρβανίτικη κάππα, τὴν ὁποίαν 'δὲν ἠξεύρω κατὰ ποίαν διάλεκτον, ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα Σιάρκα). » Σίσυρμα, σισύρα, χλαῖνα (» Ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, »Διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη,« Ὅμηρ. Ἰ. Κ), γιτὼν (κροσσωτὸς, κοσυμβωτὸς), μαλλωτὸς (ὅθεν ὁ Μαλουτὲς τῶν Βλαχομποχδάνων), ἀμφίμαλλος (ὅταν ἔχῃ κρόσσια καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), ἑτερόμαλλος (ὅταν μόνον ἀπὸ ἕν). peluche de laine, θ. (ἐκ τοῦ

Φλόκκος (Ατν. ἴδε Ῥοῦγον).

Φλομόνω (φαρμακόνω τὸ ποτάμι ἢ τὴν λίμνην ἢ τὴν θάλασσαν μὲ Φλόμον ἵνα ζαλισθοῦν τὰ 'ψάρια), ῥ. μετ. » Φλο(»Πλο)μίζω-όω (» Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθῦς τῷ πλόμῳ· διὸ ᾠ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις πλομίζοντες, οἱ δὲ Φοίνικες καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ,« Ἀριστοτ. Ζ. ἡ, ᾠ Αἰλ. Ζ. ά) se servir du bouillon pour la peche.

Φλόμος (προφ. κοιν. Σφλόμος), φ. » Φλόμμος, φλόμος καὶ (ἀπὸ μόνον τὸν Ἀριστοτέλ. περὶ ζ. ἱστορ. Η') πλόμος (ἀντὶ Φλογμὸς-φλομμός· διότι οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα 'τως φτίλια). bouillon (blanc), molène, ἴδε καὶ Γαλατσίδα.

Φλοῦδα (δένδρου). » Φλοιός. écorce, θ. peau, θ. ‖. φλοῦδα 'πωρικοῦ, ἴδε Τσώφλοιον. ‖. ἡ —τοῦ κρομμυδιοῦ ᾠ τῶν ὁμοίων, ἴδε Κρομμυδότσεφλον. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀρὺ καὶ λεπτότατον μεταξωτὸν ὕφασμα). » Κροκωτὸν διαφανὲς, διαφανὲς Λακωνικὸν ('Ησαΐας), Ταραντινίδιον, Ἀμόργινον ᾠ Ἀμοργὶς (ἴδε Μόρικος), Καρπάσινον, θέριστρον. gaze, θ. crêpe (κυρ. ἡ μαύρη).

Φλοῦδι (ὑποκορ. τοῦ) » Φλοῦς (»Φλοῦς, λεπύχανον,« Ἡσύχ.), ἴδε Τσώφλοιον.

Φλουρὶ (κάθε χρυσοῦν νόμισμα). » Χρυσοῦς (ἴδε Δίωνα Κάσ. Βιβλ. ΝΕ'), στατὴρ (μὲ διάφορα ἐπίθετα: ὁ Ἀττικὸς ἄξιζε μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν· ὁ Κιζυκηνὸς 28 δραχμὰς Ἀττικάς· ὁ Δαρεικὸς ἦτον πολὺ μεγαλήτερος). sequin, pièce d'or,

Φλυαρία (ἡ ἄλλ. Μωρολογιὰ, Τουρκ. Χάλτι, καὶ χυδ. Τσαμπούνισμα). » Λῆρος, φλήναφος, φληναφία, φληνάφημα, φλυαρία, φλυάρημα, φλύαρος, τερθρεία, τέρθρευμα, ὕθλος, ἐρεσχελία, γλωσσαλγία, ἀργολογία. caquet, radotage, faribole, θ. niaiserie, ἴδε καὶ Μωρολογία.

Φλύαρος, η, ον. » Λῆρος, φλύαρος, γλωσσαλγῶν. havard, radoteur, diseur des riens, ἴδε ᾠ Μωρόλογος.

Φλυαρῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, φλυαρέω, φληναφέω(-άω), ἐρεσχελέω, τερθρεύομαι, γλωσσαργέω, ἀργολογέω. caqueter, niaiser, dire des niaiseries (etc.), ἴδε ᾠ Μωρολογῶ.

Φλυτζάνι (ἀπὸ τοῦ) » Φλυζάκιον (κυρ. ἡ γινομένη φοῦσκα εἰς τὸ δέρμα), ἀγγ. » Κυμβίον, φιάλιον, φιαλὶς, θερμοποτίς. tasse, θ.

Φλῶρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κριθολόγων). » Χλωρίων, χλωρὶς, (κατὰ τὸν Κορ. ὁ) ἄνθος (τοῦ Ἀριστοτ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

z. Ἰς. Ζ', έ, 3); (ὁ Σουΐδ. ἔγει:) » Φλῶρος, τὸ ὄρνεον.« loriot; verdier (διαφ. τοῦ) bruant (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτημα), ἴδε καὶ Συκοφάγος.

Φοβέρα (ἡ), ἴδε Φοβέρισμα.

Φοβερὰ, ἐπ. » Δεινῶς, φοβερῶς.

§. Ὑπερφυῶς, δαιμονίως. horriblement, terriblement, effroyablement, épouvantablement; passionnément. §. 'τὸν ἀγάπησε φοβερὰ (ἀντὶ ὑπερβολικά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλούτ.).« ||. ἀγαπῶν φοβερὰ τὸ ἀσῆμι ᾗ τὸ μάλαμμα.»Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν ᾗ ἄργυρον (Πλάτ. Πολιτ. Η').« ||. φοβερὰ ἄσχημος. » Ὑπερβάλλων αἴσχει.

Φοβερίζω (» Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν,« Ἔσδρ. Ι', 3), ῥ, μετ. » Δεδίττομαι, μορμολύσσο(ττο)μαι, δειματόω, ἐκδειματόω. intimider, ἴδε καὶ Φοβίζω. ||. φοβερίζω μὲ λόγους. » Ἀπειλέω. menacer. ||. φοβερίζω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. » 'Επισείω (» 'Επανασείω) τι τινί. brandir. ||. φοβερίζωντάς 'τες ὄγι μὲ τὸν Δαρεῖον καὶ μὲ τοὺς Πέρσας. » Οὐ Δαρεῖον οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς, « Πλ. ||. 'μᾶς φοβερίζει 'σὰν παιδιά. »Ὡς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττεται,« Πλάτ.

Φοβέρισμα) .»Πτόησις, ἀπειλή.

Φυβερισμὸς) menace, θ.

Φοβερὸς, ἡ, όν. » Δεινὸς, φοβερός. redoutable, épouvantable, formidable, effrayant, ἴδε ᾗ Τρομερός. ||. φοβερὴ ἁμαρτία. » Δεινὸν (» Σχέτλιον) ἔγκλημα. un crime atroce (enorme, grief). ||. τὰις πλέον φοβεραὶς κατάραις. »Τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς.

Φοβίζω, ῥ. μετ. » Φοβέω, φοβερίζω (»Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς, « Γραφ. Ἔσδρ. Ι', 3), δειματόω, σοβέω. faire peur, ἴδε ᾗ Τρομάζω.

Φοβιτσιάρης, α, ικον. » Δειλὸς, ψοφοδεὴς (ὅποιος φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο' 'του). craintif, peureux; timide.

Φόβος. » Δέος (τὸ), δεῖμα, δειλία, φόβος, πτοία, ἀγωνία, ὀρρωδία, τάρβος (τὸ), τὸ δεδιὸς (»'Εν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ δε δεδιότι καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν,« Λουκιαν. Ἀλεξ.). peur, θ. crainte, θ. appréhension, θ. ||.'δὲν εἶνε κἀνένας φόβος. » Οὐδὲν δεινόν. ||. ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔρημα (παροιμ. ἀναλ. μὲ τοῦ 'Ηροδότου τὸ:) » Δέος τὸ μέσον ἐφύλασσέ σφεων (Η', 132).«

Φοβοῦμαι, Μ. (θὰ) φοβηθῶ (ἀόρ. ['Ε]φοβήθηκα), ῥ. αὐτοπ. » Δέδοικα καὶ Δέδια, δειμαίνω, φοβερῶς ἔγω (Ξενοφ.), ἐν φόβῳ εἰμὶ, ὀρρωδέω, ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω (Θουκ.), πτήσσω, φοβέομαι, ἀγωνιάω, ὀκνέω (»'Οκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται,« Δημοσθ.), δειματόομαι, ταρβέω (ποιητ.). craindre, avoir peur, redouter, appréhender. ||. μὴ φοβᾶσαι. » Θάῤῥει. §. (ἀντὶ τοῦ 'Υποπτεύομαι καὶ ἑπομένως Προσέχω). » Εὐλαβέομαι, ὑποστέλλομαι. se precautionner. ||. 'δὲν κοιμοῦμαι ἔξω, διότι φοβοῦμαι 'να μὴ κρυολογήσω. » Οὐκ αἰθριοκοιτέω, περίψυξιν εὐλαβούμενος.

Φόλα (τὸ Τουρκ. Μανγκίρι, ἐκ τοῦ) » Φολὶς ἡ Φόλις (» 'Οβολοὺς, οὓς φόλεις καλοῦσι, « Σουΐδ, ἴδε ᾗ Ἀριστοφ. Σφηκ.), » Χαλκοῦς. sous. §. (εἶδος σπόρου φαρμακεροῦ, μάλιστα διὰ τοὺς σκύλους. Τουρκ. Κάργκα - μπουκέν). » *Στρυγνοκάρυον· * 'Ερμοδάκτυλον. noix vomique, θ. hermodacte καὶ hermodate, ἴδε ᾗ Σκυλοβότανον.

Φονιᾶς. » Φονεὺς, φονῶν, ἀνδροφόνος, μιαιφόνος, αἱμοβόρος, αἱμοχαρής. homicide; meurtrier; alteré de sang.

Φονικόν. » Φόνος, μιαιφονία. meurtre, homicide.

Φορά. » Φορὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶχεν ἄλλην σημασίαν. Εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην [περὶ τῶν ἐντ. παθ.]

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀπαντᾶται μὲ σημασίαν ἀνάλογον τῆς σημερινῆς. »Πινέτω δὲ κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον«. Εἰς τοῦ Θεοφάνους ὅμως [ἔτ. Ἡρακλ.] τὸ » Καὶ γὰρ πρώτῃ φορᾷ πτῶσις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ,« φαίνεται ἀπαράλλακτος ἡ σημερινὴ τῆς λέξεως χρῆσις). fois, coup. ||. μιὰ φορὰ (ἀντὶ τοῦ, Ἕνα καιρόν). » Ποτὲ, ἦν ὅτε, πάλαι, τὸ πάλαι, πάλαι ποτέ. jadis, autrefois. ||. μιὰ φορὰ 'τὸ ἐνοιάζοντο, τῶρα ὅμως . . » Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο· νῦν δὲ ϰῆ., « Ξεν. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἐϰεῖνο (φρ.). »Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλϰιμοι Μιλήσιοι (Ἀριστοφ. παροιμ.).« ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας ποντιϰὸς ϰαὶ μιὰ ϰάττα (φρ. συνηθισμένη εἰς τὰ παραμύθια 'μας). » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς ϰαὶ γαλῆ (Ἀριστοφ. Σφῆϰ.). « ||. μιὰ φορὰ (δηλ. ὄχι δύο, τρεῖς, ϰτλ.). » Ἅπαξ. ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέϰα, ἑϰατὸ, χίλιοις ϰτλ.) φοραίς. » Δίς, τρὶς, τετράϰις, δεϰάϰις, ἑϰατονταϰις, χιλιάϰις, ϰτλ. ||. δεύτερη (ἢ ἄλλη μιὰ) φορὰ, ἴδε Δεύτερα. ||. ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ 'τὸν βάλουν εἰς τὸ γέρι. » Ἐπειδὰν ἅπαξ ϰατάσχωσιν,« Ἰσχρ. ||. ἄλλην φοράν. » Εἰσ(»Ἐσ)αῦθις, ἄλλοτε. une autre fois. ||. τὴν πρώτην (δεύτερην, τρίτην, ϰτλ.) φοράν. » Τὸ πρῶτον (δεύτερον, τρίτον, ϰῆ.), ἴδε ϰ Βολή. || μιὰ' φορὰ'(δυὸ, τρεῖς, τέσσερης, πολλαὶς φοραὶς) τὸν γρόνον. »Ἅπαξ(»Δὶς, »Τρὶς, »Τετράϰις, »Πολλάϰις) τοῦ ἐνιαυτοῦ. ||. ϰάμμιὰ' φορά'. » Ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ἔαθ' ὅτε, ποτέ. par fois. ||. ἀπὸ ϰάμμιὰ' φορά'. » Διὰ γρόνου τινός. de fois à autre, de temps en temps. ||. ϰάθε φορά'. »Ἑϰάστοτε, ἀεί. ||. γενᾷ ϰάθε φορὰν ἀπὸ πέντε. » Τίϰτει δ' ἑϰάστοτε πέντε. ||. πόσαις φοραὶς (ἐρωτημ.) ; » Ποσάϰις; ||. πόσαις φοραὶς (θαυμαστ. ἀντὶ τοῦ Πολλαίς)! »Ποσάϰις ! ||. ὅσαις φοραίς. »Ὁσάϰις. toutes les fois. ||. τόσαις φοραίς. »Τοσάϰις, τοσαυτάϰις. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, δέϰα, ἑϰατὸ, χίλιαις) φοραὶς τόσον. » Τρι(»Τετρα-, »Πεντα-, »Δεϰα-, »Ἑϰατοντα-, »Χιλιο-)πλάσιος-πλασίων, τρὶς (τετράϰις, ϰτλ.) τοσοῦτος. triple, quadruple, centuple, etc. ||. δυὸ φοραὶς τὴν ἡμέραν. » Δὶς τῆς ἡμέρας. ||. πολλαὶς φοραίς. »Πολλάϰις. souvent, plus d'une fois. ||. ὀλίγαις φοραίς. » Ὀλιγάϰις. ||. ταὶς περισσότεραις φοραὶς, ἴδε Περισσότερος.

Φοράδα (ἀπὸ τοῦ) »Φορὰς-άδος (ἡ ἐγγαστρωμένη) ϰ Φορβὰς-άδος (ἵππος, ἡ βόσϰουσα εἷς τὸ ἱπποφόρβιον). »Ἵππος (ἡ), θήλεια ἵππος. jument, θ. cavale, θ.

Φόρεμα. » Ἱμάτιον, ἐσθὴς, περιβόλαιον, ἄμφιον, ἔνδυμα, φόρημα, ἀμφίεσμα (Πλάτ.). habit, vêtement, robe, θ. ||. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου (Τουρϰ. γίνομαι Τεπτίλι). » Μεταμφιέννυμαι. se travestir, ἴδε ϰαὶ Μεταλλάζω.

Φορεμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὁ ἱερεὺς φορεμένος (ὅταν ἦν' ἐνδυμένος τὰ ἱερὰ ἄμφια). » Τὴν ἱερὰν περιβεβλημένος (ἐνδεδυϰὼς) στολήν· » Ἱεροπρεπῶς ἐσταλμένος. revêtu de ses ornements. ||. 'πόδημα (φόρεμα ϰτλ.) φορεμένον (μεταχειρισμένον δηλ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀφόρετον). » Σανδάλιον πεφορημένον (Ἡροδ. Β'.), « ἴδε ϰ Μισότριβος.

Φορεσιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας ἐν λέξει Χλαμύς). »Στολὴ, ἱματισμὸς, περιβολή. habillement, costume.

Φόρος (ἀπὸ τοῦ Λατιν. forum, ἡ ἀγορὰ), ἴδε Παζάρι. §. (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν πάντοτε σγεδὸν μεταφορ. διὰ τὰς ἀναφανδὸν ϰ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀσελγαινούσας, λέγοντες), γυναῖϰα τοῦ φόρου. » Δρομὰς (»Σοβὰς) ἑταίρα. courense, θ. ἴδε ϰαὶ Πουτάνα.

Φορτιὸν, ἴδε Φόρτωμα.

Φορτόνω (ἀπὸ τοῦ) »Φορτόω (μεταγ. τοῦ) Φορτίζω, ῥ. μετ. » Ἐπιτίθημι, ἐπισάττω, ἐπιφορτίζω. »Γεμίζω (ϰυρ. ϰαράβι). ||. ϰαράβι φορτωμένον (μὲ) ἀνθρώπους. » Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, « Ξνφ. ||. ὅ-

Ψηφιοποιήθηϰε από το Ινστιτούτο Εϰπαιδευτιϰής Πολιτιϰής

ποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτόνει τὸ καράβι'του κεραμίδια ἢ πήλινα ἀγγεῖα. »Πᾶς ὁ παραπλέων ἐκεῖθεν ἐμβάλλεται κέραμον (Δ. Χρυσ.). «charger. §. φορτόνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Στενοχωρῶ τινα), ῥ. μέσ. »'Επίκειμαι (φορτικῶς). être assidu; importuner.

Φόρτωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Φορτόνειν). » 'Φόρτισις. 'Γέμισις (καραβιοῦ). l'action de charger. §. (συνεκδοχ. ὅσον σηκόνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ζῶον κτλ.). » Φόρτος, φορτίον, φόρημα, βάσταγμα (Γραφ.), ἀγώγιον. charge, θ. fardeau, faix, somme, θ. §. τὸ φόρτωμα τοῦ καραβιοῦ (ὅσο' γωρεῖ δηλ. τὸ καράβι). »Γόμος. charge, θ. cargaison, θ. ἴδε ᾧ Καραβιά. §. ἴδε Βάρος.

Φορτωμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. ||. δένδρα φορτωμένα καρπῶν. »Καρποῖς (» Καρπῶν) βρίθοντα.

Φορτωτῆρα (τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅ,που βοηθεῖ τὸ φόρτωμα τῶν ζώων). » Στήριγξ, στήριγμα, ἀκτηρίς. étançon, fourche fière, θ.

Φορῶ, ῥ. μετ. »'Ενδύομαι, ἀμπέχομαι ᾧ ἀμπίσχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἀνα(περι-,ἐπι)βάλλομαι, περίκειμαι, περιτίθεμαι, γράομαι, φορέω. porter, ἴδε καὶ 'Ενδύομαι. ||. 'να 'τὸν συγχωρέσουν 'που φορεῖ τέτοια ροῦχα. »Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. ||. ἐφόρεσαν πάμπολλα φορέματα. » Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. ||. ἐφόρεσε τὴν κορώνα' 'του » Περιθέμενος τὸ διάδημα ('Ηρωδ.). « ||. ἐφορῦτε 'ς τὸ κεφάλι 'του δάφνην (λουλούδια κτλ.). » Δάφνην (»Ἄνθη κτλ.) περικείμενος (ἐστεφανωμένος). ||. φοροῦντες χλαμύδια. »'Εν χλαμυδίοις.

Φοῦκτα (τὸ βαθούλωμα τῆς παλάμης, προφ. Φοῦχτα καὶ Χοῦφτα, ἀπὸ τοῦ) » Φύκτη καὶ Πύκτη (τὸ κοῖλον τῶν δύο παλαμῶν ἑνωμένων. » Πιτύρου σίτου φύκτην ά, « Ἀλεξ. Τραλλ.). » Δρᾰξ-ακὸς (ἡ), τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. le creux de la main. §. (συνεκδοχ. ὅσον χωρεῖ ἡ φοῦκτα). » Δράξ (ὄθεν καὶ ἡ Δραχμή). poignée, θ.

Φούκτιασμα. » Περίδραξις.

Φουκτίζω καὶ Φουκτιάζω, ῥ. μετ. »Περιδράττομαι, ἴδε Χειροβολιάζω.

Φοῦντα (ἐκ τοῦ Τοῦφα ἢ Βοῦττα. Τὸ Γλωσσάρ. τοῦ Ἰσιδώρου ὀνομάζει Buda τὰ κοσμήματα καὶ φάλαρα τῶν καμήλων). »Θύσανος. houppe, θ. freluche, θ. §. (ἡ σταχυοειδὴς κορυφὴ μερικῶν φυτῶν, καθὼς τοῦ καλαμιοῦ, τοῦ κεγχριοῦ κτλ.) φόβη, ἀνθήλη. panicule. §. (εἶδος φυτοῦ, ἀπὸ τοῦ γένους τῆς 'ρίγανης, Τουρκ. Τσαλί. Ἀπ' αὐτὸ κάμνουν εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ σαρώματα διὰ τοὺς δρόμους), ἴδε 'Ερεικιά, Σάρωμα, καὶ Φουντόνω.

Φουντόνω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχουν πολλὰ καὶ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα), ῥ. ἀμ. » Κομάω. être garni d'un feuillage touffu. §. (διὰ τὴν φωτιὰν ὅταν κορόνῃ καθὼς ὁ θάμνος τῆς φοῦντας: »Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρί, « Αἰσχ.), ἴδε Κορόνω.

Φουντουκηά, δ., ἴδε Λεπτοκαρυά.

Φουντοῦκι, 'πωρ., ἴδε Λεπτόκαρον.

Φουντωμένος, η, ον } (δένδρον

Φουντωτὸς, ἡ, όν. } κυρ. »Δασὺς, κομῶν, κατάκομος. touffu. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος), ἴδε Κορδωμένος καὶ Φουσκωμένος.

Φοῦρκα (»'Εκρέμασεν ἐπὶ διδύμῳ ξύλῳ, τουτέστιν εἰς φοῦρκαν. « Σοῖδ.), ἴδε Κρεμασταριά.

Φοῦρλα (ἡ), ἴδε Σβοῦρος.

Φουρνάρης. »'Ιπνεύς. fournier.

Φουρνέλλο. »Θερμάστρα καὶ Θερμαύστρα (Καλλιμ.). fourneau, rechaud.

Φουρνίζω, ῥ. μετ. » Ἰπνεύω, εἰς τὸν ἰπνὸν ἐμβάλλω. enfourner.

Φουρνιστὸς (»Τοῦ φούρνου παρώνυμον ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ φορνίκιον ἄρτον,« Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 789), ἡ, όν. » Πνικτὸς, κριβανίτης, ἰπνίτης (Ἀθην.). cuit au four.

Φουρνόπανον. »'Περιστροφὶς,'περίμακτρον,'περιμάκτρα. écouvillon.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φοῦρνος (Λατιν.) » Κλί(»Κρί)βανος (ἦτον εἶδος πιθαριοῦ, καθὼς τὸ Τουρκ. Ταντοῦρι καὶ τῶν γωρικῶν ἡ Πόνιτσα, ὅπου ἐψήνετο κάλλιςα τὸ ψωμί), πνιγεύς. four. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐργαστῆρι ὅπου εἶν' ὁ δημόσιος φοῦρνος), ἴδε Ψωμάδικον.

Φουρνὸς (ἀντὶ Φρουνὸς, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ) » Φρῦνος (εἶδος βαθράκεῦ φαρμακερεῦ), ζ. » Φύσα(σσα)λος. crapaud.

Φουρτοῦνα. » Χειμὼν, κλύδων. orage, tempête, θ. ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη. ||. ὅταν ἦνε φουρτοῦνα. »Χειμαίνοντος (Θφρ.)· »"Οταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ (Ξεν.). ||. τρεῖς 'μέραις ἦτον φουρτοῦνα. » Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμαζε (· τετάρτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος),« Ἡρ. ||. ἔφαγε (ἔπαθε, δοκίμασε,'τὸν ηὗρε) μιὰ φουρτοῦνα, ἴδε Τρώγω.

Φουρτουνιάζει (ἡ θάλασσα), ῥ. οὐδ. (τριτοπροσ.). » Χειμὼν ἐπιγίνεται, χειμάζει. le temps devient orageux.

Φοῦσκα (ἀπὸ τοῦ) » Φύσκη. »Κύστις καὶ Κύστη (ἡ οὐρηδόχος καὶ ἡ χοληδόχος). vessie, θ. » Πομφόλυξ, φυσαλλὶς, φύσιγξ, πέμφιξ. bouteille, θ. bulle, θ. ||. κάμνω φούσκαις. » Πομφολύσσω(-ύζω), πομφολυγίζω. faire (former) des bouteilles. ||. φοῦσκα τοῦ δέρματος, ἴδε Φουσκαλίδα. §. (εἶδος θαλ.), ἴδε Σβούρδουκλας.

Φουσκαλιάζω, ῥ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Φλυκταινόομαι, πομφολυγόομαι. s'élever, être (devenir) tumefié.

Φουσκαλίδα, (κυρ. ἡ φοῦσκα τοῦ δέρματος). » Φλυκτὶς, φλύκταινα, φλυκταινίδιον, φλυζάκιον, ὀλοφυγδών, ὀλοφυκτὶς, αἰθύλιξ. pustule, θ. élevure, θ. enlevure, θ. ampoule, θ. vessie, θ.

Φουσκίτσα. »Φυσαλὶς, φύσκιον. vesicule.

Φουσκοδενδριὰ (τὸ φούσκωμα τῶν δένδρων τὴν ἄνοιξιν). » Ἀσπητός. temps de la sève.

Φουσκοθάλασσα, ναυτ. » Κοίλη θάλασσα' »Οἰδαίνουσα θάλασσα (Ἀρατ. 908)· σάλος. houle, θ. mer houleuse.

Φουσκομάγουλος, η, (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Φυσίγναθος.

Φουσκόνω, ῥ. μετ. » Φυσάω, ἐξοιδαίνω, ἐξογκόω, ἐμπνευματόω. enfler, gonfler, ἴδε καὶ Πρήσκω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Φυσάομαι, ὀγκόομαι, ἐξογκόομαι, ἐξαίρομαι, μετεωρίζομαι, s'enfler, se gonfler, bouffir. ||. φουσκόνει ('παίρνει, γεμίζει δηλ. ἀέρα) τὸ πανί. » Κολποῦται ἡ ὀθόνη. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐφούσκωσε τὸ φουστάνι 'της (τῆς Ἰόλης ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἀπὸ τὸ τεῖχος), καταίβηκε χωρὶς 'να πάθῃ τίποτε. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε μηδὲν παθοῦσα«. ||. τὰ δένδρα φουσκόνουν τὴν ἄνοιξιν. » Λοπᾶν (Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ', 16). ils sont en sève. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι). » Φυσάω, μέγα φυσάω, ἀναφυσάομαι (» Οἱ δὲ, ἀκούοντες, ἀνεφυσῶντο,« Ξνφ.), ὀγκοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι, φυσιοῦμαι. (Ἡ γνῶσις φυσιοῖ,«Γρφ.). bouffir (d'orgueuil).

Φουσκόψαρον, 'ψ. »Φύσα(σσα)λος (ὑπετίθετο φαρμακερὸς), φύσσα(Αἰλ.). boursoufflu, espèce de poisson.

Φούσκωμα. » Φύσημα, ἐμφύσημα, οἴδημα, ὄγκος, ὄγκωσις, ἐξόγκωσις, ἔπαρμα, ἐμπνευμάτωσις (εἶδος πάθους). enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορικῶς ὁ ὑπερήφανος). » Φυσῶν, πεφυσημένος, φυσήματος ἀνάπλεως κενοῦ. bouffi d'orgueuil (de suffisance).

Φουσκωτὸς (ὁ ἔχων σχῆμα φούσκας), ἡ, όν. »Φυσητὸς (Εἰς τοῦ Χάνδλερ τὰς ἐπιγραφὰς ἀναφέρεται ὡς στολίδ.), πομφολυγωτὸς (Μθματκ. Παλ. 66). bouffant (κυρ. διὰ τὰ ὑφάσματα).

Φοῦχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φοῦκτα κτλ.

Φραγὴ (κυρ. χώρισμα ἀπὸ σανί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δια). »Φράγμα, διάφραγμα. cloison.

Φραγκαφάνα, φ. (ἀγκαθ.). . .; ἴδε καὶ Ἀφάνα.

Φραγκοκάρδαμον, φ. » Κάρδαμον τὸ Ἰνδικόν, τροπαίολον. cresson d'inde, capucine, θ.

Φραγκολάγανον, φ. ἴδε Γουλι.

Φραγκομαντζάνα, φ. » Λυκοπέρσιον. pomme d'amour (d'or).

Φραγκοσταφυλιὰ, φ. » Ῥιβίσια. groseiller (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ κόκκινη, καὶ ἡ ἄσπρη, ἡ ὁποία ἔχει ᾠὰ ἀγκάθια).

Φραγκοστάφυλον, κ. » Ῥιβίσιον. groseille, θ.

Φραγκοσυκιὰ, δ. » Συκῆ ἡ Ἰνδικὴ (Θεοφρ. Φυτ. Α', 12). figuier d'Inde, opundia, raquette, θ. cardasse, θ.

Φραγκόσυκον, κ. » Σῦκον τὸ Ἰνδικόν. le fruit du figuier d'Inde.

Φράγουλα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. fraga, τὸ Κούμαρον), ἴπωρ., ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω (τὸ ἄλλ. Στουππόνω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φράσσω καὶ »Φράγνυμι (κυρ. 'σφαλῶ μὲ φράχτην), ἐμ(ἀπο)φράσσω (-ττω)-φράγνυμι, συγκλείω. encombrer, engorger, ἴδε καὶ Στουππόνω. ‖. φράζω (περιτριγυρίζω δηλ. μὲ φράχτην) χωράφι, κτλ. » Φραγμὸν περιτίθημι (περιβάλλω), περιφράσσω (-ττω), θριγκόω, περιθριγκόω (Πλουτ.), χαρακόω. clorre. §. ῥ. μέσ. » Ἀποφράγνυμαι, ἀποφράσσο(ττο)μαι, συγκλείομαι. s'engorger.

Φράχτης. » Φραγμὸς, φράκτης, περίφραγμα, αἱμασιὰ (κυρ. μὲ ἀγκάθια· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Χάραξ ᾠ Χαράκωμα (κυρ. τῶν στρατοπέδων). haie, θ. échalier, halier, buisson.

Φρεγανιὰ, ἴδε Φρυγανιά.

Φρένα (ἡ), πάθ. » Φρενῖτις (νόσος), φρενητίασις, παρακοπή. délire, frénésie, θ. fureur, θ. accès de fureur.

Φρενιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρενητιάω, φρενητίζω, φρενίτιδι (νόσῳ) συνέχομαι (παλαίω), παρακρούω (Ἱπποκρ.). tomber en délire.

Φρένιασμα, ἴδε Φρένα.

Φρενιασμένος, η, ον. »Φρενητιῶν, φρενιτικὸς, φρενίτιδι (νόσῳ) συνεχόμενος. fré(phré)nétique, furieux, furibond.

Φρενιτεύω, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Φρενιάζω.

Φρόνιμα, ἐπ. »Ἐμφρόνως, σωφρόνως, φρονίμως, φρονεύντως, συνετῶς, νουνεχῶς, νουνεχόντως. sagement, prudemment, sensément, judicieusement.

Φρονιμάδα, ἴδε Γνῶσις.

Φρονιμεύω, ῥ. ἀμ. » Φρενόομαι. devenir sage (prudent).

Φρόνιμος, η, ον. « Ἔμφρων, σώφρων, ἐγέφρων, συνετὸς, σωφρονῶν, φρόνιμος, γνώμῃ χρώμενος (Δημοσθ.), εὖ φρονῶν, φρενῶν εὖ ἤκων (εὖ ἔγων), φρενήρης, ἀρτίφρων (ποιητ.), νουνεχὴς, νοῦν ἔχων. sage, sensé, judicieux, prudent. ‖. εἶμαι φρόνιμος. » Σωφρονέω, φρενῶν εὖ ἥκω.

Φροντίδα, » Φροντὶς, μέριμνα. souci, ἴδε καὶ Ἔννοια καὶ Συλλογισμός.

Φροντίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Φρουκάλι (προφέρεται ᾠ Φουκάλι ἀπὸ τοῦ Φιλοκάλιον, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Λατῖνος τοῦ Σουΐδα μεταφραστὴς, ἀπέδωκε τὸ » Σαρώματα, φιλοκαλήματα, « τοῦ Λεξικογράφου, διὰ τοῦ Ornamenta, Elegantia), ἐργ., ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλίδα, φ. ἴδε Ῥοδοδάφνη ᾠ Σάρωμα.

Φρουκαλίδι (τὸ ἄλλ. Σκουπίδι), ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλῶ (ἐκ τοῦ) » Φιλοκαλέω (»Ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 635), ῥ. μετ., ἴδε Σαρόνω.

Φρυγανιά. » Φρυκτὸς (»Ψεφρυγμένος) ἄρτος, ἐπανθρακίτης. rôtie, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φρύγανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Φρύγανα, τὰ λεπτὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια, Τουρκ. Τσαλιά). »Φρύγανα, ὕλη. broussailles, θ. πλ. broutilles, θ. πλ. brandes, θ. πλ. brindilles, θ. πλ. buchettes, θ. menu bois. ‖. μαζόνω φρύγανα. »Φρυγανίζομαι. ramasser du bois sec (de menu bois).

'Φρύδι (ἀπὸ τοῦ) » 'Οφρύδιον «, ('Ησυχ., ὑποκορ. τοῦ) » 'Οφρῦς-ύος (ἡ). sourcil.

Φρώγειλον (ἀντὶ) » Φρεώγειλον (λέξεως μὴ περιεχομένης ἐν τοῖς λεξικοῖς, τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, ἢ ἡ πέτρα 'που 'τὸ περιτειχίζει). margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίγω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πταίω κτλ.

Φταίξιμον, ἴδε Σφάλμα.

Φταίχτης, χτρα, ἴδε Πταίστης.

Φτελιὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγριοβαλανιδιὰ καὶ Τουρκ. Καραγάτσι), δ. » Πτελέα. orme, ormeau (ποιητ.).

Φτενὸς (ἢ Πτενὸς, καθὼς ἀναφέρεται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ λέξις. » 'Εν δὲ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον πτενὴν κατεῖχεν, « λέγει ὁ Ἀνών. τοῦ Κομπεφικίου, ἀπὸ τοῦ Πτηνὸς, [»Ψιλόν. . . πτενὸν, « λέγει ὁ 'Ησύχιος] ἢ τοῦ Εὐτενὴς), ἡ, ὀν, ἴδε Λεπτός.

Φτέρη, φ. » Πτέρις-ιδος (Εἶνε δύο εἰδῶν: 'Η μικρὰ ἡ Θηλυκὴ) » Θηλυπτερὶς καὶ Θηλυπτέριον. fougère, θ. (ἡ ἡ μεγάλη ἡ ἀρσενικὴ) »Δρυοπτερὶς. fougère à fleurs, dryopteride, osmonde royale. ‖. λαγὸς τὴ' φτέρην ἔτριβε, κακὸ' τῆς κεφαλῆς 'του (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Φτέρνα. » Πτέρνα. talon.

Φτερνίζομαι (προφ. καὶ Φταρμίζουμαι), ῥ. ἀποθ. »'Ηπάρνυ(νο)μαι, (πτάρω, ἄχρ. ὄθεν τὸ) ἔπταρον. éternuer.

Φτέρνισμα (προφ. κοιν. Φτάρμισμα). » Πταρμός. éternument.

Φτερνιστῆρι (τὸ Τουρκ. Μαχμοῦζι), »'Πτερνιστὴρ, μύωψ, ἐγκεντρίς. éperon. ‖. κτυπῶ τὸ ἄλογον μὲ τὸ φτερνιστῆρι. »Μυωπίζω. piquer de l'éperon. ‖. περιπατεῖ μὲ τὰ φτερνιστήρια ('ς τὰ ποδήματα). »'Εν τοῖς μύωψι περιπατεῖ (λέγει ὁ Θεόφραστος ['Ηθ. Χαρ.] δι'ένα ξυππασμένον ἱππέα τοῦ καιροῦ 'του). se promener en éperon.

Φτερὸν, ἴδε Πτερόν.

Φτεροῦγα, ἴδε Πτεροῦγα.

'Φτηνὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὀν, ἴδε Φθηνὸς, κτλ.

Φτιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φθειάνω καὶ Φυκιάνω, κτλ.

Φτίλλι (ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, τὸ ἄλλως Φυτῆλι καὶ παρὰ τοῖς Βυζ. φατλίον καὶ φυτλίον, ἴδε τὴν λέξιν). » Θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον. mèche, θ. ‖. τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλλιοῦ. »Μύκης, μύξα. lumignon. §. φτίλλι διὰ πληγήν. » Λαμπάδιον (Δίων Κάσσ. ΞΗ'). » Μοτὸς ἐλλυχνιωτὸς (Ἱππκρ.). tente, θ.

Φτρὶ (ἡ ἄλλως Κανδηλήθρα καὶ Μολυβήθρα, ἐκ τοῦ Ἅπτρι, ἅπτριον. » Γεμίσας δὲ τὰς κανδήλας ὕδατος, καὶ πρὸς συνήθειαν ἐν μέσῳ τὸ ἅπτριν βαλὼν, προσαγαγὼν τὸ πῦρ ἦψε, « Δουκάγγ.). » 'Ελλύχνιον. porte-mèche.

Φτυάδι (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. »Πτυάς. espèce de serpeni.

Φτυαράκι. » Πτυάριον, πτυίδιον. petite pelle, (ὑποκορ. τοῦ-

Φτυάρι (προφ. κοιν. Φκυάρι), ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Πτυάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πτύον. pelle, θ. ‖. φτυάρι τοῦ φούρνου. » 'Ρῆμος. pelle à four, θ.

Φτυαριὰ (προφ. κοιν. Φκυαριά). » 'Πτυάς. pellée, θ. pellerée, θ. pelletée, θ.

Φτυαρίζω (προφ. κοιν. Φκυαρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τῷ πτύῳ διαφέρω, πτυάζω. remuer (prendre) avec une pelle.

Φτύνω, Μ. (θὰ) φτύσω, ῥ. μετ. »Προσπτύω (»'Εμπτύω) τινί. conspuer, cracher au visage de quelqun. §. ῥ. ἀμ. »Πτύω, ἀποπτύω. cracher. ‖. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο' σου (φρ. ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν ὅτι τὸ φτύσι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μον ἀποτρέπει τὴν βασκανίαν. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος: »'Ως μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον«. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διηγεῖται διὰ τὰ περιζέρια, ὅτι »Γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσιν«). » Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον, ἴδε ὁ Μεγάλος (εἰς τὸ ‖. μεγάλα λόγια.). (Τὸ φτύσιμον εἶχε, ᾧ ἔχει ἀκόμη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς χάραις. Ὁ Αἰλιανὸς λέγει ὅτι ἐφόνευε τοὺς φρύνους, τὰ ᵃφείδια, καὶ ἐν ὀψάριον [ἴδε Φουσκόψαρον], καὶ ὁ Γαληνὸς 'τὸ βεβαιόνει ὡς μάρτυς αὐτόπτης). ‖. φτύνει αἷμα. » Λῖμα ἀναβήττων (Γαλην.)«.

Φτύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Πτύσις. crachement, sputation (Ἰατρ.). »'Εμπτυσμός, ἔμπτυσις. l'action de conspuer. §. (τὸ πρᾶγμα). »Πτύσμα, πτύα(ε)λον. crachat.

Φῦκι. »Φῦκος καὶ Φυκίον (διαφ. τοῦ) βρύον (τὸ θαλάσσιον). algue, θ.

Φυκιάνω (καὶ ἡ προφορὰ καὶ ἡ σημασία μὲ ἔπεισαν 'να τὸ προκρίνω, εἰς μερικὰς τουλάχιστον φράσεις, ἀπὸ τὸ Φθειάνω, ἴδε τὴν λέξιν), ῥ. μετ. »Πλάσσω(-ττω), σκευάζω, πλαστουργέω. préparer. §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ 'Εφευρίσκω, γεννῶ μὲ τὸν νοῦν μου τὰ ἀνύπαρκτα). »Πλάσσο(ττο)μαι, συμπλάσσω, παρευρίσκω (Παυσαν.). forger, controuver, inventer (une fausseté).

Φυκιασίδι. » Φῦκος (τὸ) καὶ Φυκίον (κυρ. τὸ κόκκινον), ψιμύθιον, ψιμίθιον, ψιμμύθιον καὶ ψιμμίθιον (κυρ. τὸ ἄσπρον. 'Η λέξις σώζεται παρεφθαρμένη εἰς τὸ Σαμμιαμῦθι, τὴν κόπρον τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο, καὶ μεταχειρίζονται ἀκόμην εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ᵃ αἱ γυναῖκες), ἔντριμμα. fard, ἴδε καὶ Ἀσπράδι καὶ Κοκκινάδι καὶ Στάμμα καὶ Στουμπέτσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Φυκιασιδόνω, ῥ. μετ. »Φυκόω (κυρ. διὰ τό κόκκινον), ψιμμυθιόω, ψιμιθιόω καὶ ψιμι(μυ)θίζω (κυρ. μὲ ἄσπρον. »Φύκει πυρσαίνει, ψιμυθίῳ λευκαίνει,« Πολυδ.), ἐντρίβω. farder. ‖. φυκιασιδόνομαι, ῥ. μέσ. »'Εντρίβομαι (τὸ πρόσωπον), φυκόομαι, ψιμμυθιόομαι. se farder. ‖. φυκιασιδωμένη. » Ψιμμυθίῳ ἐντετριμμένη,« Κλμ.

Φυκιασιδοῦ (γυναῖκα). »Κομμώτρια (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ ἡ Περουκιέρισσα καὶ ἡ Χνουδίστρα). coiffeuse. θ.

Φυκιασίδωμα. » "Εντριψις, ψιμιθισμὸς (Κλημ. Ἀλεξ.). l'action de se farder.

Φυκιάσιμον. »Πλάσις. préparation, ἴδε καὶ Φθειάσιμον.

Φυκιαστικὸν (ἡ πληρωμὴ τεχνίτου), ἴδε 'Φθειαστικόν.

Φυκιαστὸς (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἡ, ὁν. » Πλαστὸς, πεπλασμένος, ἐπίπλαστος, πλασματίας (Ἀριστοτ.). forgé, controuvé, inventé, fabriqué.

Φυκίδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. » Φυκὶς ἡ (νεοττοποιοῦσα).

Φύλαγμα. »Φυλακὴ, συν(δια)τήρησις, φρούρησις. garde. §. ἴδε Κρύψιμον.

Φυλάγω, ῥ. μετ. »Φυλάσσω(ττω), φυλακὴν ἔχω, φρουρέω, διὰ φρουρᾶς ἔχω, τηρέω. garder. §. »Διαφυλάττω, διασώζω, συν(δια)τηρέω. conserver. §. »Προφυλάσσω(-ττω). préserver, garantir. ‖. τὸ φυλάγω (κρύβω) διὰ ὕστερα. »Ἀποθέμαι, ἀποταμιεύω. garder, conserver, se reserver. ‖. τὸ 'να φυλάξῃ τινὰς τὰ καλά 'του εἶνε δυσκολώτερον τοῦ 'να 'τ' ἀποκτήσῃ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον «. ‖. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμπορεῖ τινας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ 'ν' ἀποκτήσῃ βασίλειον καὶ 'να 'τὸ φυλάξῃ. » Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλις' ἄν τις δύναιτο (Ἰσοκρ.). ‖. τοὺς σκύλας σου 'τοὺς ἔχεις 'να φυλάγουν καὶ τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὰ πράγματά σου. »Κύνας τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σεαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν (Ξενοφ.)«. ‖.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁ θεὸς 'να φυλάξῃ (φρ.)! »Μὴ γένοιτο! Dieu m' en preserve! ||. φυλάγω μυστικὸν (λόγον). » 'Εγέμυθέω. être maître de sa langue. ||. ἐκεῖνος ὅ,που φυλάγει μυστικὸν, ἴδε Κρυφός. ||. τὸ προτέρημα τοῦ 'να φυλάγῃ κἀνεὶς μυστικόν. » Τὸ ἐγέμυθον. discrétion. || . 'δὲν φυλάγει τὸν λόγον 'του, ἴδε Λόγος. ||. φυλάγω πάθος (ἔχθραν). »Χόλον φυλάσσεις (λέγει ἀπαράλλακτα καὶ ὁ "Ομηρ. Ἰλ. Π, 30), »Μνησικακέω, ταμιεύομαι τὸ μῖσος (Λουκιαν.). »'Γποικουρεῖ-εῖται (» 'Γποκάθηται) μοι τὰ τῆς ὀργῆς (Πολύβ.)«. §. ποῦ 'να σε φυλάξω; ἴδε Προσμένω. ||. φυλάγομαι, ῥ. μέσ. » Φυλάσσο(-ττο)μαι (κτλ.), ἐν φυλακῇ ἔχω ἐμαυτὸν (Ἱπποκρ. κυρ. διὰ τοὺς ἀῤῥώστους). prendre (se donner) garde, se garder, se garantir, se défendre, se précautionner, garer, se garer, se défier, se donner de garde, ἴδε καὶ Προσέχω. ||. ἀς φυλάγεται ἀπὸ ψύχραν. » Τὸ ψῦχος φυλασσέσθω.

Φύλακας (συνήθως ὀνομάζεται τὸ πέτσινον φυλλάδιον, ὅπου οἱ μαθηταὶ βάλλουν τὰ τετράδιά 'των, ἐκ τοῦ) »Θύλαξ καὶ Θύλακος, ἴδε Χαρτοφύλακας.

Φύλακας } . » Φύλαξ, φυ-
Φυλακάτωρας } λάσσων, φυλακτὴρ, φρουρὸς, φρουρῶν. garde, gardien, sentinelle, θ. ||. φύλακας τοῦ κάστρου. »Τειχοφύλαξ. ||. φύλακας τῆς φυλακῆς. »Δεσμοφύλαξ. géolier, concierge.

Φυλακή. »Εἱρκτὴ, δεσμωτήριον, φρουρὰ, φυλακή. prison, θ. cachot.

Φυλακόνω, ῥ. μετ. »Εἴργω, εἱργνυμι, καθείργω, καθειργνυμι(-ύω), ἐγκαθειργνυμι(-ύω). emprisonner, mettre en prison, incarcérer. ||. φυλακώθηκεν (ἢ) 'τὸν φυλάκωσαν. »Εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσε.

Φυλακτὸν (προφ. κοιν Φυλαχτὸ'). » Περίαπτον, περίαμμα, φυλακτήριον, τέλεσμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) talisman; amulette, scapulaire, agnus.

Φυλάκωμα. »Κάθειρξις, εἱργμός· emprisonnement, arrestation, incarcération.

Φυλακωμένος, η, ον. »Δεσμώτης, δέσμιος. prisonnier, détenu en prison, arrêté, incarcéré.

Φυλή. » Φυλὴ, φῦλον (ποιητ.), γένος (τὸ), γενεὰ, πατριά. tribu, θ.

Φυλλάδα. abécédaire, alphabet.

Φυλλάκι. » Φυλλάριον.

Φυλλόθυρον, ἴδε Θυρόφυλλον.

Φυλλοκάρδι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ. καὶ εἰς τὸ πλ.) » 'Ωτίον καὶ 'Ωτίδιον. lobe, oreillette du cœur.

Φύλλον. » Φύλλον, πέταλον. feuille, θ. §. (κατὰ μετων.) φύλλον χαρτιοῦ (τὸ ἥμισυ, τὸ τέταρτον, τὸ ὄγδοον, ἢ τὸ δωδέκατον μέρος τῆς κόλλας). »Πτυχίον. feuillet, ἴδε Κόλλα. §. φύλλον πανιοῦ (ὅθεν φουστάνι μὲ πέντε φύλλα) » Πτύχυδος (ἡ). lé. §. φύλλον ζυμαρικοῦ. »Λάγανον, ἔτριον. ||. ἀνοίγω φύλλον, ἴδε Ἀνοίγω.

Φυντάνι. »"Ερνος (τὸ), βλάστημα, ῥάδαμνος, μόσχευμα. plant, jeune plante, θ.

Φύρα (ἡ ἄλλ. Δάρα ἀπὸ τοῦ) »Φύραμα, (τὸ) ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει. »στέρημα ἢ ζημία«, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ μακαρίτου Κοραῆ). déchet; discale, θ.

Φυραίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε 'Ολιγοστεύω.

Φυσερὸν, ἐργ., ἴδε Φυσοῦνα.

Φύσημα. » Φύσημα, φύσησις, ἐμφύσησις. souffle.

Φυσικὰ, ἐπ. »Φύσει, κατὰ φύσιν, πεφυκότως. naturellement. ||. εἶνε φυσικὰ χωρατατζῆδες. » Πεφύκασι φιλοσκώμμονες εἶναι, « 'Ηρωδ.

Φυσικὸς, ἡ, όν. » Αὐτοφυὴς, φυσικός. naturel. §. τὸ φυσικόν. »Φύσις, ἦθος (τὸ), ἰδιότης, ἰδίωμα. caractère, naturel, propre; qualité, proprieté. ||. τὸ φυσικὸν μὲ εἶνε. »Πέφυκα. ||. τέτοιο' εἶνε τὸ φυσικόν 'του. »Οὕτω πέφυκεν· »Οὕτως ἔχει φύσεως. ||. τὸ φυσικὸν τῶν καλῶν σκυλιῶν εἶνε... »Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος... (Ξενοφ.)«.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φύσις (πρφ. κοιν. Φύσι', καὶ ὁ λαὸς 'δὲν ἔχει ἄλλην τῆς λέξεως ἰδέαν, ε'μὴ τὴν διακρίνουσαν τὸ ἄρρεν τοῦ θήλεως. »Τάμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου,« [Φωκυλ. 186], καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρου. »Παντός φησι θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνιτον, φθορᾶς αἴτιον γίνεται, ὅθεν Θηλυφόνον.« 'Ἴδε καὶ τὸν Σουίδαν ἐν λέξει Καπρέαι. Εἰς δὲ τὴν κυρίαν 'της σημασίαν μετα - χειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν φράσιν. »Ἁρπὰ φύσιν«). »Φύσις. nature, θ. ‖. ἕνα μῆλαν παρὰ φύσιν μεγάλον, ἴδε Μεγάλος ϗ Ἀφύσικος.

Φυσοῦνα, ἐργ. »Φύσα καὶ Φύσσα, φυση(σση)τὴρ, φυση (σση)τήριον. soufflet.

Φυσῶ, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. »Φυσάω, ἐμφυσάω. souffler. ‖. φυσῶ τὴν φωτιὰν (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι). » Ἀναῤῥιπίζω, ἴδε καὶ Ἀνεμίζω. ‖. (τί καιρὸς) φυσᾷ; »Πνέει, φυσᾷ (»Φυσῶντες λιγέως«, Ὅμ. Ἰλ Ψ.). venter.

Φυτειά. »Νεόφυτον, φυτεία (»Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου, ἐκριζωθήσεται, « Εὐαγγ.). vigne (etc) nouvellement plantée; plantation.

Φύτεμμα. »Φύτευσις, φυτεία, μόσχευσις. l'action de planter, plantation.

Φυτεύω, ῥ. μετ. » Φυτεύω, μοσχεύω. planter.

Φυτῆλι (ὡς ἂν εἰ εἴπῃ τις Φυτάλιον, διότι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν Φλόμεν, τὸ Θρύον [ὅθεν ἡ Θρυαλλὶς] καὶ ἄλλας φυτικὰς ὕλας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, ὅθεν) ἴδε Φτίλλι.

Φύτρα (ἡ). »Βλάστη, βλάστημα, ἐκβλάστημα. germe.

Φυτρόνω, ῥ. ἀμ. »Βλαστάνω(-έω), ἐκ(ἀνα)βλαστάνω, φύομαι, ἀναφύομαι, προΐημι, ἀναδίδωμι, ἐξανθέω, ἀνατέλλω. germer, lever, pousser, poindre, croître. venir. ‖. τὸ μαυροκοῦκκι φυτρόνει μέσ' 'ς τὰ σιτάρια. » Φύεται δὲ τὸ μελάνθιον ἐν τῷ σίτῳ. la nielle vient dans les blés. ‖. τὸ σέλινον φυτρόνει ἀπ' ὅλα τὰ λαχανικὰ δυσκολώτερα. » Δυσφυέστατον δὲ πάντων τῶν λαχανικῶν τὸ σέλινον, « Θφρ. ‖. 'ως οὗ 'να φυτρώσουν τὰ γένειά σας. » Ἕως τοῦ ἀνατεῖλαι τοὺς πώγωνας ὑμῶν,« Γρφ.

Φύτρωμα. »Βλάστη, βλάστησις, ἐκ(ἀνα)βλάςησις. jet, germination.

Φω(Φο)γοῦ (προφέρεται καὶ Φουφοῦ (ἡ), ἀγγ. Φώγανον, Πύραυνον, χυτρόπους (»Τὸ λεγόμενον Φωκίνα, 'Ετυμολ.), ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω.

Φώκηα, ζ. (θαλάσ.). »Φώκη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). veau (loup) marin, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φωλεΐτης (τὸ αὐγὸν ὅ,που ἀφήνουν εἰς τὴν φωλιὰν ἵνα πηγαίνουν ἡ ὄρνιθες καὶ γεννοῦν ἐκεῖ). »Προσφώλαιον (ὠόν). nichet.

Φωλιὰ (κυρ. πουλιοῦ). »Νεοσσι-(ττι)ὰ, φώλεά, καλιά. nid; aire (τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων). ‖ φωλιὰ θηρίου. » Φωλεὸς, γηραμὸς, κατάδυσις, τὸ κοιταῖον. tanière, θ. gîte (κυρ. λαγοῦ). ‖. φωλιὰ 'φειδιοῦ. »Χειὰ, εἰλεὸς καὶ ἑλυός. repaire.

Φωλιάζω (κάμνω φωλιὰν), ῥ. ἀμ. » Καλιὰν (» Νεοσσιὰν) πήγνυμι. nicher.

Φώναγμα. »Φώνησις. l'action de crier (d'appeler).

Φωνάζω (ἐβγάλλω φωνήν). » Βοάω, φωνέω, κράζω, κραυγάζω, γεγωνέω (Ξενοφ. Κυνηγ.) καὶ γεγωνίσκω (Θουκ. 2'). crier. §. (μὲ αἰτ. προσ. προσκαλῶ τινα 'να ἔλθῃ). »Καλέω, βοάω (»Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην«; Ἀριστφ. »Τί με βοᾷς«; Λκ.), ἐμβοάω (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), φωνέω (»Ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε, « Εὐαγγ.). appeler; heler (ναυτ.). ‖. 'τὸν ἐφώναξαν 'ς τὸ κριτήριον. »'Εκλήτευσαν αὐτόν. on l'a assigné. ‖. (τῶν ζώων τὸ κάθε εἶδος σχεδὸν ἔχει ἰδιαιτέραν λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεποιημένην, π. χ.) ὁ ἀετὸς, ὁ γερανὸς κτλ. »Κλάζει (» Διὸ κορώνη μὲν ἡ κόραξ κρά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

» ζειν ἢ κρώζειν λεχθήσονται, διὰ » τὸ τραχὺ τῆς τοῦ ζώου φωνῆς· » γέρανος δὲ κλάζειν καὶ αὐτὴ, οὐ » μὴν κράζειν λεχθήσεται. Οὐ γὰρ » ἡ φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν τοῦ » ρ ἐκφωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ » κατὰ τὴν τοῦ λ λειότητα «, Εὐ» σταθ. Ἰλ. Α, 46) καὶ κλαγγάζει. ||. τὸ ἄλογον, ἴδε Χιλιμιντρῶ. ||. ἡ ἀρκοῦδα. »'Ομάζει καὶ Βράζει. ||. ὁ βαθρακὸς » Κοάζει καὶ 'Ολολύζει. coasser. ||. τὸ βῶδι κτλ., ἴδε Μουγγρίζω. ||. ὁ γαϊδαρος, ἴδε 'Γκαρίζω. ||. τὸ 'γίδι, ἴδε Βελάζω. ||. τὰ ἱεράκι. »'Ρύζει. ||. ἡ καμήλα. »Μωκᾶται. || ἡ κάττα, ἴδε Νιαουρίζω. ||. ἡ κίσσα (καλοιακοῦδα κτλ.). »Κισσα(ττα)βίζει. jaser, jacasser. ||. ἡ κλώσαα. » Κλώζει. glousser. ||. ὁ κόρακας (ἡ κουρούνα κτλ.). » Κρώζει, κράζει. croisser. ||. ὁ κοῦκκος (ὁ πετεινὸς κτλ.) »Κοκκύζει, ἴδε καὶ Λαλῶ. ||. ἡ κουκκουβάγια. »Κικκαβίζει (»'Εγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι »Ταῖς ἀγρυπνίαις, κικκαβιζουσῶν ἀεὶ «, Ἀριστ. Λυσιστρ. 761, 762). cacaber. ||. τὸ λεοντάρι κτλ. »Βρυχᾶται, βριμᾶται. rugir. ||. ὁ λύκος (σκύλος κτλ.), ἴδε Οὐρλιάζω. ||. ὁ μοῦφος. »Βύζει (Δίων Κάσσ.). ||. ἡ νυκτερίδα, ὁ ποντικὸς κτλ. » Τρίζει (» 'Εστι δὲ τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314· »Τὸ Τρίζειν ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται«, ὁ αὐτ. Ἰλ. Ψ, 714). gémir. ||. ἡ ὄρνιθα, ἴδε Κακκανίζω. ||. τὸ ὀρτύκι. »Τρυλλίζει (Πολύδ.). carcailler. ||. ἡ πάππια » Παππάζει. ||. ἡ πέρδικα (τὸ γελιδόνι κτλ.). » Τιτυβίζει ('Ησύχ.), κακκαβίζει (»Οὐ πάντες δ' οἱ πέρδικες κακκαβίζουσιν. Ἀλλ' οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν«, Ἀριστ. » Οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίβουσι, « Θεόφρ. παρ' Ἀθην. Θ, καὶ ἐπιφέρει: »Οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν ἢ οὐ διαβαίνουσινεἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες, τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται, καθάπερ εἰρήκαμεν «). cacaber. ||. τὸ πρόβατον, ἴδε Βελάζω. ||. τὸ (μωρὸ') παιδί. » Βαβάζει, κνυζᾶται. ||. τὸ περιστέρι (ἡ δεκοχτοῦρα, Ζ.) »Γογγύζει, βομβέει ('Ησύχ.). gémir, roucouler. ||. τὸ πιπίνι. »Πιπίζει. piailler. ||. τὸ σκυλάκι. » Κνυζάει (-εται). japper, glapir. ||. ὁ σπίνος » Σπίζει. ||. ἡ σφῆκα (μέλισσα Ζ.). »Βομβέει. bourdonner. ||. τὸ τρυγόνι. »Τρύζει (»Τὸ μέν τοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνότερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν «, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314). ||. ὁ τσίντζυρας (ἡ χελώνα κτλ.). »Σίζει. fredonner, claqueter. ||. ὁ τράγος. » Φριμάττεται. ||. ἡ χῆνα » Πλαταγίζει. ||. ὁ χοῖρος. »Γρύζει, γογγρύζει, γρυλλίζει. grogner.

Φωνακλᾶς, οῦ, άδικον. »Κράκτης, κεκράκτης. criard, crieur, braillard.

Φωνὴ (κυρ. ἀνθρώπου, ἡ συνηθισμένη). » Φωνὴ, φθέγμα, φθόγγος. voix, θ. ||. (ἡ δυνατή). » Κραυγὴ, βοή. cri (κυρ. πουλιοῦ), clameur, θ. ||. ἀλόγου, ἴδε Χιλιμίντρισμα. ||. βαθρακοῦ. » 'Ολολυγών. coassement. ||. βῳδιοῦ, ἴδε Μούγγρισμα. ||.-γαϊδάρου, ἴδε 'Γκάρισμα. ||.-γερανοῦ (ἀετοῦ κτλ.). » Κλαγγή[1]. ||.-'γιδιοῦ (προβάτου κτλ.), ἴδε Βέλασμα.|| -καλοιακούδας (κλώσσας Ζ.). »Κλωγμὸς, κλωσμὸς (Ηλουτ. Γγ. Παραγγ.). gloussement. ||.-κόρακος (κουρούνας κτλ.). » Κρωγμὸς, κραυγή. croassement. ||.-κούκκου (πετεινοῦ κτλ.). »Κοκκυσμός. ||.-κκουβάγιας. »Κικκαβισμός. ||.-λεονταριοῦ. » Βρύχημα, βρυχηθμός. rugissement. ||.-λύκου. » Λυκηθμὸς (Σουΐδ.). ||.-ὄρνιθας, ἴδε Κακάνισμα. ||.-πέρδικας. Τιτυβισμός. ||.-μωροῦ παιδιοῦ (σκυλιοῦ μικροῦ, καὶ μεγάλου ὅταν χαϊδεύῃ). »Κνύζημα, κνυζηθμός. jappement; vagissement. ||.-πιπινιοῦ. » Πιππισμός. ||.-σκύλου (λύκου κτλ.), ἴδε Γάβγισμα καὶ Οὐρλιασμά. ||.-σφήκας (μέλισσας Ζ.).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

»Βόμβος. ||.-τράγου. » Φριμαγμός. ||.-τσίντζυρα (γελώνας κτλ.). »Σιγμός. ||.-'φειδιοῦ. »Συριγμός. ||.-χήνας. »Πλατάγημα.|| -χοίρου.»Γρυλλισμός, grognement . || . ἔβγαλαν ταὶς φωναίς . » Κραυγὴν ἐστήσαντο (ἐποίησαν, ἔθεντο), κραυγὴ δ' ἦν αὐτῶν. ils poussèrent des cris , ils se mirent à crier. ||. σὺν τῇ φωνῇ καὶ ὁ Λάζαρος, (Παροιμ . ἀνάλογος ἴσως μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » 'Ως εἰ καὶ Αὔκου ἐμνήσθης,« (τὴν ὁποίαν ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει : »'Επὶ τῶν ὧν ἂν μνησθῇ τις καὶ εὐθὺς παραγινομένων« καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὸ) quand on parle du loup , on en voit la queue. §. (καταχρ. ὁ ἦχος τῶν ἀψύγων). »Ψόφος, κρότος, πάταγος. bruit, son.

Φῶς (τὸ). »Φῶς-ωτὸς (ἰδαιτέρως τὸ τοῦ ἡλίου , καθὼς καὶ) φέγγος (τὸ τῆς σελήνης), αὐγὴ, σέλας (τό). lumière, θ. jour, lueur, θ., ἴδε καὶ Λάμψις. §. (συνεκδογ. Α', τὸ κερί, λυγνάρι κτλ.) » Φῶς. lumière, θ. §. (Β', ἡ ὅρασις. "Οθεν :) ἔχασε τὸ φῶς'του. »Τὰς ὄψεις ἀποβεβληκὼς (πεπληγώς). il a perdu la vue (la lumière).

Φωτερὸς, ἡ, όν. »Φαιδρὸς, φωτεινὸς , φανὸς (Ξνφ . Οἰκ .) , φαεινὸς , φεγγώδης, αἰγλήεις-εντος (ποιητ.). bien eclairé.

Φωτιὰ (ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πῦρ. » Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς « , λέγει περὶ τοῦ Πέτρου ὁ Εὐαγγελ . Μάρκος). »Πῦρ (τὸ). feu. ||. βάλλω (δίδω) φωτιάν . » Πῦρ ἐμβάλλειν . mettre le feu, ἴδε καὶ Ἀνάπτω. §. (συνεκδογ . Α', στοίβα ξύλων ἀναμμένη). »Πυρά. bucher. §. (Β'. 'σπίτια , δάση , κτλ. καιόμενα , τὸ Τουρκ. Γιανγκίνι). »'Εμπρησμὸς, πυρκαϊά. incendie

Φωτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Φέγγω. §. (μεταφ . ὁ Θεὸς 'τὸν φώτισε 'να 'τὸ κάμῃ), » 'Εμπνέω. inspirer.

Φωτοχυσία. » Λυχνοκαΐα ('Ηροδ. Β'), φωτοχυσία. illumination.

X

Χ. χ, τὸ εἰκοστὸν-δεύτερον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ. » Σχίζω-σκίζω , σχολεῖον-σκολειὸ' , χορδὴ-κόρδα κτλ . ||. εἰς Σ. »Χοίνικι-Σοινίκι ||. εἰς Φ: »Λείχω-γλείφω, χλωρίων-φλῶρι (εἶδος πουλιοῦ) κτλ.

Χαβαρικὸν, ἴδε Θαλασσινός.

Χάδεμμα (προφ. καὶ Χάϊδεμμα). »'Επάφησις, θωπεία. l' action de caresser (etc).

Χαδεμμένος (προφ . καὶ Χαϊδεμμένος), η, ον. » Μαμμόθρεπτος, τηθαλλαδοῦς. mignon , mignardé , dorloté (οἰκ.).

Χαδεύω (προφ . καὶ Χαϊδεύω), ῥ. μετ. (κυρ. μὲ τὸ χέρι). »Ψήχω, καταψάω, ἐπαφάομαι , ἐπιμάσσομαι . caresser , mignarder (οἰκ . καθὼς καὶ τὸ) dorloter. §. (συνεκδ. δὲ μὲ τοὺς λόγους). »Θωπεύω , φιλοφρονέομαι , ὑποκορίζομαι . cajoler, choyer, ἴδε καὶ Καλοπιάνω.

Χάδι (προφ καὶ Χάϊδι,*καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χάδια ἐκ τοῦ 'Ηχάδιον , λέξις τῆς παλαιᾶς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Κ. Πορφυρογέννητος. » Καὶ εἶθ' οὕτως λέγουσιν οἱ κράκται τὸ ἰχάδιον (sic) »ναάϊα' (καὶ κατωτέρω:) » Καὶ μετὰ ταῦτα λέγουσι οἱ κράκται ἰχάδιον »ἀνανά' « Τὰ ἠχάδια ταῦτα ψάλλονται εἰσέτι, ὡς γνωστὸν, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἡμῶν ὕμνοις τῶτε Χερουβικῷ καὶ Κοινωνικῷ). »Θώπευμα, φιλοφροσύνη , ὑποκόρισμα. caresse, θ. amitiés.

Χαιρέτισμα (ἡ διὰ λόγων ἢ σημείων φιλοφρόνησις). » Ἀσπασμὸς, προσαγόρευσις, χαιρετισμός. salut, salutation.

Χαίρετισμὸς (ἡ Ἰταλ . Βίζιτα).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«Ἐπίσκεψις, χαιρετισμὸς (» Ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ νέοι περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον«, Πολυθ.). visite, θ.

Χαιρετῶ (φιλοφρονοῦμαί τινα διὰ λόγων ἢ σημείων), ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, (προσέπω, ἄγρ., ὅθεν τὸ) προσειπεῖν, χαιρετίζω (»Καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες, χαιρετίζουσι«, Διογ. Λαέρτ.) . saluer, rendre (présenter) ses devoirs (hommages). ||. μὲ χαιρετᾷ ἡ γυναῖκα, καὶ 'τὴν χαιρετῶ καὶ ἐγὼ παρομοίως . »Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως « , Λκ . ||. ἀφ' οὗ χαιρετήθηκαν . » Ἀσπασάμενοι (»Προσειπόντες) ἀλλήλους· »Χαίρειν προσειπόντες ἀλλήλοις. ||. ἐπέρασα χωρὶς 'να 'τὸν χαιρετήσω. »Παρῆλθον αὐτὸν ἀπροσφώνητον (Εὐσάθ.) «. ||. χαιρέτα μοῦ 'τον. »Χαίρειν αὐτὸν κέλευε (λέγε) παρ' ἐμοῦ· »Πρόσειπέ (»Ἄσπασαί) μοι αὐτόν · » Πρόσειπε αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν (Εὐστάθ) . saluez -le de ma part. §. (ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν τινος) . (» Προσέπω ἄγρ. ὅθεν τὸ) προσειπεῖν (»Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον .., ἕωθεν ἐξαναστὰς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην«, Λουκιαν.), χαιρετίζω. rendre (faire) visite.

Χαίρομαι (προφ. κοιν. Χαίρουμαι), Μ. (θὰ) χαρῶ (ἀόρ. ['Ε]χάρηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Χαρούμενος), ῥ. ἀποθ. »Χαίρω, ἥδομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι , ἀγάλλομαι, γάνυ(νυ)μαι. se rejouir. §. (ἀντὶ τοῦ Ἀπολαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν . || (τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ εἰς τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Ἀλόχου κουριδίης οὔ τι χάριν ἴδε «, Ἰλ. Α, 243, (κοιν .) 'δὲν τὴν ἐχάρηκεν. ||. 'να σε χαρῶ. »Ὀναίμην σου. ||. φώναξέ μού 'τον 'να χαρῇς τὴ' ζωή' σου . »Κάλει μοι τὸν ἄνδρα , οὕτω σαυτῆς κατόναιο (Ἀριστοφ. Ἐκκλ.)«. ||. ἔτσι 'να χαρῶ τὰ παιδιά μου. »Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)«. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴ' ζωή' σου (τὰ 'μάτιά σου) ! » Οὕτως ὄναιο! ||. 'δὲν θὰ σ' ἀφήσω 'να 'τὸ χαρῇς. »Ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί«.

Χαλάζι. » Χάλαζα. grêle, θ.

Χαλαρόνω (τὸ ἄλλ, 'Ντόνω, ἴσως ἐκ τοῦ 'Ενδιδόω , καὶ Τουρκ. Μπολικαίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίημι, χαλάω, ἐκλύω. lâcher,relâcher,détendre, débander.

Χαλαρὸς (ὁ ἄλλ . 'Ντοτὸς, ἴσως ἀπὸ τοῦ 'Ενδοτὸς, καὶ Τουρκ. Μπόλικος), ἡ, ὁν. » Χαλαρὸς, ἀνειμένος , ἄτονος. lâche, relaché.

Χαλάρωμα. » Χάλασις, ἄνεσις. relâchement.

Χάλασμα. »Κατάλυσις, καθαίρεσις, καταστροφὴ, ἀνατροπὴ, φθορά. destruction. ||. χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ. »Ἀνατροπὴ στομάχου (Διοσκορ.)«. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος καὶ τὰ ἀπομεινάρια κρημνισμένου κτιρίου). » 'Ερείπιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). ruines, θ. πλ . débris ; décombres, παρβλ. Ἀφανισμός.

Χαλασμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. ||. αὐγὸ χαλασμένον, ἴδε Κλούβιον. ||. κρασὶ χαλασμένον, ἴδε Κρασί.

Χαλασμὸς, ἴδε Χάλασμα.

Χαλάστρα (τὸ κρημνισμένον μέρος κυρ. κάστρου). »'Ρῆγμα, πτῶμα (Διοδ. Σικελ. Ιϛ', 8). brèche . §. (μεταφ.) μ' ἔκαμε χαλάστρας (φρ.). il a deconcerté (dérangé, fait echouer) mes projets ; il m'a rendu un mauvais service.

Χαλεύω (ἀπὸ τοῦ Σκαλεύω), ῥ. μετ., ἴδε Σκαλίζω.

Χαλίκι (τὸ Τουρκ. Τσακίλι, ὑποκορ. τοῦ) »Χάλιξ-ικος (ὁ καὶ ἡ) (κυρ. τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τὸ αὐτὸ καὶ) ψῆφος καὶ ψηφὶς καὶ κροκάλη ἢ κρόκαλον (σώζεται ἡ λέξις Κρουκάλα εἰς τὴν Πελοπόννησον) καὶ τρόχαλον, κάχληξ(-ιξ) καὶ κόγλαξ) (κυρ. τοῦ ποταμοῦ). caillou ; galet.

Χαλινάρι (' Ο 'Ετυμολόγος 'τὸ γράφει Χαλινωτήριον, ὑποκορ . τοῦ) »Χαλινὸς (κυρ. τὸ σίδερον), ἡνία (ἡ), ἡνίον (τὸ), ἀγωγεὺς (κυρ. τὸ λουρὶ), ῥυτὴρ, ψέλλιον (κυρ . τὸ ὑποκάτω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θεν τῆς σιαγόνος). bride, θ. rènes (τὰ λωριά). frein καὶ mors (τὰ εἰς τὸ ζόμα ἐμβαίνοντα σιδήρια), gourmette (τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος), θ.

Χαλκηᾶς. »Χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκοτύπος. chaudronnier.

Χαλκοκουροῦνα (corvus frugilegus), π. Χαλκίς. espèce d'oiseau.

Χαλκολάγυνον (τὸ Τουρκ. Γκιουγιοῦμι), ἴδε Κουκοῦμι.

Χάλκωμα (τὸ Τουρκ. Μπακίρι), μέταλλ. »Χαλκὸς (κυρ. ὁ ἄμικτος καὶ καθαρός). cuivre (rouge). »'Ορείχαλκος (ἡ ὀρθ.) 'Ωρίχαλκος (δηλ. Χρυσόχαλκος, ἀπὸ τοῦ Λατν. aurichalcum, ὁ ἑνωμένος μὲ ἄλλα μέταλλα, ὁ κοιν. Μπροῦντζος, ἡ καλλήτερα τὸ Τομπάκι). airain; laiton; cuivre jaune; bronze; tombac. §. (χαλκώματα συνεκδοχ. ᾗ εἰς τὸ πλ. ὀνομάζομεν τὰ χαλκωματένια ἀγγεῖα, τὰ Τουρκ. Μπακιρικὰ, καθὼς 'τὰ εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σφ. 1214. » "Επειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων«), χαλκεῖον (Θεοφ. χαρ.) καὶ χαλκίον (Ξενοφ.). vase de cuivre; batterie de cuisine.

Χαλκωματάδικον (τὸ Τουρκ. Μπακιρτζίδικον). »Χαλκεῖον, χαλκουργεῖον, χαλκευτήριον. chaudronnerie, θ.

Χαλκωματᾶς (ὁ ἄλλ. Χαλκηᾶς, καὶ Τουρκ. Μπακιρτζῆς). »Χαλκεὺς, χαλκοτύπος (Ξενοφ.). chaudronnier.

Χαλκωματένιος, α, ον. »Χαλκοῦς (ἐκ τοῦ) χάλκεος. d'airain, de cuivre (etc).

Χαλνῶ, Μ. (θὰ) χαλάσω (ὁ παθ. πρκ. τῆς μτγ. Χαλασμένος), ῥ. μετ. »Φθείρω, διαφθείρω, ἀναιρέω, καθαιρέω, καταλύω, λυμαίνομαι, λωβάομαι. detruire, gâter, endommager, déregler, allérer; user; corrompre, déranger; détraquer (ὡρολόγι, μηχανήν); démolir. ||. 'να μοῦ χαλάσῃ τὸν στέφανον καὶ τὰ φορέματα. »Διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. ||. ὁ ἀέρας χάλασε τὸ φακιόλι σου. » Τὰ περὶ τὴν κόμην διέλυσε (συνέγεε). le vent a derangé (défait) votre coiffure (vous a toute décoiffée). ||. μοῦ χάλασε τὸ στομάχι. »Διέφθειρέ μου τὸν στόμαχον. il m'a dérange l'estomac. ||. χαλνῶ τὸν κόσμον (φρ.), ἴδε Κόσμος. ||. χαλνῶ φλουρὶ ('τὸ ἀλλάζω δηλ. μὲ λεπτότεραις μονέδαις). »Κερματίζω, διά(κατα-,ἀπο) κερματίζω (»'Εξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης χρυσοῦς Δαρεικοὺς, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ«, Σουίδ.). changer. ||. (ἐπὶ παρθένου). »Βιάζομαι, φθείρω, διαφθείρω, διακορέω (εὐω-ίζω), διαπαρθενεύω. déflorer, dépuceler, abuser d'une fille. §. χαλνῶ νόμον (νηστείαν, συνθήκας κτλ.). »Καταλύω, ἀθετέω, λύω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, καταργέω. rompre. ||. χαλνῶ τὴν φιλίαν, (ἢ ἁπλῶς) 'τὰ χαλνῶ. »Διαλύομαι τὰς φιλίας. rompre, brouiller, ἴδε καὶ Ψυχραίνομαι. ||. χαλνῶ τὴν ὑπόληψιν. »Ἀμαυρόω τὴν δόξαν. dénigrer la réputation. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Φθείρομαι, κατατρίβομαι. se gâter, s'user, se corrompre. ||. χάλασαν τὰ 'ποδήματά 'του. » 'Ετρίβησαν. s'usèrent. || 'τὸ 'πόδημα, ὅταν χαλάσῃ, 'τὸ διορθόνει ὁ 'μπαλωματᾶς. » 'Υπόδημα πονῆσαν ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου (Γαλην. πρὸς Θρασύβ.)«. ||. χάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. » Διεῤῥύη τὰ γράμματα ὑπὸ χρόνου. les lettres ont été effacées. ||. τὸ κρασὶ γαλνᾷ 'ς τὸν ἀέρα. » 'Εξίσταται. s'altère. ||. χάλασε τὸ στομάχι 'του. »Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα. avoir l'estomac dérangé (déreglé, débiffé, détraqué. ||. χάλασ' ἡ καρδιά μου (Τουρκ. τὸ Κέϊφι μου), ἴδε Καρδιά. ||. χάλασ' ὁ καιρός. »Συνέστη ὁ ἀὴρ (Πλουτ. Ἀντ.)«.

Χαμάδα (ἐλιὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον). »Δρυπετὴς (ἐλαία). olive tombée de l'arbre.

Χαμαδὸς, ἡ, όν, ἴδε Κοντακιανός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χαμένος (μεταφ.), η, ον. » Ἐμβρόντητος, καταπλήξ. badaud. nigaud, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χάγας. §. » Ἐπίτριπτος, ὄλεθρος, φθόρος, ἐξώλης. pendard. §. 'ς τὰ χαμένα (φρ.), ἴδε Εὔκαιρος, Κακὸς (εἰς τό ||. τοῦ κακοῦ) καὶ Τυφλός.

Χαμηλά, ἐπ. »Ταπεινῶς, χαμαιζήλως. bas. §. λαλῶ χαμηλά, ἴδε Σιγανά.

Χαμηλόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω, χαλάω, καθίημι. baisser, abaisser, rabaisser. ||. χαμηλόνω τὴν φωνήν. » Χαλάω (» Καθίημί, » Ἀφίημί) τι τοῦ τόνου (φθέγματος). adoucir sa voix. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Χαλάομαι, ταπεινόομαι. baisser.

Χαμηλὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ξενοφ.), ἡ, ὁν. »Χθαμαλὸς (» Χθαμαλὴ γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλή,« Στραβ. 1', 6), ταπεινός, χαμαίζηλος, βραχὺς (» Βραχύν τινα γήλοφον«, Ξενοφ.). bas. ||. καράβι χαμηλόν. » Ἀλιτενὴς ναῦς. de bas bord. §. (συνεκδοχ.) φωνὴ χαμηλή, ἴδε Σιγανός.

Χαμήλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ χαμηλόνειν). » Ταπείνωσις. abaissement. §. (συνεκδοχ. τόπος χαμηλός). » Ταπείνωμα.

Χαμογέλασμα. »Μειδίαμα(-σμα), μείδημα. sourire, souris.

Χαμογελῶ, ῥ. ἀμ. »Μειδιάω. sourire. ||. τὸν βλέπω καὶ χαμογελῶ. » Προσγελάω (» Προσμειδιάω) τινί. sourire à quelqun,

Χαμόδενδρον, ἴδε Δενδράκι καὶ Δενδρουλάκι.

Χαμοκερασηά, φ. » Χαμαίβατος (ἡ). fraisier.

Χαμοκέρασον (ἡ Φράγκλα), 'πωρ. »Χαμαίβατον. fraise, θ.

Χαμοκηλάδι, π., ἴδε Σκορδαλός.

Χαμόκλαδον. »Θάμνος. arbuste.

Χαμόμηλον (, φ. (ἰατρ.). »Χαμομῆλι) μαίμηλον. camomile, θ.

Χαμολιός, φ (κατὰ τὸν Σομαυέραν ἡ) »Χαμαιάκτη. hièble. §. (πιθανώτερον ὅμως ὁ μέλας) »Χαμαιλέων (τοῦ Θεοφρ. καὶ τοῦ Διοσκορ., ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικάνδρ ἰσοσυλλάβως) »Χαμαίλεος, ἴδε Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Χαμοῤῥίγανη, φ. » Ἔρπυλλον. serpolet.

Χάμου, ἐπίῤῥ., ἴδε Κάτω.

Χαμψί, 'ψ. » Χάμψης καὶ Χάμψας (ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμην ἀπὸ τοὺς Κόπτας, εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Κροκόδειλος). » Ἀφύη (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ νεογέννητα Τσαμούχια), μεμβρὰς καὶ βε(βεμ)βρὰς, ἔγγραυλις (ἴδε Ὀππιαν. Ἁλ. Δ', 468 κλπ.), ἐγκρασίχολος. anchois, ἴδε καὶ Ἀντζόϊα (εἰς τὸ παράρτημα).

Χαμώρυγας, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

Χαμώγει' (τὸ). »Χαμώγαιον ('Ησύχ. ἐν λέξει 'Επίπεδον), ἴδε Κατώγει'.

Χανδάκι(ὑποκορ. τοῦ) »Χάνδαξ (ἐκ τοῦ Χανδάνω τὸ Χωρῶ), ὄρυγμα, τάφρος (ἡ), διώρυξ-υγος καὶ (Ἀττ.)-υχος, διόρυγμα, διορυγή. fossé, tranchée, θ. ||. ἀνοίγω (κόπτω) χανδάκι. » Τάφρον ἄγω (τέμνω). ||. 'ν' ἀνοίξουν ('να ξεφράξουν) τὰ χανδάκια. »Τὰς διώρυγας ἀναστομοῦν. ||. αὐτὸς καταίβασεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χανδάκι τὸ νερό, 'που σκέπαζε τὴν πεδιάδα. »Οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν«.

Χανδακωμένος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χαμένος), η, ον. » Βάραθρος, ἐπίτριπτος. roué, franc coquin.

Χανδακόνω (μεταφορ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀφανίζω καὶ Χάνω.

Χανί (τὸ) (, 'ψ. »Χάνη ᾗ Χάν-Χάνος (ὁ) (νη, χάνος καὶ χάνος. hiatula (Λατιν.), serran.

Χάνω (ἐκ τοῦ Χαόω. »'Ο, τοῦ παιδίου ἀποθανόντος, οἰμώζων καὶ λέγων χαῶσαι αὐτὸ, « Σιμπλ. εἰς 'Επικτ.), Μ. (θὰ) γάσω (ὑ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Χαμένος), ῥ. μετ. » Ἀπολλύω (-υμι), ἀποβάλλω. perdre. ||. χά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νω τὸν δρόμον. »Ἁμαρτάνω (»Διαμαρτάνω) τῆς ὁδοῦ, πλανάομαι, ἀποπλανάομαι. s'égarer, se fourvoyer. || χάνω τὰ νερά μου (φρ. ναυτ.). »'Εξωθέομαι. dériver. || . νικηθέντες ἀπὸ τὸν 'Ρωμύλον, ἔχασαν ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ χιλιάδες ἀνθρώπως. »'Υπὸ 'Ρωμύλου νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον (Πλουτ.) «. || . ἀφ' οὗ ἔχασεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ εἰς τὰ φαγοπότια. »'Επειδὴ δὲ ἡ μὲν οὐσία ἅπασα ἀπολώλει καὶ κατεκεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο «. il a mangé tout son bien au jeu et à la bonne chêre. || . ἔχασε χίλια φλουριὰ εἰς τὰ χαρτιά. »Χιλίας ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς (Πλουτ. Ἀρτοξ.)«, ἴδε καὶ Κότσι. ||. ὅσοι δανείζουν εὔκολα ἕνα 'πάρουν πολὺ διάφορο', γάνουν ὕζερα καὶ τὸ κεφάλι. »Οἱ δανείζοντες ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (Δημοσθ) «. || . χάνω τὴν κρίσι' μου. »'Οφλω τὴν δίκην (τὴν δίαιταν). || . ἔχασε τὸν ὕπνο' 'του . » Ἀπερρύη (»Ἀπεσυλήθη) τῶν ὕπνων. ||. χάνω τὴν εὐκαιρίαν, ἴδε Ἀποτυγαίνω . ||. 'τὰ χάνω (ἐλλειπτ. τὰ λόγιά, τὰ μυαλά, τὰ λογικά μου). » Θορυβέομαι, ἐκπλήττομαι, ξενοπαθέω, τὴν αἴσθησιν ἐπιλαμβάνομαι (Πλουτ.). se troubler, se déconcerter, s' embarrasser, se désorienter, se brouiller, se décontenancer, s' embrouiller, se déferrer, être consterné (interdit, déconcerté, déconfit, décontenancé), demeurer tout court; la parole lui manqua. ||. 'να μὴ 'τὰ χάσῃ. » Μεῖναι παρ' αὐτὸν (Πολυβ.)«. ||. κάμνω ἄλλον 'να 'τὰ χάσῃ. » Καταθορυβέω. confondre, déconcerter, décontenancer, déferrer, dérouter. || . χάνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀπόλλυμαι, οἴχομαι, ἔῤῥω, ἀφανίζω(-ομαι), ἀφανὴς γίνομαι. périr, se perdre, dépérir. ||. ἀπ' ὀλίγο' 'λίγο 'χάνενταν ἡ ζερηά. »Κατὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑποφευγούσης τὴν ὄψιν (ἀποκρυπτομένης). la terre ferme se dérobait à la vue . || . ὁ ποταμὸς χάνεται εἰς μίαν καταβόθραν. »Εἰς βάραθρον ἀφανίζεται. il s'engouffre. ||. ὅταν χαθῇ τὸ γάλα τῆς γυναίκας. »"Ην δὲ τὸ γάλα τῆς γυναικὸς ἀποσβεσθῇ«. ||. τὰ σπυριά, 'που 'βγαίνουν τριγύρω 'ς τὸ στόμα, χάνονται μὲ τὸ πυροβόλισμα . (Αὐτὴν ὑποθέτω τὴν, εἴτε δεισιδαιμονίαν τῶν γυναικῶν 'μας, εἴτε φυσικὴν ἄγνωστον ἐπιῤῥοὴν, ἐννοεῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ὅταν λέγῃ ὅτι) »Τὰ ὑπώπια κυάθοις περιθλώμενα ἀμαυροῦται. ||. ἂν λείψουν τὰ γέλια ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐγὼ χάθηκα. »Εἰ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων οἴχοιτο, ἔῤῥει τἀμὰ πράγματα. ||. ὅλα χάθηκαν. »"Ερρει τὰ πράγματα· » Πάντα οἴχεται. tout est perdu. ||. ὅτι 'δὲν ἐχάθηκαν ὅλως διόλου τὰ πράγματα. » Μὴ παντάσιν ἔῤῥειν τὰ πράγματα. ||. ἐχαθήκαμεν. »Ἀπολώλαμεν· »Διεπεπράγμεθα. ||. (καὶ ἐν εἴδει κατάρας) χάσου! »Φθείρου!, Ἀρστφ. » Οἴχου!, Λκ. || . χάσου ἀπ' ἐμπρός (ἀπὸ τὰ 'μμάτια) μου. » Ἀποφθάρηθί μου,« αὐτ. || . ἄφες 'τους 'να ('πᾶν 'να) χαθοῦν. » Τούς δε δ' ἔα φθινύθειν,« "Ομ. || . 'δὲν 'πᾶς 'να χαθῇς (φρ.); »Οὐκ εἰς ὄλεθρον ;

Χάος (τὸ). »Ἄβυσσος (ἡ). abyme.

Χαρά. »Χαρὰ, ἡδονὴ, γῆθος (τὸ), εὐφροσύνη, θυμηδία, τέρψις, τὸ ἡδάμενον (χαῖρον, κτλ.) . joie, θ . || . μετὰ χαρᾶς (φρσ. σωζομένη ἀπαραλλάκτως εἰς τὸν Πολύβ. ΚΒ', ιζ', 12: » 'Εὰν δὲ μὴ διδῷ φ' τάλαντα μετὰ μεγάλης χαρᾶς«). »Ἀσμένως, ἡδομένως. gaiement, de bon cœur, avec plaisir, volontiers. ||. μετὰ πάσης χαρᾶς, λέγει ὁ Ἀλκιβιάδης. »Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην (Πλάτ.)«. ||. μὲ 'γειά' σου μὲ χαρά' σου (φρ.)! »Χρῶ (» "Εχε, »Λάμβανε κτλ.) χαίρων. ||. ὦ χαρὰ 'ς τὸ μῆλον (φρ. θαυμ. » Χαρὰ εἰς τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν «! Πορφυρογ. Συντ.). » "Α, ἄ, τοῦ μήλου! » "Ω τοῦ μήλου! ||. χαρὰ θεοῦ (ὁ καλὸς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καιρός). bénédiction. §. (συνεκδοχ. ὁ γάμος), ἴδε Γάμος. ‖. κάμνω γαράν. »Γάμους τελέω (ἐπιτελέω, ἄγω, θύω, ποιῶ, ἑστιάω)· » Γαμηλίαν εἰσφέρω · » Γαμήλια ἑστιάω (θύω). célébrer les noces. ‖. ἡ χαρὰ ἔγεινεν εἰς τὴν Κέρκυραν. » Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι (Σχολ. Ἀπολλν.)· »Τοὺς γάμους ἦχθαι τῆς θυγατρὸς (Φάλ.)« ‖. φόρεμα κτλ.) τῆς χαρᾶς. »Γαμήλιος (ἐσθὴς κτλ.).

Χάραγμα . » Χαραγμὸς , ἀμυξις (ἰατρ.), σχάσις, σχασμός. incision, θ.

Χαράγματα (μεταφορ. καὶ πληθ. τὸ πρῶτον δεῖγμα τοῦ ἐξημερώματος). »Ὄρθρος, ὄρθρος βαθὺς, περίορθρον , λυκαυγὲς , ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). l'aube (le point) du jour. ‖ . μὲ τὰ χαράγματα (προφ. κοιν. χαράγματα). »Περὶ ὄρθρον· »Ἅμα τῇ ἕῳ· » Ἡμέρας ἄρτι ἐπιφωσκούσης. dès l'aube du jour. ‖. σηκόνομαι μὲ τὰ χαράμματα. » Ὀρθριος ἐγείρομαι , ὀρθρίζω . je suis trop matinal (matineux) . ‖ . ἤλθα μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἀφικόμην.

Χαραγματιά. »Ἐντομὴ, ἐγκοπὴ, χάραγμα, ἀμυχὴ, γλυφίς. échancrure; θ. stries, β. πλ. coche, θ. cran.

Χαράζω, ῥ. μετ. Χαράσσω(-ττω). inciser. ‖. χαράζω μὲ τὸ ξυράφι. » Κατασχάζω (μεταγ. τοῦ) ἀμύσσω, κατακρούω . scarifier . §. (κατὰ μετων.) χαράζει (ἀρχινᾷ 'να 'ξημερόνῃ »Ὅταν γὰρ ἴδῃ τὴν αὐγὴν περιχαραξομένην«, Πτωχοπρ.). »Ἡμέρα ὑποφώσκει (ὑποφαίνεται, διαγελᾷ). le jour perce (pointe, commence d' éclore) , ἴδε καὶ Γλυκοχαράζω.

Χαράκι, ἐργ. (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φανίας 'τὸ ὀνομάζει) » Σελίδων κανόνισμα. règle, θ.

Χαρακίδα (ἡ), εἶδος ὀψαρίου, (ἐκ τοῦ γένους τῶν σαργῶν). »Χάραξ ἢ Σαργῖνος.

Χαρακόνω, ῥ. μετ. »Γραμμὰς ἄγω. rayer, regler , ἴδε καὶ Μολυβοκόνδυλον.

Χαρακτὸς, ἡ, όν. *Σχαστός. incisé . ‖ . βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, σφαιροτομέω, προστίθημι σικύας μετὰ σχασμοῦα, (Θεοφάν. Νόνν.).

Χαρακωτὸς, ἡ , όν . » Ῥαβδωτὸς (» Τῶν ὀστράκων τὰ μὲν ῥαβδωτά ἐστιν, οἷον κτεὶς καὶ κόγχωντι γένος , τὰ δ' ἀῤῥάβδωτα οἷον αἵ τε πίνναι καὶ κόγχων τι γένος, « Ἀριστοτ. Ζ, Δ', 4), χαρακτὸς (Ἐπγρ.). strié . ‖ . ἀχηβάδαις χαρακωταῖς, ἴδε Χηβάδα.

Χαραμάδα (ἐκ τοῦ) » Χηραμὶς , χηραμὸς (τὸ ὀπ. εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Χαραμός). » Διαφυὴ, ῥωγμὴ, ἀραίωμα . fente, θ. ouverture, θ.

Χαράμματα (τὰ), ἴδε Χαράγματα.

Χαρανὶ (ἀγγεῖον χάλκινον πρὸς μετακόμισιν νεροῦ , ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Ἀρδάνιον, ἴδε Κουκοῦμι.

Χαρβάλι (τὸ ξύλον ὅ,που κουνεῖ τὴν σκάφην τοῦ μύλου). »Κρόταλον. traquet, claquet, battant.

Χάρβαλον (τὸ ξεσχισμένον ὕφασμα [» Τὰ χάρβαλα ταῦτα καὶ ἐσχισμένα ῥοῦχα « , Βυζ.], κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Χάραυλον (βράχος ἀπόκρημνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, φαγωμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων', ἴδε Βράχος καὶ Κουρέλι.

Χαρίζω, ῥ. μετ. »Δωρέομαι. faire présent (un don , un cadeau) de, donner en pur don, gratifier. ‖. χαρίζω τὸ γρέος. »Ἀφίημι τὸ δάνειον (τὸ ὀφείλημα) , χαρίζομαι τὸ ὄφλημα (» Δημοσθένης ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις , καὶ ἐδεῖτο , χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄφλημα , καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο « , Αἰσχ. Ἐπιτσ.). faire grace d'une dette. ‖. διότι λέγει ὅτι οἱ δανεισταί 'του 'τοῦ χάρισαν τὰ διάφορα. » Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους (Δημοσθ.)«. ‖. 'να 'τοὺς χαρισθοῦν τὰ δοσίματα . » Ἀφεῖσθαι αὐτοῖς τοὺς φόρους. que les droits leur fusent remis.

Χάρις (ἡ εὐεργεσία, ἡ ὑποχρέω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σις, προφ. κοιν. γάρι'), ἴδε Καλοσύνη. ||. κάμνω χάριν. »Χαρίζομαι, χάριν φέρω (Δημοσθ.). ||. σ' ἔχω (γνωρίζω) χάριν, ἴδε Γνωρίζω. ||. κάμε μοῦ τὴν χάριν. »Χάρισαί μοι. faites-moi la grâce (le plaisir, l'amitié), de grâce. ||. κάμε μου τὴν χάριν 'να 'τὸ περάσῃς (τὸ βιβλίον) πολλαὶς φοραῖς. » 'Εμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. §. (τὸ Τουρκ. Χατῆρι). »Χάρις. plaisir. ||. συγχώρησαί 'τον διὰ χάριν μου. »Συγγνώθι δ' ἐμὴν χάριν. ||. καταπείσθηκε διὰ χάριν τῶν Μεσσηνίων. »Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς. §. (ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν, ὁ νόστιμος τρόπος εἰς τὸ φέρσιμον, κτλ.). »Χάρις, κομψότης, τὸ κομψόν. grâce, θ. §. (ὁ ἀέρας, ὁ ἴσκιος, τὸ Τουρκ. Νοῦρι τῶν γυναικῶν). »Χάρις, θέλγητρον. grâce, θ. agrément, charmes, πλ. §. (τὸ προτέρημα), ἴδε Προτέρημα.

Χάρισμα (τὸ Τουρκ. Πεσκέσι), »Δῶρον, δώρημα, δωρεά, χάρις, χάρισμα. cadeau, don, présent, offre, θ. ||. (τὸ διδόμενον εἰς τοὺς εὐδοκιμοῦντας) »Ἆθλον, ἀριζεῖον, γέρας, βραβεῖον, ἔπαθλον, νικητήριον. le prix, la palme (μεταφορ.). ||. 'παίρνω (δίδω) χαρίσματα. » Δωροδοκέω. se laisser corrompre par des présens.

Χάρισμα, ἐπ. » Προῖκα, δωρεάν, χάριν, ἀμισθί. gratis, gratuitement.

Χαριτόνω (ἐκ τοῦ Χαριτόω), ῥ. μτθτ. »Χαρίζομαι.

Χαριτωμένος, η, ον. »Χαρίεις-εσσα, ἐπίχαρις, κομψός, ἐπαφρόδιτος. gracieux, ἴδε καὶ Γλυκὸς καὶ Νόστιμος.

Χαροκόπος. » Κροταλιστής. qui aime à se divertir. ||. τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιός, σὲ χαροκόπου χέρια, (Παροιμ. ἀναλογ. τῷ) »Τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλισταί«.

Χαροποιῶ, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω, ἥδω, τέρπω. réjouir.

Χάρος (ἀντὶ) »Χάρων, ἴδε Θάνατος.

Χαρούμενος, η, ον. »Χαίρων, ἄσμενος, γεγηθὼς, γηθόσυνος, φαιδρὸς, εὐφρόσυνος, εὔθυμος. gai, joyeux.

Χάρτα. » Πίναξ (γεωγραφικὸς), πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον ἐγγεγραμμένην, γεωγραφία, χάρτης (νεολ.). carte, θ.

Χαρτάκι (ἴδε Χαρτί). » Χαρτίον, βυβλίδιον (κυρ. τὸ ἄγαρφον), βιβλίδιον (δὲ καὶ) γραμματίδιον (τὸ γραμμένον. 'Ο Δημοσθ. ὅμως 'τὰ μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως). petit papier. ||. εἰς ἕνα χαρτάκι δυὸ λεπτῶν. »Γραμματιδίῳ δυεῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ (Δημοσθ.)«.

Χαρτὶ (κυρ. τὸ ἄγραφον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευήν 'του, μετεχειρίζοντο φύλλα καὶ φλοιὸδας δένδρων, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνόμαζαν διὰ τοῦτο) »Πάπυρον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) papier, βύ(βί)βλινον, βύβλιον καὶ βιβλίον (»Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται«. Παλαιότερα ἔγραφαν, ἐχάραζαν δηλ. τὰ γράμματα διά τινος ἐπὶ τούτῳ σιδηρίου, εἰς πινακίδας ἀλειμμένας μὲ κερί. Τέλος πάντων μετεχειρίσθησαν καὶ τὰ δέρματα, τὰς) »Διφθέρας, μεμβράνας, ἢ Περγαμηνά. parchemin. ('Εσχάτως εἰσήχθη [ἀπὸ τοῦ Χαράσσω-ττω] ἡ λέξις) Χάρτης καὶ χαρτίον (»Αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ«, Πλουτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ. ιζ'. » Τοῦτόν φασιν εἰς ὄστρακα γράφειν, ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία«, Διογ. Λαέρτ. πρὶν ἀκόμην ἐπινοηθῇ ἡ κατασκευή 'του. Οἱ Γραικορωμαῖοι 'τὸ ὠνόμασαν) » Βαμβάκινον καὶ βαμβακίνην (» "Εστι δὲ ἡ βίβλος ἐν μεμβράναις οὐκ ἐν βαμβακίνοις [Συνοδ. Φλωρ.]' »Βαμβακίνας ἐκ μόνης θατέρας ἐπιφανείας γεγραμμένας«). ||. 'πάρε μιὰ' κόλλα' παχρικὸ' χαρτὶ, ἴδε Κόλλα.

§. (συνεκδοχ. καὶ τὸ γραμμένον). » Γράμμα. βιβλίον, γραμματεῖον. écrit, papier. ||. εὑρέθηκαν μέσ'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'ς τὰ χαρτιά 'του καὶ κἄτι γράμματα. »Ἐπιστολὰς εὐρεθῆναι μεταξὺ τῶν γραμμάτων (Ἡρωδ.)«. §. χαρτιὰ τοῦ παιγνιδιοῦ (Εὐχῆς ἄξιον εἶνε 'να μὴ χρειασθῶμέν ποτε λέξιν διὰ τὴν ἀηδεστάτην τῶν χαρτοπαιγνίων διατριβήν· ἂν λάβωμεν ὅμως ἀνάγκην, ἠμποροῦμεν 'ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Κύβος. jeu de cartes, ἴδε καὶ Δεκάρι.

Χαρτοπαίκτης, ἴδε Χαρτοφόρος.

Χαρτοπαιξία, = Χαρτοφορία.

Χαρτοφύλακας (τὸ ἄλλως Χαρτοφυλάκιον τῶν δημοσίων ὑπουργῶν. Ὁ »Χαρτοφύλαξ (ἦτον ἀξίωμα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων). porte-feuille.

Χαρτοφορία. » Κυβεία, πεττεία (»Διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας· ἐν μὲν γὰρ τοῖς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν«, Ἡσυχ.).

Χαρτοφόρος. »Κυβευτικός. joueur, brélandier.

Χαρτωσιά. levé, levée, θ. main, θ.

Χάσιμον. »Ἀποβολή. §. »Ἀπώλεια. perte, θ.

Χάσις (ἀπὸ τοῦ Χάωσις, καθὼς καὶ 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν 'Ελλάδα, τὸ ἐναντίον τοῦ Γέμισις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Χασοφεγγαριά. ||. 'ς τὴ' γάσ.' καὶ 'ς τὴ' φέξι' (φρ. παροιμ.), ἴδε Φέξις.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), ῥ. ἀμ. »Χαίνω, χάσκω (Ξενοφ.), χασκάζω (Ἀριστοφ. Σφ.). bayer. §. (συνκδχ. κάθημαι ἀργός), ἴδε Χάφτω.

Χασμουρητόν } . » Χάσμη, χά-
Χασμούρημα } σμησις, χάσμημα (Ἀριστοφ. Ὄρν.). bâillement.

Χασμουρηοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Χασμάσμαι. bâiller.

Χασομέρι. » Διατριβή, χρόνου διατριβή. perte de temps, θ.

Χασομερῶ, ῥ. ἀμ. » Διατρίβω, χρονοτριβέω, τριψημερέω (Ἀριστοφ. Σφ.). perdre du temps.

Χασοφεγγαριά. » Μείωσις (καὶ κατὰ τοὺς παλ. μαθηματικοὺς »Ἀποκρουσις) σελήνης, σκοτομήνη. le décours (le déclin) de la lune.

Χάφτω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Κάπτω (»Οἱ κυδαῖοι δὲ τὸ κάπτω, χάπτω φασίν«, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Δ), ἐγ(ανα)κάπτω. happer, gobber. ||. χάφτει μυίγαις (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Κάθεται ἀργός). » Κέχηνε. bayer aux corneilles, gober des mouches.

Χάχας. »Χάσκαξ (ὠνομάζετο κυρ. ἓν εἶδος μαϊμοῦς), ἐνεὸς καὶ ἐννεός, κέπφος (μετωνυμ., ἴδε Λοῦφος). badaud, bouche-béante, gobe-mouches, nigaud, benêt.

Χαχλανίζω (γελῶ δυνατὰ καὶ μὲ σπασμοὺς), ῥ. ἀμετ. (ἀπὸ τὸ Ὁμηρ.) »Καγγαλάω(-όω, [ἴσως καὶ]-ίζω), καγγάζω, ἀνακαγχάζω. rire aux eclats, éclater de rire, rire à gorge déployée.

Χάχλανον (γέλιον δυνατόν). »Καγγασμός, γέλως πλατὺς (ἀκρατὴς, βρασματώδης). éclat de rire convulsif (immoderé). ||. χτύπησε κἄτι γάχλανα (φρ.), ἴδε Κτυπῶ.

Χαψιὰ (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Boῦκα). »Ἔνθεσις, ψωμὸς, βλωμὸς, ἔγκαφος. bouchée, θ. ||. 'πῆρε (δάγκασε) δύο-τρεῖς χαψιαὶς ψωμί. »Ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακὼν (Ἀθ. Α')«.

Χέζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χέζω (μέσ. παρακ. Κέχοδα), ἀποπατέω, ἀποσκευάζομαι, ἀποσκυβαλίζομαι, κοπρίζω. chier. ||. (ἐπὶ ὑβρ.) 'να 'τον χ. »Καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον (Ἀριστφ. Βατρ. 1075). ||. (οἱ ἀνάγωγοι τῶν χυδαίων συνεχφέρουσι πολλάκις πρὸς ὕβριν τὸ) χέζειν ἢ τρώγειν· 'να χέσῃ καὶ 'να φάγῃ κτλ. (τῆς αὐτῆς κακοηθείας παραδείγματα ἀπαντῶμεν συχνὰ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, ἂν καὶ εὐφυέστερον διὰ παιγνηγορίας ἐκτεθειμένα). »Ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' εἰς τὴν σισύραν, φανὴ γὰρ ἦν (Ἐκκλησ.)· » Ἐπιχεροδὼς ἔγωγε Φασιανικὸς (Ὄρν.), κτλ., ἴδε καὶ Σκατόν. ||. χέζομαι ('τὰ κάμνω ἐπάνω μου), ῥ. μέσ. »Χέζομαι (»Χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο«), ἐγχέζω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(» Α. Οὗτος, τί δέδρακας; Β. Ἐγκέχοδα«, Ἀριστοφ. Βαρτ. 479). laisser aller tout sous lui. §. χέζομαι (ἔχω ἀνάγκην 'να). »Χεσείω, χεζητιάω, ἡ γαστὴρ ἐπείγει με (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). être pressé de ses nécessités.

Χειλᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα χείλη, ἄλλ. Τζαχειλᾶς). »Χείλων, πρόχειλος. lippu.

Χεῖλι (τὸ). »Χείλος (τὸ). levre, θ. babine (κυρ. τῆς ἀγελάδας, τῆς μαϊμοῦς καὶ ἄλλων ζώων), θ. ‖. δάγκασαν τὰ χειλιά 'τους (φρ.), ἴδε Δαγκάνω. §. (κατὰ μετων.) χεῖλι τοῦ 'ποτηριοῦ (πηγαδιοῦ, ποταμοῦ, κτλ.). »Χεῖλος (τὸ), χείλωμα. bord. ‖. (ποτῆρι κτλ.) γεμάτο' ως τὰ χείλια. » 'Επιστέφες ('Ομ.). rouge-bord, rassade, θ.

Χειμαδιὸ (τὸ μέρος ὅπου ξεχειμάζουν τὰ ζῶα). » Χειμάδιον (Δίων Κάσσ.), χειμασία (Ἡρόδ.). quartier d'hiver.

Χειμῶνας. » Χειμὼν-ῶνος (ὁ), ἡ χειμέριος ὥρα. hiver. ‖. τὸν χειμῶνα (ἐλλειπτ.). » Χειμῶνος, χειμῶνος ὥρᾳ, τὸν χειμῶνα (Θεοφρ. Γ. Φυτ.).

Χειμωνιάζει, ῥ. ἀπρ. » Χειμάζει, χειμαίνει. il fait froid, il fait mauvais temps.

Χειμωνιάτης, π. » Πύῤῥα, πυρα(ῤῥα)λὶς(λλὶς), (διαφ. τοῦ) » Πυρούλας. pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeoneur (καὶ ἄλλα 19 (ὀνόματα), ἴδε καὶ Πετρίτης.

Χειμωνιάτικος, η, ον. »Χειμέριος, χειμερινός. d'hiver. ‖. φόρεμα χειμωνιάτικον. » Χειμὰς, χείμαστρον. habit d'hiver.

Χειμωνικὸν (τὸ ἄλλ. Καρποῦζι), 'πωρ. »'Υδροπέπων (νεολ.). melon d'eau, pastèque, θ.

Χειρίδα (τὸ πιάσιμον τοῦ ἀλετριοῦ). » 'Εχέτλη, χειρολαβίς. manche (de la charrue).

Χειροβολιά. »Δράγμα, χειρόβλημα. main, θ. poignée, θ.

Χειροβολιάζω (περιλαμβάνω μὲ τὴν χεῖρα, τὸ ἄλλ. Φουκτίζω), ῥ. μετ. »Δράττομαι. empoigner.

Χειρόγραμμα. »Χειρόγραφον. manuscrit.

Χειρομαλάζω, ῥ. μετ. (ὁ Λουκιανὸς περιγελᾷ τὸ) » Χειροβλιμάζω, ἴδε Μαλάζω.

Χειρόμυλος. »Μύλη, χειρομύλη, χειρομύλων καὶ χειρόμυλον. meule (à bras), θ.

Χειρονομία (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Χειρονομία (συνώνυμον τοῦ Σκιαμαχία). geste, gesticulation.

Χειροπιασίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) »Εὐχειρία, ἡ τῶν χειρῶν εὐστροφία. agilité des mains.

Χειροπιαστὸς, ἡ, όν. » Ψηλαφητός. palpable.

Χειρότερα, ἐπ. » Χεῖρον. pis. ‖. τὰ 'μμάτια 'του (τοῦ πάσχοντος) ἔγιναν χειρότερα. »Προσεκακώθη τὰ ὄμματα, « Ἱπκρ.

Χειροτέρεμμα. »'Η ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποίησις. détérioration.

Χειροτερεύω, ῥ. μετ. »'Εξίστημι, νοθεύω, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποιέω. empirer, détériorer, altérer, abâtardir, dégrader. §. ῥ. αὐτοπ. »'Εξίσταμαι, νοθεύομαι, χείρων ἐμαυτοῦ γίνομαι. empirer. ‖. ὁ ἄῤῥωστος χειροτέρευσεν, ἴδε Βαραίνω. ‖. φσβούμενοι μήπως χειροτερεύσῃ ἡ (τωρινὴ) κατάστασίς 'των. »Δεδιότες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.)«.

Χειρότερος ('ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ "Ομηρος [Ἰλ. Ο, 513], » ἦς δὴ λέξεως, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ 'Ρητέρων, ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν τὸ Χεῖρον καὶ τὸ 'Ρᾷον τὰ κοινὰ«), η, ον. »Χείρων. pire. ‖. κατάντησαν εἰς τὴν πλέον χειρότερην κατάστασιν τὰ πράγματα. »Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ πράγματα (Δημοσθ. 'Ολ. Γ')«.

Χειροτονία ('Εκκλ.). »Χειροτονία (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). ordination.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χειροτονῶ, ρ. μετ. » Χειροτονέω, προχειρίζομαι. ordonner.

Χειρόφτι(-κτι,-χτι), » Χειρίς-ίδος (ἡ), περιχείριον ἢ περιχειρίδιον (Πολυδ.), μειλίχη. gant.

'Χέλι, 'ψ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εγχέλιον (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει παρ' Ἀθηναίῳ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης: » Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου· ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ«, ὑποκρ. τοῦ) »'Εγχελυς-υος καὶ 'Εγχελις-εως (ὁ καὶ ἡ). anguille, θ.

Χελιδόνα (ὀνομάζεται εἰς τὰ Νησιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη, σφαιροειδής τις ἀνθοστέφανος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται ὑποκινουμένη μία ξυλίνη χελιδών. Τὸ ἀφομοίωμα τοῦτο περιφέρουσιν οἱ παῖδες τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τὰς οἰκίας καὶ συνάζουν ὀβολοὺς, τραγῳδοῦντες καὶ ἀνάλογόν τι τραγοῦδι. Ἀπαράλλακτα διηγεῖται ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἐγίνετο καὶ εἰς τὴν 'Ρόδον, ἀναφέρων καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ σημερινόν. 'Ονομάζει δὲ τὸ τοιοῦτο) »Χελιδονίζειν (ἡ) »Ἀγείρειν τῇ χελιδόνι (πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἔχει ἡ τῶν Ἀθηναίων) Εἰρεσιώνη.

Χελιδόνι, π. »Χελιδὼν (ἡ). hirondelle, θ.

Χελιδονόψαρον, 'ψ. » Χελιδὼν (ἡ θαλασσία). muge volant, faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ.

Χελοῦδα, 'ψ., ἴδε 'Ορφός.

Χελῶνα (προφ. καὶ Ἀχελώνα), ζ. »Χελώνη. tortue, θ.

Χελῶνι (ἐκ τοῦ) »'Κηλώνιον (ὑποκορ. τοῦ Κήλη καὶ [Ἀττ.] Κάλη), πάθ. »Χοιρὰς-άδος (ἡ). écrouelles, θ. πλ. scrofulles, θ. πλ.

Χεράκι. » Χερύδριον (» Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει «, Μοσχ. Εἰδ. Α',) (Ἀπὸ τὸ χεροῦλι, τοῦ σημερινοῦ μας ἰδιώματος συμπεραίνεται ὅτι ἔλεγαν καὶ) χερύλλιον. menotte, θ.

Χερήτης, φ. (ἰατρ.). » Τράγιον.

Χέρι. »Χειρ-ειρὸς (ἡ). main, θ. ||. δίδω τὸ χέρι, (ἡ) πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης ἢ συγκαταθέσεως). »Δεξιόομαι, δεξιὰν ἐμβάλλω. toucher dans la main. ||. ὁδηγῶ (φέρνω, πηγαίνω) ἀπὸ τὰ χέρι. »Χειραγωγέω. mener par la main. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἴδε Δυό. ||. ἐκεῖνος σήκωσε πρῶτος χέρι (φρ.), ἴδε Πρῶτος. §. (μεταφορ.) βάλλω εἰς τὸ χέρι. »Χειρόομαι. ὑπογείριον λαμβάνω, ἐγκρατὴς γίνομαί τινος. s'emparer. ||. περνᾷ (δὲν περνᾷ) ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἴδε 'Επιτηδεύομαι. ||. καὶ χρήματα πολλὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι 'των. »Καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν (ἰσοκρ.)«. ils ont le maniement de grandes sommes; ils manient beaucoup d' argent. ||. εἶνε (στέκεται) 'ς τὸ χέρι σου (ἀντὶ Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). »'Εν (»Παρα, »'Επὶ) σοὶ κεῖται (ἐστι). il ne dépeud que de vous, il est à votre disposition. ||. ἔχω 'ς τὸ χέρι (φρ.). »Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν »'Εχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ (Σοφοκλ. Αἴας) «. ||. βάλλω εἰς τρίτον χέρι (ποσότητα χρημάτων κτλ. διαφιλονεικουμένην, ἵνα 'τὴν ἐξασφαλίσω, Ἰταλ. Δεποζιτάρω). » Παρακαταβάλλω (κυρ. εἰς τὸ κριτήριον), παρακαταθήκη (-εμαι), παρατίθημι(-εμαι). déposer (pour cautionnement). » Παρεγγυάω, μεσεγγυάω. consigner, déposer en main tierce; sequestrer. §. déposer, mettre en dépôt ||. χέρι-μὲ-χέρι, (καὶ ἑλλ.) χέρι-χέρι, (ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ) 'γλήγορα, (καθὼς δηλ. ἀνεβάζουν συνήθως εἰς τὴν στέγην οἱ οἰκοδόμοι τὰ κεραμίδια κτλ.). ||. τῶνα χέρι νίπτει τἄλλο (καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον). »Χεὶρ χεῖρα νίπτει. » Ἂ δὲ χεὶρ τὰν χέρα νίζει. un barbier rase l'autre. ||. ἦλθαν (πιάσθηκαν, κατάντησαν) 'ς τὰ χέρια. »Εἰς χεῖρας ἀφίκοντο (ἐχώρησαν, συνέμιξαν, συνῆψαν, συνέπεσον, συνέβαλον). ils en vinrent aux mains. §. χέρι (κατὰ μετων., τὸ πιάσιμον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διαφόρων ἀγγείων καὶ ἐργαλείων, τὸ ἄλλ. Χερουλι). » Λαβὴ καὶ Λαβίς, οὖς-ὠτὸς (κυρ. τῶν ἀγγείων), κώπη. manche, θ. anse, θ. manivelle, θ., ἴδε Πιάσιμον. §. (ἡ μικρὰ ποσότης, τὴν ὁποίαν, μετροῦντες, ξεχωρίζομεν ἀπὸ τοῦ ὅλου, ἐπαναλαμβάνοντες τοῦτο πολλάκις, ἵνα 'τὰς λογαριάσωμεν ὕστερον ὅλας ὁμοῦ: "Οθεν, μετροῦντες π. χ. ἀνὰ πέντε, θέλομεν εἴκοσι γέρια ἵνα κάμωμεν ἑκατόν). »Πεντὰς, πεμπάς. compte. §. χέρι τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες εἶδός τι φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουσιν εἰς τὰς γέννας, σεβόμεναι, καὶ μὲ αὐτὸ ῥαντίζουν τὸ οἴκημα τῶν λεχώνων. "Αν 'δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸ πρέπει 'να ἦνε ἡ) »Γλυκυσίδη (, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν 'Ησύχ. καὶ Ἀθήν., ἐσέβοντο καὶ τὸ πάλαι αἱ γυναῖκες. 'Η περιγραφὴ τοῦ Διοσκορίδου μὲ πείθει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ἡ μορφὴ τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα, ὅθεν λέγεται προσέτι καὶ) » Πεντόδορον (ἢ) Πεντόροδον (κατὰ τὸν 'Ησυχ.), Ἰδαῖοι δάκτυλοι, (καὶ ἐπὶ πᾶσι) Παιονία (ἡ ῥίζα 'του μάλιστα). pivoine, θ. §. χέρι ('δὲν ἠξεύρω διατὶ ὀνομάζομεν δι' εὐσχημοσύνην καὶ ἑκάστην καθαριζομένην ἢ διαῤῥυϊσκομένην) »'Υπεκχώρησιν. selle, θ. ‖. (ὅθεν:) τὸ ἰατρικὸν τὸν ἔβγαλε (ἐκίνησε) δυὸ -τρία χέρια (φοραὶς δηλ.). » Δὶς ἢ τρὶς αὐτὸν ὑπεξήγαγε. lui a fait faire deux-trois selles (aller deux ou trois fois à la selle).

Χεροβολιάζω, ἴδε Δεματιάζω.

Χερόβολον (τὸ) (. »Δράγμα, ἄ-

Χερόβολος (ὁ)) μαλλα καὶ ἀμάλη(-λλη), χειρόβλημα. javelle (7—8 κάμνουν μίαν) gerbe, θ. ‖. κάμνω χερόβολα (τὸ μονολεκτ. Χεροβολιάζω). » Ἀμαλλεύω, ἴδε καὶ Δεματιάζω.

Χεροκόφινον. (ἑλληνικὴ γνησία λέξις). parier à anses.

Χερόμυλος, ἴδε Χειρόμυλος.

Χεροπάνι } , ἴδε Πετσετάκι.
Χερόπανον }

Χεροπόδαρα, ἐπ. ‖. 'τὸν ἔδεσαν χε(χει)ροπόδαρα. » Δήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας,« Εὐαγγ. pieds et poings liés.

Χερουλι (τὸ πιάσιμον τῶν ἀγγείων), ἴδε Χεράκι καὶ Χέρι.

Χεροφίλημα. »Χειραψία (νεολ.). baise main.

Χερόφτι, ἴδε Χειρόφτι.

Χέρσος (γῆ, τόπος κτλ.). »Ἄργὸς (γῆ, χώρα), χέρσος, κεχερσωμένος. friche, θ. terre en friche.

Χέσιμον. »Ἀπόπατος. chiasse. θ.

Χέστης, στρα, ικον. »Χεσᾶς (Ἀριστοφ.). chieur.

Χηβάδα (προφέρεται συνήθως) Ἀχηβάδα (ἡ), θαλ., (ἐκ τοῦ 'Χημὰς; καὶ) »Χήμη, κόγχη, κόγχος, γλυκυμαρὶς (κυρ. ἡ χαρακωτὴ ἢ ὀρεκτικὴ· διότι, κατὰ τὴν Ξενοκράτην, »Αἱ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων,« τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Ἀθήναιος). came, θ. coquille, θ. lavignon. ‖. χηβάδα μεγάλη, ἴδε Μεθύστρα. ‖. χηβάδα τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Μαρίτσα. 2) (μτνμ. Τὸ καμαρωτὸν βαθούλωμα, ὅ,που σχηματίζουν εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν τοίχων, ἵνα βάλλουν κρεββάτι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον). »Κόγχη (ἀπ' ἐδῶ 'βγῆκεν ἡ Κόχη), σηκὸς, μύαξ. alcove, θ. niche, θ.

Χῆνα, π. »Χὴν (ὁ καὶ ἡ). oie, θ. jar (ἡ ἀρσενική).

Χηνάκι ᾧ Χηνάρι. »Χηνιδεύς, χηνίον, 'χηνάριον. oison.

Χηνήσειος, α, ον. » Χήνειος.

Χηνοπόδι (τὸ ἄγριον Σπανάκι), φ. »Χηνόπους. patte d'oie, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) bon-Henri (ou) épinard sauvage.

Χήρα. »Χήρα, χηρεύουσα. veuve, θ. ‖. ἐπέρασε τὴν ζωήν 'της χήρα. » Κατεχήρευσε τὸν βίον (Δημοσθ.)«.

Χηρεία (ἡ). »Χηρεία. veuvage, viduité, θ.

Χηρειὸς, ά. » Χηρεύων. veuf.

Χήρεμμα. »Χήρευσις.

Χηρευάμενος, η. »Χηρεύων,-ουσα. veuf, veuve.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χηρεύω, ῥ. οὐδ. »Χηρεύω. devenir veuf-euve.

Χιλιάδα (ἡ). »Χιλιὰς, χιλιοστὺς (Ξενοφ.). millier. ||. κἀμμιὰ χιλιάδα. »Χίλιοί που μάλιστα. ||. δέκα (ἔνδεκα, εἴκοσι, ἑκατὸ' κτλ.) χιλιάδες, ἴδε τὰς λέξεις ἑκάστου τῶν ἀριθμῶν. ||. καὶ ὅσοι ἐπιάνοντο, ἐσκοτόνοντο, χιλιάδες »Φόνος δ' ἦν τῶν καταλαμβανομένων μυρίος«, Ἰώσπ.

Χιλιμίντρισμα (ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου). »Χρεμματισμὸς, μιμιχμός. hennissement.

Χιλιμιντρῶ (φωνάζω ὡς ὁ ἵππος). »Χρεμετίζω. hennir.

Χίλιοι, αις, α. »Χίλιοι. mille. ||. χίλιαις φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. χίλιαις χιλιάδες. »Χιλιακισχίλιοι, ἑκατοντακισμύριοι. §. (συνεκδοχ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερβολῆς), χίλιοι, χίλιαις, χίλια (ἀντὶ τοῦ Πολλοί, Ἀμέτρητοι, Ἄπειροι. Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ) » Μυρίοι, (ὅθεν: ||. ἔχω χίλιαις δουλειαίς. »Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. χίλιαις φοραῖς καλλήτερα. »Μυρίῳ βέλτιον,« Πλάτ. ||. μιὰ χρυσὴ χίλιων χρονῶν. » Μυριετὴς χρ. ||. χίλιαις χιλιάδες. »Μυρίοι ἐπὶ μυρίοις, μυριάκις μύριοι, πλεῖν ἢ μύριοι. mille millions.

Χιλιοπόδαρον (ὑπερβολ.), ἔντ. » Ἴουλος (» σκώληξ μυριόπους, « Τζέτζ. χιλ. ΙΓ', 562), ἴδε Κουβαρίστρα καὶ Σαραντάπόδαρον.

Χιλιοχρονήτικος (ὑπερβολ.), η, ον. »Μυριετής. millénaire.

Χινοπόδι, φ., ἴδε Ἀχινοπόδι.

Χιόνι (τὸ). » Χιὼν-όνος (ἡ). neige, θ.

Χιονιὰ (καιρὸς χιονίσματος). »Νιφετὸς, νιφὰς (ἡ). temps neigeux. §. (σφαῖρα ἀπὸ χιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν κτυποῦνται τὸν χειμῶνα τὰ παιδιὰ πρὸς διατριβήν). »Χιονόβολον. pelote de neige. ||. παίζω τὴς χιονιαίς. »Χιονοβολέω(-ομαι). se battre à coup de pelotes de neige.

Χιονίζω, ῥ. ἀμ. (τριτοπρ.). » Νίφω, χιονίζω (Ἡρόδ. Β'. καὶ Διογ. Λαέρτ.), χιονοβολέω (Διόδ. Σικελ.). neiger. ||. τὸν χειμῶνα, ὅταν χιονίζῃ. »Χειμῶνος, ὅταν νίφῃ ὁ Θεὸς,« Ξεν. (καὶ Π.) »Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφάμενα«, Ἰλ. M. en hiver, quand il neige.

Χιονιστὴς (καιρὸς, μῆνας). » Νιφετώδης, χιονοβόλος (ὥρα). temps neigeux.

Χιονίσρα, πάθ., ἴδε Ξεπάγιασμα.

Χλημηντρῶ (»Σπιθοβολοῦν τὰ πέταλα, κὴ-ὁ 'μαῦρος χλημηντράει«, Ἄσμα δημοτ.), ἴδε Χιλιμιντρῶ.

Χλιὸς (ὁ ἄλλως Σύχλιος), α, ον. »Χλιαρὸς (»Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, « Ἀθην.), εἰλικρινὴς (κυρ. ὁ ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον). tiède.

Χλιούτσικος, η, ον. » Ἀκροχλίαρος. un peu tiède.

Χλωμάδα. » Ὦχρος (ὁ), ὠχρίασις, τὸ ὠχρόλευκον. pâleur, θ.

Χλωμιάζω, ῥ. αὐτοπ. »Ὠχριάω, ὡρακιάω. pâlir.

Χλωμὸς (ἀπὸ τοῦ Χλουνὸς, ὁ ἄλλως Χλούνης. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζεται Ἀγνὸς), ἡ, όν. »Ὠχρὸς, ὠχρακιῶν, ὠχρειδὴς, ὑπωχρος, θάψινος (χρῶμα κυρ.). pâle, blême, blafard, have, qui a les couleurs jaunes.

Χλωρὸς (ὁ Τουρκ. Ταζέδικος, κυρ. διὰ φυτὰ, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἐνόνεται πολλάκις, καθὼς Χλωροκούκκια, Χλωροφάσουλα κτλ.), ἡ, όν. »Νεόδρεπτος, νεοδρεπὴς. vert. §. (καταχρ.) χλωρὸ' τυρὶ (τὸ νεόπηκτον), ἴδε Χλωροτύρι. ('Ο Ἀθήναιος ἔχει καὶ »Χλωροὺς κωβιούς!!).

Χλωροτύρι (ἡ ἄλλ. Μυζήθρα. »Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν«, Ἀριστοφ. Βατρ. 559). »Τρα(»Τρο)φαλὶς (-λλὶς), τράφαλλος καὶ τροφάλιον. fromage frais; caille; caillebotte, θ.

'Χνάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Ἴχνος, ἴδε Πάτημα καὶ Ποδάρι. §. (συνεκδοχ. τὸ ὑποκάτω τῶν 'ποδημάτων κτλ.). »Πέλμα (τὸ). semelle, θ.

Χνότον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χνότα). »Ἡ τοῦ στόματος ἀποφορά. haleine, θ. (ἡ μὲν καλὴ) fraiche, (ἡ δὲ δυσώδης) forte.

Χνοῦδι (ἀπὸ τοῦ) »Χνῶδες (»Τὸ χνῶδες τῶν πτίλων«). »Χνοῦς-τοῦς (ὁ), ἄχνη (»Ἄχνην λινοῦ ὀθονίου«, Ἱπποκρ.), κροκὺς (»Ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη.« Ἀρστφ. παρὰ Πλδ., ἴδε Σηκόνω), ἴουλος (τοῦ προσώπου τῶν νέων). duvet, coton (τοῦ προσώπου, καὶ μερικῶν ᾽πωρικῶν, καθὼς τοῦ κυδωνιοῦ, τοῦ ῥοδακίνου κλ.); poil follet (τοῦ προσώπου).

Χνουδίζω (μαδῶ μὲ κλωστὴν ἢ μὲ μέλι πολυβρασμένον τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου), ῥ. μετ. »Πιττόω (διότι μετεχειρίζοντο πίσσαν), πτιλόω, δρωπακίζω. dépiler (le visage), ἴδε καὶ Μαδίζω.

Χνούδισμα. »Δρωπακισμός, πτίλωσις, ψίλωσις. dépilation (du visage).

Χνουδίστρα. »Παρατίλτρια (»Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας«, Σουίδ.), κομμώτρια (»Ἡ κοσμοῦσα καὶ ψιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα«, ᾽Ετυμολ.). femme qui épile.

Χόβολη (ἀντὶ Φωγυλὶς, ἐκ τοῦ Φώγω, ἡ καίουσα ἀκόμη᾽ στάκτη). «Αἰθάλη, σποδὸς, σποδιὰ, θερμοσποδιὰ (Διοσκορ.), μαρίλη. braise, θ. || Ψήνω ᾽ς τὴ᾽ χόβολη᾽. » Σποδίζω (»Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ«, Πλ. Πολ. Β᾽.), ἐγκρύπτω (ὅθεν ὁ ᾽Εγκρυφίας ἄρτος).

Χοιρινὸς, ἡ, όν (κυρ. κρέας). »Χοίρινος, χοίριος, ὕειος. de porc (cochon).

Χοιροβότανον, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Χοιρομέρι. » Κωλῆ, κωλὴν-ῆνος (ὁ), πέρνα (Στράβ.), ἄκρων χοίρειος (Ἱππιατρ.). jambon.

Χοῖρος (τὸ ἄλλ. Γουροῦνι), ζ. »Χοῖρος (ὠνομάζετο κυρ. τὸ γουρουνάκι). cochon, porc, pourceau (μόνον τὸ μεγάλον), ἴδε καὶ Γουροῦνι. || ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος, ἴδε Κάπρος. || ὁ θηλυκὸς-, ἴδε Σκρόφα.

Χολερικὸς, ἡ, όν. »Χολεριῶν, χολερικός, bilieux.

Χολή. »Χολή. fiel, bile, θ. amer (κυρ. τῶν ᾽ψαριῶν).

Χολιάζω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Χολάω (Εὐαγγ.) καὶ » Χολόομαι, ἴδε Θυμόνω καὶ Κακιόνω.

Χόλιασμα, ἴδε Θυμὸς ᾗ Κάκιωμα.

Χολοκοῦκκι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ Χολόκοκκα), κ. (ἰατρ.). (᾽Δὲν εἶνε τὸ ᾽Ρίτσινον, ἀλλ᾽ ὁ) » Κνίδιος κόκκος (ὁ καρπὸς τῆς Θυμελαίας). grains de lauréole ou garoutte, poivre de montagne?

Χολοσκάνω, ῥ. μετ. »Δια(»Απο)κναίω, λυπέω, ἀνιάω, πικραίνω, παραπικραίνω (Γραφ.). aigrir, bisquer, mortifier. §. μέσ. αὐτοπ. » Περιπαθέω, δεινοπαθέω, ἴδε ᾗ Κακοκαρδίζω καὶ Χαλνῶ.

Χολόσκασις) . » Περιπάθεια.
Χολόσκασμα) crève-cœur.

Χολοσκασμένος, η, ον. »Περιπαθὴς, δεινοπαθῶν. bisqué.

Χονδρὰ, ἐπ. »Παχέως, ἁδρῶς. §. (μεταφ.) » Σκαιῶς, ἀπειροκάλως. grossièrement.

Χονδραίνω, Μ. (θὰ) χονδραίνω, ῥ. μετ. »Παχύνω grossir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Παχύνομαι. devenir gros, ἴδε καὶ Παχαίνω.

Χονδρόβολα (τὰ). (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Χονδροδουλειά. »Τὸ βάναυσον (ἄκομψον, ἀπέριττον) τῆς τέχνης, βαναυσουργία. travail grossier.

Χονδροδουλευτής. »Βάναυσος. qui exerce un métier mécanique.

Χρονδρειδέστατος (μεταφορ. ὁ) »Σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, ἄκομψος, ἀγροικότερος, σόλοικος (τὸν τρόπον). grossier.

Χονδροκέφαλος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Χονδροκοπιὸς, ά, όν. » Ἀδιαμόρφωτος. grossier.

Χονδρολαίμης, ισσα, ικον. »Παχυτράχηλος. qui a le cou épais.

Χονδρόπετσος, η, ον. »Παχύδερμος. qui a la peau épaisse.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χονδρὸς, ἡ, ὁν. »Παχὺς (»Θύννος... πίων καὶ παχὺς,« Στρβ. Γ', β'), ἁδρὸς (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ) χονδρὸς (, φέρει παράδειγμα τὸ »Ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς«). gros, épais. §. ἴδε Παχύς. ||. διατί ἔβαλες χονδρὸ' φτίλλι; »Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων (Ἀριστοφ.)«; ||. κόσκινον χονδρὸν (τὸ χονδροτρυπημένον), ἴδε Κόσκινον. §. (μεταφ.) μὲ χονδρὴν (δηλ. πολλὴν) πληρωμὴν, (ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς· »Ἁδροῦ μισθοῦ. à gros gages. §. (μεταφορ. ὁ) Ἄπρακτος καὶ Χωριάτης, ἴδε τὰς λέξεις.

Χόνδρος (τὸ). »Πάχος (τὸ), παχύτης. grosseur, θ. épaisseur, θ.

Χονδρόφλουδος, η, ον. »Παχύφλοιος. qui a l'écorce épaise.

Χορευτὴς-εύτρα. »Χορευτὴς, ὀρχηστὴς-ήστρια ᾗ -στρίς. danseur -euse; figurant-ante.

Χορεύω, ῥ. ἀμ. »Ὀρχέομαι, χορεύω (»Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ«, Ἀθήν. Γ'). danser. ||. χορεύω τὸν Ἀρβανίτικο' (χορὸν δηλ.). »Πυῤῥίχην ὀρχοῦμαι.

Χορίγι (ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑτοιμασμένον διὰ κτίσιμον ἀσβέστην. Ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων Ἐγχόρηγοι μὲν ἦ Ἐγχώρηγοι, ὡς Ἔγχωροι, ὠνομάζοντο οἱ μὴ λελατομημένοι, ἀλλ', ὥσπερ ἔχουσι φύσεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν συλλεγόμενοι καὶ ἀλλήλοις συναρμοζόμενοι ἐν ταῖς τοιχοποιΐαις λίθοι, οἱ ἄλλως Λογαῖοι καὶ Λογάδες· συνεκδοχ. δὲ καὶ κάθε κτίσμα ἐκ τοιούτων λίθων. »Τοῖχος [»Κινστέρνα, »Ναὸς κτλ.] ἐγχώρηγος). »Κονία, κονίαμα, ἀμμοκονία (ἦ) ὀστρακοκονία. ciment, crêpi, enduit.

Χοροπήδημα, »Σκίρτημα. gambade, θ. cabriole.

Χοροπηδῶ, ῥ. ἀμ. »Σκιρτάω, ἀνασκιρτάω. bondir, gambader, cabrioler, se cabrioler, finguer.

Χορός. »Ὄρχησις, χορὸς, χορεία (»Ἄπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων, ἀτρέμα περιϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ«, Πλούτ. περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρηστ.). danse, θ. ||. χορὸς Ἀρβανίτικος. »Πυῤῥίχη.

Χόρτα (τὰ), κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. ἴδε Χορτάρι. ||. ἐστρώθησαν χάμω εἰς τὰ χόρτα. »Κατεκλίθησαν χαμᾶζε ἐπὶ τῆς πόας«, Ξνφ. »Ἀνεκλίθησαν ἐπὶ τοὺς χόρτους, « Εὐαγγ. ils s'assirent sur le gazon.

Χορταίνω, Μ. (θἀ) χορτάσω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Χορτάζω. »Κορεννύω(-μι), πιμπλάω(-ημι), ἐμπιπλάω(-ημι), ἐμπιμπλάω(-ημι), πληρόω. rassasier, assouvir (ὑπερβ.).

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κορέννυμαι, ἐμπίπλαμαι, ἐμφορέομαι, μεζὸς γίγνομαι (εἰμὶ), ἅλις (ἄδην) ἔχω, χορτάζομαι. se rassasier. §. (μεταφ.) ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι 'τὸν ἐχόρτασαν(τὸν ἀηδίασαν δηλ.)πλέον, καὶ ἑπομένως τὸν παρέβλεπαν. »Ὀπηνίκα τοὺς Ἀθηναίους ἑώρα μεζοὺς ὄντας αὐτοῦ ᾗ περιορῶντας(Πλούτ.)«. ||. ἐχόρτασα (ἀηδίασα δηλ., βαρέθηκα) πλέον ἀπὸ τότε τὰ κριτήρια. »Καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἅλις ἔσχον τοῦ βήματος (Αἰσχ. Σωκρ.)«.

Χορταράκι. »Χορτάριον, βρύον. gazon.

Χορτάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Χόρτος (ὁ), πόα, βοτάνη. herbe, θ. §. »Φυτόν. plante, θ. §. χορτάρι (ἰδιαιτ. ἐκεῖν' ὅ,που τρώγουν τὰ ζῶα). »Χιλὸς, χόρτος. foin, fourrage, ἴδε ᾗ Χόρτα. §. χορτάρια (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἅσα χρησιμεύουν διὰ φαγεῖ' τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυτρόνουν χωρὶς καλιέργειαν, καθὼς ῥαδίκια, καυκαλήθραις, βρούβαις κτλ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζονται, καθὼς καὶ τὸ πάλαι.) »Λάχανα. herbages, ἴδε Λαχανικά. ||. πολὺ (παχὺ, ἀψηλὸν) χορτάρι. »Πόα βαθεῖα. ||. μαζόνω χορτάρια. »Λαχανίζομαι, βοτανίζομαι. cueillir des herbages; herboriser (κυρ. ἰατρικά). ||. ἐβγῆκαν 'να μαζώξουν χορτάρια. »Πρὸς λαχανισμὸν ἐξῆλθον. ||. χορτάρι τῆς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παναγίας, φ. (ἰατρ.). »Τεύκριον, γαμαίδρυς. germandrée (la petite), chêne-vert (le petit).

Χορταρικὸν (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χορταρικὰ), ἴδε Λαχανικά.

Χόρτασμα. » Κόρος, πλησμονή, χορτασμὸς, ἐμφόρησις. rassasiement.

Χορταστικὰ, ἐπ. »Εἰς (»Κατὰ) κόρον, κατακόρως, ἄδην καὶ ἄδην, ἅλις. abondamment.

Χορταστικὸς, ἡ, όν. » Πλήσμιος, χορταστικός. rassasiant.

Χορτάτος, η, ον. » Πλήρης, μεστὸς, κεκορεσμένος, ἐμπεπλησμένος, πεπληρωμένος, κεχορτασμένος. rassasié, soûl.

Χουλιάρα (ἡ ἄλλ. Κουτάλα). »Ζωμήρυσις, ἐτνήρυσις (διότι μὲ αὐτὴν ἐκένονάν τὴν φάβαν), ἀρυτὴρ, κύκηθρον. ‖. χουλιάρα τρυπητὴ, ἴδε Τρυπητή. §. χουλιάρα (μεταφορ. ὁ φιλοτάραγος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀναγωγότεροι τῶν χυδαίων Σκατογούλιαρον ὀνομάζουν. Οἱ παλαιοὶ, φυλάττοντες τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, 'τὸν ὠνόμαζαν) »Κύκηθρον (Ἀριστοφ. Εἰρ. καὶ Ἰωσηπ. Ἀρχ. ΙΖ'), ἴδε καὶ Ἀνακατωτούρης.

Χουλιάρι (τὸ ἄλλ. Κουτάλι). Δοίδυξ, κογλιάριον. cueillère, θ. ‖. 'τοῦ κρέμασαν τὰ χουλιάρια (φρσ. παροιμ.), ἴδε Κρεμνῶ.

Χουλιαριὰ (ἡ ἄλλ. Κουταλιά). »Δοίδυξ (συνεκδοχ.). cueillerée, θ.

Χουλιαρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Δοίδυκι ἀρύττομαι. se servir de cueillère, faire force de cueillère.

Χουνάκι. » Χωνίον. petit entonnoir, (ὑποκρ. τοῦ-

Χουνί, ἀγγ. »Χώνη, χῶνος, χῶνον. entonnoir.

Χουγουλίζω, ῥ. μετ. »Ἀάζω (Ἀριστοτ. Φυσ. προβλ. ΛΔ'). souffler (chaud).

Χουγούλισμα. » Ἀασμός. souffle (chaud).

Χογλακίζω, ῥ. ἀμ. » Καγλάζω, παφλάζω, βράσσομαι, ἀναβράσσω. bouillonner.

Χογλάκισμα. »Καγλασμὸς, βρασμός. bouillonnement, ebullition.

Χογλίδι, θαλ., ἴδε Κογλίδι.

Χράνος, φ. (καίει 'σὰν τὸ ῥεπάνι, καὶ τρώγεται ὡσαύτως). » * 'Ράφυς -υος (ἡ), ἀγρία ῥαφανὶς (Διοσκορ., ὁ ὁποῖος 'τὴν ὀνομάζει καὶ) Ἀρμορακίαν (λέγων ὅτι ἡ λέξις εἶνε Λατινική). cran ἡ cram (εἶδος τοῦ) raifort (sauvage).

Χρεία (ἡ ἀνάγκη τινὸς πράγματος), ἴδε Ἀνάγκη. §. (συνεκδ., διὰ τὸ εὐφημότερον, τὸ μέρος ὅπε ἀποσκευαζόμεθα τὴν κοιλίαν, τὸ ἄλλως Ἀναγκαῖον) »Χρεῖαι, ἐν αἷς ἀποπατοῦμεν,« Λεξ. Κυρίλλ. »Ἀπόπατος, ἄφοδος (ἡ) (»Ἀφόδων μὲν ἀναγαίων δυσὶν ἀναγωρήσεσι«, Λουκιαν.), ἀφοδευτήριον, εὐμάρεια (»Εἰς εὐμαρίην σκιδνάμεναι«, Ἡρόδ.). θῶκος (Θεοφρ.). commodité, garderobe, θ. aisance, privé, retrait, aisement, latrines. θ. πλ. lieux, πλ. ‖. σηκόνεται (βγαίνει, 'πάγει) πρὸς χρείαν 'του. » 'Επὶ θῶ(θᾶ)κον ἀνίσταται· »Εἰς ἄφοδον (ἀπόπατον, εὐμάρειαν) πορεύεται. aller à la selle (à la garde-robe, au bassin, à ses affaires', à ses nécessités, à ses besoins). ‖. (ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν σημασίαν, δὲν μεταχειριζόμεθα σχεδὸν τὴν πρώτην, εἰ μὴ εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:) 'δὲν 'σ ἔγω χρείαν (' δέν σε ψηφῶ θηλ., 'δὲν ἔγω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου)· Τί χρείαν 'τὸν ἔχω κτλ. (πάντοτε θηλ. περιφρονητικῶς καὶ μὲ θυμόν). » Οὐδὲν προτιμῶ σου· »Χρέος ἔγω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. je n'ai que faire (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de cet homme-là, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

Χρειάζομαι, Μ. (θὰ) χρειασθῶ (ἀόρ. [Ε]χρειάσθηκα), ῥ. ἀποθ. »Χρῄζω, δέω καὶ δέομαι, ἐνδέομαι. j'ai besoin (affaire), il me faut, ἴδε καὶ Θέλω. ‖. χρειάζομαι ἀκόμη' καὶ ἄλλα. »Προσδέομαι. ‖. διότι λέγει ὅτι 'τοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα (ἡ χρειά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ξεται ἀκόμην) ἄσπρα » Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. il a affaire d'argent. ‖. τίποτε 'δὲν χρειάζεται. »Πάντων ἐστὶν ἀπροσδεής . ‖ . 'δὲν 'τοὺς ἐχρειάζοντο πλέον. »Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει (Θκδ.)«. on n'avait plus aucun besoin d'eux . §. (τροπ.) 'τὰ χρειάσθηκε (φρ. ἀντὶ τοῦ, Φοβήθηκε), ἴδε Φοβοῦμαι.

Χρειαζούμενος, η, ον. »Χρειώδης. nécessaire. ‖. τὰ χρειαζούμενα (πρὸς διατροφὴν , ἐνδυμασίαν κτλ .) τοῦ ἀνθρώπου . » Τὰ ἐπιτήδεια . ‖ . τὰ χρειαζούμενα (διὰ κάθε δουλειάν). »Σκεύη. attirail.

Χρεόνομαι (κάμνω χρέος, προφ. κοιν. Χρειόνουμαι), Μ. (θὰ) χρεωθῶ (ἀόρ. πθ. ['Ε]χρεώθηκα, ὁ πθ . πρ. τῆς μτχ. Χρεωμένος), ῥ. μέσ. »Χρεῶν ἄχθος ὑποδύομαι. s'endetter, contracter des dettes.

Χρέος (τὸ). » 'Οφειλὴ, ὀφείλημα, ὄφλημα, ὀφειλόμενον, χρέος (τὸ), δάνειον . dette, θ . ‖ . πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε 'Εξοφλῶ. §. (μεταφρ. ἡ Ὑποχρέωσις, τὸ Ἔργον). »Χρέος (»Ὑπὸ χρεῶν πολιτικῶν «, Πλούτ. Δημοσθ.), καθῆκον, γιγνόμενον. devoir, obligation . ‖ . κάμνω τὸ χρέος μου. »Τὴν ὀφειλὴν ἀποδίδωμι (ἀποτίνω , ἀφοσιόομαι) . faire son devoir, acquitter sa conscience, s'acquitter d'une dette. ‖. 'δὲν ἠξεύρω 'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω πρὸς ἐσένα. »Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι (Ἰσοκρ.) « . ‖. οἱ πεζοδρόμοι ἔκαμαν τὸ χρέος 'των. »Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι. ils achevérent leur taxe (charge).

Χρεωμένος (προφ. κοιν. Χρειωμένος), η, ον. »Ὑπόχρεως. endetté.

Χρεώστης, ἴδε Χρεωφειλέτης.

Χρεωστικὰ, ἐπ . » Κατ' ὀφειλήν. par obligation.

Χρεωστῶ (προφ. κοιν. Χρουστῶ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » 'Οφείλω. devoir.

Χρεωφειλέτης. » 'Οφειλέτης (ὁ), ὀφειλέτις (ἡ), χρεωφειλέτης (Εὐαγγ.). débiteur ; redévable.

Χρηματίζω, ῥ. οὐδ. (ἄπορον πῶς κατήντησε 'να σημαίνῃ μόνον εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸ Εἶμαι, 'Υπάρχω· ἡ χρῆσις δὲ αὕτη 'δὲν εἶνε νέα, διότι καὶ Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἔχει »Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων), ἴδε Εἶμαι. ‖. λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν (ἐστάθηκεν) ἄνθρωπος προκομμένος. »Λέγεται γενέσθαι σοφὸς ὁ ἀνήρ. ‖. ἔδωσε τὴν γυναῖκά 'του τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μιὰ' φορὰ' ἄνθρωπός 'του. »Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.)«. ‖. ὅσοι χρημάτισάν ποτε εἰς κάμμίαν δημόσιον ὑπηρεσίαν. »Οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι (ὁ αὐτ.)«.

Χρηματῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε 'Ωφελῶ καὶ

Χρησιμεύω, ῥ. ἀμ . » 'Επιτήδειός (» Χρήσιμός) εἰμι, εὐχρηστέω, χρησιμεύω (Λουκιαν . καὶ Διορσκορ.) , συμβάλλλομαι. servir, ἴδε καὶ 'Ωφελῶ.

Χρήσιμος, η , ον . » Εὔχρηστος, χρήσιμος. utile, bon. §. (συνεκδοχ.) χρήσιμος ἄνθρωπος (ὁ τιμημένος, ὁ ἐνάρετος κτλ. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρείσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Μένανδρος ἢ ὁ Φιλήμων) »Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι, »Μὴ παρθένως φθείροντα, μὴ μοιχώμενον, »Κλέπτοντα ᾧ σφάττοντα βοῦν., ἴδε Καλοπίχαιρος.

Χριστόψαρον (τὸ Τουρκ. Δουλγκὲρ-μπαλοὺκ), 'Ψ. poisson de Saint Pièrre, double-tache, dorée, θ.

Χρονιὰ (ἡ), ἴδε Χρόνος.

Χρονιάρικος, η, ον. »'Ενιαύσιος. qui est d'une année.

Χρονιάτικον (ὁ μισθὸς ἑνὸς χρόνου). » 'Η ἐπέτειος μισθοφορία. année, θ.

Χρονίζω γίνομαι ἑνὸς χρόνου), ῥ. οὐδ. »'Ενιαύσιος γίγνομαι. accomplir (en âge) sa prémière année.

Χρόνος . » 'Ενιαυτὸς , ἔτος (τὸ) , χρόνος (» Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανοὺς «, Εὐαγγ.). an, année , θ. ‖. ἡ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νύκτα (ἡ ᾽μέρα) εἶνε χρόνος (φρσ. διὰ τὰς μεγάλας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἢ τὰς μεγάλας ἡμέρας τοῦ θέρους. "Ομοιόν τι, νομίζω, ἐννόει ᾧ ὁ Θεόκριτος, ὅταν ἔλεγεν, εἰς τὸ ὡραῖόν ᾽του εἰδύλλιον τοὺς Ἁλιεῖς) »Χρόνον δ᾽ αἱ νύκτες ἔγοντι (Εἰδ. ΚΛ′, 25)«. ||. ἡμέρας χαρὰ, καὶ χρόνου λύπη, (Παροιμ.). ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης κτλ.) χρόνοι. »Δί(»Τρί-,»Τετρά-κτλ.)ετες, (δι-,τρι-,τετρα-κτλ.)ετία. ||. δυὸ (τριῶν, τεσσάρων κτλ.) χρόνων. »Δι(»Τρι-,»Τετρα κτλ.)ετὴς (ὁ καὶ ἡ). || κορήτσι δεκατεσσάρων χρόνων. »Κόρην τέτταρα καὶ δέκ᾽ ἔτη γεγονυῖαν. ||. πόσων χρόνων εἶνε; »Πηλίκος (»᾽Ηλίκος) ἐστί; ||. εἶμαι ὄχι ὀλιγώτερον (ὄχι μικρότερος) τριάντα χρόνων. »Γέγονα οὐκ ἔλαττον τριάκοντα ἔτη,« ῾Ρτρ. ||. τριακόσια τάλαντα τὸν χρόνον. »Τριακόσια τάλαντα ἔτους (τοῦ ἔτους, τοῦ ἐνιαυτοῦ) ἑκάστου. par an, annuellement. ||. ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον. »Περιπλομένῃ (»Περιτελλομένου) ἐνιαυτοῦ «, "Ομ. ||. τὸ πρόβατον καὶ τὸ ᾽γίδι γεννᾷ εἰς (ἐπάνω εἰς) τὸν χρόνον (ᾧ που γενηθῇ). »Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς κύει, » Ἀριστοτ. ||. εἶνε τώρα 27 χρόνοι (ἔχομεν τώρα 27 χρόνους) ἀφοῦ. »"Ετη δὲ ἡμῖν ἐτσι ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, (Ακ.)«. ||. εἶνε τῶρα δέκα χρόνοι. »"Ετος τόδ᾽ ἤδη δέκατον (Σοφ.). ||. τὸν ἄλλον (τὸν δεύτερον) χρόνον. » Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ· » Τῷ ἐφεξῆς ἔτει. l'année suivante. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρ.), ἴδε Μέ. ||. τοῦ χρόνου, (φρ.). »᾽Ες νέωτα· »Εἰς ὥρας· »Εἰς ὥρας ἄλλας· » Εἰς ἔτους ὥραν. l'année prochaine. ||. ᾽να μὴ φτάξῃ τοῦ χρόνου (κακὸν χρόνον ᾽νἄχῃ κτλ.)! (φρσ.). » Μὴ ἐς ὥρας ἵκοιτο! » Μὴ σὺν ὥρᾳ γένοιτο (Πλουτ.)! »Μὴ ὥρας ἵκοισθε (Ἀριστοφ.)! »Οἰμώζειν, κλαίειν μακρά! (τῆς φρσ. Κακὸν χρόνον ᾽νἄχῃ ἀνάλογον νομίζω τὴν εἰς τὸ ἑπόμενον ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ: »᾽Εξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, ᾽Εξ ἀλαβαρχίης γραμματικοῦ γέγονεν«, Ἀνθολογ. Παλ. ΙΑ′, 383). ||. καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς χρόνους πολλοὺς (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό:). »Δὸς δ᾽ ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι, »᾽Εκ δ᾽ αὖ ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτοὺς (῞Υμν. ΚΕ′. εἰς Διόνυσ.)! » Εὐχομένοις ἡμῖν πολὺ μένοις ἐπ᾽ ἔτος, « ᾽Επιγρ. ||. ᾽πάρ᾽ ᾽τον ᾽ς τὸ᾽γάμο᾽ σου ᾽να σὲ ᾽πῇ Καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ.)! ἴδε Γάμος.

Χρυσάφι (ἀντὶ Χρυσάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Χρυσὰς, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 502. Τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑποκοριστικὸν μὲ τὸ Ξυράφιον καὶ Χωράφιον), μέταλλ., ἴδε Μάλαμμα.

§. (συνεκδοχ. ἡ μὲ λεπτότατον χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νῆμα τυλιγμένη κλωστή). »Χρυσόλινον, χρυσόνημα. cannetille, θ. argent filé (τὸ ἄσπρον).

Χρυσῆ (»Τοὺς ἰκτέρῳ γρωσθέντας ὥσπερ γρυσίῳ «, Σουίδ.), πάθ., ἴδε Κιτρινάδα.

Χρυσίζω, ῥ. ἀμ. »Χρυσίζω, χρυσαυγέω.

Χρυσοδεμένος, η, ον. » Χρυσένδετος, χρυσόδετος. (bague) montée en or, (livre) doré sur tranche.

Χρυσοκάνθαρος (ἡ ἄλλ. Ζῆνα καὶ Χρυσίτσα), ἔντ. » Μηλολόν(λάν)θη (» Ἀλλ᾽ ἀποχάλα τὴν φροντιδ᾽ εἰς τὸν ἀέρα, »Δινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ παιδός«, Ἀριστοφ. Νεφ.), χρυσομηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος. hanneton (de couleur d'or).

Χρυσοκεντημένος, η, ον. »Χρυσόπαστος, ῾χρυσοποίκιλτος, διάχρυσος. brodé en or.

Χρυσόμυιγα, ἔντ. (ἰατρ.) »Κανθαρίς., cantharide, θ. (διαφ. τοῦ) méraudine, θ.

Χρυσόνω, ῥ. μετ. »Χρυσόω. dorer.

Χρυσόξυλον, φ. » Θάψος, θαψία. fustet.

Χρυσὸς (ὁ χρυσοκεντημένος ἢ μαλαμματοκαπνισμένος), ἡ, όν. »Χρυσοῦς, διάχρυσος, χρυσοβαφὴς, χρυσοφανὴς, χρυσοκόλλητος, χρυσόπαχος,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χρυσοϋφής, χρυσοΰφαντος. doré. ||. χρυσὸς ἄμμος. » Χρυσῖτις (ἄμμος, ψάμμος)· »Ψῆγμα χρυσοῦ.

Χρυσόφα (καὶ κατὰ συγκ. Ξόφα), ᾽ψ. »Χρύσοφρυς, χρυσῶπις, χρυσωπὸς, (ὁ Μάρκ. Σιδήτ.᾽τὸ γράφει) »Χρύσαφος. dorade, θ.

Χρυσοχὸς (ὁ Τερκ. Κουγιουμτζῆς, προφ. κοιν. Χρυσικὸς, ἐκ τοῦ) »Χρυσοχόος, χρυσουργός. orfèvre. ||. τὸ ἐργαστήριον τοῦ —, (Τουρκ. Κιγιεμτζηδικον). »Χρυσοχοεῖον. ||. ἡ τέχνη τοῦ—. »Χρυσοχοϊκή. orfevrerie, θ.

Χτένι (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ἐργ., ἴδε Κτένι κτλ.

᾽Χτικιὸ᾽ (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), πάθ., ἴδε ᾽Κτικιὸ᾽ κτλ.

Χυλόνω, ῥ. μετ. »Χυλόω(-ίζω), χυλοποιέω, διαζωμεύω. émulsionner. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Χυλόομαι, χυλοποιέομαι, διαζωμεύομαι.

Χυλόπητα (προφ. καὶ Χυλοπήττα), (εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ζυμάρι τριμμένον, ὅπου βάλλουν, ἀφ᾽ οὗ βράσοι, καὶ ὀλίγον κρασί. ᾽Ομοιάζει μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρτολάγανον, (ἢ τὴν) φυστὴν μάζαν (καὶ πιθανώτ. μὲ τὸν ᾽Ομηρ.) κυκεῶνα. espèce de met.

Χυλός. » Χυλὸς, χύλωμα. émulsion. ||. κάμνω τι χυλόν. » Χυλοποιέω.

Χύλωμα (ἡ κατάστασις πράγματος χυλωμένου). » Χύλωσις, χυλισμὸς, χυλοποίησις. émulsion, chylification (ἐπιστημ.).

Χυλωμένος, η, ον. »Διέφθος, διεζωμευμένος, ἐτηρός. bien bouilli, cuit jusqu'à l'émulsion.

Χύνω, Μ. (θὰ) χύσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Χυμένος), ῥ. μετ. » Χέω, ἐκ(ἀπο)γέω. verser, répandre; épancher; distiller. ||. κάθε δύο ᾽μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερὸ᾽ ᾽χ βάλλεις ἄλλο. »Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι (Διοσκορ.)«. ||. ἕνα νερὸ ᾽να χύνεται καὶ ἄλλο ᾽να βάλλεται, ᾽ως οὗ ᾽να πλυθῇ καλά. »Τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, μέχρις ἂν πλυθῇ καλῶς (ὁ αὐτ.)«. ||. χύνω νίψιμον. » Παραχέω. donner (verser) à laver. ||. ᾽τοῦ ἔχυσαν ᾽ς τὸ ζόμα μολύβι (ἀσῆμι ᾽χ). »Μόλιβδον εἰς τὸ στόμα ἐνέτηξαν. §. χύνω σπυριά. »᾽Ελκύδρια ἐκθύειν. §. χύνω μέταλλα, ἴδε Λυόνω. ||. χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. »Χωνεύω. mouler. ||. χύνω κεριά. »Κηροχυτέω. ||. χύνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » ᾽Εκρέω, ἐκχέομαι. couler, s'écouler. ||. (ὁ Δούναβις) χύνεται ᾽ς τὴ᾽ Μαύρη᾽ θάλασσα᾽. »᾽Εξεισιν (»Διέξεισιν, »᾽Εμ[»Εἰσ-, »᾽Εκ]βάλλει, »᾽Εκδίδωσιν, »᾽Εξερεύγεται, »Τὸν εἴσρουν ποιεῖται) εἰς τὸν Πόντον. il se jete (se décharge, s'embouche) dans. ||. σπάνουν τὰ ἀσκιὰ, καὶ χύνεται τὸ κρασί. »᾽Ρήγνυνται οἱ ἀσκοὶ, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται,« Εὐαγγ. ||. χύθηκαν τὰ ᾽μμάτιά ᾽του (᾽χ καταχρ.) τὸ φῶς ᾽του. » Διερρύησαν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. ||. χύθηκαν τὰ μαλλιά ᾽του ᾽χ., ἴδε Πέρτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ ᾽Ορμῶ), ἴδε ᾽Ορμῶ καὶ Τινάζομαι. ||. χύνομαι ἐπάνω τινὸς καὶ τὸν Ἀγχαλιάζω. »Ἀμφιχέομαι(»Ἀμφιχυθεὶς πατέρα ᾽Οδ. Ω)· » Αἱ μὲν ἄρ᾽ ἀμφιχέοντο ᾽χ ἠσπάζοντ᾽ ᾽Οδυσῆα (᾽Οδ. Χ)«.

Χύσιμον. »Χύσις, ἔχυσις. l'action de répandre (verser, §. s'écouler, etc). §. χύσιμον μετάλλου, ἴδε Λυώσιμον.

Χύσις (τὸ ῥίψιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ φουρτούνας), ναυτ. »᾽Εκβολή. jet. ||. ἔκαμαν χύσιν »᾽Εξέβαλον, ἀπεσκεύασαν, ἀπεφορτίσαντο. ||. ἔξω μόνον ὅταν ὅλοι κοινῶς οἱ συνταξειδιῶται ἀποφασίνουν ᾽να κάμουν χύσιν. »Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται (Δημοσθ.)«.

Χυτὸς (κυρ. διὰ τὰ μετάλλινα σκεύη, πρὸς διαφορὰν τοῦ Τορνευτὸς), ἡ, ὁν. » Χωνευτός. de fonte, moulé.

Χῶμα (τὸ). » Χοῦς-οὸς (ὁ), γῆ. terre.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χωματένιος, α, ον. » Πήλινος, ὀστράκινος, κεράμεος ᾖ κεραμεοῦς. de terre, fait de terre.

Χωματίδα, ᾽ψ. » Ψαμα(μμα)θίς. espèce de poisson.

Χωματίλα (ἡ ὀσμὴ τοῦ χώματος). Χώνευσις (προφ. κοιν. Χώνεψι᾽). » Πέψις, διαφόρησις. digestion.

Χωνευτικὸς (ὁ βοηθῶν τὴν χώνευσιν), ἡ, όν. » Διαφορητικός. digestif.

Χωνεύω, ῥ. μετ. » Διαπονέω (» Διαφορέω) τὴν τροφὴν, πέπτω καὶ πέττω(-σσω), καταπέπτω. digérer.

Χώνω (ἴσως ἐκ τοῦ ᾽Ωθω, ὤσω), Μ. (θὰ) χώσω (ὁ πθ. παρκ. τῆς μτχ. Χωμένος), ῥ. μετ., ἴδε ᾽Μπήγω καὶ Στρυμόνω. ‖. χώνω εἰς τὰ πλάγια. » Παραβύω, παρεμβύω. fourrer. §. (μεταφορ.). » Παρενείρω, παρεντίθημι. glisser, insinuer, couler doucement. §. insérer (κυρ. εἰς βιβλίον κτλ.). ‖. χώνω (ἀντὶ τοῦ Θάπτω) εἰς τὴν γῆν γρήματα κτλ., ἴδε Παραχώνω. ‖. χώνομαι, ῥ. μέσ. » Εἰσδύνω, ἐν(εἰσ-, ὑπο)δύομαι, διαδύνω(-ομαι), (κατάδυμι ἄγρ., ὅθεν τὸ) κατέδυν. s'enfoncer, s'introduire, ἴδε καὶ Τρυπόνω. ‖. ᾖ ἐπειδὴ χώθηκεν ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ βαθειά. » Καταδύσης τῆς αἰχμῆς εἰς βάθος (Πλουτ.). « ‖. ᾽τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ στῆθος, ὥστε ἐχώθη τὸ κοντάρι δύο δάκτυλα. » ᾽Εξακοντίσας ὅ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸν, ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον, « Ξεν. ‖. ένα ξύλο᾽, χωμένο᾽ βαθειὰ μέσ᾽ ᾽ς τὴ᾽ στάχτη᾽. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκὸς (Πλουτ.). « ‖. χωμένος ἀπ᾽ τὴ᾽ ᾽ντροπή᾽ ᾽του σὲ μιὰ᾽ κώχη᾽ τοῦ τραπεζαριοῦ. » ᾽Εν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ᾽ αἰδοῦς καταδεδυκὼς (Λουκιαν.). « §. χώνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ὑποθέσεις ᾽που ᾽δέν με ἀνήκουν). » Παρενείρω (» Παρεισφέρω) ἐμαυτὸν, ὑπεισέρχομαι. παρεισδύομαι. s'insinuer (se mêler, se couler, s'ingérer, se fourrer, fourrer son nez, se glisser) dans. ‖. παντοῦ χώνεται. » Εἰς πάντα παρενείρων ἑαυτόν. se mêlant de tout.

Χώρα (ὁ Τουρκ. Κασαμπᾶς). » Κώμη, κωμόπολις (νεολ.), πολίχνη, πολίχνιον. bourg, bourgade, θ. gros village.

Χωρατᾶς. » Παιδιὰ, ἀστεϊσμὸς, ἀστειολογία, σκῶμμα, χαριεντισμὸς, εὐτραπελία. badinage, raillerie, θ. petit mot (pour rire). ‖. χωρατᾶς (ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος). » Βωμολοχία. turlupinade, θ. scurrilité.

Χωρατατζῆς. » Χαρίεις, ἀστεῖος, ἀστειολόγος, σκώπτης, εὐτράπελος, παιγνήμων, φιλοπαίγμων. badin, railleur, enjoué. ‖. χωρατατζῆς ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος. » Βωμολόχος, φορτικός. turlupin.

Χωρατεύω, ῥ. ἀμ. » Παίζω, χαριεντίζομαι, ἀστεΐζομαι, σκώπτω, εὐτραπελεύομαι. badiner, plaisanter, railler, dire le petit mot pour rire. ‖. χωρατεύω ἄνοστα ᾖ ἀδιάντροπα. » Βωμολοχίᾳ χράομαι. turlupiner. ‖. χωρατεύεις (φρ.)! » Παίζεις ἔγων. vous plaisantez, ἴδε καὶ ᾽Ολος.

Χωραφάκι. » Γήδιον, χωρίδιον, χωρίον. petit champ.

Χωράφι (Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.). » Ἀγρὸς, ἄρουρα, χώρα, χωρίον. champ. ‖. χωράφι σπαρμένον. » Λήϊον. champ semé.

Χώρια, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωριανὸς (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ἡ, όν. » Κωμήτης (ὁ), κωμῆτις (ἡ), ἀγρότης, ἄγροικος, ἀγροδίαιτος. paysant, campagnard, villageois, manant. §. (ὁ ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον καταγόμενος). » Δημότης, ἴδε καὶ ᾽Εντόπιος, ᾖ Συμπατριώτης ᾖ Συντοπίτης.

Χωριάτης (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ισσα. » Χωρίτης (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ᾽), ἴδε Χωριανός. §. (συνεκδ. ὁ ἀπολίτευτος καὶ βάρβαρος τὰ ἤθη καὶ τὸν τρόπον). » Ἀγροῖκος, σκαιὸς, ἀπει-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρόκαλος, σόλοικος, σόλοικος τὸν τρόπον. grossier, rustre, rustaud, incivil, impoli, lourdaud, manant, ἴδε καὶ Ἀπρακτος.

Χωριατιὰ (κίνημα ἢ λόγος χωριάτικος). » Τὸ τῶν τρόπων ἀγροῖκον (σόλοικον, ἀπειρόκαλον), ἀπειροκαλία, ἀγροικία. grossièreté, rusticité, impolitesse, incivilité.

Χωριάτικα (κατὰ τὰ ἤθη τῶν χωρικῶν), ἐπ. » Χωρικῶς, χωριτικῶς (»Οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς« , Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'), ἀγροικικῶς. rustiquement, à la paysanne. Ϛ. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Ἀπολίτευτα, Βάρβαρα). »Σκαιῶς, ἰταμῶς, ἀποτόμως. grossièrement, impoliment, incivilement.

Χωριάτικος, η, ον. » Χωριτικὸς, ἀγροικικὸς, ἀγροτικός. rustique, champêtre.

Χωρίζω, ῥ. μετ. » Διαιρέω, διίστημι καὶ διϊστάνω, διακρίνω, διορίζω, ἀφορίζω, διείργω, διοικίζω, διαλαμβάνω, διαλύω, διαστέλλω, διαζευγνύω(υμι), χωρὶς τίθημι(-εμαι), χωρίζω, μερίζω. séparer; diviser, disjoindre; partager. ||. ἐκάθισ' ἀνάμεσα 'ς τοὺς δυό 'μας ἵνα 'μᾶς χωρίσῃ. » Κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε ᾖ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ (Πλάτ. Συμποσ.) «. ||. τὸ στενὸν ὅ,που χωρίζει τὴν Σικελίαν. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. ||. (τὸ) περιβόλι (εἶνε) χωρισμένον μὲ φυτὰ (μὲ δρόμους). » Λειμὼν φυτοῖς (ὁδοῖς) διειλημμένος (Λεκιαν.)«. ||. τὸ νησὶ χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν μὲ ἕνα στενὸν πέρασμα. »Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος. ||. θὰ 'τοὺς χωρίσῃ, καθὼς χωρίζει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. » Ἀφοριεῖ αὐτοὺς, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων,« Εὐαγγ. ||. χωρίζω ἀνδρόγυνον. » Διαζευγνύω(-υμι), διαλύω τὸν γάμον, χωρίζω (Εὐαγγ.). dissoudre (rompre) le mariage, séparer. ||. ὁ ἄνδρας χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὴν γυναῖκα 'του. »Ἀπολύει, ἀποπέμπεται. répudier. ||. ἡ γυναῖκα χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὸν ἄνδρα 'της. » Ἀπολείπει, χωρίζεται (» Ἡ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη χρόνοις πολλοῖς «, Πλέ.). divorcer.

Ϛ. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Διίσταμαι, διείργομαι, χωρίζομαι, δίχα γίγνομαι (» Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται « , Ξεν. Παιδ. Π'). se séparer, se diviser, ἴδε ᾧ Ξεχωρίζω. ||. χωρὶς 'να 'τοὺς χωρίσῃ κανείς, αὐτοὶ χώρισαν μόνοι 'τους. » Οὐδενὸς διαλύοντος, αὐτοὶ διέστησαν. ||. ἡ θάλασσα σχίσθηκε ᾧ χώρισεν. » Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διίσταται «.

Χωριόν. »Δῆμος, χωρίον, κώμιον. village. ||. ἀπὸ τί (ποιὸ') χωριὸ' εἶνε; » Πόθεν δημοτεύοιτο;

Χωριουδάκι. » Χωρίδιον. hameau.

Χωρὶς (τὸ ἄλλ. Δίχως), ἐπ. »Ἄνευ, χωρὶς, δίχα καὶ ἄτερ (ποιητ.). sans. ||. χωρὶς καμμιὰν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως. ||. χωρὶς κόπον. »Ἀπονητί, ἀκονιτί, ἀκόπως. sans peine. ||. χωρὶς κρότον. » Ἀψοφητί. ||. χωρὶς ἀνασασμὸν, ἴδε Μονοῤῥοῦφι. ||. χωρὶς ἄλλο, ἴδε Ἀναμφιβόλως. ||. χωρὶς πληρωμὴν, ἴδε Χάρισμα. ||. χωρὶς ἀργοπορίαν. »Ἀμελλητί. sans délai. ||. χωρὶς λύπην, ἴδε Ἀλύπητα. ||. πέρασε χωρὶς 'να γευματίσῃ οὔτε 'να δειπνήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. » Διημερεῦσαι ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον. ||. χωρὶς 'νά γελάσῃ, ἴδε Γελῶ. ||. χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ, ἴδε 'Νοιώθω. ||. χωρὶς 'να γυρίσῃ ('να ἰδῇ) 'πίσω 'του (φρ.). »Ἀμεταστρεπτί. sans regauder derrière soi. ||. χωρὶς 'να χυθῇ αἷμα, (καὶ τροπ.) χωρὶς 'να 'ματώσῃ ἀνθρώπου μύτη. »Ἀναιμωτί. sans coup férir.

Χωρισιὰ (ἀνδρογύνου κυρ.). »Διάζευξις, ἀπόλειψις (ὡς ἐκ μέρους τῆς γυναικός). divorce, séparation, dissolution du mariage.

Χώρισμα. » Διαίρεσις, διορισμὸς, διαστολὴ, χώρισις, χωρισμὸς, διά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λυσις. **séparation; division.** ||. χώρισμα ἀνδρογύνου, ἴδε Χωρισιά. §. χώρισμα (συνεκδοχ. τὸ χωρισμένον μέρος τοῦ) 'σπιτιοῦ (τὸ Ἰταλ. Ἀππαρταμέντο). » Δίαιτα. **appartement.**

Χωριστὰ, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωρίστρα (τὸ φυσικὸν ἢ τεχνητὸν χώρισμα τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Λύσωμα καὶ Λύσωσις (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α', 7). **raie,** θ.

Χωρῶ, ῥ. ἀμ. » Χωρέω (» Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις «, Θουκ. Β'), δέχομαι. **tenir, contenir.** ||. 'τὸ μόδι χωρεῖ 84 σοινίκια. » Μέδιμνος χωρεῖ χοίνικας ὀγδοήκοντα τέσσαρας (Ἀρρ.) «. ||. διότι μόλις τότε 'να σᾶς χωρέσῃ τὸ πλοῖον. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον (Λουκιαν.) «. ||. 'δὲν 'τὸν χωρεῖ τὸ 'σπίτι (ἢ) 'δὲν χωρεῖ 'ς τὰ ῥοῦχά 'του (ἀπὸ τὴν χαρά 'του δηλ.), (φρ. τῆς ὑποίας ἀνάλογον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Δημοσθ. κατὰ Μειδίου). » Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ· » Παντοῖος ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενος (Λουκιαν.) «. **il ne peut se contenir.**

Χωσιὰ, ἴδε Καρτέρι.

Χώσιμον, ἴδε 'Μπήξιμον.

Ψ

Ψ, ψ, τὸ εἰκοστὸν-τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ξ: » Ῥίψω-ῥίξω, κτλ.

Ψάθα. » Ψίαθος (ὁ καὶ ἡ), ῥίψ-ιπὸς (ὁ) ('Ο Στράβων [Ιϛ'.] 'τὰ ἀναφέρει ὡς διαφέροντα: » Καὶ ἱστία δὲ ποιοῦνται καλάμινα, ψιάθοις, ἢ ῥιψὶ παραπλήσια «), φορμός. **natte,** θ. ||. πλέκουν δὲ ἀπὸ τὴν ῥάπην ᾗ ψάθαις καὶ φορέματα καὶ σχοινιά. » Καὶ ἐκ τῆς βί(βύ)βλου ψιάθους τε πλέκουσι καὶ ἐσθῆτας καὶ σχοινία (Θεοφρ.) «. §. (συνεκδοχ. εἶδος μέτρου (χωρητικότητος διὰ τὰ στερεὰ, ἀπαράλλακτον καθὼς ἡ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ) » Φορμὸς (.'Ητον ἐμποδισμένον 'ν' ἀγοράζῃ ὁ πολίτης περισσότερον ἀπὸ πενῆντα φορμῶν σιτάρι, ἴδε Λυσ.).

Ψαθένιος, α, ον. » Ψιάθου πεποιημένος. **fait de natte.**

Ψαθί, φ. (μὲ αὐτὸ γεμίζουν τὰ σαμάρια). » Βούτομον, ἴδε καὶ παραβ. Παπύρι καὶ 'Ράπη.

Ψαθοῦρι (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ψαθύριον. **petit-chon, craquelin,** ἴδε καὶ Λαγάνι.

Ψάκι (τὸ), φ., ἴδε Ψιάκι.

Ψαλίδα (τὸ γυριστὸν μέρος τινῶν φυτῶν, καθὼς τῆς Ἀμπέλου, μὲ τὸ ὁποῖον σκαλόνουν εἰς τὰ πλησίον σώματα). »'Ελιξ (ἡ), βόστρυχος. **vrilles,** θ. πλ. **nille** (ἰδιαιτ. τῆς ἀμπέλου), θ. **filet (de vigne).** §. (εἶδος ἐντόμου). »'Ψαλίς. **forficule.** §. (μέρος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοίχου, ὁ Τουρκ. Παγιαντᾶς), ἴδε Ζευτό.

Ψαλιδάκι. »Ψαλίδιον, ὑποκορ. τοῦ Ψαλίδι, ἐργ. (ἐκ τοῦ) »Ψαλίδιον (ὑποκορ. τοῦ) Ψαλίς-ίδος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ψαλίδες, μαχαιρίδες, διπλῆ μάχαιρα. **ciseaux,** πλ. **forces** (κυρ. τὸ ῥαπτάδικον), θ. πλ.

Ψαλιδίζω, ῥ. μετ. » Ψαλίζω. **rogner, entamer avec les ciseaux.**

Ψαλίδισμα. » Ψαλισμός. **l'action de rogner (couper) avec les ciseaux**

Ψαλιδοκέρι, ἐργ., ἴδε Κηροψάλιδον.

Ψαλιδόξυλον (τὸ πλαγινὸν ξύλον τῆς στέγης), ἴδε Ζευτό.

Ψάλλω, Μ. (θὰ) ψάλω, ῥ. μετ. »Ψάλλω (κυρ. 'Εγγίζωτὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, Γαλλ. **toucher**), ᾄδω. **chanter.**

Ψάλσιμον. » 'Ωδὴ, ψαλμῳδία. **chant.**

Ψάλτης. »Ψάλτης, ψάλλων, ψαλμῳδὸς, μουσουργός. **chantre.**

Ψαλτικὴ (ἡ τέχνη). »Μουσική. **musique,** θ. § (συνεκδοχ. τὸ βιβλίον ὅ,τι περιέχει τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς). »'Ψαλτήριον. **recueil des chants.**

'Ψάνη (ἀντὶ 'Εψάνη, σιτάρι χλω-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρὸν καυσαλισμένον). du bled grillé.

Ψαράδικος, η, ον. » Ἁλιευτικός. de pêcheur.

'Ψαράκι. » 'Ιχθύδιον. petit poisson.

'Ψαρᾶς. » 'Αλιεὺς (ἐκεῖνος ὅ,τι 'τὰ πιάνει). pêcheur. §. » 'Ιχθυοπώλης (ἐκεῖνος 'ποῦ 'τὰ πωλεῖ). poissonnier. §. (γένος πελιῶν), ἴδε 'Ψαροποῦλι.

'Ψάρεμμα. » 'Αλεία, άλιεία. pêche, θ.

'Ψαρεύω, ρ. μετ. » Ἁλιεύω, ἀγρεύω. pêcher. §. (μεταφορ. δοκιμάζω τὴν διάθεσιν, ἢ ἀνιχνεύω τοὺς σκοπούς τινος ἀπὸ τῶν λόγων 'τε). » Διαπειράομαι (Πλατ. Νομ. ΙΑ'), ἀποπειράομαι τῆς γνώμης (Ἀριστοφ. Πλ.). sonder.

'Ψάρι (ἐκ τοῦ) » 'Οψάριον (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε κάθε προσφάγιον), ἰχθὺς-ύος (ὁ). poisson ‖. (ἡ λίμνη, ὁ ποταμός, ὁ κόρφος) ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ 'ψάρια καὶ θαλασσινά. » Σφόδρα εὐοψεῖ· » Εὐοψοτάτη ἐστίν. il est très poissoneux.

'Ψαρική. » 'Ιχθυηρὰ βρώματα. du poisson (servi à table).

'Ψαροβότανον, φ. (οἱ σπόροι 'του ζαλίζουν τὰ 'ψάρια). » 'Μηνόσπερμον. coques du Lévant, baies des Indes, ménisperme.

Ψαρογένης (ὁ ἄλλ. Ψαρός). » Μιξοπόλιος, μεσαι(σο)πόλιος. grison, ἴδε καὶ Μεσόκοπος.

'Ψαροκάϊκον. » 'Αλιὰς-άδος(ἡ), ἐπακτρὶς (ἡ Τράττα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο, καθὼς ᾄ τὴν σήμερον, καὶ πρὸς πειρατείαν. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο). » Γρηπαρία (» Μετὰ κατέργου καὶ ἑνὸς γρηπαρίας «, Εὐγεν. ἐγκ. Τραπεζουντ.). barque de pêcheur.

'Ψαροκόκκαλον. » Ἄκανθα (ἰχθύος). arête, θ.

'Ψαρόκολλα. » Ἰχθυοκόλλα (Διοσκορ.). colle de poisson, θ.

'Ψαροκόφινον, ἴδε Κύρτος.

'Ψαρολόγος, π., ἴδε Βουταναριά.

'Ψαροπάζαρον (τὸ Τουρκ. Μπαλοὺκ-παζάρι). » Ἰχθυοπωλεῖον (καὶ Ἀττικῶς οἱ) ἰχθῦς (» Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν «, Ἀλεξις παρ' Ἀθηναίῳ. » Πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας «, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Θ', 43. Καθὼς ἔλεγον καὶ Κρόμυα ἀντὶ Κρομυοπώλια, καὶ Χύτραι ἀντὶ Χυτροπωλεῖα, κτλ.), ὀψοπωλία (Ἀθήν. Α', 9). poissonnerie, halle (marché) aux poissons.

'Ψαροποῦλι (λέξις γενικὴ δι' ὅλα τὰ θαλασσοπούλια, ἰδιαιτ. ὅμως ἡ) » Ἀλκυών (ἡ ὁ) κὴξ καὶ (κατὰ διάλυσιν) κήϋξ. alcyon. §. marin (martinet) pêcheur, pivert d'eau, vivement (καὶ πλῆθος ἄλλα ὀνόματα), ἴδε καὶ Σουσουράδα.

Ψαρὸς (ὁ ἀσπρόμαυρος 'σὰν τὸ 'ψαρῶνι, ὁ ἄλλ. Γρίβος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Grivo, Gris, ᾄ κατὰ τοὺς Βυζαντ. Κιχλάτος), ἡ, όν. » Ψαρὸς (Ἀριστοτ. Ζ, Θ'). gris. ‖, ἄλογον ψαρὸν (τὸ Τουρκ. Κγίρικον, ἡ Σιτσὰν-κχιρὶ, ἡ Δεμὶρ-κχιρί). » Κίλλιος (ἵππος) ψαρὸς (Γρφ., Ἀρσφ. (cheval) pie, souris, étourneau.

'Ψαροφάγος, π. » 'Ερωδιός. héron.

Ψαρῶνι (τὸ ἄλλ. Μαυροπούλι), π. » Ψὰρ-ρὸς καὶ ψὴρ-ηρὸς (ὁ), ψάρος (Ἀρστττλ.). étourneau, sansonnet.

'Ψαρωσύνη (ἡ τέχνη τοῦ 'ψαρᾶ). » Ἁλιευτική. l'art du pêcheur.

Ψασσόχορτον (κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου Stackhouse, τὸ) φυτ. » Πράσιον. marrube.

Ψαχνάδι (τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος). poulpe, ϑ.

Ψαχνὸς (ἐκ τοῦ Σαχνός. » Ἰχθύας τοὺς εὐσάρκους, τοὺς οὔτε πίους, οὔτε σαχνοὺς α, Γλωσσάρ. παρὰ Δεκαγγ.), ἡ, όν. » Ψαθα(θυ)ρὸς (Γαλην. προῤῥ.). poulpeux.

Ψάχω (ἐκ τοῦ) » Ψήχω ἢ Ψάω ἢ Ψαύω, ρ. μετ., ἴδε Πασπατεύω καὶ Σκαλίζω.

Ψεγάδι (τὸ Τουρκ. Κουσοῦρι), ἴδε 'Ελάττωμα.

Ψεῖρα (ἀντὶ Φθεῖρα ἢ, ἴσως, καὶ ἐκ τοῦ Ψὴν-ψηνὸς), ἔντ. » Φθειρ-ειρὸς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ὁ). pou, vermine, θ. ‖. ψεῖρα τοῦ σιταριοῦ κτλ., ἴδε Ἀσβός.

Ψειριάζω, ῥ. ἀμ. »Φθειριάω(-άζω). être (devenir) pouilleux, se remplir (avoir) des poux.

Ψειριάρης, α, ικον. » Φθειριῶν, (Κωμ.)φθειροκομίδης(Ἡσύχ.). pouilleux, dévoré par la vermine.

Ψείριασμα. » Φθειρίασις (κυρ. τὸ πάθος). l'état d'un pouilleux.

Ψειρίζω, ῥ. μετ. » Φθειρίζω, τοὺς φθεῖρας ἐκλέγομαι. épouiller ; éplucher.

Ψείρισμα. »Φθειρισμός, τὸ φθειρίζειν ἢ φθειρίζεσθαι. l'action d'épouiller.

Ψειροβότανον, φ., ἴδε Ἀγριοσταφίδα.

Ψέμμα (τὸ) (ἀντὶ)»Ψεῦμα. »Ψεῦδος (τὸ), ψευδολογία. mensonge, ἴδε καὶ Ψευτιά. ‖. λέγω (λαλῶ, ὁμιλῶ) ψεύματα. »Ψεύδομαι, ψευδολογέω. mentir. ‖. 'δὲν λέγω ψεύματα.»Ἀψευδέω, ἀψευστέω. ‖. μὲ φαίνεται 'σὰν ψέμματα (φρ. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ἀριστοφ. "Ορν. 1167). » Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεῦδεσιν «. ‖. (τὸ πλ.) ψέμματα, ἀντὶ ἐπιῤ. (καθὼς καὶ ὁ "Ομ. μετεγειρίσθη τὸ ἐνικόν : » Οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. Ι, 123). »Ψευδῶς. faussement.

Ψέμματα, ἐπ., ἴδε τὸ προηγ.

Ψεύτης (ὁ λέγων ψεύματα),-τρα, -ικον. » Ψεύστης. mentenr. ‖. ἐβγάλω τινὰ ψεύστην. » Ψευδόμενον ἐξελέγγω τινά, ἐλέγγω. donner un démenti à. §. (ὁ ἀπατῶν). » Δόλιος, φέναξ, πλάνος, γόης, σοφιστής. trompeur, imposteur. ‖. νέος ψεύτης, γέρος κλέφτης (Παροιμ.). qui commence à mentir , finira par ravir.

Ψευτιά. » Ψεῦδος (τὸ). fausseté, menterie. §. » Δόλος, ἀπάτη, φενακισμός, πλάσμα, σόφισμα. fraude, tromperie, imposture, θ.

Ψεύτικος, ικη , ικον. » Ψευδὴς , ψευδόμενος, ἐπίπλαστος, ἀπατηλός, κίβδηλος. faux-fausse. §. »Σκευάστος, χειροποίητος. artificiel , factice, θ. ‖. κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. "Παραποιεῖν σφραγῖδα (Θωκ.)«. contrefaire le cachet (seing) de quelqun. ‖. κάμνω ψεύτικην ὑπογραφήν. » Πλαστογραφέω. contrefaire la signature de quelqun , faire un faux. ‖. μὲ ψεύτικην φιλίαν. » Μετὰ φιλικοῦ πλάσματος (Γρηγ.) «.

Ψευτοδουλειά. »Ψευδεργία (Κλμ. Ἀλξ.).

Ψευτομάρτυρας (ὁ). »Ψευδομάρτυς(-υρ). faux temoin.

Ψευτομαρτυρία. »Ψευδομαρτυρία. faux témoignage.

Ψευτομαρτυρῶ, ῥ. ἀμ. » Ψευδομαρτυρέω. déposer faux , porter un faux témoignage.

Ψηκτρὶ (τὸ Τουρκ. Κασαὶ), ἐργ., ἴδε Ξύστρα.

'Ψηλὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐπ., ἴδε 'Ψηλὰ κτλ.

Ψηλάφισμα (μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις). »Ἀκριβολογία. recherche (examen) rigoureux (minutieux).

Ψηλαφίζω) (μεταφ. Πολυεξετά-
Ψηλαφῶ) ζω), ῥ. μετ. » Διασφαλίζω, δι(ἐξ)ονυχίζω , ἀκριβολογέομαι. examiner rigoureusement (scrupuleusement).

'Ψηλόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀψηλόνω.

'Ψήλωμα (μέρος γῆς ὑπερέχον). » Γεώλοφος , γήλοφος , γεωλοφία, ἀνάστημα (ἐπανάστημα) γῆς, κολώνη καὶ κολωνός. hauteur, θ. éminence, élevation.

'Ψημένος (μεταφ. ὁ ἔμπειρος τῆς δουλειᾶς), η, ον, ἴδε Τριμμένος, μετοχ. τοῦ-

'Ψήνω, Μ. (θὰ) 'ψήσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. 'ψημένος), ῥ. μετ. » 'Οπτάω. cuire ; rôtir. ‖ 'Ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. » Πνίγω (ἐν κριθάνῳ). ‖. 'ψήνω 'ς τὴ' γόβολη, ἴδε Χόβολη. ‖. 'Ψημένος καλὰ, ἴδε Καλοψημένος.

Ψησί , 'ψ. » Ψῆττα καὶ ψῆσσα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κίθαρος. limande, θ. carrelet, plie (τὸ μεγάλον), θ.

Ψήσιμον. »Ὀπτησις. cuisson, θ. cuite (κυρ. ἀσβέστου, κεραμιδίων κτλ), θ.

Ψητὸς (ἀντὶ) » Ἑψητὸς (κυρ. ὁ βραστὸς), ἡ, ὁν. » Ὀπτός. cuit, rôti. ‖. κρέας Ψητὸν (τὸ Τερκ. Κεμπάπι). » Ὀπτὰ (» Ἑψητὰ) κρέα. rôti, rot.

Ψηφὶ (τοῦ ἀλφαβήτου). » Γράμμα, στοιχεῖον, χαρακτήρ. lettre, θ. caractère. §. (εἴδος ζωγραφιᾶς ἀπὸ λεπτότατα ποικίλα πετραδάκια). » Ψηφωτὸν, ψηφιδωτὸν, ψηφοθέτημα, (καὶ παρὰ τῶν Βυζαν.) μωσεῖον (opus musivam, ὅθεν τὸ Γαλλ.). mosaïque.

Ψηφῶ (τὸ ἄλλ. Λογαριάζω ἢ Μετρῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ) » Ψηφίζω ἢ Ψηφάω (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσυχ., σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Φροντίζω), λογίζομαι. faire cas, compter. ‖. Ὀδὲν ψηφῶ (Ὀδὲν μετρῶ, Ὀδὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, Ὀδὲν λυποῦμαι). » Ἀφειδέω. faire peu de cas, ne pas ménager, prodiguer. ‖. Ὀδὲν ψηφῶ (Ὀδὲν φοβοῦμαι). » Παρ' οὐδὲν (» Ἐν οὐδενὶ λόγῳ) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι· »Οὐδ' ἡντινοῦν ποιοῦμαι πρόνοιαν· ὀλιγωρέω, καταφρονέω. braver, affronter, ne faire aucun cas. ‖. ποιός σε ψηφᾷ διὰ ἄνθρωπον; (ἢ ἁπλῶς) ποιός σε ψηφᾷ; »Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡροδ.); » Ἤδη δὲ ἢ σοῦ τις λόγος; faire (tenir) compte de, ne faire aucun cas.

Ψηχάλα (ἡ ψιλὴ βροχή). » Ψεκὰς (ἢ ἀργαιότερα) Ψακάς. pluie fine, bruine, θ.

Ψηχαλίζω (ἀντὶ Ψεκαλίζω), ῥ. ἀμ. (τριτοπροσ.) » Ψεκάζω. bruiner.

Ψιάκι (τὸ ἄλλ. Στριγγλοβότανον), φ. (φαρμ.) » Ἀκόνιτον. aconit (bleu), napal.

Ψίδι (τὸ ἐπάνω τῶν παπουτσιῶν κτλ., ἴσως ἀπὸ τοῦ Ὀψίδιον ἢ Ἀψίδιον). » Κεφαλὶς, γλῶσσα (» Τῶν φλυάρων, καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων, . . μόνη ἡ γλῶσσα περιλείπεται«, Κλήμ. Ἀλεξ.). empeigne, θ.

Ψιλὰ, ἐπ., Ἴδε Λεπτά. ‖. κοπανίζω τι ψιλά. »Λειοτριβέω. ‖. τὸ λιανίζεις ψιλὰ-ψιλά. » Κατακόψας δὲ εἰς λεπτά. vous le hachez menu.

Ψιλάδα. »Λεπτότης. finesse, tenuité.

Ψιλαίνω, Μ. (θὰ) ψιλαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., Ἴδε Λεπταίνω.

Ψίλεμμα. » Λέπτυνσις, λεπτυσμός. l'action d'amincir (rendre fin, mince).

Ψιλογραμμένος, η, ον. » Λεπτόγραφος, λεπτόγραμμος. écrit (tracé) en très-petits caractères.

Ψιλοδουλειά. » Λεπτουργία, τορεία, τόρευμα, τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. finesse (delicatesse) du travail, travail bien soigné.

Ψιλοδουλεμμένος, η, ον. » Περιττῶς εἰργασμένος, λεπτουργής. délicatement travaillé, fort étudié.

Ψιλοκοπανισμένος, η, ον. » Λεῖος κεκομμένος (τετριμμένος). broyé menu.

Ψιλολογία (ἡ ὑπερβολικὴ παρατήρησις ἢ ἀκρίβεια, εἴτε εἰς τὸ λέγειν εἴτε εἰς τὸ πράττειν). »Τὸ περιττὸν καὶ λίαν ἀπηκριβωμένον καὶ δι' ὄνυχος, τὸ λεγόμενον· » Λεπτολογία. §. » Εὑρεσιλογία. subtilité. §. argutie.

Ψιλὸς, ἡ, ὁν. » Λεπτὸς, λεπτομερὴς, λεπτοφυὴς, λεπτόνητος, λεπτοϋφής. menu; fin; mince; délié, Ἴδε καὶ Λιγνός. ‖. ψιλὴ βροχὴ, Ἴδε Ψηχάλα. ‖. ψιλὴ φωνή. »Ἰσχνή. grêle. ‖. ψιλὸ' κόσκινο', Ἴδε Κόσκινον. ‖. ψιλὴ μονέδα, ψιλὰ ἄσπρα, (καὶ μονολ.) ψιλοπαραδιά. » Κέρμα, κερμάτιον. de la menue monnaie.

Ψίχα (τοῦ ψωμιοῦ). » Ψιξ-ιγὸς (ὁ καὶ ἡ), ἄρτου τὸ ἔσωθεν. mie, θ. ‖. ψίχα (τὸ μέσα ἡ ἄλλ. καρδιὰ μερικῶν δένδρων ἢ φυτῶν, καθὼς τῆς Συκῆς, τῆς Κουφοξυλιᾶς κλπ.). »Ἐντεριώνη. moelle, θ. Ἴδε ἢ Καρδιά. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐλάχιστον μέρος

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁποιουδήποτε πράγματος. "Οθεν :) δός μου ψίχα νερό , κρασί κτλ. ἴδε Ὀλίγον καὶ Στάλα.

Ψιχάλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) , ἴδε Ψηχάλα κτλ.

Ψίχουλον (προφ. καὶ Ψίχαλον). Ψιχίον, ψιξ-ιχὸς(ὁ καὶ ἡ).mlette,θ.

Ψουνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψωνιᾶζω καὶ Ὀψωνέω (κυρ. ἀγοράζω προσφέρω, ἀγοράζω.fournir (faire) des previsions (des emplettes, κυρ.φορεμάτων,κλπ.). §.'τὸν 'ψούνισα, μὰ τὴν ἀλήθεια (φρ. εἰρων.)! » Νὴ Δι' ὠψώνηκ' ἄρα ('Αριστοφ. Σφ.) «.

'Ψούνιον (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψώνιον, ἀγόρασμα, ὤνιον. §. *Σπείραμα (κυρ. φορεμάτων κλπ. αὐτὸ εἶνε τὸ Γαλλ.) emplette θ.

Ψούνισμα (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψωνία, ἀγόρασις , ἀγορασμός. l'action de faire la provision.

Ψουνιστὴς (ὁ Τουρκ. Παζαρὰγκιδένης). » Ἀγοραστὴς , ὀψώνης, (τοῦ 'Αθην. τὸ) ὀψωνάτωρ (εἶνε τοῦ παρακμάσαντος 'Ελληνισμοῦ).pourvoyeur, fournisseur.

Ψοφάκι. » 'Αρνακὶς , ῥῆνιξ-ικος (ἡ). fourrure d' agnelet.

Ψοφίμι. » Θνησιμαῖον,πτῶμα.cadavre (κυρ. ἀνθρώπου), charogne (ζώου).

Ψόφιος, α, ον, ἴδε 'Πεθαμμένος.

Ψόφος (ὁ ἐπιδημικὸς θάνατος τῶν ζώων), πάθ. » Φθόρος. mortalité, épizootie. ‖.ψόφος (ἐπιφών.κατάρ.)! » 'Επιτριβείης ! peste ! ἴδε καὶ Κόρακας καὶ Σκάνω.

Ψοφῶ, ῥ. οὐδ. (Σημ.Τὸ διατὶ μὲν κατήντησεν ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Βροντῶ καὶ κάμνω κρότον 'νὰ σημαίνῃ τὸ 'Αποθνήσκω , 'μᾶς 'τὸ ἐξήγησαν ὁ 'Απολλώνιος καὶ 'Ησύχιος ἀπὸ τὸ Δουπῆσαι τοῦ 'Ομήρου,λέγοντες ὅτι εἶνε ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος· τοῦ διατὶ δὲ ἀφωσιώθη μόνον διὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων, ἔχομεν δικαιολόγημα τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· διότι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου [Ἰλ. Ν, 426] » ἡ κοινὴ, λέγει, γλῶσσα ἐπὶ ζώων ἔταξε τὸ ψοφεῖν «· τοῦ διατὶ ὅμως ἐκφράζομεν δι' αὐτῆς καὶ τὸν θάνατον τῶν ἑτεροθρήσκων δὲν ὑποθέτω ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ τὴν 'Ιουδαϊκὴν μισανθρωπίαν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν λείψανα).crever. ‖. ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ (παροιμ.ἀναλογ.μὲ τῶν ἀρχ.τὸ) » 'Εμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί «. après moi le déluge.

Ψυλλίζω , ῥ. μετ. » Ψυλλίζω , τὰς ψύλλας ἐκλέγομαι. épucer.

Ψυλλοβότανον,φ.»Ψύλλιον.« Κόνυζα. conyse, herbe aux puces θ.

Ψύλλος, ἔντ.»Ψύλλα (ἡ), (»Κατὰ δὲ τὸν 'Επίχαρμον καὶ ἄλλους, λέγει ὁ Σουΐδας, καὶ ἀρσεν. ὁ) ψύλλος. puce, θ. ‖. γιὰ ψύλλου πήδημα (φρ. παροιμ. δι' ὅσους θυμόνουν καὶ φιλονεικοῦν διὰ παραμικρὰν αἰτίαν, ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Περὶ ὄνου σκιᾶς. disputer sur la pointe d'une aiguille, faire un procès sur un pied de mouche. ‖. ψύλλους 'ς' ἄχυρα, παροιμ. »Γόνατα καλάμης ἐν σπάρτῳ.

Ψύρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔντ., ἴδε Ψεῖρα. κτλ.

Ψυγαριῦδα (παρεσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ) » Ψυχὴ, ἴδε Πεταλοῦδας

Ψυχή. » Ψυχὴ, πνεῦμα, θυμὸν (ποιητ.). ame, θ. ‖.'τοῦ βγάλλω τὴ-ψυχὴν (φρ. ὑπερβολ.). »Ἄγχω, παρατείνω. outrer ; surcharger, accabler de travail, ἴδε καὶ Τυραννῶ. §. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμένω. (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σώματά'των). »Σκιαὶ, εἴδωλα. manes, πλ.

Ψυχικὸν, ἴδε 'Ελεημοσύνη.

Ψυχοκόρη, ἴδε Ψυχοπαῖδα.

Ψυχομαχητόν. » Ψυχορα(ῥρα)-γία. agonie, θ. râle, râlement.

Ψυχομαχῶ,ῥ.ἀμ. »Ψυχορα(ῥρα)-γέω. agoniser, être dans l'agonie, râler, avoir le râle.

Ψυχοπαῖδα (ἡ) /. » Εἰσποίητος Ψυχοπαῖδι (τὸ) (θυγάτηρ, υἱὸς, παῖς), υἱοποίητος, υἱόθετος. fils adoptif, fille adoptive.

Ψυχοπιάνω,ῥ. ἀμ. »'Αναλαμβά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νω ἐμαυτόν. se relever, ἴδε ᾠ Συνέρχομαι.

Ψυχοπονέω,-ομαι, ῥ. μτβ. » Οἰκτείρω. avoir pitié de.

Ψυχουιός, ἴδε Ψυχοπαῖδι.

Ψύχρα. » Ψῦχος (τὸ), κρύος (τὸ) (» Ἔπειτα, βαρείου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο «, Λουκιαν. Ἀλ. Ἱστορ. Β'), ῥῖγος (τὸ). froid.

Ψυχρσίνω (μεταφ.), Μ. (θὰ) ψυχράνω (ἀόρ. πθ. [Ἐ]ψυχράθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ψυχραμένος), ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς (περὶ) ἐμαυτὸν διατίθημί τινα. indisposer contre soi, ἴδε καὶ Κρυόνω. ||. ψυχραίνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀλλοτριόομαι, ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι) πρὸς, ψύχομαι. s'indisposer contre quelqun. ||. (προτοῦ ἦσαν πολλὰ φιλιωμένοι), τῶρα ὅμως ψυχράθηκαν. » Ἀλλοτριώτερον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους. il y a du froid entre eux. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να' μᾶς ψυχράνῃ μὲ τοὺς Θηβαίους » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.) «.

Ψυχρὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Κρύος. §. ψυχρὸς λόγος (μεταφ. ὁ πειρακτικὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Ψωμάδικον (ἐργαστῆρι). » Ἀρτοπωλεῖον, ἀρτοπτεῖον, ἀρτοκομεῖον. boulangerie, θ.

Ψωμᾶς. » Ἀρτοποιὸς, ἀρτοπώλης, ἀρτοκόπος. boulanger.

Ψωμὶ ἀντὶ Ψωμίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. γράφει Ψώμιον, ὑποκορ. τοῦ Ψωμός). » Ἄρτος (διετηρήθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς προσφοράς). pain. ||. ψωμὶ παζαρήσιον (ἢ) μαῦρον (ἢ) χονδρόν. » Ἀγοραῖος (Εἰς τὰς Ἀθήνας κατεσκευάζετο ὁ καλλήτερος, καθὼς λέγει ὁ περίφημος γαστρονόμος Ἀρχέστρατος. » Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον » Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι «, παρ' Ἀθην. Γ'), αὐτοπυρίτης (πιτυρίτης, αὐτόπυρος, συγκομιστὸς) ἄρτος. pain de bourgeois (de cuisson, de munition). ||. ψωμὶ σπιτικὸν (ἢ) ἄσπρον. » Σητάνειος ἄρτος. pain de ménage; du pain blanc. ||. κάμνω (πλάθω) τὸ ψωμί. » Ἀρτοποιέω. faire du pain, boulanger. ||. λίγα 'ν' τὰ ψωμιά 'του (παρ. διὰ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας). » Σελίνου δεῖται. il sent le sapin.

§. (συνεκδοχ.) κάθισε 'νὰ φᾶμε ψωμὶ (καὶ φαγεῖ' δηλ, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον). » Σῖτον ἐλέσθαι· » Φαγεῖν ἄρτον (Γραφ). §. (συνεκδοχ. ἡ ζωοτροφία, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. "Οθεν:) 'Βγάζω τὸ ψωμί μου. » Βιοτεύω. gagner sa vie (son pain).

Ψωμοζήτης (αὐτὸς εἶνε κυρ. ὁ) » Πτωχεύων (τοῦ Ὁμήρου, ᾠ) » Αἰτίζων ἀκόλους «, ἴδε Ζητιάνος.

Ψωμοζητῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ζητεύω.

Ψωμωμένος,η, ον (γέννημα κυρ.), ἴδε Μεστός.

Ψωμόνω (κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. μέσ., ἴδε Μεστόνω.

Ψώρα, πάθ. » Ψώρα. gale θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος). ||. ψώρα τῶν φυτῶν (τῶν δένδρων). » Ἐρυσίβη (τῶν σπαρτῶν, ἴδε καὶ Καπνιὰ), λειχὴν-ῆνος (τῶν ἐληῶν), ψώρα (τῆς συκῆς). gale, θ, rouille, θ.

Ψωριάζω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ψωριάω. avoir (gagner) la gale. ||. τὸ δένδρον (τὸ γέννημα) ψώριασεν. » Ἐρυσιβοῦται. être attaqué (gâté) par la rouille.

Ψωριάρης, α, ικον. » Ψωριῶν, ψωραλέος. galeux. ||. δένδρον (φυτὸν) ψωριάρικον. » Ἐρυσιβῶδες. galeux, rouilleux.

Ψώριασμα. » Ψωρίασις. l'état d'un homme (d'un arbre) galeux.

Ψωροβότανον, φ. » Ψώριον. scabieuse, θ.

Ψωροπερηφάνεια. » Ἀλαζονεία, σαλακωνία. rodomontade, θ. gasconnade, θ.

Ψωροπερήφανος, η, ον. » Ἀλαζὼν, σαλάκων. rodomond, gascon.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ω

Ω, ω, τὸ εἰκοστὸν-τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. τρέπεται εἰς ΑΥ: »Ὠόν-αὐγὸν, ὠτίον-αὐτὶ κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον ῾Ωλαξ ἀντὶ Αὖλαξ). ||. εἰς Η: »Πώγωνι-πηγοῦνι κτλ. ||. εἰς ΟΥ: »Ἄωρος-ἄγυρος, ἔξω-ὄξω, ἐπάνω-ἀπάνω, κώδωνι-κωδοῦνι, κορώνη κουρούνα, κώνωπας-κούνουπας, ῥώθωνι-ῥουθοῦνι, σκωρία-σκουριὰ, ᾠά-οὖϊα κτλ.

῾Ω! μόρ. (πολυσήμαντον). » ῾Ω! ἔα! ha! ha. §. (σημαίνει Α'. θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν): » Φεῦ, βαβαὶ, παπαῖ, ἰού! ||. ὦ! ἀμ' ἐσὺ ὁ ἁρματωμένος τί θέλεις; » Βαβαί! σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει (Λουκιαν.) «. ||. ὦ! τὸν λέγω, φίλε Γλαύκων· κἄτι πολλὰ παληκαρήσια! » Βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως (Πλάτ.) «! §. (Β'. ἀγανάκτησιν): ὦ τὸν ἀγρεῖον! » ῾Ω τοῦ κακοπράγμονος! oh! le malheureux. §. (Γ'. εὐχαρίστησιν), καθὼς δὲ 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὦ! 'τοῦ λέγει· εἰς καλὸν καιρὸν ἦλθες (καλῶς ὥρισες)! » 'Ως οὖν ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, 'Αριστόδημε! εἰς καλὸν ἥκεις! ἴδε καὶ ῾Α.

῾Ω, ἐπ. (κλητ.) » ῾Ω. hola! he! ἴδε καὶ ᾽Ε.

῾Ωμος. » ῾Ωμος. épaule. θ.

᾽Ωμὸς, ἡ, όν. » ᾽Ωμὸς, ἀνέψητος. cru.

᾽Ωμούτσικος, η, ον «᾽Ενωμος. un peu cru, ἴδε καὶ 'Μισοψημένος.

῾Ωρα. » ῾Ωρα. heure, θ., ἴδε 'Ωρολόγι. ||. 'μισὴ ὥρα. » 'Ημιώριον. un demi-heure. ||. τί ὥρα εἶνε; »Πηνίκα ἐστί; » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; quel heure est-il? ||. 'σὰν τί ὥρα 'νὰ ἦνε; »Πηνίκα μάλιστα; ||. τώρα ἦλθες, ἢ ἔχεις ὥραν (πολλὴν ὥραν); (ἢ) εἶνε πολλὴ ὥρα; »Ἀρτιὶ δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; ||. ἔχω ἀρκετὴν (πολλὴν) ὥραν, (ἢ) εἶνε πολλὴ (ἀρκετὴ) ὥρα. » 'Επιεικῶς πάλαι· ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, ἴδε Καλός. ||. εἰς ποιὰν ὥραν; » Πηνίκα; à quelle heure? ||. διατί ἦλθες τέτοιαν ὥρα'; ἴδε Τέτοιος. ||. εἶν' ἑξη ὥραις, (ἢ) ἡ ὥρα εἶνε ἑξη. » 'Ο γνώμων τὴν ἕκτην σκιάζει (᾽Αλκιφρ. 'Επιστ.) «. le cadran marque six heures. ||. αὔριον εἰς ταὶς ἑπτὰ ὥραις, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσιαστικοῦ) αὔριον εἰς ταὶς ἑπτά. » Αὔριόν ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ταὶς δέκα ὥραις. »῞Οταν ἦ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. ||. εἰς 24 ὥρας, ἴδε 'Μερόνυκτον. ||. τούτην (αὐτὴν) τὴν ὥραν (φρ), ἴδε 'Αμέσως. ||. ἡ γυναῖκα εἶνε εἰς ταὶς ὥραις 'της, ἴδε 'Ετοιμόγεννη. §. ὥρα (συνεκδοχ. τὸ 'Ωρολόγι), ἴδε τὴν λέξιν. §. ὥρα (καλὴ ἢ κακὴ), μεταφ. ἡ ὑποτιθεμένη ἐπιῤῥοὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἀθρώπινα) (ὅθεν:) ||. ὥρα καλὴ! (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς ἀναχωροῦντα). »'Επ' αἰσίοις στέλλοιο· » Χαίρων ἄπιθι. à Dieu, bon voyage. ||. ὥρα σου καλὴ (φρ. εἰρων.). »Χαίρειν σε μακρά φημι· »Ἄπιθι χαίρων· (ἀνάλογον κατά τι πρὸς τὸ τοῦ Σοφοκλ. [Τραχ. 815]: » 'Εᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος, ὀφθαλμῶν ἐμῶν »Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ, καλόν«. allez vous promener. ||. ἀφ' οὗ δὲν θέλει, ὥρα 'τε καλή. »Εἰδ' οὐ βούλεται, μακρὰ χαιρέτω (χαίρειν αὐτὸν φημί). je suis son serviteur. ||. ὥρα καλή! (εἰδ. χαιρετισμοῦ, κυρ. ὁδοιπόρου ἀπαντῶντος ἄλλον). » Εἰς ὥρας πρὸς σὺ ὑγιαίνων πρὸς ὁ οἶκός σου! « (Γρφ. Βασ. Α'. κέ, 6). ||. μὲ ὥραις καλαῖς (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς γάμους καὶ ἄλλας τελετάς)! » 'Αγαθῇ τύχῃ. ||. 'πάρ' 'το καὶ 'πήγαινε μὲ ὥραις καλαῖς, ἴδε 'Υγεία.

'Ωριμάζω, ῥ. μετ. « Πεπαίνω, πέπτω. mûrir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. Πεπαίνομαι. mûrir.

'Ωρίμασμα. » Πέπανσις. maturité, θ.

῾Ωριμος, η, ον. » Πέπειρος, ὥριμος, πέπων, πεπανὸς, περκάζων (κυρ. βότρυς). mûr.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Ωριμώτερος, η, ον. » Πεπαίτερος.

'Ωροδείκτης (νέα καὶ καλὴ λέξις). »Γνώμων. l'aiguille d'un horloge.

'Ωρολογᾶς. » Γνωμονικὸς (Ξενοφ. 'Απομν.). horloger.

'Ωρολόγι (προφ. κοιν. "Ρωλόγι), (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὴν κατασκευὴν ᾗ χρῆσιν τοῦ ὡρολογίου, οὔτε τὴν διαίρεσιν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἢ τμήματα· ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου μὲν εἶχον τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον ἐ) » Στοιχεῖον. cadran solaire (καὶ τὴν Κλεψύδραν· τὰ δὲ διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου ἐμέτρουσαν διαφόρως καὶ 'τὰ ἐχαρακτήριζον ἀπὸ τῶν ἑκάστοτε συμβαινόντων· παρ. χαρ., τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, 'τὰς ὠνόμαζαν, » "Ωραν ἀγορᾶς. Τὴν τρίτην ἰδίως καὶ τὴν τετάρτην » Πληθούσης ἀγορᾶς· » Περὶ (ἀμφὶ) πλήθουσαν ἀγοράν· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » 'Ημέρας ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, »Βουλυτόν, περὶ (ἀμφὶ) βουλυτόν. Τὴν ἐννάτην καὶ δεκάτην, » Δείλης· Τὴν ἑνδεκάτην καὶ δωδεκάτην, » Δείλης ὀψίας· Τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς, » Περὶ λύχνων ἁφάς· Τὴν τρίτην ᾗ τετάρτην, »Περὶ πρῶτον ὕπνον· Τὴν πέμπτην ᾗ ἕκτην, » Νυκτὸς ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· Τὴν ἐννάτην, » "Ορθρον βαθύν· Τὴν δεκάτην. » Αὐκαυγὲς κτλ. "Υστερον ἐπενοήθησαν βαθμηδὸν διάφορα εἴδη μέτρων τοῦ ἡμερονυκτίου, παρ. χάρ.:) » Γνώμων (κυρ. τὸ ὀρθὸν σίδερον τῆς μέσης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. » Πρῶτον αὐτὸν [τὸν 'Αναξίμανδρον] εὑρεῖν γνώμονα, καὶ στῆσαι ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαιμονίᾳ, τροπάς τε καὶ ὥρας καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατασκευάσαι «, Διογ. Λαερτ.), ὡρονομεῖον καὶ ὡρονόμιον, ὡρονομικὸν κατασκεύασμα (Σχολ. 'Αριστοφ. "Ορν.), σκιά(ό)θηρον, ὡροσκοπεῖον, ὡρολόγιον (Πλουτ. καὶ 'Αθην. Δ'.» Λέγεται δὲ Πλάτωνα . . . νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν «). horloge, θ. montre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόρφου) θ.

'Ως, ἐπ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » "Εως, ἴδε τὴν λέξιν ᾗ Σχεδόν. ||. 'ως πενῆντα ἀνθρώπους. » 'Ως πεντήκοντα ἄνδρας (Θκδ. Γ', 71). une cinquantaine d' hommes. ||. 'ως τριάκοντα στάδια. » Σταδίους ὡς τριάκοντα (Παυσ. Η', λέ) «. ||. 'ως πόσος: (φρ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου [ἐν βίῳ Κράσσου]:, » Καί ποτε φήσαντός τινος, ὡς Ποσπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν,) » 'Ως πηλίκος; ||. 'ως οὖ 'ν' ἀκούηται φωνή. » Εἰς φωνῆς ἀκοήν, « Διόδ. ||. 'ως οὖ 'ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ 'μμάτιά σου, 'ως οὖ 'νὰ πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασί, 'ως οὖ 'νὰ 'πῇς 'Αμήν, κτλ. » 'Εν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. en un clin d'oeil, en un tour de main, en moins de rien, ἴδε καὶ Κρασί.

'Ωσὰν (καὶ κατ' ἀποκ. 'Σὰν, πρὸ φων., 'Σὰ, πρὸ συμφ., ἀντὶ) » 'Ως ἂν (» 'Ο δὲ λιβανωτὸς ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον «, Δσκρ. Ε', 41), ἐπ. (ὁμοιωμ.). » 'Ως, ὥσπερ, ὡσπεράνει (» Τῶν φοινίκων σφαιροειδεῖς ἐνίους, ὡσπεράνει μῆλα «, Θεοφ. Φυτ. Β'), ὡσεὶ (Εὐαγγ.), δίκην, ἴσα, τρόπον, ἐν τρόπῳ, κατὰ (μὲ αἰτ.). comme, à la manière de, en, en guise de, ἴδε καὶ Καθώς. ||. μεγάλα 'σὰ 'φουντούκια. » "Οσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. τοὺς ἀγαπῶ 'σὰν τὰ παιδιά μου, » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σὰ Θεῷ, ἴδε Κυττάζω. ||. 'τὸν ἀγαπᾷ 'σὰν τὰ 'μμάτιά του. » Ἴσον φαέεσι φιλῆσαι «, Καλλίμ. ||. ὡσὰν βαμβάκι (μαλλί, κάρβουνον, μέλι κτλ.). » Βαμβακοειδὴς ἡ » Γναφαλώδης (» 'Εριώδης, » 'Ανθρακοειδὴς, » Μελιτώδης κτλ.). ||. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι. «Λευκὸς κατὰ χιόνα (Ἀριστοφ.). » Λευκὸς ὡσεὶ χιὼν (Εὐαγγ.) «. ||. ὡσὰν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐμένα. » Κατ' ἐμέ. ||. θέλεις εὕρει πατέρα καὶ μητέρα, ὄχι 'σὰν τὸν βουκόλον Μιθραδάτην καὶ τὴν γυναῖκά του. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ (Ἡρόδ.) «. ||. μυρίζει (ὀλίγο') 'σὰ' βάλσαμον. »Παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου (Διοσκορ.) «. il a une odeur approchant du baume, il en a l'odeur. ||. 'σὰν τὰ σκυλιά. » Κυνῶν δίκην (τρόπον)· » Κυνηδὸν (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ἐπιῤῥήματα τροπικά). à la manière de. ||. μεταχειρίζονται τὴν νύκτα 'σὰ' μέρα. » Νυκτὶ δὲ ὅσα καὶ ἡμέρᾳ χρῶνται «. ||. (εἰς τὰ ῥήματα ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰς ά ω ἤ ι ά ω καταλήξεως. Ὄθεν:)μυρίζω 'σὰ' μοῦχλα. » Εὐρωτιάω. ||. ὡσὰν 'να »Ὡς ἂν εἰ· »Ὡσεί· »Ὡσπεράν· » Ὡσπερανεί. comme si. ||. (εἰρων. πρὸς μετοχ.) ὡσὰν τάχα 'να ἦτον τίποτε μεγάλο' καὶ πολύτιμο' πρᾶγμα. » Ὡς σεμνοῦ δή τινος καὶ μεγάλου. ||. ὡσὰν τάχα 'να φοβήθηκεν ὁ Λυκοῦργος τὴ' μονέδα, καὶ ὄχι τὸ ἀποτέλεσμά 'της, τὴν φιλαργυρίαν. » Ὥσπερ τοῦ Λυκούργου τὸ νόμισμα φοβηθέντος, οὐ τὴν ἐκ τοῦ νομίσματος φιλαργυρίαν«. §.(χρον.). ὡσὰν(ἤ ὀρθ. ὡς ἄν) περάσῃ μιὰ ὥρα, ἴδε Ἀφοῦ καὶ Καθώς. §. (ἐλατ.) ὡσὰν 'να 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἠδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. ὡσὰν πόσος; ἴδε 'Ως.

Ὥστε, μόρ. (ἔχασε τὴν ἀρχαίαν 'του σημασίαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἕως). ||. ὥστε 'νὰ 'τὸν ἴδω, 'τὸν ἔχασα, ἴδε Ἕως.

Ὠφέλεια. » Διάφορον, ὄνησις, κέρδος (τὸ), ὠφέλεια, ὄφελος (τὸ), ὠφέλημα, λυσιτέλεια (Ἰωσ.), τὸ λυσιτελοῦν, τὸ συνοῖσον. utilité, avantage, profit. ||. ἵνα γένῃ καὶ καμμιὰ ὠφέλεια. » Ἵνα προῦργου τι γένηται (Ἰσοκρ. Πανηγ.) «.

Ὠφέλιμος, η, ον. » Ἐπωφελὴς, λυσιτελὴς, λυσιτελῶν, ὀνήσιμος, εὔχρηστος, ἐπιτήδειος, προῦργυ (»Τῶν προύργου τι διδάσκειν«). utile.

Ὠφελῶ, ῥ. μετ. » Ὠφελέω, λυσιτελέω, ἀνύτω, ὄνημι καὶ ὀνίνημι, συμφέρω, συμβάλλομαι, φέρω, ποιέω (παρ' ἰατροῖς μάλιστα, ἴδε Κάμνω). servir, être utile. ||. ὠφελεῖ (ἀπροσ.) » Διαφέρει, συμφέρει, συμβάλλεται, λυσιτελεῖ. importer, être bon. ||. μὲ ὠφελεῖ πολλά. « Μάλιστά μοι διαφέρει. ||. 'δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν ὠφελεῖ (Εὐαγγ.)· » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος (Ξεν.)· « ||. τί ὠφελεῖ; »Τί παρὰ τοῦτο; »Πρὸς τί τοῦτο; à quoi bon? quelle utilité y en a-t-il? ||. τί θὰ 'μᾶς ὠφελήσῃ; » Τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; ||. ὠφελεῖ πολλὰ εἰς τὰ πολιτικά. » Φέρει μέγα εἰς πολιτείαν. ||. πολλὰ ὠφελεῖ εἰς τὴν μάθησιν. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. 'δὲν 'τοὺς ὠφέλησεν. »Οὐ συνήνεγκεν(συνενήνοχεν)αὐτοῖς. ||. διότι ἐκεῖν' ὅ,που ὠφέλησε τὸν ἕνα, ἔβλαπτεν ἄλλον. » Τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε (Θκδ.)«. ||. ὅσα στοχασθῇ ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοὺς ὠφελήσουν εἰς τὸ 'να ζήσουν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ||. (καὶ ἰατρ.) τὰ φύλλα 'του ὠφελοῦν εἰς ταῖς λειχήναις. » Τὰ φύλλα ποιεῖ πρὸς ἀλφόν «. ||. (καὶ τὸ σοφὸν ἐκεῖνο παράγγελμα τοῦ θείου Ἱπποκράτους): » Ὠφελέειν ἢ μὴ βλάπτειν. «

Ὠχ! ἐπ. (σημαίνει Α'. πόνον): »Αἴ! » Ὦ μοι! » Ἰού! ah! ahi! aïe! §. Β'. πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ῥῆμα Ὀχθῶ » Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη,«Ὅμ.,ἴδε καὶ παρβλ. Ἄχ). »Ἄ, ἄ! «Ἄ, ἄ! ah! ah! §. (Γ'. εὐχαρίστησιν καὶ χαράν. » Αἰβοῦ! ah! ah! ἴδε καὶ παρβλ. Ἄ. ||. ὄχ, τί χαρὰ, καὶ τὸ 'ν' ἀκούσῃ τις μόνον τὸν χαιρετισμὸν τοιούτου ἀνθρώπου!» Φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς, «Σοφ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΤΑΣ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΤΕΑΣ ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ἀγιζότι

Ἀγιζότι.»Ἐμπύρευμα. amorce,θ.

Ἀγιάζι, ἴδε Ξάστερον ἢ Πάχνη.

Ἀγιαρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξελαγιάζω.

Ἄϊδε, ἴδε Ἀγιδε.

Ἀλάϊ ἢ Ἀλλάγι (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Χαλὰχ, ὑπάγειν, ὅθεν Τουρκ. Χουλὰκ ὁ δρομεὺς ἢ πεζοδρόμος, καὶ Καρὰ-χουλάκ. Οἱ Βυζαντ. τὸ συγχέουν μὲ τὸ Ἀλλαγὴ [ἵππων, σταθμὸς] ἢ μὲ τὸ Ἄλογον, ὅθεν ὁ Ἄργων τοῦ ἀλλαγίου καὶ ὁ Πρωταλλαγάτωρ, ὁ μὲν προπορευόμενος τῆς ὕλης [λοχαγὸς], ὁ δὲ ἐφεπόμενος [οὐραγός]). » Πομπὴ, θρίαμβος (κυρ. τῶν νικητῶν). cortège, marche, θ. pompe, θ. procession. ‖. κάμνω ἀλάϊ.»Πομπὴν πέμπω· » Θριαμβον κατάγω. marcher en procession, faire son entrée solennelle.

Ἀλαργάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνοίγω καὶ Ξεμακρύνω.

Ἄλικον (χρῶμα), ἴδε Κόκκινον.

Ἀλισβερίσι. » Δοσοληψία ἢ Ληψοδοσία (νεολ.), συνάλλαγμα, συμβόλαιον. affaires (commerciales), θ. πλ. ‖. κάμνω (ἔγω) ἀλισβερίσι. »Συμβάλλω(συμβόλαιον)(Δημοσθ.).

Ἀλισίβα (ἐκ τοῦ Λατιν. Lixivia), ἴδε Θολόστακτη.

Ἀμπάρα (τῆς πόρτας), ἴδε Σίδερον καὶ Σύρτης.

Ἀμπάρι (διὰ τὰ γεννήματα, ὅσπρια κτλ.)· »Ἀποθήκη, σιτῶν (ὁ),

Ἀντερὶ

σιτοβολών. grénier. §. (τὸ κῦτος τοῦ καραβιοῦ). » Κοίλη ναῦς.

Ἀμπαρη (ἡ λέξις, ἀναφερομένη εἰς τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ., ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ιγ' αἰῶνα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα Μοσγάμπαριν, εἰς τὸν ὁποῖον Γεώργιος ὁ Κύπριος [πατριαρχεύσας εἰς τὰ 1282 διευθύνει μίαν ἐπιστολήν 'τω], μυρωδ. »Ἀμπαρ (τὸ), (Σημ. Σὴθ), »Ἄμβαρις (ἡ), Ἄμβαρι (τὸ). ambre (gris).

Ἀμπαρόνω (βάλλω τὴν ἀμπάραν εἰς τὴν θύραν κτλ.), ῥ. μετ. »Μοχλόω. barrer, barricader, bacler.

Ἀμπάρωμα. »Μόχλωσις. l'action de barrer (etc).

Ἀμπᾶς. » Ἐρέα, νακτόν. bure, θ. ἴδε καὶ Σαγιάκι.

Ἀμπδιλεζὶ, ἴδε (ὀρθότ.) Χἀμπ οὐλ-λεζίζ.

Ἀμπερμπόϊ, ἄνθ. »Κύανος. bluet, aubifoin, barbeau, blavéole, péroole, jacée des blès, casse-lunette.

Ἀμπουλα (Λατιν. »Ἀμπουλαν ὑελίνην πλήσας ἐλαίου «, Ἀέτ. Ζ'), ἴδε Μπουκάλι.

Ἀντερὶ (ὀρθ. Ἐνταρὶ, φόρεμα Ἀσιατικὸν, ἴσως ὁ) »Κάνδυς (τῶν Περσῶν), χειριδωτὸς χιτὼν, (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Ἐπιλώρικον). habit turc, ἴδε ἢ Καβάδι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄντζα (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον. Ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς γρόνους ἀκόμη τοῦ Εὐσταθίου. » Τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἣν τινες Ἄνταν ἢ Ἄνζαν φασιν, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν Γαστροκνημίαν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα Ἄνζαν φησὶ», Ἰλ.). » Ἰγνὺς καὶ Ἰγνύα, ἀγκύλη. jarret.

§. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ παχὺ τῆς κνήμης). » Γαστροκνημὶς, γαστροκνημία ἢ γαστροκνήμιον. mollet, le gras de la jambe.

Ἀντζόϊα (εἶδος σαρδέλας). »Ἀφύη (εἶνε διαφόρων εἰδῶν. Ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) ἐγκρασίχολας (διότι τὸ κεφάλι 'της εἶνε πικρὸν) καὶ ἐγγραυλὶς (ἴδε καὶ Χαμψί· ἢ ἡ) μαινὶς ἢ μαίνη (ἴδε Στρογγύλα). anchois.

Ἀντίδι, φ. ἴδε Πικρομάρουλον.

Ἀραμπᾶς, ἴδε Ἀμάξι.

Ἀραμπατζῆς, ἴδε Ἀμαξάρης.

Ἀρδέπι (εἶδος μέτρου χωρητ. συνήθους εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ περιέχοντος 28 Τουρκ. ὠκ.). » Ἀρτάβη (μέτρον Περσικὸν, χωροῦν, κατὰ τὸν Ἡρόδ., ἕνα μέδιμνον καὶ τρεῖς χοίνικας). espèce de mesure.

Ἀρλτς-γιαγί (ἴδε Κέδρος). » Κεδρία, κεδρέλαιον. huile de cade, θ.

Ἄρπα, ὄργ. (μουσ.). » Νάβλα, σαμβύκη, ψαλτήριον, πηκτίς. harpe, θ.

Ἀρτίρδισμα (ἡ προσθήκη τιμῆς εἰς τὸ μεζάτι). » Ηλειστηριασμὸς, ὑπερθεματισμὸς, ὑπερθεμάτισις. enchère, θ. surenchère, θ.

Ἀρτιρδίζω (προσθέτω τιμὴν εἰς τὸ μεζάτι), ῥ. μετοχ. καὶ ἀμ. »Ὑπερβάλλω, ἀντωνέομαι, πλειστηριάζω, ὑπερθεματίζω. encherir, surencherir, mettre l'enchère.

Ἀσμὰ-καμπάκι, Ζ. Κολοκύθι.

Ἀσσαφέτιδα (Λατιν. assa-fœtida, τὸ Τουρκ. Σεϊτὰν-Μποκιοῦ, κόπρος τοῦ διαβόλου), ἰατρ. » Ὀπὸς ὁ Μηδικὸς, σκορδολάσαρον (μεταγ.). assa-fœtida, merde de diable, θ.

Ἀστάρι (τὸ βαμβακερινὸν ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύουν συνήθως τὰ φορέματα. Εἶνε ἆρά γε τὸ) »Ἰστάριον (ὑποκοριστικὸ τοῦ) Ἱστὸς ὀθόνης; (ἴδε Τόπι). entoilage.

Ἄτζιο (τὸ Τουρκ. Μπάσι). »Ἐπικαταλλαγὴ, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ [βιβλ. Ις', κέ] λέγεται)» Ἀλλάγιον. (droit de) change.

Ἄτι (τὸ ἀμουνούχιστον ἄλογον). » Ἵππος (ἐνόργης), ὀχεῖον. étalon, cheval (entier).

Ἀτλάζι (μεταξωτὸν ὑαλιστερὸν ὕφασμα. Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Σηρικὸν ἢ Ὁλοσηρικὸν, ἴδε Μεταξωτόν.

Ἀτσάλι, μέταλλ., ἴδε Τσελίκι.

Ἀτσίδι, ζ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἰκτὶς -ίδος, ἴδε Κουνάδι.

Αὐγατίζω καὶ Αὐγατῶ, (ἐκ τοῦ Λατιν. augere), ῥ. μετθτ. ἢ ἀμετθτ., ἴδε Αὐξάνω.

Βαλλεριάνα (τὸ Τουρκ. Κεδὶ-ὀτοῦ, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν κάττων ἐνέργειάν 'του), φ. (ἰατρ.) » Ἄσαρον, νάρδος ἀγρία, Φοῦ (τὸ). valériane, ἴδε ἢ Μπαγάρι.

Βάλσι (Γερμ. walzen, Περιδινεῖσθαι, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Βαλλίζειν, ὅθεν ὁ) » Βαλλισμὸς, (ὁμοιάζει καὶ μὲ τῶν παλαιῶν τὸν) » Στρόβιλον. walse, θ.

Βαράκι (Ἀραβ. Μπαουράκ, ὅθεν τὸ Γαλλ. borax, κυρ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ νίτρον, ἄλλο παρὰ τὴν) » Χρυσόκολλαν (τῶν ἀρχαίων, μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν 'τὰ συγχέουσι). (καταχρ. δὲ ὁ) » 'Ρευστὸς ἢ 'Υγρὸς χρυσός. (ὁ Δουκάγγ. 'τὸ γράφει Βοράχιν).

Βαρακόνω, ῥ. μετ. » 'Επιχρυσόω. dorer.

Βαράκωμα. » 'Επιχρύσωσις. dorure, θ.

Βαρακωμένος, η, ον. » 'Επίχρυσος. doré.

Βαρδάσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. verdache, τὸ μεγαλήτερον καὶ καλλήτερον εἶδος τῶν δαμασκηνῶν. 'Ο Πτωχοπρόδρομος 'τὰ ὀνομάζει Λαγηνάτα, διὰ τὸ σχῆμά 'των, καθὼς καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

οἱ Τοῦρκοι, Μπαρδὰ-ἐριά), ἴδε Δαμάσκηνον.

Βάρδια (τὸ Τερκ. Καραοῦλι). »Φυλακὴ, φύλακες, σκοπὸς, φρουροί. garde, sentinele, θ. ‖. εἶμαι (φυλάγω) βάρδια. »Φυλακὴν ἔχω. être en sentinelle.

Βάρκα (γράφεται καὶ Βάλκα), ἴδε Φελοῦκα.

Βαρκάρης. » Πορθμεύς. batelier.

Βαρκάρω, ῥ. μετ., ἴδε Ἐμβαρκάρω.

Βαρκίτσα (ἡ). »Ἐφόλκιον. canot.

Βατσέλι (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. vaisselle. » Στράγγιξέ την (. . .) εἰσὲ βατζέλια, ἢ ἄλλα ἀγγεῖα ἁπλωτὰ «, Γεωπον. 229), εἶδος μέτρου γεννημ. εἰς τὴν Πελοπονν.

Βατσίνα (ἡ εὐλογιὰ τῆς ἀγελάδας καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔμπυον). » Δαμαλὶς (νεολ.). vaccine, θ.

Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.

Βατσινάρω, ῥ. μετ., ἴδε Φελιάζω.

Βεδοῦρα (ἡ) καὶ

Βεδοῦρι (τὸ), (σκεῦος ποιμενικὸν, πρὸς πῆξιν κυρίως τοῦ ὀξυγάλακτος, ὁ Πορφυρογέννητος ἔχει: » Βεδούρια ἀργυρᾶ εἰς νερόν«). » Γαῦλός.

Βεζνές. » Βαρύλλιον. ajustoir, trebuchet.

Βεκιλχάρτζης, ἴδε Ἔξοδον ᾗ Ἐπιστάτης.

Βελέντζα (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ τόπ. Γάνμπολη, μάλλινον πάπλωμα). » Χλαῖνα. couverture de laine.

Βελοῦδον (Villosus panus), ἴδε Κατηφές.

Βεντοῦζα. »Σικύα, στικυωνία, κύαθος. ventouse, θ. ‖. βάλλω βεντούζαις. » Σικυάζω, σικύας προσβάλλομαι· » Κυάθοις πρόσκειμαι, »Ἀρσφ. Εἰρ. 542· » Σικύην κεκολλῆσθαι«, Ἀρετ. appliquer (se faire appliquer) des ventouses, ventouser. ‖. βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, ἴδε καὶ Χαράζω.

Βερεσιὲ, ἐπ. » Ἐπ' ἀναβολῇ. à crédit. ‖. βερεσιὲ μήτε 'να πωλῆται μήτε 'ν' ἀγοράζηται τίποτε. »Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενὸς (Πλάτ. Νομ.) «.

Βερονίκα, φ. (ἰατρ.) » Τεύκριον. véronique, θ.

Βιβάρι (προφ. καὶ Διβάρι καὶ Αἰβάρι) » Ἰχθυοτροφεῖον, ζῶγρος, ζῶγρον, ζωγρεῖον. vivier. §. banneton. §. pêcherie, θ. bordigues (κυρ. ἡ καλαμωταὶς εἰς τὸ παράλιον), madrague (κυρ. τὸ Ταλιάνι).

Βίγλα. » Σκοπὴ, σκοπιά. vedette, θ. beffroi, guérite, θ. échauguette, θ.

Βιγλάτωρας. » Σκοπὸς, σκοπιωρὸς, ὀπτήρ. vedette, θ. sentinelle, θ.

Βιγλίζω, ῥ. μετ. »Σκοπεύω, σκοπιάζω, σκοπιωρέομαι. guetter.

Βίδα. » Κοχλίας, ἕλιξ (ὁ). vis (κυρ. τὸ ἀρσενικὸν), θ. écrou (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκόν).

Βιόλα (Ἰταλ.), ἄνθ., ἴδε Δενδρόϊα.

Βιολὶ, ὄργ. (μουσ.). » Τετράχορδον. violon.

Βιολέττα, ἄνθ., ἴδε Μενεξές.

Βιρανὲς(ὁ). »Ἐρειποτόπιον (Εὐζ.θ.).

Βίτσα (ἡ). » Ἰμάσθλη, μάστιξ, ῥάπις. cravache.

Βιτσιὰ (ἡ). (»Βιτσιὰν ἂς δώσῃ τὸ ἄλογον, « Δουκάγγ. » Βιτσέας συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους «, Πτωχοπρόδρ.).

Βόλτα (διὰ 'ψάρεμμα), ἴδε Ὁρμίδι, Πετονιὰ καὶ Τριχιά. §. (τὸ λοξὸν κίνημα τοῦ καραβιοῦ, ὅταν πλέῃ κατὰ τοῦ ἀνέμου). » Διαδρομή. bordée, θ.

Βολτατζάρω (πλέω μὲ βόλταις), ῥ. ἀμ. (ναυτ.). » Διαδραμεῖν, πλαγιάζειν (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), διαδρομαῖς χρῆσθαι. bordager, louvoyer, courir (tirer) des bordées.

Βοῦκα (κυρ. ἡ γνάθος, ἡ παρειά· ὅθεν Γλωσσογράφος τις ἐξηγεῖ τὸ 'Εντρίβεται τὰς παρειὰς, τρίβει ταις βούκκαις 'της. Εἰς δὲ τὸν Ἀλκίφρονα [Γ', 50] ὀνομάζεται τις παράσιτος Βουκοπνίκτης), ἴδε Χαψιά.

Βοῦρτσα (διὰ τὰ ῥοῦχα, 'ποδήμα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τα κτλ. ἴσως ἐκ τοῦ) » Βύρσα. (Εἰς χημικόν τινα ἀνέκδοτον κώδικα ἀναφέρεται ἀρσενικῶς Βροῦτζος χοίρειος, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. ἐξήγησε Κόπρον). » Ψηκτρίς, ψῆκτρα. brosse, θ. houssoir (ἡ σκοῦπα). §. (τῶν ζωγράφων). » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ). pinceau.

Βυζικατόριον. » Φοίνιγμα, μανδάκη (Ἱππιατρ.). vésicatoire. ‖. βάλλωβυζικατόρι.»Φοινίσσω(-ομαι).

Γαλέντζα (τὸ ἄλλ. Τσόκαρον ἢ Παλῆκι). » Κλάπαι (»Κλάπας ὑποδεδεμένον· ἐν βαλανείῳ γὰρ ὢν ἔτυχε, « Δίων Κάσσ. ἡ λέξις εἶνε Λατινικὴ), κωλόβαθρον (ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς Κλάπα,« Σκίδ.), κρούπαλον, κρουπέζα ἢ κρουπέζιον, πηλοβατίς. galoche, θ. patin.

Γαλέρα (εἶδος καραβιοῦ). » Λιβυρνίς. galère, θ.

Γαλιόνι (εἶδος (καραβιοῦ). » Γαῦλος. galion.

Γάμπια (τὸ ἀνώτατον πανὶ τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Δόλων. hunier (le grand et le petit), ἴδε Ἀδράκτι.

Γάντζα, ἴδε Κάντζα.

Γάντζος (πιθ. ἐκ τοῦ Γαμψὸς, κυρ. τὸ ἀγκυλωτὸν κοντάρι, μὲ τὸ ὁποῖον μακρύνουν ἢ πλησιάζουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν στερεάν.). » Κοντός. croc (de batelier), gaffe, θ.

Γαρμπῆς, ἄν. (δυτικονότειος), ἴδε Λίβας.

Γεδέκι (ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, κυρίως μὲν δι' ἀνάγκην, τὸ περισσότερον ὅμως διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοιούτων ἵππων κρίνεται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς δόξης καὶ ἀξίας τοῦ ἱππότου). » Παράσειρος (» Παρήορος, » Σειροφόρος) ἵππος (κυρ. ὁ τῶν ὀχημάτων). cheval qu' on met à la volée, cheval de main.

§. » Ἀσκὸς βόειος. §. (ναυτ.) τραβῶ γεδέκι (κυρ. εἰς τὸ ῥεῦμα), ἴδε Τόνος.

Γεδίκι (κτῆμα ἢ οἰκοδομὴ ἐπάνω εἰς ξένην γῆν). » Ἔγκτημα (Δημοσθ. περὶ Ἁλον.), ἔγκτησις. yedik.

Γελ-κοβάνι (Τουρκ.), εἶδος πτν. (ἱέρακος), ἴδε Ἀνεμογάμης ἢ Κιρκινέζι.

Γεμεκλῆκι (ἡ ποσότης ποῦ δίδεται διὰ τὸ φαγεῖ' τῶν στρατιωτῶν κτλ.), ἴδε Ταγῆνι. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ὅπου γευματίζουν οἱ ὁδοιπόροι). » Σταθμὸς (ὁ μεσημβρινός). dinée, θ.

Γέμι (τὸ προσφάγι τοῦ ἀλόγου), ἴδε Ταγή.

Γενὶ-μπαχάρι, ἄρ. » Ἀμωμον. amome, grain de giroffe roud, cubèbes (ou) quabèbes, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Γερδέλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον = Ἀρδάνιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

Γερ-ἐλμασὶ, φ., ἴδε Κολοκάσι.

Γερμεσὲς (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Χαμαίδρυς (τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος φυτοῦ, ἴδε Χορτάρι), δ. chêne nain.

Γέσμι, πέτρ. (πολύτ.) (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἴασπις.

Γιαγιὰ (ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Κυροῦλα, ἀλλοῦ Βάβα, καὶ ἀλλοῦ Μανιὰ, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ)«Μαμμία, μάμμα καὶ μάμμη (καθὼς τὴν λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν), μαῖα, τήθη (Ἀριστοφ. Ἀχ.), προμήτωρ, πατρομήτωρ (ἡ ἐκ πατρὸς), μητρομήτωρ (ἡ ἐκ μητρός). grand' mère. ‖. μεγάλη γιαγιὰ (ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς). » Προμάμμη, ἐπιτήθη. ‖. γιαγιὰ τῆς γιαγᾶς.) »Τρισεπιμάμμη. ‖. γιαγιάκα (τὸ ὑποκοριστικόν). » Μαμμίον, μαμμίδιον.

Γιαχοῦρτι, ἴδε Ξοινόγαλον.

Γιακοῦτι (ὀρθ. Γακοῦτι, ἀπὸ τοῦ) » Γάκινθος (εἶδος πέτρ. πολύτ.), ἴδε Ζαφεῖρι,

Γιαλδὶζ δασὶ, πέτρ. πολύτ. (φαίνεται ὡσὰν νὰ ἐζυμώθη μὲ χρυσὸν ἄμμον). « Χρυσόλιθος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος, ἀστερία (λίθος), ἀμμόχρυσος. aventurine, θ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γιάν-κεσιτζῆς (ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὸ πουγγί, τὸ ὡρολόγι κτλ. ἀπὸ τὴν τσέπην) » Βαλαντιοτόμος. filou.

Γιαταγάνι. »Παραξιφίς. dague, θ. yatagan.

Γιατάκι (ἡ κάμαρα ὅπου κοιμοῦνται). » Κοιτών, ἐγκοίμηθρον. dortoir.

Γιολτζῆς. » 'Οδοιπόρος, ὁδίτης. voyageur. » 'Επιβάτης (ὁ τοῦ καραβιοῦ). passager.

Γιονγκὰς, φ., ἴδε Τριφύλλι.

Γιουλάρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Εἵλλας καὶ Ἰλλὰς (ὁ δεσμὸς, κατὰ τὸν Μάξιμ. στίχ. 560), ἴδε Καπίστρι.

Γιουλάφι, γέν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Αἰγίλωψ-ωπος, ἴδε Βρῶμι.

Γιουροῦστι. » "Εφοδος, ἐπέλασις, ἐπιδρομή. attaque, θ.

Γιούχα (ἐπιφών. ὑβριστικόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποθέτω ὅτι ἐπροφέρετο τὸ Εὐαγγελικὸν:) » Οὐά! ὁ καταλύων τὸν ναὸν κτλ. huée, θ.

Γιρτλάνι (ὀνομάζεται εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἡ) » "Γαινα, ζ. hyène.

Γκάϊδα ἡ (ἂν ἦνε καθὼς λέγουν, ἐκ τοῦ Ἀείδω) Γκάειδα, ὄργ. (μυσ.), ἴδε Ἀσκομαντούρα.

Γκαλερία (οἰκοδόμημα ἐπιστηριζόμενον εἰς σειρὰν στύλων τριγύρω εἰς τὸ 'σπίτι). »Ξυστὸς (ἐλλειπτ. τοῦ Δρόμος) (Ξενοφ. Οἰκ.), στοὰ, περίστο(στῳ)ον, περίστυλον, αἴθουσα, πτέρωμα. portique, θ. galerie, θ. §. (τὸ ἄλλ. Μπαλκόνι), ἴδε 'Εξώστεγον.

Γκαρνιτοῦρα (ἡ), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Γκέμι, ἴδε Χαλινάρι.

Γκεμπρὲς (τοῦ ἁλόγου), ἴδε Τρίφτης.

Γκερδέλι, ἴδε Γερδέλι.

Γκερίζι, ἴδε Λαγεῦμι.

Γκετζὲ-σεφὰς, ἄνθ. »(Ἴον τὸ) Φιλέσπερον (Ἀναλεκτ.), ἑσπερὶς belle de nuit, (violette) amie du soir.

Γκετσένι, ζ. » Ἰκτὶς ἡ ποικίλη. putois tigré.

Γκιρίτι, ἄνθ. »Βατράχιον (τὸ ἐρυθρόν). renoncule.

Γκιόνης, π. (νυκτ.). » Βούταλις, πώϋγξ, ἴυγξ-υγγος (ἡ). espèce d'oiseau nocturne.

Γκιότσι. » Διοικισμὸς, διοίκισις (Λυσ.), ἀνασκευὴ, μετοίκησις, μετοικεσία. délogement, déménagement. ‖. κάμνω γκιότσι. » Διοικίζομαι, μετοικέω, μετοικίζομαι, ἀνα(μετα)σκευάζομαι. déloger, déménager. ‖. ὅταν ἔκαμνε γκιότσι ἀπὸ τὸν Κωλυτὸν εἰς τοῦ Φαίδρου τὸ 'σπίτι. » 'Οτ' ἐκ Κωλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν «.

Γκιουβέζι (χρ.), ἴδε Βυσσινὶ καὶ Μόρικον.

Γκιουβερτζιλὲς, ὀρ. » Ἀφρόνι(λι)τρον. nitre, salpêtre, ἴδε καὶ Λατρόνι.

Γκιουβέτσι, ἀγγ. » Κρί(» Κλί)βανος. terrine, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγητὸν ὅ,που 'ψήνεται εἰς τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον). » Κριβανωτόν. terrine, θ., ἴδε καὶ Φουρνιστόν.

Γκιουγιοῦμι, ἴδε Κουκοῦμι.

Γκιουλουπδάνι, ἴδε Κανί.

Γκιρίφι, ὄργ. (μουσ.) » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκιρίφι (τὸ), (εἶδος αὐλοῦ). »Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκορτζιὰ, δ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀγερδος, δ., ἴδε Ἀγριαπιδιά.

Γολέττα. » 'Ημιολία (νεολογ.). Goëlette, θ.

Γοντζὲς (προφ. κοιν. Κοντζὲς), ἴδε Μπουμπούκι.

Γουμπρὶ (ἢ ἄλλ. Στοῦκα ἢ Τοῦρνα), 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Γουστέρα) , ζ. ἴδε Σαμμια-
Γουστερίτσα) μῦθι.

Γραδῖνα (εἶδος σταφυλιοῦ), ἴδε Αετονύχι.

Γραντὶ (ἡ ἄκραις, τὸ τριγωνὸν τοῦ δικτύου, ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. garantire, ὡς προφυλάττον αὐτὸ τοῦ σχισίματος). » Ἀκρόλινον καὶ Ἀκρολίνιον. le bord du filet. » Ἀντίτονον (Ξενοφ.), une partie des rets.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γραῖβος } , ἄν. » Καικίας.
Γραιβολεβάντες } vent du Nord, ἴδε καὶ Μαϊστροτραμουντάνα.

Γραιβοτραμουντάνα, ἄν. » Μέσης.

Γρεντιὰ, ἴδε Δοκάρι.

Γρέτσα, 'ψ, ἴδε Στρογγύλα.

Δαβατζῆς. » Ὁ διώκων (μεταφορ.). plaignant, la partie plaignante.

Δαβοῦλι, ὄργ. (μουσ.), (ἀπὸ τοῦ) »Τάβαλα(τὰ) (Περσικόν τι ὄργανον), ἴδε Τούμπανον.

Δαϊρὲς, ὄργ. (μουσ.) » Σεῖστρον (εἶχε διαφορετικὸν σχῆμα, ἴδε Πλουτ. ἐν τῷ περὶ Ἴσ. ϗ Ὀσίρ.). tambour de basque.

Δαλκαβούκης. » Παράσιτος, δειπνοθήρας, δειπνολόχος. parasite; écornifleur.

Δάμα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πεσσοὶ καὶ Πεττοὶ (ἄγνωστον πῶς ἐπαίζοντο). dame, θ.

Δαμετζάνα, ἀγγ. » Πυτίνη καὶ (κατὰ τοὺς Ταραντινοὺς Ἕλληνας) Βυτίνη. bouteille clissée, θ. dame-jeanne.

Δαμλαλῆς. »Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτικός. apoplectique.

Δαμλὰς, πάθ. » Ἀποπληξία, θ. apoplexie, θ.

Δαντέλλα. » Τρίχαπτον, (ὁ Παππαδόπουλος 'τὴν ὠνόμασεν) Ὀδοντωτὸν (ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) dentelle, θ.

Δεζγκερὲς (τὸ κρεββάτι μὲ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν τοὺς ἀσθενεῖς). » Φορεῖον, δίφρος, σκίμπους, κράβα(ββα)τος (Εὐαγγ.). chaise à porteur, θ. litière, θ.

Δεκότον. » Ἔγχυμα, ἀφέψημα, ἀπόζεμα. decoction, θ.

Δεποζιτάρω, ῥ. μετ., ἴδε Χέρι.

Δεπόζιτον (πρᾶγμα βαλμένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές). » Θέμα, παρακαταθήκη. dépôt. §. (ποσότης χρημάτων ἢ πρᾶγμα ἀμφισβητήσιμον, βαλμένον εἰς τρίτον χέρι δι' ἀσφάλειαν). » Θέσις (Δημοσθ. Ἀπατουρ.), μεσεγγύη, μεσεγγύημα, παρακαταβολὴ (εἶδος δίκης). séquestre, consignation. ||. τρεῖς χιλιάδαις δραγμαὶς εἶνε δεπόζιτον εἰς τοῦ Ἄγνωνος. » Τρισχίλιαι κεῖνται παρ' Ἄγνωνι ».

Δογραματζήδικον (ἐργαστῆρι). »Τεκτονεῖον. l'atelier d'un menuisier.

Δογραματζῆς, ἴδε Λεπτουργός.

Δολαμᾶς (εἶδος φορέματος). » Κάνδυς (ὁ Περσικός). dolama (habit Turc).

Δολλοῦ-διζγκίνι (τρέξιμον τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τέσσερης.

Δορούδικον (ἄλογον). » Κιῤῥὸς (ἵππος). rubican.

Δουβάρι, ἴδε Τοῖχος.

Δουβαρτζῆς, ἴδε Κτίστης.

Δουλάπι (ὅπου βάλλομεν τὰ οἰκιακὰ σκεύη κλπ.), ἴδε Ἁρμάρι. §. (ἡ μηχανὴ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβγάλλουν τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια), ἴδε Μαγγανοπήγαδον. §. δουλάπι τοῦ καφφέ. » Φρύγετρον. poèle à torréfier.

Δουσεμὲς, ἴδε Πατωσιά.

Δουρμπίνι. »Τηλεσκόπιον (νεολ.). lunette d'approche (de longue vue).

Δοῦτι, 'πωρ. ἴδε Μοῦρον καὶ Συκάμινον.

Δουτιὰ, δ. ἴδε Μουριὰ καὶ Συκαμινηά.

Δραγάτης (ἀντὶ Δερκάτης [ἐκ τοῦ Δέρκομαι], ὁ φυλάττων τὰ ἀμπέλια, περιβόλια κτλ., ὁ Τουρκ. Κουρουτζῆς). » Χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ, ὀπωροφύλαξ, καρποφύλαξ. garde-bois (etc), messier.

Δραγουμάνος (ἀναφέρεται ἡ λέξις συχνάκις εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς· ὁ Νικήτας μάλιστα μετεχειρίσθη ϗ τὸ Δραγομανίζειν). »Ἑρμηνεὺς, διερμηνεὺς, διερμηνευτὴς, δίγλωσσος (Πλουτ. Θεμιστοκλ.). interprète, trucheman, drogman.

Δρατσινηὰ (ὁ καρπός του Δράτσινον), δ. »Ὀξυάκανθα. epine-vinette, θ. vinetier.

Δρολικόνω, ῥ. ἀμ. (ἐπιφωνούμενον ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς τρώγοντας, συνώνυμον τοῦ Περιδρομιάζω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀπὸ τοῦ Δρόλικος, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀφῆκεν ἀνεξήγητον εἰς τοῦτον τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸν στίχον » Ἀντὶς ψωμὶν τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην «), ἴδε Περιδρομιάζω καὶ Περίδρομος.

'Εγλενδίζω, ῥ. ἀμ. } , ἴδε Δια-
'Εγλενδιρδίζω, ῥ μετ. } σκεδάζω.

'Εγλεντζὲς, ἴδε Διασκέδαστις.

'Εγρετίδικος, η, ον } . » Περιαι-
'Εγρετὺς, ειὰ, ύ } ρετὸς, ἐξαι-ρέσιμος ('Ηρόδ.). postiche, qu' on peut ôter.

'Εκλεδίζω, ἴδε Φελιάζω.

'Ελτσῆς, ἴδε 'Αποκρισάριος.

'Εμανέτι (προφ. κοιν. 'Αμανέτι). » 'Ενέχυρον, θέμα, ὑποθήκη, ὑποκείμενον (Δημοσθ. κατὰ Διονυσιοδώρ.), ὑπόβολον (»Οὐχ ὁρᾶς τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον« Φερεκράτ.). gage, nantissement. ‖. βάλλω (δίδω) ἐμανέτι. »'Ενεχυράζω καὶ 'Ενεχυριάζω, τίθημι, ὑποτίθημι, θεματίζω. engager, nantir, donner (mettre) en gage, donner pour nantissement. ‖. βάλλω λοιπὸν ἐμανέτι τὸ χωριό 'μου διὰ δεκάξη μηνῶν εἰς τὸν Παμβωτάδην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μηνῶν Παμβωτάδη«. ‖. βάλε 'τα ἐμανέτι διὰ τὴν ἀνάγκην σου. » 'Υπόθου ταῦτα τῇ χρείᾳ. « ‖. 'παίρνω ἐμανέτι (δι' ὅσα δανείζω). » Τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ἐνεχυράζω (» 'Η φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν «). ‖. αὐτὸ τὸ γειτονικόν μου χωριὸ κανεὶς 'δὲν θέλει οὔτε 'νὰ 'τὸ ἀγοράσῃ, οὔτε ἐμανέτι 'να 'τὸ 'πάρῃ. »Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι (Δημοσθ.) «. ‖. 'τὸν εἶπα 'νά με δανείσῃ, καὶ 'να 'πάρῃ ἐμανέτι τὰ πράγματα (τὴν ἁρματωσιὰν) τοῦ καραβιοῦ. » 'Εκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς (Δημ.) «.

'Εργενλήκια (τὰ σπυριὰ 'ποῦ 'βγαίνουν 'ς τὸ πρόσωπον κυρ. τῶν νέων). » 'Ακμαὶ, ἴονθοι, ψύδρακες. bourgeons qui viennent au visage, gourme, θ.

'Εσκιτζῆς (κυρ. ὁ 'μπαλόνων τὰ παληοπάπουτσα). »Νευροῤῥάφος(»'Υπόθημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου· πονῆσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου«. Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), πίσυγγος. savetier. §. (ὁ τῶν ῥούχων), ἴδε Μπαλωματᾶς.

'Εσνάφι (μερικοὶ θέλησαν 'νὰ 'τὸ ἐξελληνίσουν εἰς τὸ) » Συνάφεια. »Σύστημα, σύνταγμα, συμμορία, ἐργασία 'βαφέων ('Επιγρ. Χανδλ.). corps, métier.

Ζαΐφης, ισα, ικον, ἴδε 'Αδύνατος, 'Ανήμπορος καὶ Φιλάσθενος.

Ζαϊφλῆκι. » 'Ασθένεια, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νοσηλεία. indisposition, incommodité.

Ζαμπάκι (τὸ μονὸν Τεμπέρι), ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Ζάρι (τὸ ὄργανον). »Κύβος. dé. §. (συνεκδοχ. τὸ ῥίψιμόν 'του). »Βόλος (μὲ διάφορα ὀνόματα, Χῖος, Κῶος, Μάγνης, Μίδας κτλ.). coup (de dé). ‖. (ὄθεν:) καλὸ ζάρι. » Φορὸς κύβος· » Βόλος πρανής. beau (heureux) coup.

Ζαφορᾶς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Κρόκος.

Ζαχιρὲς, ἴδε Εἰσοδιά.

Ζεγγὶ (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Τσαγγίον), ἴδε Σκάλα.

Ζεμπερέκι (τῆς θύρας), ἴδε Συρτάρι.

Ζεμπίλι (Γαλλ. sebille, τὸ σκαφίδι τῶν ψωμάδων). » Σπυρὶς, φορμὸς, σαργάνη καὶ ('Αττ.) ταργάνη, γύργαθος, ὀψὼν, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν). sac de natte.

Ζεμπούλι, ἄνθ. » 'Υάκινθος. jacinthe.

Ζερδαβᾶς, ζ. (καὶ τὸ γουναρικὸν 'του). » 'Σαρθέριον. martre, θ.

Ζερδαλὶ (τὸ ἀφέλιαστον καὶ πικροπύρηνον Καϊσί, τὸ ὁποῖον, φαίνεται, ὠνόμαζον κυρίως οἱ ἀργαῖοι) » Κοκκύμηλον, 'πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Ζερνεκαδὲς (τὸ ἄλλ. Μανουσάκι), ἄνθ. » Νάρκισσος (» 'Ο δὲ Νάρκισσος ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσι, «Θεοφρ. Φυσ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ς', 7). marcisse, ἴδε καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως.

Ζιαφέτι, ἴδε Ξεφάντωμα, Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ζίλι, ὄργ. (μουσ). » Κύμβαλον, πέλυξ. bassin.

Ζιρτλάνι, ἴδε Γιρτλάνι.

Ζόκα (ἀγκίστρι εἰς σχῆμα ψαριοῦ). « Δελφὶς καὶ Δελφίν. espèce de hameçon, navette, θ. saumon.

Ζόρι, ἴδε Βία.

Ζουρνᾶς, ὄργ. (μουσ.), haut bois.

Ἴγγλα ἴδε Ἄγκλα.

Ἰλαντζῆκι (τὸ κινδυνωδέστερον ἀνεμοπύρωμα), πάθ. » Ἄνθραξ, φύγεθλον, πῦρ ἄγριον. feu sauvage.

Ἰλτιζάμι. » Δημοσιώνιον, δημοσιωνία, τέλος (δημόσιον).

Ἰλτιζαμτζῆς, ἴδε Ἐνοικιαστής.

Ἰμπρίκι. ἀγγ. » Πρόχοος, προχύτης, κατάχυσις (» Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι, καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο, « Ἀθην.), κρουνεῖ (νί)ον (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐλέγετο) ἐπιχυτάριον (λέξις οὐκ ἀπόβλητος). aiguière, θ. biberon, vase à bec. ‖ τὸ ἰμπρίκι τοῦ καφέ. » Θερμορρόη (Νικ. Χρον.). aiguière, θ.

Ἰνδερσάχι (Ἴδρι-σσαχι, ἑρμην. ὁσμὴ βασιλική), φ. » Γεράνιον (Διοσκορ.). géranium (musqué).

Ἰντερέσσο, ἴδε Διάφορον καὶ Συμφέρον.

Ἰντριγκα. » Σκευωρία καὶ Σκαιωρία, σκευώρημα, παρασκευή, συσκευὴ (Ἡρωδ.), ῥαδιουργία, μηχανουργία, μηχανορραφία. intrigue, θ. brigue, θ. menée, θ. cabale, θ. machination.

Ἰντριγκάντης, ισσα, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Ἰντριγκάρω, ῥ. μετ. ᾰ ἀμ. » Ὑποκουρέω. intriguer, faire des intrigues, ἴδε ᾰ Ἐνεργῶ καὶ Ὀργανίζω.

Ἰστιρατζῆς. » Σιτώνης. fournisseur (pourvoyeur, entrepreneur) de blé.

Ἰτλάκι. » Κάθοδος. rappel (retour) de l'exil.

Καβάδι ἢ Καββάδι (καθὼς τὸ γράφει ὁ Κουροπαλάτης, φόρεμα Τουρκικὸν ὡς ὁ) » Κάνδυς (ἢ ὁ) Σαράγης (τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχιος ὀνομάζει Σάραπιν· ἄλλ' ὁ σοφὸς Ῥολάνδος ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχ. Περσ. γλώσσ. διατρ.] ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει 'να γραφῇ καὶ ἐδῶ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Πολυβ. [Η'. 61]. Σαράγης, ἤτο δὲ κατὰ τὸν Ξενοφ.) » Χιτὼν πορφυροῦς μεσόλευκος, « (τὸν ὁποῖον ἐφόρει μόνος ὁ βασιλεὺς). caftan.

Καβάκι, δ. » Ἄγειρος (ἡ). peuplier (noir), ἴδε καὶ Λεῦκος.

Καβανόζι, ἀγγ. » Κελέβη, κελέβειον (-ιον) » Ἀτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες ἔμπλειον μέλιτος, « Ἀντίμ. ἐν Ε'. Θηβαΐδος παρ' Ἀθηναίῳ ΙΑ'). vase.

Καβγᾶς, ἴδε Καυγᾶς.

Καβγατζῆς, οῦ, ἰδικον, ἴδε Φιλόνεικος.

Κάβος, ναυτ. » Ἄκρα, ἀκρωτήριον. cap, promontoire.

Καβουρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεροτηγανίζω.

Καβούρδισμα, ἴδε Ξεροτηγάνισμα.

Καβουρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ), ἴδε Τσιγαριστόν.

Κάδρο, ἴδε Ζωγραφιά.

Καζάνι, ἀγγ., ἴδε Κακκάβι καὶ Λεβέτι.

Καζεβί. » Φορμός.

Καζμᾶς, ἴδε Ἀξινορύγι.

Καϊκάκι » Πλοιάριον, κελήτιον. batelet.

Καΐκι. » Ἀκάτιον, πλοιάριον, πορθμεῖον, κέλης (κυρ. τὸ μονόκοῦπι). bateau, barque, θ. ‖ Ἔπιασα (ἐναύλωσα) τὸ καΐκι μοναχικόν. » Ἰδιόστολον ἐμισθωσάμην πλοῖον. ‖ Ἔπιασα τὸ καΐκι μπιρακμὰ ('νά με 'πάγῃ δηλ. ὅπου θέλω, καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἀφήσῃ, 'να ἀναγωρήσῃ). » Ἑτερόπλουν ἐμισθωσάμην ἀκάτιον. ‖ (τούτου ἐναντίον εἶνε τὸ) » Ἀμφοτερόπλουν ('νά με 'πάγῃ δηλ. καὶ 'νά με φέρῃ. Οἱ ῥήτορες μεταχειρίζοντο τὰς λέξεις διὰ τὸ ναυτικὸν δάνειον).

Καϊκιάτικα (τὰ). » Πορθμεῖα. prix de passage.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καϊκτσῆς. • Πορθμεὺς, κωπηλάτης, ἐρέτης. rameur, batelier.

Καϊμάκι (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος καὶ μονολεκτ. Ἀθόγαλα). » Πίαρ (τὸ), ἀφρόγαλα. crême, θ. §. (μεταφορ. τὸ καλλήτερον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Καΐσι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἰμαντελιγμὸς (Πολυδ.). espèce de jeu.

Καϊσὶ (τὸ φελιασμένον καὶ γλυκοπύρηνον Ζερδαλὶ), ᾽πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Καλαγένιος, α, ον. » Κασσιτέρινος. d'étain, fait d'étain.

Καλάϊ ἢ Καλλάϊ (ὡς ἐκ τῶν Καλλαϊκῶν, ἔθνους τῆς Λυσιτανίας, μεταχομισθέντος ἴσως πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μετάλλου· διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [Ε', 38], » Ὑπεράνω τῆς τῶν Λυσιτανῶν χώρας ἐστὶ μέταλλα πολλὰ τοῦ κασσιτέρου«. Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Στράβων [Γ', 147] καὶ ὁ Πλίνιος [ΛΔ', 16], μέταλλ. »Κασσίτερος. étain.

Καλαϊλαδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Γανόνω.

Καλαϊλάδισμα, ἴδε Γάνωμα.

Καλαμπαλῆκι, ἴδε ᾽Νοικοκεριὸ, Πλῆθος καὶ Πρᾶγμα.

Καλαμπόκι, γένν. »Ἕλυμος ἡ Μελίνη καὶ Μέλινος. panicum, ἴδε καὶ παραβ. Ἀγριοκέχρι, Ἀσπροσίτι καὶ Σήκαλη.

Καλδιρίμι. »Λιθόστρωτον, ἱππόκροτον. pavé.

Καλεμπέκι (τὸ κατώτερον ἢ ἄγριον Ὀδαγάτσι, ἴδε τὴν λέξιν), μυρ. »Ξυλαλόη. bois d'aigle, calambouc ou calambac (Ἰνδ.).

Κάλι (ἢ ἄλλ. Καλιὰ, ἡ ἁλατονιτρώδης στάχτη τοῦ φυτοῦ Ἁλμυρήθρας καὶ ἄλλων, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας), » Στακτὴ, κονία, χαλασρατὸν. soude, θ. potasse, θ. ver (var) dasse, θ. alcali.

Κάλπικος, η, ον. »Κίβδηλος, ὑπόχαλκος, παρακεκομμένος, ἀδόκιμος (κυρ. ὅ, που ᾽δὲν ἔχει πέρασι'), παράσημος. billon.

Καλπουζάνης. » Κιβδηλοποιὸς, κιβδηλευτὴς, παραχαράκτης. faux monnayeur, billoneur, falsificateur.

Καλπουζανλῆκι. »Κιβδηλεία(-ία). billonage.

Καλτάκι (τὸ ἔμπροσθεν ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας). arçon, trousse-quin (τὸ ὄπισθεν).

Καλτανκανάτι (τὸ βάλσιμον τοῦ ἐπανωφοριοῦ ὄχι μὲ τὰ μανίκια περασμένα. Ὁ Γαζῆς ἐσημείωσεν ὁμώνυμον λέξιν τὸ ᾽Αναπεταρίκι: ᾽δὲν ᾽τὴν ἤκουσα). » ᾽Επαναβληδὸν (Ἡρόδ.). en guise de manteau.

Καμιζόλα, ἴδε ᾽Σωκάρδι.

Καμτσίκι. » Μάστιξ-ιγος (ἡ), ὅσπληξ (-ηγξ)-ηγγος (ἡ), ὑστριχὶς (ἐπειδὴ κατεσκευάζετο ἀπὸ γουρουνότριχας), ῥαπὶς. badine, θ. cravache, θ. φραγγέλιον (Δατ.). fouet, escourgée, houssine. θ. ‖. κτυπῶ μὲ τὸ καμτσίκι. »Μαστίζω, καθικνοῦμαι τῇ μάστιγι. fouetter.

Κανάλι, ἴδε Αὐλάκι καὶ Χανδάκι.

Καναπές. » Κλιντὴρ, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, σκίμπους-οδος (κυρ. τὸ Γαλλ. fauteuil), canapé.

Κανὰρ-γεμὶ (ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ) » Ἡσίγερον, (ἡ) Ἄκανθος. seneçon alpiste.

Κανάτι, ἴδε Θυρόφυλλον καὶ Παραθυρόφυλλον.

Κάνουλα, ἴδε Μαστάρι.

Κάντζα. » ᾽Αρπάγη, ὄγκος, ὄγκινος, ἄγκυρα. harpeau. ‖. κάντζα τοῦ καϊκιοῦ, ἴδε Γάντζος.

Καντζαρόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Κάντιον (ἢ καλοθλαγαρισμένη καὶ καλοδεμένη κρυσταλωτὴ ζάχαρι'. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἱερακοσόφιον ἢ ᾽Ορνεοσόφιον Δημητρίου τοῦ Κωνσταντινοπολίτου, »Κελεύσει γεγονὸς τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Μηχαήλ: »Κάθισον αὐτὸ ἵνα πίῃ νερὸν, καὶ ἔκτοτε γανίασον αὐτὸ καὶ βάλε κάντιον κομμάτια δύο«· καὶ εἰς τοῦ Μυρεψοῦ τὸ Α'. Τμῆμα περὶ Ἀντιδότων: » Ῥόδων, σάκχαρι κάντιος«. Ἡ παραγωγὴ τοῦ φαίνεται ἀπὸ τοῦ Λατινι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κοῦ Candidum).(du sucre)candit.

Κάπα ἴδε Κάππα.

Καπάκι ἴδε Σπέπασμα.

Καπαμὰς (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ Στουφάτον καὶ μάλιστα τὸ χριστὸν, ἢ τὸ Τουρκ. Τσομλὲκ-κεμπαπί). daube.

Καπάντζα, ἴδε Ξυλόκαττα καὶ Παγίδα.

Καπέλλον ἴδε Σκιάδι.

Καπετάνος(-νιες), ἴδε Καραβοκύρης.

Καπιτάλι, ἴδε Σερμαγές.

Καπλαδίζω (κυρ. ἐνδύω μὲ γναριχὸν τὸ ἐπανωφόρι μου), ῥ.μετ. »Γ-ποῤῥάπτω (Διον. καὶ Ἰωσ.). fourrer, doubler (de fourrure).

Καπλάνι, ζ. » Πάρδαλις-εως (ἡ). »Πάρδος (ὁ). » Πάνθηρ. pantbère, léopard.

Κάππα. »Χλαῖνα, τρίβων, σισύρα καὶ σισύρνα καὶ σίσυρμα. cappe, θ., ἴδε καὶ Φλοκάτα.

Καππότα } . »Ἐφεστρὶς, χειμά-
Καππότο } μυνα. capot, capote, θ.

Καραγάτσι δ. (ἡ ἄλλως Ἀγριοβαλανιδηὰ, καὶ κυριολεκτικῶς Δένδρον, καθὼς ἐκ τῶν ἀρχαίων τὸ Δρὺς [ὅθεν ὁ Δρυμὼν καὶ τὸ Δόρυ] ἐσήμαινεν ἁπλῶς καὶ κάθε δένδρον καὶ ξύλον), ἴδε Φτεληά.

Καράγελης (ἄνεμος ψυχρότατος). »Μελαμβόρειον (πνεῦμα). bise, θ.

Καραλάγανον, φ. »Κράμβη. chou-vert, chou-cavalier (τὸ μεγαλήτερον).

Καραμπάσι, φ. καὶ ἄνθ. (ὁ Σιβθὼρπ [prodromus floræ græcæ. T. 2] λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Καλογερικόγορτον [ἴσως ἤθελε 'να 'πῇ Καλογερόγορτον]: 'Δὲν 'τὸ ἤκουσα· ἂν ἦν' ὁμως τῷ ὄντι, ὑποθέτω ὅτι μετέφρασαν τὴν Τουρκ. λέξιν Καραμπὰς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὀνομάζουν τοὺς καλογήρους). » Στοιγὰς . stechas (Arabique), lavande (la grande).

Καραμπατάκι, π. ἴδε Βαταναρηά.

Καραμπογιὰ, ὀρ., ἴδε Καλαχάνη.

Καρασῦλι, ἴδε Βάρδια.

Καράφα, ἴδε Μπουκάλι.

Κάργα, π., ἴδε Καλοιακοῦδα.

Καρέγλα (ἀντὶ) »Καθέδρα, βάθρον, δίφρος. chaise, θ. siège.

Καρεγλᾶς »Διφροπηγὸς, ἴδε καὶ Μαραγκός.

Καρέττα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρίνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. »Πομπήϊος ὁ Πομπηίου τοῦ Μάγνου υἱὸς, πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἐπειδὴ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἐν ταῖς Καρίναις κατεῖχε [τόπος γάρ τις τῆς Ῥωμαίων πόλεως οὕτω καλούμενός ἐστιν], ἀποσκώψας τρόπον τινὰ ἥδιστον· ταῖς γὰρ τρόπισι τῶν νεῶν τῆς αὐτῆς ὀνομασίας οὔσης, 'Εν ταῖς Καρίναις αὐτοὺς ἐστιᾶν ἔφη, « Δίων Κάσσ. μή, 38), ἴδε 'Σχαρί.

Καρναμπίτι, φ. ἴδε Κουνουπίδι.

Κάρναξι (ἐπιφών. κατάρας, ἀπὸ τοῦ Λατιν. carnifex)! ἴδε Κόρακας.

Καρότσα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρποῦζι, π. ἴδε Χειμωνικόν.

Καρτάλι, π., ἴδε Ὄρνεον.

Κάρτον. » Τέταρτον, τεταρτημόριον. quart. ‖ . πέντε καὶ κάρτο'. »Πέντε καὶ τετάρτου.

Κάρ-τοπρὺ, δ. καὶ ἄνθ. »Τολύπη, νιφάς. aubier, obier, boule de neige, rose de gueldre.

Καρτόφλι (Γερμαν. τὸ Τουρκ. Γὲρ-ἐλμασὶ), φ. ἴδε Κολοκάσι.

Κασαὶ, ἐργ. ἴδε Ξύστρα.

Κασνὶ, ἰατρ. »Γάλβανον, γαλ(χαλ)βάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήν.). galbanum.

Κάσσα (ἐκ τοῦ) »Κάμψα καὶ Κάψα, γάζα, γαζοφυλάκιον, γραμματεῖον βοιώτιον (Ἀττικ.), ἀργυροθήκη (μεταγ.). caisse, θ.

Κασσέλα,, ἴδε Σενδοῦκι,

Κασσετίνα. » Νάρθηξ. cassette, θ. écrin.

Κασσιέρης. »Γαζοφύλαξ, ταμίας. caissier, trésorier.

Κάτι (ἡ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη γονδρότερη), ἴδε Κλωνή. §. Δίπλα καὶ §. Ἀράδα.

Κατιφὲς (τὸ Ἰταλ. Βελοῦδον). »Ὁλοσηρικὸν, ἐξάμιτον καὶ ἑξαμίτινον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Βύζ.). velours. §. (κατὰ μετων. εἶδος ἄνθους), ἴδε Σταθῶρι.

Κατιμέρικος (καὶ Κατμερλίδικος), η, ον (κυρ. ἄνθ. διπλοῦν, τριπλοῦν, κτλ.), » Διανθὲς (»Λέγω δὲ διανθὲς, ὅτι ἕτερον ἄνθος ἐν τῷ ἄνθει ἔχει κατὰ μέσον, ὥσπερ τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον καὶ ἴον τὸ μέλαν«, Θεοφρ.) double,

Κατράνι, ἴδε Πίσσα.

Κατρανόνω (ἀλείφω μὲ κατράνι), ῥ. μετ. »Ἀσφαλτόω. enduire de bitume, ἴδε Πισσόνω.

Κατράνωμα (τὸ). » Ἀσφάλτωσις. enduit de bitume, ἴδε Πίσσωμα.

Καυγᾶς (πόση ὁμοιότης μὲ τὰς κραυγάς!), ἴδε Μάλωμα.

Καφάσι, » Κιγκλίδες, δικτυωτὸν (» Καὶ ἔπεσεν Ὀχοζίας διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ ὑπερῴῳ αὐτοῦ«, Γραφ. Βασ. Γ'). jalousies, persienne

Καφασωτὸς, ἡ, όν. » Δικτυοειδὴς, δικτυωτὸς, διάτρητος (»Οἶκος ἦν θε» ρινὸς, πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς, » δικτυοειδῶς κατεσκευασμένας, ἃς » διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολ» λοὶ«, Πρόκ. Ἱστορ.), ῥομβωτός. maillé, fait en forme de jalousies.

Καφενὲς (μερικοὶ 'τὸ ὠνόμασαν) » Καφενεῖον ('Ο Γαζ. ἐγνωμοδότησεν, ὀρθότερον βέβαια, τὸ) Θερμοπωλεῖον, (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν προσφυὴς καὶ ἡ) Λέσχη (ἂν καὶ αὐτὴν τὴν προσδιώρισαν διὰ τὸ Καζίνον ἢ Κλούμπ): caffé (Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ κουρεῖα, καθὼς ἡμεῖς τὰ καφενεῖα, πρὸς τὰς συνδιαλέξεις, ὅθεν:) ||. λόγια τοῦ καφενέ. »Λαλιὰ κουρεακή. propos de caffé.

Καφὲς (ὀρθ. Καχβέ). »'Γάσμιγον ἀραβικόν. café.

Καφετζῆς (ὁ Γαζ. ἐπρόβαλε τὴν λέξιν) »Θερμοπώλης. cafetier.

Καφτάνι (εἰς τοῦ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱς. ΙΖ', 17, ἀναφέρεται ἡ λέξις) » Καναυτάνες (τὴν ὀπ. ἠθέλησαν 'να διορθώσουν Καυνάκας), ἴδε Καββάδι.

Κεδι-ὀτοῦ (ἑρμην. Γαλεοβότανον), φ. » Μάρον. cataire καὶ chataire, herbe au chat, marjolaine de Crète, ἴδε καὶ παραβ. Βαλεριάνα.

Κελεπίρι »'Ερμαιον, εὕρημα, κύρμα (ποιητ.). trouvaille.

Κεμπάπι, ἴδε 'Ψητόν.

Κεμπαπτσῆς. »'Οπτανεύς. rôtisseur.

Κεμπαπτσίδικον (ἐργαζῆρι). »'Οπτανεῖον. rotisserie, θ.

Κελίμι (τὸ). »Ψιλόταπις, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Κεμέρι (τὸ πέτσινον ζωνάρι, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως κρύπτουν οἱ ὁδοιπόροι τά χρήματά 'των· ἀπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ Καμάρα· ὅθεν ὁ 'Ησύχιος ἔχει· » Καμάραι, ζῶναι στρατιωτικαί,« καὶ »Καμαρεύω, σωρεύω, συνάγω«. 'Η συνήθεια δὲ τῆς εἰς τὰ κεμέρια τῶν χρημάτων ἀποθησαυρήσεως 'δὲν εἶνε νέα· διότι ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωσιγένης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Δημητρίου, » ἐπῆλθε. . .) χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος «, (ἔχων δηλ. 400 φλωριὰ εἰς τὸ κεμέρι 'του. Ἄλλοῦ, [εἰς τὸ Δ'. τῶν Συμποσιακῶν] ἀναφέρει περί τινος, »'Υπεζωσμένου ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν«).

Κενάρι. » Παρυφὴ, (ἡ) παρυφὴ διαφανὴς (τοῦ Ἀθην. ἴσως ὡμοίαζε τὴν Δαντέλλαν τῶν Εὐρωπαίων), κράσπεδον, ὥρα (ὅθεν ἡ Οὐΐα, ἴδε τὴν λέξιν). bordure, θ. passement, lisière, θ.

Κεντὶ (Τουρκ. Ἰκιντὶν)', ἴδε Δεκαλινόν.

Κεπέγκι. » Καταπακτὸν, κάθετος (θύρα). volée, θ.

Κεπτσὲς (τῶν 'ψαράδων). »Ἰχθυδόκος σαγήνη. tru(trou)ble, étiquette, θ.

Κερβάνι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος). » Συνοδία ἐμπόρων (Στραβ. ΣΤ'). caravane, θ.

Κερεβίζι (σέλινον μὲ χονδραὶς ῥίζαις), φ. » Σέλινον (τὸ κηπαῖον ἢ παχύῤῥιζον), ἱπποσέλινον. »Σίσαρον. chervis.

Κεσάτι. » Ἄπρασία. stagnation de commerce.

Κετσές. »Πίλος, πίλημα, πιλωτόν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κέφι (ὀρθ. Κέϊφι), (ἐν γένει ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἡ τοῦ σώματος). » Θυμός. humeur, disposition, fantaisie. §. (ἰδιαιτ. ἡ καλή). » Θυμηδία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, διάχυσις, εὐφροσύνη, τέρψις, τερπωλή. bonne humeur, gaieté, θ. enjouement. ‖. ἔχω κέφι. »Διακέχυμαι. être en bonne disposition. ‖. δὲν ἔχω κέφι, ἴδε Κακοκαρδίζω ᾗ Χολοσκάνω. ‖. κάμνω κέφι. » Εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι, διαχέομαι (» Νεανίσκοι διακεχυμένοι καί τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις «). §. (ἡ εὐθυμία, ’πὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ κρασί. "Οθεν :) εἶνε ’ς τὸ κέφι. » Ὑποβεβρεγμένος (»Οἰνωμένος, »Ἀκροθώραξ) ἐξίν. il est en pointe de vin (entre deux vins, entre deux bouteilles, en goguettes), se griser.

Κεφίλης, ἴδε Ἐγγυητής.

Κεχριμπαρένιος, α, ον. »Ἠλέκτρινος. fait de succin.

Κεχριμπάρι. » Ἤλεκτρον καὶ Ἤλεκτρος (ἡ) (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσ. μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσ. Δ', 73) λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο Βερονίκει'. succin, ambre jaune (ἴδε Ἀμπαρὴ), Karabé καὶ carrabé.

Κιακιουλὲς (ὁ Χαρίτων ’τὸν γράφει Κάκουλαν), ἄρ. » Καρδάμωμον. cardamome.

Κιαφιρί, φ. » Ἀβρότονον (τὸ κηπαῖον). aurone, θ.

Κιγιμάς. » Περίχομμα καὶ Περιχομμάτιον (Ἀριστοφ.), χόρδευμα. hachis.

Κιγιμὰ-ταχτασί, ἴδε *Κρεατοσάνιδον.

Κικγλιτάρα, π., ἴδε Τσιμπλιτάρα.

Κιζάκι (τοῦ καϊκιοῦ). » ’Ολκὸς, ὁλκεῖον. §. ἴδε Σάνια.

Κὶλ-ἐρμενὶ, ἰατρ. » Βῶλος (»Γῆ) Ἀρμενιακὴ, (καὶ μενολεκτ.) Ἀρμενόβωλον. rabri, bol d'Armenie.

Κιμπρίτι, ὀρ., ἴδε Θειάφι καὶ §. Θειαφοκέρι.

Κίννα, ἰατρ. » Φλοιὸς Περουβιανὸς, (ἠμπορεῖ ’να ὀνομασθῇ καὶ) *ἀλεξιπύρετον. quinquina.

Κιοσελὲς (τὸ ὑποκάτω τῶν παπουτσιῶν), ἴδε ’Χνάρι.

Κιόσκι (κυρ. κάμαρα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς περιβόλι καὶ εἰς κάθε μέρος ἀνοικτόκαρδον). » ’Ενηβητήριον, ἄποψις (Στρ. ΙΖ'. Πλούτ. Λυκ.). maison de plaisance. §. (λέγεται δὲ καὶ κάθε κάμαρα μὲ πολλὰ παράθυρα). »Περίπτερος οἶκος, περίπτερον οἴκημα. pavillon, Kiosque.

Κιοῦγκι, ἴδε Σωληνάρι.

Κιουλμπασπί, » ’Επανθρακὶς. riblette, θ. carbonnade, θ.

Κιουλούγκι (εἶδος ὅπλου τῶν Ἀσιανῶν). »Κέστρος καὶ Κέστρα.

Κιοφτὲς (εἶδος φαγητοῦ. Παρεφθάρη ἀρά γε ἀπὸ τὸ) »Κοπτὸν (εἶδος ζυμαρικοῦ); » Ἴσικος, ἰσίκιον. boulette, θ.

Κιρκινέζι (εἶδος ἱέρακος), π. »Κίρκος (διὰ τὸ γυριστόν ’του πέταγμα), τριόρχος καὶ τριόργης. buzard, butor, gerfaut (ἀπὸ τοῦ Λατιν. gerfalco), ἴδε ᾗ παραβ. Ἀνεμογάμης.

Κιρμίζι, βαφ. »*Πορφύρα. »Κάλχη. Kermes, cochenille, θ., ἴδε καὶ Πρινοκκόκι.

Κλάπα (τὸ σίδηρον, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέουν οἱ κτίσται τὰς πέτρας).

Κλιτσινάρι, θαλασ., ἴδε Καρτσιμός.

Κλίφι (θήκη, σκέπασμα, ντύσιμον).

Κνᾶ (Ἀραβ. Χεννὰ, ᾗ μὲ τὸ ἄρθρον Ἀλχεννά. » ’Η λεγομένη Χηνέα, ἐρυθρὰ οὖσα, καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιτιθεμένη, μεταβάλλει τὸ οὖρον εἰς τὸ ἴδιον χρῶμα«, Συμ. Σὴθ, Περὶ δυν. τροφ.), βαφ. »Κάνθη, κύπρος, ξάνθιον (Διοσκρ.). esquine, θ. (espèce de) troène (d'Egypte).

Κνατσιτσέκι, φ. » Λαθυρὶς (ἡ εὐανθής). balsamine, θ.

Κοζόκα. »Κώδιον, νάκη, κατωνάκη, διφθέρα, μηλωτή. espèce de surtout bordé de peau de brebis.

Κολάνι (Ἰταλ., colana, περιδέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ραιον). » Κλοιός. ventrière, θ., ἴδε Γγλα.

Κολαούζης. » Ὁδηγός, ὁδοῦ καθηγεμών. guide.

Κολά(λό,ρά)σρα., ἴδε Πρωτόγαλα.

Κολλήγας (Λατιν. collega, συνάρχων, συνεταῖρος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ σύντροφος ἀγροτικοῦ κτήματος, ὁ συνεμφυτευτής).

Κοντζὲς (προφ. καὶ Γοντζὲς), ἴδε Μπουμπούκι.

Κόντιτον, ἴδε Ζαχαράτον.

Κοντράτον, ἴδε Συμφωνητικὸν καὶ Συμφωνία.

Κοντσέρτο (Ἰταλ.). » Συμφωνία (» Ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, « Εὐαγγ.). concert.

Κόπτσα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Κόξα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, κατὰ τὸν Σουΐδαν), ἴδε Θηλυκωτῆρι.

Κορασάνι. » Ὄστρειον (ὠνομάζετο ἐρυθρά τις τεχνητὴ βαφὴ ἀπὸ ὀστρείδια), κεραμωτὸν, (καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτ.) στάγι (» Ἔστι δὲ ἐρυθρὸν ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης, ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ γρισθὲν εὐθέως πήγνυται «, Θεογνωστ Καν.). ciment, tuileau.

Κορασανὶ (ὀρθ. Χορασανὶ), ἰατρ. ἴδε Μυρμηγκοβότανον.

Κορβέττα. » Δρόμων.

Κοστίζω, (ἐκ τοῦ Λατιν. constare, omnia magno constant, πολλοῦ τιμῶνται), ῥ. ἀμ. » Τιμῶμαι, γίγνομαι, καθίσταμαι (» Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου καθέστη. « Πλουτ. πότ. Ἀθην. κατὰ πόλεμ. κτλ.). coûter, évenir. ‖. πολὺ (ἀκριβὰ) κοστίζουν. » Πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι (Ξενοφ.)· » Ἐπὶ πολλῷ τινι γίγνεσθαι. ‖. περισσότερον ἀπ' ὅσο' μὲ κόστισαν. » Πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν (Ἀνδοκ.)«. ‖. ὥστε τὸ κρασὶ ἐκόστισε μὲ ὅλα 'του τὰ ἔξοδα ἓξ χιλιάδες δραχμαίς. » Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθισταμένην, σὺν τοῖς ἀναλώμασι (Δημοσθ. Φορμ.)«.

Κοστιστικὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἀκριβὸς καὶ Πολυέξοδος.

Κόττερον (τὸ). » Λιβυρνὶς. ἡ κέρκουρος. côtre, cutter.

Κουβέρτα. »Κατάστρωμα. pont; tillac.

Κουγιουμτζῆς, ἴδε Χρυσοχός.

Κουμάσι (» Κουμάσιον, λέγει ὁ Ἡσύχ. τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα«. Ἡ λέξις μὲ φαίνεται ξένη, μ' ὅλον ὅτι ὁ Κορ. [Ἄτ. Δ'] τὴν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τὸ Κοιμῶμαι), ἴδε Κοττέρι. §. (τὸ ὕφασμα ἐκ τοῦ Καμάσιον, συγγ. τῷ Καμίσιον, εἶδος γούνας ἢ φλοκάτας· » Στρέψας τὸ καμάσιον αὐτοῦ καὶ ἕξω φορέσας τὰ τούτε μαλλία, « Λειμωναρ. Μοσχ. 126), ἴδε Πανί.

Κουμπάνια. » Ἐφόδιον, ἐπισιτισμός. provision de bouche.

Κουμπαριὰ (ἡ συγγενικὴ μεταξὺ συντέκνων σχέσις). »Ἐκ πνεύματος συγγένεια. compérage. §. (καταχρ. ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Ξενία, (ἴδε κατωτέρω). liaison. ‖. 'χύθ' ἡ μαγειριά 'μας, 'πάγ' ἡ κυμπαριά 'μας (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ζεῖ γύτρα, ζῇ φυλία«.

Κουμπάρος, α, (κυρ. ὁ βαπτίζων παιδὶ, ἡ σεφανόνων ἀνδρόγυνον. Ὁ Σουΐδας ἔχει: » Κόμπαρος ἐκ τοῦ Λατιν. compar] ὃς συνέζευκται εἰς ὑπηρεσίαν τινὶ, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρείαν «), ἴδε Νουνὸς καὶ Σύντεκνος. §. (καταχρηστικώτερον δὲ ἀναλογεῖ πολλὰ καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ξένος (Ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἦτον ξένος τοῦ Εὐδίου: ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν,« Ξυγγ. Η').

Κουμπές. » Θόλος (ἡ). coupole (τὸ ἔσωθεν), θ. dôme (τὸ ἔξωθεν).

Κοῦντρος (ὁ ἄλλως Κόντρα-μπαμπαφίγκος), ναυτ. »Σίπαρος. catacois.

Κοῦπα (ἀπὸ τοῦ Κύπελλον, κατὰ τὸν Κορ.), ἴδε Ποτῆρι.

Κουριέρης. » Ἄγγαρος (Περσ.), δρομεὺς, ἡμεροδρόμος. courrier, ἴδε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ Πεζοδρόμος. ‖. κουριέρης βασιλικός. » Βασιλέως ἀγγελιαφόρος, δημοσίαν ἵππον ἀμείβων (Συνέσ.)«.

Κυρκοῦτι (»Χόνδρος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κουρκοῦτιν,« Γλωσσ. Ἰατρ. Ὀρθότερον ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτῳ: »Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς κουρκούτη«), ἴδε Ἀλευριά.

Κουρούπι, ἴδε Καβανόζι.

Κουρμπάνι. »Θῦμα, ἱερεῖον, καλλιέρημα, σφάγιον. victime, θ.

Κουρμπᾶς, ἴδε Ματαρᾶς.

Κουρσάρος. » Πειρατὴς, λῃστὴς, καταποντιστής. pirate, écumeur de mer.

Κοῦρσι, μυρ. »Ῥοδὶς (κυρ. ἡ σκόνι τῶν τριανταφύλλων), ὀφράδιον. pastille, θ.

Κουσκοῦνι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κερτεζάνος. »Αὐλικός. courtisan.

Κούρτη, ἴδε Παλάτι.

Κουρτίνα, ἴδε Κουνουπιέρα καὶ §. Περδές.

Κουσοῦρι (τὸ Ἐλάττωμα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ ἀπομεινάρι λογαριασμοῦ, τὸ Ἰταλ. Ῥέστον). »Τὸ κατάλοιπον. l'excédant (résidu, reste, reliquat, les restes) d'une somme.

Κούτελον, ἴδε Μέτωπον.

Κουτλουτζὲς, φ. (ἰατρ.). »Χαμαιλέων (ὁ μέλας) ἡ Ἠρύγγιον. carline (chardeuse) θ., ἴδε καὶ Ἰξιὰ καὶ Χαμολιός.

Κοῦτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουφέτον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Confetto, Confiture. » Καὶ ἔφερον ἡμῖν κουφέτα Δαμασκηνὰ καὶ οἶνον,« Συρόπουλ), ἴδε Ζαχαράτον.

Κρέδιτον. »Πίστις. crédit.

Κρεμοτάρταρον. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ ὀπτὴ ἡ περφυγμένη), φέκλη (ὅθεν τὸ Λατιν. fecula). crême de tartre, θ.

Κροῦστα (ἡ πέτσα τοῦ ψωμιοῦ), ἴδε Πέτσα.

Κωνάκι (ὁ τόπος ὅπου κωνεύουν) »Σταθμὸς, ἐπισταθμεία, καταγώγιον, κατάλυμα, κατάλυσις (»Καὶ τὰς οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν, ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκοῦντες«, Διόδ. Σικελ.). logement; couchée, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κωνακιοῦ διάστημα). » Σταθμὸς, ἵππου δρόμος (»Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν«, Δημοσθ.). journée de chemin, θ. §. (συνεκδ. τὸ κώνεμμα τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ὁσπίτια, ὅθεν:) Ἔχω κωνάκι εἰς τ' ὁσπίτι μου, ἴδε Κώνεμμα.

Κωνακτσῆς. » Σταθμοδότης, ἐπίσταθμος. maréchal de logis, quartier maître.

Κώνεμμα. » Κατάλυσις, καταγωγὴ, ἐπιξένωσις, ἐπισταθμία (» Μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη. Τοὺς γὰρ στρατιώτας ἠνάγκαζεν ἐν τοῖς προαστείοις χειμάδια πήγνυσθαι«, Πλούτ. Σαρτώρ.), αὐλισμός. logement, cantonnement.

Κωνεύω, ῥ. οὐδ. »Κατάγομαι, καταλύω, ἐπιξενόομαι, ἐπισταθμεύω (-ομαι), αὐλίζομαι, σκηνόω ἢ σκηνέω (κυρ. ἐπὶ στρατοπέδου). loger; cantonner. ‖. τὰ ’σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκώνευσαν. » Οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν«, Θουκυδ. ‖. Ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ', μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τὸ ’σπίτι ’μας. »Ἦν δὲ αὔριον ἧς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.)«.

Λαβάνδα, φ. (ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ) »Ἰφύα ἢ Ἴφιον (τοῦ Θεοφρ. διὰ τοῦ) » Λαβαντὶς, νάρδος, ἀγριόῤῥοδον (Πλιν.). lavande, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ στάγμα ’της). » Νάρδιον. eau de lavande, θ.

Λαγοῦμι (ὁ ὑπόγειος δρόμος διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις). »Ἀμάρα, ὀχετὸς, ὑδρόῤῥοια (» Καὶ διαδὺς εἰς τὴν πόλιν διά τινος ὑδροῤῥοίας«, Πολυβ.). égout, cloaque, θ. καὶ ἀρσ. §. (τὸ σκαπτόμενον ὑπὸ τὰ κτίρια, ἵνα τιναγθοῦν μὲ τὸ μπαροῦτι εἰς τὸν ἀέρα). » Μέταλλον,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μεταλλεῖον, μεταλλεία, διώρυξ, ὑπόνομος (κρυπτὴ), ὄρυγμα ὑπόγαιον (Ἡρόδ.), σύριγξ, ἔμβολος, συρέμβολος. mine, θ.

Λαγοῦτο, ἴδε Λαοῦτον.

Λαζιγέρι, ἴδε Μαυραγκαθηά.

Λάζος (μαγαῖρι μακρὺ καὶ σουβλερόν, χρήσιμον εἰς τοὺς κακούργους τῆς Τουρκίας, καθὼς τὸ Στυλέττον εἰς τοὺς τῆς Ἰταλίας). »Δόλων. poignard, caune à dard, ctylet.

Λακέρδα (Ἱσπαν. ἡ Λατιν. »Θεοφύλακτος ὁ ἀντιγραφεὺς λέγει ὅτι Λακέρναι λέγονται 'Ρωμαῖοι αἱ θύνναι«. 'Ετυμολ., ἴδε Σαυρίδι). »Θυννάτον τάριχος (τέμαχος). θυννὰς (ἡ Βυζαντία, ἦτον καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν περίφημη, ἴδε τὸν Ἀθήναιον). du thon salè (mariné), ἴδε καὶ Τροχοῦλι.

Λαλὲς, ἄνθ. »Λείριον (ἐν γένει κάθε λουλοῦδι). tulipe, θ.

Λαμπικάρισμα. » Διύλισμα. distillation.

Λαμπικάρω. »Διϋλίζω (»Διϋλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν,« Γαλ.). distiller.

Λαμπίκος, ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἄμβυξ καὶ -ικος (προσθέσει τοῦ Ἀραβικοῦ ἄρθρου Ἀλ.), διϋλιστὴρ καὶ διϋλιστήριον. alambic.

Λαοῦτον (Γερμ. Laute), ὄργ. μσν. »Βάρβιτος (ἡ). luth.

Λαπᾶς ('ρύζι παλυβρασμένον, ἢ κατάπλασμα μὲ μολόχαις καὶ ψωμί: Περίεργος σύμπτωσις μὲ τὸ »Λαπάσσω), ἴδε Μαλακτικόν.

Λαπίνα, (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lambena, ὅθεν καὶ ὁ Βελλώνιος λέγει ὅτι 'τὰς ἤκουσεν εἰς τὴν 'Ελλάδα Λαμπίνας. 'Ο Σχολ. τοῦ 'Οππιαν. 'τὴν γράφει Λαπίναν, καὶ λέγει ὅτι ὠνομάζετο εἰς τὸν καιρὸν 'του ἰδιωτικῶς καὶ 'Ρουδί, διὰ τὸ χρῶμα 'της βέβαια· ὅθεν καὶ Μάρκελλος ὁ Σιδήτης 'τὴν ἐπωνόμασεν ἐρευθήσσαν. 'Ο Κορ., εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ξενοκράτους, 'δὲν ἐνθυμήθη, ἴσως δὲ ᾧ 'να μὴ ἐγνώριζε, τὴν λέξιν), 'ψ. » Φυκὶς, ψύλων. tanche (espèce de poisson).

Λατζιβέρδι, χρ. »Κυανοῦν. azuré.

Λατζιβέρδ-ταστ (τὸ ἄλλ. Λαζοῦρι), πέτρ. (πολύτ.). »Ἴασπις, κύανος, (ᾧ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος. jaspe; lapis lazuli.

Λατζιβέρτι, βαφ. »Κύανος (ὁ). azur, ἴδε καὶ Λουλάκι.

Λεβάντες, ἄν. »Ἀπηλιώτης. est, vent d'est.

Λεκές. » Κηλὶς (ἡ), σπίλος καὶ σπῖλος. tache, θ.

Λεκιάζω, ῥ. μετ. » Κηλιδόομαι, σπιλόομαι. se tacher.

Λεμπλεμπί, ἴδε Ἀστραγάλι.

Λέσι, ἴδε Ψοφίμι.

Λιβάρι, ἰδε Βιβάρι.

Λοκάντα, ἴδε Λοσταρία.

Λόκι, ὀρ. (βαφ.), ἴδε Σιναπίδι.

Λοκμᾶς (προφ. Λουκουμᾶς), (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Τολύπη, ἔγχυτον, (κυρ.) βλωμός. pet de nonne, ἴδε καὶ Λαλαγγήτα καὶ Τηγανήτα.

Λοσταρία. »Πανδοκεῖ(χεῖ)ον. hôtellerie, θ. restaurant.

Λοσταριέρης. » Πανδοχεύς. restaurateur.

Λότος, ἴδε Λαγνός.

Λουκιουνι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »'Ελαιοκονία (Εὐστάθ. Ἰλ. Γ', δδ'). espèce de ciment.

Λουλάκι, φ. (βαφ.) »Ἴσατις. isatis, guède, pastel, indigo. §. (ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη βαφή). »'Κύανος, Ἰνδικὸν (νεολ.). indigo.

Λουμπινάρι (ὁ Σουίδας 'τὸ γράφει Λυπηνάριον), φ. καὶ ὄσπρ. »Θέρμος. lupin.

Λοῦπα (εἶδος πρηξίματος), ἴδε Μοῦρος.

Λούπη (ἀπὸ τὸ Λατιν. lupus, ὁ Λούπης λύκος), π. (ἁρπακτικὸν καὶ σαρκοφάγον). »Ἰκτὶν καὶ Ἰκτινος.

Λοῦστρο (τὸ) . » Στιλπνότης, Λοῦστρος (ὁ) στιλβηδὼν (»Μόνα δὲ τῶν ξύλων τὰ κυπαρίττινα καὶ στιλβηδόνα δέχεται«, Θεόφρ.), τὸ στίλβον. lustre, poli.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λουστράρω, ῥ. μετ., ἴδε Στιλβόνω καὶ Γαλίζω.

Λουφὲς (κυρ. ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν). »Μισθοφορά. solde, θ. paye, θ. ἴδε καὶ Μηνιάτικον.

Μαβὺς, εἰὰ, ὺ, ἴδε Γαλάζιος.

Μαγαζί. » Ἀποθήκη. magasin. χορτοβολῶν (ἰδιαιτ. διὰ τὸ χορτάρι), σιτοβολῶν (διὰ τὸ σιτάρι), κτλ. grénier.

Μαγκάλι. »Πυρεῖον, πύραυνον, αἴθρανον (» Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκάθητο ἐν οἴκῳ χειμερινῷ, ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἐννάτῳ, καὶ ἦν τεθειμένον ἐνώπιον αὐτοῦ αἴθρανον πλῆρες ἀνθράκων διαφανῶν«, Ἱερεμ. Κεφ. Λς', στίχ. 22). réchaud, brasier, chaufferette, θ.

Μαγκοῦτα, φ. »Νάρθηξ (κυρ. τὸ ξηρόν). ferule, ἴδε καὶ παράθ. Κουφόξυλον.

Μαγνέζια, ἰατρ. » Μαγνησία λίθος (Ἱπποκορ.). magnésie, θ.

Μαδένι (προφ. Μαδέμι). »Μέταλλον, μεταλλεῖον. mine, θ. minière, θ. ‖. μαδένι ἀσημιοῦ (μαλάμματος, χαλκώματος, σιδήρου κτλ.). »Ἀργυρεῖον (»Χρυσεῖον, »Χαλκεῖον, » Σιδηρεῖον χλ.). mine d'or (d'argent, de cuivre, de fer etc.).

Μαδεντζῆς. »Μεταλλουργὸς, μεταλλευτὴς, μεταλλεύων. mineur.

Μαδέρι, ναυτ. » Ἐπηγκενίς. bordage.

Μαϊδανὸς (ἢ ὀρθ. Μαγηδανὸς), φ. ἴδε Μακεδονῆσι.

Μαΐστρα (τὸ μεγαλήτερον πανὶ τοῦ καραβιοῦ) » Ἀκάτιον (Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ').

Μαϊστράλι, ἄν. (ἀρκτικοδυτικός). »Σκίρων, Ἰάπυξ. maestral (προφ. mistral).

Μαΐστρος, ἄν. »Ἀργέστης (ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως· ὁ αὐτὸς κατὰ τόπους καὶ) Ἰάπυξ, καὶ Σκίρων καὶ Ὀλυμπίας.

Μαϊστροταμουντάνα, ἄν. » Θρασκίας(»Οἱ Ἕνιοι Καικίαν καλοῦσιν«, Ἀριστοτ.). vent du Nord, ἴδε καὶ Γραιβολεβάγτες.

Μακαρᾶς, ἴδε Καροῦλι καὶ Τροχοῦλι.

Μακαρόνι (εἶδος Ζυμαρικοῦ). »(ἀπὸ τὸ) Σκώληξ (τοῦ Ἀλκίφρονος, ἠμποροῦμεν 'να παρασγηματίσωμεν) Σκωληκάς. macaroni.

Μακάσι (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Μακάτι. »Ἐπίστρωμα. la housse (le dessus) d'un soffa (canapé).

Μαμαλίγκα, ἴδε Μπομπότα.

Μαμελετζῆς. » Τοκιστὴς, τοκογλύφος. usurier, (κῶμ.) fesse-Mathieu.

Μαμοῦκι (τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Ἀπαράλλακτα ἐμαμουκόνοντο καὶ τὰ πάλαι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν συνήθειαν ὁ Δικαίαρχος. » Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς » κάλυμμα τοιοῦτόἐστιν, ὥστε προσω» πιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κα» τειλῆφθαι. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ δια» φαίνονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέ» ρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχε» ται τοῖς ἱματίοις, φοροῦσι δ' αὐτὰ » πᾶσαι λευκά«).

Μανέλλα (ἡ ἄλλ. Μαναβέλλα). »Ἀναφορεὺς, ἀνάφορον (ξύλον), μοχλὸς, ὑπομόχλιον, σηκωτὴρ, διωστήρ. levier.

Μανουσάκι, ἄνθ., ἴδε Ζερνεκαδὲς καὶ Μενεξές.

Μαντατεύω, = Μαντατουρεύω.

Μαντάτον (Δατιν.). »Ἀγγελία, ἴδε Εἴδησις.

Μαντατοῦρα (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὁ βαμβακώδης σπόρος τοῦ μαρουλιοῦ, τῆς ἀγριαγκινάρας, τοῦ γαϊδουράγκαθου κτλ.). » Πάππος, γηρεῖον. coton (duvet) de chardon etc.

Μαντατούρης, α, ικον, = Καταδότης, Ψίθυρος, Διάβολος. délateur.

Μαντατεύω, ῥ. μτβτ. »Διαβάλλω, καταγγέλλω. accuser.

Μαντατοφόρος. »Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (εἰς τοὺς Βυζ.) μανδάτωρ.

Μαντζάνα (καὶ Μελιτζάνα ἡ Μελιντζάνα, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κρ., ἡ ἄλλ. Πατλιτζάνα. Ὁ Σαλμάσιος παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Μπενδετζιάν, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Λατιν. malum insanum, μῆλον μανικόν· μερικοὶ τὴν ὠνόμασαν) » Μελίταιναν ἡ Μελίτταιναν, (κυρ. δὲ εἶνε) Στρύχνος (ὁ κηπαῖος ἡ ἐδώδιμος). aubergine, θ. mélongène, θ. mérangène, beringène, mayenne, bréhème.

Μαντζουράνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. origanum majorana, ὀρίγανος ὁ μέγας, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἄγρια), φ. »Μάρον (φυτρόνει εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ βαλλεριάνα, εἰς ταῖς κάτταις, ἴδε Κεδι- ὀτοῦ), ἀμάρακον, σάμψυχον. marjolaine, θ. (ἡ καλλιεργημένη ὀνομάζεται ἰδίως). marjolaine gentille.

Μαντίκι, ναυτ. »Κεροίαξ. balarmine, θ.

Μαξοὺς, ἐπ., ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Μαραγκὸς (Ἰταλ. ἐν γένει κάθε) »Ξυλουργὸς καὶ Λεπτουργὸς, (ἰδιαιτ. δὲ ὁ τῶν καραβιῶν) ναυπηγὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, ménuisier.

Μαργέλι (Λατιν.). » Κράσπεδον. ourlet.

Μαργελλόνω, ῥ. μετ. »Κρασπεδόω.

Μαργέλλωμα. »Κρασπέδωσις.

Μαρκάσι, ὀρ. (διαφανὲς ὡσὰν ὑαλὶ, τὸ βάλλουν ὡς σκέπασμα εἰς τοὺς ἁγιορείτικους σταυροὺς κτλ.). talc.

§. πέτρ. (πολύτ.). »Γαγάτης. jais, jaïut.

Μαρτσαπᾶς (Ἰταλ. Marzapane, εἴδος ζυμαρικοῦ. Τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ Ἄμης, διὰ τοῦ Πλακοπίττα, μαρτζαπᾶς). massepain.

Μασαλᾶς. »Πυρσός. torche, θ.

Μασαλατζῆς. » Δαδοῦχος. porte -torche.

Μασιὰ (ἡ ἄλλ. Τσυμπίδα). »Πυράγρα, πυρολαβὶς, καρκῖνος καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) διλάβιον (σώζεται ἡ λέξις, καὶ καλὸν εἶνε 'να γενικευθῇ). pincettes, θ. πλ.

Μασκαρᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραβ.). » Κόβαλος, σκωπτόλης (Δίων Κάσσ.), γελοῖος, καταγέλαστος, κατάπτυστος, κάθαρμα. drôle, coquin, faquin. ‖. ἔγινε μασκαρᾶς. »Γέλωτα ὤφλεν. ‖. θά με κάμετε μασκαρᾶν. »Γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. §. ἴδε Μεκαλίτης.

Μαστέλλον (Ἰταλ.), ἀγγ. »Πύελος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀσάμινθος, ὀλκαῖον καὶ ὅλκιον, καδίον, καδίσκος, λουτὴρ, ποδονιπτήρ. baquet.

Μάστορης(-ας), ισσα. » Μαγίστωρ (»Ἐπιστάτης, διδάσκαλος«, λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ » Μαγιστόρους διδασκάλους, ἐπιστάτας «), (ἀπὸ τοῦ Λατιν. magister. Συμπίπτει καὶ μὲ τὸ) » Μήστωρ (τοῦ Ὁμήρου). maître-ouvrier.

Ματαρᾶς (σταμνὶ πετσένιο'). »Ἀσκοπυτίνη, λήκυθος (σκυτίνη), ὄλπη καὶ ὀλπίς. outre, θ.

Ματζοῦνι. »Ἔκλειγμα, ἐκλεικτόν. opiat, opiate, eclegme, électuaire.

Ματσοῦκα (Λατιν. »Φέρει δὲ ἀντὶ δικανικίου, ἣν ἰδιωτικῶς καλοῦσι Ματζοῦκα ἀργυρᾶν γρυσωμένην «, Κουροπαλ. »Μαζάκης, δόρυ Παρθικὸν«, Φαβωρ. Γλωσσ., κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν). »Καλαύροψ. massue, θ. houlette, θ., ἴδε καὶ Μαγκοῦρα.

Μαχαλὲς(-λάς). »Ῥύμη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰ παράλια τῆς Προποντίδος), συνοικία, ἄμφοδος (ἡ), κώμη (» Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους «, Ἰσοκρ. Ἀρειοπαγ.), λαύρα. quartier.

Μαχμοῦζι, ἴδε Φτερνιστῆρι.

Μαχμούρτης, ισσα, ικον. » Κλαδαρὸν ὑποβλέπων, καρηβαρῶν, νυσταλέος. ‖. (κυρ.) 'μάτια μαχμούρικα. »Κλαδαρὰ, ἴδε Διγωμένος.

Μέγγενες, ἴδε Μάγγανος.

Μεζάτι. » Ἀποκήρυξις, (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξενίκησεν ἡ λέξις) δημοπρασία, ἀπαρτία καὶ ἀπάρτιον. encan. ‖. 'βγάλλω 'ς τὸ μεζάτι. » Ἀποκηρύττω. mettre à l'encan.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μεζελῆκι) . » Ἀκράτισμα (χιρ. Μεζὲς \ τὸ Σαρὰπ-μεζεσί). hors d'œuvre, ἴδε καὶ Γλιγοῦδι

Μελτέμι (ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ περιοδικός) . » Ἐτησίας (ἄνεμος) , πνεῦμα δειλινὸν (Λουκιαν.). brise, mousson (χιρ. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ), vent-alisé (οἱ μεταξὺ τῶν τροπικῶν).

Μενεξὲ λαλὲς, ἄνθ. » Ἀνεμώνη. anémone, θ.

Μενεξὲς (ἴσως ἀπὸ τοῦ Μανεσάκι), ἄνθ . (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Βιολέττα , ἀλλοῦ Ἴτσιον) . » Ἴον , μελάνιον, λευκόϊον (ὁ ἄσπρος). violette. θ. ‖. ἐρζαὶ-μενεξὲς (ὁ τρίχρους). »Φλόγιον (Θεοφρ. Φυτ. ς', 8). pensée, θ.

Μενζίλι (ἡ ἄλλ. Πόστα) . » Ἀγγαρεῖον, δρόμημα, δημόσιος δρόμος («Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ ᾧ παρίππῳ«, Ἰουλ. Ἐπιστ. Κ'. »Σπεῦδε οὖν, δημοσίῳ χρησάμενος δρόμῳ «, ὁ αὐτ. ΙΒ'). poste , θ. ‖. μὲ τὸ μενζίλι. » Ἀμοιβῇ ζώων (Συνέσ.)«.

Μεντζουβί, ἄρ., ἴδε Μοσχοβυμίαμα.

Μεραμέτι (προφ. Μερεμέτι) , ἴδε Διόρθωμα καὶ Μπάλωμα.

Μεραμετίζω (προφ Μερεμετίζω) , ῥ. μετ., ἴδε Διορθόνω καὶ Μπαλόνω.

Μερτζάνι, θαλ. (πολύτ.). » Κο(»Κου)ράλι(λλι)ον. corail. §. Ψ., ἴδε Ῥυθρινάρι.

Μετερίζι . » Προμαχὼν (ὅθεν τὸ Περμαγιόνι τοῦ Δουκαγγίου). rempart ; banquette, θ.

Μεγέγκι, ἴδε Ἀσημόπετρα.

Μιζήθρα (ἀντὶ Μιγήθρα, ἡ ἄλλ. Οὔρδα, καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Οὔθαρ. Ἀπὸ τὸν Κορ. γράφεται Μυζήθρα, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Μυζάω)', ἴδε Χλωροτύρι.

Μοζαΐκα (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. mosaïque, ζωγραφιὰ ἀπὸ λεπτότατα πετραδάκια), ἴδε Ψηφί.

Μονέδα (ἀπὸ τοῦ Λατ. moneta , ἡ Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν, εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τῆς ὁποίας ἦτο ᾠκτὸ Νομισματοκοπεῖον). » Νόμισμα. monnaie, θ. ‖ εἰς τὴν Στάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. »Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ ἀθμῷ νομίζουσι (Πλάτ.)«. ‖. οἱ Βυζάντιοι μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πετσένιαν. » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι , Καρχηδόνιοι σκύτεσι«. ‖. ψιλὴ μονέδα, ἴδε Ψιλός . ‖. μονέδα 'πού 'δὲν περνᾷ . » Ἀδόκιμον (νόμισμα) . (monnaie) qui n'est pas de mise.

Μόστρα. » Δεῖγμα . montre, θ . échantillon.

Μουγγᾶς, χῤ. » Ἀρυοβαφής. brun.

Μουζδετζῆς. » Ἀγγελιαφόρος, εὐαγγελιστής. qui apporte des bonnes nouvelles.

Μουσδελήκια (τὰ), ἴδε Συγχαρήκια.

Μουζδές . » Εὐαγγέλια . bonne (heureuse) nouvelle.

Μουκαλίτης. »Γελοιαστής, γελωτοποιὸς, βωμολόχος. bouffon.

Μουκαλιτλῆκι, »Γελοιασμὸς, γέλοιον , βωμολοχία. bouffonnerie . ‖. κάμνω μουκαλιτλήκια. »Γελοιάζω, γελωτοποιέω. faire des bouffonneries.

Μοῦντζα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) , ἴδε Σφάκελα κτλ.

Μουντὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σκοῦρος.

Μουρτεσέγκι (Περσ. Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται » Μαρτασάγγιν, ὁ κεκαυμένος μόλυβδος «), ἴδε Μολυβόγωμα.

Μουσαμμᾶς, ἴδε Κερόπανον.

Μουσαφίρης, ισσα. » Ξένος, δαιτυμὼν (ἰδιαιτ. τοῦ τραπεζιοῦ) . étranger, hôte. ‖. 'τοῦ ('τὸν) ἦλθαν πολλοὶ μασαφίρηδες. »Πολλῶν αὐτῷ ἐπιξενωθέντων. il lui vint un grand monde.

Μουσκιουρεῦμι, ἄνθ. (εὐῶδες, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ) » Ἐμετικοῦ βολβοῦ (Διοσκορ. Β'. 201). mousse-Grecque , oignon musqué , jacinthe musqué . §. lilas de terre (τὸ ἄγριον).

Μουσλοῦκι. »Ὀρσύδρα. robinet, ἴδε καὶ Μαστάρι.

Μουστάρδα (σινάπι κατασκευα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σμένον μὲ 'ξεῖδι κτλ.). »Μυττωτὸς ἢ Ἀβυρτάκη. moutarde (préparée).

Μυστερὴς (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) »Μαστὴρ, ἴδε Ἀγοραστής. §. »'Εργοζότης, ἐμπολεὺς (»Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καὶ με λάθ' εὔαργον πρώϊον ἐμπολέα,« 'Επγρ.). chalant, pratique.

Μουφλουζεύω (τὸ Ἰταλ. Φαλίρω), ῥ. μετ. χ μέσ. αὐτρπ. »Χρεωκοπέω, ἐξήλαμαι τῶν ὄντων (τῶν ἐμαυτοῦ) (Δημοσθ.), ἀνασκευάζομαι τὴν τράπεζαν (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Ἰταλ. far il banco rotto), faillir ; faire banqueroute.

Μουφλούζης. »'Εξεγηκὼς τῶν ὄντων (Δημοσθ.), χρεωκοπήσας, χρεωκόπος, χρεωκοπίδης. failli, banqueroutier.

Μουφλουζλοῦκι. » Χρεωκοπία, ἀνασκευὴ τῆς τραπέζης. faillite, θ. banqueroute, θ.

Μπαγᾶς. » Χελώνι(νει)ον καὶ Χέλει(λυ)ον, ἐμὺς ἢ ἐμύς. écaille, θ.

Μπαγιατιάζω, ῥ. ἀμ. »'Εωλίζομαι. devenir rassis. ‖. πρέπει 'να 'τὸ ἀφήσῃς μιὰ' μέρα' 'νὰ μπαγιατιάσῃ, καὶ ὕστερα 'να 'τὸ βράσῃς. »Προεωλίσαντας ἡμέραν ἔψειν.

Μπαγιάτικος, η, ον, » 'Εωλος. rassis (ψωμὶ κυρ.), ἴδε καὶ Περασμένος.

Μπανδαλαδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀσβεστόνω.

Μπαδανᾶς. »Κονία, κονίαμα. badigneon.

Μπαζὲς (εἶδος ὑφάσματος), ἴδε Δίμιτον.

Μπαϊρακδάρης. » Σημαι(μει)οφόρος. porte-drapeau, porte-enseigne (καὶ ἁπλῶς) enseigne (ἰδιαιτ. τοῦ πεζικοῦ), porte-étendard (τοῦ ἱππικοῦ).

Μπαϊράκι. »Σημαία, σημεῖον (Ξενοφ.). enseigne, θ. drapeau, étendard, pavillon ‖. τὸ μικρότερον εἰς τὰ πλοῖα. » Παράσειον. pavillon de signeaux. ‖. τὸ διχαλωτόν. » Διχηδές. guidon . ‖ . τὸ . . . . . » Χελιδόνιον. cornette, θ.

Μπακαλάος (Ἰσπαν. bacaliau), 'Ψ., ἴδε Γαϊδουρόψαρον.

Μπακάλης (ἀπὸ τὸν Μπακαλάον τὸ 'Ψάρι, καθὼς εἰς τοὺς ἀρχαίους παρωνομάζετο ἀπὸ τὸ Τάριχος) »Ταριχοπώλης ὃ Ταριχέμπολος. »Παντοπώλης. épicier.

Μπακάλικον (ἐργαστῆρι). »Ταριχοπωλεῖον, παντοπωλεῖον καὶ παντοπώλιον. boutique de l'epicier.

Μπακάμι (ξύλ. βαφ.). » 'Ερυθρόξυλον, ψευδοσάνδαλον τὸ πορφυροῦν. bois de Bresil ou de Bahama.

Μπακίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χάλκωμα κτλ.

Μπακλαβὰς (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Κοπτὴ καὶ Κοπτὸν, ναστὸς (πλακοῦς, ἔνδον ἔχων καρυκείας«, Ἀθήν.), ναστόν. espèce de massepain.

Μπακράτσι, ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Μπάλα (διὰ παίξιμον ἀντὶ) »Πάλλα (» 'Ως ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι «, Εὐσταθ. 'Οδυσ. Ζ, 113), ἴδε Τόπι. §. (κανονιοὺκτλ.). »Σφαῖρα πυρόβολος. boulet . § . (μπάλα μὲ πραγματειᾶς). »Ἄγγειον. balle, θ.

Μπαλκαμπάκι, φ., ἴδε Γλυκοκολόκυθον.

Μπαλτᾶς, ἐργ., ἴδε Ἀξίνη.

Μπάμια, φ. »Λαθυρὶς. bamie, θ.

Μπαμπαφίνγκος (τὸ μικρότατον τῶν ἱστίων πλοίου). »Φώσων. perroquet.

Μπάνκα(-κος), ἴδε Κάθισμα.

Μπαντερόλι, ναυτ., ἴδε Ἀνεμοδείκτης.

Μπαρμπούνι, 'ψ, ἴδε Τριγλί.

Μπαροκέττο (Ἰταλ.), (τὸ μικρότερον τῆς Μαΐστρας πανὶ τοῦ καραβιοῦ). perroquet.

Μπαροῦτι (ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) »Πυρῖτις κόνις (ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσ.), (ὁ Δούκ. ἱστορ. Α', 'τὸ ἐκφράζει) βοτάνης σκευασίαν ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας. poudre-à feu (ou à canon).

Μπασλῆκι (τοῦ ἀλόγου). » Κορυφαία. têtière, θ. (ὑπὸ τῶν Γραικο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ρωμαίων ἐλέγετο Κεφαλαρέα. » Τὰ ἄλογα αὐτῶν ἁρματωμένα μετὰ κεφαλαρέων», Νικήτ.). §. »Προμετωπὶς καὶ Προμετωπίδιον (ἰδιαιτ. τὸ ἐμπροσθινόν 'του μέρος). fronteau.

Μπάσταρδος (ὁ ἄλλ. Μοῦλος). »Νόθος, σκότιος, ἀνέγγυος, ὑποβολιμαῖος. bâtard.

Μπαστοῦνι, ἴδε 'Ραβδί.

Μπαταλματζῆς (ὀρθ. Μπέϊτ-οὐλ μαλτζῆς. »Χηρωστής. préposé du gouvernement qui percoit le droit d'aubaine en Turquie.

Μπάτης (ὁ ἄλλ. Μπονέντες), ἄν. (δυτ.). »Ζέφυρος. vent du Ponant ou d'ouest.

Μπατσίζω (ὁ Θεοφάν. Ἐτ. 592 ἔχει: » Ὥστε τινὰ τῶν Πατρικίων »τοῦτον ματζῶσαι, καὶ τὸν πώγω»να αὐτοῦ τίλαι «), ῥ. μετ. » Τὴν γνάθον πατάσσω (Ἀρστφ.)· » Κατὰ κόρρης παίω, ἐπὶ κόρρης πατάσσω (Δημοσθ.), ῥαπίζω (μεταγ.), κολαφίζω (κυρ. εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ). soufflet, appliquer un soufflet.

Μπάτσος. » 'Ράπισμα (μεταγ.), κόλαφος, κολάφισμα. soufflet.

Μπαχάρι (Τουρκ. ὀνομάζεται κάθε εὐῶδες καὶ ἀρωματικόν. Ἡ » Βάκχαρις (κατὰ τὸν Διοσκορ. εἶνε φυτὸν ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἀσάρου, τὸ Λατν. perpensam. Ὁ Ἀκτουάριος 'τὸ γράφει ὀρθότερον) » Βάκγορ, (ὁ Νεόφυτος) Βάκκαρ, (τὸ αὐτὸ καὶ) »Ἀγρία Νάρδος, ἴδε καὶ Γενὶ-Μπαχὰρ καὶ Βαλλεριάνα.

Μπαχτσεβάνης, ἴδε Περιβολάρης.

Μπαχτσὲς (ὀρθ. Μπαγτσὲς), ἴδε Περιβόλι.

Μπαχτσίσι. » Φιλοδώρησις. largesse, θ. pot-de-vin, pourboire.

Μπεγιάζι (τὸ Ἰταλ. Κάρτα-μπιάνκα). » Λεύκωμα. blanc-seing.

Μπεδένι. »Θώραξ, ἔπαλξις. créneau.

Μπεκάτσα, π., ἴδε Ξυλόκοτα καὶ Ξυλόρνιθα.

Μπέλλα-δόνα (Ἰταλ.), φ. (φαρμ.). » Στρύχνος (ὁ μανικὸς), πέρσιον, θρύον. bela dona (διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν 'τὸ μεταχειρίζονται ὡς φυκιασίδι), belle-dame, θ. » Δορίκνι(χνι)ον. doronic καὶ doronice. (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) Μανδραγόρας. mandragore.

Μπελοῦ, (εἶδος πλοίου). »Λιβυρνὶς, ἡ Κέρκουρος. chêbec ou pénîche, θ.

Μπερδὲς, ἴδε Περδές.

Μπερμπερειόν. »Κωρεῖον (ἴδε Καφενές). boutique de barbier, θ.

Μπερπέρης. »Κουρεύς. barbier.

Μπεσταχτᾶς. » 'Εμβολὴ, τράπεζα. comptoir.

Μπετόνικα, φ. (ἰατρ.). » Κέστρον (ὠφελεῖ εἰς τὸν κεφαλόπονον). bétoine.

Μπιλιάρδον. »Τηλία (Γαζ.). billard.

Μπιλλιέτο. »Γραμματεῖον (» Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀνελέσθαι ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ γραμματεῖον, «Λεκ. 'Ερμότ.). billet.

Μπιμπιλόνω, ῥ. μετ. »Κρασπεδόω. ourler.

Μπινὲκ-τασί. » *Βατὴρ, ἀνάβαθρον. montoir; avantage

Μπινῆσι. » Περσὶς (Ἀριστοφ.), ἴδε καὶ 'Επανωφόρι.

Μπίρα (-θα). » Ζύθος (ὁ καὶ τὸ). bière, θ.

Μπλιγοῦρι. » Χόνδρος, ἐρεικτόν. gruau.

Μπογάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Bucata), ἴδε Θολόστακτη.

Μπογάτσα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. focacia [τὸ ὁποῖον ἀναφέρων ὁ 'Ετυμολ., 'τὸ ἑρμηνεύει Πυρόπτητος], καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Φώγω, ἴδε Ξεροτηγανίζω), ἴδε Πήττα καὶ Λειψόπηττα.

Μπογιά. »Βαφὴ, ἄνθος (τὸ), φάρμακον. teinture, θ.

Μπογιατζῆς, ἴδε Βαφιάς.

Μπόγος (ὁ Κορ. λέγει ὅτι εἶνε συγγενὲς τοῦ Πουγγί, καὶ 'τὸ παράγει ἐκ τοῦ 'Μπήγω, διότι εἴρηται γραφόμενον καὶ Μπῆγος).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μποζᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Fucha, γραφόμενον παρὰ τῷ Συμ. Σὴθ, Φυκᾶ), (αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι εἶνε τὸ »Κοῦρμι ᾧ (κατὰ τὸν Ἀθήν.) Κόρμα (τῆς Κρήτης). cervoise, θ.

Μπόϊ, ἴδε Κορμοστασιά.

Μπόϊνα, ναυτ. » Πληθρίον. aviron de queue.

Μπολικαίνω, ῥ. μετ. καὶ μέσ., ἴδε Χαλαρόνω.

Μπόλικα, ἐπ., ἴδε Εὐρύχωρα, ᾧ §. Πλουσιοπάροχα.

Μπόλικος, η, ον, ἴδε Εὐρύγωρος. §. Πλουσιοπάροχος καὶ §. Χαλαρός.

Μπομπάρδα, εἶδος πλοίου, »Μυοπάρων.

Μπομπότα. » Μάζα.

Μπονέντες, ἄν., ἴδε Μπάτης.

Μπόρα ἡ (ὁρθ.) Μπόῤῥα (ὡς ἀπὸ τοῦ) » Βοῤῥᾶς, ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Μπὸσ-γερὶ, ἴδε Λάγαρα.

Μποτζεργάτης, ναυτ., ἴδε Ἐργάτης.

Μπότζος, ναυτ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ποῦς, ποδεών. bouline, θ.

Μπότσικας, φ., ἴδε Σφέρδουκλας.

Μπουδαλαλῆκι. »Ἀβελτηρία, εὐήθεια. sottise, θ. imbécilité, niaiserie, nigauderie.

Μπουδαλᾶς, οῦ, άδικον, (ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ Βουταλίωνα περίφημον διὰ τὸ μπουδαλαλῆκι 'του, ὁ δὲ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἐπέγραψε μίαν 'του κωμῳδίαν Ἀγροῖκον ἢ Βουταλίωνα. Εἶνε ὅμως τὸ πληθυντικὸν τοῦ Ἀραβ. Ἀμπτὰλ [πληθ. Μπουταλᾶ] καὶ Ἀμπδουλλάχ, μὲ τὸ ὁποῖον τιτλοφοροῦνται οἱ διὰ θεὸν σαλοὶ ἀγύρται τῶν 'Οθωμανῶν). » Βλάξ, εὐήθης, ἀβέλτερος, μωρὸς ᾧ μῶρος, ἠλίθιος, ἀργαῖος, μαμμάκουθος, συκομάμμας, βρεκέμυξος, βλεννώδης. sot, imbécile, miais, nigaud, bênet, lourdaud, innocent, idiot, ἴδε καὶ Χάγας.

Μπουκάρω (ναυτ.), ῥ. ἀμ. » 'Ελλιμενίζομαι, ἐγκαθορμίζομαι. entrer dans le port.

Μπουκέτο, ἴδε Δεμάτι.

Μπουλετὶ (τὸ), ἴδε Μπιλλιέτο.

Μποῦμι ἡ Μποῦμα (ἐν τῶν ἱστίων πλοίου), ναυτ. » 'Επίδρομος. brigantine, θ. artimon.

Μπουρέκι (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) » Βήρεκες (τοῦ Ἡσυχ.). gateau; pétit paté.

Μπουνιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. pugnus), ἴδε Γροθιά.

Μπουρίνι. »Καταιγὶς, πνεῦμα καταγίζον. bouffée de vent.

Μπουρνοῦζι. »Χλαμὺς καὶ χλανίς. espèce de manteau.

Μποῦτι, ἴδε 'Πισινόν.

Μπράσκα, ζ., ἴδε Φρουνός.

Μπράτσο (τὸ), (Ἰταλ.) (τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄγρι τοῦ μετακαρπίου μέρος τῆς χειρός). »Βραχίων. bras. §. (ναυτ.) »Κερουλκός. bras.

Μπρίκι, εἶδος πλοίου. » Πάρων.

Μπρουῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Ναλμπάντης (ὁ καλυβόνων τὰ ἄλογα). maréchal-ferrant.

Νάρκι. » Τιμὴ, διαγραφή. taxe, taux, maximum.

Νέϊ, ὄργ.(μεσ.). »Βαρύαυλος. basson, ἴδε καὶ Παγιαύλι.

Νεράντζι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. 'Αλ. 432), 'πωρ. »'Χρυσόμηλον. orange amère.

Νισαντῆρι, ὁρ. »'Αμμωνιακὸν ἅλας. (sel)ammoniac, -aque, ἴδε καὶ 'Γαλί.

Νισεστὲς, ἴδε Καταστατόν.

Νοῦρκα, ζ. »Ἰκτὶς ἡ ἔνυδρος. putois.

'Ογοῦρι (ἐκ τοῦ augure), ἴδε. Σημάδι.

'Ογουρλούδικος, η, ον, ἴδε Καλοῤῥίζικος.

'Ογουρσούζης, α, ικον. »'Απαίσιος, μοχθηρὸς, οἰωνιστέος, ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις. malheureux, sinistre, de mauvais augure.

'Οδαγάτσι, μυρ. » Ἀγάλογον (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Ἀγαλόγ). bois d'aloés, ἴδε καὶ Καλεμπέκι. §. ἄνθ. » Στρούθιον. savonnière, saponaire.

'Οδαλίκισσα, ἴδε Παλλακίδα.

'Οδᾶς, ἴδε Κάμαρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Οκᾶ) (ἡ) (εἶδος μέτρου διὰ τὰ
'Οκκᾶ) ῥευστὰ, καὶ βαρύτητος διὰ τὰ ζυγιστὰ, περιέχει 400 δράμια. Εἶν' ἄρά γε ἐκ τοῦ Χωκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ Φωκᾶς, οὗ ὑποκοριστικὸν τὸ Φωκάδιον, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται, Μυροθήκη, 'Αλάβαστρον; 'Τὸ ὑποπτεύω.) » Κοτύλη, κύαθος. chopine, pinte.

'Ολοῦκι (εἰς τὴν Τῆνον λέγεται Ἀγωγός). »'Οχετός. cornière (κυρτῶν κεραμιδιῶν), θ.

'Ομπρέλλα (ὀρθότ. Οὐμπρέλλα, ἐκ τοῦ Λατν. Umbella). Οὐμπρέλλα. »Θολία, σκιάδιον ('Αρχ.). parasol, parapluie (ἰδιαιτ. τὸ διὰ τὴν βροχήν. 'Ο Κορ. 'τὸ ὠνόμασεν) »'Αλεξιβρόγιον.

'Ορνέκι, ἴδε Μόστρα.

"Ορτσα, ναυτ.»'Επὶ τὰ λαιὰ (Λουκιαν. πλ. ἢ Εὐγ.), ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως, ἐκ κεραίας. ||. ὄρτσα-λαμπάντα, ἴδε Πανί.

'Ορτσάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀνατοιγέω. ||. τὸ καίκι ὀρτσάρει (γέρνει δηλ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος διὰ τὴν σφοδρότητα ἢ ἐναντιότητα τοῦ ἀνέμου). »Κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος (Ἀγιλλ. Τατ.) «.

"Οστρια, ἄν., ἴδε Νοτιά.

"Οστρια-γαρμπῆς, ἄν.»Αἰβόνοτος.

"Οστρια-σιρόκος, ἀν. » Εὐρόνοτος.

Οὐρουδίζω (ἴσως ἐκ τοῦ 'Ορδέω, ordior, [Γαλλ.] ourdir), ῥ. μετ. 'Ανυφαίνω, ῥυτίζω. ravauder, rentraire.

Οὐρουδισμα. «'Ρύτισμα (»Αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλων«, Φώτ.). ravaudage, rentraiture θ.

Οὐρουτζῆς »Ἀκέστ ς (» "Ωσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ«, Ξενοφ.), ἀνυφάντης-άντρια (Εὐσταθ. 'Οδυσ. Ξ, 383). ravaudeur, rentrayeur.

'Οσφίκιον, ἴδε Ἀξίωμα.

Παγιαντᾶς (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Πάγκα (ἡ)

Παγκάρ' (τὸ). » Γάζα, γαζοφυλάκιον. banque, θ.

Παζαραγκιδένης, ἴδε 'Ψαγνιστής.

Παϊβάντι, ἴδε Πέδικλον.

Παλάνκα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζει τὸν ἐργάτην εἰς τὰ καράβια, ἀπὸ τοῦ)»Φάλαγξ-αγγος (ἡ), σκυτάλη καὶ σκυταλὶς (Ἱερ. Μαθημ.). palanque, bossoir.

Παλάσκα.»Γωρυτὸς (ὁ καὶ ἡ) ('Ριαν. 'Επιγρ.). giberne, θ.

Πανταλόνι. »Περισκελὶς, »Ἀναξυρὸς περιτεταμένη (Στράβ. περὶ τῶν Γαλατῶν). pantalon, ἴδε ἂ Βρακί.

Παντζάρι, φ., ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Παντζέγρι. »Ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον. bezoard.

Παντιέρα, ἴδε Μπαϊράκι. ||. σηκόνω (ταβῶ, βάλλω) τὴν παντιέραν, ἴδε Σηκόνω.

Παπουτζῆς, ἴδε Κουντουρᾶς.

Παποῦτσι (Περσ.).»Πέδιλον, ἐμβᾶς, ἐμβάδιον, ἔμβαθρον, ἀρβυλὶς. soulier, ἴδε καὶ Συρτός.

Πασαλῆκι »Σατραπεία. pachalik.

Πασᾶς. »Σατράπης (ἀπὸ τοῦ Περσ. Σαχταρμπάν). pacha.

Παστουρμᾶς (ὀρθ. Μπαστιρμὰ, δηλ. Παστόν. 'Ο Παππαδόπουλος, παίζων βέβαια, 'τὸ παρῆγεν ἀπὸ τὸ »Παστὸν 'Ρωμαϊκόν). »Τάριχος (ὁ καὶ τὸ). viande salée et dessechée.

Παστουρματζῆς. »Ταριχευτὴς, ταριχο(ἀλλαντο)πώλης, ταριχέμπορος. charcutier.

Πατάτα, ἴδε Κολοκάσι.

Πατινάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. matinada). »Κῶμος. aubade, θ. sérénade, θ. ||. κάμνω πατινάδα'. » Κωμάζω πρὸς, ᾄδω τὸ παρακλαυσίθυρον. donner une aubade (une sérénade).

Πατσαβοῦρα (τοῦ μαγειριοῦ). »'Απομάκτρα. torchon. §. (τοῦ τουφεκιοῦ). »Στύππος (τὸ). bourre θ.

Πατσᾶς (ποδάρια ζώων μαγειρευμένα), »Πόδες ἐφθοὶ (Ἀθήν.), »'Ακροκώλια δίεφθα (αὐτ.). pieds de mouton (de veau etc).

Πεζεβέγκης, α καὶ -σσα, ἴδε Μαυλιστής.

Πεζεβεγκλῆκι. »Προαγωγεία, μαστροπεία. maquerellage.

Πέϊ, ἴδε Ἀρραβῶνος.

Πελτὲς (ἴσως ἐκ τοῦ) »Πελτός. «Με-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κίπηκτον, ἄμυλος (ὁ καὶ ἡ). gelée, θ.

Πεμπὲ, γρ., ἴδε Τριανταφυλλί.

Πεμπεζάρι (πανί), ἴδε Μεταξωτός.

Πέννα (Λατ. τὸ ἐκ πτεροῦ κονδύλι. »Πέννα, τὸ γραφίον «, Ἡσύχ.), ἴδε Κονδύλι.

Περβανὲς, ἔντ., ἴδε Κανδηλοσβύστης καὶ-

Περβάζι (ἀπὸ τοῦ Περσ. Περβὰν, περιφέρομαι, ὅθεν καὶ ὁ Περβαγὲς), ἴδε Γύρος καὶ Στεφάνι.

Περδὲς. »Αὐλαία (» Ἔτι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτω καλιοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοί, λέγοντες, αὐλαίαν, τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα«, Κοσμ. ὁ Ἰνδικοπλεύστης Κοσμογραφ. Ι, Ε'), παρα(κατα)πέτασμα, θέρρις (κυρ. τῆς θύρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλούταργος ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου, » Θύρας παρακάλυμμα «, ὀνομάζει). rideau, paravent, portière, θ. 2) πάθ. τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Πανάδα. 3) (τὸ σημάδι, ὅπου βάλλεται εἰς τὸ πάσιμον τινῶν μουσικῶν ὀργάνων). »Ἀγκών. touche, θ.

Περυζὲς (Περσ., πέτρ. πολύτ.). »Κάλαϊς καὶ Καλλαϊς(ἡ). tourquoise, θ.

Περτσές. »Λόφος, σκολλὶς καὶ σκόλυς (ἡ). toupet de cheveux.

Πεσίνι (τὸ ἐναντίον τοῦ Βερεσιέ). » Αὐτόθεν (» Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω«, Πλάτ. Νομ. ΙΑ').

Πεσκέσι. »Ἐπίζαλμα (Θεατρ. γαρ.).

Πεστεμάλι. »Διά(»Περὶ)ζωμα, λέντιον (ἐκ τοῦ Λατιν. linteum).

Πέστροφα (Τουρκ ἀλά-μπαλουσὺ), ψ. »Γαλεὸς τρώκτης (ὅθεν τὸ Γαλλ.) truite, θ. ποίκιλος (Παυσ. Ἀρκ.), πέρκη (ἡ ποταμία ἢ λιμναία), πυρουζ-οῦντος(᾽Αθήν.). lamprois, perche, θ.

Πετιμέζι, ἴδε Ἔψημα.

Πεγλιβάνης. »Παλαιστὴς, ἀθλητής. lutteur.

Πιάντζα (παραθαλάσσιον ἐπίπεδον), ναυτ. »Ἀλίπεδον, ἀλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός. plage.

Πιλότος, ἴδε Ποδότης.

Πολτρόνα, ἴδε Θρονί.

Πομμάδα. »Χρίσμα (Θεοφρ. Χαρ.)' pommade, θ.

Πορτοκαληὰ, ὁ. » ῾Χρυσομηλέα. oranger.

Πορτοκάλι, ᾽πωρ. » Χρυσόμηλον (ἴδε Κίτρον). orange, θ.

Πόστα, ἴδε Μενζίλι

Ποῦδρα, ἴδε Πασπάλη.

Πουράντζα, φ., ἴδε ᾽Αρνοπέτα.

Πούσουλας, ναυτ. » Πυξὶς (ἡ ναυτική). boussole, θ.

Πούστης. »Κίναιδος, θηλυδρίας, Κότυος θιασώτης. débauché.

Πρέζα (ἡ). »Δραγμὶς (» ᾽Οριγάνου δραγμίδα, ὅσον τοῖσι [τρισὶ] δακτύλοισι περιλαβεῖν «, Ἱππαρ). prise (de tabac etc), θ. pincée, θ.

Προτρέττον, ἴδε Ζωγραφιά.

Προῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Προυντζοῦκι, ἴδε Φλοῦδα.

῾Ράγτια (τὰ). » Φάλαρα. harnois.

῾Ρεβανὶ (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Θρυμματὶς, θρυμματάδες. espèse de massepain ou de poudingue.

῾Ρεζὲς, ἴδε Θηλύκωμα.

῾Ρεζεδὰ, φ. καὶ ἄνθ. » Οἰνάνθη (ἴδε Θφρ. Φυτ. ς'. καὶ Διοσκορ. Γ'). réséda.

῾Ρεντὲς, ἐργ., ἴδε Ξύστρα καὶ Τρίφτης.

῾Ρετσέλι. »Μελίπηκτον. compote, θ. confiture, marmelade, θ.

῾Ρεφενές. »Συμβολὴ, εἰσφορὰ, συνεισφορὰ, ἔρανος. écot, quot-part.

῾Ρίγλα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν τὸ γέννιμα εἰς τὸ κοιλὸν, »Ἀποριγλοῦσι τὸ μέτρον, « καθὼς λέγει ὁ ῾Ησύχ.). » ᾽Απομάκτρα, ῥόχανον (ἴσως ῥόγανον). racloire, θ.

῾Ρίτσινο, φ. (ἰατρ.) »Κρότων (κυρ. ὁ καρπὸς ᾽του), κίκκι-εως (τὸ) (ἡ λέξις εἶνε Ἀσιατικὴ), σιλλικύπριον καὶ σέσελι Κυπριον, σήσαμον. riccin, palma-Cristi (Cristum).

῾Ριτσινόλαδον, ἰατρ. »Κίκκινον ἔλαιον ᾧ (μονολ.) Κικκινέλαιον (Διοσκορ.), τὸ ἀπὸ τῶν σιλλικυπρίων ἔλαιον. huile de riccin.

῾Ροζόλι. »῾Ροδόμελι, ῥοδόστακτον (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). rossolis.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ῥουμπίνι, πέτρ. πολύτ., ἴδε Καρβοῦνι.

Ῥούντα (ἡ), (ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ τιμονιοῦ τῆς ἁμάξης). »Ἀκροῤῥύμιον. l'extrémité antérieure du timon.

Σαδιρβάνι. »Πίδαξ, σίφων (»Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν [ἐν Ῥώμῃ] δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους«, Στράβ.). jet d'eau.

Σαζάνι, ψ., ἴδε Γρεβάδι.

Σαῆς, ἴδε Πεζοδρόμος.

Σακὰ-κουσοῦ, π. » Ὀνοκρόταλος, πελεκᾶν. onocrotale, pélican. grand-gosier, goitreux, livane.

Σακάτης (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ἰσσα, ικον, ἴδε Μισερὸς κτλ.

Σαλαμοῦρα, ἴδε Ἅλμη ἢ Γάρος.

Σαλάτα. »Φυλλὶς (»Φυλλὰς) δριμεῖα (Ἀθήν.), ἀβυρτάκη (»Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν«, Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ'). salade, θ. ἴδε καὶ Ἁρμιά.

Σαλβάρι (ἴσως ἐκ τοῦ Περσ. »Σαράβαρα). »Περιβαρὶς (»Νῦν δ', ὥσπερεὶ θεράπαινα, ἔχω περιβαρίδας«, Κηφισόδ. παρ' Ἀθην.).

Σαλγκάμι (Λατιν.), φ. ἴδε Γογγύλι.

Σαλέπι (ἐκ τοῦ Ζουλάπιον = Σεράπιον, ἴδε Σημ. Σήθ, Ζ, 4 καὶ παράβλ. Σιρόπι), φ. »Ὄρχις, κυνόσορχις, διδύμη καὶ διδύμιον.. salep ou salap.

Σαλὶ (εἶδος ὑφάσματος). » Αἰγίς. camelot.

Σάλι (τὸ πολύτιμον μάλλινον τῆς Ἰνδίας ὕφασμα). »Βύσσος ἡ Ἰνδική. schall ἡ châle. §. (ξυλικὴ μαζὴ δεμένη). »Σχεδία, πλωτή. radeau; brelle, θ. train.

Σαλιντὶ (τὸ κούνημα τοῦ πλοίου). » Σάλος roulis.

Σαλκίμι, δ. »Ἠράνθεμον. acacia; muguel (le grand), ἴδε καὶ Τεΐσόρι.

Σάλλα. »Πρόδομος, προθάλαμος. salle, θ.

Σαλοῦπα. » Λέμβος (ἡ). shaloupe, θ.

Σαλσαπαρίλλα (Ἱσπαν. προφ. κοιν. Σαπαρίνα), φ. (ἰατρ.) » Σμίλαξ ἡ Περουβία. salsepareille, θ.

Σάλτσα. » Ὀξυλίπαρον, τρίμμα, ὑπότριμμα (ἤτον δριμὺ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ »Βλέπων ὑπότριμμα«, ὅμοιον μὲ τὸ »Βλέπων σίνηπι, σκόροδον κτλ. τοῦ Ἀριστοφάνους), καρύκη, μυττωτὸς (Λουκιαν. Τιμ. ἢ Μισάνθρ.), ὑπόσφαγμα (διότι κατεσκευάζετο μὲ αἷμα), ἔμβαμμα. sauce, θ.

Σάνια. »Ἔλκηθρον, χαμούλκη καὶ χαμουλκὸς (Ἀμμιαν.). traineau.

Σαντοῦρι (ὄργ. μουσ.), (κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ) » Ψαλτήριον. psaltérion.

Σαξὶ-γκιουζελὶ, φ. » Σύμφυτον, ᾀείζων. consolide καὶ consoude, θ.

Σαράτσης. » Σκυτοῤῥάφος, σκηνοῤῥάφος. bourrelier.

Σαρίκι, ἴδε Φακιόλι.

Σαρισάμπρι, ἰατρ. (μὲ αὐτὸ συνήθως ἀποκόπτουν τὰ παιδιά· στάζει δὲ ἀπὸ τὸ λεγόμενον, Δένδρον τῆς ὑπομονῆς). »Ἀλόη. aloès.

Σαρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ). »Εἱ(»Ἑ)λικτὸν, ἐνείλικτον. boulette, θ.

Σαῤῥάφης. » Τραπεζίτης, ἀργυραμοιβὸς, χρυσαμοιβὸς, ἀργυρογνώμων, ἀργυροκάπηλος, κερματιστὴς, κολλυβιστής. banquier.

Σατζάκι (φορέματος), ἴδε Κρόσσι. §. (ἐσπιτιοῦ), ἴδε Στεφάνι

Σατῆρι. » Κοπὶς, κοπεὺς, σφαγὶς, σφαγεύς. couperet.

Σατράντζι (εἶδος παιγνιδιοῦ). »Ζατρίκιον (Περσ. » Ἐκάθητο.. παίζων ζατρίκιον, ὃ οἱ Πέρσαι σαντράτζ καλοῦσιν, οἱ δὲ Λατῖνοι σκάκον«, Δούκ. ΙΣΤ'). jeu d'échecs. §. (συνεκδ. τὸ σανίδι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον 'τὸ παίζουν). » Ἀβάκιον. échiquier.

Σαχνισὶ, ἴδε Ἐξώστεγον.

Σαχτερὲς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Καπνιά.

Σαχτιάνι (εἶδος τσαμαριοῦ τῆς Ἀφρικῆς). » Αἰγῆ ἡ Αἰγὶς (»Αἰγαίας περιβάλλονται αἱ Λίβυσσαι κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ«, Ἡρ. Δ', 189). marroquin.

Σβίγγος, εἶδος ζυμαρικοῦ. »Τολύπη. pet de none.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σέδια. » Φορεῖον. chaise (à porteur), θ.

Σείζης. » Ἱπποκόμος. palfrénier.

Σεκβεστράρω, ῥ. μετ. » Μεσεγγυάω. séquestrer.

Σεκβέστρο. »Μεσεγγύημα, μεσέγγυον, μεσεγγύη. séquestre.

Σεκρετάριος » Ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, ἀσηκρίτης (Λατιν.). sécretaire intime.

Σεμιζότι, φ. ἴδε Γλιστρίδα.

Σεμπέκα (μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν), ζ. »Κέρκωψ, κερκοπίθηκος, κῆβος. guenon, guenuche (ἡ μικρὴ), θ.

Σενδουκάκι. » Κιβώτιον. coffret, cassette, θ.

Σενδοῦκι (ὀρθ. Σανδὺκ, τοῦ ὁποίου παράδοξος ἡ σύμπτωσις, ἂν ἦνε μόνον σύμπτωσις, μὲ τὸ) »Σάνδυξ (.., καὶ ἡ κιβωτὸς,« τοῦ Ἡσυχ.), κιβωτὸς, φω(χω)ριαμὸς, ζύγαστρον καὶ ζύγαστρος (Ξενοφ.), χηλὸς (ἡ), λάρναξ, κίστη. coffre, bahut (κυρ. τὸ πέτσινον).

Σεντζάπι (προφ. κοιν. Ζιντζάπι), ζ. » Σκίουρος. écureuil, petit-gris (κυρ. τὸ γουναρικὸν 'του).

Σεντζαπὶ, γρ., ἴδε Σταχτερός.

Σεντίνα, ἴδε Σιντίνα.

Σεπέτι. » Κόφινος. coffre, vache, ἴδε καὶ Κουφάρι.

Σεργιάνι. » Θέα. vue, θ. ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Σεργιανίζω, ῥ. μετ. ᾧ ἀμ. »Θεάσμαι, ἴδε καὶ Περιδιαβάζω.

Σεργοῦτσι. »Πτερὸν, λόφος, πτεροθύσανος (νεολ.). aigrette, θ. panache, θ.

Σεριγκὰς, δ. »Συριγγὰς, φιλάδελφος. séringat.

Σερμαγές. » Ἀφορμὴ (» Τὰ χρήματα , ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμὴν«, Δημ.), προβολὴ, ἀρχαῖον (»Πότερον ἐκ τῶν ἐπικαρπίων ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκων;« Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου), ἐνθήκη (μεταγ.). fonds.

Σερμπέτι. » Μελίκρατον, ὑδρόμελι. hydromel, sorbet.

Σεῤῥέτης (Τουρκ.) . » Δικοῤῥάφος. chicaneur.

Σεῤῥετιὰ (ἡ) καὶ

Σεῤῥετλῆκι (τὸ) . » Δικοῤῥαφία, στρεψοδικοπανουργία (Ἀριστοφ.). chicane, θ. chicanerie, θ.

Σέτι. » Χῶμα. terrasse, θ.

Σεφτές. » Πρωτόμισθον , εὔαρχος ἐμπολή. étrenne, θ. || κάμνω σεφτέ. » Εὐαρχέω ἐμπολῶν. étrenner.

Σημίτι, Τουρκ. τὸ Κουλοῦρι (,εἶνε ἄρά γε) ἐκ τοῦ Σεμιδαλίτης (ἄρτος);

Σίγουρα, ἐπ. » Βεβαίως. assurément.

Σιγυράρω, ῥ. μετ. »Βεβαιόω(-σμαι), ἐμπεδόω. assurer.

Σίγουρος, η, ον. » Ἀσφαλὴς, βέβαιος, ἔμπεδος. §. » Ἀξιόχρεως (ἄνθρωπος). sur.

Σιλεζέκι, ἴδε Λουτροπουκάμισον καὶ Σάβανον.

Σιλτές . » Τύλη καὶ Τύλος (Διοδ. Σικελ. ΙΓ'.), ῥαπτόν. (»Ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς « Ξενοφ. Ἑλλ.). matelas.

Σιναμικὴ, δ. (ἰατρ.) . »Κολουτέα καὶ Κολοιτέα (Θεοφρ.). sène.

Σιντέφι (ὀρθ. Σαδέφι), ἴδε Μαργαριταρόῤῥιζα.

Σιντίνα, ναυτ. »Ἄντλος. sentine, θ.

Σιντρίλλι . » Στεγαστὴρ, πέταυ(τευ)ρον (Θεοκρ. Σχολ.). bardeau, aissante, θ.

Σιροκολεβάντες , ἄν. » Εὐρόνοτος (Φοινικίας).

Σιρόκος, ἄν. » Εὖρος (Φοινικίας).

Σιρόπι (ἐκ τοῦ) »Σεράπιον ἢ Σεράπειον. sirop, παράβαλ. Σαλέπι.

Σκαμπαβία (Ἰταλ.), εἶδος πλοίου. » Ἄκατος. brigantin, ἴδε καὶ Κλεφτοκάϊκον.

Σκαραντσία, πάθ. ἴδε Συνάχι.

Σκεντζές . » Στρεβλώσεις, βάσανοι. torture, θ. question. || βάλλω 'ς τὸ' σκεντζέ. » Στρεβλόω, βασανίζω. donner (appliquer à) la question.

Σκολαμέντο , πάθ. » Γονόῤῥοια. gonrorhée, θ. chaudepisse.

Σκορμποῦτον, πάθ. »Στομακάκη. scorbut.

Σκότα , ναυτ. » Ποῦς , κεροίαξ ᾧ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κεραιοῦχος (κάλως), ὑπέρα. écoute, θ. drisse, θ. hale-bas.

Σκρίνιο (τὸ) / (Λατιν.). »Γραφεῖον,

Σκρίνιος (ὁ) (σκρήνιον. (» Πυρὶ παρέδωκα τὰ βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν, ἐν τοῖς ἐμοῖς σκρηνίοις ἀποκείμενα «, Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΕ'). table à écrire.

Σμεουρηὰ, δ. »Βάτος Ἰδαία. framboisier.

Σμέουρον, ᾽πωρ. » Βάτον Ἰδαῖον. framboise, θ.

Σόϊ, ἴδε Εὐγενὴς καὶ Καλός.

Σολατσάρω, ῥ. ἀμ. » Διαβαδίζω, περιπατέω (» Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας «, Πλούτ.), διαπεριπατέω (Ἀθ.). se promener.

Σολάτσος. » Δίαυλος (Ἱππόκρ.), δρόμος καμπτός. tour de promenade.

Σολομὸς, ᾽ψ. » Ἀττακεὺς ἢ Ἀνταιαῖος. saumon.

Σομακὶ (μάρμαρον). » Ἴασπις (τὸ γαλάζιον), πόρφυρος (τὸ κόκκινον). jaspe fleuri, porphyre, brocatelle καὶ serpentine (τὸ πρασινοκόκκινον).

Σόπα, ἴδε Ξύλον.

Σουγιὰ, ἴδε Μαχαιράκι καὶ Κονδυλομάχαιρον.

Σούγιολοὺ (τὸ). » ᾽Υδραγωγὸς, ὑδραγωγεῖον. conduit.

Σούγιολτζῆς. » ᾽Υδραγωγὸς, ᾽ὑδροτέχνης. fontenier, fontier.

Σουλιμᾶς (Λατ. Sublimatum), ἴδε Ἄξυφον. ‖. σουλιμᾶς κόκκινος (Τουρκ. Ἀλ-σουλιγέν). » Κιννάβορι, σάνδυξ-ιξ (ἡ), μίλτος, σανδαράχη (-κη). cinabre.

Σοῦμμα, ἀριθ. »Κεφάλαιον, συγκεφαλαίωμα, γιγνόμενον, πλήρωμα (»Ἀόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός· Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν «, Ἀριστφ.). montant.

Σουμμαρισμός. » Κεφαλαίωμα, συγκεφαλαίωσις. addition.

Σουμμάρω, ῥ. μετ. » Κεφαλαιόω, συγκεφαλαιόω, κεφάλαιον ποιῶ (Θεοφ. Χαρ.), συλλογίζομαι. sommer, prendre la somme.

Σουσυτηὰ, δ. » Ἰτέα ἡ Βαβυλωνία. saule pleureux.

Σοῦπα. »Ζωμὸς, ῥόφημα. soupe, θ. potage. ‖. σοῦπα ῥυζι. »"Ορυζα ῥοφητὴ (Στραβ. ΙΕ').

Σουπιέρα (τὸ Τουρκ. Τσορβαλῆκι), ἀγγ. » Κυμβίον, ἐμβάφιον. soupière, θ.

Σουρτούκης. »Συρφετὸς, περίτριμμα ἀγορᾶς (τῶν ὁδῶν). batteur des pavés (d'estrade).

Σουτζοῦκι, ἴδε Λουκάνικον.

Σοφᾶς, ᾶ (ὁ), (ὁ Τουρκικὸς καναπές). » Στιβὰς-άδος (ἡ) (κυρ. ἀπὸ χόρτα. » Στιβάδας ἐξ ὕλης ποιοῦντες· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν«, Ἀθήν.). sofa, ottomane, θ.

Σοφρατζαρία, ἴδε Τραπεζαρεῖον.

Σοφρατζῆς, ἴδε Τραπεζάρης.

Σπετσιά(έ)ρης. » Φαρμακοποιὸς, φαρμακοπώλης, ῥιζοτόμος. apothicaire, pharmacien.

Σπετσαρία. » Ἰατρεῖον, φαρμακεῖον, φαρμακοπωλεῖον, φαρμακών. apothicairerie, θ. pharmacie, θ.

Στάντζος, ναυτ. »Πρότονος. étai.

Στιβάλια (Aestivalia, ὡς καλοκαιρινὰ), εἶδος ὑποδημάτων.

Στιγγάρω, ῥ. μετ. » Ἀναστέλλω. carguer les voiles.

Στοῦκα (τὸ ἄλλ. Γουμπρὶ), ᾽ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Στουμπέτσι. » Ψιμμύθιον (ψιμύθρι ᾽τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἴδε ἐκ Φυκιασίδιον). blanc d'Espagne, ceruse.

Στόφα (εἶδος ὑφάσματος). » Χρυσόπαστος (» Χρυσοΰφαντος, » Διάχρυσος) ἀλουργίς. étoffe dorée, θ.

Στράλιο, ναυτ. ἴδε Στάντζος.

Στράτσο (χαρτὶ), ἴδε Στουππόχαρτον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σωκάκι (ἡ ἄλλ 'Ροῦγα). » Στενωπὸς, ἄμφοδος (ἡ), ἀμφοδον. ruelle, θ. || ἄνθρωπος (λόγος) τοῦ σωκακιοῦ. » Ἀγοραῖος, ὁ ἐκ τριόδου. des halles, des ruelles.

Ταβάνι. » 'Ορορφὴ, οὐρανός. plafond.

Ταβᾶς, ἴδε Ἀπλάδα.

Ταβλᾶς (ἐκ τοῦ Λστιν. Tabula), ἴδε 'Απλάδα καὶ Δίσκος. || ταβλᾶς τῶν φαγιῶν. » Ἄβαξ, ἀβάκιον (τὸ μικρότερον), *ὀψοφύριον.

Τάβλι (εἶδος παιγνιδιοῦ· ὁ Σουίδας 'τὸ γράφει Τάβλα, καὶ λέγει ὅτι ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Παλαμήδην). »Κύβος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). tric-trac. §. (συνεκδογ. τὸ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν). » Ἄβαξ, ἀβάκιον, τηλία. tablier.

Ταγιρτζῆκα, ἴδε Δισσάκι καὶ Ταγάρι.

Ταζέδικος, η, ον, ἴδε Νωπὸς καὶ Χλωρός.

Ταΐφᾶς (οἱ σύντροφοι ναῦται εἰς ἕνα πλοῖον). »Πλήρωμα. équipage.

Τακλᾶς, ἴδε Κουτρουβάλα.

Ταλιαδοῦρος. »Τορευτὴς, λεπτουργός. torneur.

Ταλιάνι, ἴδε 'Πόχη.

Ταλιαντζῆς. »Ἁρκυωρὸς, δικτυωρός. gardeur des filets.

Ταμπακ ἔρα. »Πυξίς. tabatière θ.

Ταμπάκης. » Βυρσο(» Σκυτο)δέψης. tanneur, megissier; coroyeur.

Ταμπάκικον (ἐργαστῆρι). » Βυρσο(»Σκυτο)δεψεῖον. tannerie.

Ταμπάκος, ἴδε Καπνός.

Ταμπιέτι, ἴδε Συνήθεια. §. (ἰδιαιτ. τὸ καλόν). » Κομψότης, φιλοκαλία. goût.

Ταμποῦρι, ὄργ. (μουσ.), (ἴσ. ἐκ τοῦ) »Πανδοῦρη(ρα). (» Τρίχορδον δὲ, ὅπερ 'Ασσύριοι Πανδοῦραν ὠνόμαζον, « Πολυδ. Δ', 9), πηκτὶς ἢ »Μάγαδις ἢ » Κινύρα. luth.

Ταντοῦοι. » Αἴθραικος-νος (ἡ), ἀνδράχλη. chauffe-pied, chaufferette (εἶνε διαφορετικὸν), θ.

Ταράκι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Ταράφι (Τουρκ. ἐτράφ). »Στάσις, σύστασις, ἑταιρία (-εία), φατρία (μεταγ.). parti, faction; cabale, θ. clique (οἰκ.), θ. || κάμνω ταράφια. » Στασιάζω, φατριάζω. cabaler.

Τάσι (τὸ μετάλλινον φλασκί), ἀγγεῖον. » Σκύφος, κύπελλον, φιάλη, ῥυτὸν, ἐπαρυστὴρ, ἐπαρυστρὶς, ἀρύστιγος, ἀρύβαλλος καὶ ἀρυβαλὶς (κυρ. τοῦ λουτροῦ), τὸ αὐτὸ καὶ) σκαφὶς (»Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσινα, Ἀθ.). tasse, θ. coupe, θ.

Ταχτᾶς (τὸ χωρισμένον καὶ ἀπάτητον μέρος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια, ὅπου φυτεύονται τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη), ἴδε Βραγιά.

Ταχτιρβάνι (εἶδος ὀγήματος χρεμαστοῦ μεταξὺ δύο μελαριῶν). » Ἀπήνη, λαμπήνη. brancard, litière.

Τεζγκιάχι (τὸ τραπεζι ὅπου βάλλουν οἱ τεχνῖται τὰ σύνεργά 'των καὶ τὴν δουλειάν των, καὶ οἱ πωληταὶ τὰς πραγματείας 'των). »Τηλία. établi, étal (κυρ. τῶν χρεωπωλῶν).

Τεϊσόρι (Βλαγ.), ἄνθ. » Ἀνθεμὶς, ἡμεροκαλλίς. muguet (le petit), ἴδε καὶ Σαλκίμι.

Τέλλι (ἡ σιδερένια κλωστή). fil d'archal.

Τελλάλης, ἴδε Διαλαλητής.

Τελλέκης (ὁ λούων εἰς τὸ λουτρόν). » Βαλανεὺς, βαλανείτης, παραχύτης garçon baigneur

Τεμπέλης, α, ικον, ἴδε Ἀκαμάτης καὶ 'Οκνός.

Τεμπελιά. » 'Οκνηρία, ἀμέλεια. paresse, θ. fainéantise, θ.

Τεμπέρι, ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Τεμπεσίρι. » Κρητικὴ (»Λευκῖτις, »Κιμωλία) γῆ, κρητίς. craie, θ. tripoli.

Τενεκὲς, ἴδε Πάφυλας.

Τεντζεράκι. »Χυτρὶς, χυτρίον. petite marmite, θ.

Τέντζερες. » Χύτρα. pot, casserole, θ. marmite, θ.

Τεντζοῦγι, μυρ ἴδε Κοῦρσι.

Τεμπέρι (ὅπλον Ἀσιατικόν). »Πέλεκυς ἀμφίστομος, ἀμφιπέλεκυς. (espèce de) hallebarde.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τερράτσα (Ἰταλ.), ἴδε Δῶμα καὶ §. (εἰς τὸ Παράρτ.) Σέτι.

Τερσανᾶς, ἴδε Καραβοστάσι.

Τεψὶ (;ἔχει τι ἄρά γε κοινὸν μὲ τοῦ Κικέρ. τὸ) »Αὐθέψης ἢ Πανθέψης;

Τζαμμεδάνι (τὴν λέξιν Τζαμανδᾶς ἀναφέρει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος). «Μάρσι(συ)πος(-ππος), μαρσίππιον, κυνοῦχος, φάσκελος. bougette, θ. ἴδε καὶ Δισσάκι.

Τζαμπάζης (ὁ περιπατῶν εἰς τὸ σχοινί). »Σχοινοβάτης. funambule, voltigeur, danseur de corde. §. (ὁ γυμνάζων τὰ ἄλογα). »Πωλοδάμνης. écuyer, maquignon.

Τζαμφέσι, ἴδε Μεταξωτός.

Τζεβαέρι, ἴδε Διαμαντικὸν καὶ Σημαδιακόν.

Τζεβαερτζῆς. »Λιθογνώμων, λιθοξόος. joaillier, lapidaire.

Τζελάτης. »Δήμιος, δημόσιος(»Παρὰ Ῥοδίοις νόμος ἐστὶ, τὸν δημόσιον μηδέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν«, Δίων Χρυσόστ.). bourreau.

Τζελέπης. » Προβατοκάπηλος. fournisseur (vendeur) de (commerçant en) moutons.

Τζερεμές. » Τίμημα, πρόστιμον, πρωτίμημα, ζημία. amende.

Τζερεμετίζω, ῥ. μετ. »Τιμάω, ζημιόω, ζημίαν τάττω. amender.

Τζερεμέτισμα. »Ζημίωμα, ζημίωσις, προστίμησις. l'action d'amender.

Τζιέρι, ἴδε Πλεμόνι καὶ Σηκῶτι.

Τζιμπινλῆκι, ἴδε Κουνουπιέρα.

Τζιρίτι. » Δόρυ, κοντὸς, παλτόν. javeline. θ. ‖. παίζω τζιρίτι. » Κοντοβολέω, διακοντίζομαι (» Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι«, Θῤῥ. Χαρ.). s'exercer à lancer la javeline.

Τζουλοῦφι. » Προκόμιον. toupet.

Τζουτζές. » Νάνος, νανώδης, νανοφυής. nain.

Τίγγα, ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κυπρίνων, Λατιν. tinca). »Τίλων ἢ Τίλλων (Ἡρόδ. Ε' καὶ Ἀριστοτ. περὶ ζ. ΣΤ'). tanche). θ.

Τιλιγάρι (ὀρθότ. Ταλιγάρι). »Ζευγίτης (ἵππος). cheval (de trait). ‖. ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια. » (ἵππων) ξυνωρὶς (ζεῦγος).

Τιντηλίνα, φ. ἴδε Μοσχοσίτι.

Τιρτῆρι, ἴδε Τρέμουσα.

Τόϊ (ὀρθότ. Τῶϊ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠτώεις), π. »Ὠτὶς (ἡ). outarde, θ.

Τοκμάκι, ἴδε Σφυρί. ‖. τὸ τοκμάκι τῆς πόρτας. » Ῥόπτρον καὶ ῥόπαλον (»Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἶγετο τοῦ ῥοπάλου«, Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ'). heurtoir.

Τομπάκι, ἴδε Χάλκωμα.

Τοπάτσι (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Σβοῦρος.

Τόπι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σφαῖρα, ἐφετίνδα, φαινίνδα, ἅρπαστον. paume, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται). » Σφαῖρα, πάλλα (ἴδε Μπάλλα). balle, θ. ballon, éteuf. ‖. παίζω τὸ τόπι. » Σφαιρίζω. jouer à la paume (au ballon etc).

§. (κομμάτι ὑφάσματος τυλιγμένον). » Ἱστὸς (»Ὡς ἱστὸς ἐρίθῳ ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, « Γρφ. [Ἡσ. ΛΘ', 12]· » Ὀθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους«, Πολυβ. Ε'). pièce (d'étoffe).

Τοποῦζι. » Ῥόπτρον, ῥόπαλον. masse, θ. ‖. τὸ τοποῦζι τοῦ τσαθριοῦ (τοῦ κρεββατιοῦ κτλ.). » Σφαίρωμα. pomme, θ.

Τορβᾶς, ἴδε Δισσάκι. (Σημ. Τὸ Δρουβανιστὸν ὀξύγαλον τοῦ Πτωχοπροδρόμου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπόρησεν ὁ Κορ. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Δουκάγγ., 'δὲν πρέπει 'να ἦνε ἄλλο, παρὰ τὸ Τερμπὰ-γιουρτοὺ, δηλ. στραγγιστὸν ἢ περασμένον ἀπὸ σακκοῦλι [τορμπᾶν, τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ Ἕλληνες Τρωβᾶν]).

Τοῦβλον (Λατιν.). »Πλίνθος ὀπτή. tuile, θ. brique, θ. carreau.

Τουζλοῦκι. » Κνημὶς, περικνημίς. guêtre, θ.

Τουλεῦμι, ἴδε Ἀσκί.

Τουλοῦμπα (τῶν πηγαδιῶν καὶ καραβιῶν). » Ἀντλία, ἄντλος. §. (ἡ διὰ τὰς πυρκαϊάς). » Σίφων. pompe, θ.

Τουλπάνι (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶνε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κυρίως τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. » Διαφανές. Ταραντινίδιον. Ἀμόργινον. mousseline (ὅθεν παρεδέχθημεν τὸ Μοσυλίνειον , ὡς ἐκ τῆς πόλεως Μοσοὺλ , ὁπόθεν συνήθως μετεφέροντο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν), θ.

Τουμπελέκι, ὄργ. (μουσ.). »Κύμβαλον. timbale, θ.

Τουμπροῦκι, ἴδε Κούτσουρον.

Τουρλοῦ (εἶδος φαγητοῦ). » Σύγκρουμα , σύμμικτος λοπάς. macedoine, pot pourri. §. salmigondis.

Τοῦρνα, π. ἴδε Γερανός. §. 'Ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Τουρσὴ, ἴδε Ἁρμὴ καὶ 'Ξειδάτος.

Τουρσουτζῆς. » Ἁλμαιοπώλης , ἁλμευτής.

Τοῦρτα (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ Λατιν. torta, σημαίνοντος κατὰ λέξιν) »Στρεπτὸς, στρέμμα. tourte, θ.

Τουτιὰ (μεταλλικόν τι). » Πομφόλυξ, σπόδιον, πλακῖτις (σποδὸς), καδμεία , στίμμι. tutie, θ. spode, θ.

Τουφέκι. »Μολυβδοβόλον ἡ Πυροβόλον (ὅπλον). fusil ; mousquet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τρὰ (ἡ). »Χρυσήλατον. clinquant, lamette (d'or ou d'argent).

Τραμουντάνα , ἄν. » Ἀπαρκτίας. tramontane , θ. ‖. ἄστρον τῆς—. »'Αρκτος (ἡ μικρὰ), κυνόσουρα. ourse (la petite), ἴδε Ἀμάξι.

Τραμπάκο) (εἶδος καραβιοῦ Τταμπάκολο) ἀπὸ τοῦ Λατιν. Trabica. 'Ο 'Ησύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν) » Τράμπις(,ναῦς, ἄκατος, πορθμὶς, τινὲς δὲ πλοῖα βαρβαρικὰ«, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀρρ. [περίπλ. 'Ερυθ. θάλασ.] ὀνομάζει) Τράπαγα.

Τραμπάλα (εἶδος παιγνιδιοῦ). »'Τρυτάνη. balançoire.

Τράττα , ἴδε Κλεπτοκάϊκον καὶ §. Ψαροκάϊκον.

Τρινκέτο, ναυτ. » Δόλων. le petit hunier.

Τρίγκος(τὸ δεύτερον πανὶ τοῦ πλοίου μετὰ τὴν Μαίστραν). »'Ακάτιον. misaine, θ.

Τριπόντες (καράβι μὲ τρία πατώματα ἢ κουβέρταις , ὅθεν καὶ Τρικούβερτον,τὸ Τουρκ. Οὐτσ-ἀμπαρλί). » Τριπάροδος ναῦς, (εἰς τὴν 'Ελλάδα 'τὸ ὠνόμασαν) τρίκροτον. vaisseau à trois ponts.

Τσαδῆρι, ἴδε Τέντα.

Τσαΐρι, ἴδε Γρασίδι καὶ Λιβάδι.

Τσακάλι (εἰς τὴν Περσ. ὀνομάζεται ἡ ὕαινα), ζ. »Θῶς-ωὸς (ὁ καὶ ἡ). chacal ou jackal , (κυρίως πρέπει 'να γράφηται) tsacal.

Τσακίλι, ἴδε Χαλίκι.

Τσακίρ-κέϊφι (τὸ μέτριον καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη μεθύσι) . » Ἀκροθώραξ. pointe de vin, l'entre-deux bouteilles.

Τσακμάκι, ἴδε Πυροβόλος.

Τσακμακίζω , ῥ. ἀμ. » Συντρίβω τὰ πυρεῖα (Λουκιαν.). battre le briquet (le fusil).

Τσακμακόπετρα. » Πυρεῖον, πυρίτης (πυρῖτις) λίθος . pierre à fusil (à feu), ἴδε καὶ Στερνάρι.

Τσαλὶ (ἀ. κάθε χαμηλὸν καὶ ἀγκαθωτὸν δένδρον, καθὼς ἡ) »'Ράμνος (ἴδε Μαυραγκαθιὰ), θ. (ἡ) »'Ερείκη, (ἡ) » "Αγερδος, (ἡ) » Βάτος κτλ., ἴδε καὶ Χαμόδενδρον. §. (β'. εἶδος θάμνου ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης) , ἴδε Φοῦντα . §. (γ'. πλ. ἐν γένει ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια) , ἴδε Φρύγανον.

Τσαλοπετεινὸς, π. »"Εποψ. huppe, coq de bois.

Τσαλόσκοπα, ἴδε Σάρωμα

Τσάμι , δ. ἴδε Ἀγριοκουκουναρὴα καὶ Πεῦκος.

Τσαμποῦνα. » Τιτύρα.

Τσαμπουνίζω) (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ . Τσαμπουνῶ) zambognare, κυρ. παίζω τὴν Τσαμποῦναν, Ἰταλ. zambogna , τὸ σουραῦλι , καὶ μεταφ. ματαιολογῶ , ἀκριτομυθῶ) , ῥ. ἀμ. ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ. ‖. τζαμπουνίζεις (φρ.)! » Ληρεῖς ἔχων.

Τσαννάκι (Τουρκ. λέξις, ἡ μᾶλλον Περσικὴ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοί: 'Ο Ἀθήναιος [βιβλ. ΙΑ'], ἀναφέρων τὸν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στίχον τοῦ ποιητοῦ Φιλήμονος: »Σανάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια«, 'τὸ ἐξηγεῖ. » 'Εκπώματα περσικά), ἴδε Πινάκι.

Τσανακλῆκι, ναυτ., ἴδε Κούφφα.

Τσάντα, ἴδε Δισσάκι.

Τσαντήλα (τὸ πλεκτὸν, ὅπου στραγγίζει καὶ σχηματίζεται τὸ τυρί). » Πλαστίγγιον. eclisse, ἴδε Τυροβόλι.

Τσαντζαλιάζω, ῥ. μτβτ., ἴδε Κουρελιάζω καὶ-

Τσαντζαλιάρης, α, ικον, ἴδε Κουρελιάρης καὶ-

Τσάντζαλον (κατὰ τὸν Κορ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. Cencio, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκορ. εἶνε Cencerello Ἀλλ' ἡ λέξις ἦτον συνήθης ὄχι μόνον ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου 1280—1330, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη 'τοῦ Μαυρικίου περὶ τὰ τέλη δηλ. τοῦ ς' αἰῶνος καὶ βέβαια καὶ πολὺ ἀργήτερα, εἴγε, κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον, » 'Ο Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβιτῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος.. Τζάντζαλος οὕτωσί ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὥστε οἶμαι, εὐτέλειαν«), ἴδε Κουρέλλι.

Τσαρδάκι, ἴδε Τέντα.

Τσάρκι, ἴδε Τόρνος.

Τσάρκι-φελέκι, ἄνθ. »Ἶρις. iris.

Τσαρλατάνος. »Γόης, ἀγύρτης, ἀλαζών, ἀπατεών. charlatan, imposteur.

Τσαροῦχι (ἐπὶ Τζέτζου καὶ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο φαίνεται, Τσουρίχι, ἂν συμπεραίνωμεν ἐκ τῶν ἐπιθέτων, Τσουριχοάγιος, Τσουριχοχειροτόνητος, Πετρομαγασκοτσούριχος κτλ. ἐκείνου, καὶ τοῦ Τζαντζαλιαροτσούριχος τούτου). »'Υπόδημα, ἀρβύλη, σάνδαλον καὶ σανδάλιον.(«'Υπόδησαι τὰ σανδαλιά σου«, Πρξ. 'Αποστολ. ὅθεν καὶ εἶδός τι ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, ὁ καλούμενος Βασκολικὸς, ἐλέγετο, διὰ τὴν πλοκὴν πάντως τῶν λωρίων ἀ Σανδάλιος]), καρβατίνη, βλαύτη, βλαυτίον. soulier.

Τσαρσί, ἴδε Παζάρι.

Τσασίτης. » Κατάσκοπος, ὀπτὴρ, κατοπτήρ. espion.

Τσασιτλῆκι. »Κατασκοπὴ, κατασκόπευσις. espionnage.

Τσατί (τοῦ 'σπιτιοῦ). » Στέγασις, ὄχωσις.

Τσατίζω (φόρεμα), ῥ. μετ. ἴδε Καταπιάνω. §. ('σπίτι), ἴδε Σκεπάζω.

Τσελῆκι (τὸ ἄλλ. Ἀτσάλι). »Στόμωμα, χάλυψ (αὐτὸς εἶνε κυρίως ὁ) ἀδάμας (τῶν παλαιῶν). acier.

Τσελικόνω, ῥ. μετ. »Στομόω, φαρμάσσω. acérer, donner la trempe (le fil).

Τσελίκωμα. » Στόμωμα, φάρμαξις (Πλούτ.). trempe, θ.

Τσεμένι (τὸ λεπτότατον χορτάρι). »Χορτάριον. gazon. §. (συνεκδοχ. ἡ πλάκα τοῦ χορταριοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν στρώνουν τὰ περιβόλια). »Χορτόπλινθος. gazon.

Τσεκοῦρι (Λατιν. securis, ἀπὸ τοῦ 'Ελλ.) »Σάγαρις, ἴδε Ἀξίνη.

Τσελέγγι. » Στλεγγίς. espèce de panache.

Τσέργα (ἡ ἐκ πίλου καλύβη τῶν σκηνιτῶν Τατάρων καὶ Τουρκομάνων, καὶ παρ' ἡμῖν τῶν Βλαχοποιμένων. Εἰς τὸν Κ, Πορφυρογ. ἀναφέρεται » Σκυθικὸν τσεργὰ«, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὰ ταξείδια τοῦ αὐτοκράτορος ὡς »λουτρὸν Τουρκικὸν«, ἴδε 'Ηρόδ. Δ'. 75.

Τσέτουλα (Τσέδουλα, ἐκ τοῦ Λατιν. Schedula, δελτίον, ὑποκορ. τοῦ 'Ελλ. Σχέδη). » Ξύλον λογιστικὸν, σύμβολον (» Διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, » Εὔβουλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. 613), συντόμιον (μεταγ.). taille, θ.

Τσιβί (τὸ ξύλινον καρφί), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Τσίγα, 'ψ. »"Ελοψ καὶ "Ελλοψ, ἀνθίας, κάλλιγθυς, καλλιώνυμος, ἱερὸς ἰχθύς. esterlet (ἡ) sterlet.

Τσικοῦτα, φ. (φαρμ.), ἴδε Καρῶνι.

Τσικρῆκι, ἐργ., ἴδε 'Ροδάνι.

Τσιμισῆρι, δ., ἴδε Πυξάρι.

Τσιμπλιτάρα (ἴσως ἐκ τοῦ Κίγκλος,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἡ σεισοπυγίς), π. » Κνιπολόγος, ἴδε καὶ Ξυλοφάγος.

Τσιμποῦκι, ἴδε Καπνιστῆρι.

Τσιμουτιὰ (παράδοξος παραφθορὰ τοῦ) » Ἐγεμυθία (ἡ λέξις εἶνε συνήθης μόνον εἰς τὴν φράσιν.) ||. μὴ 'βγάλῃς τσιμουτιὰν ἀπὸ τὸ στόμα σου. »Μηδὲ γρυξῃς μηδοτιοῦν(Ἀριστοφ.)«.

Τσιν(Τσεν)γκέλι, ἐργ. »Ἁρπάγη, ὄνυξ, ὄγκινος, κρεάγρα. crampon, croc, crochet (τὸ μικρότερον).

Τσινὶ (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπιθάνως ἀπὸ τὸ Λατιν. Tina. Ἡ φυσική 'του παραγωγὴ εἶνε ἡ Κίνα, Τουρκ. Τσὶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρωτοφέρθησαν' ὅθεν:) »Σιννικὸν (πλαστούργημα), ἀργιλλόπλαστον (νεολ). porcelaine, θ.

Τσιρμόνια. » Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις. honnêteté, civilité, ἴδε καὶ Περιποίησις.

Τσίτι (Ἀγγλ. chintz, ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ ἴσως). »Σινδὼν εὐανθὴς(Στραβ. βιβλ. ΙΕ'). toile peinte.

Τσίφρα (εἶδος γραψίματος αἰνιγματώδους). » Σίγλι (Πλουτ. Κατ.). chiffre, ἴδε καὶ Μονοκονδυλιά. ('Επὶ τῶν τελευταίων Βυζαντινῶν χρόνων ὠνομάζετο ὑφειλτὸν: 'Ο δὲ Φραντζῆς, ὅ,τις, μόνος, νομίζω, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, λέγει ὅτι, » διώρθωσε τὸ ὑφειλτὸν πιττάκιον «, δηλ. καθὼς λέγομεν τώρα, ἐξετσίφαρεν, ἴδε Φραντζῆ χρονικὸν Βιβλ. Α', μ', 18, 19).

Τσογένι, ἴδε Σαπουνόῤῥιζα.

Τσόκαρον (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zoccolo, τὸ ξύλινον ὑπόθημα), ἴδε Γαλέντζα.

Τσομπάνης (ἐκ τοῦ Σλαβων. Zupan, ἀρχηγὸς ἢ τοπάρχης), ἴδε Βοσκός.

Τσορβαλῆκι, ἴδε Σουπιέρα.

Τσορβᾶς, ἴδε Σοῦπα.

Τσότρα, ἀγγ., ἴδε Πλόσκα.

Τσουβάλι (εἶνε ἄρά γε ἀπὸ τοῦ Συμβάλλειν; 'Ο 'Ερμόλαος λέγει [ἐν Πλινίῳ, 8, 48] ὅτι Κιλίκιά τινα [τρίχινα] ὑφάσματα, ὠνομάζοντο Συμβαλλωτὰ), ἴδε Σακκί.

Τσουκαλάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Κεραμιδάδικον.

Τσουκαλᾶς, ἴδε Κεραμιδᾶς.

Τσουκάλι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zucca, σημαίνοντος κολοκύνθην), ἴδε Καθίκι καὶ §. Τέντζερες.

Τσοῦλι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Σάγισμα.

Τσοῦντα (τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Ἄτραχτος (ὁ καὶ ἡ).

Τσουρέκι. » Ἀρτολάγανον.

Τσουράπι. » Ποδεῖον καὶ Πόδει-(δι)ον, πέλυτρον (Πολυδ.). bas.

'Γακοῦτι. » 'Γάκινθος (ἡ πολύτ. λίθος).

Ὄγκλα (τὸ ζωνάρι τῆς σέλλας), τὸ Τουρκ. κολάνι, τοῦ ἀλόγου, ἐκ τοῦ Λατ. jungula). ventrière.

Φαμηλιά, ἴδε 'Σπίτι καὶ 'Σπιτικόν.

Φαράσι, ἴδε Σκουπιδολόγος.

Φάρος (»Τὸ δὲ λεγόμενον 'Ρωμαϊστὶ Φὰρ, σκευάζεται οὕτως: σῖτον κτλ. » Ἀέτ. Θ', 45΄).»Πτισάνη. orge mondé, ἴδε καὶ Μπλιγοῦρι.

Φαρφούρι (ὁ Κορ.'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Πορφύριον ἢ Πορφύρινον). » Φαβεντιανὸν (πλαστούργημα ἢ σκεῦος). fayence, θ.

Φεργάδα (εἶδος πολεμικοῦ πλοίου. Κάλλιστα ὠνομάσθη) » Δίκροτον(, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς ἀρχαίους διήρη ναῦν, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσ.). frégate, θ.

Φερμπαλᾶς(ὀρθ.Φαλμπαλᾶς), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Φιδές. » Πολφὸς (» Καὶ πολφὸς δέ τι ἐκαλεῖτο, μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον «, Πολυδ.). 'Σκωληκίς. vermicelle, θ.

Φιλάνδρα (ἡ στενόμακρος ναυτικὴ σημαία). » 'Επισείων. la flamme.

Φιλδισένιος, α, ον. » 'Ελεφάντινος, ἐλέφαντος πεποιημένος. d'yvoire.

Φίλδισι. » 'Ελέφας-αντος. i(y)voire.

Φίλιος, ζ., ἴδε 'Ελέφας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φίστουλας, πάθ. » Σύριγξ. fistule, θ. ‖. φίστουλας 'ς τὸ 'μάτι. » Αἰγίλωψ, αἰγιλώπιον, ἀγγίλωψ (πρὶν ἀνοίξῃ καὶ ὅταν 'δὲν τρέχῃ). fistule lacrymale.

Φιστουλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Συριγγόομαι. devenir fistuleux.

Φλάουτον, ὄργ. (Μουσ.), ἴδε Παγιαῦλι.

Φλάτον, ἴδε Ἄνεμος.

Φλατούζον (κυρ. φαγητὸν ᾗ ἰδιαιτ. ὄσπριον). » Φυσώδες, πνευματῶδες. flatueux.

Φλόκος (ἐν τῶν ἱστίων πλοίου). » Ἀρτέμων. foc (le grand).

Φλυτζοῦνι (ὁ Σομμαυέρας 'τὸ γράφει Φρεντζοῦνι, καὶ τὸ ἐξηγεῖ Ἰταλ. becchietto), π. » Κριθολόγος ἢ (πιθανώτ.) Θραυπίς. bruant, proyer.

Φοῦλι (ἐκ τοῦ) » Φύλλον [μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἰνδικὸν ἢ Μαλαβάθρου, ὅπου γράφεται ἐσφαλμ. Μεταβάθρου]. Ὁ Ἀέτιος 'τὸ γράφει Φῦλ, ἀπαράλλακτα δηλ. καθὼς τὸ προφέρουν ᾗ σήμερον οἱ Τοῦρκοι), ἄνθ. » Χρυσονάρκισσος. jonquille, θ.

Φουλμπαχάρι, ἄνθ., ἴδε Κλεμαξίδα.

Φουστάνι (εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1666 ἡ λέξις Fustaine, εἶδος ὑφάσματος βαμβακίνου· φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι παρῆχθη ἐκ τοῦ Περσικο-ινδικοῦ Φουϊστὰν, κώμης ὄνομα, ὅπου τοιαῦτα ὑφάσματα ἢ ὑφαίνοντο ἢ ἐβάφοντο (;), καὶ ἰδοὺ τί ἀναγινώσκεται εἰς τὸν Πρόλογον Ἰνδικοῦ τινος βιβλίου, μετενηνεγμένου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν Σήθ: Λήψομαι μίαν πύλην ἐκ τῶν ὑφασμάτων τῆς κώμης Φουϊστὰν, ἵνα ἐν αὐτῇ δοξασθήσομαι κἀγὼ κτλ.). » Ἔνστις, ἔγκυκλον, κολπωτὸς (χιτὼν), συμμετρία ('Ησυχ. καὶ Πολυδ.). robe, θ.

Χαβαὶ (τὸ ἄλλ. Οὐρανί), χρ., ἴδε Γαλάζιος.

Χαβιάρι (ἐκ τοῦ 'Ωάριον, 'Ωβεάριον, Ὑποκορ. τοῦ 'Ωόν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀργεῖοι ἐπρόφεραν, κατὰ τὸν 'Ησύχ. 'Ωβεον. Ὁ Εὐστάθ. περιγράφει καὶ τὰ δύο εἴδη τοῦ χαβιαροῦ, τὸ κόκκινον ᾗ τὸ μαῦρον, οὕτω πως: »'Ωὰ ἰχθύων τεταριχευμένα· γένος αὐτὰ ἑκάτερον, ὅσα τε εἰς δυάδα πλακώδη παράκεινται παραυγάζοντα εἰς ὑπέρυθρον, ᾗ ὅσα ἐπὶ ἀῤῥίχων μέλανα κέχυνται σωρηδὸν, ὧν χορηγὸς ἐκ τῶν βορείων πρὸς ἄλλοις τόποις ᾗ ὁ εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκβάλλων Τάναϊς»). caviar, ἴδε καὶ Μουρουῦνα.

Χαβοῦζι. » Δεξαμενὴ, κολυμβήθρα. reservoir, ἴδε καὶ Γοῦρνα.

Χαβοῦτσι, φ. ἴδε Δαυκί.

Χαδούμης, ἴδε Εὐνοῦχος.

Χαζναδάρης. » Γαζοφύλαξ, θησαυροφύλαξ, ταμίας. trésorier.

Χαζνὲς (ἐκ τοῦ Περσ.) »Γάζα, γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς, θησαυροφυλάκιον. trésor.

Χαλβᾶς, »Θρυμματὶς ᾗ 'Ενθρυμματὶς (κυρ. ὁ 'σπιτικός).

Χαλί, ἴδε Ταπί.

Χαλκᾶς, ἴδε Κρικέλα.

Χάλτι, ἴδε Μωρολογία ᾗ Φλυαρία.

Χαλταρίζω, ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Χαμάλης, ἴδε Βαστάζος.

Χαμαλιάτικον, ἴδε Κουβαλιστικόν.

Χάμουρα (τὰ λουριὰ τοῦ ἁλόγου, ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι), ἴδε Ζυγολοῦρι.

Χάμπ-ουλ-λεζίζ (προφ. κοιν. Ἀμπδιλεζὶ, καὶ εἶνε ἡ φαγώσιμος ῥίζα τῆς γλυκειᾶς Κύπερης [ἴδε τὴν λέξιν], ἀλλοῦ τὸ λέγουν: Μάνα τοῦ οὐρανοῦ), φ. »Κύπειρος ὁ (καὶ ἡ) ἐδώδιμος (πρὸς διαφορὰν τοῦ πικροῦ καὶ εὐώδους, ὅστις λέγεται Ἰατρικὸς) (ἴσως καὶ τὸ) μνάσιον. souchet-sultan.

Χάνι. » Πανδοχεῖ(κεῖ)ον, ξενοδοκεῖ(χεῖ)ον, ξενὼν, κατάλυσις, καταγωγὴ, καταγώγιον (Θκδ. Γ',68). auberge, chan ἢ Kan. §. Συνοικία. hôtel.

Χαντζά(τζέ)ρι, ἴδε Μαγαῖρι.

Χαντζῆς. » Πανδοχεὺς(-κεύς), ξενοδόκος(χος). hôte, aubergiste.

Χάπι. » Φθοΐς (ἡ) καὶ Φθεῖς (ὁ), φθοΐσκος, κόκκος, κατάποτον, κατα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πότιον (Θφρ. Θ', 8), γογγύλιον καὶ γογγυλίδιον (Ἱπποκρ.). pillule, θ.

Χαράρι (τὸ πέτσινον σακκί, ὅπου βάλουν τὰ στρωματο-παπλώματα). »Στρωματεὺς, στρωματόδεσμος καὶ στρωματόδεσμον. sac de cuir.

Χαρδάλι (εἰς ἰατρ. γλωσσάρ. γράφεται: Χαλδάλιν [ἄλλ. Χανδάλιν]), ἴδε Σινάπι.

Χαροῦμπα (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ, Χαρνούμπ), ἴδε Ξυλοκέρατον.

Χαρχάλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρακάλλιον, Γλωσσαρ.). »Περιδέραιον, στρεπτὸν (περιαυχένιον, Ἡρόδ.), στρεπτὸς (περὶ τῇ δέρῃ, Ξενοφ.), ὅρμος, περιτραχήλιος κόσμος, ὑποδερίς (κυρ. τὸ ἐκ μαργαριταρίων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους: » Τὰ δὲ ὠὰ τῶν ὄφεων ἀλλήλοις συνεχῆ ἐστιν, ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν ὑποδερίδες «, Ζ. Β', 28), τὸ περὶ τὴν δειρὴν κόσμημα, χλιδὼν (» Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους εἶχον χλιδῶνας λιθοκολλήτους«). collier, carcan.

Χασᾶς (τοῦ ἀλόγου). »Κάσας (»Ἵπποι γρυσογάλινοι, κάσαις ἐφιππείοις καταπεπταμένοι «, Ξενοφ. Κυρουπ. φαίνεται δ' ὅτι ἐγράφετο καὶ Χάσας, ὅθεν τὸ ὑποκορ.) Χασείδιον (Ἀγμέτ. Ὀνειρ. 220, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν Βυζαντ.) Χασδίον, (ἀλλ.) ἐπισέλλιον, ἐφεστρίς, ἐπίβλημα. housse, θ. caparaçon, ἴδε καὶ παραδ. Σάγισμα. ‖. καὶ ὁ χασᾶς τοῦ ἀλόγου 'του ἦτον ἄλοικος. »Καὶ ὁ ἵππος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο (Λκ.). il était caparaçonné.

Χατῆρι, ἴδε Χάρις. ‖. κάμνω τὸ χατῆρί τινος. » Χαρίζομαί τινι.

Χεϊμπές, ἴδε Δισσάκι.

Χιλάλι. »Ὠτογλυφὶς (κυρ. τῶν αὐτιῶν). cure-oreille· ὀδοντογλυφὶς, καλαμὶς καὶ μηλωτὶς (τῶν ὀδοντιῶν). cure-dent.

Χοκκαμπάζης (κυρ. ὁ παίζων τοὺς χοκκάλες, ἁρπάζων δηλ. ἐπιτήδεια τὰ πετραδάκια, 'ποῦ φαίνεται ὅτι βάλλει ὑποκάτω, καθὼς ὁ) »Κοτυλιστὴς (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν Μισοπώγ. τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Γρηγ. Ναζ.) »Ψήφοις παίζων, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως « Ψηφοκλέπτης. joueur des gobelets. §. (γενικώτερον δὲ κάθε ἐπιτήδειος εἰς τὴν θαυματοποιΐαν). »Θαυματοποιὸς, γόης. escamoteur, jongleur, bateleur.

Χοκκαμπαζλήκια (τὰ). »Θαύματα, θαυματοποιΐαι, γοητεῖαι. tours de gibécière (de passe-passe). ‖. κάμνω χοκκαμπαζλήκια. »Ψηφοπαικτέω.

Χοκκᾶς (ὅπου φτύνουν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Φωκὰς (» Ἀλάβαστρον, φωκάδιον «, λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὰ δὲ γλωσσάρια ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ Μυροθήκη. Παράβαλε Ὀκᾶ), » Πτυέλιον. crachoir.

Χούμελι (φυτὸν χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῆς Μπίρας), ἴδε Βρυνιά.

Χουννάπι, κ. » Κόνναρον, παλίουρον. cornouille, θ.

Χουρμαδηᾶ, δ. »Φοίνιξ. palmier, dattier.

Χουρμᾶς, 'πωρ. » Φοῖνιξ, φοινικοβάλανος. datte, θ. ‖. τραμπουζάν-χουρμασὶ, κ. »Μύξον (εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ὀνομάζεται »Οὔβον, ἐκ τοῦ Οὖον, τὸ Σοῦρβον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ γένος ὑπάγεται). sebeste (diospyrus-lotus, plaqueminier d'Orient).

Χράμι (ὕφασμα μάλλινον κροσσωτόν). » Ἀμφίταπος, ἀμφιτάπης (ὁ καὶ ἡ) καὶ ἀμφίταπις (ἡ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα κρόσσια), ἴδε καὶ παράδ. Ἀνδρομίδα καὶ Ταπί. ‖. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κρεββάτια ἦσαν στρωμένα ἄλοικα χράμια. »Ταῖς δὲ κλίναις ἀμφίταποι ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο (Ἀθήν.)«.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ

» Ὀκνῶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, φεύγων τὸ ἀηδὲς
» τῆς γραφῆς· εἰ μή τινι πρὸς ἡδονῆς ἐστιν ἀκούειν
» Πλευταύρους καὶ Βαρδύητας καὶ Ἀλλότριγας, καὶ ὅλ-
» λα χείρω καὶ ἀσημότερα τούτων ὀνόματα «,

(ΣΤΡΑΒ Γ', γ').

Ἄβαδος

Ἄβαδος, χ. τῆς Δολοπ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Ἠπ. καὶ Ἀκαρν.). »Ἀθήναιον (πόλις τῶν Ἀθαμάντων).

Avella-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἀβέλλα.

Avenches, π. τῆς Ἑλβετ. »Ἀβεντικὸν (Aventicum).

Averno (Lago d'—), λίμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἄορνος.

Aversa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως). » Ἀτέλλα καὶ Ἀτέλλαι, ἴδε καὶ S. Arpino.

Avignon, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Αὐενίων.

Agello, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλησσὸς καὶ Τυλλέσιον, ἴδε καὶ Corica.

Ἀγγελόκαστρον

Ἀγγελόκαστρον, χ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Παραχελωΐτιδι). » Ἀρσινόη.

Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων καὶ τῶν σημείων.

ἀκρ-ωτήριον
β-ουνὸν
βασίλ-ειον
ἔθν-ος
επ-αρχία
ἐρ-είπιον
ἑρμην-εύεται
κοιν-ῶς
κυρ-ίως
κωμ-όπολις
λ-ιμήν
λίμ-νη
μον-αστήριον
ν-ῆσος
ν. ν. (νῆσοι ἢ ἐρημονήσια)
π-όλις
πηγ-άζει (ὁ ποταμὸς)
πλησ-ίον
πορθμ-ὸς
ποτ-αμὸς
προφ-έρεται
πρωτ-εύουσα (πόλις)
Σημ-είωσις
φρ-ούριον
χ-ωρίον
χερσ-όνησος
χύν-εται (ὁ ποταμὸς)
—, σημεῖον ἐπαναλήψεως, δηλοῦν, ὅτι πρέπει 'να ἀναγνωσθῇ πάλιν ἡ πρώτη λέξις, παρ. χάρ. » Γκούρα (ἡ πρώτη λέξις). || ποτάμι τοῦ— (ἀντὶ ποτάμι τοῦ Γκούρα).
Σημειωτέον ὅτι τὸ Δ εἰς τὰς περισσοτέρας λέξεις ὡς ξενικὰς πρέπει 'να ἀναγινώσκεται τραχύ, ὡς τὸ Γαλλικὸν D.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(Σημ. εἰς τὴν Ἀναχάϊδαν [τσιφτλίκι] τοῦ Ἀγγελοκάστρου ἐμπεριέχεται κυρίως ἡ) » Παραχελωΐς ἡ Παραχελωΐτις.

Ἀγγελοκήπια ἡ Ἀγγελόκηποι, τοποθεσία τῆς Ἀττικ. (πλησίον τῶν Ἀθηνῶν). » Ἀγγέλαι ἡ Ἀγγελῆ (ἴδε Παπαγγελάκι)· (κατ' ἄλλους οἱ) »Κῆποι (ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη), (καὶ κατ' ἄλλους αἱ) »Ἀλωπεκαί (ἴδε Antiquités Helléniques par A.R.Rangabé, p. 61, 62).

Agde, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ἀγάθη, ἡ Ἀγαθόπολις (Agathopolis Massiliensium).

Ἁγία-Βαρβάρα, ἀκρ. (πρὸς τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν) τῆς Σαλαμ. » Κυνόσουρα, (παρβλ. Κάβο-σίντρο).

Ἁγιὰ-Γλυκειὰ, μον. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ἔφυρα ἡ Κιχύρα ἡ (κατὰ τὸν Στράβ.) Κίχυρος (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Βέρα καὶ Παραμυθιά.

Ἁγία-Ἑλένη (Κάβος τῆς—), ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντικρὺ τῶν Ἐρυθρῶν). » Ποσείδιον.

Ἁγία-Εὐφημία, ἐρείπ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, 3 ὥρας πρὸς ἄρκτον τοῦ Γαλαξιδιοῦ, ἴσως ἡ) » Εὐπάλεια ἡ Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἁγία-Μαῦρα, ν. τοῦ Ἰονίου Πελάγους (μία τῶν Ἑπτά). » Λευκάς.

Ἁγιὰ-μπουροῦν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας. » Παρθένιον.

Ἁγιὰς, ἴδε Ἑϊάς.

Ἁγιάσμα-κιοὺ ἡ Ἁγιασμάτ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Δὲν εἶνε ἡ) » Ἀλταία (, ἀλλ' ἡ) » Πιτάνη.

Ἁγιασελοὺκ (ἐκ τοῦ Ἅγιος Θεολόγος, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ποτε ναὸν τοῦ Ἁγίου τούτου Ἀποστόλου, ὅς τις καὶ παρέμεινεν ἐν αὐτῇ, καθὼς λέγεται ὅτι καὶ ἡ θεοτόκος, τοῦ ὁποίου ἐπὶ τῆς δευτέρας Συνόδου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος), χ. τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἔφεσος.

Ajaccio, π. τῆς νήσου Κόρσικας. » Αἰάκειον.

Ἅγιος-Βασίλειος, β. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Πρῶνος. 2) (βουνὸν τοῦ—), β, τῆς Καππαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Δίδυμον.

Ἅγιος Βλάσις, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Ταλάντι). » Πανώπη, Πανωπεὺς ἡ Πανώπεια.

Ἅγιος-Γεώργιος, μέρος τῆς Κορινθίας. » Φλιασία ‖. ποτάμ. τοῦ Ἁγ-Γεωργίου (πηγ. εἰς τὴν Φλισίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀσωπὸς (ὁ Φλιάσιος, πρὸς διασπολὴν τοῦ Βοιωτείου). 2)—, ἐρ. τῆς Ἀρκαδ. (2 ὥρας μακρὰν τοῦ Λεονταρι·οῦ. » Λυκόσουρα. 3)—, Β. τῆς Ἀττ. (ὑπὲρ τὰς Ἀθήνας). » Ἀγγεσμός. 4) νησίδιον τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικὴν, » ὅμοιον τῇ Ψυττάλῃ καὶ τοῦτο, « κατὰ τὸν Στρβ. Κατά τινας, αὐτὴ καὶ ὄχι ἡ Λειψοκουτάλα εἶνε ἡ) » Ψυττάλεια.

—, π. τῆς Θρακ. Χερσον. » Πακτύη.

—, ἀκρ. τοῦ Ἄθωνος. » Νυμφαῖον.

—, ἀκρ. τῆς Θεσσαλ. (ἀντικρὺ Σκιάθου). » Σηπιὰς (ἄκρα), (ἄλλ. Καψο-μαναστῆρι).

—, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους (πρὸς Β. Δ. τῆς Κύθνου). » Μινώα.

—, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Βέλβινα.

—, (μπογάζι τοῦ—, [Τουρκ.] Ἑλλησπόντου, στόμα (τὸ τρίτον ἀπ' ἀνατολ.) τοῦ Δουνάβεως. » Ψιλόν.

Ἅγιος Εὐστράτιος, ἴδε Ἁγιστράτης.

Ἅγιος-Ἐπιφάνιος, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Ἀκάμας.

Ἅγιος-Ἠλίας, β. τῆς Πελοπον. (τὸ μεσημβρινὸν καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ταϋγέτου), ἴδε Πεντεδάκτυλον. 2)—(εἰς τὸ Λεβίδι), β. τῆς Πελοπον. » Ὀστρακίνη, ἴδε καὶ Ἀλωνίστενα. 3) (β. τῆς Εὐβ. ὑπὲρ τὴν Κάρυστον). » Ὄχη. 4) (προφ. κοιν. Ἁγιλιὰς), ἐρ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Κανδῆλι.

Ἅγιος-Ἰωάννης, χ. τῆς Ἠλιδος (κοντὰ εἰς τὸν Πύργον). » Δετρινοῦς. 2) χ. τῆς Ἀρκ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φαναρίου. Πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐρέα, ἴδε καὶ Ἀνεμοδοῦρι. 3) μον. τῆς Λοκρ. (κοντὰ εἰς τὴν Ναύπακτον. Πλησ. ἐρ. τὸ) »Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἁγία-Εὐφημία. 4) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ζεφύριον.

Ἅγιος-Κοσμᾶς, ἀκρ. τῆς Ἀττ. »Ἁλιμοῦς.

Ἅγιος-Λουκᾶς, λ. τῆς Βοιωτ. πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). »Μυχός. 2) μον. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὴν Λεβάδ.). »Στεῖρις.

Ἅγιος-Μάμας, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ὄλυνθος. ‖. κόλπος τοῦ—, ἴδε Κασάνδρα.

Ἅγιος-Νικόλαος, λ. τῆς Μεγαρ. » Νίσαια. 2) β. τῆς Μεσσην. » Αἰγάλεον ἢ Αἰγιάλειον ἢ Θεμαθεία. 3) λ. τῆς Λοκρ. (3 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου). » Ἐρυθραί. 4) ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου). »Ἥρα Ἀσκραία. 5) π. καὶ ν. τῆς Καρ., ἴδε Ἀτζεμ-καλεσί. 6) ἀκρ. τῆς Χίου, ἴδε Κάβο-Μελανιό.

Ἅγιος-Πέτρος, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου. » Κυνουρία.

Ἅγιον-Ὄρος ἴδε Ὄρος (ἅγιον—).

Ἅγιοι-Ἀπόστολοι, χ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Γενιτζὲ καὶ Θεσσαλονίκης. Πλησίον ἐρείπιον ἡ παλαιὰ) »Πέλλα.

Ἅγιοι-Σαράντα, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. »Κρέουσα καὶ Κρεῦσις (ἐπίνειον ποτὲ τῶν Θεσπιῶν). 2) λ. τῆς Ἠπ. Ὄγχησμος ἢ Ἄγχεσμος ἢ Λιμὴν Ἀγχίσου.

Ἁγιστράτης (Ἅγιος Εὐστράτιος), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Λῆμνον). » Νέα ἢ Νέαι.

Ἅγιος-Σωτήρης, χ. τῆς Λήμνου. » Ἡφαιστεία.

Ἀγκίστρι, ν τοῦ Σαρων. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Πλατειά.

Agosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ῥαγουζαν). » Αὐγούστα.

Ἀγκώνα, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἀγκὼν (»πόλις Ἑλληνὶς, Συρακουσίων κτίσμα.« Στρβ. Ε'). ‖. τμῆμα τῆς—, (Γαλλ. Marche d'Ancône), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. »Πικεντίνη.

Agnazzo (Torre d'—), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐγνατία.

Ἀγνοῦσαι, ν. ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. (πρὸς ἀνατολ. τῆς Χίου. Ὁ Κοραῆς λέγει ὅτι εἶνε αἱ) » Οἰνοῦσαι, (πιθανώτερον αἱ) » Αἰγινοῦσαι (ὅπου κατεναυμαχήθη ὁ Καλλικρατίδας). (οἱ Τοῦρκοι τὰς ὀνομάζουσι Κογιοὺν καὶ Ὡρὰκ-ἀδαλαρί).

Ἀγουλινίτσα, χ. (ὅπου καὶ ἰχθυοτροφεῖον) τῆς Ἠλ. ἡ Τριφυλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Ἔλος (ἄλλο παρὰ τὸ Λακωνικόν).

Ἀγραφα (τὸ βόρειον μέρος τῆς Αἰτωλ.). » Ἀγραΐς ἡ Αἰτωλικὴ, ἴδε καὶ Βάλτος.

Ἀγριὰ, π. τῆς Θετταλομαγνησ. » Νήλεια ἡ Νηλία.

Ἀγριάδα, ἴδε Καινούργιο.

Ἀγρὶ-'δαγ, β. τῆς (μεγάλ.) Ἀρμεν. » Ἀραρὰτ (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ὀνομάζεται Παρμὰκ-'δαγ, διότι ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα).

Ἀγύρα, χ. τῆς Ἀττικ. » Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Βαρύ.

Ἀδάλια, π. τῆς Ἠμφυλ. »Ὀλβία.

Adda, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Λάριον λίμνην, καὶ χύνεται εἰς τὸν Πάδον). » Ἀδούας ἢ Ἀδδούας.

Ἀδὲρ-μπαϊτζὰν (προφ. κοιν. Ἀζὲρ-μπεϊτζὰν), ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἑρμην. Γῆ τοῦ πυρός· τὸ ἴδιον ἐσήμαινε καὶ τὸ παλαιὸν τῆς ὄνομα) » Ἀτροπατηνὴ, (ἢ ἄλλ.) » Μικρὰ Μηδία (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ἰράκ-ἀτζεμὶ, τῆς Μεγ. Μηδίας).

Aderno, π. καὶ ποτ. τῆς Σικελίας (περὶ τὴν Αἴτναν). » Ἄδρανον.

Adige, ποτ. τοῦ Τυρόλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄθεσις (Γερμ. Etssh) καὶ Ἀτησινός.

Adra, π. (παραθαλάσ.) τῆς Ἱσπανίας. » Ἄδδηρα (τὰ), ἴδε καὶ Almeria.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄέρας, β. τῆς Κορινθ. » Ὄνεια ὄρη, ἴδε καὶ Μακρὺ-Πλάγι.

Ἀετὸς, χ. τῆς Ἀκαρν. (παρὰ τὸν Ἄναπον ποτ.). » Μητρόπολις (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἀκαρν.). 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν. (πηγ. πρὸς μεσημβρ. τοῦ ὄρους Βουβίτσα, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Ἄναπος.

Ἀζδὰ ἡ Ἀζὰκ, π. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ Ταρταρίᾳ). » Ταναΐς.

Αἴγινα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. || κόλπος τῆς—, » Σαρωνικὸς καὶ Σαλαμίνιος.

Ἀϊδὶν-γκιουζὲλ-χισσὰρ, ἴδε Γκιεζὲλ-χισσάρ.

Ἀϊδίνι, ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. » Λυκία.

Ἀϊδόνι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Ἀϊδονία, ἴδε καὶ Μαργαρίτι.

Ἀΐλὰ, π. (καὶ φρούρ. ποτὲ) τῆς Ἀραβ. (ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). Αἴλανον (Στρ. Βυζάντ.) Ἔλανα (Στρβ.). » Ἄειλα (Φλςρ.).

Ain, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύνεται εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἀδδούας.

Ἀϊναλὶ-καβάκι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Κύβος Κανώβου.

Ἀϊνὲ-γκιολοῦ, ἴδε Γκιὸκ-σουγιοῦ (2).

Ἀϊντζερτὲγ, π. τῆς Κιλικ. » Κύϊνδα (τὰ), (ἡ ὕστερον) » Ἀνάζαρβος (πατρὶς τοῦ Διοσκουρίδου).

Aix, (διάφοροι) π. π. τῆς Γαλλ. » Σεξτία (ἀπὸ Γαΐου Σεξτίωνος).

Aix-la-Chapelle (Γερμ. Aachem, Λατ. aquæ grani ἢ aquis granum). » Ἀκουϊσγράνον, π. τῆς Προυσ.

Acerra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὑπὲρ τὸν Πάδον). » Ἀκέρραι (Πλουτ. Μάρκελ.). 2) ἄλλη (εἰς τὴν Καμπανίαν). » Ἀχέρραι.

Aci, ἴδε Chiaci.

Ἄκ-κερμὰν, π. τῆς (κάτω) Μολδαβίας ἢ Βασσαραβίας. » Ἄλβα Ἰουλία.

Ἄκκια, ἴδε Ἄκρι.

Ἀκλιμπιὰ, π. τῆς Ἀφρικῆς (εἰς τὸ παράλιον τῆς Καρχηδόνος). » Ἄσπὶς, (Λατ.) Clypea.

Ἄκ-μετζγκιὶτ, χ. τῆς (Εὐρωπ.) Σαρμάτ. (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Καρκίνη ἢ Κάρκινα, (παραθαλ. Μαριουπόλις).

Acqui, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. Bormia). » Ἄκουαι Στατιέλλαι (διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ ὕδατα).

Aquino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀκούηνον.

Ἀκράτα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον βουνὸν, κοντὰ εἰς ταῖς Κλουτσίναις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον). » Κρᾶθις. || χάνει τῆς—, χ. τῆς Ἀχ. (ἐδῶ ἔκειντο αἱ) » Αἰγαί.

Ἄκρι, π. παραθαλ.) τῆς Συρ. » Πτολεμαΐς καὶ (Ἀραβ.) » Ἄκκη.

Acri, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Καλαυρίαν). » Ἄκιρις.

Ἄκ-σαράϊ, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Κρόϊα. 2) π. τῆς Κιλικ., ἴδε Ἀϊντζερμπέχ.

Ἀκσὰς, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Πηλουσιακὸν καὶ Κανωβικόν). » Κερκάσωρος καὶ Κερκέσουρα.

Ἄκ-σεχίρ, π. τῆς Φρυγ. (33 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας ἢ Τυρίαιον.

Ἄκ-σοῦ, λίμ. τῆς Βιθυν. (ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Ἀσκανία.

Ἄκ-τσάϊ (λευκὸν ῥεῖθρον), ἴδε Καπρὶ-σουγιοῦ. 2) ποτ. τῆς Ῥωσσ. » Ὦξος ἢ Ἄξιός.

Ἄκ-γισσὰρ, π. τῆς Λυδ. » Θυάτειρα (τὰ).

Ἀλαδούλια, ἐπαρχία τῆς (μεγάλ.) Ἀσίας. » Ἀρμενία ἡ ἐλάσσων ἢ μικρὰ (χωριζομένη τῆς μεγάλης διὰ τοῦ Εὐφράτου), ἴδε καὶ Ῥεβὰν ἢ Τουρκμέν.

Ἀλὰ-σεχχὶρ (ποικίλον τεῖχος) καὶ ὄχι Ἀλλὰχ-σεχχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (11

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὥρ. πρὸς ἀνατολ. τῶν Σάρδεων). »Φιλαδέλφεια.

Ἀλαρὶς, π. τῆς Ἰδουμ. » 'Ρινοκόλουρα (τὰ).

Ἀλατζά-χισσὰρ (διὰ τὰ λευκὰ καὶ κόκκινα ἐναλλὰξ στρώματα τῶν βράχων, ἐφ' ὧν ἵδρυται), π. καὶ φρούρ. (παραθαλ.) τῆς Καραμαν. (Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ.). » Κορακήσιον.

Alatri, π. τῆς Ἰταλ. »Ἀλέτριον.

Ἀλβαινα, π. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). « Μίνθη.

"Αλβα-λόγκα, π. τῆς Ἰταλ. (14 μίλ. μακρὰν τῆς 'Ρώμης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους καὶ πλησίον τῆς Ἀλβανῆς λίμνης). » "Αλβα (, οἱ κάτοικοί 'της Ἀλβανοί), ἵδε καὶ Albi.

Albi, π. τῆς Ἰταλ. (μεσογειοτέρα τῆς "Αλβα-λόγκας). » "Αλβη Φουκηνσία (διότι κεῖται ἐπὶ τῆς Φουκίνης λίμνης).

Alento, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (παραῤῥέων τὴν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, παρονομασθεῖσαν, πόλιν 'Ελέαν). » 'Ελέης.

Ἀλεποχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Παγαί.

Alessandretta (Τουρκ. Ἰσκενδερούν), π. τῆς Κιλικ. » Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας).

Alessano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἀπὸ Βρεντεσίου εἰς Τάραντα παραλίᾳ τῆς Καλαβρίας). »Οὐέρητον καὶ (ἀρχαιότ.) » Βάρις, παραβλ. Verano.

Ἀλέσσιο, π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. »Αἰσσὸς (ἡ ἀκρόπολις 'της ἐλέγετο Ἀκρόλισσος).

Ἁλικαὶς, λ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν 'Ερμιον.). » Βούπορθμον. 2) λ. τῆς Κριμαίας (εἰς τὴν Σεβαστούπολιν). »Κτενοῦς.

Alice, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » "Αληξ καὶ "Αληξ.

'Αλικὴ, ἀκρ. τῆς Ἀττ. »Ζωστήρ.

'Αλὶ-κιοί, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. »Μύῤῥινα, ἵδε καὶ Μεράν.

Alicudi ἢ Alicurin, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, παρὰ τὴν Σικελίαν). »'Ερικοῦσα, ἵδε Lipari.

Ἀλῆ-μπεϊ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τῆς Κωνσταντινουπόλ.). »Κύδαρις.

Alise, π. τῆς Γαλλ. »'Αλεσία.

Alcantara, π. τῆς Πορτογαλλ. »Νεοκαισάρεια. 2) ποτ. τῆς Σικελίας, ἵδε Cantaro.

Alcolea, π. τῆς Ἱσπαν. » Ἰλίπα.

Ἀλκοσοῖρ, π. τῆς Αἰγ. » Βερενίκεια.

Ἀλλὰχ-κιλίσσε ἢ Ἀλλὰχ-χισσὰρ, ἵδε Παλατίτσα καὶ "Αγιοι-'Απόστολοι.

Ἀλ-λουκὰν, β. τῆς Κιλικ. (κλάδος τοῦ Ταύρου). » Ἀμανόν.

Ἀλμαδὲν (Ἀραβ. μεταλλεῖον), π. τῆς (Βαιτ.) Ἱσπαν. » Σισαπὼν (ἡ).

Ἀλμάνσορα, π. τῆς Ἰνδ. » Μινάγαρα (τὰ).

Almeira, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. » "Αβδηρα, ἵδε καὶ Adra.

Al-merin, π. τῆς Πορτογαλλ. (πλησ. τοῦ Τάγου). » Μόρων (ὁ).

Ἀλμπαγράϊν, ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου (πλησίον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας). » Ἰχαρία (Στράβ.), » Ἰχάρα (Πτλμ.)

"Αλυσσος, ἵδε 'Μαυρονέρι (2).

Ἀλωνίστενα ('Αλῶνι στενὸ), χ. καὶ πεδιὰς τῆς Ἀρκαδ. (4 ὥρας πρὸς Β. Δ. τῆς Μαντινείας.). » Ἀλκιμέδοντος πεδίον, ἡ 'Οστρακίνη, ἵδε καὶ "Αγιος 'Ηλίας (2).

Amantea, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). »Τέρινα (ἀφ' ἧς ὁ Τεριναῖος κόλπος), ἵδε Golfo di S. Eufemia καὶ παρὲλ. Nocera.

Ἀμάσεια, π. τοῦ Πόντου. »Ἀμάσεια.

"Αμαστρα, π. τῆς Παφλαγον. »Σήσαμος.

Amelia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ 'Ομβρικῇ). » Ἀμερία καὶ Ἀμέριον.

Ἀμὲρ-χανέ, π. τῆς Καππαδοκ. »Κόμανα, ἵδε καὶ 'Ελμποστάν.

Amiens, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Πικαρδ.). »Ἀμβιανὸν (-γή).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀμπαζὰς, ἐπαρχ. τοῦ Καυκάσου. »Ἀβασγία καὶ 'Αβασγοὶ (τὸ ἔθνος).

Ἀμπανὸζ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Ἀβανισσὸς ἢ Ἀβανισών.

Ἀμπέλο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρυταίνης, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Γόρτυς (-τυν), ἴδε καὶ Καρύταινα.

Ἀμπελόκηποι, ἴδε Ἀγγελοκήπια.

Ἀμώριον ἢ Ἀμόριον (Ἀραβ. Μαμουριὲ), π. τῆς Γαλατ. (συγχ. ὑπὸ τῶν Βυζαντ. πρὸς τὸ 'Ανεμούριον, πόλιν τῆς Κιλικίας), ἴδε Μαμουριέ)

Abiso, ποτ. τῆς Σικελ., ἴδε Atellari.

Ἀμπουκὶρ, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Αἰγ. (ἐδῷ κυρίως ἔκειτο ἡ) » Κάνωβος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ταπόσειρις ἢ Ταφόσειρις (ἑρμην πόλις 'Οσίρεως). §. χ. τῆς (μεσ.) Αἰγ. » Βούσιρις.

Ἀμπουλλιὸν ἢ Ἀμπουλλώνια, κωμόπ. καὶ λίμ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Ἀπολλωνιὰς (ἡ λίμνη, ἔχουσα 10 μιλ. μῆκος καὶ 50 περιφέρειαν, καὶ τρία νησίδια ἐντὸς αὐτῆς). » Ἀπολλωνιᾶτις (εἰς αὐτὴν εἰσβάλλει καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκβάλλει ὁ 'Ρυνδακὸς), ἴδε καὶ Μιχαλίτσι.

Amburias, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν). » 'Εμπορεῖον (Στρβ. Γ'. ϗ Ις'.).

Abruzzo (l'—), ἐπαρχία τῆς (μέσ.) Ἰταλ. » Σαυνῖτις ἢ Σαμνῖτις (χώρα).

Amsterdam, π. (πρωτ.) τῆς 'Ολλανδ. » Ἀμστελόδαμον.

Anagni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Ἀνάγνια.

Ἀναζύρι (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.-Ναζίε), χ. τῆς Πελοπον. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀνδροῦσαν). » Ἀνδάνεια(-ία).

Ἀναμοὺρ, ἴδε Ἀνεμούρια.

Anapo, ποτ. τῆς Σικελ. (χύνεται εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν). » Ἄναπος.

Ἀναποδάρης, ποτ. τῆς Κρήτης (πηγ. εἰς τὴν Ἴδην, καὶ, διαῤῥέων τὴν πόλιν Γόρτυνα, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Λήθης ποταμὸς, Ληθαῖος.

Ἀνασελίτσα, μέρος τῆς Μακεδ. » 'Ελυμαὶς ἢ 'Ελυμαία.

Ἀνατολικὸν (κατά τινας ἐκ τοῦ Αἰτωλικὸν), ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Πιμέλη (μία τῶν 'Εχινάδων).

Ἀναχάϊδες (ἡ λέξις σημαίνει γενικῶς Τσιφτλίκι). ‖. ἡ—τοῦ Ἀγγελοκάστρου, ἴδε Ἀγγελόκαστρον καὶ Μποχῶρι.

Anvers, π. τῆς Βελγικῆς. » Ἀντουερπία.

Anglona, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Βρεττίαν). » Πανδοσία,

Andalouse, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Βαιτικὴ, ἴδε καὶ Γκουαδαλκιμπίρ.

Andoria, ἴδε Mandula.

Ἀνδροῦσα, π. τῆς Μεσσην. ('δὲν εἶνε κυρίως ἡ) » Μεσσήνη, ἴδε 'Μαυρομμάτι.

Ἀνεμοδοῦρι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » 'Ηραία, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἀνεμοκάμπι, χ. ἢ λιμ. τῆς Λοκρ. (3 1/2 ὥρας μακρὰν τοῦ Μαλανδρίνου). » Τολοφών.

Ἀνεμούρια, π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. » Ἀνεμούριον (συγχέεται παρὰ τοῖς Βυζαντ. πρὸς τὸ Ἀμώριον).

Ἄνινος, β. τῆς Θεσσαλ. ϗ Αἰτωλίας. » Οἴτη.

Ἀνσινὰ, π. τῆς Αἰγ. ἢ Θηβαΐδος (εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Ἀντινόη ἢ Ἄβυδος.

Ἀντακιὲ, π. τῆς Συρ. » Ἀντιόχεια (παρὰ τὸν 'Ορόντην).

Antibes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβινκίᾳ). » Ἀντίπολις.

Ἀντίλαλο, χ. τῆς Ἤλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » 'Ολυμπία, ἴδε ϗ Μιράκα.

Ἀντίμηλος, ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους. » Φυλή.

Ἀντίπαρος, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » 'Ωλίαρος.

Ἀντιρόβιθος, ἴδε Νησιά.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀντίφιλο, χ. τῆς Καρ. (ἀντικρὺ τῆς νήσου Καστελ-ῥώσσο, Μεγίστης καλουμένης τὸ πάλαι). » Ἀτάραι.

Anzo (Capo d'—, καὶ Torre d'—), ἀκρ. καὶ πύργ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, ἀπέχουσα 260 σταδ. τῆς Ὠστίας, πλησ. ἔκειτο τὸ) » Ἄντειον ἢ Ἄνθιον ἢ Ἄντεια καὶ Ἀνθεία.

Ἀνῶϊ, β. τῆς Ἰθάκης (πρὸς τὰ δυτικὰ αὐτῆς παράλια). » Νήριτον.

Aosta, ἐπαρχ. καὶ π. τοῦ Πεδεμοντίου (Piemont). » Αὐγούστα (Ἠραιτωρία Σαλασσία).

Ἀποδοσιὰ, π. τῆς Καρ. » Ἀφροδισιάς, ἴδε καὶ Γκεϊρά.

Ἀπόκουρον, μέρος τῆς Αἰτωλ. (τὸ περὶ τὴν παλαιὰν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα). » Κουρῆτις καὶ Κουρητικὴ (γῆ). (Οἱ κάτοικοί 'της ὠνομάζοντο Κουρῆτες [νῦν Ἀποκουρῆτες] καὶ Θεστιεῦς).

Ἀρακλουδιὰ, π. τῆς Ἀρμεν. (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Κλαυδιούπολις.

Ἀρὰπ-χισσὰρ, π. τῆς Καρ. » Ἄρπασσα.

Ἀρὰς, ποτ. τῆς Ἀσίας (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν [τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μηδίας] καὶ τὴν Γεωργίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κῦρον, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Ἀράξης.

Ἀράχοβα, χ. τῆς Φωκίδ. » Κυπάρισσος ἡ Ἐρωχὸς, ἴδε καὶ Πάνιας.

Ἀργυρόκαστρον, π. τῆς Ἠπ. » Ἀντιγόνεια (κατὰ τὸν Μελέτιον). ||. ποτάμι τοῦ—, » Κέλυδνος. 2) χ. τῆς Ἀττ. (ἴσως ἡ) » Φυλὴ, ἴδε καὶ Βουλόκαστρον.

Ἀρδάνια, χ. τῆς Θεσσαλ. » Οἰχαλία.

Arezzo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἑτρουρίᾳ, χίλια στάδια μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρρήτιον.

Ἀρετσοῦ (Τουρκ. Δάριτζα), ἀκρ. καὶ χ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας). » Φιλοκρήνη ἡ Ἀρεταὶ (Εἰς τὸν Καντακουζ. [Β', 8] εὑρηται Τὸ Ῥιτζίου, ἄλλο παρὰ τὴν Φιλοκρήνην).

Aricia (προφ. κοιν. La Riccia, ἀντὶ L'Aricia), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, 100 — 120 στάδ. μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρίκε α καὶ Ἀρικία.

Ἀρκαδιὰ, π. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. » Κυπαρισσαὶς ἡ Κυπαρισσία καὶ (Ἐκκλησ.) Χριστιανούπολις. ||. βάλτος τῆς—, ἴδε Βουλπί.

Arles, π. (παραθαλ.) τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Ἀρελάται.

Armagnac, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. (τὴν σήμερον ὀνομάζεται Département du Gers, πρωτ. τὸ Auch). » Ἀρμενιακόν.

Ἀρμίδια, π. τῆς Κύπρου. » Λεύκολλα.

Ἀρμυρὸν, χ. καὶ λ. (πρὸς τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς νήσου Κρήτης). » Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη καὶ Ἀμφιμάλλιον.

Ἁλμυρὸς, π. τῆς Θεσσαλ. (περίφημος διὰ τὸ καπνόχορτόν 'της). » Ἅμυρος (ἡ). ||. ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ὄθρυν καὶ χύν. εἰς τὸν Πελασγ. κόλπον). » Ἀμφρυσσος. 2) πηγὴ τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρεντό. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Β' βιβλ. τῶν μετεωρολογικῶν 'του, χαρακτηρίζει τὴν ἁλατώδη ἰδιότητά 'της). 3) λ. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἅβια.

Ἁρναούτ-κιοϊ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἑστίαι, Ἀνάπλους, καὶ Μιχαήλιον.

Ἀρνὶ, πηγὴ της Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Ἄρνη.

Arno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (γύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄρνος.

Arras, π. τῆς Γαλ. (πρωτεύουσα τοῦ Artois). » Ὀριγιακὸν ἢ Ἀτρέβατον.

Ἀρσοὺφ, χ. τῆς Ἰουδαίας. » Ἀντιπατρὶς (κτίσμα Ἡρώδου).

Ἄρτα, π. τῆς Ἠπ. » Ἀργιθέα (κατὰ τὸν Πουκεβίλ.). ||. ἐπαρχία (καζὰς) τῆς—. » Ἀμφιλοχία. ||. κάμπος τῆς—, ἴδε Χάζι. ||. ποτάμι τῆς—, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἴναχος, ἴδε καὶ Ὀρα-λιάκα. ||.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κόλπος τῆς —. » Ἀμβρακικός. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν). » Ἀρδίσκος.

Ἀρτάκι (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ Μυσίας (πρὸς τὴν Προποντίδα· πλησ. ἐρείπιον ἢ) » Κύζικος (, ἧς ἡ πηγὴ) » Ἀρτάκη (ἡ). (ἡ περὶ αὐτὴν χερσόννησος εἶνε ἡ) » Δολιονίς.

Artois, κομητ. τῆς (Βελγ.) Γαλλ. » Ἀρτεσία, ἴδε καὶ Arras.

Ἀρτοτίνα. κώμ. τῆς Ἀοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μαλανδρίνου). » Ἐρίνεον.

Arzwald (Γερμ. τὸ Γαλλ. Forêt-noire), β. τῆς Γερμ. (σκεπασμένον τὸ πάλαι ἀπὸ δάση ἀπέραντα). »Ἑρκύνιος δρυμὸς καὶ Ἑρκύνιον ὄρος(,τὸ ὁποῖον εἰς τὰ Μετεωρολογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐτυμολογικώτερον ἴσως, γράφεται) » Ἀρκύνιον.

Ἀσβὰν ἡ Ἀσσιὰν, π. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν Νεῖλον). »Συήνη.

Ascoli, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ἄσκλος, Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Πικηνὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Ἄσκλου, τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, περὶ οὗ ἐφεξῆς).

Ascoli di Satriano, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Ἀπουλιανὸν ἢ Ἀκυλήϊον).

Ἄσπρα-σπίτια, χ. (παραθαλ.) τῆς Φωκ. »Ἀντίκυρα καὶ Ἀντικιρρα. 2) χ. τῆς Μεσσην. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἀνδανία, ἴδε καὶ Ἀναζύρι.

Ἀσπρονῆσι, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους(πλησίον καὶ πρὸς δυσμ. τῆς Θήρας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θηρασίας). »Αὐτομάτη (Πλίν. Hist. nat. L. 4, cap. 12).

Ἀσπροπόταμον(-μος) καὶ Ἄσπρος, ποτ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (πηγ. εἰς τὸ Ὄρος Χαλίκι[μέρος τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου]καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀχελῷος,

Ἄστρος(τὸ),ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. »Θυρεᾶτις. 2) χ. τῆς Κυνουρίας. »Θυρέα.

Ἄτακος, ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (μία τῶν Ἐχινάδων). » Δουλίχειον.

Ἄτβαρα, ν. τοῦ Νείλου. »Μερόη.

Atellari, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. παρὰ τὰς Συρακούσας εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἕλωρος (ὁ)

Ἀτζεμ-καλεσί, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. »Ἰασός. || κόρφος τοῦ—, κόλπ. τοῦ Ἰκαρ. πελάγ. » Ἰασσόνιος.

Ἀτζεμ-μπεϊτζάν, ἴδε Ἀσὲρ-μπαϊτζάν.

Ἀττόα, π. τῆς Ἰνδ. »Τάξιλα (τὰ).

Atri, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, παρὰ τὸν ποταμὸν Ματρῖνον). »Ἀδρία ἡ Ἀτρία.

Ἀτσίκολο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Καρύταιναν. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς-υνος. || ποτάμι τοῦ—, ἴδε Δημητζάνα.

Azzila, π.(παραθαλ.) τῆς Ἀφρικ. (εἰς τὴν Μαυρουσίαν). » Ζέλις.

Aubenas, ποτ. τῆς Γαλλ. (au département d'Ardêche). » Ἀλεούλας.

Auvergne,ἐπαρχία τῆς(Ἀκυϊτανικ.) Γαλλ. » Ἀρούερνοι.

Αὐγόκαμπος, β. καὶ πεδ. τῆς Σικυων. » Πελληνία.

Augsbourg. π. τῆς Γερμανίας(ἐν τῇ Σοαβίᾳ). »Αὐγούστα (Θϋινδελίκων) ἢ » Δαμασία, ἴδε καὶ Diessen.

Aude, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λυόν). » Ἄταξ.

Auxerres, π. τῆς Γαλλ. »Ἀντισιόδωρον.

Αὐλόκα ἡ Αὔλακα, χ. καὶ λ. τῆς Ἰμβρου. » Ναύλοχος.

Αὐλῶνα, π. (παραθαλ.)τῆς Ἠπείρ. (εἰς τὸν Μουζακέ). »Αὐλών.

Autun, π. τῆς Βουργουνδίας. » Αὐγουστόδουνον καὶ (ἀρχήτερα) » Βίβρακτα.

Ἀφιὸν-καρὰ-χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ. (ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου). » Ἀπάμεια (ἡ Κιβωτός).

Ἀχιαλοῦ, π. (παραθαλ.)τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀγχιάλη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀχλαδόκαμπος, χ. τῆς Ἀργολ. »Ὑσιαὶ ἡ Κεγχρεαί. ‖. ποτάμι τοῦ —. »Φρύξος.

Ἀχμὲτ-ἀγὰ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Μεθύδριον.

Ἀχμὶν, π. τῆς Αἰγύπτου. »Πανόπολις.

Ἀχμουκιὲ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου). »Ἑρμούπολις (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Δαμανχούρ.

Ἀχούρια (παλαιὰ —), χ. τῆς Ἀρκαδ. (1 1/2 ὥραν πρὸς ἀνατολ. τῆς Τριπολιτσᾶς. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπὴ καὶ Πιαλί.

Ἀχρίδα, ἴδε Ὄχριδα.

Ἀχτιὰρ, ἴδε Ἁλικαὶς (2).

(*) Βάθεια, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Πορθμός.

Βαθὺ (μικρὸ —), χ. καὶ λ. τῆς Βοιωτ. »Αὐλὶς, ἴδε καὶ Καρὰ-μπαμπάς.

Βαθὺ ῥέμμα, χείμαρ. τῆς Ἀρκαδ. »Νύμφαιον (τὸ Ἀρκαδικόν).

Val-di-noto, π. τῆς Σικελ. »Νέητον.

Valenciennes, π. τῆς Γαλλ. »Βαλεντινιανόν.

Valence, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῷ Δελφινάτῳ). »Οὐαλεντία (ὄνομα κοινὸν πολλῶν καὶ ἄλλων πόλεων), Βαλεντιανή.

Valenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). »Οὐαλεντῖνον (Forum Fulvii Valentinum).

Valladolid, π. τῆς Ἱσπαν. »Βαλλισόλητον(-λετον).

Βάλκ ἢ Βάλχ, ἴδε Μπάλκ.

Βαλλιάδα, χ. τῆς Μεσσην. »Κορώνεια.

Valois, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Βαλέσιον.

Βαλοντόῤῥαχον, λίμ. ἡ βάλτ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). »Ἀχερουσία, ἴδε καὶ Ἰωάννινα.

Βάλτος, ἐπαρχ. τῆς Ἀκαρν. »Ἀγραΐς (ἡ Ἀκαρνανικὴ), ἴδε καὶ Ἄγραφα. 2) (ὁ τοῦ Ἄργους), ἴσως ἡ »Σήπεια, ἴδε καὶ Δαλαμανάρα.

Βάνι, π. καὶ λίμ. τῆς Ἀρμεν. »Ἀρσινόη καὶ (κατὰ παραφθορὰν) »Ἀρσισσα καὶ (ἀρχήτερα) »Σεμιραμόκερτα.

Βανίνα ἡ Βάναινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τέλφουσα.

Vannes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βρεττανικῇ). »Βένετον.

Var, ποτ. τῆς Γαλλ. (χωρίζων αὐτὴν ἀνατολικῶς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Γαλ. κόλπον). »Οὔαρος.

Vara(La—), ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ. »Βοάκτης (Πτολ. 61).

Βαράσσοβα, β. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Αἰολίᾳ), ἴδε Χαλίκι καὶ Μποχῶρι.

Βαρδάρι, ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σκάρδον καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης). »Ἀξιὸς (παρβλ. Ἀκ-τσάϊ).

Βαρδούνια, β. τῆς Βοιωτ. »Κόραξ.

Βαρδούσια (τὰ), β. τῆς Αἰτωλ. »Καλλιδρόμη. »Κόραξ ἡ »Βωμοὶ (ὅθεν οἱ Βωμιεῖς, ἔθνος τῆς Αἰτωλίας), ἴδε καὶ Κουποῤῥάχη.

Βαρέλλι ἡ Βαργύλλι, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. »Βαργύλια.

Βαρκοῦσα, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας). »Ἐρεικοῦσα.

Βάρνη, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). »Διονυσόπολις καὶ (παλαιότερα) »Κρουνοὶ ἢ Ὀδησσὸς ἢ Ὀδυσσὸς (»Ὁ Ὀδυσσοῦ, ὅτις καὶ Βάρνης λέγεται, α Πορφυρογέν.), ἴδε καὶ Καβάρνα.

Βάρη, χ. τῆς Ἀττ. »Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Ἀγύρα.

Βασιλικὰ (τὰ), π. (πρωτ.) τῆς Σικυωνίας. »Σικυὼν, ἴδε καὶ Βόχα. ‖. ποτάμι τῶν —, τὸ μονολεκτ. Βασιλικοπόταμον. »Ἀσωπὸς. ἴδε καὶ Ἅγιος-Γεώργιος.

Βασιλοπόταμον, ποτ. τῆς Λακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ἀπὸ τοῦ ὄρους

(*) Ὅσα τῶν ἀπὸ τοῦ Β. ἀρχομένων ὀνομάτων ὀδὲν εὑρίσκονται ὑπὸ τὸ στοιχεῖον τοῦτο, ζητητέα ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μ π.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χέλμου ᾗ χύν. εἰς τὸν Λακων. κόλπον, ᾽δὲν εἶνε ὁ) »Εὐρώτας.

Βάτικα (τὰ), χ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Βοιαί.

Βατοπέδι (τὸ Βατοπαῖδι ὁμοιάζει τὰ Ὑψωμαθεῖα), μον. τῆς Θρᾴκ. (ἐδῷ ἔκειτο ἡ) »Ὀλόφυξος.

Βεΐσαγα, ἴδε Φεΐζαγα.

Βελβίτσι, ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ χωρίον Πλατάνι καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Χάραδρος.

Velez, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ). »Μαίνοβα (ἡ).

Βέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (ἴσως αἱ) »Ὑσιαί, ἴδε καὶ Γοντάρα.

Velitri ἢ Velletri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπικῇ ἐπικρατείᾳ). »Βέλιτρα (Στέφ.), » Οὐελίτραι (Στρβ., καὶ Δ. Ἁλικαρν.).

Βελίτσα, χ. τῆς Φωκ. »Τιθώρεια ἢ Τιθορέα. 2) χ. τῆς Αἰτωλ. »Αἰγίτειον.

Βελλεστῖνον καὶ Βελλεστῖνος, π. τῆς Θεσσαλ. »Φεραί.

Βελοῦχι, β. τῆς Αἰτωλ. » Τυμφρηστὸς, ἴδε καὶ Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.

Βέλχις, ποτ. τῆς ᾽Ηπ. (πηγ. ὑπὸ γῆν ἀπὸ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸν Καλαμᾶν), ἴδε Καλαμᾶς.

Βέλχιτσα, π. τῆς ᾽Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μήλια ἢ Μύλια (Θφρς. Β᾽).

Venafri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ λόφῳ, τὸν ὁποῖον παραῤῥέει ὁ Οὐολτοῦρνος ποτατός). »Οὐενάφριον.

Βενέτικο, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Αἰτωλίας). »Αἰτωλία (ἡ ἐπίκτητος). 2) ποτ. τῆς Μακεδ. ἴδε ᾽Ρέδιας.

Venosa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Οὐενουσία.

Βέρα, π. τῆς ᾽Ηπ. »᾽Εφυρα, ἴδε ᾗ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Παραμυθιά. 2). ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου (ἀντίκρυ τῆς Κορώνης). »Θηγανοῦσα.

Verano ἢ Leverano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ. Τὰ πλησ. ἐρείπ. εἶνε, κατά τινας, τὸ) »Οὐέρητον, ἴδε Alessano.

Βέργα, ποτ. τῆς ᾽Ηλιδ. (πηγ. εἰς τὴν ᾽Ωλεναν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Γλαρέντζας). »Βουπράσιον.

Βεργεντιανὴ, πηγὴ τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Πλαταιάς). »Γαργαφία (κρήνη).

Verde, ἴδε Garigliano.

Βερὲμ-καλεσί, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἄσσος, (περὶ αὐτῆς ἐπαρῴδησεν ὁ εὐφυὴς σκώπτης Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς τὸ ᾽Ομηρικόν: »Ἄσσον ἴθ᾽, ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι, τὸ «ὁ ποῖον Λατῖνός τις μετέφερε διὰ τοῦ »Qui celeri passu Assum it, mortis periculum adit. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν Τουρκικὸν ὄνομά ᾽της εἶνε παρῳδία τοῦ καθ᾽ αὐτὸ ὀνόματός ᾽της Μπαϊράμ-καλεσί).

Βερροῦτι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. ἢ τῆς Φοινίκ. »Βηρυτός.

Vesel, π. τῆς Προυσ. ἐπαρχ. Cleveberg. »Οὐεσαλία.

Weser, ποτ. τῆς Γερμ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὴν Γερμαν. θάλασσαν). » Βίσωργις ἢ Οὐίσωργις.

Veteri ἢ Vietri, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Σειρηνουσῶν ᾗ Ποσειδωνίας). »Μάρκινα καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) »Μαμάρκινα.

Βετέρνικο, π. τῆς ᾽Ηπ. (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). »Θυέστης, ἴδε καὶ Χαλίκι. 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Φοῖνιξ.

Βιβάρι, λίμ. τῆς ᾽Ηπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρωντό). »Ἀγχίσου λίμνη, ἴδε καὶ Γυροβολιά.

Bivona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ. »Ἵππων καὶ Ἱππώνιον, (ὑπὸ τῶν ᾽Ρωμαίων μετονομασθεῖσα) » Οὐιβὼν Οὐαλεντία (Vibo Valentia). (Ἀπ᾽ αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ, κοινῶς ὀνομαζόμενος σήμερον, Κόλπος τῆς Ἁγ. Εὐφημίας) »Ἱππωνιάτης, ἴδε Golfo di S. Eufemia.

Wighi, ν. τοῦ Βρεττ. ᾽Ωκεανοῦ. »Ἴκτις.

Βιδίνι, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὸν Δούν-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ναδιν). » Βενδωγὶς, Βερνικάκιον ἢ Οὐϊμινάκιον.

Bieda, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρ-ρηνίᾳ). »Βλήρα.

Vienne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). »Οὐΐεννα.

Vicenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντίνῃ). »Πικεντία.

Villar Luengo, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταῤῥακωνίᾳ). »Λεωνίκη.

Βίλλια, χ. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ. »Ἰσσὸς ἢ » Εἰδυλλία.

Winterthur, χ. τῆς Ἑλβετ. »Βιτόδουρον.

Wismar, π. τῆς (ἀρχτ.) Γερμ. (ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης). »Λακιβούργιον.

Vitri, π. τῆς Γαλλ. »Βικτοριακόν.

Vittorino (S.—), χ. τῆς Ἰταλ. (πλ. ἐρείπ. τὸ) »Ἀμίτερνον.

Βλαχογιάννη (ποτάμι τοῦ—), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὴν Φθιώτιδα ᾗ χύν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν). »Ἐνιπαῖος.

Βλαχομπογδανιὰ, ἐπαρχ. τῆς Τουρκ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). »Δακία.

Βλογοκὰ, χ. τῆς Ἀγ. (ἐρείπ. ἡ) »Πελλήνη, ἴδε καὶ Γαρδίκι. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ᾗ Ἀγ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Κριός, ἴδε ᾗ Τρίκαλα.

Βλογὸς, (τὸ ἀρχτ.) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Ὀφία ἢ Ὀφιονία.

Βόδα, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Ἀγ.). »Παναγαϊκόν.

Βοδενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ. »Ἔδεσσα ἢ Αἰγαὶ, ἴδε καὶ Μογλενά.

Vosges, β. μεταξὺ Λοθαριγγίας ᾗ Ἀλσακίας. » Βογησὸς ἢ Βόσηκος.

Βοϊοῦσα (προφ. κοιν. Βγιοῦσα), ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Μετζόβου). » Ἀῶος ἢ Ὦος ἢ Αἴας ἢ Ἄνιος.

Βόλγας, ποτ. τῆς Ῥωσσ. »Ῥᾶ.

Bolturno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν). »Οὐολτοῦρνος.

Βόνιτσα (καὶ κατὰ τοὺς Γραικορωμ. Βονδίτσα, ἴδε καὶ παρβλ. Μπουνίτσα), π. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Νεώριον τοῦ Ἀνακτορίου (τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια φαίνονται πλησίον).

Βοστίτσα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀχ. »Αἴγιον (4 ½ μίλια πρὸς ἀνατολ. ἔκειτο ἡ) » Ἑλίκη, ἴδε Τρυπιά. ‖. ποτάμι τῆς — (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Λεμπίτσα καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Σελινοῦς.

Βουβὸ, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κυλλήνης). »Ἰάρδανες.

Βυδιὰ, ποτ. τῆς Μεσσην., ἴδε Μαυροζούμενα.

Βουθρεντὸ (-θριντό, -θρωντὸ), π. ᾗ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Χαον.). »Βουθρωτόν.

Βουλγάρι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. »Ἔχῖνος.

Βουλγαριὰ, ἐπαρχ. τῆς (Εὐρωπ.) Τουρκ. »Μυσία, ἡ Μοισία (ἡ κάτω), ἴδε Σερβία (Σημ. Τὸ ἔθνος ὠνομάζοντο Τριβαλλοί. Ἄλλο δὲ ἔθνος, μετοικήσαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα, ἔδωκε τὸ ὄνομά 'του εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

Βουλκάνο (προφ. Βυρκάνο), β. τῆς Μεσσην. (μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε Μαυρομμάτι. 2) ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων) » Ἱερὰ, ἴδε Lipari.

Βουλόκαστρον (τὸ), ἐρείπ. μεταξὺ Ἀττ. καὶ Βοιωτ. »Φυλὴ καὶ Φυλαί, ἴδε καὶ Ἀργυρόκαστρον.

Βουλπὶ, ἴδε Ζαρακᾶς.

Βουρλὰ, χ. τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς τὴν Σμύρνην). » Χύτριον.

Βόχα, μέρος τῆς Κορινθ. »Σικυωνία, ἴδε Βασιλικά.

Βρανὰ, χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος, ἴσως ὁ) »Βραυρών', ἴδε ᾗ Βρούβα ᾗ Παληο-Βρα-βούρα

Βραχῶρι, π. τῆς Αἰτωλ. (πρωτ. τοῦ Βλοχοῦ, πλησ. ἡ) »Θέρμος. ‖. λίμνη τοῦ —, ἴδε Ὀζερός.

Briançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν Ἄνω Ἄλπ.). » Βριγάντιον

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἐκ τοῦ Γερμ. Brigg, Berg, σημαίνοντος ὄρος).

Γρούβα, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) »Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βρανά.

Βῶλος, π. (παραθαλ.) τῆς Θετταλ. Μαγνησίας. »Παγασαί. ‖. κόλπος τοῦ—, »Πελασγικὸς καὶ Παγασαῖος ἢ Παγασητικός. ‖. κάθος τοῦ—, ἴδε Τρίκερι.

Γαβάθα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (πλησίον τῆς Ἀμαυθοῦτος). »Κουριάς.

Γαβριὰς, ποτ. τῆς Δοκρ. »Βοάγριος.

Γαϊδουριάρης ὁ Γαϊδουροπνίχτης, ποτ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὴν Βοσίτσαν). »Μεγανίτας.

Γαϊδουρονῆσι, ν. (παρὰ τὸ Σούνιον) τῆς Ἀττ. »Πατρόκλου χάραξ.

Γαλαξίδι, π. τῆς Φωκ. »Κίρρα ἡ Κύρα ὁ (κατὰ τὸν Πουκεβίλλ) »Οἰάνθη(-θεια) ἡ Εὐάνθη, ἴδε καὶ Ξεροπήγαδον.

Γαλατᾶς, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τεῦθις.

Γαλάτσι, π. τῆς Μολδαβίας (παρὰ τὸν Δούναβιν). »Ἄξιον ἡ Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Ῥοσσάβα.

Γαννόχωρα, κωμ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα). »Γάγνος καὶ Γαννιάς.

Γαρδικάκι, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). »Δωδώνη (ἡ Μολοσσικὴ), ἴδε καὶ Προσκύνησις. ‖. βουνὸ τοῦ—. »Τόμορον.

Γαρδίκι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. »Ἀβαντὶς ἡ Ἀρβορία. 2) χ. τῆς Ἀρκ. ἡ Ἀγ. »Βοῦρα (ἴδε καὶ Διακοφτὸ) ἡ Πελλήνη (ἴδε καὶ Βλογοκά). ‖. ποτάμι τοῦ—. »Κλειτόριος.

Γαστούνη, ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. Ἠλεία. 2) π. (πρωτ.) τῆς Ἠλ. (τρεῖς ὥρας μακρὰν αὐτῆς, εἰς τὴν λεγομένην Παληόπολιν, φαίνεται ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) »Ἦλις (τῆς ὁποίας ἀκρόπολις, κατὰ τὸν Στολεμ. ἦτον ἡ) »Κορύνη. ‖. ποτάμι τῆς—, ἴδε Ἠλιακό.

Γάτο(κάβο—), ἀκρ. τῆς Κύπτρου. »Κουριὰς, ἴδε καὶ Γαβάθα.

Γατοννήσια, ν. ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἀδραμυττίου). »Ἑκατόννησοι.

Gévaudan, π. τῆς Γαλλ. »Γαβάλιτα.

Γεδὶ-μπυρνοῦ, ἀκρ. τῆς Λυκ. »Κράγος.

Γελτζὲ-δάγ, β. τῆς Φρυγ. »Δίνδυμον.

Genève (Γερμ. Genf), π. τῆς Ἑλβετ. »Γενοΐα καὶ Γενουΐα. ‖. λίμνη τῆς—. »Λεμανὺς ἡ Λεμανή.

Gênes, ἴδε Γένοβα.

Γενὶ-ζαγαρὰ, π. τῆς Θρᾴκ. »Σεβαστόπολις.

Γενὶ-καλὲ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Μυρμήκιον. 2) ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ἀνεῦρε τῷ 1830 ὁ Poujoulat, μίαν ὥραν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γκιουζὲ-δβασῦ, ἀπέχοντος 5 ὥρας τοῦ Ἀγιασουλοὺκ, καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τοῦ χωρίου Γενὶ-κιοῦ, φρονεῖ δὲ ὅτι εἶνε) »Μαγνησία ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ.

Γενὶ-μπαλάτ, π. τῆς Ἰων. »Πριήνη.

Γενὶ-σέχρ, χ. τῆς Βιθυν., ἴδε Γκιαούρ-κιοϊ. 2) π. τῆς Καρ. »Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον) ἡ »Ὀρθωσία. 3) π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Δάρισσα.

Γενὶ-σκελὲ, στόμα (τὸ πέμπτον ἀπ' ἀνατολῶν) τοῦ Δουνάβεως. »Νόραικον.

Γένιτζε, π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Ἁρμυρός. ‖. Γένιτζε (ἡ Ἰντζὲ)-καρὰ-σοῦ, ἴδε Πλαταμῶνι. ‖. Γένιτζε-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Θεσσαλ. »Αὐδιὰς, ἡ Ταυριανή.

Γενὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἔφεσον ὄρους Πακτύου, καὶ, παραῤῥέων τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Μαγνησίας, χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). »Ληθαῖος.

Γενὶ-χισσὰρ, φρούρ. τῆς Τρῳάδ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου), ἴδε Γκιαούρ-κιοϊ.

Γένοα (Ἰταλ. Genova, Γαλλ. Gênes), π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Γενούα καὶ Γενόα. ‖. Stato di—, ἐπαρχ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (περιεχομένη εἰς τὴν παλαιὰν) »Λιγυ-

Ψηφιδοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στικὴν ἢ Λιγυρίαν (, ὅπου κατώκων οἱ Λίγυες· εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ὡσαύτως καὶ τὸ Πιεμόντε καὶ τὸ Δεκάτον τῆς Λούκας).

Γεραμπολοὺζ, π. τῆς Συρ. »Ἱεράπολις (τῆς Συρίας).

Γερανιὸς ἢ Γερενιὸς, μέρος τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν περιοχὴν Κουδούνια). »Γέρανον (ὄρος) καὶ »Γερήνη (πόλις).

Γεσίλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Καππαδ. καὶ Παφλαγ. »Ἶρις.

Γιαθρὶμπ, ἴδε Μεδινέ.

Γιὰλ ὀβὰ, χ. παραθαλ. τῆς Βιθυν. »Ἑλενόπολις (Πλησίον εἶνε τὰ θερμὰ αὐτοφυῆ λουτρὰ Πύθια ἢ Πηλοπύθια, ἴδε Κουρὶ) καὶ ἀρχαιότ. »Δρέπανον.

Γιαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. »Νάπιρις.

Γιαμὰν ἢ Γιεμὲν (ἑρμην. κατὰ δεξιὰν, διότι κεῖται δεξιόθεν τῆς Μέκκας, καθὼς ἡ Δαμασκὸς ἀριστερόθεν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας. » Ἀραβία, ἡ Εὐδαίμων.

Γιάμπολου ἢ Γιέμπολη, π. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάξου). »Ἰαννούπολις ἢ Μαρτιανούπολις, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Καντακουζ. γράφεται) »Διάμπολις. 2) κωμόπ. τῆς Θρᾴκ., ἴδε Ἐσκὶ-καλέ. 3) κωμόπ. τῆς Βοιωτ. »Ὑάμπολις, ἴδε καὶ Μπογδάνα.

Γιανίκι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θίσβη, ἴδε καὶ Κακόσι.

Γιαννάκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λοκρίδος (κοντὰ εἰς τὸ Γαλαξίδι). »Φαῖστον.

Γιαννίτσα, χ. τῆς Μεσσην. » Ἀλαγωνία.

Γιαννιτσάνικα (τὰ), ἴδε Ἰμλάκικα.

Γιάσι, π. (πρωτ.) τῆς Μολδαβ. »Αὐγουστία.

Γιάφφα, ἴδε Ἰάφφα.

Γιεμὲν, ἴδε Γιαμάν.

Γιλανλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδοκ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). »Ὀφίτης.

Γιλδὶζ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς (μικρᾶς) Ἀρμενίας. »Παρυάδρης.

Γιοῦρα (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Γεροντία. 2) ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (πρὸς Βορ. καὶ Δυσμ. τῆς Σύρου). »Γύαρος (ἡ).

Γιούσα-δαγὶ, β. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). » Γίγας. (Εἰς τὴν κορυφήν 'του, καλουμένην Νῶτα Ἡρακλέους, εἶνε τὸ λεγόμενον Μνῆμα τοῦ Ἕλληνος, Κλίνη Ἡρακλέους τὸ πάλαι).

Γιούσια, π. τῆς Κοίλης Συρ. »Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λίβανον).

Gaeta, π. καὶ ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λατίης καὶ Καμπανίας). »Καιήτη.

Gajazzo, ἴδε Cajazzo.

Galazze, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλλατέρια ἢ Καλάτια, (παρὰ Cajazzo).

Gales (Ἀγγλ. Wales), ἐπαρχ. ἢ πριγκηπ. τῆς Ἀγγλ. »Καμβρία.

Gagliano, χ. τῆς Σικελ. »Γαλαρία, Γαλαρίνα καὶ Γαλερία.

Galice, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. »Καλλαικία (τὸ ἐθνικὸν Καλλαικός).

; Γκαλίτα, ν. (εἰς τὰ παράλ.) τῆς Ἀφρ. »Καλάθη (Πτολ.).

Galli, ν. ν. ἢ ξερονήσια τῆς Τυρρήν. θαλάσσης (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας). »Σειρηνοῦσαι.

Garafalo, βάραθρον κινδυνῶδες (περὶ τὰ μέσα) τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. »Χάρυβδις.

Garbolangi, χ. (παραθαλ.) τῆς Σικελ. (ὅπου τὰ σωζόμενα ἐρείπια, ὑπὸ τὸ ὄνομα:) »Muro di Carini (ἀντὶ) Muro d'Iccarini, (νομίζονται τὰ παλαιὰ) » Ἴκκαρα (πατρὶς τῆς περιφήμου Λαΐδος).

Garigliano (καὶ περὶ τὰς πηγάς 'του Verde), ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρήν. πέλαγος). Λεῖρις καὶ (ἀρχαιότ.) »Κλάνις.

Garonne, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Γαρούμνας.

Γερμανὸς, λ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Πλησ. ἐρείπ. τὰ) »Αἰγόσθενα.

Γκεδὶς-τσαΐ, ἴδε Σαραμπάτ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γκεϊρὰ, π. τῆς Φρυγ. »Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Ἀποδοσιά.

Γκέλ-φετὲν, π. τῆς Ἰνδ. (εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδάσπου). »Βουκέφαλα (τὰ), »Βουκεφαλία καὶ Βουκεφάλια.

Γκεμλεΐκι, χ. (παραθαλ.) της Βιθυν. (εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). »Κίος.

Γκεμπαΐλ, ἴδε Τζεμπαΐλ.

Γκέμπζε, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Κωνσταντινουπόλ. καὶ Νικομηδ.) »Λίβυσσα (ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας) καὶ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν) »Δακύβιζα.

Γκερεδασὶ, ἴδε Μπαρτίνι.

Γκὲρζ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Παντικάπαιον. ‖. στενὸν τοῦ — (Τουρκ. Γενὶ-καλὲ-μπογαζὶ), πορθμὸς μεταξὺ Κριμ. χ Ταρταρ. »Κιμμέριος Βόσπορος.

Γκερμαστὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἐλαϊτικὸν ἢ Ἀδραμυττινὸν κόλπον μεταξὺ Πιτάνης χ Ἐλαίας). »Κάϊκος.

Γκέρτζα, π. τῆς Μακεδ. »Γέρτος.

Γκιαοὺρ-κιοὶ, χ. χ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. πρὸ τοῦ Ἑλληςπόντου). »Σίγειον.

Γκιλὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ (περιείχετο ἐν τῇ) »Μηδία, ἴδε Ἰράκι ἀτζεμί.

Γκιμπιλτέρρα (Gibraltar, ἀπὸ τῶν Ἀραβ. λέξεων Τζεμπέλ-τέϊρ, σημαίνοντος Ὄρος ὀρνέων, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν βουνὸν Κάλπην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον στημένη ἡ ἑτέρα τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἴδε Sierra Ximiera), π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. »Κάλπη καὶ Κάλπεια καὶ (ἀρχήτερα) »Ἡράκλεια. ‖. στενὸν τῆς—, (τὸ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἱσπανίας διάστημα τῆς θαλάσσης, πλάτους 140 σταδίων). »Πορθμὸς Γαδείρων.

Γκιοζλεβὲς, π. (παραθαλ.) τῆς Κριμαίας. »Εὐπατορία, (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) »Συμβόλων λιμήν.

Γκιὸκ-σουγιοὺ (πράσινο ὕδωρ), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Βόσπορον). »Ἀρέτας. § ποτ. τῆς Φρυγ. (χύνεται εἰς τὸν Σάγγαρον). »Γάλλος. §. ποτ. τῆς Κιλικίας, ἴδε Σαλέφ.

Γκιόρτζα, ἴδε Γκόρτζα.

Γκιόσσα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Ἀλέα.

Γκιουζὲλ-χισσὰρ, π. τῆς Ἰων. ἡ Λυδ. (12 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ἐφέσου. Δὲν εἶνε ἡ) »Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), (οὔτε αἱ) »Τράλλεις, (ἀλλ' ἡ) »Ἡλιούπολις, ἴδε καὶ Ἰνὲ-μπαζὰρ καὶ Σουλτὰν-χισσάρ.

Guienne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Ἀκουϊτανία ἢ Ἀκυϊτανία.

Γκιουλ-σεγὶρ, π. τῆς Καππαδ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἅλυος). »Ἀραβισσός.

Γκιουμοὺσ-χανὲς, π. τοῦ Πόντου. »Χαλύβη (Ἡ ἐπαρχ.) »Χαλυβία (ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπλάσθη ἡ Χαλδία).

Γκιυμπρὲ-σεγιοὺ, ἴδε ὀρθότ. Δεμπρὲκ-σουγιού.

Γκιουρτζία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Γεωργία (εἰς αὐτὴν περιέχεται καὶ ἡ) »Ἰβηρία, (καὶ ἡ) »Κολχὶς, (καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἡ) »Ἀλβανία.

Γκιργκὲχ, π. τῆς Αἰγ. (πλησίον ἐρείπ. ἡ) »Πτολεμαΐς.

Glochester, π. τῆς Ἀγγλ. »Κλαύδια κάστρα, ἢ Στρατόπεδον Κλαυδίου.

Γκοβιλιανὴ, ἴδε Κόστανη.

Golfo di Agropoli, ἴδε Pesto.

Golfo di Santa Eufemia, κόλπ. τῆς Ἰταλ. »Τεριναῖος, ἴδε χ Amantea καὶ Bivona.

Gorgoglione, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε καὶ Caragnone.

Gorgona (Ia—), ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (πλησίον τῆς Γένοβας). »Ὀργών.

Γκόρτζα, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἰλλυρίας. »Ἐορδέα(-δία), ἴδε χ Δεβόλ.

Gozo, ν. τῆς μεσ. (κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν). »Γαῦλος.

Guadalkibir(-quibir), (ἑρμην., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, Μέγας ποταμὸς), ποτ. τῆς Ἱσπαν. »Βαῖτις (ὅθεν ἡ Βαιτικὴ), ἴδε Ἀνδαλουζία.

Guadiana, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας). »Ἄνας.

Guardaniar, ν. καὶ π. τῆς (Ταρ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ράκων.) Ἱσπαν. »Ἀλωνὶς ἡ Ἀ(Ἁ)λῶναι.

Γκοὺρ, ποτ. τῆς Ἀσ. (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν καὶ τὴν Γεωργ., καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). »Κῦρος.

Γκοῦρα, β. τῆς Θεσσαλ. »Ὄθρυς ἡ Ὄθρυξ. ||. ποτάμι τοῦ —, ἴδε Φέρσαλα.

Γκραδίτσα, χ. τῆς Μακεδον. »Γορτυνία. 2) χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν). » Βοῦλις.

Γκρανίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Λεβαδείας). »Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Κερουνιαὶς καὶ Σουληνάρα.

Grenoble, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Δελφινάτου). »Γρατιανούπολις.

Grigenti, π. τῆς Σικελ. »Ἀκράγας (ὁ καὶ ἡ).

Grotte (la —), χ. τῆς Σικελ. (πρὸς δυσμ. τῶν Σαρακουσῶν). » Ἐρβησσὸς ἡ Ὄρβησσος.

Γλαρέντσα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἠλιδ. (ἐπίνειον τῆς) »Κυλλήνης, (τὸ ἀκρωτήριον ἰδίως ὠνομάζετο) »Ὄρμινα ἡ Ὕρμινα.

Γλυκὺ (ἡ Φανάρι), λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ· εἰς αὐτὸν χύνεται τὸ Μαυροπόταμον). » Γλυκύς.

Γομοτσὸ, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Λάρισσον). »Μινυὸς, ἴδε καὶ Μάννα.

Γονικὰ, π. τῆς Σικυων. »Γονοῦσα ἡ Γονόεσσα.

Γονσάρα, χ. τῆς Βοιωτ » Ὑσιαί.

Γορίτσα, π. καὶ λ. τῆς Θετταλομαγνησ. (ὄδὲν εἶνε ἡ) »Ἰωλκὸς, (ἀλλ' ἡ) » Δημητριάς· (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) »Νήλεια, ἴδε καὶ Ἀγριὰ καὶ Λεχώνια.

Γορτύνια, π. τῆς Κρήτης. » Γόρτυν-υνος, Γόρτυνα καὶ Γορτύνη.

Γούρα, ἴδε Γκούρα.

Γραβιὰ (χάνι τῆς —), χ. τῆς Φωκ. »Κυτίνιοι.

Γραιβενὰ, ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. »Στυμφαλὶς (ἡ πρωτεύουσά 'της' ὄδὲν εἶνε αἱ) »Αὐλαί. 2) π. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Περραιβίᾳ). »Αἰθικία.

Γραϊμάδα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλήσ. ἐρείπ. ἡ) » Ταγάγρα, ἴδε καὶ Σκαμένο.

Γυραπέτρα, π. τῆς Κρήτης. »Ἱεράπυτνα.

Γυροβολιὰ, λ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὸ Βουθρωτὸ). » Ηηλώδης ἡ Πηλόεις (Λιμὴν), ἴδε καὶ Βιβάρι.

Γυφτόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. »Ἐλευθεραί.

Δαβιὰ, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μαίναλος, ἴδε καὶ Μοῦλκι. ||. ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ διαῤῥέων τὴν Μεγαλόπολιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Ἐλισσών.

Δαβριὰ, ἴδε Ὀγδάνι.

Δαγισταυλίδες, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. »Ταῦλοι ἡ »Δάσι (ὅθεν καὶ τὸ Δάγ-ἱστὰν, χώρα τῶν Δάων).

Δαγλὶ-Τσερκέζοι, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. »Ἀλανοί.

Δαδὶ, χ. τῆς Φωκ. ἡ Λοκρ. »Δρύμαια ἡ Ἀμφίκαια.

Δαῖρ, π. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου). » Θάψακος καὶ (ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ) » Τιψάχ.

Δαλαμανάρα, χ. τῆς Ἀργολίδος. »Σήπεια, ἴδε ᾧ Βάλτος (τοῦ Ἄργους).

Δαμαλᾶς, κώμ. τῆς Ἀργολ. »Τροιζήν.

Δαμανχοὺρ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγ. (πλησ. τῆς Μαρ.ωτιδος λίμνης). »Ἑρμούπολις (ἡ μικρὰ), ἴδε ᾧ Ἀχμεκιέ.

Δαμιάτι, π. τῆς Αἰγ. (καὶ στόμα τοῦ Νείλου. 'Δὲν εἶνε τὸ) » Πηλούσιον (, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὸ Τίνχ ἡ Τινέχ· ἀλλ' ἡ) »Ταμίαθις (, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, φέρων μάρτυρα τὸν Χοιροβοσκόν).

Δαμοὺρ, ποτ, τῆς Συρ. »Ταμύρας.

Δάντσικα, π. (παραθαλ.) τῆς δυτικῆς Πρασ. »Δάντισκον ἡ »Γέδανον.

Δαρδανέλλια (τὰ), ἴδε Κάστρα ᾧ Καστέλλι.

Δαριὲλ (κυρ. Δὰρ-γιὺλ, στενὴ ὁδὸς), δίοδος στενὴ τοῦ Καυκάσου. »Ηύλαι Καυκάσιαι, ἴδε καὶ Δερβέντ.

Δασκαλειὸ, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(μεταξὺ Ἰθάκ. καὶ Κεφαλλην.). »Ἀστερία ἡ Ἀστερίς.

Δασσοὺρ, χ. τῆς (μεσαίας) Αἰγύπτου. »Ἄκανθος (εἶχε ναὸν τοῦ Ὀσίριδος διάσημον, ἴδε Στρβ. ΙΖ').

Dattalo, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε **Lipari**). »Φοινικοῦσσα, (πρβλ. **Felicudi**).

Δαύλια, χ. τῆς Φωκ. »Δαύλεια ἢ Δαυλίς.

Δαφνὶ, μον. τῆς Ἀττ. (2 ὥρας πρὸς θυσμὰς τῶν Ἀθην.). »Κορυδαλὸς (ὄρος) καὶ » Κορυδαλεῖς (δῆμος).

Δβίνας, ποτ. τῆς (δυτ.) Ῥωσσ. (ποτίζει τὴν Οὐστιουγίαν καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασ. τοῦ Ἀρχαγγέλου). »Ῥούβας.

Δεβδὸλ, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. καὶ Ἀλβαν. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Μπόρρα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Γένουσσος καὶ (κατὰ τοὺς Βυζαντιν.) »Σκάμπις. 2) χ. ἢ κώμ. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. (ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἐορδίας, ἴδε **Γκόρτζα**). »Σελασφόρον ἀντὶ Σελασφόριον, (ἢ παλαιότερα) »Κρεώνιον· (ὑπὸ τῶν Βυζαντ. ὀνομάζεται) »Διάβολις.

Δεβρὲτ-χισσὰρ, π. τῆς Μακεδ. (ἴσως ἡ) »Δόβηρος, ἴδε Δόμπερη.

Δεκάνι, χ. τῆς Θετταλομαγν. »Δώτιον.

Δεκοῦμι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἴδε Σκοῦπι). »Ἄρσην ἢ Ἀρσένιος.

Δελβινάκι, π. τῆς Ἠπ. »Ὀμφάλιον.

Δέλβινον, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριέχεται ἡ) »Δρυοπὶς (ἢ ἡ) »Χαονία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπ. (πρωτ. τῆς Χαονίας). » Δέλμινον, »Δελμίνιον καὶ » Δάλμιον.

Δελβενδόζι, κώμ. τῆς (Μακεδονικ.) Πιερίας. »Βότιον (ὅθεν οἱ Βοτιαῖοι).

Δελὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. (χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Πίναρος.

Δέλφι, β. τῆς Εὐβ. »Δίρφυς.

Δενδερὰχ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Νείλου). »Τέντυρις ἢ Τέντυρα (πλησ. εἶνε τὰ ἐρείπ. τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἴσιδος).

Δένδρα (τὰ), χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούρναβον). »Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Λεῦτα καὶ Τουρκοχῶρι.

Denia, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. »Ἡμεροσκοπεῖον καὶ (διὰ τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει αὐτοῦ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος) »Διάνιον, (οἱονεὶ) Ἀρτεμίσιον.

Δενιζλὺ, χ. τῆς Φρυγ. (22 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Νύσσης). » Λαοδίκεια (ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον).

Δέρας (ἡ Μπόρος), ποτ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἕλλοβο ἢ χύν. εἰς τὸν Σπερχειόν). »Δύρος.

Δερβένι (τὸ μεγάλον ἢ τοῦ Χαρβατιοῦ), στενὸν μεταξὺ Λυκαίου καὶ Ταϋγέτου. »Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν).

Δερβὲντ, π. τῆς Περσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν εἰς τὴν ἐπαρχ. Δαγεστὰν) ἢ παρ' αὐτὴν ὁδὸς τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Κάσπιαι, ἴδε ἢ Δαριέλ.

Δερβὶσ-τσελεπῆ, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἡλιδ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Λάδων (ὁ Ἠλεῖος).

Δερὲ, ἴδε Τεχὲ-δερέ.

Δερὲ-κιοὶ, χ. τῆς Καππαδ. » Μεγαριστός.

Δέρκοι (οἱ), χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. » Δέλκος.

Δέρνε, ἴδε Μπάρκα-ἀγιαλετί.

Δεσποτ-δαγὶ ἢ **Δεσποτοὺν-δαγὺ** (ἀπὸ τῶν Δεσποτῶν τῆς Σερβίας ἢ Βουλγαρίας, οἵτινες, ἐπικρατήσαντες ἐν αὐτῷ, κατέτρεχον, ἀπ' αὐτοῦ ὁρμώμενοι, τὴν Θρᾴκην), β. τῆς Θρᾴκ. καὶ Βουλγαρ. »Ῥοδόπη.

Deux, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους **Jura** καὶ χύν. εἰς τὸν **Saone**). » Δοῦβις καὶ Δούβιος.

Δημητζάνα, π. τῆς Πελοπον. (εἰς τὰ παλαιὰ μεθόρια τῆς Ἀγ. καὶ Ἀρκαδ. Δὲν εἶνε ἡ) »Ψωφὶς (, περὶ ἧς ἴδε Τριπόταμον· ἀλλ' ἡ) »Ἐρύμανθος. (Ἡ ἀκρόπολις τῆς κυρίως ὠνομάζετο) »Φήγεια. ‖. ποταμὶ τῆς—, ποτ. τῆς Ἀρκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Γορτύνιος, ἴδε καὶ Ἥρα.

Διαβολοννῆσι, ἴδε Ψηλή.

Διακοφτὸν, χ. τῆς Ἀγ. » Βοῦρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Διάρ-μπεκίρ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) »Ἀσσυρίαν. 2) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. » Ἀμίδα.

Διάσελο τῆς Καστανιᾶς, (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ) β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέροντος, ἴδε Τζίρα,

Διασκέλι καὶ

Διάσκελλο, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἡ Μυσ. (παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν λίμνην, ἥτις δὲν εἶνε ἡ Μαγιάς, καθὼς ἐνόμισεν, ὁ Pocock, τῆς ὁποίας κεῖται ἀνατολικώτερον, πρὸς τὸ παράλιον, ἀντικρὺ τῆς Βεσβίκης). »Δασκύλειον.

Διαφόρτι, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). »Λύκαιον.

Δίβρη, ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ. ἡ (ἄνω) Ἀλβαν. (ὑποτελεῖ εἰς τὸ σαντζάκι τῆς Ὀχριδας καὶ διαιρεῖται εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν· ἡ τελευταία αὕτη εἶνε ἡ παλαιὰ) »Δαρδανία, ἴδε Δίμπρα (, ὅπου κατώκουν οἱ) » Δύβηρες (Ἡρόδ. Ε', 16 καὶ Ζ', 113).

Diessen, κωμ. τῆς Γερμαν. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ Augsbourg). »Δαμασία.

Dijon, π. τῆς Γαλλίας. »Διβιόνιον.

Δικελλίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἀταρναί.

Διμηνιό, ποτ. τῆς Ἀχ. (τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς Σικυωνίας). » Σῦς ἡ Σύθας.

Διμιτζάνα, ἴδε Δημητζάνα.

Δίμπρα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἡ Παιον. (παρὰ τὸν Δρύμον, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἴδε Δίβρη). »Δόβηρος (ἡ), (μεταγενεστέρως δὲ καὶ παρὰ Βυζαντ.) »Δέβραι (Ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδ. γράφεται ἐσφαλμένως Γέβρη), πρβλ. Δόμπερη.

Δινάραις, ἴδε Κλειδὶ καὶ Κάβο-δὶ-σάντ-Ἀνδρέα.

Δίστομο, χ. τῆς Φωκ. »Ἀμβρυσσός.

Δνιέπερ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, κοντὰ εἰς τὴν Ὀζού). » Βοδυσθένης. (Εἰς τὸν ὑπὸ Μενάνδρου περίπλουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ὀνομάζεται) »Δάναπρις.

Δνιέστερ, ποτ. τῆς (Μεσημβ.) Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν κοντὰ εἰς τὴν Ὀδησσόν). »Τύρας, ἡ Νίστρος.

Δογάνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πεσάτιδος εἰς τὸν Λάδωνα). »Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Λιβαρτζί.

Δοκὸς, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπ. »Ἀπεροπία.

Δολὰπ-σουγιοῦ, ἴδε Μπαρτίνι.

Δολιανὰ, χ. τῆς Ἀχ. »Ἐρινεὸς(;). ‖. ποτάμι τῶν —, (πηγ. ἀπὸ τῆς Κυλλήνης καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰόν. κόλπον). »Μειλίχιος ἡ Γλαῦκος, ἴδε καὶ Λεῦκα καὶ Σεχενά.

Δολμὰ-μπαγτσὲ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρ.). »Ἰασώνιον.

Δολοὺκ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. »Δολίχη.

Δομοκὸ, π. τῆς Θεσσαλ. (παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον). »Θαυμακός.

Δομοὺζ-δαγὶ, β. τῆς Μυσ. » Ὄλυμπος.

Δόμπερη, κώμ. τῆς Μακεδ. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ, νῦν ἐρείπιον κοντὰ εἰς τὴν Βλαχοκλεισούραν). » Δόβηρος (Ἡρόδ. Ε'), ἴδε καὶ Δεβρὲτ-χισσὰρ καὶ Δίμπρα.

Δὸν (πρόσ. Donetz, Donsk καὶ Danaetz ἡ Tdanaets). ἡ λέξις Δὸν, Δὰν ἢ Τὰν, σημαίνει εἰς πολλὰς γλώσσας ποταμὸν ἁπλῶς, ὅθεν Δάνουβις, Τάμεσις, Τάνις (ἡ παρὰ τὸν Νεῖλον Σάϊς), ὁ Ἰορδάνης (ποταμὸς κρίσεως, κατά τινας), ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην). »Τάναϊς.

Δοναβέστι, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σμπόκε καὶ χύν. εἰς τὸν Δόβελ). »Πάγκασσος ἡ Πανύασσος.

Δορδοβανόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Ζαρακοῦλαν). » Καφύαι.

Dordogne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Garonne). » Δουράνιος.

Doria, δύω ποταμοὶ τῆς Ἰταλ. (ὁ μὲν μεγαλήτερος [Doria Baltea], ὁ δὲ μικρότερος [Doria riparia], πηγ. ἀμφότεροι ἀπὸ τῶν Ἀλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). »Δούρίας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δουδὲν-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἀτταλείας). »Καταῤῥάκτης.

Duero (διὰ τὴν κατασυρομένην ὑπ' αὐτοῦ χρυσῖτιν ἄμμον), ποτ. τῆς Πορτογαλ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἱσπαν καὶ χύν. εἰς τὸν 'Ωκεανόν). » Δούριος ἡ Δοῦριος ἡ Δώριος (Δ. Κάσσ.).

Δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κυρᾶς.

Δουλκαΐρ, ἴδε Ἀλαδούλια.

Δουλτσίνιο, π. τῆς Ἀλβαν. »'Ολχίνειον, Δουλχίνειον ἡ Κολχίνειον.

Δουμανλὺ-δερὲ, ἴδε Καΐλ.

Δουμπρὲκ (ἢ ὄχι Γκιουμπρὲ)-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Τρωάδος, ἐνούμενος τὸ πάλαι μὲ τὸν Σκάμανδρον). »Σιμόεις.

Durance, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶς Ἄλπεων ἢ χύν. εἰς τὸν 'Ροδανόν). » Δρυεντίας καὶ Δρουεντίας καὶ Δρουέντιος.

Δουράτσο, π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἰλλυρίας). »Δυῤῥάχιον καὶ (παλαιότερα) »'Επίδαμνος (κυρ. ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δυῤῥαχίου).

Δουρζὶ-δάγ, β. τῆς Συρ. καὶ Παλαις. »Λίβανος. (Οἱ κάτοικοί 'τε λέγονται Μαρωνεῖται, ἀπὸ τοῦ δόγματος), ἴδε καὶ Ταμπούρ.

Δραγαμέστι, χ. καὶ λ. τῆς Ἀ-καρν. (εἰς τοὺς Οἰνιάδας). » Ἄστακος ἡ »Τράγασα καὶ Τραγάση (ὅθεν οἱ Τραγασαῖοι ἅλες).

Δραγονῆσι, ν. τοῦ Ἰκαρ. Πελάγους (μεταξὺ Σάμου, Πάτμου καὶ Ἰκαρίας). »Κορασσίαι.

Δρακόνερον, πηγὴ τῆς Κορινθ. (εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον). »Πειρήνη.

Δράμα, π. τῆς Θρᾴκ. »Δράβησκος.

Δρὰμέσι, χ. τῆς Βοιωτ. (ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας). » Δήλιον.

Δράπανον, ἀκρ. τῆς Ἀργολ. (ὅθεν τὰ πλησίον Δρεπανοχώρια). »Δρέπανον.

Δρεμιχοῦ, χ. τῆς 'Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ 'Ιωάννινα). » Πασσαρὼν (πρωτ. ποτὲ τῆς Μολοσσίας, νῦν ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιόκαστρον).

Dreux, π. τῆς Γαλλ. » Δρυΐδαι.

Drillo, ποτ. (ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρ., μέρος) τῆς Σικελ. »Ἀχάτης.

Δρὶν, ποτ. τῆς 'Ηπείρου ἢ τῆς Ἰλλυρ. (τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μακεδονίας, πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ζαγοριοῦ ἢ διαιρούμενος (;) εἰς **Drino bianco** καὶ **Drino negro**, χύν. εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον). » Μέλας ἢ »Δρίλων, (ὑπὸ τοῦ Κεδρ. γράφεται) »Δρῖνος, (καὶ ὑπὸ τῆς Ἄννης) »Δρυμών.

Δωρίτσα, ποτ. τῆς 'Ηλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Λευκυανίας.

Evreux, π. τῆς Γαλλ. »'Εβοράκη.

'Εγγλέζα ἡ 'Εγγλέζικο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Κάρυζον). » Μύρτος.

'Εγκιουρου, π. τῆς Γαλατ. »Ἄγκυρα.

'Εγρὶ-σοὺ-δὰγ (διὰ τὸν ἀπ' αὐτοῦ καταῤῥέοντα σκολιὸν χείμαῤῥον), β. (μεταξὺ) Θρᾴκ. καὶ Μακεδ. (σειρὰ τοῦ Αἵμου). »'Ορβηλός.

'Εδρενόζ, χ. τῆς Μυσ. »Ἀδριανὴ (ἡ ἐν 'Ολύμπῳ).

'Εζδοὺτ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Ἄζωτος.

'Εζερὸς, π. τῆς Θεσσαλ. »Βοίβη.

'Εϊὰς, π. τῆς Κιλικ. »Ἰσσὸς ἡ »Αἰγαῖαι.

'Εκσὰς, ἴδε Ἀκσάς.

'Ελ-ἀὰζ ἡ 'Ελ-ἀασσῆ (ἑρμην. ὁ Ἀπειθὴς, διὰ τὴν ὁρμητικότητά 'τε λέγεται καὶ 'Ελ-μακλοὺμπ [ἐξανάστροφος] διότι ῥέει ἀπὸ νότου πρὸς βοῤῥᾶν, ἐναντίον τῆς διευθύνσεως τῶν ἄλλων ποταμῶν τοῦ μέρους τούτου), ποτ. τῆς Συρ. » 'Ορόντης καὶ »Ἀξιός.

'Ελατειὰς, β. τῆς Βοιωτ. »Κιθαιρών.

'Ελαφονῆσι, ν. τοῦ Λακων. κόλπου (ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων). »'Ονουγνάθος.

'Ελβα, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλίαν). »Αἰθαλία.

'Ελ-βὰσ, ἴδε Οὐάσ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐλὲσ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ)» Ἐλεοῦς ἡ Ἐλαιοῦσσα.

Ἐλεῦτα, ἴδε Λεῦτα.

Ἐλῆά, λ. τῆς Ἤπ. (ἐν τῇ Κασσιοπίᾳ). » Ἐλαίας λιμήν.

Ἐλίζα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικήν). » Ἐλαιοῦσα.

Ἑλκὰσ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου ᾧ τῆς Παφλαγον. » Ὀλγασσυς (ὁ).

Ἐλ-κατὶφ, χ. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου). » Γέρρα (τά).

Ἑλλάδα, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βελοῦχι καὶ χύν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Σπερχειός.

Ἑλλένικο, ἴδε Παυλίτσα.

Ἐλλόπι (καὶ ὄχι Λόκλι), μον. τῆς Ἤπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἡ πεδιὰς τῶν ὁποίων ὠνομάζετο) » Ἑλλοπία, (ἐδῶ ἔκειτο τὸ) » Ἱερὸν τῆς Θέμιδος.

Ἐλμαλὶ, χ. τῆς Λυκ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου). » Πίναρα (τά).

Ἐλ-μοὺλκ, ποτ. τῆς Συρ. (παραῤῥέων τὴν πόλιν τῆς Φοινίκης Βύβλον). » Ἄδωνις.

Ἔλμπας, ποτ. τῆς Γερμαν. ᾧ Πολων. » Ἄλβις.

Ἐλμπασάνι, π. (πρωτ.) τῆς (ἄνω ἡ μεσαίας) Ἀλβαν. » Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Κρόϊα.

Ἐλ-μποστὰν, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα (τὰ Καππαδοκικὰ), ἴδε καὶ Ἀμέργανέ.

Elne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰλλυβίριος). » Ἰλλύβιρις (ἡ).

Ἐλ-χαλὶλ (ἑρμην. Ὁ ἀγαπητὸς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μνῆμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἄραβες δίδουν τοῦτο τὸ ἐπίθετον), ἴδε Χεμπρούν.

Ἐμιργκιούνογλου, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κυπαρισσὼν καὶ » Ἑκάτειον.

Ebre, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (πηγ. ἐν τῇ Καντα βριγίᾳ ᾧ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » Ἶβηρ.

Ἐμπρὶλ, ἴδε Ἐρμπούλ.

Embrun, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. » Ἐβρόδουνον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐπεβρόδουνον).

Ems, ποτ. τῆς Γερμ. (διαῤῥέει τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ἀμασίας.

Ἔμς (προφ. Χὲμς), π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἔμεσα (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Ἐξαμίλι (ὁλαιμὸς) τῆς Πελοποννησ. » Ἰσθμός. 2) π. τῆς Θρᾴκ. Χερσον. » Αὐσιμάχεια.

Ἔξαρχο, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ)» Ἄβαι, ἴδε καὶ Μόδι.

Ἐξενιδὲ, π. καὶ ποτ. τῆς Λυκ. » Ξάνθος (ἡ καὶ ὁ).

Eoube, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ὀλβία.

Ἔπακτος, π. (παραθαλ.) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον.) » Ναύπακτος (εἶνε καὶ ἄλλη εἰς τὴν Φρυγίαν).

Épernay, π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Μάρνου (μεταξὺ Châlons καὶ Παρισίων). » Σπαρνάκη ἡ Σπάρνακον.

Ἐπισκοπὴ, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Τῆλος.

Herault, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Κεμενοῦ ὄρους, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλίας). » Ῥαύραρις ἡ » Ἄραυρις.

Ἔργανα, ποτ. (ἡ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θρᾴκ. χύν. εἰς τὸν Ἔβρον, περίφημος διὰ τὸ γεφύρι 'του, κτίσμα Μουρὰδ τοῦ Β', τὸ ὁποῖον ἔχει 180 καμάρας, ᾧ λέγεται Ὀζοὺν-κιοπρού). » Ἀγριάνης.

Ἐργένι ἡ Χαργένι (ἡ Ἀλεξιὰς, Ἱστορ. βιβλ. ΙΓ', τὸ γράφει Χαρσανὴ), ποτ. τῆς Ἤπ. (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, ἑνόνεται μὲ τὸν Ὀσσούνην, παραῤῥέει τὸ Μπεράτι, καὶ, δεχόμενος ἕνα ἄλλον ποταμὸν, διατρέχει τὸν Μιζακὲν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπερατίνο καὶ Καυλόνι, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀπολλωνίας). » Ἄψὼς.

Ἐρδέλ, ἴδε Τρανσυλβανία.

Ἐρδὲν, ποτ. τῆς Ἰουδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Γενησαρὲτ, καὶ χύν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν). » Ἰορδάνης. (οἱ Ἄραβες τὸν ὀνομάζουσιν Νάχρ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐλ-σσερκέ, ποταμὸν τῆς κρίσεως· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα: Ἰόρ, ποταμός, καὶ δὲν κρίσις).

Ἐρζερούμ. (Arx Romanorum), π. τῆς (Μικρᾶς) Ἀρμεν. »Θεοδοσιούπολις.

Ἐρζ-ιγκιάν, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. »Σάταλα.

Ἐρημόκαστρον, ἐρείπ. πλησ. τῆς Πάργας. »Τορώνη ἡ Τορύνη. 2) Ἴδε Κακόσι.

Ἔρι-ρούδ, ποτ. τῆς Ἀσ. (διαῤῥεῶν τὴν Παρθίαν). »Ἄριος (ἀφ' οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀρία, ἄλλη παρὰ τὴν Ἀριανήν), ἴδε Ἰράν καὶ Χορασάν.

Ἐριχά, π. τῆς Ἰουδ. » Ἱεριχώ.

Ἐρκενέ, ἴδε Ἔργανα.

Ἐρμανστάδτ, ἴδε Σιμπίνι.

Ἐρμὲν-καγιᾶ, κώμη καὶ φρούριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Σαγγαρίου). »Ὀρμίνιον. (αὐτοῦ διοικητὴς ἦτον ὁ περίφημος ἐξομότης Κιοσὲ-Μιχάλ, ὁ ἐπὶ Ὀσμὰν τοῦ Α', ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας Μιχάλογλου.

Ἐρμίννο, Β. τῆς Πορτογαλλίας. »Ἐρμίνιον.

Ἐρμενὲκ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικίας. » Καλύκαδνος, ἴδε Σαλέφ.

Erba-Spina, χ. τῆς Σικελ. (εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Ἡραίου ὄρους). »Ἔρβιτα (ἡ).

Ἐρμπούλ, π. τῆς Ἀσσυρ. »Ἀρβηλα.

Ἐρνάτια, π. τῆς Παμφυλ. » Αὐρνησσός.

Ἐῤῥάκιμ (Ἐλ-ῥακείμ), ἴδε Κουράκ.

Ἐρσὲκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου). »Ἑλενόπολις (ἀπ' ἐδῶ διαβαίνουσι συνήθως πρὸς τὸ πέραν τοῦ Κόλπου εἰς τὴν καλουμένην Γλῶσσαν [Δίλ]), ἴδε καὶ Γιὰλ-δέά.

Ἐρτζαὰρ-δαγί, β. τῆς Καππαδ. »Ἄργον ἡ Ἀργαιον.

Esaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). »Αἴσαρος.

Ἐσκὶ-Ἀδάλεια, π. τῆς Παμφυλ. Ἀττάλεια.

Ἐσκὶ-ζαγαρά, π. τῆς Θρᾴκ. »Βερόη.

Ἐσκὶ-καλὲς, π. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος). »Ἀμφίπολις.

Ἐσκὶ-μπαμπά, π. τῆς Θρᾴκ, »Βουρτουδισσός.

Ἐσκὶ-μπαλάτ, ἴδε Μπαλάτ.

Ἐσκὶ-μπουροὺν, ἴδε Ἁγιὰ μπερούν.

Ἐσκὶ-σέχρ, π. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. »Δορύλαιον.

Ἐσκὶ-σταμπόλ, ἐρείπ. τῆς Αἰολίδ. »Ἀλεξάνδρεια (ἡ Τρῳάς).

Ἐσκὶ-γισσάρ, π. τῆς Φρυγ. »Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λύκον). 2) π. τῆς Καρ. »Στρατονίκη ἡ Στρατονίκεια.

Escaut, ποτ. τῆς Ὁλλανδ. »Σκάλδις.

Ἐσνέ, χ. τῆς Αἰγ. »Λητόπολις.

Esope (Monte—), β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). »Ἔσῶπις (ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ νεωτέρα πόλις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν).

Ἐσσὰν, ἴδε Ἀσβάν.

Ἐσταχάρ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ. »Περσέπολις.

Ἔστεμο, λ. τῆς Τροιζην. » Σχοινοῦτις.

Estampes, π. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις (ἡ μείζων).

Εὔριπος, ν. τῆς Μεσογ. »Εὔβοια. ||. κάστρον τῆς—, π. (πρωτ.) τῆς Εὐβοίας. »Χαλκίς.

Ζαβέρδα (ἡ Τζαβέρδα), κόλπος τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὴν Βόνιτσαν). »Πάλαιρος.

Ζαβιχὲ, π. τῆς Μεσοποτ. »Πύλαι.

Ζαγαροβοῦνι, ἴδε Λαγῶνα.

Ζαγορὰ, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. »Μαγνησία ἡ Θεσσαλική. ||. βουνὸ τῆς—, ἴδε Πλιασίδι.

Ζαγόρι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. »Περραιβία.

Ζαγούρα (ὀνομάζεται ὁ) » Ἀρέθων (ποταμὸς εἰς τὰς πηγάς του), ἴδε Λούρχα.

Ζαλόγκος, ποτ. τῆς Ἠπ. (διαῤῥέων τὴν Σελλεΐδα καὶ Κασσιοπίαν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον). »Χάραδρος ἡ Χαράδρα.

Ζαμαντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. καὶ Κιλικ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ταῦρον καὶ χύν. εἰς τὸν 'Ισσικὸν κόλπον). » Κύδνος (περίφημος, διότι ἐν αὐτῷ ἐκινδύνευσε λουσθεὶς καὶ νοσήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος).

Ζαμπίδ, (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Κύδαίμ. Ἀραβ. » Σαβά.

Ζάρακα, χ. καὶ β. τῆς (ἀρκτ.) 'Αρκαδ. » Στύμφαλος. (Ζάραξ, Λακωνικῶς ἀντὶ Χάραξ, ἀναφέρεται καὶ μία πόλις παλαιὰ τῆς Λακωνίας, Παυσαν. Ἀττ. ΑΗ'), ἴδε καὶ Ἱέρακον.

Ζαρακᾶς, λίμνη τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸ ὁμώνυμόν της βάραθρον καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἴδε 'Μαυροκόκλα). » Στυμφάλη.

Ζαρακοῦλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Φενεός.

Ζαρέγκ, π. (πρωτ.) τῆς Δραγγιανῆς Περσίας. » Προφθασία.

Ζαρκοβίτσα, π. τῆς Θεσπρωτ. » Ἀργυθέα, ἴδε "Αρτα.

Ζαρνάτα, π. τῆς Λακεδαίμ. (τὸ κάστρον 'της ἐλέγετο) » Γερενία.

Ζαροῦχλα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κράθις.

Ζάφρα, ἀκρ. καὶ π. τῆς Κιλικ. » Ζεφύριον.

Ζαχαριάς, χ. τῆς Ἀργολίδ. (πλησ. ἐκειντο αἱ) » 'Ορνεαί.

Ζάχολη ἡ κώμ. τῆς Σικυων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Αἴγειρα, ἴδε Ξυλόκαστρον.

Ζέντα, λίμν. τῆς Ἰλλυρ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόδραν). » Λαβεᾶτις (ἐκ τοῦ Σλαβικοῦ Βλάτι, ἕλος, βάλτος).

Ζερμπὶ (ἡ Τζέρμπι), ν. τῆς Ἀφρ. (πρὸ τῆς μικρᾶς Σύρτεως). » Μήνιγξ.

Ζήλεια, π. τῆς Παφλαγ. » Ζέλεια (ἡ), » Ζῆλα (τὰ).

Ζητοῦνι, π. τῆς Θεσσαλ. » Λαμία ἡ Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαὶ ἡ Θεσσαλικαί). ||. κόλπος τοῦ —. » Μαλιακὸς ἡ Λαμιακός.

Ζιγγιὰρ, ἴδε Σιγγιάρ.

Ζίρια, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κυλλήνη.

Ζούνκιο (Ἰταλ. Gionco, τὸ βροῦλον), χ. τῆς "Ηλ. » 'Επιτάλιον ἡ » Θρύον.

Ζουνδ, χ. τῆς Ἀττ. (ἄλλως Καλύβια Χασιώτικα, ὑπὸ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πάρνηθος πρὸς τὸ Δἰγάλεων παρὰ τὴν εἰς Ἀχάρνας φέρουσαν ὁδόν). » Κρωπία, (παρβλ. Κοροπί).

Ζουρανέοι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Εὐθύδριον.

Ζουρίχ, π. τῆς 'Ελβετ. » Τίγουρον.

Ζυγὸς, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδος, (τὸ μεσημβρινὸν) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Αἰολία. 2) β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ παράλιον τῆς Αἰολ.) » Ἀράκυνθος.

'Ηλιακὸ, ποτ. τῆς "Ηλιδ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Λάλα καὶ χύν. εἰς τὸν Κόλπον τῆς Κλαρέντσας). » Πηνειὸς (ὁ 'Ηλεῖος).

'Ηλιοδρόμια (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Ἀλόνησος, ἴδε καὶ Πελαγῆσι.

'Ηράκλεια, π. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα. Παλαιότερα ὠνομάζετο) » Πέρινθος.

'Ηρακλίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » 'Ηράκλεια.

"Ηρι, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Νηρὶς (κατὰ τὸν Μελέτιον).

Θάλασσα ('Μαύρη), ἴδε Μαύρη-θάλασσα.

Θάνα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὴν Τριπολιτσάν). » Παλλάντιον.

Θεοδουριὰ, π. τῆς 'Ηπ. ἢ Ἀκαρν. (πρωτ. τῆς Ἀθαμανίας). » Θευδωρία, ἴδε 'Ράδοβιτσ.

Θεραπειὰ, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φαρμακεὺς (κόλπος) ἢ (πιθανώτερον τὸ) Σεραπεῖον (Πολύβ.).

Θερμιὰ (τὰ), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Κύθνος.

Θεσσαλονίκη, π. (πρωτ.) τῆς Θεσσαλ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) » Θέρμη, (ὅθεν ὁ ||. κόλπος τῆς —, » Θερμαϊκός.

Θήβα (παληὰ —), χ. τῆς Φωκ. (ἴσως ἡ) » Πεδιαία. ||. λίμνη τῆς —, ἴδε Λιχάρι.

Θολοπόταμο, ποτ. τῆς Ἀχ. » Φοῖνιξ.

Θορικὸ, χ. τῆς Ἀττ. » Θόρικος.

Ἰαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. » Νάπταρις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἰαμπνέ, κώμ. τῆς Παλαιστ. »Ἰαμνία.

Ἰάμπο, π. καὶ φρούρ. τῆς Ἀραβ. (πλησίον τῆς Μεδίνης). » Ἰαμβία (Πτολ.).

Ἰαπουρία, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (πρὸς ἀνατολ. τῶν Κεραυνίων). » Ἰαπυγία (μέρος τῆς παλαιᾶς Χαονίας).

Iato, χ. τῆς Σικελ. » Ἰέται.

Ἰάφφα, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Ἰόππη.

Iviça, ν. τῆς Μεσογ. (παρὰ τὴν Ἰσπ.). »Ἔβυσος.

Ἱεράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Εἰρεσία ἡ Ἰρασία.

Ἱεράκι ἡ Ἱεράρχοι, χ. τῆς Λακων. »Γερόνθραι.

Ἱέρακον (ἡ Γέρακας), ἀκρ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Ζάραξ (ἀντὶ Χάραξ), ἴδε Ζάρακα.

Ἱερὸ (προφ. Γιερὸ), ἐρείπ. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον). »Ἀσκληπιεῖον.

Iesi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Αἴσιον.

Ἰζμίδ, ἴδε Σμίτη.

Ἰζνίκ, ἴδε Ἰσνίκ.

Ἰκ-σάρτ (ἑρμην. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μογγόλων, Μέγας ποταμός), ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν). »Ἰξάρτης, Ἰαξάρτης, Ὀξυάρτης, Ὀρεξάρτης.

Ἰλγκοὺν ἡ Ἰλγκιοὺν, π. τῆς Φρυγ. ἡ Πισιδ. (8—9 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Φιλομήλιον ἡ Φιλομήνιον.

Ἰμλάκικα (ἡ Γιαννιτσάνικα), 33 χωρία τῆς Μεσσην. (περιεχόμενα εἰς τὸ) »Στενόκλαρον (πεδίον).

Imola, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον). » Φόρος Κορνήλιος.

Ἰμπουρὰρ, γ. τῆς Παμφυλ. »Κίβυρα (τὰ μικρὰ), ἴδε καὶ Μπουρούζ.

Ἰνὲ-μπαζὰρ, π. τῆς Μηον. » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Ἰνέμπολου (Ἰωνόπολις), π. τῆς Παφλαγ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). »Ἀβώνου τεῖχος (ἐδῶ ἐδραματούργει ὁ ψευδοπροφήτης Ἀλέξανδρος, ἴδε τὸν Λουκιαν.).

Ἰνκερμαν, π. τῆς Κριμαίας. »Χερσόννησος (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο Κτενοῦς, ἴδε Ἀλυκηαίς).

Inspruc, π. τοῦ Τυρόλ. »Οἰνοθρυγία ἡ Οἰνώτριον.

Iuterdoio ἡ Interdoco, χ. τῆς Ἰταλ. » Ἰντερόχρεα.

Ἰντζὲ (ἡ Γένιτζε)-καρὰ-σοὺ, ἴδε Πλαταμῶνας.

Ἰντζίρ-κιοὶ, χ. καὶ κόλπος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Συκέα.

Indicello, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης, καὶ ῥέων διὰ τῆς Κατάνης, χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »Ἀμενάνος (ἀπὸ τὸν Πίνδ. Πύθ. Α', 132) »Ἀμένας.

Giulia-Nuova, ἴδε S. Flaviano.

Jutland, ἐπαρχ. τῆς Δανιμαρκ. »Κιμβρικὴ (χερσόννησος).

Ἴππι (ὀρθ. Ἐϊούπ ἡ Ἐϊούμπ [ἰώβ] ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ θαμμένου τουρκοπροφήτου ἡ μάρτυρος), προάστειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. » Κοσμίδιον (ἡ πιθανώτερον τὸ) Ἑβδομον (ὅπου ἐχρίοντο οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες, καθὼς τώρα ζώνονται οἱ τῶν Τούρκων τὴν σπάθην).

Ἰπσαλα, ἴδε Ὑψαλα.

Ἰρὰκ, (Ἰρακάϊν, διότι εἶνε δύω), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Χαλδαία ἡ Ἑρκανία, ἴδε καὶ Μπαγδάτι.

Ἰράκι-Ἀρεμπὶ, ἐπαρχία τῆς Περσ. »Βαβυλωνία.

Ἰράκι-ἀτζεμὶ (Ἑρκανία ἡ ἑτέρα ἡ ἀλλοτρία), ἐπαρχ. τῆς Περσ. »Μηδία (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Ἀδέρ-μπαϊτζάν.

Ἰρὰν (ὑπ' αὐτὸ τὸ γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Ἰνδοῦ) τόποι τῆς ἄνω Ἀσίας. (Ἡ Ζενδαβέστα τοὺς ὀνομάζει Ἐριέννι, καὶ τοῦτο ἐξελληνίσαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ) »Ἀριανή.

Ἰρέγλιε, π. (παραθαλ.) τῆς Παφλαγ. »Ἡράκλεια (ἡ ἐν Πόντῳ ἡ Ποντική). 2) » Ἀρχελαΐς, ἴδε Λαρενδέ.

Ἰρι, ἴδε Ἠρι καὶ Βασιλοπόταμον.

Ἰρλάνδα, ν. τοῦ Βρεττιαν. Ὠκεανοῦ (ἐν τῶν τριῶν Βασιλείων τῆς μεγάλης Βρεττανίας). » Ἱέρνη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἰσακλὶ, π. τῆς Ἰσιδίας. »Σελεύκεια.

Ἰσγκαούρ, ἴδε Ἰσκουριά.

Iser, ποτ. τῆς Γερμαν. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ, διαβαίνων παρὰ τὸ Μόναχον, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). »Ἴσαρος.

Isère, ποτ. τῆς (Λουγδουν.) Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). »Ἴσαρ καὶ Ἰσάρας.

Isernia, χ. τῆς Ἰταλ. »Αἰσερνία.

Ἰσκὰμπ (ἀπὸ τὴν πόλιν Σκάμπαι), β. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. »Ἐριδανός.

Ἰσκενδερούν, ἴδε Ἀλεσσανδρέττα.

Ischia, ν. ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Πιθηκοῦσαι.

Ἰσκουριὰ (καὶ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐντοπίων, Ἰσγκαούρ), π. τῆς Κολχ. (ἐν τῇ Μιγγρελίᾳ παρὰ τὸν Φάσιν). »Διοσκουριάς.

Ἰσλάνδα, ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. »Θούλη.

Ἰσνὶκ, π. τῆς Βιθυν. (παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην, ἔχουσαν περὶ τὰ 24 μίλ. μῆκος ἀ 3—4 πλάτος ἀ 65—70 περιφέρειαν). » Νίκαια.

Isoletta, χ. τῆς Ἰταλ. εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Τρήρου καὶ Λείριος). »Φαβρατερία, ἴδε καὶ Falvaterra.

Ἱσπανία, βασίλ. τῆς Εὐρ. »Ἰβηρία, Ἑσπερία, Κελτιβηρία.

Ἱσπαχὰν, π. (πρωτ.) τῆς Περσ. »Ἀσπάδανα ἢ Ἀσπάθανα.

Ἰστίμπ, π. τῆς Παιον. »Ἄσταβος ἢ »Στοβοὶ (οἱ Παιονικοί).

Ἴστρια, χερσόνν. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας). » Ἰστρία (ταύτης πρωτεύουσα ἡ Ἰουστῖνα ἢ Ἰουστινούπολις, ἴδε Capo d'Istria)

Ἰτσὶλ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. » Κιλικία (οὐχὶ ἡ τραχεῖα ἢ Πετραία, περὶ ἧς ἴδε Τὰσσ-τσίλ).

Ἰτταλὰ, π. τῆς Αὐδ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). »Ἀττάλεια.

Ἰφρὰτ, ποτ. τῆς Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρμεν. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίγριν, ἀφ' οὗ οἱ δύο σχηματίσουν τὴν Μεσοποταμίαν, χύν. εἰς τὸν Περσ. κόλπον). » Εὐφράτης.

Ἰφροχὰν, ν. τῆς Ἀφρ. » Ἑσπερία.

Ἰωάννινα (προφ. κοιν. Γιάννινα), π. (πρωτ.) τῆς Ἠπ. (δὲν εἶνε οὔτε ἡ) »Κασσιώπη, (οὔτε ἡ) »Δωδώνη. ‖. λίμνη τῶν—, (δὲν εἶνε ἡ) » Ἀχερουσία. ‖. (εἰς τὴν) τοπαρχίαν τῶν—, (περιέχεται ἡ) »Ἑλλοπία, (ἡ) »Μολοσσὶς, (ἡ) » Τυμφαῖς, (ἡ) » Περῤῥαιβία, (ἡ) » Ἀτιντανία, (ἡ) »Δολοπία, (ἡ) » Ἀθαμανία, (καὶ ἡ) »Παρωρέα.

Καβάλα, π. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. ἢ Μακεδον. »Δάτον καὶ Δάτος (ἡ).

Cavaillon du Comtat, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (πλησίον τοῦ Avignon). » Καβαλλίων.

Καβαλλέρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Ἐλαιοῦσα.

Κάβαλλος, χ. τῆς Μάνης, (πλησ. ἔκειτο ἡ) »Πύῤῥιχος.

Καβάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). »Κρουνοὶ ἢ »Ὀδησσὸς, ἴδε καὶ Βάρνα.

Καβλατζάρ, π. τῆς (Περσ.) Γεωργ. »Καβάλακα.

Κάβο Γκάλλο, ἀκρ. τῆς Μέσσην. » Ἀκρίτας.

Κάβο δι-σὰντ-Ἀνδρέα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοανατολικώτατον). »Δεινάρετον, (ἐκ τῶν πλησίων νήσων, τῶν ἀρχαίων Κλειδῶν, ἡ μία ὀνομάζεται Δινάραις).

Κάβο-δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κεραᾶς.

Καβο-δρέπανο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (πρὸς ἄρκτον τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). »Δέῤῥις.

Κάβο-δρόσσο (ἀντὶ grosso), ἀκρ. τῆς Λακεδ. (πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου). »Θυρίδες.

Κάβο-κάνιστρο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς μεσημβρ. τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). »Καναστραῖον καὶ Κάναστρον.

Κάβο κολλόναι, ἀκρ. τῆς Ἀττ. »Σούνιον. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (ἀντικρὺ τῆς Λέσβου). »Κάνη.

Κάβο-κονέλλο, ἀκρ. τῆς Ἠλιδ. »Κυπαρίσσιον.

Κάβο-κόρακας, ἀκρ. τῆς Ἑρμιονίδ. »Στρουθοῦς-οὖντος. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. »Κοράκειον ἢ Κωρύκειον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κάβο-λιθάρι, ἴδε Λιθάδα.

Κάβο-μαλέκα, ἀκρ. τῆς Κρήτ. »Δρέπανον.

Κάβο-μαλιὰ, ἴδε Μαλειᾶς.

Κάβο-μαναστῆρι, ἴδε Ἅγιος-Γεώργιος.

Κάβο-μαντέλλο, ἀκρ. τῆς Εὐβ. (τὸ νοτιώτατον). » Γεραιστός.

Κάβο-μαστίχι, ἴδε Φάνα.

Κάβο-μελανιὸ, ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντίκρυ εἰς τὰ Ψαρά). »Μέλαινα ἄκρα.

Κάβο-μπιάνκο, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. (τὸ νοτιώτατον). » Λεύκυμνα ἡ Λευκίμνη. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. (πρὸς τὴν Χίον). »Ἄργεννον. 3) ἀκρ. τῆς Ἰταλ. »Ζεφύριον (ἐξ οὗ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ), κατ' ἄλλους τὸ Capo-bruzzano.

Κάβο-μπλάβα, ἀκρ. τῆς Λήμνου. » Ἕρμαιον.

Κάβο-μπούζο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Κώρυκος.

Κάβο-μπρετσάνο, ἴδε Κάβο-μπιάνκο (3).

Κάβο-νέγκρο, ἀκρ. (πρὸς Δ.) τῆς Εὐβ. »Λέων.

Κάβο-ξύλι, ἀκρ. τῆς Λακων. »Ὄνου γνάθος.

Κάβο-παλιοῦρι, ἴδε Κάβο-κάνιστρο.

Κάβο-Σάντα-Μαρία, ἀκρ. τῆς Ἰωνίας. » Τρωγίλιον.

Κάβο-σασσόσο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Δῖον.

Κάβο-σιδάρι, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. »Φάλακρον.

Κάβο σίντρο, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Κυνόσουρα, ἴδε καὶ Ἁγία-Βαρβάρα.

Κάβο-σκύλι, ἀκρ. τῆς Τροιζην. »Σκύλαιον.

Κάβο-σπάδο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Κίμαρος ἡ Δικτύναιον.

Κάβος-τῆς-Κυρᾶς, ἀκρ. τῆς Λευκάδος (τὸ νοτιώτατον). » Λευκάτας (ὁ).

Καβουρόλίμνη, γ. καὶ λ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Ἐλαιοῦς (ἐπίνειόν ποτε τῆς Καλυδῶνος).

Καβουρονῆσι, ἴδε Πλατειά.

Κάβο φράνκο, ἀκρ. τῆς Κορινθ. (πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σπείραιον ἡ Σπειραία.

Καβὴ-κιοϊ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. »Χαλκηδών.

Cadiz ἡ Cadix, ν. (μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς) τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ (συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον τῆς Ἱσπανίας). » Γάδειρα (ἀπὸ τοῦ Γῆ καὶ Δειρὴ, ὡς οὖσα στενὴ καὶ περιμήκης, κατὰ τὸν Στέφ. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον καὶ ἄλλους, ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Γκαδίρ, δηλούσης . . . [ceptum]. ὠνομάζετο δὲ, κατ' αὐτὸν, καὶ) » Ἐρύθεια καὶ »Ἀφροδισιὰς [περὶ ὧν ὅμως [ἴδε ἐν λέξει Carrara] καὶ Ἡραία).

Caen, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ κάτω Νορμανδίᾳ). » Κάδομον.

Κάζα, ἐρείπια φρουρίου παλαιοῦ ὅπου ᾖ ξενοδοχεῖα (ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας ὁδοῦ). » Ἐλευθεραὶ, (ἴδε καὶ Υφτόκαστρον).

Casamare (οἶκος Μαρίου;), χ. τῆς Ἰταλ. » Κερεάται.

Καζὰν-διπί, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παρθένιον.

Κὰζ-δαγι, β. τῆς Τρῳάδ. (μέρος τῆς Ἴδης). » Κότυλος.

Καθήμια (μέρος κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ ἦτον ἡ) » Ἀκαδημία.

Cajazzo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλατία, πρβλ. Calazze.

Καϊάφα, χ. τῆς Ἠλιδ. (ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, δὲν εἶνε τὸ) » Λέπραιον (, περὶ οὗ ἴδε Στροβίτσι, ἀλλὰ τὸ) » Σαμικόν.

Καὶλ, ποτ. τῆς Ἀρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην ἄλλος ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀρμεν. ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, χύνεται εἰς τὸν Ἶριν, πλησίον τῆς πόλεως Ἐρτζιγκιὰν, καὶ ἄλλος εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πλησίον τῆς Ποντοηρακλείας). » Λύκος (Ἡλίν. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔδιδον οἱ παλαιοὶ εἰς τοὺς δι' ὀρεινῶν τόπων ῥέοντας ποταμούς).

Καινούργιο, χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀγραΐδι), (πλησ. ἐρείπ., ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀγρίδα ἡ Ἀγριάδα, ἡ παλαιὰ) » Ἀγραΐς.

Καϊσαριὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Καισάρεια (ἡ Φιλίππου).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κακὴ-σκάλα, (δρόμος στενὸς εἰς τὸ παραθαλάσσιον) τῆς Μεγαρίδ. » Σκιρρώνίδες πέτραι.

Κάκια, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος τοῦ Πίνδου, καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἰων. ||. κάμπος τῆς—, μέρος τῆς Θεσσαλ. »Ἑστιατῶτις. ||. βουνὰ τῆς—, β. τῆς Θεσσαλ. » Κερκέτιον.

Κακόσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θεσπιαὶ ἢ Θίσβη, ἴδε καὶ Γιαννίκι.

Καλάβρυτα (τὰ), π. τῆς Ἀχ. »Κυναίθη (;). ||. ποτάμι τῶν—, (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κερυνήτης.

Καλαμάκι, παραθαλ. τῆς Ἀττικ. » Ἁλιμοῦς, ἴδε καὶ Ἅγιος-Κοσμᾶς.

Καλαμᾶς, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Τσεροβίναν, ᾗ χύν. εἰς τὸν πορθμὸν τῆς Κερκύρας). » Θύαμις.

Καλαμάτα, π. τῆς Μεσσην. »Καλάμαι.

Κάλαμο, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Θαλάμαι.

Κάλαμος, χ. τῆς Ἀττ. (»Περαία, ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σουρμελῆν, ἀντὶ) Γραῖα (, » τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, « Στρβ. Θ'. Ὅθεν διορθωτέον ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου τὸ τοῦ Θουκυδ. [Β', κ', κγ'] » Παριόντες [οἱ Πελοποννήσιοι] Ὠρωπὸν τὴν »Γραϊκὴν [ᾗ ὄχι Πειραϊκὴν] ἐδῄωσαν)«. 2) ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μαύραν). » Κροκύλεια.

Καλαμπάκι, π. τῆς Θεσσαλ. »Γόμφοι, ἴδε καὶ Κουκκουλιώτικον καὶ Καστράκι.

Calabria, ἐπαρχ. τῆς (μεσημβρ.) Ἰταλ. (εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Βρεττία καὶ Βρουττία (καὶ παλαιότερα) » Οἰνωτρία.

Καλανθίστρα (ἴσως Χαλανδρίτσα), χ. τῆς Ἀχ. (4 ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν Πατρῶν). » Τρίταια, ἴδε καὶ Τριτή.

Calatrava, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Γουαδιάνα). » Ὠρητία καὶ Ὤρητον.

Καλαφάτι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. » Ἁλωπεκόννησος.

Calahorra, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν παλαιὰν Καστιλίαν, ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Καλάγουρις.

Calvi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπαν. καὶ Λατίου). » Κάληνον καὶ Κάλη.

Καλέζι ἢ Καλέντζι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸν Μαραθῶνα). »Ἐκάλη.

Καλενδέρι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥαχία καὶ » Θερμημερία, (τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ ἁγίασμα ὠνομάζετο ἰδίως) » Πιθήκου λιμήν.

Cagliari, π. τῆς Κορσικ. » Κάλαρις.

Calisch, π. τῆς Γερμαν. (μεταξὺ τῆς Ἑλβας καὶ τοῦ Βίστουλα). »Καλεσία.

Καλόλιμνος, ν. τῆς Προποντ. (πλησίον τῆς Κυζίκου). » Βέσβικος.

Châlons-sur-Saone, π. τῆς (Λουγδουν.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ). » Καβυλλῖνον (ἐπὶ τῷ Ἀραρι).

Καλπάκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. »Ὀρχομενὸς (ὁ Ἀρκαδικὸς ἢ Πελοποννήσιος).

Καλύβι, χ. τῆς Βοιωτ. »Σκῶλος.

Καμάρα, π. τῆς Κρήτης. »Μίλητος. ||. ποτάμ. τῆς Τρῳάδος (χύν. εἰς τὸν Σιμόεντα). » Θύμβριος.

Καμάραις, χ. τῆς Λακωνίας. »Καινὴ-πόλις, ἴδε καὶ Κυπαρίσσι.

Camarana, χ. τῆς Σικελ. »Καμαρίνα. (Διὰ τὰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ πλησίον λίμνης, ὀνομαζομένης σήμερον Lago di Camarana, ἐλέγετο ἡ παροιμία: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, « ὁμοία μὲ τὸ » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον«). ||. fiume di—, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης). » Ἵππαρις.

Καμάρι, χ. τῆς Βοιωτ. »Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Κουρουνιαὶς καὶ Σουληνάρα.

Καμαρίνα, χ. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῇ Θεσπρωτ.). » Κόμαρος (λιμὴν Νικοπόλεως).

Καμαρίσι, χ. (παραθαλ. τῆς Αἰολίδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πάριον.

Καμένη (ἡ μεγάλη ἢ παλαιὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σαντορήνην). »Ἱερά. ||. (ἡ μικρὰ—), ἄλλη νῆσος (μετὰ τὴν Αὐτομάτην). » Θηρασία.

Καμενίτσα, χ. τῆς Ἀχ. » Ὤλενος. ||. ποτάμι τῆς—, »Μέλας ἢ »Πεῖρος

Καμένοτ-μπογάλ, β. τῆς Ῥωσσ. (ἣν χωρίζει τῆς Σιβηρίας). »Ῥιπαῖα ὄρη.

Camerino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Καμαρῖνον.

Καμπὰ-κοὺμ, χ. τῆς Ἰων. » Ἐλαία, ἴδε καὶ Τσανταρλί.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Cambdun, π. τῆς Ἀγγλ. »Καμουλόδουνον ἢ Καμαλόδουνον, (Δ. Κάσσ. Ξ', 21), ἴδε καὶ Maldon.

Cambray, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Καμεράτον.

Cambridge, π. τῆς Ἀγγλ. »Κανταβριγία.

Καμπύλα, χ. τῆς (Πελασγ.) Θεσσαλ. »Μόψιον.

Καμτσὶκ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. καὶ Βουλγαρ. (χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον πρὸς μεσημβρ. τῆς Βάρνας, ἀφ' οὗ διὰ τῶν ἑλικοειδῶν δρόμων τοῦ ποτίση τὰς ὡραίας κοιλάδας τοῦ Αἵμου). » Πάμισος.

Κανίνα, φρούρ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Ταυλαντίᾳ). »Οἴνεον (καὶ ὄχι τὸ) »Ὡρικόν.

Κάννα, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ἴδε Siculiana). » Κάμικος (ὁ).

Canosa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Κανώσιον (-νούσιον).

Cantaro, ποτ. (ἡ μᾶλλον ῥύαξ) τῆς Σικελ. (οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν). » Ἄβολος (ὁ καὶ ἡ) ἢ »Ὀνόβαλος.

Καντσαχὰρ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Ἀραχωσία. 2) π. τῆς Ἰνδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν).

Καντέλλο, β. τῆς Ἀχ. ἴδε Βόδα.

Καντῆλι, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας. 2) ἀκρ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Δραγαμέστι). » Κριθωτή. 3) ἀκρ. (πρὸς δύσιν) τῆς Εὐβ. » Φαλασία, (τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος ἴσως εἶνε τὸ) » Κοτύλαιον.

Καντῆλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Κονδύλεαι (Παυσ. Ἀρκαδ. κγ').

Κάντηλάρα ἢ Καντελόρο, χ. (παραθαλ.) τῆς Παμφυλ. » Σίδη.

Καντηλλί, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥοιζοῦσαι ἢ Ῥοφοῦσαι ἄκραι, (εἰς τὸν πλησίον κόλπον τοῦ Γκιὸκ-σουγιοὺ ἔχειτο, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ) »Νικόπολις.

Καπαντρίτι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀφιδνα ἢ Ἀφίδναι.

Cap de Creux, ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλ.). »Ἀφροδίσιον.

Capo Bruzzano, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Ῥήγιον). » Ζεφύριον (ὅθεν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί), ἴδε καὶ Κάβο-μπιάνκο.

Capo-Gallo κτλ., ἴδε Κάβο-Γκάλλο κτλ.

Capo d'Alica, ἴδε Cap piccoli.

Capo del Infreschi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Capo della Licosa, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ, μεταξὺ Ποσειδωνίας καὶ Ἐλέας). »Ποσείδιον.

Capo dell' Armi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸ Ῥήγιον). » Λευκόπετρα.

Capo delle colonne, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Λακίνιον.

Capo d'Espichel, ἀκρ. τῆς Πορτογαλ. (πρὸς μεσημβρ. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου). »Βαρβάριον.

Capo di Bozzo, ἀκρ. τῆς Σικελ. (τὸ δυτικώτατον). »Λιλύβαιον (,κατὰ τὸν Βοχάρτον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λελουμπ, σημαίνοντος Εἰς Λιβύαν, διότι πρὸς αὐτὴν τῷ ὄντι νεύει).

Capo di Leuca, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸ Otranto). »Ἰαπυγία ἄκρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Capo di Marsalla, ἴδε Capo di Bozzo.

Capo di Palinuro, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Παλίνουρον.

Capo di Passaro, ἀκρ. (πρὸς μεσημβρ.) τῆς Σικελ. » Πάχυνον.

Capo di Sant-Alessio, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Capo di Spartivento, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τὸ τελευταῖον πρὸς μεσημβρ.). » Ἡράκλειον.

Capo d'-Istria, π. (πρωτ.) τῆς Ἰστρίας (ἐν τῇ Ἰταλίᾳ). » Ἰουστινούπολις.

Capo d'Orlando, ἀκρ. (καὶ πόλις τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς) τῆς Σικελ. » Ἀγάθυρνα.

Capo-Maria, ἀκρ. τῆς Μιτυλ. (πρὸς τὴν Ἰωνίαν). »Μαλία.

Capo finisterre, ἀκρ. τῆς (Ταῤῥαχων.) Ἱσπαν. »Νέριονι

Cap piccoli, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). »Κρίμισα (-σσα), (εἶχέ ποτε ᾗ ὁμώνυμον πόλιν, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ὑποπίθενται περὶ τὴν θέσιν Ciro).

Κάπραινα (προφ. καὶ Καπρουνιὰ), χ. τῆς Βοιωτ. »Χαιρώνεια.

Capraria, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυῤῥην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρ. Δρεπάνου καὶ Λιλυβαίου). » Αἰγοῦσα.

Capri (isola di —), ν. τῆς Μεσογ. θαλάσσης (πλησίον τῆς Νεαπόλεως). »Καπρέαι καὶ Καπρία (περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἑπταετῆ διαμονὴν τοῦ Τιβερίου).

Καπρίβανη, (μία τῶν κορυφῶν τοῦ) β. » Λάμπεια, ἴδε Λιμπούνια.

Καπρὶ-σογιοὺ (ἴσως ἀπὸ τῆς πλησίον λίμνης Καπρίας), ποτ. (χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, οὗ μακρὰν τῆς Ἀτταλείας) τῆς Παμφυλ. » Κέστρος, ἢ Εὐρυμέδων.

Capua, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Κασιλῖνον (ἀπέχει δεκαεννέα σταδίους τῆς Καπύης, ἴδε S. Maria di Capua).

Καρὰ-ἀγάτσι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. ἐπὶ τοῦ Κερατίου κόλπου). »Δρῦς.

Caragnone, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ.) »Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε ᾗ Gorgoglione.

Καρὰ-δάγ, β. τῆς Τρῳάδ. »Ἴδη (ἡ ἀκρώρειά του ὠνομάζετο Γάργαρον), παρβλ. Κὰζ-δαγί.

Καρὰ-δερὲ, χ. τῆς Μεσοποταμ. (μεταξὺ Νισσίβεως καὶ Μερδὶν). » Ἀναστασιούπολις (καὶ ἀρχήτερα) »Δάρας (τὸ) καὶ »Ταρώ.

Καραθῶνα (ἡ), ἀκρ. τῆς Ἀργολίδ. »Ἄπεια ἢ »Ἠιών.

Καρὰ-καγιὰ, π. τῆς Κριμαίας. »Χάραξ.

Καρὰ-κερμὰν, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως). »Ἰστρόπολις καὶ Ἴστρος (ἡ) καὶ Ἰστρία, ἴδε καὶ Κωστάντσα.

Καρὰ-κογιοὺν, ν. καὶ λ. τῆς Καρ. »Καρύανδα.

Καραμὰν, ἴδε Λαρενδέ.

Καραμανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐν αὐτῇ περιείχοντο ἡ) » Καππαδοκία (ἡ μικρὰ, ἡ) »Λυκαονία (καὶ ἡ) »Ἰσαυρία

Καραμουρατάδαις, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (περιέχεται εἰς τὴν Ἀτιντανίαν). »Σεσάρηθος, ἴδε καὶ Κόνιτσα.

Καρὰ-μπαμπὰς, ὀρούρ. τῆς Βοιωτ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας). »Αὐλίς.

Καρὰ-μπογὰ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. » Πριαποῦς.

Καρὰ-μπουρνὰ, ἀκρ. τῆς Ἰων. (ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Σμυρναϊκὸν κόλπον). » Μέλαινα (ἄκρα).

Καρασὶ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. »Μυσία.

Καρασμὰκ, ποτ. τῆς (κάτω) Μακεδ. (πηγ. ἀπὸ τῆς λίμνης Γενιτζὲ καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀξιόν). » Λουδίας.

Καρὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). »Ἀρσῖνος (Πλίν.).

2) ποτ. τῆς Κιλικ., ἴδε Ζαμαντὶ-σουγιού. 3) ποτ. τῆς Καππαδοκ. (χύν. εἰς τὸν Σκορδίσκον). »Μέλας.

4) ποτ. τῆς Θρᾴκ, ἴδε Μιστό. 5) λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν), ἴδε Νεζερός.

Καρὰ-τεκὲς, ἴδε Καρὰ-χισσάρ (2).

Καρατζὰ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Κρι-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μαίας (τὸ μεσημβρινώτατον). »Κριοῦ μέτωπον.

Καρὰ-Τσερκέζοι, ἔθν. τοῦ Καυκάσου.»Ἀβαροι.

Καρὰ-Χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ.»Πρυμνησία. 2) π. τῆς Παμφυλ.»Πέργη.

Καρβασαρᾶς (ὀρθ. Κερβὰν-σαράϊ), χ.(παραθαλ.)τῆς Ἀκαρναν.»Ὄλπαι.

Καρδιόκισσα ἢ Καρδιώτισσα, ἴδε Χριστιάνα.

Καρδίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἀκραίφιον, καὶ Ἀκραίφνιον καὶ Ἀκραιφία καὶ Ἀκραιφίαι, ἴδε καὶ Προσκυνᾶ.

Carigliano, ἴδε Garigliano.

Καριπτζέ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου). » Λυκίων λιμήν.

Καριπτζὲ-θερεσὶ,ρύαξ ἢ χείμαρρος τῆς Θρᾴκ. (εἰσβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμόν του κόλπον).»Μύρλειον.

Καριστιρὰν, π. (μεσόγ.)τῆς Θρᾴκ. »Δρουσιπάρα καὶ Δριξίπαρος(Σουίδ).

Καρίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. » Εὐρυμεναί.

Κάρλα, λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Βελεστῖνον). »Βοιβηΐς.

Carlsbad, π. τῆς Βοεμ. »Θέρμαι Καρολῖναι.

Καρνέσι, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδίας, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Κλείτωρ,ἴδε καὶ Κλείτουρας.

Καρσοῦπι,ποτ. τῆς Βοιωτ.(πηγ. εἰς τὸν Ἑλικῶνα καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Ἑρκύνη.

Καρπεννῆσι, μέρος τῆς(ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (ἐφ᾽ ᾧ κατῴκουν οἱ Καλλιεῖς καὶ οἱ Θεστιεῖς. Ἡ πρωτ. πόλις ἔχει πλησ. ἐρείπ.τὸ) »Κάλλιον.

Καρπουζλὶ, χ. τῆς Καρ. » Ἀλάβανδα.

Carrara (la—), ν. τοῦ (Ἀτλαντ.) Ὠκεανοῦ(πλησίον τῆς Ἱσπαν.)»Ἐρύθεια ἡ »Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Cadix.

Carthagena, π. (παραθαλ.) τῆς (Ταῤῥάκων.) Ἱσπαν. » Καρχηδὼν (ἡ νέα).

Καρτέλα,ποτ. τῆς Τριφυλ.»Κυπαρισσαῖος.

Chartres,π. τῆς Γαλλ.(εἰς τὸ Ὀρλεάν). »Καρνοῦτον.

Καρυὰ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ.,ἴδε Ῥουφιᾶς.

Καρυδιὰ, χ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου). »Καρδία.

Καρύταινα, π. τῆς Ἀρκαδ. »Γόρτυνα,ἴδε καὶ Ἀμπέλο. ‖.κάστρον τῆς —. » Τραπεζοῦς. ‖. ἐπαρχ. τῆς —. » Παῤῥασία.

Caslona, π. τῆς Ἱσπαν. »Κασταλὼν, Κασταὼν καὶ Κάστλων (ὁ).

Κάσρ-ἐλ-σαμὰ,χ.τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔρημον).»Βαβυλὼν (Λαυσ. ΚΕ′).

Κασσάνδρα ἡ Κασσάνδρεια(νέα—), π. τῆς Χαλκίδ.Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ), (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ποτίδαια· (καὶ ἡ) » Σκιώνη, ἴδε καὶ Συκηά. ‖. κόλπος τῆς — (ἡ τοῦ Ἁγ. Μάμμα). »Τορωναῖος.

Cassibale,ποτ. τῆς Σικελ.»Καχύπαρις (Θκδ. Ζ′, 80).

Καστὰνμπολοὺ, π. τῆς Παφλαγ. (παρὰ τὸν Ἀμνειὸν ποταμὸν,εἰσβάλλοντα εἰς τὸν Ἅλυν). »Καστάβαλα, »Γερμανικούπολις καὶ»Νεοκλαυδιούπολις(καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς)»Κασταμόνη.

Καστανιὰ, β. τῆς Μακεδ. » Πάγγαιον.

Castel-à-mare (di Volturno),π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Οὐολτοῦρνον (πλησίον εἶνε αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Castel-à-mara-de-la-Brusca,π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Ἐλέα, (καὶ ἀρχαιότερον) » Ὑέλη (Ἡρόδ.) καὶ » Θύελλα (Στέφ.) καὶ »Ἔλλη, (Ὕστερον δὲ) καὶ » Βελία καὶ Οὐελίαι.

Castel-vetere, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Καυλωνία.

Castel-dell'Osa, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Γάβιοι.

Καστέλλι, π. (ποτὲ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Θετταλ. Μαγνησ. (πλησίον τῆς Μιντσέλλας). » Μελίβοια.

Καστέλλια (τὰ ἄλλως Δαρδανέλια μικρὰ), δύο φρούρια εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Ῥεῖον (Ἀχαϊκὸν, τὸ ἐπὶ τῆς Πελοποννή-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σου) καὶ Ῥεῖον (Αἰτωλικὸν, ἡ) »Ἀντίῤῥιον (, τὸ ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας).

Καστορία, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἀλβαν. » Κέλεθρον (πρωτεύουσά τῆς Ὀρεστίδος).

Κάστρα (τὰ ἄλλ. Δαρδανέλια μεγάλα) , δύο φρούρια εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδε Τσανὰκ-καλεσί.

Καστράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι.

Καστρὶ , π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., ἐρείπ. κοντὰ εἰς τὴν Πρέβεζαν πρὸς Δ. τοῦ Σουλίου). » Κεστρίνη ἡ » Ἀμβρακος. 2) κώμ. τῆς Ἀργολίδ . » Ἑρμιόνη. 3) χ. τῆς Βοιωτ. » Δελφοί. 4) χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων., ἴδε Φώκηαις.

Καζρίτσα, μον. πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. » Ἕλλα (ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἑλλοπίων Πελασγῶν). 2) χ. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Πατρατζῆκι.

Gastro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην. παρὰ τὴν λίμνην Mezzano). » Στατωνία.

Castro-Giovanne ἡ Castro-Janni, π. τῆς Σικελ. »Ἔννα.

Κασχμὶδ, π. (παραθαλ.) τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν). »Κασπάτυρα ἡ Κασπία.

Κατάκωλον, λ. τῆς Πελοποννησ. (εἰς τὴν Πισᾶτιν), ἴδε Ποντικός.

Catalluna , ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. »Ταῤῥακωνησία.

Κατερινειὸ , χ. τῆς Ἀττ. (ἐν τῇ Ἐλευσινείᾳ παρὰ τὸν Κηφισσόν). » Ἐριανεύς.

Κατερίνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Χάλερα ἡ » Πύδνα.

Κατιὲχ , β. τῆς Αἰγ. » Κάσσιον (ὄρος).

Κατοῦνα , χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κόροντα.

Κατραμονῆσι, ἴδε Πρασονῆσι.

Κατσανᾶς, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Χέλμον, καὶ, ἑνούμενος μὲ τὴν Πλανητεροῦν , χύν. εἰς τὸν Ῥουφιᾶν). » Ἀροάνιος.

Κατσικαμπέλι , χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρειπ. ἡ) » Κέρεσσος.

Κάτω-Ἀχαϊὰ , χ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Φαραί.

Καυλόνι, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Καφᾶς, π. τῆς Κριμαίας. (Κατὰ τὸν Κλάρκ , δὲν εἶνε ἡ) » Θεοδοσία (, ἀλλὰ τὸ) » Χαῦον (Στρβ. Ζ', δ'). ||. στενὸν τοῦ —, ἴδε Γκέρζ.

Κεὰτ-χανὲ-σαγιοῦ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον). »Βορβύσης.

Κελεφίνα, ποτ. τῆς Λακων. (χύν. εἰς τὸν Εὐρώταν). » *"Ενος.

Κελὶ, (τὸ ἀνατολικώτερον) στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Θιάγολα.

Κελιαδὶν, π. τῆς Κιλικ. » Καλύκαδνος, ἴδε Σαλέφ.

Κελισμὰν , π. τῆς Ἰων. » Κλαζομεναί.

Κελνὰρ , π. τῆς Κιλικ. » Κελένδερις.

Κεμὰν, ἴδε Κελισμάν.

Κεμὲρ τσαϊ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδραμυττηνὸν ἢ Ἐλαϊκὸν κόλπον, πλησίον τῆς Πιτάνης). »Εὔηνος.

Κεμπρινὰζ , φρούρ . τῆς Πισιδίας. » Κρέμνα.

Kempten, π. τῆς Σουαβίας. »Καμπόδουνον.

Κεννὲχ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου). »Καινόπολις.

Kent (Cap de—) , ἀκρ . τῆς Ἀγγλ. (τὸ ἀνατολικώτατον). » Κάντιον.

Centorbe ἡ Centorve, χ. τῆς Σικελ. (ὑπεράνω τῆς Κατάνης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κυαμοσώρου). »Κεντόριπα.

Κεντρώματα (λιθοτομίαι), μέρος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »"Ολπη, (ἴδε Καρβασαρᾶς) ἡ ἡ »Ἀμβρακία.

Ceperano, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φρέγελλαι.

Κεραμίδι, χ. τῆς Μεσσην. »Φηραί, ἴδε καὶ Παληοχώρα.

Κερατᾶς, β. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρίδος. » Κεράτης. 2) ν. καὶ ἀκρ. τοῦ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σαρων. κόλπου. »Κεκρυφάλεια, ἴδε καὶ Κυρά.

Κερατιὰ, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Λαύριον). »Κυρτιάδαι.

Κερβὰν-σαράϊ, ἴδε Καρβασαρᾶς.

Cervèteri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἑτρουρίᾳ). »Καιρέα (ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊ-Κα ἴρ, σημαίνοντος πόλιν) καὶ (ἀρχαιότερα) » Ἄγυλλα (. Τὸ ἐπίνειόν της ὠνομάζετο Πύργοι, περίφημα δὲ ἦσαν τὰ πλησίον θερμὰ λουτρὰ, τὰ καλούμενα Καιρεσανὰ, κοιν. σήμερον Bagni di Stiliano, ἢ Bagni dei Sasso).

Κερεζοὺν, π. τοῦ Πόντου. »Κερασοῦς ἡ » Φαρνακία.

Κερεμπὶ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Παφλαγ. (πρὸς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Κάραμβις.

Κέρκα, ποτ. τῆς Δαλματ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τίτιος.

Κερνέλος χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). »Τραχίνιον.

Κερνίτσα (προφ. Τσερνίτσα), χ., τῆς Ἀχ. »Κερύνεια καὶ Κεράνεια.

Κερπενὴ, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἢ Ἀχ. »Κυναιθα, ἴδε καὶ Καλάβρυτα.

Cherso, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν). »Ἄψυρτις, ἴδε καὶ Ossero.

Cesena, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Καισήνα.

Κεστανέ-δαγὶ, β. τῆς Καρ. »Μεσωγὶς (ἡ).

Κετσελὶ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Παντείχιον ἢ Παντύχιον Βοσπόρου, ἴδε καὶ Παντεῖχι.

Κετσὶ-σουγιοὺ, ἴδε Μιντὲρ.

Κεὺλὰν, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ. »Ταπροβάνη.

Κεφαλάρι, ποτ, τῆς Ἀργολίδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν, ἀναβρύει πλησίον τοῦ Ἄργους ᾧ γύν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον). » Ἐρασῖνος.

Cefalu, χ. τῆς Σικελ. » Κεφαλοίδιον.

Κεχριαὶς, χ. (παραθαλ.) τῆς Κορινθ. »Κεγχρεαί. ||. ποτάμι τῶν—(τὸ ἄλλως, ποτάμι τοῦ Κιάτου), »Ἐλισσὼν, ἴδε καὶ Γεφύρι (κομμένο).

Κηφισιὰ, χ. τῆς Ἀττ. » Κηφισία (Στραβ. Θ', ά, 20. Ἐδῶ πηγάζει ὁ Κηφισσός).

Chiaci, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ). »Ἄκις (Θκρτ. Εἰδ. Α', 69).

Chiana, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἑτρουρ. καὶ, σχηματίζων τὰ περὶ τὸ Κλούζιον ἕλη, χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). »Γλάνις.

Chiasteggio, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Κραστίδιον.

Κιάτον, ποτάμι τοῦ—, ἴδε Κεχριαίς.

Chierra-d'-Adda, χ. τῆς Ἰταλ. »Φουλχερία.

Chieti, ἴδε Tieti.

Κιζίλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Παφλαγον. »Ἄλυς.

Κιζίλ-συζοὺν, (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τατάρων ὁ) ποτ. »Μάρδος, (καθ' ὅσον διαῤῥέει τὴν Ἀτροπατηνὴν), ἴδε Σιφιτρούντ.

Κὶζ-κουλὲς, σκόπελος (καὶ ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν φρούριον εἰς τὸ μέσον τοῦ στόματος) τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. »Δάμαλις (ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χάρητος, ἥτις ἐτάφη ἐκεῖ).

Κὶζ-λιμὰν, λ. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. »Ποσειδώνιον.

Κίλια, (ἓν τῶν) στομίων τοῦ Δουνάβ. » Λυκόστομον.

Κιλίτ-ἰλ-μπαχὰρ, φρούρ. τῆς Θρακ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Κυνὸς-σῆμα.

Chiosa ἡ Chioggia, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Μεδόακος (ὁ ἐλάσσων), ἴδε Brenta.

Κιομενὶκ, π. τοῦ Πόντου. »Κόμανα, ἴδε καὶ Τοκάτι.

Κιόνια, ἴδε Βαρδούνια.

Κιόρφεζ, κόλπ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). »Λυκάδιος (κόλπος).

Κιοστεντίλι, π. τῆς Θρᾴκ. (20 μίλια πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σόφιας. Δὲν εἶνε, κατά τινας, ἡ) »Ἰουστινιανὴ (ἢ Α', καὶ προτοῦ Ταυρήσιον), ἴδε Ἀχρίδα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Chioggio, χ. κοντὰ εἰς τὴν Βενετίαν. »Κλαυδία.

Κιουρδιστάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας (πέραν τοῦ Τίγριδος). »Γορδυηνὴ ἡ Γορδυαία, »Καρδουχία, »Ἀσσυρία, »Ἀδιαβηνή, (κατὰ τὸν Heeren, ἴσως οἱ Κιοῦρται εἶνε οἱ Κύρτιοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὡς σφενδονήτας ὁ Πολύβιος, Ἱστορ. Ε', νϐ').

Chiusi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Κλούσιον.

Κιουτάχγια, π. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. »Κοτύαιον καὶ Κοτυάειον.

Κιουτσοὺκ-δερὲ, ποτ. τῆς μᾶλλον χείμαρρος τῆς Θρᾴκ. (δέχεται τὸν Τεκκὲ-δερὲν καὶ) κύν. εἰς τὴν Ἐργάναν. »Κοντάδεσδος (Ἡρόδ. Δ'. qoi).

Κιρϐὰν, π. τῆς Ἀφρ. »Κυρήνη.

Cirella, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Κήριλλοι.

Κιρὲτσ-μπουρνοὺ, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Κλεῖθρα ἢ »Διάλυτρα.

Κιρκησιὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. »Κιρκήσιον ἢ » Κιρκησός.

Cirkniz, λίμν. τῆς Παννον. (εἰς τὴν Καρνιόλαν). » Λούγεον ἕλος.

Κίρ-σεχίρ, π. τῆς Κιλικ. »Διοκαισάρεια.

Κίρ-φανάρ, ἴδε Καστρί (1).

Κίσσαϐος, ϐ. τῆς Θετταλρμαγνησ. »Ὄσσα.

Κιτριαὶς, κώμη τῆς Λακων. »Δολοὸς.

Κίτρον, π. τῆς Βιθυν., ἴδε Κύτρο.

2) ν. τοῦ Ἰον. πελάγους, ἴδε Μεγανῆσι.

Cifalu, ἴδε Cefalu.

Clausemberg, π. τῆς Τρανσιλϐαν. » Κλαυδιούπολις.

Κλειδὶ, χ. τῆς Ἀττ. (κοντὰ εἰς τὸν Ὠρωπόν). » Δεκέλεια. 2) (δύω ἢ, κατ' ἄλλους, τρεῖς) ν. ν. τοῦ Παμφυλ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Κύπρου). » Κλεῖδες.

Κλεισοῦρα, στενὸν τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Ζυγόν). » Τράχις.

Κλείτουρας, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Κλείτωρ. ||. ποτάμι τοῦ—, (χύν. εἰς τὸν Ἀροάνιον). » Κλειτώρειος.

Κλένια, χ. τῆς Ἀργολ. (2 ὥρας ἀπὸ τὸ Χαρϐάτι). »Κλεωναί.

Clermont, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Auvergne). »Γεργοϐία ἡ »Νεμωσσός.

Κλεφτοϐοῦνι, ϐ. τῆς Βοιωτ. »Ὕπατος.

Κλίνοϐο, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ Μετέωρα τῶν Βλάχων καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄναυρος.

Clichy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κλιππίακον.

Κλίσσα, π. τῆς Δαλματ. » Ἀνδήτριον (Στρϐ.), » Ἀνδήριον (Πτολμ.),

Κλισσελίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Γρύνιον.

Κλόκοϐο, ϐ. τῆς Αἰτωλ. »Τάφιος.

Κλύτσος, ϐ. τῆς Αἰτωλ. (μέρος τοῦ) » Τυμφρηστοῦ, ἴδε Σμόκοϐο καὶ Βελοῦχι.

Κοϐαΐκ, ποτ. τῆς Συρ. » Θάλος.

Cognac, π. τῆς Γαλλ. »Καμπινάκη ἡ Καπρινιάκη.

Coda della volpe (di volpe), ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). »Καινὺς, ἴδε καὶ **Torre del Cavallo**.

Cachile, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. πλησ. τοῦ **Morano** εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους **della Fauce**, καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Κρᾶθιν, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). »Σύϐαρις.

Coire, χ. τῆς Ἑλϐετ. » Κουρία.

Κόκλα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας μακρὰν τῶν Θηϐῶν). »Πλαταιαὶ ἢ »Πλάταια.

Κοκόσι, ἴδε Κακόσι. 2) λ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). »Σχοινοῦς.

Κόλζόμ, κώμ. της Αἰγ. (παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ εἰς τὸ πέρας τοῦ δυτ. βραχίονος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). »Κλύσμα.

Κολοκύθι, κώμ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Ἀσίνη. ||. κόλπος τοῦ—, » Λακωνικός.

Κολόναις, χ. τῆς Ἀχ. »Σκόλλις.

2) ἐρείπ. τῆς Φλιασίας (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). »Νεμέα, ἴδε καὶ Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

3) ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ χωρίου Σκληροῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καρυταίνης). » Βάσσαι.

Κολόνι, ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (σχηματίζον μετὰ τοῦ Λεκτοῦ τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον). »Κάνη.

Kolumbaz, π. τῆς Οὐγγαρ. ἡ Σερβ. (μεταφρασθείη ἄν) »Περιστερεών(Οἱ Τοῦρκοι, διατηρήσαντες τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὴν ὠνόμασαν Γκιογκερτζινλίκ).

Κόμανα, π. τῆς Παφλαγον. »Κρώμνη.

Come, π. τῆς Ἐλβετ. »Κῶμον. ‖. λίμνη τῆς—. » Λάριον.

Comino, ν. κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν. »Ἡφαιστεία.

Compiegne, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ ἄνω Πικαρδίᾳ) » Κομπένδιον.

Κόνια, π. (πρωτ.) τῆς Λυκαον. »Ἰκόνιον.

Κονιάριδες (ὀνομάζονται οἱ κάτοικοι) τῆς Πιερίας (εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι μετῴκησαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Κόνιαν [Ἰκόνιον] ἐπὶ Σουλεϊμὰν τοῦ μεγάλου).

Κόντσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 36 χωριὰ καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Ἀτιντανίαν, ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Κονὸζ, π. τῆς Φρυγ. »Κολοσσαὶ (ᾗ μεταγενες.) » Χῶναι.

Κοντέσσα (κόρφος τῆς—). » Στρυμονικὸς ἡ » Μακεδονικός.

Copenhague, π. (πρωτ.) τῆς Δανιμαρκ. » Ἀφνία ᾗ Ἀφεία, »Κοδανία.

Κοπὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. »Καῦνος, ἴδε καὶ Ῥόσσα.

Coretina, χ. τῆς Σικελ. » Ἕλωρος (ἡ).

Corica, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλλέσιον, ἴδε ᾗ Agello.

Κορκὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν). »Ὑρκανία, ἴδε ᾗ Ματζενδεράν.

Κορκοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Δημητριάς.

Κοροπῆ ἡ Κοροπὶ, χ. τῆς Ἀττ. »Κοπρῆ ἡ Κοπρέα, (τὸ ἐθνικὸν Κόπριος καὶ Κοπραῖος ἡ Κοπρεαῖος. Ὅθεν διορθωτέον τὸ Κύπριος [ἐν Ἰσαίῳ ὑπὲρ τοῦ Πύρ. κλήρου, Λόγῳ Κ'., καὶ ἐν τῷ Περὶ στεφάνου ψηφίσματι τοῦ Δημοσθ.] εἰς Κόπριος, παρβλ. Ζουνό).

Κορούζ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Κυροῦς.

Corunna, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταῤῥακωνίᾳ). » Βριγάντιον.

Κόρσικα, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Κύρνος (» Ἔστι δὲ νῆσος, οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική... Ὑπὸ μέντοι τῶν ἐν τῇ Σαρδοῖ τῷ ὀνόματι τῷ οἴκοθεν ὀνομάζονται Κόρσοι», Παυσ. Ἰ, 17).

Κόρταγα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν Αἰολίαν). » Ἀκράγας, » Πλευρὼν, » Κροκύλεια, (ᾗ ὄχι ἡ) » Καλυδὼν, ἴδε καὶ Κυρὰ-ῥήνη ᾗ Ἀμυρομμάτι.

Κόρτσολα (ἡ Γκόρτζολα), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας). » Κόρκυρα μέλαινα ἡ » Μέλαινα Κόρκυρα.

Κορώνη, π. τῆς Μεσσην. »Κορώνη (καὶ παλαιότερα) » Κολωνίδαι ἡ Κολωνὶς, (τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς Κορώνης φαίνονται εἰς τὸ Πεταλίδι).

Cosenza, π. τῆς Ἰταλ. (μητρόπολις τὸ πάλαι τῶν Βρεττίων). »Κωσέντια.

Coscile, ἴδε Cochile.

Κόστανη ἡ Κοστάνιανη, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Τὰ μεταξὺ αὐτοῦ ᾗ τῆς Γκοβίλιανης ἐρείπια εἶνε τὰ) » Βούνεμα (-νιμα).

Κοτζὰ-μπαλκὰν, β. τῆς Θρᾴκ. (τὴν χωρίζει τῆς Βουλγαρίας). »Αἷμος καὶ Αἵμων.

Κοτζὰ-σιγὶρ, ἴδε Τούζλα.

Κοτμάνα, ποτ. τῆς Δακ. (χύν. εἰς τὸν Νίστρον). » Τιάραντος.

Κοτρώναις, χ. (παραθαλ.) τῆς Μάνης. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Σκόπια.

Cotrone, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Κρότων.

Quaderna, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Κλίτερνα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κουζατις, π. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδ. » Κύθη.

Κουκκιόκαστρον, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Μολύκριον, ἴδε ᾧ Μαναλοῦδι.

Κουκκουβάωναις, χ. τῆς Ἀττ. (2 ὥρ. ἀπὸ τῶν Ἀθην.). » Κίκυννα.

Κουκκουλιώτικον, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Μέτζοβον). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι καὶ Καστράκι.

Κοῦκλα, χ. τῆς Κύπρου. »Γολγοὶ καὶ Γολγὸν (ἀποικία τῶν Σικυωνίων).

Κοῦλα, λίμ. τῆς Λυδ. (κοντὰ εἰς τὰς Σάρδεις). » Γυγαία.

Κούλουρη, ν. τοῦ Σαρων. κόλπ. » Σαλαμὶς (-μὶν) ᾧ (ἀρχαιότ.) »Κούλουρις (» ὡς Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος, ἐν Ἑκάλῃ φησὶ «, Σχλ. τοῦ ἐν Παρισίοις Κώδικος τοῦ Δικαιάρχου σελ. 451, Φύλλ. 275).

Κούλπ, ποτ. τῆς Παννον. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάβον). » Κόλαπις.

Κούμη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Κύμη. || ποτάμι τῆς —, » Βούδωρος.

Κοὺμ-καπὶ, ἴδε Ψωμαθειά.

Κουμπὰν ἡ Κουμὰν, ποτ. τῆς Σκυθ. (πηγ. ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην).»Ἀντικείτης ᾧ » Ὕπανις (Ἡρόδ. Στρβ.), » Βάρδανος (Πτλμ.).

Κοὺμ-μπουρνοὺ, ἀκρ τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρ.). » Ἀγκύραιον.

Κούντουρα, χ. τῆς Μεγαρ.(ἐν ἀπὸ τὰ Δερβενοχώρια· πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γεράνεια ἡ » Ἐρένεια.

Κουπόρραχη, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Ἀποκούρου). »Καλλιδρόμη, ἴδε καὶ Βαρδούσια.

Κουρὰκ, π. τῆς (Πετραίας) Ἀραβ. (κοντὰ εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν). » Πέτρα.

Κουρέντα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 24 χωριὰ ᾧ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Θυμφαῖα, ἴδε καὶ Σαραχοβίτσα.

Κουρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πλησίον τοῦ ἀναβρύουν τὰ Θερμὰ νερὰ) » Πύθια ἡ » Πηλοπύθια (,ὅπου ἦτον καὶ μαντεῖον τὸ πάλαι περίφημον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀνομαζόμενον τῶν Θερμῶν).

Κοὺρκο, ν. τοῦ Παμφυλ. πελάγους (παρὰ τὸ ἀκρ. Κώρυκον). »Ἐλαιοῦσα.

Κουρουνιὰς, χ. τῆς Βοωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Γκρανίτσα ᾧ Σουληνάρα.

Κουροὺ-τσεσμὲς, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾳκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βυθίας καὶ » Παράβολος.

Κουρτάκι, χ. τῆς Ἠλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φειὰ (Ἰλ. Η', 139).

Curzola, ἴδε Corzola.

Κοὺσ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις (ἡ Ἐλάσσων).

Κουσὰκ, χ. τῆς (κατακεχαυμ.) Φρυγ. » Πέλτα.

Κουσινὰς ἡ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ω, 615) Κουζινᾶς, β. τῆς Φρυγ. » Σίπυλον.

Κουσκουντζοῦκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου).»Χρυσοκέραμος.

Κουτουφαρίνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸ Ἀμπελόρρεμμα, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Θῖος.

Κουτσολάροι, ἴδε Σκρόφαις.

Κουτσομμάτι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Κορινθίαν). » Νεμέα, (ἡ ὁμώνυμος πηγὴ εἶνε ἡ) » Ἀδραστίνη, ἴδε καὶ Κολώναις καὶ Τρίστενα.

Κράβαρα, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος (μέρος τῆς Αἰτωλίας, ὅπου κατῴκουν οἱ Ὀζόλαι ἡ Ἑσπέριοι Λοκροί, ἴσως ἀπὸ τὸ) » Κραῦρον (τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον, ἡ ἀπὸ τὴν) » Κάρφαιαν ἡ Κάρφαρα (πόλιν ἀρχαίαν).

Κράνια, χ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Σελλείδα ἡ Κασσιοπίαν). » Κράνεια. 2) κώμ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὸν Ὄλυμπον). » Κρανών.

Crati, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, χύν. εἰς τὸν Σύβαριν). »Κρᾶθις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Cremone, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Πάδον). » Κρεμώνη.

Creus (**Cap de—**), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Γαλλίας). » Ἀφροδίσιον (διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης).

Κρεπένι, χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ ἢ Ὀρεστιάδι). » Ἄργος (τὸ Ὀρεστικόν).

Κρημνιὰ, ἴδε Γορτύνια.

Κρίμι, χερσ. τῆς Ῥωσσ. (εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν). »Ταυρικὴ (χερσόννησος) ἢ » Ταυρίς.

Κριστάνια, χ. τῆς Παιον. » Κρήστων.

Κρόϊα (Κρούϊα ἑρμηνεύεται Ἀλβανιστὶ πηγὴ ἢ κρήνη), π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ (Μακεδονικ.) Ἰλλυρ. (πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου τοπαρχίας). »Ἐρίβοια ἢ Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Ἐλμπασάνι.

Cronstadt, π. τῆς Τρανσιλβαν., ἴδε Μπρασοβό.

Κρυὸ, ἀκρ. τῆς Δωρίδ. (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν). » Τριόπιον. 2) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κριοῦ μέτωπον.

Κυδωνιαῖς, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἡράκλεια.

Κυλίστρα, π. τῆς Λυκαον. » Λύστρα.

Κύνοσα, π. τῆς Κρήτης. »Κνωσσός.

Κυπαρίσσι, παλαιόκαστρον τῆς Μάνης (παρὰ τὸ Ταίναρον). » Καινὴ πόλις, ἴδε καὶ Καμάραις.

Κυπαρίσσια, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καρύταιναν, πλησ. ἔκειτο ἡ) » Βασιλίς.

Κυρὰ (μεγάλη καὶ μικρὴ), ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Φαρμακοῦσαι· (ἰδιαιτέρως δὲ, ἡ μὲν μεγαλητέρα) » Κερκυφάλεια, (ἡ δὲ μικροτέρα) » Κίρκη. 2) ποτάμι τῆς—, ἴδε Λαγκάδι.

Κυρὰ-ῥήνη (κάστρο τῆς—), ἐρείπ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ζυγοῦ, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Ἀρακύνθου). » Πλευρὼν (ἡ δευτέρα ἢ νέα), ἴδε καὶ Κόρταγα.

Κύρταινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Κέλαδος.

Κύτρο, π. τῆς Βιθυν. » Κύτωρον, ἢ Κύτωρος (ἡ) (»Πυξοφόρος ἡ Κύτωρος περιάδεται « , Εὐστάθ. Ἰλ. Β. Συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὰ Κοτύωρα, ἴδε Μπουγιοὺκ-καλέ).

Κχαβοὺρ, ποτ. τῆς Μεσοποταμ. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτ.). » Ἀβόρρας ἢ » Χαβώρας (Πτλμ.), » Ἀράξης (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Μπενδὲρ-ἐμίρ.

Κχιζανλὶκ, π. τῆς Θρᾴκ. »Διοκλητιανούπολις.

Κχιζιλτζὲ, ποτ. τῆς Καρίας »Δάτμος.

Κχιρμὰ, ἐπαρ. τῆς Περσ. (ἐδῶ γίνεται τὸ λεπτότατον μαλλί). »Καρμανία.

Κχίρκ-γκετσὶτ (ἑρμην. Σαραντάπορον), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον πλησίον τῆς Ἑλενοπόλεως). » Δράκων.

Κχόπι, ποτ. τῆς Γεωργ. (χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Κύανος.

Κῶ (ἡ), ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Κῶς ᾗ » Κέως. || κόλπος τῆς—, » Κεραμικός.

Constance, π. τῆς Ἑλβετ. (πρωτεύουσα τοῦ Δουκάτου τῆς Βάδης). » Κωνσταντία. (Ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς λίμνη εἶνε ἡ Lacus Venetus ἢ Brigantinus ἢ Bodanicus).

Κωστάντσα, π. τῆς Δακ. » Τόμις ἢ » Ἱστρόπολις, ἴδε ᾗ Καρὰ-κερμὰν καὶ Τεμισβάρ.

Κωφᾶς, π. τῆς Δωρίδ. (μία ἀπὸ τὰς τέσσαρας). » Πύνδος.

Lavigna, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Λανούβιον.

Λαγκάδα, ποταμ. τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Τεῦθις ἢ Τευθέας.

Λαγκάδι (ποτάμι τῆς Κερᾶς τοῦ —), ποτ. τῆς Ἠλιδ. » Σελλήεις (ὁ Ἠλεῖος).

Λαγκάδια, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. »Παρώρεια.

Lagno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Γλάνις ἢ Κλάνις, ἴδε καὶ Fiume di Patria.

Lago d'Averno, ἴδε Averno.

Lago di Vico ἢ **di Ronciglione**,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυρρήν.). » Κιμινία ἡ Κίμινα.

Lago di Garda, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Βενάκη ἡ Βήνακος.

Lago di Celano, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φουκίνη ἡ » Φουκίνας (πλησίον 'της ἔκειτο ἡ Ἄλβα Φουκηνσία).

Lago di Nemi, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας, ἀφ' ἧς καὶ ἐπωνομάσθη) » Ἀρικήνη, ἴδε καὶ **Aricia**.

Lago di Fusaro ἢ **di Licola**, λίμ. (ἡ λιμνοθάλασσα τεναγώδης) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Ἀχερουσία.

Lago Lucrino, ἴδε **Lucrino**.

Lago Majore, λίμ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Οὐερβανός.

Lagosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (μία τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Λιβυρνίδων). » Λάδεστα ἡ » Λάδεστον, ἴδε ὑ **Lastovo**.

Λαδίκ, ἴδε 'Εσκι-χισσάρ.

Λαδικιγὲ, π. τῆς Καραμαν., ἴδε Χιλαδίκ.

Laino. ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Λευκανίαν τῆς Βρεττίας). » Λᾶος.

Λάλα, π. τῆς 'Ηλιδ. (ἴσως ἡ) »Σελλοῦς. ‖. βουνὰ τοῦ—, » Φολόη. ‖. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Λαγκάδι.

Λαμάρι, ἐπαρχ. τῆς 'Ηπ. (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Κασσιοπίαν, ἴδε καὶ Σπιάντζα ὑ 'Ρώγαις.

Lamentana (**vecchia**), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Νώμεντον.

Λάμπουρα (τὰ), χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὴν ἀπὸ Φαλήρου εἰς Σούνιον παραλίαν). » Λάμπτρα.

Λαμπυριὸ, λ. τῆς Ἀχ. (εἰς τὸν Κορινθ. Κόλπον). » 'Ερινεὸς, ἴδε καὶ Ξερομύτα.

Languedoc, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »'Οξυτανία ἢ 'Οκκιτανία, »Γοτθικὴ Γαλλία.

Land'send, ἀκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ μεσημβρινοδυτικώτατον). »Βολέριον.

Λάντες, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐδ. »Περιάς.

Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Πικαρδίᾳ). » Λαούδουνον.

Λάπονες, ἔθν. ὑπερβόρειον. »Λουπίωνες.

Δαρενδὲ, π. τῆς Καραμαν. (τῆς παλαιᾶς Ἰσαυρίας ἡ Λυκαον.). »Ἀρχελαΐς ἡ » Λάρανδα.

Λάρισσα, π. τῆς Θεσσαλ. (ἔνδεκα πόλεις ἀναφέρονται μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα. 'Η περὶ ἧς ὁ λόγος εἶνα) »Λάρισσα ἡ ἐπὶ τὸν Πηνειὸν ἡ τῆς Β' Θεσσαλίας. ‖. ποτάμι τῆς—, ἴδε Πλαταμῶνι.

Λάρναχας, π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Κίτιον ἡ Κίττειον, (ὁ Βόλνεϋ λέγει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ) »Χεττιεὶμ (τῆς Γραφῆς).

Lastovo (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Σκλαβόνων ἡ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὀνομαζομένη **Lagosta**), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, ἴδε **Lagosta**.

Λαστὶ, μέρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης (τὸ πρὸς ἀνατολάς). » Δίκτη.

Λατακιγὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Λαοδίκεια (τῆς Συρίας).

Laybach, π. τῆς Γερμαν. »Λουβιάνα. §. ἄλλ. (**haut**—). » Ναύφορτος ἡ » Ναύπορτος.

Λαῦκα, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Στυμφαλίᾳ). » Ἀλέα.

Λεβδίτσ (ἡ Λεβδιτσ)-χισσὰρ, π. τῆς Ἰων. » Λέβεδος.

Leverano, ἴδε **Verano**.

Λεβίθα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Καλύμνου καὶ Ἀμοργοῦ). »Λέβινθος.

Lebrixa, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἱσπαν. » Νάβρισσα καὶ Νέβρισσα.

Λεζίνι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Κύνεια.

Λειοντάρι, π. τῆς Ἀρκαδ. ('ὅδὲν εἶνε ἡ) »Μεγαλόπολις, (ἀλλὰ πιθανώτερον τὰ) »Λεῦκτρα, ἴδε καὶ Σινάνο. ‖. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Ξερίλας.

Λείψια, π. τῆς Αὐστρίας, (μεθερμηνευθεὶς ἄν) »Φιλύρεια.

Λειψοκουτάλα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Ψυττάλεια, ἴδε καὶ "Αγιος Γεώργιος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Lece, π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Ἀλήτιον.

Λενίδι, χ. καὶ λ. τῆς Κυνουρ. »Πρασιαὶ καὶ »Βρασιαὶ (αἱ Ὀρεάται), ἴδε καὶ Πραστός.

Lentini, π. τῆς Σικελ. »Λεοντίνη ἢ (;) Λεοντῖνος.

Leon, ν. τοῦ Ὠκ., ἴδε **Carrara (la—)**.

Λεπενοῦ. χ. (καὶ πέραμα τοῦ Ἀχελῴου) εἰς τὴν Ἀκαρν. (πλησίον ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πόρτα, ἡ) »Στράτος.

Lerida, π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. (ἐντὸς τῶν Πυρηναίων). »Ἴλερδα.

Lerina, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Αἰθυρνίδων). »Φάρος καὶ (ἀρχαιότ.) »Πάρος.

Λερὸ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Κήρινθος.

Λεστενίτσα, ποτ. τῆς Ἦλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Κυθέριος.

Leyde (Leyden), π. τῆς Βελγ. (ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου). »Λούγδουνον ἢ Λούγοδον (τὸ Βαταυϊκόν).

Λεῦκα, χ. τῆς Βοιωτ. » Λεῦκτρα.

2) ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βόδα καὶ χύν. εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν). »Γλαῦκος, ἴδε ᾗ Δολιανά.

Λεῦτα χ. τῆς Φωκ. »Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Δένδρα καὶ Τουρκοχῶρι.

Λέφκε, κωμ. τῆς Φρυγ. »Λεῦκαι, (παρβλ. Σοούτ.).

Λεχώνια, χ. τῆς Θετταλομαγν. »Ἰωλκός, ἴδε καὶ Γορίτσα.

Λιάκουρα, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Λυκώρεια. ‖. βουνὰ τῆς —, β. τῆς Βοιωτ. καὶ Φωκ. » Παρνασσός.

Λιαπουριὰ, ἴδε Ἰαπουριά.

Λιάπιδες, ἔθν. τῆς Ἠπ. (κατοικοῦν τὸ δυτικὸν τῶν Ἀκροκεραυνίων). »Ἰάπυγες.

Λιβανάταις, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικνημίδ.) Λοκρ. » Κύνος.

Λιβαδειὰ, π. (πρωτ. τῆς Βοιωτ.) » Λεβάδεια. ‖. ποτάμι τῆς—, ἴδε Καροῦπι. ‖. λίμνη τῆς—, ἴδε Τοπόλια.

Λιβαδόστρα, χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Σίφαι.

Λιβαρτζοῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » 'Ερύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Δογάνα.

Λιγκάρι, χ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Μαρώνειαν). » Ἴσμαρος.

Λιδωρίκι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. **gli Doricî**), ἐπ. τῆς (ἀνατολ.) Ἑλλάδος, (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Λοκρίδος). »Δωρὶς (μέρος τῆς Θεσσαλίας), ἴδε καὶ Μαλανδρίνο.

Liège, π. τοῦ Βελγ. » Λεόδιον.

Λιθάδα (ἀπὸ τὰς Λιχάδας, πλησίον κειμένας νήσους), ἀκρ. τῆς Εὐβ. (πρὸς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). »Κήναιον, (ὁ Μελέτιος 'τὸ ὀνομάζει Κάβο-λιθάρι).

Λικαρίσι καὶ Λικέρι (διαιρούμενον εἰς μέγα καὶ μικρὸν), λίμ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς ἄρκτ. τῶν Θηβῶν, σχηματίζεται ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Κωπαΐδος). »'Υλίκα καὶ 'Υλίκη.

Licosa, ν. τῆς 'Ιταλ. (ἀντικρὺ τοῦ πρὸς μεσημβρ. ἀκρωτηρίου τοῦ Ποσειδωνιάτου κόλπου). »Λευκοσία, ἴδε καὶ **Piana**.

Λικῶνας, β. τῆς Βοιωτ. »'Ελικών.

Lima καὶ **Limio**, ποτ. τῆς Πορτογαλλ. » Λήθης ποταμὸς (Λατιν.) **Oblivion**, καὶ » Λιμαίας ἢ Λιμαῖος.

Λιμὰν-παδισὰχ, ἴδε Πόρτο-'Ραγουζέο.

Λιμισσὸς, π. τῆς Κύπρου. »Ἀμάθους καὶ »Ἄμαθος.

Λιμιῶνας, ἴδε Βοιτοῦλο.

Limoges, π. τῆς Γαλλ. » Λεμοβίκα.

Λιμονιὰ, π. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ 'Ολύμπου). »'Ηλώνη.

Limousin, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Λεμοβικηνσία.

Λιμπάνοβα, ἴδε Σταυρός.

Λιμπούνια (μία κορυφὴ τοῦ) β. »Λάμπεια, ἴδε Καπρίβανη.

Λινίτσα, ἴδε Λεστενίτσα.

Λιόπεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πρὸς ἀνατολ. τοῦ 'Υμηττοῦ). » Παιανία.

Lipari, ν. τοῦ Τυῤῥην. ἢ Σικελ. πελάγους. » Λιπάρα (ἀπ' αὐτῆς, ὡς ἀξιολογωτέρας, ὠνομάσθησαν καὶ αἱ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

περὶ αὐτὴν λοιπαὶ ἓξ νῆσοι Λιπάρεις, δηλ. ἡ Ἱερὰ [τοῦ Ἡφαίστου] ἡ Θέρμεσα [κοιν. Vulcano], ἡ Στρογγύλη [Stromboli], ἡ Διδύμη [Salini, ἡ Ἐρικοῦσα [Alicudi ἢ Alicurim], ἡ Φοινικοῦσα [Felicudi ἢ Filicurim] ἧ Εὐώνυμος [Lisca-Bianca ἢ Ustina]. Ἐκτὸς δὲ τούτων εἶνε καὶ ἄλλαι, τόσον πολλαὶ καὶ μικραί, ὥστε οἱ Ἰταλ. τὰς ὀνομάζουν Fornicoli [Μύρμηκας].

Lippe, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ὠκεαν.). »Λουπίας.

Lis, ποτ. τῆς Βελγ. » Λεγίας.

Λισάνα, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Ἰλλυρ. » Ἰσανός.

Λισὰν-σὺλ-χαγμπὲ (μετάφρασις τοῦ Ἰταλικοῦ **Lingua di Bagascia**), ἀκρ. τῆς Κιλικ. ἴδε Ζάφρά.

Lisca-Bianca, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Σικελίαν, μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε **Lipari**). »Εὐώνυμος, παρβλ. **Ustica** καὶ **Panaria**.

Lisieux, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδίᾳ). »Ληξοβία.

Λισμπόνα, π. (πρωτ.) τῆς Πορτογαλ. »Ὀδύσσεια, »Ὀλύσιππος, » Ὀλυσιππὼν, »Ἰουλία εὐτυχής.

Λίσσα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν, μία τῶν Λιβυρνίδων). »Ἴσσα.

Λιφόκαστρον, χ. τῆς Θετταλομαγν. »Σπάλαθρα.

Λιχάρι, ἴδε Λικαρίσι.

Λιψὸ, χ. τῆς Εὐβ. » Αἰδηψός.

Λοβοδύτικο, ποτ. τῆς Σικυων. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Φελόη.

Λογχάκι, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λόκριδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ). » Θρόνιον, ἴδε καὶ Παληόκαστρον.

Loddi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπαρχ. τῶν Μεδιολάνων). » Λάουδον.

Loir, ποτ. τῆς Γαλλ (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Cevennes, καὶ, ῥέων βορειοδυτικῶς, χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Λίγειρ καὶ Λίγυρος.

Λόκλι, ἴδε Ἑλλόπι.

Λούδδ, π. τῆς Παλαιστ. »Λύδδα.

Λουκίσι, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἀνθηδών.

Λούκκα, π. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Λοῦκα. ‖. δουκάτον τῆς—, ἴδε Γένοβα.

Λουλὲ-μπουργκάζι, κωμ. τῆς Θρᾴκ. (30 ὥρας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλ. καὶ 14 ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλ.). »Ἀρκαδιούπολις καὶ » Βεργούλη.

Λουμπίτσα, ἴδε Βόδα.

Λουξὸρ, χ. (ἐρείπ.) τῆς Αἰγύπτου. »Θῆβαι.

Λουριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (μέρος τῆς Σουσιανῆς). » Ἐλυμαὶς καὶ (παρὰ τῇ Γραφῇ) » Ἐλάμ.

Λούργα, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὄρος Τύμφην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἄραχθος, »Ἀραιθος, » Ἀρέθων.

Λουτράκι, χ. καὶ λ. τοῦ Κορινθ. κόλπου. »Λέχαιον. 2) χ. καὶ λ. τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου. » Λιμναία.

Λουτροχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν Ἰσθμόν). » Πηγαί.

Luçon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βανδέᾳ). » Λυκιονία.

Lucera ἡ **Luzara**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Λουκερία ἢ » Νουκερία (Ἀπούλων).

Lutzen, π. τῆς Σαξον. »Λύκαινα.

Loharra, π. τῆς Ἱσπαν. » Καλάγουρις.

Λυγουριδ, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Λὺς ἡ » Λύσσα, » Λυκούργιον (Στρβ., τὸ ὁποῖον διώρθωσάν τινες) »Λύρκειον.

Λυθρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς ταὶς Φώκηαις). » Ἐρυθραί.

Λυκόστομος, κοιλὰς ἡ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Λοκρ. »Τέμπη (τὰ Θετταλικὰ ἡ » Πύλαι

Λυκουριὰ, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον). » Ἀγχισμός.

Lyon, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος). »Λούγδουνον (τὸ Γαλλικὸν) καὶ »Λούγδουνα (τὰ) (Ὁ Menage ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Lugon καὶ Dunum, δηλοῦντος, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Κελτικὴν διάλεκτον, Κόρακος ὕψωμα. Πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Lucii dunum, ἴδε καὶ Πλούτ. περὶ ποταμῶν).

Magdebourg, ἴδε **Macdebourg**.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μαγιάς, λίμνη καὶ Κωμόπ. τῆς Μυσ. ἢ ἐπικτ. Φρυγ. » Μιλητόπολις· (ἡ λίμνη 'δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Pocock, ἡ) » Δασκυλῖτις, (ἀλλ' ἡ) »Ἀρτυνία ἢ Μιλητοπολῖτις (τοῦ Πλιν., κατὰ τὸν Abbé Sestini).

Μαγκάλια (ἡ, κατὰ τὸν Μελέτ., Παγγάλια), χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). »Κάλλατις, ἡ » Τόμις-εως (ὅπου ἐξωρίσθη ὁ 'Οβίδιος).

Magra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (γύν. διὰ πῆς Σαρδινίας εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν). »Μάκρης.

Μάγνησα, ἴδε Μάνησα.

Μαγοῦλα, χ. τῆς Λακων. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). »Σπάρτη.

Μάγουσα, π. τῆς Κύπρου. »Σαλαμίς.

Μαδένι (Μαδενοχώρια), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλυβία (ὅθεν ἡ 'Επισκοπὴ Χαλδίας), ἴδε Γκιουμοὺσ-γανές.

Μαζαράκι, μοναστήρ. τῆς Βοιωτ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » 'Ογχηστός.

Majorca, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Βαλεάρεων). »Εὐβοσία.

Mayence, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν 'Ρῆνον). » Μογουντία.

Μακάσ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδ. (γύν. εἰς τὸν "Αλυν). »Μάκας.

Macdebourg, π. τῆς Σαξον. (ἑρμηνεύεται) » Παρθενούπολις.

Macon, π. τῆς Γαλλ. »Ματίσκων.

Μάκρη, χ. ἀκρ. καὶ κόλπος τῆς Αὐκ. »Τελμισσὸς (πόλις), »Ἱερὸν (ἄκρα), »Γλαῦκος (κόλπος).

Μακρονῆσι, ν. τοῦ Μυρτ. πελάγους (παρὰ τὴν Ἀττικήν). »'Ελένης νῆσος.

2) ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. »Μινώα.

3) ἴδε Μεγανῆσι.

Μακρὶ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (ἀντικρὺ τῆς Σαμοθρᾴκης). »Σέρριον.

Μακρυνόρος, β. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Ἀγραΐδα ἢ Ἀμφιλογίαν). »Θύαμος.

Μακρὺ-πλάγι, β τῆς Μεγαρ. »Γεράνιον, ἴδε καὶ Παληοβοῦνι. 2) β. τῆς Μεγαρ. »"Ονεια ὄρη, ἴδε καὶ Ἀέρας.

Malaga, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). »Μάλακα καὶ »Μαλάκη.

Μαλαγκάρα (ἴσως Μαλγκαρὰ), ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » 'Ολμιαί.

Malagriù, ἀκρ. τῆς Σαρδ. »"Ερματον.

Μαλάκα, ἴδε Καστανιά.

Μαλακάσι, ἐπ. τῆς Δυτ. 'Ελλ. »Δολοπία (ἡ ἀρκτῴα). 2) π. τῆς Θεσσαλ. » Αἰγίνειον.

Μαλανδρῖνο, ἐπ. τῆς Δυτ. 'Ελλ. (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς) » Ἀοκρίδος, ἴδε καὶ Λιδωρίκι. ||. ποτάμι τοῦ—, (γύν. εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » "Υλαῖος.

Μαλάτια, π. τῆς ('Ελάσσ.) Ἀρμεν. (εἰς τὴν δυτ. ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Μελιτινή.

Μαλγαρὰ, χ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας). » Ἀγορά.

Maldon, π. τῆς Ἀγγλ. » Καμαλόδουνον ἢ Καμουλόδουνον, (Δ. Κάσσ. Ξ', 21), ἴδε καὶ Campdun.

Μαλεβὸ, β. τῆς Λακων. »Πάρνων (ἰδίως τὸ πρὸς τὸν "Αγ. Πέτρον), »Ἀρτεμίσιον, »Κρόνιον, »Μενελάϊον, ἴδε καὶ Χέλμος.

Μαλειᾶς (κάβο—), ἀκρ. τῆς Λακων. » Μαλέας.

Μαλούλα, ἴδε Σιάγρ.

Μάλτα, ν. τοῦ Λιβ. πελάγους. »Μελίτη. (Σημ. Ὁ Βοχάρτος ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Μαλάτ, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ Μελιτάχ, σημαῖνον Καταφύγιον. Διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [βιβλ. Δ'], οἱ Φοίνικες, » ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν 'Ωκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον, εὐλίμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν).

Μάλ-τεπὲς, γ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πρὸς τὴν Προποντίδα). »Τὰ Βρύαντος ἢ Βρύου (καὶ ἁπλῶς) Βρύας.

Μαμούρα, γ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Ἀλαλκομεναί.

Μαμουριὲ, ἴδε » Ἀμώριον.

Μαμπὲδ ἢ **Μαμπὲτσ**, ἴδε Γεραμπολούζ.

Μαναλοῦδι ἢ **Μανολάδι**, χ. τῆς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἐπικτ.) Αἰτωλ. »Μακυνία ἡ »Μολύκριον, ἴδε καὶ Κουκκιόκαστρον.

Μαναστῆρι(ἐξ αἰτίας μονῆς τινος, καλουμένης Μπούκοβον, καὶ τιμωμένης εἰς ὄνομα τῆς Παναγίας,κειμένης δὲ ἓν τέταρτον μακρὰν τοῦ βουνοῦ Περιστέρι), π. δευτερεύουσα τῆς Μακεδ. »Κέλλαι, ἡ Ἡράκλεια ἡ ἐπὶ Ἐριγῶνι.

Mandula, χ.τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουγίᾳ). » Μανδούριον, (ἡ πλησίον λίμνη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Πλίνιος[βιβλ. Β',103]λέγει ὅτι οὔτε αὐξάνει ποτὲ, οὔτε ἐλαττοῦται, ὀνομάζεται κοινῶς **Andoria**).

Μανδρὶ, ἴδε Θορικό.

Μάνη, π. τῆς Λακων.»Λεῦκτρον ||. βουνὸν τῆς—, ἴδε Πεντεδάκτυλον.

Μάνισα,π.τῆς Λυδ.(8 λεύγας πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Σμύρνης). » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ τὸν Σίπυλον ἡ ἐπὶ τῷ Ἕρμῳ).

Μανκοὺπ, ἴδε Τσαδὶρ-δαγί.

Μάννα, ποτ.τῆς Πελοπονν. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, ᾧ διαιρεῖ τὰς ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ Γαστούνης). » Μινυὸς ἡ » Λάρισσος, ἴδε Γομοστὸ καὶ Ῥισσό.

Mantes, π.τῆς Γαλλ.»Μεδούντη.

Μαντὶ, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν). » Μαντίνεια.

Μαράθι, λ.τῆς Μεσσην.μεταξὺ Κορώνης καὶ Μεθώνης). » Φοινίκη.

Μαραθῶνας, χ. τῆς Ἀττ. »Μαραθών. ||. ποτάμι τοῦ—, »Χάραδρος. ||. ἀκρωτήριον τοῦ—, ἴδε Κάβο-σίντρο.

Μαραθωνῆσι, π. τῆς Λακων.(πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Γύθειον.

Μαρὰς, π. τῆς Κιλικ. » Γερμανικεία.

Μὰργ-ἄμπ, ποτ. τῆς Περσ. (χύν. εἰς τὸν Ὦξον). » Μάργος (ἀφ' οὗ ἡ Μαργιανή).

Μαργαρίτι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Κελτικὴ (ἡ τῶν Ἀϊδωνέων), ἴδε καὶ Ἀϊδονί. 2) π. (πρωτ.)τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ.»Βυζετα ἡ Βουχέτιον.

Μαργκοσέστι,π.τῆςΟὐγγαρ.»Μαρκόδαυον.

Marecchia, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Οὐενετίας, πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου, ἴδε **Rimini**). »Ἀρίμινος.

Μάρεπ, π. (πρωτεύουσα ποτε τοῦ βασιλείου Ταμπαμποᾶ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Μαριάβα (Στρβ.).

Maresando,ποτ.τῆς Ἰταλ.(εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Ἀχέρων.

Μαριολάται, χ. τῆς Φωκ.»Χαράδρα.

Μαριούπολις, π.τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). »Κάρκινα, ἴδε καὶ Ἀκ-μετζγκίτ.

Μαρίτιμο, ν. τοῦ Αἰβ. ἡ Τυῤῥην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου ᾧ Λιλυβαίου). » Ἱερά.

Μαρίτσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον παρὰ τὴν Αἶνον).»Εὖρος ἢ Ἕβρος (Θουκυδ. Β', 96).

Μαρκόπουλο, χ. τῆς Ἀττ.»Ποταμοί.

Μαρμαρὰν, ἴδε Φυσκιέ.

Μαρμάρι, ἴδε Σροῦμε.

Maro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). »Μέταυρος, ἴδε καὶ **Metaro**.

Μαρὸκ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. » Μαυριτανία ἡ Μαυρουσία (ἡ Καισαρική).

Μάρος, ποτ. τῆς Δακ. (ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χυν.εἰς τὸν Δούναβιν). » Μάρισος.

Marne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Σηκουάναν). »Ματρώνας.

Marsalla (Ἀραβ. Λιμὴν τοῦ Θεοῦ), π. τῆς Σικελ. »Λιλύβαιον.

Marseille, π. (παραθαλ.) τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Μεσογείου). » Μασσαλία (ἐκ τοῦ Μας, Κελτικοῦ, σημαίνοντος δόμον, κατοικίαν [καθὼς καὶ σήμερον ἀκόμη' λέγεται ὁ οἶκος εἰς τὸ Arles', ᾧ Σάλιοι οἱ κατοικοῦντες πρὸ τῶν Φωκαίων τὸν τόπον).

Martigny, κωμόπολ. τῆς Ἑλβετ. » Ὀκτόδουρος.

Μαστὸ, λίμ. τῆς Ἀργολ. »Λέρνη, ἴδε καὶ Μύλοι (Ἄργους).

Ματαπὰν (κάβο—), ἀκρ. τῆς Λα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χων.»Ταίναρον. (τὸ κοινόν 'του ὄνομα ἑρμηνεύεται ἀνθρωποκτόνον).

Ματζάρ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). »Ἀργυρώνιον.

Ματζενδεράν, ἐπαρχ.τῆς Ἀσ.(περιείχετο εἰς τὴν Μηδίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Γρκανία, ἴδε καὶ Κορκάν.

Μάτια (Ἀλβ.Μπρέγκουϊ-μάτουζι), ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. ἢλλυρ.»Μάτις.

Maubeuge,π.τοῦ Βελγίου. »Μαλδόβιον.

'Μαύρη-θάλασσα, »Πόντος Εὔξεινος, (καὶ εἰς ἐπιτύμβιόν τι ἐπίγραμμα τοῦ Ἀντιπάτρου) »Μέλας πόντος.

'Μαυροζούμενα, ποτ. τῆς Μεσσην. (χύν. εἰς τὸν Πάμισσον). » Βαλύρας.

'Μαυροκόκλα, λίμ.τῆς Ἀργολ.(ἴδε Ζαρακᾶς).» Ἀμφιάραος.

'Μαυρομμάτι ('Επάνω—), χ. τῆς Μεσσην. (πλησίον τῆς Ἀνδρούσης). »Μεσσήνη. ('Η ὁμώνυμος πηγὴ εἶνε ἡ) » Κλεψιδία, (τὸ δὲ βουνόν, ὅπου ἦτον ἡ ἀκρόπολις, ἡ) »Ἰθώμη, ἴδε καὶ Βουλκάνο. 2) χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Βαράσοβα. πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Καλυδών.

'Μαυρονέρι ἢ 'Μαυροπόταμον,ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὴν Δρυοπίαν τῆς Δοκρ., καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Κηφισσὸς καὶ (εἰς τὰς ἀρχάς 'του) » Πίνδος. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀκόντιον ὄρος, ἄνωθεν τοῦ 'Ορχομενοῦ, καὶ χύν.εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Μέλας. 3) ποτ. τῆς 'Ηπείρου (πηγ. εἰς τὰ 'Ολιγίκινα ἢ Κράνια, βουνὰ τῆς Κασσιοπίας, καὶ, ποτίζων τὴν Θεσπρωτίαν, χύν. εἰς τὸν λιμένα Γλυκύν). »Σελλήεις καὶ (παρακάτω) » Ἀχέρων ᾧ (ἀπὸ τὴν λίμνην Ἀχερουσίαν ἕως τὴν θάλασσαν) » Γλυκύς. 4) πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. καταστάζουσα ἀπό τινος μελανοῦ βράχου τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης πλησίον τῶν Κλουκηνοχωρίων). » Στύξ.

'Μαυρονόρος,β.τῆς Πελοποννησ.»Χελυδορία.

'Μαυροπόταμον, ἴδε 'Μαυρονέρι.

Μάϋτο, π.τῆς Θρᾳκ.Χερσον. (παρὰ τὸν 'Ελλήσποντον). » Μάδυτος.

Meauz, π. τῆς Γαλλ. »Μέλδαι.

Μεγανήσι, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρν. ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἁγ. Μαύραν). » Ταφιοῦσα (μία τῶν Τηλεβοΐδων, καθὼς καὶ ὁ Σκορπιὸς, καὶ ὁ Κάλαμος, καὶ ἡ Καστὴ καὶ τὸ Κίτρος).

Μεγάροβο, χ. τῆς Μακεδον. » Νίκεια.

Μεγγρελία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Ἰβηρίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Κολχίς.

Μεδενίκο, χ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὸ Ξερόμερον). » Μεδεών.

Μεδιὰν,π. τῆς Συρ.»Ἀπάμεια, ἴδε καὶ Φαμιέ.

Μεδινὲ (ἢ Μεδινὰχ-ἀλ-ναμπί), π. τῆς Ἀραβ. »Ἰαθρίππη (Γιαθρὶμπ λέγεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀράβων). » Μέθυμνα.

Μεζαράταις, ἴδε Σεσαράθαις.

Μέκκα, π. τῆς (εὐδαίμ.) Ἀραβ. » Μάῤῥαβα ἢ Μακκόραβα ἢ Μοχοῦρα.

Mecklembourg ἢ **Meckelbourg**, π. τῆς (κάτω)Σαξον. »Μεγαλόπολις.

Μεκρὰν,ἐπαρχ.τῆς Ἀσ.»Γεδρωσία.

Μελὰς, π. τῆς Καρ. » Μύλασσα.

Μελεμὲν (ἀντὶ Μαινομένου »κάμπος τοῦ—«), χ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). » Τμῶλος.

Melfa, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν δύω Σικελιῶν).»Μέλπις.

Melili, ἴδε **Milazzo**.

Melun, π. τῆς Γαλλ. » Μελόδουνον.

Μελχιόβα,β.τῆς 'Ηπείρου, ἴδε Μερόπα.

Μενδερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Τρῳάδος (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Κοτύλου καὶ χύν.εἰς τὸ Αἰγ.πέλαγος μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ Σιγείου) »Σκάμανδρος, παρβλ. Γκιουμπρέ-σουγιού.

Μενδεσὲ,τοπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριείχετο ἡ) » Καρία.

2)π. (παραθαλ.) τῆς Καρ.»Μύνδος.

Μενίδι,χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Ἀχάρναι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μενουγὰτ, π. τῆς Παμφυλ. »Ἀσπενδος.

Μενουγάτ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν βουνῶν τοῦ Ταύρου, καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσ.). »Εὐρυμέδων.

Μεντελὲτ, χ. τῆς Καρ. »Λάβρανδα.

Μεντενίκο, ἴδε Μεδενίκο.

Μεντερὲ, ποτ. τῆς Τροίας (πηγ. ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τῆς Ἴδης). »Σιμόεις, ὁ (περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ) » Ξάνθος, ἴδε καὶ Πουνὰρ-μπασῆ.

Μερὰν, π. τῆς Ἰων. » Μύρβινα, ἴδε καὶ Ἀλή-κιοϊ.

Μὲρ-ἄς, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς (ἐλάσσον.) Ἀρμεν. »Σίς.

Merida, π. τῆς Πορτογαλλ. (ἐπὶ τοῦ Γουαδιάνα). » Ἡμερίτα (**Emerita**) Αὐγούστα.

Μέροπα καὶ Μερτζίκα, β. τῆς Ἠπείρου. » Ἀερόπη (Πτολεμ. καὶ Τίτ. Λίβ). » Μερόπη, (Νίγερ.).

Μεσολόγγι, π. τῆς Αἰτωλ. ‖. λίμνη τοῦ —. » Ὄνθις.

Μεσσισὰ, π. τῆς Κιλικ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Πυράμου). » Μόψου Ἑστία.

Μέταγα, ἴδε Ἀχμὲτ-ἀγᾶ.

Μέταργα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). »Μέταπα.

Metaro ἢ **Metro**, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν Οὐμβρικὴν). »Μέταυρος.

Mez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ). » Μέται.

Μετζιτλὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Σόλοι καὶ (μεταγενεστέρως) » Πομπηϊούπολις.

Μέτζοβο, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ‖. βουνὰ τοῦ —, » Πίνδος.

Metting, π. τῆς Ἰλλυρ. (ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατ. καὶ τοῦ ποταμοῦ Κολάπιδος). » Μέτουλον.

Μεχαλλὲτ-ἐλ-χιμπίρ, π. τῆς (κάτω) Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου) » Ξόϊς ἡ »Κυνόπολις.

Mehun-sur-Loire, π. τῆς Γαλλ. (πλησίον τοῦ Orleans). »Μάγδουνον.

Μηλὰ, ἴδε Μαντί.

Μηλόλαυκο, (ὀρθ. Μυλαύλακο ἡ Μυλωύλακο), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου Ὄρους, καὶ, ποτίζων τὴν Μαγνησ. καὶ Πελασγιῶτιν, χύν. εἰς τὴν λίμν. Κάρλαν). »Ὀγχηστός.

Μηλοπόταμο, χ. τῆς Κρήτ. » Μίλητος (μητρόπολις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μιλήτου).

Μηλοχώραφα, π. τῆς Θεσσαλ. »Ὀρμένιον.

Milano, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Λομβαρδ. βασιλείᾳ). »Μεδιόλανα(τὰ).

Milazzo, π. καὶ λ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ μικρᾶς χερσονν. καλουμένης κοινῶς **Capo di Milazzo**). » Μυλαί.

Μίλεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησίον τοῦ Ὡρωποῦ). »Μίλητος.

Μιντὲρ(μπουγιοὺκ—), ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Φρυγ. καὶ, χωρίζων τὴν Καρ. τῆς Αὐδ., χύν. εἰς τὸ Ἰκάρ. πέλαγος μεταξὺ Μιλήτου ᾗ Πριήνης). » Μαίανδρος. 2) (κιουτσοὺκ—), ποτ. τῆς Αὐδ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐφέσου). »Κάϊστρος.

Mintio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμν. Βήνακον καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μίγκιος.

Μινγιὲ, π. τῆς Αἰγ. » Πτολεμαΐς.

Μίνγο, π. τῆς Πορτογαλλ. » Αἰμίνιον.

Μιράκα, χ. τῆς Ἠλιδος (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ὀλυμπία, ἴδε ᾗ Ἀντίλαλο.

Miranda, ποτ. τῆς Σικελ. »Ἐριναῖος.

Μιστὸ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (πηγάζων ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ χυν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος). »Νέστος ᾗ Νῆστος ἢ » Νέσσος καὶ Νέσος

Μιστρᾶς, π. τῆς Λακεδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) Σπάρτη, ἴδε Μαγοῦλα. ‖. ποτάμι τοῦ —. » Τίασος.

Μιτροπίσι, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀμφιτροπαί.

Μιτροπῆσι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Λαύριον). »Ἀμφιτροπαί, (τὸ ἐπίῤῥ. Ἀμφιτροπῆσι).

Μιχαλίτσι, κωμόπ. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Μιλητόπολις. (Ἂν μ' ἐσυγχωρεῖτο, ἤθελον τὴν μετονομάσῃ) » Μυκαλησσόν. ‖. ποτάμι τοῦ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

—, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Μαγιὰς, καὶ, ποτίζων τὴν Μυγδονίαν καὶ δεχόμενος τὸν Ἱππούριον, χύν. εἰς τὸν Ῥυνδακὸν). »Μάκηστος (ὁ Πλίν. τὸν συγχέει μὲ τὸν Ῥυνδακόν).

Μλίνα (ἀντὶ Μυλίνα), λίμ. τῆς Ζαγορᾶς.» Ἰσσαί.

Μογλενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ.»Ἔδεσσα ἢ Αἰγαὶ, ἴδε καὶ Βοδενά.

Modena, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Μουτίνη καὶ Μοτίνη.

Μόδι, χ. τῆς Φωκ. »Ἄβαι, (ἴσως πιθανώτερον ὁ) Μεδεὼν, ἴδε καὶ Ἐξαρχο.

Mola di Gaeta, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον).»Φορμίαι (καὶ ἀρχήτερα) » Ὁρμίαι.

Μόλος, χ. τῆς Λοκρ. » Ὅμολος.

Μολυβὸ, π. τῆς Μιτυλ. »Μέθυμνα.

Monaco (-cho), χ. παραθαλ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ).» Μόνοικος (λιμήν).

Μοναστηροκούτσουρον, χ. καὶ λ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου, πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Χάλαιον.

Monda, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ, 7 μίλ. μακρὰν τῆς Μάλαγας). » Μούνδα.

Μονεμβασία, π. καὶ φρ. τῆς Λακεδ. (μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον ἐρείπ. ἢ) »Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ ἢ Λιμενηρά.(Ἡ νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε κτισμένον τὸ φρούριον ἐλέγετο)»Μινῶα.

Monclova, ἴδε **Porcuna**.

Montpellier (Λτν. **Mons Pessulus**), π. τῆς Γαλλ. » Ἀγάθη.

Montauban, π. τῆς Γαλλ. » Μοντάλβανον.

Monde-Brandone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος).»Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ **Torre Segura**.

Monte Gibello (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Τζεμπὲλ, ὄρος), β. (πυρίπνοον) τῆς Σικελ. (ἐπὶ τῶν ἀνατολ. αὐτῆς παραλίων). » Αἴτνη.

Monte di S. Silvestro, β. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Σώρακτον.

Munticelli, χ. τῆς Ἰταλ. » Κόρνικλος (ὁ).

Montre-dragone (**Rocca di—**), β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Λατίου καὶ Καμπανίας). »Σινούεσσα.

Monte-Cano, β. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Ἄλβανόν.

Monte-Circello, β. καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις) τῆς Ἰταλ., (εἰς τὸ παράλιον τοῦ Λατίου). »Κιρκαῖον.

Monte-Lione (ἢ **Leone**) **della Sabina**, π. τῆς Ἰταλ. » Τρηβούρα.

Μοράβα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. (σχίζεται εἰς δύω βραχίονας καὶ χύν. εἰς τὸ Δούναβιν). »Μάργος ἢ Βάργος.

Μορικιὸς, χ. καὶ ποτ. τῆς Βοιωτ. »Σχοινοῦς.

Μόρνο, ποτ. τῆς Λοκρ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Πίνδορον καὶ χ. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ναυπάκτου). » Πίνδος.

Μοσοὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. »Νινευὶ (πρωτεύουσα ποτε τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἀσσυρίων). (Σημ. Ὁ Διοσκουρίδης ὀνομάζει Βλαστὸν Μοσυλήτην καὶ Κιννάμωμον Μόσυλον, εἶδος τι κασσίας, τὸ ὁποῖον σχολιάζων ὅστις δήποτ' ἦν εἰς τὸ περιθώριον μὲ διάφορον ἀνάγνωσιν, Μωσυλητικὸς ἢ Μουσουλητικὸς ἢ Μούσουλον, προσθέτει: » Τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως Μουσούλου«).

Μοστὸ, ἴδε Μαστό.

Μοσχοννήσια, ν. ν. τοῦ Ἀδραμυτ. κόλπου (εἶναι 32). »Λεῦκαι ἢ Ἑκατόννησοι. || μεγάλων Μοσχοννήσι, ν. » Πορδοσελήνη καὶ (κατ' εὐφημ.) » Πορσελήνη.

Μουζακὲ (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχικὸν (βασίλειον τῶν Μόσχων, ἔθνους Κολχικοῦ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. » Ταυλαντία.

Μοῦλκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Μαίναλος, ἴδε καὶ Δαβιά.

Μουλτὰν, π. τῆς Ἰνδ. » Μαλλοί.

Munster, π. τῆς Βεστφαλίας. »Μοναστήριον

Μουντουρλοὺ, χ. τῆς Βιθυν. »Μόδρα.

Μουρὰδ-τσάϊ, ποτ. τῆς Περσαρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην). »Ἀράξης

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἡ Ἀρσανίας, (ὁ ἄλλ.) »Τηλεβόας.

Murviedre ἡ **Monvriedro**, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐδῶ ἔκειτο τὸ παλαιὸν) »Σαγοῦντον, ἢ Σάγεντος (**Saguntum**), »Ζάκανθα (κατὰ τὸν Πολύβ., ὡς ἀποικία τῆς Ζακύνθου).

Muro di Carini, ἴδε **Garbolangi**.

Μοῦρτος, λίμ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Θεσπρωτ.). » Σύβατα.

Μουχλί, χ. τῆς Ἀρκαδ. »Ῥίπη.

(*) Μπαγδάτι, π. τῆς Ἀσ. (»δὲν εἶνε ἡ) »Βαβυλὼν, (ἀλλ' ἡ) »Σελεύκεια (ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκτίσθη). ‖. ἀγιαλέπι τοῦ —, » Χαλδαία, ἴδε καὶ Ἰράκ.

Μπαγτσὲ-σαράϊ, π. τῆς Κριμαίας. » Βακκάσαρα.

Badajos ἢ **Badayoz**, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἐξτραμαδούρᾳ). »Βιθεῖα ἡ » Παξαυγοῦστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ **Beja**.

Μπαϊράμ-δερὲ, ποτ. τῆς Αἰολ. (χύν. εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου). » Πιτσός.

Μπαϊράμ-καλεσὶ, ἴδε Βερὲμ καλεσί.

Μπὰκ, π. τῆς (ἀνεξαρτ.) Ταρταρ. (πρωτεύουσά ποτε τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ.). » Βάκτρα (πρωτεύουσά ποτε τῆς Βακτριανῆς).

Μπάκα, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐπὶ τὸν Εὐφράτην). » Νικηφόριον.

Μπακχὺρ-τσαὶ, ἴδε Γκερμαστὶ-τσαΐ.

Bâle, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). » Βασιλαία.

Μπαλμπὲκ, π. τῆς Κοιλοσυρ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀντιλιβάνου). » Ἡλιούπολις.

Μπαλοὺκ-κεσὲρ, π. (πρωτ.) τῆς Μυσίας (ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ).

Μπαλουκλαβᾶς, π. τῆς Κριμαίας. » Παλάκιον. (Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) » Σύμβολα.

Μπαλτὰ-λιμὰν, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). »Φιδαλίας (**κόλπος**).

Μπαλτσίκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. » Βιζώνη.

Μπαμπὰ-δαγὶ, β. τῆς Καρ. »Κάδμος.

Μπαμπᾶς, β. τῆς Ἠπείρου (μέρος τοῦ Πίνδου), ἴδε Χαϊκὶ. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἀντικρὺ τῆς Μιτυλήνης). » Λεκτόν. 3) ἀκρ. τῆς Μαύρης θαλάσσ. (κοντὰ εἰς τὴν Ποντοηράκλειαν). »Ἀχερουσιάς. 4) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ ἐμώνυμον ὄρος καὶ σχηματίζει τὸν Ἀσπροπόταμον). » Θόας ἢ » Δώδων, ἴδε καὶ Πίστριτσα.

Bamberg, π. τῆς Γερμαν. »Βέργιον.

Μπαρὰδ, ποτ. τῆς Συρ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιβάνου ᾗ δαπανᾶται σχεδὸν ὅλος εἰς τὰς ὀχετείας τῶν περὶ τὴν Δαμασκὸν τόπων). » Χρυσορρόας.

Μπαρδούνια, κώμ. τῆς Λακεδ. »Ἀμύκλαι, ἴδε καὶ Σκλαβοχῶρι.

Μπαρετοὺν, π. τῆς Αἰγ. »Παραιτώνιον.

Bari, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Βάριον.

Μπάρκα-ἀγιαλετὶ, ἐπαρχ. τῆς Λιβύας. » Κυρηναϊκή.

Μπαρμπάσενα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Δαβιά.

Μπάρ-ἐλ-σὰμ (ἴσως Δὰρ-ἐλ-σὰμ, χώρα τῶν ἀριστερῶν, διὰ τὴν θέσιν 'της ὡς πρὸς τὴν Μέκκαν, ἴδε καὶ Γιαμὰν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Συρία.

Μπαρτίνι, ποτ. τῆς Ἀσ. (ὁρίζει τὴν Παφλαγονίαν τῆς Βιθυνίας). » Παρθένιος.

Μπὰς, ποτ. τῆς Σογδιανῆς » Βάσκατις.

Basiluzo, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἡράκλεια.

Μπάσρα, π. τῆς Μεσοποταμ. »Τερηδὼν ἢ » Πασαργάδαι, ἴδε ᾗ Νάχσι-βουστάμ.

Μπασσαράμπια, ἐπαρχ. τῆς Ῥωσσ.

(*) Ὅσα τῶν ἀπὸ τοῦ Μπ. ἀρχομένων ὀνομάτων δὲν εὑρίσκονται τυχὸν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ζητητέα εἰς τὸ Β.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Γετικὴ ἡ Γετία.

Μπατοὺμ, π. παραθ. τῆς Κολχίδος (115 βέρστια μακρὰν τῆς Ἀχχίσκας). » Βάτα.

Μπάχρ-ἐλ-Λοὺδ (Ἀραβ. Θάλασσα τοῦ Λὼτ), λίμνη τῆς Παλαιᾶς. »Νεκρὰ θάλασσα ἡ Ἀσφαλτῖτις λίμνη.

Bevagna, χ. τῆς Ἰταλ.(ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Μηουανία.

Bezier, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄβριος). » Βαιτέρα ἡ Βητήῤῥα ἡ Βιτέῤῥαι.

Beja, π.τῆς Ἱσπαν. (ἴσως ἡ)»Παξαυγούστα ἡ Παξιουλία, ἴδε καὶ Badajos.

Μπεϊὰχ, ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδ. » Ὕφασις.

Μπεϊζὰν, π. τῆς Ἰουδ. (παρὰ τὸν Ἰορδάνην). » Βηθσάν.

Μπεϊ-σεχῦρ, π. τῆς Κιλικ. Ἴσαυρα.

Μπεϊ-σεχχύρ-γκιολοὺ, ἴδε Σεϊδ-σεχχύρ-γκιολού.

Μπεϊτ-ἐλμὰ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δάφναι.

Μπεϊτ-οὐλ-λὲχμ (ἑρμ. οἶκος λύκων ἢ ἄρτου ἢ κρέατος),κώμ.τῆς Ἰουδ. »Βηθλεὲμ (ἐλέγετο ᾗ Ἐφρατὰ [καρποφόρος,εὔφορος,πρὸς διαστολὴν τῆς ἑτέρας Βηθλεὲμ, τῆς ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Ζαβουλών).

Μπεϊτ-τζιμπρὶν, π. τῆς Παλαιᾶς. » Βεθαγαβρίς.

Μπελὲζ-δαγχῦ,β.τῆς Μακεδ.»Ὀρβηλος.

Belvedere, λόφος τις ἄνωθεν τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελῶν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν. »Εὐρύηλος(ὁ).

Beletri καὶ Belitri, ἴδε Velitri.

Μπελιγράδι, π. τῆς Σερβ. » Λευκόπολις (Λατιν. alba Græca). 2) π. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μπεράτι.

Belici (destro), ποτ. τῆς Σικελ. (ποτίζει τὴν Σελινοῦντα καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς). »Κριμισός.

Μπεμπέκι,χ.(παραθαλ.)τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Χηλαὶ, παράβαλ. Πορτάζ-λιμάν,

Μπενγκαζὶ, χώρα τῆς Βορείου Ἀφρικῆς (ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ). » Πεντάπολις.

Μπενδέρ-ἐμὶρ, ποτ.τῆς Περσ. »Ἀράξης.

Benevento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ.) » Βενούεντον.

Μπενεσὲχ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπὰρ-Ἰουζέφ). »Ὀξύρυγχος (μητρόπολις ποτε τοῦ ΛΓ' Νομοῦ).

Μπεράτι (ἀντὶ Μπελιγράδι, ᾗ τοῦτο μετάφρασις εἰς τὸ Βυλγαρικὸν τοῦ) »Πουλχεριούπολις (ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδόσιος ὁ νέος, ὅταν 'τὴν ἔκτισε), π. τῆς Ἠπείρου (πρωτεύουσα τῆς Τοξαρίας). »Βελάγριτα ἡ Βελέγραδα (τὰ), ὑπὸ τοῦ Σωζομενοῦ ὀνομάζεται) » Βηρυτός.

Μπερατίνο, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Μπεργκάντι, β. τῆς Ἀχαρν. » Ὄλυμπος.

Μπερκὶ, π. τῆς Λυδ.»Ὕπαιπα.

Μπερμπέρ-μπουροὺν, ἀκρωτ. τῆς Μυσ.(ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Κοὺμ-καλὲ καὶ Τσανὰκ-καλέ). » Τράπεζα.

Berni, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Compiegne). » Βρεννάκη.

Bersello, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον ποταμόν). »Βρίξιλλον ἢ Βρίξελλον.

Bertrand (Saint—), π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. (εἰς τὴν Guienne). » Λούγδουνος (ἡ).

Μπερτσὲχ,ποτ. τῆς Συρ. (διαῤῥέων τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὀρόντην). »Μαρσύας.

Besançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Φραγκικοῦ Κομητάτου).»Βιζούντιον.

Μπεσὶκ-τασὶ, κώμ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Διπλοκιόνιον (καὶ παλαιότερα)»Ῥοδίων λιμήν.

Μπετὰχ καὶ Μπεχουὶ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδάσπης.

Μπετόλια, π. τῆς Ἰλλυρ.(Πελαγονίας). » Δεάβολις (Καντακουζ.)

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μπήγα, π. τῆς Φρυγ. ἢ Μυσίας. » Πηγαί (Παχυμ. Ε', 2, 289).

Bigensis, π. τῆς Σικελ. » Ἀβάκαινον καὶ Ἀβακαῖνα (τὰ).

Biscaja, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Κανταβρία.

Μπίστριτσα, ἴδε Πίστριτσα.

Μπιτόλια, ἴδε Μανάστηρ.

Μπιχλίτσα, ἴδε Πλαταμῶνι.

Μπογδάνα, χ. τῆς (Ἐπικνημ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) Γάμπολις, ἴδε Γιάμπολου.

Μποδρούμ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βότρυς.

Μπόζ-δάγ, ἴδε Τομωλίτσ.

Μπόζ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. » Ποσείδιον.

Bojano, χ. τῆς Ἰταλ. » Βοϊανὸν ἢ Βουϊανόν.

Bocca-di-Cattaro, χ. τῆς Δαλματ. » Ῥειζονικὸς κόλπος.

Bologne, π. τῆς Ἰταλ. » Βονωνία.

Μπόλου, π. (πρωτ.) τῆς Παφλαγον. » Πομπηϊούπολις ἢ » Βασίλαια ἢ » Κλαυδιούπολις (καὶ ἀρχαιότερα) » Βιθύνιον. (Κατὰ δὲ τὸν Βελλόνιον) » Ἀβώνου τοῖχος, (ἀλλ' ἴδε περὶ τούτου Ἰνὲ-μπολού).

Bolsena, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυῤῥην.) » Οὐολσίνιον.

Bon (Cap—), ἀκρ. τῆς Ἀφρ. » Ἑρμαῖον.

Μπόνα, π. τῆς Λιβ. » Ἱππὼν (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Κωνσταντία. 2) π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Βώνα ἢ » Γενέτις.

Μπόρ, κώμ. τῆς Καππαδοκ. πλησ. ἐρείπ. τὰ) » Τύανα. (Εἰς θέσιν καλουμένην Ἐμὲν ἀρχὺ οἱ Τυανεῖς, μετοικισθέντες πρὸ 500 ἤδη ἐτῶν πέντε ὥρας ἐνδοτέρω τῶν παλαιῶν Τυάνων, συνῳκίσθησαν παρὰ τὴν ὀῤῥοῦντοῦ ὄρους Ἰφτιὰν-κασσὺ, ὀνομάσαντες τὸ χωρίον αὐτῶν Τύανα, παραφθαρὲν τῷ χρόνῳ εἰς Δένεϊ, καθὰ μὲ ἐπληροφόρησέ τις τῶν ἐκεῖθεν).

Μπόρα (Ἀλβαν. ἑρμην. Χιών), β. τῆς Μακεδον, ὄπισθεν αὐτοῦ κατῴκουν οἱ » Ὑπερβόρειοι (ἴσως οἱ Βοσνάκοι], οἱ ὁποῖοι ἐδωροφόρουν εἰς τοὺς Δελφούς).

Bordeau, π. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ). » Βουρδίγαλλα ἢ Βουρδιγάλη.

Borcum, ν. τῆς Γερμαν. θαλάσσ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἔμσ). » Βυρχανὶς (Στεβ.), » Βούρχανις (Στέφ.), » Burchana (Πλίν., ὅστις προσθέτει ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες αὐτὴν, τὴν ὠνόμασαν Fabaria, Κυαμῖτιν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ὄσπριον ὁμοιότητος· οἱ δὲ Γερμανοὶ ὀνομάζεσι τὸν ἐπ' αὐτῆς σωζόμενον ἤδη πύργον Heiboon buys, κυάμων δόμον).

Μποσνάκοι (οἱ κάτοικοι τῆς Βόσνας), ἔθν. » Τριβαλλοί, ἴδε καὶ Μπόρα.

Μπούγ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (πηγ. ἔκτινος λίμνης καὶ χύν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὗ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του). » Ὕπανις.

Μπουγιούκ-δερὲς, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βαθύκολπος, » Βαθὺς ῥύαξ.

Μπουγιούκ-καλὲ, π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Κοτύωρα (τὰ), (συγγέεται ἐνίοτε μὲ τὸ) » Κύτωρον, ἴδε Κύτρο.

Μπουγιοὺκ λιμὰν, λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἐφεσίων λιμήν.

Μπουδανιὰ (τὰ), (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Βιθυνία ἢ Βιθύνιον (πατρὶς τοῦ Ἀντινόου), κώμ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Ἀπάμεια ἢ » Μύρλεια.

Μπουδουνίτσα, π. καὶ φρούρ. τῆς Λοκρ. » Δωδώνη καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Βωδώνη (ἢ Θετταλικὴ). (Ἐδῶ κατῴκουν οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ὁμήρ. λέγει: » Βωδών, ἣ νῦν Βονδίτσα, πόλις Θεσσαλίας«, παρβλ. Βόνιτσα).

Μπουδρουμὶ (κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ [San]Bedro, ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἔδωκαν οἱ ἱππόται τῆς Ῥόδου εἰς τὸ φρούριον, ὅπερ ᾠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἁλικαρνασσοῦ). π. (παραθαλ. τῆς Καρ.) » Ἁλικαρνασσός.

Μπουζαΐον, π. τῆς Δακ. » Νάπουκα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μπουζ-δάγ, β. τῆς Αυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Τομωλίτσ.

Μπούζι (ὀνομάζεται παρὰ τὰς ἐκβολάς 'του ὀ)ποτ. »Νέδας, ἴδε Παυλίτσα καὶ Σαμάρι.

Μπούκοβο, λίμ. τῆς Μακεδ. (3 ὥρ. πρὸς δ. τῶν Σερρῶν. ἴσως ἡ) »Πρασιάς.

Μπουργάζ, χ. τῆς Δαρδανίας. »Περκώπη.

Μπουρκάζ-μενδερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησ. τῆς Λαμψάκου). » Πραξιός (ς).

Bourges, π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. »Αὐάρικον ἡ » Βιτουρικόν.

Μπουρενοβέντσα καὶ Μπουρένος, β. τῆς Μακεδον. (πλησ. τοῦ Πίνδου). »Βέρμιον, ἴδε καὶ Συνάζυγος.

Μπουρούζ, π. τῆς Φρυγ. » Κίβυρα (τὰ μεγάλα), ἴδε καὶ Ἰμπουράρ.

Bnsento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Μπουχάρα, βασίλ. τῆς Ἀσ. »Σογδιανή.

Μποχῶρι (ἴσως ἐκ τοῦ 'Υποχῶρι), ἴδε Βαράσοβα καὶ Χαλίκι. (εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἀναχαϊδανή Τσιφτιλίκι περιέχεται τὸ) » Ἀήλαντον πεδίον (μέρος τῆς 'Επικτ. Αἰτωλίας).

Μπραΐλα, π. τῆς Βλαχ. » Προΐλαβον.

Μπρασοβὸ, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Στεφανούπολις.

Bregenta, π. τῆς 'Ελβετ. (παρὰ τὴν ἀνατολ. ἄκραν τῆς λίμν. Κωνσταντίας). » Βριγάντιον.

Brenta, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ, παῤῥέων τὴν Πάδουαν, χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μεδόακος (ὁ μείζων), ἴδε καὶ Chiosa.

Brescon, φρούρ. τῆς Γαλλ. (ἐπί τινος σκοπέλου, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ "Ατακος). » Βλάσκων.

Brest, π. τῆς Γαλλ. » Βριουάτη.

Briançon, κωμόπ. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν "Ανω" Αλπεων). »Βριγάντιον.

Briatico (προφ. κοιν. Umbriatico), χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). »Βρυστακία.

Brindizi, π. τῆς 'Ιταλ. » Βρεντέ(τή)σιον.

Beauvais, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Βελλόακον.

Beaugency, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ 'Ορλεάν). » Βελγεντίακον.

Μύγαις ἡ Μύγγαις, χ. τῆς Μεγαρ. » Κρομμυών.

Μύλοι (τοῦ Ἄργους), ποτ. καὶ λίμ. τῆς Ἀργολ. » Λέρνη, ἴδε ᾗ Μαστό.

Μυλωνᾶς, β. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὴν Πελασγιῶτιν). » Μύλαι

Μυρτιὰ, χ. τῆς "Ηλ. »Μυρτούντιον.

Ναβαρῖνον, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (Εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ λιμένος, καταντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἔκειτο ἡ) » Πύλος (τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διετηρήθη εἴς τι χωρίον).

Ναγὰρ, π. τῆς Ἰνδ. » Νάγαρα.

Ναγαρὰ, ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ ταῦ 'Ελλησπόντου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἄβυδος.

Ναζλὶ, ἴδε Νύσσα.

Νακαλιὰ, π. τῆς Φρυγ. »Νακόλεια.

Νάκσι-ρουστὰμ, π. τῆς Περσ. (ὅπου ὁ τάφος τοῦ Κύρου). » Πασαγράδαι ἢ Πασαγάδαι ἢ Πασάργαδα, ἴδε ᾗ Μπάσρα.

Ναμπλοὺζ, π. τῆς Συρ. ἢ Παλαιστ. » Νεάπολις, (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) »Σιχὲμ ἢ Σιχάρ.

Nancy, π. τῆς Γαλλ. »Νάγκαιον.

Nanterre, π. τῆς Γαλλ. »Νεπτόδορον.

Nantes, π. τῆς Γαλλ. »'Ραμνῆται.

Νάρ, π. καὶ φρ. τῆς Καππαδ. »Νῶρα.

Narbonne, π. τῆς Γαλλ. » Νάρβων, » Πατρικία (Ἰουλία).

Narenta, ποτ. τῆς Δαλματ. (πηγ. ἐν τῇ Βοσθνίᾳ ᾗ χύν. εἰς τὸ Ἀδριατ. πέλαγος). » Νάρων.

Narni, π. τῆς (μεσαίας) Ἰταλ. (ἐν τῇ 'Ομβρικῇ παρὰ τὸν Νάρνον ποταμόν). » Νάρνα ἡ Ναρνία.

Naro (Fiume di—), ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων παρὰ τὸν Ἀκράγαντα). »Ἀκράγας (ὁ).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Νάστρα, ποτ. τῆς Ηαλαιστ.»Ναζαρέτ.

Νεζερὸς ἢ 'Οζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν).»Νεσωνίς.

Νει(ο)χῶρι, κώμ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κομάρων δάσος. 2) χ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς 'Ροδόπης).»Φάγραι. 3) χ.τῆς Βοιωτ. ('δὲν εἶνε αἱ) »Θεσπιαὶ,(ἀλλὰ ἡ)»Ἄσκρη (κατὰ τοῦ Πουκεβίλ). 4) ν. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Δουλίχειον. 5) χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀμύκλειον.

Νεμοὺρ, χ. τῆς Αἰολ. »Κύμη, ἴδε καὶ Φώκηαις (Καινούργιαις).

Νέμπι-ἀμπέλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄβηλα.

Nepe, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρην.). » Νέπετος καὶ Νέπετα ἢ Νέπιτα.

Nera, ἴδε Nigra.

Νεσμπίν, ἴδε Νισιβιά.

Νεσραὰχ-κιοΐ, χ. τῆς Μυσ. » Λάρισσα.

Νετζίμπ,π.τῆς Μεσοποταμ. » Νίσιβις, ἴδε καὶ Νισιβιά.

Νέχρι-'Ημπραχίμ, ἴδε 'Ελμούλκ.

Νέχρι-κέλπ, ποτ. τῆς Φοιν.(πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν). » Λύκος (ἴδε Καΐλ).

Νέχρι-κιμπίρ, ποτ.τῆς Φοιν.(πηγ. ἀπὸ τοῦ Λιβάνου ᾗ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » 'Ελεύθερος.

Νησὶ, π. τῆς Μεσσην. » Στενύκληρος (-κλαρος), ἴδε καὶ Ἰμλάκικα. 2) (τὸ μεγάλον—), χ. τῆς Ἀχ. » Ἀλείσιον.

Νῆσι, κώμ. τῆς Μακεδον. »Νέσος καὶ Νησὶς (ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νέστου).

Νησιὰ, ν. ν. τῆς Προποντίδος (ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα καὶ κατοικημένα, ᾗ τὰ πέντε μικρότατα ᾗ ἀκατοίκητα.Τὸ πάλαι ὠνομάζοντο, γενικῶς μὲν) » Δημόνησοι·ἢ Δημόννησοι·(ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Χάλκη ἐλέγετο Χαλκῖτις, ὅπου, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν, Κολυμβήτην διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενον,χαλκόν· ἡ δὲ Πρώτη Πρῶτα· ἡ Πήττα Πιτυοῦσσα, ἴσως καὶ ἡ Ἀντιρόδιθος Τερέβινθος. Μία δὲ τούτων ἐλέγετο ᾗ Ἀκόναι ἡ [πιθανώτ.] Ἀκονῖτις, περὶ ἧς ἰδοὺ τὶ λέγει ὁ Στέφανος: » Νῆσός τις ἐστὶ, διαφέρουτα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ ᾗ τῷ πάντα σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. 'Επικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθωνα. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀναφέρονται εἰς ἓν Χρυσόβουλλον, ἐκδεδομένον.»Κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τῆς ς' ἐπινεμήσεως τοῦ ς' χ' ξ' ς' ἔτους: »Τοῖς μοναστηρίοις τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ 'Οξείᾳ, τῇ Πρώτῃ, τῇ Χάλκῃ, τῇ Πλατείᾳ, τῇ Ἁγίᾳ Γλυκερίᾳ, τῇ Πριγκίπῳ, τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Βραχονησίῳ, τῇ Τερεβίνθῳ, τῷ Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, τῷ Ἁγίῳ Τρύφωνι, τῷ Ἁγίῳ 'Ελευθερίῳ, τῷ Κώδωνι, τῷ Πελάγει, τῇ Θεοτόκῳ, τῷ Μεσονησίῳ, τῇ Ἰάτρῳ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ. 2) ν. ν. (ἢ μᾶλλον σκόπελοι εἰς τὴν εἴσοδον)τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου.»'Εχινάδες.

Νιάδα, ἀχρ. (καὶ αἰγιαλὸς κινδυνώδης) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). »Θυννιὰς (ἄκρα).

Νιάουσα, π. τῆς Μακεδον. »Κνωσσός.

Νιβίτσα-μαλιζιότες (δηλ. ὀρεινὴ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν), πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀμαντία.

Νιγκεσὰρ,π. τοῦ Πόντου. »Νεοκαισάρεια.

Νιγκοδέμο, χ. τῆς Παιον. » Ἀντιγόνεια.

Nigra ποτ. τῆς (μέσ.)Ἰταλ. (ῥέων διὰ τῆς 'Ομβρικῆς παρὰ τὴν πόλιν Ναρνίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν). », Νὰρ ἢ » Νάρνος.

Nicto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος).»Νέαιθος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Nimègues, π. τῆς 'Ολλανδ. » Νοβιόμαγον.

Nimes ἢ **Nismes**, π. τῆς Γαλλ. »Νέμαυσος (Στρβ. Δ').

Νινὸ, ἐρείπ. (εἰς τὸν κάμπον) τοῦ Μαραθῶνος. » Οἰνόη.

Νιὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Νάξον). » Ἴος.

Νίπρος, ἴδε Δνιέπερ.

Νισιβιὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐν τῇ Μυγδονίᾳ). » Νίσιβις ἡ » Ἀντιόχεια Μυγδονία, ἴδε καὶ Νετζίμπ.

Νισσάβα, π. τῆς Θρᾴκ. »Νέστος (ἡ).

Νισσιμπὶν, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) »Νίσσιβις.

Nizza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Νίκαια.

Noailles, π. τῆς Γαλλ. » Νοβιλίακον.

Nocera (Camellaria, ἄλλ. Alfaterna, καὶ ἄλλ. Apula), διάφοροι π. π. τῆς Ἰταλ. (αἱ μὲν ἐν τῇ 'Ομβρικῇ αἱ δὲ ἐν τῇ Καμπανίᾳ κτλ.). »Νουκερία. 2) ἐν τῇ Βρεττίᾳ παρὰ τὸν Ἱππωνιάτην κόλπον). »Τερίνα.

Nola, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Νῶλα.

Nolterra, π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Οὐολατέῤῥαι

Νοουσὲρ, χ. τῆς Καππαδοκ. »Νύσσα.

Northumberland, ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλ. » Νορθομβρία.

Nucara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ πλησίον τῶν Θυρίων). » Λαγαρία.

Νούνια, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νῖνος.

Noyon, ποτ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκνήσῳ). »Νοβιόδουνον, ἴδε ἢ Soisson.

Νοῦσσα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Χείμαῤῥος.

Νύσσα, π. τῆς Μοισ. ἡ τῆς κάτω Δακ. » Ναϊσσὸς (Ἐδῷ ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Ξατίβα, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαλεντίᾳ). » Σέταβις.

Xelsa, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Κέλσα.

Ξεριὰς, ποτ. (ἡ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. »Ἴναχος.

Ξερίλας, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. χ., διαῤῥέων τὴν πεδιάδα τοῦ Λεοντἀρίου, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Καρνίων.

Ξερολίμνη, λίμ. τῆς Ἀκαρν. »Οὐρία.

Ξερόμερον, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλάδος. » Ἀκαρνανία.

Ξερομύττα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. » Ἐρινεὸς, ἴδε καὶ Λαμπυριό.

Ξεροπήγαδον(-νον), χ. τῆς Φωκ. »Κίῤῥα, ἴδε καὶ Γαλαξίδι.

Ξοινὴ-λίμνη, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Ξεινιάς.

Xucar, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλ-βαρασὶν, καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Σούκρων.

Ξυλόκαστρον, χ. τῆς Ἀχ. » Αἴγειρα, ἴδε καὶ Ζάχολη.

'Οβρηόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »'Ραμνοῦς.

'Ογδάνι, β. τῆς Πελοπον. (μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Λακων.). » Βοῤῥᾶς, ἴδε καὶ Χέλμος.

Oder, ποτ. τῆς Γερμαν. » Βίαγδρος.

'Οζᾶς, β. (τὸ ὑψηλότερον τῶν) τῆς Ἀττικῆς. »Πάρνης-ηθος. 2) β. τῆς Λοκρ. » Ἀκύφας.

'Οζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Τείχων, » Ὑδραία (τὸ ἀνατολικὸν κυρίως μέρος 'της) καὶ » Αὐσιμάχη.

'Οζοὺ ἢ Οὐζοὺ ('Ρωσ. 'Οτσιάκοβ), π. παραθαλ. τῆς 'Ρωσσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Ταταρίᾳ). » Ἀξιάκη.

'Οκιοὺζ-λιμὰν, παραθαλάσσ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Βοὸς Πόρος.

Ochula, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Γέλας). » Ἐχέτλα.

'Ολίτσικα, β. τῆς 'Ηπείρου (συνεχόμενον μετὰ τοῦ Πίνδου, ἢ περιεχόμενον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » 'Ολιχίνια (ὄρη) ἡ » Τύμφη.

'Ολουμπὰδ, χ. (καὶ πεδιὰς εὐρύχωρος) τῆς Βιθυν. (παρὰ τὸν 'Ρυνδακόν). » Λοπάδιον. ‖.—σουγιοὺ, ἴδε Ἀμπουλλόνια.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὄλτος, ποτ. τῆς Δακ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ χύν. εἰς τὸν Ἴστρον). » Ἀλούτας, (Λτν.) »Ἀλούτα (ἡ).

Ὀξειαὶς, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (Ἰδὲν εἶνε αἱ) » Ἐχινάδες (αἱ ὁποῖαι ἀπεχερσώθησαν).

Oxfort, π. τῆς Ἀγγλ. »Ὀξώνιον καὶ »Ὀξιωνία.

Ὄρα-λιάκα, (μέρος τῶν) β. β. τοῦ Πίνδου (ὅπου πηγάζει ὁ Ἴναχος). » Λάκμων.

Orange, π. πρὸς (Ναρβων.) Γαλλ. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σούλγα καὶ Ῥοδανοῦ). » Ἀραυσίων.

Orgaz, π. τῆς (Ταῤῥάκων.) Ἱσπαν. » Ἀλθαία.

Ὄρ-καπού, ἴδε Περεκόπ.

Orleans, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Λίγειρος). » Γήναβον.

Ὁρμοὺζ καὶ (δασύτερον) Χορμοὺζ, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ (περὶ τὸ στόμιον τοῦ Περσ. κόλπου). » Ὅρμος (ὅθεν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας) » Ἁρμοζον (κατὰ τὸν Πτολεμ. καὶ Στρβ.) » Ἁρμόζεια (δὲ κατὰ τὸν Ἀῤῥιανόν). (Σημ. Ἐδῶ ἁλιεύονται ἡ πωλοῦνται τὰ πολυτιμότερα μαργαριτάρια, τὰ παρωνυμούμενα Χουρμούζια, καὶ ἀπ' αὐτῶν κυριωνυμοῦνται οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ᾗ ἀλλαχοῦ Χαρμούζιοι).

Ὀρνίκα, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρνεαί.

Ὄρνοβα, ἴδε Ῥοσσάβα.

Ὄρος (Ἅγιον—), β. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. »Ἄθως (ὁ). ||. κόλπος τοῦ— —. » Σιγγιτικός.

Ὀρτὰ-κιοὶ, ἴδε Ὀρτοζά.

Ὀρτοζὰ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ὀρθωσία.

Ortona à mare, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα). » Ὄρτων.

Osimo ἡ Osmo, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα καὶ πλησ. τῆς Ἀγκῶνος). » Αὔξιμον (Πλούτ.), » Αὔξουμον (Στρβ.).

Ossero, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἐν τῇ Ἰλλυρ.). » Ἀψυρτὶς, ἴδε καὶ Cherso.

Ossuna, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν). » Οὔρσων ᾗ Ὄρσων.

Otranto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ὑδροῦς.

Otricoli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Τίβεριν). »Ὀκρίκλοι καὶ Ὀκρίκολα.

Οὐὰσ (καὶ μὲ τὸ ἄρθρ, Ἐλ-βάσχ), χώρα (κατοικημένη καὶ κατάφυτος μεταξὺ ἐρήμων. Τρεῖς τοιαῦται κεῖνται πλησ.) τῆς Αἰγ. » Ὄασις καὶ Αὔασις (Στρβ. ΙΖ').

Οὐγγαρία, βασίλ. τῆς Εὐρ. »Πανονία

Huescar, π. τῆς Ἱσπαν. »Ὄσκα.

Ulm, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Δούναβιν: ἑρμηνευθείη ἂν) » Πτελεός.

Οὐλουμπὰδ, ἴδε Ὀλουμπάδ.

Umbriatico, ἴδε Briatico.

Οὔνια, π. παραθ. τοῦ Πόντ. »Οἰνόη.

Unterwalden, χ. τῆς Ἑλβετ. » Συλβανία.

Οὐρὲτ, π. τῆς Κριμαίας (πρὸς τὸ δυτ. μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ). » Χερσόνησος, ἴδε καὶ Ἰνκερμάν.

Οὐρμιὰ, λίμ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Μηδίᾳ). » Σπαῦτα.

Οὐρφὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. »Ἔδεσσα, » Ἀντιόχεια, » Καλιῤῥόη ᾗ »Ἰουστινιανούπολις.

Οὔσβαλα, ἴδε Σοὺ-σιγιρλί.

Οὐσκιοὺμ, π. τῆς Βουλγαρ. (παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀξιοῦ). » Σκοπία.

Ustina, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Εὐώνυμος, παρβλ. Lissa-Bianca.

Ofanto, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ποτίζων τὴν Ἀπουλίαν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αὐφίδιος.

Ὄχριδα, π. πρωτ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., τῆς Δασσαρετίας ᾗ τῆς Δαρδανίας, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Λυχνὶς ἡ Λυχνιδοῦς (ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ λίμνης, μετονομασθεῖσα) » Ἰουστινιανούπολις ἡ »Πρώτη Ἰουστινιανὴ, (ᾗ τέλος παρὰ τῶν Βουλγάρων) Ἄχρις ἡ Ἄχριδα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παβία,π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λομβαρδ. παρὰ τὸν Τίκινον ποταμόν). » Παπία ἡ » Παυία, (καὶ ἀρχαιότερα) » Τίκινον.

Παγρὰς,π.τῆς Κοιλοσυρ.»Πάγραι.

Paderno, π. τῆς Σικελ. »Ὕβλα.

Πάδοβα, π. τῆς Ἰταλ.»Παταύϊον.

Παζαρτζῆκι,κώμ.τῆς Θράκ.»Βεσσαπάρη.

Παϊὰς, π. τῆς Κιλικ.»Ἄδανα.

Παλάτια,ἴδε Ηπαλάτ.

Παλατίτσα,χ.τῆς Μακεδον.»Πάλλα.

Palermo, π. (πρωτ.)τῆς Σικελ. » Πάνορμος.

Palestrino, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμ.,πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Πραίνεστος.

Παλῃὰ-αὐλὴ, χ.τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Ἀβαντίδα). »Ἐλαιοῦς.

Παλιάσσα, π.τῆς Ἠπείρου (πρὸς δυσμὰς τῶν Κεραυνίων ὀρέων).»Παλαίστη (πλησ. φαίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Εὐμενίδων,τὰς ὁποίας ὁ Ὀβίδιος ὀνομάζει Θεότητας τῆς Παλαίστης).

Παληοβοῦνι, ἴδε Αιχῶνα. 2) β. τῆς Μεγαρ. »Γεράνειον,ἴδε ᾗ Μακρὺ Πλάγι.

Παληοεπισκοπὴ (ἐρείπιον μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρὸς τὸν Μιστρᾶν δρόμου). »Τέγεα, ἴδε καὶ Ἀχούρια (παλαιὰ) ᾗ Πιαλί.

Παληὸ-καστρὶ, π. τῆς Κρήτης. » Λύκτον.

Παληόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ.τοῦ Φαναριοῦ). »Μίνθη. 2) ἐρείπ. τῆς Μεσσην., ἴδε Ναβαρῖνος (παλαιός). 3) τῆς Βοιωτ. » Τίφη. 4) τῆς Φωκ. »Θρόνιον, ἴδε καὶ Λογκάκι. 5) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Οἰχαλία. 6) τῆς Εὐβ. » Ἐρέτρια. 7) τῆς Ἠπείρου, ἴδε Δρεμιχοῦ. 8) τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Τριφυλλίαν). »Κοτύλιον.

Παληοκατοῦνα (Βλαχ. ἑρμηνεύεται Παληόκαστρον), χ. τῆς Ἀκαρναν. » Αἰνεία (ἡ νέα).

Παληοχίστατς, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κεστρία.

Παληοπαναγιά, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Ἐρυθραία. 2) ἴδε Τριδοῦνι.

Παληόπολι, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Μαντὶ καὶ §. Λειοντάρι. 2) ἐρείπ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Κορακαί.

Παληοπρέβεζα, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Νικόπολις.

Παληόπυργος, ἴδε Ἀχμὲδ-ἀγά.

Παληοφάναρον, χ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Φραξιό.

Παληοχώρα, χ. τῆς Μεσσην.»Φηραί, ἴδε καὶ Κεραμίδι.

Παληοχῶρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). » Σκύρων. 2) μέρος τῆς Παραχελωΐτιδος (ἐδῷ κατῴκουν οἱ) Εὐρυτᾶνες (ὀνομαζόμενοι σήμερον Τρυπολογίδες).

Πάλι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Πιαλία.

Παλιοῦρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τυμφαία (ἡ τὰ) » Τράμπυλα.

Paliazuolo, χ.τῆς Σικελ.»Ἄκραι καὶ Ἄκρα (πόλις τὸ πάλαι μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης).

Palmajola, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Ἀρτεμισία ἡ Ἀρτεμία (ᾗ ὄχι Ἀρτέμιτα (καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Στέφανος).

Pamiers, π. τῆς Γαλλ. » Ἀπάμεια.

Παμπελοῦνα, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν Ναβάῤῥαν). » Πομπηϊούπολις.

Παμπούκ-καλεσὶ (, διὰ τὸν κατάλευκον βράχον 'της), π. τῆς Φρυγ. » Ἱεράπολις (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ),»Βαμβύκη.

Panaria, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἰκεσία ἡ » Εὐώνυμος, (παραβλ. Lisca-Bianca.)

Πάνιαις, χ. τῆς Φωκ. » Κυπάρισσος, ἴδε καὶ Ἀράχοβα.

Πάνιτσα, ποτ. (ἡ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. » Χάραδρος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πανταβίνια, χ. τῆς Ἰλλυρ. Μακεδον. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Σατίων.

Παντεΐχι, κώμ. (παραθαλάσσ.) τῆς Βιθυν. » Παντεί(τύ)χιον.

Παντουρμὰ, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Μιχαλιτσίου ϗ Ἀρτάκης). » Πάνορμος.

Παξιμάδι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Μαχία.

Παπαγγελάκι, χ. τῆς Ἀττ. »Ἀγγέλαι ἡ Ἀγγελῆ, ἴδε καὶ Ἀγγελοκήπια.

Πάπας, ἀκρ. τῆς Ἀχ. » Ἄραξος (πλησ. ἔκειτο ἡ Δύμη).

Παπουτσλί, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). »Καινοφρούριον.

Παρακάλαμον, ἐπ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν) »Θεσπρωτίαν ϗ » Χαονίαν.

Παραμυθιὰ (κοινῶς Περμέτι), π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, πρωτεύουσα τῆς Τσαμουριᾶς, πλησ. ἡ) » Ἐλάτεια ἡ Ἐλάχρια, (ἡ) » Πανδοσία, (καὶ ἡ) » Ἔφυρα ἡ Κιγύρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε ϗ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Βέρα.

Πάργα, π. τῆς Ἠπείρου. »Ὑπάργον (κατὰ τὸν Μελέτ.). ‖. κάβος τῆς —, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ τῶν Παξούς). » Χιμαίριον.

Parenzo, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. »Λουτετία (» Λευκετία ἡ Λευκοτετία) Παρισίων.

Παρμάκ-δαγὶ, ἴδε Ἀγρὶ-δάγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλίβοθρα.

Πάτρα (παλαιὰ —), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. »Πάτραι (καὶ παλαιότερα) »Ἀρόη.

Πατρατζῆκι, π. τῆς Θεσσαλ. »Νέαι Πάτραι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Κάστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἡ παλαιὰ) »Ὑπάτη ἡ Ὕπατα (τὰ).

Παῦλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιβάρι). »Ξάνθος ἡ Φοῖνιξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). »Νέδας, ἴδε καὶ Μπουζὶ καὶ Σαμάρι.

2) χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σεχίρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰκονίου). » Κώραλις.

Πελαγῆσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Ἀλόνησος ἡ Σολυμνία, ἴδε καὶ Ἡλιοδρόμια.

Πελεκᾶς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυροβολιά.

Πεντεδάκτυλο, β. τῆς Πελοπονν. (τὸ ὑψηλότερον ϗ ἀρκτικώτερον μέρος τοῦ) »Ταϋγέτου, ἴδε καὶ Ἀγ. Ἡλιᾶς καὶ Μάνη.

Pentellaria, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ. ἀπέχει 36 λεύγας τῆς Μελίτης καὶ 50 μίλια τοῦ ἀκρωτηρίου Bon. »Κόσσουρα (ζεῖνε ἄρά γε ἐκ τοῦ Τζεζιρέ;).

Pentina, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνίτιδι). » Κορφίνιον (ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πελίνου ἡ Περίνου, κειμένη ἓν μίλιον μακράν).

Περαγώρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἓν τῶν πάλαι Δερβενοχωρίων). »Περαία καὶ »Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Οἰνόη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. »Πέργαμος. ‖. ποτάμι τῆς —, ἴδε Γκερμαστι-τσάϊ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Παλέρμου). » Ἔρκτη ἡ Εἵρκτη.

Περεκόπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ῥωσσ. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). »Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ῥωσσικοῦ της ὀνόματος). ‖. κόλπος τοῦ — (ἄλλ. Θύλοῦ-δενίζ, Νεκρὰ θάλασσα). »Καρκινίτης.

Perigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Γκυϊέναν). » Πετροκορία.

Περίστέρι, ἴδε Σαρακηνό.

Περλεπὲ, π. τῆς Παιον. »Ἡράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Περουσία. ‖. Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυμένα.

Perpignan, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ῥυσκίνωνος). » Ῥυσκίνων.

Pesaro, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσαυρα (τὰ).

Pescara, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἄτερνον καὶ Ἄτερνος (ὁ ποταμός).

Pesto ἢ **Pesti**, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀφ' ἧς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κοιν. **Golfo di Salerno** ἢ **d'Agropoli**).

Πεταλᾶς, β. τῆς Ἀκαρναν. » Θύαμις. 2) λ. τῆς Ἀκαρν. » Ἡρακλέους Ἱερόν.

Πεταλίδα, παραθαλ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὴν Κωλιάδα). » Δαιδαλίδαι.

Πεταλίδι, χ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῷ ἔκειτο ἡ παλαιὰ) » Κορώνη.

Πεταλιοί (οἱ), ν. ν. (κοντὰ εἰς τὴν Εὔβοιαν). » Πεταλία.

Πέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλιασίδι.

Πετροϊεράκι, χ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόη.

Πετσί, χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τριφυλλιακὴ (ἡ » Δευτέρα) Πύλος.

Πεχεσκί, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πινδηνισσός.

Πεχκελί, π. τῆς Ἰνδ. » Πακτύη.

Πηγάδια, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἐρυθραί.

Piave, π. τῆς Βενετ. » Πλαβῖς.

Πιαλί, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπή.

Πιάνα, (οὕτως ὀνομάζεται, κατά τινας, ἡ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε **Lisca**.

Piacenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Piemonte (Atv. Pedemontium), ἐπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιὰν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες), ἴδε Γένοβα.

Pietra de la nave, ν. (ἢ σκόπελος) τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Λίγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκβρασθείσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίσα καὶ Πεῖσα.

Πικτσίνα, ν. (ἡ μεγαλητέρα τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς) τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρῖνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπί τινος χερσονήσου. πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ποπουλώνιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπάρηθος.

Pipeno (**vecchio**), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Πριούερνος ἢ Πρίφερνον.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Μεσσην. κόλπον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κούριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θρᾴκ. (χωρίζει τὴν Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας,). » Σκάρδος, ἴδε καὶ Σγάρ.

Πίστριτσα (ἢ Μπίστριτσα), ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοβοῦνι ἢ χύν. εἰς τὴν λίμνην Βιβάρι). » Δώδων (κατὰ τὸν Μελέτ.) ἢ » Φοῖνιξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς καὶ Παῦλα. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαίσων). » Ἄλαισος.

Πιτυδς, χ. τῆς Χίου (πλησ. τῆς Βολισσοῦ). » Πίτυς.

Πιτχινδὲ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγρελίαν). » Πιτυοῦς.

Plaisance, ἴδε **Piacenza**.

Πλανητεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κατσανᾶς.

Πλαταμῶνι, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου ἢ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται Μπιχλίτσα ἢ Μπίστριτσα, καὶ μετὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταῦτα ἰντζὲ-καρὰ-σοὺ, Χασὰν-μπαμπᾶ, Πελεκᾶς κτλ.). » Ἁλιάκμων.

Πλατανιά, ποτ. τῆς Λοκρ., ἴδε Γαβριᾶς.

Πλατειά, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θρᾴκ. »Ἄβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαγν. »Πήλιον.

Πλοκοβοῦνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐβ. » Τελέθριον.

Πλοκοπάρι, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). »Παναιτώλιον.

Po, ποτ. τῆς Ἰταλ. »Πάδος καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἠριδανός.

Poissy, π. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Πίκτονες.

Poitou, χ. τῆς Γαλλ. »Πικταύϊον.

Policastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν., πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Πυξοῦς. Ὁ πλησίον κόλπος ὠνομάζετο) » Λᾶος, (κοιν. Golfo di Policastro).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν. παρὰ τὸν ποτ. Agri). » Ἡράκλεια καὶ »Ἡρακλεόπολις.

Πολίνο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Πολύαγος.

Πολιτικά, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Κῦρος.

Πολίτσι ἢ Πολιτσιαίς, β. τῆς Θεσσαλ. » Ποῖος (Στρβ. Ζ'.).

Πολλίνι, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν Μουζακὲν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀπολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). » Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἀκρ. τῆς Πελοποννησ. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Ἰχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλ.). »Ποντία.

Πορι-άζ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Χηλαὶ, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcuna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). »Ὀβόλκων καὶ Ὀβούλκων.

Porqueroles, ἴδε Hyènes (Les îles d'—).

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Καλαύρια. ‖ λιμὴν τοῦ—. »Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Λεπενοῦ.

Porteroz, ἴδε Hyènes (Les îles d'—).

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καπου-μπογάζ), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀνατολῶν). »Καλόν.

Πόρτο-Βοιτοῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Οἴτυλλον.

Πορτογαλλία, βασίλ. τῆς Εὐρ. »Λυ(»Λου)σιτανία.

Porto-d'Atri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ματρίνου). »Ματρῖνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. »Πειραιεὺς-ῶς.

Πόρτο-κάγιο (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Port aux cailles, Λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγίτης). »Ἀχίλλειος (λιμήν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ (ἐν τῇ Τυῤῥην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Ποπλωνίου, κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν λιμένα λόφου), ἴδε Piombino.

Πόρτο-πόρο (ἢ Σὰν-Νικολὸ), ἴδε Φανάρι. 2) χ. παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τῆς Κεφαλλ. »Πρόννοι(οἱ).

Πόρτο-Ῥαγουζάῖο, λ. τῆς Ἀλβαν. »Ὠρικόν. (Τῆς πάλαι ὁμωνύμου πόλεως οὔτε τὰ ἐρείπια σώζονται).

Πόρτο-ῥάφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς »Πάνορμος ἢ » Πρασιαὶ (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς ἓν μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-στίλλο (ἢ Δελεμπόττε), λ. τῆς Λακων. » Κύφαντα.

Πόρτο-φαρῖνο, π. ᾗ λ. τῆς Ἀφρ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐϊτύκη.

Πόρτο-φερράῖο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἑλβας. » Ἀργῶος.

Πόρτο-Φράγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. » Πέραιον.

Ποτάμα, ἴδε Δερὲ-χιοί.

Ποταμὸς (Καινούργιος—), ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). » Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καμπαν.). » Δικαιαρχία, (Λατιν.) » Ποτίολοι.

Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Στίλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνάρ-μπασι, χ. τῆς Τρῳάδος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Τροία ἡ Ἴλιον. Ὁ Ἐρρ. Σχλίεμαν ἀπέδειξε τοῦτο ἀδύνατον, τοποθετήσας τὴν Τροίαν βορειοδυτικώτερον εἰς τὸ χωρίον Χισαρλίκ. Ὁ ῥύαξ, ὁ πηγάζων ἀπὸ τῶν πλησίον ὑπωρειῶν τῆς Ἴδης καὶ χυνόμενος τὸ μὲν διὰ διώρυγος [σκάμμα ἀνδρὸς, τοῦ Ἡρακλέους«, Εὐστάθ. Ἰλ. 1197, 54, ἔκδ. Ῥ.] εἰς τὸ Αἰγαῖον, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Σιγείου καὶ καταντικρὺ τῆς Τενέδου μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλεξανδρείας -Τρῳάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κούμ-καλὲ, τὸ δὲ, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Σιμόεντα, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς βορρᾶν τοῦ Σιγείου· εἶνε ὁ) » Σκάμανδρος, ἴδε Μεντερὲ καὶ παρβλ. Σίρβι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀχαρναν. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθήναιον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). »Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Μισηνόν.

Πουρσὰκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάγγαριν). »Θύμβρις ἡ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγια).

Πραιστὸς, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασιαὶ καὶ » Βρασιαὶ, ἴδε ὄ Λενίδι.

Πρασονῆσι, ν. (παρὰ τὴν Ἀττικὴν, ἀντικρὺ τῶν Αἰξωνίδων ἁλῶν). » Ὑδροῦσα.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρειπ. ἡ) » Νικόπολις, ἴδε Παληοπρέβεζα. ‖. κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἡ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθιὰ), π. τῆς Ἠπείρου. » Πύῤῥειχος, ἴδε καὶ Παραμυθιά.

Πρεσλάβα (Σλαβον. Περεϊασλαβὲτσ), ἴδε Γιάνμπολου.

Πρόβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσαίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσκυνᾶ, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαΐδα). » Ἀκραίφιον καὶ Ἀκραιφίαι.

Προσκύνησις, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). »Δωδώνη.

Πρόσγιο, χ. τῆς Αἰτωλ. »Πηλίνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). »Προχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βασσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). » Πρώτη καὶ Πρῶτα (Ἀρτεμίδ. παρὰ Στεφ. ἐν λέξει Χαλκῖτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεῖς—), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἠλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακὴ), ἴδε καὶ Πετσί.

Ῥάδολι, ἴδε Ῥέβελι.

Ῥαγοῦζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. καὶ Ἀουστρ.). »Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά της ὠνομάζετο) » Ἀαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) » Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοβιτσ (ἡ Θεοδουριὰ), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπεραντίας, ἴδε ὄ Τζουμέρκα.

Ῥαζζὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ (χύν. εἰς τὴν θάλασ. πλησίον τῶν Θερμῶν). » Κυλίσταρνος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. »Ἀριμαθαία (-θεία), »Ἀριμαθείμ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ῥαμπουλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Ὑδραότης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὑπὸ τὴν Αἴτνην). »Τίσσαι.

Ῥάπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. »Ἀσωπός.

Ῥᾶς, ἴδε Ἀρᾶς.

Ῥασαΐν, π. τῆς Μεσοποτ. »Ῥήσαια.

Ῥασσχίτ, ἴδε Ῥοζέττα.

Ῥάφτης, ἴδε Πόρτο-ράφτη.

Ῥαχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον ἐρείπ. ἡ) »Σάϊς καὶ ἡ »Ναύκρατις.

Ῥάχοβα, ἴδε Ἀράχοβα.

Ré, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Ῥαδίς.

Ῥεβὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀρμενία (Περσικὴ), ἴδε καὶ Ἀλαδούλια ἢ Τουρκμέν.

Ῥέβελι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ῥουφιᾶ). » Ἡραία.

Ῥεβιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). »Μεθουρίδες.

Ῥέγλιε, ἴδε Ἰρέγλιε.

Ῥεδεστὸ, ἴδε Ῥοδοστό.

Ῥέδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. » Εὔρωπος.

Ῥεΐ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Κασπ. Πύλας). »Ῥάγαι.

Reims, π. τῆς Γαλλ. »Δουρικόρτορα (τὴν ὁποίαν εἶχαν πρωτεύουσαν ἑκατῶν οἱ) »Ῥῆμοι.

Rennes, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Βρεττανῶν). » Ῥήδονες.

Ῥενδίκα, ἴδε Σρούμε.

Ῥενιάσα ἢ Ῥιγκιάστα, π. καὶ φρ. (παραθαλ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης) τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Κασσιοπίαν). »Κασσιόπη ἢ » Ἐρέτρια.

Reggio, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). »Ῥήγιον.

Ῥηγίνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Ῥίπυλαι.

Ῥίβας, ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, καὶ, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Στάριαν, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δεσνίτσα, ἕως τὰ γεφύρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογιοῦσαν). » Ἐριδόας.

Ῥίγανη, β. τῆς Λοκρ. »Πίνδορος.

Ῥιγκιάσσα, ἴδε Ῥενιάσσα.

Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). » Ῥήγιον ἢ »Ῥηγία.

Rieti, χ. τῆς Ἰταλ. » Ῥέατον.

Riccia (La—), ἴδε **Aricia**.

Rimino(-mini), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). »Ἀρίμινον.

Ῥιντίνα, χ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Σρυμον. κόλπον). » Ἄργιλος.

Ῥιὸν, ἴδε Φάς.

Risano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰλυρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » Ῥιζόνιον ἢ »Ῥιζίνιον.

Ῥισσὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. » Λάρισσος, ἴδε καὶ Μάννα.

Rhodez, π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. »Σεγόδουνον.

Rodi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Υ̓́ρειον, ἴδε καὶ **Tored'Orro**.

Ῥοδοστὸ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). »Βυζάνθη (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ » Ὀρεστιάς.

Rosas, π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Ῥοδίων). » Ῥόδη ἢ » Ῥόδος.

Ῥοζέττα (ὀρθότ. Ῥασσιδ), π. τῆς Αἰγ. (ὃν εἶνε ἡ) » Κάνωβος, (ἀλλ' ἡ) » Βολβιτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).

Ῥοΐνδ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. **Ruines**, κατὰ τὸν Πουκβίλ), β. τῆς Ἀρκαδ. (ὃν εἶνε τὸ) »Μαίναλον.

Rône ἢ **Rhône**, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »Ῥοδανός.

Ῥοπὸ, χ. τῆς Ἀττ. »Ὠρωπός.

Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » Ῥύπελλα.

Ῥόσσα, π. τῆς Λυκ. »Καῦνος (ἢ), ἴδε καὶ Κοπί.

Ῥοσσάβα (ἢ Ῥάσσοβα ἢ Ὄρσοβα), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). »Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάτσι.

Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμανδ.). » Ῥοθομάγον.

Ῥουφιᾶς, (ὁ μεγαλήτερος ὅλων

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῶν) ποτ. τῆς Πελοποννῆ. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φονηᾶ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυὰ, ᾧ τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Αυκουριὰ, πρὸς δυσμὰς τοῦ ὄρους Σκιάθιδος, καὶ, δεχόμενος, τὸν Ἀροάνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἄρσενα καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρκαδίας, ἑνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Ἐραίαν μὲ τὸ Σαραντάπορον, τὸν κυρίως Ἀλφειὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταΰγετον, καὶ χυνόμενον εἰς μιαν λίμνην, ἀναφαινόμενον δὲ εἰς τὴν Φραγκόβρυσιν, πηγὴν τῆς Ἀρκαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θῖον, τὸν Κάρνιωνα, τὸν Ἑλισσῶντα, τὸν Γορτύνιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς καὶ ῥύακας], ἐκεῖθεν δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυθήριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Χελωνάταν κόλπον). »Ἀάδων καὶ »Ἀλφειός.

Ῥοχὰτσ, π. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχώτης.

Ῥῶγαις ἢ Ῥωγοί, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Κασστοπία, ἴδε ᾧ Λαμάρι καὶ Σπιάντζα. ||. ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.

Ῥώμανον, π. τῆς Δακ. »Ῥουκκώνιον.

Rhône, ἴδε Rône.

Saarbruck, π. τοῦ (ἄνω) Ῥήνου. » Σαραπάτιον.

Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι). » Σάος.

Savio, ποτ. τῆς Ἰταλ. »Ἴσαπις.

Σαβόγια, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί τ'της εἶνε οἱ παλαιοὶ) » Ἀλλοβρόγες.

Σαγίττα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Σκίαθις.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ) » Σάγρας.

Σαΐδ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.

Saint-Vincent (Ἄγ. Βικέντιος), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (τὸ δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). »Ἱερὸν, Ἱερὰ ἄκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλβετ. (μέρος τῶν Ἄλπ.). »Ἀδούλας.

Saintes, π. τῆς (Ἀκουϊταν.) Γαλλ. »Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα ταῦ ἔθνους τῶν Σαντο[τώ]νων).

Saint-Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδ.). » Βριοβέρα.

Saint-Mahé, ἀκρ. τῆς Γαλλ. »Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). »Πλανησία.

Saint-Bertrand, ἴδε Bertrand (Saint—).

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησ. τῆς Μασσαλ.). »Λήρων.

Σακάρια, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἔλβαν). »Σάλας.

Salamanca, π. τῆς Ἱσπαν. »Σαλμαντικὴ καὶ Ἐλμαντική.

Σαλαμβριὰ, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). »Πηνειός.

Σαλαμῶνι, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαῤῥέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). »Ἀκάλανδρος.

Σαλγκὶρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Τσαδὶρ-δάγ, καὶ χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). »Θάψις.

Salemi, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Αιλυβαίου). »Ἀλικύαι.

Salerno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Σαλὲφ, ποτ. τῆς Κιλικίας (παραῤῥέων τὴν Σελεύκειαν, χύν. εἰς τὴν θάλασσ. παρὰ τὸ Ζεφύριον ἀκρωτήριον). »Καλύκαδνος.

Salini, ν. τοῦ Τυῤῥ. πελάγους (μία τῶν Αιπάρεων, ἴδε Lipari). »Δίδυμος ἢ Διδύμη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σαλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Χέλμος.

Salpe, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυριπηνῶν). »Σαλαπία.

Σαλταίνα (βιβάρι τῆς—), λίμ. ἡ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτούντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. »Ἀμφισσα (καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθορέα ἡ Τιθώρεια, ἴδε Βελίτσα. ‖. ἐπαρχία τῶν—.» Λοκρὶς (ἡ Ὀζολικὴ) ᾗ (κατὰ μέρος) »Φωκίς. ‖.κόλπος τῶν —. (αὐτὸς εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Κ. Τκοσσελῖν, ὁ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακὸβ, ποτ. τῆς Θράκης (παραῤῥέων τὴν Σόφιαν). » Αἶσκος.

Σαμαλλοὺτ, ποτ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄγθης τοῦ Νείλου). »Κυνῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμάρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκἄνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαράκανδα.

Σάμι. π (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκὸς, ἴδε καὶ Μπάῤῥ-ελ-σάμ.

Σαμπὰ ἡ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάββαθα (Ἀῤῥ.), » Σαυβάθα (Πτολεμ.).

Σαμποὺρ, ἴδε Σοῦστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. »Σάβις.

Σαμσοὺν, π. ᾗ φρ. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου.»Ἀμισὸς καὶ (κατὰ τὸν Σουίδ.) » Ἀμησός.

Σανδικλὶ, γ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδα.

S. Giovanni del Corso, χ. ᾗ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου). » Τίμαυον (πλησίον ἀναβρύει ἡ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρος

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινοῦντος ᾗ Ἀκράγαντος). »Κράναον.

San-Martiano (Isola d—), ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέρος). » Ὀρτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις).

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). »Κλούνιον.

Sant-Alpino ἡ St. Elpidio, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρείπ. ἡ)» Ἀτέλλα, ἴδε καὶ Avensa.

Santa-Maria, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλία

Santa-Maria-di-Capua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε ᾗ Capua.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον παραλίαν τῆς Ἀπουγίας.(»Λευκὰ (τὰ).

Santa-Maria-di-Palazzi, χ. τῆς Σικελ. » Ἄλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μονας. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Ποτεντία.

Σαντζακλὶ, χ. τῆς Πισιδίας.»Σαγαλασσὸς ᾗ Σελγησσός.

San-Flaviano, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, μετοικισθὲν κατὰ τὰ 1471 ἓν μίλιον μακρύτερα καὶ μετονομασθὲν Giulia-Nuova). »Καστρουμνόβουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀσθαριγγίας [Les-Vosges] καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν).»Ἄραρ ἡ Ἄραρις.

Σαπάντζα, χ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ. (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). »Βοάνη (Νικηφ. Κάλλ.)» Βαάνα (Ἄννα Κομν. καὶ »Σόφων ἡ Σίφων.

Sapienze, ν. ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου. » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἱσπαν (πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). »Καισαραυγούστα (καὶ παλαιότερα) »Νουμαντία.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σαρακηνὸ, ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). »Εὐδημία.

Σαραμπὰτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς τὴν ἐπίκτ. Φρυγ. καὶ, διατρέχων 20 λεύγας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, μεταξὺ Φωκαίας καὶ Μελαίνης ἄκρας. »Ἕρμος.

Σαράντα-Ἐκκλησιὰς, κωμόπ. τῆς Θρᾴκ. » Καρποδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Τιταρήσιος. 2) ποτ. τῆς Πελοποννησ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχοβίτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει 18 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Θυμφαῖδα, ἴδε ἐν Κουρέντα.

Σαρδίνια, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους. »Σαρδὼ-οῦς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) » Σανδαλιῶτις καὶ Ἰχνιοῦσα (διὰ τὸ σχῆμά 'της).

Σαρὶ-γκιὸλ (ἔρμην. Κιτρίνη-λίμνη), ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν. διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). » Ἐριγών· (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος ὀνομάζεται Ῥηγίνα).

Σαρ-κιοὶ, χ. τῆς (μικρᾶς) Μυσίας. »Ζέλεια(ς), ἴδε Ζήλεια.

Σαρὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Δορυλαίου). » Βέθις.

Σάρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσ.).» Χαρμόθας (Στρβ.).

Σαρμουσακλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Σκορδίσκος.

Σαρμουσακλὶ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμόν 'του ὄρος). » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῆς Πομπηΐας). » Σάρνος.

Σὰρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Αὐδ. » Σάρδεις.

Σαρφέντ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρεπτα(-φτα).

Sassino, ἡ Saseno, ν. (κατὰ μέσον) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου. »Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε Cerveteri.

Σατάλια ἴδε Ἀτάλια.

Σατάλτζὲ, ἴδε Φέρσαλα.

Σατρόφτσε, χ. τῆς Θρᾴκ. » Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. » Σαλμύριον.

Σὰφ-δὲρ-χχισὰρ, χ. τῆς Φρυγ. (7 ὥρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαίου· πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄζανος ἡ Ἀζανία.

Σαφὲτ, π. τῆς Παλαιστ. »Βεθουλία.

Σεβερὶν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν Δούναβιν). »Ἀκμονία ἡ » Σευηρικόν.

Sovilla ἡ Sivilla, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τῆς Ἀνδαλουζίας). »Ἱσπαλὶς.

Sevilla la vieja, χ. τῆς Ἱσπαν. »Ἰταλικὴ (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων 'της φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα Sevilla).

Σεγεσὶ, χ. τῆς Ἰων. »Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Σίγνια.

Σεγοῦτα, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναον.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουργονίᾳ). » Σειληνίακον.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Σηκοάνας ἡ Σηκουανός.

Σεὶτ-σεχὶρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Αὐκαον. (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον, ἄλλως Σεὶδ-σσεχχὶρ-γκιολού). »Τρωγῖτις.

Σεϊχοὺν, π. τῆς Καππαδοκ. (ῥέων διὰ τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Σάρος ἡ »Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐρίζων τὴν Πικεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς Παιστοῦ). »Σίλαρις.

Σελεντὶ, χ. τῆς Κιλικ. »Τραϊανούπολις καὶ (ἀρχαιότερα) »Σελινοῦς. ‖ Σελεντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. »Σελινοῦς.

Σελὲφ, ἴδε Ζαμαντὶ-Σουγιού.

Σελεφκιὲ, χ. τῆς Κιλικ. »Σελεύκεια (ἡ Τραχεῖα· πλησίον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παρὰ τὸν λιμένα Ἀγᾶ-λιμὰν ὁ Καλύκαδνος).

Σεμακὶν, π. τῆς Περσ. Ἰδηρίας. »Καμαχία.

Σεμζὰτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμόσατα.

Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Συλβάνεκτον.

Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σεντῖνον.

Σεπέτι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Μετόχι τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος). » Ξυπέτη.

Σερβάν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.

Σέρβι, ἴδε Ἐλαφονῆσι.

Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βυλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).

Σερβιάνα, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλια.

Σερὲδ ἢ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερὲτ ἢ Κέρτ, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καρὰτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν λέξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. » Τιγρανόκερτα (δηλ. Τιγράνου κτίσμα).

Σερζοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγρος.

Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). » Κορίαλλον ἢ Κοριόβαλλον.

Σέρραι, π. τῆς Θρᾴκ. » Σίρις (ἡ Παιονικὴ) ἡ » Ἀπολλωνία.

Serra-Segura, β. τῆς (Ταρράκων.) Ἱσπαν. » Ἀργυροῦν.

Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους ἢ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἴσαρ ἢ » Αὔσηρ-ηρος.

Σεσαρὲθ, (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Μεζαρὲθ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Βοϊούσας). » Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Σεσμπούργ, ἴδε Σουτσάβα.

Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύεσσα καὶ Σουέσσα.

Sessola (Castel-di—), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σουέσσουλα.

Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτεα.

Σὲχ-ἀμπάδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντινόη.

Σεχὶτ-σεχὶρ, ἴδε Παμπουκ-καλεσί.

Σιάγρ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).

Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Πιερίαν). » Σισάνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλάδρα ἢ Γαλάδραι ἢ Χαράδρα.

Châlons-sur-Marne, π. τῆς Γαλλ. » Καταλάωνον.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Καμπανία (ἡ Γαλλικὴ).

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νομὸν. Seine et Marne). » Καλάμαι.

Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καλδιμόντιον.

Cheureuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καπρούσιον.

Σιβὰζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σεβάστεια ἡ » Κάβειρα.

Σιγατζὶκ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Τσιλλί.

Σιγγιὰρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγγαρα.

Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης). » Συκούριον.

Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον). » Σίγριον.

Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδιάν). » Ἀκιδὼν ἢ Ἀκίδας.

Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν). » Ἀβύλη, ἴδε καὶ Γκιμπιλτέρρα.

Σιζαλίσκα(-λίτσα), ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσό). » Πλεῖστος.

Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).

Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως). » Δορόστολον ἢ Δουρόστολον ἢ Δρύστρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σιμπίνι, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. » Κιβίνιον.

Σιμσὰτ, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. » Ἀρσαμόσατα.

Σινάνο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μεγαλόπολις, ἴδε καὶ Λεοντάρι.

Σινασὸν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. » Ναζιανζός.

Σινδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ. » Ἰνδός.

Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὁμβρικῇ ἢ Ῥωμανίᾳ). » Σήνα καὶ Σηνογάλλια (δηλ. Γαλλικὴ Σήνα).

Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σίρις.

Σιοὺτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.

Siponto, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σιποῦς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιοῦς.

Σὶρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σιρὰζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.

Σιρβὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία.

Σίρδι, ποτ. τῆς Τρῳάδος. » Σκάμανδρος, ἴδε καὶ Πουνὰρ-μπασί.

Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρεθος.

Σιρετζὲλ, ποτ. τῆς Δακ. » Ὀρδωσός.

Sirmia, π. τῆς Παννον. » Σίρμιον.

Sisso ἢ Sizsek, φρ. τῆς Παννον. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Κολλάπιδος καὶ Νοάρου). » Σίσκιον, (πλησ. ἔκειτο καὶ ἡ) » Σέγεστα.

Σίστρανι, ποτ. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μαυροπόταμον (2).

Σιφιτροὺντ, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη πλησίον τῆς πόλεως Μαραγγὰς, καὶ διαῤῥέων τὴν Ἀτροπατηνὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιζὶλ σιζοὺν, χύν. εἰς τὴν Κασπ. θάλασσαν, 12 παρασάγγας μακρὰν τῆς πόλεως Ἐνζέλ).

Σιχὰν, ἴδε Σεϊχούν.

Σιχενὰ (ποτάμι τῶν—), ποτ. τῆς Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Μειλίχιος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Σιχοὺν, π. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σκαμίνο (ἴσως Σκαμένο), χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀσωποῦ). » Τάναγρα, ἴδε καὶ Γραϊμάδα.

Σκαρδαμούλα, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Καρδαμύλη ἢ Σκαρδαμύλη.

Scardona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ. ἢ Δαλματ. » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scevidona.

Σκάρφη, χ. τῆς Λοκρ. » Φαρύγαι (καὶ παλαιότερα) » Τάρφη (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Στρβ. γράφεται) Σκάρφη.

Scevidona, π. τῆς Ἰλλυρ. (πρωτ. τῆς Λιβυρν.) » Σκάρδων, ἴδε ἢ Scardona.

Sciglio, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρ. οὐ μακρὰν τοῦ Πελώρου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελ.). » Σκύλλαιον.

Squillace, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Σκυλλήτιον (ἢ ὑστερώτερα) » Σκυλάκιον.

Σκινόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Σχινοῦσα.

Σκιπτσιλὰρ, π. τῆς Θρᾴκ. » Σκαπτὴ Ὕλη.

Σκλάβαινα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Σόλιον.

Σκλαβοχῶρι, χ. τῆς Λακεδ. (1 ½ ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Ἀμύκλαι, (πιθανώτερον ὁ) » Πλατανιςὴς, ἴδε Μπαρδούνια.

Σκληροῦ, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ Τριφυλ. μίαν ὥραν πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Βάσσαι (ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικούρου).

Σκόδρα, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Σκούταρι. (Οἱ κάτοικοι τῆς Σκοδριάνοι εἶνε οἱ παλαιοὶ Σκορδίσκοι, ἀπόγονοι τῶν Γαλατῶν).

Scoglio di Vido, νησίδιον τοῦ Ἰονίου κόλπου (πλησίον τῆς Κερκύρας). » Πτυχία.

Σκόμπι, ἴδε Τόμπι.

Σκόπια, χ. τῆς Λακεδ. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Κοτρώναις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκοπό, βι. τῆς Ζακύνθ. »Ἔλατος.

Σκορπιός, ἴδε Μεγανῆσι.

Σκοτεινή, χ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Τεγεατικῇ, συντελοῦν ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχ. Ἀργολίδος). »Σκοτάνη (Παυσαν. Ἀρκαδ. 23).

Σκοῦπι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, καὶ, λαμβάνων, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸ Δεκοῦμι, τὸ ὄνομα Ἰσμηνός, χύν. εἰς τὴν Λιδαρτζοῦ). » Τράγος.

Σκούμπτζε (Ἐσκι—), χ. τῆς Μυσ. » Σκῆψις.

Σκούταρι, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. (ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Χρυσόπολις. 2) π. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ζάδριμα, παρὰ τὴν λίμνην Ζένδαν). » Λάβεον.

Σκριποῦ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Scirpus, βοῦρλον), χ. τῆς Βοιωτ. » Ὀρχομενός.

Σκρόσαις, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ζακύνθ). »Στροφάδες, ἴδε καὶ Στριβάλια.

Σμήτη, π. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Νικομήδεια.

Σμόκοβο, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Βελοῦχι καὶ Κλύτσος.

Soisson, π. τῆς Γαλλ (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Σουεσσίων ἢ »Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Noyon.

Soleure, χ. τῆς Ἑλβετ. »Σαλόδουρον.

Σοούτ, κωμ. τῆς Φρυγ. (12 λεύγας μακρὰν τῆς Λέφκε). »Ἰτέα (»Ἐστι Σογούτη παρὰ Μυσίᾳ κώμη οὕτω καλουμένη, εὐδαίμων καὶ ποταμὸς παρ' αὐτῇ, οὕτω καλούμενος. Καλοῖτο δ' ἂν αὕτη Ἰτέας κώμη«, Χαλκοκονδ.), παρβλ. Λέφκε.

Σοποτό, φρ. τῆς Ἀλβαν. »Ὄλπη (κατὰ τὸν Νίγερ), ἴδε καὶ Καρβασαρᾶς.

Sorgues, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Σούλγας.

Sorlingues, ν. ν. τοῦ Βρεττ. Ὠκεανοῦ (πλησ. τοῦ Lands-end, τοῦ μεσημβρινοδυτικωτάτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀγγλ.). » Κασσιτερίδες.

Sorrento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύρρεντον.

Σουβεϊδιέ, π. τῆς Συρ. (εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κιλικίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου). » Σελεύκεια (ἡ ἐν Πιερίᾳ ἢ πρὸς Ὀράντῃ).

Σοῦδι, ἴδε Ὄζερός.

Σουέζ, π. τῆς Αἰγ. » Ἀρσινόη ἡ »Κλεοπατρίς.

Suza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Σεκούσιον.

Σουληνάρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνιαίς.

Σουλινὰς (μπογάζι τοῦ—), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ δεύτερον πρὸς ἀνατολάς) »Βόρειον.

Σοῦλι, β. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Σύλιον (ὅπου κατῴκουν οἱ παλαιοὶ Συλίονες). 2) χ. τῆς Ἀττικῆς (ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μαραθῶνος. Εἶνε δύο: τὸ ἐπάνω εἶνε ἡ). »Τρικόρυφος ἢ Τρυκόρυθος (μία τῶν τεσσάρων τῆς Ἀττικῆς Τετραπόλεως· τὸ δὲ κάτω οἱ) » Φορμίσιοι. 3) χ. τῆς Πελοπον. » Σόλλιον.

Sulmona, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατείᾳ). » Σούλμων ἢ Σοῦλμον.

Σουλτὰν-χισσὰρ, π. τῆς Λυδ. (πέντε ὥρας πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ἀϊδινίου) » Τράλλεις (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νῦσα, ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Σούμιρα, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Σίμυρα.

Σοὺρ, ἴδε Τσούρ.

Sourey, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Soissons). »Σαυριακόν.

Σοὺ-σιγιρλί, ποτ. τῆς Βιθυν. (ἐν τῇ Μυσίᾳ). »Γρανικός.

Σοῦστερ, π. τῆς Περσ. (πρωτ. ποτὲ τῆς Σουσιανῆς). »Σοῦσα (τὰ).

Σουτζοὺκ-καλὲ, φρ. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδος πλησίον τῆς Ἀνάπας). »Σινδικὸς (λιμήν), Λατιν. Portus Sindicus.

Sutri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Σούτριον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σουτσάβα, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Σάνδαβα.

Σόφια, π. τῆς Βουλγ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἵμου καὶ τῆς 'Ροδόπης). »Σαρδικὴ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Τριάδιτσα).

Σοφικὸ, μέρος τῆς Κορινθίας. »Σολυγία(-γεία). || βουνὰ τοῦ —, »Σολύγια (ὄρη).

Spa, ποτ. τῆς Βελγ. »Σπάδανον.

Σπάθα, ἀκρ. τῆς Κρήτης (τὸ βορειοδυτικώτερον). »Κύαμος.

Spalmadori, ἴδε Ἀγνοῦσαι.

Σπάρτα, π. τῆς Κιλικ. » Πισιδία.

Σπέτσαις (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Pescia), ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἁλιοῦσσα.

Σπετσοπούλα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου (κοντὰ εἰς ταὶς Σπέτσαις). »Ἀριστερά.

Σπιάντζα, ἐπαρχ. τῆς 'Ηπείρου. (εἰς αὐτὴν περιείχετο ἡ παλαιὰ) »Κασσιοπία, ἴδε καὶ Λαμάρι.

Σπίγα, π. τῆς Παφλαγον. »Αἰσηπός.

Σπιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοποννησ., ἴδε Πιρνάτσα. 2) ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν (πηγ. ἀπὸ τοῦ 'Ηριδανοῦ ὄρους). » Οὐλουλαῖος.

Spoleto, π. τῆς Ἰταλ. » Σπολήτιον.

Σταγοὶ, ἴδε Καστράκι.

Σταδιὰ, π. τῆς Μακεδον. » Δῖον.

Στασῆμι, χ. τῆς Πελοπον. (ἐν τῇ Τριφυλ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἶρα.

Στατιμάκα, π. τῆς Θρᾴκ. »Οὐσκούδαμα.

Σταυρὸς, π. τῆς Μακεδον. » Στάγειρα (τὰ). 2) β. τῆς Κύπρου (μεσόγειον). »Ὄλυμπος.

Σταφλίκα, χ. τῆς Ἀργολ. ἡ Κορινθ. » Φλιοῦς.

Στέλια, χ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου). »Οἰνεών.

Στένη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Σωσθένιον ἢ Λεωσθένιον.

Στενόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Δονοῦσα.

Στίβα ἢ Στοίβα, β. τῆς Παρνασ. »Κίρφις.

Stillano (Bagni di—), ἴδε Cerveteri.

Στοῦρα, κώμ. τῆς Εὐβ. »Στύρα.

Στοῦρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Αἰγίλεια.

Στραβοκεφάλι, ποτ. τῆς 'Ηλ. (πηγ. εἰς τοῦ Λάλα, καὶ, διαῤῥέων τὴν Πισᾶτιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν παρὰ τὴν 'Ολυμπίαν). »Κλαδαῖος.

Strasbourg, π. καὶ φρ. τῆς Ἀλσακίας. »Ἀργεντοράτον.

Στρεῖ, ποτ. τῆς Βλαχ. » Σεργεντίας ἢ Σαργητίας.

Στριβάλια, ν. ν. τῆς Πελοποννησ. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρκαδικοῦ ἢ Κυπαρισσαίου κόλπου). »Στροφάδες.

Στροβίτσι, χ. τῆς Πελοποννησ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Λέπρεον, ἴδε καὶ Καϋάφα.

Στρογγυλὰ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Πρεπέσινθος.

Stomboli, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Αἰπάρεων, ἴδε Lipari). »Στρογγύλη.

Στροῦμε, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα, Στρυμονικὸν κόλπον). » Στρυμών.

Στρού(Στρώ)μνιτσα ἢ Στρωμίτσα, κώμ. τῆς Βουλγ. » Τιβεριούπολις.

Συκηὰ, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. »Σκιώνη.

Σύμπασα, ἀκρ. τῆς Μεγαρ. » Μινώα.

Συνάζυγος(ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς Σιάτιστας τὸ) β. τῆς Μακεδον. »Βέρμιον, ἴδε καὶ Μπουρένος.

Σφακιὰ (τὰ), β. τῆς Κρήτης (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἴδης). » Λευκὰ ἢ »Σφάξαι.

Σφετεδέλα (Βουλγαρ. "Αγ. Νικόλαος), χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ 'Εορδίᾳ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ 'Αλιάκμωνος, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πήλιον.

Σχὰρ (ἴσως ἐκ τοῦ Σλαβικοῦ Σχάρεν ποικίλος, διὰ τὸν πολύμορφον αὐτοῦ σχηματισμὸν), β. τῆς Ἀλβαν. »Σκάρδος, ἴδε καὶ Πισρέντι.

Σωζούπολις, π. τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). »Ἀπολλωνία.

Ταβοὺρ (καὶ Τζεμπέλι-Ταβοὺρ), β.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῆς Ἰουδ. (ἡ λέξις εἰς τὸ Χαλδαϊκὸν δηλοῖ Βουνὸν ἐν γένει. Οἱ Ἄραβες τὸ προφέρουν Τοὺρ καὶ Δοὺρ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔπλασαν τὸν Ταῦρον). »Θαβώρ.

Ταδμοὺρ, π. (πρωτ. ποτὲ) τῶν Πάρθων, (νῦν ἐρείπ.) »Παλμύρα.

Ταϊγάνι (Ταϊγὰν-ρὸχ), π. τῆς Ῥωσσ. ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος). »Κρημνοί.

Τακάζε, ποτ. τῆς Ἀβυσσιν. » Ἀσταβούρα ἢ Ἀσκαβόρας.

Ταkl-κεσρὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. (;) ἐπὶ τοῦ Τίγριδος (πρὸς μεσημβ. τοῦ Βαγδατίου). »Κτησιφῶν.

Talavera de la Reyna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βαίτιος). »Ἔβοβρα (Στρβ.), »Αἴβουρα (Στέφ.).

Talamone, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Τελαμών.

Ταλάντι, κώμ. τῆς (ἐπικνημίδ.) Λοκρ. (παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς νήσου) »Ἀταλάντης, (ἴσως ἡ) »Ὀποῦς. ‖ βουνὸν τοῦ—, »Κυρτώνη, ἴδε καὶ Χλωμός.

Ταλαντονῆσι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Ἀταλάντη.

Ταμὰν (Ῥωσσ. Τματαράκαν), π. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον). »Φαναγορία. ‖ νῆσος τῆς —. »Ποιάνθη (Ἀργον.), »Ἠϊὼν (Πλίν.), »Κορακονδάμα (Στρβ.).

Ταμπὰζ, π. τῆς Πισιδ. ἢ Φρυγ. » Τάβαι.

Ταμπαριγὲ, π. καὶ λίμ. τῆς Παλαιστ. »Τιβεριάς.

Τάντζερ, π. (πρωτ.) τῆς Τιγγιτανῆς Μαυριτανίας. »Τίγγις.

Taormina, π. τῆς Σικελ. »Ταυρομένιον.

Ταρακλὺ, χ. τῆς Βιθυν. »Δάβλαι (;).

Ταράμπολοὺζ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. »Τρίπολις.

Tariffa (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Ταρίφ, σημ. Ὄρος), π. τῆς Ἱσπαν. (μεταξὺ τῶν δύω ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος). »Ταρτησσὸς (καὶ μετέπειτα) »Καρτηία (ἢ ὄχι) Καρπία (καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὸν Παυσανίαν), ἴδε καὶ Cadix.

Tarragona, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ). » Ταῤῥάκων.

Tartaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (;). (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπονομασθέντα, Ἀδριατικὸν κόλπον). »Ἀδρίας.

Τασαλαντζὶκ μπουρούν, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). »Ἀφροδίσιον.

Τάσσ-τσίλ, ἐπαργ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας. » Κιλικία (ἡ Πετραία ἢ Τραχεῖα), ἴδε καὶ Ἴτσ-τσίλ.

Τάτσι, χ. τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Θήβας). » Ποτνιαί.

Τατταναγὰρ, π. τῆς Ἰνδ. »Πάτταλα.

Taurenti, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ταυροέντιον.

Ταφσὰν (Ταουσὰν)-ἀδασὶ, ν. ν. παρὰ τὸ Σίγειον. »Λαγοῦσαι.

Ταχὺρ-ὀβὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου). »Τάρτιος.

Τάχτι-τζεμσὶδ, ἴδε Ἐσταχάρ.

Teano, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπανίας καὶ Λατίου). »Τέανον (τὸ Σιδηκινὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἴδε Civitate).

Tevere, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Τίβερις καὶ Θύμβρις.

Teverone, π. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). » Ἀνίων.

Τείσα ἡ Τεῖσα, ποτ. τῆς Τρανσυλβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν, κάτωθεν τοῦ Πετερβαραδινίου). »Τίβισκον καὶ »Πατισσός.

Τεκὲ-δερὲ ἢ ἁπλῶς Δερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θρᾴκ. χύν. εἰς τὸν Κιουτσοὺκ-δερέν). » Τέαρος (Ἡρόδ. Δ', 90.).

Τεκκὲς, χ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. (παρὰ τὸ Ῥεῖον). »Πάνορμος.

Tech, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν Γαλλ. κόλπον). » Ἰλλιβέρρις.

Τὲλλ-μπαστὰ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγύπτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Βούβαστις.

Telese, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τελεσία.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τεμισβὰρ, π. τῆς Οὐγγαρ. » Ζουρόβαρα.

Τεμπρὶς, π. τῆς Μηδίας. »Γάζα (ἡ Μηδικὴ), ἢ » Τεφρική.

Τεμπρὶς ἀνὴ Ταμπαριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιείχετο εἰς τὴν) »Μηδίαν, (ἰδίως δὲ περιέχει τὴν) »Ὑρκανίαν.

Τεμρούκ, ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). » Τυράμβης' (τὸ ὁμώνυμον χωρίον εἶνε ἴσως τὸ) » Κιμβρικὸν ἢ Κιμμερικὸν (τοῦ Πλινίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ) »Κιμμέριον καὶ » Κερβέριον.

Terano ἢ Terni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Ὀμβρικήν). » Ἰντεράμνιον ᾗ Ἰντέραμνα.

Τερμὲχ, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Θεμίσκυραν, χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμισοῦ). » Θερμόδων.

Terra di Barri, ἐπαρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀπουλίας). »Δαυνία.

Terracina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Παππικῆς καὶ Νεαπολιτανικῆς ἐπικρατείας). »Ταῤῥακίνα καὶ (ἀρχήτερα) »Τραχίνη.

Tetra Nuova, π. τῆς Σικελ. »Γέλα.

Tessin, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Οὐερβανὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). »Τίκινος.

Tet, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλ.). » Ῥουσκίνων.

Τετμὲζ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Παρωρέαν.

Τζανὶκ (ὅθεν τὰ Τσανίκια μῆλα, γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ὑπὲρ τὴν Τραπεζοῦντα). »Σάννοι ('Ο Εὐστάθ. [ἐν Διονυσ. τῷ περιηγ.] λέγει ὅτι ᾗ εἰς τὸν καιρόν 'του ἰδιωτικῶς Τζάννοι ἐλέγοντο, ᾗ ἡ χώρα αὐτῶν Τζανικὴ, οἱ αὐτοὶ ᾖ) »Μάκρωνες' (ὁ δὲ Κεραῆς ὑποθέτει ὅτι καὶ) » Μακροπώγωνες (καὶ οἱ παρ' Ἱπποκράτει) »Μακροκέφαλοι (καὶ οἱ παρ' Ἀῤῥιανῷ καὶ Ξενοφ.) » Δρίλαι ἢ Δρίλλαι.

Giaretta, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ Castrogiovanni καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κατάνης). »Σύμαιθος.

Τζαφέραγα, χ. τῆς Ἀργολ. »Πρόσυμνα.

Τζεζάϊρ, ἐπαρχ. τῆς Διθ. (μέρος αὐτῆς ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Καισαρικὴν Μαυριτανίαν, (ἢ πρωτεύουσα πόλις 'της ὠνομάζετο) » Ἰκόσιον, ἴδε καὶ Μορόκ.

Τζεζιρὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἡ μεταξὺ Τίγριδος ᾗ Εὐφράτου χώρα). »Μεσοποταμία.

Τζεζιρὰτ-ἐλ-μπιρμπὲ, (ἔρμην. νῆσος τοῦ ναοῦ, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον ναὸν τῆς Ἴσιδος), ν. τοῦ Νείλου (ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ). »Φιλαί.

Τζεζιρὲτ-ἐλ-σὰγ (νῆσος ἀνθοῦσα), ν. τοῦ Νείλου. » 'Ελεφαντίνη.

Τζελλελὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. »Κίλλα.

Τζελμινὰρ (ἑκατὸν στῆλαι), π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ., ἴδε 'Εσταχάρ.

Τζελοὺμ, ἴδε Μπετάχ.

Τζεμπαὶλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Βύβλος.

Τζεμπιλὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Γάβαλα.

Τζενὰμπ ἢ Τζεναούμπ, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Ἀκεσίνης.

Τζέρμπι, ἴδε Ζερμπί.

Τζεροβίνα, λίμ. τῆς 'Ηπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, ἴσως ἡ) »Παμβῶτις (τοῦ Εὐσταθίου 'Οδ. Γ').

Τζεσμανιὲ [ἐλαιοτριβεῖον], π. τῆς Ἰουδ. (πλησίον τῶν Ἱεροσολ.). » Γεθσημανή.

Τζεσφίνα, θ. τῆς Φωκ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). »Κίρφις.

Τζιὰ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Κέως καὶ Κία.

Τζιλλὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Σιγατζίκ.

Τζιμπιλτέῤῥαι, ἴδε Γκιμπιλτέῤῥα.

Τζιννὰ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Καρ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). »"Αρπασσος.

Τζουπάνα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν 'Ραγοῦζαν, μία τῶν 'Ελαφιτῶν). » Ταυρὶς (Πλίν. 'Εὧῳ ἐ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νίκησεν ὁ Οὐατίνιος, ἐπίτροπος τοῦ Καίσαρος, τὸν Ὀκτάβιον, ἐπίτροπον τοῦ Πομπηίου).

Τζίρα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Γέρων.

Τζιχὰν-σοὺ ἢ Τζιχὰν-τσάϊ, ἴδε Σεϊχούν.

Τζιχοὺν ἢ Σιχοὺν, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Ὄρους καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Ἀράλ). »Ὦξος.

Τζουμέρκα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Ἀθαμανίαν ἢ Ἀπεραντίαν, ἴδε καὶ Ῥάδοβιτσ.

Tiano, ἴδε Teano.

Τίβολι, π. τῆς Ἰταλ. (πλησίον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). »Τίβυρις ἢ Τίβυρα ἢ Τίβυρτον (Στρβ. Ε', 238).

Tieti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπικρατ. τοῦ Πάππα). »Τεατέα.

Timao, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, χωρίζων τὸ πάλαι τὴν Ἰταλίαν τῆς Ἰςρίας). »Τίμαυος, ἴδε S.[Giovanni del Carso.

Tindaro (S. Maria di—), π. τῆς Σικελ. (μεταξὺ Μυλῶν καὶ Ἀγαθύρνου). » Τυνδαρίς.

Tbionville, π. τῆς Γαλλ. »Θεοδονούπολις (Theodonis villa).

Τινὲχ ἢ Τίνχ (τέναγος, βάλτος), π. (τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπιον) τῆς Αἰγ. »Ἡηλούσιον (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) »Τάνις-εως.

Τιργόβιστον, π. τῆς Βλαχ. » Τέρβις, »Τίρισκον ἢ »Τάρος.

Τίρλιζ, π. τῆς Γεωργ. »Τοβὲλ ἢ Τεβλὶς (παρὰ τῇ Γραφῇ).

Todi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τοῦδερ.

Τοκάτι π. τοῦ Πόντου ἢ τῆς Παφλαγον. »Κόμανα, ἴδε καὶ Κιομενίκ.

Τομαροχώρια (τὰ), μέρος τῆς Ἠπείρου (τὸ περὶ τὸ ὄρος) » Τόμουρον (τῆς Θεσπρωτίας, ὅθεν) » Τόμουροι (οἱ ὑποφῆται τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους).

Τόμπι (ἢ Σκόμπι), ποτ. τῆς Μακεδον. Ἀλβαν., ἴδε Δεβόλ.

Τομπόλια, χ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Κωπαΐδος λίμνης). »Κῶπαι (ὅθεν ἡ Κωπαὶς λίμνη, ἡ ἄλλως Λίμνη τῆς Λεβαδιᾶς).

Τομωλίτσ, β. τῆς Λυδ. »Τμῶλος, ἴδε καὶ Μπούζ-δάγ.

Τὸρ, κώμη τῆς Ἀραβ. (πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν). »Ῥαΐθού.

Τορνέζα (Κάβος τῆς—), ἀκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). »Χελωνάτας.

Torre vechia, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Οὐετουλώνιον.

Torre del Cavallo, ἀκρ. τῆς Ἰταλ., (τεῖνον πρὸς τὴν Σικελ. καὶ σχηματίζον τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσήνης). »Καινὺς, ἴδε καὶ Coda della Volpe.

Torre di Mare, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Μεταπόντιον.

Torre di Patria, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Λίτερνον.

Torre di Senna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σίριος ποταμοῦ). » Σίρις (ἡ).

Torre d'Oro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Οὔρειον, ἴδε καὶ Rodi.

Torre Segura (ἡ di Seguro), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Monte Brandone.

Tortona, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). »Δέρθων καὶ Δέρτων (ἡ).

Tortosa, π. τῆς Ἱσπαν. (παρὰ τὸν Ἴβηρα). » Δερτώσσα.

Τορνίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Ἀρκαδ. ἢ Λακων. »Θόρναξ.

Τόσια, π. τῆς Παφλαγον. »Δόκεα ἢ Δόκεια, ἴδε καὶ Πομπηϊούπολις καὶ Μπολού.

Τοσκάνα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. »Ἑτρουρία, »Τυῤῥηνία καὶ Τυῤῥηνὶς ἢ Τυρσηνὶς (χώρα).

Τούζ, π. παραθαλ. τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Τίζα.

Τούζλα, λίμ. τῆς Καππαδοκ. (παράδοξος διὰ τὴν ἁλοπηκτικήν της δύναμιν). »Τάττα. 2) χ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὔρου). »Δορίσκος. 3) χ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦ Ἀζαχηνοῦ κόλπ. πρὸς τὴν Προποντ.). »Ἀκρίτας.

Toulouse, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. »Τόλωσα.

Τούνα, ποτ. τῆς Εὐρ. (πηγ. εἰς τὴν Ἐλβετ. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Δανούβιος καὶ Δάνοῦβις.

Τούνεζι, π. (πρωτ.) τῆς Βαρβαρ. (ἐν τῇ Λιβύᾳ). »Τοῦνις, Τύνης-ητος (Πολύβ. Α', λ'), (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) »Καρχηδών.

Τούντσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν). » Τάξος.

Τουρῖνον, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ πρώην Βασιλείου τῆς Σαρδινίας). » Αὐγούστα Ταυρίνων καὶ (ἀρχαιότερα) » Ταυρασία.

Τουρκμέν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀρμενία (ἡ Ὀθωμανικὴ) ἡ Ἀσσυρία, ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ Ῥεβάν.

Τουρκοβοῦνι, β. τῆς Ἀττικῆς. »Βριλησσός.

Τουρκοχῶρι, χ. τῆς Φωκ. (παρὰ τὸν Κηφισσόν). »Ἐλάτεια (ἴδε Λεῦτα καὶ Δένδρα) ἡ » Τρίταια.

Tournai, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). »Τύρναχον.

Τούρναβος(-νοβον). π. τῆς Βουλγαρ. » Τέρνοβος (Χωνειάτ.), »Τρίνοβος (Χαλκοκονδ.), (Βουλγαρ. ἑρμην.) »Ἄκανθος. 2) π. τῆς Θεσσαλ. »Τύρναβος(ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τυρχάν-μπέη, στρατηγοῦ Μεχμὲδ τοῦ Β') . » Φάλαινα.

Tours, π. τῆς Γαλλ. »Καισαρόδουνον ἡ »Τυρόνιον.

Τουφιὰ, π. τῆς Γαλατ. »Ταυΐων.

Trajetto, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δείριος ποταμοῦ· πλησ. ἐρείπ. αἱ) »Μιντοῦρναι.

Τρανσυλβανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀυστρ. (Γερμ. λέγεται Στέβενμπεργ. δηλ. Ἑπτάπολις). »Πανονδακία καὶ »Γεπηδία.

Τράου, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπ. (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Διβυρνίδων). »Τραγούριον.

Trapani, π. τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Trapani del Monte, π. τῆς Σικελ. »Ἔρυξ.

Trèves, π. τῆς Γαλλ. »Τρέβιρον.

Τρελλοβοῦνι, β. τῆς Ἀττ. »Ὑμηττός.

Tremiti, ν. ν. (πέντε τὸν ἀριθμὸν) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (περὶ τὴν Ἀπουληίαν). » Διομήδειαι.

Τρεμπεσίνα, β. τῆς Ἠπείρ. »Ἄσναος.

Trente, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τοῦ Adige). »Τρίδεντον.

Trento (ἡ Tronto), ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Τρουεντῖνος.

Τριβάδι (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Μελίσσιέως τὸ Σοποτὸν ὄ) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. »Ἐρύμανθος, ἴδε ᾧ Αιβαρτζοῦ.

Τρίγλια (ἡ), κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα· ἴσως τὸ) »Βρύλλιον (τὸ ἐθν. Βρυλλιανός, κοιν. Τριγλιανός).

Τριδοῦνι, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἀλίαρτος (ὁ).

Τριέστι, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Τεργέσται (Στρβ.), Τέγεστρα (Στέφ.), Τέργεστρον (Ἀρτεμίδ.) καὶ Τέργιστον (Ἀππιαν.).

Τρίκαρδον, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Οἰνιάδαι.

Τρίκαλα, π. τῆς Θεσσαλ. »Τρίκη. 2) χ. τῆς Κορινθ. ἡ Σικυων. »Κυλλήνη. || ποτάμι τῶν—, »Ἄλσος ἡ »Κριὸς, ἴδε καὶ Βλογοκά.

Τρίκερι, ἀκρ. ᾧ ν. τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου. » Κίκυνθος (νῆσος), Αἰάντιον (ἄκρα).

Τρικέρια, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Τρίκρανα ἡ Τρικάρηνος (κακῶς παραφθαρεῖσα εἰς Γιπάρηνον).

Τριπόταμον, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ψωφίς.

Τριπύργι, ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς. »Κωλιὰς ἡ »Μουνυχία.

Τρίστενα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Νεμέα, ἴδε καὶ Ἅγ. Γεώργιος καὶ Κολώναις καὶ Κουτσομάτι.

Τρίστομο, χ. τῆς Φωκ. » Ἄμφρυσος καὶ Ἀμβρυσός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τριτὴ, χ. τῆς Ἀχ. »Τρίταια, ἴδε καὶ Καλανθίστρα.

Τρόμος, ἴδε Στροῦμε.

Troyes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Τρικάσιον.

Τρύπη, ποτ. τῆς Λακεδ. »Τρίασος.

Τρυπητὴ, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Ἑρμαία.

Τρυπιὰ, χ. τῆς Ἀχ. »Ἑλίκη.

Τρυπολογίδες, ἴδε Παληοχῶρι.

Τρυφὸ, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Τύραιον ἢ »Θύριον

Τσάγγρια, π. τῆς Παφλαγον. »Γάγγρα.

Τσαδίρ-δαγι, β. τῆς Κριμαίας. »Τραπεζοῦς (ὁ).

Τσάκιδ, ἴδε Ζαμαντί-Σουγιού.

Τσακωνιὰ, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννησ. »Λακωνία.

Τσάμιδες (οἱ κάτοικοι τῆς Χαονίας), ἔθν. »Χάονες.

Τσαμοὺ, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Σόαμις.

Τσαμοῦρι ἡ Τσαμουριὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (εἰς αὐτὴν περιέχεται κυρίως ἡ παλαιὰ) »Κεστρίνη, (ἡ) »Σελλεὶς (καὶ ἡ) »Ἀϊδονία.

Τσανὰχ-καλεσὶ, ἴδε Κάστρα.

Τσανδαρλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. (δὲν εἶνε ἡ) »Πιτάνη, (ἀλλ' ἡ) »Ἐλαία, ἴδε καὶ Ἁγιασμὰτ καὶ Καμπὰ-κούμ.

Τσαρίτσανη, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα). »Γύρτων.

Τσαρσαμπὰ-σουγιοὺ, (οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κειμένην πόλιν Ἀμάσειαν ὁ) ποτ. τῆς Παφλαγον. »Ἶρις, (ἄλλως Γεσίλ-ἰρμάκ).

Τσατὰλ-δερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυζίκου). »Αἴσηπος ἡ »Κάρησος.

Τσεγκὲλ-δαχγῦ, β. τῆς Μακεδ., »Ὄρβηλος.

Τσεκμετζὲς, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα). » Ζεῦγμα. || μεγάλος —. »Ῥήγιος. || μικρὸς —. »Ἀθῦρας.

Τσεμενὶκ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Σηστός.

Τσεμπερούλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Δράκων.

Τσέουτα, π. τῆς Μαυριταν. »Σέπτα.

Τσερκέζοι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κιρκήσιοι (οἱ Κόλχοι), ἔθν. (κατοικοῦν τὸν Καύκασον. Ὁ τόπος ἐν τῶν περιείχετο εἰς τὴν Ἰβηρίαν). » Ζίχοι (κυρ. οἱ Χιρσὶζ-τσερκέζοι).

Τσερνίτσα, ἴδε Κερνίτσα.

Cesena, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. »Καίκιτγον.

Τσεσμὲς, χ. παραθαλ. καὶ λ. τῆς Ἰων. »Κασύστης (Στρβ.), » Κυσσοῦς (Τίτ. Λίβ.).

Cette (Cap de—), ἀκρ. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Μασσαλίας. »Σήτιον.

Civita-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατ.). » Ἑκατάγχελλαι.

Civitate, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουληΐᾳ). » Τέανον (τὸ Ἀπουλον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ Σιδηκινοῦ, ἴδε Teano).

Τσιγότο (μικρὸ—), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄτραξ.

Τσίμοβα, ἴδε Πόρτο-Βοιτοῦλλο.

Τσὶν, ἴδε Τζιννὰ-σουγιού.

Τσιπιανὰ (ἴσως ὀρθότ. Τσηπιανά, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σηπία, ὅπου ἐτάφη ὁ Αἴπυτος, ἴδε Παυσαν. Ἀρκαδ. Ιϛ'), χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Μαντινείας). » Νεστάνη ἢ Νέστανα.

Cirignola, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Γερούνιον.

Τσιρίγο, ν. τῆς Πελοποννησ. (πλησ. τῆς Λακων). »Κύθηρα (τὰ) καὶ »Κυθήρη (ἡ).

Τσιριγότο, ν. (πλησ. τοῦ Τσιρίγου). »Αἴγυλος, »Αἰγιάλεια (Πλίν.).

Τσιρίτανη, π. τῆς Πεῤῥαιβ. » Ἐρύτειον.

Τσιφτλὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον). » Λευκὴ ἀκτή.

Τσόρλοὺ, κώμ. τῆς Θρᾴκ. »Τυρολόη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τσόρουμ, π. τῆς Γαλατ. »Ταυία ἢ Ταούϊον, ἴδε καὶ Τουφιά.

Τσουρ, π. παραθαλ. τῆς Συρ. »Τύρος.

Τσουρούκ-δενιζ, λίμ. (ἡ μᾶλλον μέρος τὸ δυτικὸν τῆς Μαιώτιδος λίμνης) τῆς Ταυρικῆς. »Σαπρὰ λίμνη.

Ὑάμπο, ἴδε Ἰάμπο.

Ὕδρα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου »Ὑδρέα.

Ὑδρόνι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ὕδραν). »Ἀπεροπία.

Hyères (les îles d'—), ν. ν. τῆς Μεσογ. (τρεῖς μεγαλήτεραι καὶ δύω μικρότεραι, πλησίον τῆς Μασσαλίας). »Στοιχάδες ἡ »Λιγυστίδες. (Ἐκ τῶν τριῶν μεγαλητέρων ἡ μὲν Porqueroles ὀνομάζεται) » Πρώτη, ἡ δὲ Porteroz) »Μέση, (καὶ ἡ Iledu Levant ἢ du Titan) » Ὑπαία.

Ὑόρκ, π. τῆς Σκωτ. »Εὐόρακον ἢ Βριγάντιον.

Ὕψαλα, π. τῆς Θρᾴκ, (παρὰ τὸν Εὖρον). »Κύψελος.

Faenza, π. τῆς Ἰταλ. »Φαυεντία.

Falvaterra ἢ Falvoterra, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φαβρατερία, ἴδε καὶ Isoletta.

Φαλκονάρα, ποτ. τῆς Σικελ. »Ἀσίναρος (Θκδ. Ζ', 84).

Φαλκοῦδι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀττικήν). »Φάβρα.

Φαμμαγκοῦστα (ἀπὸ τὸ Ἀμμόχωστος τοῦ Πτολεμ.), π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Ἀρσινόη.

Φαμιὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Ἀπάμεια (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην), ἴδε καὶ Μεδιάν.

Φάνα, ἀκρ. τῆς Χίε. »Φάναι (Στρβ.), »Φαναὶ (Θκδ.).

Φαναράκι, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). »Πάνιον καὶ » Φάρος. 2) χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Μεσόγ. θάλασσαν). »Παρθένιον.

Φανάρι, λ. τῆς Ἀττικῆς. »Φάληρον. 2) λ. τῆς Ἠπείρου (6 ὥρας μακρὰν τοῦ Σουλίου), ἴδε Γλυκύ. 3) π. τῆς Θεσσαλ. »Φαλαρία.

Φανάρι (Παληό—), ἴδε Παληοφάναρον.

Φανερωμένη, χ. ἢ μοναστήρ. τῆς Ἀργολ. »Ἀσίνη.

Φάρμακο, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγ. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπ. τῆς Ἰασσοῦ). »Φαρμακοῦσα (Ἐδῶ συνελήφθη ὑπὸ πειρατῶν ὁ Ἰούλ. Καῖσαρ).

Faro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Τύχης Ἱερὸν (Λατιν. Fanum Fortunæ).

Faro di Messina, ἀκρ. τῆς Σικελ. »Πέλωρον ἢ Πελωριὰς (ἄκρα).

Φᾶς, ποτ. τῆς Κολχίδος, (πηγ. ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πλησίον τοῦ Φρουρίου Πότι). » Φάσις.

Φάτσα, π. παραθαλ. τοῦ Πόντου. » Πολεμώνιον.

Φειδονῆσι, ν. τοῦ Εὐξ. Πόντου (πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως). »Λευκὴ, »Ἀχιλλέως ἡ Μακάρων νῆσος.

Φεϊζ-ἀγά, χ. τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν Μικρομάνην, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Θυρία.

Φελεζία, π. τῆς Δακ. »Τρίφυλον.

Felicudi ἢ Felicurim, ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Φοινικοῦσα, πρβλ. Dattolo.

Φενὲρ-μπαγτσεσί, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (πρὸς ἀνατολὰς τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). »Ἡραῖον ἢ Ἥρας φάρος.

Ferenti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). »Φερεντινόν.

Φερίνα, ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Fermo, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Φίρμον τὸ Πικηνόν (, ἐπίνειον αὐτοῦ ἦτον τὸ Κάστελλον, Porto di Fermo).

Φέρσαλα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. »Φάρσαλα. || ποτάμι τῶν—, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γκούρα καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἀπιδανός.

Φέτσ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. (περιείχετο εἰς τὴν) »Μαυριτανίαν ἢ Μαυρουσίαν τὴν Τιγγιτανὴν ἢ Σιφιτινήν.

Fianona, χ. καὶ λ. τῆς Βενετ. (ἐν τῇ Ἰστρίᾳ). »Φλάνων.

Φιδάρι, ποτ. τῆς Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Ἄνινο ἢ Βαρδίσι, καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Εὔηνος καὶ »Λυκόρμας.

Φιδόκαστρον, ἴδε Φιλόκαστρον.

Φιλέρι, χ. τῆς Ἰων. (παράλιον εἰς τὸν Κόλπον τῆς Σμύρνης, εἰσπλέοντι πρὸς δεξιάν). »Λεύκη (οἱ πρὸ αὐτῆς σκόπελοι εἶνε οἱ) »Μύρμηκες (τοῦ Πλιν.).

Φιλί, χ. τῆς Μακεδον. (κοντὰ εἰς τὰ Γραιβενά), »Φίλα.

Φιλιὰς-τσαΐ, ποτ. τῆς Βιθυν. »Βιλλαῖος.

Φιλινγκίρ, ἐρείπ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Τούζλων καὶ Ἀρετσοῦς). »Φιλοχρήνη.

Philippo (S. — **d'Argiro** ἢ **d'Agyrone**), χ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Συμαίθου). »Ἀγύριον (πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου).

Φιλ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Κοράκιον.

Φιλόκια ἢ Φιλόκαστρον (καὶ ὄχι [λέγει ὁ Πουκβίλ] Φιδόκαστρον, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Μελέτ.), π. (πρωτ. τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπ. σκεπασμένον ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου) τῆς Ἀκαρν. »Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.

Φινόκιο (Ἰταλ. Μάραθον), ν. τῆς Λακων. (ἀντίκρυ 'ς τὸ Μαραθωνῆσι). »Κρανάη ἡ »Μιγώνειον.

Φιόνδα, χ. τῆς Αυκ. ἢ Παμφυλ. »Φάσηλις.

Fiume Grande, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ χωρίου **Polizzi** καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος πλησίον τοῦ χωρίου **Cefalu**). »Ἰμέρα, ἴδε καὶ **Fiume di Termini**.

Fiume di Patria, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). »Δίτερνος καὶ (περὶ τὰς πηγάς του) »Γλάνις.

Fiume di Termini, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους **Madoni**, ῥέων ἀπὸ μεσημβρ. πρὸς ἄρκτον, χύν. μετὰ 20 μιλίων δρόμον, εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). »Ἰμέρα. (Οἱ παλαιοὶ 'τὸν ὑπέθετον πηγάζοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἄλλον ποταμὸν τὸν πρὸς μεσημβρίαν, ἴδε **Fiume Salso** καὶ παρβλ. **Fiume-Grande**).

Fiume Salso, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τὸ Βουνὸν **Ladoni**, 2—3 μίλια μακρὰν τοῦ **Fiume di Termini**, μετὰ ξτοῦ ὁποίου καὶ 'τὸν συνέχεον διὰ τοῦτο οἱ παλαιοί, καὶ, μετὰ 20 μιλίων δρόμον ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, χύν. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος [πλησίον τῆς Ἀλικάντας). »Ἰμέρα.

Fiumesino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ 'Ραβέννης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »'Ρουβίκων.

Fiumica, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ, ῥέων διὰ τῆς Πόλεως Κριμίσσης, ἴδε **Cap picoli**). »Κριμισός(-σσός).

Fiumicino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. [μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Σηνογαλλίας] εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Αἶσις.

Φιρὰτ, ἴδε Ἰφράτ.

Φιρένγ-κιοΐ, χ. τῆς Αἰολ. (πρὸς τὸν 'Ελλήσποντον). »'Οφρύνιον.

Φλέβαις, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (πλησίον τῆς Ἀττικῆς). »Φηγία, »Φάβρα, »'Ελαιοῦσα, »'Υδροῦσσα.

Φοινίκι, χ. τῆς 'Ηπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον. 'Εδῶ ἦτον τὸ) »Μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

Foix, π. τῆς Γαλλ. »Φύξαι.

Φονιὰς, χ. καὶ λίμ. τῆς Ἀρκαδ. »Φενεός.

Φοντοῦνα, χ. τῆς Θεσσαλ. »Κύφος.

Forli, π. τῆς Ἰταλ. »Φόρος Λιβίι.

Formentera, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Πιτυουσῶν). »'Οφιοῦσσα.

Formicolo, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). »'Ηρακλέους λιμήν.

Fossembrone ἢ **Fossembruno**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ 'Ομβρικῇ). »Φόρον Σεμπρώνιον.

Φαγντουκλί, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Αἰάντειον. ('Επὶ Ἀρκαδίου μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀττικοῦ) »Ἀργυρούπολις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φούρνοι, λ. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Φθιώντης.

Franche Comtée, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Βουργουντιανὸς νομός.

Φραξιὸ, χ. τῆς Ἠλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Παλιοφάναρον.

Frascati, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). »Τοῦσκλον.

Fratica, π. τῆς Ἰταλ. »Λασίνιον καὶ Λαβίνιον.

Frejus, π. παραθαλ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »Φόρος Ἰουλιανός.

Fricento, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἴκελον καὶ »Αἰκουλάνον.

Frioul, π. τῆς Ἰταλ. »Φόρος Ἰελίς.

Frusinone ἢ **Frussilone** ἢ **Fruselone**, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φρεσίνων (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ) »Φορουσῖνον.

Φτελειὸ, κώμ. τῆς Θεσσαλ. καὶ χ. τῆς Μεσσην. » Πτελεός.

Φυσκιὲ, χ. καὶ λ. τῆς Καρ. »Φύσκος.

Φώκηαις (παληαὶς), π. παραθαλ. τῆς Ἰων. »Φώκαια.

Φώκηαις (καινούργιαις), π. τῆς Ἰων. »Κύμη.

Χαβιρὰν, π. τῆς Πισιδ. »Ὁρόανδα.

Χαδραμοὺτ, μέρος τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. »Χατραμωτίτη (Στρβ.), »Ἀδραμύττων χώρα (Πτολ), » Ἀδραμύττα (Θφρς. Φυτ. Η', δ').

Χάζι (ἡ Κάμπος), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Ἀμφιλοχία.

Χαλέπι, π. τῆς Συρ. »Βέρροια (τῆς Συρίας), » Χαλυβών.

Χαλίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Δολοπ. ἢ Αἰολίᾳ). » Χαλκὶς, (ἐδῶ ἀναβρύει ὁ) ποτ. » Πετίταρος (, ὁ ὁποῖος, ἑνούμενος μὲ τὸν Θόαν [ἴδε Μπαμπὰς] καὶ τὸν Θυέστην [ἴδε Βετέρνικο], σχηματίζει κυρίως τὰς πηγὰς τοῦ Ἀσπροποτάμου].

Χαλὶλ-μπεη (Στράτα τοῦ—), δρόμος ἀπὸ τὴν Τρίπολιν πρὸς τὸ Ναύπλιον. »Τροχός.

Χάλκη, ν. τῆς Προποντίδος, ἴδε Νησιά. 2) ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Χαλκία.

Χαμὲθ, ἴδε Φαμιέ.

Χαμπὲς, βασίλ. τῆς Αἰθιοπ. »Ἀβυσσινία.

Χανιὰ, π. καὶ φρ. τῆς Κρήτης. »Κυδωνία.

Χανλὶ, χ. τῆς Ἰων. »Πανιώνιον.

Χαρβάται (ἀντὶ Κροάται), ἔθνος τῆς (νῦν Κροατίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς παλαιᾶς) »Λιβυρνίας ἢ Λιβυρνίδος (ἐπαρχίας τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένης μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας, τὸ ἐθνικὸν) »Λιβυρνοί.

Χαρβάτι, χ. τῆς Ἀργολ. (πλησ. ἐρείπ. αἰ) »Μυκῆναι.

Χαρμάνι, χ. τῆς Ἀττ. (1. ὥρ. πρὸς Ἀνατολ. τῆς Φυλῆς). » Ἅρμα.

Χαρράν, π. τῆς Μεσοποτ. »Κάρραι.

Χαρταλιμὴ, κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Χάρταλιμήν (;).

Χασσὰν-μπαμπὰ, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Χὰς-κιοῖ, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὸν Κεράτιον κόλπον ἀντικρὺ Κωνσταντινουπόλεως). »Περαία Ἀραβίνδου καὶ »Πικρίδιον.

Χαζέμι, χ. τῆς Πελοποννήσ. »Ἄμφεια.

Χατδὲρ, π. τῆς Μεσοποτ. (μεταξὺ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος). »Ἄτρα καὶ Ἄτρα.

Χελιδόνι (Κάβο—), ἀκρ. τῆς Λυκίας. »Ἱερὰ (ἄκρα)· (πλησίον αὐτῆς κεῖνται τρεῖς νῆσοι αἱ) »Χελιδόνιαι.

Χέλμος, β. τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ὑψηλότατον μετὰ τὸν Ταΰγετον). »Ἀροάνια (ὄρη), (μέρος τῆς Κυλλήνης).

Χεμεδὰν, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Μηδίας. » Ἐκβάτανα.

Χεμπροὺν, π. τῆς Ἰουδ. »Χεβρών.

Χέμς, ἴδε Ἔμς.

Χερμέντ, π. τῆς Αἰγ. (περὶ τὴν κάτω Νουβίαν). »Χέρμουθις.

Χετζὰζ (Ἀραβιστὶ σημαίνει Χώρισμα ἢ χωρίζειν, διότι χωρίζει δύο ἄλλα τμήματα, ἐκ τῶν πέντε, τῆς Ἀραβίας), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀραβία ἡ Πετραία.

Χιλαδὲκ, π. τῆς Λυκαον. (ἐν τῇ Καραμανίᾳ). »Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χιλιοδρόμια, ἴδε Ἡλιοδρόμια.

Χιμάρα, β. τῆς Ἀλβαν. »Κεραύνια ἡ Ἀκροκεραύνια (ὄρη). 2) ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (μέρος τῆς παλαιᾶς) »Χαονίας, ἴδε καὶ Ἰαπουριά. ||. ποτάμι τῆς—, »Φοίνιξ. 3) π. (μεταγενεστέρα) τῆς 'Αλβαν. (παραθαλάσσιος, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κεραυνίων ὀρέων. Πλησίον 'της φαίνονται ἐρείπια, ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Παληόκαστρο τῆς Βασίλισσας, ὅπου, κατὰ τὸν Πουκεβίλ, κατῴκευν οἱ) »Κιμέριοι (πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Κίρκη ἔλεγε τὸν 'Οδυσσέα 'να ὑπάγῃ, 'Οδ. Α, 20).

Χίνδ-μένδ, ποτ τῆς Περσ. »'Ερύμανδρος.

Χιρσίζ-τσερκέζοι, (αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ) »Ζίχχοι, ἴδε Τσερκέζοι.

Χισάρι (Τουρκ. σημαίνει φρούριον), χ. ϑ φρ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »'Ερμαῖον, »Λατιμοκοπεῖον.

Χισαρλίκ, χ. τῆς Τρωάδος (ἐδῶ, ϑ ὄχι εἰς τὸ Πουνάρ-μπασι, ἔκειτο, κατὰ τὸν 'Εῤῥ. Σχλίεμανν, ἡ) »Τροία.

Χλωμὸς, β. τῆς Λοκρ. »Κνημὶς (ἀφ' οὗ οἱ 'Επικνημίδιοι Λοκροί).

Hogues, ἀκρ. τῆς Νορμανδ. »'Ωγυγία.

Χολουὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. »Ἀλβανία.

Χορασὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀρία ἡ Ἀρεία (φερώνυμος τοῦ διατρέχοντος αὐτὴν ποταμοῦ), ἴδε καὶ Ἰρὰν, (κατ' ἄλλους, ἡ) »Παρθία ἡ Παρθυηνή.

Χορμαὺζ, ἴδε 'Ορμαύζ.

Χόρτος, χ. τῆς Θετταλομαγνησ. »'Ολιζών.

Χουδαβενδιγκιὰρ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. »Βιθυνία.

Χυνκιὰρ-ἰσκελεσί, παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρ. »Νυμφαῖον.

Χουσεὶν-ὰμπὰδ', π. τῆς Γαλατ. »Μιθριδάτειον.

Χοῦσι, π. τῆς Μολδαβ. »Σουσίγαβα ἡ Ζουζίδανα.

Χασιστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. »Σασιανή.

Χριστιάνα, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. »Λαγοῦσσα.

Χρυσὸ, χ. τῆς Φωκ. »Κρίσσα (ἐταυτίζετο μὲ τὴν Κίρραν, ἴδε Ξερὸ-πηγάδι).

Χρυσοβίτσα, χ. τῆς Αἰτωλ. »Τείχιον.

Χώρα, ἴδε Σουλτὰν-γισσάρ.

Ψαρὰ, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγ. »Ψύρα καὶ Ψυρία (ἡ), Ψυρὰ (τά).

'Ψηλὴ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπ. »Ἔφυρα.

'Ψηλορείτη, β. τῆς Κρήτης. »Ἴδη.

Ψωμαθειά, (μέρος ϑ σκάλα πρὸς τὸ δυτικονότειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). »Ψαμμαθία ϑ Ψαμμάθη, (διὰ τὴν ἄμμον τὴν ὁποίαν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλὸν ὁ νότος. Πολλοὶ πιστεύουν ἀκόμην ὅτι ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ὕψωμα Θεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ Συναξάρια ἀναλήψεως ἑνὸς παιδίου, ὅθεν καὶ ἐπιμένουσι, καὶ ἐν ἐπισήμοις μάλιστα ἐγγράφοις, ὀνομάζοντες τὰ Ψαμμαθεῖα Ὑψωμαθεῖα!!).

'Ωλενὸς, β. τῆς Ἀχ. »Σκόλλις, »'Ωλενία πέτρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΡΓΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Ἄβαι.

Ἄβαι. Ἔξαρχο ἢ Μόδι.
Ἀβάκαϊνον(-να). Bigensis.
Ἀβανισσός. Ἀμπανόζ.
Ἀβαντίς. Γαρδίκι.
Ἄβαροι. Καρὰ-Τσερκέζοι.
Ἀβασγοί. Ἀμπαζάς.
Ἀβδηρα. Πλατύστομο. §. Adra ἢ Almeria.
Ἀβέλλα. Avella-Vecchia.
Ἀβεντικόν. Avenches.
Ἀβηλα. Νέμπι-ἀμπέλ.
Ἄβια. Ἀρμυρός.
Ἄβολος. Cantaro.
Ἀβόρρας. Κγαβούρ.
Ἄβουρα. Talavera de la Reyna.
Ἄβυδος. Ἀνσινά. §. Ναγαρά.
Ἀβύλη. Sierra Ximiera.
Ἀβυσσινία. Χαμπές.
Ἀβώνου Τεῖχος. Ἰνέμπολου.
Ἀγάθη. Agde καὶ Monspellier.
Ἀγάθυρνα. Capo d'Orlando.
Ἀγγέλαι(-λῆ). Ἀγγελοκήπια ἢ Παππαγγελάκι.
Ἄγκυρα. Ἔγκιουρου.
Ἀγκύραιον. Κούμπουρνου.
Ἀγκών. Ἀγκῶνα.
Ἀγορά. Μαλγαρά.
Ἀγραΐς. Ἄγραφα ἢ Βάλτος. §. Καινοῦργιο.
Ἀγριάνης. Ἔργανα.
Ἀγύλλα. Cerveteri.
Ἀγύριον. Philippo (S. Philippo d' Argiro ἢ d'Agyrone).
Ἄγγετμος. Ἅγ. Γεώργιος ἢ Λυκουρία. §. Ἅγ. Σαράντα.
Ἀγχίαλος(-άλη). Ἀγιαλού.
Ἀγχίσου λίμνη. Βιβάρι καὶ Γυροβολιά.

Αἰγινοῦσαι

Ἀγχίσου λιμήν. Ἅγ. Σαράντα.
Ἄδανα. Παϊάς.
Ἀδδούας ἢ Ἀδούας. Adda, §. Ain.
Ἀδιαβηνή. Κιουρδιστάν.
Ἀδούας. Adda.
Ἀδούλας. Saint-Gothard.
Ἀδραμίτων χώρα ἢ Ἀδραμύττα. Χαδραμούτ.
Ἀδρενόν. Aderno.
Ἀδρία. Atri.
Ἀδριανή. Ἐδρενόζ.
Ἀδρίας. Tartaro.
Ἄδωνις. Ἐλμούλκ.
Ἄειλον. Ἀΐλά.
Ἀερόπη. Μέροπα.
Ἄζανία. Σάφ-δέρ-χχισάρ.
Ἄζωτος. Ἐζδούτ.
Ἀθαμανία. Ῥάδοβίτσ ἢ Τζουμέρκα.
Ἄθεσις. Adige.
Ἀθήναιον. Ἄβαδος. §. Punta della Campanella.
Ἀθύρας. Τσεκμετζές.
Ἄθως. Ἅγιον Ὄρος.
Αἰάκειον. Ajaccio.
Αἰάντειον. Τρίκερι. §. Φουντουκλί.
Αἴας. Βοϊοῦσα.
Αἰγαί. Βοδενὰ ἢ Μογλενά. §. Ἀκράτα.
Αἰγαῖαι. Ἐϊάς.
Αἰγάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἴγειρα. Ζάχολη ἢ Ξυλόκαστρον.
Αἰγιάλεια. Τσιριγότο.
Αἰγιάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἰγίλεια. Στοῦρι.
Αἰγίλειον. Μαλακάσι.
Αἰγινοῦσαι. Ἀγνοῦσαι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Αἴγιον. Βοστίτσα.
Αἰγίτειον. Βελίτσα.
Αἰγόσθενα. Γερμανός.
Αἰγοῦσα. Capraria.
Αἴγυλος. Τσιριγότο.
Αἰδηψός. Λιψό.
Ἀϊδονία. Ἀϊδόνι, Μαργαρίτι καὶ Τσαμοῦρι.
Αἰθαλία. Ἔλβα.
Αἰθικία. Γραιβενά.
Αἴχουλον(-λάνον). Fricento.
Αἴλανον. Ἀϊλά.
Αἰμίνιον. Μίνχο.
Αἶμος. Κοτζὰ-μπαλκάν.
Αἰνεία (ἡ νέα). Παληοχατούνα.
Αἰολία. Ζυγός.
Αἰρέα. Ἥρα.
Αἶσαρ. Serchie.
Αἴσαρος. Esaro.
Αἰσερνία. Isernia.
Αἰσηπός. Σπίγα. §. Τσατὰλ-δερέ.
Αἴσιον. Issi.
Αἶσις. Fiumesino.
Αἶσχος. Σαμακόβ.
Αἴτνη. Monte Gibello.
Αἰτωλία. Ἀγραφα, Βενέτικο, Βλοχὸς, Ζυγὸς, Καρπενῆσι καὶ Κράβαρα.
Αἰτωλικόν. Ἀνατολικόν.
Ἀκαδημία. Καθήμια.
Ἀκάλανδρος. Salandrella.
Ἀκάμας. Ἄγ. Ἐπιφάνειος.
Ἀκάνθειος. Πρόβλακας.
Ἄκανθος. Δασσούρ.
Ἀκαρνανία. Ξερόμερον.
Ἀκέρραι. Acerra.
Ἀκεσίνης. Τζενάμπ.
Ἀκίδας. Σίδερο.
Ἄκιρις. Acri.
Ἄκις. Chiaci.
Ἄκκη. Ἀκρη.
Ἀκμωνία. Σεβερίν.
Ἀκόναι. Νησιά.
Ἄκουαι Στατιέλλαι. Acqui.
Ἀκούηνον. Aquino.
Ἀκουϊσγράνον. Aix-la-Chapelle.
Ἀκουϊτανία. Guienne.
Ἄκρα(-κραι). Pallazuollo.
Ἀκράγας Grigenti. §. Naro (Fiume di—). §. Κόρταγα.
Ἀκροίφιον. Καρδίτσα ἡ Προσχυνᾶ.
Ἀκρίτας. Κάβο Γκάλλο. §. Τούζλα.
Ἀκροκεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Ἄκτιον. Πούντα.
Ἀκύφας. Ὄζᾶς.
Ἀλάβανδα. Καρπουζλί.
Ἀλαγωνία. Γιανίτσα.
Ἀλαισα. S. Maria di Palazzi.
Ἀλαισος. Pittineo.
Ἀλαλκομεναί. Μαμούρα.
Ἀλανοί. Δαγλὶ-Τσερκέζοι.
Ἄλβα. Ἄλμπα-λόγκα.
Ἄλβα-Γραικική. Μπελιγράδι.
Ἄλβα-Ἰουλία. Ἀκ-χερμάνι.
Ἀλβανία. Γκιουρτζία. §. Χολουάν.
Ἄλβανδν (ὄρος). Monte Cavo.
Ἀλβανούπολις. Ἐλμπασάνι ἡ Κρόϊα.
Ἄλβη. Albi.
Ἄλβις. Ἔλμπας.
Ἀλβούλας. Aubenas.
Ἀλέας. Γκιόζα. §. Λεῦκα.
Ἀλείσιον. Νησὶ (μεγάλον).
Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας). Alessandretta.
—(ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν). Κανταχάρ.
—(ἡ Τρῳάς). Ἐσκὶ-σταμπόλ.
Ἀλεσία. Alise.
Ἀλέτριον. Alatri.
Ἀληξ. Alice.
Ἀλήτιον. Lece.
Ἀλθαία. Orgaz.
Ἀλιάκμων. Πλαταμῶνι.
Ἁλίαρτος. Τριδοῦνι.
Ἁλικαρνασσός. Μπουδροῦμι.
Ἁλικύαι. Salemi.
Ἁλιμοῦς. Ἄγ. Κοσμᾶς ἡ Καλαμάκι.
Ἁλιοῦσσα. Σπέτσαις.
Ἁλκιμέδοντος πεδίον. Ἁλωνίσταινα.
Ἀλλοβρόγες. Σαβόγια.
Ἀλόνησος. Ἡλιοδρόμια ἡ Πελαγῆσι.
Ἄλσιον. Polo.
Ἄλσος. Τρίκαλα.
Ἀλταία. Ἁγιάσμά-κιοϊ.
Ἁλύζεια. Ἅγιος Ἠλίας καὶ Κανδύλι.
Ἅλυς. Κιζίλ-ἰρμάκ.
Ἁλφειός. Ῥουφιᾶς.
Ἁλῶναι καὶ
Ἁλωνίς. Guardaniar.
Ἁλωπεκῆ. Ἀγγελοκήπια.
Ἁλωπεκόννησος. Καλαφάτι.
Ἀμαθοῦς. Λιμισσός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

'Αμανὸν. 'Αλ-λουκάν.
'Αμαντία. Νοβίτσα-μαλιζιότες.
'Αμάσεια. 'Αμάσια.
'Αμασίας. Ems.
'Αμβιανόν. Amiens.
'Αμβρακικὸς (κόλπος). 'Αρτα (κόρφος τῆς—).
'Αμβρακος. Καστρί.
'Αμβρυσός. Δίστομο.
'Αμενάνος καὶ
'Αμένας. Judicello.
'Αμερία καὶ
'Αμέριον. Amelia.
'Αμήστρατος. Mistretta.
"Αμιδα. Διγιάρ-μπεκίρ.
'Αμισός. Σαμσούν.
'Αμίτερνον. Vittorino.
'Αμστελόδαμον. Amsterdam.
'Αμύκλαι. Μπαρδούνια ἢ Σκλαβοχῶρι.
'Αμύκλειον. Νειχῶρι.
'Αμυρος. 'Αρμυρός.
'Αμφεια. Χαστέμι.
'Αμφιάραος. 'Μαυροκόκλα.
'Αμφίκαια. Δαδί.
'Αμφιλοχία. 'Αρτα καὶ Χάζι.
'Αμφιμάλη
'Αμφίμαλλα καὶ
'Αμφιμάλλιον } . 'Αρμυρό.
'Αμφίπολις. 'Εσκί-καλές.
'Αμφισσα. Σάλωνα.
'Αμφιτροπαί. Μιτροπῆσι.
'Αμφρυσσος. 'Αρμυρὸς (ποτάμι τοῦ—). §. Τρίστομος.
'Αμώριον. Μαμουριέ.
'Ανάγνιοι. Anagni.
'Αναγυροῦς. 'Αγύρα καὶ Βαρύ.
'Ανάζαρβος. 'Αϊντζερμπέχ.
'Ανακτόριον. Βόνιτσα.
'Ανάπλους. 'Αρναούτ-κιοί.
'Αναπος. 'Αετός. §. Anapo.
'Ανας. Guadiana.
'Αναστασιούπολις. Καρά-Δερέ.
'Αναυρος. Κλίνοβο.
'Ανδανία. 'Αναζίρι ἢ 'Ασπρα 'σπίτια.
'Ανδήτιον (-τριον). Κλίσσα.
'Ανεμούριον. 'Ανεμούρια.
'Ανθηδών. Λουκίσι.
'Ανιος. Βοϊοῦσα.
'Ανίων. Teverone.
'Αντεια. Anzio.
'Αντιγόνεια. 'Αργυρόκαστρον. §. Νιγκοδέμο.
'Αντικείτης. Κουμπάν.
'Αντίκυρα. 'Ασπρα 'σπίτια.
'Αντινόη. 'Ανσισά. §. Σέχ-ἀμπάδ.
'Αντιον. Anzio.
'Αντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενὶ-σέχρ.
— (Μυγδονία). Νισιβιά.
— (παρὰ τὸν 'Ορόντην) 'Αντακιὲ ἢ Οὐρφά.
— (τῆς Πισιδίας). 'Αχ-σεχίρ.
'Αντιπατρίς. 'Αρσούφ.
'Αντίπολις. Antives.
'Αντίρριον. Καστέλλια.
'Αντισσιόδωρον. Auxerres.
'Αντουερπία. Anvers.
'Αξιάκη. 'Οζού.
'Αξιον. Γαλάτσι.
'Αξιός. Βαρδάρι. §. 'Ελ-ά-άζ. §. 'Αχ-τσάϊ.
'Αξιούπολις. Γαλάτσι ἢ 'Ροσσάβα.
'Αορνος. Averno (Lago d'—).
'Απάμεια. 'Αφιὸν-καρὰ-Χισσάρ. §. Μπουβανιά. §. Pamiers.
— (ἐπὶ τὸν 'Ορόντην). Μεδιὰν ἢ Φαμιέ.
'Απεια. Καραθῶνας.
'Απεραντία. 'Ραδοβίτσ ϗ Τζουμέρκα.
'Απεροπία. 'Γδρόνι.
'Απιδανός. Φέρσαλα.
'Απολλινόπολις. 'Ετφού. §. Κούσ.
'Απολλωνία. Πολλίνι. §. Μιχαλῆτσι. §. Σερβάν. §. Σέρραι. §. Σωζούπολις.
'Απολλωνιάς. 'Αμπουλιόν.
'Απουλία. Πούλια.
'Αραβία. Γιαμὰν καὶ Χετζάζ.
'Αραβισσός. Γκιοὺλ-σεχίρ.
'Αράκυνθος. Ζυγός.
'Αράξης. 'Αρὰς ἢ 'Ράς. §. Κχαβούρ. §. Μπενδὲρ-ἐμίρ.
'Αραξος. Πάπας.
'Αραρ. Saone.
'Αραράτ. 'Αγρί-δάγ.
'Αραυρις. Herault.
'Αραυσίων. Orange.
'Αραχθος. Λούρχα.
'Αραχωσία. Κανταχάρ.
'Αραχώτης. 'Ροχάτσι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἄρβηλα. Ἐρμπούλ.
Ἀρβορία. Γαρδίκι.
Ἄργαιον. Ἐρτζαάρ-δαγί.
Ἀργεννον. Κάβο-μπιάνκο.
Ἀργεντοράτον. Strasbourg.
Ἀργιθέα. Ἄρτα ἢ Ζαρκοβίτσα.
Ἄργιλος. Ῥιντίνα.
Ἄργον. Ἐρτζαάρ-δαγί.
Ἄργος (Ἀμφιλοχικὸν ἢ Ἠπειρωτικόν). Φιλόκια.
— (Ὀρεστικόν). Κρεπένι.
Ἀργυροῦν. Serra Segura.
Ἀργυρούπολις. Φουντουκλί.
Ἀργυρώνιον. Ματζάρ-μπουρνού.
Ἀργῶος (λιμήν). Porto-Ferrajo.
Ἀρδίσκος. Ἄρτα.
Ἀρέθων. Ζαγοῦρα καὶ Λοῦρχα.
Ἀρελάται. Arles.
Ἀρέτας. Γκιόκ-σουγιού.
Ἀρία. Ἰρὰν καὶ Χορασάν.
Ἀριανή. Ἔρι.
Ἀρίκεια. Aricia.
Ἀρικήνη. Lago di Nemi.
Ἀριμαθείμ. Ῥαμλέ.
Ἀρίμινος. Marecchia.
Ἄριος. Ἔρι-ῥούδ.
Ἀρίσσιον. Ἀρετσοῦ.
Ἀριστερά. Σπετσοπούλα.
Ἀρκαδιούπολις. Λουλέ-μπουργάζ.
Ἀρκύνιον. Harzwald.
Ἄρμα. Χαρμάνι.
Ἀρμενία (ἡ μικρὰ ἢ ἐλάσσων). Ἀλαδούλια ἢ Δουλκαίρ.
— (ἡ Ὀθωμανική). Τουρκμέν.
— (ἡ Περσική). Ῥεβάν.
Ἀρμινιακόν. Armagnac.
Ἀρμόζεια καὶ
Ἄρμοζον. Ὀρμούζ.
Ἄρνη. Ἀρνί.
Ἄρνος. Arno.
Ἀροάνια (ὄρη). Χέλμος.
Ἀροάντιος. Κατσανάς.
Ἀρόη. Πάτρα.
Ἀρούερνοι. Auvergne.
Ἀρρήτιον. Arezzo.
Ἄρπασσα. Ἀρὰπ-Χισσάρ.
Ἄρπασσος. Τζιννά-σουγιού.
Ἀρσαμόσατα. Σιμσάτ.
Ἄρσην. Δεκοῦμι.
Ἀρσινόη. Ἀγγελόκαστρον. §. Βάνι. §. Σουέζ. §. Φαμμαγκοῦστα.
Ἀρσῖνος. §. Μεράδ-τσαΐ. Καρὰ-σοὺ ἢ Ἀρσανίας ἢ Ἀρσένιος.
Ἀρτάκη. Ἀρτάκι.
Ἀρτεμία(-μισία). Palmajola.
Ἀρτεμίσιον. Μαλεβό.
Ἀρτεσία. Artois.
Ἀρτυνία. Μαγιάς.
Ἀρχελαΐς. Ἰρέγκλιε. §. Λαρενδέ.
Ἀσίναρος. Falconara.
Ἀσίνη. Κολοκύθι. §. Φανερωμένη.
Ἀσκανία. Ἀκ-σού.
Ἀσκληπιεῖον. Ἱερό.
Ἄσκλον(-ος) καὶ
Ἄσκουλον. Ascoli.
Ἀσκρη. Νειχῶρι.
Ἄσναος. Τρεμπεσίνα.
Ἀσπάδανα. Ἰσπαγάν.
Ἄσπενδος. Μενουγάτ.
Ἀσπίς. Ἀκλιμπιά.
Ἄσσος. Βερέμ-καλεσί.
Ἀσσυρία. Διγιάρ-μπεκίρ ἢ Τυρκμέν.
Ἀσταβόρας. Τακάζε.
Ἄσταβος. Ἰστίμπ.
Ἄστακος. Δραγαμέστι.
Ἀστερία(-ρίς). Δασκαλειό.
Ἀσφαλτῖτις Λίμνη. Μπάχρ-ἐλ-Λούδ.
Ἀσωπός. Ἄγ. Γεώργιος (ποτάμι τοῦ —) καὶ Βασιλικά. §. Ῥάπανι.
Ἀταλάντη. Ταλαντονῆσι.
Ἄταξ. Aude.
Ἀταρναί. Δικελλίκ.
Ἀτέλλα(-λλαι). Aversa.
Ἄτερνον. Pescara.
Ἀτησινὸς, ἴδε Ἄθεσις.
Ἀτιντανία. Καραμουρατάδες καὶ Κόνιτσα.
Ἄτρα(-τραι). Χατδέρ.
Ἄτραξ. Τσιγότο.
Ἀτρέβατον. Arras.
Ἀτρία. Atri.
Ἀτροπατηνή. Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.
Ἀττάλεια. Ἐσκί-Ἀδάλια. §. Ἰτταλα.
Αὐάρικον. Bourges.
Αὔασις. Οὐάχ.
Αὐγούστα. Aosta ἢ Agosta.
Αὐγούστα Οὐϊνδελίκων. Augsbourg.
— Ταυρίνων. Τουρῖνον.
Αὐγουστία. Γιάσι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Αὐγουστόδουνον. **Autun.**
Αὔδηρα, ἴδε Ἀδδηρα.
Αὐενίων. **Avignon.**
Αὐλαί. Γραιβενά.
Αὐλίς. Βαθὺ καὶ Κυρὰ-μπαμπά.
Αὐλών. Αὐλῶνα.
Αὔξιμον(-ξουμον). **Osimo.**
Αὔσηρ-ηρος. **Serchio.**
Αὐτομάτη. Ἀσπρονῆσι.
Αὐφίδιον. **Ofanto.**
Ἀφίδναι. Καπαντρίτι.
Ἀφνία. **Copenhague.**
Ἀφροδισιάς. Ἀποδοσιὰ ἢ Γκεϊρά.
Ἀφροδίσιον. **Carrara** (Ia—). §. **Creus** (Cap de—). §. Τασαλαντζίκ-μπουρνού.
Ἀχαρναί. Μενίδι.
Ἀχάτης. **Drillo.**
Ἀχελῶος. Ἀσπροπόταμον.
Ἀχερουσία. Βαλοντόρραχον καὶ Ἰωάννινα. §. **Lago di Fusaro** ἢ **di Licola.**
Ἀχερουσιάς. Μπαμπᾶς.
Ἀχέρραι. **Acerra.**
Ἀχέρων. Μαυροπόταμον. §. **Maresando.**
Ἀχίλλειος (λιμήν). Πορτοχάγιο.
Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Λευκή.
Ἄψος. Ἐργένι.
Ἀψυρτίδες. **Cherso** καὶ **Ossero.**
Ἀῶος. Βοϊοῦσα.
Βαβυλών. Κάσρ-ἐλ-σαμά.
Βαβυλωνία. Ἰράκι-Ἀρεμπί.
Βαθεῖα. **Badajos.**
Βαθύκολπος καὶ
Βαθὺς-ῥύαξ. Μπουγιουχ-δερές.
Βαιτέρα. **Beziers.**
Βαιτική. Ἀνδαλουζία.
Βαῖτις. **Guadalquibir.**
Βακκάσαρα. Μπαγτσέ-σαράϊ.
Βάκτρα. Μπάλκ.
Βαλεντιανή. **Valence.**
Βαλεντιανόν. **Valenciennes.**
Βαλέσιον. **Valois.**
Βαλλισόλητον. **Valladolid.**
Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
Βαρβάριον. **Cap d'Espichel.**
Βαργύλια. Βαρέλια.
Βάρδανος. Κουμπάν.
Βάριον. **Bari.**
Βάρις, ἴδε Οὐέρητον.
Βασίλαια. **Bâle.** §. Μπολού.
Βασιλίς. Κυπαρίσσια.
Βάσκατις. Μπάσ.
Βάσσαι. Σκληροῦ.
Βάτα. Μπατούμ.
Βεθαγαβρίς. Μπέϊτ-τζιμπρίν.
Βέθις. Σαρί-σοῦ.
Βεθουλία. Σαφέτ.
Βέλβινα. Ἅγ. Γεώργιος.
Βελγεντιακόν. **Beaugency.**
Βέλιτρα. **Velitri.**
Βελλόακον. **Beauvais.**
Βεμβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
Βενάκη. **Lago di Garda.**
Βενδονίς. Βιδίνι.
Βένετον. **Vannes.**
Βενούεντον. **Bénevento.**
Βέργιον. **Bamberg.**
Βεργούλη. Λουλέ-μπουργάζ.
Βερενίκεια. Ἀλκοσαΐρ.
Βέρμιον. Μπουρένος καὶ Συνάζυγος.
Βερνικάκιον. Βιδίνι.
Βερόη. Ἐσκί-Ζαγαρά.
Βέρροια (τῆς Συρίας). Χαλέπι.
Βέσβικος. Καλόλιμνος.
Βεσσαπάρη. Παζαρτζῆκι.
Βηθλεέμ. Μπέϊτουλλέχμ.
Βηθσάν. Μπεΐζάν.
Βήνακος. **Lago di Garda.**
Βηρυτός. Βεροῦτι. §. Μπεράτι.
Βίανδρος. **Oder.**
Βίβρακτα. **Autun.**
Βιζούντιον. **Besançon.**
Βιζώνη. Μπαλτζίκι.
Βιθυνία. Χεκδαβενδιγγιάρ.
Βιθύντιον. Μπολού. §. Μπουδανιά.
Βικτοριακόν. **Vitri.**
Βιλλαῖος. Φιλιὰς-τσαί.
Βίσουργος. **Weser.**
Βιτόδουρον. **Winterthur.**
Βιτουρικόν. **Bourges.**
Βλάσκων. **Brescon.**
Βλήρα. **Bieda.**
Βοάγριος. Γαβριᾶς.
Βοάκτης. **Vara** (La—).
Βοάνη. Σαπάντζα.
Βογησός. **Vosges.**
Βοιαί. Βάτικα.
Βοϊανόν. **Bojano.**

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Βοίβη. Ἐξερός.
Βοιβηΐς. Κάρλα.
Βολβιτίνη. Ῥοζέττα.
Βολέριον. Land's end.
Βονωνία. Bologne.
Βοὸς-πόρος. Ὀκιουζ-λιμάν.
Βορβύσης. Κεάτ-χανέ-σουγιοῦ.
Βορέας. Χέλμος.
Βόρειον (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Σελήνας.
Βορυσθένης. Δνιέπερ.
Βότιον. Δελβενδόζι.
Βότρυς. Μποδρούμ.
Βούβαστις. Τέλλ-μπαστά,
Βούδωρος. Κούμη.
Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
Βουϊανόν. Bojano.
Βουκέφαλα(-φάλεια). Γκὲλ φετέν.
Βοῦλις. Γκραδίτσα.
Βούνιμα. Κόστανη.
Βούπορθμον. Ἁλικαίς.
Βουπράσιον. Βέργα.
Βοῦρα. Γαρδίκι ἡ Διακοφτό.
Βεργκυντιανὸς νομός. Franche-comtée.
Βουρδίγαλα(-γάλη). Bordeau.
Βουρτουδισός. Ἐσκὶ-μπαμπά.
Βούρχανις. Borcum.
Βούσιρις. Ἀμπουσσχίρ.
Βούγετα(-χέτιον). Μαργαρίτι.
Βόωνα. Μπόνα.
Βρασιαί. Λενίδι ἡ Πραστός.
Βραυρών. Βρανὰ ἡ Βροῦβα.
Βρεννάκη. Berni.
Βρεντέσιον(-τήσιον). Brindizi.
Βριγάντιον. Bregentz. §. Briançon. §. Corunna. §. Γόρκ.
Βριλησσός. Τουρκοβοῦνι.
Βρίξελλον(-ξιλλον). Bersello.
Βριοβέρα. Saint-Laon.
Βριουάτη. Brest.
Βρουττία. Calabria.
Βρύλλιον. Τρίγλια.
Βρύου(-αντος) (τὰ). Μάλτεπες.
Βρυστακία. Briatico.
Βύβλος. Τζεμπαΐλ.
Βυζάνθη. Ῥοδοστό.
Βυθίας. Κουρού-τσεσμές.
Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
Βωμοί. Βαρδούσια.

Γάβαλα. Τζεμπιλέ.
Γαβάλιτα. Gévaudan.
Γάβιοι. Castel dell' Osa.
Γάγγρα. Τσάγγρια.
Γάδειρα. Cadix.
Γάζα. Ῥαζζέ.
Γάζα (ἡ Μηδική). Τεμπρίς.
Γαλάδρα. Σιάτιστα.
Γαλαρία(-λερία,-λερίνα). Gagliano.
Γάλλος. Γκιόχ-σουγιού.
Γάννος(-ιάς). Γαννόχωρα.
Γαργαφία. Βεργεντιανή.
Γαρούμνας. Garonne.
Γαῦλος. Γκότσο.
Γέδανον. Δάντσικα.
Γεδρωσία. Μεχράν.
Γεθσημανή. Τζεσμανιέ.
Γέλα. Terra nuova.
Γενέτις. Μπόνα.
Γενησαρέτ. Ἐλ-σαριὲ.
Γενοΐα. Genève.
Γενούα. Gênes.
Γενουΐα. Genève.
Γένουσος. Δεβόλ.
Γεπηδία. Τρανσυλβανία.
Γεραιστός. Κάβο-Μαντέλλο.
Γεράνεια. Κούντουρα.
Γεράνιον. Μακρὺ-Πλάγι καὶ Παληοβοῦνι.
Γεργοουΐα. Clermont.
Γερενία. Ζαρνάτα.
Γερένη. Γερανιός.
Γερμανικία. Μαράς.
Γερμανικόπολις. Καστάμπολου.
Γερόνθραι. Ἱεράκι.
Γεροντία. Γιοῦρα,
Γερούνιον. Cirignola.
Γέρρα. Ἐλ-κατίφ.
Γέρτος. Γκέρτζα.
Γέρων. Τζιρά.
Γεττική. Μπασσαραμπία.
Γεωργία. Γκιουρτζιά.
Γήναβον. Orléans.
Γίγας. Γιοῦσα-δαγί.
Γλάνις. Chiana. §. Lagno, ἴδε καὶ Κλάνις,
Γλαῦκος. Δελιανὰ ἡ Λεῦκα. §. Μάκρη.
Γλυκύς. Γλυκύ. §. Μαυροπόταμον.
Γολγοί. Κοῦκλα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γόμφοι. Καλαμπάκι, Καστράκι καὶ Κουκκουλιώτικον.
Γονοῦσα(-νόεσσα). Γονικά.
Γορδυνή. Κιουρδιστάν.
Γόρτυν. Ἀτσίκολο. §. Ἀμπέλο ἢ Γορτύνια.
Γορτυνία. Γκραδίτσα.
Γορτύνιος. Δημητζάνα.
Γραῖα. Κάλαμος.
Γρανικός. Σου-σιγιρλί.
Γρατιανούπολις. Grénoble.
Γρύνιον. Κλισσελίκ.
Γύαρος. Γυοῦρα.
Γυγαία. Κοῦλα.
Γύθειον. Μαραθωνῆσι.
Γύρτων. Τσαρίτσανη.
Δάβλαι. Ταρακλύ.
Δαιδαλίδαι. Πεταλίδα.
Δακία. Βλαχομπογδανιά.
Δακύβιζα. Γκέμπτζε.
Δαλματία. Ῥαγοῦζα.
Δάλμιον. Δέλβινον.
Δάμαλις. Κίζ-κουλές.
Δαμασία. Augsbourg καὶ Diessen.
Δαμασκός. Σάμι.
Δάναπρις. Δνιέπερ.
Δάνουβις. Τοῦνα.
Δάντισκον. Δάντσικα.
Δάοι. Δαγιστανλίδες.
Δαρδανία. Δίβρη.
Δασκύλιον. Διασκέλι.
Δάτον(-τος). Καβάλα
Δαύλεια καὶ Δαυλίς. Δαύλια.
Δαυνία. Terra di Barri.
Δάφναι. Μπείτ-ἐλμά.
Δεάβολος. Δεβόλ. Μπετόλια.
Δέβραι. Δίμπρα.
Δεινάρετον. Κάβο-δι-σάντ-Ἀνδρέα.
Δεκέλεια. Κλειδί.
Δέλκος. Δέρκοι.
Δέλμινον(-μίνιον). Δέλβινο.
Δελφοί. Καστρί.
Δέρθων(-των). Tortona.
Δέρρις, Κάβο-δρέπανο.
Δερτώσσα. Tortosa.
Δήλιον. Δραμέσι. §. Κάβο δι-σάντ-Ἀντζελο.
Δημητριάς. Γορίτσα. Κορκούρ.
Δημόνησοι. Νησιά.
Διάγων. Δογάνα.
Διάλυτρα. Κιρὲτσ-μπυρούν.
Διβιόνιον. Dijon.
Δίδυμον. Ἅγιος-Βασίλειος (βουνὸν τοῦ—).
Δίδυμος. Salini.
Δικαιαρχία. Pozzuolo.
Δίκτη. Λαστί.
Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
Δίνδυμον. Γελτζέ-δάγ.
Διοκαισάρεια. Κίρ-σεχίρ.
Διοκλητιανούπολις. Κχιζανλίκ.
Διομήδεια. Τρεμίτι.
Δῖον. Κάβο-σασσόσο. §. Σταδιά.
Διονυσόπολις. Βάρνα.
Διοσκουριάς. Ἰσκουριά.
Διόσπολις. Λούδδ.
Διπλοκιόνιον. Μπεσίκ-τασί.
Δίρφυς. Δέλφι.
Δόβηρος. Δεβρέτ-χισσάρ ἢ Δόμπερι. §. Δίμπρα.
Δόκεα ἢ Δόκεια. Τόσια.
Δολιονίς. Ἀρτάκι.
Δολίχη. Δολούκ.
Δολόεις. Κιτριαίς.
Δολοπία. Μαλακάσι.
Δονιοῦσα. Στενόζα.
Δορίσκος. Τοῦζλα.
Δορόστολον. Σιλίστρα.
Δορύλαιον. Ἐσκὶ-σέχρ.
Δοῦβις(-βιος). Deux.
Δουλίχειον. Ἀτακός. §. Νειχῶρι.
Δουλχίνειον. Δουλτσίνιο.
Δούναβις. Τοῦνα.
Δουράνιος. Dordogne.
Δουρίας. Doria.
Δουρικόρτορα. Reims.
Δούριος. Duero.
Δράβισκος. Δράμα.
Δράκων. Κχίρκ-γκετσίτ. §. Τσεμπεροῦλα.
Δρέπανον. Δράπανο. §. Κάβο-Μαλέκα. §. Capo di S. Alessio. §. Trapani. §. Γιάλοβα.
Δρίλαι(-λλαι). Τζανίκ.
Δρίλλις. Δρίν.
Δριξίπαρος καὶ
Δρουσιπάραι. Καριστιράν.
Δρου(Δρυ)έντίας. Durance.
Δρυίδαι. Dreux.
Δρύμαια. Δαδί.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δρυοπία. Δέλβινον.
Δρῦς. Καραγάτσι.
Δρύστρα. Σιλίστρα.
Δύρος. Δέρας.
Δυῤῥάχιον. Δούράτσο.
Δώδων. Βάβας καὶ Πίστριτσα.
Δωδώνη (ἡ Μολοσσική). Προσκύνησι καὶ Φοινίκι.
— (ἡ Θετταλική). Βουδουνίτσα.
Δώριος. Duero.
Δωρίς. Λιδωρίκι.
Δώτιον. Δεκάνι.
'Εβοράκη. Evreuz.
'Εβεῦρα. Talavera de la Reyna.
'Εβρόδουνον. Embrun.
'Εγνατία. Agnazzo (Torre d'—).
"Εδεσσα. Βοδενά. §. Οὐρφά.
Εἰρεσία. Ἱεραχάρι.
'Εκάλη. Καλέζι.
'Εκάτειον. 'Εμιργκιούνογλου.
'Εκατόγκελλαι. Τσίβιτα-βέκκια.
'Εκατόννησοι. Γατονήσια καὶ Μοσχονήσια.
'Εκβάτανα. Χεμεδάν.
'Ελαία. Καμπά-χούμ ἢ Τσανταρλί.
'Ελαίας λιμήν. 'Ελγά.
'Ελαιοῦς. Καβουρολίμνη. §. Παλγὰ-αὐλή.
'Ελαιοῦσα. 'Ελίζα. §. Καβαλλέρι. §. Κοῦρκο.
'Ελάμ. Λουριστάν.
"Ελανα. Ἄϊλά.
'Ελάτεια. Δένδρα ἢ Λεῦτα ἢ Τουρκοχῶρι. §. Παραμυθιά.
"Ελατος. Σκοπό.
'Ελέα. Castel-à-mare della Brucca.
'Ελέης. Alento.
'Ελένης νῆσος. Μακρονῆσι.
'Ελενόπολις. Γιάλοβα ἢ 'Ερσέκ.
'Ελεοῦς ἢ 'Ελεοῦσα. 'Ελές.-μπερούν.
'Ελευθεραί. Γυφτόκαστρον ἢ Κάζα.
'Ελεύθερος. Νέγρι-Κιμπίρ.
'Ελεφαντίνη. Τζεζιρέτ-ἐλ-σάγ.
'Ελίκη. Βοστίτσα ἢ Τρυπιά.
'Ελικών. Λικῶνα.
'Ελισών. Δαβιά. §. Κεχριαίς.
"Ελλα. Καστρίτσα.
"Ελλη. Castel-à-mare della Brucca.
'Ελλοπία. 'Ελλόπι.
'Ελμαντική. Salamanca.
"Ελος. Ἀγουλινίστα.
'Ελυμαΐς(-μαία). Ἀνασελίτσα. §. Λουριστάν.
"Ελωρος. Atellari. §. Coretina.
"Εμεσα. "Εμς.
'Εμπορεῖον. Ampurias.
'Ενιπαῖος. Βλαχογιάννη.
"Εννα. Castro Giovane.
'Εορδία. Γκιόρτζα.
'Επίδαμνος. Δουράτσο.
'Επίδαυρος λιμηρά. Μονεμβασιά.
'Επιδήλιον. Κάβο-δι-σάντ-Άντζελο.
'Επιτάλιον. Ζούνκιο.
'Εραία. "Αγ. Ἰωάννης ὁ Ἀνεμοδοῦρι.
'Ερασῖνος. Κεφαλάρι.
'Ερβησσός. Grotte (la—).
"Ερβιτα. Erba Spina.
'Ερένεια. Κούντουρα.
'Ερέτρια. Παληόκαστρον. §. 'Ρινιάσσα.
'Εριδόας. 'Ρίβας.
'Ερίβοια. Κρόϊα.
'Εριγών. Σαρί-γκιόλ.
'Εριδανός. Ἰσκάμπ.
'Ερικοῦσα. Alicur. §. Βαρκοῦσα.
'Ερίνεον. Ἀρτοτίνα.
'Ερινεός. Λαμπυρειὸ ἢ Ξερομύττα. §. Κατερινειό. §. Miranda.
'Ερκτή. Peregrino (Monte—).
'Ερκύνη. Καροῦπι.
'Ερκύνιος δρυμός } Harzwald.
'Ερκύνιον ὄρος }
'Ερμαία. Τρυπητή.
"Ερμαιον. Κάβα μπλάβα. §. Malagriu.
"Ερμαιον (τὸ Λακωνικόν). Δερβένι μεγάλον.
'Ερμαῖον. Χισσάρι. §. Bon (Cap—).
'Ερμίνιον. 'Ερμίννο.
'Ερμιόνη. Καστρί.
"Ερμος. Σαραμπάτ.
'Ερύθεια. Carrara (la—).
'Ερυθραί. "Αγ. Νικόλαος. §. Λυθρί. §. Πηγάδια.
'Ερυθραία. Παληοπαναγιά.
'Ερύμανδρος. Χίνδ-μένδ.
'Ερύμανθος. Ἀτσίκολο, Δογάνα, Λιβαρτζοῦ καὶ Τριβάδι. §. Δημητζάνα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔρυξ. Trapani del monte.
Ἐρύτειον. Τσιρίτανη.
Ἐρωχός. Ἀράχοβα.
Ἑσπερία. Ἱσπανία. §. Ἱφροχάν.
Ἑστίαι. Ἀρναούτ-κιοΐ.
Ἑστιαιῶτις. Κάκια.
Ἡσῶπις. Esope (Monte—).
Ἑτρουρία. Τοσκάνα.
Εὐάνθη. Γαλαξίδι.
Εὔβοια. Εὔριπος.
Εὐβοσία. Majorca.
Εὐδημία. Σαρακηνό.
Εὔηνος. Φιδάρι. §. Κεμέρ-τσαΐ.
Εὐθύδριον. Ζουρανεσί.
Εὔξεινος (Πόντος). Μαύρη θάλασσα.
Εὐόρακον. Γόρκ.
Εὐπαλία(-πάλιον). Ἁγ. Εὐφημία ἢ Ἁγ. Ἰωάννης.
Εὐπατορία. Γκιοζλεβές.
Εὖρος. Μαρίτσα.
Εὐρύηλος. Belvedere.
Εὐρυμέδων. Μενουγάτσουγιοῦ, ἢ Καπρί-σού.
Εὐρυμεναί. Καρίτσα.
Εὐρυτᾶνες. Παληοχῶρι.
Εὔρωπος. Ῥέδια.
Εὐρώτας. Βασιλοπόταμον.
Εὐφράτης. Ἰφράτ.
Εὐώνυμος. Lisca bianca.
Ἐφεσίων λιμήν. Μπουγιοὺχ-λιμάν.
Ἔφεσος. Ἁγιασουλούκ.
Ἔφυρα. Ἁγιά-Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά. §. Ψηλή.
Ἐχέτλα. Ochula.
Ἐχινάδες. Νησιὰ καὶ Ὀξειαΐς.
Ἐχῖνος. Βουλγάρι.
Ζάραξ. Ἱέρακας.
Ζέλεια. Ζήλεια.
Ζέλις. Azzila.
Ζεῦγμα. Τσεκμετζές.
Ζεφύριον. Ἅγιος Ἰωάννης. §. Ζαφρὰ, καὶ Λισάν-σὺλ-καχμπέ. §. Κάβο-μπιάνκο ἢ Capo Bruzzano.
Ζίκχοι. Χιρσίζ-τσερκέζοι.
Ζουζίδανα. Χοῦσι.
Ζωστήρ. Ἁλική.
Ἠών. Καραθῶνας. §. Ταμάν.
Ἡλιούπολις. Μπαλμπέκ. §. Γκιουζέλ-Χισσάρ
Ἦλις. Γαστούνη.
Ἡλώνη. Λιμονηά.
Ἡμερίτα (Αὐγούστα). Merida.
Ἡμεροσκοπεῖον. Denia.
Ἥρα Ἀσκραία. Ἅγ. Νικόλαος.
Ἡραία. Ῥέβελι. §. Cadix.
Ἡραῖον. Φενὲρ-μπαγτσεσί.
Ἡράκλεια. Basiluzo. §. Γκιμπιλτέρρα. §. Ἡρακλίτσα. Ἰρέγλιε. §. Κυδωνιαίς. §. Policoro.
Ἡράκλεια Μαναστῆρ.
Ἡράκλεια Πελαγονία. Περλεπές.
Ἡράκλειον. Capo di Spartivento.
Ἡρακλεόπολις. Policoro.
Ἡρακλέους Ἱερόν. Πεταλᾶς.
Ἡρακλέους λιμήν. Formicole.
Ἦρας φάρος. Φενὲρ-μπαγτσεσί.
Ἠριδανός, Po.
Ἡφαιστεία. Ἅγ. Σωτήρης. §. Comino.
Θαβώρ. Ταβούρ.
Θαλάμαι. Κάλαμο.
Θάλος. Κοβαΐχ.
Θαυμακός. Δομοκό.
Θάψακος. Δαΐρ.
Θάψις Σαλγκίρ.
Θεμαθεῖα. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Θεμίσκυρα. Τερμέχ.
Θευδονούπολις. Thionville.
Θεοδοσία. Καφᾶς.
Θεοδοσιούπολις. Ἐρζερούμ.
Θέρμαι Καρολῖναι. Carlsbad.
Θερμαϊκὸς (κόλπος). Θεσσαλονίκη.
Θέρμεσσα, ἴδε Lipari.
Θερμημερία. Καλενδέρι.
Θερμώδων. Τερμέχ.
Θέρμος. Βραχῶρι.
Θεσπιαί. Ἐρημόκαστρον, Κακόσι ἢ Νειχῶρι.
Θεσπρωτία. Παρακάλαμον.
Θευδωρία. Θεοδουριά.
Θῆβαι. Θήβα. §. Λουξόρ.
Θῆβαι αἱ Φθιωτικαί. Ζητοῦνι.
Θηγανοῦσα. Βενέτικο.
Θηρασία. Καμένη (μικρά).
Θιάγολα. Κελί.
Θῖος. Κουτουφαρίνα.
Θίσβη. Γιανίκι ἢ Κακόσι.
Θόας. Μπαμπᾶς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Θόρικος. Θορικό.
Θόρναξ. Τουρνίκι.
Θούλη. Ἰσλάνδα.
Θουρία. Φεῖζαγα.
Θρόνιον. Λογκάκι.
Θρύον. Ζούνκιο.
Θύαμις. Καλαμᾶς. §. Πεταλᾶς.
Θύαμος. Μακρυνόρας.
Θυάτειρα. Ἀκ-χισάρ.
Θύελλα. Castel-a-mare della Bruca.
Θυέστης. Βετέρνικο.
Θύμβριος. Καμάρα.
Θύμβρις. Tevere. §. Πουρσάκ.
Θυμφεῖς, Κουρέντα ὄ Σαραχυδίτσα.
Θυνιάς. Νιάδα.
Θυρέα. Ἄστρος.
Θυρίδες. Κάβο-δρόσσο.
Θύριον. Τρυφό.
Ἰαβρίππη. Μεδινέ.
Ἰαμβία, Ἰάμπο.
Ἰαμνία. Ἰαμπνέ.
Ἰαννούπολις. Γιάνμπολου.
Ἰαξάρτης. Ἰκ-σάρτ.
Ἰάπυγες. Λιάπιδες.
Ἰαπυγία. Λιαπουριά. §. Capo di Leuca.
Ἰάρδανος. Βουβό.
Ἰασσός. Ἀτζέμ-καλεσί
Ἰασώνιον. Δολμά-μπαγτσέ.
Ἰάων. Δογάνα.
Ἴβηρ. Ebre.
Ἰβηρία. Γκιουρτζία, Μεγγρελία καὶ Τσερκέζοι. §. Ἱσπανία.
Ἴδη. Καρὰ-δάγ. §. Ψηλορείτι.
Ἱερά. Βουλκάνο. §. Καμένη (μεγάλη). §. Maritimo. §. Χελιδόνι.
Ἱεράπολις (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Παμπούκ-καλεσί.
—(τῆς Συρίας). Γεραμπολούζ.
Ἱεράπυτνα. Ρυραπέτρα.
Ἱερασσός. Πρωῦτος.
Ἱεριχώ. Ἐριχά.
Ἱέρνη. Ἰρλάνδα.
Ἱερόν. Μάκρη. §. Saint-Vincent.
Ἵεται. Jato.
Ἰθώμη. Βουλκάνο.
Ἰκεσία. Πανάρι.
Ἰκόνιον. Κόνια.
Ἰκόσιον. Τζεζάϊρ.
Ἰκτίς. Wight.
Ἰλέρδα. Lerida.
Ἰλίπα. Alcolea.
Ἰλλύβιρις. Eine. §. Tech.
Ἰλλυρία. Χαρβάται.
Ἰμέρα. Fiume di Termini ἤ Fiume Grande. §. Fiume Salso.
Ἴναχος. Ἄρτα (ποτάμι τῆς —). §. Ξεριᾶς.
Ἰνδός. Σίνδ.
Ἰντεράμνιον. Terano.
Ἰντερόχρεα. Interdoio.
Ἰόππη. Ἰάφφα.
Ἰορδάνης. Ἐρδέν.
Ἴος. Νιό.
Ἰουστίνα. Ἱστρια.
Ἰουστινιανή. Κιοστεντῆλι.
Ἰουστινιανούπολις. Οὐρφά. §. Ὀχρίδα.
Ἰουστινούπολις. Κάπο-δ'-Ἱστρια.
Ἵππαρις Camarana.
Ἱππών. Birona. §. Μπόνα.
Ἴρα. Σεσῆμα.
Ἰρασία. Ἱερακάρι.
Ἶρις. Γεσιλ-ἰρμάκ καὶ Τσαρσαμπὰ-σουγιοῦ.
Ἰσανός. Αἰσάνα.
Ἴσαπις. Savio.
Ἴσαρ. Isère.
Ἴσαρος. Iser.
Ἰσαυρα. Μπέι-σέχρ.
Ἰσαυρία. Καραμανία.
Ἰσθμός. Ἐξαμίλι.
Ἴσμαρος. Λιγκάρι.
Ἰσμηνός. Σκοῦπι.
Ἱσπαλις. Sevilla.
Ἴσσα. Λίσσα.
Ἰσσαί. Μλίνα.
Ἰσσός. Βίλια. §. Ἐτάς.
Ἱστρία. Ἱστρια. §. Καρὰ-κερμάν.
Ἱστρόπολις. Καρὰ-κερμὰν, Κωστάντσα καὶ Ἴστρος.
Ἰταλική. Sivilla la vieja.
Ἰτέα. Σουύτ.
Ἰχαρία. Ἀλμπαχράϊν.
Ἴχθυς. Ποντικός.
Ἰωλκός. Γορίτσα. Λεχώνια.
Ἴων. Κάκια.
Καβάλακα. Καβλατζάρ.
Κάβειρα. Σιβάζ.
Καβελλίων. Cavaillon du Comtat.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καβυλλῖνον. Châlons sur Saone.
Κάδομον. Caen.
Καίκινον. Cesena.
Καιήτη. Gaeta.
Κάϊκος. Γκερμαζί-Τσάϊ ἡ Πέργαμος.
Καινὴ-πόλις. Καμάραις ἡ Κυπαρίσσι.
Καινόπολις. Κεννέχ.
Καινοφρούριον. Παπουτσλί.
Καινύς. Coda de la volpe ἡ Torre del Cavalo.
Κεραία. Cerveteri.
Καισαραυγούστα. Saragossa.
Καισάρεια (Φιλίππου). Καϊσαριγέ.
Καισαρόδουνον. Tours.
Καισήνα. Cesena.
Κάϊστρος. Μιντέρ.
Κακύπαρις. Cassibale.
Καλαβρία. Πόρος.
Καλάγουρις. Calahorra ἢ Loharra.
Καλάθη. Γκαλίτα.
Καλάμαι. Καλαμάτα. §. Chaumes.
Κάλαρις. Cagliari.
Καλατία. Cajazzo.
Καλαύρεια, ἴδε Καλαβρία.
Καλδιμόντιον. Chaumont.
Κάλδιον. Saint-Mahé.
Καλεσία. Calisch.
Κάληνον. Calvi.
Καλλαικία. Galice.
Καλλατερία. Galazze.
Κάλλατις. Μαγκάλτα.
Καλλιδρόμη. Βαρδούσια καὶ Κουπορράχη.
Κάλλιον. Καρπενῆσι.
Καλλιῤῥόη. Οὐρφά.
Καλὸν (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Πορτίτσαις.
Κάλπαι } . Γκιμπιλτέῤῥα. §. Κάλ-
Κάλπη } πεια.
Καλυδών. Κόρταγα ἢ Μαυρομμάτι.
Καλύκαδνος. Γκιόκ-σοὺ, Ἐρμενέκ-σοὺ, Κελιαδὶν καὶ Σαλέφ.
Καμαλόδυνον. Cambdun ἡ Maldon.
Καμαρίνα. Camarana.
Καμαρῖνον. Camerino.
Καμαχία. Σεμακίν.
Καμεράτον. Cambray.
Καμβρία. Galles.
Κάμικος. Canna. §. Siculiana.
Καμουλόδουνον = Καμαλόδουνον.
Καμπανία (ἡ Γαλλική). Champagne.
Καμπινάκη. Cognac.
Καμπόδουνον. Kempten.
Καναστραῖον καὶ
Κάναστρον. Κάδο-κάνιστρο, ἡ Κάδο-παλιοῦρι.
Κάνη. Κολῶνι.
Κανταβρία. Biscaja.
Κανταβριγία. Kambridge.
Κάντιον. Kent.
Κανύσιον(-νούσιον). Canosa.
Κάνωβος. Ἀμπουκὶρ καὶ Ῥοζέττα.
Κανώβου κύβος. Ἀϊναλὴ καβάκι.
Καπίννα(-ναι). Civitella.
Καππαδοκία. Καραμανία.
Καπρέαι(-πραία). Capri.
Καπρούσιον. Cheureuse.
Καπύη(-πουα). St. Maria di Capua.
Κάραμβις. Κερεμπὶ-μπουρνού.
Καρδαμύλη. Σκαρδαμούλα.
Καρδία. Καρυδιά.
Καρδουχία. Κιουρδιστάν.
Κάρησος. Τσατάλ.
Καρία. Μενδεσέ.
Καρκίνη. Ἀκ-μεζτζὶτ καὶ Μαριούπολις.
Καρκινίτης (κόλπος). Περεκόπ.
Καρμανία. Κιρμά.
Καρνίων. Ξερίλας.
Καρνοῦτον. Chartres.
Καρποδαίμων. Σαράντα-ἐκκλησιαίς.
Κάῤῥαι. Χαῤῥάν.
Καρτήϊα. Tariffa.
Καρύανδα. Καρὰ-κογιούν.
Κάρφαια. Κράβαρα.
Καρχηδών. Carthagena. §. Τούνεζ.
Κασιλῖνον. Capua.
Κασπάτυρα. Κασχμίδ.
Κάσσιον (ὄρος). Κατιέχ.
Κασσιόπη. Ἰωάννινα ἡ Ῥενιάσσα.
Κασσιοπία. Λαμάρι, Ῥώγαις καὶ Σπιάντζα.
Κασσιτερίδες. Sorlingues.
Καστάβαλα. Καστάν-μπολου.
Κάστελλον. Fermo.
Καστρουμνόβουμ. St. Flaviano.
Κασύστης. Τσεσμές.
Καταλώκιον. Châlons-sur-Marne.
Καταῤῥάκτης. Δουδὲν-σουγιοῦ.
Καυλωνία. Castel-Vetere.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καῦνος. Κοπὶ ἡ Ῥόσσα.
Καφύαι. Δορδεβανόκαστρον.
Κεγγρεαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Κεχριαίς.
Κεκρυφάλεια. Κερατᾶς ἡ Κυρά.
Κέλαδος. Κύρταινα.
Κέλεθρον. Καστερία.
Κελένδερις. Κελνάρ.
Κέλλαι. Μοναστῆρι.
Κέλσα. Xelsa.
Κελτιβηρία Ἱσπανία.
Κελτική. Μαργαρίτι.
Κέλυδνος. Ἀργυρόκαστρον.
Κεντόριπα. Centorbe.
Κεράνεια(-ρύνεια). Κερνίτσα.
Κερασοῦς. Κερεζούν.
Κεράτης. Κερατᾶς.
Κεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Κερβέριον. Τεμρούκ.
Κερεάται. Casamare.
Κέρεσσος. Κατσικαμπέλι.
Κερκάσωρος (ἡ) καὶ Κερκέσουρα. Ἀκσάς.
Κερκέτιον. Κάκια.
Κερυνίτης. Καλάβρυτα.
Κεστρία. Παληοκίσταις.
Κεστρίνη. Καστρί. §. Τσαμιοῦρι.
Κέστρος. Καπρὺ-σουγιού.
Κεφαλοίδιον. Cifalu.
Κέως. Κῶ. §. Τζιά.
Κήνατον. Λιθάδα.
Κῆποι. Ἀγγελοκήπια.
Κήριλλος Cirella.
Κήρινθος. Λερό.
Κηφισία. Κηφισιά. §. Μαυρονέρι.
Κιβίνιον. Σιμπίνι.
Κίβυρα Ἰμπουράρ. §. Μπουρούζ.
Κιθαιρών. Ἐλατειάς.
Κίκυνθος. Τρίκερι.
Κιλικία. Ἰτσίλ καὶ Τάσσ-τσίλ.
Κίλλα. Τζελλελί.
Κίμαρος. Κάβο-σπάδο.
Κιμβρική. Ἰουτλάνδ.
Κιμβρικόν. Τεμρούκ.
Κιμμία. Lago di Vico ἡ di Ronciglione.
Κιμμέριον. Τεμρούκ.
Κιμμέριος-Βόσπορος. Γκέρζ.
Κίος Γκεμλεΐκι.
Κιρκαῖον. Monte-Circello.
Κίρκη. Κυρά.
Κιρκήσιον. Κιρκησιά.
Κίρρα. Γαλαξίδι ἡ Ξεροπήγαδον.
Κίρφις. Στίβα. §. Τζεσφίνα.
Κισσικκόν. Poissy.
Κίττιον καὶ Κιττιείμ. Λάρνακας.
Κιχύρα. Ἁγ. Γλυκειὰ ἡ Βέρα ἡ Παραμυθιά.
Κλαδαῖος. Στραβοκεφάλι.
Κλαζομεναί Κελισμάν.
Κλάνις Garigliano, ὅθε καὶ Γλάνις.
Κλαστίδιον. Chiasteggio.
Κλαυδία Chioggio.
Κλαύδια Κάστρα Glochester.
Κλαυδιούπολις. Ἀρακλειά. §. Clausemberg. §. Μπολού.
Κλεῖδες. Κλειδὶ καὶ Δεινάραις.
Κλεῖθρα. Κιρέτσ-μπουρνού.
Κλειτόριος. Κλείτουρας.
Κλείτωρ. Καρνέστ.
Κλεοπατρίς. Σουέζ.
Κλεψιδία. Μαυρομμάτι.
Κλεωναί. Κλένια.
Κλιππίακον. Clichy.
Κλίτερνα. Quaderna.
Κλούνιον. St Catharina.
Κλούσιον. Chiusi.
Κλύσμα. Κόλζόμ.
Κνημίς. Χλωμός.
Κνωσσός. Κύνοσα. §. Νιάουσα.
Κοδανία. Copenhague.
Κόλαπις. Κοῦλπα.
Κολοσσαί. Κονός.
Κολοφών. Σιγατζὶκ ἡ Τζιλλί.
Κολχίνειον. Δουλτσίνιο.
Κολχίς. Μεγγρελία.
Κολωνίδαι. Κορώνη.
Κόμανα. Ἀμερχανὲ ἡ Ἐλμποστάν. §. Κιομενίκ ἡ Τοκάτ.
Κόμαρος. Καμαρίνα.
Κομάρων δάσος. Νειχῶρι.
Κομπένδιον. Compiegne.
Κονδύλεαι. Καντῆλα.
Κοντάδεσδος. Κιουτσούκ-δερέ.
Κοπρέα καὶ Κοπρῆ, Κοροπή.
Κοπρινιάκη. Cognac.
Κοραχαί. Παληόπυργος.
Κοράκειον. Κάβο-κόρακα. §. Φίλ-μπουρνού.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κορακήσιον. Ἀλατζὰ (χισσάρ).
Κόραξ. Βαρδούσια.
Κορασσίαι. Δραγονῆσι.
Κορίαλλον ἡ
Κοριόβαλλον. Cherbourg.
Κόρκυρα ἡ Μέλαινα. Κόρτσολα.
Κόρνικλος. Monticelli.
Κόροντα. Κατσῦνα.
Κορυδαλός. Δαφνί.
Κορύνη. Γαστούνη.
Κορφίνιον. Rentina.
Κορώνεια. Γκρανίτσα ἡ Καμάρι ἡ Κουρουνιαὶς ἡ Σουληνάρα. §. Βαλλιάδα.
Κορώνη. Πεταλίδι.
Κοσμίδιον. Ἵππι.
Κόσσουρα. Pentellaria.
Κοτινοῦσσα. Cadix.
Κοτυάειον. Κιουτάχγια.
Κοτύλειον. Παληόκαστρον.
Κότυλος. Κὰζ-δαγί.
Κοτύωρα. Μπουγιούκ-καλέ.
Κουρῆτις. Ἀπόκουρον.
Κουρία. Coire.
Κουριάς. Γαβάθα ἡ Γάτο.
Κούριον. Πισκοπιά.
Κράγος. Γεδὶ-μπουρνού.
Κρᾶθις. Ἀκράτα. § Crati.
Κράναον. Sant Calogero.
Κράνεια καὶ
Κρανών. Κράνια.
Κρέμνα. Κεμπρινάζ.
Κρεμώνη. Cremone.
Κρέουσα. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεῦσις. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεώνιον. Δεβόλ.
Κρημνοί. Ταϊγάνι.
Κρήστων. Κριστάνια.
Κριθωτή. Καντῆλι.
Κρίμισα(-σσα). Cap piccoli.
Κριμισὸς(-σσός). Belici destro. §. Fiumica.
Κριός. Βλογοκὰ καὶ Τρίκαλα.
Κριοῦ μέτωπον. Καρατζὰ-μπουρούν. §. Κρυό.
Κρίσσα. Χρυσό.
Κρισσαῖος (κόλπος). Σάλωνα.
Κροατία. Χαρβάται.
Κροκύλεια. Κάλαμος. §. Κόρταγα.
Κρομμυών. Μυῖγαις.
Κρόμνη, ἴδε Κόμανα.
Κρόνιον. Μαλεβὸ καὶ Χελμός.
Κρότων. Cotrone.
Κρουνοί. Βάρνα ἡ Κάβαρνα.
Κρωπία. Ζουνό.
Κτενοῦς. Ἁλικαίς.
Κύαμος. Σπάθα.
Κύανος. Κυόπι.
Κύβος Κανώβου Ἀϊναλὶ-χαβάχι.
Κύβαρις. Ἀλὴ-μπεὶ-σουγιού.
Κύδνος. Ζαμαντὶ-σουγιοῦ ἡ Τσακιὸ ἡ Σελέφ.
Κυδωνία. Χανιά.
Κύζικος. Ἀρτάκη.
Κυθέριος. Λεστενίτσα.
Κύθη. Κουζατίς.
Κύθηρα(-θήρη). Τσιρίγο.
Κύθνος. Θερμιά.
Κυλίσταρνος. Racanello.
Κυλλήνη. Γλαρέντσα. §. Ζίρια. §. Τρίκαλα.
Κύμη. Κούμη. §. Φώκηαις (καινούργιαις), ἡ Νεμούρ.
Κύναιθα. Κερπενή.
Κύνεια. Λεζίνι.
Κυνόπολις. Σαμαλλούτ, ἡ Μεχαλλὲτ-ἐλ-κεμπίρ.
Κύνος. Λιβανάταις.
Κυνόσουρα. Κάβο-σίντρο καὶ Ἁγία-Βαρβάρα.
Κυνὸς-σῆμα. Κιλὶτ-ἱλ-μπαχάρ.
Κυνουρία. Ἅγ. Πέτρος.
Κυπαρισσαῖος. Καρτέλλα.
Κυπαρισσία. Ἀρκαδιά.
Κυπαρίσσιον. Κάβο-κονέλλο.
Κυπάρισσος (ἡ). Ἀράχοβα ἡ Πάνιαις
Κυπαρισσῶν. Ἐμιργκιούνογλου.
Κυρηναϊκή. Μπάρκα-ἀγιαλετί.
Κυρήνη. Κιρβάν.
Κύρνος. Κόρσικα.
Κύρος. Γκούρ. §. Πολιτικά.
Κυρρύπολις. Σιράζ.
Κυρροῦς. Κόρουζ.
Κυρτιάδαι. Κερατηά.
Κυσσοῦς. Τσεσμές.
Κυτίνιοι. Γραβιά.
Κύτωρον. Κύτρο.
Κύφαντα. Πόρτο-στίλλο.
Κύφος. Φοντοῦνα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κύψελος. Ἴψαλα.
Κωλιάς. Τριπύργι.
Κῶμον. Come.
Κωνσταντία. Μπάνα. §. Constance.
Κῶπαι. Τομπόλια.
Κώραλις. Πὲκ-σεχίρ-γκιολού.
Κωρύκειον. Κάβο-κόρακα.
Κώρυκος. Κάβο-μποῦζι.
Κῶς. Κῶ.
Κωσεντία. Cosentza.
Λαβεᾶτις. Ζέντα.
Λάβεον. Σκούταρι.
Λαβίνιον, ἴδε Λαουίνιον.
Λάβρανδα. Μενδελέτ.
Λαγαρία. Nucara.
Λαγοῦσα. Χριστιάνα.
Λαγοῦσαι. Ταφσάν-άδασί.
Λάδεστα(-στον). Lagosta.
Λάζων. Δερβίσταεσελεμπῆ. §. Ῥουφιᾶς.
Λαιμοκοπεῖον. Χισσάρι.
Λακιβούργιον. Wismar.
Λακίνιον. Capo delle Colonne.
Λάκμων. Ὄρα-λιάκα.
Λακωνία. Τσακονιά.
Λακωγικὸς (κόλπος). Κολοκύθι.
Λαμία. Ζητοῦνι.
Λάμπεια. Καπρίβανη, Λιμπούνια.
Λάμπτρα. Λάμπουρα.
Λανούβιον. Lavigna.
Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη). Χιλαδὲκ.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λίβανον). Γιούσια.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον). Ἐσκὶ-χισσὰρ ἢ Δενιζλί.
—(τῆς Συρίας). Χιλαδὲκ.
Λᾶος. Laino. §. Golfo di Policastro.
Λάουδον. Loddi.
Λαούδαυνον. Laon.
Λαουίνιον. Flatica.
Λάρανδα. Λαρενδέ.
Λάριον. Come.
Λάρισσα. Νεστρὰχ-κιοί.
Λάρισσος. Μάννα ἢ Ῥισσό.
Λάτμος. Κγιζιλατζέ.
Λαύσιον. Ῥαγοῦζα.
Λεβάδεια. Λιβαδιά.
Λέβεδος. Λεβεδίτσ.
Λέβινθος. Λεβίθα.
Λεγίας. Lis.
Λεῖρις. Carigliano.
Λεκτόν. Μπαμπάς.
Λεμανύς. Genève.
Λεμοβίκα. Limoges.
Λεμοβικησία. Limousin.
Λεόδιον. Liège.
Λεοντῖνοι. Lentini.
Λέπραιον. Καϊάφα ἢ Στροβίτσι.
Λέρνη. Μαστὸ καὶ Μῦλοι.
Λετρινοῦς. Ἅγ. Ἰωάννης.
Λευκά. S. Maria di Leuca. §. Σφακιά.
Λεῦκαι. Λέφκε. §. Μοσχονήσια.
Λευκάς. Ἁγία-Μαῦρα.
Λευκάτας. Κάβο-δουκάτο ἢ Κάβος τῆς Κυρᾶς.
Λευκή. Φειδονῆσι.
Λευκὴ ἀκτή. Τσιφτλίκ.
Λεύκολλα. Ἁρμίδια.
Λευκόπετρα. Capo dell'Arini.
Λευκόπολις. Μπελιγράδι.
Λεῦκτρα. Λειοντάρι ἢ Λεῦκα.
Λεῦκτρον. Μάνη.
Λευκυανία. Δωρίτσα.
Λεύκυμνα. Κάβο-μπιάνκο.
Λευκωσία. Licosa ἢ Piana.
Λέχαιον. Λουτράκι.
Λέων. Κάβο-νέγκρο.
Λεωνίκη. Villar Luengo.
Λεωσθένειον. Στένη.
Ληθαῖος. Ἀναποδάρης. §. Γενιτσάϊ.
Λήθης ποταμός. Λίμα.
Λήλαντον πεδίον. Μποχῶρι.
Λησοβία. Lisieux.
Λήρων. St. Honorat.
Λητόπολις. Ἐσνέ.
Λίβανος. Δουρζὶ-δάγ.
Λιβυρνίς(-νία). Χαρβάται.
Λίβυσσα. Γκέμπζε.
Λίγεια. Pietra della nave.
Λίγυρ,-υρος (ὁ). Loir.
Λιγυστίδες. Hyères (les îles d'—).
Λιγυστική. Γένοβα.
Λιλύβαιον. Κάβο-δι-μπότσο. §. Marsalla.
Λιμναία. Λουτράκι.
Λιπάρα. Lipari.
Λίρις. Garigliano.
Λισσός. Ἀλέσσιο.
Λίτερνον. Torre di patria.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λίτερνος. **Fiume di Patria.**
Λοκρῖνος (κόλπος). **Lucrino (Lago—).**
Λοκρίς. Μαλανδρῖνα καὶ Σάλωνα.
Λοπάδιον. Ὀλαυμπάδ.
Λουδιάνα. **Leybach**
Λούγδονον,
Λούγδουνα(-νος), καὶ
Λουγδοῦνον. **Leyde. §. Lyon. §. Bertrand.**
Λούγεον (ἔλος). **Cirkniz.**
Λούγοδον καὶ
Λουγόδουνον, ἴδε Λούγδοῦνον.
Λουδίας. Καρασμάκ.
Λοῦκα. Λοῦκκα.
Λουκερία. **Lucera.**
Λουκετία. Παρίσι
Λουπίας. **Lipe.**
Λουπίωνες. Λάπωνες.
Λουσιτανία, ἴδε Λυσιτανία.
Λουτετία, ἴδε Λουκετία.
Λύδδα. Λούδδ.
Λυδιάς. Γένιτζε.
Λυκάδιος (κόλπος). Κιόρφεζ.
Λύκαινα. **Lutzen.**
Λύκαιον. Διαφόρτι.
Λυκία. Ἀϊδίνι.
Λυκιονία. **Luçon.**
Λυκόπολις. Σιούτ.
Λυκόρμας. Φειδάρι.
Λύκος. Καΐλ. §. Νέγρι-κέλπ.
Λυκόσουρα. Ἅγ. Γεώργιος.
Λυκόστομον. Κίλια.
Λυκούργειον. Λυγουριό.
Λύκτον. Παληὸ-καστρί.
Λυκώρεια. Διάκουρα.
Λύρκειον. Λυγουριό.
Λυρνησσός. Ἐρνάτια.
Λυσιμάχεια. Ἐξαμίλι.
Λυσιμάχη. Ὀζερός.
Λυσιτανία. Πορτογαλλία.
Λύστρα. Κυλίστρα.
Λυχνίς. Ὀχριδα.
Μάγδουνον. **Mehun-sur-Loire.**
Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Ἕρμῳ ἢ ἐπὶ τὸν Σίπυλον). Μάνησα.
—(ἡ Θετταλική). Ζαγορά.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενὶ-καλὲ, Γκιουζέλ-χισσάρι ἢ Ἰνὲ-μπαζάρ.
Μάδυτος. Μάϋτο.
Μαίανδρος. Μινδέρ.
Μαίναλον. Ῥοϊνό.
Μαινάλος. Δαβιὰ ἢ Μοῦλκι.
Μαίνοβα. **Velez.**
Μάκας. Μακὰς-σουγιού.
Μακηστός. Μιχαλίτσ-σουγιού.
Μακκόραβα. Μέκκα.
Μάκρης. **Magra.**
Μάκρωνες. Τζανίκ.
Μακυνία. Μαναλοῦδι.
Μάλακα(-άκη). **Malaga.**
Μαλδύδιον. **Maubeuge.**
Μαλέας. Μαλειᾶς.
Μαλία. **Capo-Maria.**
Μαλτακὸς (κόλπος). Ζητοῦνα.
Μαλίας. **Santa-Maria.**
Μαλλοί. Μουλτάν,
Μανδύριον. **Mandula.**
Μαντίνεια. Ἀγούρια καὶ Μαντί.
Μαράκανδα. Σαμαρκάνδα.
Μάργος. Μάργ-ἄμπ.
Μάργος. Κιζίλ-σίζουν ἢ Σιφιτρούντ.
Μαριάβα. Μάρεπ.
Μάρισος. Μάρος.
Μάρκινα. **Veteri** ἢ **Vietri.**
Μαρκόδανα. Μαργκασέστι.
Μαρσύας. Μπερτσέχ.
Μαρτιανούπολις. Γιάνμπολου.
Μαρωνεῖται. Δουρζὶ-δάγ.
Μάτις. Μάτια.
Ματίσκων. **Macon.**
Ματρῖνον. **Porto d'Atri.**
Ματρῖνος. **Piomba.**
Ματρόνας. **Marne.**
Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία (ἡ Καισαριακή). Μαρόκ καὶ Τζεζαίρ.
—(ἡ Τιγγιτανὴ ἢ Σιφιτανή). Φέτσ.
Μαχία. Παξιμάδι.
Μεγανίτας. Γαϊδουριάρης.
Μεγαλόπολις. Λειοντάρι καὶ Σινάνο.
§ Mecklembourg.
Μεγαρισσός. Δερέ-κιοϊ.
Μεγίστη. Καστέλ-ῥώσσο (ἴδε Ἀντίφιλο).
Μεδεών. Μεδενίκο. §. Μόδι.
Μεδιόλανα. **Milano.**
Μεδιολάνιον(-όλανον). **Saintes.**
Μεδόακος. **Brenta.**
Μεδούντη. **Mantes.**
Μεθουρίδες. Ῥεβιλοῦσα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μεθύδριον. Ἀχμέταγα.
Μέθυμνα. Μεδινέ. §. Μολυβό.
Μειλίχιος. Δολιανὰ καὶ Σιχενά.
Μέλαινα (ἄκρα). Κάβο-μελανιό. §. Καρὰ-μπουρνά.
Μέλας. Δρίν. §. Καμενίτσα. §. Καρὰ-σουγιού. §. Ἀμαυρονέρι.
Μέλδαι. Meaux.
Μέλης. Πουνάρ-μπασί.
Μελίβοια. Καστέλλι.
Μελίτη. Μάλτα.
Μελιτινή. Μαλάττα.
Μελόδουνον Melun.
Μέλπις. Melfa.
Μενελάϊον. Μαλεβό.
Μερόη. Ἀτβαρα.
Μερόπη. Μέροπα.
Μέση. Hyères (les Iles de —).
Μεσοποταμία. Τζεζιρέ.
Μεσσήνη. Ἀνδροῦσσα καὶ Ἀμαυρομμάτι.
Μεσσωγίς. Κεστανὲ-δαγί.
Μέται. Mez.
Μέταπα. Μέταργα.
Μεταπόντιον. Torre dè mare.
Μέταυρος. Mato. §. Metaro.
Μέτουλον. Melting.
Μηδία (ἡ μικρά). Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.
—(ἡ μεγάλη). Γκιρὰν, Ἰράκι-ἀτζεμί, Ματζενδεράν, Σιρβὰν καὶ Τεμπριστάν.
Μήλια. Βελχίτσα.
Μήνιγξ. Ζερμπί.
Μηουανία. Bevagna.
Μητρόπολις. Ἀετός.
Μίγκιος. Mincio.
Μιγώνειον. Φινόκκιο.
Μιθριδάτειον. Χουσεὶν-ἀμπάδ.
Μιλητόπολις. Μαγιὰς ἢ Μιχαλῆτσι.
Μίλητος. Μίλεσι. §. Καμάρα. §. Μηλοπόταμο. §. Μπαλάτ.
Μίνθη. Ἀλβαίνα. §. Παληόκαστρον.
Μιννάγαρα. Ἀλ-μάνσορα.
Μιντοῦρναι. Trajetto.
Μινυός. Γομοστὸ καὶ Μάννα.
Μινώα. Ἅγ. Γεώργιος ἢ Μακρονῆσι. §. Μονεμβασία. §. Σύμπασι.
Μισσηνόν. Punta di Miseno.
Μογουντία. Mayence.
Μοδρα. Μουντουρλού.
Μοισία (ἡ ἄνω). Σερβία.
Μολύχρειον. Κουκκτόκαστρον ἢ Μαναλοῦδι.
Μοναστήριον. Μοῦνστερ.
Μόνοικος (λιμήν). Monaco(-cho).
Μοντάλβανον. Montauban.
Μόρων. Al merim.
Μοτίνη, ἴδε Μουτίνη.
Μούνδα. Μόνδα.
Μουνυχία Τριπύργι.
Μουτίνη. Modena.
Μόψον. Καμπύλα.
Μόψου ἑστία. Μεσσιά.
Μυκῆναι. Χαρβάτι.
Μύλαι. Milazzo.
Μέλασα. Μελάς.
Μύνδος. Μενδεσέ.
Μύρλεια. Μπουδανιά.
Μύρλειον. Καριπτζέ-δερεσί.
Μύρμηκες. Φιλέρι.
Μυρμήκιον. Γενὶ-καλέ.
Μύρρινα. Ἀλῆ-κιοὶ καὶ Μεράνι.
Μύρτος. Ἐγγλέζα.
Μυρτούντιον. Μυρτιά. §. Σαλταίνα.
Μυσία. Βουλγαρία. §. Καρασί.
Μυχός. Ἅγ. Λουκᾶς.
Νάβρισσα. Lebrixa.
Νάγαρα. Ναγάρ.
Νάγκαιον. Nancy.
Ναζαρέτ. Νάσρα.
Ναζιανζός. Σινασσόν.
Ναῖσσός. Νύσσα.
Νακόλεια. Νακαλιά.
Νάπαρις. Γιαλομίτσα.
Νάπουκα. Μπούζαϊον.
Νάρ. Nigra.
Νάρβων. Narbonne.
Ναρνία. Narni.
Νάρνος. Nigra.
Νάρων. Narenta.
Ναύκρατις. Ῥαχμανιέ.
Ναύλοχον. Αὐλόκα.
Ναύπακτος. Ἔπακτος.
Ναύπορτος. Lepanto.
Νέα καὶ
Νέαι. Ἀγιστράτης.
Νέαιθος. Nieto.
Νεάπολις. Ναμπλούζ. §. Καβάλα.
Νέβρισσα, Levrixa.
Νέδας, Παυλίτσα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Νεκρὰ θάλασσα. Μπάχρ-ἐλ-Λούδ.
Νέντον. Val di Noto.
Νέμαυσος Nimes.
Νεμέα. Κολώναις, Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.
Νεμωσσός. Clermont.
Νεοκαισάρεια. Alcantara. §. Νιγχεσάρ.
Νεοκλαυδιούπολις. Καστὰν-μπολού.
Νέπετος(-τα) καὶ
Νέπιτος(-τα). Nepe.
Νεπτόδορον. Nanterre.
Νέριον. Capo-Finisterre.
Νέσος. Νῆσι.
Νέστανα. Τσηπιανά.
Νέστος. Μιστό. §. Νισσάβα.
Νεσωνὶς. Νεζερός.
Νήλεια. Ἀγριὰ καὶ Γορίτσα.
Νηρὶς. Ἤρι.
Νήριτον. Ἀνῶι.
Νίκαια. Ἰσνίκ. §. Nizza.
Νίκεια. Μεγάροδο.
Νικηφόρειον. Βάκκα.
Νικομήδεια. Σμήτη.
Νικόπολις. Πρέβεζα.
Νινευΐ. Μοσσούλ.
Νίνος. Νούνια.
Νίσαια. Ἅγ. Νικόλαος.
Νίσιβις. Νισιβὶ καὶ Νετζίμπ.
Νοβιλίακον. Noailles.
Νοβιόδουνον. Noyon ἡ Soisson.
Νοβιόμαγον. Nimègues.
Νόρακον. Γενὶ-σκελέ.
Νορθομβρία. Northnmberland.
Νυκερία. Lucera(-zara). §. Nocera.
Νουμαντία. Saragossa.
Νυμφαῖον. Ἅγ. Γεώργιος. §. Βαθὺ-ρέμμα. §. Χουνκιὰρ-ἰσκελεσί.
Νύσσα. Νοουσέρ. § Σελτάν-χισάρ.
Νῶλα. Nola.
Νώμεντον. Lamentana.
Νῶρα. Νάρ.
Ξάνθος. Ἐξενιδέ. § Μεντερέ. §. Παῦλα.
Ξοινιάς. Ξοινὴ-λίμνη.
Ξόϊς. Μεγαλλέτ-ἐλ-κιμπίρ.
Ξυπέτη. Σεπέτι.
Ὄασις. Οὐάσ.
Ὀβόλκων(-ούλκων). Porcuna.
Ὄβρις. Orbe.
Ὄγχησμος. Ἅγ. Σαράντα.
Ὀγχηστός. Μαζαράκι. §. Μυλαύλακο.
Ὀδησσός. Βάρνα ἢ Κάβαρνα.
Ὀδύσσεια. Λισμπόνα.
Ὄθρυς. Γκοῦρα.
Οἰάνθη(-θεια). Γαλαξίδι.
Οἶνειον. Κανίνα.
Οἰνεών. Στέλια.
Οἰνιάδαι. Τρίκαρδον.
Οἰνοβρυγία. Insbruck.
Οἰνόη. Νινὸ ἢ Πετροϊεράκι. §. Οὖνια. §. Περαγώρα.
Οἰνοῦσαι. Ἀγνοῦσαι. §. Sapienze.
Οἰνωτρία. Calabria.
Οἰνώτριον. Insbruck.
Οἴτη. Ἄνινος.
Οἴτυλον. Πόρτο-βοιτοῦλλο.
Οἰχαλία. Ἀρδάνια. § Παληόκαστρον.
Ὀκρίκλοι(-κρίολα). Otricoli.
Ὀκτόδουρος. Martigny.
Ὀλβία. Ἀδάλια. §. Eoube.
Ὄλγασσυς. Ἐλκάσ-δαγί.
Ὀλιζών. Χόρτος.
Ὀλιχίνια (ὄρη). Ὀλίτσικα.
Ὀλμιαί. Μαλαγκάρα.
Ὀλόφυξος. Βατοπαῖδι.
Ὄλπαι(-πη). Καρβασαρᾶς. Κεντρώματα καὶ Σοποτό.
Ὀλυμπία. Ἀντίλαλο καὶ Μιράκα.
Ὄλυμπος. Δομοῦζ-δαγί. §. Μπεργκάντι. §. Σταυρός.
Ὄλυνθος. Ἅγ. Μάμας.
Ὀλύσιππος. Λισμπόνα.
Ὀλχίνιον. Δουλτσίνιο.
Ὄμολος. Μόλος.
Ὀμφάλιον. Δελβινάκι.
Ὄνεια (ὄρη). Ἀέρας ἢ Μακρὺ-πλάγι.
Ὄνθις. Μεσολόγγι.
Ὀνόβαλος. Cantaro.
Ὄνου γνάθος. Ἐλαφονῆσι. §. Κάβο-ξύλι.
Ὀξύρυγχος Μπενεσέγ.
Ὀξυτανία. Languedoc.
Ὀξώνιον. Ὀξφόρτ.
Ὀποῦς. Ταλάντι.
Ὀρβηλός. Ἐγρὶ-σοῦ-δάγ. Μπελὲζ-δαχγῦ καὶ Τσεγκέλ-δαχγῦ.
Ὀργών. Gorgona (la—).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὀρδωσός. Σιρετσέλ.
Ὀρεστιάς(-εστίς). Καστορία, §. Ροδοστό.
Ὀρθωσία. Ὀρτοζά.
Ὀριγιακόν. Arras.
Ὀρμένιον. Μηλοχώραφα.
Ὄρμινα. Γλαρέντζα.
Ὀρμίνιον. Ἐρμὲν-καγιᾶ.
Ὅρμος. Ὁρμούζ.
Ὀρνεαί. Ζαχαριάς. §. Ὀρνίκα.
Ὀρόανδα. Χαβιράν.
Ὀρόντης. Ἐλ-ά-ᾶζ.
Ὀρτυγία. San Martiano (Isola di —).
Ὄρτων. Ortona a Mare.
Ὀρχομενός. Καλπάκι.
Ὄσκα. Huesca.
Ὄσσα. Κίσσαβος.
Ὀστρακίνη. Ἀλῶνι(στενό).
Οὐαλεντῖνον. Valenza.
Οὔαρος. Var.
Οὐελίαι. Castell a mare della Bruca.
Οὐελίτραι. Velitre.
Οὐενάφριον. Venafri.
Οὐενουσία. Vonosa.
Οὐερβανός. Lago Majore.
Οὐέρητον. Alessano.
Οὐεσαλία. Vesel.
Οὐετουλώνιον. Torre Vechia.
Οὐΐεννα. Vienne.
Οὐίσουργις. Weser.
Οὐϊτύκη. Porto-Farino.
Οὐλουλαῖος. Σπιρνάτσα.
Οὐολατέρραι. Nolterra.
Οὐολσίνιον. Balsena.
Οὐολτοῦρναι ἢ Οὐολτοῦριον. Castel a Mare (di Volturno).
Οὐολτοῦρνος. Volturno.
Οὔρειον. Torre d'oro ἢ Rodi.
Οὐρία. Ξερολίμνη.
Οὔρσων. Ossuna.
Οὐσκούδαμα. Στατιμάκα.
Ὀφία(-φιονία). Βλοχός.
Ὀφιοῦσσα. Φερμεντέρα.
Ὀφίτης Γιλανλί-δαγί.
Ὀφρύνιον. Φιρένγκ-κιοϊ
Ὄχη. Ἅγ. Ἠλίας.
Παγαί. Ἀλεποχῶρι.
Παγασαί. Βῶλος.
Πάγγαιον. Καστανιά.
Πάγκασος. Δοναβέστι.
Πάγραι. Παγράς.
Πάδος. Ρο.
Παιανία. Ἀιόπεσι.
Παισός. Μπαϊρὰμ-δερέ.
Πακτύη. Ἅγ. Γεώργιος. §. Πεγχελί.
Πάλαιρος. Ζαβέρδα.
Παλαίστη. Παληάσσα.
Παλάκιον. Μπαλουκλαβᾶς.
Παλίβοθρα. Πάτνα.
Παλίνουρος. Capo di Palinuro.
Παλλάντιον. Θάνα.
Παλμύρα. Ταδμούρ.
Παμβῶτις. Τζεροβίνα.
Παμισσός. Σπιράτσα. §. Καμτσίκ-σουγιού.
Παναιτώλιον. Πλοκοπάρι.
Παναγαϊκόν. Βόδα.
Πανδοσία. Anglona. §. Παραμυθιά.
Πάνιον. Φαναράκι.
Πανιώνιον. Χανλί.
Παννοδακία. Τρανσυλβανία.
Παννονία. Οὐγγαρία.
Πανόπολις. Ἀγμίν.
Πάνορμος. Palermo. §. Παντουρμά. §. Πόρτο-Ῥάφτη. §. Τεκκές.
Παντικάπαιον. Γκέρζ.
Παντείχιον. Παντεῖχι.
Παντείχιον Βοσπόρου. Κετσελί-λιμάν.
Πανύασος. Δοναβέστι.
Πανωπεύς(-ώπεια-ώπη). Ἅγιος Βλάσις.
Παξαυγούστα καὶ
Παξιουλία. Badajos. § Beja.
Παπία. Παβία.
Παράβολος. Κουροὺ-τσεσμές.
Παραιτώνιον. Μπαρετούν.
Παραχελωΐς(-ΐτις). Ἀγγελόκαστρον.
Παρέντιον. Parenzo.
Παρθένιον. Ἁγιὰ-μπουρούν. §. Καζὰν-διπί. §. Φαναράκι.
Παρθένιος. Μπαρτίνι.
Παρθενόπολις. Μάκδεμπούργ.
Παρθία καὶ
Παρθυηνή. Χορασάν.
Πάριον. Καμαρίσι.
Παρνασσός. Λιάκουρα.
Πάρνης. Ὀζᾶς.
Πάρνων. Μαλεβό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παῤῥασία. Φανάρι.
Παρνάδρης. Γιλδίζ-δαγί.
Παρωρέα. Τετμές.
Παρώρεια. Λαγκάδια.
Πασαγάρδαι ἡ
Πασαργάδαι. Μπάσρα καὶ Νάκσι-Ῥουστάμ.
Πασσαρών. Δρεμιχού.
Πατάβιον. Πάδοβα.
Πάταρα. Ἀντίφιλον.
Πατισός Τέισα.
Πατρικία Ἰουλία. Narbonne.
Πατρόκλου νῆσος (χάραξ). Γαϊδουρονῆσι.
Πάτταλα. Τατταναγάρ.
Πάχυνον. Capo (di) Passaro.
Πεδιαία. Θήβα (παληά).
Πειραιεύς. Πόρτο-δράκο(-λιόνε).
Πείραιον. Περαχώρα.
Πειρήνη. Δρακόνερον.
Πεῖρος. Καμενίτσα.
Πείσαυρα. Pesaro.
Πελασγικὸς (κόλπος). Βῶλος.
Πέλλα. Παλατίτσα ἡ Ἅγ. Ἀπόστολοι ἡ Ἀλλαχ-κχιλίσε.
Πελλήνη. Βλογοκὰ ᾗ Γαρδίκι.
Πελληνία. Αὐγόκαμπος.
Πέλτα. Κουσάκ.
Πελωριὰς (ἄκρα) καὶ
Πέλωρον. Faro di Messina.
Πεντάπολις. Μπενγκαζί.
Πεπάρηθος. Πιπέρι.
(Περαία), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γραῖα. Κάλαμος.
Περαία Ἀραβίνδου. Χάσ-κιοϊ.
Πέργη. Καρὰ-Χισσάρ.
Περιάς. Λάντες.
Πέρινθος. Ἡράκλεια.
Περκώπη. Βουργάζ.
Περουσία. Perugia.
Περραιβία. Ζαγόρι.
Περσέπολις. Ἐσταχὰρ ᾗ Τζελμινάρ.
Πεταλία. Πεταλιοί.
Πέτρα. Κουράκ.
Πετροκορία. Perigord.
Πεύκη. Πικτσίνα.
Πηγαί. Λουτροχῶρι. Μπήγα.
Πηδάλιον. Πίλα.
Πηλίνη. Πρόσχιο.
Πήλιον. Πλιασίδι. §. Σφετεδέλα.
Πηλοπύθια. Κουρί.
Πηλούσιον. Τινέχ.
Πηλώδης(-όεις). Γυροβολιά.
Πηνειός. Ἡλιακό. Σαλαμβριά.
Πιαλία. Πάλι.
Πιθήκου λιμήν. Καλενδέρι.
Πιθηκοῦσαι. Ischia.
Πικεντία. Vicenza.
Πικεντίνη Ἀγκῶνα.
Πικρίδιον. Χάσ-κιοϊ.
Πικταΰϊον. Poitou.
Πίκτωνες. Poitiers.
Πιμέλη. Ἀνατολικόν.
Πίναρα. Ἐλμαλί.
Πίναρος. Δελὶ-σού.
Πινδηνισσός. Πεχεσκί.
Πίνδορος. Ῥίγανη.
Πίνδος. Μέτζοβον (βουνὰ τυῦ—). §. Μορνο.
Πίσα. Pisa.
Πισιδία. Σπάρτα.
Πιτάνη. Ἁγιασμὰτ καὶ Τσανδαρλί.
Πιτυοῦς. Πιτχινδέ.
Πιτυοῦσα. Ἀγκίστρι ἡ Πλατειά.
Πίτυς. Πιτυός.
Πλακεντία. Piacenza.
Πλανασία. Sainte-Marguerite.
Πλάταια. Κόκλα.
Πλατανιστής. Σκλαβοχῶρι.
Πλαυῖς. Piave.
Πλεῖστος. Σιζαλίσκα.
Πλευρών. Κόρταγα ἡ Κυρὰ-Ῥήνη.
Πλημμύριον. Punta di Gigante.
Ποιάνθη. Ταμάν.
Ποῖος. Πολίτσι.
Πολεμώνιον. Φάπσα.
Πολύαγος. Πολίνο.
Πομπηϊούπολις. Μπολού. §. Παμπελούνα. §. Τόσια. §. Μετζιτλί.
Ποντία. Ponza.
Ποπουλώνιον ἡ Ποπλώνιον. Piombino.
Πορδοσελήνη ἡ
Ποροσελήνη. Μοσχονήσια.
Πορθμός. Βαθειά.
Ποσείδιον. Ἁγ. Ἑλένη (Κάβοσ τῆς—). §. Capo della Licosa. §. Μπὸζ-μπουρούν.
Ποσειδώνιον. Pesto. §. Κὶζ-λιμάν.
Ποταμός. Μαρκόπουλο.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ποτεντία. Maria in Potenza.
Ποτίδαια. Κασσάνδρα.
Ποτνιαί. Τάτι.
Πουλχεριούπολις. Μπεράτι.
Πραίνεστος. Palestrino.
Πράξιος. Μπουργκὰζ-μενδερέ.
Πρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός. §. Πόρτο-Ῥάφτη.
Πρασιάς. Μπούκοβο.
Πρεπέσινθος. Στρογγυλό.
Πριαποῦς. Καρὰ-μπουργάζ.
Πριήνη. Γενὶ-μπαλάτ.
Πριούερνος ἢ
Πρίφερνον. Piperno (vecchio).
Προΐλαβον. Μπραΐλα.
Πρόννοι. Πόρτο-πόρο.
Πρόσυμνα Τζαφὲρ-ἀγά.
Προφθασία. Ζαρέγκ.
Προχύτη. Procida.
Πρυμνησία. Καρὰ-Χισάρ.
Πρῶνος. Ἅγ. Βασίλειος.
Πρώτη. Πρόδανο. §. Πρῶτα. §. Hyères (les îles de —).
Πτελεός. Ulm. §. Φτελειό.
Πτολεμαΐς. Ἄκρι §. Μινγιέ. §. Γκιργκέλ.
Πτυχία. Scoglio di Vido.
Πύδνα. Κατερίνι.
Πύθια. Κουρί.
Πύλαι Ζαβιχέ. §. (—Κάσπιαι ἢ Καυκάσιαι). Δαριέλ, Δερβέντ.
Πύλος. Ναβαρῖνον. ‖. —ἡ Τριφυλιακὴ ἢ δευτέρα. Πετσὶ ἢ Πύργος.
Πύνδος. Κωφᾶς.
Πυξοῦς. Busento. §. Capo del Infreschi. §. Policasto.
Πύραμος. Σεϊγούν ἢ Τζιχάν-τσαΐ.
Πύργοι. Cerveteri.
Πύῤῥα. Ἀγκίστρι.
Πύῤῥιχος. Κάβαλλος.
Πύῤῥου τεῖχος. Πρεμέτι.
Πώγων. Πόρος.
Ῥᾶ. Βόλγας.
Ῥάγαι. Ῥέϊ.
Ῥαδίς. Ré.
Ῥαϊθού. Τόρ.
Ῥαμνῆται. Nantes.
Ῥαμνοῦς. Ὀβρηόκαστον.
Ῥαύραρις. Héraulds.
Ῥαχία. Καλενδέρι.
Ῥέατον ἢ Ῥεάτη. Rieti.
Ῥιζονικὸς (κόλπος). Bocca di Cattaro.
Ῥεῖον. Καστέλλια.
Ῥήγιον. Reggio. §. Τσεκμετζές. §. Riez.
Ῥήδονες. Rennes.
Ῥημοί. Reims.
Ῥήσαια. Ῥασαΐν.
Ῥιζίνιον ἢ Ῥιζόνιον. Risano.
Ῥινοκόλουρα. Ἀλαρίς.
Ῥιπαῖα (ὄρη). Καμένοϊ-μπογάλ.
Ῥίπη. Μουγλί.
Ῥίπυλαι. Rivoli.
Ῥοδανός. Rône.
Ῥόδη. Roses.
Ῥοδίων λιμήν. Μπεσσίκ-τασί.
Ῥοδόπη. Δεσπότ-δαγύ. §. Ῥόδη.
Ῥοθομάγον. Rouen.
Ῥοιζοῦσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.
Ῥούβας. Δβίνας.
Ῥουβίων. Fiumicino.
Ῥουκκώνιον. Ῥώμανον.
Ῥουσκίνων. Perpignan. §. Tet.
Ῥοφοῦσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.
Ῥυνδακός. Μιχαλίτσι.
Ῥύπελλα. Rochelle.
Σαβᾶ. Ζαμπίδ.
Σάββαθα. Σαμπά.
Σάβις. Sambre.
Σαγαλασσών. Σαντζακλί.
Σάγγαρις ἢ Σαγγάριος. Σακάρια.
Σαγοῦντον. Murviedo.
Σάγρας. Sagriano.
Σάγρος. Sangro.
Σάϊς. Ῥασμανιέ.
Σαλαμίνιος (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς —).
Σαλαμίς. Κούλουρη, §. Μάγουσα.
Σαλαπία. Salpe.
Σάλας. Sala.
Σαλαμαντική. Salamanca.
Σαλμύριον. Saumur.
Σαλμώνειον. Σαλαμόνι.
Σαλόδουρον. Soleure.
Σαμικόν. Καϊάφα.
Σαμνῖται (χώρα) Abruzzo (l'—).
Σαμόσατα. Σεμζάτ.
Σάνδαβα. Σουτσάβα.
Σάννοι. Τζανίκ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σάντωνες. Saintonge.
Σάος. Σάββας.
Σαπρὰ λίμνη. Τσουρούχ-βενίζ.
Σαραπάτιον. Saarbruch.
Σάρδεις. Σάρτσ.
Σαρδική. Σόφια.
Σαρδώ. Σαρδίνια.
Σάρεπτα. Σαρφέντ.
Σάρνος. Sarno.
Σάρος. Σεϊχοὺν ἢ Σιγάν.
Σαρωνικὸς (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς—).
Σάσων. Sassino.
Σατίων. Πανταβίνια.
Σάτραι. Σατρόφτσε.
Σάτταλα. Ἐρζ-ἰγκιάν.
Σαυβάθα. Σαμπά.
Σαυνῖτις (χώρα). Abruzzo (l—).
Σαυριακόν. Sourcy.
Σεβάστεια. Σιβάζ.
Σεγόδουνον. Rhodez.
Σειληνίακον. Seignalay.
Σειρηνοῦσαι. Galli.
Σεκούσιον. Suza.
Σελασφόρον(-φόριον). Δεβόλ.
Σελεύκεια. Ἰσακλί. § Μπαγδάτ. §. (ἡ Τραγεῖα). Σελεφκιέ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Βῆλον ἢ πῆς Συρίας) Σιάγρ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Ὀρόντην ἢ ἐν Πιερίᾳ) Σουβεϊδιέ.
Σελινοῦς. Βοστίτσα. §. Σελεντι-σουγιού.
Σελλεΐς. Τσαμοῦρι.
Σελλήεις. Μαυροπόταμον (2).
Σελλοῦς. Λάλα.
Σεμιραμόκερτα. Βάνι.
Σεντῖνον. Σεντίνα.
Σεξτία. Aix.
Σέπτα. Τσέουτα.
Σεπτέμπεδα. San-Severino.
Σεραπεῖον. Θεραπειά.
Σεργεντίας. Στρέϊ.
Σέρεθος. Σιρέτ.
Σερρίον. Μακρή.
Σεσάρηθος. Καραμουρατάδες καὶ Σεσαρέθ.
Σέταβις. Ξατίβα.
Σευηρικόν. Σεβερίν.
Σηκοάνας. Seine.
Σήνα καὶ Σηνο-Γάλλια. Sinigaglia.
Σήπεια. Βάλτος ἡ Δαλαμανάρα.
Σηπιὰς (ἄκρα). Ἅγ. Γεώργιος.
Σήσαμος. Ἀμαστρα.
Σηστός. Τσεμενίκ.
Σήτεα. Sezza.
Σήτιον. Cette (Cap de—).
Σιάγουρος. Σερζούρ.
Σίγγαρα. Σιγγιάρ.
Σιγγιτικὸς (κόλπος). Ὄρος (Ἅγιον).
Σίγειον. Γκιαούρ-κιοΐ.
Σιγνία. Segni.
Σίγριον. Σίγρι.
Σίδη. Κανδηλάρα.
Σιδών. Σαΐδ.
Σικυών. Βασιλικά.
Σικυωνία. Βόχα.
Σίλαρις. Sele.
Σίλβιον ἢ Σιλούϊον. Caragnone ἢ Gorgoglione
Σιμόεις. Δουμπρέκ-σουγιού.
Σινδικὸς (λιμήν). Σουτζούκ-καλέ.
Σινούεσσα. Monte-Dragone.
Σιποῦς. Siponto.
Σίπυλον. Κουσινάς.
Σίρις. Sinno. §. torre di Senna. ‖— ἡ Παιονική. Σέρραι.
Σίρμιον Sirmia.
Σίς. Μέρ-δάς.
Σισάνιον. Σιάτιστα.
Σισαπών. Al-meden.
Σίσκιον. Sissej.
Σίφαι. Διβαδόστρα.
Σίφων. Σαπάντζα.
Σκάλδις. Escaut.
Σκάμανδρος. Μενδερέ.
Σκαπτὴ ὕλη. Σκιπσιλάρ.
Σκάρδος. Πισρέντι ἢ Σχάρ.
Σκάρδων. Scardona.
Σκῆψις. Σκούπτζε (Ἐσκί—).
Σκίαθις. Σαγίττα.
Σκιρρωνίδες (Πέτραι). Κακὴ-σκάλα.
Σκιώνη. Κασσάνδρεια (Νέα) καὶ Συκηά.
Σκόλλις. Κολώναις. §. Ὠλενός.
Σκοπία. Οὐσκιούμπ.
Σκορδίσκοι. Σκόδρα.
Σκορδίσκος. Σαρμουσακλὶ-δαγό. ‖— σουγιού.
Σκοτάνη. Σκοτεινή.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκύλαιον. Κάβο-σκύλι. §. Sciglio.
Σκυλλήτιον καὶ (ὑστερώτ.) Σκυλάκιον. Squilace.
Σκύρων. Παληοχῶρι.
Σκῶλος. Καλύβι.
Σόαμις. Τσαμού.
Σογδιανή. Μπουχάρα.
Σόλιον. Σκλάβαινα. §. Σοῦλι.
Σόλοι. Μετζητλί.
Σολυγία. Σοφικό.
Σολυμνία. Πελαγῆσι.
Σούεσσα. Sessa.
Σουεσσίων. Soissons.
Σουέσσουλα. Sessola [Castel di—).
Σούκρων. Xucar.
Σούλγας Sorgue.
Σούλμων ἢ Σοῦλμον. Sulmona.
Σούνιον. Κάβο-κολῶνες.
Σοῦσα. Σοῦστερ.
Σουσιανή. Χουσιστάν.
Σούτριον. Sutri.
Σόφων. Σαπάντζα.
Σπάδανον. Spa.
Σπάλαθρα. Λιφόκαστρον.
Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον. Épernay.
Σπάρτη. Μαγοῦλα καὶ Μιστρᾶς.
Σπαῦτα. Οὐρμιά.
Σπειραία. Κάβο-φράνκο.
Σπερχειός. Ἑλλάδα.
Σπολήτιον. Spoleto.
Στάγειρα. Σταυρός.
Στάμπαι. Étampes.
Στατωνία. Κάστρο.
Στεῖρις. Ἅγ. Λουκᾶς.
Στενύκληρον (πεδίον). Ἱμλάκικα.
Στενύκληρος. Νησί.
Στεφανούπολις. Μπρασσό.
Στοβοί (οἱ Παιονικοί). Ἱστίμπ.
Στοιχάδες. Hyères. (les îles de—).
Στρατονίκη (-νίκεια). Ἐσκι-χισσάρ.
Στράτος. Λεπενοῦ.
Στρογγύλη. Stromboli.
Στρουθοῦς. Κάβο κόρακα.
Στροφάδες. Σκρόφαις καὶ Στριβάλια.
Στρυμονικὸς (κόλπος). Κοντέσα (χόρφος τῆς—).
Στρυμών. Στροῦμε.
Στυμφάλη. Ζαράκας.
Στυμφαλίς. Γραιβενά.
Στύμφαλος. Ζάρακα.
Στύξ. Μαυρονέρι.
Στύρα. Στοῦρα.
Σύβαρις. Coscile.
Σύβοτα. Μοῦρτος.
Σύεσσα. Sessa.
Συήνη. Ἀσουάν.
Σύθας. Διμηνιό.
Συκέα. Ἰντζίρ-κιοί.
Συκούριον. Σίγουρον.
Συλβάνεκτον. Senlis.
Συλβανία. Unterwalden.
Σύλιον. Σοῦλι.
Σύμαιθος. Giaretta
Σύμβολα. Μπαλουκλαβᾶς.
Σύνναδα. Σανδικλί.
Σύνναον. Σεγοῦτα.
Συρία. Μπὰρ-ἐλ-σάμ.
Σύρρεντον. Sorrento.
Σῦς. Διμηνιό.
Σφάξαι. Σφακιά.
Σχινοῦσα. Σκινόζα.
Σχοινῖτις. Ἔστεμο.
Σχοινοῦς. Κόκοσι. §. Μορτκός.
Σώρακτον. Monte di S. Silvestro.
Σωσθένιον. Στένη.
Τάβαι. Ταμπάζ.
Ταίναρον. Ματαπάν.
Ταμίαθις. Δαμιάτ.
Ταμύρας. Δαμούρ.
Τανάγρα. Γραϊμάδα ἢ Σκαμίνο.
Ταναΐς. Ἄζόφ.
Τάναϊς. Δόν.
Τάνις. Τινέχ.
Τάξιλα. Ἀττόα.
Τάξος. Τούντσα.
Ταουία ἢ Ταούιον. Τουφιὰ ἢ Τσόρούμ.
Ταπόσειρις, ἴδε Ταφόσειρις.
Ταπροβάνη. Κεϋλάν.
Ταρράκινα. Terracina.
Ταρράκων. Taragona.
Ταρρακωνησία. Cataluna.
Ταρτησσός. Tariffa.
Τάρτιος. Ταχὺρ-δὰ-σουγιοῦ.
Τάρφη. Σκάρφη.
Τάττα. Τοῦζλα.
Ταΰγετον. Ἅγ. Ἠλίας καὶ Πεντεδάκτυλον.
Ταυλαντία. Μουζακέ.
Ταῦλοι. Δαγιστανλίδες.
Ταυρασία. Τουρῖνον.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ταυριανή. Γενιτζέ.
Ταυρική. Κρίαι.
Ταυρίς. Τζουπάνα.
Ταυροέντιον. Taurenti.
Ταυρομένιον. Taormina.
Τάφιος. Κλόκοβο.
Ταφιοῦσα. Μεγανῆσι.
Ταφόσειρις. Ἀμπουσίρ.
Τάφρος. Περεκὸπ ἢ Ὄρ-καποῦ.
Τέανον. Teano. §. Civitate.
Τέαρος. Τεκέ-Δερέ.
Τεατέα. Tieti.
Τέβερις, = Τίβερις.
Τεβλίς. Τίφλιζ.
Τέγεα. Ἀχούρια (Παληά), Παληεπισκοπή, Πιαλί.
Τειχιόν. Χρυσοβίτσα.
Τελαμών. Talamone.
Τελέθριον. Πλοκοβοῦνι.
Τελεσία. Telese.
Τελμισσός. Μάκρη.
Τέλφουσα. Βανίνα.
Τέμπη (Θεσσαλικά). Λυκόστομος.
Τέντυρις(-τυρα). Δενδεράχ.
Τέρβις. Τιργόβιστον.
Τεργέσται. Τριέστι.
Τερηδών. Μπάσρα.
Τέρινα. Amantea ἢ Nocera.
Τεριναῖος(κόλπος). Golfe di S. Eufemia.
Τετραπύλια. Σερβιάνα.
Τεῦθις. Λαγκάδι.
Τευθίς. Γαλατᾶς.
Τευθρώνη. Κοτρώναις ἢ Σκόπια.
Τεφρική. Τεμπρίσ.
Τέως. Σεγεσί.
Τηλεβόας. Μουρὰδ-τσαῖ.
Τῆλος. Ἐπιαχοπή.
Τῆμνος. Μελεμέν.
Τιάραντος. Κοτιμάνα.
Τίασος. Μιστρᾶς (Ποτάμι τοῦ →).
Τιβεριάς. Ταμπαριέ.
Τιβεριούπολις. Στρουμνίτσα.
Τίβερις. Tevere.
Τίβισκον. Τέϊσα.
Τίβιρις καὶ
Τίβουρα. Τίβολι.
Τίγγις. Τάντζερ.
Τίγουρον. Ζούριχ.
Τιγρανόκερτα. Σερέδ.
Τίζα, Τούζ.
Τιθώρεια καὶ Τιθορέα. Βελίτσα.
Τίκινον. Παβία.
Τίκινος. Tessin.
Τίμαυον. Giovanni del Carso.
Τίμαυος. Timao.
Τιπάρηνος. Τριχέρια.
Τίρισκον. Τιργόβιστον.
Τίσσαι. Randazzo.
Τιταρήσιος. Σαραντάπορον.
Τίτιος. Κέρκα.
Τίφη. Παλαιόκαστρον.
Τμῶλος. Μπουζ-δὰγ ἢ Τομωλίτσ.
Τοβέλ. Τίφλιζ.
Τοίχων. Θζερός.
Τολοφών. Ἀνεμοκάμπι.
Τόλωσα. Toulouse.
Τόμις. Μαγκάλια.
Τόμορον. Γαρδικάκι ἢ Τομαροχώρια.
Τορωναῖος (κόλπος). Κασσάνδρα.
Τορώνη ἢ Τορύνη. Ἐρημόκαστρον.
Τοῦδερ. Todi.
Τοῦνις. Τούνεζι.
Τοῦσκλον Frascati.
Τράγασα. Δραγαμέστι.
Τράγος. Σκοῦπι.
Τραγούριον. Τράου.
Τραϊανούπολις. Σελεντί.
Τράλλεις. Γκιουζέλ-χισσὰρ ἢ Σουλτὰν-χισσάρ.
Τράμπυλα. Παλιοῦρι.
Τράπεζα. Μπερμπὲρ-μπουρούν.
Τραπεζοῦς. Καρύταινα. §. Τσαδίρ-δαγί.
Τρασυμένα. Lago di Perugia.
Τραχίνιον. Κερνέλος.
Τράγις. Κλεισοῦρα.
Τράβιρον. Trèves.
Τρηβούρα. Monto Lione della Sabina.
Τρίασος. Τρύπη.
Τριβαλλοί. Βουλγαριά. §. Μποσνάκοι.
Τρίδεντον. Trente.
Τριχάρηνος. Τριχέρια.
Τριχάσιον. Troyes.
Τρίκκη. Τρίκαλα §. Troyes.
Τριχόρυθος(-ρυφος). Σοῦλι.
Τρίκρανα. Τριχάσιον. Τριχέρια. Troyes.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τριόπιον. Κρυό.
Τρίπολις. Ταράμπολούζ.
Τρίταια. Καλανθίστρα ἡ Τριτή. §. Τουρχοχῶρι.
Τρίφουλον. Φελεζία.
Τροία. Πουνάρ-μπασί.
Τροιζήν. Δαμαλᾶς.
Τρουεντῖνον ἡ Τρούεντον. Monte Brandone ἡ Torre Segura.
Τρουεντῖνος. Trento.
Τροχός. Χαλίλ-μπεη (Στράτα τοῦ—).
Τρωγίλιον. Κάβο-Σάντα-Μαρία.
Τρωγῖτις. Σεῖτ-σεχίρ- γκιολού.
Τύανα. Μπόρ.
Τυλλέσιον καὶ
Τυλησσός. Agello. §. Corica.
Τυμφαία. Παλιοῦρι.
Τύμφη. Ὀλίτσικα.
Τυμφρηστός. Βελοῦχι, Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.
Τυνδαρίς. Tindaro (S. Maria di—).
Τύραιον. Τρυφό.
Τυράμβης. Τεμρούκ.
Τύρας. Δνιέστερ.
Τυρίαιον. Ἀκ-σεχίρ.
Τύρνακον. Tournai.
Τυρολόη. Τσόρλού.
Τυρόνιον. Tours.
Τύρος. Τσούρ.
Τυρρηνία ἡ Τυρρηνίς. Τοσκάνα.
Τύχης Ἱερόν. Fano.
Ὑάμπολις. Γιάμπολου ἢ Μπογδάνα.
Ὕβλα. Paderno.
Ὑδάσπης. Μπετάχ καὶ Μπεχούτ.
Ὑδραία. Ὄζερός.
Ὑδραότης. Ῥάμπ-ούλ-μπενδέ.
Ὑδρέα. Ὕδρα.
Ὑδροῦς. Otranto.
Ὑδροῦσσα. Πρασονῆσι.
Ὑέλη. Castel-a-mare-della-Bruca.
Ὕκκαρα. Carbolangi.
Ὕλαῖος. Μαλανδρῖνο.
Ὑλικά. Λικαρίσι.
Ὑμηττός. Τρελλεσοῦνι.
Ὑπαία. Hyères (les iles de—).
Ὕπαιπα. Μπερκί.
Ὕπανις. Μπούγ. §. Κουμπάν.
Ὕπαργον. Πάργα.
Ὑπάτη. Πατρατζῆκι.
Ὕπατος. Κλεφτοβοῦνι.
Ὑπερβόρειοι. Μπόρρα.
Ὑρκανία. Ἰράκ, Κορκάν, Ματζενδεράν καὶ Τεμπριστάν.
Ὕρμινα. Γλαρέντζα.
Ὑσιαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Βέλια ἡ Γοντάρα.
Ὕσουδρος. Σετλέτσ.
Ὕφασις. Μπεϊάχ.
Φάβρα. Φαλκιῦδι.
Φαβρατερία. Falvaterra. §. Isoletta.
Φάγραι. Νειχῶρι.
Φαῖστον. Γιαννάκι.
Φάλακρον. Κάβο-Σιδάρι.
Φαλαρία. Φανάρι.
Φαλασία. Κανδήλι.
Φάληρον. Φανάρι.
Φάναι. Φάνα.
Φαραί. Κάτω-Ἀχαϊά.
Φαρμακοῦς. Θεραπειά.
Φαρμακοῦσα. Φάρμακο.
Φαρμακοῦσαι. Κυρά.
Φαρνακία. Κερεζούν.
Φάρος. Lerina. §. Φαναράκι.
Φάρσαλα. Φέρσαλα.
Φαρύγαι Σκάρφη.
Φάσηλις. Φιόνδα.
Φάσις. Φάς.
Φαυεντία. Faenza.
Φειά. Κουρτάκι.
Φελόη. Λοβοδύτικο.
Φενεός. Ζαρακοῦλα καὶ Φονηᾶς.
Φεραί. Βελλεστῖνος.
Φερεντινόν. Ferenti. §. Ferentino.
Φήγεια. Δημητζάνα.
Φηγία. Φλέβαις.
Φηραί. Κεραμίδι καὶ Παληοχώρα.
Φθιώντης. Φοῦρνοι.
Φιγάλεια ἡ Φιγαλίς. Παυλίτσα.
Φιδαλείας (κόλπος). Μπαλτά-λιμάν.
Φίλα. Φιλί.
Φιλαδέλφεια. Ἀλὰς-σεχχίρ.
Φιλαί. Τζεζιράτ-ἐλ-μπιρμπέ.
Φιλοκρήνη. Ἀρετσοῦ. §. Φιλιγκάρ.
Φιλομήλιον ἡ
Φιλομήνιον. Ἰλγκούν.
Φιλύρεια. Λείψια.
Φίρμον (τὸ Πικηνόν). Fermo.
Φλανών. Fianona.
Φλιασία. Ἅγ. Γεώργιος.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Φλιοῦς. Σταφιλίκα.
Φοινίκη. Μαράθι.
Φοινικοῦσσα. Datalle.
Φοῖνιξ. Βετέρνικο. §. Θολοπόταμο. §. Παῦλα ἢ Πίστριτσα. §. Χιμάρα.
Φολόη. Λάλα.
Φορμίκι. Mola di Gaeta.
Φορμίσιοι. Σοῦλι.
Φόρον Σεμπρώνιον. Fossembrone.
Φόρος Ἰούλιος ἢ Ἰουλιανός. Friul.
Φόρος Κορνήλιος. Imola.
Φόρος Λιβίου. Forli.
Φορουσῖνον, διορθ. Φρουσίνων.
Φουκίνη. Lago di Celano.
Φουλχερία. Chierra d'Adda.
Φοῦνδα ἢ Φοῦνδοι. Fundi.
Φρέγελλαι. Ceperano.
Φρίξα. Παληοφάναρον ἢ Φραξιό.
Φρουσίνων. Frusinone.
Φρύξος. Ἀχλαδόκαμπος.
Φυλή. Ἀργυρόκαστρον ἢ Βουλόκαστρον. §. Ἀντίμηλος.
Φύξαι. Foix.
Φύσκος. Μαρμαράν.
Φώκαια. Φώκηαις (Παληαίς).
Φωκίς. Σάλωνα.
Χαβώρας. Κχαβούρ.
Χαιρώνεια. Κάπραινα.
Χάλαιον. Μοναστηροκούτσουρον.
Χαλδαία. Μπαγδάτι (ἀγιαλέτι τοῦ—) καὶ Ἰράκ.
Χαλδία, ἴδε Χαλυβία.
Χάλερα. Κατερίνι.
Χαλικία. Χάλκη.
Χαλκηδών. Καδή-κιοϊ.
Χαλκίς. Βαράσσοβα καὶ Μποχῶρι. §. Εὔριπος (Κάστρον τῆς—). §. Χαλίκι.
Χαλύβη (-βία). Γκιουμοὺς-χανὲς καὶ Μαδένι.
Χαλυβών. Χαλέπι.
Χάονες. Τσάμιδες.
Χαονία. Δέλβινον, Ἰαπουριὰ, Παρακάλαμον καὶ Χιμάρα.
Χαράδρα. Μαριολάταις. §. Ζαλόγκος. §. Μαραθῶνας καὶ Ποταμὸς (Καινούργιος). §. Πάνιτσα.
Χάραξ. Καρά-καγιά.
Χαρμόθας. Σάρμ.
Χάρτα Λιμήν. Χαρταλιμή.
Χάρυβδις. Garafalo.
Χατραμωτίτη. Χαδραμούτ.
Χαῦον. Καφᾶς.
Χεβρών. Ἐλ-χαλίλ καὶ Χεμπρούν.
Χείμαρρος. Νοῦσσα.
Χελιδόνιαι (νῆσοι). Χελιδόνι.
Χελυδορία. Μαυρονόρος.
Χελωνίτης (κόλπος). Τορνέζα (Κόρφος τῆς—).
Χέρμουθις. Χερμέντ.
Χερσόννησος. Ἰνκερμαν καὶ Οὐρέτ.
Χεττιείμ. Λάρνακας.
Χηλαί. Μπεμπέκι. §. Πορια-λιμάνι.
Χιμαίριον. Πάργα (Κάβος τῆς—).
Χρυσοκέραμος. Κουσκουντζοῦκι.
Χρυσόπολις. Σκούταρι.
Χρυσορρόας. Μπαράδ.
Χύτριον. Βουρλά.
Χῶναι. Κονός.
Ψαμμαθία. Ψωμαθειά.
Ψηλόν. Ἅγ. Γεώργιος.
Ψύρα ἢ Ψυρία. Ψαρά.
Ψυττάλεια. Λειψοκουτάλα.
Ψωφίς. Δημητζάνα
'Ωγυγία. Hogues.
'Ωλενος. Καμενίτσα καὶ 'Ωλενός.
'Ωλίαρος. Ἀντίπαρος.
'Ωξος. Τζιχούν καὶ Ἀκ-τσάϊ.
'Ωος. Βοϊοῦσα.
'Ωρητία, 'Ωρητον. Calatrava.
'Ωρικόν. Κανίνα καὶ Πόρτο-Ραγουζαῖο.
'Ωρωπός. Ῥοπό.

ΤΕΛΟΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

σελ.	3	στήλη	ά.	ἀντὶ	συκυδς	ἀνάγν.	σικυός
»	10	»	ά.	»	ἀδέψηστος	»	ἀδέψητος
»	14	»	ά.	»	non	»	nous
»	17	»	6′.	»	καλὰ	»	καλὲ
»	—	»	—	»	ἀνεπίληπτος	»	ἀνεπίληστος
»	19	»	ά.	»	ταῦτα	»	'τα αὐτὰ
»	25	»	6′.	»	à mois	»	à moi
»	28	»	ά.	»	prave	»	brave
»	—	»	6′.	»	imhabille	»	inhabillé
»	29	»	6′.	»	Ἀπάντεχος	»	ἀνεπάντεχος
»	30	»	6′.	»	καὶ ἄλλαι	»	καὶ αἱ ἄλλαι
»	31	»	6′.	»	exciler	»	exciter
»	—	»	—	»	Ἀνοιξα	»	Ἄνῳξα
»	32	»	6′.	»	Ἀνασταίνω	»	Ἀνοσταίνω
»	33	»	ά.	»	προσφέρει	»	προφέρει
»	35	»	6′.	»	habite	»	habile
»	37	»	ά.	»	décespérer	»	désespérer
»	—	»	6′.	»	deloyanté	»	déloyauté
»	47	»	ά.	»	αὐτάρκτος	»	αὐτάρκως
»	—	»	—	»	»ποχρῶν	»	ἀποχρῶν
»	50	»	6′.	»	botel	»	hotel
»	51	»	ά.	»	chanfour	»	chaufour
»	52	»	ά.	»	planchissage	»	blanchissage
»	55	»	6′.	»	vandangé	»	vendangé
»	62	»	ά.	»	adject	»	abject
»	71	»	ά.	»	braecocia	»	precocia
»	73	»	6′.	»	ἀναπέπταμαι	»	ἀναπέπταται
»	74	»	6′.	»	fitet	»	filet
»	86	»	ά.	»	side	»	aide
»	101	»	6′.	»	houlerot	»	boulerot
»	105	»	6′.	»	gognard	»	grognard
»	107	»	ά.	»	κάμψαντα	»	κάμψαντι
»	124	»	ά.	»	ξυλήρια	»	ξυλήφια
»	130	»	ά.	»	ἔη	»	ἔνι
»	147	»	6′.	»	ἕνας	»	ἕνα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σελ.	150	στήλη	ά.	ἀντὶ	honde	ἀνάγν.	honte
»	152	»	ά.	»	τὸ ὄνειρον	»	τὸν ὄνερον
»	172	»	ά.	»	peindre	»	peinture
»	134	»	ά.	»	lendemet	»	lendemain
»	192	»	β′.	»	προσκαφθέντα	»	προσκαυθέντα
»	195	»	β′.	»	bermine,	»	hermine
»	203	»	ά.	»	bavaner,	»	pavaner
»	212	»	β′.	»	θυροειδὴς,	»	θυρεοειδὴς
»	223	»	ά.	»	vartard	»	vantard
»	232	»	ά.	»	d'or	»	d'os
»	241	»	β′.	»	Καρφοβλάζαρον	»	Κορφοβλ.
»	244	»	β′.	»	πιτοστρόβιλος	»	πιτυοστρόβιλος
»	255	»	ά.	»	furif	»	furtif
»	257	»	β′.	»	heuleux	»	fouleur
»	292	»	ά.	»	Κωδώνια	»	Κυδώνια
»	310	»	β′.	»	apparient	»	appartient
»	321	»	β′.	»	tomper	»	tomber
»	—	»	—	»	viellesse	»	vieillesse
»	—	»	—	»	rejeunir	»	rajeunir
»	324	»	β′.	»	débutonner	»	déboutonner
»	337	»	ά.	»	harbe	»	barbe
»	340	»	β′.	»	nenni du	»	nenni da
»	348	»	β′.	»	boule	»	poule
»	351	»	ά.	»	broubaha	»	brouhaha
»	353	»	β′.	»	ἀστὸν	»	ἀσκὸν
»	354	»	ά.	»	ecbecs	»	echecs
»	359	»	β′.	»	pavol	»	pavot
»	372	»	β′.	»	bashoteur	»	bachoteur
»	374	»	ά.	»	ἐπεπορεύθην	»	ἐπεπορεύμην
»	380	»	ά.	»	tomper	»	tomber
»	417	»	β′.	»	προῤῥαγὴς	»	πυροῤῥαγὴς
»	435	»	β′.	»	λιναρισμένον	»	λαναρισμένον
»	438	»	ά.	»	fiûte	»	flûte
»	441	»	ά.	»	höbital	»	hôpital
»	443	»	ά.	»	largouste	»	langouste
»	467	»	ά.	»	navlnguer	»	naviguer
»	481	»	β′.	»	trambler	»	trembler
»	482	»	β′.	»	froué	»	troué
»	518	»	ά.	»	allérer	»	altérer
»	526	»	ά.	»	parier	»	panier

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

4078
10-15 X

σελ.	527	στήλη	ά.	ἀντὶ	Χρεμματισμὸς	ἀνάγν.	Χρεμμετισμὸς
»	534	»	β'.	»	hadiner	»	badiner
»	541	»	ά.	»	βαρείου	»	βορείου
»	558	»	ά.	»	ὀφράδιον	»	ὀσφράδιον
»	563	»	ά.	»	miais	»	niais
»	568	»	ά.	»	shaloupe	»	chaloupe
»	569	»	β'.	»	sur	»	sûr
»	589	»	ά.	»	Ἀμανθοῦντος	»	Ἀμαθοῦντος
»	593	»	β'.	»	Μεγαριστὰς	»	Μεγαρισσὰς
»	626	»	β'.	»	Οὐσκιοὺμ	»	Οὐσκιοὺμπ
»	642	»	ά.	»	Carso	»	Corso
»	656	»	ά.	»	Βάβας	»	Μπαμπᾶς
»	665	»	β'.	»	Βατοπαῖδι	»	Βατοπέδι

024000025521
431
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής